

truyenfull.vision

MANG THEO MÁY BÁN HÀNG TỰ ĐỘNG XUYÊN VỀ CỐ ĐẠI

Viên Nguyệt Khuê Tử

Mang Theo Máy Bán Hàng Tự Động Xuyên Về Cổ Đại

Viên Nguyệt Dữu Tử

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Nữ Cường, Hài Hước, Điền Văn, Cổ Đại, Sủng, Hệ Thống

Qua đời vì tai nạn xe cộ, Thịnh Quân mang theo hệ thống kinh doanh siêu thị xuyên về cổ đại.

Vốn tưởng rằng là muốn cô mở siêu thị ở cổ đại, không nghĩ tới bản thân cô trở thành siêu thị.

À, không đúng, cũng không phải là siêu thị, cô còn chưa thăng cấp, trước mắt chỉ là một cái máy bán hàng tự động bình thường không có gì lạ mà thôi.

-

Khi gặp loạn thế mất mùa, các thôn dân thôn Thạch Đầu trốn vào núi sâu tị nạn, phát hiện một con yêu quái hình vuông.

Cái bụng của nó trong suốt, bên trong có rất nhiều đồ vật, vỏ ngoài nhìn kiên cố, còn biết phát ra âm thanh, cũng may nó không biết động cũng không ăn thịt người, các thôn dân nhanh chóng quen với sự tồn tại của nó.

Núi sâu an ổn, cuộc sống lại không quá tốt.

Hôm nay, thôn dân đói khát cùng đường, đánh bậy đánh bạ,

dùng một đồng tiền nhét cho yêu quái cầu thực, được hai cái bánh mì.

Cái bánh mì kia cũng thật là kỳ lạ, chỉ cần dùng nước sôi nấu một chút, là có thể biến thành một chén mì nóng hôi hổi, mùi thơm ngập tràn!

Tin tức cũng cho yêu quái có thể có được thức ăn nhanh chóng được truyền đi, tất cả các thôn dân đều sôi trào!

Yêu quái gì chứ, rõ ràng chính là thần tiên!

Đoàn người tìm mọi cách bày đồ cúng cho thần tiên, ở trong núi sâu căn cỗi không cần phải lo ăn uống.

Dần dần, nơi thần tiên kia càng ngày càng nhiều thứ tốt, có một thư sinh của thôn bên cạnh đến tìm nơi nương tựa đọc chữ trên bao bì đóng gói:

Sữa bò, đậu sữa, snack khoai tây, bánh mì, cháo ăn liền, lẩu tự sôi..... Còn có cơm ăn liền đầy ắp thịt, cơm trắng như tuyết, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn!

Mua một phần, nếm một miếng, ngon muốn chết, mỗi người đều nói thức ăn của thần tiên đến thế là cùng!

Sau lại, nơi thần tiên kia biến thành cái nhà nhỏ, càng nhiều đồ vật hơn, có nồi chén gáo bồn chắc chắn, chăn bông ấm áp, thư tịch dạy đủ loại kỹ năng

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26](#)
- [Chương 27: Chương 27](#)
- [Chương 28: Chương 28](#)
- [Chương 29: Chương 29](#)
- [Chương 30: Chương 30](#)
- [Chương 31: Chương 31](#)
- [Chương 32: Chương 32](#)

- [Chương 33: Chương 33](#)
- [Chương 34: Chương 34](#)
- [Chương 35: Chương 35](#)
- [Chương 36: Chương 36](#)
- [Chương 37: Chương 37](#)
- [Chương 38: Chương 38](#)
- [Chương 39: Chương 39](#)
- [Chương 40: Chương 40](#)
- [Chương 41: Chương 41](#)
- [Chương 42: Chương 42](#)
- [Chương 43: Chương 43](#)
- [Chương 44: Chương 44](#)
- [Chương 45: Chương 45](#)
- [Chương 46: Chương 46](#)
- [Chương 47: Chương 47](#)
- [Chương 48: Chương 48](#)
- [Chương 49: Chương 49](#)
- [Chương 50: Chương 50](#)
- [Chương 51: Chương 51](#)
- [Chương 52: Chương 52](#)
- [Chương 53: Chương 53](#)
- [Chương 54: Chương 54](#)
- [Chương 55: Chương 55](#)
- [Chương 56: Chương 56](#)
- [Chương 57: Chương 57](#)
- [Chương 58: Chương 58](#)
- [Chương 59: Chương 59](#)
- [Chương 60: Chương 60](#)
- [Chương 61: Chương 61](#)
- [Chương 62: Chương 62](#)
- [Chương 63: Chương 63](#)
- [Chương 64: Chương 64](#)
- [Chương 65: Chương 65](#)
- [Chương 66: Chương 66](#)
- [Chương 67: Chương 67](#)
- [Chương 68: Chương 68](#)

- [Chương 69: Chương 69](#)
- [Chương 70: Chương 70](#)
- [Chương 71: Chương 71](#)
- [Chương 72: Chương 72](#)
- [Chương 73: Chương 73](#)
- [Chương 74: Chương 74](#)
- [Chương 75: Chương 75](#)
- [Chương 76: Chương 76](#)
- [Chương 77: Chương 77](#)
- [Chương 78: Chương 78](#)
- [Chương 79: Chương 79](#)
- [Chương 80: Chương 80](#)
- [Chương 81: Chương 81](#)
- [Chương 82: Chương 82](#)
- [Chương 83: Chương 83](#)
- [Chương 84: Chương 84](#)
- [Chương 85: Chương 85](#)
- [Chương 86: Chương 86](#)
- [Chương 87: Chương 87](#)
- [Chương 88: Chương 88](#)
- [Chương 89: Chương 89](#)
- [Chương 90: Chương 90](#)
- [Chương 91: Chương 91](#)
- [Chương 92: Chương 92](#)
- [Chương 93: Chương 93](#)
- [Chương 94: Chương 94](#)
- [Chương 95: Chương 95](#)
- [Chương 96: Chương 96](#)
- [Chương 97: Chương 97](#)
- [Chương 98: Chương 98](#)
- [Chương 99: Chương 99](#)
- [Chương 100: Chương 100](#)
- [Chương 101: Chương 101](#)
- [Chương 102: Chương 102](#)
- [Chương 103: Chương 103](#)
- [Chương 104: Chương 104](#)

- [Chương 105: Chương 105](#)
- [Chương 106: Chương 106](#)
- [Chương 107: Chương 107](#)
- [Chương 108: Chương 108](#)
- [Chương 109: Chương 109](#)
- [Chương 110: Chương 110](#)
- [Chương 111: Chương 111](#)
- [Chương 112: Chương 112](#)
- [Chương 113: Chương 113](#)
- [Chương 114: Chương 114](#)
- [Chương 115: Chương 115](#)
- [Chương 116: Chương 116](#)
- [Chương 117: Chương 117](#)
- [Chương 118: Chương 118](#)
- [Chương 119: Chương 119](#)
- [Chương 120: Chương 120](#)
- [Chương 121: Chương 121](#)
- [Chương 122: Chương 122](#)
- [Chương 123: Chương 123](#)
- [Chương 124: Chương 124](#)
- [Chương 125: Chương 125](#)
- [Chương 126: Chương 126](#)
- [Chương 127: Chương 127](#)
- [Chương 128: Chương 128](#)
- [Chương 129: Chương 129](#)
- [Chương 130: Chương 130](#)
- [Chương 131: Chương 131](#)
- [Chương 132: Chương 132](#)
- [Chương 133: Chương 133](#)
- [Chương 134: Chương 134](#)
- [Chương 135: Chương 135](#)
- [Chương 136: Chương 136](#)
- [Chương 137: Chương 137](#)
- [Chương 138: Chương 138](#)
- [Chương 139: Chương 139](#)
- [Chương 140: Chương 140](#)

- [Chương 141: Chương 141](#)
- [Chương 142: Chương 142](#)
- [Chương 143: Chương 143](#)
- [Chương 144: Chương 144](#)
- [Chương 145: Chương 145](#)
- [Chương 146: Chương 146](#)
- [Chương 147: Chương 147](#)
- [Chương 148: Chương 148](#)
- [Chương 149: Chương 149](#)
- [Chương 150: Chương 150](#)
- [Chương 151: Chương 151](#)
- [Chương 152: Chương 152](#)
- [Chương 153: Chương 153](#)
- [Chương 154: Chương 154](#)
- [Chương 155: Chương 155](#)
- [Chương 156: Chương 156](#)
- [Chương 157: Chương 157](#)
- [Chương 158: Chương 158](#)
- [Chương 159: Chương 159](#)
- [Chương 160: Chương 160](#)
- [Chương 161: Chương 161](#)
- [Chương 162: Chương 162](#)
- [Chương 163: Chương 163](#)
- [Chương 164: Chương 164](#)
- [Chương 165: Chương 165](#)
- [Chương 166: Chương 166](#)
- [Chương 167: Chương 167](#)
- [Chương 168: Chương 168](#)
- [Chương 169: Chương 169](#)
- [Chương 170: Chương 170](#)
- [Chương 171: Chương 171](#)
- [Chương 172: Chương 172](#)
- [Chương 173: Chương 173](#)
- [Chương 174: Chương 174](#)
- [Chương 175: Chương 175](#)
- [Chương 176: Chương 176](#)

- [Chương 177: Chương 177](#)
- [Chương 178: Chương 178](#)
- [Chương 179: Chương 179](#)
- [Chương 180: Chương 180](#)
- [Chương 181: Chương 181](#)
- [Chương 182: Chương 182](#)
- [Chương 183: Chương 183](#)
- [Chương 184: Chương 184](#)
- [Chương 185: Chương 185](#)
- [Chương 186: Chương 186](#)
- [Chương 187: Chương 187](#)
- [Chương 188: Chương 188](#)
- [Chương 189: Chương 189](#)
- [Chương 190: Chương 190](#)
- [Chương 191: Chương 191](#)
- [Chương 192: Chương 192](#)
- [Chương 193: Chương 193](#)
- [Chương 194: Chương 194](#)
- [Chương 195: Chương 195](#)
- [Chương 196: Chương 196](#)
- [Chương 197: Chương 197](#)
- [Chương 198: Chương 198](#)
- [Chương 199: Chương 199](#)
- [Chương 200: Chương 200](#)
- [Chương 201: Chương 201](#)
- [Chương 202: Chương 202](#)
- [Chương 203: Chương 203](#)
- [Chương 204: Chương 204](#)
- [Chương 205: Chương 205](#)
- [Chương 206: Chương 206](#)
- [Chương 207: Chương 207](#)
- [Chương 208: Chương 208](#)
- [Chương 209: Chương 209](#)
- [Chương 210: Chương 210](#)
- [Chương 211: Chương 211](#)
- [Chương 212: Chương 212](#)

- [Chương 213: Chương 213](#)
- [Chương 214: Chương 214](#)
- [Chương 215: Chương 215](#)
- [Chương 216: Chương 216](#)
- [Chương 217: Chương 217](#)
- [Chương 218: Chương 218](#)
- [Chương 219: Chương 219](#)
- [Chương 220: Chương 220](#)
- [Chương 221: Chương 221](#)
- [Chương 222: Chương 222](#)
- [Chương 223: Chương 223](#)
- [Chương 224: Chương 224](#)
- [Chương 225: Chương 225](#)
- [Chương 226: Chương 226](#)
- [Chương 227: Chương 227](#)
- [Chương 228: Chương 228](#)
- [Chương 229: Chương 229](#)
- [Chương 230: Chương 230](#)
- [Chương 231: Chương 231](#)
- [Chương 232: Chương 232](#)
- [Chương 233: Chương 233](#)
- [Chương 234: Chương 234](#)
- [Chương 235: Chương 235](#)
- [Chương 236: Chương 236](#)
- [Chương 237: Chương 237](#)
- [Chương 238: Chương 238](#)
- [Chương 239: Chương 239](#)
- [Chương 240: Chương 240](#)
- [Chương 241: Chương 241](#)
- [Chương 242: Chương 242](#)
- [Chương 243: Chương 243](#)
- [Chương 244: Chương 244](#)
- [Chương 245: Chương 245](#)
- [Chương 246: Chương 246](#)
- [Chương 247: Chương 247](#)
- [Chương 248: Chương 248](#)

- [Chương 249: Chương 249](#)
- [Chương 250: Chương 250](#)
- [Chương 251: Chương 251](#)
- [Chương 252: Chương 252](#)
- [Chương 253: Chương 253](#)
- [Chương 254: Chương 254](#)
- [Chương 255: Chương 255](#)
- [Chương 256: Chương 256](#)
- [Chương 257: Chương 257](#)
- [Chương 258: Chương 258](#)
- [Chương 259: Chương 259](#)
- [Chương 260: Chương 260](#)
- [Chương 261: Chương 261](#)
- [Chương 262: Chương 262](#)
- [Chương 263: Chương 263](#)
- [Chương 264: Chương 264](#)
- [Chương 265: Chương 265](#)
- [Chương 266: Chương 266](#)
- [Chương 267: Chương 267](#)
- [Chương 268: Chương 268](#)
- [Chương 269: Chương 269](#)
- [Chương 270: Chương 270](#)
- [Chương 271: Chương 271](#)
- [Chương 272: Chương 272](#)
- [Chương 273: Chương 273](#)
- [Chương 274: Chương 274](#)
- [Chương 275: Chương 275](#)
- [Chương 276: Chương 276](#)
- [Chương 277: Chương 277](#)
- [Chương 278: Chương 278](#)
- [Chương 279: Chương 279](#)
- [Chương 280: Chương 280](#)
- [Chương 281: Chương 281](#)
- [Chương 282: Chương 282](#)
- [Chương 283: Chương 283](#)
- [Chương 284: Chương 284](#)

- [Chương 285: Chương 285](#)
- [Chương 286: Chương 286](#)
- [Chương 287: Chương 287](#)
- [Chương 288: Chương 288](#)
- [Chương 289: Chương 289](#)
- [Chương 290: Chương 290](#)
- [Chương 291: Chương 291](#)
- [Chương 292: Chương 292](#)
- [Chương 293: Chương 293](#)
- [Chương 294: Chương 294](#)
- [Chương 295: Chương 295](#)
- [Chương 296: Chương 296](#)
- [Chương 297: Chương 297](#)
- [Chương 298: Chương 298](#)
- [Chương 299: Chương 299](#)
- [Chương 300: Chương 300](#)
- [Chương 301: Chương 301](#)
- [Chương 302: Chương 302](#)
- [Chương 303: Chương 303](#)
- [Chương 304: Chương 304](#)
- [Chương 305: Chương 305](#)
- [Chương 306: Chương 306](#)
- [Chương 307: Chương 307](#)
- [Chương 308: Chương 308](#)
- [Chương 309: Chương 309](#)
- [Chương 310: Chương 310](#)
- [Chương 311: Chương 311](#)
- [Chương 312: Chương 312](#)
- [Chương 313: Chương 313](#)
- [Chương 314: Chương 314](#)
- [Chương 315: Chương 315](#)
- [Chương 316: Chương 316](#)
- [Chương 317: Chương 317](#)
- [Chương 318: Chương 318](#)
- [Chương 319: Chương 319](#)
- [Chương 320: Chương 320](#)

- [Chương 321: Chương 321](#)
- [Chương 322: Chương 322](#)
- [Chương 323: Chương 323](#)
- [Chương 324: Chương 324](#)
- [Chương 325: Chương 325](#)
- [Chương 326: Chương 326](#)
- [Chương 327: Chương 327](#)
- [Chương 328: Chương 328](#)
- [Chương 329: Chương 329](#)
- [Chương 330: Chương 330](#)
- [Chương 331: Chương 331](#)
- [Chương 332: Chương 332](#)
- [Chương 333: Chương 333](#)
- [Chương 334: Chương 334](#)
- [Chương 335: Chương 335](#)
- [Chương 336: Chương 336](#)
- [Chương 337: Chương 337](#)
- [Chương 338: Chương 338](#)
- [Chương 339: Chương 339](#)
- [Chương 340: Chương 340](#)
- [Chương 341: Chương 341](#)
- [Chương 342: Chương 342](#)
- [Chương 343: Chương 343](#)
- [Chương 344: Chương 344](#)
- [Chương 345: Chương 345](#)
- [Chương 346: Chương 346](#)
- [Chương 347: Chương 347](#)
- [Chương 348: Chương 348](#)
- [Chương 349: Chương 349](#)
- [Chương 350: Chương 350](#)
- [Chương 351: Chương 351](#)
- [Chương 352: Chương 352](#)
- [Chương 353: Chương 353](#)
- [Chương 354: Chương 354](#)
- [Chương 355: Chương 355](#)
- [Chương 356: Chương 356](#)

- [Chương 357: Chương 357](#)
- [Chương 358: Chương 358](#)
- [Chương 359: Chương 359](#)
- [Chương 360: Chương 360](#)
- [Chương 361: Chương 361](#)
- [Chương 362: Chương 362](#)
- [Chương 363: Chương 363](#)
- [Chương 364: Chương 364](#)
- [Chương 365: Chương 365](#)
- [Chương 366: Chương 366](#)
- [Chương 367: Chương 367](#)
- [Chương 368: Chương 368](#)
- [Chương 369: Chương 369](#)
- [Chương 370: Chương 370](#)
- [Chương 371: Chương 371](#)
- [Chương 372: Chương 372](#)
- [Chương 373: Chương 373](#)
- [Chương 374: Chương 374](#)
- [Chương 375: Chương 375](#)
- [Chương 376: Chương 376](#)
- [Chương 377: Chương 377](#)
- [Chương 378: Chương 378](#)
- [Chương 379: Chương 379](#)
- [Chương 380: Chương 380](#)
- [Chương 381: Chương 381](#)
- [Chương 382: Chương 382](#)
- [Chương 383: Chương 383](#)
- [Chương 384: Chương 384](#)
- [Chương 385: Chương 385](#)
- [Chương 386: Chương 386](#)
- [Chương 387: Chương 387](#)
- [Chương 388: Chương 388](#)
- [Chương 389: Chương 389](#)
- [Chương 390: Chương 390](#)
- [Chương 391: Chương 391](#)
- [Chương 392: Chương 392](#)

- [Chương 393: Chương 393](#)
- [Chương 394: Chương 394](#)
- [Chương 395: Chương 395](#)
- [Chương 396: Chương 396](#)
- [Chương 397: Chương 397](#)
- [Chương 398: Chương 398](#)
- [Chương 399: Chương 399](#)
- [Chương 400: Chương 400](#)
- [Chương 401: Chương 401](#)
- [Chương 402: Chương 402](#)
- [Chương 403: Chương 403](#)
- [Chương 404: Chương 404](#)
- [Chương 405: Chương 405](#)
- [Chương 406: Chương 406](#)
- [Chương 407: Chương 407](#)
- [Chương 408: Chương 408](#)
- [Chương 409: Chương 409](#)
- [Chương 410: Chương 410](#)
- [Chương 411: Chương 411](#)
- [Chương 412: Chương 412](#)
- [Chương 413: Chương 413](#)
- [Chương 414: Chương 414](#)
- [Chương 415: Chương 415](#)
- [Chương 416: Chương 416](#)
- [Chương 417: Chương 417](#)
- [Chương 418: Chương 418](#)
- [Chương 419: Chương 419](#)
- [Chương 420: Chương 420](#)
- [Chương 421: Chương 421](#)
- [Chương 422: Chương 422](#)
- [Chương 423: Chương 423](#)
- [Chương 424: Chương 424](#)
- [Chương 425: Chương 425](#)
- [Chương 426: Chương 426](#)
- [Chương 427: Chương 427](#)
- [Chương 428: Chương 428](#)

- [Chương 429: Chương 429](#)
- [Chương 430: Chương 430](#)
- [Chương 431: Chương 431](#)
- [Chương 432: Chương 432](#)
- [Chương 433: Chương 433](#)
- [Chương 434: Chương 434](#)
- [Chương 435: Chương 435](#)
- [Chương 436: Chương 436](#)
- [Chương 437: Chương 437](#)
- [Chương 438: Chương 438](#)
- [Chương 439: Chương 439](#)
- [Chương 440: Ngoại truyện 1](#)
- [Chương 441: Ngoại truyện 2](#)
- [Chương 442: Ngoại truyện 3](#)
- [Chương 443: Ngoại truyện 4](#)
- [Chương 444: Ngoại truyện 5](#)
- [Chương 445: Ngoại truyện 6](#)
- [Chương 446: Ngoại truyện 7](#)
- [Chương 447: Ngoại truyện 8](#)
- [Chương 448: Ngoại truyện 9](#)
- [Chương 449: Ngoại truyện 10](#)
- [Chương 450: Ngoại truyện 11](#)
- [Chương 451: Ngoại truyện 12](#)
- [Chương 452: Ngoại truyện 13](#)
- [Chương 453: Ngoại truyện 14](#)
- [Chương 454: Ngoại truyện 15](#)
- [Chương 455: Ngoại truyện 16](#)
- [Chương 456: Ngoại truyện 17](#)
- [Chương 457: Ngoại truyện 18](#)
- [Chương 458: Ngoại truyện 19](#)
- [Chương 459: Ngoại truyện 20](#)
- [Chương 460: Ngoại truyện 21](#)
- [Chương 461: Ngoại truyện 22](#)
- [Chương 462: Ngoại truyện 23](#)
- [Chương 463: Ngoại truyện 24](#)
- [Chương 464: Ngoại truyện 25](#)

- [Chương 465: Ngoại truyện 26](#)
- [Chương 466: Ngoại truyện 27](#)
- [Chương 467: Ngoại truyện 28](#)
- [Chương 468: Ngoại truyện 29](#)
- [Chương 469: Ngoại truyện 30](#)
- [Chương 470: Ngoại truyện 31 \[Hết\]](#)

Chương 1: Chương 1

Trong núi sâu, nơi thanh tĩnh nào đó, một tiếng hét ỉu xiu vang lên nghe hết sức rõ ràng: "Đại bá nương, không tốt rồi, Xuyên Tử ăn phải nấm, người sắp không xong rồi..."

Người hô lên là một nhi lang choai choai xanh xao gầy gò, trên mặt không có thịt, bên trên xương cốt chỉ còn lại lớp da, thân hình gầy gò khiến người ta không nhìn ra tuổi, ước chừng mới bảy tám tuổi, nhưng bước chân lại gian nan một lão nhân tập tễnh, di chuyển về phía trước từng chút một.

Giẫm lên mặt đất khô hoang, thật vất vả mới di chuyển đến trước một sơn động, bên trong liền nghênh đón một nữ nhân trung niên như ôn thần, dùng giọng nói không lớn, vội vàng hỏi: "Xuyên Tử ở đâu?"

Đây là đại bá nương trong miệng tiểu nhi lang, cũng là thân nương của Xuyên Tử.

Toàn thân nương Xuyên Tử sưng phù, làn da mơ hồ tản ra màu tím đen không khỏe mạnh, bước chân lảo đảo đi ra, khi ra khỏi cửa động suýt nữa đã ngã xuống đất. Cũng may bà ấy lại chống đỡ một hơi, ổn định thân thể, trong mí mắt sưng lên nặn ra hai con mắt như hai cái đinh, nhìn chòng chọc tiểu lang trước mắt, hỏi lại một lần nữa: "Ta hỏi ngươi Xuyên Tử ở đâu?!"

Lần này như dùng hết toàn bộ sức lực, giọng nói the thé chói tai.

Tiểu nhi lang vốn chờ đợi tại chỗ, nghe bà ấy gọi như vậy, đột nhiên như bị kim đâm một cái, ánh mắt chờ đợi rốt cục cũng có điểm tụ, nuốt khan một cái, lúc này mới kéo đôi môi trắng bệch khô khốc ra nói: "Xuyên Tử được Đại Ngưu ca công đi, sắp tới đây rồi!"

Nương Xuyên Tử nghe vậy, trong lòng gần như quỳnh lên, cũng không có tâm tình hỏi tiếp, kéo chân vòng qua tiểu lang, trừng mắt nhìn về phía xa, cuối cùng thấy hai bóng người chồng lên nhau di chuyển tới.

Không đợi bà ấy nhào tới, đã nghe bóng người phía dưới nói: "Thẩm, Xuyên Tử nhìn có vẻ không được ổn, ta trực tiếp công hấn đến trước mặt Triệu lang trung, người đi trước một bước nói một câu đi, nói Xuyên Tử bị nắm hại thành như vậy." Chính là giọng nói của Đại Ngưu trong thôn.

Đừng nghe tên Đại Ngưu hùng hồn khỏe mạnh, hấn cũng chỉ là một tiểu tử mười hai tuổi. May mắn hai năm trước được ăn no nên vóc dáng cao lớn, thoát nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, nhưng bây giờ hấn cũng đã đói đến mức chỉ còn da bọc xương.

"Được, được, ta đi ngay!" Nương Xuyên Tử liên thanh đáp ứng, cũng không dám nhìn bóng người trên lưng Đại Ngưu, sợ bản thân không chịu nổi, quay đầu chạy về phía một sơn động khác.

Nói là chạy, nhưng trên người nương Xuyên Tử cũng không còn sức lực, tốc độ không nhanh hơn tốc độ của Đại Ngưu là bao. Đi được hai bước, bà ấy bắt đầu hận mình bước chậm, liều mạng nhấc chân về phía trước, cuối cùng cũng kéo gần chênh lệch với Đại Ngưu ở phía sau.

Theo lý thuyết, tình huống khẩn cấp, bà ấy nên gọi thêm vài người đi giúp Đại Ngưu khiêng Xuyên Tử, như vậy có thể đưa đi nhanh hơn, nhưng trong thôn thật sự không còn mấy người có

sức lực, dù có gọi đoán chừng cũng là chậm rãi đi tới, còn không bằng không gọi.

Đến cửa động, nương Xuyên Tử lấy hết sức lực toàn thân hét vào bên trong: "Cửu công! Xuyên Tử của ta số khổ, ăn trúng nấm độc, cầu xin người cứu hân!"

Lời mới ra khỏi miệng, chính bà ấy nhịn không được khóc lên, nhưng bởi vì không còn sức lực, tiếng khóc của bà ấy tựa như giấy dán cửa sổ bị gió thổi thủng, truyền đi một cách leo lắt.

"Cửu công, mau cứu mạng Xuyên Tử nhà ta!" Nương Xuyên Tử rơi nước mắt, nước mắt kéo dài ra hai vết trắng dài ngắn không đồng nhất trên khuôn mặt bần thủ.

Giọng nói của bà ấy không lớn, nhưng trong sơn động tụ âm, bà ấy hét lên, mấy người nằm trên mặt đất ở bên trong đều mở mắt ra.

Bên ngoài trời còn sáng, nhưng sau khi xuyên vào sơn động liền mong manh mờ tối, chỉ có thể thấy bóng dáng lơ mờ, ai nấy đều mang một màu xám đậm.

"Được rồi, Xuyên Tử đâu? Đưa tới cho ta xem thử." Một giọng nói già nua vang lên, lão nhân tóc rối bởi y phục tả tơi là người duy nhất ngồi ngay ngắn trên mặt đất trong sơn động, đây là Triệu lang trung, cũng là cửu công mà nương Xuyên Tử kêu to.

"Xuyên Tử còn chưa tới, nó đã ăn phải nấm độc, cửu công, cầu người tìm dược liệu trước đi, chờ nó đến là có thể ăn, ăn vào là tốt rồi... Xuyên Tử của ta!"

"Ta biết, nhưng nấm độc cũng có nhiều loại." Triệu lang trung thở dài, chợt nhớ tới cái gì: "Chẳng qua cũng đúng, không còn

thuốc chia nhỏ gì nữa. Lão bà tử, bà giúp ta lấy cái bình đồ phía dưới cùng của bao y phục kia mang tới đây!"

Bóng người nằm bên cạnh ông ấy vì tiết kiệm sức lực, cũng không lên tiếng, cứ như vậy mò mẫm một lát rồi đưa một bình nhỏ tới.

"Nương Xuyên Tử, người đi tìm ngậm nước, thuốc này phải uống trong nước." Triệu lang trung nói.

Nương Xuyên Tử nghe thấy thế vội vàng xoay người, đang định đi tìm nước thì nghe người nằm ngang trên mặt đất bên cạnh khàn giọng nói: "Trong thùng ở cửa có."

"Được!" Nương Xuyên Tử nghe ra là giọng của bà tử nhà mình, bà ấy đi đến trước thùng gỗ nhỏ ở cửa, múc nửa gáo nước từ bên trong ra, sau đó đi vào trong động, đến trước mặt cửa công lấy thuốc.

Đại Ngưu vừa lúc cũng Xuyên Tử đi vào, vừa vào cửa động đã đặt người xuống đất, duỗi tay dò xét trước, phát hiện Xuyên Tử còn có động tĩnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Thảm, tình huống thế nào rồi?"

Nương Xuyên Tử mới nhận thuốc từ tay Triệu lang trung, là viên thuốc hình tròn được nặn từ thuốc bột mài mịn, bà ấy vội vàng đi về phía cửa động: "Lấy được thuốc rồi!"

Đi đến trước mặt Xuyên Tử, bà ấy loạng choạng ngồi xổm xuống, nhai nát thuốc trước, sau đó đổ nước vào cho Xuyên Tử uống.

Triệu lang trung hí mắt nhìn động tĩnh phát ra từ cửa động, hoàn toàn không nhìn rõ, trong lòng ông ấy thở dài: Sinh tử có số!

Ông ấy không nói tử tử với nương Xuyên Tử, thuốc của mình không còn nhiều hàng tồn, chủng loại cũng ít, khó mà nói viên thuốc này có thể trị được độc trong Xuyên Tử.

Còn chưa biết kết quả trị liệu, ông ấy lại không quá lo lắng. Một mặt là làm lang trung đã sớm thấy quen cảnh sinh tử, một mặt khác, chính là thời kỳ hoang loạn này, người c.h.ết thật sự quá nhiều, cho dù dân chúng không hiểu y thuật, thấy nhiều cũng bắt đầu c.h.ết lặng.

Hai năm nay, mùa màng không tốt, trời giáng đại hạn, đất đai mấy năm liên tục mất mùa, nông gia dựa vào trời đều không có cơm ăn, triều Đại Trần vốn chưa từng thịnh vượng, mắt thấy đã bắt đầu loạn.

Lúc trước ông ấy làm lang trung trong huyện, sau đó cũng loạn đến không làm nổi nữa, bất đắc dĩ dẫn theo lão thê và đứa nhi tử độc nhất đến cây nhờ tử tử trong thôn Thạch Đầu.

Thân thể hai phu thê tử tử ông ấy còn tính là khỏe mạnh, có ba nam một nữ.

Lão đại trước kia bị trưng binh, cụt một chân trở về, không bao lâu sau thì chết. Nương Xuyên Tử chính là bà nương của hắn, cũng là người số khổ, vốn sinh hai đứa nhỏ, đứa nhỏ nhất không chống đỡ được, năm ba tuổi thì c.h.ết non, chỉ còn lại một mình Xuyên Tử độc đinh. Hiện tại bản thân lại mắc bệnh phù, tình huống của Xuyên Tử nhìn cũng không tốt lắm.

Tình hình nhà lão nhị vẫn ổn, hiện tại cả nhà đều ở bên cạnh lão nhân.

Lão tam là khuê nữ, gả cho thợ mộc trong huyện, trước loạn lạc một đoạn thời gian đã đi theo nhà chồng về phía nam.

Nhi tử nhỏ nhất trước đó không lâu vừa bị gọi đi trưng binh, hiện tại cũng là sinh tử chưa rõ.

Chương 2: Chương 2

Nói đến trưng binh, ngay từ đầu, thôn Thạch Đầu còn tính là an bình, cũng là bởi vì triều đình không để ý đến sống c.h.ế.t của người dân, cưỡng ép thu thuế lương thực và tráng đinh, cuộc sống liền hoàn toàn sụp đổ.

Không có lương thực dự trữ, lại bị trưng dụng không ít lao động cường tráng, thôn dân khổ cực chỉ có thể dựa vào núi ăn núi. Đáng tiếc ngọn núi này cũng không tính là màu mỡ, cỏ cây thưa thớt, nửa hoang không hoang, thứ có thể nhìn thấy đều bị nhặt về ăn hết rồi.

Có không ít người ăn cỏ độc nấm độc, có thảo dược độc tính quá mạnh, người ăn xong trực tiếp c.h.ế.t queo.

Lúc ấy Triệu lang trung ở trong thôn, còn có thể hỗ trợ chữa trị, nhưng đa số đều không kịp. Dần dần, thuốc càng ngày càng ít, ông ấy vì lo cho nhà mình mà nói với bên ngoài là thuốc đã cạn kiệt, cũng không lấy thuốc ra chữa trị cho người khác nữa.

Sau đó, đồ vật gần núi gần như bị ăn sạch rồi, nghe đồn lại sắp trưng binh thu thuế, người trong thôn thật sự chịu không nổi, suốt đêm chạy hơn phân nửa người, xin cơm chạy về phía nam.

Vốn là thôn lớn mấy chục hộ, người chết, người trốn, cuối cùng chỉ còn lại không đến mười hộ gia đình.

Mấy nhà coi như quen biết, mọi người đều không muốn chạy xa, chỉ tập hợp lại một chỗ, tính toán một phen, cuốn lấy gia sản đơn giản đồng loạt đi vào trong núi sâu.

Triệu lang trung trước đó đã làm một ít thuốc bột xua đuổi thú, phát cho mỗi nhà một ít, một đường vào núi coi như an ổn.

Cũng là ông trời không ép người đến đường cùng, để bọn họ tìm được mấy sơn động ẩn nấp, gần đó lại còn cất giấu một dòng suối trong, mọi người ở lại nơi này.

Sau khi ở lại, cũng chưa từng thấy mãnh thú. Cha Đại Ngưu trong thôn biết chút thủ đoạn săn bắt, lúc trước luôn bắt vài thứ nhỏ để nấu canh thịt cho mọi người. Nhưng sau đó, mắt hăn đột nhiên không nhìn được nữa, Triệu lang trung cũng bó tay. Săn không có cách nào săn tiếp, chỉ có thể để Đại Ngưu ra ngoài đặt bẫy thay hăn, thu hoạch rất ít, bọn họ vốn không có lương thực, ăn cũng càng ngày càng kém.

Cây cỏ và quả dại có thể nhận biết xung quanh đều bị ăn gần hết, có cây cỏ ngay cả Triệu lang trung cũng chưa từng thấy, sợ có độc, cũng không dám để người ta ăn, chỉ có thể mỗi ngày ra ngoài tìm kiếm.

Trong núi không năm tháng, thời tiết càng ngày càng lạnh, bọn họ cũng càng ngày càng suy yếu.

Dựa theo tình huống này, chờ khi chính thức bắt đầu mùa đông, phỏng chừng không có mấy nhà có thể gắng gượng qua được, cuộc sống khốn khổ này cũng sẽ hoàn toàn kết thúc.

"Xuyên Tử! Mau nói cho nương, con còn cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

Một tiếng nói the thé cắt ngang suy nghĩ của Triệu lang trung. Ông ấy lấy lại tinh thần, ý thức được Xuyên Tử coi như may mắn, lần này cứu sống được.

"Múc thêm chút nước cho Xuyên Tử uống đi." Ông ấy dặn dò một câu.

Nương Xuyên Tử đáp ứng, nhanh chóng đi lấy nước.

Đại Ngưu bên cạnh thấy Xuyên Tử không sao, bèn mở miệng nói: "Thấm, thấm làm đi, ta đi tìm Nhị Sơn thúc trước."

"Được, Đại Ngưu người mau đi đi, chuyện hôm nay thấm thật sự phải cảm ơn người..." Nương Xuyên Tử đang nói, bỗng nhiên nghĩ đến lấy điều kiện trước mắt, bà ấy cũng không có gì có thể lấy ra làm quà cảm ơn, lúng túng chà nhẹ góc áo.

Đại Ngưu khoát tay áo: "Được rồi thấm, hiện tại đã là người một nhà, còn nói cảm ơn cái gì, ta phải đi đây!" Nói chuyện tác phong chững chạc, gần như có thể khiến người ta quên mất hắn cũng chỉ là một nhi lang choai choai.

"Được." Nương Xuyên Tử cúi đầu nhìn thấy vết rách mới trên quần hắn, suy nghĩ sau này sẽ giúp hắn sửa lại quần áo.

Đại Ngưu xoay người rời khỏi sơn động, không cần cồng Xuyên Tử, bước chân của hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thuận theo phương hướng lúc đến mà rời đi.

Đi được một đoạn, cuối cùng hắn cũng thấy mấy người công sọt, nam có nữ có, cao thấp không đều, tất cả đều gây đến đáng sợ, nhưng tinh thần và khí lực của họ có vẻ mạnh hơn những người vừa nằm trong động rất nhiều.

Đây là đội ngũ mỗi ngày ra ngoài kiếm ăn, Đại Ngưu và Xuyên Tử vốn cũng ở trong đó, kết quả hôm nay xảy ra chuyện, bọn họ chỉ có thể trở về trước.

"Nhị Sơn thúc, Tảo Nhi tử!" Đại Ngưu nghênh đón, chào hỏi hai người dẫn đội.

Lưu Nhị Sơn là một hán tử da mặt dums đỏ, gật đầu, hỏi thăm tình huống của Xuyên Tử xong liền tháo cái gùi xuống, từ bên trong móc ra một nắm lớn lá cây cỏ dại khô vàng, còn có một mảnh vỏ cây lớn bằng bàn tay: "Mau đi về làm ăn đi!"

Đại Ngưu nhận đồ, nói cảm ơn, không dừng lại lâu liền xoay người chạy về phía sơn động. Không có cách nào, mấy người trong nhà vẫn còn đang chờ ăn!

Sơn động có hạn, cho nên đều là mấy hộ gia đình ở chung. Trong nhà Đại Ngưu có cha nương và một đôi đệ muội, cùng ở trong một động với ba gia đình khác.

Hắn mới vừa vào động đã nghe có người kêu lên: "Là Đại Ngưu ca, vậy chắc tử ta cũng sắp trở về rồi!"

Đại Ngưu nhếch khóe miệng: "Đúng, đám người Tảo Nhi tử đang ở phía sau."

Người trong động vừa nghe, đều mong đợi nhìn về phía cửa động, chờ đợi người trong nhà trở về.

Hai bóng người nho nhỏ vây quanh Đại Ngưu, là đệ muội song sinh của hắn, năm nay chỉ mới bảy tuổi.

Tiểu muội Thúy Thúy nhìn hắn nói: "Ca, hôm nay chúng ta nhặt được củi, còn mức nước, hiện tại có thể nhóm lửa nấu cơm không?"

Đại Ngưu sờ đầu cô bé: "Được rồi, nhóm lửa đi!"

Đám tiểu gia hỏa hiểu chuyện đi làm, sơn động lần lượt có người trở về, Đại Ngưu ngồi ở một bên mài vỏ cây thành bột mịn, như vậy nước canh nấu ra mới có thể đặc hơn chút, càng chống đói tốt hơn.

Chờ lửa được nhóm lên, liền ném nguyên liệu nấu ăn đã được xử lý đơn giản vào trong hũ, thêm nước nấu ăn.

Uống xong canh rau dại vỏ cây, cỏ bên trong cũng vớt ra, vo thành cục ăn vào bụng, cuối cùng người trong thôn cũng hòa hoãn lại một chút. Những thứ này không thể nói là no bụng, ít nhất có thể ấm dạ dày, khiến người ta dễ chịu hơn một chút.

Ăn xong, tất cả mọi người nằm trên tấm đệm đơn sơ nhắm mắt dưỡng thần, lại sống thêm một ngày, ngày mai còn phải ra ngoài tìm đồ ăn.

Đôi mắt vừa nhắm lại, ý thức đã bắt đầu mơ hồ, rất nhiều lúc Đại Ngưu không phân biệt được rốt cuộc mình đã ngủ hay là đã hôn mê. Trong mơ màng, hắn nghe thấy muội tử nhà mình nhỏ giọng nói một câu: "Ca, ta rất muốn ăn một cái màn thầu."

"Ngủ đi, cái gì cũng có, sau này còn có màn thầu người ăn không hết..."

Sắc trời hoàn toàn tối đen, mọi người đều đã ngủ, nhưng không ai có thể ngủ yên.

Trong núi im lặng như tờ, yên tĩnh đến đáng sợ. Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh nặng nề bỗng đánh thức tất cả mọi người!

Tiếng vang kia chấn động khiến lòng người kinh hoàng, ngay cả lão nhân không còn sức lực nhất cũng chống thân thể ngồi dậy, kinh hoàng nhìn ra phía ngoài.

"Chuyện gì vậy, đương gia!"

"Có phải sét đánh không?"

Đại Ngưu đứng dậy, mò mẫm trong bóng đêm cầm một khúc gỗ, mũi gậy quấn một tảng đá: "Tảo Nhi tử, chúng ta đi tìm trưởng bối gặp mặt trước, xem quyết định thế nào."

"Được!" Nữ nhân tên Tảo Nhi cũng cầm lấy một cái rìu.

Chương 3: Chương 3

Tảo Nhi là nữ nhi nhà thợ mộc, năm nay mười sáu tuổi, dẫn theo muội muội sáu tuổi. Mẹ nàng đi sớm, cha cũng bị bệnh theo, không chống đỡ được đến khi vào núi thì chết. Trong nhà không có nhi tử, từ nhỏ nàng đã học tay nghề của cha, cũng có thể chống đỡ gia đình.

Hai người đi ra sơn động, vừa lúc đám người Lưu Nhị Sơn cũng dẫn người tới, tổng cộng gom góp mười người.

Lưu Nhị Sơn giờ được hỏi: "Tiếng vừa rồi từ đâu đến?"

"Khó mà nói được, chỉ vang lên một chút thôi, ta vẫn nên xem xét bốn phía xung quanh để có thể an tâm." Tảo Nhi nói.

Nàng ấy suy nghĩ một chút, lại nói: "Đừng đi hết, nơi này phải để lại nhiều người một chút, miễn cho già trẻ trong động gặp việc không chống đỡ được."

Cuối cùng để lại mấy lao động cường tráng, những người còn lại cùng nhau đi đến gần đó điều tra tình huống.

Trừ ánh lửa, trên trời lại chiếu xuống chút ánh sáng le lói của ánh trăng, mấy người đi không bao xa, liền thấy cách đó không xa có thêm bóng trắng to lớn, vội vàng im lặng ngừng bước.

Đại Ngưu không nhận được đề giọng hỏi: "Đó là cái gì?"

Không ai có thể đáp lại.

Chỉ thấy vật khổng lồ kia hình thái vuông vức, thân khoác ánh trắng như nước, toàn thân phản chiếu ánh sáng trắng óng ánh, cổ quái dị thường.

Mọi người ngừng thở nhìn chăm chăm một hồi, thấy quái vật kia không nhúc nhích, chần chờ có nên xích lại gần nhìn xem hay không.

"Ta cũng muốn đi qua nhìn một cái, rốt cuộc đây là yêu ma quỷ quái gì!" Tảo Nhi cắn răng nói.

Nàng ấy gan lớn lại có rìu, trên người còn có vài phần sức lực dư thừa, mặc kệ gặp phải tình huống gì luôn có cơ hội liều một phen. Quan trọng nhất là, trong nhà nàng ấy nhân khẩu ít nhất, vướng bận không nhiều, thật sự xảy ra chuyện gì, cũng tin tưởng người khác sẽ chăm sóc tốt mọi người nhà nàng.

Không đợi đoàn người kịp phản ứng, Tảo Nhi đã đoạt lấy bó đuốc từ trong tay Lưu Nhị Sơn, nắm chặt rìu, đánh bạo di chuyển về phía cự vật hình vuông kia.

Từng bước một đến trước mặt, cự vật vẫn không có động tĩnh gì, nàng ấy cẩn thận dừng lại ở cách đó hai bước chân, vòng qua nó một vòng, muốn thấy rõ ràng toàn cảnh vật này.

Cùng với ánh lửa nhảy lên, Tảo Nhi vòng đến phía sau nó, bỗng trợn to hai mắt kinh hãi.

Hai mặt trước sau của quái vật này rất khác nhau, nàng ấy vòng qua nhìn thấy mặt này, thoát nhìn có chút giống kết cấu của ngăn tủ, bên trong còn có một tầng, bên trên bày vài thứ.

Nhưng nhìn kỹ, nó lại kỳ quái hơn rất nhiều so với ngăn tủ, trên mặt phủ một tấm trong suốt như mặt nước, dù có che chắn nhưng cũng có thể thấy hình thức trong ngăn tủ, trên thanh ngang còn khảm một hàng tròn đẹp gồ ghề, cũng không biết là dùng để làm gì.

Tảo Nhi cân nhắc một chút, cảm thấy đây thật sự là một ngăn tủ, tay nghề chắc chắn không phải thợ mộc bình thường có thể so sánh, chung quanh cũng không thấy dấu vết người, chẳng lẽ là bảo bối của thần tiên dùng rơi vào trong núi sâu này ư?

Nàng ấy đang muốn tới gần hai bước xem rõ ràng, chợt nghe thấy cái thứ quỷ quái kia phát ra động tĩnh:

"Xin bỏ tiền vào!"

Nghe là một giọng nữ kỳ ảo, vậy mà nó lại biết nói!

Có thể nói chuyện khẳng định không phải vật chết, mặc dù nghe không hiểu ý tứ trong lời này, nhưng Tảo Nhi vẫn hoảng sợ lui về phía sau hai bước, suýt nữa té trên mặt đất.

Trong đêm yên tĩnh, những người khác cũng nghe thấy động tĩnh, lập tức cầm đồ vật xông tới, vây quanh bên người Tảo Nhi, cảnh giác nhìn chằm chằm vào con quái vật kia.

Lưu Nhị Sơn nhíu chặt mày, thầm nói: "Chẳng lẽ bên trong có người đang trốn?"

Đối phương đột nhiên lại không có động tĩnh gì nữa.

Cứ giằng co như vậy một hồi, Đại Ngưu thiếu kiên nhẫn nói: "Rốt cục người là người hay là yêu quái, bước ra nói chuyện rõ ràng đi!"

Nếu thật sự là thứ gì đó lợi hại, vậy không nên sợ bọn họ, nếu không lợi hại, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng đả thương đối

phương!

Tác phong nhát như chuột này khiến người ta trong đêm không ngủ yên được. Bọn họ vốn đang lo lắng không yên, mỗi ngày còn phải chịu áp lực tìm thức ăn. Đại Ngưu thật sự không muốn tiếp tục đông dài như vậy.

Mọi người nín thở chờ đợi, qua hồi lâu, rốt cục nghe thấy bên tai lại vang lên một tiếng:

"Xin bỏ tiền vào!"

Tảo Nhi bỗng lắc đầu: "Đồ vật bên trong đều có thể nhìn thấy, hẳn là không giấu được người, thứ này chính là biết nói! Các người nghe âm thanh kia đi, vừa lạnh lùng vừa kỳ quái, không phân biệt được hỉ nộ, căn bản không giống lời nói của người thường!"

"Có lý, vậy lời mời mọc của nó rốt cuộc là ý gì?" Cháu trai lớn nhà Lý bà tử, Thiết Trụ gãi đầu hỏi.

"Có phải là chúng ta đã nghe lầm rồi không, nó là nói hãy đập đầu xuống đất, ý là muốn chúng ta dùng đầu chạm đất, đập đầu mấy cái với nó?" Đại Ngưu cũng đoán theo.

"Đập đầu là có khả năng, thần tiên yêu quái không phải đều thích nhìn người khác đập đầu với mình sao?"

Lưu Nhị Sơn nói xong, quỳ trên mặt đất rồi bắt đầu đập đầu, miệng không quên lầm bầm, "Thần tiên tổ tông, đám người chúng ta thật sự chịu không nổi nữa, lần này ta cũng đập đầu trước ngài rồi, nếu ngài thật sự có thể hiển linh, chúng ta cũng

không cần gì, xin hãy bỏ qua cho chúng ta, đừng đi ra ăn người lung tung là được!"

Lưu Nhị Sơn là người lớn tuổi nhất ở đây, thấy hăn làm như vậy, mọi người đều không chần chờ, quỳ rạp xuống, nhao nhao dập đầu.

Một đám người cứ như vậy dập đầu một hồi, dập đầu xong liền quỳ trên mặt đất chờ đợi. Qua hồi lâu, thứ đồ yêu quái trước mắt không phát ra tiếng vang nào nữa.

Cây đuốc đã sớm tắt, mắt thấy bóng đêm đen kịt bắt đầu nhạt đi, Lưu Nhị Sơn từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, hô:

"Đi thôi, ngày mai lại xem tình huống. Những gì có thể làm ta đều đã làm rồi, còn lại chỉ dựa vào sắc mặt của ông trời! Về ngủ đi, dưỡng đủ tinh thần, trời sáng còn phải ra ngoài tìm thức ăn!"

Bọn họ vốn là một đám người cùng đường mạt lộ, mỗi ngày đều đếm ngày chịu đựng, không muốn c.h.ết cũng không dễ sống, có hôm nay không có ngày mai.

Cái thứ yêu quái này có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nếu thật sự làm ra chuyện gì, đám người già yếu tàn tật bọn họ cũng không ngăn được, lại không thể dọn đi nơi khác.

Cho nên cứ như vậy đi, bằng không còn có thể làm sao đây?

Một đám người chớp mắt đã đi hết, chỉ để lại thứ đồ kỳ quái cô đơn đứng tại chỗ.

Điều người trong thôn không biết là, trong thứ đồ kỳ quái này đúng là có giấu một người. Người này còn nhìn hết biểu hiện từ đầu tới cuối của bọn họ, mãi đến khi bọn họ rời đi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói là cất giấu người, cũng không tính là chuẩn xác, bởi vì thứ đồ kỳ quái này căn bản chính là người biến thành!

Trên thực tế, nó cũng không phải yêu quái gì, nếu nhiều năm sau, loài người của thế kỷ 21 xa xôi nhìn thấy nó, cho dù là dân chúng bình thường nhất đều có thể lập tức gọi tên nó —— máy bán hàng tự động.

Không sai, thứ đồ kỳ quái trong mắt thôn dân ở đây này, ngoại hình là một máy bán hàng tự động bình thường không có gì lạ, kiểu dáng của nó không tiên tiến như vậy, thậm chí không hỗ trợ quét mã trả tiền, chỉ có thể dùng phương thức phong cách cổ xưa nhất, bỏ tiền vào mua hàng hóa.

Muốn nói nó có điểm gì kỳ lạ, đó đại khái chính là, máy bán hàng tự động này đã từng là nhân loại giới tính nữ hàng thật giá thật, tên thật là Thịnh Quân.

Thịnh Quân đến từ thế kỷ 21, là một người bình thường xui xẻo, nàng sống ở thành phố nhỏ, điều kiện gia đình bình thường, nhưng bầu không khí vẫn khá ấm áp hài hòa. Từ khi sinh ra, nàng đã theo khuôn phép cũ mà trưởng thành, cuối cùng từng bước từng bước đi học và thi đậu đại học.

Chương 4: Chương 4

Sau khi tốt nghiệp đại học, Thịnh Quân làm việc hai năm tích góp chút tiền, vừa trả trước nhà mới, còn chưa kịp sửa sang lại, ngay khi qua đường, bị xe tải mất khống chế húc cho đi đời nhà ma.

May mắn là sau khi chết, nàng lại bị trói định bởi một hệ thống, tên là "Hệ thống kinh doanh siêu thị".

Chẳng biết tại sao, hệ thống này khi trói định nàng tựa hồ rất vội, chỉ nói sẽ đưa nàng đến thế giới khác mở siêu thị, thông qua bán hàng có thể tích lũy năng lượng, tích đủ năng lượng là có thể đưa nàng sống lại về nhà.

Nghe nói còn có hy vọng sống lại, Thịnh Quân lập tức đồng ý, ký kết khế ước với hệ thống. Ai ngờ vừa ký xong, hệ thống đã mai danh ẩn tích, có gọi thế nào cũng không có động tĩnh, nàng quỳnh đến độ chỉ có thể tự mình thăm dò lung tung trong không gian hệ thống, cuối cùng không biết ấn trúng thứ gì, ánh sáng trắng lóe lên, nàng đã xuyên không rồi.

Chờ Thịnh Quân mở mắt ra lần nữa, liền phát hiện hình như mình đã xuyên không, còn bị ném vào trong ngọn núi lớn tối đen như mực.

Thịnh Quân thử kêu gọi hệ thống, nhưng vẫn không trả lời. Nàng còn chưa kịp lo lắng cho vấn đề an toàn của mình, đã cảm thấy cơ thể không thích hợp, ánh mắt giống như tiến hóa, không chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh trước sau trái phải, mà còn có thể nhìn vào bên trong. Nàng vội vàng nhìn vào bên trong một vòng, phát hiện mình đã biến thành một cái máy bán hàng tự động!

Thịnh Quân hơi suy nghĩ, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một bảng điều khiển, phía trên hiển thị hàng hóa mà nàng có thể lên kệ để bán, trước mắt chỉ có hai loại là mì gói và nước điện giải.

Trên cùng của bảng điều khiển còn có một thanh năng lượng, cho thấy giá trị năng lượng hiện tại của nàng là 0, cuối thanh năng lượng còn có 0/100. Thịnh Quân suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể cần đạt được 100 điểm năng lượng mới có thể đầy thanh năng lượng này.

Tuy hệ thống đã đề cập đến việc tích đủ năng lượng là có thể đưa nàng về nhà, nhưng Thịnh Quân cũng không lạc quan, cảm thấy 100 điểm năng lượng này có thể đưa nàng về. Trừ phi là tình huống 1 điểm năng lượng đặc biệt khó có được, nếu không chắc chắn sẽ có trở ngại khác.

Không rõ vì sao hệ thống siêu thị lại để nàng biến thành máy bán hàng, nhưng Thịnh Quân đã c.h.ết một lần, nhanh chóng chấp nhận sự thật rằng mình đã biến thành máy bán hàng.

Nghĩ kỹ lại, nếu như nàng xuyên thành người, cho dù tay nắm hệ thống, cũng phải quan tâm tới chuyện mở cửa hàng, bịa đặt thân thế lai lịch cho mình, còn phải giải quyết vấn đề ăn uống của mình, kinh doanh các loại quan hệ nhân mạch, lúc nào cũng phải cảnh giác với cái mạng nhỏ của mình.

Hiện tại thì tốt rồi, nàng trực tiếp biến thành máy bán hàng, không cần ăn không cần uống, không cần nói cho cổ nhân biết đồ vật của mình tới như thế nào, không cần xã giao mở cửa

hàng, tùy duyên bán hàng trực tiếp mở cửa, không nhúc nhích là có thể thu tiền, tích góp năng lượng về nhà!

Trước khi tai nạn xe, nàng mệt c.h.ết mệt sống hơn hai mươi năm, hiện tại nằm ngửa nghỉ ngơi hẳn cũng không quá đáng nhỉ?

Thịnh Quân lạc quan tiếp tục nghiên cứu bảng điều khiển.

Có lẽ do biến thành máy bán hàng, hệ thống cung cấp không ít chính sách ưu đãi, ví dụ như nàng nhập hàng bổ sung không cần tiền, cũng không hạn chế số lượng, muốn bổ sung bao nhiêu thì bổ sung bấy nhiêu, hàng hóa cũng có thể tự mình định giá.

Nhưng cũng có tin tức xấu, trước mắt Thịnh Quân còn đang trong thời kỳ bảo vệ tân thủ. Ba ngày sau khi thời hạn bảo vệ trôi qua, mỗi ngày nàng sẽ tiêu hao một chút năng lượng để duy trì vận hành máy móc bình thường, nếu không sẽ tiến vào trạng thái tắt máy, gỡ tất cả hàng hóa xuống, vĩnh viễn rơi vào hôn mê.

Điều này có nghĩa là một khi nàng tắt máy, không khác gì đã chết, hơn nữa cũng không có hy vọng về nhà.

Tuyệt đối không thể tắt máy!

Thế nhưng, hiện tại nàng bị ném vào trong núi lớn đến chìm không thêm ị, rất khó tưởng tượng sẽ có người đến nơi này mua đồ!

Nghĩ đến đây, sự lạc quan của Thịnh Quân lập tức biến mất hơn phân nửa, biến thành tràn đầy sầu lo.

Cũng may trời không tuyệt đường sống của con người, ngũ giác của nàng trở nên mạnh mẽ, trong lúc tuyệt vọng chợt nghe thấy tiếng người vang lên từ xa.

Có người có nghĩa là có khách hàng, thanh năng lượng trống rỗng của nàng được cứu rồi!

Thịnh Quân vội vàng thao tác mãnh liệt, luống cuống tay chân bày hàng hóa cho mình. Trước mắt nàng chỉ là máy bán hàng sơ cấp, trong bụng trống trơn chỉ có một tầng kệ hàng, chỉ có thể bày ra bán năm loại hàng hóa.

Thịnh Quân nhìn vào khung hàng, mì tôm có thể lựa chọn lên khung có bốn vị: Mì thịt bò kho, mì thịt bò cay, mì gà hầm nấm hương, mì bò hầm nước béo.

Đều là những vị ăn rất ngon, nàng lựa chọn lên kệ hết, vừa lúc chiếm hết bốn khung bày hàng.

Sau khi bày mì gói xong, nàng lại nhìn về phía chất điện giải, cái này cũng có ba vị: đào, trà xanh và vải.

Thịnh Quân do dự một lát, trước tiên lên khẩu vị trà xanh có độ phổ biến rộng nhất.

Sau khi nhét đầy những vỏ hàng xanh xanh đỏ đỏ vào tủ máy trống rỗng, cuối cùng không còn đơn điệu nữa, tạm thời có nhiều loại hàng hóa như vậy, Thịnh Quân tạm thời chưa thăm dò được điều kiện gia tăng hàng hóa.

Kế tiếp là vấn đề định giá.

Không biết tại sao, thân máy bán hàng sẽ không hiện ra giá niêm yết, điều này có nghĩa, thu bao nhiêu tiền nôn ra bao nhiêu đều do Thịnh Quân định đoạt.

Nàng vốn định dựa theo giá cả mơ hồ trong trí nhớ của mình để định ra, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hiện tại chuyện quan trọng nhất là khai trương, không bằng cứ khai trương đại hạ giá, định giá toàn bộ một đồng, đây cũng là yết giá thấp nhất mà hệ thống máy bán hàng cho phép.

Trước tiên bán nhiều lần ít bán vài thứ ra ngoài xem đã, xem tình huống chuyển đổi giá trị năng lượng rồi tính.

Chuẩn bị công tác xong, Thịnh Quân cảm thấy không có gì sai sót, nghe thấy một loạt tiếng bước chân hỗn loạn đang đi về phía nàng, nàng liền kiễng chân mong chờ đám người kia ngoi đầu lên.

Nhưng điều khiến Thịnh Quân mở rộng tầm mắt là, người xuất hiện trong tầm mắt của nàng lại là một đám cổ nhân!

Cổ nhân thì cũng thôi đi, đám người này ai nấy quần áo tả tơi, thân hình bần thủ, xanh xao vàng vọt, nhìn không phải nạn dân thì chính là ăn mày, hoàn toàn không giống quần thể có tiền tiêu phí, hơn nữa bọn họ còn mang theo vũ khí!

Tình huống bên ngoài quá gay go, Thịnh Quân cũng sắp ngất đi, nàng nhìn rìu trong tay một người trong đó phản ra ánh sáng lấp lệt, trong lòng cảnh báo mãnh liệt.

Trước đó quá kích động, nàng suýt nữa quên mất chuyện này. Là một người bán hàng tay trái gà không chặt, liệu nàng có trực tiếp bị người ta bạo lực mổ bụng, mổ gà lấy trứng không?

Cũng may đối phương là một đám cổ nhân, cầm đuốc cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần, nửa ngày cũng không nhận ra nàng là cái gì, có lẽ trong lòng còn có kính sợ, cũng không trực tiếp động thủ.

Chương 5: Chương 5

Thịnh Quân thấy thế, bèn mượn cơ hội giả thần giả quỷ, trao đổi với đối phương một phen, xem có thể đôi bên cùng có lợi, bảo bọn họ kiếm tiền để đổi đồ ăn với nàng.

Đi đến trước mặt nàng là một nữ hài cẩn thận dè dặt, tuổi không tính là lớn, nhìn cũng không giống loại người lỗ mãng không nói đạo lý kia, hẳn là có thể trao đổi bình thường.

Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ xong xuôi bản thảo thương nghị trong đầu, Thịnh Quân hắng giọng, thử khống chế cơ thể của máy bán hàng lên tiếng.

Nàng thăm dò nói: "Xin chào."

Nhưng điều khiến nàng tuyệt vọng là giọng nói phát ra lại biến thành một câu lạnh như băng "Xin bỏ tiền vào!"

Xong rồi, dường như nàng không thể giao lưu ngôn ngữ với người khác.

Nữ hài kia hiển nhiên không nghĩ tới nàng sẽ lên tiếng, hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, những cổ nhân còn lại cũng giờ vũ khí vây quanh, cảnh giác nhìn chằm chằm nàng.

Thần kinh Thịnh Quân cũng căng thẳng trong nháy mắt, sợ giây tiếp theo sẽ bị đám người này đập hỏng, hệ thống không có phản ứng, nàng cũng không biết một máy bán hàng hư hao sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng nghĩ đến sẽ không dễ chịu.

Giằng co một lát, một nam hài mặt đen đột nhiên gào lên với nàng, gọi nàng là yêu ma quỷ quái.

Thịnh Quân cũng không có cách nào, hiện tại nàng cũng không phải người giấu trong máy móc, mà là máy bán hàng, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện.

Nàng thử vịn vẹo thân thể, nhưng thân máy không nhúc nhích, nàng đành phải mở miệng lần nữa: "Ta không có ác ý với các người."

Đáng tiếc lời nói ra lại biến thành một tiếng nói sang sảng: "Xin bỏ tiền vào!"

Lần này Thịnh Quân hoàn toàn không dám lên tiếng, căng thẳng nhìn chằm chằm động tác của đám cổ nhân. Cũng may lần này, đám cổ nhân giống như đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không kinh ngạc như vậy nữa, mồm năm miệng mười phỏng đoán câu nói kia của nàng.

Mắt thấy suy đoán của họ dần trở nên thái quá, chưa nói được mấy câu đã đột ngột quỳ xuống, quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu dập đầu, miệng còn lầm bầm, bảo nàng đừng tùy tiện ăn thịt người. Thịnh Quân chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nàng trợn mắt, lời nói kẹt ở cổ họng nửa ngày không ra, không bao lâu sau, những người này đã nhanh chóng rời đi hết.

Thịnh Quân nhìn bóng lưng của bọn họ, tâm tình phức tạp, một mặt nhẹ nhàng thở ra, tạm thời không cần lo lắng sẽ bị đập hư. Mặt khác trong lòng nàng lại rất lo lắng, hận không thể nhanh chóng bắt người đến mua hàng của nàng.

Thời gian ba ngày đếm ngược, sinh mệnh như ngọn núi lớn đè lên đầu Thịnh Quân, nàng lo lắng lật qua lật lại bảng hệ thống, đột nhiên phát hiện một chức năng không bắt mắt: Thêm một logo nhận dạng tự động gắn bên cạnh học bổng tiền của máy bán hàng.

Logo có thể lựa chọn có tiền đồng nguyên bảo, mũi tên màu đen vân vân.

Thịnh Quân không do dự, trực tiếp thay đổi kiểu dáng tiền đồng nguyên bảo, vừa thao tác xong, bên cạnh miệng học bổng tiền đã hiện ra hình vẽ tiền đồng và nguyên bảo giản bút màu đen.

Nàng nhìn bên ngoài xem bộ dáng của mình, trong lòng hết sức hài lòng, tiếp đó chính là chờ mong sau hừng đông, đám cổ nhân kia lại tới cẩn thận nhìn nàng một chút, thấy hình vẽ nhỏ có liên quan tới tiền này liền có thể lĩnh ngộ công năng ném tiền mua đồ vật của nàng.

Tạm thời nàng không dám suy nghĩ tới khả năng đám người bộ dáng dân chạy nạn này hoàn toàn không có tiền.

Trời tờ mờ sáng, lác đác có thể nghe thấy vài tiếng chim hót không rõ ràng, máy bán hàng không cần ngủ, nhưng Thịnh Quân vẫn giữ thói quen ngủ đông nửa đêm, nếu không không thể đi đâu hết, trợn mắt nhìn cũng quá nhàm chán.

Nàng nghe thấy tiếng người vang lên từ xa, ý thức lập tức tỉnh táo lại, dùng mắt quét đến mấy hải tử cách đó không xa, đang đưa một đội người công sọt khác rời đi, trông như muốn ra ngoài tìm đồ.

Trong đội ngũ đeo sọt, có người cảnh giác quét mắt nhìn về phía nàng vài lần, sau đó quay đầu dấn dò đám nhỏ. Thịnh Quân có

thể đoán được, có lẽ là đang dặn dò mọi người cách xa con yêu quái này của nàng một chút, cẩn thận bị nàng ăn thịt.

Tiếp tục như vậy là không thể được, không ai dám tới, thứ trong bụng nàng nên bán như thế nào đây!

Thịnh Quân hít sâu một hơi, quyết định phát động đại chiêu cuối cùng:

"Xin mời bỏ tiền vào!"

"Xin mời bỏ tiền vào!"

"Xin mời bỏ tiền vào!"

Liên tục hô ba tiếng, quả nhiên khiến đám cổ nhân ở xa đều kinh ngạc nhìn lại, Thịnh Quân đang muốn đặc ý, chỉ thấy đám cổ nhân kia tản đi rất nhanh, người đeo sọt cũng không đi nữa, một đám người đồng loạt lui về phía sau núi đá ngoài phạm vi tầm mắt của Thịnh Quân.

Ai, nàng thật không phải yêu quái biết ăn thịt người mà!

Thịnh Quân hoàn toàn buồn bực.

Ở đầu bên kia, mọi người trong thôn cũng bị động tĩnh của Thịnh Quân làm cho kinh ngạc. Bọn họ đang định ra ngoài tìm kiếm đồ ăn thì gặp phải chuyện này, lần này không ai dám đi, chỉ có thể lui về trước để bàn bạc đối sách.

"Nhị Sơn thúc, sao thứ đồ kỳ quái kia lại đột nhiên phát điên lên vậy?" Tảo Nhi lo lắng nói.

Lưu Nhị Sơn cũng đoán không ra suy nghĩ của nó, nhú mày nói: "Khó nói lắm, nhưng ta thấy nó ban đêm không sinh sự, cũng

không chuyển chỗ, chỉ kêu vài tiếng, hẳn là không có vấn đề gì lớn."

Đêm qua hẳn ngủ không ngon, vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, cảm thấy hình thức của quái vật kia hẳn là cái tử, chỉ là bên trong giam giữ thứ gì mới có thể lên tiếng. Có thể đột nhiên xuất hiện trong núi, nghe động tĩnh còn là từ trên trời rơi xuống, đại khái là yêu ma quỷ quái.

Nếu đã bị giam giữ, trong thời gian ngắn không thể chạy ra làm ác.

Lưu Nhị Sơn nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, đừng đi tới trước mặt nó. Trước kia ta nghe người bán hàng rong tới thôn mượn nước nói qua một chuyện, là có yêu quái chọc giận thần tiên, bị nhốt dưới đất, phát ra giọng nói hấp dẫn con người. Chờ con người không chịu nổi dụ dỗ đi qua tiếp xúc với nó, sẽ bị kéo xuống lòng đất, thay con yêu quái kia chịu khổ!"

"Biết rồi!" Mọi người xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi.

"Đi thôi, vẫn là tìm đồ ăn quan trọng hơn, già trẻ trong nhà đều dựa vào chúng ta!" Lưu Nhị Sơn dặn dò, đoàn người đều đi theo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tảo Nhi lại không lên đường, do dự nói: "Thúc, ta vẫn nên ở lại, thay mọi người nhìn chăm chăm động tĩnh của vật kia, nếu không ta luôn cảm thấy trong lòng không bất an."

Nàng ấy làm người đáng tin, vả lại trong nhà chỉ có một nửa nhân khẩu, ăn uống rất dễ kiếm được. Lưu Nhị Sơn đương nhiên đồng ý: "Được, vậy Tảo nha đầu người chú ý nhiều một chút!"

Thời gian không thể kéo dài nữa, đội ngũ tìm thức ăn nhanh chóng rời đi.

Tảo Nhi quay đầu, nói với các hài tử cùng đi tiễn người bên cạnh: "Các người đều đi làm việc đi, ta đi trông chừng yêu quái kia."

Chương 6: Chương 6

Sống trên núi, phàm là có thể động đây đều không thể nhàn rồi, hài tử cũng phải nhặt củ nấu nước, tìm côn trùng thêm đồ ăn cho gia đình.

Chờ bọn nhỏ đều đi rồi, Tảo Nhi trở về hang động cầm rìu lên, đi tới chỗ cách thứ đồ kỳ quái kia mười bước, tìm một tảng đá ngồi xuống, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nó.

Thịnh Quân rất vui vẻ vì có người tới, nhìn kỹ có chút quen mắt, thì ra là nữ hài tối hôm qua tiến lại gần quan sát nàng.

Chỉ là từ đầu đến chân nữ hài này đều viết phòng bị, ngồi ở xa không chịu tới gần, ánh mắt đen ngòm b.ắ.n tới, khiến trong lòng Thịnh Quân phát lạnh.

Nàng cẩn thận từng li từng tí chào hỏi đối phương: "Xin bỏ tiền vào!"

Được lắm, giọng nói máy móc cũng không thể bày ra sự thận trọng của nàng. Sau khi nữ hài đối diện nghe được, lông tóc đều sắp nổ tung, nhanh chóng đứng dậy dùng rìu nhắm ngay phương hướng của nàng.

Thịnh Quân chỉ có thể hậm hực im miệng.

Nữ hài nheo mắt lại, tiến gần về phía nàng hai bước, quan sát nàng từ trên xuống dưới. Đầu tiên nàng ấy nhìn mì ăn liền và nước điện giải vài lần, đoán chừng không thể nhìn ra manh mối gì từ lớp vỏ sặc sỡ đó, sau đó, nàng ấy dời tầm mắt xuống nhìn chằm chằm cái logo bên trên học bổng.

Trong lòng Thịnh Quân vừa dấy lên chờ mong, đã nghe thấy nàng ấy lầm bầm một câu: "Quả nhiên là yêu quái, còn biết dùng bạc dụ dỗ người khác. Đáng tiếc đối với những người như chúng ta không có tác dụng gì, còn không thực tế bằng đồ ăn."

"Bạc còn là vẽ lên, đều không nở bày ra đồ thật!"

Thịnh Quân cũng không ngờ mạch não của đối phương lại lệch như vậy, hình như xem học bổng là học lấy tiền.

Nàng bó tay không có cách nào với chuyện này, chỉ có thể yếu ớt đáp lại một câu: "Xin học bổng vào!"

Tảo Nhi lại ngồi trở lại trên tảng đá, không để ý tới động tĩnh của Thịnh Quân nữa.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên trời thay đổi, những đám mây xám tro cuộn cuộn trên không trung, lúc nào cũng có thể đổ mưa, xem tình hình phỏng chừng không nhỏ đâu.

Tảo Nhi đầu tiên là vui vẻ, sau đó sững sờ, cuối cùng vẻ mặt trở nên buồn bực. Đất đai khô hạn cần mưa, nhưng đối với đám người các nàng, mưa to có nghĩa là hành động khó khăn, mặt đất tất nhiên sẽ trở nên lầy lội trơn trượt, rất khó đi ra ngoài tìm thức ăn.

Nghĩ như vậy, nàng ấy cũng không có lòng dạ nào ở lại đây, trở về sơn động kêu đám nhỏ chuẩn bị.

Thịnh Quân lẻ loi trở trời dầm mưa, cảm thấy mình thật thảm. Trời mưa chắc chắn không có người ra ngoài, khả năng có người

mua đồ của nàng sẽ càng nhỏ hơn.

Bọn Lưu Nhị Sơn trở về trước khi mưa lớn, nhưng thu hoạch không lạc quan.

Trước đó hạn hán quá lâu, vào thu trong núi, thứ có thể ăn càng ngày càng ít, bọn họ cũng phải tiết kiệm khí lực, không có cách nào đi xa hơn được.

"Nhớ ăn tiết kiệm, không biết mưa này sẽ rơi đến khi nào." Hắc tập trung phân chia những thứ nhặt được, trong lòng lại không thoải mái.

Đồ vật mang về không chống đói được, căn bản không giữ được lâu. Những thứ hôm nay mang về, tính ra cũng chỉ ăn đến ngày mai, đến cuối cùng vẫn phải đội mưa đi ra ngoài. Hiện tại đã khó như vậy, mùa đông làm sao chịu nổi? Trên núi sẽ có tuyết rơi!

Cơn mưa này kéo dài trọn vẹn một ngày một đêm, không có dấu hiệu dừng lại. Một trận mưa thu lạnh lẽo, người trong thôn rúc trong hang vừa lạnh vừa ẩm ướt, rễ cỏ vỏ cây đã sớm cạn kiệt, phía sau chỉ có thể đun sôi nước nóng uống, nước còn lại đã sắp cạn. Cũng may địa thế sơn động cao, miệng hang đổ xuống không tích nước được, nếu không toàn bộ bọn họ đều phải ngâm mình trong nước một ngày.

Có lẽ là trong lòng có quá nhiều chuyện, Lưu Nhị Sơn cũng ngã bệnh, phát sốt, uống thuốc do Triệu lang trung sắc rồi ngủ say. Thấy hắc như vậy, người trong thôn như mất đi người tin cậy, hoàn toàn hoảng sợ.

"A tỷ, Hạnh nhi đói quá..." Muội tử của Tảo Nhi vui trong lòng nàng ấy rơi lệ.

"Ngoan, a tử đi tìm đồ ăn cho chúng ta." Trong lòng Tảo Nhi đau đớn, sờ đầu Hạnh Nhi, kéo thân thể không có khí lực đứng lên, cầm lấy áo tơi đơn sơ, cồng gùi lên muốn đi ra ngoài động.

Đại Ngưu vội vàng ngăn cản nàng ấy: "Tảo Nhi tử, tử điên rồi! Nhìn tử như vậy giống như có thể đi ra ngoài sao?"

"Vậy phải làm sao? Nếu như mưa vẫn không ngừng, chẳng lẽ cứ như vậy chờ c.h.ết đói sao?" Tảo Nhi cau mày nói.

Đại Ngưu thở dài: "Trời mưa xuống lạnh, mặc thêm một bộ y phục nữa đi, ta đi chung với tử!"

Hắn nói nường hắn một tiếng, sau đó đi tới trước bao quần áo, lấy một bộ y phục cũ của cha hắn ra, run run, hai đồng tiền rơi trên mặt đất, lăn thẳng đến dưới chân Tảo Nhi.

Tảo Nhi không muốn tốn sức khom lưng, chỉ dùng mũi chân đá đá, nhắc nhở Đại Ngưu một câu: "Đây là số tiền còn lại để mua lương thực trước đó?"

"Đúng vậy."

Thế đạo mới vừa loạn, người trong thôn liền đem tất cả tiền tích góp đổi thành lương thực, nhưng giá lương thực cực cao, cũng không thể mua được bao nhiêu, sau đó có tiền cũng không mua được lương thực, mỗi nhà đều có mấy đồng tiền lẻ chưa tiêu được.

Bên ngoài mưa dường như đã ngớt, tiếng rơi xuống đất không còn lớn nữa, Tảo Nhi cúi đầu nhìn chằm chằm hai đồng tiền trên mặt đất, lại mơ hồ nghe thấy trong mưa bụi truyền đến tiếng yêu quái không ngừng kêu la:

"Xin bỏ tiền vào!"

"Xin bỏ tiền vào!"

Giọng nói lạnh lẽo kết hợp với tiếng mưa lạnh tanh dường như dấy lên vài phần tư vị đau khổ.

Chẳng biết tại sao, Tảo Nhi đột nhiên nhớ tới thời điểm nương mình còn sống, vì cầu phúc cho nương nàng, cha từng dẫn nàng đi đến một ngôi chùa rất xa, ngày đó trời cũng đổ mưa phùn.

Lúc ấy tăng nhân đầu trọc kia nói thế nào nhỉ?

"Áp thẳng tiền cầu phúc, bỏ tiền vào trong ao Phật Quy là được."

Bỏ tiền, bỏ tiền, vậy ý của thứ kỳ quái kia nói ra có phải là "bỏ tiền vào" hay không?

Chương 7: Chương 7

Mưa gió cuốn tới, trên người Thịnh Quân dính đầy bùn đất, cảm thấy cơ sinh vô cùng ảm đạm vô vọng.

Những cổ nhân kia vốn tránh nàng, lần này lại gặp phải mưa liên tục, đám cổ nhân căn bản chưa từng ra khỏi ổ, càng sẽ không đến chỗ nàng.

Mất thấy ba ngày kỳ bảo vệ tân thủ sắp hết, Thịnh Quân còn chưa khai trương thành công đã phải đối mặt với nguy cơ tắt máy vĩnh viễn.

Nếu không phải nhất định phải bỏ tiền vào mới có thể nhả hàng, nàng hận không thể nôn hai gói mì tôm ra cho hả giận.

Như vậy, chờ sau khi nàng hoàn toàn tắt máy, các cổ nhân thấy mì, nói không chừng sẽ biết mình bỏ qua là một chiếc máy bán hàng thần kỳ như thế nào, sau đó hối tiếc không kịp.

Thịnh Quân chỉ có thể dựa vào tinh thần thắng lợi để tự an ủi mình, không nhịn được tức giận la lên: "Xin bỏ tiền vào!"

Dù sao cũng phải tắt máy, nàng dự định tiếp tục tra tấn lỗ tai của đám cổ nhân trong thời gian tới.

Huống hồ, còn chưa đến một khắc cuối cùng, trong lòng Thịnh Quân vẫn còn hy vọng, lỡ như thật sự có người đến mua đồ của nàng thì sao?

Thịnh Quân cũng không biết giọng nói của mình bị tiếng mưa rơi nuốt sống hơn phân nửa, chỉ một tiếng tiếp một tiếng kêu lên.

Không biết đã gọi bao lâu, trong màn mưa mù mịt xuất hiện hai bóng người, Thịnh Quân thấy thế càng gào to hơn.

Bóng người dần dần đến gần, là hai người đội nón lá.

Thịnh Quân cẩn thận liếc nhìn, nhận ra là nữ hài đã từng đến đây vài lần. Tiểu nam hài đi cùng với nàng, thoạt nhìn cũng có chút quen mặt, nhưng Thịnh Quân có chút không nhớ rõ.

Hai người đi đến chỗ cách Thịnh Quân mấy mét, đứng lại nói chuyện.

"Tảo Nhi tử, không phải tử nói muốn ra ngoài tìm thức ăn sao, sao tử lại đi tới chỗ thú kỳ quái này?" Nam hài hỏi.

"Đại Ngưu, ta đột nhiên nhớ tới câu nói trước đó của nó. Rất có thể là muốn chúng ta dùng tiền đưa cho nó. Thần Phật trong chùa miếu, cha ta từng dẫn ta tới bái lạy, yêu ma quỷ quái này cũng có thể giúp ta thực hiện ước nguyện." Nữ hài trả lời.

"Lần bái Phật đó không thành, ta suy nghĩ một chút, có thể là khi đó nguyện vọng cầu mệnh quá lớn, lại đưa ít tiền nên nường ta mới không thể sống. Nhưng lần này chúng ta chỉ cần hai miếng ăn, nguyện vọng cũng không lớn, nói không chừng có thể linh!"

Thịnh Quân nghe xong lời này, giật mình, cô nường này quả thực đã nói đến điểm mấu chốt!

Nàng tỉ mỉ xem xét dung mạo của nữ hài một lần, nhớ kỹ cái tên Tảo Nhi này, trong lòng còn hạ quyết tâm, nếu như Tảo Nhi thật sự ném tiền cho nàng, vậy nàng nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế nhờ thêm hai bao mì, lại mua một bình nước điện giải nước làm quà cảm ơn!

Nghĩ đến đây, Thịnh Quân vội vàng kêu lên: "Xin bỏ tiền vào!"

Hai cổ nhân giật nảy mình, kinh nghi bất định nhìn nàng hồi lâu, mới tiếp tục nói chuyện với nhau.

"Tất cả mọi người không nói, nhưng trong lòng cũng hiểu được, cuộc sống của chúng ta cũng sắp kết thúc. Hiện tại, mỗi ngày đều phải chịu đựng. Chỉ cần trời mưa vài ngày là có thể khiến chúng ta như vậy, đợi đến khi vào đông rồi thì sao?" Tảo Nhi nói.

"Chỉ cần ta nghĩ đến sẽ c.h.ết đói c.h.ết rét c.h.ết bệnh thì yêu ma quỷ quái đã không còn đáng sợ như vậy nữa. Cho dù giống như Nhị Sơn thúc nói, nó bắt ta bỏ vào tử nhất lại thì ta cũng không sợ!"

Đại Ngưu lộ vẻ do dự, một lúc sau mới thở dài: "Cũng đúng, mỗi lần chúng ta vào núi đều là đang liều chết, bái yêu quái một cái có gì khác biệt? Vậy thì thử một chút đi!"

"Để ta thử là được!" Giọng điệu của Tảo Nhi kiên định.

Mấy ngày nay nàng ấy suy nghĩ rất nhiều chuyện, sợ hãi lo lắng đều dâng lên trong bụng, hiện tại cầu đến trước mặt yêu quái, đáy lòng nàng ấy chẳng biết tại sao bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Tảo Nhi bước đến trước mặt Thịnh Quân, xòe lòng bàn tay đang siết chặt ra, để lộ đồng tiền. Sau đó, nàng ấy quan sát Thịnh Quân từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ mặt mê mang.

Đừng nhìn Tảo Nhi mới vừa nói năng hùng hồn, nhưng đây là lần đầu tiên giao tiếp với yêu quái, nàng ấy không biết nên cụng

tiền như thế nào ở chỗ yêu quái này.

Thịnh Quân thấy đồng tiền trong tay nàng ấy, trong lòng quỳnh lên như sắp tắc nghẽn, lại vội vàng hô lên vài tiếng: "Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!"

Tảo Nhi không phụ sự kỳ vọng của nàng, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, lẩm bẩm nói: "Đúng rồi, bỏ tiền vào, ta nên tìm một nơi có thể bỏ tiền!"

Ánh mắt của nàng ấy nhanh chóng dừng lại ở hộc bỏ tiền của máy bán hàng.

Đây là cửa động bắt mắt nhất trên người yêu quái, vừa nhìn đã biết là có thể nhét đồ vào.

Miệng nhét tiền của Thịnh Quân khác với máy bán hàng thông thường, khá lớn, hình chữ nhật, đại khái là để thích ứng với thiết kế thời cổ đại, không chỉ có thể ném tiền đồng, ném nguyên bảo cũng không có vấn đề gì, nhưng có tầng bình chướng vô hình bảo vệ, không cách nào móc đồ vật từ bên trong ra.

Trước đó Tảo Nhi đã từng chú ý tới cái lỗ này, bởi vì bên cạnh vẽ đồng tiền và bạc.

Lúc ấy nàng ấy cho rằng yêu quái đang dùng bạc dụ người, muốn để người ta đưa tay vào lấy tiền, sau đó nhân cơ hội giở trò xấu. Hiện tại nghĩ lại, nói không chừng nó đang đòi tiền người ta?

Tảo Nhi chần chờ một lát, cẩn thận từng li từng tí nhét đồng tiền vào cửa động kia. Nàng ấy quý trên mặt đất, thành kính

chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại lẩm bẩm:

"Yêu quái đại nhân, chúng ta không hỏi lai lịch của người, cũng không cầu quá nhiều, chỉ cần một miếng ăn, nếu người đồng ý, ngày sau chúng ta móc sạch cửa cải cũng sẽ dâng lên cho người. Cầu xin người, hãy bảo vệ chúng ta!"

Mưa vẫn rơi tí tách dưới đất, trên mặt đất toàn là bùn, bám lấy ống quần của Tảo Nhi. Nói xong lời cầu xin, nàng ấy cố sức mở đôi mắt ướt đầm vì bị mưa xối, híp mắt nhìn chằm chằm vào yêu quái trước mặt.

Một giây sau, Tảo Nhi bỗng mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, ngay cả giọt nước mưa trượt vào trong mắt cũng không khiến nàng ấy chớp mắt một cái!

Chỉ thấy mấy viên tròn đẹp được khảm trước người quái vật kia, tất cả đều sáng lên ánh sáng bắt mắt, đó là một loại xanh mát lạnh mà Tảo Nhi chưa bao giờ thấy qua, trong suốt, lấp lóe không ngừng, quả thực giống như tiên quang.

Chẳng lẽ yêu quái đồng ý lời của nàng ấy rồi?

Vậy tiếp theo nên làm thế nào đây, trở về sơn động chờ bánh bột ngô rơi từ trên trời xuống sao?

Tảo Nhi có chút mê mang, há miệng ra, ngơ ngác quỳ trên mặt đất.

Đại Ngưu đứng phía sau vài bước bỗng chạy tới, đụng vào bả vai nàng ấy, lo lắng kêu lên: "Tảo Nhi tử?"

Hắn cũng vừa nhìn thấy mấy sợi ánh sáng kia, sợ ánh sáng tà môn kia bắt lấy hồn của Tảo Nhi.

"Không sao." Tảo Nhi lấy lại bình tĩnh đứng dậy, gan lớn đưa tay sờ lên ánh sáng xanh biếc trong đó, lạnh lùng cứng rắn, lại chọc

chọc, vậy mà có thể đè xuống.

Động tác của Tảo Nhi quá nhanh, Đại Ngưu không ngăn cản được, đành phải nắm c.h.ặ.t t.a.y khẩn trương nhìn nàng ấy giao dịch với yêu quái.

Hô hấp của hai người đều thả nhẹ, chờ động tĩnh tiếp theo của yêu quái.

Yêu quái Thịnh Quân lại không biết nỗi lo lắng của hai cổ nhân, trong đầu nàng còn đang ngâm nga bài đồng dao.

Vừa rồi nàng đã thành công kiếm được đồng tiền đầu tiên trong cơ sinh, tăng thêm một chút giá trị năng lượng. Quan trọng nhất là, có lần giao dịch này, nàng có thể nôn ra chút hàng, để cổ nhân nếm được ngon ngọt, nói không chừng sẽ thường xuyên tới thăm nàng.

Thịnh Quân cảm thấy, thật sự không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân. Sau khi bỏ tiền vào, nàng đang đau đầu không biết làm thế nào để dẫn dắt nữ hài ấn nút chọn hàng. Không ngờ đối phương lại tự học được, nhanh chóng ấn nút phía dưới mì thịt bò kho.

Chương 8: Chương 8

Máy bán hàng chỉ có thể dựa theo sản phẩm được chọn và định giá để xuất hàng, đồ đặc của nàng bán giá đều là một đồng, đổi thành triều đại này cũng chỉ là một đồng tiền, nữ hài vừa bỏ một đồng vào, theo lý mà nói chỉ có thể mua một bao mì thịt bò kho, nhưng Thịnh Quân nghĩ đến quà cảm ơn mà mình từng thể với nàng ấy trước đó, đã nghĩ ra một ý kiến hay.

Tuy nàng phải tuân thủ quy định xuất hàng theo giá, nhưng có thể gian lận trên góc độ vật phẩm rơi xuống.

Trong thời hiện đại, khi mua đồ bằng máy bán hàng tự động, rơi thêm một món hàng hoặc là đồ vật không thể rơi xuống được cũng là chuyện rất bình thường, chỉ dựa vào yếu tố may mắn thuần túy, không liên quan tới máy bán hàng.

Thịnh Quân để một gói mì thịt bò kho rơi xuống bên cạnh chen rút một gói gà hầm nấm hương bên cạnh, sau đó lại đựng rơi một bình nước điện giải vị trà xanh.

Chỉ nghe ba tiếng "Bang bang bang", mì và nước theo thứ tự rơi ra vào hộc lấy hàng, hộc lấy hàng bị tấm chắn che khuất, cần nhẹ nhàng đẩy ra mới có thể lấy được đồ vật bên trong.

Cũng may Tảo Nhi đang đối mặt với máy bán hàng, mắt thấy bên trong có thứ gì đó đột nhiên rơi xuống dưới đáy. Nàng ấy

nuốt nước miếng, chậm rãi ngồi xổm người xuống, cẩn thận đụng chạm vào tấm bảng phía dưới cùng của yêu quái, không ngờ tấm bảng còn chuyển động được, đẩy vào trong liền hiện ra một khe hở.

"Tảo Nhi tử, muốn chúng ta đưa tay vào lấy đồ vật sao?" Đại Ngưu vậy mà cũng hiểu.

Hắn nhanh chóng ngồi xổm bên cạnh Tảo Nhi, không đợi nàng ấy hé răng, hắn đã trực tiếp đẩy tấm chắn vào, nhét cánh tay phải vào, miệng vội vàng nói: "Tay tử phải giữ lại làm mộc, vẫn để ta lấy cho!"

Sắc mặt Đại Ngưu trắng bệch, mím môi lấy ra hai bọc giấy dầu và một ống trúc từ sau tấm ván nhét vào trong lòng Tảo Nhi, sau đó lại cẩn thận sờ bụng yêu quái mấy lần, cảm thấy trống rỗng, lúc này mới thu tay về, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, hơi thở cũng run rẩy.

Tảo Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai Đại Ngưu trấn an.

Sau khi lấy lại tinh thần, hai người mới có tâm tư xem xét thứ lấy được từ chỗ yêu quái.

"Ta vừa mới lắc qua, trong ống trúc đựng nước." Đại Ngưu nói xong, liếc nhìn bọc giấy vuông vắn: "Cái bọc này chính là đồ ăn sao?"

"Ta cũng không biết." Tảo Nhi cẩn thận sờ sờ giấy dầu bọc gói mì ăn liền, "Nhưng giấy dầu này thật bằng phẳng, không hở là đồ của y quái, còn tốt hơn bao thuốc của y quán trong huyện!"

"Trên bọc giấy này còn viết chữ, chỉ là ta không đọc được." Đại Ngưu tiếc nuối nói.

Những người ở lại trong núi, trừ Triệu lang trung ra, không ai biết chữ, nhưng Triệu lang trung già rồi, cũng giống như người cha thợ săn của Đại Ngưu mắc tật mắt nghiêm trọng, hoàn toàn không thấy rõ thứ gì, chỉ có thể dựa vào ngón tay sờ mạch.

Nghe hai người thảo luận, Thịnh Quân tò mò nhìn vài lần, phát hiện mì ăn liền và nước này hoàn toàn khác với hàng bày trong máy của nàng. Túi nhựa biến thành túi giấy dầu cổ kính, bình nhựa cũng thành ống trúc.

Cũng không biết là sợ cổ nhân không thích ứng với bao bì hiện đại nên mới cải tiến, hay là sợ bao nylon ô nhiễm môi trường cổ đại, tóm lại suy nghĩ khá chu toàn.

Tảo Nhi vén một góc giấy lên, liếc sơ qua: "Hình như là bánh bột ngô?"

"Thật sao?" Đại Ngưu vui mừng, đề nghị: "Mưa lại sắp lớn rồi, không bằng chúng ta cầm về động rồi xem kỹ đi, tránh cho bị mưa làm hỏng."

Tảo Nhi gật đầu: "Được, vậy người chờ ta lại đập đầu."

Động tác của nàng ấy thể hiện thái độ trân quý, đưa bọc giấy và ống trúc tới tay Đại Ngưu, lại thành kính quỳ lạy máy bán hàng: "Phương Tiên Nhi, lần này nhận ân huệ của ngài, bất kể ngài cho cái gì, chỉ cần có thể dùng, đều sẽ đưa tay giúp chúng ta, ta chắc chắn sẽ ghi nhớ trong lòng!"

Không còn xưng hô yêu quái, Tảo Nhi đã đổi giọng gọi Thịnh Quân là Phương Tiên Nhi, không chỉ như vậy, trong lòng nàng ấy còn nghĩ, nếu Phương Tiên Nhi cho đồ ăn uống bình thường, cứu được mọi người khỏi khốn cảnh, sau này sẽ coi nó như tổ tông, nghĩ cách cung phụng nó.

Thịnh Quân thấy thế có chút bất đắc dĩ.

Ai, tiểu cổ nhân cái gì cũng tốt, chỉ là động một chút lại dập đầu tạm biệt khiến người ta có chút ngượng ngùng.

Tảo Nhi bái xong đứng dậy, cùng Đại Ngưu đi về phía sơn động, bước chân vừa vội vừa nhanh. Hai người vốn suy yếu bị lạnh, bởi vì hi vọng nên cả người tràn đầy khí lực, chỉ muốn nhanh chóng xem xem trong bao giấy dầu mà Phương Tiên Nhi cho đến tột cùng có phải là bánh bột ngô hay không.

Hai người trở lại sơn động, trong động lờ mờ không thấy rõ bóng người. Mấy ngày nay trời mưa, không tiện ra ngoài nhặt củi, củi phải dùng để nấu đồ ăn, dùng một ít một ít, không ai nỡ dùng để chiếu sáng.

"A tỷ, là tỷ phải không?"

Tảo Nhi nghe ra là giọng nói run rẩy của muội muội nhà mình, vội vàng đáp: "Là ta, ta đã trở về!"

Trong động ẩm ướt, còn có hơi lạnh, cộng thêm đoàn người không ăn cái gì, trên người cũng nóng hầm hập, mỗi người đều như hồn phách lơ lửng, may mắn tạm thời còn không có người bị đông lạnh, bằng không sẽ càng thêm khó chịu đựng.

Sau khi vào thu, nhiệt độ không khí cũng lạnh xuống theo từng ngày, lẽ ra nên kiếm chút đá và bùn chất thành bức tường, che cửa động lớn lại, lại làm cửa gỗ chắn gió. Nhưng đó đều là công việc tốn sức, chỉ với tình trạng hiện tại của bọn họ, trước mắt khẳng định không làm được.

Nghĩ đến những chuyện vất vả này, tâm tư của Tảo Nhi chậm rãi trầm xuống, vẫn là Đại Ngưu nhắc nhở nàng ấy: "Tảo Nhi tỷ,

chúng ta mau nhìn xem đồ vật, nếu thật sự là đồ ăn thì nhanh chóng cho Hạnh Nhi ăn no ấm thân!"

"Đúng rồi, người nói đúng."

Tảo Nhi một tay cầm ống trúc, một tay cầm bọc giấy, cái bọc giấy còn lại kia thì để Đại Ngưu cầm giúp nàng ấy. Hai người cùng nhau đi đến cửa động, Tảo Nhi trước tiên đặt ống trúc ở bên chân, sau đó mới dựa vào ánh sáng bên ngoài, chậm rãi mở giấy dầu ra, lần này nàng ấy rốt cục cũng có thể nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong giấy bọc một khối bánh tròn tròn trắng trắng, trên mặt bánh có thứ gì đó bằng sợi rõ ràng, cũng không biết là cái gì nén lại với nhau mới có thể biến thành như vậy.

Tảo Nhi dùng chóp mũi đưa đến gần bánh bột ngô ngửi ngửi, một mùi thơm không thể hình dung xộc vào mũi nàng ấy, như là mùi lúa mì, hoặc như là cái gì khác. Nàng ấy vô thức nuốt mấy ngụm nước bọt, bụng cũng không tự chủ kêu lên.

Tảo Nhi đói bụng thời gian dài như vậy, lâu lắm rồi chưa từng thấy đồ ăn bình thường, bây giờ có người thấy đồ ăn bình thường liền giống như người được món ngon thần tiên, chớ nói chi đây là mùi vị nàng ấy chưa bao giờ ngửi qua.

Từ màu sắc hương vị mà xem, hẳn là đồ ăn không sai được, nhưng muốn cho tiểu hài tử ăn thì phải cẩn thận chút. Tảo Nhi dự định trước bẻ một chút ném thử, xem nó đến cùng là mùi vị gì.

Tay nàng ấy hơi bần, không đành lòng làm bần bánh bột ngô trắng trẻo, do dự một lát, liền cách miếng giấy bẻ một góc nhỏ của cái bánh xuống rồi đưa vào trong miệng.

Nàng ấy cẩn thận nhai mấy cái, phát hiện bánh này rất khô, cũng rất giòn, không chỉ lúc bẻ rớt xuống rất nhiều bã, nhai vào cũng phát ra tiếng răng rắc giòn tan, lúc sờ cho rằng nó rất cứng,

sẽ đ.â.m cổ họng nhưng chờ lúc ăn vào miệng lại không tốn chút sức nào.

Mùi thơm vừa rồi ngửi qua hiện tại tràn ngập khoang miệng của nàng ấy, sau khi nếm kỹ lại còn mang theo một loại cảm giác ngọt ngào thanh đậm đặc thù, Tảo Nhi quý trọng mà nhai, cố gắng đối chiếu với lương thực mình biết.

Ăn vào có thể nếm ra vài phần mùi vị lúa mì, nhưng lúa mì là lương thực tinh, cho dù các nàng ăn cũng là trộn với những thứ khác để ăn, lúa mì trong bánh này tựa hồ được bỏ vào rất nhiều, không trộn thêm loại lương thực thô khác?

Nhưng mà sao nó lại giòn như vậy? Ăn ngon quá, ngon quá đi, Phương Tiên Nhi thật là tốt, thật hào phóng!

"Tảo Nhi tỷ sao thế, cái này ăn được không? Sao tỷ đột nhiên khóc thế?"

Giọng nói sầu lo của Đại Ngưu cắt ngang suy nghĩ của Tảo Nhi, lúc này nàng ấy mới phát hiện chớp mũi mình chua xót, không biết hốc mắt đã đỏ lên từ lúc nào.

Không tiện nói là đã lâu không được ăn lương thực ra hồn, hay là cảm thấy ông trời vẫn chưa quên các nàng, ở nơi cùng đường phái Phương Tiên Nhi tới cứu mạng, đáy lòng lại dấy lên hy vọng cố gắng sinh sống, tạm thời Tảo Nhi không rảnh đi tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ trong lòng.

Rất nhanh nàng ấy lấy lại tinh thần, cầm bánh bột nói: "Có thể ăn, rất thơm, giống như bánh bột ngô làm từ lương thực tinh, Phương Tiên Nhi thật sự đáp ứng tâm nguyện của chúng ta! Đại Ngưu, người giúp tỷ nấu chút nước, lát nữa ta bỏ hai cái bánh bột này vào nước nấu lên, mỗi người chia một bát canh ăn!"

Chương 9: Chương 9

"Như vậy sao được? Đó là đồ ăn tử cầu xin Phương Tiên Nhi, vốn không nhiều, cũng là tiền của tử!" Đại Ngưu lắc đầu từ chối.

"Đã đến lúc này rồi, còn phân chia ta người cái gì?" Tảo Nhi nghĩ một chút: "Như vậy đi, chúng ta chia nhau ăn trước, tăng thêm chút khí lực, sau đó mang nhiều tiền một chút, lại đi tìm Phương Tiên Nhi một lần."

"Cũng được." Đại Ngưu gật đầu: "Nếu Phương Tiên Nhi thật sự bảo vệ chúng ta, thì nói với bọn Nhị Sơn thúc một tiếng!"

Nói xong, Đại Ngưu đi lấy nước nhóm lửa, Tảo Nhi tiếp tục nhìn chăm chăm vào túi giấy trong tay, nhìn một hồi, nàng ấy chợt thấy phía dưới bánh bột đường như còn có thứ gì đó đè nặng.

Nàng ấy cẩn thận cầm chặt cái bánh bột, mở rộng túi giấy ra một chút, liền nhìn thấy ba gói giấy dầu cỡ nhỏ hơi mỏng.

Tảo Nhi lấy những bọc giấy nhỏ này ra, trước tiên để vắt mì sang một bên, sau đó mở một bọc giấy nhỏ ra, phát hiện bên trong chứa thứ có dạng phấn tro, tính chất rất mịn.

"Chẳng lẽ là thuốc bột sao?" Nàng ấy nói thầm, lại tiến lên ngửi ngửi, cũng là mùi rất thơm, nhưng không thể ngửi ra là thứ gì.

Tảo Nhi dùng ngón út chấm một chút bột phấn, đưa đến bên miệng dùng đầu lưỡi nếm thử, một loại vị mặn bất ngờ không kịp phòng bị lan tràn ra đầu lưỡi của nàng ấy.

"Là muối?" Nàng ấy mở to hai mắt, không khống chế được biểu tình kinh hãi của mình.

Tuy rằng màu sắc có chút kỳ quái, nhưng muối luôn luôn là thứ quý giá, chớ nói chi là mịn như vậy, ăn ngon như vậy!

"Thật sự là quá tốt, có cái này, về sau nấu lá cây cũng có hương vị!" Tảo Nhi cẩn thận gấp giấy gói kỹ, lại mở ra cái tiếp theo.

Trong cái túi nhỏ này có chứa rau quả, có đỏ có xanh, phân lượng rất ít, nhưng cũng có thể thêm vị cho nước dùng, đồ ăn Phương Tiên Nhi cho chắc chắn thơm hơn lá cây các nàng tự mình nhặt được.

Xem xong gói rau quả, Tảo Nhi mở gói cuối cùng ra, bên trong chứa một khối thể rắn màu sắc rất đậm, cũng không cần nếm thử, nàng ấy liếc mắt một cái liền nhận ra là váng dầu đã đông lại.

"Lại còn có một khối dầu nhỏ, Phương Tiên Nhi thật sự là quá chu đáo!" Tảo Nhi cảm động không biết nói cái gì cho phải.

Lúc ấy nàng ấy không xác định Phương Tiên Nhi có thể cầu nguyện hay không, chỉ ném một văn tiền thử xem, không nghĩ tới Phương Tiên Nhi lại đáp lễ nàng ấy gấp trăm lần!

Đang áy náy, Đại Ngưu liền chạy tới gọi nàng ấy: "Tảo Nhi tử, nước nấu xong rồi!" Bởi vì nhiều người ăn, hắn dùng hai cái bình đun nước, chút nữa lúc nấu mì thả mỗi bình mỗi cái.

"Được, được rồi Đại Ngưu, để đổ mấy túi đồ này vào đi, có thể thêm mùi vị vào trong nước." Tảo Nhi cẩn rằng, đưa ba bọc giấy nhỏ và hai vắt mì cho hắn.

Mấy ngày nay trời mưa, làm cho tất cả mọi người đều khổ sở, vừa lúc Phương Tiên Nhi cho hai gói mì muối dầu rau, một phần trong đó trước tiên không tiết kiệm, cho mọi người ăn bồi bổ, ăn nhiều muối và dầu mỡ một chút, nói không chừng có thể phấn chấn hơn một chút.

Tảo Nhi cũng không biết hai gói mì này có vị không giống nhau, lúc này nàng ấy đưa cho Đại Ngưu chính là gói mì vị thịt bò kho tàu.

Đại Ngưu cũng không hỏi nhiều, đáp một tiếng, nhận lấy bọc giấy liền chạy tới bên cạnh hũ sành nấu đồ ăn.

Hắn mở ra gói nói là có thể thêm vị trước, chia đồ vật bên trong thành hai phần, theo thứ tự đổ vào trong hai cái bình, đổ xong lại dùng gậy gỗ khuấy trong chốc lát, đang muốn bỏ bánh bột vào, một mùi thơm bá đạo nồng đậm từ trong bình xộc ra, diên cuồng khuếch tán, rất nhanh đã tràn ngập toàn bộ sơn động.

Mì thịt bò kho tàu là món mì ăn liền kinh điển nhất, cho dù là nấu một nồi ở hiện đại trăm ngàn năm sau, mùi thơm cũng có thể câu được sâu bọ thêm ăn thức tỉnh chứ đừng nói là ở sơn thôn cổ đại ẩm thực thanh đạm, lại thường xuyên ăn không đủ no.

Nếu lúc này có người hôn mê trong sơn động, mùi hương này đảm bảo còn có tác dụng hơn bất cứ loại thuốc nào, chỉ cần ngửi hai lần, bệnh nhân mơ hồ đến mấy cũng có thể giãy dụa nhảy dựng lên!

"Ca ca, ca đã trở về! Ca đang nấu cái gì mà thơm như vậy, thơm quá đi!"

Đệ đệ muội muội của Đại Ngưu vốn dĩ đều nằm trên mặt đất ngủ để tiết kiệm thể lực, lúc hắn trở về động tĩnh phát ra cũng không đánh thức người ta, bây giờ lại đồng loạt bị mùi thơm kích thích.

Hai đứa trẻ không kịp chờ đợi chạy tới, mượn ánh lửa nấu nước nhìn vào trong bình, đáng tiếc bên trong tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Là đồ ăn mà Tảo Nhi tỷ người cầu được, đừng vội, chờ một chút nữa chúng ta có thể ăn được!" Đại Ngưu nói xong, cũng nuốt ngụm nước miếng, lúc này mới hoàn hồn ném vắt mì vào hũ sành.

Cha nương Đại Ngưu, còn có hai nhà khác cũng bị mùi thơm này làm tỉnh giấc, tất cả đều ngồi dậy, lo lắng nhìn về phía đang sáng lên.

"Có phải con đang ở trong mơ hay không?" Bên cạnh, tiểu nhi lang họ Ngụy mơ mơ màng màng hỏi.

Mọi người ở trong động nghe xong, đều không nhịn được cười lên, sơn động âm u đầy tử khí giống như là bị một nỗi canh thơm ngát quét sạch.

"Tảo Nhi tỷ, mau tới bên này hơ y phục, bánh canh xong ngay đây!" Đại Ngưu quay đầu gọi Tảo Nhi.

"Đến đây!"

Tảo Nhi vừa cất kỹ bao giấy dầu của bánh mì, ôm ống trúc đi tới, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Áo tơ cũng không cách nào che mưa hoàn toàn, y phục bên trong nàng ấy vẫn còn ẩm ướt, dính vào trên người đúng là khó chịu vô cùng.

Áo mới thay chưa được hai ngày, cảm giác còn có thể mặc, nàng ấy không nỡ tốn sức thay đồ. Nhưng mà buổi tối trước khi ngủ quần phải thay, quỳ trong mưa một lần, phía trên dính đầy bùn đất.

Hạnh Nhi sáp tới gần, thân mật ôm lấy cánh tay Tảo Nhi: "A tỷ, tỷ tìm đâu ra được đồ ăn ngon như vậy?"

Giọng của con bé không lớn, nhưng người ngồi trong động đều nghe thấy được, tất cả đều nhìn qua.

Tảo Nhi nói: "Ta đi tìm Phương Tiên Nhi ở bên ngoài đập đầu, dâng tiền lên, nó đưa cho ta."

"Phương Tiên Nhi?" Nương Đại Ngưu nghi hoặc hỏi lại.

"Chính là yêu quái xuất hiện ở bên ngoài vài ngày trước." Tảo Nhi nói, lại kể lại chuyện mình và Đại Ngưu trải qua một lần, còn nói kế hoạch sau khi ăn xong sẽ đi tìm yêu quái.

"Đúng là nó cho, khó trách lại thơm như vậy!" Nương Đại Ngưu vốn định nói thêm gì nữa, suy nghĩ một chút lại nuốt xuống. Đã đến thời điểm máu chốt này, có đồ ăn cũng không tệ, cho dù yêu quái thật sự bỏ pháp thuật vào trong thì như thế nào? Làm quý no c.h.ết cũng đáng.

Có lẽ là do mùi thơm của mì thịt bò kho tàu đã có tác dụng, lúc này mọi người ngửi thấy mùi thơm khiến người ta thèm thuồng kia, trong mắt chỉ có bát canh thơm ngào ngạt, không ai có tâm tư nghi ngờ lao tù của yêu quái có bền chắc hay không, lại nghe Tảo Nhi nói phải dùng tiền dâng lên cầu nguyện, mỗi người đều lấy ra tiền tiết kiệm của mình, chia ra một ít giao cho Tảo Nhi, bảo nàng ấy sau này toàn bộ đều dâng lên cho Phương Tiên Nhi, xem có thể xin thêm chút thức ăn hay không.

Tảo Nhi thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng ấy chính là sợ có người kiêng kị thức ăn của yêu quái nên mới nói ra lai lịch trước

khi ăn, xem ra là nàng ấy suy nghĩ nhiều rồi, thật sự đói bụng ai còn để ý đến cái khác, tựa như cách làm của chính nàng ấy.

"Tảo Nhi tử, tử mau đến xem!" Đại Ngưu bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Hắn đang giơ bó đuốc giật mình nhìn bên trong bình sứ.

"Nhìn cái gì?" Tảo Nhi đứng dậy, cũng nhìn quanh trong bình.

Nước canh mê người bốc lên từng làn khí thơm phức, sôi sùng sục, chỉ thấy cây gậy của Đại Ngưu khuấy đảo đồ vật nhoáng lên một cái, trong nồi liền nổi lên vô số sợi mì uốn lượn, nơi nào còn nhìn thấy bóng dáng của bánh bột?

"Đây là bánh khô kia biến thành?" Tảo Nhi cũng rất giật mình, nhưng rất nhanh nàng ấy đã nghĩ đến dáng vẻ của cái bánh, đoán được cái gì đó: "Có lẽ đó là dùng sợi mì ép thành bánh mì, đã được phơi khô, cho nên mới giòn như vậy."

Chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới, sau khi bỏ vào nước nấu sôi, sợi mì này nhìn vậy mà mềm nhũn, hơn nữa còn không đứt.

Mấy đứa nhỏ trong động vốn đã bị mùi thơm hấp dẫn không chịu nổi, bây giờ nhìn thấy sợi mì trong bình, tay chân đều vui mừng không biết nên để ở đâu, không ngừng đảo quanh bình.

"Đừng lắc lư, giống như khỉ con vậy!" Tảo Nhi thấy vậy không ngừng cười, trong lòng lại cảm thấy bọn họ có tinh thần như vậy rất tốt: "Mau đi lấy bát đũa đi, chúng ta phải ăn cơm!"

Chương 10: Chương 10

Bọn nhỏ nhanh chóng bưng bát tới, còn mang theo của các người lớn. Đại Ngưu nhìn bên trong hai cái bình trước mặt, trong lòng đại khái có thể tính ra cách chia, định để lại nửa bình, lát nữa đưa cho bọn Nhị Sơn thúc.

Người tương đối nhiều, lượng mì chắc chắn không đủ ăn no, nhiều lắm là mỗi người chia bát mì ăn thử lót bụng.

Đại Ngưu cầm đũa lên, từ chối sự giúp đỡ của đệ muội, chia phần ăn vào trong bát, một người gấp hai đũa mì, sau đó lại lấy thêm một cái bát không mức canh, đổ vào mỗi chén một ít.

Bát mì đựng nước sôi, mùi thơm bốc lên nghi ngút, dưới ánh lửa yếu ớt, bề mặt sáng bóng còn có vầng dầu mỡ người, khiến bọn nhỏ ngửi thấy, quả thực giống như đánh tiết gà.

Bọn họ nhanh chóng đưa bát tới tay các người lớn, lúc này mới vội vàng bưng bát nhỏ của mình trở lại trước mặt Đại Ngưu, trông mong chờ ăn mì.

Cuối cùng cũng được chia mì, mấy đứa nhỏ vui vẻ ra mặt cầm bát, cũng không kịp đợi ngồi xuống ăn, trong bát không nhiều lắm, không cần dùng đũa, trực tiếp vùi đầu thối thối, trước tiên nhấp một ngụm canh nóng rồi nói tiếp.

Một ngụm này uống xuống, bọn nhỏ tất cả đều đứng hình.

Hương vị kỳ lạ b.ắ.n ra từ trong miệng, đầu lưỡi dường như có thể bị cắt đi, mùi vị kia giống như còn đang không ngừng biến hóa, một lát sau còn lại dư vị, lại là cảm thụ rất khác.

Mùi vị của bát mì này khiến người ta không thể dùng ngôn ngữ nghèo nàn để hình dung ra, chỉ cảm thấy rất thơm, rất dễ uống, từ nhỏ đến lớn chưa từng nếm qua hương vị thơm ngon như vậy, giống như bị bỏ bùa, chỉ muốn uống từng ngụm từng ngụm một!

Bọn nhỏ bưng bát, trừng mắt, há mồm thán phục một hồi lâu, mới lại tiếp tục húp nước canh.

Biểu hiện của các người lớn cũng không kém là bao, mỗi người uống hai ngụm, con mắt cũng nhin không được híp lại, không ngừng phát ra tiếng than thở thoải mái.

Có người còn cảm khái, trốn vào trong núi lâu như vậy, rốt cuộc cũng cảm nhận được niềm vui thú của việc ăn uống, trước kia chính là vì sinh tồn mà thôi, ai có thể có lòng để ý thú vào miệng là mùi vị gì.

Phải biết rằng ba gói nhỏ này nấu hai bình lớn, vốn đã pha loãng rất nhiều, vị cũng không đậm như mì ăn liền bình thường. Nhưng mọi người ăn lá cây nấu nước lâu, lại uống nước uống một ngày, trong miệng quả thực nhát nhẽo vô vị, lúc nếm canh này, mùi vị nhàn nhạt cũng được phóng đại gấp trăm ngàn lần, chỉ cảm thấy như là thức ăn thần tiên.

Tất cả mọi người đều đói không chịu nổi, lẽ ra phải ăn ngẫu nhiên, nhưng món mì như thần tiên này thực sự không dễ có được, mọi người sợ ăn xong bữa này, sau này sẽ không được ăn nữa, đều không nỡ uống một ngụm lớn.

Chỉ là cho dù có uống chậm đi nữa, canh trong chén cuối cùng cũng thấy đáy, sau khi uống hai ngụm nhỏ, lúc này mì chìm ở bên dưới liền lộ ra.

Món mì này không hổ là đồ ăn của yêu quái, kích thích mỗi sợi đều giống nhau, nếu như để con người làm, cũng không biết phải hao tốn bao nhiêu công phu.

Nâng bát lên, chậm rãi đổ hết mì trong bát vào miệng, nhai nhẹ một cái, sợi mì mềm nhũn nhanh chóng tan ra, chỉ để lại vị ngọt của mì giữa răng và môi.

Người may mắn, lúc ăn mì còn có thể ăn được dưa cải và vụn trứng gà bên trong túi rau, hoặc thịt bò vụn cỡ nửa ngón út, chỉ là không có ai biết được thứ mình ăn phải là gì, bản thân chỉ biết trải nghiệm mùi vị kỳ diệu truyền tới từ trong miệng.

Thấy mọi người đều ăn gần hết, Đại Ngưu nhanh chóng chia một bình canh trong đó, lại bưng một bình khác đặt ở bên cạnh, chờ cơm nước xong xuôi, muốn đem bình canh này cùng mấy sợi mì bên trong đưa cho bọn Nhị Sơn thúc.

Chờ canh mới chia cũng uống xong rồi, thời gian ăn cơm liền hoàn toàn kết thúc, sắc trời đã tối, đã lót bụng xong, trên người các người lớn đã có chút hơi ấm, liền bắt đầu làm công tác hậu cần, chuyển bình và bát ra ngoài rửa, bọn nhỏ toàn bộ đi theo hỗ trợ.

Đại Ngưu cũng mang bình canh đi, Tảo Nhi lau miệng, đứng dậy, trên người nàng ấy mang theo tiền mọi người cho nàng ấy, dự định lại đến chỗ Phương Tiên Nhi kia xem thử.

Trước khi đi, nàng ấy chợt nhớ tới cái gì đó, vội vàng cầm lấy ống trúc đặt ở bên chân, đặt ở trong lòng bàn tay cẩn thận xem xét. Đây cũng là Phương Tiên Nhi cho, vừa rồi bận rộn chuyện bánh mì, ngược lại đem ống trúc chứa nước này ném ra sau đầu.

Ống trúc hình trụ, đại khái là to cỡ hai cánh tay. Tảo Nhi lắc lắc thân ống, quả nhiên nghe được bên trong truyền đến tiếng nước, nàng ấy lại thử cạy nắp, vậy mà không thể cạy ra, điều này làm cho nàng ấy bắt đầu hiểu kỳ cái nắp này được cố định như thế nào.

Mân mê hồi lâu vẫn không có đầu mối, Tảo Nhi đang nhụt chí, trong lúc vô ý xoay xoay nắp ống, bỗng nhiên phát giác ra nó hơi lỏng.

"Hóa ra là mở như vậy!" Tảo Nhi thừa thắng xông lên, xoay thêm mấy vòng cuối cùng mới gỡ được nắp ống xuống.

Trong động ánh sáng không tốt, Tảo Nhi đầu tiên là dùng ngón tay lần mò một cái, mò tới bên trong nắp ống lòi ra hình trụ tròn đẹp, ước chừng cao bằng hai ngón tay. Hình trụ này nhỏ hơn đường kính của nắp đậy một vòng, phần mép gập ghềnh.

Tảo Nhi lại cầm nắp ống, tiến đến trước ánh lửa trong động nhìn kỹ, mơ hồ thấy được phía trên có rất nhiều hoa văn kỳ quái.

Lại nhìn phần mép bên trong chỗ ống trúc đã mở, vậy mà cũng có mấy vòng hoa văn lòi ra đứt quãng như vậy.

Tảo Nhi xuất thân từ thợ mộc, đầu óc đã nhanh chóng xoay chuyển, cảm thấy kiểu dáng mới lạ này có thể có liên quan đến việc ống trúc chứa nước không lọt ra.

Trong lòng nàng ấy kích động, hận không thể nhìn cho kỹ, nhưng lúc này thật sự không tiện cân nhắc những thứ này, chỉ có thể trước đề tâm tư xuống, chờ ngày mai sáng sửa lại nói.

Tảo Nhi lại dời sự chú ý lên nước trong ống trúc, nàng ấy vẫn như thường lệ ngửi thử, một mùi hương tươi mát xông vào mũi, lại nhấp một ngụm nhỏ, mùi vị ngọt ngào lan tràn trong miệng, mơ hồ còn mang theo hương trái cây nhàn nhạt, đây dĩ nhiên là nước đường, tràn đầy một ống nước đường!

Tảo Nhi vui vẻ xoay nắp ngược lại, tìm chỗ cất ống trúc, định lát nữa để muối muối nếm thử.

Làm xong việc này, nàng ấy không chậm trễ thời gian nữa, đốt cây đuốc, nhanh chóng đi ra khỏi cửa động.

Bên ngoài trời không mưa nữa, Tảo Nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đã được tẩy rửa, mơ hồ còn có thể nhìn thấy mấy ngôi sao.

Tâm tình của nàng ấy bỗng nhiên trở nên tốt đẹp.

Nhất định là Phương Tiên Nhi hiển linh, xua tan cơn mưa, ngày mai nếu như có thể có mặt trời, lại có thể ra ngoài tìm đồ ăn, sau cơn mưa đoán chừng có không ít nấm!

Nghĩ như vậy, bước chân của Tảo Nhi cũng nhẹ nhàng hơn, rất nhanh đã đi tới trước mặt Phương Tiên Nhi.

Nàng ấy cũng không nói nhiều, đem đuốc cắm vào bên cạnh, trực tiếp hành lễ: "Phương Tiên Nhi, đa tạ đồ ăn của ngài, còn có nước đường và dầu muối ngài tặng!"

Phương Tiên Nhi, cũng chính là Thịnh Quân vừa nghe, cảm thấy nước đường hẳn là đang nói nước điện giải, cũng không biết dầu muối kia là cái quỷ gì, mì gói dù có đập nát cũng không thể ăn như dầu muối ấy nhỉ?

Tuy rằng hoang mang, nhưng nàng nhìn thấy Tảo Nhi vẫn rất vui vẻ, nhiệt tình chào hỏi đối phương: "Xin bỏ tiền vào!" Thật không cần khách khí như vậy, tiền hàng hai bên thoả thuận xong, chuyện đương nhiên mà!

Được Phương Tiên Nhi đáp lại, Tảo Nhi không nhịn được cười, lại lấy ra một nắm tiền đồng, ước chừng mười đồng, tiếp tục nói liên miên với Thịnh Quân: "Bánh mì ăn rất ngon, mọi người nấu hai bình canh lớn chia nhau uống, đều rất cảm tạ người, nhờ ta mang theo chút tiền tới cho người."

Nghe được nửa câu đầu, Thịnh Quân nghĩ, mì ăn liền nấu thành hai nồi lớn như vậy, còn có thể có mùi vị sao?

Chương 11: Chương 11

Nhưng rất nhanh nàng đã nghe được nửa câu sau, cũng chính là chuyện Tảo Nhi nói muốn dùng tiền cung cấp cho nàng, lại nhìn thấy một nắm tiền đồng nhỏ kia, lần này Thịnh Quân hoàn toàn tỉnh táo.

"Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!" Bỏ tiền vào đi, nàng nói đây là cả hai cùng có lợi, một nắm tiền cung cấp năng lượng như vậy, hẳn là đủ cho nàng chống đỡ mười ngày, còn có thể để cho các tiểu cổ nhân lấp đầy bụng, thật là chuyện tốt.

"Xem ra người chịu tiếp nhận tiền cúng bái của chúng ta, thật sự là quá tốt!"

Tảo Nhi cảm thấy mình nghe hiểu ý của Phương Tiên Nhi, nhét đồng xu vào hộp bỏ tiền của Thịnh Quân.

"Xin bỏ tiền vào!" Chờ chút, một hơi ném tiền vào, nàng cũng không có kinh nghiệm, xuất hàng không có vấn đề chứ?

Tinh thần thể của Thịnh Quân gãi đầu một cái, cái nút trên máy lại sáng lên.

Tảo Nhi thấy thế, do dự một chút, đưa tay chạm vào chỗ lúc trước nàng ấy ấn xuống, Thịnh Quân nhanh chóng bỏ gói mì thịt bò kho xuống.

Nghe được động tĩnh quen thuộc, Tảo Nhi ngẩn ra, lần này nàng ấy tới đây, một mặt là vì dâng lễ, một phương diện khác chính là muốn giúp mọi người hỏi Phương Tiên Nhi một chút, có thể cầu chút đồ ăn hay không, tích lũy khí lực qua mùa đông.

Chỉ là không ngờ Phương Tiên Nhi sáng khoái như vậy, bỏ tiền vào xong còn chưa đợi nàng ấy nói thêm vài câu, đã trực tiếp hiểu thấu tâm tư của nàng ấy, bắt đầu cho đồ vật.

Tảo Nhi hoàn hồn, liền thấy pháp thuật của Phương Tiên Nhi vẫn sáng, nàng ấy thử thăm dò ẩn thêm một lần, lại nghe được một tiếng động, nhìn mấy đoàn ánh sáng kia còn chưa tắt, ý vị này là Phương Tiên Nhi còn muốn cho nàng ấy đồ vật nữa.

Tảo Nhi cảm thấy đầu óc mình mông mị cả lên, giống như bị bánh phúc đập trúng. Nàng ấy tiếp tục ẩn vào đoàn ánh sáng, lại nghe thấy một tiếng vang, lại ẩn xuống, ánh sáng vẫn không tắt, lặp đi lặp lại ẩn xuống rất nhiều lần, sau khi nghe không biết bao nhiêu tiếng vang, pháp quang của Phương Tiên Nhi mới rốt cục biến mất không thấy gì nữa.

"Mời bỏ tiền vào!"

Thịnh Quân nhìn thấy dáng vẻ chóng mặt của Tảo Nhi, không nhìn được cười ra tiếng, trước khi xuyên qua thật ra nàng có chút sợ xã hội, nhưng sau khi biến thành máy bán hàng, da mặt của nàng liền dày như vỏ máy móc, giao tiếp với người khác cũng không căng thẳng như vậy nữa.

Đúng rồi, còn có một điều kiện tiên quyết, nhất định phải là loại người sẽ không đốt nàng, văn minh hiếu lễ.

Tóm lại, tuy rằng có chướng ngại ngôn ngữ với cổ nhân, vẫn luôn ông nói gà bà nói vịt, nhưng Thịnh Quân vẫn rất thích thú.

"Mời bỏ tiền vào!" He he, cảm ơn đã chiếu cố!

Nể tình Tảo Nhi mua nhiều, mười đồng nàng đã nôn ra mười hai gói mì, mua mười tặng hai tuyệt đối có lời!

Ngoài mười gói mì thịt bò kho, còn thêm một gói gà hầm nấm hương và bò hầm canh vàng. Hơn nữa còn tặng một chai nước điện giải, lần này là vị đào trắng rất ngon!

Thịnh Quân đang đắc ý, chỉ thấy Tảo Nhi ngồi xổm trước mặt nàng sờ sờ, bỏ lại một câu: "Phương Tiên Nhi, người chờ ta một chút!"

Nói xong liền đứng dậy vội vàng chạy đi.

Mới đầu Thịnh Quân có chút không hiểu ra sao, một lát sau, quét thấy Tảo Nhi đeo một cái sọt trở về, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là đồ vật quá nhiều không cầm được, lấy công cụ vận chuyển đi!

Tảo Nhi nhanh chóng quay lại trước mặt nàng, tháo cái gùi xuống, cẩn thận lấy đồ từ hộp lấy hàng của nàng, cẩn thận cất đi.

Cuối cùng khi muốn cáo biệt với Thịnh Quân, giọng điệu lại còn có chút lưu luyến:

"Phương Tiên Nhi, trước đó vài ngày trời mưa, trên người người cũng có rất nhiều bùn văng lên, ngày mai ta bảo các muội tử tới đây, lau người cho người sạch sẽ nhé!"

Thịnh Quân cũng trực tiếp đáp lại: "Xin bỏ tiền vào!"

Nói thật, nàng thật không cầu lau người, chỉ cầu có người thường xuyên tới mua đồ là được!

Cáo biệt Phương Tiên Nhi, Tảo Nhi cũng bánh mì thắng lợi trở về.

Nàng ấy trở lại trong động, liền gọi Đại Ngưu tới hỗ trợ phát đồ cho các nhà, mọi người vừa thấy tiền cung phụng Phương Tiên Nhi vậy mà thực sự có được đồ ăn, tất cả đều hưng phấn không thôi.

"Từ nay về sau ta không tin thần phật, cũng không bái thần phật, chỉ tin Phương Tiên Nhi của ta!" Nương tử Trương gia nhìn túi giấy trong tay nói.

Những người khác rất tán thành, tục ngữ nói có sữa chính là mẹ, theo tình huống trước mắt của bọn họ, có thể cho ăn chính là Thần Tiên thật sự.

Bận rộn một hồi, đều cất đồ vật đi hết rồi, Tảo Nhi lại gọi muội tử tới, cho nàng ấy nếm nước đường Phương Tiên Nhi cho.

"A tỷ, cái này ngon quá, tỷ cũng uống chút đi!" Hạnh Nhi hạnh phúc nheo mắt lại, lại đưa ống trúc tới bên miệng Tảo Nhi, để cho nàng ấy cũng uống.

Tảo Nhi sờ đầu nàng ấy: "Ngoan, tỷ tạm thời không uống, tỷ cầm đi chia cho Thúy Thúy các nàng một ít."

Nàng ấy vừa lấy được một ống nước đường từ chỗ Phương Tiên Nhi, cái ống trúc đó này chia cho mọi người uống.

Làm xong việc vặt, Tảo Nhi cầm một bao mì, ra cửa queo đến động của bọn Lưu Nhị Sơn.

Động bên này lớn hơn mấy người Tảo Nhi một chút, người cũng ở nhiều hơn, ở gần cái động này còn có một cái sơn động nhỏ hơn, trong hai cái động tổng cộng có ba đại hộ đang ở. Các lão nhân ở trong một cái động nhỏ có ánh sáng tốt, còn lại thanh

niên trai tráng dẫn theo nhi nữ thì ở cùng một chỗ, tránh cho đứa nhỏ ẩm ỉ đến lão nhân nghỉ ngơi, chỉ vào ban ngày cùng nhau ăn cơm là được.

Không có cách nào, điều kiện chính là như vậy, kết nhóm sinh hoạt cũng không có nhiều chú ý.

Lúc này trong động lóe lên ánh lửa yếu ớt, bầu không khí cũng rất nặng nề, mọi người đang chia thức ăn và mì mà Đại Ngưu vừa bung tới, canh này vừa mới pha một lần nước, trong đó nửa nồi bung qua cho các lão nhân.

Lưu Nhị Sơn suy yếu ngồi dựa vào vách núi, tức phụ của hắn đang cầm bát đút canh cho hắn.

Tảo Nhi nhìn hai lần, thầm nghĩ Nhị Sơn thúc có thể ngồi dậy, hắn là bệnh tình đã khá hơn rồi, cảm thấy cũng rất vui vẻ.

Nàng ấy bước nhanh qua, Lưu Nhị Sơn nghe thấy động tĩnh, cau mày nhìn nàng ấy: "Chớ đứng quá gần ta, đừng để cho bệnh khí trên người ta lây sang cháu."

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, nghe lời dừng bước, hướng về phía Lưu Nhị Sơn quơ quơ túi giấy trong tay: "Nhị Sơn thúc, vừa rồi Đại Ngưu có nói với thúc chuyện của Phương Tiên Nhi chưa ạ?"

Lưu Nhị Sơn gật đầu, thở dài: "Đã nói rồi."

Tâm tình của hắn lúc này có chút phức tạp, ban đầu khi biết chuyện thì báo mọi người rời xa phương quái kia, kết quả trời đổ mưa, hắn còn ngã bệnh, một đám người chịu đói chịu lạnh mấy ngày, cuối cùng vẫn là lấy đồ ăn từ chỗ phương quái.

Thứ đó không hổ là thức ăn của yêu quái, chỉ một ngụm canh đã thơm không giống phàm phẩm.

Tảo Nhi ném bọc giấy trong tay cho hản: "Nhị Sơn thúc, con vừa đi tìm Phương Tiên Nhi một chuyến, con cảm thấy nó hản là một thứ tốt, chỉ cần chịu lấy tiền cung cấp cho nó, thật sự đối tốt với nó, nó cho đồ ăn vô cùng thoải mái!"

Lưu Nhị Sơn nhận lấy túi giấy, mở ra xem, bên trong chính là bánh mì mà Đại Ngưu từng đề cập tới, nhìn kiểu dáng trắng tinh mới lạ.

Hản do dự một chút nói với Tảo nhi: "Cháu cần thận nói cho ta nghe một chút."

Những người khác trong động cũng đều tiến đến xung quanh ngồi xuống, vênh tai lên nghe hai người nói chuyện.

Tảo Nhi liền kể từ lần đầu tiên đi tìm Phương Tiên Nhi, nói đến chuyện vừa rồi nàng ấy đưa mười văn tiền, Phương Tiên Nhi vui vẻ trực tiếp đưa cho mười mấy gói bánh mì.

Nghe đến đó, Lưu Nhị Sơn hoàn toàn ngồi không yên, vội vàng hỏi: "Phương Tiên Nhi quả thật cho mười gói bánh mì?"

Những người khác trong sơn động cũng trở nên sốt ruột, chăm chú nhìn Tảo Nhi, không dám chớp mắt.

Tảo Nhi gật đầu: "Thật đó, bánh mì đã lấy về trong động của chúng ta, sau đó ta mới tới đây nói với các người việc này. Các người nếu không cũng mang chút tiền, cùng ta đi tìm Phương Tiên Nhi thử xem?"

Mấy nhà trốn vào trong núi, tình huống hản là đều không khác nhau lắm, trong tay hản là đều còn chút tiền dư do không mua nổi lương thực mới còn dư lại.

Lúc đó còn tưởng rằng tiền này coi như bỏ phế ở trong tay, không thể mua đồ ăn không thể mua đồ uống, ai có thể nghĩ tới bọn họ còn có thể có tạo hóa như vậy đâu chứ?

Mấy gia đình trong động lập tức lục lọi.

"Đương gia, vậy ta lấy trước mười đồng tiền thử xem?" Túc phụ Lưu Nhị Sơn - Hà Hoa lấy từ trong bao quần áo ra đếm mười văn tiền, sau đó quay đầu nhìn về phía nương Xuyên Tử ở bên cạnh: "Đại tẩu, tẩu có đi không?"

"Đi, chắc chắn đi, Xuyên Tử nhà chúng ta mới được cứu sống không bao lâu, phải ăn chút đồ ngon mới có thể chống đỡ được!" Nương Xuyên Tử cũng cầm tiền đứng lên.

"Đúng rồi, chúng ta phải biếu thêm chút tiền để cầu Phương Tiên Nhi, còn có lão nhân trong động bên cạnh nữa."

Chương 12: Chương 12

Không giống mấy người Tảo Nhi các nàng, nhân khẩu đơn giản, mấy hộ này đều có người già trẻ em phải ăn uống.

"Nếu không thì cũng cái gửi đi, không dùng tới cũng không sao, chỉ sợ muốn dùng lại không có." Tảo Nhi đề nghị.

Mấy hộ dân đều cầm sọt nhà mình đeo ở trên lưng, chỉ có nương Xuyên Tử là không có sọt, đành phải tay không mà đi.

"Không quan trọng, nếu có thể cầu được đồ, đại tẩu cứ bỏ vào sọt của ta, hoặc là Đại Nữu nhà ta cũng có thể cầm giúp tẩu." Hà Hoa nói.

Thương lượng xong xuôi, một đám người mang theo tiền, trùng trùng điệp điệp lại ra khỏi sơn động, đi về phía chỗ Phương Tiên Nhi.

Sắc trời đã tối, Thịnh Quân vốn dĩ đã sắp nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên lại nghe thấy động tĩnh, lúc này mới nhìn thấy một đám người cổ đại đang đi về phía này, dáng vẻ khí thế dào dạt.

Người nhiều hơn nàng vẫn còn có chút sợ hãi, dù sao ai cũng không dám cam đoan bên trong có người xấu hay không, nhưng nhìn thấy Tảo Nhi cũng ở trong đội ngũ, Thịnh Quân cảm thấy an tâm hơn một chút, hai người đã giao tiếp mấy lần, nàng cảm thấy nhân phẩm của đối phương vẫn rất đáng tin cậy.

Các cổ nhân dựa theo lệ cũ, vừa tới đầu tiên là thành kính quỳ lạy dập đầu.

Tiếp theo, Tảo Nhi mở miệng: "Phương Tiên Nhi, lại phải quấy rầy người, gần đây chúng ta đều không tốt lắm, thiếu ăn thiếu uống, có lẽ là phải thường xuyên tới đây cúng bái ngài, còn cầu ngài gánh vác nhiều một chút."

Thịnh Quân nghe hiểu, ý của nàng ấy là muốn thường xuyên tới đây bỏ tiền mua đồ.

"Xin bỏ tiền vào!" Mua đồ tốt, nàng giờ cao mì ăn liền hoan nghênh!

Tảo Nhi cười nói: "Phương Tiên Nhi đây là đã đồng ý."

Nhân tài!

Thịnh Quân khiếp sợ nhìn Tảo Nhi, không nghĩ ra đối phương làm sao nghe ra được nàng đồng ý từ bốn chữ lạnh như băng này.

"Trước kia các người chưa từng nhét tiền cho Phương Tiên Nhi, có thể ném một ít tiền thử xem." Tảo Nhi quay đầu nói với đám người nương Xuyên Tử.

Nói như vậy cũng là vì muốn xua tan lo lắng của mọi người, dù sao thì Tảo Nhi cũng không thể cam đoan, Phương Tiên Nhi nhiều lần đều nguyện ý cho các nàng đồ ăn đồ uống. Lỡ như cầu Phương Tiên Nhi vô dụng, cũng sẽ có đường sống khác.

"Vậy ta thử trước đi, nên làm thế nào đây?"

Nương Xuyên Tử từ dưới đất bò dậy, đi về phía trước một bước, khẩn trương xoa xoa góc áo. Trước đó nàng ấy chỉ nghe người ta

nói về Phương Tiên Nhi, trong lòng có chút rụt rè, cũng không dám đi về phía này. Bây giờ cũng là muốn kiếm miếng ăn cho Xuyên Tử nên mới to gan tới đây.

"Thẩm, người đi tới trước mặt, ném tiền vào trong hộc bỏ tiền kia, trước tiên ném một văn vào thử." Tảo Nhi dạy nàng ấy.

Nương Xuyên Tử khẩn trương đi đến trước mặt Thịnh Quân, móc ra một văn tiền nhét vào hộc bỏ tiền. Nhét xong, nút trên thân máy bán hàng liền sáng lên ánh sáng, làm nàng ấy giật mình, theo bản năng lui về sau hai bước.

Tảo Nhi tới đỡ lấy nàng ấy, giải thích: "Đây là pháp thuật của Phương Tiên Nhi, thẩm phải dùng ngón tay đụng vào một cái, để nó biết thẩm không có tâm tư xấu, nó mới có thể sẽ cho thẩm đồ vật."

Cách nói này mới mẻ, không ngờ tiểu cổ nhân lại còn nhằm vào trình tự lựa chọn sản phẩm, trong đầu bổ sung một lời giải thích hợp lý, Thịnh Quân nghe xong khóe miệng giật giật.

Nhưng nương Xuyên Tử lại tin là thật, trong lòng mặc niệm trong bụng mình không có ý xấu, sau đó mới ấn vào nút mì thịt bò cay.

Thịnh Quân nhanh chóng phản ứng lại, ném một gói mì vào hộc lấy hàng, đèn trên nút ấn tắt.

"Thẩm, Phương Tiên Nhi đây là cho thẩm đây, ở phía dưới lấy là được!" Tảo Nhi vui mừng nói.

"Cái này, cái này cho ta?"

Nương Xuyên Tử không dám tin ngồi xổm xuống, đưa tay ra vào hộc lấy hàng, quả nhiên lấy được một cái bọc giấy, mở ra một góc nhìn, chính là bánh mì mà Tảo Nhi cầm lúc trước!

Cái này cũng quá nhanh, hơn nữa thật sự không có làm khó dễ người khác, Phương Tiên Nhi quả nhiên thoải mái như Tảo Nhi nói. Có độ lượng như vậy, về sau nó nhất định có thể tích được đại công đức, biến thành Đại Phương Kim Tiên Nhi!

"Hiện tại lương thực quý giá như vậy, Phương Tiên Nhi thật sự đã cho chúng ta đại ân, ta muốn đem toàn bộ số tiền này cúng lên!" Nương Xuyên Tử đứng dậy, nhét toàn bộ sáu văn tiền còn lại trong tay vào chỗ bỏ tiền.

Phương Tiên Nhi không phụ sự mong đợi của mọi người, lại lần nữa sáng lên pháp quang.

Lần này nương Xuyên Tử đã có kinh nghiệm, vội vàng chọc ngón tay lên một chùm ánh sáng, lần này chọn chính là món bò hầm nước béo.

Bánh mì nhanh chóng rơi xuống, nhưng ánh sáng vẫn chưa tắt, nương Xuyên Tử cũng cảm nhận được tâm trạng mơ hồ của Tảo Nhi trước đó, không ngừng chọc tới chọc lui trên quả cầu ánh sáng kia.

Nàng ấy còn không giống Tảo Nhi, chỉ nhìn chăm chăm vào một chỗ, cứ thế nhấn một lần tất cả mì vị, nước điện giải cũng không buông tha.

Thấy lần này nhiều người, Thịnh Quân không đưa thêm mì cho nương Xuyên Tử nữa, chỉ thêm một chai nước điện giải.

Đồ vật liên tục không ngừng rơi xuống, nương Xuyên Tử nghe tiếng "cạch cạch" kia, cảm thấy tựa như nhạc tiên.

Lại mò vào hộc lấy hàng một cái, đóng bánh mì chất đầy, lại còn có ống trúc, nương Xuyên Tử cầm ra ngoài, chất một đồng nhỏ trên mặt đất.

Hà Hoa đứng ở phía sau nhìn thấy, vội vàng đẩy khuê nữ bên cạnh mình: "Đại Nữu, nhanh đi hỗ trợ đại bá nương của con đi!"

Năm nay Đại Nữu đã chín tuổi, nhưng cũng rất có tác dụng, đáp một tiếng liền chạy đi hỗ trợ. Đồ vật không tính là quá nhiều, tổng cộng sáu bao mì và hai ống trúc, hai người cầm hoàn toàn không có vấn đề, vì thế không để vào trong sọt của Hà Hoa.

Bên này nương Xuyên Tử xem như đã cúng xong, những người còn lại không kịp chờ đợi đã đi về phía trước, đều muốn cúng tiền cho Phương Tiên Nhi.

Một đám người mang theo vẻ mặt vui mừng, tiếp xúc với thuật pháp thần kỳ của Phương Tiên Nhi, cúng đến mặt mũi đỏ bừng.

Cuối cùng bên Hà Hoa được mười bao mì, hai ống nước. Còn có một hộ Lý gia được cấp nhiều hơn một chút, khoảng chừng mười lăm bao mì, ba ống nước. Tảo Nhi thấy vậy, nghĩ thầm trở về nói với người trong động của mình một chút, ngày mai phải qua đây một chuyến nữa, hiện tại các nàng tích ít hàng tồn nhất.

"Ăn trước những thứ này đi, đợi ngày mai mặt trời lên, có thể ra ngoài tìm thức ăn, làm sao cũng ứng phó được một trận!" Hà Hoa cao hứng nói.

Hiện tại bên ngoài loạn lạc, không tiện ra ngoài, cũng không có con đường kiếm tiền, tiền trong tay nhất định phải chậm rãi cúng lên mới được. Chỉ hy vọng tiền hương khói có thể để cho Phương Tiên Nhi phát lực, bảo hộ các nàng chống đỡ qua mùa đông là tốt rồi.

Một đám người lại bái lạy Thịnh Quân một vòng, cũng một đồng lớn thức ăn trở về. Dáng vẻ hăng hái khi đi đường, quả thực giống như tướng quân thắng trận.

Tảo Nhi phát tay cáo biệt với mọi người, còn không quên nói phương pháp ăn cụ thể, sau đó liền đi vào trong động của mình.

Nàng ấy phấn khởi cả ngày, lúc này có chút mệt mỏi, định trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải ra ngoài bận rộn.

Mấy người Hà Hoa cũng trở lại sơn động nhà mình, những người chờ các nàng trở về trong động lập tức nghênh đón, bao vây các nàng. Cho dù là không tiện đứng dậy đi lại, cũng quăng ánh mắt tha thiết tới bên này.

Sau khi nhìn thấy túi giấy trong gùi của đám người, bọn nhỏ đều phát ra tiếng hoan hô, ngay cả Lưu Nhị Sơn cũng nhận không được kêu một tiếng tốt!

Có những cái bánh mì này cứu mạng, bọn họ có thể chịu đựng được qua ngày mưa dầm, áp lực tìm thức ăn cũng không còn nặng như trước, còn có thể ăn được nhiều hơn một chút!

Buổi tối mọi người đều uống nước mì, tuy không chống đói nhưng cũng không nỡ ăn thêm một bữa, mọi người đều cất bánh mì đi, để ngày mai ăn tiếp.

Chỉ có nương Xuyên Tử chuyển bình sứ đến, dự định nấu mì cho Xuyên Tử bồi bổ thân thể. Những người khác thấy vậy, cũng đều vây lại hỗ trợ, thuận tiện xem quá trình nàng ấy làm những món ăn này.

Nước rất nhanh đã được đun xong, nương Xuyên Tử nhớ lại cách làm của Tảo Nhi, trước tiên đổ ba phần nguyên liệu nhỏ trong túi giấy vào trong nước, một mùi thơm kỳ lạ nhanh chóng bay ra từ trong bình, khiến cho tất cả mọi người đều nuốt nước miếng.

Đại Nữ có khứu giác nhạy bén, ngửi ngửi liền kêu lên: "Đại bá nương, canh này khác với canh Đại Ngưu ca bùng tới!"

Nương Xuyên Tử nhìn bình, hình như không quá giống, nàng ấy nhớ rõ Đại Ngưu bưng cái nồi kia màu sắc đậm hơn một chút, cái này của nàng ấy nhạt nhẽo hơn không ít.

Thấy thời gian đã đến, Xuyên Tử Nương liền theo như lời Tảo Nhi nói, ném bánh mì vào trong nước.

Đang khấn trương nhìn chăm chăm bình, Xuyên Tử vẫn luôn mê man trên mặt đất bên cạnh bỗng nhiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng bắt đầu gọi nương.

"Xuyên Tử, nương ở đây!" Nương Xuyên Tử nhanh chóng đi qua sờ sờ trán của hắn, cảm thấy không sốt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ một giây sau, nàng ấy liền nghe Xuyên Tử mồm miệng không rõ ràng mà lẩm bẩm: "Nương, có phải con sắp c.h.ết rồi hay không... Làm sao, làm sao còn có thể ngửi được mùi canh gà vậy ạ?"

Nương Xuyên Tử nghe xong tức đến váng đầu, cũng không đoái hoài tới tiểu tử này còn bệnh, dùng sức đánh miệng hắn, hướng bên cạnh phi mấy ngụm, hung hăng nói: "Nói bậy bạ gì đó, con thật đúng là quỷ tới tìm ta đòi nợ!"

Chương 13: Chương 13

Mì mà nương Xuyên Tử nấu không giống với cách nấu của Đại Ngưu trước đó, nàng ấy không chia bánh mì thành hai phần, mà đổ toàn bộ vào trong hũ sành.

Lần này nàng ấy nấu mì gà nấm hương, tuy rằng mùi vị không bá đạo bằng thịt bò kho tàu, nhưng bởi vì đủ đậm đà, cũng tỏa ra mùi thơm vô cùng tươi ngọt, quanh quẩn trong động thật lâu không cách nào tản đi.

Ban đầu không có câu nói kia của Xuyên Tử, mọi người còn chưa nghĩ ra được bình mì này có mùi vị gì, nghe hẳn nhắc đến canh gà, canh gà trong trí nhớ của mọi người đã lâu không được uống, đột nhiên lại có mùi vị thực chất, cùng với hơi nóng của bình mì trước mắt này, thật sự là càng nghĩ càng thơm.

Đám trẻ trong hang bị mùi canh gà này hấp dẫn, trở nên thèm thuồng, nhưng lại biết trong nhà không dễ, đều rất hiểu chuyện, không ai mở miệng cầu xin người lớn nhà mình cũng nấu một nồi mì để ăn.

Nương Xuyên Tử nhìn vào trong bình, lại quấy quấy, phát hiện mì sợi đã đủ mềm, hẳn là đã nấu xong, nàng ấy nhanh chóng cầm bát tới, múc cho Xuyên Tử nửa bát, lại gọi những người khác trong động: "Nhiều canh như vậy, chúng ta cũng không uống hết được, mọi người đều tới nếm thử mùi vị!"

Cùng nhau sống chung trong thời gian lâu như vậy, cơm bình thường đều là ăn chung, cũng không so đo ai uống của ai một chén canh, về sau trả lại là được.

Các người lớn gật đầu đồng ý, bọn nhỏ thấy thế hoan hô một tiếng, nhanh chóng cầm chén xếp hàng mức canh uống.

Nương Xuyên Tử cũng không phải người keo kiệt gì, gấp cho mấy đứa nhỏ mỗi đứa một đũa mì, phân xong còn thừa lại non nửa bát mì nước, nàng ấy tự mức một bát nhỏ, đợi lát nữa đưa đến sơn động cách vách, cho cha mẹ chồng và cậu chồng ăn.

Xuyên Tử là người đầu tiên được cầm bát mì, hẳn cũng là người may mắn được ăn nhiều mì nhất trong tất cả mọi người lúc này.

Nhìn bát mì nước thơm ngào ngạt trước mắt, hai mắt Xuyên Tử đăm đăm, vội vàng cầm đũa đẩy một miếng vào trong miệng, trong miệng là mì sợi mềm mại mặn ngọt, cảm giác giống như là đã hút no nước canh, cắn vào mềm đến không tưởng nổi, chóp mũi còn có thể ngửi được mùi thơm của canh gà, khứu giác cùng vị giác tất cả đều được thỏa mãn, cả người đều giống như là từ trong c.h.ế.t lặng sống lại.

"Nương, mì này ăn quá ngon, người cũng mau ăn đi!" Xuyên Tử nhét mì vào miệng, quay đầu thúc giục nương mình.

Hắn cảm thấy đời này cũng không thể quên được mùi vị của bát mì gà này.

"Được, nương cũng ăn!" Nương Xuyên Tử cũng gấp một đũa đưa vào miệng, vừa ăn một miếng liền sững sờ.

Nàng ấy đã quên lần trước mình ăn đồ ngon là khi nào, nhưng dù có ngon đến đâu cũng kém xa bát mì này, mùi vị của bát mì này thật sự là quá tuyệt.

Trong sơn động nhất thời không ai nói chuyện, tất cả đều là thanh âm húp canh ăn mì chặc lưỡi. Chờ qua hồi lâu, ăn xong thu dọn đồ vật, đoàn người nằm xuống nghỉ ngơi còn rất phần khởi.

Vừa nghĩ tới bọn họ có Phương Tiên Nhi, còn có nhiều gói mì như vậy, trong lòng đều cảm thấy đủ đầy, hai ngày trước còn lâm vào tuyệt vọng, giống như đột nhiên liền trở nên có hi vọng.

Ăn no uống đủ, ban đêm ngủ cũng thơm ngọt, đêm nay Xuyên Tử lại mơ thấy chuyện ăn mì gà, không ngừng cười l.i.ế.m miệng.

Ngày kế là một ngày đẹp trời hiếm có.

Sáng sớm, mấy người Tảo Nhi đã bò dậy, sau khi chia một bao mì ăn xong chuẩn bị ra ngoài tìm đồ ăn.

Thân thể Lưu Nhị Sơn còn chưa khỏi hẳn, lần này tạm thời không đi theo, đội ngũ tìm thức ăn liền do Tảo Nhi dẫn dắt.

Đeo gùi trên lưng, Tảo Nhi nghĩ nghĩ, cầm lấy cả ống nước đường lúc trước đã uống không ít, còn pha chút nước suối vào bên trong. Đi lại trong núi phí sức, nước đường này nói không chừng có thể ứng phó lúc cần thiết.

Hơn nữa ống trúc đựng nước này rất tiện mang theo, sẽ không đổ nước, chờ nàng ấy nghỉ ngơi thì phải tìm hiểu lại cấu tạo cho thật kỹ.

"Thứ này dùng để đựng nước thật là thích hợp!" Đại Ngưu nhìn ống trúc, hâm mộ nói.

Tảo Nhi đột nhiên nhớ tới cái gì: "Ta còn có một cái, tối hôm qua Phương Tiên Nhi cho, người đổ nước đường bên trong vào bát

trước, ống nước kia liền cho người dùng!"

"Cảm ơn tử!" Đại Ngưu vui vẻ ra mặt, lập tức đi lấy ống trúc.

Đổ hết nước đường ra, giao cho Hạnh Nhi cắt kỹ, hั่น lại rót đầy nước vào trong ống, đặc ý dùng dây thừng nhỏ buộc lại, cột vào trên lưng.

"Như vậy càng dễ mang theo, ta cũng buộc cho tử một sợi!" Đại Ngưu nói xong, lại cột dây thừng cho Tảo Nhi.

Dọn dẹp đồ đạc xong, hai người đi ra ngoài động, trước tiên đi tới chỗ Nhị Sơn thúc chào hỏi một tiếng, lại nói cho mọi người chuyện ống trúc có thể chứa nước, thấy mấy người còn lại cũng tốp năm tốp ba kết nhóm mang theo ống trúc, lúc này mới chính thức xuất phát.

Trước khi đi, Tảo Nhi còn không quên dặn dò Hạnh Nhi các nàng, đi lau người cho Phương Tiên Nhi một chút. Bọn nhỏ vui vẻ nhận nhiệm vụ, mọi người đều rất thích Phương Tiên Nhi có thể mang đến đồ ăn ngon cho các nàng.

Hai nhóm người rất nhanh chia nhau hành động.

Hạnh Nhi dặn dò mấy người bạn nhỏ, mang theo hai chậu nước, lấy vải lau, đi về phía Phương Tiên Nhi.

Lúc này Phương Tiên Nhi - Thịnh Quân đang xem bảng hệ thống, mấy ngày nay các cổ nhân mua không ít đồ, giá trị năng lượng của nàng đã biến thành 42, tuy rằng còn chưa đột phá hạn mức cao nhất 100, nhưng ít ra trong vòng một tháng không cần lo lắng vấn đề sinh tồn.

Sống yên ổn nghĩ đến ngày mai, Thịnh Quân có chút lo lắng nghĩ, không biết số tiền tiết kiệm của những cổ nhân này còn có

thể tiêu bao lâu.

Hy vọng bọn họ cũng có chút ý thức gian nan khổ cực đi, không đủ tiền có thể đi ra ngoài kiếm chút tiền mua đồ.

Đáng giận, ý nghĩ như vậy thật sự là tư bản mà!

Đang nghĩ ngợi, mấy tiểu cổ nhân liền nâng chậu đi đến trước mặt Thịnh Quân.

Trước đó đều là đại cổ nhân tới bắt chuyện với nàng, đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với tiểu cổ nhân.

Thấy các tiểu cổ nhân cần cù vắt khăn lau, muốn lau thân máy cho nàng, Thịnh Quân xấu xa đột nhiên lên tiếng: "Xin bỏ tiền vào!"

Động tĩnh bất ngờ không kịp đề phòng này, trực tiếp dọa một tiểu cổ nhân sợ tới mức ngã phịch xuống.

Bọn nhỏ lập tức thất kinh, học theo dáng vẻ người lớn nằm sấp trên đất: "Phương Tiên Nhi đại nhân, chúng ta không có ý xấu, chỉ là muốn lau người giúp ngài!"

Thấy bộ dạng lo lắng hãi hùng của các nàng, Thịnh Quân có chút áy náy, hình như là hù dọa người ta quá mức rồi.

Nàng chỉ có thể đơn phương xin lỗi: "Xin bỏ tiền vào!" Thực xin lỗi, vừa rồi không nên dọa các người.

Một tiểu cô nương bỗng nhiên cẩn thận mở miệng hỏi nàng: "Phương Tiên Nhi đại nhân, ngài đây là đồng ý để chúng ta lau người giúp ngài sao? Nếu được, ngài lại nói một tiếng đi!"

"Xin bỏ tiền vào!" Thịnh Quân cảm thấy đây ngược lại là một ý tưởng giao lưu tốt, quả quyết đáp lại nàng ấy.

Tiểu cô nương, cũng chính là Hạnh Nhi, nhất thời yên lòng, cười đáp: "Ôi, vậy chúng ta làm đây!"

Mấy tiểu hài cầm khăn lau vây quanh Thịnh Quân, tận tâm tận lực lau những hạt bùn trên người nàng, nhưng có thể là vỏ quá cứng, da khá dày, Thịnh Quân cũng không có cảm giác gì.

Phát hiện này khiến nàng rất khoan dung, cảm thấy sau này nếu bị người ta đánh đập, hẳn là cũng không đau đến trên người nàng.

Chương 14: Chương 14

Ở đầu bên kia, mấy người Tảo Nhi còn đang tìm đồ trong núi, bởi vì mấy ngày trước trời mưa, các nàng cũng tìm được không ít nấm, cẩn thận chọn đồ ăn có thể bỏ vào trong gùi, một người cũng bỏ non nửa gùi, thu hoạch khá phong phú.

Không chỉ có như vậy, giống như là sau mưa gió nghênh đón ánh mặt trời xán lạn, vận may liên tiếp tới. Trước đó vài ngày Đại Ngưu làm một cái bẫy góc độ xảo trá, ngày mưa vậy mà cũng không có nước vào, bên trong bẫy được hai con thỏ hoang, sờ thử còn có hô hấp yếu ớt!

Đại Ngưu mang theo ý mừng đi lên trước, xách hai con thỏ hoang ra, cột chặt bỏ vào trong gùi.

Hôm nay vận may có vẻ không tệ, các nàng lại dùng ống trúc mang theo nước, miệng khô cũng có thể nhuận giọng, Tảo Nhi liền đề nghị lại đi xa xa thử thời vận.

Không biết vì sao, hôm nay thể lực của nàng ấy tốt lạ thường, hơn nữa cũng không cảm thấy đói.

Vừa đi liền đi lên đỉnh núi, thật đúng là để các nàng tìm được một cây lê lông hoang dại, trên cây tuy thưa thớt, nhưng cũng mọc không ít quả lê lông [kiwi], nhìn trên đất còn có mấy quả nát bét, đoán chừng là bị mưa đánh rơi xuống.

"Thật sự là, thật sự là Phương Tiên Nhi phù hộ!" Tảo Nhi kích động đến phát điên, nhanh chóng tiến lên bóp bóp trái cây, phát hiện vẫn còn hơi cứng.

Phải biết rằng quả lê này ăn rất ngọt, nước cũng rất nhiều. Trên cây có nhiều trái cây như vậy, cứng rắn chờ mềm ăn, có thể để thêm một hồi lâu, đủ ăn. Thời tiết tốt, còn có thể phơi nắng một chút thành quả khô bảo quản sử dụng qua mùa đông!

Tảo Nhi hưng phấn lấy ống trúc ra uống ngụm nước đường, phát tay ra hiệu cho mọi người nhanh chóng bỏ trái cây vào trong giỏ: "Nhìn thấy quả nào mềm quá, sợ trên đường mang về bị dè hư, cũng có thể ăn luôn!"

"Tảo Nhi tử, tử ném thử cái này, ta sờ đã mềm rồi." Đại Ngưu lập tức hái xuống một cái, chia cho nàng ấy một nửa.

"Cảm ơn." Tảo Nhi tử không khách khí với hắn, bóc lớp vỏ mỏng thô ráp ra, nhìn vào thịt quả xanh biếc ướt át bên trong, khóe miệng nhếch lên cũng không dè xuống được.

Lại đưa đến bên miệng cắn một cái, thật sự là ngọt đến tận lòng người!

"Phương Tiên Nhi nói lời giữ lời, không chỉ cho đồ ăn, còn bảo vệ chúng ta tìm được quả lê lông!"

Thiết Trụ của Lý gia cũng ăn được một quả mềm, trên miệng còn dính nước, trên mặt lại treo nụ cười hạnh phúc: "Chờ trở về, cũng đưa trái cây cho Phương Tiên Nhi ném thử!"

*

Đoàn người công gùi đi trở về, cảnh tượng thu hoạch tương đối khá như vậy đã rất lâu không xuất hiện.

Tảo Nhi đi tuốt ở đằng trước, bước chân nhẹ nhàng. Tâm tình của nàng ấy vô cùng tốt, không chỉ vì tìm được rất nhiều thứ, trên đường nàng ấy còn dành ra thời gian rảnh cân nhắc hoa văn trong ống trúc kia, tuy rằng không thể thăm dò đạo lý trong đó, nhưng trông mèo vẽ hổ, cầm gỗ làm một cái tương tự, hẳn là cũng không khó.

Nhưng thứ này cũng không vội dùng, công việc còn cần tỉ mỉ, nàng ấy bận rộn nhiều việc, cũng chỉ có thể dành chút thời gian làm tiếp.

Các đồng bạn đồng hành với Tảo Nhi, sức chân đều kém nàng ấy, hôm nay đi xa, ngay cả đám tiểu tử như Đại Ngưu cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, lúc này nhìn thấy bộ dạng toàn thân hăng hái của Tảo Nhi, mọi người đều cảm thấy khâm phục không thôi.

Thiết Trụ không nhịn được trêu ghẹo: "Tảo Nhi tử, chẳng lẽ Phương Tiên Nhi đặc biệt thiên vị tử, sao đi đường nhiều như vậy, chúng ta đều mệt mỏi mà, tử xem xem vẫn rất có khí lực đấy chứ?"

Một tiểu tử khác cũng lên tiếng: "Đúng rồi, cùng ăn quả, đến bây giờ bụng ta đã kêu ba lần, đói đến chân như nhũn ra, hoàn toàn theo không kịp bước chân của Tảo Nhi tử!"

Nghe bọn họ nói như vậy, Tảo Nhi cũng cảm thấy không giống bình thường, phải biết thể lực của nàng ấy trước kia cũng không khác mấy so với mọi người.

Nàng ấy sờ bụng, ngạc nhiên nói: "Đừng nói, ta đến bây giờ cũng không quá đói, trên người quả thật còn có chút sức lực!"

Suy nghĩ kỹ một chút, Phương Tiên Nhi thiên vị nàng ấy cũng không phải là không thể, ai bảo nàng ấy là người đầu tiên cầu đến trước mặt Phương Tiên Nhi?

Tảo Nhi đắc ý nở nụ cười.

Mọi người đi hồi lâu, rốt cục cũng trở lại phụ cận sơn động, thật xa đã nhìn thấy bộ dáng một đám hài tử mong mỏi trông mong.

"A tỷ!"

"Đại ca của ta đã trở về rồi!"

Bọn nhỏ cũng nhìn thấy bọn họ, mừng rỡ chạy tới, tính hỗ trợ cầm đồ. Đến trước mặt, trong miệng còn líu ríu không ngừng, đều lấy việc hôm nay làm tranh công.

Cũng là có mì ăn nên mọi người mới có thể có tinh thần như vậy.

Tảo Nhi cười nói: "Hôm nay đồ vật nhiều, các người cầm không được, liền trở về truyền lời, bảo các thẩm chuẩn bị một chút đi. Lần này ra ngoài, tìm được nắm, thịt thỏ và lê, trở về đều phải xử lý làm thành khô hết!"

"Quá tốt rồi, có nhiều đồ ăn như vậy!" Bọn nhỏ hoan hô, khen ngợi nói như không cần tiền, nói xong lại vội vàng chạy trở về, đi thông báo trưởng bối.

Thấy có nhiều người trở về, Hạnh Nhi không đi, tới ôm lấy cánh tay của Tảo Nhi, ánh mắt sáng ngời nói: "A tỷ, bọn muội đã lau người cho Phương Tiên Nhi đại nhân rồi, bây giờ rất sạch sẽ!"

"Hạnh Nhi giỏi quá, ta biết ngay muội là người có khả năng nhất mà!" Tảo Nhi khen ngợi..

Hạnh Nhi ngượng ngùng nở nụ cười.

"Đúng rồi, người giúp tỷ một chuyện, lấy năm quả lê lông từ trong gùi ra, đi cúng cho Phương Tiên Nhi đi." Tảo Nhi nói xong

dùng chân, nửa ngồi xổm xuống.

Hạnh Nhi đáp vâng, ngoan ngoãn vòng ra phía sau nàng ấy, từ trong sọt đếm ra năm quả lê lông ôm vào trong ngực, nằm ở trong cung phụng là số rất cát lợi.

"Trước tiên cứ bái lạy theo lễ thường, sau đó thông báo với Phương Tiên Nhi một tiếng, cứ ném trái cây vào trong học thu tiền là được." Tảo Nhi nhớ rõ cái học kia rất lớn, chắc là có thể nhét quả lê vào được.

Dặn dò xong, Tảo Nhi yên tâm trở về động, việc này không khó, muội tử nàng ấy lại thông minh, hẳn là sẽ không xảy ra sai sót.

Tạm biệt a tỷ, Hạnh Nhi ôm năm quả lê đi về phía Thịnh Quân.

Thịnh Quân đang xem phim.

Đây là công năng sau khi nàng đào sâu hệ thống tìm tòi ra được.

Mặc dù hệ thống giống như đã chết, một câu hỏi cũng không trả lời, nhưng trong không gian số liệu của nó lại tồn tại rất nhiều phim ảnh và phim truyền hình, còn có các loại Anime, vô cùng đa dạng.

Lần này Thịnh Quân hoàn toàn cảm nhận được cảm giác mình có một siêu thị nhỏ, mỗi ngày ngồi ở quầy thu ngân xem phim, Phạt hệ bán hàng, tâm tình vô cùng tự tại.

Nếu không có nguy hiểm đến tính mạng, thỉnh thoảng còn có thể ra ngoài đi dạo, vậy thì tốt biết bao, cuộc sống này càng thêm thoải mái.

Nhìn tiểu cô nương đã lau người máy cho nàng hôm nay đi tới, Thịnh Quân cũng tạm dừng phim cầu huyết mà mình đang xem, tò mò nàng ấy đến có chuyện gì.

Quét qua vài lần, Thịnh Quân đã thấy được quả kiwi trong n.g.ự.c đối phương, không ngờ cổ đại cũng có quả này, quả thật đã lâu rồi nàng không ăn.

Nhớ tới chuyện cổ nhân coi nàng là thần tiên, nàng lập tức đoán được trái cây này cũng là biểu cho mình. Dù sao thần tiên nào trước mặt không bày hai đĩa trái cây?

Đáng tiếc nàng không phải Thần Tiên thật, quả kiwi này nhất định là chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

Chương 15: Chương 15

Thịnh Quân đang tiệc nuối, thì thấy tiểu cô nương bái lạy nàng, đi tới trước mặt, miệng vừa nói mang lê lông cho nàng, vừa nhét quả kiwi vào trong miệng nàng.

Thịnh Quân lập tức trợn tròn hai mắt: "Xin bỏ tiền vào!"

Chờ chút, nơi đó là nhét trái cây sao!

Đáng tiếc, có lẽ là nàng nói nhiều lời này, khiến cổ nhân sinh ra sức miễn dịch, động tác của tiểu cô nương cũng không dừng lại, ngược lại lộ ra ý cười ngọt ngào: "Phượng Tiên Nhi đại nhân, xem ra ngài cũng rất thích những trái cây này nha?"

Hoàn toàn không thể nói rõ với đối phương, Thịnh Quân đành phải từ bỏ giao lưu, nhanh chóng kiểm tra xem quả kiwi nhét vào đã đi đâu.

Vừa nhìn, Thịnh Quân đã ngạc nhiên phát hiện, năm quả kiwi sau khi rơi vào đã không thấy tăm hơi, nhưng tăng cho nàng 2.5 điểm giá trị năng lượng.

Đây là một tin tức tốt, nói rõ nàng ngoại trừ thu tiền, lấy vật đổi vật cũng không có vấn đề gì.

Nói như vậy, cho dù về sau cổ nhân tiêu hết tiền tích cóp, cũng có thể lấy chút ít đặc sản coi như tiền, xác suất nàng tắt máy sẽ lại nhỏ đi mấy phần!

Chỉ là không biết, lấy vật đổi vật liệu có thể có điều kiện gì hay không, dùng tảng đá đổi đồ khẳng định không được nhỉ? Hẳn là có chút vật có giá trị, ví dụ như loại hoa quả như kiwi.

Thịnh Quân suy tư, ánh đèn của cái nút trên máy lại sáng lên, Hạnh Nhi trước đó chỉ nghe tỷ tỷ nói qua thần thông của Phương Tiên Nhi, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, lúc này miệng nhỏ há to, chân chò không dám đụng vào.

Cũng không phải nàng ấy sợ hãi, chỉ là nàng ấy nghe tỷ tỷ nói qua, Phương Tiên Nhi bình thường sáng lên thần thông này liền tỏ vẻ trong lòng rất vui, muốn cho các nàng đồ vật.

Nhưng lần này nàng ấy chỉ đơn thuần là dâng quả lên cúng, nếu Phương Tiên Nhi cho đồ, nàng ấy nhận lấy có thể không tốt lắm hay không?

Thịnh Quân thấy tiểu cô nương chậm chạp không có động tác, không nhìn được thúc giục một tiếng: "Xin bỏ tiền vào!"

Tranh thủ thời gian chọn đồ đi, chọn xong nàng còn phải xem kịch tiếp, phim cầu huyết của nàng đang ở phần đặc sắc, không xem được trong lòng vô cùng khó chịu.

Hạnh Nhi như nghe ra ý của nàng, then thùng nói câu: "Đa tạ đại nhân!" Sau đó liền kiễng mũi chân, dùng ngón tay chọc cái nút nước điện giải.

Thịnh Quân lập tức nôn ra bình nước điện giải vị vải, Hạnh Nhi nằm rạp trên mặt đất, lấy ống trúc ra khỏi cửa hàng, thấy pháp thuật của Phương Tiên Nhi còn chưa tắt, nàng ấy lại không chịu lấy thêm đồ nữa.

"Phương Tiên Nhi đại nhân, cảm ơn nước đường của ngài, lần sau ta sẽ lại đến thăm ngài!" Hạnh nhi nói xong, vội vàng bái lạy, chạy biến như con thỏ.

Thịnh Quân lập tức há hốc mồm, nàng không ngờ còn có loại chuyện này.

Chỉ có thể nói tiểu cổ nhân thật sự quá đơn thuần, cũng không biết đây là một loại giao dịch, còn tưởng rằng là Phương Tiên Nhi này tâm địa thiện lương, tặng không đồ vật cho các nàng.

Lần này làm sao bây giờ? Nàng có chút chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cái nút sáng lên không có người mua đồ làm cho nàng rất khó chịu!

Thật sự không còn cách nào khác, Thịnh Quân chỉ có thể cưỡng ép dời lực chú ý đi, tiếp tục xem phim, dù sao mỗi ngày nàng tiêu hao một chút giá trị năng lượng cố định, cũng sẽ không phí điện thêm, cứ như vậy trước đi.

Các cổ nhân kiểu gì cũng sẽ lại đến, ánh sáng này sớm muộn gì có thể tắt đi.

Bên kia, Hạnh Nhi ôm ống trúc chạy chậm về sơn động, đến trước mặt, còn chưa đi vào đã ngửi thấy từng đợt mùi thơm.

Nàng ấy thả chậm bước chân, nhin không được nhắm mắt lại dùng sức hít hà, hẳn là nấu mì, bên trong còn cho nấm!

Không chậm trễ thời gian nữa, Hạnh Nhi nhanh chóng đi vào cửa động, bên trong quả nhiên đang nấu đồ ăn với khí thể ngát trời.

Không nhìn thấy Tảo Nhi, ngay cả người lớn cũng không nhìn thấy, đoán chừng là bận rộn ở nơi khác, chỉ còn lại bọn nhỏ ở chỗ

này nấu cơm.

Hạnh Nhi liền cất ống trúc lại, lại chạy đi hỗ trợ xem lửa khuấy bình, chờ cơm hoàn toàn nấu xong, mới chạy ra sơn động tìm kiếm bóng dáng a tỷ cùng với những người khác.

Chạy được một đoạn, Hạnh Nhi rốt cuộc cũng trông thấy bóng người, chỉ thấy mấy người Tảo Nhi đang ôm hòn đá to cỡ đầu người cùng đi về phía này.

Khi mọi người đến gần, nàng ấy mới nhìn thấy a tỷ đeo gùi trên lưng, bên trong cũng chứa một ít đá.

"Hạnh Nhi!"

Tảo Nhi thấy nàng ấy, vui vẻ gọi một tiếng, thấy nàng ấy nhìn chằm chằm tảng đá trong tay mình, liền mở miệng giải thích:

"Nhân dịp hai ngày nay ăn ngon, có sức, phải nhanh chóng lấy bùn và đá làm nhỏ cửa hang lại một chút, chỉ chừa một lối ra hình vuông, sau đó lại thêm một cái cửa gỗ ngay lối vào, như vậy dù có lạnh thêm một chút, đốt lửa lên là có thể chống lạnh, không lọt gió giống như bây giờ."

Hạnh Nhi gật đầu nói một tiếng vâng, lại nghĩ đến chuyện mình vừa rồi cúng trái cây cho Phương Tiên Nhi, vội vàng kể lại từ đầu tới đuôi một lần.

Tảo Nhi nói: "Có lẽ là hôm nay muội giúp Phương Tiên Nhi lau người, lại đi tặng trái cây, ngài ấy rất thích muội, mới có thể tặng đồ cho muội. Lấy đi một cái nhận tình cảm của ngài ấy là được, ngày sau cũng phải nhớ kỹ chỗ tốt của ngài ấy, đi lau giúp ngài ấy một chút."

Giao lưu với Phương Tiên Nhi mấy ngày như vậy, Tảo Nhi cảm thấy 'nó' là một con yêu quái vô cùng đơn thuần thiện lương, bộ dáng giống như là chưa từng tiếp xúc với nhân loại, rất dễ nói chuyện.

Hạnh Nhi dùng sức gặt đầu: "A tỷ, muội nhớ kỹ!"

Đặt đá và gùi ở cửa, mấy người Tảo Nhi rửa tay trước, sau đó mới vào trong sơn động ăn cơm.

Sau khi mang nấm và lê lông về, các thảm phân ra số lượng cần ăn gần đây, số còn lại đều phải làm thành đồ khô, hai con thỏ kia đã được xử lý, cũng phải làm thành thịt khô, chỉ chia cho một hang một miếng thịt, cũng coi như để mọi người ăn được đồ mặn.

Vì vậy hôm nay nấu bữa cơm này đặc biệt phong phú, có nấm còn có mì, trong canh còn nấu thịt, tuy rằng một người chia không được bao nhiêu, nhưng đều có thể nếm được vị.

Bọn nhỏ ai cũng bụng bát, ăn đến mặt mày hồng hào, có khổ (đắng) mới có ngọt, hai ngày nay sống như là ăn tết.

"Hương vị của nước mì lần này lại không giống, ăn vào vừa chua vừa thơm, luôn cảm thấy càng ăn càng thêm!" Đệ đệ Đại Ngưu - Đại Mao cười đến thấy mắt không thấy răng.

"Cũng là Phương Tiên Nhi vì chiếu cố chúng ta, còn cho chúng ta những món ăn khác nhau, tất cả đều là đồ ngon!" Đại Ngưu cũng cười.

Nấu canh mấy lần, hương vị cũng khác, mọi người cảm thấy bột và dầu kia không giống như là dầu muối, mà giống như là nước canh đã được điều chế.

Nếu có người có thể xem hiểu chữ, là có thể nhận ra canh vàng bò béo viết trên giấy đóng gói.

Sau khi ăn xong mọi người lại bận rộn, bọn nhỏ hỗ trợ thu dọn bát đĩa, nữ nhân thì đi xử lý đồ ăn, làm rau quả khô cùng thịt khô.

Để tiện làm những thứ này, Hà Hoa còn đặc biệt đi tìm một phiến đá, rau quả khô chỉ cần phơi khô rồi hong khô là được, thịt khô còn phải dùng nước mè còn thừa nấu một lần, nấu chín cho thấm vị, sau đó dùng lửa hơ xong lại từ từ hong khô.

Nhưng mà thịt không nhiều lắm, lượng công việc cũng không lớn.

Chương 16: Chương 16

Lao lực trẻ tuổi phải đi dời tảng đá xây tường.

Trước tiên nâng bùn đất và hòn đá đến cửa sơn động, ở hai bên cửa động đều đào một cái rãnh ngang, giữa hai cái rãnh chỉ để lại độ rộng vừa cái cửa.

Tiếp theo trải một tầng bùn đất đá vụn và nước trộn thành vôi vữa, lại bỏ những tảng đá lớn nhỏ vào, sau đó bôi lớp vữa vào các kẽ hở, tiếp tục đổ đá lên trên.

Mọi người phân công rõ ràng, một bộ phận người xếp tảng đá, một bộ phận khác thì trám khe hở ở giữa vào, tránh cho lọt quá nhiều gió.

Gần đây thời tiết ấm áp, hơn nữa đây cũng là một công việc tốn thể lực, mọi người cũng không có ý định vội vàng vàng làm xong, Tảo Nhi quy hoạch một khối lượng công việc hợp lý, nói là mỗi ngày ăn xong làm một buổi là được.

Cứ như vậy sáu bảy ngày trôi qua, đoàn người rốt cục cũng làm xong tường cửa hang.

Thân thể Lưu Nhị Sơn cũng hoàn toàn tốt lên, mang theo người đi chặt mấy cái cây, trở về bị Tảo Nhi biến thành từng tấm ván gỗ rộng.

Kỹ thuật của nàng ấy rất tốt, từ nhỏ đã rất có thiên phú làm việc, dùng kỹ thuật chuẩn mao ghép tấm gỗ lại thành mấy cánh cửa, lắp ở cửa sơn động chắn gió lại tinh xảo.

Vì để có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài vào mùa đông, Tảo Nhi còn để lại mấy cửa sổ nhỏ trên cửa, giấy dầu trước đó gói bột mì cũng có đất dụng võ. Giấy này vừa dày vừa thông sáng, chắn gió đồng thời còn rất trong suốt, dùng để dán cửa sổ thì không thể thích hợp hơn.

Vừa vặn mấy ngày nay khi các nàng đi vào trong núi tìm đồ, gặp được hai cây sồi xanh.

Trên núi khô hoang, cây sồi xanh màu xanh đậm lộ ra vẻ rất có sức sống.

Tuy rằng lá cây có vị đắng chát, theo Triệu lang trung nói tính chất cũng lạnh, tốt nhất không nên ăn nhiều. Nhưng lấy vỏ cây về cho vào nước nấu, là có thể nấu ra một loại keo dính màu trắng, vừa vặn dán giấy cửa sổ.

Lần này, công việc cải tạo cửa hang đã hoàn thành.

Gần đây trong bụng có thức ăn, các nàng ra ngoài cũng đi được xa, ngoại trừ cây sồi xanh ra lại tìm được không ít thứ tốt.

Mặc dù không thể bắt được động vật hoang dã, nhưng nhặt về không ít quả tùng cùng quả vạn thọ, đều rất dễ bảo quản.

Quả Vạn Thọ là tên Triệu lang trung nói, chính các nàng bình thường gọi nó là chân gà hoặc là kỷ tử thối, thứ này có các loại dược hiệu như lợi thủy tiêu sưng, còn có thể làm thành thức ăn, khiến cho lương thực tích trữ dư dả không ít.

Có quả tùng thì có cây tùng, các nàng đào được một ít dầu thông từ trên thân cây tùng, có thể bỏ vào trong bó đuốc dùng để đốt,

coi như là bổ sung một chút nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống.

Không chỉ vào núi thu hoạch tương đối khá, trong khoảng thời gian này, mấy người Tảo Nhi còn nếm được mùi vị mì thịt bò cay.

Tất cả mọi người cảm thấy loại mì này rất ngon, hương vị mặc dù có chút cổ quái, ăn xong đầu lưỡi sẽ cảm thấy đau nhức tê dại, nhưng mỗi lần ăn nó, trên người luôn có hỏa khí bốc lên, rất có công hiệu xua lạnh ấm người.

Ngoài ra, mọi người còn phát hiện nước đường Phương Tiên Nhi cho có chút diệu dụng. Không chỉ rất ngon, uống xong còn tương đối chống đói, khí lực cũng sẽ càng thêm tràn trề, bởi vì nhờ có nước đường này, các nàng làm việc tìm đồ đều rất có hiệu suất.

Nhưng số lượng nước đường không nhiều, trên đường các nàng lại tìm Phương Tiên Nhi xin mấy lần, nhưng có đôi khi cầu được mì, có đôi khi mới là nước.

Cuối cùng vẫn là Hạnh Nhi thông minh, từ trong pháp thuật suy nghĩ ra quy luật, phát hiện mỗi loại ánh sáng đại biểu cho những thứ khác nhau, Phương Tiên Nhi là để cho các nàng lựa chọn trong mấy món ăn, lúc này mới cầu được rất nhiều nước đường.

Chỉ là tiền dư lại của các nhà không nhiều lắm, vốn dĩ mỗi hộ nhiều nhất cũng chỉ mang theo hai mươi, ba mươi đồng tiền vào núi, chỉ có ra không vào như vậy, chẳng mấy chốc sẽ thấy đáy.

Cũng may mọi người phát hiện cung cấp đồ ăn cho Phương Tiên Nhi, cũng có thể nhận được quà tặng của nàng.

Phương Tiên Nhi là một tinh quái thiện lương lại bướng bỉnh.

Trước đó Hạnh Nhi ném xong năm quả lê, chỉ cầm một bình nước đường của Phương Tiên Nhi liền đi. Ngày kế tiếp lại lau người cho ‘nó’, liền phát hiện pháp thuật của ‘nó’ còn sáng, cho đến khi Hạnh Nhi lấy đồ vật đi, ‘nó’ mới hoàn toàn bỏ qua.

Từ đó về sau, lại dâng đồ ăn lên, Phương Tiên Nhi muốn đáp lễ, mọi người cũng sẽ nhận lấy, sẽ không từ chối nữa, tránh cho ‘nó’ hao phí pháp lực vô ích.

Trong khoảng thời gian giao tiếp này, mọi người cũng thăm dò rõ ràng một chút sở thích của Phương Tiên Nhi, tuy rằng ‘nó’ ăn trái cây cứng, nhưng hẳn là vẫn thích tiền nhất, mỗi lần thu được tiền cứng đều sẽ vui vẻ mà cho rất nhiều đồ ăn.

Vào núi lâu như vậy, người trong thôn xem như đã chậm rãi sống lại, chỗ ở cũng đã được tu sửa. Tảo Nhi suy nghĩ, lại từ từ làm chút đồ dùng chung, chậu gỗ giường gỗ linh tinh.

Trước mắt mọi người cùng nhau sinh hoạt, vì mau mau làm việc, nàng ấy cũng không giấu diếm, dạy cho người có sức lực không ít thứ bằng gỗ, mọi người đồng tâm hiệp lực làm đồ vật, tốc độ làm thêm đồ dùng sinh hoạt cũng vô cùng khả quan.

Tảo Nhi học được cấu tạo ống trúc trước đó, làm mấy cái bình gỗ có hoa văn có nắp đậy, tính phong kín rất tốt, rất thích hợp cất giữ các loại quả khô.

Cách mùa đông còn một đoạn thời gian, nhiệm vụ mỗi ngày chính là tích trữ thức ăn và củi, chờ chậu gỗ thùng gỗ làm ra còn muốn tích trữ nhiều nước một chút.

Mọi người phân công rõ ràng, thanh niên trai tráng ra ngoài tìm đồ ăn, trung niên lão niên lo liệu việc nhà, giặt quần áo các loại,

còn phải xử lý tốt đồ ăn mang về. Bọn nhỏ thì làm chút chuyện trong khả năng của mình, múc nước hoặc làm vệ sinh, mỗi ngày còn lau sạch sẽ cho Phương Tiên Nhi.

Chờ ăn cơm tối xong, mọi người cùng nhau làm chút việc bằng gỗ, còn xới một phần đất gần đó, trồng một ít hạt của quả lê, thỉnh thoảng tưới nước.

Mặc dù không biết đến bao giờ cây cối mới có thể trưởng thành kết quả, nhưng tốt xấu gì trong lòng cũng có một tia hi vọng.

Đây cũng là nhờ có thể ăn cơm, mọi người mới có tâm tình cố gắng sinh hoạt.

Trước đó mỗi ngày đều đói đến mức tìm c.h.ế.t kiếm sống, giống như là một bãi thịt nhão bần thủ, đừng nói đến quét dọn vệ sinh trồng trọt gì đó.

Nhưng thỉnh thoảng các lão nhân cũng sẽ tiếc hận, nếu trong tay có thể có chút lương thực thì tốt biết bao, chờ đầu xuân còn có thể thử trồng một ít. Trong tay nông dân không có lương thực, trong lòng chính là không an tâm.

Cũng may Phương Tiên Nhi tồn tại, cùng với thức ăn ‘nó’ cho, khiến lòng người được an ủi rất nhiều.

Nói đến Phương Tiên Nhi, bởi vì gần đây tìm được không ít quả Vạn Thọ, người trong thôn biểu đồ ăn cũng là dùng loại quả này chiếm đa số, thỉnh thoảng biểu chút tiền.

Gần đây Thịnh Quân cũng trải qua vô cùng thoải mái, quả Vạn Thọ, cũng chính là quả táo móc, tiểu lục căn có thể chống đỡ một chút giá trị năng lượng, các cổ nhân mỗi lần tới đây đều sẽ mang theo một chén nhỏ, mười mấy cây, đã có hai ba điểm năng lượng.

Hôm nay, Hạnh Nhi tới lau người máy của nàng, lại ném chút quả táo móc vào, để năng lượng của Thịnh Quân thành công đột phá 100 điểm.

Nàng vội vàng lật bảng điều khiển, tìm kiếm có biến hóa mới gì đó, phát hiện mình đã mở khóa hai ô nhỏ của kệ hàng ở tầng thứ hai, điều này có nghĩa là nàng có thể bày thêm hai loại hàng hóa khác.

Đồng thời, trong cột hàng còn tăng thêm hai loại sản phẩm mới!

Chương 17: Chương 17

Thương phẩm mới tăng thêm là lương khô và rau quả khô.

Thịnh Quân lấy ra hai gói hàng mẫu, đặt ở trong tay quan sát cẩn thận.

Lương khô này hẳn là bán quân đội, nhìn rất chống đói, quy cách là hộp 4 cân, trong mỗi hộp đều có 10 cái túi nhỏ, mỗi túi 200g, có 4 cái bánh bích quy nhỏ.

Thịnh Quân cảm thấy thứ này rất thực dụng, dù sao các cổ nhân đường như luôn ăn không đủ no. Nghe các nàng nói, thường xuyên có rất nhiều người nấu một nồi mì tôm, lại thêm chút đồ vật lung tung lộn xộn vào bên trong, sau đó chia nhau ăn, nghe rất mê lương.

Nhưng lương khô thì khác, xem trên sách hướng dẫn nói, một người ăn một miếng là có thể no cả ngày, cho dù các nàng ngâm nở một bao chia ra ăn, không chống đỡ được một ngày cũng có thể chống đỡ được nửa ngày nhỉ?

Ít nhất có thể no một thời gian, không cần lúc nào cũng đói.

Xem xong lương khô, Thịnh Quân lại cầm lấy rau quả khô thập cẩm bên cạnh, rau quả khô này đựng trong túi, mỗi túi 500g,

cũng chính là 1 cân, nhưng đồ vật bên trong rất đầy đủ, có chín loại rau quả.

Nhìn tờ giấy hướng dẫn, có khoai lang và khoai lang tím, cà rốt và củ cải trắng, thu quỳ, chuối tiêu, khoai tây, nấm hương, táo đỏ.

Sản phẩm được lựa chọn vô cùng hợp lý, không chỉ có trái cây rau quả giàu dinh dưỡng, táo đỏ bổ huyết, lại còn có khoai lang và khoai tây, nếu không phải mỗi loại số lượng không nhiều, hai loại này thậm chí có thể coi là món chính.

Cách túi hàng hơi mờ có thể nhìn thấy màu sắc phong phú bên trong, ngón tay Thịnh Quân rục rịch, cảm giác thứ này cũng rất thích hợp để ăn khi xem phim!

Trước đó nàng không có cách nào chạm vào những đồ ăn này, chỉ có thể làm máy móc không có tình cảm.

Nhưng mà, sau khi thăng cấp lần này, Thịnh Quân phát hiện mình có thể lấy được đồ. Tuy rằng ăn vào trong miệng cũng chỉ là giải thèm, nếm được vị, chứ không có cảm giác no bụng thực chất, nhưng cũng làm cho nàng vô cùng hạnh phúc.

Thịnh Quân vội vàng mở một túi rau quả khô, cầm một miếng khoai lang ra, bỏ vào trong miệng cắn một cái, răng rắc một tiếng, miệng đầy hương vị xốp giòn ngọt ngào, quả thực làm người ta cảm động đến chảy nước mắt.

Nàng nhanh chóng bày hai món đồ mới lên kệ, định giá của lương khô tạm thời là 10 đồng, rau quả khô thì 3 đồng một túi.

Hạnh Nhi và mấy hài tử đang lau người cho Phương Tiên Nhi, phát hiện hình dáng của nó giống như có biến hóa mới, có thêm hai vòng tròn đẹp biết phát sáng, thứ trong bụng cũng nhiều hơn.

"Chẳng lẽ là do pháp lực của Phương Tiên Nhi tăng trưởng, trở nên lợi hại hơn?" Nàng ấy nhin không được suy đoán.

Vừa rồi nàng ấy ném quả Vạn Thọ vào dăng cúng xong, cũng không vội vã tìm Phương Tiên Nhi lấy đồ, pháp thuật kia đến bây giờ vẫn còn sáng.

Hạnh Nhi phát hiện hai cái tròn đẹp mới xuất hiện, một cái thì sáng, một cái khác lại không có sáng.

Thấy công tác lau chùi đã gần xong, nàng ấy tò mò chọc vào cái tròn tròn mới sáng lên, chợt nghe thấy một tiếng động quen thuộc vang lên, là Phương Tiên Nhi lại đưa đồ cho nàng ấy.

Hạnh Nhi cúi người, từ hộc lấy hàng lấy ra một bọc giấy nặng trĩu, cái này hoàn toàn không giống với bánh mì trước đó, cái này nặng hơn chút, hình dạng cũng vuông vức.

"Trong này chứa cái gì vậy?" Thúy Thúy cũng phát hiện nó khác biệt, tò mò hỏi.

"Chúng ta mở ra xem một chút đi, như vậy trở về mới có thể nói rõ ràng với người lớn!" Đại Mao mở to mắt, lanh lợi đề nghị.

"Vậy ta mở ra nhé?" Hạnh Nhi nuốt ngụm nước bọt, trong lòng dấy lên vài phần chờ mong.

Nàng ấy cũng rất muốn biết bên trong là cái gì.

Hạnh Nhi chậm rãi mở bọc giấy ra, bên trong hiện ra đồ vật xinh đẹp đủ mọi màu sắc, mấy đứa nhỏ đều cúi đầu tới gần xem, sau đó đồng loạt "Oa" một tiếng.

"Cái này hình như là nấm!" Thúy Thúy chỉ vào một cây nấm hương khô nói.

Hạnh Nhi cẩn thận chạm vào, phát hiện khô cứng, liền nói: "Là nấm phơi khô, trong động chúng ta cũng để lại không ít, nhưng mà không có nhiều như vậy."

"Cái này giống như một loại trái cây." Tiểu nhi tử của Nhị Sơn thúc Cầu Đản cũng chỉ vào táo đỏ khô lên tiếng.

"Còn có cái này giống như rau khô!" Thúy Thúy lại nhìn chăm chăm thu quỳ, nhịn không được nuốt nước miếng.

Món ăn này thoạt nhìn tốt hơn nhiều so với lá cây bình thường hay ăn, nàng ấy đứng ở chỗ này, mơ hồ có thể ngửi được mùi thơm!

Hạnh Nhi ấn ấn đồ trong túi giấy, chắc chắn nói: "Có lẽ đều là một số loại trái cây khô rau khô, chúng ta nhanh trở về đi, nói cho người lớn biết việc này một chút!"

Bọn trẻ cực kỳ hưng phấn, tay nắm tay chạy về phía sơn động, giống như là đại công thần uy phong lẫm liệt. Những thứ mới này, nói không chừng chính là Phương Tiên Nhi cảm thấy các nàng lau sạch sẽ, mới có thể tặng cho các nàng!

Chờ chạy về trong động, mấy người Tảo Nhi ra ngoài tìm đồ còn chưa trở về, nương Xuyên Tử và Hà Hoa các nàng đều ở đây, đang bận rộn giúp mọi người may vá y phục.

Thấy bọn trẻ chạy vui vẻ như vậy, nương Xuyên Tử cười tủm tỉm ngẩng đầu, trêu ghẹo nói: "Sao vậy, cả đám giống như bị gà rừng mổ m.ô.n.g thế!"

Cầu Đản mở miệng nói: "Nương, đại bá nương, chúng ta vừa lấy được một túi lớn thức ăn từ chỗ Phương Tiên Nhi, hình như là

chút rau khô và quả khô!"

"Nhìn qua rất ngon!"

"Phương Tiên Nhi thật tốt!"

"Đều là chúng ta lau chùi tốt, Phương Tiên Nhi mới có thể vui vẻ như vậy!"

Những hài tử khác cũng lú lú phụ họa, kể lại sự tình từ đầu tới đuôi một lần. Các nữ nhân nghe xong, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hà Hoa nhìn nhi tử nói: "Con vừa nói rau quả khô gì, lấy ra cho ta xem."

Hạnh Nhi đứng ở một bên lập tức đi tới, lấy ra bọc giấy trong ngực, Thúy Thúy ở bên cạnh hỗ trợ mở bọc giấy ra, các loại rau quả khô phong phú bên trong lập tức đập vào tầm mắt mọi người.

Mấy thẩm tử đều vây lại, nhìn vào trong túi giấy, lại gần một chút là có thể ngửi được mùi thơm của đồ khô, quả thực là làm người ta thèm thuồng.

Nhưng mà, ngoại trừ nấm khô và táo khô ra, những thứ còn lại ngay cả các nàng cũng không phân biệt được. Chắc đều có thể ăn, nhưng để đảm bảo thì vẫn phải nếm thử trước mới được.

Hà Hoa cầm lên một thứ nhìn cổ quái nhất, màu tím sặc sỡ, đặt vào trong miệng nhai nhai, phát hiện rất giòn, cắn ra thì ngọt, hoàn toàn ăn không ra đây là làm từ cái gì, nhưng hẳn là loại quả khô.

Thứ này càng nhai càng thơm, còn mang theo một mùi cháy khét, làm cho nàng ấy không nỡ nuốt xuống, chỉ để lại trong miệng nhấm nháp thật lâu.

Đại nhân tiểu hài xung quanh đều trông mong nhìn chăm chăm động tác nuốt nước miếng của Hà Hoa.

Thấy các nàng như vậy, Hà Hoa cười nói: "Quả nhiên ngon, một người tới lấy hai cái nếm thử đi."

Bao đồ như vậy thoạt nhìn rất nhiều, nhưng phân đến tay mọi người, mỗi người cũng chỉ được chia mấy miếng, ăn vào trong miệng cũng không chống được đói, không bằng chia cho mọi người nếm thử thứ mới mẻ. Đây cũng là nhờ hiện tại các nàng có Phương Tiên Nhi cho ăn nên Hà Hoa vẫn có thể làm chủ.

"Hà Hoa thăm, thăm thật tốt!"

Bọn nhỏ hoan hô tới lấy đồ ăn, bởi vì túi rau quả này đa dạng nhiều loại, mọi người cũng không trực tiếp xuống tay, còn nhỏ giọng nói thăm thương lượng một hồi, phân công nhau, đều tự chọn những thứ khác nhau lại tươi mới, lát nữa cũng chia nhau ăn, mỗi người nếm thêm được mấy cái.

"Ta lấy hai quả hồng, người đi lấy miếng màu vàng kia!"

"Chúng ta đã ăn nấm khô, hương vị chắc cũng không khác nhau lắm, trước tiên đừng lấy, lấy những thứ chưa thấy qua kia đi!"

Chương 18: Chương 18

Thấy bọn nhỏ lấy xong, người lớn cũng mang theo ý cười mỗi người cầm hai khối.

"Lần này làm cho đám mèo tham ăn vui sướng đến phát rồ rồi." Mẹ Đại Ngưu nói.

"Haizz, bọn nhỏ cũng khổ, trải qua loại thể đạo này, trước đó tất cả đều đã đói đến ỉu xìu rồi, bây giờ có đồ ăn có thể chạy có thể nhảy, nhìn cũng làm cho người ta vui vẻ." Nương Xuyên Tử cười nói.

Từ khi Xuyên Tử nhà nàng ấy đi một lần như vậy, nàng ấy đã cảm thấy, có thể sống tốt quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Hà Hoa nghe xong cũng cười: "Trước kia đúng là rất khổ, hôm nay có Phương Tiên Nhi, cũng chầm chậm tốt lên. Người xem những thứ mới mẻ này, lúc chúng ta còn sống tốt đều chưa được ăn qua!"

"Cũng đúng!"

Nương Xuyên Tử vừa nói, vừa muốn giữ lại hai quả khô mình lấy được, muốn để lại toàn bộ cho Xuyên Tử ăn.

Hà Hoa thấy thế, mở miệng nói:

"Đại tẩu, tẩu cứ tự ăn những thứ này đi, cho Xuyên Tử ta đều giữ lại. Đứa nhỏ là nuôi ra, không phải tẩu làm nương chịu thiệt, thức ăn của tẩu tuyệt đối đừng tiết kiệm như vậy. Tẩu suy nghĩ thật kỹ, Xuyên Tử ăn thêm một ngụm này của tẩu thì có thể thế nào? Nhưng nếu như tẩu chịu đói thời gian dài, thân thể bị ảnh hưởng, chỗ dựa lớn nhất của hần sẽ sụp đổ!"

Nói thế nào Xuyên Tử cũng là một tiểu tử choai choai, sau khi thân thể khỏe lại, liền lại đi theo ra ngoài tìm đồ ăn.

Những rau quả khô này được chia cho những người lớn và hài tử ở đây, Hà Hoa còn đặc biệt chứa lại một bát nhỏ, dự định lát nữa sẽ mang cho người già ăn, còn lại thì giữ lại cho những người lao động ra ngoài tìm đồ ăn về ăn, bên trong có phần của Xuyên Tử.

"Chỉ có hai quả khô, làm gì nghiêm trọng như vậy, nhưng tẩu biết người cũng quan tâm tẩu. Những đạo lý này tẩu đều hiểu, để tâm vào trong bụng đi, cơm của tẩu chưa từng để lại bao giờ!"

Trong lòng nương Xuyên Tử cũng biết Hà Hoa là đang quan tâm nàng ấy, cười giải thích hai câu, cũng không nói thêm gì nữa, do dự một lát vẫn ăn trái cây khô.

Nàng ấy cầm một món đồ khô màu xanh lá cây, còn có một miếng quả dày không đỏ không vàng.

Trước tiên ăn rau xanh khô, bỏ vào trong miệng cắn một miếng, quả nhiên là trong vị mặn mang theo giòn.

Trước kia nàng ấy cũng từng làm đồ khô, nhưng chưa từng có một món nào ngon như vậy.

Nương Xuyên Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy có hai điểm khác biệt lớn nhất giữa cái này và đồ khô nàng ấy từng làm.

Một là đồ khô này làm rất khô, hoàn toàn không nếm ra nước, vị cũng rất ngon, nghĩ như vậy, có lẽ có thể bảo quản được càng lâu hơn?

Hai là Phương Tiên Nhi bỏ muối vào trong thức ăn của các nàng.

Muối của các nàng không tốt như vậy, luôn mang theo vị đắng trong cái mặn, mỗi lần ăn còn phải ăn tiết kiệm. Lúc làm đồ ăn, chỉ rắc một nắm muối xiu xiu vào trong là được rồi, không giống như của Phương Tiên Nhi, đặc biệt có mùi vị.

Nương Xuyên Tử chậm rãi ăn xong thức ăn khô, l.i.ế.m môi, lại nếm miếng trái cây đỏ vàng giao nhau kia. Cắn một miếng, hương vị lại rất khác lạ, miếng trái cây này mang theo một loại vị ngọt rất thơm, giống như hương trái cây lại giống như là cái gì khác.

Nhưng tuyệt đối ăn rất ngon!

"Phương Tiên Nhi đối với chúng ta thật tốt." Nàng ấy nhìn không được lại cảm khái một lần.

Nương Đại Ngưu gật đầu đồng ý: "Ai nói không phải chứ? Chúng ta cũng mấy đồng tiền kia, có thể mua được cái gì chứ, nghĩ cũng biết không thêm được bao nhiêu hương hỏa, cũng chỉ có nó không chê, còn nguyện ý giúp đỡ chúng ta."

Ăn xong rau quả khô thơm ngào ngạt, trong lòng mọi người đều ngọt ngào, làm việc cũng càng có sức lực, mọi người tiếp tục bận rộn với khí thế ngất trời.

Chờ đến chạng vạng tối, đoán chừng đội ngũ ra ngoài sắp trở về, mấy nhà lại bắt đầu nấu nước chuẩn bị nấu cơm.

Nhờ phúc của Phương Tiên Nhi, trước kia trong động không còn thứ gì, còn phải chờ nhóm lao động mang đồ ăn về mới có thể nấu ăn. Hiện tại nhờ Phương Tiên Nhi cứu tế, đã có lương thực

dự trữ, mọi người có thể sớm chuẩn bị cơm, chờ những người ra ngoài trở về là có thể ăn đồ nóng hổi.

Thế cho nên, vừa mới đem bánh mì, nấm khô và bột vỏ cây nấu lên, bên ngoài liền vang lên tiếng động, có hai đứa nhỏ thò đầu ra nhìn thử, lập tức chạy về báo tin: "Mấy người Tảo Nhi tử đã trở về rồi!"

Những hài tử còn lại lập tức tự giác ra ngoài đón, định cầm đồ giúp, thuận tiện khoe công trạng.

Mấy người Tảo Nhi từ xa đã nhìn thấy bọn nhỏ đi ra, cũng rất vui vẻ, không chỉ là nhìn thấy dáng vẻ sức sống bừng bừng của các nàng, cảm thấy thoải mái, còn có lần này ra ngoài lại có thu hoạch không tệ.

Chờ Hạnh Nhi các nàng vừa chạy đến trước mặt, Tảo Nhi liền đỡ sọt của mình xuống đưa tới: "Các người đem giỏ đồ vật này đưa cho các thẩm xử lý đi, lại thông báo cho Triệu lang trung một tiếng, nói đào được rất nhiều măng!"

Măng đất này là thứ tốt, toàn thân đều là bảo bối, mùa xuân hạ gặt được, có thể hái lá xào ăn, sau khi vào thu gặt được, có thể đào củ chôn dưới đất.

Củ của nó không chỉ có thể làm thuốc hoạt huyết tan bầm, còn có thể trị liệu bệnh của phụ đạo nhân gia, quan trọng nhất là, nó còn có thể trực tiếp làm đồ ăn.

Trước kia, lúc còn ở trong thôn, các nàng từng nghe qua Triệu lang trung, còn đi theo học qua phương pháp phân biệt và đào nó, chính là sau khi vào núi vẫn chưa từng thấy qua.

Lần này cũng gặp may, nhìn thấy ở một góc khuất ẩm ướt, không cần nhiều lời, chắc chắn lại là phúc khí mà Phương Tiên Nhi ban cho!

Đang nghĩ ngợi, đám người Tảo Nhi nghe bọn nhỏ kể lại chuyện Phương Tiên Nhi cho đồ ăn mới, lại miêu tả sinh động như thật, đồ ăn ngon bao nhiêu, lần này ai cũng bị kích thích lòng hiếu kỳ, bước nhanh vào trong sơn động.

"Lúc này đồ vật ở đâu?" Tảo Nhi hỏi.

Hạnh Nhi vội nói: "Hà Hoa thẩm đã phân chia xong rồi, đều đặt ở trong động của các nhà."

Một đám người liền từng người trở lại trong động, rất nhanh liền gặp được thứ đồ ăn mới kia.

Đệ muội của Đại Ngưu một trái một phải cầm đồ, nhét vào trong miệng Đại Ngưu.

"Đại ca, miếng trái cây vàng này ăn rất ngon, cực kỳ ngọt, huynh mau nếm thử cái này!" Thúy Thúy nắm một miếng trái cây vàng tròn trịa nói.

Nếu Thịnh Quân ở đây, có thể nhận ra trong tay nàng ấy cầm chuối tiêu.

"Ca không ăn, hai người ăn đi!" Đại Ngưu phát phát tay, há miệng từ chối, Thúy Thúy nhân cơ hội nhét chuối tiêu vào trong miệng hắn.

Đại Ngưu bất đắc dĩ dí đầu nàng ấy, đành phải nhai ăn.

"Ca, thế nào, ta không lừa huynh chứ?" Thúy Thúy mong đợi hỏi.

"Ngon quá, ca chưa bao giờ được ăn miếng trái cây nào ngon đến vậy!" Đại Ngưu thành thật đáp.

Những quả khô này nhìn có vẻ để được rất lâu, nếu có thể dự trữ nhiều để mùa đông ăn thì tốt rồi.

Cách đó không xa, Tảo Nhi cũng ăn rau quả khô Hạnh Nhi nhét cho, ăn vào là thứ gì đó màu vàng óng, vào miệng là mùi thơm vị mặn, cũng ăn rất ngon.

Ăn xong, hai người lại bắt đầu ăn cơm, Hạnh Nhi liền nói với Tảo Nhi về sự thay đổi trên người Phương Tiên Nhi.

"Tỷ, Phương Tiên Nhi dùng pháp thuật có thêm hai vòng tròn, còn là muội tận mắt nhìn thấy biến hóa, chính là lúc ấy chỉ có một cái sáng lên, một cái khác không sáng, muội đụng vào cái sáng kia xong thì lấy được bao rau quả khô này."

Chương 19: Chương 19

Nói xong, Hạnh Nhi lại suy đoán: "Trước kia những pháp quang kia chính là chỉ dẫn chúng ta chọn đồ vật, bây giờ có vòng tròn mới, chúng ta có phải cũng có thể chọn đồ vật mới đúng hay không?" Ví dụ như rau quả khô.

Ý nghĩ này làm cho mắt Hạnh Nhi sáng lên, nếu có thể thường xuyên ăn rau quả khô như vậy thì tốt biết bao!

Ban ngày sau khi lấy được rau quả khô, nàng ấy cũng nói việc này với các thẩm.

Nhưng mọi người nhất trí cảm thấy, vẫn là Tảo Nhi thân với Phương Tiên Nhi nhất, cũng hiểu tâm tư của nó nhất, việc này vẫn nên nói cho Tảo Nhi, để nàng làm việc thì tốt hơn.

Tảo Nhi nghe xong, suy nghĩ một chút, nói: "Muội nói có lý, chờ cơm nước xong xuôi, ta tự mình đi qua xem thử."

Vừa vặn các nàng mang về rất nhiều măng đất, xem lớn nhỏ cũng có thể nhét cho Phương Tiên Nhi nếm thử.

Bởi vì trong lòng quyết định chuyện này, một bữa cơm Tảo Nhi cũng ăn có chút không tập trung, rất nhanh đã ăn xong, nàng ấy lại từ trong bao quần áo lấy ra năm văn tiền.

Mấy ngày nay cúng bái mấy lần, tiền nòng ấy tiết kiệm cũng không còn nhiều, ngoại trừ năm văn này, cũng chỉ còn lại năm văn tiền cuối cùng.

Lo âu trong lòng thoáng qua một cái, Tảo Nhi lấy lại bình tĩnh, cự tuyệt đề nghị đi cùng của Hạnh Nhi, bước nhanh ra khỏi sơn động, trước tiên đến chỗ các thẩm lấy một bát măng đất lớn, sau đó một mình đi tìm Phương Tiên Nhi.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tối xuống, Tảo Nhi bưng chén, xe nhẹ đường quen đi đến mục tiêu, rất nhanh đã xong quá trình trước đó, cầm măng đất lên nhét vào trong hộc cúng bái cho Phương Tiên Nhi.

"Xin bỏ tiền vào!"

Trước khi nàng ấy tới đây, Thịnh Quân đã sớm nhận ra, từ sau khi giá trị năng lượng của nàng đủ 100, tăng lên một cấp nhỏ, tầm nhìn dường như cũng tăng lên một chút, còn có hạn mức cao nhất của giá trị năng lượng cũng biến thành 300 điểm.

Thịnh Quân suy đoán, thanh năng lượng này hẳn là có liên quan đến sản phẩm mới, đáng tiếc lật khắp bảng hệ thống, nàng cũng không tìm được chỗ nào có thể hiện giá trị năng lượng cần thiết để về nhà.

Nhưng mà, từ khi khai phá công năng xem phim và ăn uống, tâm trạng bức thiết muốn về nhà của Thịnh Quân cũng được xoa dịu, nàng còn phát hiện một diệu dụng khi biến thành máy bán hàng, chính là thức đêm xem phim không cần lo lắng vấn đề sức khỏe nữa.

Nàng thậm chí có thể không ngủ không nghỉ mà xem ba ngày ba đêm, một hơi xem đến tập cuối của một bộ phim, loại cảm giác này vô cùng sảng khoái, không còn bị nội dung cốt truyện làm cho khó chịu đến độ vò đầu bứt tai, lại không thể không nhắm mắt ngủ.

Bởi vì xuyên đến cổ đại, Thịnh Quân cũng toát ra vài phần hứng thú đối với cuộc sống cổ đại, lúc này đang xem một bộ phim tài liệu tương quan.

Nhìn thấy Tảo Nhi tới, nàng đặc biệt tạm dừng video, chuẩn bị kinh doanh bán hàng, chỉ chốc lát sau đã nhận được một đồng thổ sản của Tảo Nhi.

Thịnh Quân cũng chưa từng thấy thứ này, cũng may hệ thống có thể phân biệt ra được, thứ giống như con tằm này gọi là măng đất.

Măng đất này đổi thành năng lượng vậy mà cao hơn hai loại trái cây trước đó một chút, một củ là có thể đổi được một điểm năng lượng, lần này Tảo Nhi mang theo 8 củ, cũng chính là 8 điểm năng lượng.

"Tám đồng, hình như không đủ mua lương khô..." Biết đại khái tình huống của cổ nhân, Thịnh Quân vẫn rất hy vọng Tảo Nhi có thể đổi được một hộp lương khô.

Thịnh Quân đã từng nếm thử hương vị của lương khô đó, bởi vì lương khô quân dụng không được tính là đúng quy cách, hương vị ngon hơn nhiều so với tưởng tượng.

Cảm giác có chút giống bánh đào xốp giòn nhưng cứng hơn một chút, còn mang theo mùi sữa nồng đậm, nàng nhìn bằng thành phần, phát hiện bên trong còn bỏ thêm sữa bột, thoạt nhìn rất có dinh dưỡng.

Một hộp lương khô có mười cái túi nhỏ, mỗi túi có bốn cái nhỏ, nghĩ như vậy có lời hơn mì gói rất nhiều. Mua một hộp, người một nhà đều có thể ăn mấy ngày.

Thật sự mua không nổi, có nên ưu đãi hai văn tiền cho Tảo Nhi hay không?

Thịnh Quân đang suy nghĩ, thì Tảo Nhi lại bỏ thêm năm văn tiền vào, chớp mắt giá trị năng lượng đã biến thành 13.

"Thật tốt quá, lại còn có năm đồng tiền, vậy là đủ mua lương khô rồi!" Thịnh Quân vui vẻ nói.

Mua lương khô xong, tiền còn lại còn có thể mua thêm rau quả khô, thao tác tay của Tảo Nhi quả thực hoàn mỹ!

*

Tảo Nhi đứng trước máy bán hàng, cũng không biết Phương Tiên Nhi đã âm thầm lo lắng cho mình một vòng. Nàng ấy vừa mới ném măng đất vào xong, liền thấy pháp quang của Phương Tiên Nhi sáng lên như thường lệ.

Viên tròn mới mà Hạnh Nhi nhắc tới nàng ấy cũng nhìn thấy, nhưng chẳng biết tại sao, sau khi nàng ấy nhét đồ vật xong, hai viên tròn kia vẫn xám xịt, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn sáng lên.

Nghĩ đến Hạnh Nhi đã nói, các nàng ném hết tất cả quả vào cúng, lại đợi một hồi lâu, mới phát hiện Phương Tiên Nhi có biến hóa.

Tảo Nhi liền âm thầm suy đoán, Phương Tiên Nhi thần cơ diệu toán, chẳng lẽ là biết mình còn có mấy đồng tiền chưa cúng xong?

Chẳng lẽ nói, hai cục tròn mới kia là vì dạy các nàng kiên nhẫn hơn một chút, đừng có mỗi lần vừa bỏ cống phẩm vào liền vội vàng vàng cầm đồ vật?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tảo Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đám người các nàng, quả thật giống như một đám quỷ c.h.ế.t đói, tác phong rất khó coi. Về sau dâng cống phẩm lên, vẫn nên bái lạy mấy lần rồi lại nói chuyện cầm đồ vật đi.

Tảo Nhi không trì hoãn thêm nữa, vội vàng ném năm văn tiền cho Phương Tiên Nhi, nàng ấy nhét tiền vào một hơi, cho nên sau khi nhét xong, hai cục tròn mới kia rất nhanh đã sáng lên.

Tảo Nhi vừa nhìn, càng nhận định suy đoán của mình, nàng ấy cảm thấy khẳng định là bởi vì nghĩ đến điểm mấu chốt, Phương Tiên Nhi mới có thể cho sáng hai cái kia lên.

Lần này nàng ấy không vội vã cầm đồ, mà quỳ trên mặt đất thành kính sám hối một phen, lại nói mấy lời, mới tiến đến trước mặt Phương Tiên Nhi, ấn cái không có sáng lên mà Hạnh Nhi nói.

Ấn xong, Tảo Nhi giật mình phát hiện, cái đồng tròn này vậy mà dập tắt, nhưng những vòng tròn khác tất cả đều sáng lên.

Chẳng lẽ nói, đồ vật phía sau này tương đối trân quý, cho nên chỉ có thể lấy đi một cái?

Rất nhanh, nàng ấy đã nhìn thấy trong bụng Phương Tiên Nhi có cái gì rơi xuống, tiếp theo lại nghe thấy một tiếng động thật lớn, vang hơn tiếng đồ vật rơi xuống trước kia nhiều.

Lần này Tảo Nhi càng cảm thấy đồ vật lần này không giống bình thường, nàng ấy nhịn xuống chờ mong trong lòng, lại ấn viên tròn bên cạnh nghĩ là đại biểu cho rau quả khô, rất nhanh lại có tiếng vang mới, nhưng so với âm thanh vừa rồi, lần này có vẻ nhẹ nhàng hơn.

Ấn xong cái này, tất cả pháp quang liền hoàn toàn dập tắt.

Tảo Nhi lại bái lạy, mới đi đến trước mặt hòm chúc phúc cúi người.

Không sai, mấy ngày nay các nàng còn đặt cho nơi lấy đồ của Phương Tiên Nhi một cái tên gọi là hòm chúc phúc.

Tảo Nhi mở cửa hòm ra, sờ sờ ở bên trong, đầu tiên là móc ra một bọc giấy lớn, từ ngoại hình mà xem, bên trong bọc hẳn là rau quả khô.

Không nhìn kỹ, nàng ấy lại đưa tay vào trong móc, lần này lại đụng phải một thứ lạnh cứng. Tảo Nhi có chút kinh ngạc, vội vàng kéo ra xem xét, phát hiện là một cái hộp gỗ màu nâu sậm, chế tác vô cùng tinh xảo, mặt ngoài bóng loáng cực kỳ, vừa nhìn đã biết là được mài rất tốt, hao tổn không ít tâm tư.

Chương 20: Chương 20

Trên nắp hộp gỗ có một cái khóa, nhưng không có móc khóa, Tảo Nhi mở nắp hộp ra xem, bên trong có rất nhiều bọc giấy nhỏ.

Thừa dịp trời sáng, còn có thể thấy rõ, nàng ấy lấy một cái bọc giấy mở ra, phát hiện bên trong có bốn khối nhỏ vuông vức, có chút giống bánh ngọt.

Tảo Nhi cúi đầu ngửi ngửi, cảm giác thơm ngào ngạt, hẳn là bánh ngọt không sai.

Chóp mũi nàng ấy bỗng nhiên chua xót, sờ lên khóa bình an bằng gỗ đeo trên cổ, chợt nhớ tới cha nương.

Trước kia ngày lễ ngày tết, nếu trong nhà tích cóp được tiền, ngoại trừ ăn thịt, còn có thể mua thêm hai miếng bánh ngọt, cả nhà chia nhau ăn.

Chỉ là về sau, cuộc sống trong thôn không dễ chịu, các nàng có lẽ đã lâu không ăn bánh ngọt, về sau nữa, cha nương liền qua đời.

Tảo Nhi còn nhớ rõ, tâm nguyện lớn nhất trước khi cha nương chết, chính là hai nàng có thể sống sót. Vốn là các nàng thiếu chút nữa đã chịu không nổi, nhờ có Phương Tiên Nhi săn sóc,

cuộc sống mới chậm rãi tốt lên, bây giờ còn được ăn điểm tâm tinh xảo như vậy.

Nếu cha nương nhìn thấy, ở dưới đất cũng có thể an tâm nhắm mắt rồi.

Trong đầu suy nghĩ ngàn vạn, Tảo Nhi mang theo tâm sự lần cuối cùng cảm ơn Phương Tiên Nhi, liền ôm hộp gỗ trở về sơn động.

Thịnh Quân đưa mắt nhìn bóng lưng của Tảo Nhi, cảm thấy có chút cô đơn, nhưng nàng cũng không tìm tòi nghiên cứu, chỉ nhớ lại cách đóng gói lương khô vừa nhìn thấy.

Lương khô ở bên trong hệ thống được đựng bằng hộp sắt màu xanh, mỗi túi nhỏ đều được đóng gói hai lớp kín kẽ, lớp trong là màng nhựa, lớp ngoài là niêm phong màng nhôm, hạn sử dụng cực kỳ dài đến ba bốn năm.

Nhưng vừa rồi Thịnh Quân phát hiện, hộp sắt kia đóng gói đến trong tay Tảo Nhi lại thay đổi, thành hộp gỗ và bọc giấy.

Nói như vậy, hạn sử dụng chắc chắn sẽ không còn lâu như vậy.

Nhưng chắc cũng có thể để mấy tháng chứ nhỉ? Thịnh Quân không chắc chắn.

Cũng may các cổ nhân khẳng định sẽ coi nó như cơm ăn, sẽ không để quá lâu.

Thịnh Quân lắc đầu, cảm thấy tạm thời không cần quan tâm, liền xem phim tài liệu tiếp.

Ở đầu kia, Tảo Nhi đã ôm một đóng đồ vật về tới sơn động, lập tức bị bọn nhỏ vây lại.

"Oa, lại có một túi rau quả khô!"

"Tảo Nhi tử, trong hộp này là cái gì vậy?"

"Là chút bánh ngọt." Tảo Nhi xốc nắp hộp lên, lấy ra một cái bọc giấy cho mọi người xem.

"Đã muộn rồi, chúng ta vừa mới ăn cơm xong, vẫn nên giữ lại để sáng mai nếm thử." Nàng ấy nói: "Các người giúp ta chia một phần, đưa qua cho Hà Hoa thẩm và các lão nhân."

Những thứ này đều là lấy măng đất và tiền đổi lấy, măng đất xem như là đồ ăn chung, số lượng điểm tâm lại tương đối nhiều, vừa vặn phân chia ra.

Về phần rau quả khô, Tảo Nhi định giữ lại, coi như đồ tích trữ của nhà mình.

Bọn nhỏ dường như rất thích chia đồ, rất nhanh đã chia bánh quy thành ba phần, mỗi cái hang chia ba túi, trong một túi nhỏ có bốn cái, mỗi nhà lại chia một cái, một cái cuối cùng để lại cho Tảo Nhi.

"Đưa bánh ngọt đi đi!"

Mấy túi lương khô rất nhanh đã được đưa đến hai cái hang khác.

Các nhà đều còn chưa ngủ, đang nằm nói chuyện trời đất. Bởi vì gần đây cơm nước tạm được, mọi người cũng không cần tiết kiệm khí lực nói chuyện, buổi tối thường xuyên nói chuyện phiếm, mặc sức tưởng tượng một chút chuyện sau này, càng nói càng hăng hái.

Nhìn thấy bọn nhỏ đưa đồ tới, Hà Hoa kinh ngạc nói: "Phương Tiên Nhi lại có đồ ăn mới?"

"Đúng vậy, Tảo Nhi tử lấy măng đất đưa cho Phương Tiên Nhi mới đổi được!" Thúy Thúy nói.

Trong lòng bọn nhỏ ngược lại cảm thấy có đồ ăn mới rất dễ hiểu, bởi vì các nàng cũng đang cứng miệng đất mới mà, Phương Tiên Nhi chu đáo như vậy, tặng lại chút đồ mới cũng rất bình thường mà phải không?

Đưa lương khô xong, đêm nay cũng không cần làm công việc, mọi người chính thức tiến vào thời gian nghỉ ngơi.

Nghĩ đến việc tỉnh dậy là có thể nếm được đồ ăn mới, tất cả mọi người đều ôm mong đợi vào ngày mai, đi vào giấc mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người tỉnh lại từ sớm, ngay cả những đứa trẻ bình thường thích ngủ nhất cũng tỉnh dậy rất sớm.

Dọn dẹp sơ qua một chút, đun một bình canh nấm, mọi người ngồi quanh sơn động một vòng, hưng phấn chờ đợi, bữa sáng hôm nay chính là canh nấm và bánh ngọt.

Mắt thấy canh đã nấu xong, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Tảo Nhi mở túi giấy ra, chia bốn miếng bánh ngọt bên trong thành tám miếng nhỏ hình vuông.

Lại mở một túi khác ra, tương tự chia ra mấy miếng nhỏ, sau đó liền chia cho người lớn trẻ nhỏ trong động mỗi người một miếng nhỏ.

Lúc Tảo Nhi chia ra còn thở dài trong lòng, chiếu theo điều kiện hiện tại của các nàng, mỗi ngày có thể đúng giờ ăn cơm đã coi như không tệ rồi.

Bánh ngọt này một người là một miếng, nhiều lắm là có thể nếm được mùi vị, ăn no là tuyệt đối không thể nào, giống như ăn bánh mì mà Phương Tiên Nhi đưa cho vậy, nhất định phải ăn chung với những món khác mới có thể no bụng được sáu phần.

Hiện tại các nàng một ngày hai bữa cơm.

Buổi sáng hơi đơn giản một chút ăn cho qua bữa, nửa đường chỉ cần uống thêm hai ngụm nước thần mà Phương Tiên Nhi cho, trên đường ăn chút gì đó, là có thể sống qua ban ngày.

Buổi tối ăn nhiều một chút, tránh cho nửa đêm đói đến không ngủ được, ảnh hưởng đến chuyện ngày hôm sau ra ngoài.

Lúc này mọi người đều rất vui vẻ vì có thể được ăn bánh ngọt.

Phải biết rằng trước kia cuộc sống tốt hơn một chút, cũng không phải nhà ai cũng nỗ lực bỏ tiền mua bánh ngọt ăn, có một số nhà còn là lần đầu tiên ăn được đồ tinh tế như vậy!

Bánh ngọt này có hơi cứng, Tảo Nhi gặm một miếng nhỏ, cũng không khó cắn.

Cảm giác xộp xộp, chắc hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Thứ này ở trong miệng tan ra rất chậm, ngược lại rất háo nước, trong mùi lúa mạch nồng đậm còn kèm theo một loại mùi thơm mới mẻ, hương vị thật sự là vô cùng ngon.

Thứ này nếu làm từ lúa mạch, chắc hẳn là lương khô nhỉ?

Tảo Nhi nghĩ, lại uống một ngụm canh nấm.

Nước canh trộn với loại bánh ngọt này cùng nhau vào bụng, không hiểu sao lại có loại cảm giác thỏa mãn.

Bọn nhỏ đều cười hì hì ăn, cảm thấy bữa cơm này giống như là đang ăn vặt, vô cùng đỡ thèm.

"Cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt, cứ theo đà này, dựa vào sự cứu tế của Phương Tiên Nhi, mỗi ngày có thể tiết kiệm chút lương thực, đến mùa đông cũng không cần lo chuyện ăn uống nữa." Nương Đại Ngưu cười tủm tỉm nói.

"Đúng vậy, may mà có Phương Tiên Nhi." Tảo Nhi cũng cảm khái một câu: "Ăn cơm tạm thời không cần lo lắng, chỉ mong năm nay vào đông đừng quá lạnh, chúng ta đốt củ lên núp trong động, quần áo chăn mền có thể chống được đông lạnh, mùa đông này có thể hoàn toàn vượt qua."

Trải qua mùa đông chính là ăn no mặc ấm, không có gì khác.

Bây giờ cái ăn không còn khó khăn như vậy nữa, nhưng mà giữ ấm thì trong lòng vẫn không chắc.

Củ thì có thể trữ nhiều hơn, chỉ tiếc mùa hiện tại không tìm được dương liễu, nếu không còn có thể nhét thêm vào quần áo cùng chăn đệm.

Chương 21: Chương 21

Nói đơn giản vài câu, mọi người đều ai bận phần người nấy, ai đi ra ngoài thì ra ngoài, ai thu dọn thì thu dọn.

Hôm nay thời tiết rất khả quan, trời nắng ráo, nhưng nói thế nào cũng đã vào thu, trước đó còn từng mưa, cũng không thể cảm nhận được bao nhiêu ấm áp.

Cũng không biết có phải do tâm tình không tẻ hay không, Tảo Nhi đi ở trên núi, cảm thấy toàn thân đều là tràn đầy sức lực.

Giống như là ngày thường, sau khi nàng ấy ăn cơm xong, bởi vì luôn ăn không đủ no, trong bụng vẫn có loại cảm giác trống rỗng, hôm nay lại không có.

Nhưng nàng ấy cũng không nghĩ nhiều, rất nhanh đã chú ý tới việc tìm đồ dọc đường.

Hôm nay phương hướng các nàng chọn trước kia đã đi qua, lần này dự định tiếp tục xâm nhập sâu hơn, đoàn người bước chân nhẹ nhàng, nhận bay qua nhổ lông, dọc đường hẳn gặp được đồ ăn có thể ăn, dù là chỉ có lác đác mấy cái cũng sẽ rất cẩn thận nhặt lấy cất đi.

Cứ như vậy tích tiểu thành đại, chờ đi đến vị trí, trong gùi của mọi người đều tích góp được một lớp đồ vật mỏng manh.

Tảo Nhi ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, đã gần trưa, theo lý thuyết nên nhét chút đồ lót bụng, nhưng hôm nay nàng ấy lại không cảm thấy đói chút nào.

Nàng ấy nhin không được nói với Đại Ngưu: "Thật sự là cổ quái, lúc này ta còn chưa đói bụng nữa!"

Bình thường lượng đồ ăn sáng cũng không lớn, đến lúc này bụng giống như gà trống, đúng giờ bắt đầu gáy. Nhưng hiện tại, không chỉ có bản thân Tảo Nhi không cảm thấy đói, ngay cả tiểu tử dễ đói nhất trong đội ngũ cũng không lên tiếng.

"Người không nói ta thật đúng là không phát hiện đâu, hình như là không đói bụng."

Đại Ngưu cũng rất giật mình, hắn quay đầu hỏi: "Xuyên Tử, người thế mà cũng không cảm thấy đói sao?"

Trong đội ngũ tìm thức ăn, Xuyên Tử luôn là người kêu đói đầu tiên, trước đó nếu không phải đói đến không chịu được, cũng sẽ không đầu óc choáng váng nhét nắm vào miệng.

"Ta tạm được." Xuyên Tử cảm giác một chút rồi nói.

Những người còn lại nghe xong, cũng dồn dập nói mình không đói bụng, toàn bộ đội ngũ vậy mà không ai cảm thấy đói.

Lần này ngay cả Lưu Nhị Sơn cũng cảm thấy buồn bực: "Chuyện này là sao, một người không đói bụng thì thôi, một đám chúng ta lại đều chịu đói giỏi như vậy? Cùng nhau đi tới đây chúng ta cũng không uống mấy ngụm nước thì phải?"

Nước hắn nói là nước thần tiên do Phương Tiên Nhi cho, uống có thể chống đói một lúc, nhưng cũng không đến mức này.

Tảo Nhi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: "Nhị Sơn thúc, các thúc buổi sáng đều ăn bánh ngọt đúng không?"

"Đúng." Lưu Nhị Sơn gật đầu, hỏi: "Người muốn nói, bánh ngọt Phương Tiên Nhi cho ta rất chống đói?"

Tảo Nhi nói: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, điểm khác biệt duy nhất giữa ta và ngày thường, chính là sáng sớm chúng ta đều đã ăn qua bánh ngọt."

"Chờ sau khi trở về, ta lại hỏi các thẩm hôm nay có đói nhanh hay không, nếu như cũng giống như chúng ta, vậy khả năng cao chính là công lao của nó, sáng mai có thể thử một lần nữa."

Trước đó công hiệu kỳ lạ của nước thần cũng là thử ra như vậy, mọi người đều không có ý kiến.

Đại Ngưu vui vẻ nói: "Nếu như bánh ngọt kia thật sự bao no như vậy, vậy thì quá tốt rồi!"

Vừa nói chuyện, mọi người cũng không chậm trễ chính sự, tiếp tục tìm kiếm đồ vật, đại khái là nghĩ bánh ngọt kia có thể no bụng, trong bụng lại rất no, cả người đều là sức mạnh, chớp mắt lại đi được quãng đường rất xa.

Đại Ngưu tìm được một chỗ bí ẩn, nói là nhìn vết tích trên mặt đất, xung quanh có thể có các loại động vật như hươu, vì thế gọi Xuyên Tử bọn họ cùng nhau đi qua hỗ trợ, làm cái bẫy tương đối phức tạp.

Bận rộn rất lâu, hôm nay thu hoạch của bọn họ cũng không tệ lắm, đào được rất nhiều nấm đen sì nhưng có thể ăn, còn có không ít rễ dương xỉ.

Đối với người trong thôn mà nói, dương xỉ cũng là thứ rất quý giá, mùa xuân có thể ăn lá cây, Hạ Thu Đông có thể đào gốc ăn.

Loại dương xỉ này được ngâm trong nước, sau khi giã nát còn có thể tạo ra một loại bột ô nhu. Chính là quá trình khá phiền toái, cũng không có quá nhiều bột, cho nên bình thường mọi người vẫn là trực tiếp ăn.

Triệu lang trung nói nó cũng mang theo hàn khí, cũng không thể ăn nhiều. Nhưng nói thế nào cũng là rau dại, mang về cất giữ chuẩn không sai.

Mắt thấy mặt trời từ từ hạ xuống, đoàn người cũng bước nhanh trở về, chờ trở về ăn cơm.

Sắp đến trước mặt rồi, Đại Ngưu vươn cổ nghi hoặc nói: "Sao không nhìn thấy bọn nhỏ?" Lúc bình thường, bọn nhỏ nhất định phải đi ra đón bọn họ, hôm nay không gặp người còn có chút không quen.

Một đội người buồn bực phân tán ra, tốp năm tốp ba trở lại sơn động của mình.

Tảo Nhi và Đại Ngưu vừa vào cửa đã thấy một đồng người vây quanh bình nấu đồ, có lớn có nhỏ, trong không khí m.ô.n.g lung thoang thoảng mùi hương kỳ dị, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng thán phục của bọn nhỏ.

Tảo Nhi buông sọt xuống đi tới, hỏi: "Đây là nấu cái gì?"

"A tỷ, tỷ trở về rồi!" Hạnh Nhi nghe ra tiếng, mừng rỡ quay đầu lại, tiếp đó lại ảo não nói: "Nấu đồ quên canh giờ, cũng không đi đón tỷ."

Tảo Nhi không thèm để ý chút nào lắc đầu, con mắt nhìn chăm chăm vào bình, bên trong đựng đồ vật dạng bột nhão, nhìn rất đậm đặc, đang trộn lẫn nước nóng sôi sùng sục, thỉnh thoảng còn nổi lên từng khối lớn một chút.

Hạnh Nhi thấy thế chủ động nói: "A tở, tở khẳng định không thể tưởng được, đây chính là điểm tâm mà chúng ta ăn sáng!"

"Bánh ngọt?" Tảo Nhi tròn tròn mắt, "Đặc như vậy, các người là đem phần còn lại nấu hết sao?"

Hạnh Nhi lắc đầu: "Không phải a tở, trong này chỉ có một khối thôi."

"Buổi sáng chúng ta ăn bánh ngọt kia xong, đến giữa trưa, chúng ta phát hiện nó rất chống đói. Hà Hoa thẩm liền đề nghị, không bằng ép nó thành bột, nấu thử trong nước, khẳng định ăn ngon hơn canh bột vỏ cây khô."

Lúc Hà Hoa đề nghị cũng không nghĩ nhiều như vậy, đơn thuần chỉ là muốn tìm thêm vài loại phương pháp ăn. Vốn dĩ mọi người cũng phải làm cơm tối, vừa nghe cũng cảm thấy có thể thực hiện được.

Chờ tới gần giờ cơm, mỗi cái hang đều lấy một hai miếng bánh mài thành bột, đun sôi nước đổ vào trong bình nấu chín.

Ai ngờ nấu hồi lâu, chuyện lạ xảy ra, cái kia vốn chỉ có một nắm bột phấn vậy mà càng nấu càng nhiều, người lớn bọn nhỏ cảm thấy mới lạ, liền đều vây quanh bình, trơ mắt nhìn nó càng ngày càng đậm đặc, cuối cùng biến thành thứ như bột nhão!

Chuyện này mới mẻ, mọi người liền không nhịn được muốn nhìn một chút nó rốt cuộc có thể nấu ra bao nhiêu hồ, ai nấy đều nhìn vào mê mẩn.

Sau đó, mấy người Tảo Nhi trở về.

"Một miếng nhỏ mà có thể nấu được nhiều như vậy? Chẳng trách ăn vào cảm thấy no bụng!" Tảo Nhi thán phục nói.

Xem ra ban ngày nàng ấy suy đoán về bánh ngọt này chống đối là đúng.

"Đúng vậy, thật sự là đồ tốt, chỉ là phải nấu lâu một chút, còn lại không tổn cái gì cả." Hạnh Nhi nói.

Chương 22: Chương 22

Cháo đặc trong bình đã được nấu gần hết, trong động mỗi người chia một bát, bưng ở trong tay bắt đầu uống.

"Hương vị mà nói, vẫn là lúc không nấu thì ăn ngon hơn, nhưng mà sau khi nấu xong hình như ăn lâu hơn, nếu không một miếng nho nhỏ, chúng ta ăn mấy lần là hết." Ngụy gia tiểu lang rung đùi đắc ý đánh giá, giống như một tiểu đại nhân.

Nương tử Ngụy gia thấy thế, chọc xuống đầu đứa con ngốc nhà mình, bắt đắc dĩ nói: "Nhìn đứa nhỏ này, còn nói ăn ngon ăn nhiều, trước đó vài ngày người còn đói đến mức lau nước mắt, vậy mà đã quên rồi?"

"Nương, con không quên đâu." Ngụy Tiểu Lang không nhịn được cong môi lên.

Mọi người nhìn thấy, đều bưng lấy chén cười rộ lên, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Đợi cười xong, Tảo Nhi liền nói: "Bánh ngọt này rất ngon, kế tiếp chúng ta lại tìm được đồ ăn, hoặc là cúng tiền, không bằng cầu xin Phương Tiên Nhi để dành thêm thứ này?"

Hôm qua lúc lấy được bánh ngọt này, còn mang theo một hộp gỗ xinh đẹp, cũng có thể dùng để đựng đồ.

Đại Ngưu do dự nói: "Ta cảm thấy được đó, nhưng chúng ta nên nói với Phương Tiên Nhi việc này thế nào đây?"

Tảo Nhi suy nghĩ một chút: "Nói thẳng?"

Không đợi người trả lời, chính nàng ấy lại phủ định, lắc đầu nói: "Không đúng, ta hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua, sau khi bảo mắng đất vào xong, Phương Tiên Nhi liền lấy pháp thuật đưa bánh mì ra. Sau đó ta lại ném tiền, Phương Tiên Nhi mới sáng lên pháp thuật mới này."

"Ngay từ đầu ta cho rằng, Phương Tiên Nhi là muốn chúng ta dùng vôi vàng lấy đồ, sau đó lại nghĩ lại cảm thấy không phải như vậy..."

Tảo Nhi vuốt cằm, buồn rầu nói: "Ta luôn cảm thấy mình sắp nghĩ ra rồi, chỉ thiếu một chút mà thôi!"

Hạnh Nhi thấy thế, mở miệng đề nghị: "A tỷ, không phải các tỷ mang về rất nhiều rau dại và nấm sao? Hay là đi tìm Phương Tiên Nhi một lần nữa?"

Nói xong Hạnh Nhi đứng lên đi lấy khăn vải, định đi cùng với a tỷ nhà mình.

Lần trước nàng ấy đi hái trái cây, còn giúp Phương Tiên Nhi lau người, lau xong, pháp quang mới kia mới sáng lên.

Nói không chừng làm như vậy càng khiến Phương Tiên Nhi thích hơn?

Tảo Nhi nghĩ nghĩ cảm thấy có thể thực hiện, liền nói: "Vậy ta đi tìm các thúc các thẩm nói một tiếng, lần này mang nhiều đồ vật qua."

Nói xong, nàng ấy cầm lên hai cái chén lớn vôi vãi ra khỏi sơn động, rẽ đi tìm Hà Hoa các nàng nói chuyện.

Hà Hoa và Lưu Nhị Sơn nghe ý đồ của Tảo Nhi, tất nhiên không có lý do gì để không đồng ý. Mọi người đều đã thấy tính kỳ lạ của loại bánh bột này, có thể nghĩ cách xin nhiều một chút là tốt nhất, như vậy cái ăn mùa đông sẽ được đảm bảo hoàn toàn.

Thấy mọi người đều ủng hộ, Tảo Nhi liền đựng một bát rể dương xỉ lớn, cùng một bát nấm lớn, mang theo Hạnh Nhi đi cầu Phương Tiên Nhi.

Thật trùng hợp, lúc hai người bưng bát đi đến trước mặt, Thịnh Quân đang xem những sản phẩm về dương xỉ được ghi trong phim tài liệu ẩm thực.

Vẻ ngoài chua cay sượng miệng lại phối hợp với tướng ăn hạnh phúc của diễn viên, Thịnh Quân nhìn mà nước miếng chảy ròng, giống như con chuột hamster điên cuồng gặm rau quả cho đỡ thèm.

Đúng lúc này, nàng quay đầu thấy Tảo Nhi bưng một bát rể dương xỉ lớn đến.

"Oa, thế này cũng quá trùng hợp rồi, chẳng lẽ nói Tảo Nhi thật sự là con giun trong bụng ta sao?" Thịnh Quân trơ mắt nhìn cái bát lớn kia, đột nhiên nhớ tới đồ vật ném vào sẽ trực tiếp hóa thành năng lượng, nàng căn bản không lấy được.

Cho dù có thể lấy được, quá trình làm bột rể dương xỉ nhìn cũng rất phiền phức, quan trọng nhất là, nàng không có bất kỳ công cụ nào để làm những thứ này.

Thịnh Quân nhún vai, tiếc nuối bỏ đi một số ý niệm không thực tế trong đầu, lúc này mới bắt đầu nghe ý đồ đến của Tảo Nhi.

Tảo Nhi không trực tiếp xin đồ, mà đặt hai cái bát xuống đất trước, cầm khăn vải cùng Hạnh Nhi mỗi người đứng một bên, lau sạch sẽ Thịnh Quân từ đầu đến chân.

"Ừm, mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn và tiền đến tay ta, còn có người giúp ta tắm rửa, ai có thể nghĩ tới sau khi ta biến thành máy bán hàng, ngược lại sống một cuộc sống hạnh phúc như sâu gạo chứ?"

Thịnh Quân không nhin được mà nói đùa với mình, lại nói "xin mời bỏ tiền", xem như nói lời cảm ơn với mấy người Tảo Nhi.

Bởi vì bọn nhỏ thường xuyên tới lau cho Thịnh Quân, lúc này thân người máy của nàng cũng không bẩn lắm. Tảo Nhi và Hạnh Nhi cũng rất nhanh buông khăn lau xuống, bái lạy Thịnh Quân, nói ra ý đồ lần này.

"Nhờ phúc của Phương Tiên Nhi đại nhân, chúng ta mới có thể ăn được đồ ăn rất no bụng, nghĩ đến ngài cũng thương tiếc chúng ta bị đói, mới có thể cho những bánh ngọt kia ha?"

"Bánh ngọt ăn rất ngon, nấu thành bột vậy mà có thể biến ra một bình lớn, thật sự là rất kỳ..."

Thịnh Quân say sưa lắng nghe, có chút kinh ngạc khi các nàng lại nấu lương khô thành cháo để ăn.

Ngày đó sau khi lên kệ lương khô, nàng tò mò tìm xem trong hệ thống có video liên quan không, quả nhiên tìm được mấy cái, một cái trong đó chính là lấy lương khô nấu ăn.

Tuy rằng so với ăn trực tiếp, nấu ra được nhiều hơn, nhưng trong mắt nàng, một nồi lương khô kia thật sự chẳng ra gì, lại nhìn vẻ mặt của người thử nghiệm trong video, có lẽ mùi vị cũng rất một lời khó nói hết!

Thịnh Quân khâm phục nhìn Tảo Nhi, cảm thấy cuộc sống của cổ nhân quả thật không dễ dàng, vì tối đa hóa sử dụng đồ ăn, không thể không nấu lương khô thành cháo khó ăn.

Tảo Nhi không biết mình giành được sự thương tiếc của Phương Tiên Nhi, vẫn còn ở nơi đó nói chuyện.

Lời nói của nàng ấy tương đối hàm súc, nhưng Thịnh Quân vẫn nghe hiểu ý đồ đến của nàng ấy, có lẽ là muốn mua thêm chút lương khô.

Về bản chất, chuyện này không khó, vấn đề là đối phương còn chưa thăm dò rõ ràng cơ chế của máy bán hàng, không biết đã ném bao nhiêu thứ hoặc tiền, mới đủ mua được lương khô.

Thịnh Quân cũng không có cách nào đối với chuyện này, chủ yếu là nàng không thể giao lưu với đối phương, có thể làm chính là vào lúc Tảo Nhi mua được lương khô thành công, rút cho nàng ấy thêm một bao rau quả khô.

"Xin bỏ tiền vào!" Cổ lên!

Còn có chính là giống như vậy, cho một chút tinh thần cổ vũ.

Ví dụ như ngôn ngữ ủng hộ mà đối phương không thể nào hiểu được.

Quả thật Tảo Nhi có được khích lệ, nàng ấy cho rằng đây mang ý là Phương Tiên Nhi đã đáp ứng, mừng rỡ, cầm lấy một bát rễ dương xỉ nhét vào trong hộc cúng bái.

Một rễ dương xỉ có thể tăng 0.25 điểm năng lượng, 4 rễ mới có thể gom đủ một chút. Cũng may số lượng Tảo Nhi cầm đến coi như nhiều, nhét hơn 20 rễ vào, cũng đổi 6 điểm năng lượng.

Chờ nhét hết rễ cây dương xỉ vào, tất cả các phím trên người Thịnh Quân ngoại trừ lương khô đều sáng lên. Tảo Nhi thấy thế

mím môi dưới, cũng không nhút chí, lại bưng bát nấm tiếp tục nhét vào miệng bỏ tiền của Thịnh Quân.

Nấm này rất hẹp, đen sì sì, sau khi nhét vào, Thịnh Quân thông qua hệ thống mới nhận ra nó là nấm bụng dê, cái tên này có chút quen tai.

Lại nhìn năng lượng, Thịnh Quân lập tức mở to hai mắt nhìn.

Thật không ngờ một cây nấm màu đen nho nhỏ, lại có thể thêm 10 điểm năng lượng!

Chương 23: Chương 23

Cẩn thận nhớ lại một chút, nàng nhớ tới trong phim tài liệu gần đây có xem, hình như từng nhắc tới thứ này, lúc ấy phổ cập khoa học nói nó là loại nấm đứng đầu tứ đại nấm đại nổi tiếng, nghe nói giá trị dinh dưỡng rất cao, cũng tương đối hiếm có.

Cũng không biết mấy người Tảo Nhi hái được ở đâu, nhìn số lượng hàng tồn không ít, ước chừng lấy cho nàng 20 cái.

Nhét xong một bát lớn, chớp mắt đã có thêm 200 điểm giá trị năng lượng, trực tiếp làm cho thanh năng lượng của nàng đột phá 300!

Giống như đột nhiên giàu có, xem ra trong núi này vẫn cất giấu không ít đồ tốt!

Nhiều giá trị năng lượng như vậy, có nghĩa là nàng lại có thể thăng cấp mở khóa sản phẩm mới, đồng thời trong một đoạn thời gian rất dài, cũng không cần lo lắng nguy cơ bị tắt máy nữa.

Không chỉ có nàng, còn có nguyện vọng mua lương khô của Tảo Nhi cũng được thỏa mãn.

Trời cao đối xử với mọi người rất tốt, Thịnh Quân không nhận được vui vẻ mà ngâm nga bài hát.

Giá trị năng lượng đạt tiêu chuẩn, hệ thống rất nhanh cập nhật, trên kệ hàng chớp mắt lại nhiều ra hai chỗ trống.

Thịnh Quân ấn mở đơn nhập hàng mới, phát hiện một trong những hàng mới lần này là đối tác số một của mì tôm - xúc xích hun khói.

Xúc xích hun khói là đựng trong túi, trong túi có tám cái, hương vị vô cùng đầy đủ: vị gà, lợn, ngô còn có cá tuyết, mỗi thứ đều có hai cái.

Ngoại trừ xúc xích hun khói ra, một món đồ mới khác chính là túi đựng bột sữa đậu nành.

Một phần sữa đậu có quy cách là hai mươi túi nhỏ, phân lượng cũng rất thực tế.

Hiếm có được lên mới một lần, Thịnh Quân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thử sản phẩm mới.

Nàng nhanh chóng ném thử bốn loại xúc xích hun khói một lần. Không thể không nói, có lẽ là do sản phẩm của hệ thống, hàm lượng thịt trong xúc xích này rất có lương tâm, vị rất đậm đà, kích thích cũng to hơn so với những loại mua được ở siêu thị thông thường.

Xúc xích vị thịt ngập răng không ngấy, vị cá trắng nõn thơm ngon, trong vị ngô bọc nhiều hạt ngô, ngọt thanh ngon miệng, mỗi một loại đều ngon hơn những thứ nàng từng ăn ở trong thế giới hiện thực.

Đánh giá xúc xích hun khói xong, Thịnh Quân có chút tiếc hận không thể pha sữa đậu nành trong hệ thống uống, đành phải đổ sữa bột vào miệng từng chút một, ăn như đồ ăn vặt, mùi vị cũng không tệ, mùi đậu phụ và mùi sữa thơm đều vô cùng nồng đậm.

Bận rộn một hồi, đảo mắt lại đến phân đoạn định giá hàng hóa.

Thịnh Quân cảm thấy xúc xích hun khói này nói thế nào cũng là thịt, giá khẳng định không thể quá rẻ, nhưng cũng không thể hơn lương khô, cuối cùng liền định giá 8 đồng.

Lại đến bột sữa đậu nành, trong túi có 20 túi nhỏ, quá rẻ cũng không được, đặt chung 8 đồng là được rồi!

Thịnh Quân vui sướng bày hàng hóa lên kệ, chờ mong chờ Tảo Nhi mua đồ.

Trộn vụn 200 điểm năng lượng, hẳn là có thể để cho đối phương thoải mái mua sắm.

Mua được đồ về hẳn là có thể ăn một trận, thật sự là ngấm lại liền vui vẻ thay mọi người!

Tạm thời không nói đến Thịnh Quân kích động, lại nói về phía Tảo Nhi.

Nàng ấy vừa mới bỏ nắm vào xong, liền kéo Hạnh Nhi tiếp tục bán Phương Tiên Nhi.

Sau khi nghiêm túc bán, hai người liền giật mình phát hiện, chòm sáng đại biểu cho bánh bột trên người Phương Tiên Nhi sáng lên không nói, lại còn mọc ra hai chòm sáng mới, tất cả đều sáng!

"A tở, pháp lực của Phương Tiên Nhi tựa hồ lại tăng rồi!" Hạnh Nhi rất có kinh nghiệm kêu lên: "Xem bộ dạng này, nó là muốn đưa cho chúng ta đồ vật mới đây!"

Tảo Nhi nhìn cái nút mới xuất hiện kia, trong lòng ngứa ngáy, rất tò mò đó là cái gì.

Nhưng nhớ tới bánh bột đặc biệt chống đói, nàng ấy cắn răng dời ánh mắt khỏi quần sáng mới, giơ tay ấn cái nút phía dưới lương khô.

Chỉ nghe một tiếng trầm đục nặng nề, hẳn là âm thanh bánh bột rơi xuống, sau đó còn kèm theo một tiếng vang nhỏ.

Chưa kịp khom lưng nhìn, Tảo Nhi đã phát hiện tất cả chùm sáng vẫn còn sáng.

Nàng ấy do dự một lát, lại chọc một hộp bánh bột, nhưng kỳ quái là, chùm sáng kia vẫn chưa tắt!

"Chẳng lẽ là vừa rồi chúng ta cầu xin Phương Tiên Nhi, được nó ghi tạc trong lòng?" Tảo Nhi lẩm bẩm.

Nàng ấy cảm thấy rất có thể là như vậy, dù sao từ biểu hiện của Phương Tiên Nhi trước đó, loại bánh bột khô này hẳn là rất trân quý, cũng sẽ không dễ dàng đưa cho các nàng như vậy.

Nhưng sau khi nàng ấy nói xong nỗi khó xử, Phương Tiên Nhi liền đáp lại như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tảo Nhi dâng lên một dòng nước ấm, Phương Tiên Nhi đối đãi với nàng ấy thật sự là quá tốt, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của nàng ấy.

Tảo Nhi nhin không được lau đôi mắt đỏ lên, nói: "Phương Tiên Nhi, ta luôn cảm thấy người giống như một người nương khác của ta!"

Thịnh Quân đang nhìn nàng ấy mua đồ nghe được, không dám tin "Hả?" một tiếng, cầm suýt nữa trật khớp.

Bán đồ mấy ngày mà thôi, sao nàng lại biến thành nương chứ!

Gọi nàng là nương còn là một đại cô nương như vậy, nàng cũng không lớn hơn đôi phương bao nhiêu tuổi đâu!

Thịnh Quân không nhìn được bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc mình đã cho đối phương ảo giác đó ở đâu.

Chẳng lẽ nói, trước kia mẹ ruột của Tảo Nhi luôn mua đồ ăn ngon cho nàng ấy, cho nên từ sau khi lấy được rất nhiều đồ ăn từ chỗ mình, liền cảm nhận được ấm áp như mẹ?

Lại nói tiếp, nàng biết Tảo Nhi và Hạnh Nhi là tỷ muội, nhưng quả thật chưa bao giờ thấy qua cha mẹ hai người. Chẳng lẽ tất cả đều đã qua đời rồi sao... Trong lòng Thịnh Quân nhìn không được toát ra vài tia triu mến, quyết định không hề rối rắm chuyện làm mẹ nữa.

Tảo Nhi đang ấn tới ấn lui trên người nàng, cũng không biết Phương Tiên Nhi xoắn xuýt trong lòng.

Tâm trạng của nàng ấy lúc này đã dần dần từ cảm kích biến thành thấp thỏm, bởi vì nàng ấy phát hiện, mình đã ấn năm lần, pháp quang của cái bánh bột kia vẫn chưa tắt!

Tảo Nhi căn cứ vào biểu hiện của Thịnh Quân suy đoán, đồ ăn càng chống đói thì càng quý giá, pháp lực hao phí càng nhiều.

Nghĩ đến những chuyện này, Tảo Nhi không khỏi dừng động tác lại, lo lắng Phương Tiên Nhi đơn thuần vì nàng ấy mà hao hết pháp thuật: "Phương Tiên Nhi, những thứ này đã đủ cho chúng ta ăn rất lâu rồi, nếu không người thu hồi thần thông đi?"

Vừa dứt lời, liền nghe thấy Phương Tiên Nhi dồn dập phát ra đáp lại: "Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!" Giống như là đang thúc giục nàng ấy đừng nói nhiều, trực tiếp lấy đi là được.

Không chỉ có như thế, pháp quang kia cũng cố chấp sáng lên, không có vẻ nào như là sẽ dập tắt.

Tảo Nhi thấy thế thở dài, nghĩ đến chuyện Phương Tiên Nhi sáng cả đêm trước đó, cũng không dám lên tiếng khuyên can nữa, chỉ suy nghĩ lát nữa dựng một gian phòng che nắng che mưa cho Phương Tiên Nhi.

Dù sao thần phật các loại đều là thờ trong miếu, Phương Tiên Nhi là tinh quái, có gian phòng làm miếu có lẽ cũng sẽ tốt hơn một chút?

Chỉ là kiểu dáng của căn nhà này còn phải suy nghĩ nhiều một chút.

Tảo Nhi hồn bay lên trời nghĩ xong chuyện, cúi đầu nhìn, Hạnh Nhi đã lấy ra năm hộp lương khô trong hòm chúc phúc ra, kèm theo hai bao rau quả khô. Có nhiều bánh như vậy đủ cho các nàng ăn một hồi lâu, chớ nói chỉ còn có rau quả khô mà Phương Tiên Nhi cho thêm.

Chương 24: Chương 24

Có nhiều lương khô sung túc như vậy, rốt cuộc Tảo Nhi cũng đành phải dời ánh mắt, nhìn về phía chùm sáng pháp thuật mới.

Nàng ấy giơ tay ấn xuống một cái, rất nhanh đã nghe thấy tiếng đồ vật rơi xuống.

Hạnh Nhi ngồi xổm phía dưới lập tức đưa tay vào hòm chúc phúc, từ bên trong lấy ra một bọc giấy lớn.

"A tỷ, muốn mở ra xem một chút không?" Nàng ấy mong đợi hỏi.

"Mở đi." Tảo Nhi gật đầu.

Hạnh Nhi lập tức mở bọc giấy ra, một mùi thịt nồng đậm lập tức từ bên trong tỏa ra, thẳng tắp rót vào mũi của nàng ấy.

Chờ thấy rõ đồ vật bên trong, nàng ấy nhin không được thất thanh kêu lên: "A tỷ, quỷ thấy là thịt, thật là nhiều thịt thơm quá đi!"

Tảo Nhi cũng nhìn thấy đồ vật bên trong, không kịp kinh ngạc, vội vàng nói với Hạnh Nhi: "Nhanh, người mau đứng lên, nhanh trở về trong động, gọi tất cả mọi người đến đây. Đúng rồi, cũng thêm một cái sọt tới đây!"

Vốn tưởng rằng bánh bột đã là ân đức lớn bằng trời, ai ngờ Phương Tiên Nhi ngay cả thịt cũng cho các nàng.

Để tiện cho các nàng ăn, còn đều là dải thịt đã chế biến xong!

Tiếp nhận nhiều thứ như vậy, đủ để ban đơn cho tất cả mọi người, hai người nàng ấy và Hạnh Nhi bái tạ liền có vẻ đặc biệt đơn bạc.

Nhất định phải gọi tất cả mọi người tới, chính thức khẩu tạ một phen, mới có thể thể hiện ra đủ thành ý!

Hạnh Nhi chạy nhanh về trong động truyền lời, nói xong nguyên do, đám người vội vàng chạy tới cực nhanh.

Đây cũng là lần đầu tiên số người đến gặp Phương Tiên Nhi nhiều nhất, bởi vì mọi người bình thường đều là từng nhóm tới đây dâng lễ.

Đoàn người rất nhanh quỳ gối trước mặt Phương Tiên Nhi.

Một đám cổ nhân thành kính quỳ gối trước một cái máy bán hàng tự động, hình ảnh như vậy nếu đặt trong phim truyền hình hiện đại, có lẽ có chút khôi hài. Nhưng giờ này khắc này, biểu tình chân thành trên mặt bọn họ lại làm cho Thịnh Quân vô cùng sợ hãi động dung.

Nàng đến đây đã rất nhiều ngày, tuy rằng vô số lần nghe qua lời cảm kích, cũng không phải lần đầu tiên được cổ nhân quỳ lạy, nhưng cho đến lúc này, nàng mới thật sự cảm nhận được, máy bán hàng của nàng đối với những cổ nhân thiếu ăn thiếu mặc này mà nói quan trọng đến cỡ nào.

Thịnh Quân nhận ra, mảnh đất nâng thân người máy nặng nề của nàng là sự tồn tại thực sự, không phải là một phó bản trò chơi, cũng không phải thế giới nhiệm vụ phù phiếm gì.

Ngoại trừ tích lũy năng lượng về nhà, nàng tựa hồ lại tìm được ý nghĩa mới của việc xuyên tới nơi này.

Ít nhất bây giờ, nàng có thể làm cho rất nhiều người sắp c.h.ế.t đói, ăn đồ ăn ngon.

Trong miệng mọi người trước mắt không ngừng la lên những mong ước tốt đẹp, thanh âm không tính lớn, nhưng thần sắc đều vô cùng kiên định, dù là trung lão niên thoát nhìn rất suy yếu cũng không ngoại lệ.

"Phượng Tiên Nhi, mong pháp lực của người tăng nhiều, sống lâu trăm tuổi!"

"Phượng Tiên Nhi, đại ân đại đức của người, chúng ta chắc chắn ghi nhớ ở trong lòng, con cháu đời đời ai cũng sẽ không quên!"

"Nếu không phải Phượng Tiên Nhi, những người chúng ta khẳng định không sống được bao lâu, đều là Phượng Tiên Nhi cứu mạng chúng ta! Dù sao cũng đã rời khỏi thôn Thạch Đầu, ta thấy không bằng đổi tên thôn mới đi, gọi là Phượng gia thôn!"

Thịnh Quân vốn rất xúc động:

Điểm cuối cùng này thì không cần, nàng căn bản không phải họ Phượng!

Thịnh Quân sau đó mới nhận ra mình đã bị cổ nhân gọi là Phượng Tiên Nhi rất lâu, thậm chí còn quen thuộc với cách xưng hô này.

Đáng giận, cũng bởi vì vỏ ngoài của nàng rất vuông sao? Nếu như nàng là hình tròn, sẽ không bị gọi là Viên Tiên Nhi đó chứ? Đây cũng thật là nhìn mặt mà bắt hình dong rồi đó!

"Xin bỏ tiền vào!!!" Thịnh Quân lập tức phát ra âm thanh bất mãn.

Đáng tiếc các cổ nhân hoàn toàn không thể lĩnh hội được một trong những phản kháng của nàng, ai cũng vui vẻ ra mặt nói:

"Quá tốt rồi, Phương Tiên Nhi đây là đáp ứng, về sau chúng ta đều là người của Phương gia thôn!"

Người Phương gia thôn mới ra lò, sau khi cẩn thận bái tạ Phương Tiên Nhi, liền bắt đầu vây xem đồ vật Tảo Nhi lấy từ chỗ Phương Tiên Nhi.

Bầu không khí tập trung trang nghiêm kia, giống như đang cử hành một nghi thức thần bí vĩ đại nào đó.

Đoàn người rất nhanh phát hiện, hôm nay tâm tình của Phương Tiên Nhi có lẽ không tệ, mạnh mẽ phát một đợt đại lực, làm cho pháp quang chúc phúc kia kéo dài rất lâu rất lâu.

Tảo Nhi lại lấy được mấy gói vị thịt.

Mỗi khi cầm một gói, mọi người không nhịn được kích động hô một lần chúc phúc, bái Phương Tiên Nhi thêm một lần nữa, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt lòng cảm kích của mọi người.

Tiếp theo, Tảo Nhi còn thay đổi mục tiêu, chạm vào một đoàn pháp quang không biết tên cuối cùng, lấy được một cái bọc giấy lớn, bên trong chứa rất nhiều bọc giấy nhỏ.

Mở ra xem, là loại bột mịn màu sắc tương tự bột mì, mang theo mùi đậu hương vị phức tạp, chấm một chút vào miệng nếm lại là vị ngọt, khẳng định cũng là một loại đồ ăn.

Quá trình lấy đồ vật này không biết kéo dài bao lâu, sắc trời rốt cục tối xuống, ánh sáng của Phương Tiên Nhi cũng tắt hơn phân nửa.

Lúc này chỉ có ánh sáng của nước thần và bánh mì vẫn còn sáng.

Chờ Tảo Nhi bấm xong hai cái nút nước điện giải, ánh sáng liền hoàn toàn tắt, Thịnh Quân yên lặng dùng hai chai nước điện giải đựng rớt hai gói mì, đặt dấu chấm tròn cho hoạt động mua nhiều tặng nhiều lần này.

Đồ vật trên mặt đất xếp thành núi nhỏ, người trong thôn bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Đoàn người hưng phấn đếm xong, tổng cộng có mười hộp bánh bột, bảy gói ruột thịt, năm gói bột thơm, hai chai nước thần, hai gói bánh mì, còn có mười gói rau khô.

Trong đó có một thứ khác là Thịnh Quân tặng cho.

"Không ngờ, không có đất trồng, chúng ta cũng có thể bội thu như vậy." Bà tử Triệu gia nhìn vật tư phong phú, không nhịn được cảm khái.

Triệu lang trung cũng lộ ra vẻ mặt xúc động, quay đầu nói với bọn nhỏ:

"Đều phải nhớ kỹ, Phương Tiên Nhi cho đồ là nó có thiện tâm, ta phải nhớ kỹ nó tốt, sống tốt qua ngày, về sau nghĩ biện pháp hồi báo nó. Tuyệt không thể bởi vậy nuôi dưỡng tính tình kén ăn, không chịu làm việc, chỉ muốn dựa vào pháp lực của nó sống qua ngày."

"Triệu gia gia, bọn cháu đều nhớ kỹ tất cả!" Bọn nhỏ nghiêm túc gật đầu.

"Haiz, đều là hài tử ngoan." Triệu lang trung vui mừng nói.

Lưu Nhị Sơn đột nhiên mở miệng: "Ta có một chủ ý, hôm nay Phương Tiên Nhi bỏ ra rất nhiều công sức, ta còn có tên thôn mới, không bằng nhớ kỷ ngày này, coi như ngày lễ của chính chúng ta, kỷ niệm Phương Tiên Nhi đã đối đãi với chúng ta rất tốt."

"Hay đấy, vậy ngày này nên đặt tên là gì?" Có người hỏi.

Hay là gọi tiết Phương Tiên?

"Ta thấy rất hay, rất thẳng thắn, nghe cũng rất dễ nghe."

"Bây giờ đã muộn rồi, tiết Phương Tiên ăn mừng như thế nào, có hạng mục gì, còn cần nghĩ kỹ một chút, dứt khoát sang năm lại chính thức ăn lễ như thế nào?"

"Có lý, vậy chờ sang năm chúng ta lại ăn lễ tiết Phương Tiên!"

Sang năm lại ăn, còn có một tầng ý tứ, nói rõ bọn họ đều có thể ăn no mặc ấm chịu đựng qua mùa đông, nhìn thấy quang cảnh sang năm.

Có điều kiện ăn lễ, cũng có nghĩa là cuộc sống của bọn họ sẽ càng tốt hơn.

Ý nghĩa của ngày lễ, không phải chỉ là nhớ lại kỷ niệm khắc sâu, cùng mong ước thành kính tốt đẹp sao?

Một ngày lễ đặc biệt cứ như vậy mà được định ra.

Sau khi mọi người bái biệt Phương Tiên Nhi, liền mang theo đồ vật lần lượt trở lại trong động chỗ Lưu Nhị Sơn.

Hà Hoa phụ trách phân đồ cho mỗi nhà mỗi hộ.

Chờ phân chia xong, mọi người lại tỉ mỉ thảo luận chuyện xây một miếu nhỏ cho Phương Tiên Nhi, cuối cùng định ra đêm mai khởi công.

Nói xong chính sự, đoàn người đều tự trở về sơn động.

Cơm tối đã ăn xong, đồ được phân đều được người nhà cẩn thận cất kỹ, dự định ngày mai tỉnh lại lại cân nhắc chuyện ăn.

Rất nhanh, ánh lửa trong toàn bộ hang động tắt lịm, mọi người tiến vào mộng đẹp.

Có lẽ là trong tay có lương thực dự trữ không tưởng tượng được, trong lòng mọi người đều vô cùng an tâm, an an ổn ổn ngủ một giấc đến hừng đông.

Chương 25: Chương 25

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người thức dậy từ sớm, nhìn dáng vẻ mỗi người đều thoải mái vui vẻ, nhanh chóng dọn dẹp xong rồi bày bình gốm ra để chuẩn bị bữa sáng.

Nhóm lửa nấu nước, mấy gia đình đều không thương lượng với nhau từ trước nhưng đều ăn ý lấy cả mấy loại đồ ăn ra, định nấu một bữa ăn thịnh soạn để bổ thân dưỡng khí.

Chẳng hạn như Hạnh Nhi lấy ra một miếng bánh bột chống đói bỏ vào trong bình, suy nghĩ một chút rồi lại đổ thêm một gói bột sữa đậu vào trong.

Nước sôi sùng sục, hơi nóng cuộn cuộn bay lên mang theo hương vị ngọt ngào.

“A tỷ, thơm quá!”

Hạnh Nhi nói với Tảo Nhi, ánh mắt lại háo hức nhìn chăm chăm vào chiếc bình gốm.

“Đồ vật mà Phương Tiên Nhi cho, đương nhiên là phải ngon rồi.”
Tảo Nhi cười nói.

Sau khi món cháo bánh bột sữa đậu thơm lòng được nấu chín, Hạnh Nhi múc ra hai bát, lại lấy một chiếc xúc xích trắng như tuyết ra, cùng Tảo Nhi chia nhau ăn.

Cô bé không kịp chờ đợi cắn một miếng xúc xích thịt trắng, ngạc nhiên nói: “A tở, cái này hình như là thịt cá nhưng lại không có chút mùi tanh nào cả!”

Trước kia khi còn sống trong thôn, cách thôn một đoạn đường ngắn cũng có một con sông cạn và hẹp, thỉnh thoảng có thể mò được mấy con cá nhỏ gầy gò trong đó.

Cá có vị rất nhạt, có mùi tanh xen lẫn với mùi bùn cát nhưng cũng có thể dùng để nấu thêm cho cả nhà một bát canh cá nên tính ra cũng không có mấy ai chê.

Nhưng mà sau đó trời bắt đầu hạn hán, sông cũng khô cạn dần, loại cá nhỏ kia cũng không ăn được nữa.

Ăn xong món xúc xích cá tuyết thơm ngào ngạt, hai người lại bụng chén cháo bánh bột sữa đậu lên uống.

“Hương vị ăn ngon hơn khi ăn cháo nấu riêng bánh bột, lại ngọt hơn một chút, rất ngon.” Tảo Nhi chép miệng nhận xét.

“Nếu cả đời được ăn như vậy thì tốt biết mấy!” Hạnh Nhi cũng hạnh phúc nheo mắt lại.

Chờ cơm nước xong xuôi, đội ngũ tìm đồ vật đã nhanh chóng tập trung chuẩn bị ra ngoài. Công việc hôm nay không thể chậm trễ được, phải nhanh chóng quay về, buổi tối còn phải xây miếu nhỏ cho Phương Tiên Nhi nữa.

“Chúng ta cứ đi theo hướng ngày hôm qua thôi, cũng để ta xem cái bầy ngày hôm qua ta đặt có bắt được gì không.” Đại Ngưu vẫn còn đang suy nghĩ về cái bầy mà mình đã đặt trước đó.

Phải biết rằng cấu tạo của cái bầy kia khá phức tạp, nếu không phải trong bụng mỗi người lúc đó có thức ăn thì hẳn cũng không tốn sức gọi mọi người cùng đi làm.

Mọi người đều không phản đối, cả đoàn người tiến về hướng đặt bầy.

Khi gần đến nơi, Đại Ngưu nhìn thấy dấu vết trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Mau lên, ta thấy hình như có thứ gì đó rơi xuống.”

Mọi người nghe vậy không khỏi bước nhanh hơn đi theo hẳn, chờ đến nơi, nhìn vào trong bầy thì thấy có một con vật to lớn đã nằm c.h.ế.t ở trong đó!

Đại Ngưu nhìn kỹ hơn rồi nói: “Là một con hươu!”

Lưu Nhị Sơn cũng nhìn thấy, cười toe toét vỗ vai Đại Ngưu: “Tiểu tử ngươi khá lắm, chỉ đặt bầy thôi mà cũng có thể bắt được một con hươu rồi, không thua kém gì cha ngươi cả!”

Đại Ngưu ngượng ngùng gãi đầu: “Ôi chao, cháu cũng tự hiểu mình được mấy cân mấy lạng mà, có tài cán gì đâu, đều là nhờ Phương Tiên Nhi phù hộ cả!”

Lời này cũng không sai, từ khi gặp được Phương Tiên Nhi, có vẻ như vận may của họ đã được cải thiện.

Không đúng, phải nói là, gặp được Phương Tiên Nhi chính là vận may lớn nhất của bọn họ trong cuộc đời này.

So sánh với việc này, chuyện con hươu rơi vào trong bầy có vẻ như cũng không làm cho người ta quá kinh ngạc.

Thấy mọi người bắt đầu nói xa chủ đề, Tảo Nhi không nhịn được nhắc nhở: “Chúng ta đem con hươu ra ngoài trước đã, chờ trở về

sơn động rồi lại nói chuyện sau. Ta sợ nếu để thứ này bên ngoài lâu sẽ hấp dẫn dã thú tới, trong lòng cứ thấy bất an.”

“Tảo Nhi tử nói đúng!” Đại Ngưu cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng dẫn người bắt tay vào việc.

Mấy người vội vàng kéo con hươu ra ngoài, thân thể nó vẫn còn ấm, lại hơi gầy. Kiểm tra mũi thấy nó không còn thở nữa, có lẽ nó vừa mới c.h.ế.t cách đó không lâu.

Trên người con hươu bị thương, m.á.u chảy rất nhiều, mùi m.á.u rất nồng. Đại Ngưu lấy thuốc bột ra xoa lên người nó để che mùi, sau đó buộc chặt con hươu lại rồi cùng khiêng lên.

Một đám người bước đi thật nhanh, không bao lâu đã trở về sơn động.

Người ở lại trong sơn động thấy bọn họ mang cả một con hươu trở về, tất cả đều vừa mừng vừa sợ, nhưng cũng không dám lãng phí thời gian, nhanh chóng bắt tay vào xử lý thịt hươu.

Lần này vẫn tuân theo lệ cũ, để lại một phần nhỏ để ăn, phần còn lại đều làm thành thịt khô để bảo quản.

Có con vật này ở đây, nguồn thức ăn dự trữ của mọi người càng được đảm bảo hơn!

Ngoại trừ thịt ra, da của con hươu cũng là thứ tốt. Lông của con hươu trong mùa thu dài và mượt, tuy không dày như lông trong mùa đông nhưng cũng là nguyên liệu thượng thừa để làm thuộc da.

Con hươu này là do Đại Ngưu bắt được, thịt được chia cho mọi người cùng ăn, còn da đương nhiên là để lại cho nhà bọn họ.

Cha của Đại Ngưu là một thợ săn già, tay nghề xử lý thuộc da rất tốt.

Trước tiên phải cẩn thận lột da xuống, sau đó phải cạo đi phần thịt thừa và mỡ còn sót lại. Công đoạn này là giao cho Đại Ngưu làm, bản thân hắn thị lực kém, không thể làm kỹ được.

Đội cạo sạch lông, rửa sạch mấy lần để loại bỏ hết bụi bẩn trên đó. Đáng tiếc, điều kiện ở trong núi có hạn, trước mắt bọn họ cũng chỉ có thể dùng nước sạch để rửa nên phải rửa đi rửa lại nhiều lần mới được.

Sau khi rửa sạch xong là đến công đoạn thuộc da, nếu không qua công đoạn này thì không thể nào biến thành tấm da mềm để dùng.

Cha Đại Ngưu có hai phương pháp thuộc da tổ truyền, một là dùng cỏ cây làm nguyên liệu để đun sôi nước thuộc da, chẳng hạn như vỏ cây thông, v.v... Phương pháp thứ hai là dùng chất dịch não của động vật để thuộc da, hiệu quả tốt hơn so với dùng cỏ cây như vỏ thông hay các loại tương tự.

Vừa vận lần này lấy được não của con hươu nên hắn liền dùng thứ này để làm mềm da.

Trước tiên hắn nướng da trên lửa cho đến khi khô và cứng một phần, sau đó bôi dịch não lên, xoa xoa nắn nắn bóp bóp.

Sau rất nhiều công sức, quá trình thuộc da đại khái đã hoàn thành, liền tìm một miếng vải bọc tấm da lại để ở trong một góc râm mát trong sơn động mấy ngày, sau đó lấy ra rửa sạch sẽ là có thể dùng được.

Lần này cha Đại Ngưu xử lý cả tấm da hươu cùng với hai tấm da thỏ rừng trước đó. Da hươu có thể dùng làm quần áo chống lạnh ở nhà, hoặc là dùng để làm chăn, còn da thỏ có thể dùng làm giày cho người trong nhà thay đổi.

Trong sơn động bận rộn khí thế ngất trời, tất cả mọi người như tràn đầy năng lượng.

Đúng lúc này, Lý bà tử bỗng nhiên dẫn theo nhi tử mình tới tìm Lưu Nhị Sơn và Tảo Nhi, nói là muốn thương lượng chút chuyện với hai người bọn họ.

Nếu là trước kia, về cơ bản chỉ cần tìm Lưu Nhị Sơn giúp đỡ là được, nhưng từ sau khi Phương Tiên Nhi xuất hiện, Tảo Nhi cũng trở thành một nhân vật vô cùng quan trọng. Hiện tại chuyện quan trọng to to nhỏ nhỏ trong sơn động, mọi người cũng sẽ hỏi ý của nàng ấy một chút.

Mấy người đi tới một chỗ đất trống rồi đứng lại, Lý bà tử thở dài, chậm rãi mở miệng nói: “Nhị Sơn, Tảo Nhi, lão bà tử ta có chuyện muốn nhờ các người giúp đỡ.”

“Không phải Nhị Nha nhà ta ở thôn Sa Thổ đó sao? Trước khi chúng ta vào núi, tình huống của bọn họ bên đó còn khá hơn chúng ta, dự trữ rất nhiều lương thực. Con bé còn lén quay về một chuyến, mang một chút đồ ăn cho ta nữa.”

Tảo Nhi suy nghĩ một chút: “Đúng rồi, cháu nhớ rõ chuyện này, chúng ta đã ăn túi đồ ăn mà bà đưa cho trên đường.”

“Đúng, ta cũng nhớ chuyện này.” Lưu Nhị Sơn nói.

Lý bà tử khoát tay: “Vào núi thì đều là người một nhà cả, đừng có nói gì đến chuyện lương thực. Chỉ là đã qua nhiều ngày như vậy rồi, cuộc sống của chúng ta dần dần khá hơn, ta lại bắt đầu lo lắng cho tình hình của Nhị Nha bên kia.”

Chương 26: Chương 26

“Ta vốn muốn bảo Phát Tông nhà ta lặng lẽ đi qua đó một chuyến xem thử, nhưng sợ bên ngoài quá hỗn loạn, để hấn đi một mình ta cũng không yên tâm nên mới nhờ các người giúp đỡ xem có thể đi cùng hấn đến xem tình hình Nhị Nha thế nào rồi không?”

Ở trong núi này đa số đều là người số khổ, Lý bà tử đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bà ấy không phải là người địa phương, đã từng là nữ nhi của một thương hộ không cần phải lo lắng về cơm ăn áo mặc ở một huyện ngoài. Sau đó trong nhà đặc tội người ta, gia nghiệp bị mất hơn phân nửa, người một nhà không còn cách nào khác đành phải trở lại quê quán ở nông thôn để tránh rắc rối.

Sau đó, nơi đó lại gặp thiên tai, không có cách nào ở lại, người một nhà chỉ có thể bắt đầu chạy nạn, một đường chạy trốn tới địa giới của thôn Thạch Đầu.

Tạm thời không đề cập tới những chuyện xảy ra khi chạy nạn, tóm lại là tài vật đều đã cạn kiệt, người Lý gia hoàn toàn trở thành dân chạy nạn khốn khổ. Không chỉ có vậy, ấu đệ của Lý bà tử bị lừa mất, cũng không dám nghĩ là bị bán đi hay là cái gì.

Sau đó không lâu, trưởng bối trong nhà đã không chịu đựng nổi nữa, lần lượt qua đời. Lý bà tử đành phải tìm một gia đình phúc hậu ở thôn Thạch Đầu gả qua đó, lần lượt sinh ra ba đứa con.

Lão đại cùng lão tam đều là tiểu tử, chỉ lão nhị là khuê nữ.

Vốn tưởng rằng ngày tháng sẽ dần dần trở nên tốt đẹp hơn, kết quả có một năm lão đại bị trúng binh, lão tam thương đại ca mình thành thân muộn, lại vừa mới thành thân chưa được bao lâu nên liền gạt cả nhà, lặng lẽ đi thay cho đại ca mình. Cuối cùng lại có tin tức truyền về rằng hắn đã chết.

Những chuyện này đều là trước kia Tảo Nhi nghe cha nàng ấy nói.

Phát Tông mà Lý bà tử vừa nhắc tới chính là con trai cả của bà ấy, cũng là cha của Thiết Trụ.

Nói về tuổi tác, Lý Phát Tông còn lớn hơn Lưu Nhị Sơn một chút, lại là một hán tử trầm mặc ít nói, bình thường chỉ yên lặng ẩn mình trong đám người làm việc, chưa bao giờ có ý muốn xuất đầu lộ diện, chẳng qua là một người rất đáng tin cậy.

Tảo Nhi đang nghĩ ngợi, Lưu Nhị Sơn bên cạnh liền lên tiếng: “Được, vừa vặn hôm nay có mang về một con hươu nên lương thực dự trữ của chúng ta cũng đủ dùng cho mấy ngày kế tiếp. Không đi kiếm thức ăn hai ngày cũng không đói được, ngày mai ta sẽ dẫn người đi cùng Lý đại ca đến thôn Sa Thổ một chuyến!”

“Ôi, để các người chịu khổ rồi, ta cũng thật sự hết cách rồi!” Lý bà tử nói, vẻ mặt có chút chua xót. Lý Phát Tông đứng bên cạnh bà ấy, dáng vẻ cũng rất ảm đạm.

Tảo Nhi vội vàng xua tay nói: “Không chịu khổ gì đâu ạ, vừa vặn cô mẫu của cháu cũng ở thôn Sa Thổ, tranh thủ lần này đến thăm cô mẫu của cháu luôn!”

Mấy người quyết định kế hoạch đi tới thôn Sa Thổ, sau đó giải tán.

Lý bà tử trở về lại sơn động, bắt đầu bận rộn luôn tay. Đầu tiên bà ấy lấy chút rau quả khô, lương khô và xúc xích từ trong sổ khẩu phần lương thực của mình, sau đó lại móc sạch của cải đi đến chỗ Phương Tiên Nhi xin mấy bao mì gói. Cuối cùng, bà ấy lấy thêm một ít nấm và dương xỉ, nhét tất cả mọi thứ vào túi, giao cho Lý Phát Tông, bảo hắn mang tới cho khuê nữ nhà mình.

Lý Phát Tông cầm túi đồ thật lớn mà nương mình đưa tới, im lặng một lúc rồi quay người lấy chút đồ ăn trong sổ khẩu phần lương thực của mình, cũng bỏ chung vào đó.

Bên kia, Tảo Nhi ngồi xõm trên mặt đất, tìm một cành cây vẽ tới vẽ lui, suy nghĩ chi tiết xây miếu nhỏ, tiện thể tính toán số lượng đá và gỗ cần dùng đến.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng ấy vỗ đầu một cái, quyết định đi hỏi ý kiến của Phương Tiên Nhi trước.

Dù sao cũng là xây miếu cho nàng, lỡ như làm ra kiểu mà đối phương không thích, vậy thì thành ra có ý tốt mà lại thành làm chuyện xấu rồi.

Việc tìm Phương Tiên Nhi này đã làm quen tay, Tảo Nhi nhanh chóng đến trước mặt Thịnh Quân.

Stịnh Quân cũng đã quen với cuộc sống thường xuyên có người tìm tới cửa, rất thuận tay mà tạm dừng video đang xem.

Chỉ thấy Tảo Nhi bái lạy như thường lệ, sau đó mở miệng nói: “Phương Tiên Nhi, chúng ta thấy chư Phật các phương đều thích ở trong miếu nên cũng muốn xây một ngôi miếu cho ngài. Tuy rằng điều kiện trong núi này có hạn, kiểu dáng chắc chắn không đẹp bằng chùa miếu bên ngoài nhưng tốt xấu gì cũng có thể

chấn gió che mưa. Đúng rồi, mùa đông cũng không còn xa nữa, nếu như có tuyết rơi cũng...”

Nàng ấy còn chưa nói hết lời, Thịnh Quân đã không nhin được phát ra tiếng thét chói tai: “Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!”

Thật sự tổn thọ rồi! Nàng làm máy bán hàng không thể di chuyển được đã rất đáng thương rồi, nếu lại dựng cho nàng một căn nhà, không thể nhìn thấy phong cảnh không thể phơi nắng, vậy có khác gì ngồi tù đâu chứ?

So với ngồi tù, đương nhiên nàng vẫn nguyện ý dầm mưa dãi nắng, mùa đông nằm trong đống tuyết hơn.

Dù sao nàng cũng chỉ là một cái máy bán hàng, không bị bệnh cũng sẽ không lạnh.

Hơn nữa, nàng cũng không phải là tinh quái thật, xây miếu thật sự không có tác dụng gì!

Nhất định không thể để cho cái miếu hoang này che nàng lại được!

“Xin bỏ tiền vào!!!” Thịnh Quân cuống lên, sợ Tảo Nhi hiểu lầm rằng nàng đồng ý nên một khắc cũng không dám thả lỏng, liên tục phát ra âm thanh giống như xạ thủ b.ắ.n đạn.

Tảo Nhi bị động tĩnh liên tiếp này làm cho hoảng sợ, không nghĩ tới Phương Tiên Nhi lại có phản ứng lớn như vậy. Nàng ấy nhanh chóng ngừng lại, bắt đầu suy ngẫm xem rốt cuộc mình đã nói sai câu nào.

Là chuyện xây miếu à? Hay là nhắc tới thần phật làm cho đối phương không vui?

Tảo Nhi bối rối một lúc nhưng vẫn vỗ nhẹ hai cái vào miệng của mình, thành khẩn xin lỗi Thịnh Quân: “Phương Tiên Nhi, thật sự xin lỗi, đều là ta không tốt, xin ngài đừng so đo với ta!”

Thấy thái độ của nàng ấy có vẻ d.a.o động, Thịnh Quân ngừng nói, nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng ấy.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Phương Tiên Nhi, ngài thấy thế này được không? Ta sẽ nói một câu, nếu ngài cảm thấy được thì trả lời một câu ‘xin bỏ tiền vào’, nếu cảm thấy không được thì trả lời hai câu.”

Hạnh Nhi cũng đã dùng phương pháp tương tự thế này trước đó, nhưng quy tắc mà Tảo Nhi đề xuất thì chính xác hơn, về cơ bản có thể để hai bên tiến hành giao tiếp một cách đơn giản.

Thịnh Quân đương nhiên đồng ý: “Xin bỏ tiền vào!” Đây chính là tỏ vẻ đồng ý.

Thấy Phương Tiên Nhi vẫn chịu nói chuyện với mình, Tảo Nhi liền yên lòng, mở miệng hỏi: “Ngài không thích nghe chúng ta nhắc tới thần phật phải không? Nếu là như vậy, sau này chúng ta sẽ không nhắc tới những chuyện này trước mặt ngài nữa.”

“Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!”

“Vậy là ngài không muốn chúng ta xây miếu cho ngài phải không?”

“Xin bỏ tiền vào!”

Thì ra là thế, hóa ra Phương Tiên Nhi không muốn được cung phụng trong miếu, cũng là bọn họ sơ sót, chắc hẳn tình quái đều thích tự do.

Tảo Nhi xoa xoa đôi bàn tay, áy náy nói: “Ôi, Phương Tiên Nhi, thật sự xin lỗi ngài, ngài làm nhiều việc cho chúng ta như vậy, chúng ta vốn cũng muốn làm chuyện gì đó cho ngài, chỉ là suy nghĩ quá không chu toàn. Ngài yên tâm, về sau chúng ta sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện xây miếu nữa!”

“Xin bỏ tiền vào!” Nghe thấy đối phương từ bỏ ý định đó, Thịnh Quân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Phương Tiên Nhi đã hoàn toàn hết giận, Tảo Nhi liền rời đi. Nàng ấy trở về trong sơn động nói lại cho mọi người nghe chuyện này, rằng kế hoạch xây miếu đã hoàn toàn hủy bỏ.

Mọi người cũng suy ngẫm, lại đưa ra kết luận mới: Sau này nếu có chuyện gì thì đều phải hỏi ý tứ của Phương Tiên Nhi trước, tuyệt đối không được tự tiện quyết định.

Những gì mình làm cho người khác chỉ tốt khi người ta cảm thấy tốt, nếu không thì cũng chỉ là làm theo ý mình, nói không chừng còn là có ý tốt mà lại thành làm chuyện xấu.

Hà Hoa đề nghị: “Thịt hươu hôm qua săn được đã xử lý xong nhưng còn chưa hong gió, có điều chắc là Phương Tiên Nhi không để ý đâu, chúng ta mang qua một ít để tạ lỗi được không?”

Vốn là muốn chờ hong khô số thịt này đã rồi mới đi dâng lễ cho Phương Tiên Nhi, nhưng xem tình huống trước mắt, vẫn nên đưa qua đó trước coi như là tạ lỗi.

Chương 27: Chương 27

Mọi người nghe xong đều cảm thấy chuyện này có thể làm được, Hà Hoa lập tức đi lấy một tô đầy thịt.

Bởi vì Tảo Nhi nói Phương Tiên Nhi đã hết giận, lại sợ một đám người đi qua sẽ làm phiền nàng nên chỉ có một mình nàng ấy đi tới đưa thịt.

Tảo Nhi mang thịt hươu đi tới trước mặt Thịnh Quân, nhét một miếng thịt vào chỗ đựng tiền.

Stịnh Quân nhìn, không nhìn được tặc lưỡi: “Người cổ đại cũng lợi hại thật, mới trước đó còn đói đến mức sắp phải cạp đất mà ăn, lúc này mới trôi qua bao lâu mà không chỉ có thể thường xuyên hái được nấm và rau dại, mà bây giờ còn kiếm được nhiều thịt như vậy nữa!”

Sau khi Tảo Nhi nhét thịt vào, hệ thống tự động quét qua miếng thịt, cho thấy đây là một miếng thịt hươu rừng.

Stịnh Quân nhìn thoáng qua thanh năng lượng, kinh ngạc phát hiện, lần này giá trị năng lượng không tăng lên, ngược lại còn bị trừ đi mười điểm.

Trên giao diện hệ thống còn có thêm một câu nhắc nhở ám áp:

【 Bảo vệ động vật hoang dã chính là trách nhiệm, giá trị năng lượng bị khấu trừ sẽ dùng để chữa trị và cải thiện môi trường sinh thái, cảm ơn sự hợp tác và hỗ trợ của bạn! 】

Mẹ thân yêu ơi!

Trước có thủ tiêu bao bì nhựa, sau có bảo vệ động vật hoang dã, Thịnh Quân cảm thấy hệ thống này không nên gọi là hệ thống siêu thị mà nên gọi là hệ thống bảo vệ môi trường mới đúng.

Nghĩ đến mười điểm năng lượng bị mất, Thịnh Quân đau lòng đến chảy nước mắt.

Thật không phải nàng không muốn dùng năng lượng làm công ích, mà là đứa con ngốc của một người làm công lâu năm thực sự không có ruộng đất, trước mắt quả thực không có điều kiện đó!

Cũng may trước đó mấy người Tảo Nhi bỏ rất nhiều nắm bụng dê vào để cho nàng tích góp được mấy trăm điểm năng lượng, nếu không lại bỏ thịt hươu vào thêm mấy lần nữa, mỗi miếng bị trừ 10 điểm, đêm đó có thể để cho nàng tắt máy ngay tại chỗ!

Việc người cổ đại ăn thịt vì sinh tồn là không sai, việc lấy thịt cung phụng cho nàng cũng không sai, ý thức bảo vệ môi trường của hệ thống mạnh như vậy càng không sai.

Thật khó để nói đó là lỗi của ai, tóm lại, chỉ có thể giới của máy bán hàng bị thương là có thật.

Bởi vì giá trị năng lượng không tăng lên, Thịnh Quân không thể bán hàng, cho nên nút chọn hàng cũng không sáng lên.

Tảo Nhi nhìn thấy vậy, thoát đầu còn có chút kinh ngạc, ngay sau đó liền lâm vào trầm tư. Thịnh Quân thấy thế, còi báo động lập tức phản ứng mãnh liệt, sợ đối phương cho rằng biểu hiện của mình như vậy là thích ăn thịt hươu.

Cũng may trước đó đã trải qua chuyện xây miếu, Tảo Nhi không không suy nghĩ quá lâu liền chủ động mở miệng hỏi: “Phương Tiên Nhi, ngài vẫn còn giận chúng ta sao?”

Thịnh Quân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói hai câu, tỏ vẻ mình không tức giận.

Tảo Nhi liền thử thăm dò hỏi: “Vậy ngài có thích thịt hươu không?”

Thịnh Quân lập tức lại hô hai câu, kiên quyết bày tỏ ra sự không thích của mình.

Tảo Nhi lúc này đã hiểu, nàng ấy vỗ đầu một cái, cảm thấy mình quả thực đúng là đầu heo. Trước khi tới còn nghĩ rằng mọi việc đều phải hỏi Phương Tiên Nhi rồi mới làm, kết quả lại không hỏi gì về thịt này mà trực tiếp đưa vào.

Đều là bởi trước đó đã quen đưa đồ vật, sau này cũng phải chú ý điều này mới được.

Nếu đã nói đến vấn đề này, Tảo Nhi liền dứt khoát hỏi thêm mấy câu, hỏi hết mấy loại trái cây, nấm và rau dại một lần, Phương Tiên Nhi đều tỏ vẻ thích.

Nàng ấy lại nhớ tới mấy ngày trước đó còn bắt hai con thỏ rừng, làm chút thịt thỏ khô, cũng lấy ra hỏi, Phương Tiên Nhi do dự một hồi lâu, tỏ vẻ mình không thích.

Đến tận đây thì Tảo Nhi đã hiểu ra, có lẽ Phương Tiên Nhi là một tinh quái ăn chay, hoàn toàn không thích ăn thịt, về sau lại đến dâng lễ thì cứ lấy chút trái cây và các loại rau quả tới là được.

Vốn nàng ấy định hỏi thêm gì đó nhưng hôm nay đã quấy rầy Phương Tiên Nhi rất lâu, Tảo Nhi liền cáo biệt Thịnh Quân, cầm chén thịt đầy trở lại chỗ ở.

Vừa trở về, mọi người liền tới hỏi tình huống, Tảo Nhi liền thành thật nói ra những tin tức mà mình vừa nhận được, lại dặn dò mọi người ngày sau nếu đến trước mặt Phương Tiên Nhi phải nhớ hỏi trước, chờ Phương Tiên Nhi phản hồi đã rồi mới làm. Mọi người nhao nhao nói được, ghi nhớ ở trong lòng.

Đảo mắt đã đến buổi tối, vẫn như thường lệ, món ăn chính của mỗi nhà là món thập cẩm, các loại đồ ăn trộn chung vào nhau rồi nấu chín.

Trong đó, hỗn tạp nhất phải kể đến món ăn của Triệu gia, rau quả khô, xúc xích, lương khô, bột sữa đậu nành, nấm, rau dại, mì ăn liền.

Mùi vị nấu ra có chút cổ quái, vừa ngọt vừa mặn, nhưng không ai cảm thấy khó ăn. Nhưng nếu bị Thịnh Quân nhìn thấy, nhất định sẽ gọi thẳng là món ăn hắc ám.

Cơm nước xong xuôi, ngày mai còn phải rời núi đi tới thôn Sa Thổ thăm Nhị Nha của Lý gia. Mọi người liền tập trung lại một chỗ, bàn bạc một số biện pháp ứng phó nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, đến khi bàn bạc xong thì mọi người trở lại sơn động thu dọn những đồ đạc cần mang theo rồi nhanh chóng đi ngủ.

Ngày kế tiếp, sắc trời còn chưa hoàn toàn sáng hẳn, đoàn người đã thu dọn đồ đạc chậm rãi lên đường. Lần này đi có tổng cộng sáu người, những người còn lại ở lại trông nhà.

Lần này ra khỏi núi đi về một hướng khác với bình thường, đã lâu rồi không đi theo hướng này nên mọi người cảm thấy có chút xa lạ. Để cẩn thận, tất cả mọi người đều đi rất chậm, vừa đi vừa xử lý dấu vết mình vừa đi qua.

Đi được một hồi lâu, sắc trời càng ngày càng sáng, mặt đất cũng dần dần trở nên khô cằn. Bọn họ cố ý tránh những nơi có thể có dấu vết con người, một đường đi tới cũng không gặp phải bất kỳ bóng người nào.

Lần này bọn họ không xuống núi ở gần thôn Thạch Đầu mà là tìm một con đường núi vắng vẻ, lại đi thêm một đoạn nữa mới thấy một con đường nhỏ gập ghềnh, đi thẳng dọc theo con đường này, quẹo vài lần là có thể trông thấy thôn Sa Thổ.

Khi bọn họ sắp đến nơi, từ xa nhìn lại, đập vào mắt chỉ là một dáng vẻ âm u đầy tử khí.

Đại Ngưu không nhịn được nói: “Sao chỗ này càng ngày càng không thấy bóng người nào lui tới vậy?”

Tảo Nhi nói: “Có lẽ người ở đây không giao nộp thuế lương, đều chạy về phía nam hết rồi.”

Trước đó thôn các nàng không phải cũng là ai chạy được thì đều chạy cả đó sao, cũng không biết những người kia hiện nay sống như thế nào rồi.

Lại đi thêm một lúc, thôn Sa Thổ đã gần ngay trước mắt.

Nhìn mặt trời thì chắc hẳn đã là giữa trưa nhưng trong thôn lại không có mấy hộ bốc lên khói bếp, xung quanh vô cùng yên tĩnh, gần như không nghe thấy tiếng người chứ đừng nói đến gia súc gia cầm.

Bước vào trong thôn, Tảo Nhi nhìn xung quanh, thấy hầu hết nhà cửa trong này đều không có người ở.

Nhiều căn nhà trong này có sân, có tường đất vây quanh, tường ngoài thì vẫn còn nhưng cửa trong cửa ngoài đều đã biến mất.

Một số nhà khác dùng gỗ làm hàng rào, tình trạng còn tệ hơn. Hàng rào và cổng nhà đã mất hết, có lẽ đã bị người dỡ đi dùng

làm củi đốt rồi.

Nhìn ngẫu nhiên vào bên trong một ngôi nhà, xuyên qua khung cửa nhìn vào bên trong, thấy bên trong hoàn toàn trống rỗng. Những thứ như bàn ghế không thể mang đi được đại khái cũng bị người ta dọn sạch.

Thời buổi này vật tư khan hiếm, đồ có thể để ở trong nhà về căn bản không có cái gì là không dùng được, ngay cả một miếng vải to bằng đầu ngón tay cũng bị người ta nhặt đi nên phàm là nhà nào bị vợ vét thì đều giống như nhận bay qua cũng nhổ lông, chỉ còn lại một căn nhà trống huơ trống hoác.

Còn sót lại mấy ngôi nhà, chắc là vẫn còn có người ở. Nhà nào cũng đóng chặt cửa, trốn rất kín, khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy đầy bất an, phảng phất như thể nơi này còn nguy hiểm hơn cả ở sâu trong núi.

Sau khi đi một vòng trong thôn, mấy người đi xem cô mẫu của Tảo Nhi trước.

Khi đến nơi, căn nhà đã không còn ai cả. Tảo Nhi cũng không mấy bất ngờ, trước khi vào núi nàng ấy đã đến thăm cô mẫu một chuyến, cũng nhìn ra được đối phương có ý định rời khỏi đây rồi.

Rời khỏi nhà cô mẫu, tiếp theo chính là đến thăm Nhị Nha của Lý gia.

Lý Phát Tông dẫn đường, một nhóm người nhanh chóng tìm tới nhà của Nhị Nha. Nhà nàng ấy điều kiện tạm được, nhà có sân, xây tường đất bao quanh, còn lắp cổng ở bên ngoài nữa.

Còn chưa đi tới trước mặt đã thấy một nam nhân lén lén lút lút đi ra phía bức tường thấp, trèo lên đầu tường chuẩn bị nhảy xuống.

Thân thể người này không quá cường tráng, da ngăm đen, vừa gầy lại khô, chỉ là hai con mắt lại hơi lồi ra có vẻ rất tinh quái, liên tục chuyển động, nhìn không giống người đàn ông hoàng chút nào.

Trong miệng hắn ta không ngừng thở hỗn hển, hơi thở dồn dập và rất gấp, giống như thể toàn bộ sức lực trên người bất cứ lúc nào cũng có thể bị rút cạn.

Lại nhìn trong tay hắn ta còn mang theo một cái túi, trên lưng cũng buộc cái gì đó, một cục to phồng lên.

Hai bên gần như chạm mặt nhau cùng lúc.

Động tác của đám người Lưu Nhị Sơn bên này đều ngừng lại, nam nhân trên tường thấp kia có vẻ như cũng không nghĩ tới bên ngoài có một đám người như vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng mà bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nhìn có vẻ rất e dè nhưng lại không dám nhảy lùi lại, cứ như vậy sững sờ ngồi ở trên đầu tường.

Vẫn là Tảo Nhi phản ứng nhanh: “Phát Tông thúc, người này giống như kẻ trộm vậy, không được để cho hắn chạy!”

Chương 28: Chương 28

Đúng rồi, đây không chỉ là một tên trộm, còn là tên trộm vừa mới trộm nhà Nhị Nha!

Lúc này Lý Phát Tông mới hoàn hồn, nhướn mày nổi giận dùng đũa, xắn tay áo lên sải bước đi về phía bức tường thấp.

Đại Ngưu cũng chạy như điên theo hắn ta, trong miệng còn hét lên: “Chạy đi đâu!”

Tên trộm kia càng luống cuống, vội vàng nhấc chân muốn nhảy về lại trong sân nhưng động tác lại không nhanh bằng bọn Đại Ngưu, ngay lập tức đã bị mấy người kia tóm chân lại.

Mọi người cố gắng hết sức để kéo tên trộm này xuống.

Lúc này Tảo Nhi cũng đi theo tới, tinh mắt nhìn rõ thứ sau lưng hắn ta, vội vàng hét lên: “Không được để hắn ngã xuống đất, sau lưng hắn đang cõng một đứa bé con!”

Lúc này mọi người mới chú ý tới cái bọc sau lưng tên trộm kia.

Nhìn kỹ, đúng là một hài tử khoảng chừng bốn năm tuổi bị gói thành bánh chưng!

Nếu không phải hấn ta vừa mới trèo tường động tác quá lớn, tấm vải che người bị mở ra một góc thì thật đúng là nhìn không ra bên trong có giấu một đứa bé.

Nghĩ như vậy, rất có thể tên vô lại đã bắt cóc hài tử nhà Nhị Nha!

Lý Phát Tông toát mồ hôi lạnh, cũng không để ý tới những thứ khác nữa, lập tức ra hiệu cho những người khác kéo người, còn mình thì nhìn chăm chăm tên trộm, kịp thời đưa hai tay ra túm lấy nách của hấn ta, siết chặt cả người hấn ta như nâng một đứa trẻ, vững vàng đặt xuống đất.

Bọn Lưu Nhị Sơn tiến lại gần, vây quanh tên trộm, tránh cho hấn ta lợi dụng sơ hở chạy mất.

Tên trộm kia sợ tới mức hai chân như nhũn ra, định ngồi phịch xuống đất nhưng lại bị mấy cánh tay đồng loạt bắt được, không thể ngồi xuống được nữa.

Lý Phát Tông vươn tay mở hấn cái bọc lớn ở sau lưng tên trộm ra, chỉ thấy một tiểu nhi lang gầy gò đang ngủ say bên trong, miệng còn bị bịt một miếng giẻ rách.

Lý Phát Tông liếc mắt một cái đã nhận ra đây là tiểu nhi tử của muội tử hấn, lập tức hét lên: “Đông Ca Nhi!”

Đứa bé hoàn toàn không có một chút phản ứng nào hết.

Đám người Đại Ngưu vội vàng ba chân bốn cẳng cõng trói cho Đông Ca Nhi, đưa vào trong tay Lý Phát Tông.

Hấn ôm đứa bé, lại vội vàng gọi hai tiếng nữa nhưng Đông Ca Nhi vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Sờ lên trán, thấy không bị sốt, Lý Phát Tông hung tợn nhìn về phía tên trộm kia, nghiêm giọng quát hỏi:

“Người đã làm gì Đông Ca Nhi, sao thằng bé vẫn không tỉnh?!”

Tên trộm vẻ mặt đau khổ hô to oan uổng: “Không liên quan đến ta, tiểu hài này có lẽ là bị đói ngất xỉu, khi ta đi vào thì nó đã bị như vậy rồi!”

Lý Phát Tông cười lạnh một tiếng: “Ồ, nói như vậy là người vào nhà người ta ăn trộm cũng là có lý sao, ta hỏi người, người định dẫn thằng bé đi đâu?”

Lần này tên trộm không nói nên lời, môi run rẩy ấp a ấp úng.

Hắn ta không nói nhưng trong lòng mọi người cũng có thể đoán được mấy phần, đơn giản chính là nổi lên tâm tư không đứng đắn, định bắt cóc hài tử đi bán, đổi lương đổi tiền, hoặc thậm chí nói không chừng còn súc sinh hơn chính là bắt đi để ăn.

Chỉ nghĩ đến đây, trong lòng mọi người lập tức bùng bùng lửa giận, cũng may bọn họ tới đúng lúc, nếu như bọn họ tới chậm một bước thôi thì hậu quả khó có thể tưởng tượng!

“Trước tiên cứ đánh hắn một trận đã rồi nói sau, nếu không trong lòng ta thực sự khó chịu!” Lưu Nhị Sơn bắt đầu xắn tay áo.

“Nhị Sơn thúc, khoan đã đừng động thủ!”

Đại Ngưu bỗng nhiên chú ý tới chiếc túi vải trong tay tên trộm, giật lấy rồi mở ra xem, phát hiện bên trong lại là non nửa túi lương thực.

Hắn giật mình nói: “Đã bắt cóc người rồi lại còn trộm lương thực, người thật sự đúng là cái gì cũng không buông tha!”

“Đứng lên, để ta đánh c.h.ết tên súc sinh này!” Lý Phát Tông bên cạnh cũng không nhịn được nữa, đưa Đông Ca Nhi vào trong tay Tảo Nhi, sau khi rảnh tay liền tung một cú đ.ấ.m thật mạnh.

Mọi người vây quanh tên trộm đánh hấn ta một trận, vậy mà lại đánh văng ra mấy đồng tiền. Trộm đồ toàn diện như vậy, thật sự vừa đáng giận vừa đáng ghét.

Tên trộm mặt mũi bầm dập ngã trên mặt đất nhưng không một ai tỏ ra thương xót hấn, trộm lương thực trộm tiền tuy nghiêm trọng nhưng vẫn còn kém xa so với bắt cóc trẻ con.

“Đông Ca Nhi còn chưa tỉnh lại à?” Lý Phát Tông lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa, để cháu cho nó uống hai ngụm nước thử xem.”

Tảo Nhi lấy ống trúc ra, hút cho Đông Ca Nhi uống hai ngụm nước đường, lại nhẹ nhàng gọi tên của nó. Qua một lúc sau, tiểu hài nhi rốt cục giật giật con mắt, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Lý Phát Tông lập tức bước tới, vui mừng gọi: “Đông Ca Nhi!”

Đông Ca Nhi ngơ ngác nhìn vào ánh mắt quan tâm của Lý Phát Tông, rất nhanh đã nhận ra hấn, giọng nói giống như mèo con: “Đại cứu cứu...”

“Ôi, cứu cứu ở đây rồi!” Lý Phát Tông do dự một lát rồi dùng ngón trở thô ráp chạm nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé.

Đúng lúc này, trong nhà Nhị Nha rốt cục có người bước ra nhìn.

Chỉ nghe một tiếng “Kéo kẹt” vang lên, cổng bị đẩy ra một khe hở, một con mắt dán vào ở giữa khe hở.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài cùng với đám người đông đúc, chủ nhân của đôi mắt này nhanh chóng mở cổng ra,

trong tay còn cầm một cái cuốc, giật mình nhìn về phía Lý Phát Tông: “Đại cứu ca, sao ngươi lại tới đây?”

Người bước ra tên là Trương Kỷ Đồng, là nam nhân của Nhị Nha, cũng là cha của Đông Ca Nhi. Người này tuy gầy nhưng khí sắc nhìn không tệ, so với Đông Ca Nhi tốt hơn rất nhiều.

Lý Phát Tông thấy hần ta như vậy, lại nghĩ đến Đông Ca Nhi thiếu chút nữa đã bị người đưa đi, cũng không còn thái độ tốt với muội phu nữa, chỉ lạnh lùng đáp: “Ừ, muội muội ta đâu rồi?”

Vốn chỉ là một câu hỏi rất bình thường, ai ngờ sau khi hần hỏi xong, sắc mặt Trương Kỷ Đồng thoáng cái liền trắng bệch bất thường, phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra được trong này có mờ ám.

“Muội muội của ta đâu?” Lý Phát Tông nhìn chăm chăm hần ta, lại quát hỏi một lần nữa, đẩy hần ta rồi nhắc chân định đi vào trong.

“Không, không phải...” Trương Kỷ Đồng vội vàng tới ngăn cản hần, nhưng trong miệng lại nói không nên lời.

Đám Đại Ngưu thấy vậy cũng đi tới, định giúp ngăn người này lại.

Mấy người gây ra động tĩnh không nhỏ, chẳng bao lâu sau, cha nương Trương Kỷ Đồng liền từ trong nhà bước ra.

Nhìn thấy bộ dáng gương cung bạt kiếm của hai bên, Trương gia lão thái thái vén ra những nếp nhăn trên mặt, mỉm cười nói:

“Đều là người một nhà cả, nhìn xem cần gì phải náo loạn cả lên như vậy! Máy ngày này cả nhà chúng ta đã rất khổ sở, Tây Nương thấy vậy liền mang Thu Nương vào huyện thành tìm việc làm, giúp đỡ nhà phú quý làm chút việc vặt, đổi chút lương thực nuôi gia đình!”

Tây Nương mà bà ta nhắc đến chính là tên thật của Nhị Nha Lý gia, Thu Nương là khuê nữ của Nhị Nha.

Tảo Nhi nghe vậy nhú mào: “Vào huyện thành tìm việc?”

Bên ngoài đã loạn thành như vậy rồi, trong thành còn có thể làm được việc gì tốt đây? Chẳng lẽ bọn họ đã lâu rồi không ra khỏi núi nên sự hỗn loạn bên ngoài đã giảm bớt rất nhiều rồi?

Cũng không đúng, người trong thôn này đều đã chạy hết rồi, nếu không phải thực sự không ở lại được nữa thì ai sẽ dễ dàng rời bỏ quê hương của mình đâu?

Lý Phát Tông cũng không tin lắm, hỏi: “Làm việc ở nhà nào, ta vào huyện thành tìm nàng ấy!”

Sắc mặt Trương lão thái thái cứng đờ chỉ trong chớp mắt rồi nhanh chóng nói: “Nhà phú quý người ta canh phòng nghiêm ngặt, cho dù người có tìm tới thì người ta cũng không cho vào đâu!”

Thấy Lý Phát Tông còn muốn hỏi thêm, bà ta lại vội vàng cướp lời: “Ài u, ta lừa các ngươi làm gì chứ?”

“Tây Nương cũng là con dâu nhà ta, làm việc có năng lực, người khác khó tìm việc nhưng nàng thì dễ dàng hơn rất nhiều. Cũng nhờ có nàng mà một nhà chúng ta mới có cơm để ăn!”

“Vừa rồi nhi tử ta căng thẳng như vậy cũng là vì sợ người cho rằng chúng ta để nàng đi làm công là tra tấn nàng, nhưng chúng ta thật sự không có năng lực gì, không còn lựa chọn nào khác!”

Nói xong, Trương lão thái thái không nhịn được gào khóc, giọng tràn đầy sức lực, ít nhất thì câu nói “có cơm để ăn” của bà ta chắc chắn không phải là lừa người.

Chương 29: Chương 29

Mọi người bị những lời bà ta nói làm cho bối rối, ngây ngốc đứng tại chỗ để tiêu hóa những lời bà ta nói.

Lúc này, Đông Ca Nhi đang được Tảo Nhi bế bổng nhiên lên tiếng: “Nãi nãi đang nói dối!”

Giọng nói của thằng bé cũng không quá lớn nhưng lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Tảo Nhi vội vàng nhìn nó hỏi: “Đông Ca Nhi ngoan, tại sao đệ lại nói là nãi nãi nói dối, nói kỹ ra nghe xem!”

Lúc này Trương lão thái thái mới phát hiện cháu trai nhà mình đang được đối phương ôm trong lòng, lập tức vỗ đùi tiếp tục gào lên: “Con lừa ngốc, người lại nói linh tinh! Trong nhà đã thắt lưng buộc bụng cho người ăn uống, thế mà người lại còn nói nhảm trước mặt người ngoài như vậy à?!”

Đừng nói Lý Phát Tông, lời này khiến ngay cả Tảo Nhi nghe xong cũng không vui: “Sao lại mắng hài tử như vậy, Đông Ca Nhi cũng là cháu ruột của bà mà! Hơn nữa, nếu bà thật sự thắt lưng buộc bụng cho nó ăn uống thì nó có thể bị bắt cóc mà cũng không kêu lên nổi một tiếng sao?”

Vừa nói đến tên trộm này, nàng ấy lại nổi một cơn thịnh nộ khác: “Nếu như bà quan tâm đến đứa cháu này thì sao có thể không quan tâm cẩn thận như thế? Ban ngày ban mặt kẻ trộm trèo tường vào nhà, thế mà một nhà các người không có người nào nghe thấy tiếng động à?”

Nghe những lời này, Đông Ca Nhi bỗng nhiên nức nở: “Cha dùng nường đổi lương thực, a tỷ cũng không thấy, Đông Ca Nhi đói lắm, rất nhớ nường!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Trương lão thái thái đã sải bước đi tới muốn đoạt lại cháu trai, trong miệng tức giận nói: “Thằng nhãi thối, người qua đây cho ta, suốt ngày trong miệng không có câu nào nói thật, khuỷu tay chỉ biết quẹo ra ngoài!”

Tảo Nhi vội vàng bảo vệ Đông Ca Nhi ở phía sau, đám người Lý Phát Tông cũng chặn ở phía trước chặn đường Trương lão thái thái.

“Bà nói cho rõ ràng, rốt cuộc là muội muội của ta đi đâu rồi! Cái gì gọi là đổi lương thực? Có phải cả nhà bà lòng người dạ thú, bán nàng ấy đi rồi không?” Lý Phát Tông không kiềm chế nổi gầm lên.

Không đợi Trương lão thái thái tiếp tục chơi xấu khóc thảm, hần liền bước hai bước sang bên cạnh, một tay tóm lấy Trương Kỷ Đống rồi nói: “Lão tú bà, bà nghĩ cho kỹ rồi nói tiếp, nếu không ta liền đánh gãy chân của nhi tử ngoan này của bà!”

Trương lão thái thái lúc này mới hoảng sợ: “Ta nói, ta nói, người mau buông A Đống ra!”

Trước tiên bà ta quay đầu lại, trừng mắt nhìn Trương lão hán đang co rúm lại sau lưng mình như một kẻ hèn nhát, sau đó mới chán nản nói ra chuyện đã xảy ra.

Trương gia vốn dĩ sống cũng không tệ lắm.

Bởi vì con người Trương lão thái thái này từ trước đến nay đều rất keo kiệt, cho nên trong nhà cũng có rất nhiều lương thực dự trữ, lại chỉ có Trương Kỷ Đống là nhi tử độc nhất, nhân khẩu đơn giản, về mặt ăn uống coi như dư dả.

Không chỉ có thế, trước đó trong nhà còn có chút quan hệ, nhờ người tìm một công việc chạy bàn cho Trương Kỷ Đống ở tửu lâu huyện thành. Hai vợ chồng già cùng với Tây Nương ở nhà làm ruộng, mấy năm nay cũng tích góp được không ít tiền.

Chỉ là, sau này thế đạo càng ngày càng kém, công việc chạy bàn này không thể làm tiếp được nữa.

Lại phải nộp thuế, còn phải bị trưng binh, lao dịch. Nộp thuế thì thôi, còn để Trương Kỷ Đống đi trưng binh lao dịch là nhất định không được, thế là bao nhiêu tiền bạc trong nhà đều lấp hết vào đó. Mùa màng lại thất bát, đến lúc này chỉ có ra chứ không có vào, lương thực dự trữ cũng ngày càng giảm bớt.

Mất thấy cuộc sống ngày càng tệ hơn, người Trương gia đã lo lắng đến mức ngoài miệng mọc đầy mụn nước rồi, Trương Kỷ Đống đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Khi còn làm chân chạy bàn, hẳn ta đã từng kết giao một vài mối quan hệ, nghe nói trong huyện thành có một lão gia nhà giàu, thành thân nhiều năm nhưng trong nhà chưa hề có hài tử nào. Mà thê tử trong nhà lại là môn đăng hộ đối, quản rất nghiêm, không cho nạp thiếp, bởi vậy quan hệ trong nhà lúc nào cũng huyền ảo, không được hòa thuận.

Trùng hợp là, phú hộ này cũng họ Trương, trông mắt Trương Kỷ Đống xoay một vòng, nhanh chóng vào huyện thành nhờ một gã sai vặt mình quen biết tìm đến trước mặt Trương lão gia đề ra một chủ ý, sẵn sàng đem tức phụ nhà mình “điễn” cho đổi phương, đến khi sinh hạ hài tử xong lại dẫn nàng ấy về.

Tục lệ “điển thê” này đã có từ rất lâu, tức là những người nghèo cho người giàu thuê thê tử của mình để sinh con, thuần túy chỉ là công cụ sinh sản.

Phu nhân của Trương lão gia tuy không đồng ý nạp thiếp, nhưng lại cảm thấy việc “điển thê” này có thể thực hiện được.

Phụ nhân như vậy vốn đã có nhà chồng, sinh con xong rồi đưa người về, tiếp tục cuộc sống của mình, cũng sẽ không ở lại trong nhà không đi.

Đương nhiên Trương lão gia cũng đồng ý, chẳng qua Trương Kỷ Đống cũng không phải là người đầu tiên đến trước mặt ông ta để đề cập đến chuyện “điển thê”, bởi vậy ông ta yêu cầu gặp người đã rồi mới nói sau.

Vì thế Trương Kỷ Đống tìm cơ hội đưa Lý Tây Nương vào huyện thành, để người Trương gia lặng lẽ nhìn thoáng qua.

Tây Nương từ nhỏ đã trắng trẻo, tướng mạo đoan chính, tuy không thể xưng là tuyệt sắc nhưng cũng là một giai nhân thanh lệ, rất nổi bật trong đám thê tử nhà nghèo.

Trương lão gia cảm thấy dung mạo nàng ấy không tệ, Trương phu nhân cũng cho rằng có thể, cũng không đến mức làm người ta cảnh giác.

Việc này cứ thế liền được định ra.

Cũng không cần hỏi ý tứ của Tây Nương, Trương Kỷ Đống liền lừa gạt đưa người vào Trương gia, ký khế ước ba năm.

Trong ba năm này, Tây Nương chính là người của Trương gia, đổi lại, mỗi tháng Trương gia sẽ cho Trương Kỷ Đống rất nhiều lương thực.

Tây Nương sau khi được đưa vào Trương gia, thế đơn lực bạc. Nàng ấy là người cẩn thận, cũng không kêu la kháng cự nhưng cũng không tìm được cơ hội chạy trốn.

Sau này nàng ấy thấy không còn hy vọng rời đi nữa, liền đưa ra một yêu cầu, muốn đem nữ nhi vào để tiện bề trông chừng, miễn cho bị Trương Kỷ Đống lén bán đi.

Về phần Đông Ca Nhi, dù sao thằng bé cũng là cháu ruột Trương gia, có lẽ sẽ tương đối an toàn.

Yêu cầu Tây Nương đưa ra cũng không khó, có thêm một nha đầu choai choai cũng không ăn thêm được mấy miếng cơm, Trương gia liền đón Thu Nương tới để nàng ấy làm nha đầu làm việc vặt.

Còn về phần mấy người Trương Kỷ Đống, nhắc tới cũng thật hoang đường, lại thật đáng khinh.

Rõ ràng là bọn họ lấy Tây Nương đổi lương thực, nhưng trong lòng lại bắt đầu chán ghét nàng ấy, ngay cả hài tử mà nàng ấy sinh ra cũng không còn quan tâm, thậm chí còn nghi thần nghi quỷ rằng đó không phải là con nhà mình.

Thậm chí Trương Kỷ Đống còn nổi lên tâm tư, muốn đợi sau này thế đạo tốt hơn thì sẽ đưa Tây Nương đi hoàn toàn, đổi một chút lợi ích, cưới một đại cô nương trẻ tuổi xinh đẹp khác về.

Ý nghĩ như vậy vừa xuất hiện liền không thể nào đè xuống được nữa, bởi vậy không quan tâm kỹ Đông Ca Nhi, thường xuyên bữa đói bữa no, miễn là có thể sống sót là được.

Còn ba người lớn thì ăn đến hồng quang đầy mặt.

Cũng may là đám người Lý Phát Tông đã đến, nếu không cứ theo đà này, nói không chừng một ngày nào đó Đông Ca Nhi sẽ bị c.h.ết đói ngay trong nhà cũng nên.

Lúc này, hai mẫu nữ Tây Nương rời đi đã gần nửa tháng.

Tuy nhiên, theo lời Trương Kỷ Đống nói, người Trương gia hình như cảm thấy Tây Nương quá gầy, trước tiên phải nuôi hai tháng để cho thân thể khỏe mạnh hơn đã rồi lại mới tính đến chuyện sinh con.

Đáng tiếc, mấy người Lý Phát Tông căn bản không nghe lọt câu nói phía sau, trực tiếp vung tay tát thẳng hai cái vào mặt Trương Kỷ Đống.

Lại hung ác đập thêm mấy cước, vẫn chưa hết giận, lại nhổ toẹt thêm mấy bãi nước bọt lên mặt hắn ta.

Hai lão nhân Trương gia lập tức bổ nhào tới trước mặt nhi tử để bảo vệ, cầu gia gia cáo nãi nãi, hy vọng bọn họ có thể tha thứ.

“Lúc này mới biết khóc à, ăn lương thực dùng Tây Nương đổi lấy cũng cười không ít đấy nhỉ?!” Lý Phát Tông hận không thể đánh hai người trước mặt này một trận.

Chương 30: Chương 30

Tảo Nhi vội vàng kéo hần qua một bên: “Lý thúc, thúc bớt giận trước đã, chuyện quan trọng nhất lúc này là tìm được người, nghĩ cách đón người về đã rồi nói sau!”

“Cháu nói đúng!” Lý Phát Tông cũng tỉnh táo lại, trong nháy mắt lại thở dài một hơi.

Nói muốn đón người về nhưng nào có dễ dàng như vậy. Cứng rắn tới cửa đòi người chắc chắn là không được, phải nghĩ cách nào đó âm thầm đưa người đi thì mới được, nhưng trong đầu hần lúc này rất loạn, làm sao cũng không nghĩ ra được một biện pháp khả thi!

“Lý thúc, một mình thúc không được đâu, dù sao cũng phải dẫn theo một trợ thủ.” Tảo Nhi nói: “Không bằng để cháu đi theo thúc nhé?”

“Vẫn là để cháu đi với Lý thúc đi!” Đại Ngưu tiến lại gần nói: “Trong huyện thành nói không chừng còn loạn hơn, hai chúng ta đi vào đó càng dễ làm việc hơn.”

“Cũng được.”

Tảo Nhi gật đầu, chỉ vào người Trương gia đang khóc giống như khóc tang bên cạnh hỏi: “Vậy bọn họ làm sao?”

Lại chỉ tên trộm đang nằm liệt trên mặt đất giả chết: “Còn có hân ta nữa, xử lý thế nào mới tốt?”

“Trước tiên cứ bịt miệng ba người này lại, trói ở trong nhà. Nếu ngày nào muội tử ta còn chưa tìm về được thì ngày đó bọn họ cũng đừng hòng nhúc nhích, cũng không được ăn cơm, tốt nhất là để cho c.h.ết đói!” Lý Phát Tông hung ác nói: “Còn tên trộm kia thì đánh gãy chân ném ra ngoài, cho hân ta tự sinh tự diệt!”

Không thể trách hân làm đến mức tuyệt tình, thật sự là những người này làm ra chuyện còn không bằng heo chó!

Trước đây khi mọi chuyện đều ổn, người Trương gia nhìn cũng giống con người, ai mà biết hiện tại lại giống như quỷ, hiện ra nguyên hình xấu xí.

Nghĩ đến đây cơn tức lại nổi lên, Lý Phát Tông quay đầu lại, đánh rụng hai cái răng của hai người già kia.

“Haizz, ai bảo các ngươi làm chuyện vô sỉ như vậy chứ, thật đúng là không biết xấu hổ mà!” Tảo Nhi bĩu môi, đứng bên cạnh châm chọc.

Nàng ấy lại cho Đông Ca Nhi uống thêm hai ngụm nước đường, còn lấy chút rau quả khô cho thằng bé ăn. Đông Ca Nhi ăn như hổ đói, vừa nhìn liền biết là bị đói, đáng vẻ nhỏ bé làm cho người ta phải đau lòng.

Lần này đưa thằng bé về núi, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, sau này cha ruột của Đông Ca Nhi trên danh nghĩa chính là người chết.

Nhưng không sao cả, không có người cha ruột này, trên núi có nhiều hân tử như vậy, ai cũng đều có thể làm cha nuôi của thằng bé, còn có một đồng hài tử chơi cùng nữa, nói thế nào cũng tốt hơn bây giờ!

Mặt trời đã qua giữa trưa, không thể lãng phí thêm thời gian nữa, một đám người lấy lương khô ra ăn mấy miếng rồi bắt tay vào công việc.

Trong thôn vẫn im ắng, có vài người có lẽ nghe thấy động tĩnh nhưng không muốn gây chuyện nên từ đầu tới cuối đều không đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Nếu bọn họ là người cùng ở một thôn, nếu như hàng xóm cứ thu mình như vậy thì có lẽ họ rất không có cảm giác an toàn. Nhưng bây giờ bọn họ là người từ bên ngoài đến, lại thấy như vậy cũng không tệ, ít nhất thì làm việc cũng không cần phải cố kỵ quá nhiều.

Trước tiên trói ba tên súc sinh Trương gia lại, nhốt vào nhà, lại hỏi rõ thân phận của tên trộm kia, hóa ra hắn ta là gã lưu manh đầu thôn.

Tên này cho ra bên ngoài cũng là một tai họa, trực tiếp đánh gãy chân ném về nhà chính là phương thức xử lý tốt nhất.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Lưu Nhị Sơn liền ôm Đông Ca Nhi vào trong ngực, chuẩn bị dẫn người trở về. Hắn cũng lấy túi lương thực bị trộm, còn có số lương thực còn lại của Trương gia cùng mang về núi.

Lý Phát Tông và Đại Ngưu định vào huyện thành, có lẽ tối nay sẽ qua đêm ở bên ngoài.

Tảo Nhi chia cho bọn họ một phần đồ ăn mang theo. Những thứ này vốn là định tặng cho cô mẫu, nhưng nhà cô mẫu đã trống không nên chỉ chừa lại một ít đồ ăn để ăn trên đường về, số còn lại thì đưa cho Đại Ngưu để dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Sau khi chia đồ ăn, lại bắt đầu đưa tiền. Lần này mọi người ra ngoài, trên người cũng không mang theo quá nhiều tiền, chỉ gom góp tổng cộng được chừng mười văn.

“Trước khi vào huyện thành, mỗi người phải nộp năm văn tiền, chỉ mong giá không tăng lên.” Tảo Nhi thở dài: “Nhưng mà trước mắt lương thực giá cao, nếu thực sự không còn cách nào khác, các người chỉ có thể lấy ít đồ ra, xem có thể đổi chút tiền hay không.”

“Mọi việc đều phải cẩn thận, sau khi chúng ta trở về nếu hai ngày mà không thấy các người thì ta sẽ vào thành để tìm các người.” Lưu Nhị Sơn nói.

Hai người Đại Ngưu lần lượt gật đầu.

Hai nhóm người lại cẩn thận dò thêm mấy câu rồi nhanh chóng mỗi bên đi một ngã.

Khoảng cách từ thôn Sa Thổ đến huyện thành cũng tương đối xa, một đường đi tới lại không thấy bao nhiêu người. Thỉnh thoảng gặp được người đi đường thì cũng là một thân qua loa, thần sắc căng thẳng, trên người mang theo cảm giác khẩn trương khó hiểu.

Đến khi Đại Ngưu và Lý Phát Tông đi đến bên ngoài huyện thành thì trời cũng đã tối.

Từ xa nhìn lại, có hai người lính canh đang canh gác ở cổng thành đang đứng xiên xiên vẹo vẹo. Ngoài thành có rất nhiều người, nhìn không rõ là lưu dân hay là dân thường, nhưng không ai trong số họ muốn vào thành. Ngồi một hồi lâu, không chỉ có không có người vào mà ngay cả người ra khỏi thành cũng không có.

Đại Ngưu cảm thấy kỳ quái, trong lòng sinh ra vài phần cảnh giác. Hắn kéo Lý Phát Tông đến một nơi xa vắng người, tháo bọc

quần áo ra, trải rộng đồ đạc bên trong ra, khiến cho bọc quần áo căng phồng trở nên bằng phẳng.

Sau đó hắn cởi áo ngoài ra, quần chặt bọc quần áo bằng phẳng lên bụng rồi mới mặc áo lại.

Lý Phát Tông nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của hắn, bọn họ chỉ có hai người, thân cô thế cô, nếu giấu kỹ đồ đạc thì sẽ ít bị để mắt tới.

Hắn nhanh chóng cởi bọc hành lý ra, học theo Đại Ngưu ngụy trang một chút.

Hai người lúc này trên thân không có vật gì, toàn thân gầy gò, chỉ có cái bụng hơi nhô lên trông không khác gì bộ dáng dân chạy nạn, nhìn cũng không quá bắt mắt.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người bọn họ mới chậm rãi đi về phía lính canh canh gác ở cổng thành. Đến khi đến trước mặt, Đại Ngưu nhe hàm răng trắng trên khuôn mặt ngăm đen bước tới hỏi: “Bình gia, quy định để được vào thành bây giờ là thế nào rồi?”

Lính canh bị hắn hỏi thăm liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không hỏi hắn làm gì, chỉ lười biếng nói: “Năm mươi văn một người.”

“Năm mươi văn!?” Đại Ngưu lắp bắp kinh hãi, không nhịn được kêu ra tiếng.

Lý Phát Tông lập tức căng thẳng kéo tay áo của hắn.

Tên lính canh kia thấy thế cười lạnh một tiếng, xua tay giống như đuổi ruồi, không muốn phí thêm miệng lưỡi với hắn.

Hai người đành phải chật vật đi sang một bên.

“Năm mươi văn một người, ông trời cũng không dám chào giá như thế. Số tiền này đủ làm cho hần một cái quan tài xấu xí cộng thêm hai cây nến tốt rồi!” Đại Ngưu đề thấp cổ họng tức giận nói.

Lý Phát Tông cũng nhú mày: “Chẳng trách không ai vào, giờ phải làm sao đây?”

Chẳng lẽ tìm một góc xó xỉnh nào đó rồi nhảy vào à?

Hần liếc mắt đánh giá tường thành.

Tường thành của huyện thành này được xây bằng đất đắp, bức tường hơi dốc, cao khoảng ba trượng. Chỗ này là một địa phương nhỏ, kỹ thuật xây thành cũng không quá tinh tế, bên ngoài không được lát gạch, lại rất khó leo lên bằng tay không. Chưa kể xung quanh thỉnh thoảng còn có mấy lính canh tuần tra, bên trên tường thành cũng có người đứng.

Ý nghĩ không thực tế này nhanh chóng bị loại bỏ, không bỏ tiền thì gần như không có khả năng vào được thành.

Hai người đang phiền muộn thì một tiểu hài tử bản thủ không biết từ chỗ nào chui ra tới bên cạnh, mỉm cười với Đại Ngưu: “Ta thấy các người nói chuyện rất có thần, không giống như mấy người dân chạy nạn bình thường. Nếu trên người các người còn có tiền thì có thể đưa cho ta, ta có biện pháp mang các người vào thành, bảo đảm rẻ hơn so với số tiền phải trả cho đám chó giữ nhà kia!”

Chương 31: Chương 31

“Người có biện pháp vào thành à?”

Lúc đầu Đại Ngưu liền cảnh giác, sau đó lại nghi ngờ: “Người cứ nói ra như vậy, cũng không sợ ta đi cáo trạng sao?”

Lý Phát Tông đứng bên cạnh cũng nheo mắt lại.

“Người cứ đi báo đi, xem hắn có tin người không!” Hải tử lau mặt tỏ vẻ vô lại, cũng không giải thích nhiều nhưng giọng điệu lại có chút không kiên nhẫn: “Rốt cuộc thì hai người có tiền không, đừng làm ta lãng phí công sức ở đây nữa.”

“Bao nhiêu tiền?” Đại Ngưu do dự hỏi.

“Người có bao nhiêu?” Tiểu hải tử kia hỏi lại.

Đại Ngưu lấy từ trong n.g.ũ.c ra mười văn tiền quơ quơ trước mặt hắn.

“Chỉ có vậy thôi à?” Tiểu hải tử thất vọng khoát tay: “Được rồi được rồi, người cứ coi như ta chưa nói gì đi!” Nói xong, tiểu hải tử xoay người rời đi.

“Này, chờ một chút!” Đại Ngưu cắn răng, tóm lấy bả vai hắn.

Bọn họ khó khăn lắm mới rời núi một chuyến, cũng không thể đi một chuyến vô ích được. Nếu để chuyện của Tây Nương bị trì hoãn lâu thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Những lời tiểu hài tử này nói cũng không thể tin hết hoàn toàn được, nhưng quả thật đang có một con đường bày ra ở trước mắt. Thấy hắn nói chuyện có vẻ chắc chắn như vậy, nói không chừng thực sự có một con đường khác để vào thành, hỏi trước cho rõ ràng vẫn là không sai.

Đại Ngưu quay đầu nhìn Lý Phát Tông, lại ghé vào tai tiểu hài tử, nhỏ giọng nói: “Chỗ chúng ta còn có một ít đồ ăn, ngươi có nhận không?”

Thời buổi này lương thực quý giá, về cơ bản có thể dùng như tiền, chưa kể đồ ăn mà hắn mang theo còn có món bánh bột đặc biệt mà Phương Tiên Nhi cho, chỉ cần chứng minh được hiệu quả thì tám phần là có thể đáng giá rất nhiều tiền.

Chỉ là thứ này không thể đưa cho lính canh thủ thành được, miễn cho tiền mất tật mang.

Tuy nhiên, lại có thể dùng để thăm dò ý tứ của tiểu hài tử này.

Dù sao thì từ giọng điệu vừa rồi của hắn có thể thấy hắn cũng rất chán ghét mấy gã lính canh kia, có lẽ hai bên không phải cùng một phe.

“Đồ ăn sao?” Ánh mắt của tiểu hài tử kia đảo một vòng, quả nhiên không vội vàng đi nữa mà dừng bước quay đầu nhìn về phía Đại Ngưu: “Ta không muốn nhận mấy thứ lá rụng.”

Ý tứ này chính là, thức ăn bình thường thì hắn chịu lấy.

Lần này Đại Ngưu lại không chủ động nói rõ chi tiết mà thận trọng nói: “Không phải những thứ kia, là thứ thật sự có thể ăn được. Nhưng bây giờ ngươi phải nói cho rõ ràng trước, phải cần

bao nhiêu thì mới có thể mang bọn ta đi vào, nếu như không đủ thì bọn ta lại nghĩ biện pháp để góp thêm.”

Tiểu hài tử nghĩ nghĩ: “Hai người các người đưa cho ta tổng cộng nửa cân lương thực thô hoặc là thứ gì đó tương đương, ta sẽ mang các người đi vào.”

Lúc này nửa cân lương thực đại khái chính là lượng lương thực mà một người ăn tiết kiệm một ngày. Trước khi đám Đại Ngưu vào núi, chỉ riêng lương thực thô đã bán được sáu mươi văn một cân, thế nhưng cũng đã rất khó mua được rồi.

Bọn họ đã từng cố ý hỏi giá lương thực hiện nay, lương thực thô đại khái bán với giá tám mươi văn một cân, nửa cân là khoảng bốn mươi văn.

Với cái giá mà tiểu hài tử này đưa ra chia đều cho hai người thì mỗi người khoảng hai mươi văn, so với cái giá mà lính canh thủ thành đưa ra thì quả thật rẻ hơn rất nhiều.

Hơn nữa cách vào thành của hắn không giống với lính canh, chắc chắn sẽ còn kèm theo nguy hiểm. Tính theo cách này thì dùng đồ ăn để đổi thì cũng có thể chấp nhận.

Mức giá này tính ra cũng hợp lý, cũng chứng tỏ rằng con đường mà tiểu hài tử này đưa ra có xác suất tin cậy cao.

Khả năng tính tiền của Đại Ngưu không tệ, chớp mắt đã nhắm tính xong, trong lòng đã có tính toán.

Hắn nói với tiểu hài tử: “Nửa cân lương thực thô vừa đủ cho một người ăn một ngày, số đồ ăn của ta vừa vặn có thể đủ ăn cho một ngày, như vậy giao dịch này có thể làm được. Vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm thế nào?”

Tiểu hài tử kia nghe xong có chút bất ngờ, nói thật, thời buổi này lương thực còn khó kiếm hơn so với tiền, hai người này

không có tiền, vậy mà lại nguyện ý đưa lương thực?

Hắn lắc lắc đầu, không quan tâm đến chuyện của người khác mà nói với Đại Ngưu: “Đã như vậy thì chờ đến khi trời tối hoàn toàn rồi chúng ta lại gặp nhau. Đến lúc đó người cứ đưa đồ ăn cho ta, trước khi vào thành đưa một nửa, chờ sau khi vào thành, một nửa khác tự có người thu.”

Cách sắp xếp này nghe có vẻ rất chu đáo, Đại Ngưu đương nhiên đồng ý, thấy tiểu hài tử kia dường như rất có thành ý, hắn suy nghĩ một chút, do dự nói:

“Đồ ăn của ta có chút đặc thù, cũng là ta ngẫu nhiên lấy được thôi. Thứ này rất chống đói, nhưng cũng có một khuyết điểm...”

Nói xong, hắn xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ sờ vào trong n.g.ũ.c áo tìm một lúc lâu, lấy ra một miếng lương khô, xoay người lại đưa cho tiểu hài tử kia xem.

Thấy đối phương lộ ra dáng vẻ nghi ngờ, hắn mở miệng nói:

“Khuyết điểm chính là nhìn vào thì thấy tương đối nhỏ, nhưng kỳ thật thứ này chỉ cần ăn một miếng là có thể chống đói cả một ngày. Nếu như nấu thành cháo để ăn thì có thể nấu ra được nửa nồi, cũng đủ cho cả một đám người ăn một bữa no.”

“Nếu người thật sự có thể mang ta vào thành, ta có thể cho người hai miếng, đủ để chống đói hai ngày, tính ra vẫn là người kiếm lời.”

“Chỉ là, nó chỉ lớn có chừng này nên đến lúc giao hàng chỉ sợ người không tin lời của ta, cho nên ta cho người miếng này trước, người cầm về ăn xem hiệu quả thế nào rồi lại nói sau.”

Trên người Đại Ngưu và Lý Phát Tông mang theo mười gói lương khô, mỗi gói có bốn miếng nhỏ, lấy ra hai miếng cũng không quá đau lòng.

Đưa đồ trước, một là để chứng minh hiệu quả của lương khô, hai là thể hiện sự tín nhiệm đối với tiểu hài tử, ba là để thăm dò.

Nếu như tiểu hài tử này cầm lương khô rồi nhưng đến lúc đó còn thất ước thì cũng coi như là sớm nhìn rõ con người của hắn.

Chuyện cứu người này vốn đã rất khó, làm thế nào cũng đều có nguy hiểm, đành đi một bước tính một bước vậy.

Đại Ngưu nhét lương khô vào tay tiểu hài tử.

Tiểu hài tử kia cầm miếng lương khô ngơ ngác, khô khốc hỏi: “Người đưa cho ta luôn sao? Người tin ta à?”

Lúc trước hắn nói chuyện vô cùng lão luyện, lúc này lại ngược lại, lộ ra mấy phần tính trẻ con.

Tiểu hài tử vốn không tin lời Đại Ngưu nói.

Làm gì có cái gì mà chỉ to bằng cái rắm mà có thể chống đói cả một ngày chứ?

Cho dù là ăn rồi uống thêm nước vào thì có thể chống đỡ mấy canh giờ cũng đã coi như không tệ rồi!

Nhưng lúc này Đại Ngưu lại đưa lương khô ra trước khiến cho ý nghĩ của hắn không tránh khỏi bị d.a.o động.

Đối phương đã làm như vậy, chẳng lẽ cái bánh bột này thật giống như hắn nói sao?

Hay là bây giờ hần cứ lấy về thử một lần, chẳng phải lời nói dối sẽ bị lộ tẩy à?

Tiểu hài tử nhướn mày, cảnh giác suy nghĩ về khả năng cái bánh bột này có độc, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đối phương có độc c.h.ế.t hần thì cũng chẳng có ích lợi gì, lại yên lặng từ bỏ suy đoán đó.

Hần mở miệng tạm biệt Đại Ngưu: “Được rồi, ta nhận lấy trước, nếu như người không gạt người thì đến lúc đó cứ đứng giờ tới đây là được, tuyệt đối sẽ không để người phải thất vọng!”

Đại Ngưu cũng gật đầu: “Được rồi, đến lúc đó gặp!”

Nói là đến lúc đó gặp nhưng hai người bọn họ cũng không đi đến nơi khác, chỉ là đi ra xa một chút, tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lấy ống trúc ra uống mấy ngụm nước đường, lại giống như kẻ trộm lấy chút đồ ăn lót bụng, hai người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cả ngày trong đầu cuối cùng cũng được thả lỏng không ít.

Ở bên kia, tiểu hài tử kia cầm miếng bánh bột mà Đại Ngưu đưa lặng lẽ đi đến một chỗ khuất.

Chỗ này có một gốc cây, trên đồng cỏ đại bên cạnh có một nam nhân đang ngồi ngủ gật, trên mặt bị bôi đen bảy tám phần, nhìn không ra tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy bộ râu quai nón bên má hần, thân hình lại trông rất rắn chắc.

Tiểu hài tử còn chưa đến gần, nam nhân kia đã hơi mở mắt.

“Thạch thúc.” Tiểu hài tử lên tiếng chào hỏi, ngồi xuống bên cạnh hần, bẻ bánh bột trong tay thành hai nửa, đưa qua một nửa: “Bánh bột cháu vừa lấy được, thúc cũng nếm thử đi.”

Nam nhân kia cầm lấy, chăm chú nhìn một lúc rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó liền bỏ vào trong miệng ăn.

“Tiểu tử, lại to gan nữa rồi, dám lấy ta ra thử độc hả?”

Hắn nói xong, dùng một lát, nuốt miếng bánh bột trong miệng xuống, cảm nhận hương vị rồi nói: “Vị cũng tạm được, lấy ở chỗ nào đấy?”

Tiểu hài tử thấy thế, cười hắc hắc, bỏ nửa miếng còn lại vào trong miệng mình, vừa nhai vừa mơ hồ nói: “Ăn cũng ngon đấy, cháu dùng điều kiện đổi với người ta.”

“Điều kiện? Người có thể có cái gì...” Thạch thúc nhíu mày, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nghiêm nghị hỏi: “Chờ một chút, người sẽ không ngu đến mức dùng chuyện vào thành để làm giao dịch đấy chứ?”

Tiểu hài tử không ngờ hắn lại phản ứng lớn như vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, gượng gạo nói: “Dù sao thì chúng ta canh chừng ở chỗ này mười ngày nửa tháng cũng không có tác dụng gì, mà để trống cũng là để trống...Gần đây tình huống trong thành không tốt, chúng ta không có tiền cũng không có lương thực, dù sao cũng phải nghĩ chút biện pháp mới...”

“Đây là biện pháp mà người nghĩ ra sao? Tiểu súc sinh, trí thông minh của người suốt ngày chỉ dùng trên mấy cái khôn vặt thôi, mấy lời trước kia ta nói với người chỉ là gió thoảng bên tai hết rồi!”

Thạch thúc hung hăng day day mi tâm: “Trước tiên người nói lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi cho ta nghe, để ta nghĩ xem có cách nào quay đầu được không. Loại chuyện này chúng ta tuyệt không thể tùy tiện xen vào!”

Chương 32: Chương 32

Huyện thành bên này gà bay chó sủa, bên kia, mấy người Tảo Nhi trở về núi cũng gặp không ít chuyện.

Xuất phát từ sự cẩn thận, các nàng cũng không có đi thôn Thạch Đầu, trực tiếp liền vào núi. Bởi vì trên đường trở về có thêm Đông Ca Nhi, đoàn người còn phải chú ý hài tử, sau khi vào núi càng đi cẩn thận từng li từng tí.

Lần này bọn họ vẫn là vừa tiến lên vừa nhìn chăm chăm mặt đất, tận lực tránh đi tung tích có người, nhưng không thuận lợi giống với lúc đi, nửa đường bỗng nhiên xảy ra sự cố, gặp một nhóm người khác ở thật xa.

Rất nhanh, người ngựa hai phe đều giống như châu chấu bị kinh sợ, quay đầu nhảy về hướng ngược lại, rất nhanh đã kéo giãn khoảng cách.

Không biết đi bao xa, chung quanh rốt cuộc nghe không được động tĩnh, Tảo Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ n.g.ự.c thở dài:

"Mẹ ơi, thật đúng là làm ta sợ hết hồn! May mắn trong lòng những người kia cũng có kiêng kị, không đi theo chúng ta, bằng không trong thời gian ngắn thật đúng là khó xử lý!"

Để cho tiện hành động, lần này nàng ấy ra ngoài không cầm rìu, trong lòng luôn cảm thấy không đủ an tâm.

Lưu Nhị Sơn cũng gật đầu: "May mà có Phương Tiên Nhi phù hộ."

Hắn ngẩng đầu, xuyên qua chạc cây thưa thớt nhìn về phía bầu trời, nói: "Phương hướng lệch rất xa, cũng may hôm nay thời tiết tốt, còn có thể đi theo mặt trời tìm về nhà."

Đoàn người tiếp tục đi về hướng sơn động.

Đi hồi lâu, bỗng nhiên ở trên một sườn núi mặt hướng về mặt trời, thấy được một cái cây to lớn.

Trên cành cây này treo rất nhiều trái cây, trong màu xanh sẫm lộ ra màu tím, trên cành cây quăn đầy chạc cây hình gai nhọn.

"Thật tốt quá, nơi này lại có một cây bồ kết!"

Tảo Nhi hưng phấn hô một tiếng, nhìn lại mặt đất, đất đai hoặc bụi cỏ dại, quả nhiên có rất nhiều bồ kết chín rụng xuống.

Nàng ấy lập tức nhào qua nhặt lên.

Những người khác thấy thế, cũng nhao nhao mang theo nụ cười cùng nhau đi qua nhặt bồ kết.

Trước kia khi ở thôn, bờ sông gần đó có hai cây bồ kết. Người dân trong thôn ở xung quanh thường hái bồ kết về rửa đồ. Sau đó trong ruộng mất mùa, hai cây kia vừa mọc ra ít đồ, đã bị hái đi ăn, không ai thấy quả bồ kết chín nữa.

Sau khi lên núi, đoàn người chưa từng thấy cây bồ kết, ngày thường chỉ có thể dùng nước sạch rửa đồ, lần này thì hay rồi, lại có bồ kết mới để dùng!

Phải biết rằng bồ kết này là bảo bối tốt.

Mở bồ kết ra, quả nhỏ được móc ra tên là tạo mễ, có thể ăn được. Vỏ ngoài bị giã nát rồi để trong nước, chà xát mạnh một chút là có thể tạo ra rất nhiều bọt, bọt này có thể dùng để giặt quần áo hoặc là gội đầu, giặt xong sạch sẽ vô cùng.

Nó không chỉ có thể dùng để tắm rửa mà ngày sau nếu lại bắt được con mới có da lông, được da mới, lúc rửa sạch da lông cũng rất có tác dụng, rửa xong có thể để cho lông càng thêm bóng loáng mềm mại.

Tảo Nhi quay đầu, nói với Lưu Nhị Sơn: "Nhị Sơn thúc, thúc tương đối biết đường, có thể nhớ kỹ chỗ này không? Như vậy sau này chúng ta có thể thường xuyên tới hái bồ kết rồi!"

Lưu Nhị Sơn gật đầu đồng ý: "Được rồi, yên tâm đi, chờ ngày sau muốn tới thì nói một tiếng, ta dẫn các người tới."

Lần này ra ngoài đều mang theo bọc đồ, không có người đeo gùi, nhặt bồ kết cũng chỉ có thể nhét vào trong bọc đồ, đợi trong bọc được nhét đầy rồi, Tảo Nhi còn cuốn vạt áo lên lại bọc thêm một túi nhỏ.

Nhìn bồ kết đầy ắp, nàng ấy thoải mái cười nói: "Những thứ này mang về hẳn là đủ dùng một thời gian."

Lưu Nhị Sơn nghe xong, nhìn chằm chằm gai nhọn trên thân cây bồ kết nói: "Không vội, hôm nay lấy một ít một chút cũng không sao, ngày mai như thế nào cũng phải qua một lần nữa."

"Sáng mai tới đây sao?" Tảo Nhi kinh ngạc.

Bên này cách sơn động một khoảng cách rất xa, cũng không phải phương hướng kiếm ăn mà các nàng quen thuộc.

Lưu Nhị Sơn "Ừm" một tiếng: "Cửu công nói với ta, những cây gai bồ kết này hình như cũng có thể dùng làm dược liệu, cụ thể

có thể trị gì thì ta cũng đã quên, nhưng chúng ta bây giờ cái gì cũng thiếu, thứ này khẳng định không thể bỏ qua."

Hắn xích lại gần nhìn những cây gai này, sắc bén nhọn hoắt, đáng dấp rất khó giải quyết.

Hắn nhìn xuống xúc động trực tiếp giơ tay hái xuống, lẩm bẩm: "Ngày mai phải quần thêm hai lớp vải trên tay rồi mới trở lại."

Sau khi quyết định xong hành trình ngày mai, đoàn người bọc bồ kết trở về, rớt cục trước khi mặt trời lặn đã chạy về sơn động.

Biết bọn họ hôm nay muốn rời núi, người ở lại trong động ai nấy đều lo lắng, vừa nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, tất cả đều căng thẳng người, chờ có người đi điều tra qua, xác nhận là người một nhà, một đám người lập tức liền dừng mảnh lao ra ngoài, vây quanh mấy người trở về mồm năm miệng mười nhao nhao lẫn tai.

"A tử, rốt cuộc tử cũng trở về rồi!"

"Nhị Sơn thúc, cha ta đâu?"

"Quần áo này bọc cái gì thế? Ôi, thật là nhiều bồ kết, nhặt được ở đâu thế?"

Lý bà tử càng chen đến trước mặt Lưu Nhị Sơn, nhìn đứa nhỏ trong n.g.ực hắn, trừng to mắt kêu lên: "Đông ca nhi ngoan của ta, sao con lại tới đây, mẹ con bọn họ đâu rồi?"

Lưu Nhị Sơn nghe đến choáng váng đầu, vội vàng giơ tay lên nói: "Đợi một chút, đừng vội, để cho chúng ta buông đồ xuống đã, thở một hơi, sau đó từ từ nói!"

Đám người rất nhanh an tĩnh lại, Tảo Nhi các nàng buông bọc đồ xuống, uống hai ngụm nước, lại ăn vài thứ, lúc này mới ngồi xuống tảng đá cửa sơn động, bắt đầu kể chuyện lần này rồi nói.

Bọn nhỏ tự giác cầm sợi, trước tiên giữ quả bồ kết trong bọc đồ ra, lại mang sợi chuyển đến nơi náo nhiệt, vừa bóc vỏ bồ kết vừa nghe người lớn nói chuyện.

Tảo Nhi miệng lưu loát hơn chút, sự việc để cho nàng ấy nói.

Bởi vì đây là chuyện nhà Lý gia, hơn nữa hôm nay hai người Đại Ngưu bọn họ khẳng định không về được, cũng không tiện bịa nguyên do, Tảo Nhi liền kể lại từ đầu tới đuôi một lần.

Bao gồm bắt trộm, Đông ca nhi chịu đói, còn có chuyện Tây Nương bị bắt đi đổi lương thực, một chút cũng không giấu diếm.

Đừng nói, lần này các nàng rời núi gặp chuyện, nói đến thật đúng là thăng trầm, giống như câu chuyện người ta hay kể.

Khi Tảo Nhi nói đến việc dạy dỗ tên trộm, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau khi nghe được chuyện của Tây Nương, mọi người liền trở nên buồn bực, lửa giận trong lòng bốc lên, chỉ mong người Trương gia phát điên, hoàn toàn không phải là thứ gì.

Ngay cả thôn dân nghe xong cũng tức giận như vậy, chớ nói chi là Lý bà tử, đây chính là cảnh ngộ của nữ nhi ruột của bà ấy!

Chỉ thấy Lý bà tử đau lòng ôm Đông ca nhi, vỗ đùi mắng:

"Trương gia đáng chịu đ.â.m ngàn đao, Trương Kỷ Đống Trương Kỷ Đống, khó trách đặt tên cho con hần là Kỷ Đống, ta thấy chính là ném vào mấy đồng phân để ăn! Bằng không sao có thể làm ra loại chuyện khốn nạn này chứ?"

"Cả nhà bọn họ thật đúng là bọn trâu ngựa da chó, trước kia giả bộ là dạng chó, lần này lột da, rốt cục cũng hiện ra bộ mặt súc sinh, bọn họ c.h.ết đời đáng đời!"

Không có cách, biết người biết mặt không biết lòng, trước kia người nhà này thật sự giống người, chẳng ai ngờ rằng sau này gặp chuyện liền sẽ biến thành dạng này.

Lão thái thái mắng xong liền khóc: "Tây Nương của ta, Phát Tông ơi!"

Cái chuyện khốn nạn này xảy ra, không chỉ khiến cho Tây Nương của bà ấy chịu khổ mà còn phải khiến nhi tử bà ấy vào thành một chuyến, cũng không biết trong huyện kia là tình huống gì, một đôi nhi nữ ngoan của bà ấy thật sự là kiếp trước thiếu nợ Trương gia!

Cha nường Đại Ngưu cũng thở dài theo.

Chương 33: Chương 33

Chuyện Trương gia này quả thật làm người ta tức giận.

Nhi tử nhà mình thiện lương gan dạ, có thể chủ động vào thành hỗ trợ cứu người, khiến bọn họ cảm thấy rất kiêu ngạo, chỉ là làm cha mẹ, cũng không thể tránh khỏi lo lắng vấn đề an toàn của Đại Ngưu.

Im lặng một lúc, Lưu Nhị Sơn nói: "Thúc và thẩm, các người cũng đừng quá lo lắng, ta đã nói với hai người bọn họ rồi, hai ngày nữa nếu không thấy bọn họ trở về thì xuống núi tìm người!"

Tảo Nhi cũng an ủi: "Phát Tông thúc cùng Đại Ngưu, hai hán tử có thể chạy có thể nhảy, phỏng chừng sẽ không xảy ra nhiều loạn gì lớn."

"Chính là tình huống ở chỗ Tây di không dễ nói, nhưng hẳn là cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần người khỏe mạnh, sau đó nghĩ biện pháp đón ra, ở trong núi chính là cuộc sống mới!"

Chuyện có ra sao, chỉ có thể nói như vậy trước. Lời nên nói cũng đã nói xong, mọi người đều tự tản ra, tiếp tục tập trung sinh hoạt.

Trong lúc nói chuyện, tạo mễ đã được bọn nhỏ lột sạch sẽ, tiếp theo là đun nước giã vỏ, chà ra bột xà phòng tươi mới, rửa mặt

và tắm giặt sạch sẽ.

Nhưng mà, vốc nước xà bong đầu tiên được xoa ra này, phải hiểu kính Phương Tiên Nhi trước mới được.

Hạnh Nhi các nàng múc một thùng nước sạch, lại đổ thêm nước xà bong, trực tiếp đi về phía Thịnh Quân.

Tuy nói hôm nay đã lau qua thân thể cho Phương Tiên Nhi, nhưng mọi người đều cảm thấy, nước trong sao có thể sạch bằng xà bông được?

Bọn nhỏ dựa theo quá trình quen thuộc mà động thủ, rất nhanh đã rửa cho Thịnh Quân sạch bong kin kít.

Cũng may Phương Tiên Nhi không mọc lông, rất dễ lau sạch sẽ.

"Xin bỏ tiền vào! Xin bỏ tiền vào!"

Nghe một chút, hôm nay Phương Tiên Nhi đại nhân đặc biệt hoạt bát, chắc hẳn cũng đã nhận ra cái tốt của xà phòng này ha?

Hạnh Nhi cười tủm tỉm nói: "Phương Tiên Nhi đại nhân vui vẻ, chúng ta cũng vui vẻ!"

Cô bé cũng không biết, Phương Tiên Nhi ồn ào như vậy cũng không phải bởi vì vui vẻ, mà là nghe drama đầy bụng, không ai thảo luận cùng, đang ghen đến hoảng.

Khi mọi người trong thôn nói về Tây Nương, Thịnh Quân cách đó không tính là xa, với khả năng quét hình hiện tại của nàng, rất dễ nghe được lời của mọi người.

Sau khi nghe xong, Thịnh Quân lòng đầy căm phẫn, lập tức cùng mọi người thóa mạ người Trương gia vô sỉ!

Đáng tiếc không ai có thể nghe hiểu nàng nói chuyện, một bụng tức giận chỉ có thể ghen ở trong lòng, nhiều nhất chính là thông qua "Xin bỏ tiền vào" phát tiết một chút mà thôi.

Ai, lúc nào mới có thể cùng người bình thường trao đổi một chút đây?

Tắm mình trong một lớp bọt mỏng, Thịnh Quân buồn bã nghĩ.

Thôi, vẫn nên nghĩ chút thực tế đi, chờ người Lý gia tới mua đồ, rơi thêm hai món hàng, trấn an tâm tình bị thương của các nàng một chút.

-

Huyện thành.

Sắc trời dần dần tối, đêm nay ánh trăng có chút ảm đạm, thỉnh thoảng còn tiến vào trong mây.

Hai người Đại Ngưu đợi trong bóng đêm đen kịt, bốn phía yên tĩnh không có tạp âm, nhưng lại hoàn toàn khác biệt với cảm giác thanh tĩnh sâu kín trong núi kia.

Nhiệt độ ban đêm hình như cũng không lạnh như trên núi.

Từ xa nhìn lại, trước cửa thành sáng lên ánh lửa, trên tường thành cũng có điểm lửa lác đác nhấp nhót, chậm rãi di chuyển sang ngang, đoán chừng là bó đuốc của binh lính tuần tra.

Thị lực của Lý Phát Tông và Đại Ngưu trong đêm đều không tốt lắm, nửa mò nửa di chuyển, mới lạng lẽ đi tới nơi hẹn với tiểu hài vào ban ngày.

Nơi này tương đối bí mật, nhìn vật càng cố hết sức, trong lòng Đại Ngưu căng thẳng, vô cùng không có cảm giác an toàn.

"Hai người tới rồi?"

Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của tiểu hài, trước mắt là hai đường hình dáng mơ hồ phát tối, một cao một thấp.

Sao lại có hai người đến đây?

Đại Ngưu âm thầm cau mày.

Nhưng hắn cũng không biểu hiện ra bất kỳ khác thường gì, chỉ sảng khoái đáp: "Đúng, hai ta tới đây, lát nữa chúng ta vào thành như thế nào?"

Nói xong lại cẩn thận ngẫm lại, chuyện vào thành này chỉ dựa vào bản thân tiểu hài quả thật không dễ làm.

Đại Ngưu lại yên lặng thả lỏng lông mày ra.

Tiểu hài không trực tiếp trả lời hắn, mà nói: "Trước tiên không vội vào thành, bên cạnh ta vị này là Thạch thúc, trước khi đi vào, ông ấy có việc muốn thương lượng với các người."

Có thể đem sự tình nói ở trước khi vào thành cũng là vì an ủi lòng bọn người Đại Ngưu, bằng không ở trên đường vào thành hoặc là sau khi vào thành đột nhiên mở miệng, liền lộ ra bọn họ rất không phúc hậu, có loại ý tứ áp chế người khác.

Đại Ngưu cũng nghĩ đến điểm này, liền nói: "Được, các người muốn thương thảo cái gì? Đúng rồi, gọi ta Đại Ngưu là được rồi."

Nam nhân được gọi là Thạch thúc kia thuận theo lời của hắn nói: "Đại Ngưu, hai người nhìn không giống người tránh nạn, lại ở trong lúc mấu chốt rối loạn như vậy đi vào trong huyện thành, chắc là có người muốn gặp, hoặc là làm chuyện gì đó quan trọng đúng không?"

Lý Phát Tông lặng lẽ dịch hai bước, ngăn trước mặt Đại Ngưu:
"Người đoán không sai."

Thạch thúc nói: "Đừng khẩn trương, ta không có ác ý. Chính là muốn nói, các người nhìn lạ mặt, đối với chuyện thu tiền ở cửa thành cũng không biết, nghĩ đến là đã lâu không tới huyện thành rồi. Cho dù vào thành, phỏng chừng cũng là luống cuống, rất khó làm thành chuyện."

Lời này cũng không sai, trong lòng hai người Đại Ngưu cũng rất rầu rĩ.

Đại Ngưu thở dài: "Đa tạ Thạch thúc nhắc nhở, nhưng chúng ta cũng có lý do không thể không vào thành."

Thạch thúc khoát tay áo: "Không tính là nhắc nhở, chỉ là ta muốn làm một giao dịch với các người."

Đại Ngưu hỏi: "Giao dịch gì?"

"Ngày hôm nay, các người cho tiểu hài tử nhà ta một miếng bánh ngọt, quả nhiên miếng bánh kia đặc biệt như người nói, hai ta chia nhau ăn một miếng, vậy mà cả buổi cũng không cảm thấy đói." Thạch thúc nói.

Hai người Đại Ngưu nghe hiểu, mục đích Thạch thúc nói giao dịch, đại khái chính là muốn hỏi bọn họ thêm chút bánh bột khô.

Cũng đúng, thời đại này có ai có thể cự tuyệt lương khô chống đói như vậy?

Huống hồ, lời của đối phương cũng không sai.

Cho dù hai người bọn họ vào thành, cũng chỉ có thể giống như chuột mất mù chạy loạn. Ngoài thành đều như vậy, tình huống trong thành phỏng chừng cũng không tốt, chờ thăm dò được chuyện của phú hộ Trương gia, rau cúc vàng cũng đã héo một nửa.

Nói như vậy, làm giao dịch với bọn họ cũng rất khả thi.

Dù sao đối phương ngay cả biện pháp vào thành cũng có, đoán chừng cũng có chút năng lực, nói không chừng là địa đầu xà trong huyện thành này thì sao?

Nếu như muốn tiền, trên tay bọn họ không có bao nhiêu, nhưng muốn giao dịch bằng bánh bột khô, bọn họ cũng có thể lấy ra mấy khối.

Quan trọng nhất là từ đầu tới đuôi, đối phương nói chuyện đều rất có thành ý, cảm giác như là người đáng tin.

Một chuỗi suy nghĩ hiện lên trong đầu Đại Ngưu, hắn rất nhanh nói tiếp lời Thạch thúc:

"Ý của Thạch thúc là muốn hỏi lai lịch của cái bánh bột này, hay là muốn lấy thêm chút bánh bột khô?"

"Thứ này xác thực chống đói, hơn nữa nấu lên có thể biến thành một nồi bột nhão, có thể cùng người trong nhà chia nhau ăn, so với lương thực bình thường tốt hơn rất nhiều."

Thấy hắn phản ứng nhanh, Thạch thúc cười nói: "Thì ra cái này gọi là bánh bột khô? Theo người nói như vậy, thật đúng là bảo bối tốt. Người nếu chịu nói cho ta biết lai lịch hoặc cách làm ra nó, vậy không thể tốt hơn, nếu như không được, chúng ta liền nói điều kiện khác."

Hắn dừng một chút, cũng không có cất giấu lời nói, gọn gàng dứt khoát nói: "Ta bên này có thể làm, chính là sau khi vào

thành giúp các người tìm chỗ nghỉ chân, còn có thể nghe ngóng một ít tin tức. Nếu như hai người các người có đủ đồ vật thì chúng ta cũng có thể làm nhiều chuyện hơn."

Đại Ngưu suy nghĩ một chút, nói đúng sự thật: "Lần này chúng ta vào thành là muốn tìm một người, dẫn nàng ra ngoài. Nếu mời các người làm loại chuyện này, đại khái là giá bao nhiêu?"

Thạch thúc suy tư trong chốc lát nói: "Muốn xem hỏi thăm tin tức gì, nếu như là người ở phố phường, ba năm miếng bánh bột khô là được rồi, nếu là những nhà giàu có kia, có chút nguy hiểm, phải mười đến hai mươi miếng."

"Về phần cứu người, còn phải hỏi thăm rõ ràng tình huống rồi đánh giá."

Chương 34: Chương 34

Đại Ngưu tính toán một chút, trên người hai người bọn họ tổng cộng mang theo mười bao bánh quy nhỏ, tổng cộng bốn mươi miếng, nghe ngóng tin tức khẳng định là đủ dùng, nhưng cứu người, đoán chừng không được.

Cũng may trên người bọn họ còn có bánh mì, thịt ruột và nấm khô, nói không chừng cũng có thể phát huy tác dụng.

"VẬY trước tiên vào thành, hỏi thăm tin tức một chút đi, sau đó lại bàn chuyện cứu người." Đại Ngưu nói.

Thạch thúc lên tiếng đáp được, sau đó nói: "Hai người đi theo ta."

Hắn vươn một bàn tay, bắt lấy cánh tay Đại Ngưu, lại nói, "Chúng ta phải lặng lẽ vào thành, lúc này không tiện châm lửa, tránh cho bị đám binh lính tạp nham kia phát hiện. Liền phải để hai người chịu khổ đi chui với ta rồi."

Đại Ngưu vội vàng nói: "Không khổ, Thạch thúc thật sự đã giúp chúng ta một việc lớn rồi!"

Mấy người nối liền cánh tay, xâu thành một chuỗi đi về phía trước, ánh mắt Thạch thúc ở trong đêm có vẻ rất sáng, đi đường rất vững vàng, còn có thể chuẩn xác lách qua chướng ngại vật cản đường.

Tiểu hài giao dịch với Đại Ngưu ban ngày đi ở cuối đội ngũ, vừa nghe được ngữ khí cảm kích của Đại Ngưu, âm thầm le lưỡi.

Nghe Đại Ngưu nói lời cảm tạ, nó không hiểu sao lại có chút chột dạ.

Còn nhớ rõ lúc ấy, nó nói với Thạch thúc chuyện mình nhận đồ ăn, đáp ứng mang bọn Đại Ngưu vào thành, liền bị mắng một trận.

Cũng là nó tuổi còn nhỏ, cân nhắc không chu toàn, xem quá nhẹ con đường vào thành này.

Sau khi bị Thạch thúc véo lỗ tai dạy dỗ một trận, nó mới ý thức được việc này nghiêm trọng cỡ nào.

Cũng may lúc ấy nói với Đại Ngưu, không để lộ vào thành rồi cuộc là dùng biện pháp gì.

Thạch thúc liền nói, để hăn buổi tối lại đi một chuyến, liền nói bọn họ xảy ra chuyện, từ chối công việc dẫn người vào thành này.

Chính là bánh ngọt kia đã ăn sạch, chỉ có thể lấy chút lương thực thô theo giá trả lại cho người ta.

Vốn dĩ mọi chuyện đã được bàn bạc xong xuôi, nhưng đến buổi tối, cả hai người đều nhận ra điểm kỳ diệu của bánh ngọt đó.

Ăn xong thật sự là không có chút đói bụng nào!

Lúc này tiểu hài mới nhớ tới lời Đại Ngưu đã nói, vội vàng nói với Thạch thúc, lại bị gõ đầu hai cái.

Thạch thúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Chuyện quan trọng như vậy, sao lúc trước ngươi không nói?"

Tiểu hài nhi vô cùng uất ức: "Nếu như ta nói trước, thúc có thể tin ta sao?"

Điều này cũng đúng, nếu không phải tự mình trải nghiệm, công hiệu của bánh ngọt này ai có thể tin?

Thạch thúc trầm mặc, sau đó liền thay đổi chủ ý.

Vì loại bánh ngọt kỳ lạ này, mang hai người kia vào thành sẽ không lỗ.

Hơn nữa, con đường vào thành của bọn họ phải che lấp, đồ ăn của đối phương không phải cũng là bảo bối sao, phải giấu diếm sao?

Chỉ cần trong tay hai bên đều nắm nhược điểm, cái giao dịch này liền có thể làm tiếp.

Vì vậy hai người buổi tối liền đứng giờ đến nơi, không có thất hẹn.

Bọn Đại Ngưu cũng không biết chuyện suýt nữa bị người ta cho leo cây, vẫn đi theo sau Thạch thúc.

Mấy người đi tới một nơi.

Thạch thúc thấp giọng nói: "Chờ ta chốc lát."

Sau đó liền ngồi xổm xuống, lục lọi trên mặt đất.

Một lát sau, hắn gạt đám cỏ dại trên mặt đất ra, vậy mà nhấc lên một tấm ván gỗ, dưới tấm ván là một cái cửa hang đen sì.

Thạch thúc quay đầu lại, gọi tiểu hài nhi nói: "Xử Sinh, con xuống trước đi, đốt đuốc lên, đưa xa một chút, ta lại để cho khách nhân xuống dưới!"

"Được!"

Tiểu hài nhi đáp ứng một tiếng, liền nhảy vào trong hố đen, động tác lưu loát giống như gà rừng.

Rất nhanh phía dưới truyền đến tiếng vang rơi xuống đất.

Ước chừng tìm tòi một hồi lâu, phía dưới rốt cục sáng lên ánh lửa m.ô.n.g lung.

Thạch thúc thấy thế, lúc này mới nói với Đại Ngưu bọn họ: "Được rồi, các người đi xuống đi, đi theo Xử Sinh đi là được."

Đám Đại Ngưu còn ngây ra như đồ ngốc, Thạch thúc lại kêu hai tiếng, hai người bọn họ mới định thần lại.

Hai người bọn họ cũng đã nghĩ tới, đối phương có thể dẫn bọn họ vào thành, nhất định là có chút năng lực, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới vậy mà có năng lực như vậy!

Xem tình huống trước mắt, đám người Thạch thúc hơn phân nửa là từ dưới đất mở ra một đường ngầm vào thành?

Không dám nghĩ con đường ngầm này hao tốn bao nhiêu công phu, lại lặng yên không một tiếng động đào ra như thế nào, hai người hoảng hốt theo đó nhảy vào địa động.

Thạch thúc cũng không có đi theo, nghĩ đến là muốn trông coi cửa hang.

Cũng đúng, con đường ngầm như vậy, dù sao cũng phải có người trông chừng mới an tâm.

Mắt thấy Thạch thúc muốn đóng tấm ván gỗ lại, Đại Ngưu do dự một lát, bỗng nhiên gọi hắn một tiếng, từ trong quần áo lấy ra một khối bánh bích quy bọc giấy ném lên.

Một mình gác đêm không dễ dàng, có một miếng bánh, đói bụng cũng có thể lót dạ.

Đây cũng là nhận ân tình đối phương để cho bọn họ đi đường ngấm.

Thạch thúc sững sờ, từ dưới đất mò lấy bọc giấy, đưa đến chóp mũi ngửi một cái, cười nói: "Đa tạ."

Nói xong, hắn liền đóng tấm ván gỗ lại.

Đại Ngưu quay đầu lại, thấy đứa nhỏ tên là Xử Sinh cầm đuốc đứng ở cách đó không xa, hướng bọn họ hô: "Các người đi theo ta là được!"

Nói xong quay đầu rời đi.

"Tới đây!" Hai người đuổi theo bước chân của nó.

Nhìn bóng lưng đơn bạc của đứa nhỏ, Đại Ngưu trầm nghĩ, một tiểu nhi lang đang yên đang lành, sao lại đặt tên là Xử Sinh chứ?

Nghe không khác gì súc sinh.

Có lẽ giống như người lớn nói, đặt một cái tên xấu càng dễ nuôi sống hơn.

Đại Ngưu hắn cũng là tên xấu, nhưng cũng không có nói thẳng ra như vậy.

Nghĩ xong lại nghĩ, hắn lại mượn ánh lửa yếu ớt, đánh giá tình huống bên trong con đường hầm này.

Vì phòng ngựa mặt đất trên đỉnh động sụp đổ, vách động bốn phía đều dùng gỗ, ván gỗ cùng tảng đá chống đỡ.

Công việc này vừa nhìn đã biết lượng công việc không nhỏ, còn cần thận tỉ mỉ, cũng không biết hao tâm tốn sức đào bao lâu mới làm ra một con đường như thế.

Nhưng nhìn khúc gỗ có chút cũ kỹ, nói không chừng địa đạo này tồn tại rất xa xưa thì sao?

Có lẽ không phải bọn họ tự mình đào?

Trên mặt đất hai bên đường hầm còn bày biện không ít đồ vật linh tinh, đủ loại kiểu dáng rương gỗ giỗ đều có, nghĩ đến con đường này ngoại trừ để người đi lại, còn là một địa phương trữ hàng.

Đại Ngưu không nhịn được có chút hoang mang, địa đạo quan trọng như vậy, đối phương làm sao lại lấy tiền dẫn người vào thành chứ?

Lỡ như bọn họ tiết lộ nơi này ra ngoài, tổn thất cũng không phải chỉ là mấy miếng bánh bột khô là có thể bù đắp.

Không nghĩ ra mấu chốt trong đó, Đại Ngưu cũng không biết hai người bọn họ là nhóm người ngoài đầu tiên đi đường này, có thể đi vào đều là phúc khí ôm lương khô, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Hắn chỉ có thể cho rằng đối phương là kẻ tài cao gan cũng lớn, có thủ đoạn đủ cứng, không sợ loại chuyện này.

Rất nhanh, ba người đã đi tới một cửa ải kỳ lạ.

Nơi này khác với sự rộng lớn trước đó, kết cấu gỗ chống đỡ trên đỉnh càng thêm tinh tế, đỉnh cũng thấp hơn, cần phải cúi người xuống mới có thể đi qua.

Xử Sinh dừng bước, quay đầu giải thích với hai người: "Đây là đến dưới chân tường thành, vì không phá hủy nền móng, tránh

cho tường thành sụp đổ, chỉ có thể phí chút tâm tư chống đỡ, vất vả các người khom lưng đi vào."

Đại Ngưu nghe xong, trong lòng lại toát ra vài phần kinh ngạc cảm thán.

Lần này vận khí của bọn họ thật không tệ, có thể tìm được người lợi hại như vậy hỗ trợ, việc cứu được Tây Nương lại lớn hơn vài phần!

Chờ qua tường thành, đi vào trong một hồi lâu, rốt cuộc thấy được điểm cuối.

Xử Sinh cầm cây đuốc vào vách động, từ mặt đất xung quanh nhấc lên một cái thang gỗ, đặt một cái thang ở cuối động, linh hoạt leo lên, vươn tay, gập ngón trở, theo quy luật ba lần nhanh hai lần chậm gõ lên tám ván gỗ trên đỉnh.

Cũng không lâu lắm, tám ván trên đỉnh đã bị xóc lên.

Xử Sinh nói với người phía trên: "Thạch thúc bảo ta dẫn theo hai người vào, các người hỗ trợ tiếp ứng một chút, đợi lát nữa đi lên ta sẽ nói tỉ mỉ!"

Dặn dò xong, nó liền nhảy xuống, ra hiệu bọn Đại Ngưu giảm lên thang đi lên: "Các người lên trước, ta dập tắt lửa!"

"Làm phiền người rồi!"

Đại Ngưu nói xong định leo thang thì bị Lý Phát Tông kéo sang một bên: "Ta lên trước."

Hắn không giải thích nhiều, hai ba bước đã giành trước leo lên thang.

Đại Ngưu biết hắn là trong lòng đang cẩn thận, vì đề phòng phía trên xảy ra chuyện, mới bảo vệ mình ở phía sau.

"Lên đây đi, cẩn thận một chút!"

Lại nghe thấy giọng của Lý Phát Tông, Đại Ngưu lên tiếng, cũng leo ra khỏi hang theo.

Chương 35: Chương 35

Chờ từ trong động nhô đầu ra, Đại Ngưu nương theo ánh lửa mờ tối, nhìn thấy nơi này tựa như là miếu hoang.

Xung quanh một đồng người bộ dáng ăn mày đang tò mò nhìn hắn, có lớn có nhỏ.

Đại Ngưu bị nhìn chăm chăm đến ngưỡng ngừng, vội vàng từ trong động bò ra, quay đầu cúi người, ân cần kéo Xử Sinh đi xem tình huống trong động lên.

"Cảm ơn." Xử Sinh không hiểu sao nhìn hắn một cái, nói tiếng cảm ơn.

Sau khi trở lại mặt đất, Xử Sinh ngồi xổm xuống, trước tiên đẩy tám ván gỗ ở cửa hang lại, sau đó trải cỏ đại lên trên, lúc này mới một lần nữa đứng lên, bàn giao tình huống với người xung quanh.

Cũng không nói tỉ mỉ, chỉ nói là Thạch thúc đồng ý, làm giao dịch với bọn Đại Ngưu, hỗ trợ cung cấp chỗ ở, lại tìm hiểu chút tin tức cho bọn họ, liền có thể đổi được một ít đồ ăn.

Nghe xong là chuyện Thạch thúc đã tỏ thái độ rồi, những người này liền không tiếp tục hỏi nữa.

Một thiếu niên lang nói: "Chuyện vào thành này, ban đêm hành động càng thêm thuận tiện. Nhưng hỏi thăm tin tức, vẫn là chờ

ban ngày rồi nói sau."

Đại Ngưu có chút tò mò cách bọn họ hỏi thăm tin tức, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Hắn chợt nhớ tới cái gì, mở miệng nói: "Ta nhớ Thạch thúc đã từng nói, hỏi thăm tin tức của người khác nhau giá cả cũng không giống nhau?"

Xử Sinh vỗ đầu một cái: "A đúng, là có chuyện này! Điều quên hỏi, các người rốt cuộc muốn hỏi thăm hộ gia đình nào?"

Đại Ngưu nói chuyện mình biết: "Là phú hộ họ Trương, chủ gia một mực không có con, hình như ở thành Đông?"

Bỗng nhiên xung quanh có một hài nhi kêu lên: "Ta biết rồi, người nói là nhà Trương môi bà!"

Đại Ngưu hoang mang nói: "Trương môi bà?"

Nghe thế nào cũng cảm thấy không giống!

Tiểu hài kia nói: "Người không biết đó thôi, trên mặt Trương lão gia kia mọc ra một nốt ruồi như bà mối vừa đen vừa lớn, chúng ta liền lén gọi ông ta là Trương bà mối!"

Thì ra là thế.

Lý Phát Tông nghe xong lại hỏi: "Nghe ý các người, hẳn là có chút hiểu biết về người nhà này?"

Đại Ngưu cũng không nhịn được nhìn về phía hài nhi kia.

Tiểu hài khoát tay áo: "Cũng may, chúng ta cũng không cố ý hỏi thăm chuyện nhà hắn, nhưng mà thê tử của bà mối kia đặc biệt thích xem tạp kỹ Hắc Chỉ diễn!"

Hắc Chỉ trong miệng hắc cũng là một tiểu hài nhi, nhưng không có ở đây.

Đại Ngưu suy đoán, đoán chừng đám người bọn họ có mấy cú điểm ẩn thân.

Xử Sinh tựa hồ cũng biết Trương gia, suy nghĩ một chút nói: "Các người vận khí tốt, nếu như là nghe ngóng tin tức nhà hắc, cũng không phải quá khó khăn, liền tính người mười hai khối bánh bột khô, thế nào?"

Mười hai khối, cũng chính là ba túi nhỏ.

Đại Ngưu và Lý Phát Tông nhìn nhau, gật đầu nói: "Được, cụ thể chúng ta muốn tìm tin tức của một nữ nhân, bây giờ người đó đang ở Trương gia."

Xử Sinh nói: "Được, vậy cứ định ra như vậy."

Đại Ngưu lấy từ trong quần áo ra mấy cái bọc giấy nhỏ, đếm ra sáu cái bọc lại, đưa qua: "Vẫn là quy củ cũ, cho người một nửa trước đi, chờ thăm dò được manh mối rồi đưa một nửa còn lại."

"Được!" Mắt Xử Sinh nhìn chăm chăm bọc giấy, rất nhanh liền nhận lấy.

Đại Ngưu lặng lẽ để ý động tĩnh của những người xung quanh, cũng không có gì khác thường.

Không trách hắc cảnh giác, dù sao bọn họ hiện tại đang đứng ở trong hang ổ của người ta. Thái độ thành thật quy củ của đối phương cũng làm cho trong lòng hai người càng thêm yên tâm.

Xử Sinh nhìn ánh mắt mong đợi của đám đông xung quanh, lưu luyến thu hồi bọc giấy, nói: "Nghĩ đến các người đều đã ăn rồi, đêm nay không ăn nó, sáng mai tỉnh lại rồi nói tiếp."

Đại Ngưu nhắc nhở một câu: "Các ngươi nhiều người như vậy, có thể cân nhắc lấy ba khối ra nấu một nồi cháo ăn, như vậy là đủ một bữa."

Xử Sinh kinh ngạc nói: "Ba miếng hầm nở đủ cho tất cả chúng ta ăn một bữa?"

Đại Ngưu cười gật đầu.

Bọn họ suốt ngày chia ra ăn, đã có kinh nghiệm.

Nhưng nấu sôi chia nhau ăn, cũng không có chống đói như một mình ăn.

"Được, chúng ta hiểu rồi!" Xử Sinh nở nụ cười, răng vẫn còn rất trắng.

Một bên có một nam nhân tuổi hơi lớn mở miệng nói: "Được rồi, sắc trời đã khuya, đều tìm chỗ nghỉ ngơi đi, tỉnh lại còn có đại sự phải làm. Hai vị cũng đừng chê nơi này đơn sơ."

Đại Ngưu vội vàng nói: "Không chê không chê!"

Nói xong, hần và Lý Phát Tông tìm một chỗ đất trống trải rơm rạ nằm xuống, đều cảm thấy nơi này rất tốt.

Làm sao lại ghét bỏ chứ? Nơi này dù có bị rách nát thì tốt xấu gì cũng là một căn nhà có thể ở đằng hoàng, nhưng so với sơn động của bọn họ thì điều kiện tốt hơn quá nhiều.

So với những người có bộ dáng như ăn mày này, bọn họ mới thật sự là kẻ lang thang đúng nghĩa!

Ngày hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng, Tảo Nhi các nàng ở trong núi liền lần lượt tỉnh lại.

Ăn một bữa mì ngon lành, bên trong còn thêm thịt ruột và rau.

Ăn xong lại hàn huyên một lát, chờ sương mù mờ ảo trên núi tan đi rất nhiều, một đám người liền lau miệng, đeo sọt chuẩn bị lên đường.

Hôm nay phải đi tới cây bồ kết bên kia, nhặt thêm một ít bồ kết về, lại hái luôn gai bồ kết.

Hôm qua trở về, Lưu Nhị Sơn cố ý đi hỏi công hiệu của gai bồ kết với Triệu lang trung.

Triệu lang trung nghe xong liền nói rất nhiều.

Nói gai bồ kết không chỉ có trừ phong rút độc, còn có thể giảm sưng sát trùng. Hái về cắt miếng phơi khô, có thể trực tiếp dùng cái này ngâm nước uống, cũng có thể mài thành bột, làm thành thuốc viên.

Ngoại trừ tiêu sưng, nó còn có thể làm giảm triệu chứng do mụn độc gây ra.

Phải biết rằng ngày thường chịu lạnh chịu mệt mỏi, hoặc là gặp phải sự cố về mặt ăn uống đều có khả năng bị lên mụn, lúc này bào chế xong gai bồ kết thoa ngoài da hoặc uống thuốc thì sẽ có công hiệu kỳ diệu.

Đối với đám người sinh sống trong núi như bọn họ, bất kể là mẫn đất hoạt huyết tiêu bầm, hay là gai bồ kết tiêu nhọt này, đều là thảo dược vô cùng hữu dụng, trên người thường chuẩn bị một ít luôn không sai.

Đoàn người rất nhanh đã tới nơi, phần lớn là nhặt bồ kết, chỉ có Lưu Nhị Sơn và Thiết Trụ hai người tới hái gai.

Gai bồ kết vừa cứng vừa nhọn, lúc hái cũng phải vạy phần cẩn thận, trên tay hai người đã quấn vải xong, cẩn thận nhìn chăm chăm gai bắt đầu nhỏ.

Dùng sức nhẹ là nhỏ không được, cái gai này giống như là cắm rễ ở trên cành cây, còn phải dùng chút kỹ xảo mới được.

Bởi vì cái này, hiệu suất của hai người cũng không quá cao, cũng may hôm nay đặc biệt vì thứ này mà đến, đoàn người cũng không nóng nảy.

Đang nhỏ, Thiết Trụ bỗng nhiên nói: "Cây gai này có thể cúng cho Phương Tiên Nhi không?"

Táo Nhi ở một bên nghe được, nhin không được giật giật khoe miệng: "Nếu muốn cúng lên, cũng nên lột chút tạo mề cho Phương Tiên Nhi đi."

Cúng tính là chuyện gì?

Tảo Nhi cảm thấy, chuyện dâng lễ này vẫn phải tinh tế một chút.

Điều kiện trên núi vốn dĩ đã đơn sơ, các nàng chỉ có thể tìm được một ít lâm sản để trả lễ cho Phương Tiên Nhi.

Nó lại ăn chay không ăn thịt, vậy nhất định phải tìm chút đồ tốt, mới có thể dâng lên được. Gai bồ kết đối với các nàng mà nói tuy là tốt, nhưng cũng không thể trực tiếp ăn, như thế nào cũng không giống đồ có thể dâng lên làm lễ.

Thiết Trụ xấu hổ nói: "Người nói có lý, là ta nghĩ sai rồi."

Một đám người tiếp tục vui đầu làm việc.

Cùng lúc đó, Thịnh Quân bị người ta nhắc tới lại không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Tối hôm qua nàng thức đêm xem phim, cả đêm không ngủ. Chờ đến khi xem xong, vừa vặn chính là thời gian mấy người Tảo Nhi ra ngoài.

Thịnh Quân đưa mắt nhìn các nàng rời đi, vốn đang muốn chọn bộ phim mới xem, bỗng nhiên phát hiện có một vị khách không mời mà đến xông đến trước mặt nàng.

Tên tiểu tử không mời mà tới này, là một con sóc con.

Gần như ngay khi nó bước vào phạm vi quét hình, Thịnh Quân đã nhạy bén phát hiện ra nó.

Con sóc nhanh chóng nhảy tới chỗ cách nàng vài mét, đứng tại chỗ nhìn xung quanh.

Đã lâu rồi chưa gặp qua động vật nhỏ như vậy, Thịnh Quân không nhịn được chào hỏi nó: "Xin bỏ tiền vào!"

Con sóc này rất to gan, cũng không bị động tĩnh của Thịnh Quân dọa chạy, mà đứng ở tại chỗ vểnh tai, cẩn thận nghe một lát liền chạy tới chỗ nàng.

Thịnh Quân nhìn nó đi tới trước mặt mình, ngửi tới ngửi lui trên người máy của nàng.

Vừa mới vô thức lộ ra nụ cười từ ái, con sóc liền đẩy tấm che mỏng manh nơi xuất hàng ra chui vào!

Thịnh Quân giật mình, nụ cười tươi cứng đờ trên mặt, cuống quýt kêu vài tiếng, sóc con vẫn làm như không nghe thấy thăm dò, cực kỳ không kiêng nể gì cả, mắt thấy sắp nhảy lên kệ hàng của nàng.

Chương 36: Chương 36

Thịnh Quân khẩn trương nhìn chăm chăm động tác của nó, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Nếu kệ hàng trong cơ thể nàng có nhiều thêm mấy hàng, có người từ chỗ xuất hàng thò tay vào, không chừng có thể mò được đồ trên kệ hàng của nàng.

Đang nghĩ đối sách, Thịnh Quân phát hiện sau khi sóc con nhảy lên kệ hàng, cũng không đụng phải thực thể của đồ ăn, mà là bị hư ảnh bao bọc của rau quả khô bao vây.

Xem ra đồ trên kệ hàng của nàng đều là hình ảnh 3D, đồ vật rơi ra lúc xuất hàng cũng là hình ảnh hoạt hình, đồ vật thực tế là trực tiếp xuất hiện ở học xuất hàng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thịnh Quân lập tức an tâm hơn không ít.

Nhưng mà, nói như vậy, sóc con muốn trữ lương thực vào mùa đông này sẽ không được ăn buffet, chỉ có thể tay không mà về.

Nàng cũng không có cách nào đưa nó đi cửa sau, cho một chút rau quả khô, trừ khi nó có thể học được cách ném tiền hoặc là ném quả thông.

Ách, điều kiện này hình như quá mức khó khăn...

Con sóc nhỏ vẫn rất thông minh, có lẽ cũng phát hiện mình đang làm việc vô ích, rất nhanh đã nhảy xuống kệ hàng, một lần nữa trở lại miệng xuất hàng, dự định rời đi.

Nhưng mà nó lại gặp phải vấn đề mới.

Tấm chắn ở học xuất hàng của Thịnh Quân là một chiều, chỉ có thể đẩy vào trong, không thể đẩy ra ngoài, sóc bị nhốt ở bên trong không thể ra ngoài, gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống.

Thịnh Quân cũng vô cùng sốt ruột.

Bất kể là ai, trong bụng có con sóc nhỏ nhảy nhót tung bừng đều rất khó tĩnh táo lại!

Dưới tình huống như vậy, vấn đề nàng phải lo lắng lại trở nên nhiều hơn.

Ví dụ như, có khi nào nó sẽ đi vệ sinh ở trong máy của mình hay không?

Còn có nếu cứ giam cầm như vậy, nó có thể bị c.h.ế.t đói hay không!

Lúc này Thịnh Quân chỉ có thể mong đợi Hạnh Nhi các nàng tới lau cho mình, sau đó phát hiện trong bụng nàng khác thường, cứu sóc con ra ngoài.

Nàng trông mòn con mắt đợi một lúc lâu, chắc là sau bữa trưa, cuối cùng Hạnh Nhi và mọi người cũng mang nước tới.

Thời cơ rất trùng hợp, lúc này con sóc nhỏ đang ỉu xiu đợi trên kệ hàng của nàng, từ bên ngoài nhìn vào hẳn là rất dễ thấy.

Thịnh Quân vội vàng mở miệng, hô vài tiếng xin bỏ tiền vào, muốn thu hút sự chú ý của Hạnh Nhi.

Hạnh Nhi quả nhiên bị hấp dẫn tới, nghi hoặc hỏi: "Phương Tiên Nhi đại nhân có chuyện muốn nói với chúng ta sao?"

Thịnh Quân vội vàng lên tiếng, sau đó lại lẩm bẩm ba tiếng.

Hạnh Nhi không thể nghe hiểu ý tứ của nàng, nhưng sau khi tới gần Phương Tiên Nhi, cô bé rất nhanh đã chú ý tới, trong bụng thông suốt của đối phương hình như có chút khác thường.

Thường ngày bên trong đều là những thứ màu sắc rực rỡ, nhưng hôm nay lại có chút khác biệt, trong đó một thứ gì đó đột nhiên trở nên hơi mờ.

Dường như còn có chỗ nào đó không đúng.

Hạnh Nhi lại đến gần hai bước, trợn to mắt nhìn kỹ, vừa vặn nhìn thấy một vật nhỏ nhảy xuống, trong học lấy hàng cũng truyền đến tiếng "Đông" quen thuộc.

Cô bé há to miệng, ngồi xổm xuống, chần chờ một lát, thật cẩn thận đẩy học lấy hàng ra, một bóng đen nhỏ mau lẹ từ bên trong chạy ra.

Hạnh Nhi theo bản năng trốn đi, cũng may Thúy Thúy tay mắt lanh lẹ, nhào tới thu thân thể nhỏ bé kia vào trong tay.

Bọn trẻ vây quanh xem xét, đều kinh ngạc nói: "Lại là một con chuột thông!"

"Sao trong bụng Phương Tiên Nhi lại có chuột thông?"

"Ta hiểu rồi!" Thúy Thúy bỗng nhiên ôm sóc con kêu lên: "Con chuột này, nói không chừng chính là chân thân của Phương Tiên Nhi!"

Không cẩn thận bắt được chân thân của Phương Tiên Nhi, bọn nhỏ đều có chút không biết làm sao.

Thúy Thúy nhìn về phía Hạnh Nhi: "Chúng ta bây giờ nên làm thế nào?"

Hạnh Nhi nghĩ nghĩ: "Chờ ta hỏi một chút, xem Phương Tiên Nhi còn ở bên trong hay không!"

Cô bé tiến đến trước mặt Thịnh Quân, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Phương Tiên Nhi đại nhân, ngài còn ở đây không? Ngài có quen biết con chuột thông này không?"

Thịnh Quân nhanh chóng nói hai tiếng "Xin bỏ tiền vào." tỏ vẻ mình không biết nó.

Hạnh Nhi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: "Vậy chúng ta liền thả nó đi?"

Thịnh Quân tỏ vẻ ủng hộ đối với quyết định này.

Được Phương Tiên Nhi đáp ứng, Hạnh Nhi quay đầu, gọi các tiểu bằng hữu cầm chút đồ ăn vặt mang theo trên người ra:

"Chúng ta mang chút đồ ăn cho con chuột thông này đi, có thể đánh phúc khí của Phương Tiên Nhi, nói rõ nó cũng là một con chuột phúc đây!"

"Đúng vậy đúng vậy, nó là con chuột thông có phúc!"

Bọn nhỏ cảm thấy rất có đạo lý, nhao nhao lục lọi trên người, rất nhanh đã gom ra mấy cọng rau quả khô cùng một hạt thông.

Hạnh Nhi đem tất cả mọi thứ gom lại với nhau, đặt lên trên mặt đất cách đó không xa, lại ra hiệu Thúy Thúy cũng đặt con chuột thông xuống đất.

Thúy Thúy đi qua, cẩn thận đặt con sóc ở trước mặt đồ ăn.

Đáng tiếc tay nàng ấy vừa buông ra, con sóc nhỏ liền vụt cái lủi mất dạng, căn bản không thèm nhìn những món ăn kia một cái.

Bọn nhỏ thất vọng.

Thúy Thúy nói: "Tại sao nó không lấy đồ vật đã bỏ chạy rồi?"

Hạnh Nhi gãi đầu đoán: "Có thể là bị chúng ta dọa sợ rồi?"

"VẬY NHỮNG THỨ NÀY PHẢI LÀM SAO?"

"Trước tiên để dưới đất đi, nói không chừng chớ nơi này không có người, chuột thông sẽ mang những con chuột khác tới lấy bọn chúng."

"Được, vậy lại dịch chuyển những thứ này ra xa, qua hai ngày nữa đến xem, nếu như chuột thông không lấy, ta lại nhặt nó về ăn, cũng không lãng phí."

Thúy Thúy cầm thức ăn trên mặt đất lên, đặt lên khoảng đất trống phía xa.

Bận rộn xong những việc này, bọn nhỏ lại tập trung vào chính sự, cười cười nói nói với Phương Tiên Nhi rồi lau người.

Cảnh tượng hài hòa trong núi sâu, nhưng bầu không khí trong huyện thành lại không thoải mái như vậy.

Trong căn miếu bỏ hoang ở ngoại ô.

Đám người Đại Ngưu sáng sớm đã mở mắt ra, trước tiên tự mình lót dạ hai miếng đồ ăn, sau đó chỉ dạy bọn họ nấu bánh bột khô ăn.

Thấy mấy miếng bánh ngọt nho nhỏ kia thực sự nấu ra một nồi đồ vật, khiến cho tròn mắt bọn họ đều tròng lớn.

Một đám người không kịp chờ đợi chia bánh ra ăn xong, cũng không nhận được chạch lưỡi.

Thứ này ăn ngon hơn gấp mấy lần so với tạp lương ngày thường bọn họ ăn, còn mang theo mùi vị ngọt ngào cùng mùi thơm ngát của lương thực tinh.

Ưỡn cái bụng căng tròn, khi đám người Xử Sinh nói chuyện với Đại Ngưu lại vô thức khách khí ba phần.

Dù sao có cơ duyên có được loại lương khô có thể nấu lên cho nhiều người ăn như vậy, đám người Đại Ngưu cũng không giống người bình thường, kết giao luôn không sai!

Đại Ngưu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài ăn bánh bột khô. Thấy đối phương tán thưởng không thôi, hắn cũng nhận không được ưỡn thẳng sống lưng, trong lòng cũng có chút tự hào.

He he, ăn ngon không?

Đây chính là thức ăn kỳ lạ mà Phương Tiên Nhi cho, ăn hai miếng nói không chừng còn có thể dính được phúc khí của nó đó!

Nhưng Đại Ngưu cũng luôn nhớ kỹ chuyện có liên quan đến Phương Tiên Nhi, một chữ cũng không thể nói ra ngoài, tuyệt đối phải giấu ở trong lòng.

Những người bọn họ, tay không tác sát, có già có yếu, cũng may là sinh hoạt ở trong núi sâu, không dễ gặp người ngoài.

Nếu để cho người ta biết đến sự tồn tại của Phương Tiên Nhi, hậu quả thật sự không dám nghĩ.

Nghĩ tới đây, Đại Ngưu hít sâu một hơi, vẻ đặc ý trong lòng cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Vừa vụng Xử Sinh bên này cũng ăn xong, lau miệng nói với hân:
"Đại Ngưu ca, các người chờ ta một lát, ta gọi người đi tìm Hắc Chỉ."

"Tìm người xong, chúng ta đến Trương gia một chuyến. Nếu phu nhân của Trương bà mồi vừa lúc muốn xem tạp kỹ, hai người liền theo Hắc Chỉ vào Trương gia, xem có người các người muốn tìm hay không."

Chương 37: Chương 37

Đây cũng là biện pháp mà đám người Xử Sinh cảm thấy chu toàn nhất.

Loại chuyện tìm người này, tin tức truyền đạt rất khó làm cho người ta an tâm, vẫn phải tận mắt nhìn thấy người, trong lòng mới có thể an tâm.

Huống chi đối phương còn lấy ra thù lao cao như vậy, dù sao cũng phải để bọn họ cảm thấy đáng giá chứ?

Lý Phát Tông nghe xong, có thể tự mình vào Trương gia xem một chuyến thì không thể tốt hơn, hắn vội vàng đồng ý, lại nói lời cảm tạ với Xử Sinh.

Xử Sinh khoát tay áo, không nói thêm gì nữa, rất nhanh liền dẫn theo hai đứa nhỏ rời đi.

Những người còn lại cũng lần lượt đi hơn phân nửa, chỉ để lại một bộ phận người canh giữ ở trong phòng này.

Chờ đợi luôn luôn khiến người sốt ruột.

Đại Ngưu và Lý Phát Tông ngồi trên đồng cỏ khô trong góc, để di dời sự chú ý, hai người họ bắt đầu nói chuyện với các tiểu nhi lang ở bên cạnh.

Đại Ngưu thuận miệng hỏi: "Cửa thành thu phí đắt đỏ, không ai tiến vào không kỳ lạ. Hôm qua ta nhìn chăm chăm cả buổi, làm sao cũng không có người ra khỏi thành vậy?"

Tiểu nhi lang thở dài: "Người có chỗ không biết. Trước đây không lâu, đám chó giữ cổng kia đã lập ra quy củ mới, không chỉ phải nộp tiền cho người vào thành, ra khỏi thành cũng phải nộp tiền, một lần cũng phải năm mươi văn, nộp theo đầu người."

Trong thành không hoàn toàn là người giàu có, còn có rất nhiều dân chúng bình dân, tiền của ai cũng không phải gió thổi tới, hơn nữa thế đạo không thái bình, dưới tình huống không có chuyện lớn gì, tất cả mọi người không muốn ra khỏi thành.

"Nhưng trong thành có một số thương hộ và phú hộ vẫn sẽ phải người ra khỏi thành chọn mua đồ, chỉ là các người vừa vặn không nhìn thấy mà thôi." Tiểu nhi lang bổ sung.

"Hóa ra là như vậy." Đại Ngưu thở dài, quả nhiên thế đạo khó khăn, người khổ nhất mãi mãi là dân chúng.

Trong thành này không thể tùy ý ra vào, giá lương thực còn cao, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn.

Nói đến những việc này, tiểu nhi lang bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì: "May mắn các người gặp được bọn Xử Sinh ca, bằng không lỡ như trong huyện có việc, rất có thể sẽ bắt người làm lao động ở cửa ra vào, mấy quân tốt đi qua áp giải người đi, hoàn toàn không thương lượng."

Lý Phát Tông kinh ngạc: "Lại còn có chuyện như vậy?"

Kẻ ác đương đạo, khó trách dân chạy nạn ở cửa thành không nhiều lắm.

Tiểu nhi lang gật đầu.

Người ở trong thành quá lộng mưa gió, hơn phân nửa đều là người của huyện nha kia.

Số lượng binh lính nha dịch của bọn họ không tính là nhiều, cũng chỉ có mấy chục người, vô cùng lẫn yếu sợ mạnh.

Bình thường sẽ không đắc tội phú hộ có gia đình trong thành, cũng không dễ dàng trêu chọc loại trẻ lang thang có tổ chức như bọn họ.

Chỉ có dân chúng lưu dân cùng đường mặt lộ ngoài cổng là đến một nhóm nhỏ, cũng rất dễ bị nắm đầu.

Nói đến loại chuyện này, không khí có chút nặng nề.

Đại Ngưu ghi nhớ tất cả những gì mình nghe được, sau đó mang về nói cho những người khác biết tình huống bên ngoài là như thế nào.

Hắn quay đầu, rất nhanh lại tìm đề tài mới: "Đúng rồi, ta vừa nhìn thấy các ngươi rất nhiều người đi ra ngoài, ngày thường mọi người làm những gì?"

Tiểu nhi lang do dự một lát, cảm thấy cũng không có gì không thể nói: "Ăn xin, nhưng mà trên người chúng ta đều có chút tài nghệ, cũng không ăn không ngồi rồi."

Đại Ngưu có chút tò mò: "Lợi hại như vậy, vậy các ngươi đều biết kỹ nghệ gì?"

Tiểu nhi lang đếm đầu ngón tay nói: "Tạp kỹ như Hắc Chỉ chính là một loại, những người khác còn biết khấu kỹ hoặc là hát khúc các loại."

Trong đám người bọn họ, người có kỹ nghệ lợi hại nhất, được hoan nghênh nhất chính là Hắc Chỉ.

Thân thể nàng mềm nhũn như không có xương cốt, nhưng rất có lực, có thể đứng chống ngược lên, dùng lòng bàn chân nâng lên một chồng bát, đồng thời hướng về phía trước ngẩng đầu, để một cái chân khác ép tới trước, đụng tới đỉnh đầu.

Hiện giờ tình huống huyện thành loạn như vậy, bọn họ còn có thể lẫn lộn được, cũng là nhờ có không ít kỹ nghệ bên người.

Trong thành ít việc vui, thân phận của bọn họ lại thấp, cho chút đồ ăn hoặc tiền là có thể xem một tiết mục không tồi, các người giàu đều rất vui lòng.

Bởi vì không chỉ có thể xem biểu diễn, việc này nói ra còn lộ ra rất có thiện tâm.

Nếu như bọn họ được triệu vào trong nhà của đại hộ nhân gia, bình thường còn có thể được tắm nước nóng, vận khí tốt, có thể lại được hai bộ quần áo sạch sẽ của gã sai vặt.

Nếu diễn tốt, khiến chủ nhà vui vẻ, nói không chừng còn có tiền thưởng hoặc đồ ăn.

Mấy người trò chuyện, tiểu nhi lang nổi hứng, ngay tại chỗ biểu diễn một đoạn khẩu kỹ cho Đại Ngưu.

Hắn học tiếng gà trống gáy, quả thật có chút vốn liếng, nghe thật giả khó phân, khiến Đại Ngưu tán thưởng không thôi.

Lại qua một lúc lâu, đã gần tới giờ cơm trưa.

Mọi người trong phòng vây quanh hai người Đại Ngưu, xoa bụng vui vẻ nói: "Bánh bột kia quả thật bao no, buổi sáng ăn xong, đến lúc này cũng không quá đói!"

Nói như vậy, một ngày có thể ăn ít một chút, ăn ít còn không đói bụng, có thể tiết kiệm càng nhiều khẩu phần lương thực, cũng sẽ có sức lực làm việc.

Đoàn người đang nói đến hứng khởi, Xử Sinh liền dẫn người trở về.

Hai người Đại Ngưu thấy thế, lập tức đứng dậy nghênh đón.

"Xử Sinh lão đệ, tình huống Trương gia thế nào?" Đại Ngưu hỏi.

Hắn nói xong, liền nhìn thấy phía sau Xử Sinh có một đứa bé nhỏ hơn đi theo.

Đứa nhỏ nghiêm mặt, quần khăn trùm đầu, ngũ quan bình thường, nhất thời cũng không phân biệt được nam nữ.

Nhưng tay trái của đứa trẻ này đặt bên quần, lại chỉ còn lại ngón cái và ngón trỏ, ba ngón còn lại đều bị cắt đứt một nửa, chỗ cắt đứt đen nhánh, Đại Ngưu nhìn mà kinh hãi không thôi.

Đây chắc là Hắc Chỉ biết tạp kỹ kia.

Khó trách lại gọi là Hắc Chỉ!

Xử Sinh để ý đến thần sắc của Đại Ngưu, thuận theo ánh mắt của hắn quay đầu lại, cũng không nói thêm gì, chỉ cười nói:

"Đại Ngưu ca, coi như các người gặp may, khi chúng ta vừa trở về, rẽ đến Trương gia hỏi thăm, Trương phu nhân vừa vặn rất có hứng thú xem tạp kỹ, các người buổi chiều cùng Hắc Chỉ đi vào là được."

Lý Phát Tông nghe vậy, vui mừng nói: "Thật sao?"

Đại Ngưu cũng không nhịn được dùng hai tay vỗ vỗ bả vai Xử Sinh, cảm động nói: "Huynh đệ tốt, các người thật là có năng

lực, chúng ta quả thật rất may mắn mới có thể quen biết được người tài ba như các người!"

Lời này nói quá thẳng thắn, Xử Sinh nghe xong xấu hổ, vội vàng quay mặt đi, quay đầu kéo tiểu hài nhi phía sau đến trước mặt mình, ho khan hai tiếng:

"Cũng nhờ phúc của các người, chúng ta có thể ăn bánh bột khô... Vẫn là nói về chính sự đi, đây chính là Hắc Chỉ, muội muội kết nghĩa của ta, các người có thể thương lượng một phen chuyện vào Trương gia với nàng."

Hắc Chỉ tuổi còn nhỏ, tính tình lại rất trầm ổn, ngẩng đầu nhìn hai người Đại Ngưu, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Chào các ca ca."

Nghe được là một nữ hài nhi, Đại Ngưu liền không nhịn được nhớ tới muội tử nhà mình, nghĩ đến đối phương bị đứt ngón tay, trong lòng càng khổ sở.

Nhưng hẳn cũng không lộ ra tâm tình khác thường gì, chỉ nói: "Hắc Chỉ muội tử, buổi chiều chúng ta vào Trương phủ như thế nào?"

Hắc Chỉ nói: "Lúc mới đi vào, các người trước tiên đừng mở miệng nói chuyện, cứ đi theo phía sau, cầm đồ giúp ta."

"Chờ sau khi đi vào, các người là ngoại nam, khẳng định không vào được nội viện, đến lúc đó hoạt động ở ngoại viện, tự nhiên có thể thăm dò được tin tức."

Cô bé nói rất nhẹ nhàng, đám Đại Ngưu cũng không có ý nghi ngờ, liền gật đầu: "Được, vậy làm theo lời người nói."

Lý Phát Tông im lặng một lúc, bỗng nhiên nói: "Đại Ngưu, ta nghĩ một hồi, cảm thấy lần này ta đừng vào Trương gia thì tốt hơn. Làm phiền người vào xem giúp thúc một chút."

"Vì sao chứ?" Đại Ngưu hỏi.

Lý Phát Tông nói: "Một là ta sợ nhìn thấy chuyện gì đó tức giận, không nhìn được cảm xúc, khiến người ta nhìn ra có gì đó không đúng. Hai là ta cũng không thông báo trước cho Tây Nương, ta sợ nàng nhận ra ta, sẽ xảy ra sự cố!"

Một khi chạm mặt, Tây Nương nhất định sẽ nhận ra hắn.

Nhưng Đại Ngưu ít qua lại với nàng ấy, hai năm qua lại trở mã, thay đổi rất lớn, nhìn qua hắn là cũng không nhận ra.

"Thúc, thúc nói có lý. Cơ hội đi vào khó có được, chúng ta vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn."

Đại Ngưu nói: "Thúc ở bên ngoài chờ tin tốt của ta đi!"

Chương 38: Chương 38

Định ra số người vào Trương gia, rất nhanh đã đến giữa trưa.

Một đám người cũng không quá đói, chỉ có buổi sáng Hắc Chỉ chưa ăn bánh bột, trong bụng có chút trống rỗng, Đại Ngưu liền cầm rau quả khô lột dạ cho cô bé.

Ăn rau quả khô thơm giòn, Hắc Chỉ rốt cuộc cũng có vài phần trẻ con, lộ ra vẻ mặt mới lạ lại vui vẻ.

Chờ ăn xong, Hắc Chỉ ôm một cái rương gỗ giao cho Đại Ngưu: "Đại Ngưu ca, buổi chiều người cầm giúp ta cái rương này đi."

Cô bé mở nắp rương, lộ đồ vật bên trong ra, có một chồng chén sành tinh xảo màu đất, còn có hai bộ quần áo sạch sẽ, cùng một đôi giày mềm.

"Trước đó ta dẫn người đi qua Trương gia, được hai bộ quần áo này, lần này vừa vận mang theo, hai ta mỗi người một bộ."

"Sau khi đi vào nhất định phải tắm rửa thay quần áo trước, những người bọn họ từ trước đến nay đều chú trọng, người cho dù không gặp được Trương phu nhân, chỉ cần bước vào cửa Trương gia, khẳng định cũng phải tắm."

"Được, ta nhớ kỹ." Đại Ngưu nói.

Hắn cũng không biết đã bao lâu rồi không tắm nước nóng, mượn cơ hội này có thể tắm một chút.

Thu dọn đồ đạc xong, thấy thời gian đã đến rồi, hai người liền muốn xuất phát.

Xử Sinh sợ Đại Ngưu khẩn trương, liền nói một câu: "Đừng sợ, ta sẽ đợi ở gần đây, có việc gì tùy thời đi ra gọi tên ta là được."

Mấy ngày nay Đại Ngưu đã trải qua không ít chuyện, trong lòng cũng không quá khẩn trương, nhưng vẫn nhận ân tình của Xử Sinh: "Đa tạ, có việc ta nhất định sẽ gọi ngươi!"

Nói xong, liền chính thức khởi hành, Đại Ngưu cầm lấy cái rương của Hắc Chỉ, vững vàng đi ở phía sau cô bé.

Vừa ra khỏi miếu hoang, đi đến trên đường phố huyện thành, Đại Ngưu giống như đã cách mấy đời.

Hắn còn nhớ rõ, lần cuối cùng trước khi mình vào núi, đến huyện thành, mỗi nhà đều thiếu lương thực, trong thành cũng lộn xộn, nhưng vẫn có rất nhiều quầy bán đồ, các cửa hàng cũng còn đang làm ăn.

Bây giờ lại đến, trên đường chẳng biết tại sao rất yên tĩnh, rất nhiều môn hộ đều đóng cửa lại, hai bên đường có rất nhiều người ăn xin, cũng không thấy mấy người bán hàng rong.

Cửa hàng nhỏ gần như đều không tiếp tục kinh doanh, chỉ để lại những nơi vừa nhìn đã biết không đủ tiền trả còn có hơi người.

Trên đường ngẫu nhiên có một số người đi đường, đều cầm đầu đi về phía trước, giống như là trong thành này mang đến cho người ta cảm giác vừa hoảng vừa vội. Phảng phất đỉnh đầu tất cả mọi người đều có một cây búa lớn, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Đại Ngưu đột nhiên cảm thấy, chỉ cần có ăn có uống, giống như bọn họ, ở trong núi cũng rất tốt.

Một đường quan sát cảnh tượng, không biết đi bao lâu, giọng nói của Hắc Chỉ đột nhiên vang lên: "Đại Ngưu ca, chúng ta đến rồi."

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy tấm bảng hiệu trắng lè của Trương phủ, cùng với trang trí tạo cảnh ở cổng.

Hai con sư tử đá uy phong lẫm liệt tọa lạc ở hai bên cửa chính, cho dù hắc chưa thấy qua thứ gì tốt, cũng có thể nhìn ra những vật này dùng nguyên liệu bất phàm.

Lấy lại tinh thần, thấy Hắc Chỉ yên lặng nhìn chăm chăm hắc, Đại Ngưu lập tức tiến lên gõ cửa, rất nhanh cửa liền chậm chậm mở ra.

Người tới đại khái là người gác cổng của Trương gia, hỏi bọn họ là ai.

Đại Ngưu lập tức nói theo lời đã thương lượng từ trước: "Trước đó chúng ta đã nói qua, phiền thông báo cho chủ nhân nhà ngươi một chút."

Cửa lớn liền hoàn toàn mở ra.

"Vào đi, phu nhân đã thông báo các người sẽ tới."

Người gác cổng không nóng không lạnh dẫn hai người vào, lại gọi một người đến, quả nhiên dẫn bọn họ đi vào trong phòng hạ nhân rửa mặt.

Có thùng nước ấm lớn đã đun xong, phải dùng chậu và thùng pha nước lạnh vào để gội đầu tắm rửa thân thể.

Đại Ngưu tắm rửa một trận, lau khô rồi thay quần áo mà Hắc Chỉ đưa cho, rất nhanh đã đi ra cửa.

Tùy tiện bắt một người hỏi, Hắc Chỉ đã tắm rửa xong, được mang vào, rương cũng đã được người khiêng đi.

Xem ra không cần đến hẳn.

Đại Ngưu đứng tại chỗ nhìn xung quanh một phen, xung quanh có không ít người ở trong sân. Hắn đang cân nhắc nên bắt đầu tìm hiểu tin tức từ nơi nào, thì có một gã sai vặt chủ động tiến lại gần, đề thấp cổ họng nói với hắn:

"Đã nói là chúng ta tới tìm hiểu tin tức, tự nhiên không cần người tốn nhiều tâm tư, người chỉ cần nói cho ta biết là ai, ta sẽ nghĩ biện pháp mang người đi qua."

Đại Ngưu giật mình, rất nhanh đã phản ứng lại, gã sai vặt này cũng là người của đám Xử Sinh.

Thế lực của bọn họ vậy mà đã lẫn vào trong phủ các nhà sao?

Lại cẩn thận nghĩ lại, từ đầu tới đuôi, bọn người Xử Sinh nói đều là để bọn họ tự mình đến xem, như vậy tương đối an tâm, nhưng vẫn luôn là giọng điệu tương đối thoải mái.

Khó trách nói tin tức của Trương phủ rẻ như vậy.

Đại Ngưu trong lòng buông lỏng, cũng không nghĩ nhiều nữa, thấp giọng báo tên của Tây Nương cho gã sai vặt.

Gã sai vặt như có điều suy nghĩ nói: "Thì ra là Tây Nương Tử. Tình huống của nàng thật đúng là ta có biết, người tạm thời không có việc gì, chỉ là phòng của nàng cách phu nhân quá gần, không tiện đưa người đi qua. Nhưng mà ta có thể dẫn người đi gặp khuê nữ của nàng, người xem như thế nào?"

Hắn nói ngắn gọn tình huống mẫu nữ Tây Nương.

Con người Trương Kỷ Đống kia tuy là súc sinh, nhưng có một chuyện lại nói đúng.

Tây Nương vào phủ, chủ gia đúng là chê nàng quá gầy, không dễ sinh dưỡng, trước hết an bài phòng ở, ăn ngon uống sướng dưỡng thân thể một thời gian.

Trương phu nhân coi chừng nàng ấy rất chặt, đặt nàng ấy ở trước mắt nhìn chăm chăm, trước khi dưỡng tốt không cho nàng ấy cùng Trương gia lão gia gặp mặt.

Nữ nhi của nàng ấy là Thu Nương, được an bài đến trong phòng hạ nhân làm việc.

Có lẽ là sợ hai người tụ tập một chỗ động tay động chân, mẫu nữ Tây Nương mỗi tuần mới có thể gặp mặt một lần, bảo đảm đối phương bình an.

Nhưng ngày thường lại không thể gặp mặt nói chuyện.

Cũng may Thu Nương không phải người làm công thực thụ, công việc cũng tương đối nhẹ nhàng. Cô bé vừa thông minh, miệng cũng ngọt, quan hệ với bọn hạ nhân cũng không tệ, cuộc sống cũng không khó khăn.

Trong phủ quản Thu Nương cũng không nghiêm lắm.

Gã sai vật cảm thấy, có lẽ Thu Nương cũng đang âm thầm suy nghĩ biện pháp bỏ trốn, nhưng có thể làm vẫn là quá ít.

Đại Ngưu cẩn thận nghe xong chuyện đã trải qua, liền nói: "Phiền toái, dẫn ta đi gặp Thu Nương đi."

Nghe gã sai vặt nói, hắ̃n cảm thấy có thể gặp Thu Nưỡng cũng được.

Gã sai vặt lên tiếng, dẫn Đại Ngưu tới một góc khuất trong hoa viên tiền viện, bảo hắ̃n chờ, còn mình thì quay người đi hậu viện.

Lúc này Thu Nưỡng đang giặt quần áo.

Gã sai vặt dừng chân cách cô bé vài bước, dùng giọng không lớn không nhỏ kêu lên: "Thu Nưỡng, đi theo ta một chút, Lý thăm bên kia tìm người có việc!"

"Ai, tới ngay đây!"

Thu Nưỡng ngẩng đầu, lấy mu bàn tay lau trán, sau khi đứng dậy, lau khô bàn tay ướt sũng trên quần áo.

Cô bé đuổi theo rất nhanh, nhưng thấy đối phương không phải đi về phía Lý thăm, vừa muốn nghi hoặc, liền nghe người phía trước cũng không quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Trước đừng để lộ ra, có người muốn gặp người."

Thu Nưỡng cũng coi như quen biết gã sai vặt này, nhân phẩm miễn cưỡng tin được.

Cô bé ở trong phủ cũng không phải đại nhân vật gì, thân phận còn rất đặc thù, hắ̃n là không có người nào uống phí công sức hại cô bé.

Do dự một lát, Thu Nưỡng không lên tiếng, yên lặng đi theo đối phương vào trong hoa viên, duy trì khoảng cách không xa không gần.

Có cái gì gió thổi cỏ lay cô bé cũng thuận tiện bỏ chạy.

Gã sai vật dừng bước lại, hướng chỗ Đại Ngưu ẩn thân kêu lên: "Người tới rồi, tự người đi ra nói đi." Sau đó liền đi tới một bên trông gió.

Đại Ngưu lắc mình đi ra, Thu Nương nhìn thấy hần thì khẽ giật mình, sau đó liền nhúu mày.

Cô bé cảm thấy người này có chút quen mặt, nhưng lại không biết tên là gì.

Đại Ngưu vội vàng mở miệng: "Thu Nương, ta là Đại Ngưu, cùng một thôn với Phát Tông thúc."

Thu Nương nghe xong, lông mày buông lỏng một chút: "Là đại cữu của ta bảo người tới?"

"Gần như vậy, ta và Phát Tông thúc đi thôn Sa Thổ thăm các người, nhưng không tìm được người. Sau đó hỏi ra các người ở chỗ này, liền cùng nhau tiến vào huyện thành, nhờ mấy bằng hữu lợi hại mới rốt cục gặp được người."

Đại Ngưu không biết có thể ở chỗ này bao lâu, trong lòng kềm chế, nói chuyện rất nhanh: "Đông Ca nhi đã được chúng ta đưa tới nơi an toàn, hiện tại chính là muốn tìm cơ hội đón các người ra ngoài."

Thu Nương nghe xong, mím môi, nửa ngày nói không ra lời. Cô bé hơi cúi đầu, hốc mắt có chút chua xót.

Cha ruột và gia nãi ruột bắt các nàng đổi lương thực, một nhà cữu cữu lại phí hết tâm tư tới cứu các nàng ra ngoài.

Người thân, có đôi khi thật sự không phải chỉ một cái tên đã có thể nói rõ tất cả.

Chương 39: Chương 39

Trong lòng Thu Nương thật sự ủy khuất.

Có trời mới biết hai mẫu nữ bọn họ trong khoảng thời gian này làm sao chịu đựng qua được.

Nương bỗng nhiên được đưa vào Trương gia, cô bé cũng bị đón tới địa phương xa lạ này, vẫn luôn lo lắng hãi hùng, thời khắc đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm...

Cũng may, nhìn thấy người nhà ngoại tới, trong lòng lại lần nữa có cảm giác an tâm.

Rất nhanh đã sắp xếp xong cảm xúc, Thu Nương ngẩng đầu, nhìn Đại Ngưu nói:

"Chuyện này không dễ dàng, nương ở quá gần Trương gia phu nhân, ngày bình thường trông coi chặt chẽ, ban ngày không thể ra cửa, ban đêm lại không có bản lĩnh chạy trốn."

"Ta ngược lại có thể đi theo ra ngoài chọn mua đồ, nhưng tựa hồ cũng không có tác dụng gì... Nhiều lắm chỉ là tìm cơ hội báo tin cho các người, nói câu bình an mà thôi."

Đại Ngưu ghi nhớ lời của cô bé, hít sâu một hơi: "Ta hiểu rồi, chờ sau khi trở về ta sẽ bàn bạc với Phát Tông thúc xem có cách gì mang các người ra ngoài không. Người trước đừng gấp, chờ ta truyền tin tức vào."

Thu Nương lắc đầu: "Ta không vội, các người cũng đừng lo lắng, những ngày này ta và nương đều an toàn."

Vừa vặn gã sai vặt tới nhắc nhở, nói phần biểu diễn bên Hắc Chỉ đã kết thúc, hai người lại không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể ngừng câu chuyện tách ra.

Nhưng lần này có thể nhìn thấy đối phương, tựa như được uống thuốc an thần, trong lòng hai bên đều an tâm hơn rất nhiều.

Đại Ngưu dưới sự dẫn đường của gã sai vặt, vội vàng chạm mặt với Hắc Chỉ, cùng đi ra khỏi Trương gia.

Sau khi đi ra, đi được một đoạn, Xử Sinh không biết từ nơi nào chui ra, hỏi: "Thế nào, nhìn thấy người chưa?"

Đại Ngưu kéo ra một nụ cười có chút nặng nề: "Nhờ phúc của các người, cuối cùng cũng gặp được người."

Xử Sinh nhú mày nói: "Nhìn thấy còn cười khó coi như vậy, là tình trạng người không tốt sao?"

Đại Ngưu thở dài: "Khó mà nói, người thì không có vấn đề, chỉ là bị trông chừng rất chặt, rất khó mang ra khỏi Trương gia."

Xử Sinh nghĩ nghĩ: "Như vậy đi, người về trước nói một tiếng tình huống với thúc thúc kia của người, sau đó ta dẫn người đi gặp một người, có lẽ sẽ có biện pháp giúp người."

"Chính là muốn hản làm việc, còn phải lấy thêm chút đồ tốt ra."

Đại Ngưu vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: "Đây là đương nhiên, nếu có thể cứu được người, chúng ta chắc chắn sẽ không keo kiệt, có thể có liền đưa cho người!"

Hắn suy nghĩ một chút lại hứa hẹn, "Nếu như cứu người ra, thù lao còn chưa đủ, ta ở chỗ này đợi, để Phát Tông thúc trở về một chuyến, lấy vài thứ cho các người!"

Lúc này quan trọng nhất chính là an nguy của mẫu nữ Tây Nương.

Nếu như Xử Sinh bọn họ thật có thể cứu người ra, để Phát Tông thúc trở về gom chút thức ăn tới làm tạ lễ, hắn khẳng định cũng rất nguyện ý.

Mấy người tăng nhanh bước chân, rất nhanh trở lại trong miếu hoang.

Đại Ngưu nói với Lý Phát Tông tình hình Trương gia, người sau mi tâm hết nhú lại dẫn ra, dẫn ra lại nhú, hiển nhiên cũng cảm thấy tình huống này khó giải quyết vô cùng.

Đại Ngưu thấy thế liền nói: "Phát Tông thúc người đừng lo lắng, Xử Sinh nói muốn mang chúng ta làm quen một người, có lẽ có thể giúp đỡ, không bằng đợi gặp người nọ, lại thương thảo chuyện cứu Tây Nương?"

"Được!" Lý Phát Tông vội vàng gật đầu đồng ý.

Câu người khẳng định phải mang đồ vật, hắn xoay người đi lấy túi đựng thức ăn.

Hai người tìm đồ một hồi, chỉ chứa lại đủ cho mình ăn, cột vào trên người Đại Ngưu, còn lại đặt hết vào một gói, toàn bộ đều được Lý Phát Tông công.

Lấy được đồ, liền đi theo Xử Sinh xuất phát, rẽ trái rẽ phải đi mấy con đường nhỏ, đi tới một cái ngõ hẹp vô cùng thanh tĩnh.

Trong hẻm không có mấy hộ gia đình ở.

Xử Sinh dẫn hai người đi tới một gian nhà sâu nhất bên ngoài, gõ cửa báo lên tên của mình.

Cửa rất nhanh đã được mở ra, người tới cũng là một đứa nhỏ không khác gì Xử Sinh.

"Xử Sinh ca, sao ngươi lại tới bên này?" Đứa bé kia hỏi.

Xử Sinh nghe rồi cười nói: "Hắc hắc, ta đến tìm Chung lão đại có chút việc, ngươi giúp ta đi vào nói một tiếng đi!"

Đứa nhỏ nói: "Được, vậy các ngươi vào trong sân chờ đi." Nói xong liền lui qua một bên, ý bảo ba người đi vào trong.

Đám người đều đã vào, nó liền đóng cửa lại, nhanh chóng đi vào trong phòng báo tin.

Tiểu viện này không lớn, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, Đại Ngưu đang nhìn một đồng củi được xếp chỉnh tề đến xuất thần, liền nghe được có người đi ra.

Giương mắt nhìn lên, lại là một lão bá râu tóc xám tro, híp mắt lại, trên người mặc áo gai màu nâu đất, thoạt nhìn không có cái gì độc đáo.

Lão bá nhìn Xử Sinh nói: "Tìm ta có chuyện gì?"

Chẳng biết tại sao Xử Sinh sửng sốt, thanh âm cũng mang theo chút chần chờ: "Chung lão đại?"

Lão bá "Ừm" một tiếng.

Lúc này Xử Sinh mới thả chậm thần sắc, mở miệng tóm tắt chuyện của bọn Đại Ngưu, từ trước khi vào thành một mực nói đến sau khi ra khỏi Trương gia.

Đại Ngưu vẫn âm thầm đánh giá vị lão bá này, phát hiện đối phương tựa hồ rất khôn ngoan, từ đầu tới cuối tâm tình đều không lộ ra ngoài.

Ngay cả khi nghe thấy công hiệu của bánh bột khô cũng không có bất kỳ kinh ngạc nào, chỉ khi Xử Sinh nói đến chuyện của Tây Nương thì mới vuốt râu mấy lần.

Đến khi Xử Sinh ngừng nói, Đại Ngưu lập tức kéo Lý Phát Tông một cái, ôm túi đầy đồ ăn tiến lên cúi đầu: "Kính xin Chung lão đại giúp chúng ta một lần!"

Lão bá không nhận đồ, hai mắt nheo lại hơi hé ra một chút: "Cho nên các người lần này tới tìm ta chính là muốn cứu Tây Nương?"

"Không sai!" Lý Phát Tông kiên định nói: "Tây Nương là muội muội của ta, dù sao cũng không thể để nàng đi làm điển thê của đồ bỏ này!"

Lão bá lại hững hờ vuốt vuốt râu: "Vậy chờ cứu xong rồi làm sao bây giờ? Đưa về nhà chồng ăn thịt người kia, hay là nhà mẹ để các người nguyện ý nuôi nữ nhi và cháu gái đã gả ra ngoài?"

Lý Phát Tông cảm thấy giọng điệu của ông ta có chút chói tai, nhưng giờ phút này dù sao cũng đang cầu xin người, vẫn kiên nhẫn giải thích:

"Không thể đưa về nhà chồng, Tây Nương các nàng nhất định là muốn theo ta về nhà mẹ đẻ. Mọi người cùng nhau ăn uống sinh hoạt, đều có tay có chân, đồng lòng sinh hoạt, cũng không có nói ai nuôi ai!"

"Được." Lão bá gật đầu, nhẹ giọng nói: "Việc của các người ta sẽ giúp."

Nói xong mới nhận lấy cái bọc trên tay Lý Phát Tông, mở ra xem.

Xử Sinh thấy thế, lập tức tiến đến bên cạnh ông ta, cũng duỗi đầu tò mò nhìn vào bên trong.

"Ồ? Xem ra các người quả thật có không ít đồ tốt."

Lão bá lấy tay gầy gầy rau quả khô và xúc xích hun khói, lại nhìn qua bánh bột khô, lại mở ra một gói mì ăn liền, cầm bánh mì hỏi, "Đây là?"

Hai người Lý Phát Tông còn đắm chìm trong lời ông ấy đồng ý cứu người, nửa ngày cũng không có trả lời.

Vẫn là Xử Sinh nhỏ giọng nhắc nhở một câu, hai người bọn họ mới tỉnh táo lại.

Đại Ngưu vội vàng nói: "Chung lão đại, đây là bánh mì khô, chỉ cần đun chút nước sôi, bỏ bao nguyên liệu và bánh mì cùng nhau nấu, nấu một lúc là có thể biến thành một bát mì sợi ngon miệng!"

Lão bá gạt đầu, lại khoát tay áo: "Các người không cần gọi Chung lão đại, gọi ta Chung Tư là được."

Nói xong lại rất có hứng thú đưa bánh mì cho Xử Sinh, "Cầm lấy đi nấu, ta cũng muốn nhìn xem nó ngon miệng đến cỡ nào."

"Được rồi, ta đi ngay đây!" Xử Sinh cao hứng cầm bánh mì rời đi.

Chung Tư lại bảo một đứa trẻ khác lấy giỏ tới, đặt đồ ăn vào trong, trả lại bao vải cho bọn Đại Ngưu, xoay người: "Các người theo ta vào nhà nói tỉ mỉ."

Sau đó liền đi vào nhà.

Đám Đại Ngưu vội vàng đuổi theo.

Đi vào trong nhà, căn phòng này đại khái là dùng để ăn cơm, gần như không để đồ linh tinh, chỉ bày một cái bàn rộng và bốn cái ghế.

Chung Tư kéo ghế ngồi xuống, lại hất cằm với bọn Đại Ngưu: "Mời ngồi."

Ông ta cầm bình gốm trên bàn lên rót cho hai người chén nước rồi đẩy qua.

Hai người Đại Ngưu nói tiếng cảm ơn, có chút câu nệ ngồi xuống, tiếp nhận chén nước bắt đầu gà con mổ thóc.

Mồ mảy ngum nước, Lý Phát Tông buông chén xuống hỏi: "Chung bá, người tính toán làm thế nào cứu Tây Nương ra?"

Chung Tư không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: "Nghe các người nói, nàng bị trông chừng rất kỹ, nhưng nữ nhi của nàng có thể ra ngoài?"

Đại Ngưu gật đầu: "Thỉnh thoảng ra ngoài chắc là không có chuyện gì."

Chung Tư lại hỏi: "Hai mẫu nữ nàng mỗi bảy ngày có thể gặp một lần, lần sau gặp mặt là ngày mấy?"

Đại Ngưu suy tư một lát, trả lời: "Hẳn là giữa trưa ngày kia."

Chương 40: Chương 40

Điểm ấy Thu Nương không có nói tỉ mỉ, nhưng cô bé có đề cập qua, lần trước gặp nương đã là năm ngày trước, Đại Ngưu liền theo những lời này suy tính sau đó mấy ngày.

Suy nghĩ một chút, hấn lại chủ động bổ sung: "Trương phu nhân phải tâm phúc, mỗi ngày cùng Tây di cùng ăn cùng ở, mẫu nữ các nàng lúc gặp mặt cũng sẽ ở đó."

"Không sao." Chung Tư cầm chén nước lên uống một ngụm, "Chỉ có một mình nàng, không đủ gây sợ."

Ông ta nói: "Như vậy, nghĩ biện pháp đưa lời nhắn vào, trước tiên hỏi thăm chút tin tức, lại để cho Thu Nương kia tìm cơ hội, sáng ngày kia ra ngoài chọn mua một chuyến, những thứ này đều thuận lợi làm xong, cơ bản là có thể mang người ra ngoài."

Nghe được lời nói tự tin này, Đại Ngưu và Lý Phát Tông liếc nhau, nghĩ thầm nói không chừng Chung Tư này thật sự có mấy phần bản lĩnh.

Đại Ngưu mở miệng nói: "Chung bá, đa tạ người chịu giúp chúng ta, chính là thù lao này tính thế nào cho phù hợp?"

Chung Tư đang muốn nói chuyện, liền ngửi thấy một mùi thơm nồng đậm làm người ta muốn ăn hơn. Thì ra là Xử Sinh đã nấu xong bánh mì, đang bưng cái bát lớn đi về phía này.

"Chung lão đại, mì đến rồi, ngửi mùi này cũng thật là thơm ha!"

Thằng bé cẩn thận đặt bát lên bàn, nhìn không được mà nuốt một ngụm nước bọt. Một đứa trẻ khác đứng sau lưng nó, vẻ mặt thèm thuồng của hai người giống nhau như đúc.

Chung Tư liếc nhìn hai người bọn họ, lại nhìn mì trong bát, nói: "Được rồi, bung thêm hai cái bát nữa đến đây, cùng nhau nếm thử hương vị."

Lúc này Xử Sinh vui vẻ ra mặt nói: "Đa tạ lão đại!"

Nói xong liền chạy nhanh như lòng bàn chân được bôi dầu, không bao lâu liền ôm chén nhỏ trở về, tự giác gấp mì vào trong hai cái chén.

Chung Tư thở dài, quay đầu lại nói tiếp lời vừa rồi với Đại Ngưu: "Chuyện thù lao, chờ cứu người xong rồi nói sau."

Đại Ngưu lên tiếng, cùng Lý Phát Tông đứng dậy, đứng sang bên cạnh, nhường ghế cho hai đứa trẻ ăn mì.

Chuyện đã bàn xong, hai người bọn họ cũng không tiện tùy tiện rời đi, còn phải chờ Xử Sinh, tiểu địa đầu xà này dẫn đường trở về.

Nhưng đến giờ này cũng đói bụng, Đại Ngưu liền lấy ra hai miếng bánh quy, cùng Lý Phát Tông mỗi người một miếng.

Cũng không thể ăn mì người ta nấu được.

Bọn Xử Sinh cũng không khách khí với Đại Ngưu, thấy hai người nhường ghế, ôm bát liền ngồi xuống bên cạnh bàn, không kịp chờ đợi cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Ngay cả mì sợi nước dùng hút vào miệng một ngụm lớn, Xử Sinh nhin không được phát ra thanh âm như chưa thấy qua việc đời:

"Tổ tông ta ơi, món mì này cũng thơm quá đi! Nếu để Hắc Chỉ các nàng biết ta ở sau lưng ăn được đồ ngon như vậy, khẳng định sẽ ghen tị đến mức chà rách góc áo mất!"

"A a a a!" Đứa nhỏ ở bên cạnh trong miệng cũng ngậm mì, gật đầu điên cuồng.

"Được rồi, lo ăn phần của hai đứa bây đi, nói cái gì mà nói?"

Chung Tư không nhin được lắc đầu, cũng chậm rãi cầm đũa lên gắp một nhúm mì.

Lúc này, đôi mắt híp của ông ta rốt cục cũng mở ra, lộ ra một đôi mắt thanh minh, cẩn thận nhìn chăm chăm vào sợi mì bốc hơi nóng trước mắt.

Không đề cập tới mùi thơm, mì này chỉ từ màu sắc mà xem cũng rất thượng thừa, tính chất cũng đặc biệt trơn mềm bóng loáng, không có cảm giác thô ráp như lương khô bình thường.

Ông ta vừa trầm tư, vừa nhai mì vào trong miệng mấy cái, vẻ mặt ngẩn ra.

Mấy năm nay ông ta không phải chưa từng ăn qua thứ gì tốt, nhưng so với mùi vị và cảm giác của mì này thì thực sự kém rất xa.

Nói đến, vị của tô mì này tựa hồ vô cùng phong phú.

Chung Tư không tự chủ được ăn một miếng lại một miếng, khi phục hồi tinh thần lại, mì đã thấy đáy, chỉ còn lại có đáy canh bóng loáng mê người.

Thật là một thứ tốt.

Thoạt nhìn có thể bảo quản được lâu, có lẽ còn có thể ăn trên đường đi xa nhà?

Chờ ăn xong, Chung Tư tiễn khách, trên mặt Xử Sinh cũng mang theo nụ cười hài lòng, dẫn hai người Đại Ngưu lần nữa trở lại trong miếu hoang.

"Chuyện hôm nay đã xong, nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ đưa tin cho Thu Nương, thuận tiện tìm hiểu tin tức. Nếu như cần, các người sẽ ở bên cạnh giúp đỡ một chút, nếu không chỉ cần chờ đón người là được."

"Người yên tâm, Chung lão đại đã đáp ứng, khẳng định có thể đưa người ra!"

Xử Sinh vỗ vỗ ngực, ngôn từ cực kỳ tôn sùng đối với Chung Tư.

"Chúng ta tin người!" Đại Ngưu nói.

Dù sao bọn họ cũng nghĩ không ra biện pháp tốt hơn.

Cũng may đối phương thoát nhìn cũng rất đáng tin cậy, hẳn sẽ không phụ lòng tin của bọn họ.

Đại Ngưu không nhịn được nhắm mắt lại, dùng ngón tay vẽ một hình vuông xiêu xiêu vẹo vẹo ở trước ngực, trong lòng thầm nghĩ: Phương Tiên Nhi phù hộ!

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Xử Sinh bọn họ lên đường, rất nhanh truyền lời vào tai Thu Nương, nói sắp xếp, lại nghe được tin tức của người trông giữ Tây Nương.

Người nọ tên là Đa Phúc, trước kia cũng là thị nữ bên người Trương phu nhân, không có sở thích gì đặc biệt, nhưng rất thích

ăn gà quay Lý Ký ở thành đông, thường tiết kiệm tiền đi mua gà làm bữa ăn ngon.

Nhưng mà, sau khi được Trương phu nhân an bài nhiệm vụ trông giữ Tây Nương, bà ta sẽ không tự mình đi ra ngoài mua nữa, bình thường đều là sai người hỗ trợ mang về ăn.

Xử Sinh bọn họ liên tục xác nhận, theo dõi Tây Nương chỉ có một người này, liền lại đi tìm Chung Tư một chuyến, báo tin tức cho ông ta.

Chung Tư gật đầu ra hiệu mình đã biết, mấy người lại thương thảo vài câu, chỉ chờ ngày mai Thu Nương ra khỏi Trương gia liền bắt đầu hành động.

Trong huyện thành ma quyền sát chưởng chuẩn bị cứu người.

Bên kia, cư dân trong núi vẫn đang từng bước sinh hoạt.

Tảo Nhi cùng Lưu Nhị Sơn bọn họ theo thường lệ ra ngoài tìm thức ăn, rất sớm đã ra cửa.

Nhưng lần này không phải ở bên ngoài hao phí quá nhiều thời gian, chỉ hái cả cành và lá được hai sọt quả đỏ liền vội vàng trở về.

Chờ trở lại trong động, cũng vừa qua giữa trưa không lâu.

Lưu Nhị Sơn nói với Tảo Nhi: "Trước tiên ta mang giỏ đồ này cho cữu công nhìn một cái, sau đó lại tới nói chuyện ngày mai vào thành."

Đám Đại Ngư vào thành đã được hai ngày, ngày mai chính là ngày bọn họ theo ước định xuống núi tìm người. Bởi vậy bọn họ

mới trở về sớm, dành thời gian làm chút kế hoạch.

"Được!" Tảo Nhi gật đầu.

Lưu Nhị Sơn liền mang theo hai cái sọt đi tìm Triệu lang trung, để cho hắn xem quả đỏ hôm nay mang về.

Ánh mắt Triệu lang trung không tốt, tìm một chỗ sáng ngồi, dán mắt nhìn kỹ một phen, lại ngửi một hồi, mới lắc đầu thở dài nói: "Quả nhỏ này có chút độc tính, không thể ăn."

Lưu Nhị Sơn có chút thất vọng: "Ai, uống công mang về nhiều như vậy." Nhưng mà cũng có chút chuẩn bị tâm lý.

Lúc hái thảo quả này, hắn đã ngửi thấy một mùi tanh tươi, vô cùng khó ngửi.

Nếu không phải không tìm được thứ khác, không muốn tay không mà về, hắn thật đúng là không muốn hái nó trở về.

Đang nghĩ ngợi, hắn liền thấy Triệu lang trung đột nhiên cười:

"Hắc, cũng không phải làm không công. Trái cây mặc dù không thể ăn, nhưng những cành lá này lại là bảo bối tốt. Loại cỏ này tên là Tiếp Cốt mộc, nếu ai bị thương đến xương cốt, đều có thể dùng nó chữa trị, sau này người kiếm nhiều một chút!"

Lưu Nhị Sơn thấy thế, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Xem ra là gần đây không lo ăn uống, cuộc sống thoải mái, ngay cả cữu công của hắn cũng có tâm tình trêu cợt người.

Ngoài miệng hắn lại nói: "Thế cũng không tệ, quả nhiên trong núi này không có cỏ vô dụng, chỉ xem có thể nhận ra tác dụng hay không."

Triệu lang trung tiếc nuối nói: "Đúng là như thế, đáng tiếc ta cũng không phải cỏ cây gì cũng nhận biết."

Hôm nay cũng là vận khí tốt, nhận ra được Tiếp Cốt thảo này.

Ngày thường ngẫu nhiên mang về rất nhiều cây nấm thảo quả, hần cũng không nhận ra.

Xuất phát từ cẩn thận nên không dám tùy tiện ăn, đến cuối cùng chỉ có thể vứt bỏ.

Giao hai giỏ Tiếp Cốt thảo cho Triệu lang trung, Lưu Nhị Sơn liền quay đầu, gọi người của các nhà đến cửa động, thương lượng chuyện ngày mai đi huyện thành.

Hần mở miệng trước tiên nói: "Trước mắt quan trọng nhất là, ngày mai để ai đi, mấy người đi?"

Hà Hoa nói: "Nhiều người không dễ làm việc, nếu không vẫn là hai người giống như bọn Đại Ngưu đi?"

Thiết Trụ nhanh chóng đứng ra: "Để ta đi đi, ta muốn tự mình đi tìm cha ta!"

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, nói với Thiết Trụ: "Vậy ta đi cùng người, ta quay về mượn bộ áo quần sạch sẽ của Đại Ngưu, giả nam trang cũng dễ làm việc."

Lưu Nhị Sơn vốn cũng muốn đi, nghĩ trong chốc lát lại cảm thấy để hai người bọn họ đi thích hợp hơn.

Hai người bọn họ đều trẻ tuổi, thân thể khỏe mạnh, đầu óc linh hoạt, mình vẫn ở lại chăm sóc cả nhà.

"Vậy thì hai người đi, đợi lát nữa mọi người cùng nhau hỗ trợ thu dọn đồ vật cần mang, ngày mai ta dẫn người đưa các người ra khỏi núi." Hần nói.

Chuyện cứ như vậy mà định ra.

Chương 41: Chương 41

Lần này ra ngoài cũng không mang theo thứ gì khác, chỉ là đựng nhiều đồ ăn hơn, cũng giống như mang tiền theo.

Tảo Nhi tranh thủ thời gian đi tìm Phương Tiên Nhi một chuyến, cho nàng ăn một ít tạo mề và nắm khô trước kia.

Lại nói dài dòng về chuyện các nàng muốn rời núi tìm người, hi vọng Phương Tiên Nhi bảo hộ các nàng gặp may mắn.

Đáng tiếc Thịnh Quân cũng không có cách nào cho nàng ấy may mắn, chỉ có thể làm thương nhân trung gian, vụng trộm thay nàng ấy bái thần phật khác một chút.

Lại rơi thêm chút đồ vật cho một ít vật chất ủng hộ.

Mấy ngày gần đây mấy người Tảo Nhi thu hoạch cũng không tính nhiều, đồ vật đến dâng lên cũng chỉ là tốp năm tốp ba đồ vật, giá trị năng lượng tăng lên cũng không khả quan.

Giai đoạn tiếp theo cần đạt tới 800 điểm năng lượng, còn kém rất xa, cho nên tạm thời cũng không có mở khóa sản phẩm mới gì, chủng loại vẫn là những thứ kia.

Cũng may các cổ nhân có miếng ăn đã rất thỏa mãn rồi, không có một chút dấu hiệu chán ăn.

Ngược lại Thịnh Quân đã gặm chán rau quả khô và xúc xích hun khói, gần đây lúc xem phim cũng không ăn gì.

Gặp Phương Tiên Nhi xong, trong lòng Tảo Nhi an tâm không ít, rất nhanh đã trở về sơn động thu dọn nghỉ ngơi.

Sắc trời dần dần tối, Thịnh Quân khoác ánh trăng, cũng dự định nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi một đêm.

Đúng lúc này, nàng chợt nghe được động tĩnh xi xi xu xu xột soạt.

Cảnh giác quét hình một phen, Thịnh Quân phát hiện là con sóc lúc trước chạy mất đã trở lại, đang ở trên đất trống xa xa chuyển đồ ăn mà bọn nhỏ đã đặt cho nó.

Tối hôm qua không thấy bóng dáng của nó, Thịnh Quân còn tưởng rằng nó sẽ không tới nữa, không ngờ thằng nhóc này lại rất thông minh, chọn thời gian này lặng lẽ tới đây dọn đồ.

Nàng nhớ con sóc là sinh vật thích hoạt động vào ban ngày, vì trữ đồ ăn cũng không dễ dàng, bị ép hy sinh thời gian ngủ.

Có lẽ là muốn giấu đồ ăn ở những nơi khác nhau.

Sóc con chạy tới chạy lui bận rộn cả đêm, rốt cục trước khi trời sáng đã chuyển sạch đồ vật.

Thịnh Quân nhìn động tác của nó, vậy mà kỳ dị toát ra một tia buồn ngủ, dần dần nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Bọn Lưu Nhị Sơn đưa hai người Tảo Nhi xuống núi, lần này vòng càng xa, sau khi rời khỏi vựa vận là con đường nhỏ đi huyện thành.

Thấy đã ra khỏi núi, Tảo Nhi liền thúc giục nói: "Nhị Sơn thúc, các thúc mau trở về đi, chúng ta đi đây!"

Nàng ấy lớn lên vốn anh khí, sau khi thay nam trang đã là một binh sĩ gây gò.

Chỉ có điều nàng ấy lại bơi đen mặt một chút, ngược lại là một bộ dáng có vẻ dân chạy nạn rất tiêu chuẩn.

Lưu Nhị Sơn hất hất cằm: "Được, vậy chúng ta đi về trước, các người phải cẩn thận một chút, gặp chuyện gì thì mau mau trở về, đừng để mọi người lo lắng quá lâu."

Thiết Trụ phát phát tay với hắn: "Hai ta đã nhớ kỹ!"

Nói xong lời tạm biệt, hai người Tảo Nhi lên đường, đám người Lưu Nhị Sơn đưa mắt nhìn bóng lưng các nàng biến mất, mới yên lặng xoay người rời đi.

Hai người đi được một đoạn đường, cũng không nhìn thấy mấy người.

Thiết Trụ nhìn về phía huyện thành, mở miệng than thở: "Cũng không biết cha ta bọn họ thế nào rồi, cứu cô mẫu ra được không."

Tảo Nhi nói: "Đến rồi lại xem, chúng ta lúc này nghĩ đông nghĩ tây cũng vô dụng. Đúng rồi, đồ vật của người đều đã cột xong chưa?"

"Đã cột rồi, rất chặt đấy!" Thiết Trụ sờ sờ eo thô to.

Trước khi xuất phát, Tảo Nhi cũng nghĩ đến chuyện đồ ăn sẽ gây chú ý, sớm đã bảo Thiết Trụ cột đồ vào trong quần áo giấu kỹ.

Chỉ có nhét mấy miếng bánh bích quy cất ở trong n.g.ự.c ở chỗ dễ dàng lấy được.

Đi thêm một lúc, vẫn còn cách huyện thành một đoạn, Tảo Nhi bỗng nhiên dừng bước, nheo mắt kéo tay áo Thiết Trụ: "Người mau nhìn xem, phía trước có phải có mấy người đang đứng hay không?"

Nhãn lực của Thiết Trụ tốt, tập trung nhìn vào, quả thật có ba người đứng ở bên đường, hoặc ngồi xổm hoặc đứng, nhìn cách ăn mặc không giống như là người trong thôn, cũng không phú quý, hẳn là tiểu thương hoặc là người làm công trong huyện thành.

Hắn rất nhanh liền nhìn ra đại khái: "Hình như là chiếc xe bò lật vào trong mương rồi!"

Xe bò lật, đó hẳn không phải là kẻ xấu cản đường gì, Tảo Nhi hơi yên lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Mấy người ở ven đường rất nhanh đã chú ý tới các nàng, một người trong đó lập tức chào đón: "Hai vị tiểu huynh đệ, có thể giúp chúng ta một chuyện được không?"

Mặc dù Tảo Nhi mặc nam trang, nhưng dù sao giọng nói cũng nhỏ nhẹ, liền giả bộ như người câm đứng ở phía sau, âm thầm chọc Thiết Trụ một cái, ý bảo hắn tới nói chuyện.

Thiết Trụ cười ngu ngơ, gãi đầu, nhìn giống như một người thành thật chất phác: "Đại ca khách khí rồi, muốn chúng ta giúp huynh làm gì?"

Người nọ đỡ lưng, vẻ mặt đau khổ nói:

"Ai, đừng nói nữa, chúng ta vừa mới rẽ xe bò ngã vào trong mương, ngã gần c.h.ế.t không nói, bò và xe cũng vớt không lên được, vẫn đứng ở đây chính là muốn chờ mấy người giúp đỡ đây!"

"Kết quả nơi này rất tà môn, hoang vu vô cùng, đợi nửa ngày cũng không thấy một cọng lông gà, ngay cả bò trong mương cũng sắp ngất, rốt cuộc mới trông mong được hai vị thần tiên sống các người!"

Tuy hai người Thiết Trụ thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, thân thể cũng gầy, nhưng bọn họ thực sự không có cách nào, chỉ có thể tới xin giúp đỡ.

Nếu muốn đợi thêm người sống khác, không biết phải chờ tới khi nào!

Thiết Trụ nghe xong, không vội lên tiếng, trước tiên đi nhìn thoáng qua xe trong mương.

Xe này là xe gỗ cỡ lớn, dùng để kéo đồ, bên trên tạm thời còn chưa có hàng.

Chất lượng cũng không tệ, ngã xuống mương cũng không hỏng, mấy người hợp lực đẩy xe lên hẳn là không có vấn đề.

Xem xong xe, hẳn lại đánh giá con bò kia.

Con bò này độ tuổi giữa ghé và bò trưởng thành, hẳn là cũng có thể kéo.

Đánh giá xong độ khó của việc này, Thiết Trụ và Tảo Nhi thương lượng một chút, cuối cùng quyết định hỗ trợ:

"Được, vậy chúng ta cùng thử một chút đi, các người xuống dưới dùng lực đẩy, hai ta ở trên kéo!"

"Được được được!"

Người nọ lập tức đồng ý, đi qua chào hỏi đồng bạn, mấy người lại nhảy vào trong mương, rất nhanh trước tiên dựng đầu xe,

đưa tay nắm phía trước lên, thuận tiện cho bọn Thiết Trụ nắm chặt.

Thiết Trụ và Tảo Nhi nhanh chóng cầm c.h.ặ.t t.a.y lái, hợp lực cắn răng kéo lên trên, ba người phía dưới cũng thừa cơ nhấc lên, cuối cùng cũng đem xe lên được.

Người phía dưới mừng rỡ: "Thật tốt quá, tuổi còn trẻ khí lực đã lớn như vậy, ngày sau các người nhất định sẽ trở thành hai hảo hán oai hùng!"

Tảo Nhi nhe răng cười, cũng là đối phương gặp may, gặp phải lúc khí lực các nàng đã khôi phục.

Ngẫm lại mấy ngày trước, khi bọn họ còn chưa gặp được Phương Tiên Nhi, đừng nói nâng xe, ngay cả lột vỏ cây cũng có thể phí hết sức.

Thuận lợi khiêng xe xong, sĩ khí mấy người tăng lên rất nhiều, rất nhanh lại nâng hai chân trước của bò lên, nhấc lên vách mương, hai người Tảo Nhi ngồi xổm người xuống, thuận lợi túm lấy móng trước của con bò.

"Tiểu huynh đệ, đợi lát nữa động tác nhanh một chút, bằng không chúng ta sẽ phải trút lực!"

"Hiểu rồi, các người nhấc lên đi!"

"Ba, hai, một, lên!"

Hai nhóm người trên dưới đều dốc hết sức lực, vừa nhấc vừa kéo, mặt đỏ lên, cuối cùng cũng kéo được bò từ trong mương ra!

Thấy xe và bò đều được cứu ra, tảng đá lớn trong lòng mọi người dồn dập rơi xuống đất, từng người ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Tảo Nhi còn gỡ ống trúc bên hông xuống, uống mấy ngụm nước đường bổ sung khí lực.

Chẳng được bao lâu, Thiết Trạ vươn tay, kéo ba người phía dưới lên.

Sau khi đi lên, mấy người lại ngã xuống đất bên cạnh con bò nằm một hồi lâu, chỉ nhìn bộ dạng thở hồng hộc kia, nhất thời đều không phân rõ ai mới là bò.

Rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nam nhân vừa tới bắt chuyện với hai người bọn họ mở miệng:

"Phù, đa tạ hai vị tiểu huynh đệ, các người đã giúp đỡ rất nhiều. Thời đại này tích lũy chút sức lực cũng không dễ dàng gì, các người cầm số tiền này đi coi như tạ lễ, đừng chê ta đây cho ít nhé!"

Nói xong liền nhét tay vào trong ngực, lấy đồng tiền ra.

Thiết Trạ luống cuống nhìn Tảo Nhi.

Tảo Nhi nghĩ nghĩ, đẩy bàn tay cầm tiền của nam nhân trở về, chỉ mở miệng, không cần cổ họng phát ra tiếng, nói thầm:

"Đại ca, thấy các người hẳn là từ huyện thành tới phải không? Chúng ta không cần tiền, liền muốn hỏi thăm người một chút tin tức trong thành."

Đối phương lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Thiết Trạ vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi, giọng của người huynh đệ này của ta hỏng rồi, nói chuyện cũng không phát ra tiếng..."

"Vậy à, vậy các người cũng không dễ dàng gì." Nam nhân tin là thật, lộ ra biểu cảm đồng tình.

Chương 42: Chương 42

Hắn yên lặng cất đồng tiền vào trong ngực: "Cũng đúng, hiện tại tin tức thực dụng hơn nhiều so với tiền, vậy ta liền nói chút chuyện ta biết đi."

"Chúng ta thật sự là từ trong huyện tới, lúc này tình huống bên trong rất không tốt, nếu như không phải cần thiết, khuyên các người dứt khoát đừng đi vào. Trước không nói cái khác, chỉ riêng việc vào thành này, một người trước hết phải nộp năm mươi văn."

"Một người năm mươi văn?" Thiết Trụ sợ đến mức hồn bay phách lạc.

"Ai, đúng vậy." Nam nhân thở dài, "Đúng rồi, nếu như các người không có tiền đi vào, tốt nhất cũng đừng ở lâu trước cửa thành, tránh cho bị người bắt đi làm lao động tay chân."

"Đáng sợ như vậy?"

"Đúng, các người là không biết, đám lừa huyện nha kia nuôi, một ngày chỉ toàn làm chút chuyện vô lý!"

"Trước đó vài ngày, tên đầu mục nha dịch kia còn bắt cóc một thư sinh chép sách giúp người ta ở thư tứ, nói là muốn hắn làm con rể nhà mình! Người nói việc này làm có gì khác với phỉ nhân trong núi?"

"Thư sinh kia quá tuấn tú, ở vùng của chúng ta rất nổi danh, người bình thường đều gọi hắn là Tổng tiểu lang quân, rơi vào ổ trộm cướp cũng đáng tiếc."

Nam nhân giọng điệu tiếc nuối nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng dặn dò: "Đúng rồi, chuyện này không có mấy người biết, các ngươi cũng đừng tùy tiện nói ra ngoài!"

Nếu để cầu đầu mục biết được là hắn để lộ tin tức, khẳng định không có quả ngon để ăn.

Thiết Tru dùng sức gật đầu: "Ngươi yên tâm, chúng ta khẳng định không nói!"

Tảo Nhi đối với thư sinh cũng không ưa, mở miệng hỏi chính sự: "Trương gia phú hộ trong thành, mấy vị đại ca biết bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Nam nhân mở miệng nói một ít, đáng tiếc đều là chuyện các nàng cũng biết.

Lại hỏi thêm một số chuyện khác, cũng không có được tin tức hữu dụng gì.

Mấy người Tảo Nhi liền cáo biệt ba người, tiếp tục đi về hướng huyện thành.

Đi trên đường, nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn ở trong huyện, trong lòng hai người đều rét run.

"Tảo Nhi tử, cha ta và Đại Ngưu sẽ không bị bắt đi làm lao động tay chân chứ?"

Thiết Tru vẻ mặt đau khổ nói: "Hai người bọn họ lại không có tiền vào thành, lâu như vậy cũng không trở về, còn có thể đi đâu được?"

Suy đoán trong lòng Tảo Nhi cũng không khác lắm, nhưng cũng không tiện nói với Thiết Trụ, liền an ủi: "Nói không chừng không bị bắt, chỉ là ở gần cửa thành thôi? Nghe mấy người kia nói, trong huyện cũng không phải ngày nào cũng bắt người!"

Thiết Trụ gật đầu: "Cũng đúng, vậy đợi qua đó xem sao."

Bởi vì trong lòng lo lắng, bước chân hai người cũng đi rất nhanh, không bao lâu đã nhìn thấy cửa thành.

Tảo Nhi quét mắt nhìn tình huống chung quanh: "Gần đây còn có mấy người, chúng ta trước tìm một lần, nhìn xem cha người có ở bên trong hay không."

"Được!"

Hai người nhanh chóng lần lượt tìm kiếm, bởi vì sợ bị coi là kẻ xấu, khiến cho người khác cảnh giác, động tác của hai người đều rất cẩn thận, cũng không gây chú ý.

Chờ tìm khắp một lần rồi, cũng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Thiết Trụ lau mắt, vành mắt ửng đỏ: "Lần này thì hay rồi, cô của ta không cứu ra được, ngay cả cha ta cũng bị liên lụy! Rốt cuộc tổ tông của lão Lý gia ta đã tạo nghiệp gì mà xui xẻo như vậy chứ!"

Trong lòng Tảo Nhi cũng nặng trĩu, ở chung lâu như vậy, Phát Tông thúc giống như trưởng bối nhà nàng, Đại Ngưu cũng không khác gì đệ đệ ruột của nàng.

Nhìn trời, đã đến giữa trưa, Tảo Nhi kéo Thiết Trụ đến nơi xa, lấy ra một miếng bánh bích quy đưa cho hắn: "Ăn trước đi, ăn no rồi chúng ta lại nghĩ cách!"

Thiết Trụ lại không đưa tay ra nhận: "Xin lỗi, Tảo Nhi tỷ, lúc này ta thật sự ăn không vô..."

Tảo Nhi cũng không ép buộc hẳn, tự mình chậm rãi ăn, vừa ăn vừa suy nghĩ, tự hỏi kế tiếp nên làm thế nào.

Vừa mới nghĩ đến manh mối, bả vai của nàng ấy bỗng nhiên bị người vỗ một cái.

Tảo Nhi cả kinh, vụn bánh bích quy suýt chút sặc ở trong cổ họng.

Nàng ấy cuống quýt quay đầu, phát hiện là một nam nhân trung niên lạ mặt.

Tảo Nhi lập tức kéo Thiết Trụ lui về phía sau hai bước, giấu bánh bích quy trong tay ra phía sau, cảnh giác hỏi: "Đại ca, người tìm ta có chuyện gì?"

Ngay cả đến lúc nguy hiểm như vậy, nàng ấy cũng không quên che giấu giọng nói.

Nam nhân sững sốt, rất nhanh lộ ra vẻ áy náy: "Xin lỗi tiểu huynh đệ, vừa rồi đã dọa các người."

Tiếp theo, hắn liền từ trong túi móc ra một khối bánh bích quy nén: "Ta vừa thấy người đang ăn cái này..."

Tảo Nhi nhìn thấy bánh bích quy, con ngươi chấn động, theo bản năng nắm lấy lòng bàn tay, nhả nạt đáy lòng nôn nóng nghe đối phương nói tiếp.

"Các người tới đây tìm người sao?" Nam nhân, cũng chính là Thạch Thúc thấp giọng hỏi.

Ngay từ đầu Thạch thúc đã chú ý tới hai người bọn họ, chỉ bởi hắn cảm thấy trạng thái của bọn họ rất giống với Đại Ngưu.

Tay gầy chân gầy, bụng lại lớn, trạng thái tinh thần tốt hơn rất nhiều so với mấy người dân chạy nạn bình thường khác.

Nếu là người bình thường thì sẽ không nhận ra điểm khác thường này, nhưng Thạch thúc đã gặp rất nhiều người nên chỉ cần liếc mắt là đã có thể nhìn ra sự khác biệt.

Bởi vậy, hắn không khỏi chú ý hơn đến hai người bọn họ, sau đó liền phát hiện một người trong số đó thế mà lại cầm một miếng bánh bột khô để ăn.

Đối với thứ này, ấn tượng của hắn vô cùng sâu sắc, hình dáng vuông vắn và kết cấu đặc thù kia hoàn toàn không thể nhầm lẫn với thứ nào khác được.

Thạch thúc lập tức liên tưởng tới Đại Ngưu.

Hắn cảm thấy hai nhóm người này cho dù không quen biết thì có lẽ cũng có chút quan hệ gì đó, vì thế liền chủ động bước tới, lấy bánh bột khô ra thử thăm dò.

Sau đó mới có câu hỏi vừa rồi.

Tảo Nhi thấy Thạch thúc nhiệt tình như vậy, lại nói ra được chuyện tìm người, trong lòng không thả lỏng, cũng không trả lời mà chỉ khàn giọng hỏi ngược lại: “Vì sao ngươi lại có cái này?”

Thạch thúc nói: “Đừng hoảng hốt, ta chỉ là người truyền tin thôi, cái bánh bột khô này cũng là đồ được ở chỗ người khác.”

Nghe hắn nói như vậy, lại có thể gọi tên thứ này là bánh bột khô, khiến Tảo Nhi cảm thấy lời này có thể tin được.

Phí vào thành đất như vậy, trên người bọn Đại Ngưu ngoại trừ mấy đồng tiền ra thì cũng chỉ có đồ ăn là có giá trị.

Nhưng đồ ăn của bọn họ lại rất đặc biệt, tuyệt đối không thể trực tiếp giao cho lính canh thủ thành được, tránh cho rước họa vào thân. Nói như vậy, giao dịch với người trước mắt này cũng có thể xem như là một con đường tốt.

“Người đổi đồ với người trông như thế nào?” Nàng ấy hỏi.

“Cũng là hai người, một người lớn tuổi, một người nhỏ tuổi hơn.” Thạch thúc trả lời.

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: “Nếu như các người đến là để tìm hai người bọn họ thì ta có thể hỗ trợ, đến buổi tối các người cứ ở đây chờ ta là được.”

Thạch thúc cảm thấy, nếu như hai người này cùng một bọn với Đại Ngưu thì có thể dẫn bọn họ vào trong thành, vừa để bọn họ gặp nhau, tiện thể còn có thể kiếm chút lợi ích, tăng thêm vài phần giao tình giữa hai bên.

Nếu như là đến để gây phiền phức thì bọn họ có nhiều người, dẫn vào rồi vẫn có thể dễ dàng khống chế, không có gì phải sợ hãi cả.

Tuy nhiên, Tảo Nhi cũng không dám trực tiếp đáp ứng, đối phương chủ động tiếp cận như vậy, nàng ấy luôn cảm thấy việc này quá thuận lợi, rất có thể có mưu đồ gì trong này.

Nàng ấy suy nghĩ một lúc rồi nảy ra một ý kiến hay: “Đúng là chúng ta đến đây tìm người, chẳng qua tạm thời chúng ta không cần phiền người dẫn đường, chỉ cần truyền lời giúp ta là được. Người cứ nói một câu thôi, là Thiết Trụ đến tìm hắn.”

Nếu như đám người Đại Ngưu thật sự ở đây, chắc chắn sẽ hiểu.

Thạch thúc nghe xong, gật đầu đáp ứng: “Được, chỉ là truyền lời thì không cần đợi đến tối, ta sẽ tới đó truyền lời ngay giúp người.”

“Đa tạ!” Tảo Nhi lấy một miếng lương khô ra đưa cho Thạch thúc.

Thạch thúc cũng không từ chối, nhận lấy miếng lương khô rồi cất kỹ, hẳn biết có đôi khi thu đồ vật mới có thể làm cho đối phương an tâm.

“Tảo Nhi tử, người kia có đáng tin không?” Thiết Trụ hỏi.

Tảo Nhi nói: “Nhìn ánh mắt thì có lẽ là người đảng hoàng, nhưng cũng không nên quá dễ tin người, chúng ta còn phải xem hẳn truyền lời xong quay lại nói thế nào đã.”

Hai người ghi nhớ lời mấy người đánh xe bò nói lúc ở giữa đường, cũng không dám đi đến gần cửa thành mà đi đến một nơi thật xa, tìm một chỗ kín đáo đứng đợi.

Có lẽ là trong lòng đã có hi vọng nên Thiết Trụ bỗng nhiên cảm thấy đói bụng, lấy ra một miếng lương khô ra ăn như hổ đói.

Ăn xong rồi lại nghỉ ngơi một lúc, hán tử trung niên kia lại đi tới.

“Ta đã giúp người truyền lời rồi, vị tiểu huynh đệ kia nhờ ta mang cho người cái này.”

Thạch thúc nói xong, đưa cho Tảo Nhi một mảnh giấy dầu gấp lại.

Sau khi có được thông tin chính xác từ chỗ Đại Ngưu, biết bọn họ là người một nhà, giọng điệu của Thạch thúc cũng trở nên thân cận hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Tảo Nhi tiếp nhận tờ giấy, đưa tay sờ thử, một mặt bóng loáng một mặt thô ráp, liền biết là giấy dầu của Phương Tiên Nhi.

Nàng ấy mở tờ giấy dầu ra, trên tờ giấy vẽ một hình chữ nhật cong vẹo bằng than củi, ở giữa hình chữ nhật còn kéo hai gạch ngang, dưới cùng còn có một hình vuông nhỏ.

Mặc dù bức tranh này xấu muốn chết, nhưng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được linh hồn của Phương Tiên Nhi.

Chương 43: Chương 43

Tảo Nhi nhin không được cong khoe miệng, tảng đá nặng nề trong lòng nháy mắt rơi xuống đất, quay đầu thấp giọng rĩ tai với Thiết Trụ: “Cha ngươi và Đại Ngưu có lẽ là không sao đâu, người này có thể tin được, buổi tối chúng ta sẽ đi theo hắn vào thành!”

Sau đó lại quay đầu nói với Thạch thúc: “Đa tạ ngươi đã chịu giúp chúng ta chuyển lời, đêm nay chúng ta muốn vào thành, tiền này tính như thế nào?” Thái độ cũng bắt đầu trở nên thân thiện hơn.

Thạch thúc mỉm cười xua tay: “Trước tiên đừng lo lắng, nói không chừng các ngươi không cần vào thành đâu, cứ chờ tin tức của ta là được.”

Lúc hắn vừa truyền lời cũng nhận được lời nhắn mới, nghe ý tứ trong đó thì không chừng đêm nay có thể cứu được người ra.

Đến lúc đó người ở bên trong cứ trực tiếp đi ra là được, cũng không cần lại đem hai người này dẫn vào.

Nhưng vì đề phòng, hắn cũng không tiết lộ hết mọi chuyện.

Tảo Nhi nghe xong cũng hiểu ý Thạch thúc, trong lòng vui vẻ, vội vàng nói hai tiếng cảm ơn rồi dẫn Thiết Trụ qua một bên chờ đợi.

Trong huyện thành.

Hai người Đại Ngưu nghe được tin tức Thiết Trụ tới, mới giật mình phát hiện ra đã qua hai ngày rồi.

Hai ngày nay tinh thần căng thẳng, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến chuyện của Tây Nương, thiếu chút nữa quên mất rằng người trong núi sẽ đến.

Vì để cho người bên ngoài yên tâm, Đại Ngưu liền cầm giấy vẽ một hình vuông, lại nhờ người mang ra ngoài.

Truyền tin tức xong, hần nhanh chóng quay lại với suy nghĩ của mình.

Trước mắt điều quan trọng nhất vẫn là cứu người.

Sáng nay, nhân cơ hội Thu Nương cùng người ta đi ra ngoài mua đồ, Xử Sinh liền tìm người chạy tới đập rơi chiếc túi vải đựng tiền của nàng ấy, nhặt lên rồi bỏ chạy.

Thu Nương lập tức tách khỏi những người khác và đuổi theo, cả hai nhanh chóng tiến vào một ngõ nhỏ chỗ Chung Tư đang ở.

Lúc đó đám người Đại Ngưu cũng có mặt ở đó, đều rất tò mò không biết Chung Tư sẽ làm thế nào.

Đợi cả một lúc lâu, Chung Tư cũng không nói gì, chỉ bảo Hắc Chỉ mang Thu Nương vào nhà đổi y phục, lại cầm y phục của nàng ấy vào.

Qua một hồi lâu, lại thấy một Thu Nương khác sờ sờ từ trong phòng đi ra.

Đám Đại Ngưu giống như gặp quỷ, ngay cả bản thân Thu Nương cũng như bị sét đánh.

So sánh cẩn thận thì mọi người mới phát hiện Thu Nương giả này cùng với Thu Nương thật có mấy chỗ khác biệt rất nhỏ.

Chiều cao và dáng người không khác nhau mấy, nhưng nhìn dung mạo thì giống Thu Nương thật khoảng tám phần, chỉ là biểu cảm thì lại rất giống thật nên lại tăng độ giống thêm một chút.

Càng kỳ lạ hơn chính là, Thu Nương giả này vừa mở miệng, ngay cả giọng nói cũng bắt chước hoàn hảo không khác một chút gì.

Nhiều lắm thì chỉ có người thân cận nhất mới có thể phát hiện ra hai người khác nhau, nhưng người bình thường thì thực sự rất khó phân biệt.

Đại Ngưu nhin không được nói với Xử Sinh: “Ở chỗ này của người đứng là có rất nhiều người tài giỏi, chắc hẳn vị này chính là một thủ hạ rất có năng lực của Chung lão đại đứng không?”

Xử Sinh tâm tình phức tạp nhìn Thu Nương giả, thấy nàng ấy không lên tiếng ngăn cản liền nói: “Không, đây chính là bản lĩnh của chính Chung lão đại...”

Đại Ngưu trợn to hai mắt, cảm thấy quả thực là nghe mà rợn cả người.

Hắn cẩn thận nhìn lại khuôn mặt của Thu Nương giả nhưng không hề tìm thấy một chút dấu vết nào của Chung Tư.

Xét về hình thể, bản thân Chung Tư gầy gò nhưng vẫn cao hơn Thu Nương một chút.

Hắn rụt đầu lại thế nào? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có Súc Cốt Công hay sao?

Càng đừng nói là hình dạng và giọng nói.

Hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt!

Chung Tư có tài năng như vậy, tại sao lại phải khuất phục ở một huyện thành nhỏ nhỏ thế này?

Nhưng Đại Ngưu chợt nhớ tới cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài liền ngừng suy nghĩ, không nghĩ sâu thêm nữa.

Tạm thời bọn họ không có năng lực đi quan tâm thay người khác vào lúc này.

Dù thế nào đi chăng nữa, Chung Tư có bản lĩnh này, đối với bọn họ mà nói cũng là một trợ lực tốt.

Cũng khó trách lúc ấy hắn nói đến chuyện cứu người mà giọng điệu lại nhẹ nhàng đến vậy.

Cảm thấy ở chỗ này trì hoãn quá lâu, Chung Tư che gương mặt Thu Nương, ngược mắt cười nói: “Vậy ta về Trương phủ trước, các người cứ chờ đợi là được.”

Nói xong, ông ta liền nhận lấy túi vải trong tay Xử Sinh, bước nhanh rời khỏi sân.

Thu Nương thật vẫn còn ngơ ngác đứng đó, há to miệng nhìn bóng lưng Chung Tư, một lúc lâu sau mới nói với Lý Phát Tông: “Đại cữu cữu, chẳng lẽ cháu còn có tỷ muội song sinh sao?”

Lý Phát Tông thở dài: “Yên tâm đi, nương cháu chỉ sinh ra một khuê nữ là cháu thôi.”

Lại nói thêm mấy câu, cuối cùng đám người cũng bình tĩnh lại sau chuyện vừa xảy ra.

Xử Sinh nhìn thấy bọn họ như vậy, sờ lên mặt, ưỡn thẳng lưng, có chút đắc ý nở nụ cười.

Một bên khác, Chung Tư đã nghênh ngang tiến vào sân Trương gia.

Gặp phải một gia phó, thấy ông ta liền kinh ngạc nói: “Ơ, không phải người đi mua đồ với Vương thẩm sao? Sao lại về nhanh như vậy?”

Chung Tư cũng không quá kinh hoảng.

Để ứng phó với những người này, bọn họ đã hỏi thăm tin tức rất đầy đủ, cũng đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Ông ta thở dài, nói rất thành thật: “Đừng nói nữa, ta vừa ra ngoài liền gặp phải một tên trộm tiền, ta phải đuổi theo người đó rất lâu, sau đó không tìm thấy mấy người Vương thẩm ở đâu nữa, chỉ có thể đi về trước.”

Người nọ cười nói: “Hắc hắc, ta thấy đều là lấy cớ cả thôi, người chỉ là muốn đi gặp nương người sớm hơn một chút.”

Chung Tư mỉm cười, tỏ vẻ như tức giận: “Này, người đừng có chọc ta nữa, bây giờ ta đi qua đó được chưa?”

“Đi đi đi!”

Chung Tư liền vòng qua người này, lại đi về phía trước một đoạn.

Chẳng bao lâu sau, gã sai vặt giúp Đại Ngưu trước đó liền tiến lại gần, yên lặng dẫn đường cho ông ta. Hai người một trước một sau bước đi, chẳng mấy chốc đã đến ngoài cửa viện chỗ Tây Nương.

“Đa Phúc, Thu Nương tới, người tiếp người đi!” Gã sai vật hét lên.

“Tới đây!”

Cửa viện nhanh chóng mở ra, một nữ nhân trung niên mặt không biểu tình xuất hiện ở sau cửa, liếc nhìn bằng một đôi mắt trống rỗng, tức giận nói:

“Sớm như vậy à, có gấp đi đâu thai cũng không vội đến như vậy.”

Nói xong, bà ta vẫn mở cửa ra, quay người đi vào trong.

Chung Tư quay đầu nhìn thoáng qua gã sai vật rồi nhanh chóng nhấc chân đi vào theo.

Gã sai vật ở phía sau hần lặng lẽ đóng cửa lại, cũng không đi xa, chỉ ở lại gần đó canh chừng.

Nữ nhân tên Đa Phúc bước chậm rì rì đi ở phía trước.

Bỗng nhiên Chung Tư nhẹ nhàng tiến lên trước vài bước, rút từ trong tay áo bên trái ra một cái khăn tay, giơ tay lên, nhanh chóng vòng tay trái qua cổ Đa Phúc, dùng tay phải bịt mũi bà ta.

Đa Phúc giật mình, vừa dùng hai tay bắt lấy cánh tay hần liền trợn trắng mắt ngất đi.

Chung Tư liền nửa kéo Đa Phúc đi vào trong nhà.

Tây Nương đang ngồi ở bên cạnh bàn, thấy ông ta đi vào như vậy, lập tức lắp bắp kinh hãi, vội vàng đứng dậy đi tới kêu một tiếng “Thu Nương?”, sau đó liền lo lắng nhìn ra ngoài.

Chung Tư nói bằng giọng của chính mình: “Đừng gây ồn ào, ta thay ca ca của người tới đây cứu người ra ngoài.”

Trước đó đã có người lặng lẽ tới truyền tin, Tây Nương nhớ tới chuyện này liền thoáng thả lỏng, chỉ hỏi lại: “Thế Thu Nương lúc này đang ở đâu?”

Chung Tư lời ít ý nhiều: “Đã xuất phủ rồi.”

“Chúng ta không có nhiều thời gian, tiếp theo ta sẽ hóa trang cho người biến thành bộ dáng Đa Phúc, đến lúc đó người trực tiếp đi theo ta.”

Vóc dáng của Đa Phúc và Tây Nương không khác nhau lắm, chỉ cần ngụy trang trên mặt là có thể hoàn toàn trà trộn qua.

Tây Nương gật đầu, cùng với Chung Tư kéo Đa Phúc sang một bên, cởi áo khoác của bà ta ra, lại kéo tấm ga giường, trói bà ta lại rồi bịt miệng nhét xuống gầm giường.

Sau đó, Tây Nương thay quần áo của Đa Phúc.

Chung Tư lấy than củi và một cái bình nhỏ ở trong n.g.ũ.c áo ra, lại lấy ra một thứ giống như da người đắp lên mặt nàng ấy.

Cẩn thận tô tô vẽ vẽ một hồi, Tây Nương đã hoàn toàn thay đổi.

“Được rồi. Đợi lát nữa người ra ngoài, trước tiên người tùy tiện tìm một nha đầu đến cạnh cửa, nói là người ở trong nhà mãi chịu không nổi muốn đi ra ngoài giải sầu một chút, định đi mua gà quay Lý Ký ăn, lúc về sẽ chia cho nàng ta một nửa.” Chung Tư dặn dò.

Tây Nương ghi nhớ lời này trong lòng, gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Chung Tư ra hiệu cho Tây Nương ra khỏi phòng trước, cài chốt bên trong cửa rồi lại từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi viện, Tây Nương hít sâu một hơi, thả lỏng tâm tình một chút rồi chiếu theo lời dặn của Chung Tư, lừa một nha đầu tham ăn tới canh cửa.

Nàng ấy đã ở với Đa Phúc một thời gian dài, có thể học được cách nói chuyện của bà ta.

“Người ở bên trong ngủ rồi, có thể cho ta xả hơi được một chút. Chúng ta cứ thỏa thuận như vậy, ta đi ra ngoài trước, lát nữa ta quay về sẽ mang gà quay về cho người!”

“Được, vậy người phải đi nhanh lên, ta sợ lát nữa phu nhân tìm ta làm việc đấy!”

“Yên tâm đi, ta không rời đi lâu đâu, một lát nữa ta sẽ quay về.”

Chương 44: Chương 44

Tây Nương xoay người, nắm chặt lòng bàn tay bên trong tay áo.

Đây là lần đầu tiên nàng ấy làm chuyện như vậy, thế mà cũng thật thuận lợi.

Lại căng thẳng đi thêm vài bước, xung quanh có mấy người đi ngang qua nhưng không ai nhận ra điều gì bất thường, vội vàng rời đi bên cạnh nàng ấy.

Tây Nương cũng trở nên to gan hơn, sải bước đi thẳng về phía cửa chính Trương gia.

Chờ đến nơi, đã thấy Chung Tư đang chờ ở đó, bên cạnh còn có một người gác cổng.

“Đa Phúc tử, để ta đi cùng tử, còn có thể xách gà giúp tử nữa, miễn cho dây thừng kia siết đau tay tử!”

Chung Tư cười rạng rỡ, giọng điệu có phần nịnh nọt.

Tây Nương nhìn người gác cổng một cái, đối phương lại bày ra dáng vẻ như đang xem kịch.

Nàng ấy nhớ lại biểu hiện ngày thường của Đa Phúc, nâng cằm “Hừ” một tiếng, xem như ngầm đồng ý.

Sau đó, nàng ấy nhấc chân bước ra khỏi cửa chính Trương gia.

Trong nháy mắt khi đi ra, Tây Nương thoáng sửng sờ.

Nàng ấy cứ như vậy chạy ra sao?

Nhận thấy có người từ phía sau chọc vào cánh tay mình, Tây Nương mới lấy lại tinh thần, cùng với Chung Tư bước đi nhanh hơn, đi về phía cửa hàng gà quay.

Đến một khúc cua trên đường, hai người lại rẽ vào trong một ngõ nhỏ.

Chung Tư từ phía sau nàng ấy đi vòng lên phía trước dẫn đường, hai người lại đi thêm một đoạn nữa, đi tới trước mặt một tòa miếu bỏ hoang.

“Vào đi, bọn họ đều đang ở bên trong chờ người.”

Ông ta dừng chân, nói xong dừng một chút rồi xoay người rời đi.

Tây Nương nhìn theo bóng lưng của ông ta, khẽ nói tiếng cảm ơn.

Sau đó không kịp chờ đợi đi vào trong miếu hoang, liếc mắt đã nhìn thấy Lý Phát Tông và Thu Nương.

“Đại ca!” Nàng ấy lao tới trước mặt Lý Phát Tông, che mặt khóc lớn.

“Nương!” Thu Nương chạy tới ôm lấy nàng ấy, vùi mặt vào vai nàng ấy khóc nức nở.

“Không sao, không sao đâu Nhị Nha, đại ca ở ngay đây!”

Lý Phát Tông luống cuống tay chân, do dự nửa ngày, vẫn xoa đầu Tây Nương giống như khi còn bé.

“Đông Ca Nhi đã được ta mang về rồi, về sau ba người các người sẽ cùng sống chung với chúng ta và nương, tất cả chúng ta rồi sẽ ổn thôi.”

Tây Nương gật đầu thật mạnh.

Đại Ngưu và Xử Sinh đứng ở một bên cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Này, Xử Sinh lão đệ, bây giờ người đã cứu ra, có lẽ huynh đệ của ta ở bên ngoài cũng mang theo thức ăn tới. Chờ trở ra gặp hần, ta sẽ bảo hần đưa đồ vật cho người.”

“Đúng rồi, người nhớ hỏi Chung lão đại xem số lượng như vậy đã đủ chưa, nếu chưa đủ thì ta sẽ trở về lấy thêm một ít nữa.” Đại Ngưu nói.

Xử Sinh sờ sờ cổ nói: “Không sao đâu, chuyện này trước tiên không cần phải vội. Đại Ngưu ca, trước mắt các người đã cứu được người rồi, tiếp theo sẽ làm gì, đêm nay đi luôn hay là đợi hai ngày nữa đã rồi tính tiếp?”

“Để ta suy nghĩ đã.” Đại Ngưu cúi đầu trầm tư.

Nhiều người như vậy từ trong thành đi ra ngoài, chắc chắn phải đợi đến buổi tối mới đi được vào đường hầm.

Nhưng ban đêm ra ngoài lại không tiện trở về núi, sau khi rời khỏi đây phải tìm một chỗ nghỉ chân... Mang theo Tây Nương, tốt nhất là đừng về lại thôn Sa Thổ nữa, hay là cứ trở về thôn Thạch Đầu?

Đã lâu không trở về, buổi tối lặng lẽ về đợi ở đó một đêm, đến khi trời chưa sáng lại lên đường quay lại trong núi, chắc hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

Hần đang muốn nói chuyện.

Chợt nghe Tây Nương nói với Lý Phát Tông: “Đại ca, đều do muội hồ đồ. Trước đó trong thôn có một thư sinh nhắc nhở muội, nói lúc hần chép sách ở huyện thành có gặp được Trương Kỷ Đồng nhờ người vào Trương gia, bảo muội để ý chút.”

“Muội cũng có chút đề phòng, nhưng lúc đó đã nhận định sai lương tâm của gã Trương gia kia, không ngờ hần ta có thể làm ra chuyện tuyệt tình đến vậy.”

“Sau đó cũng trùng hợp, lúc hai bên ký khế ước, Trương gia cũng tìm thư sinh kia viết thay.”

“Khi đó hần lại âm thầm nhắc nhở ta, bảo ta gọi cả Thu Nương vào, ta mới nghĩ đến chuyện đón con bé vào, nếu không thật không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì nữa!”

Lý Phát Tông trầm ngâm nói: “Theo lời muội nói, chúng ta cũng phải nhận ân tình của thư sinh kia nữa, hần còn chép sách ở trong thành không? Hay là để ta đích thân đi tìm người kia nói một tiếng cảm ơn.”

Tây Nương có chút do dự: “Có lẽ Trương gia sẽ nhanh chóng phát hiện hai mẫu nữ chúng ta biến mất, liệu có gì bất tiện không?”

“Chắc không sao đâu, Trương gia không nhận ra ta.” Lý Phát Tông nói.

Xử Sinh chen lời vào: “Hay là để chúng ta đi hỏi giúp người một chút xem sao, thư sinh kia tên là gì?”

“Ta chỉ biết hần họ Tống, cụ thể tên gì thì ta không biết.” Tây Nương nói.

Vẻ mặt Lý Phát Tông áy náy: “Lại làm phiền các người rồi.”

“Việc nhỏ thôi, coi như là kết giao bằng hữu.” Xử Sinh do dự một lát rồi nói: “Chỉ là ta quả thật có việc muốn hỏi các người, chính là về bánh bột khô...”

“Các người muốn nhiều hơn chút nữa sao?” Đại Ngưu hỏi.

“Ừ, nếu như có thể được, chúng ta rất muốn làm giao dịch lâu dài.” Xử Sinh nói: “Đây cũng là ý tứ của Chung lão đại chúng ta.”

Việc này Đại Ngưu không làm chủ được, nhưng hắn cũng muốn làm quen với đám người Xử Sinh.

Cho dù bọn họ trốn trong núi thì cũng không thể làm người mù, dù sao cũng phải tìm hiểu xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, mà mấy người Xử Sinh lại là những trợ thủ đắc lực.

Nghĩ đến đây, Đại Ngưu liền không nói lời từ chối:

“Ta sẽ hỏi giúp người trước, nói không chừng có thể thực hiện được. Nhưng chỗ chúng ta ở cách đây khá xa, giao dịch này cho dù có thể làm được thì cũng rất phiền phức, cụ thể thế nào cũng cần phải thương lượng kỹ hơn.”

Thấy hắn không trực tiếp cự tuyệt, Xử Sinh đã rất vui mừng rồi, vội vàng nói: “Không sao, người cứ đi hỏi trước một chút, những chuyện khác đều dễ nói!”

Đại Ngưu suy nghĩ một chút: “Được, vậy chờ ta hỏi xong lại nói sau.”

Nói xong, Xử Sinh sai người đi ra ngoài nghe ngóng chuyện của Tổng thư sinh, một lát sau liền nhận được tin tức, bởi vì Tổng thư sinh kia đáng đáp tuần tú nên rất dễ lấy được thông tin.

Nghe nói, hai ngày trước chính miệng hắn nói với ông chủ tiệm sách, mình phải đi về phía nam, tìm cơ hội tham gia thi cử, sau đó người không thấy bóng dáng, đoán chừng là đã rời khỏi huyện thành.

Lý Phát Tông tiếc nuối nói: “Nếu như vậy, cũng không thể chính miệng nói cảm ơn hắn được, đêm nay chúng ta liền xuất phát quay trở về đi.”

Bọn họ đi ra ngoài cũng đã lâu, cũng không biết người trong nhà đã lo lắng đến mức nào.

“Được, vậy các người nghỉ ngơi trước một lát, ta còn phải theo dõi tình huống Trương gia.” Xử Sinh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Để lại Tây Nương và Lý Phát Tông ôn chuyện.

Trương gia giờ phút này đang rối như tơ vò.

Bọn họ đã phát hiện không thấy bóng dáng mẫu tử Tây Nương ở đâu hết.

Tiểu nha đầu bị lừa gạt đi canh cửa kia đợi trái đợi phải không thấy người trở về, trong lòng rất cuộc bắt đầu luống cuống, nhanh chóng nói cho Trương phu nhân việc này.

Trương phu nhân vung tay lên, gọi mấy gia phó ra ngoài tìm người, còn mình thì đi tới phòng của Tây Nương phá cửa ra, lại lật tung một vòng trong ngoài phòng, sau đó ở dưới gầm giường tìm được Đa Phúc bị người trói gô lại.

Kết hợp với lời của nha đầu trông cửa, bà ta nhanh chóng hiểu ra, thôn phụ kia cũng có bản lĩnh, không biết đã dùng yêu pháp gì để giả trang thành Đa Phúc chạy mất!

Trương phu nhân nhắm mắt thở ra một hơi, cũng không quá tức giận.

Nếu không phải bà ta vẫn không thể mang thai thì bà ta đã không cho Tây Nương vào phủ.

Chỉ là những lương thực trước đó, tuyệt đối không thể đưa ra vô ích được.

Qua một hồi lâu, mấy gia phó đi ra ngoài tìm người cũng đã trở về, nói là đi khắp thành cũng không thấy người đâu hết.

Trương phu nhân nghe xong, quay đầu đi tìm Trương lão gia, nói việc này.

Trương lão gia giận tím mặt, lập tức gọi người ra khỏi thành, đi đến thôn Sa Thổ bắt mấy người Trương Kỷ Đống về.

Dù sao lúc ấy lập khế thư cũng đã nói rõ ràng rồi.

Nếu như vi phạm khế ước thì sẽ phải đền trăm lượng bạc trắng!

Người của Xử Sinh nghe được những chuyện này, vội vàng chạy về kể lại tin tức cho mấy người Lý Phát Tông nghe.

Tây Nương vừa nghe đến đây, cười đến chảy cả nước mắt: “Hừ, trên người hần ta chắc chắn không có nhiều tiền như vậy. Đền trăm lượng sao, nhắm chừng nửa lượng cũng lấy không ra! Xem ra bọn họ phải vào Trương gia làm trâu làm ngựa rồi!”

Lý Phát Tông đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Trước đó đám người Trương Kỷ Đống đã bị chúng ta trói lại, nếu như không có gì xảy ra thì chắc bây giờ bọn họ đã bị đói bụng mấy ngày rồi.”

Đâu chỉ là đói bụng vài ngày thôi đâu.

Sau khi người Trương gia phái đến thôn Sa Thổ, cửa nhà kia vừa mở ra, bọn họ thiếu chút nữa bị mùi vị kia xộc vào mũi đến ngất

đi.

Mấy gia phó thẩm chửi tiên sư mấy tiếng, bịt mũi kéo ba người như chó c.h.ế.t lên xe, một đường trở về Trương gia.

Đầu tiên là ném người vào trong nước để tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại cho ăn hai miếng cơm thừa canh cặn.

Cuộc đời làm trâu làm ngựa của một nhà ba người Trương Kỳ Đồng chính thức được bắt đầu.

Chương 45: Chương 45

Thấy mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa, đám Đại Ngưu liền thương lượng đêm nay sẽ ra khỏi thành.

Cũng không có đồ vật gì đáng để thu dọn cả, mấy người liền ngồi ở trong miếu nghỉ ngơi, nói chuyện với nhau vài câu.

Nhiều người nhiều miệng, đám Đại Ngưu không tiện nói tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong núi, Tây Nương cũng không muốn nói nhiều về những ủy khuất mà mình phải chịu ở Trương gia, liền cùng nhau mang theo hy vọng mặc sức tưởng tượng về những ngày tháng sau này.

Thu Nương ở một bên kích động nói: “Ta đã học được mấy cách thâm y phục rồi, chờ sau khi trở về sẽ dạy cho cậu mẫu và mọi người!”

Lý Phát Tông cũng mỉm cười nói một loạt lời hay.

Tây Nương cũng cười theo, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sờ lên n.g.ự.c mình, do dự một lúc nhưng vẫn quyết định không nói vào lúc này.

Bên ngoài mơ hồ có động tĩnh truyền đến.

Người Trương gia vẫn còn đang lục soát trong thành, nhưng không biết vì sao mà bọn họ không đi về phía miếu hoang.

Trong lòng mấy người vẫn luôn căng thẳng, thấy sắc trời đã dần tối, âm thanh bên ngoài dần dần biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đại Ngưu đứng dậy, phủi đám cỏ khô dính trên người mình rồi mở miệng nói: “Xử Sinh lão đệ, bây giờ chúng ta sẽ ra khỏi thành luôn, chờ trở về hỏi chuyện bánh bột khô xong rồi ta sẽ tìm cách nhả lại cho ngươi.”

“Được, vậy ta sẽ chờ tin tức tốt của ngươi!”

Xử Sinh đứng dậy, đi ra ngoài sắp xếp một chút rồi nhanh chóng quay về nói với bọn Đại Ngưu: “Lần này ra khỏi thành vẫn là ta dẫn đường cho các ngươi.”

Đại Ngưu nói: “Được, vậy làm phiên ngươi.”

Xử Sinh ngồi xổm xuống, đẩy đồng rơm sang một bên rồi nhấc nắp hầm lên.

Hai mẫu nữ Tây Nương tò mò nhìn động tác của hắn, đều kinh ngạc phát hiện nơi này thế mà lại che giấu một lối đi bí mật.

Xử Sinh nhảy vào trong đường hầm, sờ soạng rồi thắp lửa trong bóng tối. Trong đường hầm nhanh chóng có ánh sáng yếu ớt lóe lên, Đại Ngưu cũng nhảy xuống theo.

Lý Phát Tông đi vài bước về phía cửa hầm rồi quay đầu dặn dò Tây Nương:

“Nhị Nha, đợi lát nữa hai đứa đừng sợ, nhảy thẳng xuống là được. Ta ở phía dưới đỡ, tuyệt đối sẽ không để hai mẫu nữ muội bị ngã đâu.”

“Đại ca yên tâm, muội tin huynh mà!” Tây Nương cười nói.

Lý Phát Tông đi xuống, rất nhanh đã vững vàng đỡ hai mẫu nữ Tây Nương.

Tấm nắp hầm phía trên đỉnh đầu lại bị người ta đóng lại.

Xử Sinh cầm đuốc, dẫn mấy người đi về phía trước.

Tây Nương vừa đi, vừa dò xét đường hầm trước mắt, âm thầm kinh hãi.

Nàng ấy không nhịn được thì thầm khe khẽ với Lý Phát Tông: “Đại ca, những huynh đệ mà các người quen biết quả thực không phải người bình thường!”

Thu Nương đi ở phía trước hai người bọn họ nghe được, nhịn không được giật giật khóe miệng.

Thân nương của nàng ấy thật ngốc, ở trong đường hầm này thật sự không phải là nơi thích hợp để nói chuyện thầm kín, biết không?

Cũng may những lời bà ấy nói ra không quan trọng cho lắm.

Nếu nói cái gì không dễ nghe, vậy thật đúng là lớn tiếng mưu đồ bí mật bên tai người khác!

Đoàn người đi một lúc lâu, cuối cùng cũng tới lối ra ở bên ngoài thành.

Xử Sinh dựng thang lên, gõ lên nắp hầm, nhỏ giọng báo tên mình. Một lát sau, tấm ván gỗ phía trên được mở ra.

Mấy người lần lượt từ chui ra từ trong đường hầm, lại nhìn thấy ánh trăng.

Xử Sinh dập tắt đuốc, cũng đi theo ra ngoài.

Vừa bước lên mặt đất, Đại Ngưu đã lên tiếng chào hỏi Thạch thúc.

Thạch thúc cười nói: “Tối rồi à? Hai tiểu huynh đệ của người đang ở phía trước, ta dẫn các người đi qua đó.”

Mấy người liền xếp thành hàng, kéo nhau đi đường, chẳng mấy chốc đã đến nơi mấy người Tảo Nhi đang chờ.

“Thiết Trụ!” Đại Ngưu gọi một tiếng.

“Đại Ngưu ca!” Thiết Trụ lập tức nhận ra giọng nói của hắn.

“Mau tới đây, cha người và Tây di đều đang ở đây này!”

“Haiz!”

Thiết Trụ lần sang một bên, tìm đến chỗ mấy người Lý Phát Tông đang nói chuyện.

Đại Ngưu giống như người mù híp mắt nhìn Tảo Nhi, trời tối đen như mực, nhìn cả một lúc lâu mà hắn vẫn không nhận ra bóng người này là ai.

“Đại Ngưu, là ta.” Tảo Nhi thấp giọng nói.

“Tảo Nhi tỷ?” Đại Ngưu sửng sốt nhưng trong lòng cũng được thả lỏng, rất nhanh lại giống như tìm lại được chỗ dựa, bắt đầu nói tới chuyện chính.

Hắn kể ngắn gọn những gì xảy ra trong lần vào thành cứu người này, lại nói chuyện mấy người Xử Sinh muốn giao dịch bánh bột khô.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút rồi nói nói: “Cũng không phải là không được. Tiền dư của chúng ta vốn không nhiều, mấy ngày nay cũng chỉ có thể dâng lên chút quả dại rau dại, cũng không

có tiền dâng lên cho Phương Tiên Nhi, nếu thật sự có thể giao dịch được thì cũng có thể kiếm chút tiền cho Phương Tiên Nhi.”

Trước đó bọn họ đã mò ra được quy luật, so với quả đại rau đại thì trực tiếp cung phụng tiền cho Phương Tiên Nhi thì có thể làm cho tâm tình của nàng tốt hơn.

“Nhưng bất kể nói thế nào thì vẫn phải trở về hỏi ý tứ của Phương Tiên Nhi trước đã.”

Đại Ngưu gật đầu: “Đúng là như thế.”

“Đúng rồi, Tảo Nhi tử, lần này các người mang theo bao nhiêu thứ tới vậy?”

Tảo Nhi liền hiểu ý của hắn, lấy gần hết số bánh bột khô mà mình mang theo ra, lại đi tới chỗ Thiết Trụ lấy đồ của hắn, chỉ để lại đủ thức ăn cho bọn họ ăn dọc đường, còn lại toàn bộ đưa cho Đại Ngưu.

Nàng cũng không keo kiệt với số thức ăn này, lần này mang ra đây vốn là để tìm người.

Huống chi trước đó bọn họ còn mang về không ít lương thực từ chỗ Trương gia, Lý bà tử đã chủ động phân phát cho các nhà, xem như trả một ít nhân tình vì bọn họ đã giúp đỡ.

Đại Ngưu chạy tới đưa thức ăn cho Xử Sinh, sau đó cả nhóm chuẩn bị rời đi.

Trước tiên phải tranh thủ bóng tối chạy về thôn Thạch Đầu ở lại một đêm, đến khi trời sáng hơn một chút mới quay vào núi.

Xử Sinh còn tặng bọn họ hai cây đuốc, để bọn họ dùng để chiếu sáng khi đã đi cách huyện thành xa một chút.

Đoàn người cầm củi đi được một đoạn đường.

Lý Phát Tông không nhịn được cảm khái: “Chuyện này cuối cùng cũng đã giải quyết xong...”

Ba người Trương Kỷ Đống đời này có lẽ sẽ c.h.ế.t ở chỗ Trương gia.

Chuyện phú hộ kia đáp ứng với chuyện điển thê cũng không hoàn toàn vô tội. Nhưng xét đến cùng, cũng là Trương Kỷ Đống mặt dày chủ động tiếp cận nên chuyện cứ để ngang đây là được.

“Chỉ tiếc không có cơ hội nói lời cảm tạ với Tống thư sinh, thiếu nợ hẳn một ân tình nên trong lòng cứ luôn cảm thấy áy náy.”
Hắn thở dài.

Tảo Nhi chợt dừng bước, hỏi: “Lý thúc, Tống thư sinh mà thúc nói là ai? Đại Ngưu cũng không nói gì với cháu hết.”

“Cũng không tính là chuyện lớn gì.” Lý Phát Tông kể lại chuyện Tống thư sinh nhắc nhở Tây Nương.

Lại nói hắn đã xuôi nam, cũng không có cơ hội chính miệng nói một tiếng cảm ơn nữa.

Tảo Nhi nghĩ nghĩ, luôn cảm thấy câu chuyện của Tống thư sinh này nghe rất quen tai.

Một lát sau, nàng ấy đột nhiên vỗ đầu mình rồi hét lên: “Cháu nhớ ra rồi, lúc ở trên đường đến huyện thành người đánh xe bò kia có đề cập qua chuyện này.”

“Lý thúc, cháu nghe nói Tống thư sinh kia là bị nha dịch bắt về để ở rể, sao lại biến thành đi về phía nam tìm cơ hội thi cử rồi.”

Đều là thư sinh họ Tống, ở tiệm sách giúp người ta chép sách, còn đều rất đẹp trai, về cơ bản có thể kết luận đó chính là cùng một người.

Những người khác nghe xong đều cả kinh.

Lý Phát Tông cau mày nói: “Cái gì mà ở rể, cháu cũng biết Tống thư sinh này sao?”

Tảo Nhi liền kể lại chuyện mà bọn họ gặp phải trên đường lúc đến.

Lúc này đoàn người đều không nhúc nhích, mặt lộ vẻ chần chờ.

Nếu không biết việc này thì cũng thôi đi, nếu đã biết rồi, không làm gì thì luôn cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Suy cho cùng thì thư sinh kia cũng có ân với Tây Nương.

Đại Ngưu do dự nói: “Nhưng bản thân chúng ta cũng không có bản lĩnh, nếu muốn dính vào việc này thì nhất định còn phải làm phiền mấy người Xử Sinh giúp đỡ.”

“Hiện tại chúng ta đã biết rõ tình huống trong huyện thành rồi, chỉ cần cẩn thận một chút thì vẫn có thể an toàn.”

“Hay là thế này đi, ta quay lại thương thảo chuyện cứu người với bọn họ, các người về núi trước, vừa vặn hỏi ý kiến Phương Tiên Nhi về chuyện giao dịch bánh bột khô.”

“Đến lúc đó nhận được tin chính xác, bảo Phát Tông thúc đến đây một chuyến truyền lời tiện thể đón ta, chuyện này coi như giải quyết ổn thỏa.”

Tảo Nhi nói: “Những cái khác thì ta không có ý kiến, chúng ta đưa đồ, bọn họ hỗ trợ, cũng coi như là chuyện đôi bên cùng có

lợi. Chỉ là đến lúc đó nếu thật sự cứu người ra được rồi thì sau đó chúng ta sẽ làm sao?”

“Không phải nói là thư sinh kia muốn đi phía nam sao? Không chừng trên người hắn cũng có một ít tiền tích góp được. Mà hắn lớn như vậy rồi, chắc hắn cũng tự có tính toán của mình, chúng ta chỉ cần giúp hắn một tay lúc này là đủ rồi.”

Chương 46: Chương 46

Tảo Nhi đảo mắt nói: “Đúng là như vậy, nhưng ta còn có ý kiến khác.”

“Nghe các người nói thì trong nhà hắc hình như cũng không có người khác nữa phải không? Thế đạo này quá hỗn loạn, nếu quả thật cứu người ra rồi để chính hắc tự đi về phía nam chắc chắn cũng không an toàn, ta nghĩ hay là chúng ta khuyên hắc cùng chúng ta về núi?”

“Về núi?” Lý Phát Tông chần chờ.

Từ khi có Phương Tiên Nhi, bọn họ rất cảnh giác với chuyện có người ngoài vào núi.

Tảo Nhi gật đầu: “Ta nghĩ, hắc có thể chủ động nhắc nhở Tây Nương hai lần chứng tỏ nhân nhân phẩm của hắc không tệ. Chỗ chúng ta là ở sâu trong núi, không có người dẫn đường thì không thể đi vào được. Chỉ có một mình hắc thì sau khi đi vào cũng không thể nào một mình đi ra.”

“Ta nghĩ chúng ta cũng không thể ở trong núi cả đời được, ngày sau thế đạo chuyển biến tốt đẹp hơn, kiểu gì chúng ta cũng phải đi ra ngoài.”

“Trước kia trong thôn không có điều kiện, mọi người không được đọc sách. Nhưng bây giờ đúng lúc có thư sinh này, không bằng chúng ta thương lượng với hắc một chút, mang hắc vào

trong núi, để cho tiểu hài nhi các nhà học một vài chữ với hần. Chúng ta có thể chia cho hần một ít thức ăn, cho hần chỗ ở, ta nghĩ hần cũng sẽ nguyện ý thôi.”

Tuy điều kiện trong núi cũng không tính là tốt nhưng sau khi thư sinh kia được cứu ra, chắc chắn không thể về thôn, một mình xuôi nam lại rất nguy hiểm, đại khái là phải sống cảnh màn trời chiếu đất.

Ở trong sơn động của bọn họ dù sao cũng tốt hơn ngủ ven đường chứ?

Càng đừng nói còn có Phương Tiên Nhi che chở, cùng với các loại thức ăn ngon mà ngài ấy ban cho.

Tổng thư sinh đã bị bắt đi làm người ở rể cho người ta rồi, có lẽ hần cũng biết nhiều về sự hiểm ác của thế đạo hiện nay, chẳng thà cùng bọn họ vào núi còn thực tế hơn.

Đương nhiên, quả thật bọn họ cũng cần đến Tổng thư sinh.

Không nói những cái khác, có hần ở đây, bọn họ cũng có thể hiểu được ý nghĩa của những chữ viết trên bao bì thức ăn mà Phương Tiên Nhi ban tặng.

Sau đó cũng là vì lợi ích của mấy tiểu hài nhi.

Người trong thôn kiếm ăn dựa vào đồng ruộng như bọn họ, nhà ai mà không có mấy đứa con? Có ai mà không muốn để cho con cái trong nhà được đi học?

Độc sách có tiền đồ, có tác dụng lớn, có thể khiến một tổ bốc khói xanh, đó gần như là ý nghĩ khắc sâu vào trong xương cốt của mỗi người.

Lại nói đến Tống thư sinh kia.

Nếu không phải trong thành quá loạn, hấn lại quá bắt mắt như vậy, chỉ ở trong tiệm sách chép sách viết chữ, chỉ cần động động ngón tay, không nhẹ nhàng hơn xuống đất làm việc sao?

Mọi người thảo luận hồi lâu, cuối cùng cũng đi đến thống nhất, cảm thấy chuyện này có thể thực hiện được.

Lý Phát Tông bày tỏ thái độ: “Tảo nhi nói có lý, chúng ta cứ làm như vậy đi. Nhưng mà Đại Ngưu, đã lâu lắm rồi chúng ta không về, cha nương người nhất định rất lo cho người, tốt nhất là để ta đi làm chuyện này.”

“Huống hồ thư sinh kia cứu Tây Nương, cũng là có ân với Lý gia ta, về tình về lý đều nên để ta đi mới phải.”

Đại Ngưu nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng.

Lần này nhà hấn có một mình hấn ra ngoài, cha nương đã mấy ngày không gặp, chắc hấn là đang rất lo lắng.

Hấn gật đầu đồng ý: “Vậy Phát Tông thúc, thúc nhớ chú ý nhiều hơn, chờ cháu trở về lấy được tin tức từ chỗ Phương Tiên Nhi thì sẽ tới đây đón thúc.”

“Được!” Lý Phát Tông gật đầu, xoay người định đi về phía huyện thành.

Tảo Nhi lại nghĩ tới cái gì, mở miệng gọi hấn lại:

“Thúc, thúc chờ một chút, cháu đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.”

“Mấy người mà các người nói kia nếu như có bản lĩnh như vậy thì không biết bọn họ có thể lấy được một ít cát bồi không?”

Cát bồi chính là bông gòn.

Phương bắc không có cây bông, muốn chống lạnh thì phải nhét bông liễu vào trong chăn.

Ngoài ra trong thôn cũng có nuôi gà vịt ngỗng, lông rụng cũng có thể gom lại để dùng.

Ở trong núi, ban đêm lạnh hơn ở bên ngoài, qua một thời gian nữa là đến mùa đông, chăn đệm trước kia đã không còn đủ ấm áp rồi.

Nhưng mùa này chắc chắn không có bông liễu, càng đừng nghĩ đến lông gà lông vịt.

Cát bối có thể chống lạnh, còn có thể dệt vải, chỉ là số lượng tương đối ít.

Từ rất lâu trước kia giá đã không hề thấp, ở trong thành từ trước đến nay đều là hàng hóa đắt hàng, lúc này trong thành loạn đến như vậy thì càng không cần phải nói.

Nhưng mà, hiện tại giá lương thực cũng cao, nói không chừng bọn họ có thể dùng đồ ăn để trao đổi một chút.

Trước đó bọn họ thường xuyên phát sầu chuyện chống lạnh, bây giờ vừa vặn có cơ hội, Tảo Nhi lập tức liền nhớ tới chuyện này.

Lý Phát Tông nghe xong, ánh mắt sáng lên: “Vẫn là cháu suy nghĩ chu toàn, chờ ta quay lại thì sẽ hỏi bọn họ một chút.”

Nói xong việc này, hai nhóm người chính thức tách nhau ra.

Mấy người Tảo Nhi đi về phía thôn Thạch Đầu, Lý Phát Tông quay đầu đi về phía huyện thành.

Cũng coi như hần gặp may.

Chờ đến gần cửa thành, hai người Thạch thúc vẫn còn ở lại tại chỗ nói chuyện, thấy hấn trở về đều sửng sốt ngạc nhiên.

Xử Sinh hỏi: “Lý thúc, sao thúc lại một mình quay lại, quên cầm thứ gì sao?”

Lý Phát Tông lắc đầu, nói với bọn họ chuyện thư sinh bị bắt đi, hỏi có thể lại làm giao dịch một lần nữa hay không.

Chuyện này có nguy hiểm, hấn đã chuẩn bị tinh thần bị đối phương từ chối.

Nếu như vậy, bọn họ cũng không còn cách nào khác cả, chỉ có thể nhờ mấy người Xử Sinh ở chỗ tối giúp trông chừng, còn lại thì để thư sinh kia tự cầu phúc.

Thạch thúc lại nói: “Cướp người từ trong tay nha dịch thì có hơi khó, nhưng cũng không phải không được. Người cứ đi theo Xử Sinh trở về trong miếu trước đi, việc này đoán chừng còn phải nhờ Chung lão đại xuất thủ.”

Lý Phát Tông và Xử Sinh trở lại miếu hoang, định chờ đến lúc trời sáng sẽ đi tìm Chung Tư.

Hấn cũng không quên hỏi chuyện cát bối, đáng tiếc vừa mới mở miệng, Xử Sinh liền lắc đầu, nói thứ này thực sự rất khó lấy được.

Lý Phát Tông chỉ có thể tiếc nuối bỏ cuộc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một đầu khác, mấy người Tảo Nhi lặng lẽ trở về thôn Thạch Đầu.

Đã vào đêm, trong thôn yên tĩnh không một tiếng động, bọn họ cũng rón rén đi tới và nghỉ qua đêm ở nhà cũ Lý gia.

Nhà cũ Lý gia nằm ở cuối cùng của thôn, cách xa các nhà xung quanh, cũng ở gần con đường vào núi nhất.

Hơn nữa nhà này rất lớn, mọi người cũng có thể ở được.

Đoàn người đi vào trong nhà, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tây Nương nói: “Trong nhà cũng không còn lại vật gì cả, chỉ có thể nằm ngủ trên đất thôi.”

“Không sao, chúng ta mau nghỉ ngơi đi, chợp mắt một lát rồi chúng ta sẽ vào núi.” Tảo Nhi nói xong, phát cho mỗi người một miếng bánh bột khô lót dạ.

Bởi vì người mệt mỏi, xung quanh lại tối đen, hai mẫu nữ Tây Nương cũng không nhìn ra được đây là món gì.

Cầm lấy rồi cho vào miệng, chỉ cảm thấy cực kỳ giòn và ngọt, ăn xong liền sững sờ giống như nằm mơ, cũng không hỏi kỹ, chỉ mơ màng nhắm mắt lại.

Mấy người chen chúc trong một gian phòng nghỉ ngơi, hoặc ngồi hoặc nằm, giấc ngủ rất chập chờn, không ai có thể ngủ ngon được, thỉnh thoảng phải thức dậy để nhìn sắc trời bên ngoài.

Chờ trời vừa mới tờ mờ sáng, Đại Ngưu đã đánh thức mấy người kia dậy, chuẩn bị vào núi.

Tảo Nhi dụi dụi mắt, nhanh chóng tỉnh táo lại, thấp giọng nói: “Lát nữa trở về phải ngủ một giấc thật ngon. Hôm nay không cần làm gì hết, bồi bổ sức khỏe mới là điều quan trọng nhất.”

Thu Nương mắt nhắm mắt mở nói một tiếng được.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi nhà, đi về hướng trong núi.

Có lẽ là vì muốn ngủ nên bọn họ đi rất nhanh, chưa tới giữa trưa mà đã trở về sơn động.

Cũng không kịp kể lại những chuyện đã xảy ra, chỉ chào hỏi một tiếng xong rồi đi ngủ, toàn bộ nghỉ ở trong sơn động của mấy người Tảo Nhi.

Một giấc ngủ này kéo dài đến chạng vạng tối.

Sắc trời lại tối sầm, mấy người đói bụng mới tỉnh lại.

Tỉnh lại liền nhìn thấy đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn. Vì bọn họ nghỉ ngơi ở cùng một chỗ nên mấy người khác cũng cùng nấu cơm chung.

Để chào đón hai mẫu nữ Tây Nương, lần này nấu mì còn đặc biệt cho thêm hai cây xúc xích cùng với một túi nhỏ rau quả sấy khô.

Hai người Tây Nương vừa mới tỉnh lại, đầu óc còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, trong tay mỗi người đã bị nhét một cái bát lớn, bên trong đựng đầy sợi mì nóng hôi hổi.

Ngửi được mùi thơm, Tây Nương nuốt nước miếng, nhìn Lý bà tử nói: “Nương, đều là người một nhà cả, sau này cũng phải sống cùng nhau nữa. Thường ngày chúng ta tích cóp chút đồ ăn cũng không dễ dàng đâu, không cần phải lấy nhiều thứ ngon thế này ra ăn đâu ạ.”

Nàng ấy sợ Lý bà tử lấy hết số lương thực còn lại ra để chiêu đãi bọn họ.

Lý bà tử còn chưa nói gì, Đông Ca Nhi đã chui vào trong lòng nàng ấy mở miệng: “Nương, các người ăn đi, chỗ a nãi tốt lắm, bữa nào cũng có đồ ăn ngon!”

Chương 47: Chương 47

Khuôn mặt Tây Nương lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng ấy chợt nhớ ra trên người quay về núi, hình như Tảo Nhi đã cho hai người ăn một loại thức ăn khác, cũng rất ngon.

Đang nghĩ ngợi, Lý bà tử liền xoa đầu Đông Ca Nhi cười nói: “Nhi Nha, hai mẫu nữ các con vừa tới, có một số việc còn chưa rõ ràng, để ta giải thích cho mà nghe.”

“Vốn dĩ đám người chúng ta vào núi, suýt nữa thì c.h.ết đói, cũng may ông trời phù hộ không bỏ rơi chúng ta. Ngài đã phái tới một vị thần tiên tới, gọi là Phương Tiên Nhi, cho chúng ta đồ ăn, cứu mạng chúng ta!”

“Thần tiên?” Tây Nương lộ ra vẻ mặt hoang mang.

“Con nhìn xem, bát mì trong tay con vừa nhìn đã biết là làm từ lương thực tinh rồi, không phải chúng ta muốn tích góp là có thể tích góp được, còn không phải là do Phương Tiên Nhi ban thưởng đó sao!”

“Con ăn trước đi, ăn xong ta dẫn con đi bái lạy Phương Tiên Nhi, để ngài ấy biết mặt con! Lại nói tiếp, lần này có thể cứu được con ra ngoài cũng là nhờ công lao của ngài ấy đấy, từ đầu đến cuối đều là nhờ ngài ấy phù hộ cho con!”

Tây Nương chỉ cảm thấy bối rối.

Nàng ấy có thể hiểu được từng lời mà nương nói, nhưng sau khi ghép lại thì lại chẳng thể hiểu được gì.

Tây Nương nhất thời không nghĩ ra, chỉ có thể vùi đầu vào ăn, chờ ăn xong lại cùng lão nương nhà mình đi xem cái gọi là Phương Tiên Nhi kia một chút.

Lúc này nàng ấy không buồn ngủ như ban đêm, đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo, lúc ăn cũng nhìn kỹ hơn.

Tây Nương cúi đầu nhìn sợi mì óng ánh trong bát, trong mũi chỉ toàn mùi thơm từ đó tỏa ra.

Trong mơ hồ, nàng ấy lại thực sự có cảm giác như đang ăn đồ ăn của thần tiên.

Ở một bên, Thu Nương đã gấp vào miệng, còn chưa kịp nhai xong sợi mì trong miệng đã phồng má lên thúc giục:

“Nương, nương ăn nhanh lên đi, món mì này thực sự quá ngon! Con dám cam đoan người có tiền như Trương gia thì ngày thường cũng không được ăn ngon như thế này đâu! Còn có xúc xích này nữa, thế mà lại làm từ thịt cá, hoàn toàn không có chút mùi tanh nào, đến cả xương cũng không có.”

Thu Nương vừa nói vừa sột soạt ăn hết cả bát mì, ngay cả nước canh cũng không buông tha.

Lý bà tử thấy thế, lại múc cho nàng ấy một bát: “Ai ôi cháu ngoan của ta, nếu ăn ngon thì cháu ăn nhiều hơn một chút, xem hai mẫu nữ các người đói thành cái dạng gì rồi kìa!”

“Cảm ơn a nãi.” Thu Nương chớp mắt, lại ăn sạch thêm một bát nữa.

Tây Nương mỉm cười lắc đầu, cuối cùng cũng bắt đầu ăn.

Sau khi ăn thử một miếng, cũng yên lặng tăng nhanh tốc độ ăn.

Mấy người Tảo Nhi đều bưng bát ngồi ở bên cạnh nhìn, vừa ăn vừa cười.

He he, lại có thêm hai người bị khuất phục dưới mỹ thực của Phương Tiên Nhi!

Chờ ăn cơm xong, mấy người kể lại những chuyện đã trải qua cho mọi người nghe, sau đó Lý bà tử liền dẫn hai mẫu nữ Tây Nương đi tới gặp Phương Tiên Nhi.

Mấy người Tảo Nhi không có việc gì làm, cũng đi theo góp vui.

Tây Nương nắm tay Thu Nương đi theo sau lưng Lý bà tử có chút thấp thỏm.

Nàng ấy đời này chưa bao giờ thấy thần tiên, cũng không biết Phương Tiên Nhi kia có phải là người dễ nói chuyện hay không.

Chờ đến trước mặt, thấy rõ ràng hình dáng thật sự của Phương Tiên Nhi, Tây Nương kinh ngạc mở to hai mắt.

Thần... Thần tiên thế mà lại không phải là hình người sao?

“Xin bỏ tiền vào!”

Lại nghe được thần tiên nói, cũng là cái hiểu cái không.

Phía trước Lý bà tử đã đi tới trước mặt Thịnh Quân, mở miệng nói:

“Phương Tiên Nhi, đây là Nhị Nha nhà ta, còn có khuê nữ Thu Nương của nàng nữa, ta mang hai người tới đây cho ngài biết mặt!”

“Cũng may có đồ ăn mà ngài cho chúng ta nên hai người bọn họ mới có thể được cứu ra thuận lợi như vậy, tuy rằng bị kinh hãi nhưng cũng may không bị ăn quá nhiều đau khổ, cũng là nhờ có ngài phù hộ!”

“Lẽ ra chúng ta nên báo đáp ngài thật tốt, nhưng gần đây trong nhà cũng không còn lại quá nhiều tiền, chờ chúng ta hái được trái cây rau củ ngon thì sẽ lại đến dâng lễ cho ngài!”

Tiền còn lại?

Bắt được lời này, Tây Nương chột ngẩn ra.

Nàng ấy ngập ngừng chạm vào n.g.ực áo mình, bước tới trước chọc chọc eo thân nương mình:

“Nương, suýt nữa quên nói, trên người con còn có chút tiền, đều là lấy được từ chỗ Trương phủ!”

Lý bà tử cũng sửng sốt, xoay người hỏi: “Cái gì, trên người con còn có tiền?”

Tây Nương gật đầu, từ trong n.g.ực áo lấy ra tám miếng lá bạc dày: “Đều ở đây cả, tổng cộng khoảng hai lượng.”

Ở Trương gia kia, cho dù Trương phu nhân có nhìn kỹ đến đâu thì Trương lão gia cũng không thành thật.

Trước đó ông ta tìm được cơ hội liền lén lút sau lưng Trương phu nhân đưa những thứ này cho nàng ấy, đoán chừng là uống nước tiểu chó đực nên nổi m.á.u dâm.

Nàng ấy vốn là phải vào Trương phủ chịu tội, chẳng có lý do gì mà tỏ ra thanh cao chê tiền, vì thế liền nhận lấy, nghĩ có thể để dành chút đồ cưới cho Thu Nương cũng không tệ.

Nhìn những miếng lá bạc trắng bóng kia, Lý bà tử vẫn chưa tỉnh táo lại, ôm ngực, đôi mắt trợn trừng: “Đây, đây là hai lượng bạc sao?”

Mấy người Tảo Nhi ở phía sau nghe vậy cũng không đợi được nữa, vội vàng bước nhanh đi lên phía trước, vây quanh xem lá bạc trong lòng bàn tay của Tây Nương.

“A, kẻ có tiền thật lắm trò, tay nghề khéo léo như vậy, làm ra y chang lá cây thật!” Tảo Nhi nhìn không được cảm khái.

Thịnh Quân ở bên cạnh cũng phát ra âm thanh khiếp sợ: “Xin bỏ tiền vào!”

Nàng cũng không phải bởi vì kiểu dáng của miếng lá bạc mà là khiếp sợ bởi hai lượng bạc tới bất thành lỉnh này.

Vừa nghe thấy số lượng, nàng đã nhanh chóng kiểm tra tỷ giá hối đoái của hệ thống.

Ở triều đại này, một lượng bạc đại khái có thể đổi được một ngàn văn.

Hai lượng bạc trong tay Tây Nương tương đương với hai ngàn văn.

Nếu như tất cả số tiền này đều dùng để mua hàng của nàng, có thể để cho năng lượng của nàng tăng cực nhanh, mở khóa mấy thứ đồ mới!

Lại nói tiếp, có số bạc này, cuộc sống của các cổ nhân hẳn là có thể thoải mái hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không có nguy cơ c.h.ết đói.

Có nên tăng giá hàng lên không?

Thịnh Quân ho khan hai tiếng, xoa xoa đôi bàn tay, quyết định lén lút tăng lên một chút.

Ừm, mì ăn liền và nước điện giải từ 1 tệ lên 3 tệ.

Lương khô từ 10 tệ lên 20 tệ, rau củ sấy khô từ 3 tệ lên 8 tệ, xúc xích hun khói và sữa bột đậu nành đều tăng từ 8 tệ lên 12 tệ.

Nhìn lướt qua, Thịnh Quân cảm thấy giá sau khi điều chỉnh vẫn rất hợp lý.

Kinh doanh thì phải linh hoạt mà! Nàng cũng cần phải tích lũy năng lượng để về nhà đúng không?

Cùng lắm thì, chờ các cổ nhân không có tiền nữa, nàng lại giảm giá xuống thấp hơn một chút là được.

Bên này, Lý bà tử còn đang nói chuyện với Tây Nương, giọng điệu hết sức kích động:

“Con có tiền thì tốt quá rồi, phải biết rằng Phương Tiên Nhi thích tiền nhất! Con có thể thử ném một lá vào trước, chắc chắn ngài ấy sẽ tặng con lễ gặp mặt, như vậy là đã thực sự chấp nhận con là người một nhà rồi!”

Tây Nương nghiêm túc gật đầu: “Nương, con hiểu rồi.”

Thịnh Quân dựng thẳng lỗ tai: Hả? Chắc nàng cũng không tham tiền đến như vậy đâu nhỉ?

Tây Nương làm theo lời Lý bà tử nói, trước tiên thành kính quỳ lạy một lúc, sau đó liền cầm một miếng lá bạc nhét vào trong khe đựng tiền.

Thịnh Quân liếc mắt nhìn, hệ thống nhanh chóng tính ra giá trị năng lượng mà lá bạc ẩn chứa: 257 điểm.

Còn có phần lễ nữa.

Cộng thêm những thứ này, tổng giá trị năng lượng hiện tại của nàng là 610 điểm, còn thiếu khoảng 200 điểm nữa để đến cấp độ tiếp theo.

Nhìn ý định của mấy người Tây Nương thì có lẽ hôm nay không thể thăng cấp được.

Nhưng không sao, Thịnh Quân tin rằng số tiền còn lại sớm muộn gì cũng sẽ về tay nàng!

Sau khi đặt lá bạc vào, tất cả các nút bấm trên máy bán hàng tự động đều sáng lên.

Đây là lần đầu tiên Tây Nương nhìn thấy chuyện như vậy, nhìn không được xích lại gần Lý bà tử: “Nương, đây là...?”

“Đây là pháp thuật của Phương Tiên Nhi, bình thường sau khi chúng ta dâng lễ xong thì ngài ấy sẽ đưa đồ ăn cho chúng ta như thế này. Con thử dùng tay chạm vào pháp quang kia xem sao?” Lý bà tử cười nói.

Tây Nương lấy lại bình tĩnh, đi lên phía trước cẩn thận chọc vào một điểm sáng, chợt nghe thấy một tiếng “bịch”.

“Có nghe thấy tiếng động không? Đây là đồ ăn mà Phương Tiên Nhi cho con, phía dưới chính là hộp chúc phúc, con đẩy nắp ra, đưa tay vào là có thể lấy được thứ trong đó.”

Tây Nương ngoan ngoãn làm theo, rất nhanh liền lấy ra một gói xúc xích, trong lúc nhất thời kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

Vậy là được rồi sao?

Không ngờ trên đời này lại có thần tiên hào phóng như vậy đấy?

Chương 48: Chương 48

Chẳng bao lâu sau, Tây Nương đã cảm thấy mình đã đánh giá thấp về độ hào phóng của thần tiên rồi.

Chỉ một miếng lá bạc nho nhỏ, nếu tính theo giá lương thực hiện tại thì thực tế cũng không mua được mấy cân lương thực.

Nhưng mà nàng ấy dựa theo hướng dẫn của thần nương mình, thế mà lại được mười hộp bánh bột khô ở chỗ Phương Tiên Nhi, mười bao bánh mì khô, hai bao rau quả khô và ba ống nước đường!

Đương nhiên, nàng ấy cũng không biết, rau quả khô là hàng tặng kèm mà Thịnh Quân tặng cho nàng ấy.

Lại nói tiếp, lần này Tây Nương chọn đồ xong còn thừa lại hai điểm năng lượng, không mua được cái gì hết, chỉ có thể để dành lại cho lần sau.

Chờ pháp quang của Phương Tiên Nhi tắt hẳn, Tảo Nhi liền giúp Tây Nương lấy đồ ra xếp trên mặt đất, cười nói:

“Thật tốt, có nhiều đồ như vậy đủ cho các người ăn một thời gian rồi. Đúng rồi, cái hộp đựng bánh bột khô này cũng là bảo bối không tệ, mang về có thể dùng để đựng đồ. Hay là để ta ghép lại giúp người, thêm mấy cái chân nữa là có thể làm thành hai cái ghế đầu hay gì đó.”

“Được, vậy làm phiên người.”

Tây Nương cũng cười, lại không trực tiếp cúi xuống lấy đồ mà quay đầu nói với đám người đứng ở phía sau:

“Lần này may mà có mọi người và Phương Tiên Nhi ra tay, ba người ta, Thu Nương, Đông Ca Nhi mới có thể được đón ra khỏi Trương gia, vào núi, có ăn có uống, được hưởng phúc.”

“Ân tình của mọi người, Tây Nương xin nhớ kỹ trong lòng. Cho nên mấy thứ mà Phương Tiên Nhi cho ta, kể cả số bạc còn lại sẽ chia đều cho mỗi nhà một phần, coi như là ta báo đáp ân tình của mọi người.”

Lý bà tử nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng lại đau lòng.

Thật không hổ là khuê nữ mà bà ấy nuôi.

Quả thật rất tốt bụng, cũng là một người biết nhớ ơn người ta. Mặc dù phải chịu đựng khổ sở như vậy nhưng tâm tính vẫn không hề thay đổi chút nào.

Chính là từ nhỏ đến lớn đều quá hiểu chuyện như vậy, khiến bà ấy là người làm nương mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy rất áy náy.

Những người khác nghe xong cũng đều có chút do dự, đưa mắt nhìn nhau.

Ai cũng biết Phương Tiên Nhi người cũng như tên, thiện lương hào phóng.

Hiện trong tay Tây Nương có tám miếng lá bạc, chỉ một miếng là có thể có được nhiều đồ ăn như vậy, còn lại bảy miếng kia

càng không cần phải nói.

Nếu nói đến việc cứu người này thì quả thật các nhà đều có bỏ ra chút công sức, thậm chí còn cùng nhau gom góp được nhiều đồ ăn. Nhưng những thứ mà Tây Nương hứa hẹn quá nhiều, ai cũng ngại không dám nhận.

Dường như nhìn ra được sự do dự của mọi người, Tây Nương lại mỉm cười nói: “Lúc đến ta đã nghe mấy người Tảo Nhi nói qua, vào núi thì đều là người một nhà cả, nếu đã như vậy, làm sao còn khách sáo với ta chứ?”

“Hơn nữa, mọi người đã cứu ba cái mạng của chúng ta, chẳng lẽ còn không đáng giá mấy thứ này sao?”

Nói xong, nàng ấy lại âm thầm kéo ống tay áo Lý bà tử, người sau lập tức hát đệm:

“Nhị Nha nói phải! Từ khi vào núi tới bây giờ, mọi người vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau mà. Ngày thường ra ngoài tìm được đồ ăn, không phải cũng chia nhau ăn sao? Mọi người cứ nhận lấy đi. Huống chi, các nàng vừa tới không lâu, ngày sau còn có rất nhiều việc cần mọi người giúp đỡ nữa đấy.”

Đã nói đến nước này, không có lý do gì mà không nhận nữa.

Lý bà tử nói cũng đúng, với tình hình hiện tại thì không cần phân rõ ràng như vậy, trước tiên cứ cùng nhau sống tốt mới là đúng.

Cứ nhận đồ, sau đó mọi người giúp đỡ ba mẫu nữ các nàng là được.

Nếu không nhận, chắc chắn sau này Tây Nương sẽ luôn cảm thấy mình còn mắc nợ ân tình, trong lòng sẽ luôn cảm thấy áy náy.

Tảo Nhi chớp mắt, mở miệng nói trước: “Vậy thì chúng ta sẽ nhận, đa tạ Tây di đã hào phóng như vậy. Đồ ăn của ta và Hạnh Nhi trong mùa đông đã sắp tích đủ rồi.”

Tiếp theo, các nhà cũng lần lượt nói cảm ơn, theo thứ tự bước tới lấy bánh bột khô, bánh mì khô. Rau quả khô và nước đường thì bọn họ không lấy, bởi vì số lượng cũng không nhiều.

Tây Nương lại thuyết phục thêm mấy câu, thấy thật sự không thể thuyết phục được nữa mới đành phải tự lấy số còn lại.

Chuyện bán Phương Tiên Nhi kết thúc, những người khác mang đồ trở về.

Tảo Nhi và Đại Ngưu ở lại, định hỏi một chút chuyện giao dịch với đám người Xử Sinh.

Sau khi giải thích ngắn gọn toàn bộ câu chuyện, Thịnh Quân không nghĩ tới bọn họ còn có thể có những kỳ ngộ này, nghe đến say sưa ngon lành.

Sau khi nghe hết đầu đuôi ngọn nguồn mọi chuyện, hai người hỏi nàng có thể lấy đồ vật ra trao đổi với người khác được không.

Đương nhiên Thịnh Quân không có ý kiến gì.

Bản thân nàng chắc chắn cũng sẵn lòng bán ra nhiều hơn, dù sao thì như thế cũng có thể tích lũy được năng lượng.

Vấn đề duy nhất chính là, trước mắt hình như mấy người Tảo Nhi còn chưa có năng lực bảo vệ nàng, bởi vậy giao tiếp với người ngoài sẽ có nguy hiểm.

Nhưng mà xét theo tình hình hiện tại thì mấy người Tảo Nhi còn cần nàng mới có thể ăn no nên chắc hẳn bọn họ còn lo nàng xảy ra chuyện hơn ai hết.

Chắc hẳn bọn họ cũng đã suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra thỉnh cầu này.

Thịnh Quân nhanh chóng nói một câu ‘xin bỏ tiền vào’.

Trước đó đám Tảo Nhi thấy Phương Tiên Nhi thật lâu không đáp lại, vẫn luôn thấp thỏm trong lòng, sợ yêu cầu của mình sẽ mạo phạm đến ngài.

Cũng may bọn họ không phải đoán mò quá lâu, Phương Tiên Nhi đã đồng ý.

Quả nhiên Phương Tiên Nhi là thần tiên tốt nhất thiện lương nhất trên đời này!

Hai người vui vẻ ra mặt, lại nói một tràng lời hay, Thịnh Quân nghe mà mặt đỏ bừng.

Từ sau khi nàng rơi xuống đất, thật khó để nói chất lượng cuộc sống của cổ nhân tăng lên bao nhiêu, nhưng công phu ngoài miệng chắc chắn đã có một bước nhảy vọt về chất.

Sau khi mọi việc hoàn toàn xong xuôi, liền cáo biệt Phương Tiên Nhi.

Hai người Tảo Nhi đi về phía sơn động.

Đại Ngưu nói: “Nếu Phương Tiên Nhi đã đồng ý, ngày mai ta sẽ mang theo vài thứ rời núi, thuận tiện đón Tông thúc luôn?”

Tảo Nhi gật đầu: “Được, nhưng mà cũng cần phải bàn chi tiết về cách giao dịch với mấy người Xử Sinh đã, chúng ta quay về bàn trước đã.”

Vội vàng trở lại sơn động, Tảo Nhi nói cho mọi người về thái độ của Phương Tiên Nhi, một đám người bắt đầu thảo luận chuyện giao dịch.

Đầu tiên, nhất định phải để lại đủ đồ ăn cho các nhà, sau đó mới đưa phần đồ ăn còn dư cho mấy người Xử Sinh.

Nếu đối phương muốn dùng tiền để giao dịch thì phải tham khảo giá lương thực rồi đưa ra một mức giá mà cả hai bên đều có thể chấp nhận được.

Nếu như không cần tiền, dùng đồ vật để đổi cũng được, dù sao bọn họ cái gì cũng thiếu. Ví dụ như quần áo cùng các loại nhu yếu phẩm sinh hoạt, những thứ này có thể xem hàng trước rồi mới định giá.

Sau đó chính là địa điểm để tiến hành giao dịch của hai bên, cái này thì phải hỏi lại một chút, phải tìm một địa điểm kín đáo thuận tiện cho cả hai bên mới được.

Sau khi bàn bạc xong những điểm cần chú ý khi giao dịch, tiếp theo chính là sắp xếp người ngày mai rời núi đón người.

Một mình Đại Ngưu chắc chắn là không được, cuối cùng vẫn quyết định là hấn và Lưu Nhị Sơn cùng đi, còn đám người Tảo Nhi, Thiết Trụ thì đi ra ngoài tìm đồ ăn.

Đại khái chính là những chuyện này, sau khi ngẫm lại thấy không còn thiếu sót gì nữa.

Một đám người rút cuộc mới tắt lửa đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đại Ngưu và Lưu Nhị Sơn mỗi người xách theo hai hộp bánh bột khô rời núi, xe nhẹ đường quen đi về hướng huyện thành.

Lý Phát Tông này cũng đã thức dậy từ sớm, đi cùng Xử Sinh đến chỗ Chung Tư.

Sau khi giải thích ngắn gọn mọi chuyện, Lý Phát Tông mới hỏi Chung Tư về độ khó của việc này.

Lúc này Chung Tư đã biến trở lại dáng vẻ lão bá mà hắn đã gặp lúc đầu, vuốt râu không đáp mà hỏi lại: “Sau khi các người cứu thư sinh kia ra thì định sắp xếp thế nào?”

Lý Phát Tông suy nghĩ một chút, thành thật nói: “Phẩm tính của hắn không tệ, lại nhận biết được rất nhiều chữ, chúng ta muốn thuyết phục hắn chuyển đến ở cùng chúng ta, còn có thể dạy cho bọn hài tử một vài kiến thức.”

Ánh mắt Chung Tư khẽ động: “Ừ, đọc nhiều sách có rất nhiều lợi ích, các người có thể nghĩ được như vậy là rất tốt rồi. Chẳng qua nếu như sau khi cứu thư sinh kia ra mà hắn không chịu đi với các người thì thì sao?”

Lý Phát Tông cười khổ: “Nếu vậy thì chúng ta cũng không có cách nào, đâu thể ép buộc hắn được. Chúng ta đến đây là để trả ân tình chứ không phải kết thù.”

“Nói vậy cũng đúng.”

Bỗng nhiên Chung Tư cười nói: “Được rồi, việc này người khác có lẽ làm không được nhưng ta lại có thể. Người về trước chờ tin tức đi, đêm nay ta có thể mang người ra ngoài.”

Vậy là đồng ý rồi sao?

Hơn nữa lần này lại có thể thành công nhanh như vậy?

Lý Phát Tông có chút bối rối nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại: “Vậy cứ làm như vậy đi. Chung bá, mấy ngày gần đây thật sự đã làm phiền ngài rồi...”

Chung Tư khoát tay: “Không cần nói những lời khách sáo này nữa, dù sao chúng ta cũng nhận được không ít thứ tốt.”

Chương 49: Chương 49

Những gì nên nói đều đã nói xong, để tránh làm chậm trễ công việc, Lý Phát Tông cũng không ở lại lâu mà nhanh chóng cùng Xử Sinh trở về ngôi miếu hoang.

Lúc này còn chưa tới giữa trưa, hai người buổi sáng đều ăn bánh bột khô nên đều không cảm thấy đói bụng, ngồi trên đồng cỏ khô nói chuyện.

Lý Phát Tông có chút tò mò về Chung Tư nên ngập ngừng hỏi: “Chung bá thật có bản lĩnh, thật khiến người ta hâm mộ mà.”

Xử Sinh cười nói: “Đúng vậy, nếu không thì đã không thể làm lão đại của chúng ta rồi. Người phải biết là lúc ban đầu cuộc sống của chúng ta cũng không được tốt như bây giờ, khi đó hoàn cảnh cũng không tệ lắm nhưng cũng rất khó được ăn cơm mỗi ngày...”

Lý Phát Tông thở nhẹ, chăm chú lắng nghe, nhưng sắc mặt Xử Sinh chợt khựng lại, hoặc là không muốn nói tiếp nữa nên nhanh chóng rơi vào trầm tư, một lúc lâu không mở miệng nói tiếp nữa...

Qua một lúc lâu, hắn mới đột nhiên lắc đầu, nhẹ nhàng đổi đề tài: “Đúng rồi Lý thúc, hôm nay mấy người Đại Ngư ca có tới không?”

Lý Phát Tông âm thầm cảm khái một câu “tiểu nhân tinh”, sau đó gật đầu: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ sẽ tới.”

Hai người lại nói lung tung vài câu nữa.

Xử Sinh sau đó lại nhanh chóng cùng những hài tử khác đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Trong miếu không còn lại quá nhiều người, Lý Phát Tông không có việc gì để làm, chỉ có thể ngủ tiếp.

Hai ngày nay xem như được ngủ đủ giấc, thật đúng là không quen.

Không biết đã ngủ bao lâu, Lý Phát Tông bị người ta đánh thức, vừa nhìn liền thấy Xử Sinh đã trở về. Lại liếc mắt nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã biến thành màu lam ảm đạm.

“Hôm nay thu hoạch thế nào?” Hắc thuận miệng khách sáo hỏi một câu.

“Ừm, cũng như vậy thôi, không c.h.ế.t đói cũng không no được.” Xử Sinh nói: “Chuyện này cũng không quan trọng, Lý thúc, Chung lão đại đã cứu người mà người cần ra rồi, sắp tới đây rồi!”

“Đã cứu ra rồi à?” Lý Phát Tông trợn tròn mắt, lại nhìn ra bầu trời bên ngoài để xác nhận thời gian.

Mặc dù Chung Tư nói tối nay có thể dẫn người ra ngoài nhưng hắc cũng không ngờ được rằng sẽ nhanh như vậy.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy thôi sao?

Còn chưa tới buổi tối nữa!

Trước đó khi cứu Tây Nương, bọn họ phải tốn cả một ngày trời để tìm hiểu tin tức, lần này đến nha môn cướp người thì đáng lẽ độ khó phải cao hơn, tại sao tốc độ lại còn nhanh hơn chứ?

Lý Phát Tông nghĩ mãi không ra nên không suy nghĩ thêm nữa, đứng dậy phủi vụn cỏ còn dính lại trên người, dụi mắt chuẩn bị xem thử Tống thư sinh trong lời đồn kia tuần tú đến cỡ nào.

Đợi một lúc lâu, Hắc Chỉ và một hài tử khác dẫn một nam nhân dáng vẻ chật vật tiến vào.

Người nọ sắc mặt lấm lem, thân thể gầy gò, mặc một bộ áo ngắn vải thô màu nâu, trên lưng còn khoác một tấm chăn cũ. Lý Phát Tông nhìn hẩn một hồi lâu cũng không nhìn ra được ngũ quan của hẩn trông như thế nào, càng không nhìn ra được chút tuần tú nào.

Cũng đúng, cứu người cũng không thể trắng trợn ngang nhiên đi lại trên đường, dù sao cũng phải cải trang một chút.

Lý Phát Tông mở miệng ngập ngừng gọi: “Tống tú tài công?”

Người nọ nghe thấy xưng hô này liền nhanh chóng phản ứng lại, hướng về phía hẩn khom người chấp tay: “Vị này chính là Lý thúc phải không? Kẻ hèn tên là Tống Hàm Thanh, tên chữ là Hàm Chương, người cứ gọi ta là Hàm Chương là được rồi.”

Trong động tác có một vẻ tao nhã khó diễn tả thành lời, vừa nhìn liền biết không giống với những người thô kệch như bọn họ.

Chỉ là những lời hẩn nói khiến Lý Phát Tông như lọt vào trong sương mù, vừa miễn cưỡng nghe hiểu tên của tú tài là Hàm Chương liền nhìn thấy đối phương khom người về phía hẩn, lập tức tay chân luống cuống nói: “Hàm tú tài công...”

Trên khuôn mặt lấm lem của Tống Hàm Thanh lộ ra một nụ cười nhưng cũng không sửa chữa lời của hắn nữa, chỉ nói tiếp:

“Lý thúc, trên đường tới ta đã nghe nói, đa tạ các người đã vì ta mà phải chạy ngược chạy xuôi. Trước đó ta chỉ giúp lệnh muội nói mấy câu mà thôi, chỉ là tiện tay cả, không ngờ các người lại ghi nhớ như thế, không tiếc mạo hiểm cứu giúp, mỗi thật không biết nên báo đáp phần ân tình này như thế nào...”

Vừa nói hắn lại vừa cúi đầu xuống.

“Ôi chao, Hàm tú tài người đừng có như vậy mà, người nên báo ân là chúng ta mới đúng!”

Lý Phát Tông từ trước đến nay không giỏi ăn nói, chỉ nói vài câu khô khan xong liền đưa tay đỡ người.

Trong lòng hắn thầm nghĩ không hổ là tú tài, cho dù mặt mũi lấm lem như vậy nhưng nói chuyện vẫn là đáng vẻ nho nhã, giọng nói cũng nhẹ nhàng, ngay cả cách hành lễ cũng khác xa bọn họ.

Trong thôn bọn họ đã rất nhiều năm không có ai là tú tài, ngày thường cũng không có cơ hội tiếp xúc với loại người như thế này, đây là lần đầu tiên nên thực sự có chút không quen.

Hai người người tới ta đi vài câu, cuối cùng kết thúc quá trình khách sáo này, Lý Phát Tông thầm lau mồ hôi trong lòng rồi nói: “Không biết Hàm tú tài công tới đây có dự định gì chưa?”

“Ý định của mỗi là xuôi nam khảo thí nhưng lại bị mấy người xấu ép buộc bắt đi, vốn tưởng rằng sẽ bị nhốt trong căn nhà đó cả nửa đời người, không ngờ còn có thể may mắn được giải cứu. Hiện giờ trong lòng vẫn còn đang hoảng sợ, tạm thời chưa có tính toán gì thêm.”

Tổng Hàm Thanh nói xong, lộ ra vẻ mặt buồn khổ, nhưng bởi vì mặt lem luốc nên cũng không nhìn ra.

“À, ờ...”

Lý Phát Tông vắt hết đầu óc suy nghĩ mới hiểu được ý của hần: “Người ở thôn Sa Thổ sắp chạy hết rồi, người trở về đó chắc chắn là không có cơm ăn. Hiện giờ lại còn đặc tội cả huyện nha, cũng không thể ở lại trong thành chép sách thay người khác được nữa.”

Lúc trước hần đã nghe Tây Nương đề cập qua, thân thế Tổng tú tài này cũng rất đáng thương, cha nường đều là người kiếm ăn nhờ đồng ruộng, cần rảnh cho hần đọc sách, kết quả số mệnh không tốt, còn chưa kịp nhận lại được gì thì đã qua đời.

Tổng tú tài hần là có chút tài hoa, ở trong tiệm sách trong thành vừa làm việc vừa đọc sách, thật đúng là thi đậu tú tài, sau đó cũng không trở về thôn mà vẫn ở tại tiệm sách.

Lần báo tin cho Tây Nương đó có lẽ là cố ý về thôn.

Cho nên bọn họ nhất định phải nhận lấy ân tình này.

Tổng Hàm Thanh nghe hần nói như vậy cũng thở dài: “Đúng là như thế. Hơn nữa một thân một mình, trên người không có vật gì, chỉ sợ cũng không có cách nào để một mình xuôi nam được...”

Lý Phát Tông gật đầu dứt khoát: “Ừm...Nếu như tú tài công không ngại thì hay là đến chỗ chúng ta ở luôn đi. Chỗ chúng tôi so với bên ngoài cũng coi như thanh tĩnh, tạm thời không cần lo ăn lo uống.”

Tổng Hàm Thanh hiểu kỳ nói: “Xin hỏi các người cư trú ở nơi nào?”

Lý Phát Tông mơ hồ nói: “Không nói rõ được, nếu người đồng ý thì lát nữa ta sẽ dẫn người đi.”

Tổng Hàm Thanh cười khổ nói: “Mà thôi, làm như vậy quấy rầy các người quá. Hiện giờ trên người ta không có đồng nào cả, đến chỗ nào cũng là gánh nặng mà thôi.”

Lý Phát Tông vội vàng xua tay: “Không không không, nếu người đồng ý tới đó thì ăn uống tạm thời không cần lo lắng, chỉ là chúng ta có một thỉnh cầu. Ta muốn xin người dạy dỗ mấy hài tử của chúng ta nhận biết một vài chữ.”

Nói xong, Lý Phát Tông có chút ảo não vì cái miệng ngốc nghếch của mình, luôn cảm thấy nói thế nào cũng không đúng.

Hắn mím môi, vốn tưởng rằng còn phải tốn thêm nhiều lời nữa để thuyết phục, không ngờ Tổng Hàm Thanh bỗng nhiên khom người cúi đầu, thế mà lại đồng ý:

“Vậy mỗi từ chối thì thành bát kính rồi. Ân tình của các người suốt đời này không thể quên, trước mắt cùng đường, chỉ có thể tiến đến quấy rầy. Nhưng xin mọi người yên tâm, mỗi chắc chắn sẽ dốc túi truyền thụ một thân sở học, tuyệt không giấu giếm.”

Lý Phát Tông há mồm “A” cả một lúc lâu:

“Vậy thì, vậy thì Hàm tú tài công phải chịu ảm ức rồi, chờ đêm xuống chúng ta liền trở về. Đúng rồi, lúc này người có đói bụng không?”

Tổng Hàm Thanh đưa tay, lúng túng xoa bụng mình.

Lý Phát Tông hiểu ý, lấy một miếng lương khô trên người đưa qua: “Ăn cái này lót dạ trước đi!”

Tổng Hàm Thanh nói tiếng cảm ơn, nhận lấy một cái mới lạ, quan sát kỹ một lúc rồi cẩn thận cắn một miếng, nhai chậm rãi rồi nhanh chóng nhắm mắt lại cảm khái: “Hương vị hảo hạng, mùi thơm phức, dư vị ngọt ngào lưu lại trong miệng, gan phượng tủy rồng cũng chỉ đến thế này mà thôi.”

“Người thích là được.” Lý Phát Tông xoa mặt, cảm thấy cái bánh bột khô trong tay mình đã lên tới một đẳng cấp cao hơn một bậc.

Ăn xong, Lý Phát Tông lại ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, hỏi Tổng Hàm Thanh được cứu như thế nào.

Tổng Hàm Thanh nói sơ qua mọi chuyện.

Thì ra hắn bị nha dịch kia bắt đi, không chỉ là muốn hắn làm con rể mà nha dịch còn coi trọng tài văn chương của hắn, bắt hắn viết văn nịnh bợ Huyện lệnh. Nha dịch được coi trọng, nếm được không ít ngon ngọt.

Nhưng suy cho cùng thì hắn cũng là bị bắt về, nha dịch sợ hắn gây sự nên nhốt hắn trong thư phòng nhà mình, cũng không mang ra ngoài, bắt hắn hỗ trợ đọc sách làm văn.

Chỉ là thỉnh thoảng huyện nha có việc gấp mới có thể gọi người trở về đón Tổng Hàm Thanh tới thương lượng, thậm chí hắn còn phải thay quần áo nha dịch, che mặt rồi mới mang tới.

Hôm nay đúng lúc nha dịch muốn hắn đi qua, Tổng Hàm Thanh liền bị hai người áp giải đi ra ngoài.

Trên đường đi qua một ngõ nhỏ, chẳng biết tại sao đột nhiên xảy ra hỗn loạn, một đám người lộn xộn ủa ra tách mấy người ra.

Chương 50: Chương 50

Giữa lúc hỗn loạn, Tống Hàm Thanh bị người ta kéo vào trong ngõ nhỏ.

Đang lúc kinh ngạc, hắn liền nhìn thấy có một người tướng mạo giống hắn đi ra, lại một lần nữa bị hai nha dịch kẹp ở giữa rời đi.

Tất cả mọi chuyện phát sinh chỉ trong chớp mắt, nha dịch kia từ đầu tới cuối cũng không phát hiện ra rằng người đã bị đánh tráo.

Dù sao thì cũng rất hiếm người có thể nghĩ đến loại chuyện như thế này.

Sau đó Tống Hàm Thanh bị bôi đen mặt, thay quần áo rồi đưa đến cái miếu đồ nát này.

Người dẫn hắn tới đây chính là Hắc Chỉ, tương đối chu đáo, còn không biết lấy từ chỗ nào ra một chiếc chăn cũ đơn sơ, nói là sau này khi hắn đi lang thang khắp nơi thì cũng có thứ để nằm.

Mặc dù nói trắng ra như vậy nhưng tóm lại cũng là ý tốt, vì vậy hình tượng cuối cùng của hắn lại có thêm một cuốn chăn cũ nữa.

Nghe xong, Lý Phát Tông có chút lo lắng nói: “Nếu như vậy, Chung bá phải thoát thân như thế nào đây?”

Biểu lộ của Xử Sinh dường như có chút kỳ quái, hàm hồ nói:

“À, Lý thúc, người cứ yên tâm đi, Chung lão đại rất lợi hại! Làm như vậy cũng là sợ nha dịch kia phát hiện người mất tích, lục soát khắp nơi, đến lúc đó tất cả chúng ta cũng không thể trốn thoát được.”

“Chờ có cơ hội thì đương nhiên Chung lão đại sẽ dùng mọi biện pháp để có thể rời đi.”

Tống Hàm Thanh nghe xong, thở dài một tiếng: “Thật sự đã khiến mọi người phải hao tâm tổn sức rồi.”

Mấy người lại nói thêm vài câu, thấy đã gần đến giờ liền chuẩn bị khởi hành ra khỏi thành.

Lật tám ván gỗ ở cửa hầm ra, Lý Phát Tông đã rất có kinh nghiệm ra khỏi thành, còn Tống Hàm Thanh lại là lần đầu tiên nhìn thấy một đường hầm ẩn giấu ở đây nên vô cùng kinh ngạc.

Vẫn là Xử Sinh dẫn bọn họ ra khỏi thành, ba người nhanh chóng thuận lợi đi ra tới bên ngoài thành.

Ra khỏi đường hầm, Lý Phát Tông liếc mắt một cái đã thấy hai người Đại Ngưu.

Đại Ngưu tiến lại gần nói: “Phát Tông thúc, lần này cứu người nhanh như vậy à? Hai chúng ta còn định đi vào, không ngờ các người đã đi ra rồi.”

Lý Phát Tông gật đầu: “Để trở về rồi ta sẽ nói rõ với các người, giao dịch thế nào rồi?”

Đại Ngưu lấy lương khô từ trong n.g.ự.c áo ra: “Phương Tiên Nhi đồng ý, giao dịch này có thể làm được. Đúng rồi, thúc đã hỏi về

chuyện cát bồi chưa?”

“Hỏi rồi, bọn họ cũng không lấy được.”

“Haizzz, thôi được rồi.”

Đại Ngưu có chút thất vọng, sau đó liền đi tìm Thạch thúc nói chuyện.

Trước tiên đưa qua hai hộp bánh bột khô mang theo lần này, coi như là thù lao cho toàn bộ mọi chuyện.

Còn lại hai hộp bánh bột khô là để giao dịch lần này.

Hai hộp bánh bột khô nặng tám cân, đám Đại Ngưu suy nghĩ một chút, quyết định thu bốn trăm văn.

Cân nhắc đến hiệu quả của bánh bột khô thì cái giá này chắc chắn không phải là quá cao. Mà đối với đám Đại Ngưu mà nói cũng chắc chắn không tính là bán rẻ.

Dù sao một miếng lá bạc của Tây Nương cũng chỉ đáng giá hơn hai trăm văn, có thể đổi lấy mười hộp bánh bột khô cùng những thứ khác!

Bốn trăm văn tiền cũng không tính là ít.

Thạch thúc có mang theo một ít tiền, nhưng hắn cũng không ngờ rằng hôm nay lại có thể làm giao dịch nên căn bản không chuẩn bị gì hết, móc khắp túi của mình và Xử Sinh thì vẫn còn thiếu một trăm văn.

Đại Ngưu liền đưa ra biện pháp khác, số tiền còn lại có thể đổi chút vải vụn hoặc kim chỉ linh tinh gì đó.

Bọn họ thường chạy trong núi, y phục dễ bị sờn rách nên thường xuyên phải may vá.

Thạch thúc đồng ý, nhưng lần này chắc chắn không thể lấy đưa đồ được, chỉ có thể đợi lần sau.

Sau khi bàn bạc, hai bên thống nhất địa điểm giao dịch. Có một cái cây khô ở bên cạnh một con đường mòn trên sườn núi, bọn họ có thể gặp nhau ở đó vào ngày mười lăm mỗi tháng.

Hoặc nếu không chạm mặt nhau thì có thể chôn tiền hoặc chôn đồ vật ở dưới hốc cây, giao dịch sau đó cũng được.

Tóm lại là có thể thử trước hai lần, tìm ra một biện pháp tốt nhất.

“Chờ sau này giao dịch thành công, nếu các người cảm thấy giá cả có thể chấp nhận được thì có thể tiếp tục, đến lúc đó làm phiền các người mang thêm nhiều bánh bột khô tới đây. Tình huống trong thành này ngày càng tồi tệ, chúng ta cũng rất muốn tích trữ thêm một chút lương thực...” Thạch thúc thở dài.

Tạm thời bàn bạc xong chuyện giao dịch, đám Đại Ngưu cũng không lãng phí thời gian nữa, chuẩn bị lên đường.

Lộ trình vẫn giống như lần trước, trước tiên đi về thôn Thạch Đầu một chuyến, trời hơi sáng hơn thì lại đi vào trong núi.

Sau khi nói lời tạm biệt với đám người Xử Sinh, mấy người vội vàng lên đường.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng bọn họ nữa, Xử Sinh mới ôm ngực, nói với Thạch thúc: “Thạch thúc, ta luôn cảm thấy rất áy náy...”

“Quả nhiên, ta cứ cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ nghe người nói thì hóa ra là vậy thật. Được rồi, chuyện đã như vậy rồi, tóm lại cũng không phải là lỗi của người, trước tiên đừng suy nghĩ chuyện đó nữa, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết, hẳn là cũng không bị chậm trễ gì đâu.”

“Nhưng mà...Hay là sau này đưa thêm cho họ một khoản tiền nữa, coi như là bồi thường?”

“Cũng được. Đúng rồi, còn chuyện kia nữa, cũng tranh thủ thời gian làm cho xong chuyện đi.”

Trước buổi trưa ngày hôm sau, đám Đại Ngưu mang theo Tống Hàm Thanh thuận lợi trở về trong núi.

Mấy người Tảo Nhi ra ngoài tìm đồ còn chưa trở về. Máy người Hà Hoa đều ở đây, ai nấy cũng đều kinh ngạc khi thấy bọn họ mang người về nhanh như vậy.

Nhưng nhìn sắc mặt của mọi người mỗi một nên cũng không hỏi kỹ, chỉ sắp xếp cho bọn họ ăn mấy miếng đơn giản rồi đi nghỉ ngơi.

Tống Hàm Thanh mượn chậu gỗ, hỏi chỗ mức nước, đi ra ngoài một chuyến, khi trở về gương mặt lem luốc kia đã được rửa sạch sẽ.

Lý Phát Tông và Đại Ngưu đã tò mò về tướng mạo của hắn đã lâu, rốt cuộc cũng có cơ hội nhìn kỹ hơn, âm thầm đánh giá vài lần, mặt trắng không râu, mắt phượng môi son, quả nhiên rất tuấn tú như lời đồn.

Chờ Tống Hàm Thanh dọn dẹp xong, Đại Ngưu liền mời hắn tới ở cùng một sơn động với người nhà mình, để hắn ngủ ở phía trong cùng.

Tống Hàm Thanh không hề có ý kiến gì khác, đi đến chỗ sâu trong sơn động dỡ cuộn chăn của mình xuống, trải xuống đất rồi nhanh chóng nằm xuống. Không hề chọn chỗ, cũng không hề nói một lời phàn nàn gì, khiến Đại Ngưu phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hắn vốn đang lo lắng tú tài công là người kỹ tính, sẽ ghét bỏ chỗ này đơn sơ.

Thế mà lại không có gì hết.

Tổng Hàm Thanh thấy thế cười giải thích: “Lúc trước ở hiệu sách chép sách, buổi tối ta cũng trải ra đất nằm thế này, mà điều kiện ở đây cũng không tệ lắm.”

Ở chung với người trong thôn một ngày, dường như hắn cũng đã hạn chế cách nói chuyện dài dòng của mình, bây giờ rào cản giao tiếp của hai bên đã nhỏ hơn rất nhiều.

Lại hàn huyên thêm vài câu, Tổng Hàm Thanh mệt mỏi ngủ thiếp đi, nhắm mắt không lên tiếng. Đám Đại Ngưu cũng nhanh chóng nằm xuống nghỉ ngơi.

Bởi vì có bọn họ nên mấy người Hà Hoa nói chuyện làm việc cũng cố gắng nhẹ nhàng hơn, sợ làm phiền giấc ngủ của người khác.

Cả một buổi chiều, trong núi rất yên tĩnh và thanh bình.

Chờ qua giờ cơm tối, mọi người đều đã thức dậy.

Mấy người Tảo Nhi cũng tinh thần phấn chấn quay về, muộn hơn bình thường rất nhiều.

Vừa đến cửa sơn động, Táo Nhi liền buông sọt đầy ắp xuống, ánh mắt sáng đến kinh người: “Lần này chúng ta ra ngoài tìm được một chỗ mới, chỗ đó tương đối ẩm ướt, thế mà lại mọc rất nhiều đậu rừng!”

Mấy người Hà Hoa vươn cổ nhìn vào trong giỏ, cũng lộ ra vẻ vui mừng.

“Đúng là đậu rừng thật, có hái về được nhiều không?”

“Có, chúng ta giữ lại một ít hạt giống, chờ đầu xuân năm sau trồng thử xem, nếu trồng được thì năm sau chúng ta sẽ có rất nhiều đậu rừng để ăn rồi.”

Loại đậu rừng này không giống với hạt đậu nành bình thường hay ăn, quả đậu vừa nhỏ vừa mảnh, trong một quả có ba bốn hạt đậu nhỏ, kích thước tương đương với hạt lúa mạch, vỏ đen nhánh, bên trong lại có màu vàng nhạt.

Tuy rằng kích thước nó nhỏ nhưng bản chất không khác gì hạt đậu, là ngũ cốc thật, có thể xay thành bột, chế thành nước tương.

Ngoại trừ dùng làm thức ăn thì theo lời Triệu lang trung nói, thứ này cũng có thể dùng như thuốc, có thể trị bệnh mắt, vàng da hay các loại bệnh khác.

Thân cây và bã của đậu rừng còn có thể dùng làm thức ăn cho vật nuôi, đáng tiếc bây giờ bọn họ không nuôi gia cầm gia súc gì, nhưng trước tiên có thể cất lại, nói không chừng sau này cần dùng đến.

Chỉ có thể nói, vẫn là câu nói cũ kia, trong núi không có cỏ, cái gì cũng là bảo vật.

Trước đó các lão nhân luôn cảm thấy không trồng được lương thực, vô cùng lo lắng. Bây giờ có hạt đậu rừng này, chắc hẳn trong lòng cũng yên tâm được phần nào.

Gần chỗ bọn họ ở có một con suối, đất không quá khô, lấy nước cũng thuận tiện, nếu trồng đậu rừng thì chắc hẳn vẫn có thể sống được. Bởi vậy việc tiếp theo chính là phải lên kế hoạch khai hoang.

Tuy nhiên, phàm là người nông dân có kinh nghiệm thì đều biết việc khai hoang ở trong núi tốn công tốn sức đến cỡ nào, việc này phải tính toán cẩn thận, mời các trưởng bối cho thêm một vài ý kiến mới được.

Sau khi xem đậ rừng, mấy người Hà Hoa cầm giỏ đi, bắt đầu bóc vỏ.

Tảo Nhi nghe nói mấy người Lưu Nhị Sơn đã trở về liền đi qua tìm người, nói vài chuyện khác:

“Nhị Sơn thúc, hôm nay chúng ta đi lên cao, lên tới đỉnh núi bên kia. Ta nhìn thấy đối diện còn có một ngọn núi thấp nối liền với sườn núi của chúng ta.”

“Cũng rất kỳ lạ, rõ ràng nằm gần nhau nhưng ngọn núi kia xanh tốt hơn nhiều, chắc hẳn có không ít thứ hay ho, không bằng để sau rồi chúng ta cùng đi xem thử?”

Chương 51: Chương 51

Lưu Nhị Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được, chỉ là đường xa nên mọi người không quen đường, trước khi đi phải chuẩn bị một chút, nếu không thì không yên tâm.”

“Nói thế cũng đúng.” Tảo Nhi thở dài: “Vậy chuyện đó để nói sau.”

Nói xong những chuyện này, nàng ấy lại nhớ tới chuyện của Tống thư sinh, hỏi mấy câu, sau khi hiểu rõ tình huống, nàng ấy lại nhỏ giọng hỏi: “Thúc, vậy chúng ta nói chuyện về Phương Tiên Nhi cho Tống tú tài nghe thế nào đây?”

Lưu Nhị Sơn nói: “Nếu chúng ta đã quyết định đón người vào, mỗi ngày ăn đồ ăn của Phương Tiên Nhi, lại muốn hắt dạn đám tiểu hài tử kia biết chữ thì chắc chắn không thể giấu chuyện này được, không bằng cứ nói sự thật cho hần nghe.”

“Chỗ này của chúng ta, nếu như không có thuốc bột cũng không có ai dẫn đường thì về cơ bản không đi ra được.”

“Thế đạo này trước mắt sẽ không thể sống yên ổn được, mà hần lại không có người thân, chờ ở chỗ này lâu thì mọi người đều thành người một nhà cả.”

Tảo Nhi cảm thấy cũng đúng, lúc đó nàng ấy đề nghị để thư sinh vào núi, không phải cũng nghĩ như vậy sao?

Chỉ một mình thư sinh, tình hình vẫn có thể khống chế, sẽ không dễ dàng gây nên phiền phức gì.

Nàng ấy xoay người trở về sơn động nhà mình, chào Đại Ngưu rồi bảo hần cơm nước xong xuôi thì mang thư sinh đến trước mặt Phương Tiên Nhi để biết mặt.

Đại Ngưu đang ăn mì, lúc này cũng vừa ăn hết mì trong bát liền lau miệng đáp ứng, sau đó quay đầu lại nhìn Tống Hàm Thanh.

Tống Hàm Thanh vốn còn đang chậm rãi nhai sợi mì, vừa nghe có việc, sợ Đại Ngưu chờ lâu cũng lặng lẽ đẩy nhanh tốc độ ăn mì, rất nhanh đã ăn xong.

Hần vừa nghe được lời Tảo Nhi nói, mặc dù không biết Phương Tiên Nhi mà bọn họ nhắc tới là người như thế nào nhưng vẫn mỉm cười, đứng dậy nói: “Ta ăn xong rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Vậy thì đi ngay bây giờ luôn!” Đại Ngưu nói.

Vừa vặn hôm nay mấy người Tảo Nhi mang đậu rừng về, đã được mấy người Hà Hoa bóc vỏ hơn phân nửa. Đại Ngưu liền múc một bát đầy, nhét vào trong tay Tống Hàm Thanh, sau đó giải thích ngắn gọn cho hần nghe về chuyện Phương Tiên Nhi.

Nghe thấy Phương Tiên Nhi này là tinh quái cho mọi người đồ ăn, Tống Hàm Thanh cũng không đưa ra bất cứ dị nghị gì, chỉ gật đầu nói khẽ mình đã nhớ rồi.

Lúc này sắc trời đã tối.

Đại Ngưu thắp một cây đuốc, dẫn Tống Hàm Thanh đi đến chỗ Phương Tiên Nhi.

Vừa đến trước mặt, thấy một vật hình vuông to lớn màu trắng nhạt hiện ra trước mắt, trong mắt Tống Hàm Thanh hiện ra vài phần kinh ngạc, nhưng hần nhanh chóng thu lại cảm xúc, làm theo lời dặn của Đại Ngưu, trịnh trọng hành lễ.

“Được rồi, Hàm tú tài công, tiếp theo người phải dâng bát đậu rừng này cho Phương Tiên Nhi. Người xem, nơi này có một cái học hình vuông, sau này nếu người có được thứ tốt gì đó khác thì cứ đổ vào chỗ này là được rồi.” Đại Ngưu nói.

Tống Hàm Thanh mỉm cười, có chút ngượng ngùng nói: “Ta biết rồi, Đại Ngưu huynh đệ. Người không cần cứ luôn khách khí như thế, ta lớn hơn người một chút, liền mặt dày bảo người gọi ta một tiếng Hàm Chương ca là được rồi.”

Đại Ngưu rất biết nghe lời phải: “Được rồi, Hàm Chương ca!”

Nói xong chuyện xưng hô, Tống Hàm Thanh liền bưng bát đựng đầy đậu rừng bước tới phía trước.

Đang định làm theo lời Đại Ngưu nói, đổ đậu vào trong học kia, hần liền nghe thấy Phương Tiên Nhi trước mặt mở miệng nói chuyện.

Đến lúc này hần thật sự ngơ ngẩn, cả người sững sờ đứng tại chỗ.

Đại Ngưu thấy thế liền cười nói:

“Sợ rồi đúng không? Quả thật Phương Tiên Nhi biết nói chuyện, cũng có thể nghe hiểu ý của chúng ta, nhưng ngài ấy chỉ có thể nói “Xin bỏ tiền vào”, chúng ta bình thường đều căn cứ vào số lần nó nói câu này để... Ôi, nói ra thì dài lắm, để từ từ rồi ta sẽ nói mấy cái này với người sau.”

Tống Hàm Thanh bỗng nhiên quay đầu nhìn hần, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đại Ngưu bị hấn nhìn như vậy, không hiểu gì cả gãi đầu: “Hàm... Hàm Chương ca, sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Có phải lời nói của ta lộn xộn lắm không?”

Tổng Hàm Thanh khẽ lắc đầu, nhưng ngón tay cầm bát lại lặng lẽ siết chặt hơn.

Sau một lúc lâu, hấn giơ tay lên, từ từ đổ đậu rùng trong bát vào trong hộc dăng lễ.

Chỉ là vẫn không thể đè ép được những cảm xúc sóng to gió lớn trong lòng.

Theo cách nói của Đại Ngưu, Phương Tiên Nhi dường như chỉ biết nói một câu.

Chương 52: Chương 52

Nhưng những gì mà hắn vừa nghe được lại hoàn toàn không phải như vậy.

Rõ ràng hắn nghe thấy một giọng nói rất kỳ ảo như của tinh quái kia, lại lắm bả cả một đống những lời quái dị:

“Ôi ôi, hay thật. Thế mà lại có thêm một tiểu ca mà ta chưa từng gặp bao giờ, tại sao lại có một loại khí chất thư sinh nhỉ, nhìn họa phong khác hoàn toàn so với bọn họ, chẳng lẽ là người đọc sách à?”

Nói mấy lời này còn chưa xong, chờ hắn đổ xong đậu rùng vào hộc, Phương Tiên Nhi lại mở miệng nói mấy lời làm người ta cái hiểu cái không:

“A, cái ấn tượng cứng nhắc đáng c.h.ết này. Vừa nhìn thấy thư sinh ta liền không tự chủ nhớ đến mấy hồ yêu gì đó. Chỉ là hình như còn chưa từng thấy tiểu hồ ly ở trên núi này, trước mắt mà nói thì chỉ có Đại cơ yêu là ta đây thôi.”

Tống Hàm Thanh:... Đại kê yêu?

Hắn lại âm thầm liếc nhìn Đại Ngưu, Đại Ngưu nhún vai, nhìn sắc mặt thì cũng không có gì dị thường cả.

Chẳng lẽ hắn thật sự không nghe thấy lời nói của tinh quái này sao?

Lại nói tiếp, bọn họ có biết chuyện Phương Tiên Nhi là một con gà yêu không?

Trong mắt Tống Hàm Thanh xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa, hẳn có chút do dự không biết có nên nói với Đại Ngưu hay không.

Nhưng cho dù muốn nói, ở dưới bầu không khí này mà mở miệng thì hình như cũng không quá thích hợp.

Thịnh Quân ở trước mặt hẳn còn chưa biết có người lại có thể nghe hiểu được nàng nói chuyện, đang bưng bưng hứng thú quét hình hạt đậu vừa rồi mới đổ vào.

Cả cái bát đen như mực này hóa ra là đậu rừng.

Hệ thống nhắc nhở nói rằng thứ này ở thời hiện đại vậy mà lại biến thành thực vật được bảo vệ cấp hai quốc gia.

Có vẻ như đây là một loại dược liệu rất hữu hiệu, cho nên mới bị người khai thác ồ ạt, đang có nguy cơ bị tuyệt chủng.

Nhưng mà ở triều đại này vẫn còn ổn, dường như không có nguy cơ bị tuyệt chủng.

Nhưng cho dù không bị tuyệt chủng thì nó vẫn rất có giá trị.

Ngoài công dụng làm thuốc, gen của loại đậu rừng này cũng rất mạnh, về cơ bản có khả năng miễn dịch với các loại bệnh trên cây trồng, có thể dùng để lai giống với các loại đậu thông thường để tạo ra những giống vô cùng tốt.

Tóm lại đây là một hạt hoang dại không tẻ, một bát nhỏ đậu rừng vừa rồi có giá trị 52 điểm năng lượng, gần lần thăng cấp tiếp theo của cô thêm một bước nữa.

Sau khi thu thập năng lượng xong, Thịnh Quân vui vẻ nhìn các nút bấm trên thân máy của mình sáng lên.

Nghĩ đến đây cũng là một loại đậu, nàng tiếc hận nói:

“Lại nói tiếp, thứ này không khác gì đậu nành thông thường, có thể làm ra các sản phẩm từ đậu nành, cũng có thể ép ra dầu ăn. Cũng không biết rốt cuộc nơi này thuộc triều đại nào, không biết các cổ nhân có biết nó có thể ép ra dầu không?”

Tống Hàm Thanh nghe hết lời của nàng.

Hạt đậu, có thể ép ra dầu ăn?

Tính ra hẳn cũng hiểu sơ về chuyện nhà nông nhưng chưa bao giờ nghe nói đến chuyện như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Đại Ngưu ở bên cạnh thúc giục: “Hàm Chương ca, Phương Tiên Nhi đã nhận được lễ vật, pháp quang đã sáng lên, người có thể chạm vào một cái, ngài ấy sẽ tặng người một ít đồ ăn.”

Hắn chủ động giới thiệu: “Ngài ấy sáng lên nhiều ánh sáng như vậy cũng là để chúng ta tự chọn, giống như cái này là bánh bột khô, cái này là bánh mì khô...”

Theo ý nghĩ của bọn họ, chạm vào pháp quang của Phương Tiên Nhi cũng là một cách để kiểm nghiệm xem thử có ý đồ xấu hay không.

Mọi người đều tin chắc rằng Phương Tiên Nhi tuyệt đối sẽ không chiếu cố cho người xấu.

Tống Hàm Thanh lúc này mới hoàn hồn, chú ý tới ánh sáng xanh biếc kia, ngập ngừng vươn ngón tay chạm vào ánh sáng chỗ bánh bột khô, chợt nghe thấy một tiếng “bịch” giống như có thứ gì đó rơi xuống.

Đang muốn cúi người xem thử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chợt nghe Phương Tiên Nhi kia lại lên tiếng:

“Trên tay thư sinh này có nhiều vết chai thật, so với bọn Đại Ngưu còn nhiều hơn. Người đọc sách thời cổ đại vất vả như vậy sao? Lại nói tiếp, là tư thế cầm bút như thế nào mới có thể khiến mười đầu ngón tay và lòng bàn tay đầy vết chai như vậy chứ?”

Tống Hàm Thanh dừng lại, lặng lẽ thu tay về.

Cũng may Đại Ngưu kịp thời lên tiếng, chỉ chỉ hộp lấy đồ ở bên dưới nói: “Có thể lấy được đồ ở trong đó.”

Tống Hàm Thanh tập trung suy nghĩ rồi nhanh chóng làm theo, lấy từ bên trong ra một cái hộp gỗ. Hắn nhìn quanh từ trên xuống dưới, phát hiện ở dưới đáy thậm chí còn có chữ viết.

Chương 53: Chương 53

Đại Ngưu vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, hôm nay về nhà mệt quá nên không nghĩ ra chuyện này. Lại nói tiếp, trên bao bì mấy thứ đồ mà Phương Tiên Nhi cho đều có chữ viết, đúng lúc người biết chữ, có thể giúp chúng ta xem trên đó viết gì không?”

Tống Hàm Thanh mượn ánh lửa nhìn kỹ chữ kia, trước tiên không phải phát ra một tiếng khen ngợi tự đáy lòng.

Mấy chữ lớn màu đen, cân đối, chỉnh tề, gọn gàng, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui. Kiểu chữ cũng khác so với chữ thông thường, có vẻ như là dùng thể chữ trong dân gian nhưng hẳn cũng có thể hiểu được nội dung.

Nhớ tới lai lịch của Phương Tiên Nhi, hẳn lại cảm thấy, có lẽ tình quái dùng kiểu chữ này không chừng.

Suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển, hẳn cúi đầu tiếp tục đọc.

“Lương khô.”

Tống Hàm Thanh thì thầm: “Chẳng lẽ là tên của món ăn này?”

“Lương, khô?” Đại Ngưu lặp lại một lần, càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như thế.

Một miếng nhỏ xíu nhưng khi đun sôi lên là có thể biến thành một nồi cháo lớn như vậy, không phải giống như là nén đồ ăn lại thành cái bánh khô đó sao?

Sau khi đọc xong dòng chữ trên hộp lương khô, Tống Hàm Thanh lại chạm vào một cái nút bấm phát sáng nữa, lấy được một gói xúc xích.

Đối diện với ánh mắt mong đợi của Đại Ngưu, hắn nhìn túi giấy thì thầm: “Xúc xích hun khói tổng hợp.”

Đại Ngưu không hiểu ra sao: “Lòng dạ dẻo dai?”

Tống Hàm Thanh giải thích: “Là hun khói.”

“Ách, nói không chừng xúc xích này làm từ một loại động vật nào đó rồi gác trên lửa nướng chín.” Đại Ngưu khó khăn cố lý giải.

“Có lẽ vậy.” Tống Hàm Thanh nghe xong, cảm thấy rất đáng tin.

Hai người lại đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Tiên Nhi.

Đại Ngưu chợt nhớ tới cái gì, vỗ đầu một cái, cũng không kịp đợi Tống Hàm Thanh ấn, tự mình bấm nút phát quang nước đường.

Đến khi ống trúc rơi ra ngoài, hắn không kịp chờ đợi mà cầm lấy đưa tới trước mắt Tống Hàm Thanh: “Hàm Chương ca, người giúp ta nhìn xem cái này là cái gì?”

Bọn họ đã tò mò về loại nước đường này rất lâu rồi, dù sao thứ này cũng rất kỳ lạ, uống một ít là có thể khôi phục không ít sức lực.

Nghĩ đến tên gọi lương khô vừa rồi, Đại Ngưu còn suy một ra ba nói: “Có phải gọi là nước đường nén hay không?”

Thịnh Quân ở bên cạnh nghe thấy, cảm thấy Đại Ngưu thật sự là một tài liệu tốt, mạch nào độc nhất vô nhị.

Từ khi nàng tới đây cho tới bây giờ đã qua rất nhiều ngày, số lần cổ nhân đến mua cũng không ít, tuy nhiên đây là lần đầu tiên bọn họ đọc ra được chữ trên bao bì.

Thịnh Quân nhìn thấy rất mới mẻ.

Tổng Hàm Thanh vội vàng lắc đầu với Đại Ngưu: “Tên là nước điện giải.”

Đại Ngưu tròn tròn mắt.

Tổng Hàm Thanh kiên nhẫn giải thích cho hắn mấy chữ kia là gì nhưng hai người vẫn mắt to trừng mắt nhỏ.

Cái tên nước điện giải này, cho dù là tách rời hay nối lại với nhau đều hoàn toàn không hiểu ý nghĩa là gì, cùng lắm thì chỉ có thể cho biết nó là một loại “nước” đặc biệt.

Không giống xúc xích hun khói kia còn có dấu vết để lần theo, miễn cưỡng có thể từ chữ hiểu ra nghĩa.

“Thôi thôi, gọi là nước đường vậy.” Đại Ngưu thở dài, từ bỏ việc lý giải tiên ngữ. Sau đó hắn lại lấy hai gói bánh mì khô có hương vị khác nhau đưa tới tay Tổng Hàm Thanh.

Tay trái tay phải của Tổng Hàm Thanh đều cầm một gói mì, đọc khẽ: “Mì ăn liền thịt bò kho, mì ăn liền mỡ bò súp vàng.”

Lần này thì tương đối dễ hiểu, tuy nhiên lại có hoang mang mới xuất hiện.

Ba chữ “mì ăn liền” này rất chuẩn xác, bánh mì kia lấy từ trong túi ra, bỏ thêm nguyên liệu vào đun sôi nước là có thể ăn được,

quả thật rất tiện. Chỉ là mấy chữ “thịt bò kho” này lại làm cho người ta khó hiểu.

Từ “kho” này đại khái cũng là nấu trên lửa, nhưng thịt bò thì...

Đại Ngưu nhin không được hét lên: “Trong bánh mì này có thịt bò à?”

Ở triều đại này, trong tình huống bình thường là không được phép g.i.ế.c bò, cho dù có thể g.i.ế.c thì cũng không có ai sẵn lòng làm như vậy. Một con bò có thể ngang với mấy sức lao động cường tráng, không chỉ có thể cày ruộng, còn có thể kéo xe.

Cho nên Đại Ngưu chưa từng được ăn thịt bò.

Nhưng hăn vò đầu bứt tai suy nghĩ một chút, trong bánh mì kia ngoại trừ mì và nước sốt thì hình như cũng không có gì khác, chắc chắn không có thứ gì giống thịt, ngược lại là có một nhúm rau vụn.

Tống Hàm Thanh đang định nói, không chừng gói nguyên liệu kia là thịt bò hầm thành nước dùng.

Chợt nghe Đại Ngưu kêu lên: “Ta hiểu rồi! Cái tên này có lẽ là Phương Tiên Nhi đặt để nghe êm tai một chút.”

Hắn chợt nhớ ra xưa kia trong thôn có một người tên là Lý Ma Tử, mỗi lần đến giờ cơm đều thích bưng chén ngồi xồm ven đường ăn.

Mỗi khi có người đi ngang qua, hỏi hăn ăn cái gì, Lý Ma Tử kia nói ra đều là những thứ ba hoa chích choè.

Cái gì mà “Canh hổ thần”.

Đến gần nhìn, hóa ra đó chỉ là cháo ngô ngâm rau dại, không liên quan chút nào đến thần hay hổ gì.

Chương 54: Chương 54

Chỉ thế nhưng Lý Ma Tử còn nói rất đúng lý hợp tình, nói rằng đặt tên như vậy còn có thể được phù hộ, ăn xong còn có thể cảm thấy có sức lực hơn bình thường.

Cha Đại Ngưu thậm chí còn từng tin mấy lời quỷ quái này, sau khi về nhà còn thử hai lần, nhưng kết quả là cái rắm cũng không phải.

Đương nhiên, Đại Ngưu cảm thấy, Phương Tiên Nhi đặt tên bánh mì là mì thịt bò chắc chắn không phải là khoác lác giống như Lý Ma Tử mà nhất định có thâm ý khác.

Nhưng hắn cảm thấy, phương hướng mà hắn suy nghĩ không có vấn đề gì lớn.

Xét thấy bản thân Phương Tiên Nhi cũng không ăn thịt, Đại Ngưu càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý.

Nghe Tảo Nhi nói trước đó nàng ấy đi chùa miếu cầu Phật, hòa thượng trong miếu kia cũng không ăn thịt, nhưng bọn họ sẽ làm những thứ khác, gọi là thịt chay.

Đại Ngưu cũng không biết chính xác đó là cái gì, Tảo Nhi cũng chưa từng nói, nhưng chắc chắn không phải là thịt thật.

Thịnh Quân không biết Đại Ngưu đã sắp hiểu thấu đạo Phật lý của bản thân rồi.

Vừa rồi nghe Đại Ngưu nói như vậy, nàng không khỏi nghĩ thầm, quả nhiên trong món thịt lợn xé vị cá không có cá, trong món mì bò kho cũng không có thịt bò, loại vấn đề này từ xưa đến nay đều là vấn đề rất đáng suy ngẫm!

Thấy Đại Ngưu vẫn còn đang lăm bằm, Tống Hàm Thanh thở dài, cắt ngang suy nghĩ của hắn: “Pháp quang của Phương Tiên Nhi vẫn còn sáng, có cần chạm vào không?”

Đại Ngưu hoàn hồn, quay đầu nhìn thoáng qua. Quả thật vẫn sáng nhưng cũng sáng không nhiều lắm, ngoại trừ mấy loại mì ăn liền và nước đường có thể chọn, những thứ khác cũng chỉ còn rau quả khô.

Hắn bước tới điểm lên chùm sáng của rau quả khô, tất cả pháp quang liền hoàn toàn tắt ngúm.

Tống Hàm Thanh tiến tới nhìn bao bì: “Rau củ quả sấy khô khử nước.”

Đồ phơi bằng gió cho khô không phải là bị mất nước đó sao, cái tên này cũng giống như ngày thường bọn họ gọi, Đại Ngưu thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện của Phương Tiên Nhi kết thúc.

Đại Ngưu nhe răng cười nói: “Hàm Chương ca, ta đã dẫn người tới cho Phương Tiên Nhi gặp mặt rồi, sau này chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau, chung sống thật tốt. Có chuyện gì người đều có thể nói với chúng ta, chỉ cần có thể làm, nhất định mọi người sẽ giúp người làm tốt.”

Tống Hàm Thanh chấp tay với hắn: “Ta biết rồi, ngày sau làm phiền các người giúp đỡ nhiều hơn.”

“Dễ nói dễ nói!”

Hai người mang theo đồ vật đi về phía sơn động bên kia. Khi đến gần, chợt nghe thấy mấy tiếng ồn ào thật lớn, hình như là truyền ra từ trong động mấy người Lưu Nhị Sơn.

Đại Ngưu nghe thấy vậy, trong lòng ngứa ngáy, định đi qua đó góp vui liền quay đầu nói với Tống Hàm Thanh: “Hàm Chương ca, người cầm đồ vật trở về nghỉ ngơi một chút đi, ta đi xem mấy người bên Nhị Sơn thúc có cần ta giúp gì không!”

Tống Hàm Thanh lơ đãng gật đầu, ôm đồ vật trở về trong sơn động.

Đại Ngưu xoay người, bước nhanh vào sơn động mà mấy người Lưu Nhị Sơn đang ở.

Vừa nhìn, quả nhiên náo nhiệt, thì ra người Lý gia mấy ngày nay sống xa cách giờ đã tập trung đông đủ, đang bàn tính chuyện sắp xếp những ngày sau.

Bên kia Lý bà tử một tay ôm Tây Nương, một tay ôm Thu Nương nói chuyện: “Nhị Nha ngoan của ta, còn có Thu Nương nữa, hai đứa đã phải chịu khổ rồi, về sau cả nhà chúng ta phải ở cùng một chỗ, không phải chịu ảm ức nữa!”

Tây Nương tựa đầu vào vai bà ấy, lầm bầm nói: “Nương đừng chê con là tốt rồi. Đúng rồi nương, nếu đã rời khỏi hãm phân Trương gia kia thì con muốn đổi họ cho Thu Nương và Đông Ca Nhi, miễn cho hai đứa nhỏ dính ôn dịch nhà hần!”

Lý bà tử gật đầu: “Cũng đến lúc sửa lại rồi, vậy thì lấy cùng họ của chúng ta đi, đều là nòi giống Lý gia chúng ta cả.”

Nhắc tới cũng vừa khéo, bà ấy và Lý lão hán đều mang họ Lý, thế tử Lý Phát Tông cưới về cũng là họ Lý, Tây Nương thì không cần

phải nói, hiện giờ hai đứa cháu cũng sửa họ, đi tới chỗ nào cũng có thể nhìn ra là người một nhà.

Thu Nương và Đông Ca Nhi nghe thấy như vậy đều cảm thấy rất vui vẻ, mấy ngày nay ở trong lòng hai người, chỉ có Lý gia mới được coi là nhà của bọn họ.

Sau đó là một số việc lật vạt.

Thu Nương chỉ nhỏ hơn Tảo Nhi một tuổi, vừa quay về liền gia nhập đội ngũ đi kiếm đồ ăn. Đông Ca Nhi chơi với đám Hạnh Nhi, bình thường cũng giúp làm những chuyện trong khả năng của mình.

Nói xong những lời này, tạm thời cũng không còn việc gì khác, mọi người đều trở về nghỉ ngơi.

Đại Ngưu vốn đứng ở bên cạnh, câu được câu không nói chuyện với bọn Lưu Nhị Sơn, thấy đã xem náo nhiệt xong rồi cũng định rời đi.

Lưu Nhị Sơn buồn cười vỗ vào gáy hắn: “Tiểu tử thôi, ta biết ngươi tìm thức nói chuyện chỉ là ngại trang thôi, trông mắt sắp lòi ra khỏi hốc mắt rồi kìa, mau về trong sơn động của mình ngủ đi!”

Chương 55: Chương 55

Đại Ngưu cười hắc hắc, quay người chạy vào trong sơn động của mình.

Vừa vặn bọn họ đều ở đây, vừa rồi nghe Tống Hàm Thanh nói tên những loại đồ ăn kia, cũng đang thảo luận khí thế ngất trời.

Đại Ngưu chen lời vào, tiện thể kể lại một lượt chuyện của Lý gia bên kia, trong sơn động lại cười đùa một trận nữa.

Đến khi nói xong, Tảo Nhi bắt đầu bàn về việc sắp xếp để ngày mai ra ngoài.

Trước tiên phải đi quanh chỗ có đậu rừng một lượt, hái hết số đậu còn lại có thể hái được về, sau đó lại đi tìm kiếm những thứ khác.

Vừa nghe nhắc đến đậu rừng, Tống Hàm Thanh ngồi ở bên cạnh do dự một lát, bỗng nhiên mở miệng: “Đại Ngưu huynh đệ, ta còn có một chuyện muốn nói với các người.”

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện mình có thể nghe được tiếng Phương Tiên Nhi nói chuyện, chắc chắn phải nói cho người trong thôn một tiếng.

Dù sao thì từ những lời ngài ấy nói thì dường như ngài ấy hiểu biết rất nhiều chuyện khó tin.

Mà đám người bọn họ đều sống ở trong núi, thường xuyên phải tiếp xúc với ngài ấy, nếu chỉ một mình hẳn nghe hiểu, giấu diếm thì có thể làm được gì đây, cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Đại Ngưu ở bên cạnh bị gọi tên, quay đầu tò mò nhìn hẳn: “Có chuyện gì, Hàm Chương ca?”

Tống Hàm Thanh liền nói: “Lúc chúng ta vừa đi bái Phương Tiên Nhi, ta nhớ người đã từng đề cập, ngài ấy chỉ có thể nói một câu “Xin bỏ tiền vào” thôi đúng không?”

Đại Ngưu gật đầu, kinh ngạc nói: “Đúng, vừa rồi lúc ngài ấy nói, không phải người ở ngay trước mặt đó sao?”

“Đúng là ta ở ngay trước mặt.” Tống Hàm Thanh thở dài: “Nhưng ta nghe được lại không phải là câu “Xin bỏ tiền vào” như người nói mà là mấy câu hoàn chỉnh.”

“Câu hoàn chỉnh?”

“Người có thể nghe hiểu Phương Tiên Nhi nói chuyện sao?”

Đại Ngưu và Tảo Nhi đứng bật dậy, đồng thanh hét lên, vẻ mặt không dám tin.

Tống Hàm Thanh gật đầu, cũng không vội lên tiếng.

Quả nhiên Tảo Nhi đã cướp lời nói trước: “Vậy người mau nói cho chúng ta nghe, ngài ấy đã nói những gì?”

Tống Hàm Thanh dừng một chút, chọn một số thứ không liên quan đến mình, rồi nói ra lời có thể lấy lòng tin của người khác: “Ngài ấy nói, những hạt đậu rừng mà chúng ta dâng lên cho ngài ấy có thể ép thành dầu ăn, còn có thể làm thành thứ khác.”

Về phần Phương Tiên Nhi tự xưng là Đại kê yêu kia thì hẳn không thể xác định được đó là chữ nào, cũng có thể là hẳn đã nghe nhầm nên cũng không dám hấp tấp nói ra.

Nhưng mà người trong thôn cũng đã nói Phương Tiên Nhi là một loại tinh quái, có lẽ thật sự là một loại đại yêu nào đó cũng không chừng?

Mấy người Tảo Nhi lại không thể ngồi yên.

Hạt đậu rừng có thể ép ra được dầu ăn?

Phải biết rằng ngày bình thường bọn họ ăn cơm, cũng chỉ có mì sợi mà Phương Tiên Nhi cho có chút dầu và nước sốt, những thứ còn lại đều không có chút dầu nào.

Trước đó lúc còn ở trong thôn, lúc điều kiện còn khá hơn một chút thì thỉnh thoảng còn có thể tiết kiệm được chút mỡ heo, dùng mỡ xào rau xanh để ăn, hương vị kia rau luộc hoàn toàn không thể so sánh.

Đương nhiên, hương vị món ăn mà Phương Tiên Nhi mang đến vẫn là phong phú nhất, rau xào vẫn không có cách nào so sánh.

Nhưng mà đã lâu quá rồi không được ăn món xào, quả thật có chút nhớ nhung.

Trong kiến thức của mấy người Tảo Nhi, chỉ có trên người động vật mới có thể có mỡ để ăn. Bọn họ cũng biết có một vài loại cây có thể có dầu, ví dụ như các loại dầu thông, nhưng đó đều là thứ để sử dụng hàng ngày chứ không thể nào ăn được.

Lại nhắc tới hạt đậu rừng này, không đề cập đến những thứ khác, chỉ nhìn mấy cái thân cây khô héo kết ra hạt đậu khô quắt, sao có thể giấu được dầu ở trong đó chứ?

Cho nên, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hạt đậu rừng có thể ép ra được dầu ăn.

Nhưng Tống Hàm Thanh nói, lời này là Phương Tiên Nhi nói cho hẳn biết.

Nếu thật sự là do Phương Tiên Nhi nói thì mấy người Tảo Nhi đương nhiên không phải không tin. Chỉ là, trước mắt còn cần đi xác nhận lại một chút xem rốt cuộc có phải Tống thư sinh này nói thật hay không.

Tảo Nhi vỗ tay một cái, gọi Đại Ngưu: “Chúng ta đi thôi, dẫn tú tài công đến trước mặt Phương Tiên Nhi hỏi một câu, xem làm thế nào mới có thể lấy được dầu từ số hạt đậu rừng này!”

Lời này của nàng ấy nói rất hàm súc, nhưng Đại Ngưu nghe hiểu, nói là đến hỏi chuyện hạt đậu rừng nhưng trên thực tế là muốn đến nhờ Phương Tiên Nhi xác minh xem có phải tú tài công nói thật hay không.

“Được.” Đại Ngưu quay đầu nói với Tống Hàm Thanh: “Hàm Chương ca, lại làm phiền người theo chúng ta đi tìm Phương Tiên Nhi một chuyến!”

Chương 56: Chương 56

Tổng Hàm Thanh lắc đầu: “Nếu cứ ăn cơm trắng, trong lòng mỡ cũng có chút xấu hổ, nếu lần này có thể giúp đỡ, vậy không thể tốt hơn.”

Chuyến đi này nhất định phải đi, từ lúc chủ động nói ra chuyện này, hắn đã nghĩ đến.

Sắc trời đã tối.

Bởi vì còn chưa biết tính chân thực của việc này nên Tảo Nhi cũng không đi tìm mấy người Lưu Nhị Sơn để nói, chỉ mang theo đuốc, cùng Đại Ngưu, Tổng Hàm Thanh đi tới trước mặt Thịnh Quân.

Bình thường các cổ nhân cố ý chạy tới đây vào buổi tối đều là có chuyện quan trọng cần nói, Thịnh Quân cũng có chút tò mò về mục đích của bọn họ khi tới đây.

Chỉ nghe Tảo Nhi mở miệng liền ném cho nàng một tin tức như sét đánh giữa trời quang:

“Phương Tiên Nhi, mới cách đây không lâu ngài đã gặp vị tú tài công này rồi, hắn nói có thể nghe hiểu được lời ngài nói. Theo như ngài thì những hạt đậu rừng kia có thể ép ra dầu ăn được, ngoài ra còn có thể làm được mấy thứ khác, có phải như vậy không? Nếu đúng thì ngài cứ trả lời cho ta một câu như chúng ta đã thỏa thuận trước đó.”

Lời này của Tảo Nhi cũng là để ám chỉ cho Thịnh Quân, rằng cho dù vị thư sinh này nói thật, thật sự có thể nghe hiểu được giọng nói của nàng thì nếu sau này hắn có truyền đạt lời gì mà không thể nói được thì Phương Tiên Nhi cũng có thể dùng cách cũ để phủ nhận.

Cũng không phải là nàng ấy không tin được vị thư sinh kia, chỉ là mọi người ai cũng có lòng riêng của mình, nàng ấy phải đề phòng rắc rối trước mắt, đề phòng hắn mượn miệng Phương Tiên Nhi đi nói ra những lời trái với ý định ban đầu của Phương Tiên Nhi.

Thịnh Quân bị nàng ấy nhìn chăm chú như vậy, giờ phút này cũng trở nên bối rối.

Có thể nghe hiểu lời nàng nói à?

Từ nội dung mà Tảo Nhi thuật lại thì quả thực nàng đã nói rằng hạt đậu rừng này có thể dùng để ép dầu ăn. Nói cách khác, triều đại này quả thật còn chưa phổ biến chuyện ăn dầu thực vật...

Không không không, cái này cũng không phải trọng điểm!

Thịnh Quân mở to hai mắt đánh giá thư sinh trước mặt.

Buổi chiều lúc thư sinh này tới, nàng chỉ liếc mắt nhìn sơ qua rồi không nhìn kỹ nữa, ai mà ngờ được rằng hắn lại còn có thể nghe thấy mình nói chuyện đâu?

Thịnh Quân nhớ lại một chút, bắt đầu suy nghĩ chuyện đối phương có thể nghe thấy giọng nói của mình.

Mấy người Tảo Nhi nghe không hiểu nàng nói chuyện, điều này là chắc chắn, vậy thư sinh này có chỗ nào khác với bọn họ đây?

Chỉ nhìn từ bên ngoài thì không thấy được gì, chẳng lẽ linh hồn của hắn chính là đồng hương của nàng xuyên không tới?

Nhưng nếu là đồng hương, lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì chắc hẳn phải nhận ra nàng là một cái máy bán hàng mới đúng chứ!

Cũng có thể là mất trí nhớ, nhưng khả năng này hắn là không cao, nếu không thì triều đại này đã bị xuyên thành cái sàng, chỉ tiện tay kéo ra một người cũng là đồng hương.

Nếu nói còn có khả năng khác...

Đúng rồi! Điểm khác biệt lớn nhất của người này với mấy người Tảo Nhi, đại khái chính là hắn là một người đọc sách, chắc chắn là hiểu biết hơn, ít nhất là có học thức hơn nhiều so với người trong thôn.

Chẳng lẽ nói, người phải có trình độ văn hóa nhất định mới có thể nghe hiểu được nàng nói chuyện hay sao?

Thịnh Quân thở dài, cảm thấy loại thiết lập này, với tác phong của hệ thống thì hoàn toàn có thể làm được. Dù sao ngay cả vấn đề động vật hoang dã nó cũng rất dễ bưng, bởi vậy tích cực quan tâm đến tình hình giáo dục bắt buộc của cổ nhân cũng là điều hợp lý.

Nếu như suy đoán này không sai, ngưỡng cửa của điều kiện này là trình độ văn hóa gì đây?

Tạm thời không có cách nào suy đoán vào lúc này được.

Xem ra sau này khi nàng mở miệng nói chuyện cũng phải cân nhắc nhiều hơn...Chẳng qua, hai bên có thể giao tiếp được với nhau cũng coi như là một tin tức tốt.

Những suy nghĩ nhanh chóng lướt qua.

Mặc dù xác suất thư sinh này là đồng hương không lớn, nhưng Thịnh Quân vẫn nghiêm túc kiểm tra bằng một câu “Thiên Vương Cái Địa Hồ?”

Thốt ra lời này, ở trong tai Tảo Nhi vừa vặn cũng là một câu “Xin bỏ tiền vào!”, coi như là xác nhận suy đoán vừa rồi của nàng ấy, quả thực là một mũi tên trúng hai con chim.

Nghe thấy suy đoán được chính miệng Phương Tiên Nhi chứng thực, Tảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, tiếp theo lại sinh ra những cảm xúc lẫn lộn.

Ngạc nhiên và lo lắng là bởi có Tổng tú tài ở đây, sau này bọn họ có thể hiểu ý của Phương Tiên Nhi hơn, hiểu rõ từng lời nói của nàng.

Cảm xúc lẫn lộn là bởi cảm thấy rõ ràng là bọn họ quen biết Phương Tiên Nhi trước. Nhất là nàng ấy, còn là người đầu tiên dùng cảm tới gần Phương Tiên Nhi, tiếp xúc với ngài ấy, thậm chí ăn gói mì ăn đầu tiên!

Chương 57: Chương 57

Nếu bàn về xa gần thân sơ, đáng lẽ ra nàng ấy phải là người thân thiết nhất với Phương Tiên Nhi mới đúng. Tại sao hết lần này tới lần khác, vị tú tài từ bên ngoài vào này lại có thể nghe hiểu ý của ngài ấy chứ?

Bọn họ và thư sinh rõ ràng đều là nhục thân phàm thai, dựa vào cái gì mà hắn có thể lấy được sự sủng ái của Phương Tiên Nhi?

Đúng rồi. Nếu nói đến điểm khác biệt duy nhất thì đó chính là hắn là một tú tài, hắn biết rất nhiều chữ.

Có lẽ, chỉ biết chữ thôi cũng vô dụng, tựa như Triệu lang trung trước kia cũng biết được một ít chữ nhưng vẫn nghe không hiểu Phương Tiên Nhi nói gì.

Chắc hắn phải giống như tú tài, đầy bụng học vấn, đọc qua rất nhiều sách mới có đủ tư cách.

Trước kia thường nghe người trong thôn nói, người có thể đọc sách đều là người có bản lĩnh. Chẳng lẽ nói, có thể nghe hiểu lời của Phương Tiên Nhi cũng là một loại bản lĩnh của Tổng tú tài sao?

Cũng đúng, những người thô kệch như bọn họ ở trong thôn làm ruộng thì còn được, đi ra ngoài thì chẳng làm được gì.

Hoàng đế ở xa thật xa kia cho tới bây giờ chỉ nhận mấy thư sinh đi làm quan, còn mấy nha dịch huyện lệnh ở gần đây thì cũng chẳng thèm nói chuyện với những người chân lấm tay bùn như bọn họ.

Huống chi là Phương Tiên Nhi!

Cho dù là thần tiên hay là tinh quái thì đương nhiên phải rất có tài hoa, thậm chí là không gì không biết, không chỗ nào không hiểu. Những lời kia cho dù thật sự là nói cho bọn họ nghe thì không chừng bọn họ cũng nghe không hiểu!

Bởi vì người đọc sách và người không đọc sách, nói chuyện với nhau quả thật rất khó khăn.

Nghe Phát Tông thúc nói lúc chạm mặt Tổng thư sinh kia, nói chuyện với hắn, rất khó để hiểu được những lời tao nhã kia, đây đều là chuyện mà hắn đã trải qua thực tế.

Càng nghĩ càng cảm thấy có lý, năng lượng trong lòng Tảo Nhi bỗng bốc lên hùng hực.

Nàng ấy cũng không trách Phương Tiên Nhi không nói chuyện với bọn họ, chỉ là vào lúc này nàng ấy vô cùng oán hận sự thiếu hiểu biết của mình.

Nàng ấy thật đúng là vô dụng, đáng lẽ phải sớm nghĩ đến chuyện Phương Tiên Nhi thân là thần tiên, chắc chắn không thể chỉ nói một câu kia, rõ ràng đây chính là vấn đề của bọn họ!

Vừa nãy ở trong sơn động nghe thư sinh nói đến việc này, nàng ấy còn không có cảm giác gì cả.

Nhưng bây giờ nhìn thư sinh kia đứng trước mặt Phương Tiên Nhi, lắng nghe mỗi một câu chỉ thị của nàng ấy, cảm giác không cam lòng này trong nháy mắt đã lên đến đỉnh điểm!

Tảo Nhi âm thầm siết chặt nắm tay, trong lòng hạ quyết tâm.

Ngày sau, không riêng gì mấy hài tử học chữ mà bản thân nàng cũng nhất định phải theo tú tài công học tập mới được, học theo những cuốn sách kia.

Hơn nữa cũng không phải chỉ là nhận biết vài chữ, như vậy còn lâu mới đủ. Nhất định nàng ấy phải móc toàn bộ mực nước trong bụng Tống thư sinh ra, ăn hết!

Từ nhỏ đến lớn luôn có người nghi ngờ Tôn Tảo Nhi nàng không có khả năng làm nghề mộc, chế giễu Tôn gia không có nam nhi, là tuyệt hộ, nếu không kén rể thì sẽ làm lãng phí một thân bản lĩnh của cha nàng ấy.

Nhưng sau đó, nàng ấy không kén rể, chỉ dựa vào chính mình, cuối cùng cũng trở thành thợ mộc lợi hại trong vòng mấy dặm, có danh tiếng trong thôn, không còn ai dám lên tiếng nói rằng nàng ấy không có bản lĩnh nữa!

Chuyện nàng ấy muốn làm, chưa bao giờ không thành.

Trước đây không có điều kiện để đọc sách viết chữ, trước mắt có Tống thư sinh ở đây, nàng ấy cũng không tin mình học không được!

Không chỉ có nàng ấy, còn có Đại Ngưu và những người khác cũng tuyệt đối không được bỏ lại phía sau, không thể để cho vị tú tài mặt trắng này chỉ bằng một chút học vấn mà đã thay thế địa vị của bọn họ ở trước mặt Phương Tiên Nhi.

Sẽ có một ngày, nàng ấy phải chính tai nghe được Phương Tiên Nhi nói chuyện với mình mới được!

Trong lòng Tảo Nhi dâng trào ngọn lửa ham học học, không biết rằng Tống Hàm Thanh ở bên cạnh cũng lâm vào trầm tư.

Vừa rồi vấn đề kia, Phương Tiên Nhi không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ để lại một câu nói lạ lùng.

Câu ‘Thiên Vong Cái Địa Hồ’ này, rốt cuộc là có ý gì?

Thế đạo hiện nay liên tiếp sinh loạn, trời vong, cái này tính ra còn dễ hiểu. Cái, tức là Phúc.

Hồ, từ xưa đến nay đều xưng vương trong núi. Vậy từ Địa Hồ này, chẳng lẽ là ẩn dụ cho Nhân Vương ở trần gian, cũng chính là quân chủ hoàng đế?

Cho nên câu nói kia của Phương Tiên Nhi, hẳn là lời tiên tri:

Thiên hạ sắp diệt vong, Nhân Đế diệt.

Đại yêu thuần lương hành thiện, xuất thế trong loạn lạc, chẳng lẽ là muốn cứu vãn dân trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này sao?

Chương 58: Chương 58

Đang lúc không để ý bên này, chợt nghe Tảo Nhi quay đầu hỏi hẳn: “Tú tài công, Phương Tiên Nhi vừa nói gì thế?”

Tống Hàm Thanh đang muốn mở miệng, chợt nghe Phương Tiên Nhi nói tiếp: “Thông thường sẽ sử dụng phương pháp tách thủy lực để lấy dầu vùng, còn nếu như là dầu đậu nành thì có thể dùng phương pháp ép và phương pháp lọc. Nếu như các người không có điều kiện thì đại khái chỉ có thể dùng phương pháp ép bằng lực nén nguyên thủy nhất.”

“Quy trình của phương pháp này tương đối phiền phức, hơn nữa 100 cân hạt đậu chỉ có thể ra không đến 10 cân dầu.”

10 cân dầu ép ra được này là so sánh với công nghệ hiện đại. Với công nghệ tiên tiến hơn thì có thể ép ra được khoảng 20 cân, mà mấy người Tảo Nhi muốn ép bằng tay thì phải giảm đi một nửa.

Vừa nãy Thịnh Quân thấy thư sinh kia hoàn toàn không có phản ứng đã hoàn toàn chứng minh rằng hẳn không phải đồng hương của mình, ít nhất không phải là đồng hương mang theo ký ức đến đây.

Nghĩ nhiều vô ích, lãng phí thời gian, nàng vẫn quyết định bắt tay vào làm chính sự, trả lời vấn đề mà mấy người Tảo Nhi vừa rồi mới quan tâm, đồng thời tra cứu tìm kiếm phương pháp cụ thể để ép dầu đậu nành.

Nói đến đây, có thể có con đường để giao tiếp với cổ nhân cũng khiến nàng rất vui vẻ.

Không chỉ có thể giải buồn.

Hơn nữa trong không gian hệ thống có rất nhiều video hữu ích được lưu trữ.

Điều này có nghĩa là, sự trợ giúp mà nàng có thể mang lại cho các cổ nhân không chỉ đơn thuần là đồ ăn mà còn có rất nhiều thứ nữa.

Đương nhiên, tuy nói có thể giao tiếp với nhau được nhưng tình huống giờ phút này cũng hoàn toàn khác với lúc nàng mới đến.

Nhớ rõ khi đó nàng vừa rơi xuống đất, không hiểu chuyện gì đang xảy ra liền bị mấy người Tảo Nhi vây lại, suýt nữa cho rằng mình sắp bị đập nát nên mới mở miệng cố gắng giải thích, giao tiếp với bọn họ nhưng đáng tiếc là hoàn toàn vô ích, nàng cũng chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Bây giờ tiếp xúc lâu như vậy, mấy người Tảo Nhi cũng coi nàng là tinh quái có ý thức. Đối với điểm này, Thịnh Quân cũng không có ý định làm sáng tỏ.

Ít nhất là không cho đến khi nàng nhìn thấy hy vọng được trở về nhà.

Với nàng mà nói, ở trong tình huống không thể di chuyển được thì chiếm lấy tên tuổi có thể giữ khoảng cách như vậy mới có cảm giác an toàn nhất.

Điều này cũng có nghĩa là từ giờ trở đi, nàng nói chuyện cũng phải chú ý nhiều hơn một chút, với những chuyện như phổ cập kiến thức khoa học thì có thể nói thẳng.

Nhưng nếu như thảo luận bát quái hay phát biểu ý kiến gì đó thì vẫn là phải kiểm chế tỏ rõ thái độ của mình, để tránh sinh ra hậu quả không tốt.

Cũng không phải là sợ bị chọc thủng thân phận tinh quái.

Chỉ cần chính bản thân nàng không nói ra.

Với cổ nhân mà nói, ai có thể cam đoan rằng mình hiểu được tinh quái thì có thể dễ dàng định nghĩa tính cách của tinh quái đây?

Cho dù tính cách và ngôn ngữ của nàng có khác thường, thậm chí có hơi hoang đường một chút, suốt ngày hô to gọi nhỏ mắng trời chửi đất thì cũng không có vấn đề gì.

Nhiều lắm là sẽ bị đánh giá rằng nàng là một tinh quái khó hiểu, âm tình bất định mà thôi.

Nàng có thể chiếm cứ thân phận tinh quái nhờ vào lượng đồ ăn biến ra liên tục không ngừng, còn có thể biểu đạt ý thức của mình, còn có thể phát ra ánh sáng.

Những điều này trong nhận thức của cổ nhân chắc chắn không phải là những việc mà sức người có thể làm được.

Nàng chỉ lo rằng nếu mình không chú ý, thuận miệng nói một câu nói đùa cũng sẽ bị cổ nhân coi là thật.

Ví dụ như chuyện của Trương Kỷ Đồng, nếu như nàng lòng đầy căm phẫn cùng với người khác buông lời phỉ nhổ: “Sao hần không đi c.h.ết đi!”

Nếu làm không tốt thì các cổ nhân sẽ cho rằng Phương Tiên Nhi nói như vậy, nhất định là sẽ dùng ngôn linh đại pháp trực tiếp tiêu diệt gã nam nhân thối tha...

Tóm lại, các loại vấn đề có thể liên quan đến thân phận của Phương Tiên Nhi, đều phải trả lời cẩn thận.

Nếu nàng thật sự mệt mỏi hoặc là không muốn nói thì cứ dứt khoát giữ yên lặng, nhất định các cổ nhân cũng sẽ không ép nàng.

Nghĩ xong những chuyện này, cảm thấy không có sơ hở, Thịnh Quân liền bắt đầu vừa học vừa thực hành, vừa xem video vừa nói phương pháp ép dầu.

Sau khi nghe Thịnh Quân nói một câu dài, Tống Hàm Thanh tạm thời dừng suy nghĩ về câu “Thiên Vong Cái Địa Hồ” kia, cũng không nói về câu này với mấy người Tảo Nhi.

Bây giờ bọn họ đều ở trong núi, coi như an toàn, cũng có con đường để nghe ngóng về tình hình thay đổi của thời cuộc. Nếu như lúc này nói ra câu tiên tri này, chỉ sợ sẽ mang phiền phức tới cho mọi người, mà bọn họ cũng không có năng lực đi thay đổi cái gì cả.

Cứ để đó rồi tính sau.

Chương 59: Chương 59

Hắn dừng một chút rồi giải thích với mấy người Tảo Nhi:
“Phương Tiên Nhi đang nói phương pháp ép dầu đậu nành.”

Sau đó liền thuật lại về phương pháp ép dầu kia của Thịnh Quân.

Tảo Nhi thấy Phương Tiên Nhi không phản bác, xem ra đúng là nói như vậy.

Nàng ấy liền thả lỏng tâm tư, suy nghĩ về những lời này: “100 cân đậu vậy mà có thể ra 10 cân dầu. Nếu như năm sau trồng thêm chút đậu, nói không chừng có thể thử một chút...”

“Chờ một chút, người có thể giúp ta hỏi Phương Tiên Nhi một chút, cụ thể là ép như thế nào không? Nếu có thể, chúng ta ép một ít ăn trước cũng tốt.”

Nếu thật sự có dầu, nàng ấy phải tranh thủ thời gian để đẽo ra một chiếc nồi đá có đáy mỏng.

Những chiếc bình gốm mà bọn họ đang dùng bây giờ dùng để nấu một vài món thì còn được.

Nhưng nếu muốn dùng dầu xào rau để ăn thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đối với Thịnh Quân, 10 cân dầu đậu nành nghe có vẻ không nhiều lắm, đại khái chỉ là số lượng của một can dầu bình thường trên thị trường mà thôi, nhưng đối với mấy người Tảo Nhi thì số lượng này cũng đủ để ăn rất lâu rồi.

Suy cho cùng thì bọn họ ăn rất tiết kiệm, hơn nữa cũng chưa hẳn mỗi bữa đều nỡ lấy ra ăn.

Vấn đề duy nhất chính là số lượng hạt đậu rừng kia có hạn, bây giờ phải giữ lại một phần làm giống để năm sau trồng thử, còn lại còn phải làm lương thực dự trữ nữa.

Trong lòng Tảo Nhi tính toán rất lâu.

Chắc chắn là không thể lấy ra được 100 cân đậu rừng, nhưng nếu như theo tỷ lệ này thì 10 cân đậu rừng có thể ép ra được 1 cân dầu, 5 cân là có thể ép ra được nửa cân dầu, đúng không?

Nếu như thực sự có thể làm được thì trước tiên cứ ép nửa cân để ăn cái đã.

Hơn nữa, hạt đậu đã ép dầu rồi không hẳn đã là vô dụng, có lẽ sẽ hơi khô nhưng vẫn có thể ăn được.

Thịnh Quân nói: “Lượng dầu tạo ra không nhiều lắm, chỉ là quá trình ép dầu này khá phức tạp, phải rang trước rồi mài, hấp cho mềm, cuối cùng phải làm một loại dụng cụ lớn bằng gỗ để ép. Mỗi bước đều phải thử đi thử lại rất nhiều lần.”

Những trình tự này thoạt nghe có vẻ rất dễ dàng, chỉ bằng vài từ là có thể tóm tắt lại được, nhưng thực tế lại rất tốn công tốn sức.

Ví dụ như bước rang đậu này, chắc chắn không thể không chế tốt độ lửa ngay từ đầu được.

Nếu không cẩn thận rang đậu quá chín, bị cháy, vậy thì mẻ đậu này cũng không thể dùng để ép dầu được nữa.

Việc hấp đậu cũng giống như thế, cũng phải cân nhắc hấp đến mức độ nào.

Những thứ này chỉ dựa vào những lời nói suông của nàng là vô dụng, giống như việc học nấu ăn vậy, chỉ có thể tự mình bắt đầu, chậm rãi luyện tập mới được.

Hơn nữa, mài đậu cũng là một vấn đề khó khăn.

Người trong thôn cũng là gần đây mới giải quyết được vấn đề no bụng, họ biết lấy cối đá ở đâu để dùng bây giờ?

Càng đừng nói đến dụng cụ ép dầu kia, cô có thể nhìn thấy cấu trúc nhưng chắc chắn không thể mô tả rõ ràng bằng lời nói được, chỉ có thể hình dung đại khái về kiểu dáng và cách dùng:

“Trong một cái máng gỗ dài có khoang ở trong, dùng rơm rạ bọc đậu thành bánh rồi đặt ở tận trong cùng, bên ngoài đặt mấy cây gỗ, treo trên xà nhà một cái chui đập cỡ lớn hoặc là cắm một cái giá gỗ ở bên ngoài, treo một cây cột, dùng thanh gỗ đập vào nhiều lần là sẽ sinh ra dầu.”

Không nói đến cấu tạo của dụng cụ này, cho dù là đập vô số lần cũng là một công việc tốn sức.

Chỉ nhìn trong video đã biết đây là chuyện rất vất vả, bằng với thân thể yếu gà của cổ nhân thì trong thời gian ngắn có lẽ không thể nào chịu được công việc có cường độ cao như thế này.

Tuy nhiên, Thịnh Quân suy nghĩ một chút rồi nói:

“Việc ép dầu này không dễ làm, nhưng các người có thể làm ra một cái cối đá nhỏ trước, bình thường cũng cần dùng đến, sau khi mài đậu xong thì dùng một chút nước chát hoặc thạch cao thì có thể làm ra được đậu phụ và đậu bì.”

“Nếu không có cối đá thì cũng có thể dùng hạt đậu rùng để trồng một ít giá đỗ, cũng có thể thêm được một loại rau củ.”

“Đúng rồi, người biết cối đá làm như thế nào rồi đúng không?”

Tuy nói thứ đậu phụ này xuất hiện rất thường xuyên trong những cuốn tiểu thuyết mà nàng từng đọc trước kia, gần như là thần vật cần phải có để xuyên không nhưng không thể không thừa nhận rằng nó rất ngon.

Còn có thể từ đó làm ra được rất nhiều thứ khác nữa.

Chương 60: Chương 60

Nghe Tống Hàm Thanh thuật lại xong, Tảo Nhi vô cùng kích động, Phương Tiên Nhi quả không hổ là thần tiên, hiểu được rất nhiều thứ!

Không thấy tú tài công kia nghe đến choáng váng sao?

Hơn nữa ngài ấy thật sự quá chu đáo, quá biết cách suy nghĩ cho bọn họ.

Không chỉ nói phương pháp ép dầu cho bọn họ mà còn giúp bọn họ phân tích tính khả thi, còn có thể lo lắng thân thể bọn họ quá mệt mỏi, không thể chịu đựng được.

Nhưng mà, dù sao thì Tảo Nhi cũng xuất thân là thợ mộc.

Mặc dù Phương Tiên Nhi nói không dễ làm nhưng nàng ấy vẫn cảm thấy rất hứng thú với loại dụng cụ dùng để ép dầu này.

Nàng ấy định nghiên cứu tìm hiểu thứ này trước, cho dù không ép ra được dầu thì cũng chẳng có hại gì.

Lỡ như sau này bọn họ có điều kiện ép ra được thì sao?

Về phần chuyện cối đá, quả thực nó có thể đưa vào kế hoạch công việc.

Nàng ấy biết cấu tạo của cối đá nhưng cần phải tốn rất nhiều công sức mới đục đá được.

Để quay về rồi lại gọi đám người Đại Ngư cùng nhau tới hỗ trợ, tranh thủ làm ra một cái cối đá nhỏ để dùng trước, hẳn là không có vấn đề gì.

Về phần đậu phụ thì triều đại này đã có rồi, Tảo Nhi cũng đã gặp.

Vốn dĩ trước đây trong huyện thành có một cửa hàng đậu phụ làm cái này, nhưng nàng ấy chưa từng nghe nói đến đậu bì và giá đỗ.

Những thứ như đậu phụ này đều là tay nghề gia truyền của người khác, không thể nào truyền ra ngoài. Những người như bọn họ hoàn toàn không có cách nào biết được công thức cụ thể.

Nhưng nhìn giọng điệu của Phương Tiên Nhi, chỉ cần có cối xay đá thì sẽ nói cho bọn họ cách làm đậu phụ.

Nếu như có tay nghề này, bọn họ không chỉ có thể làm thêm chút ít đồ ăn mà sau này rời núi cũng có rất nhiều phương pháp mưu sinh kiếm tiền.

Ôi, Phương Tiên Nhi thật giỏi, giỏi đến mức người ta cũng không biết nên nói như thế nào!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tảo Nhi lại bắt đầu ảo não chuyện bọn họ không có học thức.

Nếu có thể sớm nghe được chỉ thị của Phương Tiên Nhi thì tốt biết bao!

Trong lòng ngổn ngang bao nhiêu suy nghĩ, Tảo Nhi vỗ n.g.ụ.c hào khí vạn trượng cam đoan:

“Phương Tiên Nhi, ngài cứ yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ngài đâu!”

Chờ quay về rồi nàng ấy sẽ nghĩ cách để lấy được thạch cao và nước chát gì đó về làm đậu phụ và đậu bì đặc biệt!

Sắc mặt Thịnh Quân ngơ ngác, bị dáng vẻ kiên định hiện rõ trên mặt nàng ấy làm cho choáng váng.

Chờ chút, nàng vừa có kỳ vọng gì đối với Tảo Nhi sao?

Tảo Nhi không biết nàng đang kinh ngạc, chợt nghĩ đến cái gì, thật cẩn thận hỏi:

“Đúng rồi, Phương Tiên Nhi, bây giờ rốt cuộc chúng ta cũng có thể hiểu được lời của ngài, nhân đây cũng có thể hỏi ngài luôn... Có phải ngài bị mấy thần tiên xấu nhốt lại nên mới không thoát ra được không? Liệu chúng ta có thể giúp ngài thoát ra được không? Làm sao mới có thể giúp ngài ra ngoài được?”

Tuy trong miệng gọi là Phương Tiên Nhi nhưng cho tới nay, mấy người Tảo Nhi đều căn cứ theo câu chuyện mà Lưu Nhị Sơn đã kể, tự động bổ não Phương Tiên Nhi thành một tình quái bị mắc kẹt trong ngọn núi này.

Nếu không phải như vậy, đoán chừng cũng không tới phiên bọn họ làm quen được với Phương Tiên Nhi.

Cũng vì vậy, trước đó khi nhìn thấy con sóc, mấy tiểu hài tử mới tưởng rằng đó là chân thân của Phương Tiên Nhi đi ra ngoài.

Phương Tiên Nhi vẫn bị nhốt ở đây, không thể đi đâu được, nhất định sẽ rất khó chịu. Ngài ấy đã giúp bọn họ nhiều lần như vậy, nếu như bọn họ cũng có thể giúp ngài ấy lấy lại tự do thì tốt biết mấy.

Tuy rằng bọn họ chỉ là nhục thể phàm thai, những chuyện có thể làm được không nhiều lắm, nhưng lỡ như có thể thì sao?

Thịnh Quân trầm mặc.

Hiện tại nàng không bị nhốt trong máy bán hàng tự động mà đã biến thành máy bán hàng tự động, chỉ dựa vào ngoại lực chắc chắn không thể thoát khỏi máy trong hình dạng con người.

Một khi đã chấp nhận thiết lập này, nàng sẽ không nghĩ tới chuyện khác nữa, chỉ đặt mục tiêu ở việc tích lũy năng lượng để trở về nhà.

Hướng hồ ở thời cổ đại này, cho dù có thể có được cơ thể người thì nàng cũng không thực sự muốn lắm. Cứ coi như nàng đang có tâm thái dằn dịu, đang trốn tránh khó khăn đi.

Nếu không thì nói trong các việc ăn uống đại tiện tắm rửa và băng vệ sinh, có cái nào mà không lo lắng đến nát lòng?

Vì thế nàng nói: “Chỉ bằng các ngươi không có cách nào giúp ta được.”

Chương 61: Chương 61

Nghĩ đến hệ thống của mình có thể được thăng cấp trở thành siêu thị khi có đủ năng lượng trong tương lai, Thịnh Quân liền tiêm phòng cho đám người Tảo Nhi, lại hoàn thiện các thiết lập của mình một chút.

“Những thứ các người nhìn thấy trước mắt cũng không phải là bản thể của ta, cũng không phải lồng giam nhốt ta, miễn cưỡng có thể gọi là vật dẫn pháp lực của ta. Ta có thể dùng nó để tiếp nhận đồ vật, khôi phục năng lượng rồi nạp lại cho bản thể. Cũng có thể dùng nó mang đến cho các người một ít phản hồi.”

“Cho nên cũng không có chuyện thả ta ra ngoài được.”

Tảo Nhi nghe vậy hiểu cái được cái không, lại nghĩ tới chuyện xưa mà Lưu Nhị Sơn đã kể, có lẽ bản thể của Phương Tiên Nhi đã bị chôn vùi ở dưới lòng đất?

Nghe thấy không thể thả Phương Tiên Nhi ra, Tảo Nhi vẫn chưa hết hy vọng, lại hỏi: “Thật sự không có cách nào sao? Cho dù rất khó, rất tốn công tốn sức cũng không sao cả.”

Chỉ cần có biện pháp, có hi vọng, cho dù là muốn đào rỗng ngọn núi này chuyển tới nơi khác, bọn họ cũng sẽ làm chậm rãi từ thế hệ này sang thế hệ khác, một ngày nào đó cũng có thể dọn xong.

Dù sao thì mệnh số của bọn họ cũng có hạn, nhưng Phương Tiên Nhi thì khác, có lẽ ngài ấy có tuổi thọ vĩnh cửu như trời.

Cũng sẽ chờ được.

Thấy giọng điệu của nàng ấy thành khẩn như vậy, Thịnh Quân suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy việc này đã đi lệch hướng rồi.

Nàng là một máy bán hàng tự động, cần dựa vào bán hàng để tích góp điểm năng lượng để trở về nhà, mà mấy người Tảo Nhi đến mua đồ, hoặc dùng tiền bạc hoặc dùng các sản phẩm địa phương, trên bản chất chính là đang giúp nàng trở về nhà.

Trở về nhà chính là mục tiêu cuối cùng của nàng, cũng tương đương với việc nàng được thả ra, điều này trùng hợp với mong đợi của Tảo Nhi!

Sau khi nghĩ thông suốt, Thịnh Quân lại bịa ra một cách nói làm người ta tin phục:

“Tiền bạc cùng các loại cỏ cây rau quả có giá trị đều có thể giúp ta khôi phục pháp lực. Nếu các người thực sự muốn làm thì bình thường cứ tìm thêm nhiều đồ vật đưa tới đây. Để đáp lễ với sự giúp đỡ của các người, ta cũng sẽ căn cứ vào mức độ khôi phục pháp lực để cho các người một ít đồ vật”.

“Trừ cái đó ra, ngày thường, thỉnh thoảng ta cũng sẽ truyền thụ cho các người một ít tri thức.”

Bởi vì vẫn còn duy trì thiết lập hình tượng của Phương Tiên Nhi, nàng cũng không tiện nói thấu bản chất của giao dịch.

Bởi vậy nói theo cách như bây giờ là thích hợp nhất.

Tống Hàm Thanh thuật lại nguyên văn một lần, Tảo Nhi gật đầu thật mạnh: “Ta đã nhớ kỹ rồi, trở về sẽ nói với những người khác!”

Khó trách có lúc Phương Tiên Nhi sẽ tặng bọn họ rất nhiều thứ, có khi sẽ ít hơn một chút, đại khái là mỗi thứ đều có thể giúp ngài ấy khôi phục pháp lực ở mức độ khác nhau.

Tảo Nhi nghiêm túc nói lời từ biệt với Phương Tiên Nhi, không kịp chờ đợi gọi hai người Đại Ngưu trở về.

Lần này, Phương Tiên Nhi đã nói cho bọn họ rất nhiều thứ hữu dụng.

Ví dụ như là biện pháp ép dầu đậu nành cùng với cối đá có thể làm ra đậu phụ, mỗi một chuyện đều khiến trong lòng nàng ấy tràn ngập sức mạnh.

Bọn họ nhất định có thể vượt qua được!

Đúng rồi, còn có một chuyện cực kỳ quan trọng là Tổng tú tài quả thật có thể hiểu được những lời mà Phương Tiên Nhi nói, bọn họ cần phải đọc sách học chữ với hần, cần phải chính thức thông báo điều này cho mọi người.

Tảo Nhi và Đại Ngưu vội vã muốn đi, Tổng Hàm Thanh đương nhiên không có khả năng ở lại một mình.

Đoàn người vội vàng trở lại sơn động.

Bọn Lưu Nhị Sơn đang định nghỉ ngơi, nghe xong lời của Tảo Nhi, tất cả đều bừng tỉnh.

“Người nói cái gì, Hàm tú tài công có thể nghe hiểu Phương Tiên Nhi nói chuyện?” Lý Phát Tông không dám tin nói.

Vốn ý định ban đầu khi mang Tổng Hàm Thanh lên núi là để dạy mấy tiểu hài tử nhận biết chút chữ là được rồi, không ngờ rằng lại có sự phát triển bất ngờ như vậy, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Những người bọn họ, có ai là không muốn nghe hiểu chỉ thị của Phương Tiên Nhi đâu?

Đến khi nghe thấy Phương Tiên Nhi dạy cho bọn họ những thứ kia, từng người trong số họ lại càng thêm kích động.

Tảo Nhi còn âm thầm nói với Lưu Nhị Sơn những suy đoán liên quan tới độc sách của mình.

Lưu Nhị Sơn gật đầu, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Trong đầu hắn đã có tính toán, một lúc sau liền quay sang nói với Tảo Nhi: “Người cứ dẫn người đi làm cối đá đi, nếu cần thêm giúp đỡ thì cứ nói một câu, mọi người sẵn sàng giúp người.”

Suy nghĩ một lúc rồi lại nói thêm: “Ta chưa bao giờ nghe nói đến nước chát cả, nhưng hình như trước kia đã từng nghe cữu công nhắc đến thạch cao, hình như nó cũng là một loại dược liệu, ngày mai ta sẽ hỏi ông ấy xem làm cách nào mới có thể lấy về một ít.”

Chương 62: Chương 62

Chính bọn họ muốn thử làm đậu phụ, Phương Tiên Nhi cũng hy vọng bọn họ làm được nên việc này chắc chắn phải đặt lên vị trí đầu tiên!

Nói đến tình huống xấu nhất, cho dù bọn họ không tìm được nước chát hay thạch cao, không làm được đậu phụ thì bọn họ vẫn có thể dùng cái cối đá nhỏ để mài thảo dược lương thực cũng rất tốt mà.

Tảo Nhi gật đầu:

“Thúc cứ yên tâm, việc này cứ để ta lo. Đúng rồi, còn có loại máy ép dầu mà Phương Tiên Nhi đã nói kia nữa, ta cũng sẽ nghiên cứu kết cấu của nó, trước tiên làm ra một cái mang đến trước mặt Phương Tiên Nhi để ngài ấy xem thử, xem có vấn đề ở đâu rồi sửa lại.”

Nếu làm theo cách nào thì chỉ cần chạy đi chạy lại vài vòng là có thể mò mẫm ra được dụng cụ kia rồi.

Sau khi thương lượng xong những chuyện này, Tảo Nhi còn nói mọi người cố gắng kiếm thêm trái cây và đồ ăn, còn có tiền bạc để trợ giúp Phương Tiên Nhi sớm ngày khôi phục pháp lực.

Lưu Nhị Sơn nói: “Được, vậy chúng ta cố gắng hơn bình thường một chút nữa. Lại nói tiếp, tìm đồ ở trên ngọn núi này cũng hơi khó, không phải ngày đó người nói nhìn thấy một ngọn núi thấp

sao, không bằng chúng ta cứ chuẩn bị một chút, hai ngày nữa đi về phía bên kia tìm kiếm xem sao.”

Tảo Nhi nghe vậy, trong lòng lại phác họa phương hướng ngọn núi thấp kia một lần rồi nhanh chóng đáp một tiếng.

Tây Nương cũng đi tới nói: “Cả mấy lá bạc của ta cũng đều không giữ lại, toàn bộ đều dâng lên hết cho Phương Tiên Nhi!”

Lần này không ai có ý kiến nữa, dù sao Phương Tiên Nhi nói rõ nó cần tiền bạc để khôi phục pháp lực, chắc chắn bọn họ phải cố gắng hết sức để làm.

Mọi người thảo luận khí thế ngất trời, khuôn mặt ai nấy cũng đỏ bừng.

Hà Hoa nhin không được trêu chọc: “Này, Tảo Nhi, lúc này mà người nói mấy chuyện này thì đoán chừng đêm nay không có ai ngủ ngon được đâu!”

Tảo Nhi ngượng ngùng le lưỡi.

Hehe, nàng ấy vừa hưng phấn lên cũng không nghĩ nhiều như vậy, nào còn có thể nghĩ đến chuyện này đâu?

Sau khi nói chuyện đại khái, cả đám người cũng không có ý định đi ngủ, dứt khoát kéo nhau cầm lá bạc chạy tới chỗ Phương Tiên Nhi một chuyến.

Một mặt là muốn xem bản lĩnh của thư sinh, còn có chính là hỏi xem loại nước chát mà Phương Tiên Nhi nói rốt cuộc là cái gì, nếu không tìm được thạch cao thì cũng có thể lấy ra để dự bị.

Khi đến trước mặt Thịnh Quân, theo thường lệ, trước tiên phải thành kính bái lạy một cái, lễ nên có tuyệt đối không thể thiếu.

Sau đó chính là để Tây Nương dâng lên lá bạc, trợ lực cho Phương Tiên Nhi.

Vốn dĩ nàng ấy có tám mảnh, lần trước ném vào một mảnh, lúc này trong tay còn lại bảy mảnh, toàn bộ ném hết vào.

Thịnh Quân không ngờ lần này bọn họ đến không nói thêm một lời dư thừa nào, chỉ đơn giản ném hết tiền vào.

Sau khi ném một mảnh vào, nàng liền liền thấy thanh năng lượng của mình nhanh chóng đột phá 800, điều đó có nghĩa là nàng lại có thể mở khóa thêm các sản phẩm mới.

Giá trị giới hạn mới cũng được hiển thị, cần 1500 điểm. Đến khi ném hết toàn bộ lá bạc vào, ước chừng còn có thể lại tăng thêm một cấp nữa.

Sau khi đạt tiêu chuẩn 800 điểm năng lượng, hai vị trí bán hàng mới được mở ra nhưng chỉ mở khóa được một sản phẩm mới, đó là cháo ăn liền.

Cháo ăn liền được làm bằng công nghệ đông khô, là một khối cháo hình vuông có kích thước bằng bàn tay. Sau khi ngâm trong nước sẽ nở ra đại khái bằng một bát vừa. Mỗi phần còn kèm theo một gói bột yến mạch nhỏ.

Đặc tính của nó có phần giống với mì ăn liền, cũng là sản phẩm ăn liền có thể dùng thay bữa ăn chính.

Mặc dù chỉ có một loại này nhưng trước mắt có thể bày ra hai loại hương vị: cháo sườn heo nấm và cháo thịt nạc trứng gà.

Thịnh Quân còn chưa kịp bày cháo lên kệ.

Tây Nương liền nhét số lá bạc còn lại vào học đựng tiền, trực tiếp đẩy giá trị năng lượng lên tới 2217 điểm.

Giá trị năng lượng cần thiết để đột phá cấp độ tiếp theo cũng biến thành 3000 điểm.

Lần này lại mở ra một vị trí bán hàng mới.

Thịnh Quân phát hiện, sau hai lần thăng cấp này, số lượng sản phẩm được mở khóa dường như đã giảm đi.

Trước đó đều là thăng một cấp có thể mở khóa hai loại sản phẩm, lần này thăng một cấp chỉ có thể mở khóa được một thứ.

Chẳng lẽ nói chức năng mở khóa hàng hóa này cũng có thời gian giảm giá đặc biệt cho người mới sao?

Sản phẩm mới được mở khóa lần này là đào vàng đóng hộp.

Kích thước của hộp này không lớn, chỉ to bằng khoảng hai bàn tay ốp lại. Thân hộp cao khoảng một gang, mỗi hộp có khoảng mười quả đào vàng, kích thước không hề nhỏ.

Hiện tại, trong số các mặt hàng có thể được bày bán trên máy bán hàng, ngoại trừ nước điện giải ra thì còn lại đều là các thực phẩm khô.

Vì vậy, quả đào vàng đóng hộp ngọt ngào tươi mới này đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của Thịnh Quân.

Nàng đặt ba món đồ lên kệ trước.

Chương 63: Chương 63

Cháo ăn liền có giá ngang với mì ăn liền, bán với giá 3 tệ, đào đóng hộp có giá 10 tệ.

Thao tác xong, nàng liền nóng lòng lấy ra một hộp để dùng thử.

Có lẽ là để tiện cho nàng nhấm nháp, trong hộp này lại thực sự đi kèm với một cái muỗng nhựa nhỏ, nắp cũng có thể dễ dàng mở ra mà không cần sử dụng bất kỳ dụng cụ nào.

Ở khía cạnh kỳ lạ này, hệ thống luôn được thiết kế rất chu đáo.

Thịnh Quân vui vẻ dùng thìa múc một miếng đào vàng đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, nước ngọt đậm đà tràn ra giữa răng và môi.

Ôi, cảm giác này quả thực hạnh phúc đến mức khiến người ta lệ rơi đầy mặt!

Thật ra trước kia nàng có hơi kén ăn, có rất nhiều thứ không thích ăn, cũng không tính là người thích ăn trái cây.

Nhưng từ khi đến đây, hễ là đồ ăn có thể nhớ lại đều giống như được phủ thêm một tầng bộ lọc.

Những thứ nàng thích thì lại càng thích hơn, những thứ không thích cũng bắt đầu trở nên thuận mắt, tất cả đều khiến nàng đặc biệt nhớ nhung.

Nói về trái cây đi.

Trước đó mấy người Tảo Nhi đưa một ít lê lông và quả táo tới, vừa ném vào đã bị hệ thống lấy đi. Nàng chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn, ý nghĩ muốn ăn một miếng trái cây cứ dần dần bị mai một.

Hiện tại rốt cục đã có cơ hội ăn no sướng miệng rồi!

Thịnh Quân hạnh phúc ăn đào vàng đóng hộp.

Mà trước máy bán hàng tự động, ánh mắt của các cổ nhân đều tập trung vào ba cái nút bấm mới xuất hiện và những thứ mới có bên trong.

Bây giờ đã có thể giao tiếp được, Tảo Nhi liền bảo Tống Hàm Thanh hỗ trợ, hỏi ra vấn đề mà mình đã thắc mắc trong lòng bấy lâu:

“Phương Tiên Nhi, mỗi lần có thêm một chùm sáng tức là có liên quan đến việc pháp lực của ngài khôi phục sao?”

Thịnh Quân nhai đào vàng, mơ hồ đáp lại.

Tảo Nhi nghe xong có chút hưng phấn.

Xem ra những lá bạc vừa rồi đã giúp Phương Tiên Nhi tăng không ít pháp lực, thật tốt!

Đồng thời, điều này cũng có nghĩa là lần này bọn họ lại nhận được rất nhiều quà tặng.

Người trong thôn đều nghĩ đến điểm này, lực chú ý lại nhanh chóng chuyển sang những thứ mới mà Phương Tiên Nhi sẽ tặng cho bọn họ.

Bởi vì lá bạc là của Tây Nương nên nàng ấy bước tới nhấn vào điểm sáng.

Tây Nương chậm rãi bước lên phía trước, đây là lần thứ hai nàng ấy làm chuyện thế này nên trong lòng đã biết phải làm thế nào, dáng vẻ bình tĩnh, động tác cũng thuần thục hơn rất nhiều.

Trước đó mọi người đã tích trữ không ít lương khô, lần này cũng không cần phải khẩn cấp tích trữ lương thực nên quyết định thỏa mãn trí tò mò của mọi người trước, tìm hiểu chùm sáng mới là gì.

Tây Nương lấy lại bình tĩnh, dùng ngón trỏ khẽ chạm, chợt nghe có thứ gì đó rơi xuống.

Lần này âm thanh rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả tiếng gói mì ăn liền rơi xuống.

Nếu không phải mọi người theo bản năng nín thở thì rất có thể sẽ bỏ qua nó.

Tây Nương rất kiên nhẫn, cũng không vội vàng lấy đồ.

Lại chạm vào hai chùm ánh sáng còn lại, nghe được hai tiếng vang một nhẹ một nặng, mới cúi người xuống thò tay vào trong hộc để lấy đồ.

Trước tiên, nàng ấy lấy ra hai cái túi giấy lớn chùng bàn tay.

Nàng ấy không mở ra nhìn kỹ mà đưa lại cho Tảo Nhi ở cách đó không xa.

Sau đó lại từ trong máy bán hàng lôi ra một cái bình gốm tinh xảo màu đất.

Cái bình gốm này trên rộng dưới hẹp, thân phình lên và cong, có thể vừa khít giữa hai bàn tay, cầm trên tay ước lượng thấy cũng

khá nặng.

Miệng bình dường như được bịt kín bằng giấy dầu và đất sét.

Hình thức bên ngoài khác với mẫu mà Thịnh Quân lấy được, cũng không kèm theo cái muỗng nhỏ.

Tây Nương nhìn chiếc bình gốm, thầm nghĩ ngoại trừ để ăn ra thì lại có thêm một dụng cụ dùng rất tốt nữa rồi.

Cái bình gốm này so với cái hộp gỗ đựng lương khô trước đó thì càng thích hợp để đựng thức ăn hơn.

Nàng ấy cẩn thận cầm bình trong tay, lắc nhẹ hai cái, phát hiện bên trong hình như có tiếng nước chuyển động, lắc lắc lại có cảm giác có thêm gì đó.

Cái bình này được bịt kín bằng đất sét, có muốn mở ra bây giờ không?” Tây Nương ngập ngừng hỏi.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Khoan hãy mở, nhìn xem cái trong tay ta trước đã.”

Nói xong, nàng ấy liền mở túi giấy trong tay ra, lộ ra hai miếng cháo hình vuông.

Một đám người vây quanh, nhìn chăm chăm miếng cháo màu nâu kia.

Nhìn được một lúc, Đại Ngưu đoán: “Chẳng lẽ là một loại bánh ngọt mới à?”

Nhìn từ bên ngoài thì nó có phần giống với lương khô.

Chỉ là nó lớn hơn lương khô rất nhiều, còn rất dày, cảm giác hạt sần sùi ở trên bề mặt cũng rõ ràng hơn một chút.

Tảo Nhi đưa lên chóp mũi ngửi, hơi cau mày nói: “Ta cũng không chắc lắm, không có vị ngọt như lương khô nhưng vẫn có mùi thơm thoang thoảng của ngũ cốc.”

Chương 64: Chương 64

Tảo Nhi yêu thích tất cả các loại đồ ăn, phàm là đồ có thể ăn thì nàng ấy đều thấy có mùi thơm cả.

Nàng ấy nhớ tới cái gì đó, liền quay đầu đưa túi giấy đưa cho Tống Hàm Thanh: “Tú tài công, người xem trên này viết cái gì!”

Tống Hàm Thanh nhận lấy: “Cháo ăn liền.”

“Cháo?” Tảo Nhi hoang mang.

Lúc này, Thịnh Quân bỗng nhiên lên tiếng.

Tống Hàm Thanh chăm chú lắng nghe một lúc rồi nói: “Phương Tiên Nhi nói, thứ này là một miếng cháo gạo cô đặc lại, mang về dùng nước nóng ngâm nở ra là có thể ăn được. Nó cũng giống như mì ăn liền, phần này là lượng ăn của một người, cũng có thể cất được thời gian dài như lương khô.”

Tảo Nhi nghe xong lập tức hiểu ra, gói cháo lại.

Làm xong rồi bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh ngạc nói: “Chờ chút, người vừa nói, đây là cháo gạo à?”

Phải biết rằng bọn họ đang sống ở khu vực phía bắc, bình thường phần lớn là trồng kê, ngô, thỉnh thoảng cũng sẽ trồng lúa mạch.

Lúa mạch ít được trồng, sản lượng chỉ ở mức trung bình, sau khi thu hoạch xong chế biến cũng khó khăn. Bình thường vì bớt việc, bọn họ ăn lúa mạch trực tiếp nhưng hương vị chẳng ngon lắm.

Hơn nữa bọn họ còn từng chịu thiệt thòi lớn.

Loại lúa mạch này tương đối làm ảnh hưởng xấu đến đất trồng, một khi đã trồng rồi thì đất như bị hút cạn chất dinh dưỡng, đến năm thứ hai phải dưỡng đất, nếu không thì cây trồng sẽ không phát triển tốt được, uống công phí sức.

Về phần gạo, đó cũng là một loại lương thực tinh quý hiếm.

Trước đó có thôn khác thử trồng lúa cạn, nghe nói sau khi xử lý và nấu chín thì hương vị rất ngon, vị cũng rất đặc biệt.

Nhưng bọn họ chưa từng được nếm thử.

Sau đó thôn kia cũng không trồng lại nữa.

Bởi vì sản lượng của thứ này khá thấp, chăm sóc rất kỳ công, cho dù tên là lúa cạn thì cũng phải tưới nhiều nước hơn lúa bình thường, công sức bỏ ra nhiều, bởi vậy sau đó không còn bao nhiêu người trồng nữa.

Nói tóm lại, trước kia được ăn mì ăn liền và lương khô làm từ lúa mạch là đã hạnh phúc lắm rồi.

Thế mà bây giờ lại còn có thể ăn cháo gạo nữa?

Nàng ấy quả thực sắp bị cái bánh may mắn thật lớn này đập cho bất tỉnh!

Đang choáng váng, Phương Tiên Nhi bên kia lại có lời mới:
“Trong chiếc bình kia thì đựng đào vàng nguyên quả, phương

pháp chế biến khá đặc biệt, nếu như không mở ra thì có thể bảo quản được hơn nửa năm, sau khi mở ra có vị giống như trái cây tươi.”

Bởi vì bề ngoài của loại trái cây đóng hộp này đã bị hệ thống thay đổi nên vừa nãy Thịnh Quân đã nghiên cứu một chút.

Nàng phát hiện loại thiết kế bình gốm này mặc dù không thể bảo quản trong vòng 1-2 năm như bình đóng hộp hiện đại nhưng vẫn có thể bảo quản được khoảng nửa năm.

Bởi vì tò mò, nàng còn lật xem các video trong không gian, sau đó phát hiện trí tuệ của cổ nhân thật sự không thể khinh thường.

Từ thời cổ đại, người ta đã làm ra thực phẩm đóng hộp, chỉ là do hạn chế về mặt kỹ thuật, không đảm bảo an toàn vệ sinh nên thời hạn sử dụng cũng không đủ lâu.

Tuy nhiên, loại đồ hộp mô phỏng cổ đại do hệ thống sản xuất này đảm bảo vệ sinh tuyệt đối, thời hạn sử dụng cũng nằm trong khoảng giữa kỹ thuật hiện đại và cổ đại, chắc chắn không hề ngắn.

Đám người Tảo Nhi nghe xong đều kinh ngạc thán phục không thôi.

Bọn họ chưa từng thấy loại trái cây tên là đào vàng chứ đừng nói đến việc ăn nó. Nhưng chắc chắn thứ mà Phương Tiên Nhi cho tất cả đều là đồ tốt.

Nghe thấy miếng trái cây tươi kia có thể bảo quản được hơn nửa năm, tất cả thôn dân đều tự giác quy thành là nhờ pháp thuật “chế biến đặc thù” của Phương Tiên Nhi.

Suy cho cùng, đã có thứ như lương khô và cháo ăn liền thì thứ đồ như trái cây tươi đóng hộp có thể bảo quản lâu cũng là

chuyện hợp lý.

“Vây bình đào vàng này gần như có thể để được đến đầu xuân, cho nên đến ngày Tết là cũng có thể được ăn hoa quả tươi rồi!” Tảo Nhi vui vẻ nói.

Giống như quả lê lông mà bọn họ hái được trước đó, ngoại trừ một phần làm thành quả khô để lại thì những quả tươi đã sớm ăn hết bởi vì không thể để lâu.

Một đám người sôi nổi thảo luận hồi lâu, cuối cùng tâm tình cũng ổn định lại, sau đó chạm vào các pháp quang khác, nhận lại lễ vật.

Bởi vì chính miệng Phương Tiên Nhi đã nói, giúp ngài ấy càng nhiều thì sẽ nhận lại được càng nhiều hồi đáp.

Mọi người đều có không ít suy đoán về số lượng đồ vật mà lá bạc có thể đổi được lần này.

Chỉ là, số lượng đồ ăn thực tế mà bọn họ nhận được vẫn vượt xa so với tưởng tượng của bọn họ.

“Tảo Nhi, chúng ta lấy bao nhiêu cháo và lương khô rồi?” Tây Nương cảm thấy tay mình cũng sắp đau.

“Số, đếm không hết, ai trở về lấy sọt đến đi? Lấy thêm mấy cái!”

Đại Ngưu dẫn theo mấy tiểu hài tử vội vã trở về sơn động rồi lại vội vã quay lại, cùng nhau bỏ đồ ăn vào trong giỏ.

Đó thực sự là một cảnh tượng khí thế ngất trời.

Thịnh Quân nhìn dáng vẻ bận rộn của bọn họ, luôn cảm thấy giống với con sóc nhỏ mà mình đã gặp trước đó, hơn nửa đêm vất vả cần cù tích trữ hàng.

Chương 65: Chương 65

Bận rộn một lúc lâu, Tảo Nhi lau mồ hôi trên đầu rồi giao đồ vật trong tay cho người khác, cũng không quên bọn họ còn có một nhiệm vụ.

Nàng ấy ra hiệu Tổng Hàm Thanh cùng đi đến trước mặt Thịnh Quân rồi hỏi: “Phương Tiên Nhi, lúc trước ngài có đề cập qua, làm đậu phụ cần có thạch cao hoặc là nước chát phải không? Thạch cao thì chúng ta biết đại khái, nhưng nước chát này thì trông như thế nào?”

Stịnh Quân nói: “Nếu như nơi nào có hồ muối hoặc nước biển thì sẽ hình thành một loại kết tinh màu trắng, đó chính là nước chát tự nhiên.”

Trên thực tế, cũng có thể đào giếng để lấy được nước chát, nhưng đối với mấy người Tảo Nhi mà nói, ít người lại không có công cụ để dùng, thao tác vẫn quá khó khăn, tạm thời không cần phải nói đến.

Tảo Nhi nghe thư sinh thuật lại, trên mặt lộ vẻ khó xử.

Nàng ấy chưa bao giờ nhìn thấy biển.

Còn nói hồ muối thì hình như cũng chưa hề nghe nói nơi nào có.

Nhưng mà trước tiên có thể ghi nhớ, lỡ như về sau gặp được hồ muối ở đâu đó thì sao.

“Đa tạ Phương Tiên Nhi giải thích nghi hoặc cho ta, chỉ là nước chát này nghe có vẻ khó tìm, vẫn phải trông cậy vào việc tìm thạch cao để làm đậu phụ.” Tảo Nhi thở dài.

Thịnh Quân nghe xong liền tìm tòi rồi nhắc nhở một phen: “Thạch cao có thể tìm thấy ở trong núi, khó mà nói kích thước lớn nhỏ thế nào nhưng toàn thân nó không màu, bề ngoài trơn nhẵn, tính chất không cứng rắn lắm.”

Tảo Nhi cảm kích ghi nhớ, định khi nào đi ra ngoài tìm thức ăn cũng tiện thể lưu ý xung quanh xem có thạch cao hay không.

Đến khi mọi việc đã gần như xong xuôi, một đám người cũng định công đồ ăn trở về.

Phương Tiên Nhi lại đột nhiên lên tiếng, đoàn người lập tức dừng bước, ném ánh mắt nghi hoặc về phía nàng.

Tống Hàm Thanh ngẩn ra, tự giác thuật lại:

“Phương Tiên Nhi nói, muốn các người phải thực sự biết nhiều chữ, như vậy cũng có thể trợ giúp khôi phục pháp lực cho ngài ấy. Cụ thể thế nào thì ngài ấy tạm thời chưa thể nói ra, nhưng mà Tảo Nhi, sau này còn có một số việc ngài ấy vẫn cần người tới làm tới nơi tới chốn.”

Đây cũng coi như là Thịnh Quân chính thức nhắc nhở người trong thôn.

Trước mắt nàng vẫn chưa thể hoàn toàn chứng thực được mối tương quan giữa trình độ học vấn cùng với khả năng nghe hiểu nàng nói chuyện.

Nhưng nếu như nàng đã đến đây, lại mang theo nhiều thức ăn và kiến thức như vậy, cho dù là vì mình hay vì bọn họ thì chắc

chấn sẽ phải xây dựng đủ loại công trình khác.

Kinh tế, văn hóa, công nông, quân đội, thương nghiệp, tất cả đều có quan hệ mật thiết với nhau.

Nếu chỉ làm một cái ốc vít thì thôi.

Nhưng là người kỳ cựu trong việc xây dựng cơ sở hạ tầng, nếu như học thức của mấy người Tảo Nhi không theo kịp, sau này phải lấy cái gì để nâng cao năng suất, làm tốt công tác quản lý khoa học tổng thể đây?

Mặc dù bây giờ nói những lời kia còn quá sớm, đến chữ còn chưa viết nổi một nét.

Nhưng thời gian càng ngày càng gấp, chuẩn bị sớm một chút cũng hoàn toàn không có gì sai, học thêm nhiều cũng chẳng hại gì.

Suy nghĩ của Thịnh Quân bay loạn.

Ánh mắt của Tảo Nhi khi được gọi tên cũng khẽ động, một lúc lâu sau mới rầu rĩ đáp lại.

Loại cảm giác không cam lòng cùng ảm ức lặng lẽ chôn giấu dưới đáy lòng, bởi vì không có điều kiện mà không biết chữ.

Nỗi sợ hãi bị Phương Tiên Nhi từ bỏ dường như đều bị câu nói này xoa dịu.

Phương Tiên Nhi giống như một người mẹ khác của nàng ấy, điều này trước kia nàng ấy đã có lần không nhận được nói ra.

Bây giờ xem ra quả thực càng ngày càng có loại cảm giác thân thiết ấm áp kia.

Nghe cách nói của Phương Tiên Nhi, nếu như nhiều người trong số bọn họ biết chữ thì cũng có thể giúp ngài ấy khôi phục pháp

lực?

Ngài ấy muốn bọn họ chăm chỉ học tập chứ không phải bảo bọn họ tìm rất nhiều tú tài có học thức trở về.

Điều này nói rõ, chỉ có học thức thôi cũng không thể trở thành trợ lực của Phương Tiên Nhi.

Vẫn phải giống như bọn họ, phải cực kỳ trung thành với Phương Tiên Nhi mới được!

Về phần câu nói làm tới nơi tới chốn kia, có lẽ Phương Tiên Nhi muốn nói cho nàng ấy biết, cho dù là ngài ấy thì cũng không cách nào cho người ta một con đường tắt để đọc sách được.

Ngài ấy không thể làm cho một người hoàn toàn không biết chữ trở thành người tai thính mắt tinh, thông hiểu vạn vật.

Hơn nữa, trong cả câu nói, Phương Tiên Nhi chỉ nói tên của nàng ấy, nói có một số việc chỉ cần nàng ấy làm.

Lời này nói rõ, nàng ấy vẫn là người thân cận nhất, tín nhiệm nhất của ngài ấy!

Những lời này chắc chắn có ý nói Phương Tiên Nhi hợp nhất với thần niệm của nàng ấy, tìm cơ hội để nhắc nhở nàng ấy!

Như vậy xem ra, quả nhiên nàng ấy đoán không sai, chỉ có đọc sách trau dồi kiến thức mới có thể đến gần Phương Tiên Nhi hơn được.

“Tảo Nhi?” Tây Nương nhin không được nhỏ giọng gọi một câu.

Lúc này Tảo Nhi mới hoàn hồn lại.

Nghĩ Phương Tiên Nhi cũng nói đến mức này, nàng ấy liền cười nói với Tống Hàm Thanh: “Ai nha, tú tài công, người xem, nếu Phương Tiên Nhi đã nói như vậy...”

Tổng Hàm Thanh hiểu ngay, thở dài nói: “Bất kể ai muốn học văn, muốn biết chữ, ta đều sẽ đối xử bình đẳng, dốc túi truyền thụ.”

Lần này hấn vào núi, không có điều kiện mang theo sách gì, nhưng mấy quyển sách cơ sở nhất sớm đã thuộc lòng, ghi tạc trong đầu.

Dùng số này dạy cho những thôn dân này trong một thời gian ngắn là dư dả.

Tảo Nhi chỉ cười một tiếng, không nói thêm nữa.

Nàng ấy vốn định tìm thời gian nhắc chuyện này, để mấy người lớn bọn họ cũng cần phải học biết chữ.

Giờ thì tốt rồi, vấn đề đã được giải quyết hoàn mỹ!

Chương 66: Chương 66

Lúc mọi người mang theo một đồng đồ vật tràn đầy chào tạm biệt Phương Tiên Nhi rồi quay lại sơn động thì cũng đã đến lúc phải đi ngủ.

Nếu không, sáng mai ra ngoài làm việc hay tìm kiếm thức ăn sẽ rất thiếu tinh thần.

Mấy giỏ đồ kia tạm thời cũng không có thời gian để phân chia rõ ràng, trước tiên cứ mang hết về sơn động của đám Tảo Nhi, đợi ngủ dậy rồi nói tiếp.

Cũng không cần nhiều lời, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bữa sáng ngày mai chắc chắn sẽ là cháo và đào vàng đóng hộp. Đồ ăn mới mà Phương Tiên Nhi cho, đương nhiên phải nhanh chóng ném thử.

Sau khi dọn dẹp sơ qua, mỗi sơn động đều chuẩn bị tắt lửa đi ngủ.

Tranh thủ vẫn còn ánh lửa, Tảo Nhi liền nhắc tới kế hoạch đọc sách viết chữ với mọi người. Nếu như đã quyết định sẽ học thì nhất định phải đề ra một kế hoạch ràng buộc.

Mỗi ngày mọi người đều có những công việc cần phải làm, ví dụ như ra ngoài tìm thức ăn, nấu nướng may vá.

Người có năng lực giống như Tảo Nhi thì những chuyện cần làm sẽ càng nhiều hơn. Nàng ấy còn phải tốn tâm tư suy nghĩ xem cấu tạo của dụng cụ gỗ dùng ép dầu mà Phương Tiên Nhi nói như thế nào, lại còn phải sắp xếp chuyện đực cồi đá nữa.

Nhìn kiểu gì cũng thấy thiếu thời gian.

Thời gian rảnh của người lớn như bọn họ không giống với mấy tiểu hài tử, cần phải sắp xếp thế nào đều phải cân nhắc.

Sau khi nghĩ xong, Tảo Nhi liền lên tiếng: “Tú tài công, vậy chuyện học chữ sau này phải làm phiền người rồi. Đúng rồi, nếu như đã nhờ người dạy học thì sau này ta sẽ không gọi người là tú tài công nữa, gọi người là Tống phu tử có được không?”

“Người chỉ cần yên tâm làm phu tử của mọi người là được rồi, mấy chuyện vặt vãnh ăn cơm thay giặt thì người đều không cần quan tâm, sẽ luôn có người sắp xếp giúp người.”

Tống Hàm Thanh gật đầu đáp ứng.

Tảo Nhi quay đầu, lại nói: “Hạnh Nhi, từ sáng mai, các người phải nhanh chóng làm xong mấy chuyện vặt vãnh rồi tập trung đi theo Tống phu tử để học chữ.”

“Ta nghĩ chuyện học chữ này cũng tương tự như học nghề mộc vậy thôi, ban đầu là phải học những cái căn bản trước nên cũng không quá khó. Cho nên trong thời gian này, ban ngày a tỷ đi ra ngoài, ban đêm trở về thì muội sẽ dạy lại cho a tỷ.”

“Như vậy, muội cũng có thể nhân cơ hội nhấm lại những thứ đã học ban ngày, có thể nhớ được nhanh hơn.”

Học xong rồi nhấm lại, lại dạy cho người khác là có thể nhớ kỹ hơn, đây đều là kinh nghiệm lúc trước Tảo Nhi có được từ trong cuộc sống.

“Muội nhất định sẽ học thật tốt, a tỷ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạnh Nhi nghiêm lại, phảng phất như mình đang làm một chuyện vô cùng hệ trọng.

Thúy Thúy ở cách đó không xa cũng vỗ n.g.ự.c nói với Đại Ngưu: “Đại ca, huynh yên tâm, muội cũng sẽ cố gắng học hết sức, chờ huynh trở về cũng có thể dạy lại cho huynh!”

Đại Mao nghe xong, cũng không cam lòng yếu thế nói: “Đại ca, còn có đệ nữa!”

Đại Ngưu xoa đầu hai đứa nhóc cười nói: “Được, vậy đại ca sẽ chờ hai đứa.”

Tảo Nhi ở bên kia còn đang dăn dò.

“Ngày thường cũng có thể tranh thủ một chút thời gian rảnh để học.”

Nàng ấy suy nghĩ một chút rồi nói: “Tổng phu tử, mỗi ngày trước khi đi ngủ, người chọn một ít văn chương đọc cho chúng ta nghe một chút được không?”

Cái này cũng giống như kể chuyện xưa trước khi đi ngủ, nhưng mà tính toán của Tảo Nhi lại có nhiều hơn.

Nàng ấy muốn mỗi đêm nhớ kỹ văn chương mà tú tài đọc, ngày hôm sau trên đường đi tìm kiếm thức ăn còn có thể đọc đi đọc lại cho thuộc.

Không chỉ có thể cho con đường khô khan thêm vài phần thú vị mà còn có thể tranh thủ một chút thời gian để học tập.

Tổng Hàm Thanh nhẹ giọng đáp ứng.

Hắn suy nghĩ một chút, nếu như muốn đọc trước khi đi ngủ, ban ngày còn phải dạy thì không bằng cứ bắt đầu từ Tam Tự

Kinh, giải thích xong còn có thể hiểu ra được một chút đạo lý.

Sau khi mọi người thảo luận xong xuôi, đám người nằm lại chỗ của mình. Đại Ngưu dập tắt đồng lửa, cả sơn động chìm vào bóng tối.

Hắn mở miệng gọi Tống Hàm Thanh, xưng hô càng thân cận hơn một chút: “Hàm Chương ca, có thể bắt đầu rồi!”

“Nhân chi sơ...”

Tống Hàm Thanh không hề dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào chính đề. Giọng nói trong trẻo vang lên trong sơn động, đọc chậm rãi từng chữ.

Mỗi lần đọc ra một câu, hắn đều sẽ giảng giải ý nghĩa của câu đó.

Chương 67: Chương 67

Mấy người Tảo Nhi yên lặng lắng nghe, ghi nhớ thật kỹ.

Trong những lời giải thích của Tống tú tài có rất nhiều cách nói mới mẻ, trước kia bọn họ chưa từng nghĩ theo hướng đó.

Cũng có những điều lại tưởng chừng như rất quen thuộc, giống như đạo lý đó vẫn luôn tồn tại ở trong đầu nhưng lại mơ hồ không rõ ràng, lúc này mới được làm sáng tỏ.

Không biết đã nói bao lâu, trong sơn động bỗng nhiên vang lên một tiếng ngáy rất nhỏ.

Tống Hàm Thanh ngập ngừng rồi dừng lại.

Tảo Nhi đang nghiêm túc suy nghĩ mấy lời kia, chợt nghe thấy âm thanh này.

Lại nghiêng tai lắng nghe xem âm thanh đến từ đâu, khá lạ, không cần hỏi nữa, chắc chắn chính là tên ngốc Đại Ngưu không nên thân kia!

“Không cần phải để ý đến hắn, nói thêm hai câu nữa rồi chúng ta cũng nên đi ngủ!” Tảo Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tống Hàm Thanh lại nói thêm hai câu nữa.

Nói xong, trong sơn động hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, mọi người nhắm mắt lại, mang theo dư âm trong đầu rồi cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Trên thực tế, bây giờ người trong thôn vẫn chưa có ý thức sâu sắc về tác dụng của việc đọc sách.

Trước kia chỉ nghĩ, biết chữ rồi thì mấy hài tử sẽ không còn phải làm chân đất nữa, ngày sau thế đạo tốt lên cũng có thể tìm được một vài công việc nhẹ nhàng.

Ngay cả khi không thể học được đến trình độ đến hiệu sách giúp người viết chữ chép sách thì ít nhất cũng có thể đến tủ lâu, cửa hàng hay y quán để hỗ trợ làm chút việc vặt gì đó.

Bây giờ lại có thêm một nguyên nhân từ chỗ Phương Tiên Nhi, mọi người lại có thêm một hi vọng mới, đó chính là có một ngày nào đó, người người đều có thể chính tai nghe được lời dạy của Phương Tiên Nhi.

Trước mắt, cũng chính là bởi vì những thứ này mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng.

Tảo Nhi mở hai mắt ra, trước tiên nhắm lại mấy câu đã học tối hôm qua, phát hiện mình không hề quên, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Sau đó mới đứng dậy ra khỏi sơn động.

Chậm rãi bước ra khỏi cửa sơn động, nàng ấy ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời mây đen dày đặc, gió thổi mang tới cảm giác ướt át, hôm nay trông không giống như một ngày nắng ráo.

Như vậy, muốn đi xa sẽ khá khó khăn.

Vốn dĩ bọn họ đã lên kế hoạch đến một ngọn núi thấp khác để tìm hiểu tình hình bên đó, nhưng trước mắt đoán chừng không thể đi được.

Trong sơn động, những người khác cũng lần lượt thức dậy, mọi người bắt đầu thu xếp chuyện ăn sáng.

Trước tiên lấy mấy giỏ đồ ăn đầy ắp mới mang về tối qua ra, phân phát cho các sơn động.

Sau đó lại lấy ra bốn miếng cháo, một bình đào vàng đóng hộp, định chuẩn bị để ăn bữa này.

Mặc dù Phương Tiên Nhi nói, lượng cháo và mì ăn liền đó là lượng ăn của một người nhưng nếu thật sự mỗi người ăn một khối như vậy thì chắc chắn không có ai chịu ăn cả.

Vẫn là lấy mấy khối nấu thành một nồi rồi ăn chung là tốt nhất.

Gần đây bọn họ phải làm nhiều việc, không chỉ tốn sức mà còn cả trí óc, tốt nhất vẫn là ăn no một chút, tránh làm chậm trễ công việc.

Tảo Nhi sợ cháo và trái cây còn chưa đủ, lại lấy thêm hai gói lương khô, mỗi người ăn một miếng.

Thấy Đại Ngưu đã đun nước xong, Tảo Nhi cũng mở gói cháo ra.

Phương Tiên Nhi từng nói món cháo này bỏ vào nước sôi ngâm một lúc là có thể ăn được.

Nhưng với điều kiện của bọn họ mà nói, nếu đã nấu nước sôi thì dứt khoát bỏ vào nấu luôn.

Hương vị của cháo được ghi rõ trên mặt ngoài của gói cháo, có hai loại hương vị khác nhau.

Để tìm hiểu hương vị cụ thể của mỗi loại cháo, lần này Tảo Nhi chỉ lấy cháo trứng muối thịt nạc ra ăn.

Cũng giống như một loại cháo khác là cháo nấm sườn heo, trong tên có hai loại nguyên liệu nấu ăn, trước đây nàng ấy đã từng gặp nên đại khái đoán được hương vị là như thế nào.

Nhưng loại cháo mà nàng ấy cầm trong tay lại nói là trứng muối, cho tới bây giờ nàng ấy chưa từng nghe, cũng không biết đó là trứng gì.

Sau khi hỏi Tống Hàm Thanh, hắn cũng lắc đầu, xem ra sau này còn phải quay lại tìm Phương Tiên Nhi hỏi rõ mới biết được.

Chẳng mấy chốc, nước đã sôi sùng sục, Tảo Nhi thả khối cháo vào nấu, còn có mấy gói đồ ăn gọi là bột yến mạch kia cũng bỏ vào chung.

Nhìn từ tên gọi, bột yến mạch kia hắn cũng được làm từ lúa mạch.

Có gạo, có lúa mạch, trước kia có ai dám nghĩ rằng họ sẽ được ăn một bữa như thế này đâu?

Chương 68: Chương 68

Nước nấu cháo sôi ùng ục, một lát sau, mùi thơm đặc trưng của gạo bay ra từ trong bình.

Mùi vị này không giống với mùi vị của mì ăn liền.

Đó là mùi gạo thuần khiết nhất, còn mang theo mùi thịt thoang thoảng như ẩn như hiện.

Chỉ cần ngửi thôi cũng đã có cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Đại Ngưu cầm thìa gỗ cán dài quấy đều rồi giật mình nói: “Lúc cô đặc lại thành khối cháo thì nhìn không rõ, nhưng sau khi nấu xong thì thật sự đã nhìn rõ hạt gạo trong cháo rồi.”

Cháo nấu chín có màu nâu nhạt.

Bởi vì bọn họ cho nước nhiều nên cháo có vẻ hơi loãng.

Nhưng đối với mấy người Tảo Nhi mà nói, độ đậm đặc như vậy là đã tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng rồi.

Mà không giống với mì thịt bò kho tàu không có thịt, khi khuấy cháo này lên có thể thấy được rất nhiều thịt nạc băm nhuyễn cũng như những hạt nhỏ màu đen.

Chắc hẳn là loại trứng muối gì đó đúng không?

Có điều thứ mà gọi là yến mạch kia thì sau khi nấu xong lại không thấy rõ nữa.

Cháo nấu đến mức này là có thể ăn được rồi.

Mấy tiểu hài tử nhanh chóng bưng bát gỗ tới, xếp hàng chờ mức cháo. Mỗi người được mức cho một bát cháo cùng với một miếng lương khô.

Sau khi mức cho mấy hài tử xong, mấy người lớn mới tới mức một bát.

Đối với thứ gọi là gạo này, phần lớn mọi người chỉ đều mới nghe qua, còn chưa có cơ hội nếm thử.

Nhìn cháo nấu bằng gạo ở trước mặt, ai nấy đều thấy lạ lẫm, cầm trong tay quan sát.

Cháo nấu ra từ cháo cô đặc kia không có lớp dầu gạo nổi trên bề mặt như cháo thông thường.

Đưa miệng kề vào mép bát nhấp một ngụm nhỏ, nước cháo trôi vào cổ họng có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái nhưng hương vị vẫn rất đậm đà.

Món cháo này hình như được nấu với nước thịt sánh đặc.

Vị thịt đã thấm đẫm trong từng hạt gạo, đậm đà đến mức sau khi nuốt vào trong bụng vẫn còn cảm nhận được vị thịt ở trên môi và đầu lưỡi.

“Thật là thơm, thì ra gạo lại ăn ngon như vậy.”

“Đây là cháo thịt à? Thật sự quá ngon.”

Tổng Hàm Thanh cũng được chia một bát cháo ngồi ở một bên ăn, chỉ cảm thấy hương vị này quả thực quá tuyệt vời.

Thật không ngờ sau khi vào núi, khẩu vị của hắn lại được thỏa mãn ở mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Tảo Nhi cũng bưng bát, gắp một miếng trứng muối vụn cho vào miệng nhai kỹ, mịn màng trơn trượt, cùng loại với trứng gà nhưng lại có vị mặn, ngoài ra còn có cảm giác đậm đà không thể diễn tả.

Mọi người nhanh chóng ăn xong bát cháo, lại bưng bát hồi tưởng lại dư vị vừa ăn.

Cả một lúc lâu vẫn còn nói món cháo kia ăn ngon thế nào, mùi vị nước dùng tươi ngon đến ra sao.

Tiếp theo, đã đến lúc mở hộp đào vàng kia.

Đầu tiên là gỡ bỏ lớp đất sét bịt kín ở bên trên miệng bình.

Đưa bình lên ngửi thử, đó là một mùi thơm vô cùng ngọt ngào của trái cây.

Nhìn kỹ, mỗi miếng thịt quả màu vàng cam có kích thước lớn chừng nửa nắm tay được ngâm trong nước trong suốt.

Mọi người múc nước nóng, tráng sạch cháo ở bên trong rồi uống cạn, không để lãng phí.

Đại Ngưu lại cầm tới một cái thìa gỗ khác, trước tiên xẻ miếng đào lớn màu vàng thành hai nửa, sau đó múc vào trong bát cho mọi người, lại thêm hai thìa nước ngâm trái cây vào mỗi bát.

Bằng cách này, một nhóm người như vậy có thể chia nhau một bình, mỗi người đều có thể được ăn phần thịt quả, chỉ để lại một nửa bình nước ngâm trái cây.

Lúc ăn cũng không cần tìm thìa hay đũa, chỉ cần kê miệng vào mép bát rồi ăn, như vậy cũng có thể giảm đi số đồ dùng cần rửa...

Mấy hài tử đã nóng lòng không kịp chờ đợi, lập tức nghiêng bát đổ vào miệng.

Thứ nước quả vào miệng trước tiên kia hóa ra là nước đường ngọt ngào!

Không giống với vị ngọt thanh đậm của nước điện giải, độ ngọt của nước đường quả này quả thực giống như là dùng mấy chục viên kẹo mà ngâm ra.

Nó lấp đầy trái tim khát khao vị ngọt của mọi người ngay lập tức!

Bởi vì thời tiết không nóng lắm nên nước đường vào miệng cũng mang theo vài phần mát mẻ.

Nhưng bọn họ vừa mới ăn cháo nóng hổi, lúc này cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại cảm giác khô nóng vừa nãy đã được làm dịu đi rất nhiều.

Cổ họng cũng giống như được gột rửa, trở nên thông thoáng hơn hẳn.

Tảo Nhi mím môi nói với Hạnh Nhi: “Còn thừa lại hơn nửa bình nước đào, nếu các người muốn uống thì pha thêm với nước.”

Nước đào ngọt như vậy, cho dù là pha thêm với nước thì hương vị cũng sẽ không quá nhạt.

Uống một ngụm quả thực giống như đang nằm mơ, thật đúng là ngọt đến mức khiến lòng người run rẩy, sợ lãng phí!

Chương 69: Chương 69

Khi uống gần hết nước đường trong bát thì miếng thịt đào vàng ươm cũng trượt đến mép bát.

Há miệng dọc theo mép bát, cắn một miếng lớn.

Cái loại cảm giác tươi mềm mọng nước, ngọt ngào sảng khoái này, trong nháy mắt đã tràn ngập đầu lưỡi của mỗi người.

A, miếng thịt đào trơn mềm đầy đặn như vậy, không cần nói cũng biết làm say lòng người đến cỡ nào.

Không biết loại quả thần tiên tên đào vàng này Phương Tiên Nhi lấy từ đâu.

Kích thước lớn, vị ngọt, vị mềm mại, còn có thể đóng thành hộp bảo quản đến mùa đông.

Quả thực là loại trái cây để báo ân đây mà!

Sau khi ăn hết miếng đào vàng ươm trong bát, mọi người đều liên tục phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, mấy người Tảo Nhi liền phấn chấn đeo gùi lên, định ra ngoài.

Hôm nay tốt nhất là nên đi sớm về sớm.

Còn những người ở lại như mấy người Hà Hoa thì nhiệm vụ cũng rất gian khổ.

Khâu vá, giặt quần áo, chuẩn bị đồ ăn, sau khi làm xong còn phải giúp đục đá.

Trước khi đi, Tảo Nhi đã sắp xếp một số công việc có hàm lượng kỹ thuật không cao, chẳng hạn như đục một tảng đá lớn ra thành hình dáng đại khái.

Nếu bọn họ có thể giúp đỡ thì lát nữa việc mài đá cũng có thể hoàn thành được nhanh hơn.

Mấy hài tử thì đi thu dọn thìa và bát.

Sau đó là Tống Hàm Thanh.

Tuy rằng Tảo Nhi đã nói với hắn, bảo hắn ngoại trừ việc dạy học ra thì tạm thời không cần phải quan tâm đến những chuyện khác, nhưng giờ phút này chỉ có một mình hắn không có việc gì làm, quả thực cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn từ bề ngoài thì hắn cũng không phải là người có thể làm việc, mấy người Hà Hoa thậm chí chắc chắn sẽ không để cho hắn động thủ.

Vì thế Tống Hàm Thanh rất tự lượng sức mình, tiến đến chỗ đám hài tử, đề nghị cho hắn được giúp đỡ.

Hạnh Nhi cũng không cự tuyệt, chọn một công việc nhẹ nhàng nhất cho hắn.

Sau đó nhìn thân thể gầy còm của hắn, lo lắng nói:

“Tống phu tử, người làm xong việc này thì nghỉ ngơi đi, tuyệt đối đừng để mình mệt mỏi, đợi lát nữa chúng ta còn phải tìm

người để học chữ đấy!”

Tổng Hàm Thanh:...

Chỉ là rửa bát thôi mà, như thế nào cũng không đến mức làm hần mệt c.h.ế.t được chứ?

Sau khi làm xong mấy việc lật vật, đám Hạnh Nhi liền tự giác chỉnh lý đội ngũ, đến học chữ với Tổng Hàm Thanh.

Tổng Hàm Thanh nói: “Nếu muốn biết chữ thì không chỉ đọc và nghe mà còn phải viết nữa. Phải dùng mấy cành cây làm bút, lại tìm một mảnh đất trống làm giấy.”

Hạnh Nhi nghĩ: “Chỉ có chỗ ở ngay trước mặt Phương Tiên Nhi là thích hợp nhất, nơi đó là một mảnh đất trống rất rộng, nhưng vẫn phải đi hỏi ý của Phương Tiên Nhi trước xem chúng ta làm ồn ở trước mặt ngài ấy thì có quấy rầy ngài ấy hay không.”

Chỉ hỏi một câu, một mình nàng là đủ rồi, thậm chí không cần tú tài công hỗ trợ truyền lời.

Hạnh Nhi chạy nhanh đến trước mặt Thịnh Quân, cùng nàng trao đổi tin tức.

Thịnh Quân nghe vậy, đương nhiên không có ý kiến gì.

Có mấy hài tử đến đây cũng tốt, như vậy đến lúc nàng muốn xem nào nhiệt thì cũng có thể xem tình hình học tập của mấy hài tử thế nào.

Chỉ cần không phải mình học thì loại chuyện nhìn người khác học tập thế này cũng rất thú vị.

Nếu không muốn xem thì mấy hài tử học ở đó cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc nàng xem video hoặc xem phim.

Sau khi được nàng đồng ý, Hạnh Nhi quay về gọi mọi người tới, còn mang theo không ít cành cây.

Tổng Hàm Thanh chính thức bắt đầu công việc dạy học.

Vẫn là bắt đầu từ Tam Tự Kinh, viết hai câu tối hôm qua hẳn nói trên mặt đất, đồng thời dạy cách viết từng chữ một.

Đám hài tử đều nghe rất nghiêm túc, không ai dám phân tâm.

Suy cho cùng thì chuyện học chữ này không chỉ có liên quan đến việc có thể hiểu được lời Phương Tiên Nhi nói mà buổi tối còn phải dạy lại cho huynh, tỷ cùng các trưởng bối nữa!

Chỉ là việc học tập thật sự khác với những gì mà bọn họ tưởng tượng.

Mặc dù không phải là một công việc thể lực vất vả nhưng quá trình này cũng tuyệt đối không hề dễ dàng.

Không cần phải nói cũng biết rất khó để học thuộc và ghi nhớ chữ viết, để làm quen với nét chữ, còn phải liên tục viết viết xóa xóa ở trên mặt đất.

Chữ mẫu của Tổng Hàm Thanh được viết trên mặt đất, đám hài tử tự mình học theo, chữ viết của mỗi người đều ngả nghiêng xiên xẹo như giun bò.

Đến tận lúc này mọi người càng thêm khắc sâu nhận thức về sự khó khăn khi muốn viết chữ đẹp.

Trong lòng đám hài tử đều căng thẳng, chỉ là còn có đủ loại lý do khiến bọn chúng không thể không học.

Chương 70: Chương 70

Trên mặt học tập vẫn là cố gắng, trên mặt thái độ vẫn là đúng mực, nhưng điều đó vẫn không ngăn được khuôn mặt của đám hài tử chậm rãi biến thành mướp đắng.

Thịnh Quân xấu xa nhìn những khuôn mặt mướp đắng nhỏ bé này, vui vẻ ăn thêm một lon đào vàng đóng hộp nữa.

Hừ hừ, đám hài tử đáng thương, nghênh đón sự vui đập của tri thức đi!

Cũng may nàng đã tốt nghiệp đại học trước khi xuyên không tới đây, mà sau khi xuyên không cũng không bị ép buộc đọc sách luyện chữ. Với sự so sánh này, cảm giác hạnh phúc lại tăng lên không ít.

Thấy trong thời tiết mát mẻ thế này mà ai nấy đều đổ mồ hôi đầm đìa, Tống Hàm Thanh khoát tay, ý bảo có thể nghỉ ngơi một lát rồi học tiếp.

Bất kể nói thế nào thì trước mắt đều là một đám hài tử, nếu ép buộc quá gắt thì chưa chắc đã có hiệu quả tốt.

Lao động kết hợp với nghỉ ngơi mới là cách làm đúng đắn nhất.

Biết có thể được nghỉ ngơi, đám hài tử cũng không còn sức lực để hoan hô nữa.

Cả đám đều giống như quả cà héo, ngơ ngác ngồi dưới đất, trong miệng còn máy móc lẩm bẩm mấy câu kiểu “Nhân chi sơ”.

Nhìn bọn chúng như vậy, Thịnh Quân không khỏi cảm thấy yêu thích.

Nàng suy nghĩ một chút rồi lôi ra một video ghi lại những câu chuyện kinh điển nhằm giải trí và giáo dục thanh thiếu niên, xem mục lục, chọn ra hai câu chuyện không tệ, nhớ lại một chút rồi mở miệng cố gắng thu hút sự chú ý của mọi người.

Đám hài tử thấy Phương Tiên Nhi hình như có chỉ thị mới gì đó đều đưa ánh mắt tò mò sang. Tống Hàm Thanh cũng nhìn theo.

Thịnh Quân liền nói: “Ở thế giới của chúng ta có một số câu chuyện rất thú vị, các người có muốn nghe không?”

Câu chuyện trong thế giới của Phương Tiên Nhi, chẳng lẽ là kể về cuộc sống của thần tiên tinh quái sao?

Đám hài tử lập tức giống như được tiêm m.á.u gà, đều gật đầu như giã tỏi nói muốn nghe.

Chuyện xưa về thần tiên tinh quái thì để sau hẵng nói, còn lúc này Thịnh Quân đang kể chính là câu chuyện về vịt con xấu xí.

Để cho cổ nhân dễ hiểu, nàng cố ý giải thích thiên nga chính là ngỗng trời.

Nội dung của câu chuyện này rất đơn giản và ngắn gọn, cũng rất có sức cuốn hút.

Tống Hàm Thanh được nghe đầu tiên, cảm thấy câu chuyện đơn giản này rất truyền cảm hứng, kích lệ lòng người. Khi thuật lại,

hắn cũng học theo cách kể của nàng, cố gắng giữ nguyên lời kể ban đầu.

Đám hài tử nghe kể thì cảm thấy vô cùng khổ sở, lại vô cùng mạo hiểm, cuối cùng lại như đạt được ước muốn, cả đám đều nở nụ cười.

Cả đám không biết thiên nga là gì, cũng chưa từng nhìn thấy thiên nga, nhưng ở trong thôn cũng đã từng nhìn thấy ngỗng trắng.

Nếu nghĩ như vậy thì thứ gọi là thiên nga kia có lẽ là ngỗng trắng bay trên trời, tóm lại là rất tiêu sái xinh đẹp.

Nghĩ đến con vịt xấu xí vừa hói vừa đen gầy kia, sinh ra đã không được mọi người yêu mến, bị xa lánh bắt nạt, cuối cùng lại biến thành một dáng vẻ đầy kinh diễm như ngỗng trắng, tất cả mọi người đều sợ hãi thán phục.

Cũng không cần hướng dẫn nhiều, đám hài tử liền bắt đầu thảo luận âm ỉ, mỗi người nói ra suy nghĩ của mình sau khi nghe câu chuyện xưa.

Hạnh Nhi nắm chặt tay, kích động nói: “Chúng ta bây giờ giống như vịt con xấu xí, chỉ cần nhớ những gì mà Phương Tiên Nhi dạy chúng ta, lại học theo Tống phu tử thì có thể dần dần biến thành những con ngỗng trắng, xinh đẹp như thiên nga!”

Thúy Thúy suy nghĩ một chút, cũng nói: “Ngày thường nhìn thấy con vịt xấu xí thì cũng đừng có chê cười nó xấu, bởi vì nó rất có thể sẽ biến thành một con ngỗng trắng.”

“Cũng không hoàn toàn là như vậy, cho dù nó không biến thành ngỗng trắng, chúng ta cũng không nên cười nhạo nó mới đúng!”

Đông Ca Nhi chớp chớp đôi mắt to nói: “Trứng ngỗng xuất hiện ở trong ổ vịt, nhất định là bị người xấu đánh cắp rồi bỏ vào.

Người xấu phải bị trừng phạt, mà mẹ ngỗng cũng phải trông chừng trứng thật kỹ, không được để bị trộm đi nữa.”

Trước đó cậu nhóc cũng đã từng bị bắt cóc, tương đối nhạy cảm với phương diện này.

Thịnh Quân nghe vậy, cảm thấy mấy hài tử đều rất hiểu chuyện, hoàn toàn không cần ai đến giảng giải đạo lý trong này.

Tính ra còn giỏi hơn nhiều so với khi nàng còn bé, chẳng lẽ cái này gọi là hài tử nhà nghèo nên trưởng thành sớm sao?

Giống như nàng, khi nghe câu chuyện này xong chỉ biết cười ngây ngô mà thôi.

Ngay cả khi người lớn phân tích những ý nghĩa trong câu chuyện này, nàng cũng chỉ bối rối, vào tai này rồi ra tai kia.

Nhưng mà thấy phản hồi của mọi người đều không tệ, nàng dứt khoát rèn sắt khi còn nóng, lại kể một câu chuyện về quạ đen uống nước.

Chương 71: Chương 71

Đám hài tử nghe xong đều cho rằng quạ đen rất thông minh, không hề cứng nhắc, biết dùng sỏi để có nước uống và sống sót.

Còn nhớ được một vài kiến thức nhỏ như ném hòn đá vào trong bình là có thể làm cho mực nước dâng lên vân vân.

Nhưng mọi người lại nhanh chóng nảy sinh vấn đề mới.

Hạnh Nhi hỏi: “Vậy quạ đen là chim gì? Chúng ta từng gặp chưa?”

Thịnh Quân tra cứu: “... Theo cách nói của các người thì có thể gọi là hàn nha, hoặc là lão quát.”

Đến lúc này thì mấy hài tử đã hiểu rồi.

Giống như khi còn ở trong thôn, nếu có ai nói điều gì đó xui xẻo mà lại thành sự thật, người lớn sẽ mắng một câu:

“Thật đúng là miệng quạ đen, chuyện tốt không linh chuyện xấu linh.”

Toàn thân quạ đen sì, tạo cho người ta ấn tượng rằng nó không phải là một con chim tốt lành gì, không ngờ rằng nó lại có một mặt thông minh như vậy.

Đây cũng là một đạo lý trong câu chuyện vịt con xấu xí, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Tổng Hàm Thanh suy nghĩ một chút, bổ sung thêm những kiến thức mà hắn biết về quạ đen.

Quạ đen ăn xác thối, tiếng kêu quạ quạ của nó luôn nhắc con người nhớ tới những chuyện đau lòng, khiến người ta cảm thấy buồn bã hoặc là điềm xấu.

Nhưng quạ đen cũng sẽ biết cách báo đáp, những lúc như vậy chúng lại được coi như một loài chim có hiếu, được dùng để ca ngợi những việc làm hiếu thảo.

Còn có trong những câu chuyện xưa, nếu nó trùng hợp xuất hiện khi vương hầu tướng quân hăng hái, thì sẽ lại được coi là một loài chim may mắn.

Tóm lại, đó là một loài chim được đánh giá rất phức tạp.

Nhưng mà kể từ đó lại có thể diễn sinh ra một đạo lý mới:

“Bất kể là con người, loài chim hay bất cứ chuyện gì đều có tính phức tạp, không thể chỉ đánh giá từ một góc độ được.”

Nghe xong lời của Tổng Hàm Thanh, Hạnh Nhi ngơ ngác hỏi: “Hàm Chương ca, những chuyện người vừa nói hình như không giống với những chuyện Phương Tiên Nhi đã kể.”

“Trong những câu chuyện xưa đó hình như quạ đen đều không phải là thứ quan trọng nhất, tất cả những thứ quan trọng đều liên quan đến con người.”

“Ta nghĩ mãi mà vẫn có điềm không hiểu, vì sao rõ ràng chúng ta đều là người, không phải là loài chim nhưng trong chuyện xưa đều không nói là người tốt hay xấu. Thay vào đó, chúng ta

phải dựa vào ý kiến của con người để định ra chim tốt hay xấu, sau đó lại nói cho người khác biết?”

“Chim tốt hay chim xấu, dù có nói nhiều bao nhiêu thì cuối cùng có quan hệ gì với chúng ta đâu, mà nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nó cả.”

Tống Hàm Thanh dừng lại.

Đây là một vấn đề rất có linh tính.

“Có lẽ đây là một cách nói ẩn ý. Người ta mượn hình ảnh của con quạ để miêu tả về mình, hoặc cũng có thể đó là một loại trốn tránh, nếu đã xảy ra chuyện xấu gì đó mà không muốn đối mặt thì để chim đến gánh chịu, dù sao cũng nhẹ nhàng hơn so với để con người đến gánh chịu.”

“Ngoài ra còn có vài người muốn mượn loại chuyện xưa này để truyền bá một loại suy nghĩ nào đó, đặt thành một vài mục đích nhất định.”

Đừng nói là quạ đen, lúc cần thiết thì trong câu chuyện xưa, bưng cá cũng có thể sinh ra giấy, hồ ly cũng sẽ nói tiếng người.

Những câu chuyện như vậy có rất nhiều nhưng trước đây hần chỉ nghe kể chứ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Trước kia hần đối với chuyện này chỉ khịt mũi coi thường, nhưng từ khi biết đến sự tồn tại của Phương Tiên Nhi, hần lại cảm thấy mình quá nông cạn.

Thế gian này, thật sự có rất nhiều chuyện lạ.

Chỉ là trước kia hần chưa bao giờ nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại.

Thu lại bao nhiêu suy nghĩ, Tống Hàm Thanh lặp lại những gì đã nói trước đó rồi đưa ra kết luận:

“Quạ rất thông minh, nhưng con người lại rất thông minh.”

Thúy Thúy nhin không được nói: “Quả thật rất phức tạp! Lấy chính ta mà nói, có khi sẽ đối với Đại Mao rất tốt, có đôi khi lại hận không thể đập nó mấy cước đấy!”

“Nhưng ta làm như vậy cũng là bởi vì Đại Mao quá phức tạp. Có khi là đệ đệ ngoan, có khi lại khiến người ta phải tức giận!”

“Này! Nếu tử còn nói như vậy thì đệ sẽ đi cáo trạng với đại ca đấy!” Đại Mao bĩu môi bất mãn nói.

Đám hài tử đều nở nụ cười.

Thịnh Quân cũng cười.

Cười xong lại bỗng nhiên nhớ tới một kiến thức nho nhỏ:

“Kỳ thực, quạ đen cũng không phải là màu đen thuần túy, lông của nó có màu sắc vô cùng phong phú. Chỉ là, phạm vi màu sắc mà mắt người có thể nhìn thấy bị hạn chế nên mới có thể cảm thấy nó là màu đen.”

“Nếu như ngày thường các người nhìn thấy quạ đen, lúc có mặt trời thì xích lại gần nhìn, có lẽ có thể nhìn thấy trên lông vũ của nó mang theo một loại quang sắc ngũ sắc sắc sỡ. Đây chính là một góc của tầng băng sơn về màu lông của nó.”

Chương 72: Chương 72

Cách nói này khiến bọn nhỏ kinh ngạc phát ra thành tiếng.

“Phương Tiên Nhi, thế giới mà ngài có thể nhìn thấy còn có nhiều màu sắc hơn chúng ta nhìn thấy rất nhiều, đúng không?”

Thịnh Quân sửng sốt hồi lâu rồi mới đáp lại.

Mặc dù nàng cũng không nhìn thấy màu của lông quạ nhưng thế giới nàng từng thấy lại tràn ngập màu sắc vô cùng mỹ lệ.

“Hôm nay kể chuyện như vậy chắc cũng đủ rồi, nhanh học chữ tiếp đi.”

“Cuối cùng sẽ có một ngày, các người sẽ được nhìn thấy nhiều hơn nữa.”

Hôm nay mấy người Tảo Nhi cũng không phát hiện dấu vết của thạch cao.

Trước tiên bọn họ đi lấy hết số hạt đậu rừng còn lại, lại tìm được một loại quả nhỏ màu cam.

Nhìn từ bên ngoài, quả này rất giống quả hồng đại trước kia bọn họ từng ăn, nhưng nó lại không mọc trên cây hồng.

Cũng thật khó để biết rốt cuộc có đúng hay không, còn phải mang về cho Triệu lang trung xem thử mới được.

“Trước khi Triệu bá bá xem thì tất cả mọi người không được ăn trái cây này.” Tảo Nhi nói.

Trước kia bọn họ đã từng gặp phiền phức, hái được hai loại quả đại gần giống nhau nhưng một loại ăn được còn một loại không ăn được, suýt chút nữa đã xảy ra sự cố.

Thu Nương cầm trái cây, không giấu được vẻ kinh ngạc trên mặt: “Không nghĩ tới những thứ trong núi này lại có nhiều cái cần tìm hiểu như vậy!”

Tảo Nhi cười nói: “Đúng vậy, so với ngọn núi lớn này, chúng ta đều còn rất non nớt.”

Sau khi dạo dò xong, quan sát thấy bầu trời đã hoàn toàn chuyển sang âm u, bọn họ bắt đầu vội vàng trở về.

Trên đường trở về, Tảo Nhi gật đầu nói với Đại Ngưu: “Này, trên đường lúc tới đây ta đã đọc rất nhiều lần mấy câu mà tú tài công dạy rồi, bây giờ ngươi đã nhớ chưa?”

Vẻ mặt Đại Ngưu đau khổ nói: “Tỷ buông tha cho ta đi, cho ta thêm chút thời gian nữa đã. Bây giờ ta nhớ được một nửa mà còn hiểu được ý nghĩa là đã rất tốt rồi, không phải ai cũng giống như tỷ, học cái gì cũng nhanh!”

“Đúng đấy, Đại Ngưu đã giỏi lắm rồi. Đầu óc đệ mới thật sự ngu ngốc đây này, còn không nhớ được nhiều bằng hần đâu.” Thiết Trụ cũng nói xen vào.

“Thiết Trụ ca, ngươi không sánh bằng Đại Ngưu mà sao thấy ngươi đắc ý thế?” Thu Nương ở một bên cười nói.

Nàng ấy không nhanh không chậm đọc qua một lượt mấy câu kia, không hề bị vấp lần nào cả.

“Đây mới là bản lĩnh thật sự!”

Tảo Nhi giơ ngón tay cái với Thu Nương, sau đó chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Nói cho các người nghe, Thu Nương còn không ở chung trong sơn động của chúng ta, buổi tối cũng không có cơ hội nghe tú tài đọc sách, chỉ có trên đường lúc đến đây nghe ta lẩm bẩm mấy lần liền nhớ hết toàn bộ!”

“Nếu như chúng ta đều học giống như các người thì đến lúc nào chúng ta mới có thể nghe thấy tiên ngữ của Phương Tiên Nhi đây?”

Đại Ngưu lộ ra vẻ chột dạ: “Nếu có thêm chút thời gian nữa, nhất định ta sẽ ghi nhớ...”

“Chờ một chút, Tảo Nhi tử, tử nói Đại Ngưu thì cũng đừng kéo theo ta, ta cũng không ở trong sơn động của tử, ban đêm không được nghe tú tài đọc sách.” Thiết Trụ cãi lại.

Thu Nương cười nói: “Ah, vậy sao người không so với ta? Chúng ta ở cùng một sơn động đó.”

Thiết Trụ cúi đầu lẩm bẩm: “Ừm, vẫn không so được! Ta lại nghĩ, nhất định là tên của chúng ta không hay.”

“Thiết Trụ Thiết Trụ, một cục sắt thì có thể làm được gì? Đại Ngưu Đại Ngưu, đầu óc của trâu ngốc có thể làm được gì? Không giống các người, Tảo Nhi Thu Nương, vừa nghe đã biết là người thông minh...”

Đại Ngưu cả giận nói: “Còn bảo nói ta thì đừng kéo theo người, lần này chính người nói, sao lại tiện thể mắng cả ta nữa thế? Trâu chộc người thế nào, rõ ràng nó rất ngoan ngoãn nghe lời, còn có sức mạnh nữa!”

Tảo Nhi cũng véo tai Thiết Trụ: “Được được được! Vậy tùy ý người, sau này người dứt khoát đổi sang tên Hoàng Đào đi, như vậy thì không có cớ, có thể khai khiếu rồi chứ?”

Thiết Trụ đau đến nhe răng trợn mắt: “A... Đau quá, tử, tử tha cho cái tai heo của ta đi! Ta đã bị trì hoãn nhiều năm như vậy rồi, hiện giờ có đổi tên thành Tiên Đào thì cũng vô dụng thôi!”

Thu Nương nhin không được cười to: “Nhìn xem, lúc người nói những lời quái gở này không phải đầu óc xoay chuyển rất nhanh sao? Thoạt nhìn cũng không ngốc lắm.”

Thiết Trụ thở dài, trầm giọng nói: “Haiz, không giống nhau, ta cũng chỉ có chút năng lực này thôi.”

Đám người Lưu Nhị Sơn đi ở phía sau đội ngũ, nhìn đám thiếu niên đầu võ mồm, cũng nhin không được lắc đầu cười.

Giữa những tiếng ồn ào, bọn họ đã nhanh chóng về tới chỗ ở.

Chương 73: Chương 73

Mây đen cũng rất nể tình, cho tới bây giờ còn đang ấp ủ, vẫn chưa có giọt mưa nào rơi xuống.

Hôm nay mọi người về sớm, cơm tối còn chưa bắt đầu chuẩn bị.

Tảo Nhi thấy thế liền đi lo liệu chuyện đục cối đá, thuận đường xách Hạnh Nhi đến trước mặt để cô bé nói một chút về thành quả học tập hôm nay.

Hạnh Nhi không kịp chờ đợi, kể lại câu chuyện xưa mà Phương Tiên Nhi đã kể, lại dạy cho Tảo Nhi viết chữ mà cô bé đã tập được hôm nay.

Hai tỷ muội vừa nói vừa cười, vui vẻ hòa thuận.

Thấy tạm thời không ai cần mình làm gì nữa, Đại Ngưu liền đi tìm một mảnh gỗ để mài cung.

Ban đầu bọn họ chỉ có một cây cung, là cha hẳn truyền lại, vẫn luôn mang theo sau lưng nhưng rất ít khi phát huy tác dụng.

Cây cung này không có nhiều mũi tên lắm, mà đầu của nó được làm bằng gỗ thuần, rất dễ bị mòn, mọi người cũng không nỡ dùng đến.

Hiện tại thức ăn của bọn họ đã được cải thiện rất nhiều, trong khoảng thời gian này, bọn họ đã tiết kiệm được sức lực, kiếm về được rất nhiều gỗ, một ít xương động vật, còn nhặt về không ít đá để làm thêm được nhiều mũi tên rắn chắc, uy lực lớn hơn.

Mũi tên đã sắp làm xong rồi, dứt khoát làm thêm hai cây cung nữa.

Ngày bình thường dạy mọi người luyện tập, không chỉ có thể săn b.ấ.n mà lúc cần thiết còn có thể dùng để phòng thân.

Suy cho cùng thì rìu, gậy gỗ các loại luôn không nhẹ nhàng bằng cung tên.

Thấy đám Đại Ngưu đều bận rộn, Lưu Nhị Sơn cũng khiêng mấy giỏ trái cây giống như quả hồng đại đi tìm Triệu lang trung.

Thu Nương vốn định hỗ trợ cho mấy người Tảo Nhi, nhưng lại rất tò mò về chuyện trái cây này nên liền đi theo.

Lại nói tiếp, sau khi vào núi Thu Nương vốn muốn dạy cho các thắm kiểu dáng thêu hoa, nhưng kim khâu ít ỏi, phải dùng tiết kiệm, thật sự không có cách nào để làm hoa văn gì nên nàng ấy cũng không có cơ hội chỉ dạy.

Trước mắt nàng đang đóng vai trò là một viên gạch, di chuyển khắp nơi để giúp mọi người khi cần.

Chẳng bao lâu sau, hai người một trước một sau đi đến trước mặt Triệu lang trung.

Lưu Nhị Sơn nói: “Lại phải làm phiên cừu công rồi.”

Triệu lang trung đáp lại, cầm một trái cây từ trong giỏ ra, cầm trên tay rồi nheo mắt nhìn kỹ, miễn cưỡng có thể nhìn đại khái.

Lại kề sát vào chóp mũi ngửi ngửi, nhúu mày mở quả ra, lộ ra phần cùi trắng nõn cùng rất nhiều hạt bên trong.

“Không phải là hồng đại, loại trái cây này ta cũng chưa thấy qua, khó mà nói có thể ăn hay không.” Triệu lang trung nói.

Theo kinh nghiệm của ông ấy, trái cây có hình dạng như vậy chưa chắc có thể ăn được, nhưng có lẽ độc tính cũng không quá lớn.

Chỉ là đồ vật ăn vào miệng thì nhất định phải cẩn thận, nếu như đã không thể chắc chắn hoàn toàn thì không ăn chính là lựa chọn tốt nhất.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Triệu lang trung nhìn không được thở dài: “Người già rồi, càng ngày càng vô dụng. Hiện tại vẫn còn có thể nhìn thấy một chút màu sắc, sau này nếu hoàn toàn không còn nhìn thấy gì, chỉ có thể phân biệt dựa vào sờ thì không biết còn có thể phân biệt được bao nhiêu thứ đây.”

Lưu Nhị Sơn an ủi: “Cửu công, nhất định ngài có thể khỏe mạnh, huống hồ ngày sau còn có thể trông cậy vào Thạch Trúc, ngài cứ an hưởng tuổi già là được.”

Thạch Trúc là nhi tử độc nhất của Triệu lang trung, nhỏ hơn Thúy Thúy một tuổi, vẫn đang ồn ào với đám tiểu hài tử.

Triệu lang trung lắc đầu: “Thạch Trúc còn nhỏ, mà ta thấy hắn cũng không quá dễ bụng với mấy thứ này...”

Thu Nương ở bên cạnh nghe vậy, bỗng nhiên có chút động tâm, nhưng lại sợ không tốt liền ngập ngừng lên tiếng:

“Nhị Sơn thúc, Triệu bá bá, hiện tại ta đi theo mọi người cùng ra ngoài tìm thức ăn, vừa không có năng lực và chủ ý như Tảo Nhi

tỷ, vừa không có sức lực và làm cạm bẫy như đám Đại Ngưu.”

“Điều duy nhất ta có thể làm lúc này chính là giúp đỡ chút việc vặt, nhưng ta luôn muốn trở nên có ích hơn.”

Thu Nương vừa lên tiếng, Lưu Nhị Sơn cùng Triệu lang trung đều nhìn sang, ánh mắt ra hiệu cho nàng ấy tiếp tục nói.

Từ khi trải qua cuộc sống ở Trương phủ, lá gan của Thu Nương cũng lớn hơn vài phần, bị các trưởng bối nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng cũng không quá căng thẳng.

Nàng ấy cân nhắc kỹ lời nói, tự tranh thủ cho mình: “Ta muốn học theo Triệu bá bá, học được khả năng phân biệt thực vật cỏ cây.”

“Nếu có thể được, ta còn muốn học chút y thuật, như vậy ngày bình thường mọi người có đau đầu hoặc là trên đường gặp chuyện cấp bách mà Triệu bá bá ở xa, ta cũng có thể đóng góp một phần sức lực...”

“Nhưng mà, ta mới đến đây chưa lâu, rất nhiều khớp xương không rõ ràng lắm. Mà nếu tay nghề y thuật này của Triệu bá bá là chỉ truyền trong nhà thì cứ coi như ta lẩm miệng mạo phạm, xin ngài ngàn vạn lần đừng để ý tới.”

Nói xong, Thu Nương khom người, hạ thấp tư thái.

Chương 74: Chương 74

Đây là lễ mà nàng ấy học được từ trên người Tống tú tài kia.

Lưu Nhị Sơn không nói chuyện, đảo mắt nhìn ý tứ của Triệu lang trung.

Triệu lang trung vuốt râu, trên khuôn mặt nhăn nheo lộ ra ý cười: “Người thích mấy thứ này à? Muốn học theo ta, không cần thông báo trước với nương người một tiếng sao?”

Nghe giọng điệu ông ấy có vẻ như đang vui vẻ.

Thu Nương liền gật đầu thật mạnh nói: “Ta muốn học!”

Về phần điểm phía sau:

“Nương ta đã nói với ta, chỉ cần ta không làm chuyện thương thiên hại lý, tổn thương lòng người thì những chuyện còn lại ta muốn làm gì nương cũng đều sẽ không phản đối. Còn nói là ta đã là người lớn, đã trưởng thành rồi, phần lớn tới gian có thể tự mình quyết định, nếu thật sự không chắc chắn được thì mới đi hỏi nàng ấy.”

Hơn nữa, chuyện học y này rõ ràng là chuyện tốt, đến khi nương nàng ấy biết thì vui mừng còn không kịp nữa là.

Nhưng Triệu lang trung bên này lại khó mà nói.

Mặc dù bây giờ ông ấy đã thả lỏng, nhưng lỗ như trì hoãn lâu, ông ấy lại không muốn dạy nàng ấy thì sao?

Sự tình chưa định, trong lòng không chắc, nàng ấy căn bản không dám đi!

Nếu không thì để nương vui mừng cũng chỉ phí thời gian thôi, không phải sao?

Trước kia Thu Nương chỉ làm thuê thừa may vá, ở nhà giúp đỡ làm việc nhà, mỗi thứ đều là việc cần thiết trong cuộc sống, làm sao có thể nói là chuyện yêu thích cho được.

Những chuyện như học y chế thuốc, nàng ấy nào có cơ hội tiếp xúc đến những thứ này đâu?

Mãi đến lần này ra ngoài, ở trong núi nhìn thấy rất nhiều cỏ cây mới lạ, nàng ấy mới giống như là hoàn toàn mở rộng tầm mắt.

Vừa rồi nghe Triệu lang trung than thở những lời kia, suy nghĩ trong đầu càng thêm rõ ràng.

Không chỉ cảm thấy thú vị, nàng ấy còn muốn giúp mọi người làm càng nhiều chuyện hơn.

Không chỉ là giới hạn ở việc phân biệt cỏ cây, nàng ấy còn muốn học y thuật!

Triệu lang trung nói: “Trong việc học y thuật, khó khăn chỉ là thứ yếu, thỉnh thoảng còn có hơi tàn nhẫn...nhưng trước mắt nói những thứ kia vẫn còn quá sớm, giống tình huống chúng ta bây giờ thì tạm thời còn chưa tới mức đó.”

“Chẳng qua bản thân ta cũng chỉ coi như tự học, kiến thức có hạn, cũng không biết nên dạy người như thế nào.”

“Chỉ có thể là nhớ tới chứng bệnh gì thì sẽ nói cho người về chứng bệnh đó. Nếu như người nghĩ đến cái gì thì cũng có thể tới hỏi ta, phạm là thứ mà ta hiểu thì sẽ giảng cho người nghe.”

Trước kia Triệu lang trung có một chút cơ duyên.

Ông ấy tình cờ kết bạn được với một vị du y, nhận ông ấy làm nghĩa phụ, theo chân ông ấy đi khắp nơi trong một thời gian dài, cũng thấy và gặp rất nhiều thứ.

Cho nên y thuật của ông ấy là bắt đầu từ việc chẩn bệnh thực tế, kiến thức cũng đều là do vị du y đó truyền dạy, đa số đều là những chữ viết, dược liệu, chứng bệnh thông dụng.

Nếu nói là sách đúng tiêu chuẩn thì thật đúng là ông ấy chưa từng đọc bao giờ.

Sau đó, vị du y kia qua đời, ông ấy liền đi tới y quán huyện thành để làm việc vặt, lại dựa vào kinh nghiệm chẩn bệnh phong phú nên từng bước một trở thành một lang trung đúng chuẩn.

Cũng may nơi này của bọn họ là một địa phương nhỏ, tài nguyên khan hiếm, yêu cầu đối với học thức của lang trung cũng không cao, chỉ cần hội chẩn được bệnh mới là quan trọng nhất.

Thu Nương nghe vậy cũng hiểu được ý của Triệu lang trung, có lẽ cũng có ý định dạy nàng ấy.

Nếu như chịu dạy nàng ấy, vậy cũng chính là sư phụ thu đồ đệ, ngày sau Triệu lang trung chính là sư phụ của nàng!

Lúc này Thu Nương vui mừng quỳ rạp xuống đất, dập đầu hai cái thật sự nghiêm túc với Triệu lang trung, chân thành gọi: “Sư phụ!”

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, vừa vận nàng ấy cũng mất cha, coi Triệu lang trung thành cha nuôi để hiếu kính cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Triệu lang trung vuốt râu cười, đồng ý với tiếng sư phụ này, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Bản thân ông ấy đã lớn tuổi, lại chỉ có một nhi tử duy nhất, lại đang còn nhỏ tuổi.

Trong núi có nhiều người sống cùng nhau như vậy, ông ấy vốn không ngại truyền dạy y thuật.

Chỉ là trước kia cơm còn ăn không đủ no, nào có tâm tư nghĩ những thứ này.

Sau đó, có thể có cơm mà ăn, thấy bọn Đại Ngưu cũng không có ý định học y thuật, từng người lại có rất nhiều chuyện phải làm, ông ấy cũng không thể bắt ép người tới học được.

Bây giờ thì hay rồi, rốt cuộc cũng có một đệ tử giống như nữ nhi.

Chương 75: Chương 75

Ông ấy và bạn già của mình chỉ có một nhi tử duy nhất, bây giờ trong lòng có thể yên tâm hơn được một chút rồi.

Hơn nữa có Thu Nương ở đây cũng tốt, ngày sau nếu có phụ nhân muốn chẩn bệnh riêng, cũng càng dễ nói ra miệng hơn.

Bằng không một lão già hòm hèm như ông ấy mà đứng ra chẩn bệnh, khi nói tới những chứng bệnh này, kiểu gì cũng sẽ khiến các phụ nhân cảm thấy không được tự nhiên.

Không chừng sẽ che giấu, biến từ bệnh nhẹ trở thành bệnh hiểm nghèo.

Lưu Nhị Sơn ở một bên cười nói: “Chúc mừng cứu công!”

Lại nói với Thu Nương: “Được rồi, nếu đã hoàn toàn quyết định rồi thì có thể đi thông báo với nương người, còn nói với a nãi của người một tiếng nữa.”

Lưu Nhị Sơn cũng cảm thấy những lời kia của Thu Nương rất có đạo lý.

Trước mắt để nàng ấy kế thừa y bát của cứu công, tuổi tác thích hợp, tính tình cũng ổn, vừa nhìn đã biết là người điềm tĩnh, chịu khó học tập.

Hơn nữa, có nàng ấy đi theo đội ngũ ra ngoài, nếu như lại gặp phải chuyện giống như Xuyên Tử ăn phải nấm độc thì cũng không cần phải từ xa công về tìm cứu công chữa trị.

Thật sự không phải ai cũng mạng lớn như Xuyên Tử, trì hoãn lâu như vậy mà vẫn còn có thể cứu về.

“Vâng, ta đi gọi người!”

Thu Nương đáp một tiếng, vui vẻ chạy đi, chẳng bao lâu sau đã kéo mấy người Tây Nương tới.

Sau khi hai nhà bàn bạc một lúc rồi hoàn toàn quyết định chuyện này, Thu Nương cũng chính thức trở thành đệ tử của Triệu lang trung.

“Sư phụ, ngày sau nếu con nhìn thấy loại cỏ gì thì sẽ hái về một hai gốc, ngài dạy con nhận biết nhé.” Thu Nương nói.

Triệu lang trung thở dài: “Con mắt mù này của sư phụ không còn dùng được gì nhiều, ta có thể dạy con thêm về các chứng bệnh, nhưng còn về việc phân biệt thảo dược thì khó mà nói.”

Thu Nương suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới cái gì: “Sư phụ, ngài nói kiến thức của Phương Tiên Nhi nhiều như vậy, lại là tinh quái thích cỏ cây, liệu ngài ấy có thể nhận ra những thứ này không?”

Triệu lang trung ngần ra, do dự nói: “Có lẽ là nhận ra. Nhưng nếu muốn thường xuyên cầu ngài ấy dạy cho con thì con phải đi hỏi ý ngài ấy trước đã, nếu như ngài ấy cảm thấy ồn ào thì thôi đi.”

Trước kia mọi người không thể nghe hiểu lời của Phương Tiên Nhi, cũng không ai dám dùng chuyện phân biệt cỏ cây để đi quấy rầy ngài ấy.

Còn nhìn thái độ của ngài ấy bây giờ đã sẵn sàng dạy cho bọn họ nhiều thứ như vậy, ngay cả chuyện làm đậu phụ hay ép dầu cũng nói cho bọn họ, nói không chừng cũng sẽ đáp ứng chuyện này.

“Vậy để con cầm trái cây này đi hỏi một chút, con sẽ quay về ngay!”

Thu Nương vội cầm hai quả hái được hôm nay, không kịp chờ đợi xoay người chạy mất.

Tây Nương thấy thế, ngượng ngùng nói với Triệu lang trung: “Để ngài chê cười rồi, nha đầu này ngày thường làm việc cũng rất ổn trọng, không biết sao hôm nay lại biến thành bộ chớ như vậy nữa.”

Triệu lang trung xua tay cười nói: “Hoạt bát một chút chung quy không phải chuyện xấu.”

Hoạt bát một chút, nói rõ Thu Nương rất vui vẻ, vui vẻ cũng là bởi vì nhận ông ấy làm sư phụ.

Được coi trọng luôn làm người ta vui vẻ.

Thu Nương ở bên này chạy ra được mấy chục bước mới nhớ ra mình còn phải tìm Tống Hàm Thanh cùng đi tới đó để truyền lời nữa.

Lại chạy thêm một đoạn, từ đằng xa nàng ấy đã nhìn thấy đám người Tảo Nhi, Hạnh Nhi cùng Tống Hàm Thanh ở bên kia, lúc này mới yên tâm đi qua.

Chờ đến gần nhìn kỹ, thì ra Tảo Nhi đã dựa theo mô tả của Phương Tiên Nhi làm ra một món đồ dùng để ép dầu bằng gỗ lớn khoảng chừng lòng bàn tay, đang dựa theo hướng dẫn của Phương Tiên Nhi để hoàn thiện kết cấu.

Thu Nương liền đứng ở một bên chờ, tiện thể nhìn đám Hạnh Nhi đang ngồi xúm trên mặt đất viết chữ.

Hôm nay Hạnh Nhi học được không ít chữ, vừa thấy Thu Nương đến, lập tức ân cần nói: “Thu tử tử, tử xem những chữ chúng ta học được hôm nay này, tử có muốn muội giảng cho tử một chút không?”

“Được.”

Thu Nương cũng ngồi xúm xuống, cầm lấy nhánh cây, nghe mấy hài tử tranh nhau làm lão sư dạy cho mình đọc viết.

Đến khi bên chỗ Tảo Nhi đã làm xong việc, Thu Nương đã học xong cách viết mấy chữ kia rồi.

Chương 76: Chương 76

Liếc mắt nhìn Tảo Nhi đi về phía bên này, nàng ấy vội vàng buông cành cây xuống đứng dậy.

“Đúng lúc không nhìn thấy người, đang muốn đi tìm người tới đây để học chữ. Trong những người chúng ta thì chỉ có hy vọng hai người chúng ta có thể mau chóng nghe hiểu Phương Tiên Nhi nói chuyện thôi.” Tảo Nhi nói với nàng ấy.

Hiện tại trong núi chỉ có hai người bọn họ là tuổi tác sà sà nhau, nói chuyện với nhau là hợp ý nhất.

Tâm tình của Tảo Nhi lúc này rất tốt.

Nàng ấy đã tìm hiểu được bảy tám phần về cấu tạo của dụng cụ ép dầu bằng gỗ kia, ngay cả Phương Tiên Nhi cũng khen nàng ấy thông minh.

Hơn nữa nàng ấy còn tiện thể hỏi trứng muối là thứ gì.

Phương Tiên Nhi liền giải thích ngắn gọn về phương pháp làm trứng muối.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là trong tay bọn họ thực sự không có trứng, trong thời gian ngắn đoán chừng là không thể

làm được, bởi vậy trước tiên cứ chuẩn bị tốt chuyện ép dầu và làm đậu phụ thì hơn.

Thu Nương nghe vậy cười rộ lên: “Ta vừa đi đưa trái cây với Nhị Sơn thúc. Đúng rồi, đúng lúc ta có chuyện vui muốn báo cho người đây, ta đã bái Triệu lang trung làm sư phụ rồi, ta sẽ cố gắng nhanh chóng học tập để giúp các người phân biệt cỏ cây và xem bệnh.”

Tảo Nhi mừng rỡ mở to hai mắt: “Thật à? Tốt quá, người phải cố gắng học cho tốt, ngày sau chúng ta đều phải dựa vào người đấy!”

Máy hát mở ra, hai người nhin không được nói thêm vài câu.

Lúc này Thu Nương mới nhớ ra mục đích của mình khi đến đây, sờ trán nói: “A nha, suýt nữa quên mất việc chính, ta định hỏi Phương Tiên Nhi một chút, không biết sau này có thể nhờ nàng ấy giúp đỡ phân biệt một vài loại cây cỏ lạ được không?”

Tảo Nhi vội vàng nói: “Vậy người nhanh đi đi, chuyện của ta làm xong rồi, tiếp đây chỉ còn học chữ với đám Hạnh Nhi thôi.”

Nàng ấy quay đầu gọi Tống Hàm Thanh, bảo hắn đứng yên ở trước mặt Phương Tiên Nhi đừng đi đâu hết để giúp Thu Hương truyền lời.

Thu Nương liền cầm hai quả nhỏ đi qua.

Vừa đến trước mặt, trước tiên nghiêm túc hành lễ với Phương Tiên Nhi, sau đó mới nói mục đích đến, lại cẩn thận hỏi có thể làm phiền nàng được không.

Thịnh Quân nghe xong, cảm thấy ý tưởng để cho nàng giúp đỡ phân biệt cỏ cây này rất không tệ.

Có chức năng quét hình của hệ thống, phàm là cỏ cây ném vào thì ắt hẳn đều có thể phân biệt được, nếu không thì phải tính toán năng lượng thế nào đây?

Vì vậy nàng nhanh chóng đồng ý: “Không phiền gì hết, sau này nếu người thấy loại cỏ cây tươi nào thì có thể hái về, ném vào đây cho ta xem thử.”

Suy nghĩ một chút nàng lại nói thêm: “Đúng rồi, nếu như thứ mà các người hái về có độc hoặc các người không ăn được thì cũng đều có thể cho ta.”

Theo lý thuyết mà nói, nàng hẳn là bách độc bất xâm.

Đối với các loại thực vật, sự khác biệt chính là mức năng lượng khác nhau.

Nếu như đó là cỏ dại mà khắp nơi đều có thể thấy được, có lẽ cũng không có chút năng lượng nào.

Nhưng cho dù không có năng lượng thì cũng không ảnh hưởng gì đến việc nàng xem thông tin về loại thực vật, chuyện này cũng giúp ích rất nhiều cho mấy người Thu Nương.

Thu Nương nhỏ giọng đáp một câu vâng, trong lòng lại rất xúc động.

Từ khi nàng ấy lên núi vẫn luôn nghe mấy người Tảo Nhi nói Phương Tiên Nhi là tinh quái lương thiện đến cỡ nào. Những ngày nay càng tiếp xúc nhiều, nàng ấy càng thêm khắc sâu về điều này.

Phương Tiên Nhi gần như hoàn toàn không từ chối những yêu cầu hợp lý mà bọn họ đề cập, lại luôn hy vọng bọn họ được tốt hơn.

Đương nhiên, với những yêu cầu vừa nghe là thấy quá đáng thì bọn họ sẽ không nói ra để làm phiền Phương Tiên Nhi.

Thịnh Quân thấy nàng ấy ngây ngốc đứng hồi lâu vẫn không hề nhúc nhích liền nhẹ nhàng nhắc nhở: “Người muốn ta giúp người xem thử loại trái cây mà người cầm trong tay đúng không?”

“A, vâng.”

Thu Nương giật mình, lắc đầu, nhanh chóng đi lên phía trước, làm theo chỉ dẫn của Phương Tiên Nhi nhét quả màu cam kia vào hộc đựng tiền.

Thịnh Quân đợi một lúc, hệ thống đã quét ra được kết quả.

Chương 77: Chương 77

Thịnh Quân nhanh chóng nói kết quả cho Thu Nương: "Trái cây này tên là Thứ Thiên Gia, vị đắng, hơi độc, cũng không dễ ăn."

Sau đó lại tra chút tư liệu tương quan, mang tin tức chi tiết của Thứ Thiên Gia này đều nói với nàng ấy:

"Tuy không thể ăn, nhưng nó cũng là một loại dược liệu không tệ, các người giữ lại không có hại. Ví dụ như trái của nó, ít nhiều có thể dùng giảm đau giải nhiệt, giảm đau đầu và đau răng cũng không tệ. Nếu thoa ngoài da, còn có thể trị bệnh ngoài da."

"Đúng rồi, không chỉ có trái, toàn bộ thân cây đều rất hữu dụng. Nếu như các người vừa vặt hái lá cây trở về, lấy nước lá còn có thể dùng để chống nôn..."

Năng lượng mà thứ này mang đến không nhiều, khoảng chừng 0,2 điểm, vẫn nên để cho đám người Thu Nương giữ lại dùng như thuốc thì hơn.

Thịnh Quân nói hết, Thu Nương mở to hai mắt cẩn thận lắng nghe, cảm giác mỗi câu nói đều rất mới mẻ.

Nàng ấy không nghĩ tới mình mới bái Triệu lang trung làm thầy, phần thường thức y dược đầu tiên học được lại là Phương Tiên Nhi dạy.

Thu Nương lập tức quỳ xuống, lại thành kính dập đầu mấy cái.

Ngày sau nếu thường xuyên đến cầu Phương Tiên Nhi phân biệt cổ cây, tăng thêm rất nhiều kiến thức, vậy nàng ấy và Phương Tiên Nhi trên thực chất là sư đồ, tựa hồ cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là, nàng ấy dám mặt dày bái Triệu lang trung làm sư phụ.

Lại không dám mơ mộng hảo huyền có thể trở thành đồ đệ của Phương Tiên Nhi.

Có thể nghe được nó vô tư truyền thụ những kiến thức này, cũng đã là chuyện may mắn cực lớn.

Lúc này không biết biểu đạt cảm kích như thế nào, chỉ có thể dập đầu tỏ tâm ý nhiều hơn. Ngày sau hái nhiều chút trái cây hơn để nó khôi phục pháp lực.

Tống Hàm Thanh ở bên cạnh thấy Thu Nương quỳ, do dự một lát cũng hành lễ theo, sau đó nửa quỳ xuống.

Mặc dù không phải hẳn đến hỏi thăm, nhưng những lời Phương Tiên Nhi nói kia, với hẳn cũng rất có thu hoạch.

Không có đạo lý đứng ở một bên.

Hai người đồng loạt quỳ xuống đất, cũng không dám lộn xộn.

Lại không biết Thịnh Quân bên này đã tắt tư liệu thực vật, bắt đầu cân nhắc vấn đề mới.

Vừa rồi nếu nói đến Thứ Thiên Gia có thể giảm bớt đau răng, nàng liền phát triển suy nghĩ theo điểm ấy, bỗng nhiên nghĩ đến, mặc kệ ở cổ đại hay hiện đại, vấn đề sức khỏe răng miệng đều rất đáng chú ý.

Nhất là ở triều đại như vậy, kỹ thuật trị liệu răng miệng tương đối lạc hậu, chuyện bảo vệ bộ răng nguyên sinh có thể nói là tương đối quan trọng.

Không thấy trong lịch sử có bao nhiêu danh nhân đều đau đầu vì đau răng, trằn trọc, ban đêm cũng ngủ không yên, sau đó chịu đựng sâu răng, giận dữ làm một xấp thi từ văn chương trút giận sao?

Nếu ai bị sâu răng, nhiều nhất chính là đục phần sâu đi để giảm đau nhức, cho dù có bác sĩ biết trám răng, cũng rất hiếm có, mà tính an toàn căn bản không thể bảo đảm.

Đương nhiên, răng sâu đến trình độ nhất định cũng có thể nhổ, nhưng nhổ răng cũng không phải là phương pháp trị bệnh răng miệng tối ưu nhất, sẽ sinh ra rất nhiều phiền phức.

Ví dụ như lây nhiễm chính là một vấn đề lớn.

Giống như trước đây, mấy người Tảo Nhi không ăn được thứ gì tốt thì thôi.

Trước mắt đã có mì ăn liền và cháo ăn liền, còn có hoa quả đóng hộp, vấn đề răng miệng phải chú ý nhiều hơn!

Nghĩ tới đây, nàng lại tra chút tư liệu, dặn dò Thu Nương: "Các người mỗi ngày sau khi ăn xong, nhớ dùng nước sạch súc miệng."

Chỉ súc miệng còn chưa đủ, Thịnh Quân lại nói đơn giản cách làm bàn chải đánh răng.

Cơ bản nhất chính là cảnh Dương Liễu, nếu điều kiện tốt chút, có thể dùng xương đục lỗ, khâu lông động vật cứng rắn vào trong lỗ đã đục.

Về phần kem đánh răng, muối đối với các cổ nhân mà nói, trước mắt vẫn là vật phẩm khan hiếm, đoán chừng tạm thời không dùng được.

Nhưng trước tiên có thể dùng bột than tre, bạc hà, cây kim ngân các thứ trộn lại như một phiên bản kem đánh răng đơn giản.

"Như vậy có thể phòng ngừa một số bệnh về răng." Thịnh Quân nói như thế.

Nghe thấy hai chữ bệnh răng, ánh mắt Thu Nương d.a.o động một lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thân thể nhịn không được run rẩy.

Lúc trước khi nàng ấy ở Trương phủ, đầu bếp trong phủ kia bị bệnh về răng, mỗi ngày đều ôm mặt kêu to ại da, còn thường xuyên hít hà.

Chỉ nghe động tĩnh kia, lại nhìn biểu tình đau đến vặn vẹo của hắn, đều dọa người vô cùng.

Chương 78: Chương 78

Phải biết rằng, nghề đầu bếp này, đều là người tiếp xúc với đồ ăn, nhìn thấy chất béo đầy đủ, mặc kệ người khác thế nào, trên người bọn họ luôn có thể có chút thịt.

Nhưng sau khi đầu bếp Trương phủ bị bệnh về răng, cứ thế ăn không vô bao nhiêu, cả người gầy gò.

Có khi tay đang cầm muôi, răng bỗng nhiên đau lên, tay nghề đều sẽ bị ảnh hưởng.

Bởi vì như vậy, trong phủ luôn có người nói thầm, vị trí đầu bếp này chắc chắn không làm được bao lâu.

Mối quan hệ ở bếp sau vì vậy mà trở nên kỳ lạ, có không ít người luôn cúi nhằm để thay thế hắn, thường làm chút động tác nhỏ, tóm lại là rất không yên ổn.

Có thể thấy được cái bệnh về răng này, không chỉ có khiến người ta chịu khổ, còn cực kỳ chậm trễ công việc.

Phương Tiên Nhi nhắc nhở các nàng, cũng lần nữa làm cho nàng ấy nhận thức được tầm quan trọng của răng lợi.

Thu Nương lập tức nghiêm túc nói: "Phương Tiên Nhi, ta hiểu rồi, đợi trở về sẽ nói với mọi người, mỗi ngày sau khi ăn xong nhất định phải súc miệng. Sau này tìm chút canh dương liễu các

loại, làm bàn chải đánh răng, còn có cao được dùng làm sạch răng."

Thịnh Quân nghĩ nghĩ, lại bổ sung cho nàng ấy các đặc điểm của bạc hà và các loại thực vật khác, thuận tiện cho nàng ấy lúc ra ngoài lưu ý.

Đương nhiên, chỉ dùng ngôn ngữ miêu tả, đối với việc tìm thực vật này mà nói, vẫn là rất không dễ tưởng tượng được.

Nhưng Thu Nương cũng đã nói, ngày sau sẽ thường xuyên mang hoa cỏ về, chắc chắn sẽ gặp được một ít.

Chuyện phân biệt trái cây nói hòm hòm rồi.

Thu Nương ngượng ngùng nói liên miên với Phương Tiên Nhi, nàng ấy muốn bắt đầu học y.

Thịnh Quân nghe xong cảm thấy không tệ.

Chờ Thu Nương học xong chẩn bệnh, mình ở đây lại có tư liệu, nói không chừng có thể cung cấp một ít mạch suy nghĩ về phương án trị liệu, nói với nàng ấy chút ít phương thuốc Đông y giữ lại đến hiện đại còn tiếp tục sử dụng, vân vân.

Nói xong những lời này, chuyện hôm nay cơ bản đã xong.

Thu Nương không ở lâu nữa, quay đầu đi tìm Triệu lang trung bọn họ nói chuyện súc miệng, cùng với hiệu dụng của Thứ Thiên Gia.

Biết được đây là một loại dược liệu, còn có thể giảm đau, tất cả mọi người rất vui.

Triệu lang trung cũng yên lòng.

Phương Tiên Nhi chịu giúp đỡ, vừa vặn có thể bù đắp cho việc ông ấy không thấy rõ, không nhận biết được rõ đầy đủ thảo được, thật sự là một tin tức tốt.

Nhưng mà, mọi người cũng có nhận thức sâu sắc hơn về học thức uyên bác của Phương Tiên Nhi.

Mỗi khi bọn họ cho rằng đã hiểu rõ Phương Tiên Nhi thì nó lại luôn có thể hiện ra một mặt càng thêm sâu không lường được.

Chuyện nó biết, vĩnh viễn nhiều hơn so với mọi người tưởng tượng.

Chờ tự lại một chỗ nói xong lời cần nói, mọi người cũng tản ra, đi làm chuyện của mình.

Hôm nay là một ngày phong phú.

Tìm được liệu, làm đồ vật, chữ cũng học, chuyện cũng nghe.

Thấy bầu trời càng ngày càng dày mây đen, sợ là trời sắp mưa.

Tảo Nhi liền đem gỗ dùng để làm đồ vật, khiêng vào rất nhiều vào trong động, còn đem đá mà Hà Hoa các nàng đã đục qua, chuyển hết vào trong.

Còn gọi Hạnh Nhi các nàng đi ra ngoài nhặt non nửa giỏ đất mịn, đổ vào trên mặt đất trong động, dùng nhánh cây quơ đi cũng có thể viết chữ.

Nói như vậy, cho dù mưa mấy ngày, các nàng nằm ở trong động cũng không chậm trễ công việc.

Tất cả đã được chuẩn bị chu toàn.

Chờ đến đêm, mưa rớt cuộc cũng rơi xuống.

Động tĩnh ban đầu còn nhỏ, đến sau đó có thể nghe thấy tiếng mưa rơi mạnh xuống đất.

Cùng với tiếng mưa rơi, đóng cửa lại, trong động đốt đồng lửa, một đám người chia nhau ra ngồi, bận rộn làm việc của mình.

Bọn nhỏ đọc sách, khuôn mặt đau khổ bởi vì các người lớn biểu dương mà nở hoa, lại ở lúc mọi người khiêm tốn thỉnh giáo, nở rộ càng diễm lệ.

Cũng không làm việc quá lâu, đoàn người tắt lửa nằm xuống, tiếp tục nghe Tống Hàm Thanh kể chuyện.

Chờ nói xong, tất cả mọi người đều mệt mỏi, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Tống Hàm Thanh cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn nhất thời cảm thấy, thế gian rốt cuộc tìm không ra cái thứ hai, không khí học tập sôi nổi như vậy, mỗi người đều tràn đầy sức sống.

Trận mưa này rơi rồi lại ngừng, kéo dài ba ngày.

Trong lúc đó, Đại Ngưu làm ra ba cây cung gỗ, còn tước một ít cung tên dự phòng.

Mấy người Tảo Nhi cũng đục xong cối xay đá.

Còn có đồ gỗ dùng để ép dầu kia, cũng làm xong bộ phận đồ gỗ giản dị, qua mấy ngày nữa, làm toàn bộ linh kiện, là có thể lắp ráp đại khái rồi.

Còn có đọc sách biết chữ cũng không bỏ sót.

Chương 79: Chương 79

Mắt thấy ngày này, mưa đã tạnh, không trung có thêm không ít mây trắng.

Một đám người liên hoạt động, đem đá mài để ở ngoài động, lau chùi sạch sẽ một phen, mài mấy thứ dược liệu thử tay.

Vận hành có chỗ nào không thuận lợi, gọi Tảo Nhi lay hoay nửa ngày, cũng điều chỉnh xong.

"Thật tốt quá, rốt cuộc cũng làm ra được cối đá rồi, chờ đến khi tìm được thạch cao, chúng ta có thể bắt tay vào làm đậu hũ rồi!" Tảo Nhi lau mặt, cười tủm tỉm nói.

"Tảo Nhi tỷ thật là lợi hại!" Bọn nhỏ cổ vũ kêu lên.

Hà Hoa cũng không nhịn được cười: "Còn không phải sao? Tảo Nhi tỷ các người ấy à, hiện tại chính là người tài ba duy nhất trong núi này của chúng ta đấy, không có ai cũng không thể không có nàng!"

"Sao có thể chứ, Hà Hoa thẩm thẩm của ta!"

Tảo Nhi cạo đến bên cạnh nàng ấy, thân mật ôm cánh tay nàng ấy nói:

"Nếu không phải có người tài giỏi như các thẩm giúp đỡ, đục đá ra hình ra dạng thì ta lấy đâu ra thời gian rảnh đi làm những thứ

kia?"

"Hơn nữa, sau đó phải dùng để mài làm đậu phụ gì đó, ta nghe xong đầu óc cũng choáng váng, thật sự là một chút cũng không làm được. Nếu muốn suy nghĩ món ăn mới, ta còn phải dựa vào đôi tay khéo léo này của thẩm!"

Hà Hoa cười ha ha, quay đầu nói với những người khác: "Mọi người mau nhìn xem miệng lưỡi ngọt ngào của nha đầu này đi, thật đúng là lọ Hoàng Đào sống của Phương Tiên Nhi!"

Mọi người đồng loạt nở nụ cười.

Làm ra cối đá, lại đi tìm Phương Tiên Nhi bày tỏ công lao, cũng coi như giải quyết xong một cục tâm sự của mọi người.

Về phần làm đậu hũ, việc này không gấp được, còn phải xem khi nào các nàng có thể tìm được thạch cao.

Trước đó, cối xay nhỏ dùng để mài chút đồ khác cũng thuận tiện.

Lại qua một ngày, trời hoàn toàn chuyển sáng, mặt đất cũng khô ráo.

Đội ngũ tìm kiếm thức ăn của mấy người Tảo Nhi rốt cục một lần nữa rời núi, có thêm mấy cây cung trang bị.

Lúc này vẫn không thể tìm được thạch cao, nhưng tìm được cỏ cây mới.

Một là loại quả nhỏ màu tím đen, mọc thành từng đám, không biết có thể ăn được hay không.

Còn có một loại cỏ dại dây leo.

Hái nó trở về, là bởi vì nó cũng kết ra loại quả kỳ quái, toàn thân dài nhỏ, phần đuôi nhọn, vỏ ngoài mùa xanh thiên về màu nâu.

Thu Nương còn hái vài cọng cỏ dại rất phổ biến trên núi.

Những cây cỏ này nhìn không phải hàng hiếm, cũng không hái nhiều, chỉ để cho Phương Tiên Nhi dạy nàng ấy nhận biết là được.

Chờ trở lại trong động, Thu Nương liền không kịp chờ đợi bắt Tống Hàm Thanh cùng nhau đến trước mặt Phương Tiên Nhi, đem cỏ cây hôm nay có được cho nó xem.

Đầu tiên là ném quả nhỏ màu đen to bằng hạt đậu vào.

Thịnh Quân nhanh chóng nhận được tin tức:

"Á, đây là quả Long Quỳ, vị chua chua ngọt ngọt, có thể ăn một chút xíu, nhưng tuyệt đối không thể ăn nhiều. Bởi vì trong đó có một loại thành phần, ăn nhiều có thể sẽ xảy ra vấn đề."

"Nhưng lá non của nó có thể hái về làm đồ ăn."

Không chỉ có quả và lá cây có thể ăn, nó cũng là một loại dược thảo rất hữu dụng, nông thôn hiện đại có nhiều chỗ gọi nó là "cỏ trị ngứa".

Lại nói tiếp, ở trong núi này có cỏ không thể làm thuốc sao?

Nhiều ngày trôi qua như vậy, có thể coi như tìm được một loại quả có thể ăn, tuy rằng không thể ăn nhiều, nhưng Thu Nương vẫn rất vui vẻ.

Nàng ấy nghiêm túc ghi nhớ lời của Phương Tiên Nhi.

Loại chuyện này cũng không thể lừa dối, nếu nàng ấy quên, cũng không mặt mũi nào cầu Phương Tiên Nhi nói lần thứ hai.

Nhớ kỹ thông tin về Long Quỳnh rồi, nàng ấy lại nhét loại cây cỏ dây leo kia vào học bổ tiền.

Thịnh Quân cảm thấy mới mẻ nhìn gốc cây này.

Thứ này giống như là hợp thể giữa quả ớt nhọn và đậu giác, nhưng nhỏ hơn một chút.

Hệ thống quét qua, thì ra gọi là dây tơ ngỗng.

Còn có một tục danh không xuôi tai, gọi là "Ngưu bì tiêu".

"Nếu như non hơn một chút, quả này có thể ăn, nhưng bây giờ đã hơi già rồi, vẫn là đừng ăn thì tốt hơn." Thịnh Quân nói.

Thu Nương lộ ra thần sắc tiếc hận.

Thịnh Quân lại nói: "Nhưng mà, người có thể hái lá cây xuống thử xem"

Thu Nương nghe lời làm theo, sau đó liền phát hiện chỗ lá cây bị hái xuống kia tuôn ra rất nhiều chất lỏng trắng nõn.

Chương 80: Chương 80

"Oa, đây là cái gì!" Thu Nương kinh ngạc mở trừng hai mắt.

"Là một loại nước rất lợi hại, bôi lên người có thể trị một ít bệnh mụn trên da thường gặp."

Thịnh Quân nói đơn giản về công hiệu của nó, lại nói: "Người lại mở quả của nó ra xem xem."

Thu Nương cẩn thận từng li từng tí bóp một quả nhỏ, phát hiện bên trong ẩn giấu một đám lông tơ trắng nõn.

Nàng ấy nhin không được há to miệng.

Thịnh Quân cười nói: "Ừ, đây chính là nguồn gốc của cái tên này, quả chín có thể mọc ra lông trắng như lông ngỗng, cho nên gọi là dây tơ ngỗng."

"May mắn các người đi đúng lúc, nếu không lông này sẽ bay ra ngoài, nơi đó khẳng định khắp nơi đều là lông, không cẩn thận sẽ bị hít vào trong mũi, rất khó chịu."

Hình như có chút tương tự với bông dương liễu.

"VẬY, loại lông tơ này có thể nhét vào chăn áo để làm ấm không?"
Thu Nương chờ mong hỏi.

Thịnh Quân chần chờ một lát: "Có thể thử xem, nhưng số lượng các người tìm được hẳn không tính là quá nhiều. Cho dù lấy hết lông tơ ra, đoán chừng cũng không nhét được bao nhiêu."

Điều này cũng đúng, các nàng tìm được quả thật không nhiều.

Thu Nương thở dài, cúi đầu.

Nhưng rất nhanh nàng ấy lại tỉnh táo lại.

Làm người phải biết đủ mới đúng, Phương Tiên Nhi đã nói cho nàng ấy biết nhiều thứ hữu dụng như vậy, cỏ cây hái được cũng đều có thể sử dụng được, còn có chỗ nào không vừa lòng nữa?

Thu Nương rất nhanh lấy ra loại cỏ dại cuối cùng: "Đúng rồi, Phương Tiên Nhi, đây là một loại cỏ dại thường mọc trên núi, nhưng ta không hái nhiều..."

Theo Nhị Sơn thúc nói, trước đây khi cuộc sống của bọn họ không tốt còn ăn nó.

Lúc trồng trọt chúng còn mọc ở trong ruộng, phát triển còn nhanh, trước đó ngoài núi mọc rất nhiều, về sau bị nhổ trụi.

Sống trong núi sâu như vậy, ngược lại may mắn còn sống sót không ít.

Sau khi bọn họ vào núi một đoạn thời gian rất dài, chính là dùng loại cỏ này nấu canh, còn ăn mấy thứ cỏ dại khác, cũng lấy vỏ cây sống qua ngày.

Bởi vì loại cỏ này cắm rễ rất chặt, rất khó nhổ, lúc nhổ nó, hơi không chú ý sẽ làm mình ngã trên mặt đất, có một số thôn còn dùng nó để buộc trâu.

Dùng thổ ngữ của bọn họ, gọi thứ này là "cỏ ngàn cân", bởi vì cảm giác nặng ngàn cân.

Thỉnh thoảng cũng gọi nó là "cỏ quật lư", bướng bỉnh như con lừa, thật sự khó nhổ.

Lúc này cầm tới trước mặt Phương Tiên Nhi, hẳn là có thể biết được tên gọi thật sự của nó.

Hơn nữa, nếu như nó thật sự có tác dụng lớn gì, ngày sau lúc trồng trọt mọc ra, khi nhổ cũng không cần ghét bỏ nó là cỏ dại quấy rối.

Thấy Thu Nương nói rất thú vị, Thịnh Quân nhìn kỹ, đây không phải là cỏ Ngưu Căn sao?

Loại cỏ này không cần hệ thống quét hình, chính cô cũng có thể gọi tên, trong đồng cỏ ở hiện đại cũng có thể thường xuyên nhìn thấy.

Nhưng mà, cây Thu Nương lấy tới này, nhìn so với loại ở hiện đại khô cần hơn rất nhiều, mọc cũng không có khả quan như vậy.

Thịnh Quân kiểm tra tư liệu một chút, phát hiện thứ này quả thật có chút công dụng, có thể làm thức ăn, có thể làm thuốc bắc, tính chất cứng cối lại còn có thể làm dây thừng.

Khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Thực không dám giấu diếm, nàng vẫn cho rằng thứ này là cỏ dại bình thường ven đường mà thôi.

Lại nói tiếp, Thu Nương các nàng đang học tri thức, chính nàng cũng một mực học.

Nếu có một ngày có thể tích lũy đủ năng lượng về nhà, không nói cái khác, nàng hẳn là có thể làm một nghiên cứu viên thực vật gà mờ đi?

Thật tốt!

*

Tạm biệt Phương Tiên Nhi.

Thu Nương bị nhét đầy một bụng tri thức, ngay cả tư thế đi đường cũng rất cẩn thận, bước chân rất vững vàng, quả thực giống như một cái bình đựng đầy nước, sợ vấy ra một cái, không chú ý liền quên mất thứ vừa mới nhớ kỹ.

Nàng ấy kìm lực, bước nhanh đến trước mặt Triệu lang trung, bắt đầu nói lại lời nói của Phương Tiên Nhi.

Triệu lang trung lắc đầu cười nói: "Đừng vội, người trước tiên bình tĩnh lại rồi nói tiếp."

Nghe ngữ khí của hắn nhẹ nhàng hòa nhã, không nhanh không chậm, Thu Nương cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Nàng ấy hít sâu một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói rõ từng chữ một.

Lúc này nàng ấy rốt cuộc cũng có thể có tâm tư suy nghĩ cái khác.

Chính mình lại có thể một mạch ghi nhớ nhiều thứ như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 81: Chương 81

Triệu lang trung cũng vuốt râu, khen: "Đúng vậy, trí nhớ của người rất tốt, là tố chất tốt để học y. Trước mắt lại có Phương Tiên Nhi, đây cũng là tạo hóa của người."

"Nhìn người vội vàng tới tìm ta như vậy, chắc là vừa về đã đi tìm Phương Tiên Nhi rồi, chắc là còn chưa ăn cơm nhỉ?"

"Người đi ăn cơm trước, sau đó ta dạy cho người chút phương pháp bắt mạch cùng xem khí sắc của người."

Thu Nương gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn đi ăn cơm, thuận tiện nói chuyện Long Quỳ và dây tơ ngỗng cho những người khác.

Chờ sau khi trở về, liền cùng Triệu lang trung khổ học.

Một đầu khác, mấy người Tảo Nhi cũng cơm nước xong xuôi, ném thử mấy quả Long Quỳ.

Khẩu vị quả nhiên chua chua ngọt ngọt, nhưng mà kích cỡ rất nhỏ, lại không thể ăn nhiều, cũng chính là đủ nhét kẽ răng.

Cũng may Phương Tiên Nhi phù hộ, các nàng trước mắt không cần ăn những thứ này để lấp đầy bụng.

Thỉnh thoảng ăn thay đổi khẩu vị, ném thử thứ mới mẻ cũng không tệ.

Mọi người ngược lại cảm thấy rất hứng thú với dây tơ ngỗng kia.

Chỉ là, lượng lông tơ có thể lấy được thực sự ít.

Nương Xuyên Tử tràn đầy phấn khởi cùng mọi người lột nửa ngày trời, cũng chỉ được mấy nắm lông tơ, làm cái gì cũng không đủ.

Nhưng mà dù sao cũng là đồ vật hiếm có, tuy rằng tạm thời không dùng đến, nhưng vẫn để trong hộp trước, nói không chừng lâu ngày liền tích tiểu thành đại.

Cảm thấy mới lạ với cỗ cây mới đủ rồi, mấy người Tảo Nhi lại làm chính sự.

"Cái đồ gỗ ép dầu này, đoán chừng còn ba ngày nữa là có thể làm xong."

Tảo Nhi nói: "Lát nữa chúng ta có thể thử ép dầu trước. Cái nồi đá mỏng kia phải gấp rút mài ra, cỗ khô bọc bã đậu cũng phải chuẩn bị kỹ càng."

"Nếu là cỗ khô, tạm thời trong tay chúng ta không có thứ gì khác, Phương Tiên Nhi nói cái này gọi là cỗ Ngư Cân cũng rất bền dẻo, có thể buộc dây thừng, có lẽ có thể bện một ít để dùng?"

Đại Ngư lắc đầu nói: "Chuyện này khó mà nói, nếu thật sự nghĩ mãi không rõ thì đi hỏi Phương Tiên Nhi đi, dù sao cũng đỡ hơn là chà đạp đồ vật."

Tảo Nhi bất đắc dĩ: "Ai, cũng chỉ có thể như vậy. Vẫn là lượng đậu quá ít, nếu không chúng ta tự mình thử mấy lần, hẳn là cũng có thể mài mò ra được, không cần luôn làm phiền Phương Tiên Nhi."

Tảo Nhi nói xong, tiếp tục lấy đồ gỗ, gọi Hạnh Nhi tới hỗ trợ, thuận tiện để cô bé giảng lại những thứ hôm nay học được.

Đại Ngưu thấy thế, cũng đi theo bọn Thúy Thúy luyện chữ một lát, sau đó liền gọi Thiết Trụ và Lưu Nhị Sơn ra ngoài luyện tập b.ấ.n tên.

Loại chuyện b.ấ.n tên này, người biết càng nhiều càng tốt, nhưng trước mắt tài nguyên có hạn, chỉ có thể chậm rãi dạy thôi.

Mấy đứa Thúy Thúy các nàng nghe xong, cảm thấy mới mẻ, cũng đi theo ra ngoài muốn nhìn bọn họ luyện tập.

Chỉ thấy Đại Ngưu buộc mấy cái bánh cỗ, treo ở trên cọc gỗ cách đó không xa, kéo cung b.ấ.n lên trên, biểu diễn mấy lần, lại dạy cho đám Thiết Trụ.

Sự chính xác của hắn không tệ, nhưng hai người Thiết Trụ gần như chưa từng chạm vào cung nên có vẻ luống cuống tay chân.

Thúy Thúy ở bên cạnh nhìn mà thèm, nhin không được hô: "Đại ca, muội cũng muốn học cái này, về sau rảnh không có thể dạy muội không?"

Đại Mao nghe xong, cũng kêu theo: "Còn có đệ nữa!"

Đại Ngưu bất đắc dĩ cười nói: "Hai người các ngươi ấy à, vẫn là lo lớn lên trước đã rồi nói sau, nhìn xem còn chưa cao bằng cây cung nữa!"

Chờ nói xong lời này, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hai người Thúy Thúy, hắn bỗng nhiên lại không đành lòng làm mất hứng đệ muội nhà mình.

Hướng hồ tổ tiên bọn họ xuất thân thợ săn, đệ muội lại cảm thấy hứng thú, không có đạo lý mài mòn ý niệm của bọn họ.

Đại Ngưu liền bổ sung một câu: "Tạm thời kéo cung lớn không được, đợi đại ca rảnh rồi, trước làm cho hai cái cung nhỏ cho hai đứa, bình thường kéo tay luyện tập cho đã nghiền, thế nào?"

"Chờ kéo cung nhỏ nhuần nhuyễn rồi, đoán chừng hai người cũng cao lớn không ít, đến lúc đó lại dạy các người dùng cái lớn!"

Như vậy, cũng vừa vặn xem hai người bọn họ rốt cuộc là tính tình trẻ con, nhất thời cao hứng, hay là thật sự muốn học b.ấ.n tên.

Hai đứa nhỏ nghe xong, quả nhiên phấn chấn hẳn lên, đều nói lời tán dương đại ca.

Nói xong, liền tiếp tục say sưa nhìn bọn họ luyện b.ấ.n tên.

Rất nhanh, lại là hai ngày phong phú trôi qua.

Đội ngũ ra ngoài tìm thức ăn vẫn không thể tìm được thạch cao, cũng không thấy được thảo quả gì mới lạ không nhận ra.

Ngược lại đào được mấy món rau dại về, còn lấy được rất nhiều bạc hà dại.

Trước đó các nàng dựa theo lời Phương Tiên Nhi dặn dò, dùng cành cây làm xong mấy cái bàn chải đánh răng.

Hiện tại có bạc hà, dựa theo phương pháp Phương Tiên Nhi dạy, rốt cục làm ra một loại kem đánh răng đơn giản nhất.

Chương 82: Chương 82

Trước tiên nghiền nhuyễn lá bạc hà, lại thêm than tre.

Chỗ bọn họ không dễ tìm trúc, cũng may nước điện giải của Phương Tiên Nhi có ống trúc, trước đó bọn họ tích góp không ít, đốt xong chính là than tre chính hiệu.

Ngoài những thứ này ra, còn phải thêm chút nước từ tro than.

Phương Tiên Nhi nói, loại nước này gọi là nước kiềm, có tác dụng vệ sinh không tệ.

Đem mấy thứ này trộn lại với nhau, nhúng nhánh cây đánh răng vào, chà xong lại súc miệng sạch sẽ. Trong miệng sẽ tràn ngập cảm giác mát lạnh của lá bạc hà, cùng với hương trúc nhàn nhạt, quả nhiên cực kỳ thoải mái.

Bởi vì không muốn để cho Phương Tiên Nhi thất vọng, người lớn mỗi ngày đều rất tự giác đánh răng.

Bọn nhỏ cũng rất thích việc này, trong lòng coi nó là một trò chơi để làm, cũng rất tích cực.

Ngoại trừ đánh răng, trong núi hai ngày nay còn có không ít chuyện mới mẻ.

Giống như là mấy ngày nay Thu Nương đều khổ học y thuật, đối với việc bắt mạch này mê mẩn, trên đường tìm thức ăn nhin

không được bắt cho mọi người một lần.

Nhưng mà, trước mắt nàng ấy chỉ có thể mò ra mạch khác nhau, có thể miễn cưỡng gọi ra vài loại mạch thường thấy, lại nhìn không ra trên thân người có chứng bệnh gì.

Mặc dù như thế, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thu Nương, vẫn rất có năng lực.

Giống như Thiết Trụ liên bị hù dọa, lại nghĩ đến Thu Nương học thuộc lòng cũng nhanh, lập tức mù quáng nhận định nàng ấy đã thành nửa thần y, tò mò hỏi:

"Thu Nương, thế nào, người thấy trên người ta có vấn đề gì không?"

Thu Nương nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: "Ừm... Giữa trưa tất cả mọi người đều ăn cháo, có phải người ăn vụng bánh bích quy hay không? Ta nhìn có chút không đúng."

Thiết Trụ kinh hãi: "Cái này, cái này mà người cũng mò ra được?"

Hắn có chút hoài nghi nhân sinh, cảm thấy nhận thức của mình đối với lang trung quá mức phiến diện.

Chẳng lẽ sau khi học y, không chỉ có thể chữa bệnh cho người, còn có thể nhìn ra được thứ mơ hồ hơn?

Chẳng lẽ nói, giữa thần y và thần côn (thầy bói) cũng có năng lực tương thông sao?

Thiết Trụ lập tức sợ hãi: "Thu Nương, ta ăn trộm bánh quy không sai, nhưng rốt cuộc có chỗ nào không đúng, cầu xin người mau nói cho ta biết đi!"

Mấy người Tảo Nhi và Đại Ngưu ở bên cạnh đều cười đến sắp choáng váng.

Tảo Nhi lau nước mắt nói: "Lần này coi như ta tin, lúc trước Thiết Trụ nói mình đầu óc chậm chạp, căn bản không phải đồ dành chúng ta, hắn đúng là cục sắt!"

Đại Ngưu cũng vui vẻ không chịu được, thở hển hển chỉ vào miệng mình nói: "Ta nói này Thiết Trụ, lần sau ngươi lại ăn vụng đồ ăn, nhớ phải lau sạch sẽ những mảnh vụn trên miệng đấy!"

Xuyên Tử cũng chen lời: "Được rồi Thiết Trụ, trước kia chỉ có ta sức ăn lớn nhất, đói cũng nhanh, bây giờ là ngươi lại hơn ta một bậc!"

Học chữ một đoạn thời gian, nghe rất nhiều câu chuyện, bọn họ những người này hiện tại ít nhiều đều có thể dùng một hai thành ngữ, thỉnh thoảng liền tìm cơ hội lấy ra dùng.

Thiết Trụ bị mọi người cười nhạo, bị phẫn lau miệng, khóc không ra nước mắt.

Sau này hắn sẽ không ăn vụng nữa!

Không nói đến những chuyện thú vị trên đường tìm thức ăn.

Thịnh Quân phát hiện gần đây, khí sắc của mọi người đều tốt lên rất nhiều, trên người cũng có nhiều thịt hơn.

Cho dù là Tây Nương và Thu Nương tới muộn, cũng đều là thần thái sáng láng, sắc mặt hồng nhuận phơi phới.

Bởi vì tố chất thân thể tốt lên, hiệu suất làm việc rất cao, đồ gỗ ép dầu cũng được lắp ráp gần hết.

Sau khi lắp xong, bọn người Hoa Hà tranh thủ mài trơn nhẵn mặt ngoài của đồ gỗ, như vậy sẽ không đ.â.m tay.

Trước đó Tảo Nhi từng đề cập qua, muốn trước dùng cỗ Ngưu Cân bện đồ, sau đó lại dùng bọc bánh đậu, đoàn người liền hái về rất nhiều.

Sau khi phơi khô, rảnh rỗi thì bắt đầu bện.

Trong việc may vá, nương Xuyên Tử luôn là người khéo tay nhất.

Lúc này bện cỗ cũng bỏ ra rất nhiều công sức, làm ra không ít dây cỗ, còn có từng miếng "khăn cỗ".

Công tác chuẩn bị cũng đã làm gần xong.

Hôm nay ăn cơm chiều xong, mọi người đều đông đủ, tạm thời dừng những chuyện khác, tập hợp một chỗ cân nhắc phương pháp ép dầu.

Trước tiên đi xác nhận một lần với Phương Tiên Nhi về quá trình ép dầu, để phòng sơ hở.

Thấy mọi người đều nghiêm túc như vậy, Thịnh Quân nhìn cũng vô cùng căng thẳng, cố gắng tìm kiếm nhiều tư liệu nhất có thể, nói càng chi tiết tỉ mỉ hơn.

Tiếp theo, đoàn người chọn một chút hạt đậu đại ra.

Chuyên chọn loại hạt tròn no đủ kia, cảm thấy như vậy dễ ép dầu.

Vụn vụn vạt vạt gom góp được ba bốn cân, nếu như thuận lợi, hẳn là có thể ép ra nửa cân dầu.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên các nàng thử nghiệm.

Chương 83: Chương 83

Những hạt đậu này lại được cẩn thận chia làm ba đồng, thất bại cũng có thể làm thêm vài lần.

Một loạt công việc xử lý trước ép dầu được vào tay Hà Hoa - người nấu ăn lão luyện nhất.

Nàng ấy nhìn những người khác tựa hồ còn khẩn trương hơn mình, liền cười hòa hoãn bầu không khí nói:

"Không có việc gì, đừng quá lo lắng, cho dù bước nào không làm tốt, những hạt đậu này cũng còn có thể ăn được, vừa vặn chúng ta có cối xay, xay thành bột để làm bánh đậu."

Điều này cũng đúng, cùng lắm là ép không ra dầu, đậu chắc chắn sẽ không lãng phí.

Mọi người nghe xong quả nhiên nhẹ nhõm hơn không ít.

Bọn nhỏ chủ động giúp đỡ, rửa sạch hạt đậu một lần, đơn giản hơn một chút, sau đó liền giao cho Hà Hoa, chuẩn bị đổ vào nồi xào.

Tảo Nhi bưng nồi đá mỏng đã được mài xong tới, lại đưa tới một cái sạn gỗ.

Bên cạnh nồi đá còn được nàng thêm một cây đũa, tiện cho người cầm nồi không chế tốt đồ ăn, còn không bị bỏng tay.

Để tiện cho việc dùng cái nồi này, mọi người còn dùng đất và đá làm thành một cái bếp lò đơn giản.

Lửa đã bùng lên, một đám người lảng lạng chờ đợi nồi đá nóng lên.

Hà Hoa lấy tay nhẹ nhàng thử nhiệt độ, cảm thấy đã đủ nhiệt, liền cầm muôi, tính thêm hạt đậu vào trong.

Bước rang đậu, quan trọng nhất chính là khống chế độ lửa, dùng lời của Phương Tiên Nhi mà nói, phải xào chín, nhưng tuyệt đối không thể xào cháy.

Hạt đậu này vỏ ngoài đen nhánh, không tiện dùng mắt quan sát tình huống của nó, Hà Hoa chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của mình để khống chế độ lửa.

Chỉ thấy nàng ấy cẩn thận xào, thỉnh thoảng lắc chảo, một mùi đậu chín lan tràn trong không khí.

Lại qua chốc lát, Hà Hoa cẩn thận nhón một viên bỏ vào miệng nếm, sau đó liền bùng nồi lên, đổ đậu vào bát gỗ bên cạnh, lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên đầu, nói:

"Ta nếm đã chín, cũng không có mùi khét gì, hẳn là xong rồi đó."

"Vất vả cho Hà Hoa lắm, chúng ta lấy nó đi xay!"

Đại Ngưu nói xong, bưng bát đậu lên rất nhanh chạy đến trước cối xay đá, cùng đám Thiết Trụ thay phiên xuất lực, rất nhanh đã xay thành bột đậu.

"Kế tiếp nên hấp rồi."

Bước hấp này, Phương Tiên Nhi còn đưa ra đề nghị.

Nói có thể thêm nước vào đáy hũ nấu cơm thường ngày, ở giữa dựng một cái giá, sau đó đặt bát bỏ đậu lên, đây nắp lại chung.

Từ tư liệu Thịnh Quân tra được, bước này cần khoảng hai ba giờ, đổi thành thời cổ đại tính thời gian, cũng phải tốn hơn một canh giờ.

Sau khi hấp bột đậu xay xong, mấy người Tảo Nhi còn tranh thủ thời gian đi học chữ một lát, chờ học được đủ rồi, bánh bột đậu này cũng hấp xong.

Tiếp theo nên gói bánh đậu.

Một bước này động tác nhanh, nếu không đậu nguội lại sẽ không dễ ra dầu.

Đoàn người luống cuống tay chân gói bánh đậu, nhanh chóng nhét vào trong máy ép gỗ.

"Phù, đến cùng có thể thành hay không, liền xem một bước cuối cùng này. Hạnh Nhi, muội đi ôm cái thùng gỗ nhỏ đến, bày ở phía sau ép khí!" Tảo Nhi nói, "Đúng rồi, ai tới ép dầu?"

"Để ta." Lưu Nhị Sơn vỗ vỗ bàn tay đi ra, vén tay áo lên.

Hắn sợ đám người Đại Ngưu tuổi còn nhỏ, không giữ được bình tĩnh, ra tay gây sai sót.

Chỉ thấy Lưu Nhị Sơn đi tới trước cột ép, hai tay ôm chặt lấy nhau, dưới chân trái phải mở ra đứng tấn, sau đó lại nhanh chóng lùi chân trái về phía sau nửa bước, dồn hết sức lực, hít sâu một hơi, đẩy cột ép trong tay về phía trước.

Cột gỗ kia rất nhanh đã đánh vào mấy cây cột gỗ.

Cảm nhận được độ đàn hồi của gậy gỗ đập bánh đậu, Lưu Nhị Sơn liền kéo cột về, chạy chậm vài bước, sau khi tụ lực lại va

chạm lần nữa!

Người trong thôn một hồi khẩn trương nhìn chăm chăm động tác của hắn, một hồi dời ánh mắt đi nhìn xem rãnh sau có nước dầu chảy ra hay không.

Đợi một lúc lâu, tựa hồ không có động tĩnh gì.

Hạnh Nhi có chút thất vọng nói: "A tử, sao còn chưa ra dầu vậy?"

Tảo Nhi nhìn như bình chân như vại đứng trên mặt đất, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào rãnh sau kia không hề dời đi.

Nàng ấy nhẹ nhàng nói: "Đừng hoảng hốt, chờ một chút, bình tĩnh lại, không cần lo lắng. Mặc kệ được kết quả thế nào, chúng ta đều phải có sự chuẩn bị mới được."

Cho dù lần này không có dầu ra, tìm nguyên nhân thử lại là được.

Từ từ, nhìn kỹ, kiên nhẫn chờ. Mặc kệ làm chuyện gì cũng đều giống nhau, không gấp được.

Đang nghĩ như vậy, Tảo Nhi liền nhìn thấy trong khe hở phía sau, chảy ra vài giọt dịch thể trong suốt màu nâu.

Những suy nghĩ bình tĩnh vừa rồi lập tức bị ném lên chín tầng mây.

Tảo Nhi kích động lắc lắc bả vai Hạnh Nhi: "Mau nhìn, mau nhìn, thật sự ép ra dầu rồi!!"

Hạnh Nhi mắt nổi đom đóm:...

Tỷ à, đã nói là phải bình tĩnh lại, đừng lo lắng!

Chương 84: Chương 84

Bận rộn nửa ngày, ép ra gần hai lạng dầu, tất cả mọi người không cảm thấy phí sức, không đáng, ngược lại là vui mừng vô cùng

Mặc kệ bao nhiêu, chỉ cần có thể ra dầu, đã nói lên biện pháp bọn họ dùng không có vấn đề lớn.

Đã thử qua, nghiệm chứng tính khả thi của quá trình này, vậy tương lai nếu có đủ nhiều đậu, có thể ép ra càng nhiều dầu.

Vốn dĩ, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý thử thất bại mấy lần, lần này lại thành công trong một lần, quả thực chính là niềm vui ngoài ý muốn!

Nhìn thấy hiệu quả, người trong thôn đều mặt mày phấn chấn, rất nhanh đã xử lý toàn bộ mấy cân đậu còn lại, theo đó ép thành dầu đậu.

Cuối cùng những hạt đậu này tổng cộng cho ra hơn nửa cân dầu.

Dầu đậu đã ép xong được bỏ vào trong thùng gỗ nhỏ, được người ta cầm trong tay truyền nhau nhìn một vòng.

Dầu này cũng không phải là quá trong quá trơn, Phương Tiên Nhi nói tốt nhất không nên ăn trực tiếp, lọc qua một chút là tốt nhất.

Phương Tiên Nhi còn nói, tốt nhất là dùng vải gì đó để lọc, nhưng các nàng không có, chỉ có thể dùng biện pháp lắng đọng để lọc, vớt tạp chất bên trong ra ngoài.

Xử lý như vậy, dầu quả nhiên đẹp hơn không ít.

Làm xong những việc này, sắc trời đã tối.

Người trong thôn lại không tìm được tâm trạng vui sướng, bưng một bát dầu đậu nhỏ, đến trước mặt Phương Tiên Nhi, muốn hiếu kính chén dầu đầu tiên này cho nó.

Dù sao cũng là nhờ nó khẳng khái dạy cho bọn họ phương pháp ép dầu, ép ra dầu đậu bảo bối!

Thịnh Quân nghe được ý đồ của các nàng, dở khóc dở cười, nhanh chóng tỏ vẻ cự tuyệt.

Ngày thường nhét hoa cỏ quả cho nàng, cũng không ngại chuyện gì.

Nhưng mà như nước canh, dầu và đồ ăn nấu chín, vẫn là thôi đi!

Những thứ này đổ vào, cái khác không nói, chính là đáy lòng nàng rất khó tiếp nhận, luôn có loại cảm giác hoảng hốt như biến thành thùng nước rửa chén.

Vứt bỏ ý nghĩ kỳ quái, Thịnh Quân vừa nói mình không cần dầu, bảo các nàng giữ lại ăn.

Hệ thống bỗng nhiên phát ra tiếng nhắc nhở:

[Chúc mừng bạn đã mở ra hệ thống thành tựu, thành tựu ghi chép bạc đã hoàn thành. Hiện tại đã mở khóa thành tựu mới [Dầu Thực Vật mới], nhận được một lần rút thưởng.]

Dứt lời, Thịnh Quân đã nhìn thấy trong góc hệ thống có thêm một dấu hiệu nổi bật giống như cuốn sách.

Mở ra xem, đoán chừng là ghi chép thành tựu bạc mà nó vừa nhắc tới, giao diện trống rỗng, chỉ ở trang đầu tiên in đậm mấy chữ: [Dầu Thực Vật mới]

Ở phần đuôi của hàng chữ này còn có một con dấu màu đỏ tròn trịa, viết: Hoàn thành!

Đằng sau con dấu còn có một cái hình tròn màu sắc rực rỡ, dáng dấp rất giống kẹo mút cầu vồng.

Thịnh Quân lật xem sự thay đổi của hệ thống, cảm giác không hiểu ra sao.

Cũng không biết là cổ nhân dùng phương pháp nàg chỉ ép ra dầu đậu mới có thể mở khóa những thứ này.

Hay là triều đại này bởi vì nàg, lần đầu xuất hiện ép dầu thực vật, mới có thể đạt thành tựu như vậy.

Từ danh hiệu thành tựu mà nói, xác suất về sau tựa hồ lớn hơn một chút.

Nhưng mà, lần rút thưởng kia dùng như thế nào?

Thịnh Quân nhanh chóng chuyển ánh mắt đến hình tròn nhỏ màu sắc rực rỡ ở cuối chữ.

Nàng dùng tinh thần thể chọc chọc, trong chớp mắt, một hình chiếu 3D liền từ hộc bỏ tiền của nàng b.ắ.n ra, chiếu ở không trung, biến thành một mặt quay thưởng thường thấy của siêu thị rút thưởng.

Trung tâm bàn quay có một cái nút bắt đầu, ở mép nút, có một vòng đèn neon trang trí, đủ mọi màu sắc lóe lên.

Dán ở đỉnh cái nút là một cái sừng nhọn màu đen chìa ra, đại khái chính là kim đồng hồ của bàn xoay.

Nói thật, tạo hình này có chút quê mùa, nhưng dù thiết kế không đủ, có khoa học kỹ thuật cảm ứng, ít nhất nó là một cái hình 3D, đặt ở bối cảnh cổ đại này, lực trùng kích có thể nói là to lớn.

Thịnh Quân bị động tĩnh bất thành linh này làm cho kinh ngạc trong chớp mắt.

Các cổ nhân chờ ở trước mặt nàng càng không cần phải nói.

Lập tức sợ hãi quỳ đầy đất, dưới sự vội vàng, ngay cả bát dầu đậu cũng suýt chút nữa đổ nhào.

Cũng không phải sợ Phương Tiên Nhi hại bọn họ, chỉ là thực sự chưa từng thấy qua việc đời.

Tuy mọi người đã từng thấy qua pháp quang chọn thức ăn, nhưng loại ánh sáng ấy nào có rung động bằng thứ trước mắt này!

Chương 85: Chương 85

Ban đêm tối như mực, Phương Tiên Nhi bỗng nhiên đại hiển tiên uy, dùng pháp quang tạo ra một cự vật m.ô.n.g lung như ẩn như hiện.

Vật này tròn nhẵn mượt mà, màu sắc như cầu vồng, ở trên không trung không gió tự bay.

Nhìn kỹ, phía trên tựa hồ còn có mấy chữ.

Tống Hàm Thanh ngẩng đầu, nhận ra nội dung của những chữ kia: Giấy vệ sinh, tổ hợp đồ làm bếp, máy sấy năng lượng mặt trời, miếng dán giữ nhiệt Noãn Bảo Bảo...

Mỗi một dạng, đều là thứ hắn chưa bao giờ nghe qua, dù là theo chữ nghĩa, cũng chỉ có thể xem cái hiểu cái không.

Tất cả mọi thứ có liên quan đến Phương Tiên Nhi, như núi như biển.

Dù là hắn đọc qua vài cuốn sách, gặp qua rất nhiều chuyện, cảm giác thất bại tương tự như mấy người Tảo Nhi gặp phải trên phương diện học thức, còn là ngày càng thường xuyên xuất hiện ở đáy lòng hắn.

Tống Hàm Thanh cẩn thận quay đầu, do dự muốn nói với người trong thôn những chữ phía trên.

Nhưng bầu không khí trước mắt khẩn trương, châu đầu ghé tai thật sự không thích hợp.

Hắn thở dài, chỉ có thể từ bỏ, lẳng lặng chờ Phương Tiên Nhi hành động.

Thịnh Quân bên này vừa xem xong giải thích của việc rút thưởng, rốt cuộc cũng hiểu rõ cách dùng của thứ này.

Giống như rất nhiều bàn quay rút thưởng, nút bắt đầu của nó ở trung tâm, phải dùng tay chạm vào mới có thể mở ra.

Điều này mang đến một vấn đề, chính nàng nhấn vào nhất định là không nhấn được, bàn xoay này lại b.ắ.n ra ở ngoài máy bán hàng của nàng, cũng không thể vận dụng tinh thần thể hành động được.

Hơn nữa chờ rút đồ xong, là phải nhận phần thưởng ở học lấy hàng.

Nói cách khác, phần thưởng này có lẽ không phải cho nàng.

Đương nhiên, dầu đậu là do cổ nhân vắt vả ép thành, nàng cũng chỉ thuận miệng chỉ cách mà thôi, không có phần thưởng, nàng cũng không để ở trong lòng.

Dù sao nàng cũng là máy bán hàng, có cho nhiều đồ hơn nữa cũng không dùng được, không bằng trực tiếp đưa nàng về nhà.

Nhưng nàng vẫn rất muốn nói xấu thiết kế của hệ thống bất lương này!

Nói rất đường hoàng, cái gì mà chúc mừng nàng mở khóa thành tựu.

Kết quả trên thực tế chính là miệng chúc mừng, nhưng lại đối xử với nàng vất vả chà ra nước.

Quả thực là hoang đường giống như việc nó tự xưng là hệ thống kinh doanh siêu thị, sau đó biến nàng thành một máy bán hàng!

Mạch não thật sự không phải người thường có thể lý giải.

Trong lòng bay qua vô số câu chửi thề, Thịnh Quân cũng không quên giải thích tình huống với các cổ nhân một chút:

"Các người có thể theo như phương pháp ta nói, ép ra dầu đậu nành. Còn luôn giúp ta tìm đồ khôi phục pháp lực, ta thật sự rất vui, cho nên muốn tặng các người một ít phần thưởng nhỏ."

"Nhìn thấy vòng tròn trên không trung không? Các người cử mấy người ra, cùng nhau đặt tay ở vị trí trung tâm, nó sẽ bắt đầu thi pháp, biến ra đồ vật. Về phần có thể đạt được cái gì, phải xem vận khí của các người."

Thật ra thì rút thưởng một người cũng có thể rút, nhưng Thịnh Quân bảo mấy người cùng làm chính là muốn thêm vài phần cảm giác nghi thức.

Như vậy cũng sẽ không khiến mọi người quá xoắn xuýt chọn người, sinh ra mâu thuẫn không cần thiết.

Người trong thôn ngẩng đầu lên, vừa kinh ngạc vừa không dám tin.

Ngày thường, Phương Tiên Nhi vẫn luôn tặng quà cho bọn họ, còn truyền thụ rất nhiều tri thức, bây giờ lại còn muốn tặng bọn họ phần thưởng mới sao?

Tảo Nhi nghĩ nhiều hơn.

Nàng ấy sợ đây là quà cáo biệt của Phương Tiên Nhi!

Chỉ là nghĩ đến khả năng này, một loại cảm giác không nở nhanh chóng xuất hiện, lo lắng vô cùng.

Nàng ấy không nhịn được thận trọng nói: "Phượng Tiên Nhi, thật sự rất cảm kích người đã làm tất cả cho chúng ta. Chỉ là nếu có một ngày pháp lực của người khôi phục rồi, lúc muốn rời đi có thể thông báo cho chúng ta một tiếng được không?"

Thịnh Quân nghe xong, dở khóc dở cười.

Tảo Nhi đã nghĩ đi đâu rồi!

Dựa theo tốc độ hiện tại, nàng muốn tích lũy đủ năng lượng, đoán chừng còn rất sớm.

Làm không tốt có khi đợi đến mấy đời hậu nhân của Tảo Nhi xuất thế, cũng nói không chừng.

Nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý đánh lâu dài.

Nhưng mà, chỉ cần có một ngày có thể về nhà, nàng đây là máy bán hàng đại tiên nhi không sợ hãi, chờ được!

"Đến lúc đó ta nhất định sẽ nói với người. Tạm thời không cần nghĩ nhiều như vậy, thả lỏng tâm tư cần đồ là được." Thịnh Quân nói.

Chương 86: Chương 86

Nàng xoa xoa tay, rất mong đợi các cổ nhân có thể rút được phần thưởng gì.

Phần thưởng trên bàn xoay kia, nàng đều đã xem qua, cơ bản đều là đồ dùng hàng ngày, tựa hồ đều rất hữu dụng.

Lại nói tiếp, máy sấy tóc năng lượng mặt trời kia chính nàng ở hiện đại cũng chưa từng dùng qua, đáng vẻ rất công nghệ cao.

Nhưng mà, hệ thống ngay cả cái hộp bánh bích quy rách đều sẽ đổi thành hộp gỗ phù hợp phong cách triều đại, thật sự nữ đem đồ chơi công nghệ cao như vậy đưa cho cổ nhân dùng sao?

Không phải là đang vẽ bánh đó chứ...

Nhìn lại tỉ lệ trúng thưởng của thứ này cực thấp, chỉ chiếm một góc nhỏ, đoán chừng rất khó rút được.

Ừm, đại khái là đang vẽ bánh.

Mọi người nghe được lời của Phương Tiên Nhi, lúc này mới yên lòng, từ dưới đất bò dậy, thương lượng người tiếp nhận đồ vật.

Cuối cùng vẫn quyết định để đám người Tảo Nhi, Lưu Nhị Sơn cùng đi chạm vào pháp thuật.

Mấy người Tảo Nhi thấp thỏm đi đến trước mặt mâm tròn, nhìn nhau, ăn ý chọn thời cơ rồi cùng nhau vươn tay, dựa theo phân phó của Phương Tiên Nhi, sờ lên trung tâm mâm tròn vẫn luôn sáng kia.

Rất nhanh, các nàng liền kinh ngạc phát hiện, loại pháp quang này và loại ánh sáng lúc trước chọn thức ăn hoàn toàn khác biệt, sau khi đụng vào hoàn toàn không cảm giác được thực chất.

Nhưng nó lại có phản ứng.

Bởi vì ngay khi các nàng đưa tay lên, mâm tròn kia liền nhanh chóng xoay tròn, vòng đèn sáng ở trung tâm cũng trở nên càng thêm chói mắt.

Há to miệng, thu tay lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào bàn xoay kia.

Chỉ thấy nó nhanh chóng xoay mấy vòng, rồi cuộc tốc độ bắt đầu chậm lại, cuối cùng dần dần ngừng lại.

Thưởng xem như rút xong, đĩa quay lóe lên, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thịnh Quân nghe thấy từ hộp lấy hàng của mình truyền đến mấy tiếng vang lớn.

Xem ra phần thưởng đến rất nhanh.

Mấy người Tảo Nhi đợi thêm một lúc mới chần chờ đi đến trước mặt Thịnh Quân.

"Được rồi, mau lấy ra xem đi." Thịnh Quân cười nói.

Tảo Nhi liền đi lên trước, ngồi xổm xuống, từ trong hộp chúc phúc trước kia lấy đồ ăn ra, móc ra một cái rương gỗ lớn, kiểu dáng đẹp dài, đặt sang một bên, sau đó không ngờ lại liên tiếp móc ra ba cái cùng kiểu.

Nàng ấy thăm giật mình.

Trước kia kích thước đồ ăn cũng không lớn nên các nàng cũng không chú ý tới.

Trước mắt cầm hòm gỗ một lần, có thể rõ ràng phát giác được, trong hòm chúc phúc của Phương Tiên Nhi đoán chừng còn mang theo pháp thuật nào đó mà các nàng không nhìn thấy.

Mấy cái rương lớn như vậy, cứ như vậy từ bên trong móc ra!

Dựa theo lẽ thường, hẳn là hoàn toàn không nhét vào được mới đúng!

Nhưng mà, thần thông của Phương Tiên Nhi không chỉ có những thứ này, vốn là thứ các nàng không tưởng tượng được.

Không nghĩ nhiều nữa, Tảo Nhi lại sờ lên, phát hiện bên trong không còn rương nào nữa, lúc này mới đứng dậy.

Tất cả mọi người đều bu lại, vây quanh rương gỗ thăm dò.

Tảo Nhi liền mở nắp rương ra.

Trông thấy bên trong vậy mà chất đầy túi vải nhỏ lớn chừng bàn tay, khoảng chừng trên trăm cái.

Tảo Nhi kéo ra một cái túi vải.

Mặc dù túi vải này không có hoa văn gì, nhưng tính chất rất bóng loáng, màu sắc cũng thật sự là đẹp mắt, có xám có lam có đỏ có tím, rất nhiều màu sắc chỉ gặp qua ở trên quần áo của những gia đình giàu có kia.

Nàng ấy lại dùng tay bóp một cái, phát hiện bên trong bọc một khối cứng mong mỏng.

Quan sát một chút, mép túi vải được khâu bằng chỉ, đường may kỹ càng, cũng không để lại miệng túi để mở ra.

Đang lúc kinh ngạc, chợt nghe Thịnh Quân mở miệng:

"Thứ này gọi là Noãn Bảo Bảo. Lấy một cái xoa xoa, chờ một hồi, nó có thể nóng lên, ít nhất có thể nóng năm sáu canh giờ. Thời tiết càng lạnh, nhét vào trong quần áo, nhét vào chăn cũng có thể ấm áp hơn rất nhiều."

"Nhưng mỗi túi chỉ có thể dùng một lần."

Cũng may số lượng mấy rương này không ít, cộng lại đoán chừng có mấy trăm cái, hẳn là đủ dùng vào mùa đông.

Hệ thống ban thưởng loại Noãn Bảo Bảo này lại là kiểu thăng cấp.

Kích thước lớn hơn một chút thì không nói, lớp nhựa được đóng kín cũng được đổi thành một tấm vải đặc chế, mật độ nhỏ hơn so với vải thường dùng, bột phấn thể rắn được nhét bên trong cũng nhiều hơn.

Chỉ là không có chức năng dán, không thể dán lên quần áo, nhưng hẳn là cũng không quá ảnh hưởng đi...

Chương 87: Chương 87

Mấy người Tảo Nhi nghe xong, tất cả đều kinh ngạc, cầm Noãn Bảo Bảo này trong tay nhìn kỹ.

Chống lạnh đối với các nàng mà nói vẫn là vấn đề cần cân nhắc.

Không nghĩ tới, trước mắt lại có thể có được vật thần kỳ như vậy, xoa nắn một chút liền sẽ nóng lên, hơn nữa còn có thể nóng lên năm sáu canh giờ!

Nếu nói lương khô trước đó, mọi người nhìn thấy lương sau khi ngâm sôi được một nồi lớn, miễn cưỡng còn có thể lý giải nó vì sao no bụng.

Nhưng công hiệu của những Noãn Bảo Bảo trong tay nghe không khác gì tiên pháp.

Tảo Nhi cực kỳ ngứa ngáy trong lòng, rất muốn lập tức thử một chút.

Nhưng bây giờ nhiệt độ không tính là rất lạnh, nàng ấy lại không nỡ lãng phí, biểu lộ vô cùng xoắn xuýt.

Tâm tư của nàng ấy quả thực giống như viết ở trên mặt, Thịnh Quân thấy thế cười nói: "Gần đây nhiệt độ ban đêm cũng rất lạnh, buổi tối có thể để người sợ lạnh nhất thử xem hiệu quả thế nào."

"Lúc dùng nhớ lấy, đừng dán vào da quá lâu, cố gắng cách mấy lớp, đổi chỗ sưởi."

Nàng nhớ rõ nếu dán Noãn Bảo Bảo trong thời gian dài, rất dễ bị bỏng nhiệt.

Nói xong, mở phần giải thích, Thịnh Quân lại bổ sung:

"Đúng rồi, tuy thứ này chỉ có thể nóng một lần, nhưng sau khi dùng xong, khối rắn bên trong nó sẽ biến thành bột phấn, nhớ kỹ giữ lại bột phấn này, không được ném đi, sau này có thể dùng làm phân bón."

Hệ thống sản xuất loại Noãn Bảo Bảo này, có ghi chú là có thể dùng để chăm sóc cỏ cây.

Có nhiều công hiệu như vậy, giá cả khi rút được Noãn Bảo Bảo cũng rất cao, đối với cổ nhân mà nói, đây đích thật là một phần thưởng vô cùng tốt.

Lý bà tử kinh ngạc nói: "Cái gì? Bảo bối này dùng hết còn có thể làm phân bón?"

Theo kế hoạch của các nàng, sau khi vượt qua mùa đông, sẽ thử khai hoang trồng trọt, điều kiện trong núi khẳng định không thể so với đồng ruộng, phân bón tất nhiên không thể thiếu.

Giống như các nàng ngày bình thường chỉ có thể tích lũy phân bón cơ bản nhất, khẳng định không thể so sánh với loại mà Phương Tiên Nhi cung cấp.

Lần này thì tốt rồi, ngày sau trồng trọt càng có lòng tin!

Nương Xuyên Tử cũng vui vẻ nói: "Bột phấn bên trong, nếu giữ lại bón ruộng, trước hết phải mở bao bố này ra mới được. Vậy

bao bố này cũng có thể biến thành một mảnh vải nhỏ, sau này may vá quần áo có thể dùng tới!"

À, Phương Tiên Nhi thật sự quá chu đáo.

Mỗi lần cho đồ, bất kể là đồ ăn, hay là phần thưởng giống như vậy, đều có thể sử dụng triệt để.

Những bảo bối có thể sử dụng toàn diện này, thật sự làm những người nhà nghèo như bọn họ thỏa mãn!!

Dầu đậu ép xong không dâng lên được, ngược lại là nhận mấy rương đại lễ của Phương Tiên Nhi, người trong thôn vừa ấm lòng lại cảm động.

Tạm biệt Phương Tiên Nhi, mang những kỳ vật gọi là "Noãn Bảo Bảo" kia chuyển về trong động.

Sau khi làm xong, mọi người cũng không quên bỏ dầu đậu vào trong hộp đào vàng đã ăn hết để tích trữ, bàn bạc một phen, định ngày mai ăn một bữa rau dại xào, nếm thử mùi vị của loại dầu đậu này.

Chuyện vụn vặt rất nhanh liền lay hoay đến trước khi ngủ.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, vẫn lấy ra một miếng Noãn Bảo Bảo màu xám, dự định để cho lão nhân sợ lạnh nhất trong thôn dùng thử.

Chỉ có dùng, mới có thể trực quan cảm nhận được hiệu quả, đối với khả năng chống lạnh của nó cũng có cái cảm nhận chính xác.

Hơn nữa, chờ dùng hết rồi, cũng vừa vặn có thể nhìn xem loại bột phấn mà Phương Tiên Nhi nói có thể coi như phân bón đến cùng là đáng đáp thế nào.

Nàng ấy âm thầm suy tư một vòng, nếu nói nơi này ai sợ lạnh nhất, nhất định là mẹ ruột Lưu Nhị Sơn, Triệu bà tử.

Giống như thời tiết gần đây, mọi người đắp chăn mỏng cũng có thể ngủ ngon. Nhưng Triệu bà tử lại có chút ăn không tiêu, chỉ đắp một lớp, ngủ đến nửa đêm liền tỉnh lại.

Cho nên mỗi ngày khi bà ấy ngủ, đều phải trải hết quần áo của người trong nhà lên trên chăn, đốt lửa trong động cũng phải tắt muện hơn một chút, như vậy mới có thể ngủ ngon một chút.

Bây giờ để cho bà ấy thử dùng cái Noãn Bảo Bảo này, không thể thích hợp hơn.

Tảo Nhi liền cầm đồ đi tìm Nhị Sơn thúc, muốn hẩn chuyển giao.

Lưu Nhị Sơn nghĩ nghĩ, Tảo Nhi có thể nhớ đến mẹ của hẩn, là chuyện khiến người ta cảm thấy rất thỏa đáng.

Dù sao cũng phải gọi người trong nhà trực tiếp nhận lấy ân tình này, như vậy tốt hơn nhiều so với việc hẩn đi giao đồ vật.

Thế là trực tiếp mang theo Tảo Nhi đi vào trong động, nơi các lão nhân ở.

Bên này các lão nhân còn chưa ngủ, đang theo Phương Tiên Nhi nói phân bón, thảo luận chuyện trồng trọt.

Chương 88: Chương 88

Phải biết rằng trước kia khi ở trong thôn, mỗi người bọn họ đều là lão nông có kỹ năng trồng trọt. Cho dù thể lực không so được với người trung niên, luận kinh nghiệm cùng kiến thức, tất cả đều là đứng ở hàng đầu.

Trồng nhiều, thấy cũng nhiều, chủ đề giống như trồng trọt, ở chỗ bọn họ được bàn luận rất sôi nổi.

Thấy các lão nhân tán gẫu khí thế ngất trời, nhất thời không ai chú ý bên này.

Lưu Nhị Sơn đành phải bất đắc dĩ mở miệng cắt ngang bọn họ: "Nương, Tảo Nhi đưa đồ tới cho người."

Người trong động rất nhanh ngừng nói, đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Triệu bà tử cười rộ lên, ngữ khí thân thiết nói: "Tảo Nhi ngoan, tặng Triệu nãi nãi thứ tốt gì thế?"

Tảo Nhi nói: "Ai, không phải cháu tặng nha, đều là bảo bối Phương Tiên Nhi cho, cháu chẳng qua là mượn hoa hiến phật, mang tới mà thôi!"

Triệu bà tử kinh ngạc nói: "A... giỏi rồi, lúc này mới bao lâu đâu, cháu nói chuyện không khác gì tú tài! Phạt hoa gì đó, vừa nghe chính là người trong bụng có chữ mới có thể nói ra được, ta thấy học vấn của cháu sớm muộn gì cũng có thể so sánh được với tú tài công kia!"

"Không không, cháu còn kém rất xa, cũng chính là gần đây ngẫu nhiên học được, mới có thể lấy ra khoe khoang một chút!"

Tảo Nhi được khen đến ngượng ngùng, vội vàng xua tay, sau đó lấy ra Noãn Bảo Bảo màu xám tro, bước nhanh đi đến trước mặt Triệu bà tử, lại nói:

"Thân nãi nãi, biết bà luôn sợ lạnh nhất, Phương Tiên Nhi cho thứ này, bà cũng thích hợp dùng nhất. Đêm nay bà dùng nó làm ấm chăn thử xem, ngày mai cũng có thể nói cho mọi người biết, bảo bối này rất cuộc dùng tốt cỡ nào!"

"Hả? Cháu nói đêm nay muốn để cho một mình ta thử?" Triệu bà tử không dám tin mà chỉ vào mặt mình.

Bà ấy còn tưởng rằng, bảo bối này phải trữ hàng trước, chờ đến mùa đông thực sự lạnh không chịu được, mọi người lại cùng nhau dùng chứ.

Nhưng nghĩ lại, xác thực cũng nên thử hiệu quả trước một chút.

Như vậy nếu thật sự đến mùa đông, cũng biết cụ thể dùng vào lúc nào, dùng như thế nào, dùng ở chỗ nào, mới sẽ không lãng phí.

Triệu bà tử thấp thỏm chà chà tay: "Haiz, nếu không, hay là cháu dùng đi! Ta sợ cái miệng ngốc nghếch này của ta, chỉ có thể nói ra chữ tốt, lại không nói ra được nó rất cuộc tốt ở chỗ nào, dùng cũng vô ích!"

Tảo Nhi không đồng ý nói: "Sao lại là vô ích? Nãi nãi, ngày thường người biết lạnh hay ấm, đương nhiên là người thích hợp nhất. Cũng không cần người nói thêm cảm nhận gì, chỉ cần dùng nó rồi, người cảm thấy không lạnh, có thể ngủ ngon, vậy những người khác như chúng cháu mùa đông lại dùng, tất nhiên cũng sẽ không lạnh!"

"Vả lại chúng cháu còn chờ dùng hết nó, đem bột phân bón tháo ra cất giữ, lại đem vải bố này rửa sạch sẽ, dùng làm miếng vá, làm sao cũng sẽ không phí phạm đâu!"

Những lời này có lý, Triệu bà tử cũng không từ chối nữa, cẩn thận dùng hai tay nhận lấy Noãn Bảo Bảo.

Tảo Nhi dặn dò: "Phương Tiên Nhi đã nói, phải bẻ thứ này ra, xoa xoa một cái, để cho phần cứng bên trong nó mềm ra chút, đợi thêm một hồi, mới có thể bắt đầu nóng lên. Từ ấm đến nóng, nó có thể nóng lên trọn vẹn năm sáu canh giờ đấy!"

Triệu bà tử nói: "Vậy nếu không bây giờ ta xoa xoa, chúng ta cùng nhau nhìn xem nó nóng lên thế nào?"

Tảo Nhi đồng ý, nàng ấy quả thật có chút tò mò.

Động tác của Triệu bà tử rất nhẹ nhàng bẻ túi vải trong tay ra.

Lưu Nhị Sơn thấy thế chen vào một câu: "Nương, lực đạo này của nương hơi yếu thì phải? Còn phải dùng chút lực, bằng không làm sao bẻ nát khối rắn ở bên trong được?"

Triệu bà tử nghe xong, cắn răng một cái, dùng chút sức lực trên tay bẻ gãy, khối rắn kia vẫn không hoàn toàn nát ra, nhưng so với trước đó thì xốp hơn không ít.

Bà ấy do dự hỏi: "Như vậy có được không?"

Tảo Nhi cũng không biết, lắc đầu nói: "Hay là trước tiên chờ xem? Nếu như không nóng lên lại tiếp tục chà chà?"

Cũng may không để các nàng chờ bao lâu.

Rất nhanh, Triệu bà tử liền kinh hỉ kêu lên: "A! Bảo bối này thật sự nóng lên rồi, quả thực là thần kỳ!"

Mấy người Tảo Nhi cả kinh, cũng đưa tay lên sờ, quả nhiên là ấm áp.

"Năng lực của Phương Tiên Nhi cũng quá lớn..."

Tuy rằng lúc cầm tới tay, các nàng đã nghe Phương Tiên Nhi nói qua công hiệu. Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, tự tay sờ được, vẻ khiếp sợ nên có lại một chút cũng không thiếu.

Chương 89: Chương 89

Một cái túi vải nhỏ như vậy, một khối cứng rắn, không cần nhóm lửa, đã có thể nóng hổi, còn có thể nóng lâu như vậy, rốt cuộc là pháp thuật lợi hại như thế nào mới có thể làm được đây?

Chẳng lẽ nói, Phương Tiên Nhi là cắt ánh nắng từ trên mặt trời xuống, đưa đến trong tay các nàng?

Nhưng hẳn là không phải, nó khác với mặt trời, cũng sẽ không phát sáng.

Lại nói tiếp, lúc Phương Tiên Nhi bảo các nàng chọn thức ăn, loại ánh sáng của pháp quang kia, còn có bàn xoay hư vô mờ mịt trong không trung kia, lại đều tương phản với Noãn Bảo Bảo này, chỉ phát sáng chứ không phát nhiệt.

Có lẽ là sau khi Phương Tiên Nhi hấp thụ ánh nắng, lại chia nó thành hai.

Một nửa phát sáng có thể biến vật, một nửa phát nhiệt có thể sưởi ấm, sau đó hết thảy đều ban phát đến trên đầu các nàng.

Đồ Phương Tiên Nhi tặng cho các nàng, mỗi thứ đều là kỳ vật số một thế gian này!

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ lung tung, nhiệt độ của chiếc túi vải kia đã ấm đến mức nóng, cầm trong tay cũng không khác gì cái lò.

Người trong thôn cũng không biết, kích thước của thứ này thông thường mà nói cũng không lớn như vậy. Hiện tại cái phát đến trong tay bọn họ đã được cải tiến, lớn chừng túi nước ấm, rắn chắc dày nặng, hiệu quả xác thực có thể so với lò sưởi.

Mắt thấy đã đến giờ nghỉ ngơi, mấy người Tảo Nhi không ở lại thêm nữa, lại nói hai câu, rất nhanh đã rời khỏi sơn động.

Triệu bà tử cũng xoay người sang chỗ khác, cầm lấy trăn bảo nóng lên này, lại để cho những người khác trong động sờ mó một vòng, sau đó mới trở lại chỗ chặn đệm của mình.

Mở chăn chui vào, Triệu lão hán đã giúp bà ấy ủ ấm chăn, lúc này còn chưa tính quá lạnh.

Ôm Noãn Bảo Bảo nằm xuống.

Triệu bà tử nghĩ thầm, bà ấy nhất định phải cảm nhận bảo bối này cho rõ ràng mới được, chờ chút nữa ngủ tiếp, tranh thủ ngày mai cùng mọi người nói mấy câu tâm đắc.

Nhưng mà, trong n.g.ự.c vẫn luôn nóng hầm hập, ôm một hồi, bà ấy mơ mơ màng màng lại dời Noãn Bảo Bảo lên trên bụng, cảm giác ấm áp thoải mái, quả thực làm người ta buồn ngủ.

Cũng không lâu lắm, mí mắt Triệu bà tử hoàn toàn khép lại.

Triệu lão hán ở bên cạnh, đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy tiếng bà lão nhà mình lên tiếng, cuối cùng thật sự nhìn không được, nghiêng đầu thấp giọng hỏi: "Lão bà tử, bà cảm thấy thế nào?"

Không ai trả lời, trong không khí chỉ truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ.

Triệu lão hán thở dài, lẩm bẩm: "Được rồi, xem ra hẳn là rất ấm áp, bằng không sao có thể ngủ như c.h.ế.t như vậy?"

Lẩm bẩm xong, ông ấy cũng chậm rãi thiếp đi.

Một đêm trôi qua.

Chờ Triệu bà tử tỉnh lại, trời còn chưa sáng.

Đêm nay ngủ thật là ngon, nửa đêm cũng không tỉnh lại.

Đầu óc của bà ấy từ trạng thái mờ mịt, dần dần tỉnh táo lại. Chợt nhớ tới cái gì, vội vàng lấy tay lục lọi trong chăn một phen, dựa vào nguồn nhiệt tìm được Noãn Bảo Bảo, một lần nữa cầm nó về trong tay.

Vừa sờ, vẫn còn nóng hằm hập đây này!

Triệu bà tử đang vui vẻ đùa nghịch, quay đầu nhìn lại, phát hiện Triệu lão hán bên cạnh, mắt quàng thâm, nửa khuôn mặt chôn ở trong chăn, dùng mắt cá c.h.ế.t u oán nhìn bà ấy chăm chăm.

Bà ấy giật nảy mình, nhin không được vỗ nhẹ bả vai của ông ấy một cái: "Làm ta sợ muốn chết, lão già thối nhà ông, sao nhìn ta như vậy, bộ dáng giống như tử quỷ tìm kẻ thù trong mộ phần trả thù vậy!"

Triệu lão đầu thở dài, đầy giọng ủy khuất khó mà kể ra.

Hóa ra, có lẽ là nửa đêm ngủ đến lạnh chân, nên Noãn Bảo Bảo của Triệu bà tử từ từ trượt đến chỗ bắp chân.

Ấm chân một hồi, nửa người trên đoán chừng lại lạnh, Noãn Bảo Bảo kia lại bị kéo lên, một lần nữa ôm về trong ngực.

Cứ như vậy từ trên xuống dưới, lặp đi lặp lại, Triệu bà tử đều là theo bản năng làm trong giấc mơ, không hề phát hiện ra, nhưng

tay chân thỉnh thoảng lại cựa quậy qua lại, đánh thức Triệu lão hán từ trong mộng!

Ông ấy thật sự rất khổ!

Triệu bà tử nghe xong, bắt đầu chột dạ.

Xem ra, cách dùng bảo đảm nhất của Noãn Bảo Bảo này vẫn phải ôm một cái vào trong ngực, đặt chân một cái nữa.

Triệu lão hán nói mình muốn ngủ bù một lát, Triệu bà tử liền từ trong chăn bò dậy.

Chương 90: Chương 90

Những người khác cũng lục tục tỉnh lại, vừa tỉnh lại, đều là hỏi chuyện của Noãn Bảo Bảo kia.

Bà ấy lập tức nói: "Còn rất nóng, Phương Tiên Nhi đã nói, nó có thể nóng đến năm sáu canh giờ, lúc này còn chưa tới lúc!"

Đơn giản thu dọn một phen, Lưu Nhị Sơn cùng Tảo Nhi các nàng cũng tới xem tình huống.

Triệu bà tử kể lại chi tiết những chuyện mình trải qua tối hôm qua, có chút áy náy nói: "Ai, lão bà tử thật sự là không dùng được, còn chưa dùng tốt, người đã ngủ rồi, nhưng nó khẳng định là vẫn luôn nóng, bằng không ta ngủ không được say như thế!"

Đồng thời, cũng không quên lấy ví dụ của lão đầu nhà bà ấy, nói thứ này dùng một lần hai cái là tốt nhất.

Bà ấy còn nghĩ đến một điểm: "Đợi đến mùa đông, bên ngoài lạnh, nếu các người còn định ra ngoài thì nhét cho mấy cái vào người, có thể sưởi ấm cơ thể, còn không dễ bị cảm lạnh."

Tảo Nhi nghe xong, vui mừng nói: "Chủ ý này rất hay, nhưng mà dù sao cũng là đồ vật hiếm có, không đến lúc cần thiết thì ta vẫn nên dùng tiết kiệm một chút đi!"

Noãn Bảo Bảo vẫn còn nóng, sờ vào khối cứng bên trong tựa hồ đã tan ra một chút, nhưng còn chưa tới thời điểm mở vải ra.

Tảo Nhi tiếc nuối nói: "Trước khi cháu ra ngoài đoán chừng là không nhìn thấy bột phân ở bên trong, chỉ có thể chờ trở về rồi xem lại."

"Không sao, chúng ta xé ra sẽ đặt nguyên si một chỗ, bảo đảm người vừa về là có thể nhìn thấy!" Triệu bà tử nói.

Noãn Bảo Bảo tạm thời để sang một bên, sáng nay còn có chuyện lớn phải làm, đó chính là dùng dầu đậu xào rau ăn.

Tạm thời làm một cái nồi đá mỏng, vải lại trong thôn không phải ai cũng có thể khống chế độ lửa của món xào, liền thương lượng, giao việc xào rau này cho Hà Hoa làm, làm nhiều một chút, mọi người mỗi người một miếng, mặt khác lại nấu chút cháo ăn liền.

Gần đây các nàng đã nghĩ ra cách ăn rất ngon, lấy một ít lương khô nghiền nát, để trong hộp dự phòng, ngày thường mặc kệ làm cái gì cũng bỏ vào trong một ít, mùi vị phong phú hơn, còn có thể khiến đồ ăn khác cũng trở nên no bụng.

Giống như hôm nay định húp cháo, rắc một ít vào cháo, cháo sẽ biến thành vị ngọt mặn.

Một món rau dền xào dầu nhỏ lại ăn chung với món cháo ngon miệng, thật sự không dám nghĩ cuộc sống này hạnh phúc đến mức nào.

Hạnh Nhi các nàng rửa sạch rau dền, giữ cho khô nước, bưng một giỏ nhỏ tới, sau đó liền cầm bình đi nấu cháo.

Bên này Hà Hoa đã đặt nồi đá lên trên bếp lò, lửa cũng đã cháy bùng bùng, đáy nồi dần dần nóng lên.

Lại qua một hồi, nàng ấy mở bình dầu ra, cẩn thận từng li từng tí đổ một ngum dầu đậu vào, đợi thêm chốc lát, dầu dần dần sôi lên.

Nàng ấy ném rau dền vào trong nồi xào một lúc, đổ bát ra để sẵn, như vậy có thể giữ được cảm giác non mềm của rau xanh.

Đây là kỹ năng mà trước đây khi nàng ấy ở trong thôn ăn tiệc học được từ một người ngoài thôn có tay nghề nấu ăn rất giỏi.

Tiếp theo, nàng ấy lại đổ một chút dầu, cắt một ít tỏi đại rồi bỏ vào thêm chút vị, sau đó cắt một ít nấm và một miếng thịt hươu to bằng ngón tay cái, bỏ vào rồi xào với dầu.

Đợi xào xong, lại đổ rau dền trước đó vào xào chung.

Trong tay không có muối để điều vị, nhưng cũng không làm khó được thôn dân thông minh.

Hà Hoa lấy chút bột gà nấm hương làm muối, như vậy còn có thể làm cho thức ăn thêm chút vị tươi của canh gà.

Nhìn đúng thời cơ, trực tiếp nâng nồi lên đập lửa, món ăn xào dầu mang theo mùi thơm của nồi cứ thế ra đời.

"Hà Hoa thẩm thẩm, món ăn thẩm xào cũng quá thơm đi!" Tảo Nhi ở bên cạnh nhìn chăm chăm, thèm nhỏ dãi.

Món ăn này dùng dầu xào ra, thật sự không giống với đồ ăn nấu trong nước, ngửi thấy liền có một cỗ hương thơm, không ngừng khiến người ta thèm ăn.

Khó trách nói, trước kia vào huyện thành, nơi đó quán rượu cao cấp xung quanh đều rất thơm, tám phần cũng là bán món xào đi.

Lại nói đến món rau xào dùng dầu đậu này.

Mặc dù tính chất của nó khác với mỡ heo, nhưng mùi dầu này cũng thật sự là không có gì để nói.

Một rổ rau đại bình thường, giống như xào như vậy liền biến thành món ăn ngon.

Mắt thấy cháo cũng đã nấu xong, đồ ăn cũng đã xào xong, bọn nhỏ nhẩy căng hoan hô chạy qua.

Rốt cuộc cũng có thể ăn cơm rồi!

Chương 91: Chương 91

Món xào được chia vào tay mỗi người, cũng không có bao nhiêu, nhiều lắm là chỉ được khoảng một đĩa.

Đoàn người đi múc cháo tới trước, bảo Hà Hoa trực tiếp gấp thức ăn vào trong chén.

Chờ món rau béo ngậy còn mang theo vài phần mùi thịt vào bát, trôi nổi trên bát cháo, cầm đũa lên gấp một hai cọng, chớp mũi có thể ngửi được loại mùi thơm mà dầu mang tới.

Làm người ta thèm nhỏ dãi, không kịp chờ đợi đã đưa đồ ăn vào trong miệng.

Người trong thôn rất khó hình dung ra, rau bỏ thêm dầu đậu là ngon như thế nào.

Tuy thêm thịt vào, nó vẫn thiếu hương vị so với mỡ heo, nhưng lại có một đặc điểm khác, có lẽ là do gói gà nắm hương, còn có thể ăn ra vị tươi nồng đậm.

So với trong tưởng tượng của tất cả mọi người thì còn đáng ngạc nhiên hơn.

Rau dại nấu nước, trước đây mọi người đều ăn không ít.

Mà món xào thêm dầu đậu này, lại giống như là rót linh hồn vào rau dại thanh đạm không có gì lạ, còn mang theo mùi thơm của

tỏi đại, lại kết hợp với gói bột thơm ngon làm muối, ăn một miếng, khỏi cần nói có bao nhiêu thỏa mãn.

Ăn qua một đĩa rau xào, còn lại thì dùng đĩa trộn cháo với rau lại, biến thành một bát đồ ăn thập cẩm.

Đừng nhìn cái món thập cẩm này có vẻ không ngon.

Nhưng đối với các cổ nhân mà nói, có lẽ là trước kia đói đến sợ, trước mắt trong bữa cơm đã có thể có nguyên liệu nấu ăn phong phú như thế, thậm chí còn có cả dầu mỡ, chỉ là nhìn thôi đã cảm thấy trong lòng thỏa mãn, nghĩ thôi đã thấy rất hạnh phúc.

Nếu để Thịnh Quân biết ý nghĩ này, chắc chắn sẽ cảm thấy, nếu để cho các cổ nhân ăn lẩu, sợ là hạnh phúc đến ngất luôn mất.

Dù sao, đối với người yêu thích món thập cẩm mà nói, nồi lẩu hân là đỉnh của chóp!

Đám người bưng bát, hiếm khi ở giờ cơm toàn bộ tập trung ở ngoài sơn động, hoặc ngồi xổm hoặc đứng, vô cùng náo nhiệt mà ăn cơm.

Bưng thức ăn mỹ vị, nói chuyện thú vị, bữa sáng kết thúc trong bầu không khí hòa thuận.

Bọn nhỏ đi rửa chén.

Hà Hoa tranh thủ trộn chút bánh bột đậu còn thừa lại trước đó thành bã bánh quy, lại dùng nồi đá chiên khô, cho mấy người Tảo Nhi mang theo ra ngoài, trên đường đói bụng cũng có thể ăn.

Đội ngũ ra ngoài tìm thức ăn cũng đang sắp xếp lại những thứ cần mang theo.

Đại Ngưu đang bận rộn, chợt nhớ ra điều gì đó, vỗ đầu nói: "A, gần đây nhiều chuyện, thiếu chút nữa quên mất, ngày mai hẳn là ngày giao dịch đồ vật với mấy người Thạch thúc rồi!"

Tảo Nhi gật gật đầu, nói: "Được, vậy tối nay trở về liền chuẩn bị đồ tốt, sáng mai trực tiếp mang ra khỏi núi."

Nàng ấy suy nghĩ một chút lại hỏi: "Lần này ai đi đưa?"

Đại Ngưu nói: "Nếu không thì ta và Phát Tông thúc đi đi? Hai ta cũng coi như là người giao thiệp lâu nhất với bọn họ."

Lý Phát Tông gật đầu, không có ý kiến gì, những người khác cũng cảm thấy hợp lý.

Nhân tuyển rời núi cứ như vậy được định ra, chờ buổi tối trở về lại cân nhắc chương trình cụ thể.

Mọi người gác việc này sang một bên, mang đồ tốt chuẩn bị ra ngoài, làm xong việc hôm nay trước.

Trước đó bởi vì thời tiết mưa dầm, các nàng vốn muốn đi qua ngọn núi thấp kia nhìn xem, kết quả chậm trễ hồi lâu cũng không đi được.

Hôm nay thời tiết không tệ, rốt cuộc có thể đi dò xét tình huống.

Bởi vì trong lòng có phương hướng rõ ràng, đoàn người bước chân nhẹ nhàng xuất phát, trên đường hoàn toàn không có chậm trễ thời gian.

Tới gần giữa trưa, quả nhiên đi tới sườn núi tiếp giáp với ngọn núi thấp.

Cẩn thận dò đường, hao tổn khí lực một phen, rốt cuộc đi vào khu vực núi thấp.

"Bên này cây cỏ nhìn có vẻ nhiều hơn một chút." Lưu Nhị Sơn nói.

Rõ ràng cách gần như vậy, ngọn núi bọn họ đang ở nhìn thưa thớt hơn rất nhiều.

Tiến vào nơi xa lạ chưa bao giờ đặt chân, bọn họ không thể lỗ mãng, mỗi một bước đều đi rất cẩn thận.

Bởi vì cỏ trên mặt đất bên này càng thêm rậm rạp, xác suất có rắn ẩn nấp cũng lớn hơn rất nhiều, vừa đi vừa cầm gậy gõ thật kỹ mặt đất mới được.

Cứ như vậy đi ra ngoài một đoạn đường, đoàn người tìm được rất nhiều nấm, có mọc trên mặt đất, có mọc trên cây.

Đại khái là trước đây không lâu vừa mưa, số lượng thật đúng là không ít, nhìn qua thì biết một chút, nhưng đa số đều là không biết.

Nhưng có Phương Tiên Nhi ở đây, trong lòng mọi người đều rất kiên định, liền thu nhặt từng cái, bỏ hết vào trong sọt.

Vô luận có độc hay không, mang về đều có thể dâng cho Phương Tiên Nhi, chắc chắn sẽ không uổng phí sức lực.

Chương 92: Chương 92

Sau khi bỏ nắm vào, lại nhìn thấy một số cây cỏ đã có tên, có một số còn có hàng tồn trong động, còn một số đối với bọn họ mà nói, không quá cần thiết, nên không hái.

Đi thêm về phía trước một đoạn, Đại Ngưu bỗng nhiên dừng bước, gỡ cung trên lưng xuống, nói là thấy có con gà rừng chui vào bụi cây.

Mọi người liền ngừng lại động tác, nín thở, yên lặng đợi một hồi, quả nhiên nhìn thấy bên trong bụi cây kia vang lên động tĩnh không rõ ràng.

Cũng không lâu lắm, ở trong khe hở của cành lá có thể mơ hồ nhìn thấy một cái đầu gà lấp ló.

Thấy gà rừng nấp trong cỏ không nhúc nhích, Đại Ngưu liền từ trên lưng mò lấy một mũi tên gỗ cài vào cung, chậm rãi kéo ra, một giây sau, mũi tên liền lấy thế phá không b.ắ.n ra!

Con gà rừng kia bị b.ắ.n trúng, dùng sức vỗ cánh, mang theo tiếng rít ngã ra khỏi bụi cây, không bao lâu liền không nhúc nhích.

Thấy b.ắ.n được con mồi, những người khác mới dám hô hấp, trong lúc nhất thời bốn phía đều là tiếng thở hổn hển.

Tảo Nhi cười khen: "Đại Ngưu, giỏi lắm, đoạn thời gian này tiến thuật của ngươi lại có tiến bộ rất lớn!"

Đại Ngưu lau mồ hôi trên trán, nói: "Cũng may con gà rừng kia nằm trong bụi cây không nhúc nhích, vả lại cách không xa, ta mới có thể b.ắ.n trúng. Phải biết kỹ thuật b.ắ.n vật sống của ta không thể so với cha ta, còn phải luyện thêm mới được!"

Hắn nói xong, bước nhanh lên trước, cầm gà rừng lên xem xét.

Con gà này cũng không biết đã ăn bao nhiêu thứ tốt, trên người to béo, bình thường chạy nhảy trong núi, chất thịt lại rất chắc.

Nếu hầm thành canh gà, mỗi người được chia hai miếng thịt, đều có thể no bụng thỏa cơn thèm một phen.

Đại Ngưu xử lý đơn giản gà xong, gói lại, bôi chút thuốc bột che mùi rồi bỏ vào trong gùi.

Lúc đứng dậy, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đẩy bụi cây vừa rồi gà rừng nấp ra xem, quả nhiên phát hiện bên trong có một cái ổ cỏ đơn giản, trong ổ có rất nhiều trứng gà rừng.

Trứng của con gà rừng này có màu nâu xám nhạt, Đại Ngưu kích động đếm, vậy mà có tới mười hai quả.

"Mau tới, mau tới, nơi này có rất nhiều trứng gà!"

Hắn vội vàng quay đầu lại gọi mấy người Tảo Nhi tới, bưng đồng cỏ ra, lại lấy chút cỏ mềm bọc trứng gà, cẩn thận từng li từng tí nâng lên, bỏ vào trong sọt sau lưng Thiết Trụ.

"Khá lắm, có trời mới biết ta đã bao lâu rồi chưa được thấy trứng gà, ngay cả mùi vị của nó ta cũng sắp quên sạch rồi!" Thiết Trụ nói.

Lại được trứng gà rừng, mọi người đều rất vui vẻ.

Ngược lại không có ai tiếc hận con gà rừng này là mẹ, bắt sống trở về nuôi còn có thể đẻ trứng.

Một là đám người bọn họ mới tới núi thấp, không quen thuộc địa hình, không có bản lĩnh bắt sống gà rừng.

Hai là cha Đại Ngưu cũng từng thử qua, phát hiện loại gà rừng này cũng không dễ thuần phục, cho dù bắt về, cũng sẽ tuyệt thực làm ầm ĩ.

Giống như gà bọn họ nuôi trước kia, nghe nói trước kia cũng là gà rừng thuần phục được, nhưng loại gà này cũng không biết bị người thuần hóa qua bao nhiêu đời mới có thể ngoan ngoãn để cho người nuôi đẻ trứng.

Thu dọn trứng gà rừng xong, lại lột da thêm mấy miếng bánh đậu, đoàn người lại tìm được một cây mạn rừng.

Đáng tiếc quả mạn thường kết quả vào mùa hè, bây giờ thì không có quả ăn, chỉ có thể ghi nhớ vị trí của cây này trước, năm sau có cơ hội, lại tới hái mạn ăn.

Nhìn thời gian đã gần đến giờ, sợ trước bữa tối không về được, mọi người liền lên đường trở về.

Đáng tiếc hôm nay lại không phát hiện tung tích của thạch cao, xem ra chuyện làm đậu hũ này tạm thời là xa xa khó với.

Nhưng trước khi các nàng đi, Thu Nương lại tìm được một bụi thực vật mới.

Lá cây màu xanh biếc, đầu tròn đuôi nhọn, không rộng không hẹp, dài bằng bàn tay. Nàng ấy bẻ một đoạn cành lá mang ở trên người, dự định sau khi trở về để cho Phương Tiên Nhi nhìn xem là vật gì.

Đường về không vội vã như lúc đi, giữa đường lại hái được không ít nấm dại.

Hôm nay có thể nói là thu hoạch lớn, mọi người vừa nói vừa cười trở lại trong động.

Vừa đặt giỏ xuống, Đại Ngưu liền cầm gà đi xử lý, còn Tảo Nhi thì đi tìm Triệu bà tử, nhìn tình hình của Noãn Bảo Bảo.

Noãn Bảo Bảo sau khi các nàng đi, rốt cuộc từ nóng chuyển sang ấm. Chờ đến buổi chiều, sờ vào hoàn toàn không ấm nữa, nương Xuyên Tử liền mở đường may của túi vải ra, đổ bột phấn màu nâu đen bên trong ra.

Nghĩ đến đó chính là phân bón.

Chương 93: Chương 93

Cất bột phần vào trong bình, nường Xuyên Tử lại tháo tấm vải xám xuống rửa sạch sẽ, dự định sau khi hong khô sẽ cất đi, sau này mọi người ai muốn vá quần áo thì lấy ra dùng.

Tảo Nhi cẩn thận lật xem bột phần đen kia một lần, cảm thấy màu sắc nó so với bùn đất thì đậm hơn một chút.

Phương Tiên Nhi có thể dùng pháp lực, khiến thú giống như bùn đất này nóng lên, biến thành Noãn Bảo Bảo kỳ lạ.

Lại rất gần gũi với cỏ cây, đặt tên cho tất cả hoa cỏ.

Xem ra so với yêu quái thú thì chân thân của nó càng có thể là yêu quái cỏ cây?

Cất bột phần đi, Tảo Nhi đi ăn cơm tối.

Chờ mọi người ăn xong, liền mang theo nắm và lá cỏ cùng đi tìm Phương Tiên Nhi.

Nghe Phương Tiên Nhi kể chuyện xưa, giảng giải tri thức, đã trở thành tiết mục hay nhất sau bữa ăn.

Thường ngày Thu Nường tự mình cầm cỏ cây tới hỏi rất nhiều thứ, hiện tại tất cả mọi người rất nguyện ý cùng tới nghe vài

câu, coi như là mở rộng tầm mắt, tăng thêm kiến thức.

Dưới ánh mắt của mọi người, Thu Nương lấy nấm ra, lần lượt nhét vào hộp bỏ tiền.

Mỗi lần nhét một cái, chờ Phương Tiên Nhi trả lời, mới nhét một cái, tránh cho không nhớ được.

Thịnh Quân quét hình từng thứ ném vào một lượt, phát hiện mọi người đều may mắn, lần này hái được nấm có thể ăn cũng không ít.

Có nấm bụng heo, nấm trân châu, dù vàng, nấm đùi gà... tất cả đều là những thứ ngon lành có thể ăn được.

Đương nhiên, cũng không hoàn toàn là có thể ăn, trong đó còn kèm theo rủi ro.

Thịnh Quân phát hiện, trong đó có một loại nấm kịch độc - Bạch Độc Tán.

Thứ này còn được gọi là nấm Nga Cao chí mạng.

Là một loại nấm toàn thân trắng nõn, thoát nhìn rất vô hại. Chỉ khi nào ăn vào, sẽ tạo thành tổn hại đối với gan, tỷ lệ tử vong cực cao.

Nghe được lời này, mọi người đều nghĩ mà sợ, vội vàng lấy ra toàn bộ Bạch Độc Tán, để Phương Tiên Nhi thần thông quảng đại lấy đi.

"Hóa ra trong thôn có người già từng nói, nấm bình thường màu sắc sặc sỡ đều không ăn được, nhưng nấm có vẻ ngoài đơn giản, rất nhiều loại đều có thể ăn, lời này quả nhiên không thể tin hoàn toàn."

Tảo Nhi thở dài nói: "Nói đến Bạch Độc Tán này, màu sắc không khác gì nhiều nấm ăn được, nhưng độc tính lại lớn như vậy!"

Hạnh Nhi nghe xong, tranh thủ thời gian nói ra tâm đắc học tập lớn nhất của mình: "Chúng ta không thể trông mặt mà bắt hình dong, cũng không thể dựa vào vẻ bề ngoài mà suy đoán nấm ăn được hay không, vạn vật trên đời này đều không thể trông mặt mà bắt hình dong!"

Ai, trong núi khắp nơi đều là cạm bẫy. Nếu không phải có Phương Tiên Nhi, các nàng muốn sinh tồn trong núi rừng này nhất định là mỗi bước đều khó khăn.

Rất nhiều thứ không biết, hoặc là chịu đói, hoặc là có tỷ lệ ăn nhầm đồ, mỗi thứ đều là nguy hiểm.

Xem xong nấm, Thu Nương lại đưa nhánh cỏ mình thu thập được cho Phương Tiên Nhi xem.

Thịnh Quân quét hình xong, kinh ngạc nói: "Cành cỏ này các người chỉ hái một cây? Chỉ hái lá cây, không đào xuống nữa xem sao?"

Nghe nàng nói như vậy, tinh thần của mọi người trong thôn chấn động, trên mặt đều lộ ra biểu tình chờ mong.

Có thể khiến Phương Tiên Nhi để bụng hỏi nhiều thêm hai câu như vậy, nói không chừng là bảo bối tốt!

Thu Nương vội vàng nói: "Vâng, lần này chỉ hái lá cây, chúng ta cũng không biết đây là vật gì, bộ phận nào hữu dụng, liền không đào xuống nữa!"

Đối với các nàng mà nói, đa số thời điểm, cỏ cây chỉ có bộ phận sinh trưởng trên mặt đất mới có tác dụng. Không phải ăn cỏ lá thì là ăn trái cây, rất ít khi cần đào xuống đất.

Trừ phi là rau dại, hoặc là dược thảo phải dùng rễ cây làm thuốc, mới có thể nhổ tận gốc.

Thịnh Quân "Ừm" một tiếng, nói: "Đối với đa số thực vật mà nói, quả thật là trên mặt đất hữu dụng hơn so với dưới mặt đất, nhưng thứ các người hái được lại tương đối đặc thù, nó tên là củ mài."

"Đào dưới đất một chút, hẳn là có thể đào ra một cái rễ cây thật dài, rễ cây kia giàu tinh bột, tương đối no bụng, có thể thay thế một phần lương thực chính, cơ bản có thể tính là nửa lương thực."

"Nhưng mà, dù sao cũng không tính lương thực chủ chốt, thỉnh thoảng ăn được, vẫn là không nên ăn quá nhiều. Ừm, còn có người tỳ vị hư lạnh, tốt nhất cũng đừng ăn."

Người trong thôn nghe thấy thế thì hoảng hồn.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, lại tìm được một thứ như vậy.

Tinh bột là cái gì, bọn họ nghe không hiểu, nhưng câu kia, có thể thay thế bộ phận món chính, tính là nửa lương thực, bọn họ nghe được rõ ràng!

Chương 94: Chương 94

Lý bà tử lập tức nắm c.h.ặ.t t.a.y hỏi: "Phương Tiên Nhi, nếu nó có thể làm lương thực, không biết chúng ta có biện pháp trồng một ít hay không?"

Thịnh Quân kiểm tra: "Đúng là ta biết cách trồng nó, có thể nói cho các người biết. Nhưng cuối cùng trồng được hay không còn phải xem chính các người, ta không thể cam đoan được."

Lý bà tử vội nói: "Cái này ta rõ ràng, người đã giúp chúng ta làm đồ ăn rồi, nào còn có đạo lý bắt người cam đoan nữa!"

"Làm phiền mới có được, giống như biện pháp ép dầu trước đó, dù sao cũng phải chúng ta tự mình động thủ, mới xứng đáng được thứ tốt như vậy!"

Thịnh Quân cười nói: "Được. Thứ này có hai cách trồng, một là dùng hạt giống, hai là dùng rễ cắt thành khúc. Nói đến hạt giống, qua một đoạn thời gian nữa lá của nó sẽ vàng, trên cành có thể nhìn thấy rất nhiều thứ giống như hạt đậu, các người hái một ít hạt to về, đó chính là hạt giống, sau này có thể dùng để ươm mầm..."

"Ừm, trừ những thứ này ra, kỳ thực còn có rất nhiều chi tiết, hiện tại nói sợ các người nhớ không được, sau này vẫn là đem thân và hạt giống của nó mang về, ta lại nói tỉ mỉ."

Nói đến lương thực, Thịnh Quân không khỏi lại suy nghĩ đến những hạt đậu rừng kia, bỗng nhiên nhớ tới hạt đậu hình như còn có thể làm nước tương.

Nhưng mà, nhanh chóng điều tra một chút, Thịnh Quân liền phát hiện làm xì dầu thật sự là một chuyện phiền toái.

Quá trình rườm rà không nói, quá trình còn rất dài, nàng đành phải bỏ đi ý nghĩ nói cho cổ nhân phương pháp sản xuất.

Người trong thôn cũng không biết Phương Tiên Nhi tư duy nhạy vọt, đều đang nghiêm túc nghe tin tức liên quan đến củ mài, đem những lời này ghi tạc trong lòng.

"Tuyệt đối không thể trì hoãn việc này được, ngày mai chúng ta lập tức đi đào rễ cây!" Tảo Nhi nói.

Nếu muốn đào đồ, khẳng định không thể không có cuốc, các nàng phải mang mấy cái cuốc đá qua.

Mất thấy lời nên nói cũng đã nói xong rồi, mọi người liền nói lời tạm biệt với Phương Tiên Nhi, trở về chuẩn bị chuyện đào củ mài cùng chuyện rời núi giao hàng.

Rất nhanh nói xong hạng mục đào củ mài, liền bắt đầu sắp xếp hàng hóa muốn giao dịch.

Giống như cháo ăn liền và đào vàng, mấy người Tảo Nhi không định lấy ra.

Vẫn chỉ lấy lương khô và mì ăn liền, đựng trong bọc quần áo như thường lệ.

Chờ đựng đồ xong, Đại Ngưu nói: "Lần trước Xử Sinh nói muốn lấy kim chỉ cho ta, hi vọng bọn họ có thể mang nhiều một chút,

các thẩm đều nói rất cần."

Lần này ra ngoài, cũng không chỉ vì giao hàng, còn có thể cùng bọn Xử Sinh hỏi thăm hướng gió trong huyện thành.

Dọn dẹp đồ đạc xong xuôi, không còn sai sót gì nữa, một đám người liền nghỉ ngơi, theo thông lệ là nghe Tổng Hàm Thanh đọc sách trước khi đi ngủ.

Một đêm không mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, hai nhóm người ăn qua loa rồi tự mình hành động, đi về hai hướng khác nhau.

Mấy người Tảo Nhi đi đến núi thấp đào củ mài, hai người Đại Ngưu buộc c.h.ặ.t t.a.y nải, rồi núi làm giao dịch, nghe tình báo.

Tạm thời không đề cập tới đào củ mài.

Chỉ nói bên Đại Ngưu, hai người vội vàng chạy tới nơi đã hẹn, thời gian còn sớm, nhưng Xử Sinh và Thạch thúc đã đứng ở đó chờ rồi.

Đối phương đoán chừng cũng là muốn sắp xếp người quen chạm mặt cùng bọn họ, giao thiệp sẽ thuận tiện hơn.

Còn chưa đi tới trước mặt, Thạch thúc đã liếc mắt thấy hai người bọn họ, mang theo khuôn mặt tươi cười nghênh đón, chủ động khai báo tình hình gần đây của huyện thành:

"Ài, lại gặp các người rồi, gần đây tin tức trong huyện càng kín hươ, ngoại trừ những phú hộ kia, lương thực nhà nào cũng báo nguy, hơn nữa có tiền không chỗ mua lương thực, ra khỏi thành còn phải nộp phí, ta xem sớm muộn gì cũng có nhiều loạn..."

"Nhưng mà chúng ta cũng mượn cơ hội từ trong tay người giàu có kiếm thêm chút tiền, các người mang thức ăn tới một chuyến

không dễ dàng, những thứ này xin nhất định phải nhận lấy."

Nói xong, liền móc ra một cái túi nhỏ đưa tới.

Đại Ngưu đáp một tiếng, nói cảm ơn, đưa tay nải đồ ăn bọn họ mang tới, sau đó mới cầm lấy bao bố nhỏ kia.

Mở ra xem, không ngờ lại có hơn một lượng bạc vụn, nhất thời giật mình.

Phải biết lần trước Thạch thúc bọn họ đã cho một phần tiền bánh bích quy, lần này lại bù nhiều tiền như vậy.

Đang xoắn xuýt, Thạch thúc bên kia đã kiểm kê xong hàng hóa, không thấy có đồ vật gì đặc biệt, ngược lại cũng không thất vọng.

Chương 95: Chương 95

Hắn thấy Đại Ngưu còn đang do dự, vội nói: "Có gánh nặng khác, hiện tại giá lương thực cao bao nhiêu, các người chắc chắn không rõ ràng lắm nhỉ? Huống hồ một cân lương thực bên này của người có thể chống đỡ được bao nhiêu cân chứ?"

Thấy hắn nói như vậy, Đại Ngưu chỉ có thể thu bạc trước.

Thạch thúc lại móc ra một cái túi vải đưa tới: "Còn có kim chỉ và vải các người muốn, ta tìm một chút đem tới, các người dùng trước đi, chờ lần sau chúng ta lại tìm."

Đại Ngưu nhìn qua, phát hiện không chỉ có kim chỉ và vải bố, còn có tấm vải trắng mỏng nhẵn nhụi, mở ra ước chừng hơn hai thước.

Đang muốn hỏi, chợt nghe Thạch thúc chủ động nói:

"Mảnh vải này là Hắc Chỉ lấy được từ vài ngày trước, cố ý nói muốn tặng cho Thu Nương, chúc nàng ngày sau đều có thể sống vui vẻ."

Nếu là lễ vật chỉ mặt gọi tên đưa cho Thu Nương, khẳng định không thể từ chối, chỉ có thể nhận lấy.

Nhưng mà mấy người Thạch thúc tìm đồ cũng dễ tâm, Đại Ngưu luôn miệng nói rất nhiều câu cảm ơn.

Thạch thúc xua tay nói: "Đều là chuyện có qua có lại."

Dừng một chút, lại hỏi: "Đúng rồi, trước đó các người đón tú tài kia vào núi như thế nào, về học vấn đối với các người có thể có trợ giúp?"

"Các người không biết, sau khi Chung Tư thoát thân, người của huyện nha cũng phát hiện con rể bọn họ bắt về đã chạy trốn, trong huyện cũng âm ỉ một trận, tìm người khắp nơi. Nha dịch kia cuối cùng không có mặt mũi, lại gả khuê nữ cho đồ đệ của mình, làm một hồi gả lớn nở mày nở mặt!"

Đại Ngưu kinh ngạc một phen, nói: "Tú tài công có học thức hơn người, bây giờ bọn nhỏ đều đang là học đồ của hắn. Diêm lão đại có thể bình an thoát thân thật sự là quá tốt, đúng rồi, các người bên kia không bị liên lụy chứ?"

"Vậy là tốt rồi." Thạch thúc nói, "Không cần phải lo lắng, chúng ta tự nhiên sẽ không có việc gì."

Hắn thở dài nói: "Chỉ là, cứ tiếp tục loạn như vậy, giao dịch của chúng ta không chừng sẽ không làm được lâu dài, chúng ta có lẽ cũng phải rời đi, lại xông về phía nam một lần."

"Tuy rằng phía nam cũng không được yên ổn, nhưng hắn là còn chưa đến mức hoang đường như vậy..."

Đại Ngưu ngơ ngẩn, có chút kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, nếu đến lúc đó trong huyện thật sự không ở lại được nữa, Thạch thúc bọn họ khẳng định cũng có thể bảo toàn bản thân, không cần quá mức lo lắng.

Dù sao bọn họ cũng có địa đạo, chạy trốn thì dễ dàng. Lại có tài nghệ trên người, đi đâu cũng có thể có được một miếng cơm ăn.

"Nếu như các người thật sự muốn đi, chờ ngày giao dịch mỗi tháng nói với ta trước một tiếng, hoặc là lần nào ta không thấy các người tới, trong lòng đã hiểu rõ tình huống rồi. Đến lúc đó sẽ chôn thức ăn dưới gốc cây khô này, các người có thể tới lấy, trên đường đi cũng có cái ăn." Đại Ngưu nói.

Thạch thúc dường như có chút động dung, qua hồi lâu mới nói "Được".

Sau đó nói: "Nhất định sẽ thông báo cho các người, như vậy, đến lúc đó nếu như các người cũng không sống tốt, không chê liên có thể đi theo chúng ta."

Đại Ngưu gật đầu đáp ứng, nhận lấy ân tình này của Thạch thúc.

Hôm nay giao dịch đã xong rồi, người hai bên cũng không tiện ở lại lâu, nhanh chóng nói lời từ biệt, đường ai nấy đi.

Từ đầu tới cuối, Xử Sinh vẫn luôn ỉu xiu, cũng không nói mấy câu.

Thạch thúc vừa nãy cũng không đoái hoài tới hắn, lúc này đi trở về, để ý thấy, sờ lên đầu của hắn: "Chúng ta còn không nhất định phải đi đâu, người ỉu xiu cũng quá sớm rồi, thật là một đứa bé tâm tư khó hiểu."

"Thạch thúc, ta không có việc gì, không cần lo lắng." Xử Sinh nói, "Ta chỉ là có quá ít nên mới có thể yếu ớt như vậy."

Thạch thúc nhìn hắn hồi lâu, nuốt xuống rất nhiều lời qua loa, chân thành nói:

"Nói như thế nào đây. Người cả đời này tựa như lá cây, sinh trưởng lụi tàn, héo rũ tự tán, đều không tự chủ được. Gặp nhau

hoặc là chia xa đều là việc nhỏ không thể bình thường hơn. Có thể ở bên người cả đời đại khái cũng chỉ có bản thân người."

"Mặc kệ thế nào, mặc kệ đi đâu, chỉ cần chúng ta đều sống thật tốt, không phải là chuyện tốt nhất sao?"

Nói xong, hắn lại lắc đầu thở dài: "Người cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, mau lớn lên đi. Ngày sau nếu Thạch thúc không ở bên cạnh, lại không có người khác có thể gánh vác, đám người chúng ta còn không phải trông cậy vào người sao?"

Không đợi Xử Sinh trả lời, hắn lại ngồi xổm xuống nói, "Lấy thứ tốt đeo sau lưng, ta cũng người trở về. Hai người chỉ cần đi bộ bằng hai chân cũng có thể tiết kiệm khí lực một đôi chân."

Xử Sinh không nhịn được cười, rất nhanh đã nhảy lên lưng Thạch thúc, ôm chặt cổ của hắn: "Thật là nói mò, loại lời này ngay cả Hắc Chỉ cũng không lừa được, còn muốn lừa ta!"

"Lại nói, Hắc Chỉ thông minh hơn người nhiều."

Một đường đấu võ mồm, hai người cứ như vậy loạn choạng đi về phía huyện thành.

Chương 96: Chương 96

Lúc đám Đại Ngưu mang đồ về chỗ ở vẫn còn sớm, đám người Tảo Nhi đi đào củ mài, còn chưa trở lại.

Hắn liền sửa sang lại một chút đồ vật, chạy một chuyến, đem vài bộ kim chỉ giao cho mấy vị thẩm thẩm, lại lấy ra vài trắng mịn Hắc Chỉ đưa cho để sang một bên, tính toán chờ Thu Nương trở về lại cho nàng ấy.

Còn có hơn một lượng bạc kia, cũng phải cầm trước, chờ đến khi mọi người đều ở đây, lại đi dâng cho Phương Tiên Nhi.

Làm xong những việc này, thấy không có chuyện gì có thể làm, Đại Ngưu gãi đầu, đi tìm Hạnh Nhi các nàng, theo Tổng tú tài cùng nhau học chữ.

Nơi học chữ vẫn là ở trước mặt Phương Tiên Nhi, Đại Ngưu quen thuộc đi qua.

Tổng Hàm Thanh thấy thế, quan tâm hỏi hắn: "Lần này rời núi có thuận lợi không?"

Đại Ngưu cười nói: "Cũng được, không gặp phải chuyện gì phiền lòng."

Nói xong, hắn bỗng nhiên nghĩ đến đồng tin tức kia của huyện nha, do dự một lát liền nói cho Tổng Hàm Thanh.

Dù sao cũng có chút quan hệ với tú tài công mà nhỉ?

Tổng Hàm Thanh nghe xong, gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Đại Ngưu suy nghĩ một chút, lại nói ra tình thế hỗn loạn ở huyện thành, tiện thể nhắc tới chuyện đám Thạch thúc có thể sẽ xuôi nam.

Tổng Hàm Thanh hơi giật mình, một lát sau mới cảm khái nói: "Xem ra cuộc sống trong thành thực sự không dễ chịu, chúng ta bây giờ ở trong núi sống an ổn như vậy, cũng là nhờ có Phương Tiên Nhi che chở."

Đại Ngưu rất đồng ý: "Ai, ai nói không phải chứ?"

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, cũng không chậm trễ thời gian nữa, rất nhanh lại vùi đầu vào học tập.

Vừa học đã học đến trước giờ cơm tối.

Bọn nhỏ hốt hoảng buông cành cây xuống, rớt cuộc nghe được âm thanh mấy người Tảo Nhi trở về.

Đại Ngưu phản ứng lại đầu tiên, lập tức đứng dậy nhanh chân chạy về trong động, lôi vải trắng ra, cầm bạc xong liền đi ra ngoài đón.

Tảo Nhi từ xa đã thấy hắc bay tới như quỷ, trước người dán một mảnh màu trắng.

Nàng ấy chân chờ dừng bước lại: "Đại Ngưu? Người đây là xuất sơn một chuyến đã mất hồn rồi hả? Cái thứ trắng xóa này là cái gì vậy?"

"Ai, Tảo Nhi tử, ta nói tử không rõ đâu!"

Đại Ngưu liếc nàng ấy một cái, bước nhanh vòng qua nàng ấy, Táo Nhi buồn cười "hứ" một tiếng với hắn, quay đầu về trong động bỏ sọt trước.

Đi đến phía sau, Đại Ngưu rất nhanh tìm được Thu Nương trong đám người, đưa vải cho nàng ấy: "Thu Nương, người xem, đây là lễ vật Hắc Chỉ tặng cho người!"

Thu Nương kinh ngạc: "Hắc Chỉ đưa cho ta?"

Nàng ấy nhận vải, cầm ở trong tay, nhin không được khen một tiếng, "Thật mềm mại!"

Sau đó lại mở tấm vải ra, nâng lên nhìn một cái, tính chất cũng rất mỏng cũng rất thông sáng.

Nhưng mà, lại so sánh kích thước, cũng có chút phát sầu nó có thể làm cái gì.

Khổ sở suy nghĩ trong chốc lát không có ý tưởng, Thu Nương quyết định trước tiên cất nó đi, coi như là phần tâm ý, biết đâu sẽ có lúc cần dùng đến.

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu non nớt của Hắc Chỉ, lại là một trong những công thần cứu nàng ấy ra khỏi phủ, trong lòng Thu Nương ấm áp.

Không ngờ Hắc Chỉ không nói nhiều, tâm tư lại tinh tế như vậy.

Có thể được người ta nhớ thương thật tốt, cho dù có nhớ tới huyện thành, cũng không cảm thấy ký ức liên quan tới nơi đó đều rất khó chịu.

Nếu đã nhận lễ, dù sao cũng phải kiếm thứ để đáp lại.

Nàng ấy cũng phải suy nghĩ thật kỹ, chuẩn bị chút quà đáp lễ cho Hắc Chỉ mới được!

Thu Nương tâm tình tươi đẹp cầm lễ vật, bước chân nhẹ nhàng trở về động.

Xử lý xong việc riêng.

Vừa vặn hai nhóm người đều trở về, tụ tập lại một chỗ, trao đổi những gì đã trải qua trong lần ra ngoài này.

Chiến tích của đám người Tảo Nhi rất phong phú, đào được rất nhiều củ mài.

Hôm nay vừa đến nơi, tìm được mảnh cỏ cây kia, nhìn kỹ không có nhận lầm đồ vật, đoàn người liền cầm cuốc đá đào lên.

Chương 97: Chương 97

Bởi vì trước kia chưa từng đào, cũng không có kinh nghiệm, động tác của mọi người đều là cẩn thận từng li từng tí, sợ đào hỏng củ của nó.

Chậm rãi đào một hồi, quả nhiên trông thấy không ít củ mài thô màu vàng đất, mọi người hăng hái, lập tức tăng nhanh tốc độ trong tay, đào ra rất nhiều.

Đào xong vài củ, Tảo Nhi không nhận được mà níu lấy lá cây, cầm trong tay ước lượng, đừng nói, bảo bối này lớn lên thật tốt!

Lớn nhất còn khỏe hơn cánh tay trẻ con, dài nhất cũng sắp bằng cánh tay duỗi thẳng của người trưởng thành!

Nghĩ đến thứ này giống như lương thực dự trữ, năm sau có thể gieo hạt, động tác của mọi người đều mạnh mẽ như sấm sét, vùng cuộc đổ mồ hôi như mưa,

Mất rất nhiều sức lực, đồng lòng đào được mấy giỏ củ mài.

Thấy đã tới giờ, mọi người công giỏ đầy trở về, bước chân đều là hưng phấn nhẹ nhàng, lòng đều là trở về tìm Phương Tiên Nhi báo tin vui.

Thuận tiện hỏi thêm chút cách làm, nếm thử hương vị của thứ này.

Đến lúc này, cuối cùng cũng đã nói xong quá trình đào củ mài, Đại Ngưu cũng nói ra tin tức mình nhận được, người hai bên cũng coi như bàn giao xong.

Một đồng người nhanh chóng cầm nửa giỏ củ mài đã rửa sạch lên đường, dự định đi dâng cúng cho Phương Tiên Nhi một ít, sau đó lại hỏi một chút chuyện có liên quan đến thứ này.

Chờ đi tới trước mặt Phương Tiên Nhi bái lạy, sọt củ mài đã được bày ra phía trước nhất.

Tảo Nhi đi ra khỏi đám người, nói ra ý đồ lần này.

Thịnh Quân nghe xong, biết các nàng dự định để lại củ mài làm giống, còn muốn ăn, lần này không cần đồ của các nàng, chỉ nói phương pháp chế biến nó.

Đầu tiên, điểm quan trọng nhất, khẳng định là: "Khi gọt vỏ củ mài sẽ chảy ra một loại chất nhầy, nếu người có thể chất nhạy cảm, dùng tay chạm vào có thể sẽ cảm thấy ngứa, nghiêm trọng hơn còn có thể dị ứng."

"Nói đến dị ứng, có vài người ăn củ mài cũng có thể dị ứng đấy, còn có trái cây rau quả khác cũng như thế, cho nên lần đầu tiên ăn thực vật chưa thấy qua, nhất định không được ăn quá nhiều, tránh cho toàn thân không thoải mái."

Nói chuyện xong, thấy các cổ nhân đều mở to đôi mắt ngáp nước nhìn nàng, Thịnh Quân nghĩ nghĩ, ý thức được đối với các cổ nhân mà nói, gọt củ mài đoán chừng là chuyện rất tốn công phu.

Ở triều đại vật tư nghèo nàn này, trừ phi là thứ mất thường có thể lột được, nếu không khi các nàng ăn trái cây rau quả, xác

suất lớn đều sẽ ăn luôn cả vỏ nhỉ?

Hơn nữa, từ dị ứng này cũng thuộc về từ ngữ gần hiện đại, mọi người đoán chừng nghe xong như lọt vào trong sương mù, căn bản không có khái niệm gì.

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, Thịnh Quân nhanh chóng tra xét tư liệu, lại nói:

"Dị ứng, đại khái chính là, sau khi ăn hoặc tiếp xúc với thứ gì đó, trên người sẽ xuất hiện một số biến hóa không tốt, ví dụ như phát ban, vừa đau vừa ngứa vừa đỏ, không phải chuyện nhỏ, nếu nghiêm trọng sẽ xảy ra vấn đề lớn!"

Vừa nói như vậy, mấy người Tảo Nhi đã hiểu gần hết rồi.

Trước kia ở trong thôn từng thấy có người nổi mẩn, nhìn rất đáng sợ, tất cả mọi người không biết nguyên nhân. Bây giờ nghĩ lại, tám phần chính là dị ứng!

Xem ra về sau đồ vật vào miệng và qua tay phải chú ý một chút!

Thịnh Quân bên này lại nói về củ mài: "... Đúng rồi, củ mài thật ra cũng có thể không gọt vỏ vẫn ăn được. Rửa sạch sẽ nó, làm khô, đặt lên lửa nướng một lát, đốt cháy rể, vừa nướng vừa lật, có thể ăn cả vỏ."

Sau đó nàng còn nói chút cách làm củ mài.

Ví dụ như giã nhuyễn làm bánh củ mài, hấp củ mài cũng không tệ, còn có củ mài nướng thơm ngon.

Ai, nói đến nướng, liền không khỏi nhớ tới khoai tây và khoai lang, không biết hai thân vật này lúc này đã truyền vào trong nước chưa?

Nghĩ đến chuyện này, Thịnh Quân thuận miệng hỏi, đáng tiếc bao gồm cả Tổng thư sinh và các cổ nhân đều tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

Nhưng khi nghe Thịnh Quân phổ cập hai loại cây trồng khoai tây và khoai lang, sản lượng cao, còn chống đói, mọi người đều để tâm, truy hỏi vài câu đặc điểm nhận dạng của chúng.

Mặc dù Phương Tiên Nhi nói, trong núi cơ bản tìm không được củ đại, nhưng lỡ như về sau gặp ở bên ngoài thì sao?

Gặp được không nhận ra coi như lỗ lớn!

Chương 98: Chương 98

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi nói xong, đề tài lại lần nữa rẽ về trên củ mài.

Thật ra củ mài còn có thể làm bánh đúc và bánh ngọt, nhưng cần lấy ra tinh bột, dùng tinh bột để làm.

Lấy tinh bột mặc dù có chút phiền phức, nhưng các cổ nhân lấy được, hẳn là sẽ ăn hết củ mà mình đã dùng, ngược lại cũng sẽ không lãng phí.

Thịnh Quân nghĩ nghĩ, liền nói biện pháp cho bọn họ.

Đặc điểm của củ mài là tương đối dính.

Dùng tinh bột của nó để làm nguyên liệu làm bánh trôi, hiệu quả đều rất tốt, có thể tăng thêm cảm giác trơn trượt sau khi vào miệng.

Hơn nữa, nó nói như thế nào cũng là một loại tinh bột, lúc làm thịt, hẳn là cũng có thể dùng tới ha?

Thêm tinh bột, có thể làm cho độ mềm của thịt tăng lên một cấp bậc.

Người trong thôn nghe xong lời của nàng, quả nhiên vô cùng động tâm.

Nhưng khi nghe đến trình tự lấy tinh bột này, lại có bước "lọc" kia, mọi người liền nhin không được cảm khái.

"Xem ra, làm đồ ăn phải thường xuyên tiếp xúc với bước lọc này, đáng tiếc điều kiện của chúng ta không đủ, chỉ có thể dùng mắt và tay vớt bã, chỉ mong đừng ảnh hưởng tới hiệu quả của bột!" Hà Hoa nói.

Nghe nàng ấy nói như vậy, Thu Nương bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ đầu hô một tiếng: "Đúng rồi, chờ ta một lát!"

Sau đó chạy đi như con thỏ.

Mọi người thấy thế đều không hiểu gì cả, chỉ có thể trông mòn con mắt chờ nàng trở về, tự mình nói rõ ràng.

Chẳng bao lâu sau, Thu Nương đã cầm một miếng vải trắng mỏng trở về, hưng phấn nói: "Phương Tiên Nhi, mời người xem giúp ta một chút, miếng vải như vậy có thể lấy ra lọc không?"

Thịnh Quân nhìn thấy, lại là một tấm vải mỏng tinh khiết, bèn nói: "Được, loại vải này rất thích hợp"

Thu Nương vui vẻ nói: "May mà có Hắc Chỉ, lần này chúng ta có thể tiết kiệm rất nhiều khí lực rồi!"

Bởi vì Phương Tiên Nhi nói thứ này thích hợp, nên mọi người cũng không khuyên Thu Nương cắt vải đi. Nhưng vẫn dặn dò nàng ấy trước tiên cắt một miếng là được, còn lại thì cắt đi.

Thứ giống như vải, rửa sạch là có thể dùng nhiều lần, các nàng đoán chừng cũng không cần tốn nhiều như vậy.

Thu Nương gật đầu đồng ý.

Chờ hồi xong củ mài, Đại Ngưu cũng nhớ tới một việc chính, vội vàng từ trong ống tay áo lấy ra một thỏi bạc nói: "Suýt nữa quên nói với mọi người, đây là bạc giao dịch hôm nay, Xử Sinh bọn họ cho!"

Đây là khối bạc lớn hơn một chút, khoảng chừng một lượng. Còn có một khối nhỏ vụn không lấy ra, đại khái giá trị mấy trăm văn.

Bạc vụn này không giống bạc lá và tiền đồng, kích thước không tiêu chuẩn, một lớn một nhỏ cùng lấy ra dâng lên, luôn cảm thấy không dễ nhìn.

Đại Ngưu liền nghĩ, khối nhỏ kia chờ mấy ngày nữa lại lấy ra cúng.

Hắn thông báo ý nghĩ này cho những người khác trước, tất cả mọi người không có ý kiến gì.

Lần này là hắn và Lý Phát Tông lấy tiền về, mọi người liền nói để hai người bọn họ đến đưa tiền.

Số tiền lần này không hề ít, có lẽ sẽ nhận được rất nhiều phản hồi của Phương Tiên Nhi, là cơ hội hiếm có để nở mày nở mặt trước mặt Phương Tiên Nhi.

Lý Phát Tông khoát tay áo, nói là để Đại Ngưu làm, cứ như vậy mà định ra ứng cử viên.

Lúc này, Đại Ngưu cầm bạc, hiếm khi có chút khấn trương.

Hắn thường ngày cũng không phải không cúng đồ vật cho Phương Tiên Nhi, nhưng vẫn là lần đầu cúng nhiều bạc như vậy.

Đại Ngưu đi vài bước đến trước mặt, lại đưa tay chà bạc lên trên quần áo, sau đó mới ném bạc vào, mắt không chớp chờ Phương Tiên Nhi phát sáng lên.

Thịnh Quân cho rằng củ mài là chuyện quan trọng của ngày hôm nay, không ngờ bọn họ còn kiếm được một lượng bạc.

Một lượng bạc này quăng vào, lại thêm 2426 điểm năng lượng, rất nhanh đã đẩy tổng điểm năng lượng hiện có lên 3588 điểm.

Để cho nàng trực tiếp thăng một cấp, mở khóa một loại vật phẩm mới, hạn mức năng lượng cao nhất cũng thay đổi thành 5000 điểm.

Chương 99: Chương 99

Thịnh Quân tò mò kiểm tra sản phẩm mới được mở khóa lần này, phát hiện là bánh mì phô mai nếp cẩm, trên bao bì còn cố ý đánh dấu nó là loại bánh có lượng đường thấp.

Bánh mì cũng không tệ lắm, không cần gia công, ăn rất thuận tiện, vị cũng ngon hơn lương khô rất nhiều, cũng không khô như lương khô.

Thịnh Quân quyết đoán lấy ra một cái hàng mẫu ăn thử.

Mở vỏ ra cắn một miếng lớn, không thể không nói, hương vị đồ ăn của hệ thống đều khá tốt.

Hai miếng bánh mì nướng ở bên ngoài nhai vào rất xốp giòn, bên trong còn có một miếng bánh mì mềm ngăn cách hai lớp nhân, theo thứ tự là nếp cẩm và phô mai. Miếng nếp cẩm kia vừa ngọt vừa dai, phô mai vừa mềm vừa thơm, ăn vào không hề làm người ta ngẹn, gặm thêm vài miếng, lại còn rất dính.

Thịnh Quân không nhịn được, lại mở thêm một cái ăn, sau đó mới đặt bánh mì lên kệ.

Vẫn là giá của mì ăn liền, mỗi bánh mì bán giá 3 đồng.

Chờ thao tác xong, đám người Đại Ngưu rất nhanh phát hiện, pháp quang của Phương Tiên Nhi lại nhiều thêm một đoàn mới.

Dường như đã nhiều lần, sau khi ném tiền bạc xong, pháp lực của Phương Tiên Nhi sẽ khôi phục trên diện rộng.

Xem ra, đối với nó mà nói, vẫn là tiền bạc có ích nhất. Các loại đồ cúng như cỗ cây, đại khái chỉ có thể coi là một loại dự bị, thậm chí có thể là Phương Tiên Nhi đang nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp tế bọn họ.

Bởi vì lương thực dự trữ tương đối sung túc, Đại Ngưu thương lượng với người trong thôn một phen, liền chọn chùm sáng mới tìm tòi thực hư.

Có thứ gì đó rất nhanh rơi xuống, âm thanh gần như không thể nghe thấy.

Đại Ngưu ngồi xổm xuống, lấy ra một cái bọc giấy đơn giản, những người khác cũng đều vây quanh, nhìn một khối mới lạ.

Tổng Hàm Thanh tự giác phiên dịch: "Bánh mì nếp cẩm phô mai."

Nghe có nếp có mì, hẳn cũng là lương thực chính?

Đại Ngưu giật giật ngón tay nói: "Cầm vào lại thấy mềm mại!"

Hắn mở túi giấy ra, bánh mì nướng màu vàng cam lập tức lộ ra, ở mép còn có thể nhìn thấy nhân màu tím đen và màu trắng.

Lại là một loại thức ăn mới mẻ chưa bao giờ thấy qua.

Tảo Nhi đứng ở bên cạnh, rất nhanh ngửi được một hương vị ngọt ngào, lập tức rất có kinh nghiệm nói: "Đây hẳn là bánh ngọt được làm từ nếp và bột mì!"

"Vậy chúng ta có nên chọn thêm một ít cái này không?" Đại Ngưu đề nghị.

Thịnh Quân nghe xong, đứng lúc lên tiếng nhắc nhở: "Cái này tuy mở ra có thể ăn, làm điểm tâm rất thích hợp, cũng không khô, nhưng không thể cất giữ quá lâu, ước chừng khoảng bảy ngày. Sau khi lấy được, vẫn là chờ ăn xong rồi nói sau."

Nếu nói về loại bánh mì này, thiếu sót duy nhất có lẽ là nó làm tương đối tươi mới, thời gian bảo quản chất lượng so với các sản phẩm khác mà nói ngắn hơn rất nhiều, chỉ có thể bảo quản một tuần, mua rồi ăn ngay là tốt nhất, cũng không thích hợp tích trữ.

Người trong thôn đều rất nghe lời của Phương Tiên Nhi, thấy nó nói như vậy, cũng chỉ cầm đủ số lượng có thể ăn hết, ngoan ngoan chọn những thứ còn lại đang phát sáng.

Chờ pháp quang tắt hẳn, mọi người quỳ xuống cảm ơn Phương Tiên Nhi như thường lệ, lại gọi bọn nhỏ trở về lấy sọt đến đựng thức ăn.

Sau khi sắp xếp xong, một đám người liền khiêng đồ vật trở về.

Mặc dù bánh mì phô mai nếp cẩm kia có bề ngoài xinh đẹp, người cũng mê người, nhưng cũng không vội ăn.

Phương Tiên Nhi đã nói nó rất thích hợp làm điểm tâm, vẫn nên để đến sáng mai rồi nói sau.

Về phần đêm nay, mọi người định nhân lúc còn nóng mà làm tinh bột thử xem, lại dựa theo cách Phương Tiên Nhi cho, chế biến củ mài một chút.

Tất cả mọi người đồng lòng xuất lực, phân công làm việc, bắt đầu xử lý củ mài.

Chương 100: Chương 100

Bởi vì Phương Tiên Nhi không cần giở mà bọn họ đã rửa trước đó, bây giờ cũng có thể tiết kiệm được một bước, không cần rửa nữa, trực tiếp lấy củ mài lên trên lửa nướng vỏ, thui rể đi.

Rể cây kia vậy mà rất dễ cháy, liền cháy xém, lớp vỏ rất nhanh cũng bị nướng sạch sẽ.

Để lại một phần trực tiếp nướng trên lửa, còn lại cầm đi hấp hoặc nấu chín, lại chọn một ít bột nhão trong đó, bỏ vào trong nước dùng sức khuấy thành hồ, sau khi dùng vải lọc, đổ vào trong một thùng gỗ để lắng đọng lại.

Chờ lắng đọng xong, có thể có được một ít tinh bột bán thành phẩm, đến lúc đó lấy ra phơi hoặc nướng khô, coi như đại công cáo thành.

Về phần những củ mài nghiền lấy được khi lọc, vừa vụn lại thêm vào nồi gia công một chút, rán thành từng cái bánh tròn nhỏ.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng một bữa tiệc củ mài thịnh soạn cũng đại công cáo thành!

So sánh một phen, củ mài được nướng ra ngửi thấy thơm nhất, bọn nhỏ đều vây lại, muốn nếm thử cái này trước.

Tảo Nhi cắt củ mài thành từng đoạn nhỏ rồi chia cho mọi người, dặn dò: "Ăn chậm một chút, ăn xong rồi, qua một lúc, không cảm thấy khó chịu gì thì đến lấy phần còn lại."

Bọn nhỏ đều ngoan ngoãn đồng ý, người lớn cũng nghe lời gạt đầu.

Củ mài chín, lột vỏ ra, hầu như sẽ không khiến người ta ngứa tay. Nhưng Phương Tiên Nhi nhắc tới chuyện ăn củ mài có thể dị ứng, vẫn đáng chú ý.

Bọn nhỏ cầm củ mài nướng nóng hổi đổi tay qua lại, trong miệng không ngừng thổi thổi, hy vọng nó mau mau nguội xuống.

Chờ một hồi, nhiệt độ đã hạ xuống, liền cẩn thận lột vỏ củ mài ra, lộ ra phần được nướng vàng ươm mềm mại bên trong.

Ngửi một cái, lại là một loại hương vị không giống bình thường.

Không kịp chờ đợi thổi thổi hai cái, sau đó liền nhét vào miệng cắn một miếng lớn, sau khi cắn ra bên trong vẫn nóng, đứa nhỏ bị nóng nóng lập tức nước mắt lưng tròng, không tiện trực tiếp nuốt xuống, lại không nỡ nôn ra ngoài, chỉ có thể vừa ăn vừa há miệng thổi phù phù.

"A a, quá ngon!"

"Hô~ Mùi thơm quá, củ mài này nhai vào lại dính răng của ta!"

Người lớn thấy thế đều cười nói: "Ai u, đã ăn nhiều đồ tốt như vậy, sao vẫn còn bộ dạng như mèo thèm ăn như vậy? Cũng sẽ không thiếu đồ cho các người ăn!"

Bọn nhỏ chỉ cười ngây ngô he he.

Bất kể như thế nào, tuổi thơ của các nàng tuy rằng sinh sống ở trong núi, nhưng tựa hồ cũng nhận được vui vẻ không tưởng tượng được.

Ngày thường có bạn bè tốt chơi chung, lại có người dạy học, có câu chuyện mới lạ nghe, có đồ ăn ngon của Phương Tiên Nhi, còn có đủ loại quả dại rau dại đổi khẩu vị xem như đồ ăn vặt.

Đặt ở trước kia, nhà ai dám nghĩ, hài tử nhà mình nuôi ra, có thể sống cuộc sống tự tại thoải mái như vậy?

Bọn họ chịu khổ, chịu đói, lo lắng hãi hùng, những ngày tháng trước kia, căn bản không gọi là cuộc sống, nhiều lắm cũng chỉ là tìm cách sống sót.

Nhưng có lẽ bắt đầu từ thế hệ này, bọn họ sẽ có hy vọng sống cuộc sống tốt đẹp.

Sống những ngày có hi vọng, có lòng có sức lực.

Sống những ngày tháng không lo ăn lo uống, không sợ đói lạnh, không lo sinh tử.

Chờ một đám người ăn xong củ mài, lại ăn bánh củ mài và củ mài hấp.

May mắn là, bọn họ dường như không bị dị ứng với củ mài, coi như may mắn, không cần trơ mắt nhìn người khác ăn.

Thức ăn làm từ củ mài này, tuy không phong phú bằng những tiên phẩm của Phương Tiên Nhi, nhưng đại khái là các nàng tự mình bỏ sức ra, đồ ăn có được, giống như dầu đậu, ăn vào luôn cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn.

Bận rộn xong việc này, đoàn người liền nghỉ ngơi.

Lấy tinh bột dùng nước lắng đọng một đêm, chờ sáng mai Hà Hoa các nàng lại đi xử lý.

Trong từng đợt mùi thơm của củ mài, tất cả mọi người đều ngủ một đêm thật ngon.

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người cứ như thường lệ rửa mặt thu thập xong, liền khẩn cấp lấy bánh mì nếp cẩm kia ra, dự định ăn.

Chương 101: Chương 101

Phương Tiên Nhi đã nói bánh mì này không thể để lâu, nhưng bọn họ nhiều người, chỉ lấy đủ lượng điểm tâm trong vài ngày, chất đông lại nhìn cũng không ít.

Lúc này mỗi người đều có thể được chia một cái ăn.

Bởi vì thứ này nhìn giống như món chính, nên mọi người không mân mê cái khác, chỉ nấu bình sữa đậu nành, định vừa ăn vừa uống.

Mặc dù Phương Tiên Nhi nói bánh mì nếp cẩm không cần gia công, nhưng bây giờ thời tiết lạnh, mọi người vẫn vô sự tự thông, trước khi ăn bánh mì dán lên thành bình sữa đậu nành, khiến nó trở nên nóng hổi một chút.

Chờ sữa đậu chín, bánh mì cũng trở nên ấm áp, mọi người mới quý trọng mở túi giấy trong tay ra.

Từ tên gọi mà xem, thứ gọi là bánh mì này, đại khái cũng làm thành từ bột mì, có lẽ là dùng cách làm ủ bột sau đó nhào bột, nhưng lấy tay cần thận sờ sờ, có thể cảm thấy được khác biệt khá lớn.

Bánh mì không giống bánh mì cứng ngắt chưa lên men, cầm vô cùng xốp mềm, so với tay nải nhét đầy quần áo còn mềm hơn!

Cầm bánh mì tới trước mắt cẩn thận nhìn, lúc này ánh sáng tốt, rốt cục có thể thấy rõ đồ vật kẹp ở giữa, một tầng trong đó, trắng có chút giống như nước cơm, trong một tầng khác, thứ màu tím đen kia lại là từng hạt nếp rõ ràng.

Mặc dù không biết vì sao, màu sắc hạt nếp này rất cổ quái, nhưng từ hình dạng kia mà xem, bọn họ hẳn là không có nhận lầm, chính là hạt nếp.

Bọn nhỏ cũng không có nghĩ nhiều như người lớn.

Các nàng chỉ cảm thấy bánh mì nếp cẩm này mang theo rất nhiều màu sắc, thoát nhìn cực kỳ tinh xảo xinh đẹp, sau khi cảm thán vài tiếng, liền không kịp chờ đợi để bên miệng bắt đầu gặm.

Răng khép lại, bánh mì bị cắn rất nhẹ nhàng, gần như là tan ra ở trong miệng, bất kể là người già trẻ nhỏ ăn đều không tốn sức chút nào.

Miệng nhai bánh mì trong miệng, còn chưa kịp thưởng thức mùi thơm của đường mạch nha, rất nhanh lại ăn đến phần nhân bên trong.

Đầu tiên là từng hạt nếp cẩm.

Loại nếp này mang theo đặc tính dinh dính của gạo nếp, nhưng không dính răng, bên ngoài giống như có lớp vỏ mỏng có tính dẻo dai, cũng không cứng, nhai hai cái liền nát, sau đó có thể cảm nhận được sự mềm mại của nó.

Vốn dĩ vị của nó rất phong phú, lại kết hợp với phô mai làm từ sữa mà nhóm cổ nhân không biết tên.

Tính chất thiên lỏng kết hợp với mùi thơm của sữa và đường, cùng với nếp cẩm và bánh mì nhai trong miệng, cho dù là loại ít đường thì vẫn đủ độ ngọt.

Giống như trẻ em hiện đại, hầu hết đều không thể từ chối bánh kem. Đối với hài tử thời cổ đại, món ăn có tên bánh mì nếp cẩm này quả thực chính là món ngon nhất, là món ăn mà chúng thích nhất từ khi còn nhỏ đến giờ!

Hương vị phong phú nhiều tầng như vậy, trong nháy mắt đã bắt được đầu lưỡi của các nàng, vừa ăn vừa không nhận được lộ ra nụ cười.

Cho dù là đứa nhỏ hiểu chuyện giống Hạnh Nhi, cũng không khỏi sinh ra chờ mong: "A tỷ, tâm nguyện lớn nhất của muội bây giờ chính là thường xuyên được ăn bánh mì!"

Đừng nhìn bánh mì mới đến, địa vị trong lòng cô bé đã sắp bằng thịt, ăn vào quả thực thỏa mãn muốn chết.

Nhưng thời hạn sử dụng bánh mì rất ngắn, chắc chắn không phải đối tượng tốt để trữ hàng lâu dài.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có chủ ý nhất cử lưỡng tiện: "Không bằng như vậy đi, mỗi khi các người học chữ có một tiến bộ nhỏ, liền cho các người vài thứ, có thể cầm đi cúng cho Phương Tiên Nhi."

Bọn nhỏ vừa nghe, ánh mắt đều sáng lên.

Thúy Thúy nhận không được nói: "Tảo Nhi tỷ, chúng ta nhất định sẽ học thật tốt, không bằng mỗi ngày tỷ đến kiểm tra học vấn của chúng ta một lần đi?"

Như vậy có thể ngày ngày ăn bánh mì nếp cẩm rồi!

"Muội lạnh quá ha!" Đại Ngưu cười chọc vào đầu cô bé.

Không chỉ có hài tử thích, người lớn cũng đều sợ hãi thán phục món bánh mì thơm ngon này.

Mặc dù không thể để lâu, cũng không thể chống đói bằng lương khô, nhưng mùi vị của nó đích thật có phong cách riêng so với đồ ăn hiện tại.

Sau khi ăn nó, đồ ngọt tuyệt nhất trong tưởng tượng của mọi người cuối cùng cũng có hình dáng.

Hơn nữa mọi người ăn uống tán gẫu, lại cảm thấy thứ này không chỉ có thể làm bữa sáng, ra ngoài tìm thức ăn cũng rất tiện mang theo.

Nói như vậy, chọn nhiều một chút cũng không phải không được, bọn họ khẳng định có thể ăn sạch trước khi bị hỏng.

Chương 102: Chương 102

Ăn bánh mì xong, lại uống một bát sữa đậu nóng hôi hổi.

Có lẽ là do đã ăn bánh mì, độ ngọt của sữa đậu thường ngày chột giảm xuống, nhưng một bát ấm áp như vậy vào bụng, mọi người vẫn phát ra tiếng than thở thỏa mãn.

Cốt nhục toàn thân đều giống như nhét Noãn Bảo Bảo, chỗ nào cũng đều nóng hầm hập, thỏa mãn.

Thời gian ăn sáng kết thúc, mọi người phải tiếp tục làm chính sự.

Bọn nhỏ thu dọn nồi bát theo thường lệ, không cần nhiều lời.

Làm xong thì phải học tập tiếp.

Đám người Hà Hoa đi xử lý tinh bột trước. Chờ xử lý xong, còn phải hỏi Phương Tiên Nhi chuyện trồng củ mài, hiện giờ thân củ mài cũng đã hái về, nên bảo quản như thế nào hoặc là gia công thế nào mới có thể an ổn để được tới mùa xuân?

Còn có củ mài có thể làm hạt giống kia, đại khái khi nào đi hái thì thích hợp?

Những điều này đều không rõ ràng lắm, phải hỏi từng việc một, nhớ cho kỹ.

Lại nói đến tiểu phân đội tìm thức ăn của Tảo Nhi.

Hôm nay các nàng lại vào ngọn núi thấp kia, tiếp tục thăm dò vào trong núi, dọc theo đường đi không thấy quá nhiều thứ mới mẻ, các nàng đi lại không ngừng, một hơi đi ra ngoài rất xa.

Mắt thấy đã lên tới đỉnh núi thấp.

Quạt cây, đứng ở chỗ cao nhìn xuống phía dưới, Tảo Nhi bỗng nhiên kinh ngạc, chỉ vào một chỗ hô: "Nhị Sơn thúc, thúc mau tới xem! Dưới núi cách đó không xa chính là một thôn trang nhỏ sao?"

Lưu Nhị Sơn nghe xong cũng ngây ngẩn cả người, hắn không ngờ rằng vượt qua một ngọn núi thấp, đầu ngọn núi này lại còn có thể nhìn thấy thôn trang?

Hắn bước nhanh đến bên cạnh Tảo Nhi, tập trung nhìn vào.

Ở hướng nàng nói, cách chân núi một đoạn, lại có một rừng cây um tùm. Lá cây màu vàng cam cảnh đẹp ý vui, khi bị gió thổi, tầng tầng dập dờn giống như là ngọn lửa thiêu đốt trên thân cây.

Bên cạnh cánh rừng, quả nhiên có thôn trang, từ nơi này nhìn qua, từng ngôi nhà chỉ lớn bằng tảng đá.

Lưu Nhị Sơn tính toán trong lòng, đoán chừng thôn này chiếm diện tích nhỏ hơn thôn Thạch Đầu mà bọn họ ở, nhân khẩu hắn cũng bình thường, nhưng tuyệt đối nhiều hơn người trong núi hiện tại của bọn họ.

Lúc này vừa đến giờ cơm không lâu, thôn trang kia, hầu như nhà nhà đều bốc lên khói bếp, có thể thấy được là đã đầy người,

không giống thôn xóm của bọn họ, người đều chạy sạch sẽ.

Chỉ cách hai ngọn núi, tình huống bên này sao lại tốt hơn bên bọn họ nhiều như vậy?

Lưu Nhị Sơn nghĩ vậy, ánh mắt khẽ dờ đi.

Lại nhìn sang bên cạnh còn có thể nhìn thấy đồng ruộng, lúc này thu hoạch vụ thu đã qua, nhìn không ra thu hoạch trong ruộng của bọn họ như thế nào.

Hắn rất nhanh ngẩng đầu, nhìn về phía phương vị mà người trong thôn lúc xuôi nam nhất định phải đi qua, dọc theo đường đi đều có những ngọn núi chằng chịt chằng chịt che chắn, một mực đi đến những nơi xa không nhìn thấy được.

Không leo núi tới đây, không đi đường vòng là không đến được bên này.

Khó trách không ai nói, ngọn núi này còn có thôn trang.

Tảo Nhi đứng ở bên cạnh, theo thôn trang này nhìn về phía xa, xuyên qua sương mù m.ô.n.g lung, cũng không thể thấy rõ ràng, nàng ấy không xác định nói: "Nhị Sơn thúc, chỗ xa hơn một chút có phải có một huyện thành hay không?"

Lưu Nhị Sơn nheo mắt lại, ở trong sương trắng mênh m.ô.n.g phía xa, tựa như có tường thành cùng lâu các như ẩn như hiện.

Nhớ lại một chút tin tức trước kia nghe được, hắn không xác định nói: "Nếu thật là huyện thành, có thể là không ở trên địa giới Nham Thành chúng ta."

Thôn trang trước đó của bọn họ nằm ở huyện Hưng Hòa phía cực nam của Nham Thành, đi về phía nam nữa, chắc hẳn chính là địa giới của Phụng Thành.

Nhưng giống như Lưu Nhị Sơn vừa nhìn thấy, núi lớn kéo dài không dứt nằm ngang một bên, đi đường chính đến Phụng Thành cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lấy thôn dân bọn họ dời về phía nam mà nói, bình thường đều là đi thẳng xuống Ninh Thành, hoặc là địa phương phía nam, như vậy đường sá càng thêm nhẹ nhàng.

Tảo Nhi đề nghị: "Không bằng đến huyện thành trước mặt kia nhìn xem, cũng thăm dò tình huống bên đó."

Đi theo tú tài học được một thời gian, bọn họ cũng có thể biết được ý nghĩa của ếch ngồi đáy giếng. Trước đó chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn ở huyện Hưng Hòa, nhưng lại không biết phía Nam trong truyền thuyết kia rốt cuộc là tình huống gì.

Chỉ có nhìn càng nhiều, trong lòng càng hiểu rõ, ngày sau mỗi một bước của bọn họ mới có thể vững vàng đi xuống.

Nếu muốn đi tới huyện thành mới này, tốt nhất là đi vòng qua thôn trang bên này, từ nơi khác xuống núi, tránh cho người trong thôn nhìn thấy những gương mặt xa lạ này của bọn họ, gây nên khủng hoảng không cần thiết.

Chương 103: Chương 103

"Lúc này còn sớm, nếu không trực tiếp xuống núi thấp nhìn xem?" Đại Ngưu nói.

"Đúng là còn sớm, nhưng phải đi về hướng huyện thành kia, ta thấy đường sá không tính là ngắn, đi qua liền không về được. Vả lại trên người chúng ta không có nhiều đồ ăn, chuẩn bị cũng không thỏa đáng, không bằng đợi hôm nào chuẩn bị xong lại đến?" Tảo Nhi nói.

Lưu Nhị Sơn gật đầu: "Làm giống như Tảo Nhi nói, vẫn là ổn thỏa một chút thì tốt hơn."

Mặc dù không định đi huyện thành, nhưng bọn họ vẫn xuống nửa ngọn núi, muốn nhìn xem bên này còn có thứ gì khác không.

Đi được một đoạn, trên đám cỏ cách đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một bóng người dễ thấy, trên mặt đất tựa hồ có một người nằm!

Lần này, mấy người Tảo Nhi đều dừng bước, nín thở, chăm chú nhìn bóng người kia.

Nhìn hồi lâu, người nọ vẫn không nhúc nhích, không biết là đã c.h.ết hay là đã ngất đi.

Các nàng cũng không trực tiếp đi qua, cảnh giác quét mắt bốn phía, sợ nơi này có bầy.

Đợi một hồi lâu, chung quanh cũng không phát hiện tung tích khả nghi, Thu Nương đột nhiên khẩn trương kéo ống tay áo của Tảo Nhi, im lặng chỉ một cái về phía bên kia.

Tảo Nhi thuận thế nhìn qua, đồng tử bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy không biết từ chỗ nào bò tới một con rắn đốm hoa, thân rắn ước chừng cỡ ống tay người, giờ phút này nửa đứng lên, tựa hồ muốn bổ nhào vào trên người người nọ trên mặt đất!

Tảo Nhi lập tức nắm chặt gậy trong tay, đang muốn đi qua, đã bị Đại Ngưu ngăn cản.

Đại Ngưu dùng miệng ra hiệu cho nàng ấy, ý bảo để hắn, dù sao hắn cũng xuất thân là thợ săn, đối phó với những thứ này cũng có kinh nghiệm hơn.

Tảo Nhi thấy thế, liền không hành động mù quáng nữa.

Đại Ngưu cầm gậy gỗ, rất nhanh đã vọt tới trước mặt.

Đầu tiên là hất lên, đẩy con rắn hoa kia sang một bên, sau đó đánh rắn theo cơn, dùng thế sét đánh mãnh liệt vào đầu rắn, đánh nó nửa ngất nửa ngã trên mặt đất, nhưng Đại Ngưu lại không tùy tiện tiến lên, mà tiếp tục đập nện bảy tấc, dùng sức trâu liên tục nện mấy cái, thấy con rắn hoàn toàn bất động, mới tiến lên bổ đao kết liễu nó.

Cắt con rắn hoa c.h.ế.t đi, trở về còn có thể thêm đồ ăn, mặc dù từ màu sắc hoa văn xem ra đại khái là rắn độc, nhưng sau khi nhổ răng độc, xử lý thịt rắn một chút vẫn có thể ăn.

Lần này, cuối cùng mọi người cũng có thời gian nhìn thấy xác c.h.ế.t nằm trên mặt đất.

Thì ra là một tiểu tử choai choai mặt không còn chút máu, cánh môi trắng bệch, tuổi tác đoán chừng sem sem Đại Ngưu, lớn lên mặt mày thanh tú, thân thể và xương cốt giống như thư sinh, cũng là thiên về văn nhược.

Từ quần áo mà xem, không phải là áo vải của nông hộ, nhưng cũng không phải là kiểu dáng đại phú đại quý thượng thừa. Chất lượng sờ không tệ, kiểu dáng giản dị không xa xỉ, có lẽ là xuất thân từ nhà tiểu phú thương.

Chỉ là, con cháu Thương gia, làm sao một mình xông vào trong núi này, còn nằm ở chỗ này?

Chẳng lẽ là bị kẻ gian bắt vào?

Đại Ngưu đứng gần nhất, ngồi xổm xuống dò xét hơi thở của người này, phát hiện còn có hơi thở, lại nằm ở n.g.ự.c nghe ngóng, tim đập cũng rất có lực.

Chỉ là, da thịt có thể tiếp xúc đều mang theo ý lạnh, nghĩ đến đã nằm ở chỗ này một hồi, may mắn gặp được bọn họ, bằng không không phải bị rắn cắn c.h.ế.t thì chính là vào đêm khuya ở trong núi c.h.ế.t công.

Những người khác cũng vây lại, kiểm tra trên người tiểu tử này một phen, rốt cuộc phát hiện đầu hấn phía sau bên trái có sưng phù một cục.

Kết quả được đẩy trở về, kết hợp cảnh tượng cây cỏ ngổn ngang trên mặt đất xung quanh, cùng với một tảng đá bên cạnh nhô lên mang theo lần.

Nghĩ đến trong đó cũng không có chuyện gì phức tạp.

Người này rất có khả năng chỉ là trượt chân một cái, đầu ngã vào trên tảng đá đập bất tỉnh.

Thu Nương tới xem xét, nói: "Ta phải làm chút nước sôi, nhúng khăn vải, giúp hân rửa sạch m.á.u và đất trên đầu, sau đó lại giã măng đất đắp cho hân."

Cách dùng nước sôi cũng là Thịnh Quân nói.

Các cổ nhân tạm thời không có điều kiện dùng rượu khử trùng vết thương.

Dùng nước lạnh, nhất là nước suối trong núi này tuyệt đối không thể trực tiếp lau vết thương, cho nên đun sôi nước luộc khăn mặt lau, ít nhất có thể an toàn một chút.

Chương 104: Chương 104

Những người khác nghe xong, vội vàng lấy ra bình mang theo bên người, đổ chút nước, lại đi xung quanh tìm chút cành cây làm củi lửa, sau đó bắt đầu nấu nước.

Nước phải đun lên một hồi lâu.

Trong lúc chờ đợi, Tảo Nhi chọc ống trúc bên hông Đại Ngưu.

Đại Ngưu lập tức ngằm hiểu, tháo ống trúc mở nắp ra, đưa tới bên miệng người đang hôn mê, đút cho hắn mấy ngụm nước điện giải.

Hy vọng làm như vậy có thể để hắn nhanh chóng khôi phục khí lực mà tỉnh lại.

Lại đợi một lát, giã thuốc xong, khăn vải nhỏ cũng đã luộc xong, Thu Nương cũng chuẩn bị chút nước ấm rửa tay, cẩn thận từng li từng tí cầm nhánh cây đã đã nhúng qua nước nóng gấp khăn vải ra, phơi một lát cho rút nước.

Thấy công tác chuẩn bị đã xong, đám Đại Ngưu mới nâng nửa người lên, Thu Nương lau sạch sẽ m.á.u và đất trên đầu hắn, đang muốn đắp thuốc lên trên, chợt nghe bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói hữu khí vô lực.

"Các người là ai, mau buông ta ra..."

Khẩu âm ngược lại tương cận với bọn họ, hoàn toàn nghe hiểu được.

Mặt Thu Nương không đổi sắc, tiếp tục ấn thuốc lên.

Người nọ lại yếu ớt gào lên một tiếng: "A! Người làm gì với đầu của ta, sao lại nóng và đau như vậy..."

Thấy hắn ồn ào như thế, Tảo Nhi tức giận nói: "Đừng ồn ào, tiểu huynh đệ người bị sưng đầu, chúng ta đang xử lý cho người đó!"

Không biết là sợ hãi hay là ý thức được cái gì, Tảo Nhi nói xong câu nói kia, vị tiểu huynh đệ đỉnh đầu bị sưng này quả nhiên không tiếp tục ồn ào nữa.

Đợi đến khi đám người Thu Nương làm việc xong xuôi, hắn mới đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Thật sự xin lỗi, vừa rồi đầu óc bị đập đến choáng váng, chóng mặt, quên mất chuyện mình bị ngã, cũng không ý thức được các người là đang cứu mạng của ta."

Thấy hắn thức thời như vậy, sắc mặt mọi người cũng dịu đi rất nhiều, quyết định thương cảm cho bệnh nhân một chút.

"Sao người có thể một mình nằm trong núi chứ?" Đại Ngưu hỏi.

Hai người bọn họ tuổi tác tương đương, lại càng dễ nói chuyện hơn.

Huynh đệ u đầu gãi đầu, buồn bực nói: "Nhà a nãi ta ngay tại trong thôn dưới chân núi, gần đây bà ấy ngã bị thương chân, ta cực kỳ lo lắng, liền từ trong huyện mời lang trung trở về khám cho bà ấy."

"Chỉ là, lang trung xem xong nói, gần đây trong huyện có nhà phú hộ lão gia cũng bị thương chân, mua hết thảo dược trị thương rồi, mấy ngày nay không có cách nào bổ sung hàng."

"Ta sợ a nãi bị thương chân thực sự không kéo được, liền hỏi thăm lang trung một chút, nói là trong núi không chừng có thể tìm được dược thảo, liền một mình chạy vào trong núi..."

Đại Ngưu chỉ hỏi một câu kia, huynh đệ u đầu này giống như đồ đậu trong ống trúc, nói sạch mọi chuyện trong nhà ra.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của hắn không giống gạt người, kết hợp với lời hắn nói, mấy người Tảo Nhi hai mắt nhìn nhau, trong lòng đều rất buồn bực.

Những người giống như các nàng, đã không phải là mặt hàng rất có tâm cơ.

Nhưng muốn so sánh với người trước mắt này, mỗi người các nàng đều có thể được xưng là cáo già.

Huynh đệ u đầu còn đang nói chuyện, rất nhanh ngay cả cha ruột mình làm thương đội cũng nói ra, còn báo tên mình, nói hắn tên là Vi Bình An.

Vừa nghe là con của thương nhân, mấy người Tảo Nhi càng không biết nên nói cái gì.

Trong ấn tượng của mọi người, thương nhân đều rất thông minh khéo đưa đẩy, cha làm thương nhân lại có thể nuôi ra một đứa con trai ngây thơ như vậy, cũng rất ngạc nhiên.

Chẳng lẽ là người một nhà, cha mẹ đều quá có chủ ý, con trai liền tương đối thiếu tâm nhãn?

Đại Ngưu thật sự nghe không nổi nữa, khoát tay áo, ngắt lời hắn:

"Dừng dừng dừng dừng, như vậy đi, thấy người cũng có thể nhúc nhích, chúng ta liền đưa người đến chân núi kia, người tự mình trở về thôn đi, không có việc gì dừng lại tự mình chạy vào trong núi, đây cũng không phải là nơi người có thể một mình xông vào!"

Nói xong, hấn lại quan sát một phen, cảm thấy thân thể tiểu tử này cũng không tệ lắm, hoặc là bởi vì tuổi trẻ, khôi phục rất nhanh.

Vừa rồi còn nửa c.h.ết nửa sống nằm ở nơi đó, lúc này đã giống như người không có việc gì, nói chuyện bla bla.

Vi Bình An đành phải hậm hực ngậm miệng, dừng lại một lát, sắc mặt do dự nói: "Nhưng, nhưng thuốc trị chân của a nãi ta còn chưa tìm được..."

Thiết Trạ không nhịn được nói: "Với bộ dạng nằm trên mặt đất của người, có thể tìm được thuốc sao?"

Những người khác cũng nghĩ như vậy.

Nhưng mà, mọi người nói thì nói vậy, nhưng cũng thay hấn tìm ra một ưu điểm: mặc dù có chút ngốc, nhưng ít ra là con người hiếu thuận.

Thu Nương thở dài, từ trong n.g.ự.c móc ra một cái bọc giấy đưa tới: "Người nói a nãi người bị thương ở chân, ta vừa vặn có chút thuốc điều chế từ Tiếp Cốt thảo, tặng người một ít, không chừng có thể..."

Chương 105: Chương 105

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Vi Bình An mở to hai mắt, kích động tiếp nhận bọc giấy nói: "Đúng đúng đúng, chính là Tiếp Cốt thảo, ta đi vào tìm chính là Tiếp Cốt thảo!"

"Đa tạ các người đã chia cho ta thứ mình yêu thích, nhưng người chờ một chút, ta cũng không thể lấy không thảo được của người!"

Nói xong, hắn đưa tay vào trong n.g.ự.c của mình móc móc, lại móc móc, càng móc động tác càng chậm chạp, sắc mặt cứng đờ, từ đỏ chuyển sang trắng, dần dần trở nên lúng túng.

Tảo Nhi chu đáo hỏi một câu: "Ơ, đây là bị mất đồ rồi?"

Vi Bình An cười khan một tiếng, "Ừ" một tiếng giống như muỗi kêu.

Người này mơ hồ nằm trên mặt đất, làm mất cái gì cũng không ngạc nhiên.

Tảo Nhi không nhịn được cười nói: "Được rồi, vậy thì đừng tìm nữa, cứu a nãi của người quan trọng hơn, mau trở về đi, chúng ta đưa thuốc cũng không phải vì chút đồ vật kia của người!"

Vi Bình An thấy nàng ấy cười mình, nói chuyện lại rất êm tai, lúc này chân tay luống cuống, chỉ là trong miệng lẩm bẩm:

"Vậy sau này ta lại tìm cơ hội báo đáp các người, ta thật sự sẽ không chiếm tiện nghi, lần này liền tạ thuốc của các người, ta thật đúng là gặp được người hảo tâm!"

Đại Ngưu xoay người hắt qua: "Biết là được, chúng ta đi nhanh lên đi, trời không còn sớm, đưa người về, chúng ta cũng phải về nhà."

Vi Bình An cũng không dám chậm trễ nữa, cứ thế bị một đám người kẹp ở giữa đi xuống núi.

Lúc sắp xuống đến chân núi, mọi người xa xa đã nghe được tiếng người bắt tai.

"Bình An! Bình An!"

Vi Bình An giật mình một cái: "A! Là thanh âm của a gia ta, nhất định ông ấy đã chạy đi tìm ta!"

Lưu Nhị Sơn cau mày nói: "Người vào núi lâu như vậy, sao lúc này a gia người mới đi tìm?"

Vi Bình An gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Bởi vì lúc ta vào núi không nói cho bọn họ biết, có lẽ a gia cho rằng ta giống như những hài tử trong thôn, tìm chỗ đi chơi."

Lưu Nhị Sơn:...

Thật không bớt lo, may mắn không phải con của hắn. Cũng may mắn tiểu tử này vận khí tốt, vào núi bao lâu liền té ngắt, nếu không lại đi chỗ sâu, nói không chừng bị dã thú ăn đến xương cũng không còn.

"Vậy người nhanh chóng trở về đi, chúng ta đi trước." Lưu Nhị Sơn phất tay nói.

Vi Bình An sửng sốt: "Haizz, thúc, các người muốn đi sao? Không đến nhà a nãi ta ăn bữa cơm? Đúng rồi, ta còn có thể tìm a nãi lấy tiền cho các người trước!"

"Không ăn không ăn! Lần sau lần sau!"

Mọi người trăm miệng một lời lắc đầu xua tay cự tuyệt.

Còn chưa thăm dò rõ ràng, bọn họ tạm thời không muốn giao tiếp với người thôn này, liền nhanh chóng cáo từ, xoay người đi một hướng khác, dự định đi vòng một vòng nhỏ vào núi, tránh cho lộ ra phương hướng bọn họ ở.

Đoàn người rất nhanh liền biến mất ở trước mắt Vi Bình An.

Chờ khi hoàn toàn không nhìn thấy người nữa, Vi Bình An đứng tại chỗ, mới bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ đầu lẩm bẩm nói:

"Thật ngốc! Tiền không cho người ta, cơm cũng không ăn được, hơn nữa còn quên hỏi bọn họ rốt cuộc ở đâu! Về sau không biết có gặp lại được không nữa? Ai, vậy còn nói báo đáp cái gì? Khó trách mấy tỷ tỷ kia vừa rồi cười ta, đoán chừng đều cho rằng ta là đang vẽ bánh, giả vờ làm sói vẫy đuôi, lần này thiếu người ta một ân tình thật lớn!"

Vi Bình An ủ rũ xoay người, vừa ngẩng đầu, liền thấy một lão đầu cường tráng từ nơi không xa rẽ tới, chính là a gia của hắn.

Hắn nhanh chóng phát tay: "A gia, ta ở đây!"

Lão nhân nghe thấy lời nói, lại nhìn thấy vị trí của hắn, nhanh chóng đi tới bên này, vừa đi vừa nói: "Bình An, người chạy đi đâu vậy? Để ta tìm nửa ngày cũng không thấy người!"

Chờ sau khi đến gần, lão đầu đột nhiên nhíu mày, đánh giá hắn một phen: "Trên người con có chuyện gì, ngã vào trong mương hả?"

Vi Bình An trong lòng chột dạ, thầm nghĩ may mắn các ân nhân đã đi rồi, hắn có thể lặng lẽ giấu diếm chuyện lén chạy vào núi, nếu không trong thời gian ngắn thực sự không nói rõ được, gia gia khẳng định sẽ đánh hắn.

"Khụ khụ, con không sao, vừa rồi trên đường đi không đi vững, ngã một cái."

Hắn nói xong, lấy từ trong lòng ra một cái bọc giấy đưa tới, "Đúng rồi a gia, cũng thật trùng hợp, con vừa thấy ở ven đường có vài cọng được thảo mà a nãi muốn dùng, nhổ ra một ít!"

"Ven đường? Ven đường có thể có lông gà!" Lão đầu nhay cảm nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Thằng nhóc ngươi sẽ không lén vào núi đó chứ?"

Nói xong liền giơ tay lên, muốn vỗ bả vai của hắn.

Chương 106: Chương 106

"Không không không, cháu thật sự nhìn thấy ở ven đường!" Vi Bình An co rụt cổ lại, luôn miệng nói, nhanh chóng mở túi giấy trong tay ra.

Lão đầu cúi đầu xem xét, tròng mắt trùng càng lớn: "Thằng nhóc con, ngươi còn dám nói một câu đây là thảo dược người nhổ từ ven đường?"

Vi Bình An cũng há to miệng, khiếp sợ nhìn về phía túi giấy đang đặt trong lòng bàn tay, bên trong có mấy viên thuốc.

"Không, không phải Tiếp Cốt thảo sao?"

Hắn nói xong, rất nhanh liền ý thức được, đây là người ta đã bào chế rồi, mang ở trên người thuận tiện dùng, lúc cho hắn chắc chắn sẽ không phải là loại cỏ.

"Được được được, cha ngươi không ở bên cạnh, ngươi thật sự là xương cốt cứng rắn, thật sự cho rằng a gia ngươi là kẻ ngu xuẩn mù lòa, trong miệng liền không có một câu nói thật!"

Lão đầu tức giận đến ho khan hai tiếng, đ.ấ.m đâm ngực, đập rớt giày rơm trên chân phải, quơ lên muốn chào hỏi m.ô.n.g của đứa cháu trai ngu xuẩn.

"Ta sai rồi a gia, ta không nói bừa nữa!" Vi Bình An vội vàng che m.ô.n.g chạy sang một bên.

"Vậy người nói rõ ràng cho ta, thuốc này rốt cuộc là từ đâu tới!"

Vi Bình An chỉ có thể xoa cổ, nói mình ở bên cạnh ngọn núi gặp một đám người hảo tâm, nhìn giống như là thợ săn ở trong núi.

"Thợ săn?" A gia nhíu mày: "Đám người kia có bộ dạng thế nào?"

Vi Bình An suy nghĩ một chút: "Có nam có nữ, có lớn có nhỏ."
Sau đó lại chỉ chỉ phương hướng bọn họ rời đi.

Lúc này a gia hẳn mới dẫn lông mày ra.

Vùng núi rộng lớn, có thợ săn cũng không hiếm lạ, chỉ sợ gặp phải sơn phỉ nấp ở trong núi.

Nhưng nghe cách bố trí của nhóm người này, hẳn là không giống.

Nhưng cũng không thể phớt lờ, lỡ như tiểu tử này miệng lại ăn nói tùy tiện thì sao? Ban đêm vẫn nên cảnh giác một chút, gọi người ra cửa nhìn chung quanh, tránh cho thật sự có người đánh vào trong thôn.

-

Bên kia, mấy người Tảo Nhi không biết sự tồn tại của mình khiến cho các thôn trang khác đề phòng.

Các nàng đang đi trở về, ngoài miệng còn thảo luận chuyện huyện thành mới.

"Theo ý của Vi Bình An, tình huống trong huyện thành kia tựa hồ tốt hơn chúng ta bên này không ít, ít nhất sinh hoạt đều là bình thường." Tảo Nhi nói.

Không chỉ có như thế, ngay cả thôn trang kia nhìn cũng tốt hơn so với bọn họ bên này.

Cách hai ngọn núi, chênh lệch lại lớn như vậy, thật khiến người thổn thức.

Cũng may sau lần thăm dò này, các nàng cũng coi như triệt để thăm dò tình huống hai đầu ngọn núi, đối với hoàn cảnh xung quanh đều có thể tính toán, trong lòng cũng có thể an tâm không ít.

"Có thể phát hiện ra con đường này cũng không tệ. Nghĩ theo hướng tốt, huyện thành bên này nếu như bình thường, điều kiện vào thành không quá khắc nghiệt, chúng ta nói không chừng có thể thường xuyên đi vào mua thêm vài thứ."

Tảo Nhi nói: "Giống như bông gòn, lỗ như còn có thể gặp được bán giống, vậy thì càng tốt!"

Mọi người đều cảm thấy lời của nàng ấy không tệ, môm năm miệng mười nói vài câu, đều ngóng trông trong thành kia đang tốt.

Ngoại trừ tin tức này ra, những thu hoạch khác hôm nay rất bình thường.

Không thể tìm được cỏ cây mới lạ gì, ngược lại gặp phải một bụi cây gai, nhỏ không ít đựng trong giỏ.

Tuy rằng cỏ gân trâu cũng có thể bện đồ, nhưng rốt cuộc không thích hợp bằng cây gai cây đay, không chỉ có thể bện một ít dây thừng dài, còn có thể bện áo gai vào mùa hè, rất mát mẻ.

Hơn nữa chính là con rắn kia, trở về có lẽ có thể hầm canh rắn uống một chút, cũng là một món măn.

Một đám người bước nhanh trở về, hôm nay chậm trễ rất lâu, sau khi trở về cơm đều đã làm xong. Vì thế đỡ sệt xuống, bưng bát, vừa ăn vừa nói với Hoa Hà các nàng phát hiện lớn hôm nay.

Vừa nghe thấy phát hiện một huyện thành mới, còn có thôn trang, mọi người đều rất dễ tâm, ân cần hỏi rất nhiều, nói xong liền thảo luận chuyện đến đó mua đồ vật.

"Nếu quả thật có thể mua được đồ, sau này giao dịch với bọn Xử Sinh, có phải chúng ta phải để lại chút tiền bạc dự phòng hay không?" Lý bà tử do dự hỏi.

"Nhất định là cần. Nhưng mà, cho dù có tiền của bọn họ, muốn mua mấy thứ như bông gòn phồng chừng cũng không dễ dàng. Thứ tốt để ở đâu cũng đều hiếm có, rẻ cũng không có..." Tảo Nhi nói.

Thiết Trạ liền nói: "Chỉ có tiêu mà không có vào chắc chắn không được, nếu huyện thành kia bình ổn, không bằng lại cầm chút đồ ăn đi bán? Giống như bánh quy bánh mì gì đó."

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn tới hai tiếng người đồng thời vang lên.

"Không được!"

"Không thể!"

Là Tảo Nhi và Tống Hàm Thanh.

Chương 107: Chương 107

Thiết Tru giật mình, phát hiện hình như mình đã nói sai rồi, suy nghĩ nửa ngày, lại thực sự không hiểu được nguyên do vì sao, vì thế vả miệng, khiêm tốn thỉnh giáo:

"Đều là đầu óc ta ngu muội, miệng mới nói bừa. Nhưng rốt cuộc vì sao không được, còn xin nói rõ với ta, tránh cho lần sau lại phạm sai lầm!"

Tảo Nhi mở miệng trước: "Nếu tình huống huyện thành bình ổn, thời gian rảnh của mọi người sẽ nhiều hơn, noi không chừng chuyện gì cũng có người nhìn chăm chăm vào. Nếu chúng ta lỡ mắng tìm người làm giao dịch, lỡ như chọc phải phiền toái thì sao? Những thức ăn kia của Phương Tiên Nhi có loại nào không mới lạ, để cho người ta để ý đến ta là xong đời."

"Giống như trước đó có thể yên tâm hợp tác với bọn Xử Sinh, là bởi vì trong tay chúng ta cũng nắm thóp bọn họ, người xem mặt đạo kia, khẳng định cũng là đại sự không thể tùy tiện nói ra bên ngoài."

"Hai bên chúng ta nắm giữ thóp của nhau, giao dịch này mới có bảo đảm. Huống hồ tình huống lúc ấy nguy cấp, bọn họ chịu ra tay giúp đỡ, nhân phẩm cũng là thứ chúng ta đã thấy, tương đối không có trở ngại, lúc này mới có thể có giao tình lâu dài."

Thiết Tru nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ, vốn tưởng rằng là chuyện đơn giản, không ngờ trong đó lại có nhiều lễ lối như vậy.

Tổng Hàm Thanh gật đầu, cũng mở miệng nói: "Tảo Nhi cô nương đã nói qua, ta sẽ không nói, chỉ nói chút ý tưởng khác."

"Các người cũng biết, ta trước đó ở thư quán chép sách đã lâu, tiếp xúc qua không ít người, thời điểm sớm nhất, huyện chúng ta còn không loạn như vậy, ta khi đó còn nghe được chút tình huống phía nam."

"Trước tiên nói huyện Hưng Hòa chúng ta, thậm chí là Nham Thành đều thuộc bắc địa, tình huống nơi này rất khác với phía nam. Nơi này hẻo lánh, trời cao hoàng đế xa, địa đầu xà có thể xưng đại vương nhất. Chúng ta chịu tội, một nửa là do bọn họ, một nửa là bởi vì thiên tai, lương thực thu hoạch bất định..."

"Nhưng đi về phía nam lại khác, kinh thành ngay tại phía nam, bệ hạ ngu ngốc vô đạo, rất nhiều thế lực rục rịch, không nói Nam Man, phiên vương cũng là mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được."

"Tuy nhiên, mặc dù hỗn loạn, nhưng phía nam bên ngoài vẫn an ổn, liền nói tin tức cuối cùng ta nghe được, đám người kia cũng vẫn ở sau lưng phân cao thấp... Có lẽ là như vậy, bách tính phía Bắc mới có thể cảm thấy cuộc sống phía nam tốt hơn chút chẳng."

"Lại nói chuyện huyện thành mới một chút. Huyện Hưng Hòa của chúng ta nằm ở cực nam Nham Thành, giáp giới với Phụng Thành, huyện thành mà các người phát hiện có khả năng không nằm trong địa phận Nham Thành."

"Vậy Phụng Thành cũng là một chỗ đất phong, thành trì trung tâm ở phía nam, phủ đệ Phụng Vương ở chỗ đó. Về phần huyện thành mới này, cách khá xa..."

Tổng Hàm Thanh nói xong, bắt đầu suy tư.

Tình huống như mấy người Tảo Nhi nhìn thấy, ngoại trừ địa giới cách núi khác biệt, có lẽ còn có chính sách khác biệt, Phụng Vương nếu cũng có dị tâm, trừ tính đại sự, lại lo lắng họa từ trong nhà ra, ở trên đất phong sẽ tổn hao một chút công phu.

"Đúng rồi, còn có thức ăn của Phương Tiên Nhi, ta hình như vẫn chưa nói với mọi người, lương khô, mì ăn liền, còn có cháo ăn liền kia có thể bảo quản lâu dài, ăn uống nhẹ nhàng thuận tiện, các người biết điều này có ý nghĩa gì không?"

Hắn nói một lèo như vậy khiến cho người trong thôn đều nghe đến tỉnh tỉnh mê mê, gần như muốn choáng váng tại chỗ.

Mặc dù học tập đã được một đoạn thời gian, nhưng đối với những thế lực Quân Vương, đất phong này, trước kia cách bọn họ quá xa, hơn nữa cũng không có cơ hội tiếp xúc với những thứ này.

Thấy ít, nghe ít, đối với cái này liền rất không mặn cảm, trong đầu trống rỗng.

Tổng Hàm Thanh trước kia chưa từng nói qua những thứ này, cũng là cảm thấy còn chưa phải lúc.

Nhưng trước mắt mọi người cũng đọc sách một thời gian, có chút căn cơ, lại đụng phải cơ hội này, hắn vừa vặn nói một câu.

Nghe không hiểu cũng không sao, tình huống trước mắt coi như thoải mái, mọi người cũng có thời gian chậm rãi tiêu hóa.

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói rõ ràng hơn một chút: "Thế lực phía nam đấu tranh, nơi nhìn không thấy nhắm chừng đánh trận không ít, đánh trận liền phải nuôi binh hành binh, trên đường hành quân, cũng không thể không ăn uống."

Bỗng nhiên Tảo Nhi nảy ra ý tưởng, mở to hai mắt kêu lên: "Ta hiểu rồi, người muốn nói, những thức ăn này của Phương Tiên

Nhi, thực tế cũng là binh lương tốt! Nếu để cho người phát hiện..."

Thấy đầu óc nàng ấy xoay chuyển nhanh, Tống Hàm Thanh nhẹ nhàng thở ra: "Không tệ."

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời: "Xử Sinh bọn họ chắc chắn sẽ vượt qua được ... Tựa như người nói, bọn họ cũng tự đào địa đạo, loại chuyện này kéo dài, để cho người ta phát hiện, cho dù là huyện lệnh biết, tội danh có phản tâm cũng khẳng định chạy không thoát, mỗi người đều phải kéo ra ngoài c.h.é.m đầu."

"Nghe khoa trương, nhưng mà, điều này cũng vừa vặn nói rõ tính nghiêm trọng của những chuyện này."

"Có thể dính vào đồ ăn, nhất là bánh bích quy mì ăn liền kia, ngày thường phải cẩn thận hơn nữa, giấu kín ở trong bụng, chúng ta chính mình giấu ăn là được, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không, đừng nói là nắp ở núi sâu, cho dù là trốn ở dưới lòng đất, đều có thể bị người đào sâu ba thước đất móc ra."

"Về phần mưu sinh kiếm bạc, Phương Tiên Nhi khẳng khái, thật ra cũng cho chúng ta rất nhiều biện pháp, ngày sau chọn cái thích hợp, tỉ mỉ trừ tính đi."

Chương 108: Chương 108

"Nhưng mà nói đi thì nói lại, điều kiện trước mắt của chúng ta quả thật gian nan, không có tích góp gì, chính là muốn dựa vào tay nghề đi kiếm bạc cũng cần rất nhiều tin tức và tiền vốn mới có thể làm được."

"Mấy thứ như bánh bích quy này chắc chắn không thể động vào, nhưng ở hiện tại, thật sự không nghĩ ra được cách nào khác, có lẽ chúng ta có thể nhờ Phương Tiên Nhi, mượn một loại thức ăn không đáng chú ý khác để làm nền tảng."

Ý Tổng Hàm Thanh là chỉ hộp đào vàng.

Đồ ăn ướp muối dùng bình đựng này, đặt ở bên ngoài cũng không tính là vật quá hiếm thấy.

Bên trong đựng đào vàng, cho dù có thể bảo quản lâu một chút, cũng không thể làm cơm ăn.

Loại quả như đào vàng có lịch sử lâu đời, thường xuất hiện trong thơ văn của tổ tiên. Phương bắc cũng có người bán, Tổng Hàm Thanh từng may mắn gặp qua một lần.

Nhưng mà phẩm chất của quả kia cùng loại mà Phương Tiên Nhi cho, chênh lệch rất xa, nhỏ mà khô quắt, màu sắc cũng

không thể so với màu cam vàng kia, cảm giác càng là hoàn toàn khác biệt.

Nếu như lấy loại đồ hộp trong tay bọn họ ra, người có thể nhận ra nó là đào vàng đã ít lại càng ít. Nhưng hương vị và vẻ ngoài đều không tệ, đối một cách gọi khác, cũng có thể nhận được sự ưu ái của người giàu.

Giải thích xong các điểm mấu chốt trong đó, Tống Hàm Thanh lại nói: "Tuy nói ngày sau đào hộp có thể làm vật phẩm giao dịch mà chúng ta chuẩn bị, nhưng nhất định phải cẩn thận làm việc, không thể trắng trợn chào hàng ở những chỗ gần, phương thức cụ thể còn phải cân nhắc cẩn thận, có thể có biện pháp bán ra xa là tốt nhất."

Thời đại này phạm là trên tay có đồ tốt, lại không có quyền thế, chú ý một chút luôn không sai.

Tảo Nhi nghe xong, có chút rầu rĩ: "Nghe người nói như vậy, bán đào vàng nghe cũng rất nguy hiểm, chúng ta đừng bán nữa. Trước tiên cứ dựa vào Xử Sinh bọn họ giao dịch một chút, năm sau chúng ta tự trồng đậu và củ mài, lại ép thêm chút dầu, làm chút đồ ăn, sẽ có thể đổi lấy tiền."

Tống Hàm Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Nếu các người có cơ hội tiếp xúc với nhi tử của du thương kia, có lẽ có thể tìm hiểu tình huống bên cha hắn một chút."

Nếu thật sự muốn giao dịch đồ hộp, du thương ngược lại là một lựa chọn không tồi.

Thương đội bình thường cầm hàng đi xa, bán đồ vật đến nơi khác, liền có thể tránh được rất nhiều vấn đề.

Hơn nữa nhi tử của du thương được nuôi đơn thuần như vậy, lại không mất hiếu tâm, gia phong hẳn là không tệ.

Lại có ân tình cứu mạng và chữa chân, chỉ cần biết rõ ràng bối cảnh, đủ sạch sẽ, không có thể lực loạn thất bát tao dính vào, vậy liền có thể cân nhắc.

Nhưng mà, trước mắt đều là suy đoán đơn phương của bọn họ, người đến cùng như thế nào, còn phải chân chính tiếp xúc qua lại rồi nói sau.

Nghĩ những chuyện này còn sớm, trước tiên thăm dò tình huống huyện thành mới mới là chuyện quan trọng nhất.

Thương thảo xong những thứ này, trong đầu mọi người đều chứa đủ thứ thông tin cần suy nghĩ, nhất thời đều rất lộn xộn.

Tảo Nhi thấy thế, tuyên bố buổi nói chuyện lần này kết thúc, bảo mọi người bớt thời gian cẩn thận sắp xếp lại những chuyện đã nghe được.

Để tránh đêm dài lắm mộng, các nàng định ngày mai sẽ đi đến huyện thành mới kia một chuyến, nhưng nhiều người như vậy cùng nhau tiến vào huyện thành quá chói mắt, cuối cùng quyết định cùng đi ra ngoài thành nhưng chỉ để cho hai ba người đi vào.

Ngoài ra, sợ trong vòng một ngày đi tới đi lui không kịp, phải chuẩn bị tinh thần sẽ qua đêm ở bên ngoài.

Nhưng trong nhà dù sao cũng phải giữ lại chút ít người, Lý Phát Tông và mấy người khác lần này không đi, ở lại giữ nhà.

Mọi người hoàn toàn giải tán, ai về nhà nấy thu dọn đồ đạc.

Lấy bọc quần áo ra, đựng nhiều đồ ăn, đựng đủ nước điện giải, còn mang theo một hai cái áo mỏng, nhét mấy cái Noãn Bảo Bảo.

Như vậy nếu một ngày không về được, ban đêm tìm cái cây bên đường cũng có thể ngồi dựa vào nghỉ ngơi một lúc.

Đắp hai bộ quần áo, một đồng người chen chúc cùng một chỗ, có cục ẩm xua lạnh, hẳn là cũng sẽ không quá lạnh, chống đỡ đến hừng đông là có thể trở lại trong núi.

Đại Ngưu còn mang theo cả miếng bạc vụn trước đó, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Hắn có chút áy náy, dù sao cũng là nói muốn đưa bạc cho Phương Tiên Nhi, nhưng lại không cho, chỉ có thể ngày mai để cho Thúy Thúy các nàng đi nhận lỗi, nói một chút tình huống, trước tiên sử dụng một chút, về sau tìm cơ hội lại bù số tiền này sau.

Chương 109: Chương 109

Một đêm trôi qua.

Ngày thứ hai trời vừa hửng sáng, thấy thời tiết cũng không tệ lắm, mọi người liền nhanh chóng lên đường.

Lần này Tảo Nhi muốn tự mình vào thành, để tiện cho việc hoạt động, nàng ấy lại giả nam trang.

Lần này đoàn người chỉ mang theo một cái sọt để dùng, hành trang coi như nhẹ nhàng, đường đi tới núi thấp cũng đã quen thuộc.

Chưa tới giữa trưa, các nàng đã sắp xuống núi rồi.

Đây là bởi vì muốn lách qua thôn trang kia, rẽ thêm một đoạn đường núi nên mới chậm trễ một hồi.

Xuống núi xong, đại khái là do bên này bình thường không có nhiều người đi, mặt đất cũng không phải là đường đất thuần túy, rải rác rất nhiều cỏ dại, mọc cũng không cao, một tầng mỏng trải trên mặt đất, nửa vàng nửa xanh.

"Trên đất còn lại nhiều cỏ như vậy, xem ra cuộc sống bên này quả nhiên tốt hơn rất nhiều." Tảo Nhi thấp giọng nói.

Giống như bọn họ bên kia, hơn phân nửa cỏ hoang đều bị người nhổ đi ăn, đường đất trên mặt đất đều là trụi lủi.

Đoạn đường đi huyện thành này, nhìn không gần, đi cũng quả thật phí công, tính một cách chính xác, ngược lại không khác mấy so với lúc trước các nàng đi huyện Hưng Hòa.

Nhưng mà, vừa đi vừa ăn đồ ăn, thỉnh thoảng lại nói mấy câu, trên đường đi cũng không gian nan lắm.

Chờ đi đến trước mặt, hoàn toàn có thể nhìn thấy cửa thành.

Đoàn người ngẩng đầu, tập trung nhìn vào, nhận ra ba chữ to trên cổng—— huyện Thành An.

Mọi người yên lặng ghi nhớ cái tên này trong lòng, ánh mắt lại đảo qua.

Chỉ thấy cửa thành xếp hàng dài, rất nhiều bách tính, xe ngựa xe bò đều ở trong đó, nhìn cảnh tượng hết sức bình thường, làm cho người ta giống như đã cách mấy đời, tâm tình mọi người cũng thả lỏng theo.

Lần này là Lưu Nhị Sơn và Tảo Nhi vào thành, Đại Ngưu lặng lẽ đưa bạc vụn cho Tảo Nhi.

Hai người đi xếp hàng, những người khác liền đi xa xa tìm một mảnh đất trống ngồi xuống chờ, vừa vận lợi dụng thời gian rảnh rỗi này học tập một chút.

Hai người bọn họ vốn đứng ở cuối đội ngũ, đợi một hồi, sau lưng cũng dần dần nhiều thêm vài người.

Lưu Nhị Sơn và một người đánh xe mang theo hàng hóa trò chuyện với nhau.

"Lão đệ, chúng ta vào thành bên này phải nộp tiền không?" Hắc cười hỏi.

Phu xe kia quan sát hắc vài lần, hiểu rõ nói: "Ta hắc là lớn hơn ngươi, phải gọi lão huynh mới được. Nghe ngươi hỏi như vậy, chẳng lẽ là từ trong thôn xa xa tới? Trước kia chưa từng vào thành?"

Lưu Nhị Sơn cười gật đầu: "Đúng vậy! Thật sự xin lỗi lão huynh, ngươi nhìn qua tuổi trẻ, ta gọi sai xưng hô rồi! Cũng may ngươi là người sáng suốt, tính tình cũng tốt, khó trách có triển vọng như vậy!"

Xa phu sờ đầu, thầm nghĩ người này nhìn thành thật, ngược lại miệng lưỡi lưu loát, nói chuyện khiến người nghe thoải mái.

Không giống như những hán tử ngày thường tiếp xúc cùng hắc, bao gồm cả hắc, miệng mồm đều vụng về. Phần lớn thời gian đều làm việc, căn bản không nói được một chút lời lấy lòng.

Thấy Lưu Nhị Sơn nói chuyện khách khí, hai người rất nhanh liền tán gẫu với nhau.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Lưu Nhị Sơn và Tảo Nhi cũng đã có hiểu biết cơ bản đối với tình huống của huyện thành này.

Nếu như không mang quá nhiều hàng hóa, liếc mắt một cái là biết dân chúng bình thường, lúc vào thành không cần nộp phí dụng gì.

Nhưng nếu muốn làm ăn thì cần phải nộp chút tiền bạc.

Nhưng mà, mặc kệ thân phận gì, lúc vào thành đều phải nghiệm thân sơ qua, bảo đảm trên người không mang theo đồ vật khả nghi gì, tranh cho trong thành gây ra nhiều loạn.

Kiểm tra nam nhân chính là quân tốt, kiểm tra nữ nương chính là một bà tử, Tảo Nhi hôm nay giả nam trang, ngược lại có chút biến khéo thành vụng, hai đầu đều không được.

Nàng cùng Lưu Nhị Sơn liếc nhau, cảm thấy cửa nghiệm thân này thực sự không dễ qua.

Mặc dù có thể đến trước mặt giải thích, bản thân từ xa đến, sợ gây phiền toái, mới mặc nam trang, nhưng các nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua với những quân tốt này, lỡ như bọn họ làm việc cẩn thận, vẫn cảm thấy nàng khả nghi, bắt nàng lại thì làm sao bây giờ?

Nghĩ như vậy, lần này nàng vẫn thôi dừng vào.

May mắn là đã hỏi rõ ràng trước, nếu không đến trước mặt rồi hỏi sẽ không kịp tính toán.

Lưu Nhị Sơn nhanh chóng giơ tay về phía bọn Đại Ngưu, Đại Ngưu thấy thế nhanh chóng chạy tới.

Chương 110: Chương 110

Tảo Nhi không nói chuyện, kéo hẳn đến vị trí của mình, hai người đổi vị trí cho nhau. Nàng lại nhét bạc vào lòng bàn tay Đại Ngưu, yên lặng đi về phía Thu Nương.

Đại Ngưu không hiểu ra sao, thấp giọng hỏi Lưu Nhị Sơn: "Thúc, đây là chuyện gì vậy?"

"Vào cổng thành phải nghiệm thân." Lưu Nhị Sơn nói.

Đại Ngưu đã hiểu, ngoan ngoãn đứng xếp hàng. Người xung quanh cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ cho là có người sắp xếp thay.

Hai người rất nhanh đã đến trước mặt.

Binh lính thủ thành ở cửa huyện Thành An này, nhìn so với những người chính quy trước đó bọn họ từng gặp qua, mỗi người đều tinh thần phấn chấn, tác phong không có chút cà lơ phất phơ nào.

Mắt thấy xa phu phía trước thuận lợi vào thành, tiếp theo chính là bọn Đại Ngưu.

Trên người hai người bọn họ vốn cũng không mang theo đồ đạc gì, liền bày ra vẻ mặt bình thản để binh lính kiểm tra, rất nhanh

đã được đưa vào thành.

Hai người vào trong thành, người đi trên đường nhiều, cũng đông đúc hơn so với trước kia bọn họ từng thấy. Cửa hàng hai bên đều đang buôn bán, trên đường cũng có tiếng rao hàng thanh thúy của những người bán hàng rong.

Đã lâu không thấy cảnh tượng náo nhiệt bình thường như vậy, lúc hai người bọn họ đi đường chân đều có chút cứng ngắc.

Cũng may hai người còn nhớ chuyện mua vật tư, trước tiên nghe ngóng được phương hướng tiệm vải, đi hỏi bông gòn, quả nhiên không mua được.

Lại hỏi giá cả, cho dù có hàng, bọn họ đoán chừng cũng không mua được bao nhiêu, lần này hoàn toàn hết hy vọng.

Sau khi đi ra ngoài, hai người bọn họ lại đi trên đường, Đại Ngưu bỗng nhiên mắt sắc nhìn thấy một tiệm thuốc, trước mắt sáng ngời, kéo ống tay áo Lưu Nhị Sơn nói: "Nhị Sơn thúc, nơi đó có một tiệm thuốc, thúc nói, lần sau chúng ta ở trong núi hái được thuốc, đưa tới đây bán, hửn cũng là một khoản thu nhập ha?"

Lưu Nhị Sơn suy tư nói: "Vậy chỉ có thể đưa chút thuốc mà mọi người đều biết tên trước, những thứ Phương Tiên Nhi có thể nhận ra, bọn họ chưa chắc có thể nhận ra."

Nói xong, hửn lại nghĩ đến cái gì: "Đúng rồi, nếu nơi này có tiệm thuốc, không bằng chúng ta đi vào hỏi một chút có bán bột thạch cao hay không?"

Đại Ngưu vui vẻ nói: "Đúng đúng đúng, Nhị Sơn thúc, vẫn là thúc suy nghĩ chu đáo!"

Bọn họ vẫn luôn tìm thạch cao ở trong núi, nhiều ngày như vậy cũng không có thu hoạch, trước mắt sau khi vào thành, cái gì

cũng không mua nổi, bột thạch cao dù sao cũng có thể mua được một chút chứ nhỉ?

Đi vào trước tủ thuốc của tiệm thuốc, tiểu nhị bốc thuốc hỏi một chút, quả nhiên có bán bột thạch cao, 20 văn một lạng.

Hai người Đại Ngưu có chút do dự, không biết mua bao nhiêu là phù hợp, trước đó không tìm được thạch cao, cũng không hỏi qua Phương Tiên Nhi làm đậu hũ như thế nào.

"Trước tiên bốc năm lạng là được rồi." Lưu Nhị Sơn nói.

Năm lạng một trăm văn, số lượng không nhiều không ít.

Tiểu nhị nghe xong, rất nhanh đóng gói bột thạch cao đưa tới.

Chờ đưa tiền bạc, thối lại một đồng tiền đồng, Đại Ngưu cẩn thận cất kỹ.

Hai người đang muốn đi ra ngoài, liền nghe thấy một thanh âm có chút kinh hỉ vang lên: "Ân nhân, các người cũng ở chỗ này bốc thuốc à!"

Đại Ngưu vừa nhấc mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt vui mừng của Vi Bình An.

"Đúng vậy, người cũng tới bốc thuốc?" Hắc bất động thanh sắc hỏi.

Vi Bình An cười ha ha: "Đúng vậy, chân của a nãi ta nhờ có thần dược các người cho, sau khi uống vào quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Hôm nay ta tới nơi này là muốn kê thêm chút thuốc bổ cho bà, thuận tiện còn có thể ở trong thành mua chút đồ ăn, bồi bổ thân thể cho bà ấy!"

Nói xong, hắc giơ cái rổ trong tay lên, quả nhiên có thịt có trứng, còn có hai loại rau xanh.

Hai người Đại Ngưu thấy thế, không thiếu được khách sáo khen hân vại câu hiếu thuận.

Chờ hàn huyên xong, Đại Ngưu liền nói: "Vậy người mau đi mua đi, thay mặt chúng ta hỏi thăm lão nhân gia một câu, chúng ta đi trước một bước."

Vi Bình An nghe xong, vậy mà trực tiếp nhào tới bắt lấy cánh tay Đại Ngưu: "Chờ một chút, ân nhân các người trước tiên đừng đi!"

Chương 111: Chương 111

Đại Ngưu cả kinh: "Người làm gì vậy?"

Vi Bình An vẻ mặt đau khổ nói: "Các người hôm qua đã cứu ta, còn cho ta thuốc của a nãi, nhân tình này đặt ở trong lòng không báo, tóm lại không được!"

Nói xong, hắn liền lấy từ trong n.g.ự.c ra mấy lượng bạc vụn nhét vào trong tay Đại Ngưu: "Hôm qua ta vốn định cảm tạ các người, nhưng túi tiền đã mất, không cảm ơn được, hôm nay lại gặp được các người, thật đúng là duyên phận, số tiền này các người nhất định phải nhận lấy mới được!"

Đại Ngưu vừa nhìn thấy một mảnh trắng bóng trong tay hắn, vội vàng xua tay: "Không được không được, chuyện nhỏ mà thôi, người cho quá nhiều rồi!"

Hai người lôi lôi kéo kéo một phen, tiểu nhị tiệm thuốc liền lạnh mặt tới đuổi người:

"Mấy vị đến cùng là cầu y hay là hỏi dược? Nếu không có nhu cầu, xin dời bước đến nơi khác đi. Ở chỗ này cản trở, những bệnh nhân khác đều bị chậm trễ, không vào được cửa!"

"Thật xin lỗi, chúng ta đi ngay!"

Đại Ngưu giật mình, vội vàng túm Vi Bình An cùng Lưu Nhị Sơn xám xịt đi ra cửa, đi đến trên đường cái.

Khóe mắt thấy Vi Bình An bên cạnh lại muốn nhắc lại chuyện cũ, hần vội vàng mở miệng ngăn lại nói: "Chờ một chút, cầm tiền đi, ta có chút chuyện khác muốn hỏi người!"

Thấy hần nghiêm túc như vậy, Vi Bình An cũng không làm âm ỉ nữa, rất nhanh đứng thẳng người: "Vậy người hỏi đi, ta biết khẳng định sẽ nói!"

Đại Ngưu nói: "Trước đó người đã nói, cha người ở trong thương đội, cho nên ta muốn hỏi một chút, các người có phương pháp nào có thể tìm được bông gòn rẻ tiền không? Người già trong nhà ta sợ lạnh, chăn không đủ ấm, rất cần bổ sung một ít để chống lạnh."

Có Noãn Bảo Bảo, nhu cầu của bọn họ cũng không nhiều như trước, chỉ lấy một ít cho các lão nhân làm chăn là được. Cẩn rằng chen chúc một chút hần là còn có thể chịu đựng được.

Vi Bình An suy nghĩ một chút: "Cha ta đi xa nhà còn chưa trở về, nhưng mà, trong kho phòng nhà ta tựa hồ còn có hai rương, không phải loại bông gòn thường gặp, là cha ta trước đó từ một địa phương rất xa mang về, so với loại chúng ta thường dùng còn tốt hơn."

"Chính là thứ đó ta không thể làm chủ, lát nữa còn phải hỏi nương ta, xem có thể chia cho hai người một ít hay không. Cũng phải đợi hai ngày nữa hỏi lại, lúc này bà ấy còn ở nhà ngoại ta."

Đại Ngưu không trực tiếp đáp ứng, do dự hỏi: "So với bông gòn thường gặp còn tốt hơn, vậy thứ này phải tốn bao nhiêu tiền?"

Vi Bình An nói ra giá thị trường mình biết, lại bổ sung: "Lát nữa ta hỏi nương ta xong, nếu như có thể chia đều cho các người, khẳng định sẽ không thu giá đắt như vậy, coi như là trả ân tình!"

Thở dài, hần lại cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm một câu, "Dù sao các người cũng không muốn nhận bạc của ta."

"Haiz, phiền phức rồi, vậy chờ người hỏi trước rồi nói sau." Đại Ngưu cũng bất đắc dĩ.

Thời đại này, nhà nghèo thật sự là thêm cái gì cũng tốn sức.

Nói xong chính sự, Đại Ngưu lại hỏi thêm vài câu về cha của Vi Bình An.

Biết được cha hần ở trong thương đội tuy rằng không phải là người dẫn đầu, nhưng cố gắng mấy năm, cũng thành một tiểu đầu mục, trên tay mang theo mấy người, cho nên cuộc sống nhà hần cũng tạm được, tuy rằng không coi là phú hộ, nhưng trên không lo thì dưới lo làm quái gì.

Không có đề tài gì để nói, hai người Đại Ngưu liền thật sự muốn cáo từ.

Vi Bình An lại nói: "Nếu các người muốn về núi, không bằng cùng ta đi một chuyến, ta cũng muốn lấy đồ vật đi đến nhà a nãi. Đúng rồi, nhà ta còn có xe bò, có thể tiễn các người một đoạn đường!"

Nhà hần luôn phải tiếp xúc với hàng hóa, cho nên chuẩn bị hai chiếc xe bò chở hàng dùng riêng, còn có ba gia đình canh cửa, có thể kiêm nhiệm xa phu cùng bảo tiêu.

Hôm qua, nương hần dẫn một người một xe về nhà bà ngoại, hần cũng mang theo một chiếc về nhà a nãi.

Nhưng mà phu xe kia vừa vặn có chút việc, đưa hần đến nhà a nãi liền đi về trước, chỉ hẹn hôm nay lại qua đón hần một chuyến, trở về trong thành mưa thuốc.

Đều là những nơi quen thuộc, trước có xa phu, sau có gia nãi thúc bá, vẫn rất an toàn. Huống hồ Vi Bình An cũng đã lớn như vậy, tình huống bình thường đều có thể chăm sóc tốt bản thân.

Ai có thể nghĩ tới tiểu tử này lại muốn đùa với lửa, tự tìm đường chết, lén chạy vào trong núi tìm thuốc chứ?

Nhưng mà, người nhà hắn bây giờ cũng còn không biết những chuyện này.

Chương 112: Chương 112

Bên này, đám Đại Ngưu nghe được lời mời thì có chút động tâm.

Nếu như có thể đi nhờ xe bò của Vi Bình An, đêm nay bọn họ có thể chạy về rồi, không cần qua đêm ở ven đường.

Nhưng hắn không quyết định được, quay đầu nhìn Lưu Nhị Sơn.

Lưu Nhị Sơn nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý, nhưng còn có một vấn đề.

"Chúng ta có sáu bảy người, có thể ngồi được sao?"

"Ha, xe bò nhà ta lớn, hắn là không có vấn đề, ta còn có thể ngồi ở phía trước!" Vi Bình An vỗ n.g.ự.c nói xong, vui vẻ dẫn bọn họ ra khỏi thành.

Xe bò nhà hắn đã sớm chạy ra ngoài thành, thấy bọn họ cùng đi ra, xa phu cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, Vi Bình An vội vàng tiến lên giải thích một phen, xa phu liền không hỏi nữa.

Đại Ngưu chạy đi gọi người trước, Lưu Nhị Sơn thì đứng tại chỗ nói chuyện phiếm vài câu với xa phu.

Từ trong lời nói của đối phương biết được, hoa màu của mảnh đất này thu hoạch cũng bình thường, nhưng so với bọn họ bên

kia thì tốt hơn một chút, không đến mức không thu hoạch được hạt nào, đại khái là do ngọn núi này chưa hoàn toàn đại hạn, thỉnh thoảng còn có thể có mưa.

Ngoại trừ thu hoạch, huyện thành nơi này của bọn họ còn thông suốt, luôn có thể bổ sung chút lương thực vào, trong thành không đến mức thiếu lương thực.

Giá lương thực mặc dù so với trước kia tăng lên không ít, nhưng vẫn ở mức giá bình thường, thấp hơn bên bọn họ rất nhiều.

Nghĩ như vậy, chuyện mua giống lương thực này không chừng có hi vọng.

Chờ bọn họ tán gẫu xong, người cũng đến đông đủ, xe bò nhanh chóng bắt đầu khởi động.

Bốn chân quả thực đi nhanh hơn bọn họ hai chân, sức lực cũng bền bỉ, giữa chừng cũng không nghỉ ngơi, thừa thế xông lên, chẳng mấy chốc sẽ đến thôn trang.

Đoàn người xa xa nhìn thấy mảnh cây màu đỏ vàng kia.

Thu Nương nhin không được hỏi: "Những cây kia rốt cuộc là cây gì?"

Vi Bình An cười nói: "Là cây Nguyên Bảo, đẹp không? Không chỉ có thể nhìn, chúng nó còn có thể kết ra một loại trái cây đấy!"

"Quả kia lớn lên không khác gì Kim Nguyên Bảo, cho nên mới gọi cái tên này, a nãi ta các nàng thường xuyên nhặt quả trở về nấu chín ăn."

Hắn nói xong, nhớ lại một chút hương vị: "Nếu như xào, hương vị có chút giống hạt dưa, nhưng nấu lên thì không ngon như vậy."

Thu Nương nghe vậy hăm mộ nói: "Coi như không tệ, vậy thôn các người ở nơi này, dựa vào rừng cây, lương thực thu hoạch không tốt, cũng có thể thêm một món ăn."

Vi Bình An lại bắt đắc dĩ lắc đầu: "Ai, cũng không có nhiều chỗ tốt như vậy, trái cây này dù thế nào cũng không thể làm cơm ăn được, bữa nào cũng ăn khăng định cũng không ăn được mấy ngày."

"Hơn nữa cũng không tiện cầm đi bán, bởi vì xung quanh huyện thành cũng có rất nhiều cây Nguyên Bảo, người trong thành mới không thèm cái này đâu."

"Cho nên, dù có cây, thôn của a nãi ta cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ngoại trừ trồng trọt, mọi người thật sự không có bao nhiêu phương pháp kiếm tiền. Cũng may cha ta có tiền đồ, có thể vào thương đội, hỗ trợ nhận rất nhiều công việc thuê thửa may vá, ngày thường a nãi các nàng còn có thể làm một ít đồ ăn ướp muối, cha ta thu lại, mang đến phía nam bán..."

"Thu cũng không tính là đồ vật hiếm lạ, chỉ là giúp mọi người thêm một khoản thu nhập."

Mấy người Tảo Nhi nghe vậy, trao đổi ánh mắt với nhau.

Mình sống tốt còn không quên giúp đỡ người trong thôn, gia phong của Vi gia hẳn là không tệ.

Mắt thấy cách thôn trang càng ngày càng gần, Lưu Nhị Sơn mở miệng nói: "Làm phiền người để chúng ta ở chỗ này đi."

Vi Bình An nghe lời kêu xa phu dừng lại, thả bọn họ xuống xe.

Sau đó lưu luyến nói: "Cái đó, ta sẽ giúp các người hỏi chuyện bông gòn, nhưng các người cũng đừng quên tới tìm ta nha! Nếu như tiến vào huyện thành, thì đi Vi gia ngõ An Kiều thành Nam

nha, không rảnh đi, cũng có thể vào thôn tìm gia nãi của ta truyền lời, chính là căn nhà thứ hai ở đầu thôn phía đông!"

Chương 113: Chương 113

Tảo Nhi thực sự nhin không được nói: "Chúng ta biết rồi, nhưng về sau giống như những việc này, người cũng đừng gặp người liền nói, ngay cả của cải đều sắp mang hết ra ngoài, nếu như chúng ta thật sự là kẻ xấu, biết rõ mấy thứ như vậy, làm hại nhà người thì người nên làm sao?"

Vi Bình An gãi đầu: "Đa tạ quan tâm! Nhưng ta cũng không phải ai cũng nói, không cần lo lắng cho ta. Ta tuy vụng về, nhưng nói nhiều vài câu có thể cảm giác được ai là người tốt, ai là kẻ xấu."

Lời này nói ra, mấy người Tảo Nhi cũng không quá tin.

Nhưng có thể dặn dò những thứ này, đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, các nàng cũng không tiện lắm miệng.

Vì thế rất nhanh đã cáo biệt Vi Bình An, đi về phía trong núi.

Bên này cách thôn không xa, trên mặt đất có rất nhiều lá đỏ bị gió thổi tới, mọc ra rất nhiều góc cạnh, mang theo các mảnh nhỏ màu đen, giống như là từng cái từng cái quạt nhỏ.

Thu Nương không nhin được, cúi người nhặt vài chiếc, định mang về cho Phương Tiên Nhi xem.

Trên đường trở về thông suốt, đoàn người nhanh chóng đi tới, cuối cùng trời vừa tối xuống không lâu thì về đến nhà.

Nhìn thấy bọn họ, Hà Hoa hơi giật mình: "Đến giờ cơm còn không thấy người, còn tưởng các người không về được nữa! Ta bảo mọi người mang cho các người chút đồ ăn nhé?"

Tảo Nhi vội xua tay nói: "Không cần đâu, Hà Hoa thăm thăm, chúng ta ăn chút bánh mì bánh quy lót dạ là được!"

Hạnh Nhi các nàng ở một bên nghe được, vội vàng nhận lấy bọc quần áo trên người các nàng, chạy về trong động đặt xuống, lại lấy ra rất nhiều đồ ăn.

Nước nóng nấu trước đó còn chưa nguội, vừa vặn mức mấy bát, đưa tới bên tay mấy người Tảo Nhi.

Mấy người Tảo Nhi ăn uống qua loa, lau miệng, đón ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, liền tỉ mỉ kể lại chuyện hôm nay gặp phải.

Nghe thấy tình hình ở huyện Thành An còn chưa loạn đến vậy, một đám người đều cảm thấy rõ ràng. Tình huống này không khác gì với những gì tú tài đã đoán trước đó, có lẽ là do Phụng vương gì đó!

"Haizz, địa giới này của chúng ta, nếu cũng có thể xuất hiện một Phụng Vương thì tốt rồi." Đại Ngưu thở dài.

Tống Hàm Thanh lại nói: "Có ai cũng chưa chắc đã tốt. Hắn bây giờ đại khái là có mưu đồ, nhưng còn chưa ra tay, tình huống có thể hơi ổn định chút, chờ ngày sau tranh đấu đặt ra ngoài sáng, Phụng Thành chưa chắc tốt hơn chúng ta đâu."

Tảo Nhi nhin không được hỏi: "Đều không tốt, vậy trên đời rất cuộc ai là đang sống tốt? Làm sao mới có thể tốt hơn?"

Loại chuyện này ngay cả Tống Hàm Thanh cũng không trả lời được.

Nhưng lúc này, thực sự không thể im lặng, hắn chỉ có thể nói: "Có lẽ phải đợi Phương Tiên Nhi hoàn toàn khôi phục pháp lực, người tốt mới có thể càng ngày càng nhiều?"

Lời này của hắn vốn không phải suy nghĩ nghiêm túc mới nói ra mà nghĩ tới thuận miệng nói, nhưng sau khi nói ra, lại cảm thấy rất có lý.

Những thôn dân khác càng không cần hỏi, mọi người vốn thờ phụng năng lực của Phương Tiên Nhi, nghe hắn giải thích như vậy đều hô có lý.

"Dựa theo cách nói này, chúng ta giúp Phương Tiên Nhi nhanh chóng khôi phục pháp lực, cũng là để thế đạo này chậm rãi tốt lên?" Tảo Nhi cười nói: "Đáng tiếc chúng ta vẫn quá yếu, lại phải nghĩ đến tự vệ, cũng không thể làm gì..."

"Yếu kém nhất thời cũng không nói lên được cái gì, có Phương Tiên Nhi bảo vệ, sớm muộn gì chúng ta cũng có thể mạnh lên. Nhưng lời của người rất có đạo lý, ngày sau chúng ta vì muốn tự bảo vệ mình tốt hơn, càng phải nhanh chóng giúp Phương Tiên Nhi khôi phục, còn phải nghĩ cách tăng cường vũ lực một chút." Tống Hàm Thanh nói.

Đại Ngưu chen miệng: "Ý của người là muốn chúng ta đi học võ sao?"

Lúc này mỗi ngày học chữ, nếu lại học võ, ai thấy không phải sẽ nói một câu bọn họ là rường cột văn võ song toàn?

"Không chỉ vậy, vũ khí bằng đá và gỗ không phải kế lâu dài, chúng ta cần nhiều thứ sắc bén hơn." Tống Hàm Thanh nói.

Trước mắt cũng chỉ có Tảo Nhi có lưỡi búa tổ truyền đúng quy cách, đồ còn lại cũng chỉ có thể tạm thời dùng, nếu thật sự có người mò vào, bọn họ cơ bản chẳng khác nào tay không tác sát.

Chương 114: Chương 114

"Ồ, người nói là các loại đao và trường thương giống như quân lính thủ thành sao."

Tảo Nhi phát sầu gãi gãi đầu, nói, "Ai, chúng ta hiện tại ngay cả bông cũng là vừa mới có kết quả, còn chưa chắc đã cầm tới tay, lại phải suy nghĩ chuyện đồ sắt."

Đại Ngưu suy nghĩ một chút: "Thật ra cũng không cần lo lắng, chúng ta còn có không ít thời gian chuẩn bị. Sắp bắt đầu mùa đông rồi, lúc này hẳn là không ai có gan xông vào trong núi, chính là trước khi vào đông phải đề phòng một chút, ta sẽ làm thêm chút ít bày rập bố trí chung quanh."

Quả thật, việc làm vũ khí gấp cũng vô dụng, bọn họ vừa mới thỏa mãn ấm no không lâu, phải chậm rãi tích góp vốn liếng.

Nói xong những chuyện này, lại nói đến thu hoạch của chuyến đi lần này.

"Đúng rồi, suýt chút nữa quên nói, chúng ta lấy được một ít bột thạch cao, chúng ta có thể làm đậu hũ!" Đại Ngưu vui mừng nói.

"Thật sao? Tốt quá! Lúc này cũng không quá muộn, chúng ta dứt khoát bây giờ đi tìm Phương Tiên Nhi hỏi cách làm đi!" Về mặt Tảo Nhi cũng vui mừng.

Thu Nương cũng đồng ý: "Được, vừa lúc ta còn mang về hai chiếc lá của cây Nguyên Bảo, một lá đưa cho Phương Tiên Nhi xem một chút."

Nói làm là làm, một đám người rất nhanh đã đến trước mặt Thịnh Quân.

Nghe thấy bọn họ có bột thạch cao, Thịnh Quân cũng rất vui vẻ:

"Lại nói tiếp, dùng nước chát hay bột thạch cao, đậu phụ làm ra cũng có sự khác biệt. Loại gọi là đậu phụ non do bột thạch cao làm ra, cảm giác trơn mềm, tính chất mềm mại dễ nát. Còn cho nước chát chính là đậu hũ, mặt ngoài nhẵn nhúm, tuy rằng không mềm mịn bằng đậu phụ non, nhưng không dễ bị nát, nấu lâu còn rất ngon."

Tảo Nhi nghe xong, nhớ tới loại đậu hũ bán ở huyện thành trước kia, mặt ngoài đúng là nhẵn nhúm, các nàng mua về ăn vào ngày Tết, quả thực rất có tính bền dẻo.

Nàng ấy nhanh chóng nói: "Xem ra trước đó chúng ta đều là ăn đậu hũ, không biết đậu hũ nướng tử kia tìm được nước chát ở nơi nào."

Hiện tại trong tay các nàng có thạch cao, làm ra khẳng định chính là đậu hũ non, loại đậu hũ này còn chưa ăn qua, cũng không biết đến cùng có thể mềm mại bao nhiêu?

Nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều mong đợi.

Thịnh Quân cũng nghĩ đến điều này, tiếp tục bổ sung: "Lúc trước ta nói với các ngươi là tàu hũ ky được làm ra từ cách làm đậu hũ non, nhưng đậu hũ khô lại phải dùng đậu hũ mới được. Nhưng mà, làm tàu hũ ky cũng không phải chuyện đơn giản, cần không ít loại vải lụa trắng trong tay Thu Nương."

"Cho nên, đêm nay ta chỉ nói một chút cách làm sữa đậu nành, đậu hũ, đậu hoa và đậu hũ non."

Thu Nương ngạc nhiên nói: "Ồ, sao lại có thêm mấy món ăn chưa từng nghe qua?"

Thịnh Quân mỉm cười.

Hừ hừ, vì sao lại nói bốn loại này cùng lúc, bởi vì nghiêm túc mà nói, mấy loại này thuộc về sản phẩm của một quá trình, chỉ là khác nhau về độ ngưng kết.

Hạt đậu xay thành bột, nấu với bột thạch cao ngưng kết lại liền biến thành đậu hũ non mềm, ngưng tụ thêm một chút, liền thành đậu hoa, lại tăng cấp, cuối cùng hoàn toàn chính là đậu hũ.

Tảo Nhi các nàng giống như nghe chuyện xưa, đều cảm thấy thần kỳ, làm đậu hũ non, vậy mà mỗi một bước đều có thể cho ra đồ ăn khác nhau, thật sự là quá thú vị!

Tích cực nhất phải kể đến bọn nhỏ, bởi vì tò mò về sự thay đổi của đậu phụ kia, hận không thể đi làm ngay bây giờ để xem cho đủ.

Nhưng mà, nhất định phải làm cho các nàng thất vọng.

Chỉ nghe Thịnh Quân đồng tình nói: "Đêm nay khẳng định là không làm được đậu hũ rồi, bởi vì đậu phải ngâm mềm, ngâm đủ nước mới có thể bắt đầu làm, nhanh nhất cũng phải đợi đến ngày mai."

Bọn nhỏ đều lộ ra vẻ mặt thất vọng.

A, trước kia chưa từng cảm thấy cái từ ngày mai dài đằng dặc như thế!

Chương 115: Chương 115

Nhận được tin xác thực của Phương Tiên Nhi, Hà Hoa dẫn người đi xử lý cây đậu ngay, ngày mai làm đậu phụ.

Mấy thanh niên đứng tại chỗ không nhúc nhích, muốn nghe Phương Tiên Nhi kể chuyện về chiếc lá cây đó.

Thu Nương nhét hai chiếc lá giống nhau vào khe đút tiền.

Thực ra trước khi nàng ấy nhét vào, Thịnh Quân đã nhận ra ngay đây là hai chiếc lá phong đẹp.

Chỉ là phải đợi hệ thống quét xong, nàng mới có thể gọi đúng tên loại cây phong này: "Đây là lá cây phong Nguyên Bảo."

Cây phong Nguyên Bảo còn có tên gọi cổ là cây thích Nguyên Bảo.

"Cây phong Nguyên Bảo? Có tên như vậy thật sao!" Thu Nương hơi kinh ngạc: "Tên tiểu ca họ Vi kia nói đúng thật, cây Nguyên Bảo và cây phong Nguyên Bảo nghe cũng không khác nhau là bao."

Thịnh Quân tra cứu tài liệu, nhanh chóng giải thích:

"Có lẽ là quả của cây phong đó rất giống thối vàng nên họ mới gọi như vậy. Đúng rồi, các người có nhìn thấy quả của nó không? Trông rất đáng yêu, không chỉ giống thối vàng, còn giống như hai chiếc cánh nhỏ, loại quả như vậy gọi là quả cánh."

"Thì ra là vậy!" Tảo Nhi ở bên cạnh tiếc nuối nói: "Ôi, đáng tiếc là vẫn hơi xa, gió chỉ có thể thổi lá đến nhưng không thổi được quả, thật sự không biết quả cánh trông như thế nào."

Nhưng Thịnh Quân không có thời gian để ý đến lời nàng ấy.

Bởi vì nàng đã có thêm nhiều phát hiện đáng kinh ngạc hơn: "Quả đó, nếu tiện thì thực ra các người có thể hái thêm nhiều quả cánh về!"

Nghe vậy, mắt Thu Nương sáng lên: "Chẳng lẽ quả cánh cũng là thứ tốt sao?"

Không chỉ là thứ tốt, mà còn là bảo bối siêu cấp.

Thịnh Quân cười nói: "Đúng vậy, đó là một loại quả rất quý, công dụng lớn nhất là chiết xuất tinh dầu!"

"Chiết, chiết xuất tinh dầu?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đồng thanh kêu lên, Thiết Trụ suýt cắn phải lưỡi mình.

Khó khăn lắm mới thích nghi được với việc Phương Tiên Nhi nói cây đậu có thể chiết xuất tinh dầu, bây giờ ngay cả quả trên cây cũng có thể dùng để chiết xuất tinh dầu sao?

Thịnh Quân khẳng định: "Không sai, hơn nữa không giống như dầu đậu nành, hàm lượng dầu trong quả của nó lên tới bốn mươi tám phần trăm... Ừm, tóm lại là rất phong phú, hay là lấy ví dụ nhé, lần trước các người đã thử rồi, mười cân đậu có thể cho ra khoảng một cân dầu, đúng không?"

"Đúng đúng đúng!"

Đám người Tảo Nhi giống như chim cú, chỉ biết ngốc nghếch gật đầu, trông có vẻ hơi ngốc.

Thịnh Quân nhin cười, tiếp tục nói: "Vậy thì quả cánh của cây phong Nguyên Bảo này thật sự không thể bỏ qua, mười cân quả có thể ép được bốn cân dầu!"

"Bốn, cân, dầu???"

Một nhóm người giống như máy phát lặp đi lặp lại, càng nói giọng càng cao.

Không còn cách nào khác, bọn họ thực sự không dám tin.

Tỷ lệ chiết xuất tinh dầu của cây đậu trước đó đã khiến họ rất hài lòng rồi nhưng giờ lại nghe được tin tức kinh thiên động địa như vậy, đầu óc ai cũng choáng váng.

Đại Ngưu không nhin được lên tiếng ghen tị: "Nghĩ lại thì rất cuộc cái thôn của Vi Bình An và bà nội của y đã nắm giữ một kho báu lớn đến mức nào!"

"Ôi, thế mới biết, trên đời không thiếu bảo bối, chỉ sợ chúng ta không có con mắt phát hiện ra nó và học vấn để nhận ra nó thôi!" Tảo Nhi thở dài nói.

Thịnh Quân vẫn chưa thả hết bom, nàng hăng giọng, lại tung ra một thông tin:

"Loại dầu phong này không chỉ tỷ lệ ra dầu cao, ăn vào thơm ngon, bên trong còn chứa một loại dưỡng chất rất thần kỳ, giúp bổ não, tăng cường trí nhớ."

"Loại chất này vô cùng khó tìm, trong điều kiện tự nhiên bình thường, chỉ có thể chiết xuất từ não cá mập, cho nên công hiệu

không hề tầm thường."

Ngay cả Phương Tiên Nhi cũng nói là không tầm thường nên mọi người trong thôn lập tức nhận định, tác dụng bổ não của loại dầu phong này không phải là nhỏ.

Còn cá mập là gì, chưa một ai từng nghe qua nhưng đoán từ ngữ cảnh ra thì rất có thể là một loại cá ghê gớm, không chừng chỉ có ở thế giới của Phương Tiên Nhi, vậy thì thứ chiết xuất từ não của nó thì chắc chắn là báu vật thần kì.

Thịnh Quân không biết người xưa đang được thông nào, nàng vẫn đang cảm khái về chuyện dầu phong.

Chương 116: Chương 116

Theo như tài liệu, hiệu quả của thứ này quả thực kỳ diệu, bây giờ nàng mới biết cây phong Nguyên Bảo cũng là một loại cây lấy dầu.

Còn loại chất năng vừa nhắc đến tên là axit nervonic, có thể thúc đẩy phục hồi và tái tạo thần kinh, bổ sung dinh dưỡng cho não.

Dù ở thời cổ đại hay hiện đại, bệnh về não là chuyện vô cùng nan giải.

Dù sao ăn nhiều dầu phong một chút, chăm sóc bộ não của mình cũng là chuyện tốt.

Hơn nữa ở thời đại này, nàng có thể phát hiện ra công dụng của cây phong Nguyên Bảo cũng là một chuyện rất có ý nghĩa đấy.

Không biết có thể mở khóa thêm một thành tựu nào không?

Loại cây phong này là giống đặc biệt chỉ có trong nước, có lịch sử lâu đời, chỉ là vẫn luôn bị coi là một loại cây cảnh, mãi đến thập niên 70, mới có một vị giáo sư nông học phát hiện ra công dụng chiết xuất tinh dầu của nó.

Do hạn chế của thời đại, muốn chiết xuất tinh dầu ở triều đại này, người xưa vẫn chỉ có thể dùng phương pháp ép nóng truyền thống, khẩu vị thì không ảnh hưởng gì nhưng chắc chắn không dinh dưỡng bằng dầu phong chiết xuất và tinh luyện bằng công nghệ hiện đại.

Tuy nhiên, cho dù giảm bớt một số mức độ dinh dưỡng, ở thời đại này nó vẫn được coi là đồ rất bổ.

Nói lâu như vậy, Thịnh Quân cũng đã kể hết những gì mình biết.

Nhưng nghe ý của đám người Tảo Nhi thì hình như những cây này mọc ở thôn khác?

Thịnh Quân không khỏi hơi tò mò, sau khi biết được giá trị của dầu phong, họ sẽ làm thế nào.

Không để nàng chờ lâu, người xưa nhanh chóng đưa ra đáp án.

Chỉ thấy Tảo Nhi chống cằm suy nghĩ một lúc, mắt càng lúc càng sáng, không nhịn được kêu lên: "Ta có cách rồi!"

"Cách gì vậy?" Đại Ngưu sốt ruột hỏi.

Từ khi nghe Phương Tiên Nhi nói về công dụng của cây phong Nguyên Bảo, bọn họ thật sự vừa mơ hồ vừa sốt ruột.

Trong lòng mọi người có trực giác, đây là chuyện có lợi cho bọn họ lẫn những người dân thôn đó nhưng trước đây chưa từng tiếp xúc với kiểu hợp tác như vậy, càng không có kinh nghiệm tổ chức, mãi vẫn chưa nghĩ được một biện pháp nào có thể nói ra được.

Trong đầu họ hình như có chút suy nghĩ nhưng toàn bộ đều hỗn loạn, nhất thời không thể sắp xếp đầu vào đầu.

Lúc này bọn họ rất cần một người chủ chốt đưa ra quyết định.

Tảo Nhi bèn nói: "Trước đây không phải chúng ta cũng đã thảo luận rồi sao? Tống phu tử nói, cha của Vi Bình An có thể là một đối tượng dự phòng để giao dịch đào vàng đóng hộp."

"Đúng vậy." Thiết Trụ nghe xong, vẫn không hiểu gì cả: "Nhưng mà Tảo Nhi tử, chẳng phải chúng ta đang nói về cây phong Nguyên Bảo sao, sao lại nhắc đến cha của y?"

Tảo Nhi mỉm cười: "Mối liên hệ hiện tại của chúng ta với Vi Bình An là ân cứu mạng. Theo giao tình hiện tại, kết quả tốt nhất là đổi được tiền từ y."

"Nhưng chúng ta cũng nghe y nói đến gốc gác của y ở trong thôn đó rồi, cha của y có bản lĩnh, cũng không quên lôi kéo người trong thôn, tất nhiên là quan hệ với thôn không tệ."

"Nếu như vậy, nếu chúng ta mang kỹ thuật chiết xuất tinh dầu đi nói chuyện hợp tác với những người trong thôn đó, nói cho bọn họ biết cây phong đó là bảo bối, có thể chiết xuất ra tinh dầu thì không phải mọi người đều có thể có thêm một khoản thu nhập sao?"

"Có khoản thu nhập này, chúng ta không chỉ có thể chia được lợi nhuận, mà qua một thời gian nữa, khi cha của thương nhân đó trở về, nhìn thấy chúng ta thì không phải hai bên có quan hệ chặt chẽ hơn sao? Như vậy, nếu sau này qua lại nhiều hơn, dù là nhờ cha của y mua đồ hay là giao dịch đào vàng đóng hộp thì đều thuận lý thành chương (1) phải không?"

(1) Thuận lý thành chương: suôn sẻ.

Đại Ngưu nghe xong, không nhịn được hít một hơi: "Ôi mẹ tôi ơi! Tảo Nhi tử, đúng là kẻ sĩ (2) ba ngày không gặp, tử đã không còn là Tảo Nhi mà ta quen biết nữa rồi, cảm giác như đã ăn nảo của rất nhiều tú tài, mới có thể nói ra những lời chu toàn như vậy!"

(2) Kẻ sĩ: tầng lớp trí thức.

Tống Hàm Thanh ở bên cạnh nghe xong, đầu óc đột nhiên lạnh toát: ...

"Ha ha ha!" Tảo Nhi chống nạnh xua tay cười lớn: "Con trai cứ nói đùa, lâu như vậy rồi, dù sao ta cũng phải có chút tiến bộ chứ."

Đại Ngưu bực mình: "Khen hai câu là lên tận trời rồi, lại bắt đầu lợi dụng người khác!"

Tảo Nhi vô tội: "Chẳng phải người gọi mẹ trước sao..."

Thu Nương lập tức phụ họa: "Ta làm chứng!"

Chương 117: Chương 117

Mấy người cười đùa vài câu, nhanh chóng quay lại vấn đề chính. Mọi người đều cảm thấy kế hoạch của Tảo Nhi không tệ.

Kỹ thuật chiết xuất tinh dầu rất quý giá, thật ra bọn họ cũng có thể mua quả cánh của người khác, mang về tự chiết xuất rồi bán.

Nhưng quá trình chiết xuất tinh dầu cũng là một công việc tốn sức.

Nếu có thể thuyết phục người trong thôn đó hợp tác thì quả thực là một công đôi việc, không cần tự mình mệt c.h.ết mệt sống, bọn họ còn nhiều việc bận rộn hơn.

Hơn nữa, nếu đàm phán hợp tác thành công, đó chắc chắn sẽ là một khoản thu nhập lâu dài, dù sao tuy quả cánh có tính thời vụ nhưng nếu không có quả cánh thì vẫn có thể dùng cùng một dụng cụ chiết xuất tinh dầu để chiết xuất tinh dầu của cây đậu mà!

Ngoài việc tăng thêm thu nhập, bọn họ còn có thể có thêm nhiều lợi ích khác.

Nếu hai bên là hợp tác làm ăn, đối phương chịu trách nhiệm chiết xuất tinh dầu, nếu bọn họ đi mua dầu thì chắc chắn có thể mua được với giá ưu đãi chứ?

Ăn dầu cũng sẽ tiện hơn!

Thịnh Quân ở một bên nghe bọn họ tưởng tượng về tương lai tươi sáng, nhìn từng người một khẩu khí lớn, như thể ngày mai có thể trở thành thương nhân lớn nhất thời đại này vậy.

Nhưng mà, người trẻ tuổi lại có sức làm, nghe đến mức nàg cũng sôi m.á.u rồi!

May mà nàg dùng năng lượng để vận hành, không cần đốt dầu, nếu không thì dầu cũng phải đốt đến mức sôi ùng ục mất.

Thịnh Quân đang nghĩ thì chú ý thấy Tảo Nhi đột nhiên nhìn về phía mình.

Giây tiếp theo, nàg thấy nàg ấy chạy đến trước mặt mình, nói: "Kế hoạch khá tốt nhưng còn một việc quan trọng nhất, đó là chúng ta phải được Phương Tiên Nhi đồng ý thì mới có thể truyền bá việc chiết xuất tinh dầu này ra ngoài. Bởi vì tất cả những gì chúng ta có đều là Phương Tiên Nhi ban cho!"

Dừng lại một chút, Tảo Nhi cẩn thận hỏi: "Phương Tiên Nhi, chúng tôi có thể truyền bá phương pháp này ra ngoài không?"

Nếu Phương Tiên Nhi không đồng ý, bọn họ chắc chắn sẽ không làm.

Thịnh Quân nhanh chóng đồng ý.

Nghĩ một chút, nàg lại bày tỏ thái độ của mình: "Các người vừa cân nhắc cho bản thân, vừa cân nhắc cho người khác, đều là chuyện rất tốt. Chỉ là bất kể lúc nào, các người cũng phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, phải hết sức cẩn thận khi giao tiếp với người mình không biết rõ."

Nàng muốn nhắc nhở bọn họ, trước khi hợp tác phải điều tra rõ lai lịch của đối phương, xác định đáng tin rồi mới hợp tác, đừng để người ta lừa gạt gì đó.

Thực ra Thịnh Quân còn có chút vui mừng nho nhỏ.

Kể từ khi nàng đến triều đại này, nàng tiếp xúc với đám người Tảo Nhi nhiều nhất mà bây giờ mọi người hòa thuận, chung sống vui vẻ như vậy, cũng vì những người xưa này đều là người có tấm lòng lương thiện.

Bây giờ biết được giá trị của cây phong Nguyên Bảo, cũng là nghĩ cách để cả đôi bên cùng có lợi, hợp tác cùng có lợi, vừa tự mình tính toán thu nhập, vừa có thể để đối phương được hưởng lợi.

Ôi, tốt quá, hy vọng rằng ở thế giới này, may mắn và hạnh phúc đều có thể đến với những người thuần khiết, lương thiện và chăm chỉ.

Hơn nữa việc nàng rơi xuống trước mặt đám người Tảo Nhi có phải nói rằng ông trời cũng rất công nhận đạo lý này không?

Bên kia, Tảo Nhi nghe Phương Tiên Nhi nói xong, chớp mắt ngoan ngoãn đáp: "Cảm ơn Phương Tiên Nhi đã quan tâm, bọn ta nhớ hết rồi."

Phương Tiên Nhi của bọn họ luôn vô tư chu đáo như vậy, còn thường nói những lời khiến lòng nàng ấy ấm áp.

Nàng ấy từng nghe những người như Phương Tiên Nhi đều ngồi tít trên cao, chỉ tay năm ngón.

Nhưng bây giờ thấy Phương Tiên Nhi có phong thái hoàn toàn khác như vậy cũng khiến bọn họ vô cùng khâm phục, từ đầu đến cuối, sự kính trọng và yêu mến trong lòng bọn họ chưa từng mất đi một chút nào, ngược lại còn ngày càng sâu sắc hơn.

Bây giờ nghĩ lại cũng thấy buồn cười, tất cả những khuôn mặt kiêu căng vênh váo mà nàng ấy từng thấy đều không phải đến từ tiên nhân, mà mỗi một khuôn mặt đều là của người phàm.

Sự khác biệt giữa thần tiên yêu quái và người phàm rốt cuộc là gì, Tảo Nhi đã bắt đầu ngộ ra.

Có lẽ thần tiên thực sự không lạnh nhạt, mà là vô tư yêu thương người phàm. Họ có một trái tim vô cùng mềm mại ấm áp, lớn đến vô biên vô hạn, như thể có thể chứa đựng mọi thứ vậy.

Giống như mặt trời treo cao trên không trung vậy.

Từ vua chúa đến bách tính đều bình đẳng đón nhận ánh sáng của nó.

Chỉ là không ai có thể khống chế mặt trời, cũng không ai có thể thực sự chạm vào mặt trời.

Điều duy nhất bọn họ có thể làm chỉ là kiểm soát bản thân.

Khi tiến về phía trước, đừng để ánh hào quang làm mờ mắt, đừng đi sai đường, càng đừng phụ lòng từng tia sáng và hơi ấm rọi vào người.

Chương 118: Chương 118

Nghe Phương Tiên Nhi nói chuyện dầu phong xong thì mọi người đi về.

Về đến nhà, Tảo Nhi bắt tay vào cắt ván gỗ, tính tranh thủ thời gian làm một cái khuôn ép đậu phụ.

Phương Tiên Nhi đã nói, ở bước cuối cùng làm đậu phụ, không ép thì không thành hình, tốt nhất là có một cái khuôn hình vuông, phía dưới đục một số lỗ nhỏ để nước dễ thoát ra ngoài, như vậy mới thích hợp để ép đậu phụ nhất, đậu phụ làm ra vừa dễ cắt lại vừa đẹp mắt.

Làm khuôn không khó, Tảo Nhi vừa làm vừa có thể nói chuyện với những người khác về chuyện dầu phong.

Ví dụ như phương pháp hợp tác chiết xuất tinh dầu, nếu thực sự thành công thì đến lúc đó bán dầu sẽ chia như thế nào.

"Trước tiên cứ giả sử chuyện này có thể thành công đi và sau khi thành công, có thể kiếm được một số tiền nhờ bán dầu."

Tảo Nhi vừa sắp xếp ván gỗ, vừa nói một cách mắt tập trung: "Hợp tác này chia nhỏ ra một chút, kiểu như chúng ta có tay nghề, nói cho họ biết giá trị của hạt phong và dầu đậu, chi tiết

phương pháp chiết xuất tinh dầu, cũng như cách chế tạo dụng cụ chiết xuất tinh dầu."

"Còn thứ bên họ có là quả cánh và sức lực, cuối cùng khi bán những loại dầu đó ra ngoài, không thể không dựa vào mối quan hệ của cha Vi Bình An được."

Đại Ngưu gật đầu, tỏ ý đồng ý: "Tay nghề của chúng ta nghe có vẻ không tốn nhiều công sức, chỉ tốn chút tâm sức ở giai đoạn đầu, sau này không cần phải lo lắng quá nhiều nữa. Tuy nhiên, trước đây ta từng nghe người ta nói, đối với những người bán đồ ăn vặt ở huyện thành, một bí quyết tốt còn hơn gấp trăm lần sức lực."

"Hiện tại chúng ta đang nắm trong tay bí quyết tốt mà Phương Tiên Nhi đưa, khi nói chuyện chia lợi nhuận, cũng không cần phải thiếu tự tin, chỉ bằng cứ bắt đầu nói chuyện từ việc chia đôi."

Những người khác đều không có ý kiến.

Nói thêm vài câu nữa, cuối cùng cảm thấy chia bốn sáu cũng có thể chấp nhận được. Họ bốn, đối phương sáu.

Dù sao thì hiện tại họ đang sống trên núi, ăn uống đủ đầy, mặc dù mức sống đang trong giai đoạn nỗ lực nâng cao nhưng không cần phải lo lắng về việc phải đi lính hay nộp thuế thêm.

Nhưng những người trong thôn đó thì không thể nói trước được, không nói đến việc đi lính nhưng thu hoạch lương thực thường tiếp xúc với huyện thành thì chắc chắn không thể trốn tránh được thuế, như vậy cuộc sống chưa chắc đã tốt hơn họ.

Mọi người đều đã trải qua những lúc khó khăn, rất có thể thông cảm với những điều này.

Dù sao thì đều là những người đã từng trồng trọt, biết rằng dù có trồng đất nữa thì cũng không thể trồng ra vàng được. Cuộc sống của người nông dân vốn dĩ rất vất vả, trong tay mãi không thể tích góp được tiền. Chỉ cần có một chút thiên tai nhân họa, cho dù người không sao thì một gia đình cũng rất dễ sụp đổ.

Giống như vất vả lắm mới xây được một ngôi nhà đất, vừa xây xong ở chưa được bao lâu, chưa sắm sửa được gì, cuộc sống vẫn chưa hoàn toàn thoải mái thì đột nhiên bị người ta đẩy đổ, không thể ở được.

Nhưng con người vẫn phải tiếp tục sống, chỉ có thể bò ra khỏi đồng đất đá, xây lại nhà từng lần một.

Trong hoàn cảnh như vậy, có thể kiếm thêm được một khoản thu nhập thì không ai từ chối cả. Điều này cũng nói lên rằng, khả năng đàm phán thành công hợp tác đầu phong là rất lớn.

"Được rồi, ngày mai chúng ta đến thôn xem tình hình, chắc là Vi Bình An vẫn chưa đi, có y ở giữa, hai bên cũng dễ nói chuyện hơn."

Tảo Nhi nói: "Nhưng giống như Phương Tiên Nhi đã nói, chúng ta phải hành sự cẩn thận. Còn chưa hiểu rõ đối phương là người như thế nào thì chắc chắn không thể tùy tiện nói chuyện làm ăn."

"Ngày mai chúng ta qua đó, trước tiên đừng đề cập đến chuyện đầu, chỉ mượn danh Vi Bình An để giao lưu với họ, quan sát từ những chuyện nhỏ, chung đụng một thời gian, thấy không có gì không ổn thì hãy nói đến chuyện hợp tác làm ăn."

"Ta thấy được đó." Thu Nương nói: "Hay là chúng ta mang theo một ít nắm hoặc thảo dược không dễ gây chú ý, giả vờ muốn bán, hỏi họ có đường nào không, nhờ họ giúp một việc nhỏ?"

Tảo Nhi gật đầu: "Được, cứ làm như vậy đi!"

Nói những điều này xong, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi, ngày mai còn nhiều việc.

Nói ra thì mỗi ngày họ đều bận rộn với cuộc sống, lúc rảnh rồi còn phải học tập, từng ngày trôi qua vô cùng trọn vẹn.

Có lẽ là hôm nay đi lại nhiều quá nên mệt rồi, còn chưa nghe xong truyện kể trước khi ngủ mỗi tối, mọi người đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Chương 119: Chương 119

Hôm sau.

Hà Hoa tỉnh dậy sớm hơn mọi ngày.

Tối qua nàng ấy ngâm hạt đậu, trong lòng như có chuyện gì đó, luôn bận tâm suy nghĩ về cách làm đậu phụ, ngay cả trong mơ cũng đang xay đậu.

Lúc này thức dậy, nàng ấy vệ sinh cá nhân xong là vội vàng chạy đi xem thử đậu đã ngâm.

Hà Hoa sờ thử một cái, quả nhiên giống như Phương Tiên Nhi đã nói, đậu đã ngâm rất căng, trong suốt và bóng, bẻ một hạt ra xem, ngay cả bên trong cũng láng mịn.

Như vậy là có thể làm đậu phụ rồi!

Hà Hoa vội vàng nuốt vài miếng đồ ăn, ăn lưng lưng bụng, sau đó bưng chậu đựng đậu ngồi sang một bên, lột sạch vỏ đậu, cầm hạt đậu trơn nhẫn chạy đến trước cối đá, định làm theo cách Phương Tiên Nhi dạy để xay đậu nành trước.

Theo lời nàng nói, việc lột vỏ đậu rồi xay là rất cần thiết, đậu dễ ra nước, khi lọc cũng không dễ nổi bọt, có thể nói là bỏ công mài d.a.o chẻ củi nhanh hơn.

Hà Hoa đang khệ nệ quay cối đá, những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy.

Đại Ngưu ngái ngủ cầm bàn chải đánh răng và ống tre đi ra khỏi cửa hang, ngậy ngốc đánh răng xong nhổ nước, há to miệng, đang ngáp, hần ta liếc mắt nhìn thấy có người đang đẩy cối đá ở đằng xa.

Hần ta vội vàng tiến lại gần xem, hóa ra là Hà Hoa, cơn buồn ngủ lập tức tan biến không còn tăm tích.

Đại Ngưu buông bàn chải đánh răng, đi ba bước chân đến trước mặt Hà Hoa, muốn giành cối đá trong tay nàng ấy: "Thím, người nghỉ ngơi một chút đi, để con giúp người xay trước khi đi!"

Hà Hoa vẫn không ngừng tay: "Được rồi, mau đi ăn cơm đi, hôm nay không phải các người còn phải làm chuyện quan trọng sao?"

Nhưng Đại Ngưu lại nói một cách nghiêm túc: "Bên ngoài có chuyện quan trọng đến đâu, cũng không ảnh hưởng đến việc bọn con làm việc nhà."

Hà Hoa lúc này mới dừng tay, giả vờ không vui ném cối đá cho hần ta: "Kỳ lạ thật, đứa nào cũng không ăn được mấy miếng thịt, sao đều trở nên khéo ăn nói thế?"

"Người muốn xay thì xay đi, nhìn người là biết còn chưa ăn cơm rồi, thím đi nấu cho người bát sũa đậu nành."

Đại Ngưu vội vàng nhận lấy cối đá: "A, không cần phiền thím đâu, các muội muội của con đang làm rồi!"

Hà Hoa chỉ có thể lắc đầu, từ bỏ ý định, đi sang một bên chuẩn bị những thứ khác.

Đợi ăn xong, bên phía Đại Ngưu vẫn chưa xay đậu xong, bắt buộc phải theo đoàn đi tìm thức ăn.

Cũng không trách hẳn ta chậm chạp, chủ yếu là dùng cối đá thì phải vừa thêm nước vừa xay, là một công việc tỉ mỉ, một cân đậu muốn xay thành loại đậu nành như Phương Tiên Nhi nói, ít nhất cũng phải mất nửa canh giờ.

Nhưng số đậu còn lại không nhiều, nhóm người mẹ Xuyên Tử nhanh chóng xay xong, lại lấy vải Thu Nương đưa lọc bã đậu, sau đó đổ đậu nành vào một cái thùng gỗ nhỏ.

Tiếp theo là nấu đậu nành, sau đó đổ nước thạch cao.

Trước đó để mọi người ít đi đường vòng, Thịnh Quân cố ý tra rất nhiều video, tổng kết ra một số điều khá đáng tin cậy.

Mười lăm gram bột thạch cao pha với ba trăm gam nước có thể làm một cân đậu thành ba cân đậu phụ non.

Lần này Lưu Nhị Sơn bọn họ mua về đủ năm lạng bột thạch cao.

Mỗi hai lạng bột thạch cao khoảng năm mươi gram, chỉ cần lấy hơn một phần ba là đủ.

Bên phía Hà Hoa đã pha nước làm đậu phụ xong, nàng ấy rất tò mò về cách sữa đậu đông lại như thế nào.

Mặc dù đã từng mua đậu phụ nhưng trước đây, thứ nàng ấy tận mắt nhìn thấy có thể đông lại, cũng chỉ có mỡ lợn nấu. Nhưng mỡ lợn đông lại không cần thêm thứ gì, cũng không phải là thứ trơn mềm như đậu phụ.

Bên này, nhóm người Lý bà tử đã nấu sữa đậu xong, múc ra nồi để nguội một lúc.

Mọi người vây quanh nồi sữa đậu nóng hổi ngửi ngửi nhìn nhìn, thấy nó hơi giống sữa đậu nành mà bọn họ từng uống, có điều hơi tanh mùi đậu một chút. Hà Hoa nếm thử một ngụm, cũng thấy ngon nhưng không thơm ngọt bằng sữa đậu nành.

Thấy thời cơ đã chín muồi, nàng ấy đổ nước thạch cao đã pha vào bình không rồi lại đổ sữa đậu vừa rồi vào, khuấy đều nước thạch cao, khuấy một lúc thì đậu nổi lại, đợi nó đông lại như Phương Tiên Nhi đã nói.

Tất cả những người còn lại trong hang lúc này đều ở trước mặt, nhìn chăm chăm vào cái bình đó, không dám rời mắt.

Một lúc sau, Hà Hoa căng thẳng mở nắp ra xem, quả nhiên đậu nành đông lại thành thứ trắng hếu, lập tức vui mừng nói: "Thành công thật rồi, đây có lẽ là tào phớ hoặc đậu hũ non mà Phương Tiên Nhi nói!"

Mọi người nhìn vào thứ trắng trẻo xinh đẹp đó, khen không ngớt miệng.

"Nhìn màu sắc này, chắc chắn là rất ngon!" Đám trẻ con đánh giá một cách chân thực.

Mặc dù rất thèm nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên làm đậu phụ, không tiện múc ra ăn ở giai đoạn này.

Hà Hoa chịu đựng ánh mắt thèm thuồng của đám trẻ, vô tình đổ tào phớ đông lại vào khuôn gỗ do Tảo Nhi làm.

Tuy nhiên, nàng ấy vẫn ân cần an ủi một câu: "Lần này thì thôi vậy, hôm khác chúng ta có thể làm riêng tào phớ để ăn một bữa!"

Mọi người đều không có ý kiến gì.

Chương 120: Chương 120

Sau khi đổ ra khỏi bình, khối tào phớ trắng tinh tươm đó biến thành nhiều mảnh vụn không thành hình, mọi người nhìn thấy thế thì cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hà Hoa nhìn ra suy nghĩ của mọi người, cười nói: "Không sao, đợi ép xong, nó lại có thể trở lại hình dạng đẹp đẽ ngay ngắn thôi."

Nói rồi, nàng ấy đẩy nắp lại, bẻ một phiến đá vuông dẹt lên nắp.

Làm việc này xong, Hà Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo lý thì đây hẳn là bước cuối cùng rồi, quá trình vừa rồi có lẽ không có sai sót gì, đợi thêm nửa canh giờ nữa, chắc là sẽ thấy được đậu phụ.

So với việc chiết xuất tinh dầu thì quá trình làm đậu phụ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần nắm được cách pha nước thạch cao thì hầu như không có bước nào tốn công sức.

Mọi người biết đậu phụ sẽ làm xong nhanh nên cũng không đi xa, công việc trong tay cũng đều mang ra trước mặt làm, thỉnh thoảng lại ngóng đầu quan sát tình hình.

Đợi đến lúc gần xong, không cần Hà Hoa nhọc lòng, đã có đứa trẻ như chuông đồng nhỏ chạy đến nhắc nàng ấy: "Dì Hà Hoa, làm xong đậu phụ chưa ạ?"

"Có lẽ xong rồi, đi, chúng ta cùng nhau xem nào!" Hà Hoa nói.

Nàng ấy dẫn theo một đám đuôi sam đi đến trước khuôn, cẩn thận nhắc phiến đá ra, hít một hơi thật sâu, hai tay nắm lấy hai quai của nắp gỗ rồi nhắc lên.

Một khối đậu phụ vuông vức màu trắng ngà xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Oa, làm được đậu phụ thật rồi, trông giống hệt như loại bán ở huyện, không đúng, đẹp hơn loại bán ở huyện nhiều luôn!"

"Trông đúng là mềm mại, các người nhìn xem, trên bề mặt còn in cả vân gỗ của nắp gỗ, là do đá đè lên!"

Mọi người vô cùng phấn khích, miệng không ngừng ríu rít, mắt không rời khỏi khối đậu phụ đó.

Cho dù trước đây đã từng thấy thì đó cũng là đậu phụ già người ta bán, còn khối đậu phụ trước mắt này chính là đậu phụ non do chính tay họ làm ra!

Hà Hoa lại chú ý đến chuyện khác, nàng ấy lẩm bẩm: "Hừm, một cân đậu, cầm cũng không nặng lắm, vậy mà lại có thể làm ra một khối đậu phụ lớn như vậy?"

Thật sự rất có lợi.

Xem xong đồ mới lạ thì nên bắt tay vào ăn đậu phụ.

Làm đậu để ăn, không có gì phải tiếc.

Hà Hoa cắt một nửa ra rồi chia đều, một phần để cho đám trẻ mang đến cho Phương Tiên Nhi, phần còn lại nàng ấy định hầm cùng với con gà rừng bắt được trước đó thành một nồi canh, làm một món canh gà đậu phụ.

Trong khuôn còn lại hơn nửa khối, để dành cho đám người Tảo Nhi về ăn.

Nhưng Phương Tiên Nhi đã từng nhắc đến, đậu phụ này rất mềm, làm xong, nếu thời tiết nóng bức, để hơn một canh giờ sẽ bị chua.

Mặc dù bây giờ là mùa thu, nhiệt độ không cao nhưng nếu muốn bảo quản thì cũng phải xử lý một chút.

Hà Hoa bèn cắt đậu phụ thành từng miếng cho vào lọ đậy kín, sau đó đặt nửa lọ vào trong nước suối mát lạnh.

Vỗ tay, không còn lo lắng nữa, nàng ấy đi làm đậu phụ thôi.

Ban đầu chỉ định dùng nước luộc gà hầm lâu, thêm đậu phụ trắng nõn mềm mại, làm một món ăn đơn giản.

Nhưng cứ thấy nước canh trống trải lẫn phí đồ ngon nên nàng ấy lại thêm một ít rau non xanh biếc vào.

Để tăng thêm hương vị, nàng ấy lại thêm một ít đồ ăn chính, dứt khoát bỏ luôn mấy miếng cháo trứng vịt vào, lọ đựng nguyên liệu nhanh chóng đầy ắp, không lâu sau đã tỏa ra mùi thơm.

Giờ thì nồi nguyên liệu phong phú này đã có một cái tên dài ngoằng — cháo rau củ đậu phụ canh gà thịt nạc trứng vịt Bắc Thảo.

Nhưng đại khái đều là món ăn mặn, mấy thứ này kết hợp với nhau, hương vị cũng không tệ, ngay cả Thịnh Quân cũng không

thể nói đó là món ăn hắc ám.

Nếu có thể ăn được thì thật sự muốn ăn hai miếng.

Nhưng mặc dù không ăn được cháo, Thịnh Quân lại thấy Hạnh Nhi bùng đậu phụ đến.

Thấy cuối cùng mọi người cũng làm ra được đậu phụ, Thịnh Quân cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, thật lòng vui thay cho họ.

Nhưng vui thì vui, vẫn như cũ, nàng miễn cho việc dứt đậu phụ, để họ tự bùng về ăn đi.

Bởi vì làm ra đồ mới, Thịnh Quân còn chú ý một chút động tĩnh của hệ thống thành tích đó.

Nhưng đáng thất vọng là nó không hề có dấu hiệu mở khóa thành tựu mới.

Có lẽ là vì đậu phụ ở triều đại này đã xuất hiện rồi, ở những nơi khác cũng đã có phương pháp dùng thạch cao làm đậu phụ chẳng?

Xem ra, chỉ làm ra đồ mới thôi không được, còn phải có tính sáng tạo nhất định về thời đại thì mới có thể mở khóa thành tựu.

Bên này, thấy Phương Tiên Nhi không nhận đậu phụ, Hạnh Nhi có chút thất vọng.

Nhưng cô bé đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hỏi: "Phương Tiên Nhi đại nhân, người nói xem, hắc là sữa đậu nành cũng là làm từ đậu đúng không? Đun nước xong nhìn giống như sữa đậu nành, dùng nó có thể làm ra đậu phụ được không?"

Thịnh Quân nghe xong thì vô cùng bội phục mạch não của Hạnh Nhi.

Quá có lý, sao nàng lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ!

Nhưng sau khi mang theo sự tò mò tra cứu tài liệu xong, Thịnh Quân chỉ có thể tiếc nuối nói với Hạnh Nhi: "Sữa đậu nành không thể làm đậu phụ được."

Chương 121: Chương 121

Mặc dù sữa đậu nành không thể làm đậu phụ non nhưng sau khi có tinh bột thì có thể làm các món tráng miệng như bánh đậu nành.

Thịnh Quân nói cách làm, Hạnh Nhi nghe xong rất động lòng nhưng nghĩ lại vẫn lắc đầu nói: "Hay là thôi đi, sau này có cơ hội hãy thử làm. Tinh bột không dễ có, vẫn nên giữ lại, cứ làm thịt hoặc các thứ khác rồi ăn."

Cuộc sống không dễ dàng, cô bé cảm thấy dùng tinh bột để làm món tráng miệng giải thèm mà không no bụng thì rất đau lòng.

Phương Tiên Nhi không muốn đậu phụ, Hạnh Nhi đành mang đậu phụ về, đổ vào bình mát để cất.

Đến khi xong làm việc xong, đúng lúc nghe thấy dì Hà Hoa gọi ăn cơm.

Hạnh Nhi vội vàng chạy tới, một đám người đang đợi cô bé, thấy người rồi, Hà Hoa lên tiếng: "Thúy Thúy đã mang bát của người tới rồi, tới lấy cháo ăn đi!"

Hạnh Nhi đáp lại một tiếng, nhận lấy bát lấy cháo từ tay Thúy Thúy, cũng không quên nói với mọi người chuyện Phương Tiên Nhi không nhận đậu phụ.

Mọi người cũng không bất ngờ, ngoài cỗ cây và tiền bạc, Phương Tiên Nhi luôn tùy ý khi nhận đồ, cứ theo ý nàng mà làm.

Nói xong thì mọi người tập trung ăn cháo.

Dùng muống gỗ múc một bát lớn nóng hổi.

Trong làn sương mù mỏng như lụa, mỗi loại nguyên liệu đều vô cùng hấp dẫn, chỉ là cháo trứng vịt Bắc Thảo thịt nạc và canh gà thường khiến người ta không thể rời mắt, lúc này lại không thể giữ được ánh mắt của mọi người.

Mọi người như đã bàn bạc với nhau, chỉ nhìn chăm chăm vào góc đậu phụ nhô lên, trắng nõn mềm mại, bọc trong cháo còn lấp lánh, thật sự càng nhìn càng khiến người ta vui mừng.

Lần này không ai chê rửa thìa phiền phức nữa, lần lượt lấy thìa gỗ để múc đậu phụ ăn.

Đám trẻ háo hức múc, nhét một miếng vào miệng, nhất thời toàn bộ đều là tiếng hít hà, bị đậu phụ nóng làm bỏng miệng.

Câu "ăn chậm thôi" của người lớn cũng vừa mới nói ra, rõ ràng là nói muộn rồi.

Hà Hoa không nhịn được lắc đầu: "Ôi, ngày thường còn nói với các người, nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng đâu, giờ thì quên hết rồi, bên trong đậu phụ rất nóng đấy!"

Có một bài học, mọi người đều chậm lại, thối ngụy từng miếng nhỏ rồi ăn.

Đậu phụ non vốn không ngấm gia vị bằng đậu phụ già nhưng ăn rất tươi ngon, bọc trong cháo thịt canh gà có hương vị phong phú, mùi thơm của đậu phụ thấm đẫm mùi thơm của thịt, khiến người ta ăn mãi không chán.

"Một bát đồ ngon này nhìn thôi đã thấy bổ dưỡng." Mẹ Xuyên Tử ôm bát, vừa ăn vừa nói.

"Đúng vậy, ta thấy sau này đám trẻ này có thể phát triển rất nhanh, sẽ cao lớn hơn chúng ta nhiều đấy." Hà Hoa nói: "Nhưng cũng đúng, nói một câu không biết xấu hổ, đây đều là những đứa trẻ mà Phương Tiên Nhi nuôi lớn giúp chúng ta, không lớn mới lạ!"

Những người trên núi đang ngon miệng thưởng thức cháo đậu phụ.

Bên kia, nhóm người Tảo Nhi đã đến bên ngoài thôn đầy cây phong Nguyên Bảo.

Một đám người như vậy vào thôn thì quá dễ gây chú ý, nhìn không giống người tốt, Tảo Nhi nói, chỉ mình nàng ấy và Đại Ngưu vào thôi, những người còn lại đợi bên ngoài trước.

Hai người trông trẻ trung hiền lành, trên người cũng không mang theo hung khí gì, trên lưng còn đeo nửa giỏ nấm và măng khô, cả người toàn là vẻ thành thật, có lẽ vào thôn sẽ không bị người ta vây quanh coi là kẻ xấu.

Lúc này gần đến giờ cơm, hai người vừa bước vào thôn thì thấy hai bên đường đất có không ít dân thôn đang bưng bát, ngồi xõm ở đó ăn cơm.

Thấy hai khuôn mặt lạ đi vào, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì thôn này của họ nằm ở vị trí hẻo lánh, nếu không phải là người đến thăm họ hàng thì ngày thường ít khi có người ngoài vào, mà những người họ hàng trong thôn này, nhìn lâu rồi cơ bản đều có thể nhận ra mặt.

Hai người trước mắt này rõ ràng không phải.

"Hai đứa nhóc này, hai người tìm ai?" Một bà lão hỏi.

Tảo Nhi bèn nói: "Trong thôn của mọi người có phải có một họ họ Vi không ạ?"

Vừa dứt lời, những người dân thôn xung quanh đều cười: "Ái chà, có họ Vi nhưng không chỉ một họ, hầu hết mọi người trong thôn chúng ta đều họ Vi!"

Thì ra là vậy, xem ra thôn này không giống như thôn Thạch Đầu trước đây của họ, dân cư họ tộc hỗn tạp, trong thôn thậm chí còn có một họ lớn thống nhất.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, nhớ lại lời của Vi Bình An: "Là Vi gia ở ngôi nhà thứ hai đầu thôn phía đông, bọn ta là bạn thân của cháu trai Vi gia, y nói bà nội của y bị gãy chân nên bọn ta muốn đến thăm."

"Đúng rồi, Vi Bình An còn ở trong thôn chứ? Chẳng lẽ bọn ta tốn công vô ích rồi."

Có tên có họ còn có phương hướng, lúc này dân thôn đều biết nàng ấy đang nói đến nhà nào.

Chương 122: Chương 122

Bà lão vừa nói chuyện lúc nãy vỗ đùi: "Thì ra người nói đến nhà của Lão Căn bọn họ à, yên tâm, đứa cháu ngoan của lão ta vẫn còn ở đây! Người xem, cứ đi theo hướng này mãi, đi đến tảng đá màu vàng cao nửa người thì rẽ trái, ngôi nhà thứ hai chính là nhà lão đấy!"

"Bảo Lâm, Đại Nguyên, hai người ăn xong rồi, đúng lúc đưa người ta qua đó giúp đi!"

Hai người đàn ông bên cạnh bà ta nghe vậy thì lập tức lau miệng, đứng dậy.

Một người trong số họ nói với Đại Nguyên: "Bọn ta sẽ đưa các người qua đó ngay!"

Nói xong thì bước lớn về phía trước, ra hiệu cho hai người đi theo.

Tảo Nhi biết những người dân thôn này vẫn không yên tâm về hai người ngoài bọn họ, phải đích thân đến Vi gia hỏi thăm mới yên tâm.

Như vậy rất tốt, chứng tỏ quan hệ trong thôn hòa thuận, có tình người. Không giống như thôn trước đây của Trương Kỷ Đồng, tất cả đều đóng chặt cửa sống cuộc sống của riêng mình, người c.h.ế.t ở cửa cũng không ra ngoài nhìn một cái.

Lần này họ đến cũng không có ý đồ xấu gì nên không sợ bị nghi ngờ.

Họ nghe bà lão nói, Vi Bình An vẫn chưa đi, đợi gặp mặt, nhận ra người, hẳn sẽ không xảy ra sai sót gì nữa.

Đang nghĩ thì hai người đàn ông đó đã dừng lại trước một ngôi nhà, cổng không đóng, Tảo Nhi thấy bên trong có mấy người đang ngồi xồm có lẽ đang ăn cơm, Vi Bình An cũng ở trong đó.

Một trong hai người đàn ông giơ hai tay lên miệng, lớn tiếng gọi: "Lão Căn thúc, có người đến tìm Bình An nhà thúc này!"

Một ông lão đen đúa khỏe mạnh nhanh chóng ngẩng đầu khỏi bát, đáp lại: "Ồ, đến đây!"

Vi Bình An cũng ngẩng đầu lên, thấy nhóm người Tảo Nhi thì ánh mắt sáng lên, vội vàng buông bát cơm chạy về phía này.

Tảo Nhi đứng ở cửa chờ y ra, tiện thể ngó nghiêng sân nhà trước mắt, có lẽ là cha của Vi Bình An cũng có cửa ăn của để, sân nhà này được xây đẹp hơn những nhà khác trong thôn, vật liệu tốt hơn, nhìn vào thấy rất vững chãi.

"Ân nhân, cuối cùng các người cũng đến tìm ta rồi, hay là vào nhà ăn cơm đi? Nhà ta hôm nay có nấu gà, tay nghề của Đại bá nương ta thật sự không chê vào đâu được!" Vi Bình An nhìn họ với vẻ mong ngóng.

Người đàn ông đứng bên cạnh nghe vậy thì cười: "Lão Căn thúc, đồ ăn nhà thúc ngon thật đấy!"

Vi Lão Căn, cũng chính là ông nội của Vi Bình An cũng đi đến trước mặt, nghe vậy thì bất đắc dĩ xua tay nói: "Còn không phải

là do bà lão nhà ta bị gãy chân sao, mấy hôm nay phải ăn đồ ngon để bồi bổ, chúng ta đều nhờ phúc của bà ấy đấy."

Hai người đàn ông kia thấy hai nhóm người bọn họ có quen biết nhau thật thì không ở lại nữa, chào hỏi một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Vi Lão Căn đã rảnh miệng, quay đầu lại chào hỏi nhóm người Tảo Nhi: "Đứa trẻ ngoan, ta đã nghe Bình An nói rồi, chân của bà lão nhà ta có thể khỏi nhanh như vậy, đều nhờ có các cháu cho cỏ thuốc, hay là vào nhà ngồi một lát, ném thử cơm nhà ta rồi chúng ta nói chuyện tiếp!"

Tảo Nhi và Đại Ngưu nhìn nhau, nhanh chóng xua tay nói: "Thức, cơm thì không ăn, hôm nay bọn ta đến tìm Bình An, cũng là vì y ở trong thành lâu rồi nên có vài chuyện muốn hỏi y."

Vi Bình An tò mò hỏi: "Là chuyện của cát bối sao? Ta còn chưa về nhà nên cũng chưa kịp hỏi."

Tảo Nhi lắc đầu: "Không phải, là có chuyện khác."

Vi Bình An "ồ?" một tiếng, lộ ra vẻ tò mò.

Cứ để khách đứng ở cửa nói chuyện cũng không phải là chuyện hay, thấy đối phương kiên quyết không ăn cơm, Vi Lão Căn bèn ngăn lời Vi Bình An lại, dẫn nhóm người Tảo Nhi vào sân ngồi xuống trước.

Trong sân còn có một người đàn ông tính tình nhút nhát và một phụ nhân hoạt bát, bọn họ đều nở nụ cười với Tảo Nhi.

Phụ nhân nhiệt tình rót hai bát nước, đặt bên cạnh nhóm người Tảo Nhi, không quên tự giới thiệu: "Ta là Đại bá nương của Bình An, lát nữa nếu muốn thêm nước hoặc có chuyện gì khác, các người cứ gọi ta một tiếng dì Lan là được!"

"Cảm ơn dì Lan." Tảo Nhi cảm ơn xong, cúi đầu nhấp một ngụm nước rồi đặt bát lên bàn.

Nhân lúc bọn họ nói chuyện, Vi Lão Căn quay người vào nhà, một lúc sau thì bưng ra một bát quả nhỏ.

"Quả nhà trồng trong thôn, cũng không đáng giá bao nhiêu, nếm thử xem!"

Tảo Nhi cúi đầu nhìn, là một bát quả nhỏ màu nâu nhạt, có lẽ chính là quả của cây Nguyên Bảo kia. Nhìn thì có vẻ đã được xào qua, tỏa ra mùi thơm nhẹ của đồ chín, chỉ là không thấy đôi cánh mà Phương Tiên Nhi nói, nghĩ lại, chung quy là đã bóc vỏ trước khi xào rồi.

Mục đích lần này họ đến, một phần là để xem thử loại quả cánh này, dù sao cũng phải hiểu rõ mùi vị trước đã.

Nghĩ đến đây, Tảo Nhi cũng không từ chối, khách sáo một tiếng rồi bốc hai quả bỏ vào miệng, nhai kỹ, quả thực rất thơm, chắc là vị hạt dưa mà Vi Bình An đã nói.

"Quả này ngon quá, cảm ơn Vi a gia!" Tảo Nhi cười nói.

Vi Lão Căn cũng cười nói: "Các cháu thích là được, lúc đi ta sẽ đóng gói một ít cho các cháu mang về ăn!"

Chương 123: Chương 123

Hai bên lại khách sáo một hồi.

Vi Bình An ở bên cạnh nhìn họ nói tới nói lui, mãi không thấy nhắc đến mình, không nhịn được lên tiếng: "Hôm nay ân nhân đến tìm ta, không phải là nói có chuyện muốn hỏi thăm sao?"

Lúc này Tảo Nhi mới nhớ ra điều gì đó, ngượng ngùng tháo cái giỏ trên người xuống, lấy nấm và cỏ thuốc bên trong ra cho y xem: "Là thế này, ngày thường bọn ta vẫn luôn hoạt động trên núi, hái được một ít cỏ thuốc và nấm, lần này đến là muốn hỏi người, sau khi vào huyện thì nên mang đến đâu bán mới thích hợp?"

Vi Bình An lập tức vỗ n.g.ự.c nói: "Việc này thì các người hỏi đúng người rồi, những thứ bảo bối của núi như nấm khô các loại, có thể mang đến cửa hàng dưới trướng đội buôn của cha ta để bán, còn cỏ thuốc thì tiệm thuốc chúng ta gặp hôm qua có thu, giá cả cũng rất phải chăng."

Nói xong, y suy nghĩ một chút: "Nhưng các người vào thành một chuyến cũng khá vất vả, nếu các người tin tưởng ta, sau này hái được đồ thì cứ mang đến nhà bà nội ta, lúc nào rảnh ta sẽ bán rồi mang tiền về thay các người, thế nào?"

Tảo Nhi nói: "Như vậy có làm phiền các người quá không? Nhưng người nói cũng đúng, đúng là bọn ta không quen thuộc với nội thành... Nếu người có thể bán giúp bọn ta, cũng không

để người làm không, bọn ta nhất định sẽ chia tiền cho người làm tiền công!"

Vi Bình An nghe vậy thì liên tục xua tay: "Không cần không cần, ta vốn đã nợ các người ân tình mà!" Sau đó điên cuồng ra hiệu cho Vi Lão Căn.

Vi Lão Căn cũng gật đầu nói: "Bình An nói đúng, hơn nữa nó cũng không phải làm không. Các cháu xem, các cháu đều có võ công cao cường, ngày thường thấy nhiều thú trên núi, nếu trong thành không mua được cỏ thuốc, không chừng bọn ta còn phải cầu xin các cháu giúp đỡ!"

Tảo Nhi thở dài: "Vi a gia, ông nghe ta nói này, trước đây bọn ta còn nhờ Bình An giúp tìm cát bối, không thể nào chiếm hời chuyện bán năm được đâu."

Vi Lão Căn lại nói: "Đây không phải là chuyện gì to tát, ngày thường bọn ta cũng sẽ lấy một ít đồ để Bình An mang đến cửa hàng để bán, bên cháu chỉ là tiện thể, không tốn thêm công sức gì. Tuy nhiên khi thời tiết xấu, hoặc sau khi vào đông, có thể số lần vào thành sẽ không nhiều như vậy..."

Hai bên lại tranh luận thêm mấy lần nữa.

Thấy họ nhất quyết giúp đỡ, không chịu nhận thù lao, Tảo Nhi suy nghĩ một chút, cùng lắm thì đợi đến khi thực sự bán được tiền, lén để lại một phần rồi chạy, ai còn cản được chứ?

Nàng ấy cũng không còn băn khoăn về những điều này nữa, nàng ấy nhanh chóng đồng ý.

Dù sao thì hiện tại họ rất cần đạt được giao dịch này. Tiền bạc không phải là vấn đề chính, trừ khi là những loại cỏ thuốc quý hiếm như nhân sâm, nếu không thì những loại hàng hóa thông

thường trên núi có thể đáng giá bao nhiêu? Thậm chí còn không đủ để Phương Tiên Nhi nhét kẽ răng.

Quan trọng nhất là bọn họ có thể thông qua giao dịch này để thăm dò xem đối phương có phải là đối tượng có thể yên tâm hợp tác làm dầu phong hay không.

Thấy mọi chuyện đã gần xong, Tảo Nhi để lại nắm và măng, nhờ Vi Bình An bán giúp, lại đặc biệt lấy một ít loại nấm có hương vị khá ngon, khoảng nửa giỏ, tặng cho người Vi gia ăn.

Thấy Vi Lão Căn còn muốn từ chối, Tảo Nhi bèn nói: "A gia Vi gia đừng từ chối nữa, chuyện này không liên quan đến giao dịch, lần đầu đến thăm, bọn ta không thể tay không, đây đều là lễ nghĩa nên có. Nếu không thì ta thật sự không còn mặt mũi để đến nữa."

Người Vi gia đành nhận nhưng lại lấy cho nàng ấy một túi quả cánh.

Chắc chắn phải mang quả cánh này về, trước tiên họ phải tự mình chiết xuất tinh dầu thử xem, thành công rồi mới nói với người ta.

Tảo Nhi nhận lấy, hai bên kéo qua đẩy lại một hồi, cuối cùng cũng cáo từ, mấy người Vi gia đều ra tận cửa tiễn.

Đợi đến khi được tiễn ra khỏi thôn, gặp lại bọn Lưu Nhị Sơn, người Vi gia vẫn còn đứng ở phía sau tiễn họ đi rất xa.

Mãi đến khi rẽ vào nơi mà dân thôn không nhìn thấy, Tảo Nhi và Đại Ngưu mới cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tiệc chiêu đãi vừa rồi quá nồng nhiệt, thật sự không chịu nổi!

Thấy vậy, Thu Nương tò mò hỏi: "Tảo Nhi tỷ, tình hình trong thôn thế nào?"

Tảo Nhi suy nghĩ một chút: "Cảm giác cũng không tệ, tiếp tục giao tiếp thử xem."

Cùng lúc đó, Vi Lão Căn cũng đang nói chuyện với Vi Bình An: "Những ân nhân của cháu có phẩm hạnh rất tốt, đáng để kết giao đây."

Vi Bình An đắc ý nói: "Còn phải nói sao, đương nhiên là những người tốt, nếu không thì đã không cứu hai mạng người bà nội và cháu rồi..."

Nói xong, sắc mặt y đột nhiên cứng đờ, cười gượng nhìn ông nội của mình, trong lòng cầu nguyện ông nội đột nhiên bị điếc, không nghe thấy lời y nói.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Vi Lão Căn nghe rõ từng chữ của y, suy ngẫm một chút, đôi mắt cũng trừng to như trâu:

"Được lắm, hai mạng người từ đâu ra? Lão đây biết ngay mà, cái bụng của tên lão toét cháu chắc chắn còn giấu chuyện xấu chưa nói ra!"

Chương 124: Chương 124

Trước khi mặt trời lặn, đám người Tảo Nhi về nhà an toàn.

Hà Hoa lấy đậu phụ nấu vào lúc sáng để phân cho các nàng ra, còn có canh gà hầm lúc trưa cũng để dành lại rất nhiều, nàng ấy nhanh chóng nấu xong món cháo đậu phụ thơm lừng một lần nữa.

Bọn Tảo Nhi vốn đang đói bụng, bưng bát ăn đến mức miệng bóng loáng, khen không ngớt miệng.

Các nàng đang ăn cơm ở bên này, những quả cánh mới mẻ kia vừa mang về đã bị bọn Hạnh Nhi đoạt lấy, tranh nhau muốn xem rốt cuộc loại quả cánh kia trông như thế nào.

Lần này lượng trái cây mang về chắc tầm khoảng hai cân.

Các nàng mang nó về chỉ vì để chiết xuất tinh dầu, nhìn thử xem dầu chảy ra như thế nào chứ cũng không phải để ăn, cho nên giữ lại một cân là đủ rồi. Trùng hợp hôm nay là ngày Tảo Nhi hỏi Tống Hàm Thanh chuyện học hành của bọn trẻ. Chờ sau khi hỏi xong, biết bọn trẻ đều không ham chơi, vô cùng cố gắng, nàng ấy lại bắt ngẫu nhiên hai đứa trẻ lại, bảo đọc thuộc lòng vài đoạn văn, thấy biểu hiện của đám trẻ đều không tệ.

Tảo Nhi nói: "Được rồi, các người cầm quả cánh kia đi dâng lễ đi, nếu chúng làm cho Phương Tiên Nhi vui vẻ, các người có thể gặp dịp lấy được chút bánh mì mà các người thích ăn nhất."

Bọn trẻ vừa nghe thì hoan hô một tiếng, nhanh chóng cầm quả cánh đến tìm Thịnh Quân.

Sau khi nhét toàn bộ đồ đặc vào trong khe bỏ tiền cho nàng, bọn trẻ vui vẻ lấy được rất nhiều bánh mì tím.

Thịnh Quân tò mò nhìn những quả cánh màu nâu nhạt mà các nàng mang đến, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy quả cây phong.

Cây phong cũng không hiếm thấy lắm, trước kia lúc còn ở thời hiện đại nàng đã từng thấy không ít, nhưng lúc đó sự chú ý của nàng chỉ tập trung vào lá phong đỏ như lửa, thậm chí còn không biết cây phong còn có thể kết quả.

Nàng không nhịn được lại đi tra thêm chút ít tư liệu, phát hiện hình như lá phong nấu nước còn có thể trị phong thấp, thật sự là loại cây vừa đẹp mắt vừa hữu dụng.

Nhắc tới cây phong, Thịnh Quân không khỏi nhớ tới rất nhiều câu thơ.

Trong triều đại này, có rất nhiều tác phẩm kinh điển giống với những gì nàng biết, ví dụ như "Tam Tự Kinh", "Bách Gia Tính" dùng để vỗ lòng, nhưng trong thư từ và văn chương, hình như vẫn có rất nhiều khác biệt.

Ít nhất thì theo những bài thơ nàng biết, Tống tú tài đều nói chưa từng nghe qua, mà những bài thơ Tống tú tài biết và thuộc kia, nàng nghe nhưng cũng thấy rất xa lạ.

Đúng lúc nói đến chủ đề này, Thịnh Quân dứt khoát chọn mấy bài thơ có liên quan đến lá phong đọc cho bọn trẻ nghe, đương

nhiên, nàng cũng đọc chi tiết tên tác giả.

Sợ rằng trong lịch sử nơi đây không có những thi nhân này, nàng còn cẩn thận bổ sung thêm: "Đây đều là những câu thơ ta lấy được từ trong Ba Ngàn Thế Giới, cũng không thể chắc chắn là những thi nhân này đều đến từ thế giới của các người..."

Bọn trẻ nghe xong đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hạnh Nhi hỏi: "Ba Ngàn Thế Giới, ý của ngài là giống như huyện thành này sao?"

Thịnh Quân suy nghĩ: "Không giống nhau lắm, từ một huyện thành này đến một huyện thành khác chỉ là vấn đề khoảng cách, nhưng từ một thế giới này đến một thế giới khác thì lại liên quan đến sự chuyển đổi của thời gian và không gian..."

Thật ra, Thịnh Quân cũng không thể giải thích rõ chuyện thời gian và không gian song song, chỉ có thể dùng thời hiện đại của mình để so sánh với thời đại trước mắt này.

Vất vả giải thích một lúc lâu, thấy mọi người vẫn mơ mơ màng màng, Thịnh Quân cũng không phí nước bọt nữa, chính nàng cũng sắp ngất luôn rồi, vì thế nàng thở dài, nói một câu vụn vặt: "Ai da, loại chuyện này ta không thể nói tỉ mỉ với các người, thiên cơ không thể tiết lộ."

Bọn trẻ nghe vậy, mặc dù ôm một bụng dấu chấm hỏi nhưng cũng không hỏi nữa. Quả cánh đã đưa xong, bánh mì tím cũng đã cầm trong tay, chuyện xưa và thơ cũng đã nghe xong, bọn trẻ nhanh chóng chào hỏi rồi rời đi.

Lần này Tống Hàm Thanh lại đi chậm lại, đi được một đoạn, do dự một hồi rồi quẹo trở lại.

Hắn đứng trước mặt Thịnh Quân do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng hỏi: "Phương Quân, ngài mới vừa nói có Ba Ngàn Thế Giới

tồn tại, vậy ta muốn hỏi một chút, thế giới tốt nhất mà ngài đã gặp qua có hình dạng như thế nào?"

Cách gọi Phương Tiên Nhi chung quy cũng không đủ chính thức, Quân mới kính xưng mà Tổng Hàm Thanh cảm thấy thích hợp nhất trong lòng, lúc này chỉ có một mình hắn ở đây nên hắn mới dùng tới quý xưng này.

Thịnh Quân sửng sốt, không ngờ hắn lại hỏi như vậy.

Thế giới tốt nhất mà nàng tận mắt nhìn thấy, đương nhiên chỉ có Tổ quốc của thế kỷ hai mươi mốt.

Chương 125: Chương 125

Nàng suy nghĩ một chút, cân nhắc lựa chọn từ ngữ, nói: "Thế giới tốt nhất, có lẽ là người người có cơm ăn, có áo mặc, hầu như tất cả mọi người đều có cơ hội đọc sách, học vấn và tri thức đều có thể nắm trong tầm tay."

"Không có chiến tranh, mọi người đều có thể tự do lựa chọn cuộc sống mình muốn, bất kể làm công việc đứng đắn gì cũng đều có thể được tôn trọng, tham gia vào nhiều ngành nghề khác nhau đều sẽ tỏa sáng rực rỡ."

"Không còn phân chia giai cấp như quân vương quý tộc, bách tính mới là gốc rễ của quốc gia."

"Tính mạng được bảo đảm, công lý được thực thi và tội ác sẽ bị trừng trị."

"Bốn phương đồng tâm, thân như một nhà, khi một nơi gặp nạn, khắp nơi đều sẵn sàng đến viện trợ..."

"Ừm, nếu như muốn nói một quan niệm tương tự thì rất gần với 'Thiên hạ Đại đồng' (1), nhưng đó không phải là thế giới lý tưởng chỉ có thể xuất hiện trong văn chương, mà là một nơi chân thật có tồn tại."

(1) Một tư tưởng từ thời cổ đại của Trung Quốc, nói đến một thế giới lý tưởng.

Tống Hàm Thanh gần như là sửng sốt, không nhin được lắm bả²m nói: "Thiên hạ Đại đồng... Thật sự có một nơi có thể làm được Thiên hạ Đại đồng sao?"

Lại qua hồi lâu, cuối cùng hắ²n cũng hỏi câu hỏi giấu trong lòng từ rất lâu: "Phương Quân, ta còn nhớ ngài từng nói một lời tiên tri, Thiên vong cái địa hồ. Câu này có nghĩa là thế đạo tràn ngập cực khổ này của hiện tại cuối cùng rồi cũng sẽ diệt vong, đúng không?"

Hả?

Nàng có nói lời tiên tri nào không?

Thiên vong cái địa hồ (2), đó không phải là ám hiệu sao, sao lại biến thành lời tiên tri rồi?

(2) Ám hiệu của bọn cướp trong tiểu thuyết Lâm Hải Tuyết Nguyên. Câu tiếp theo là - Bảo tháp trấn hà yêu.

Thịnh Quân nghe xong trợn tròn mắt, nửa ngày không dám nói gì.

Bên này, Tống Hàm Thanh còn chưa nói xong, hắ²n vẫn tự mình nói: "Chẳng lẽ là sau khi diệt vong, thành tựu của Thiên hạ Đại đồng là nguyện vọng của ngài sau khi giáng thế sao?"

Hả?

Thịnh Quân vừa nghe thì chợt cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hình như... hình như có chút liên quan thật?

Lúc trước nàng đã nghĩ, nếu đi tới triều đại này, nàng không chỉ phải tích góp năng lượng về nhà, đồng thời cũng phải làm chút gì đó cho mọi người ở nơi này.

Nàng có rất nhiều đồ ăn, nói không chừng sau này còn có thể hữu dụng, đó chắc chắn cũng là một phần của kế hoạch, như vậy thì nàng có thể để cho tất cả mọi người có cuộc sống ăn no mặc ấm mỗi ngày.

Ngoài ra, nàng có rất nhiều kiến thức, vì vậy việc thúc đẩy cơ sở hạ tầng tất nhiên cũng nằm trong kế hoạch.

Còn về phương diện khác, nhóm người Tảo Nhi xuất thân từ nông thôn, cũng không phải là vương hầu hay tướng quân gì, mà chính nàng và các nàng ấy không nghi ngờ sẽ là một phe, như vậy so với giai cấp thống trị hiện tại, chắc là họ đang đứng ở phía đối lập!

Suy cho cùng thì chắc chắn rất khó để những người đã làm Hoàng đế hay Vương gia kia buông bỏ quyền lực.

Từ những đề tài nói chuyện ngẫu nhiên của nhóm người Tảo Nhi với nhau, nàng cũng có thể hiểu được hiện tại thời thế đang loạn, những người đó đều đang tranh quyền đoạt thế.

Mà cách của bọn họ là buộc mọi người phải trốn vào trong núi, rõ ràng là vô cùng hồ đồ, từ xương cốt đã như vậy thì chắc hẳn cũng không phải là con chim tốt lành gì.

Nếu một ngày nào đó, đám người này biết đến sự tồn tại của nàng, nhất định họ sẽ không suy xét đến dân chúng gì đó nữa mà có lẽ sẽ cướp nàng về để hưởng vinh hoa phú quý.

Vì vậy, để tránh chuyện này phát sinh, sớm muộn gì thì nhóm Tảo Nhi cũng phải tiến tới việc có vũ trang tự vệ thôi...

Nhưng cho dù đánh bại những thế lực đó rồi, còn việc nghĩ xa hơn nữa thì sao?

Trong phim, đánh bại nhân vật phản diện là kết phim, nhưng trong thế giới thực, mặt trời sẽ không bao giờ ngừng quay, thế

giới cũng sẽ tiếp tục phát triển.

Chẳng lẽ còn muốn lập một Hoàng đế mới tốt hơn sao?

Thế nhưng, cho dù nhóm Tảo Nhi lên làm Hoàng đế, đó chung quy cũng không phải kế lâu dài.

Quyền thế thích hợp k.ích th.ích con người ta vươn lên, nhưng nếu như là một chế độ quân chủ như xã hội phong kiến, có thể nắm chặt thiên hạ trong tay thì thật sự rất khó để đánh cược bản chất của người đó. Đời này sống yên ổn, đời sau cũng sẽ cãi nhau mâu thuẫn, sớm muộn gì cũng có thể xảy ra đại loạn, lật đi lập lại vòng tuần hoàn mãi không dứt.

Vẫn là phải xây dựng một chế độ xã hội chủ nghĩa ổn định nhất!

Đương nhiên việc xây dựng chế độ xã hội chủ nghĩa ở cổ đại là điều rất khó. Nhưng trước mắt có nàng ở đây, mọi người cùng nhau nỗ lực, có lẽ phải mất mấy chục năm, trên trăm năm để có thể dựng lên một đường biên đó?

Chương 126: Chương 126

Nhưng ít nhất, trước tiên phải rót những tư tưởng tương tự vào trong đầu mọi người, cho mọi người một phương hướng để cố gắng: Đây, mọi người đừng nghĩ đến việc làm Hoàng đế thống trị thế giới này nữa. Mà thay vào đó, chúng ta nên nhiệt tình yêu thương thế giới này từ tận đáy lòng mình, cùng với Phương Đại Tiên đây, cùng xây dựng nó ngày càng thêm tốt đẹp!

... Mơ tưởng hảo huyền đẹp thật, nhưng nếu giấc mơ của nàng đã đến bước này, vậy những lời trí thức kia nói cũng không sai, nàng thật sự rất hy vọng có thể được nhìn thấy sự phát triển và phồn thịnh của "Thế giới Đại Đồng" có thể thực hiện được ở cổ đại.

Vì vậy, Thịnh Quân đã đưa ra lời khẳng định: "Người nói không sai, đây đúng là nguyện vọng của ta."

Tổng Hàm Thanh nghe xong, không hề có vẻ ngoài ý muốn.

Hắn chỉ vén vạt áo lên, nặng nề quỳ xuống đất, cúi đầu nói: "Phương Quân, ta hiểu rồi. Trước kia ta từng nghĩ qua vô số lần, rốt cuộc là dạng minh quân thế nào mới có thể làm cho người người ăn no, có y phục ấm để mặc, trừ diệt ác dương thiện, phát huy những điều tốt đẹp và xây dựng một thế giới thịnh vượng... Hôm nay nghe thánh ngôn của Quân, cuối cùng ta cũng ý thức được, những gì mà trước kia ta nghĩ đều là sai rồi."

"Ta không nên cầu mong quân chủ cứu thế."

"Mà điều ta vẫn chờ mong, kỳ thật chính là Thế giới Đại Đồng trong mắt Phương Quân..."

Thịnh Quân thấy hần như vậy, muốn nhưng cũng ngại nói.

Lão huynh, thật cảm động khi huynh có thể yêu chế độ xã hội chủ nghĩa và có một trái tim muốn tỏa sáng như vậy, người khác đây vô cùng cảm động.

Nhưng cái cách huynh quỳ xuống thế này, thật sự trông không giống "Đại đồng" đâu!

Cũng đúng, dù sao nàng cũng là Phương Tiên Nhi, là sự tồn tại bị chế độ xã hội chủ nghĩa loại trừ ra bên ngoài.

Cũng may nàng chỉ là một cái máy bán hàng tự động, hần là sẽ không trở thành trở ngại của sự tiến bộ xã hội...

Tống Hàm Thanh không hề biết rằng mình đang bị Phương Quân oán thầm, vẫn còn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, quỳ rất vững vàng.

Cho đến khi Hạnh Nhi chạy tới, thắc mắc hỏi một câu: "Ấy? Tống phu tử, sao người vẫn còn ở đây?"

Hần mới giật mình hoàn hồn, mặt không đổi sắc đứng dậy: "Trong lòng ta có thắc mắc, vừa rồi mới thỉnh giáo học vấn của Phương Tiên Nhi."

Hạnh Nhi nói: "Hóa ra là thế, Phương Tiên Nhi giải đáp thắc mắc cho người chưa?"

Tống Hàm Thanh gật đầu: "Đã hiểu rồi."

"Vội nhanh đi ăn cơm thôi!"

Hai người nhanh chóng chào hỏi Thịnh Quân rồi xoay người rời đi.

Mà phía Thịnh Quân vẫn đang nhiệt huyết sôi trào.

Nàng tràn đầy ý chí chiến đấu tìm kiếm vài từ khóa then chốt "Làm thế nào để xây dựng chủ nghĩa xã hội ở cổ đại", tìm ra được rất nhiều thông tin vụn vặt.

Sau khi nhấn vào xem vài phút, mắt của nàng đã biến thành nhang đuổi muỗi muốn xin kiếu ra ngoài.

Quao, mỗi một bước đều phức tạp quá!

Quên đi quên đi, hiện tại nàng mới chỉ vừa bắt đầu, còn chưa có điều kiện, làm cái gì cũng chỉ là nói suông thôi. Hay là bắt đầu từ những thứ đơn giản hơn trước đi, ví dụ như chiết xuất tinh dầu hay xay đậu phụ gì đó...

Khụ khụ, xe đến trước núi tất có đường, tình hình còn chưa tới mức đó mà!

.

Hôm nay nhóm Tảo Nhi về muộn nên không chiết xuất tinh dầu lá phong.

Song, họ cũng không vội chiết xuất tinh dầu lắm, đúng lúc Vi Bình An còn muốn mang các loại nấm kia vào trong thành bán, cũng phải tốn chút thời gian.

Ngày mai các nàng sẽ không ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, chuyên tâm chiết xuất tinh dầu, thuận tiện giúp mọi người sửa chữa những đồ dùng bằng gỗ bị hư hỏng.

Bận rộn xong việc vặt trong tay, mọi người đi ngủ từ sớm.

Hai ngày nay chạy qua chạy lại trong núi nhiều, hoạt động mạnh, sau khi về thì ai cũng rất dễ cảm thấy mệt mỏi.

Tổng Hàm Thanh giảng bài trước khi đi ngủ như thường lệ.

Tảo Nhi bận rộn cả ngày hôm nay cũng không chống đỡ được, chỉ nghe hơn nửa bài rồi mê man.

Trong hang dần không còn tiếng người, chỉ còn tạp âm, tất cả mọi người đều chìm vào mộng đẹp.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau thức dậy, mọi người đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Hôm nay mọi người đều có mặt ở đây, hiếm khi mới tụ tập cùng một chỗ thế này, nói chuyện vô cùng náo nhiệt.

Sau khi ăn xong bữa sáng đơn giản thì họ chuẩn bị chiết xuất tinh dầu phong.

Nhóm Hạnh Nhi đã lau bóng loáng các dụng cụ bằng gỗ để chiết xuất tinh dầu, sạch sẽ như mới, những người khác cũng chuẩn bị xong xuôi những thứ mà họ sắp sửa dùng.

Chương 127: Chương 127

Trình tự chiết xuất tinh dầu phong đơn giản hơn dầu đậu nành, họ lột vỏ quả cánh, rửa sạch rồi hấp khô, sau đó ép trực tiếp là được, không cần phải làm giống như đậu nành, còn phải xay và xào khô thêm một lần.

Trước lạ sau quen, lần này mỗi một bước mọi người đều làm rất thuận buồm xuôi gió, nhanh chóng sơ chế đơn giản xong, bọc quả cánh vào trong khăn cỏ rồi bỏ vào trong dụng cụ chiết xuất tinh dầu.

Vẫn là Lưu Nhị Sơn ép.

Sau khi ép vài cái, rõ ràng là hẳn ta có thể cảm nhận được loại quả cánh này đúng như Phương Tiên Nhi nói, lượng dầu trong quả nhiều hơn hẳn, cũng không lâu sau dầu màu nâu sẫm đã chảy ra, không phải trắng trắng giống như lúc chiết xuất tinh dầu đậu nành.

Một cân quả cánh đã ép xong, có thể thu lại được tầm ba bốn lạng dầu. Điều này có nghĩa là chỉ cần có đủ quả cánh thì có thể ép ra rất nhiều dầu, tiết kiệm hơn nhiều so với dầu đậu nành.

Dầu ép xong được Hà Hoa dùng băng gạc lọc một chút, sau đó đổ hết vào trong một cái bát gỗ.

Số dầu phong này, các nàng định múc một hai muỗng để nếm thử hương vị, phần còn lại phải giữ lại, lúc bàn chuyện mua bán thì đưa cho người ta xem.

Thuận lợi ép xong dầu phong, coi như là đã có được một thành tựu lớn.

Mọi người giải tán tự đi làm việc của mình.

Nhân dịp hôm nay rảnh rỗi, Đại Ngưu chạy xung quanh để đặt bẫy rập, hẳn ta định chôn thêm nhiều bẫy một chút ở gần chỗ mình ở như lúc trước đã nói, phòng ngừa khi có người tới gần nơi ở của bọn hắn mà không ai có thể nhận ra được.

Tảo Nhi thì làm đồ gỗ, giúp mọi người sửa chữa rất nhiều đồ dùng hư hỏng.

Làm một lúc, nàng ấy thẳng lưng duỗi duỗi chân tay một chút.

Không biết có phải mấy ngày nay mệt mỏi hay không mà tay chân hơi mỏi nhừ.

Nàng ấy thở dài, nghĩ gần đây xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, trong lòng không hiểu sao có chút xốc nổi.

Tảo Nhi ấn vào n.g.ự.c một lúc rồi bỏ công cụ trong tay xuống, không vội làm việc, định đi tìm Phương Tiên Nhi nói chuyện một lát.

Tảo Nhi quen đường đi tới, bọn nhỏ đang ở bên kia chịu khó học chữ, Tống Hàm Thanh cũng ở trước mặt.

Nàng ấy không qua quấy rầy bọn nhỏ, chỉ nhỏ giọng báo cáo với Phương Tiên Nhi chuyện các nàng đã ép được dầu phong. Sau đó còn kể lại trải nghiệm hai ngày nay ở trong núi của mình và chuyện tay chân mỏi nhừ.

Cũng không phải là nàng ấy muốn oán giận gì, chỉ là muốn chia sẻ lại sinh hoạt bình thường của mình cho Phương Tiên Nhi biết gần đây nàng ấy đã làm cái gì thôi.

Song, có lẽ là pháp lực của Phương Tiên Nhi hiển linh, cảm giác nôn nóng từ đáy lòng của nàng ấy đã trở nên ổn định và bình thản hơn sau khi nói ra những lời đó.

Bên phía Thịnh Quân, khi vừa nghe đến chuyện ép được dầu phong, phản ứng đầu tiên của nàng là kiểm tra hệ thống thành tích, nhưng đáng tiếc là không thấy có gì thay đổi.

Về bản chất, dầu phong cũng là một loại dầu thực vật, chẳng lẽ nó đã được tính vào thành tựu của dầu thực vật luôn rồi sao? Cho nên, nàng chỉ có thể được nhận thưởng một lần thôi à?

Ông trời ơi, ông tính toán kỹ như vậy, thật sự là muốn g.i.ế.c c.h.ế.t cái hệ thống này mà!

Thịnh Quân âm thầm phỉ nhổ vài câu rồi lại nghĩ đến những lời sau đó của Tảo Nhi.

Gần đây tay chân bỗng nhiên bị mỏi nhừ, nếu như không phải là do tư thế hoạt động sai dẫn đến bị thương thì có thể là do hoạt động quá nhiều, cơ bắp sinh ra axit lactic gây mỏi.

Nhưng nàng cảm thấy, lượng vận động bình thường của Tảo Nhi không hề ít, thể chất cũng rất tuyệt, cho dù gần đây có chạy đi xa thì hẳn là cũng không thể dùng từ quá nhiều đúng không?

Cẩn thận nghĩ lại, bình thường trông Tảo Nhi thành thạo nhưng trên thực tế cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, hẳn là còn đang trong thời kỳ dậy thì, nói không chừng việc nàng ấy đi đứng đau nhức là vì đang cao lên.

Thịnh Quân không rõ nguyên nhân cụ thể lắm, thế là nàng nói ra tất cả các khả năng này, Tảo Nhi nghe xong thì tự động chặn

hai khả năng còn lại, mừng rỡ nói: "Thật sự là quá tốt rồi, xem ra ta lại sắp cao lên!"

Nếu đã nói tới vấn đề sức khỏe, không biết bằng cách nào đó mà những suy nghĩ phiêu dạt của Thịnh Quân đã chuyển hướng sang tập thể dục theo nhạc của đài phát thanh.

Tất nhiên, động tác thích hợp nhất đối với thể dục theo nhạc của đài phát thanh ở thời cổ đại là Bát Đoạn Cẩm và Ngũ Cẩm Hí thường dùng để chăm sóc sức khỏe dưỡng sinh.

Chương 128: Chương 128

Đối với thôn dân, tăng cường sức khỏe cho cơ thể là chuyện rất cần thiết, nếu nghĩ đến chuyện này, nàng dứt khoát dạy luôn bài về cho các nàng, để cho mọi người cùng nhau rèn luyện một chút!

Bát Đoạn Cẩm đơn giản và căn bản hơn so với Ngũ Cẩm Hí một chút, Thịnh Quân cảm thấy có thể bắt đầu từ bài này trước.

Nàng hắng giọng một cái, nói: "Đúng rồi, ta biết một bộ công pháp dưỡng sinh tăng cường sức mạnh cho cơ thể, các người có muốn học hay không?"

Tảo Nhi nghe xong, hai mắt sáng lên: "Công pháp? Nếu như chúng ta học thành, thế cũng có thể luyện được loại võ công giống như trong chuyện xưa sao?"

Thịnh Quân đành chịu: "Có lẽ là không được, đây cũng không phải bí tịch võ công, chỉ là một bộ công pháp có lợi cho sức khỏe, giúp cơ thể khỏe mạnh, tên là Bát Đoạn Cẩm. Người trẻ tuổi luyện thì để thả lỏng gân cốt, người già luyện mỗi ngày thì có thể kéo dài tuổi thọ."

Tảo Nhi vẫn rất vui mừng, nói: "Thì ra là như vậy, nhưng nghe vẫn rất hữu dụng, dù sao có một sức khỏe tốt mới có thể đi làm

nhiều việc hơn! Vậy bây giờ ta sẽ đi gọi mọi người đến, cùng nhau học được không?”

Thịnh Quân suy nghĩ một chút, cảm thấy để học những động tác này, bình thường đều phải xem video hoặc là có người thật dạy học mới có thể rõ ràng được.

Mà trước mắt nàng không thể chiếu video, chỉ có thể nói bài về cho mọi người từng chút một, mỗi động tác đều phải do người xưa tự lĩnh hội, nghiền ngẫm, điều chỉnh, chắc chắn là phải tốn một ít công sức.

Vì thế nàng nói: "Không cần vội gọi người đến, mấy người các người học trước, rèn giữa các động tác đúng chuẩn đã rồi dạy cho những người khác thì tốt hơn."

Tảo Nhi nghe lời gật đầu: "Được, vậy mấy người chúng ta học trước đi. Ta sẽ đi gọi Thu Nương tới, nàng ấy ghi nhớ đồ vật này nọ nhanh lắm, hơn nữa nàng ấy đang học y, rất có hứng thú với việc tăng cường sức khỏe cho cơ thể!"

Nói xong, được Thịnh Quân cho phép, nàng ấy nhanh chóng đưa Thu Nương tới, hơn nữa còn kèm thêm một Tống Hàm Thanh, ánh mắt ba người sáng rực nhìn Phương Tiên Nhi, chờ đợi nàng chỉ dẫn.

Thịnh Quân bị nhìn như vậy, trong thoáng chốc bỗng có cảm giác như mình làm huấn luyện viên quân sự, thật sự rất hài hước.

Nàng nhanh chóng xua đi ý nghĩ kỳ quái, đi vào vấn đề chính, đứng đắn giảng giải khẩu quyết Bát Đoạn Cẩm: "Hai tay nâng thiên lý tam tiêu..."

Mỗi một câu, từ ngữ khó hiểu trong đó nàng phải giải thích một phen, chờ đến khi giải thích xong, là lúc tổ ba người Tảo Nhi phải lần mò động tác thực tế.

Nghe miêu tả trống rỗng để tưởng tượng ra động tác là rất khó, ba người vò đầu bứt tai tại chỗ, luống cuống tay chân, sút đầu mẻ trán.

Thật sự là phải mất một hồi lâu các nàng mới tìm ra được một động tác tương đối tiêu chuẩn và uyển chuyển.

Chờ đến khi đã xác định được động tác thì vẫn chưa xong, bộ công pháp này có rất nhiều bước, các nàng phải ghi nhớ mỗi một bước này thật chắc chắn.

Cũng may, để cho các nàng tự tìm tòi động tác cũng có chỗ tốt, nhớ kỹ hơn và không dễ làm sai, cũng có thể hiểu rõ mỗi một bước hơn, động tác rất đúng chỗ.

Cứ như vậy, vất vả trăm cay nghìn đắng, dưới sự trợ lực của Phương Tiên Nhi, cuối cùng ba người cũng hoàn thành xong bộ Bát Đoạn Cẩm, cả buổi sáng cũng sắp trôi qua.

"Ha ha, cuối cùng cũng học được kha khá rồi, lần này thật sự là đã làm phiền Phương Tiên Nhi." Tảo Nhi nhẹ nhàng thở ra.

Mà nói thật, bộ công pháp dưỡng sinh này quả thật có hiệu quả thần kỳ, lúc đang bận rộn luyện tập động tác ba người cũng không chú ý lắm, bây giờ khi dừng lại rồi là có thể dễ dàng cảm nhận được cảm giác thoải mái khi khí huyết lưu thông trong xương cốt của cơ thể.

Chỉ là, quá trình học tập vừa rồi quá gian khổ, ba người đều lộ ra vẻ xấu hổ, cảm thấy mình vụng về đến mức làm người ta tức lộn ruột.

Cũng may tính tình của Phương Tiên Nhi tốt, cực kỳ kiên nhẫn, mỗi bước đều chỉ dạy cẩn thận, thấy các nàng làm sai cũng không nổi giận...

Mà quả thật là Thịnh Quân không cảm thấy tức giận, thậm chí còn dạy rất vui vẻ.

Nhớ lại lúc học đại học nàng từng chọn Thái Cực Quyền, có giáo viên dạy mẫu ở phía trước mà nàng còn thường xuyên quên mất động tác.

Mãi đến thi cuối kỳ, khi xem bài diễn khó coi của nàng, giáo viên còn để lại lời bình luận sắc bén, nói một chút tinh túy của Thái Cực Quyền nàng cũng không học được, chỉ nổi bật được một chữ ‘vội’.

Chương 129: Chương 129

Mà nhóm Tảo Nhi chỉ nghe nàng nói là có thể từ từ hình dung được động tác, đã thật sự là khá thông minh rồi.

Nếu đặt vào trong môi trường đại học ở hiện đại, tín chỉ của học phần Thái Cực Quyền này đoán chừng là có thể thoải mái nắm trong tay!

Nói đến Thái Cực Quyền, sau này chờ đến khi các nàng có thêm chút nền tảng, có lẽ cũng có thể dạy bài này nhỉ?

Dù sao, so với Bát Đoạn Cẩm thì Thái Cực quyền vẫn rất có ý nghĩa thực chiến, được xưng tụng là bí tịch võ công chân chính.

Bên này nhóm Tảo Nhi đã hoàn toàn học được động tác, có thể đi dạy những người khác.

Thịnh Quân thấy thế còn dặn dò một chút: "Đúng rồi, không luyện Bát Đoạn Cẩm này sau buổi trưa, tốt nhất là nên luyện mỗi sáng sớm một lần."

Tuy rằng không biết đây là nguyên lý gì, nhưng nếu tư liệu đã nói như vậy, vẫn là nên làm theo cho đúng.

Tảo Nhi đáp một tiếng.

Thu Nương nhanh chóng chạy đi gọi mọi người tới tập hợp, bây giờ còn chưa tới giữa trưa, còn có thể học, các nàng tranh thủ thời gian dạy cho mọi người, cũng có thể luyện thêm một lần trong ngày, nói không chừng là có thể sống thêm một ngày!

Còn phải chờ một lúc lâu sau mọi người mới đến đông đủ, Tảo Nhi dứt khoát xoay người đến xem tình hình học tập của Hạnh Nhi.

Khi đến gần một chút, nàng ấy phát hiện trên mặt bọn nhỏ đều là biểu cảm chột dạ.

Tảo Nhi không nhịn được nhướn mày, trong lòng có vài suy đoán, lại kẻ sát xuống cúi đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy số chữ viết ít đến đáng thương trên mặt đất.

Nàng ấy làm bộ hung dữ xắn tay áo nói: "Đám nhóc thú, cả đám không chuyên tâm học tập, chắc là đều nhìn chăm chăm chúng ta ở bên kia đúng không?"

Vẻ mặt Hạnh Nhi đau khổ nói: "Tỷ, cái này cũng không thể hoàn toàn trách tội muội..."

Tảo Nhi không nhịn được trêu chọc cô bé: "À, vậy muội nói xem nên trách ai cho phải?"

Hạnh Nhi nghĩ nghĩ: "Chỉ trách ở đây không có đủ chỗ để tội muội có thể viết, bằng không tội muội cũng sẽ không viết chữ ở chỗ này!"

Tảo Nhi bật cười, khoát tay áo: "Được rồi, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, không trách các ngươi, nhưng buổi chiều nhớ bổ sung chữ nên viết, tỷ bận xong việc mộc sẽ tới học cùng muội."

"Tỷ là tốt nhất!" Hạnh Nhi đứng tại chỗ nháy hai cái.

Tảo Nhi ngạc nhiên nhìn đầu cô bé: "Ồ, hình như muối cao hơn một chút!"

Thật không hổ là tỷ muối ruột, nàng ấy sắp cao lên, Hạnh Nhi cũng lặng lẽ cao lên không ít.

Hay là bởi vì thức ăn ngon, đây đều là công lao của Phương Tiên Nhi!

Chờ ẩm ỉ xong, Thu Nương đã gọi mọi người tới.

Nam nữ già trẻ đều xếp thành hàng, vẻ mặt nghiêm túc học Bát Đoạn Cẩm.

Ba người bọn Tảo Nhi đã nhớ kỹ động tác, những người còn lại tạm thời không cần làm gì cả, trước tiên chỉ cần trông mèo vẽ hổ luyện tập theo là được, luyện lâu rồi sẽ nhớ.

Vì dễ để cho mọi người học được động tác, Tảo Nhi đứng ở phía trước hướng dẫn, Thu Nương và Tống Hàm Thanh ở phía sau quan sát động tác của mọi người, thấy có ai làm không đúng cũng dễ chỉ ra.

Chờ luyện xong cả bộ, mỗi người đều đỏ mặt tía tai, cơ thể khoan khoái hơn rất nhiều.

"Tốt thật, không chỉ có thể rèn luyện mà khi thời tiết trở lạnh một tí, đánh xong bộ quyền này cơ thể cũng cảm thấy ấm áp hơn không ít!"

Thời gian cũng không còn sớm lắm, đã đến giờ chuẩn bị cơm trưa.

Mọi người nhanh chóng giải tán, thống nhất xong là sáng mai lại cùng rèn luyện.

Bọn nhỏ vẫn còn ở lại không đi.

Thu Nương nhỏ giọng nói với Tảo Nhi, vừa rồi nàng ấy phát hiện, người nhớ động tác nhanh nhất là Thúy Thúy, không chỉ nhớ nhanh, động tác cũng rất chuẩn.

Tảo Nhi nghe xong thì dứt khoát gọi Thúy Thúy tới, giáp mặt kiểm tra một phen, phát hiện quả nhiên là nàng ấy đã nhớ kỹ động tác.

"Giỏi lắm Thúy Thúy, muội thật thông minh, những động tác này mà muội có thể nhớ nhanh như vậy, nói không chừng chờ ngày sau khi có cơ hội luyện võ công, muội cũng sẽ là lợi hại nhất, là kiểu vừa nhìn là có thể thành võ trạng nguyên đấy!"

Thu Nương và Tống Hàm Thanh cũng khen mấy câu, nói nàng ấy nhớ vừa rõ vừa nhanh.

Chương 130: Chương 130

Lần đầu tiên Thúy Thúy được nhiều người khen ngợi như vậy, kích động đến đỏ mặt, ngượng ngùng xoa góc áo, miệng chỉ biết nói: "Đa tạ các huynh tỷ khen muội, sáng mai muội nhất định sẽ luyện thật tốt!"

Thịnh Quân thấy cảnh này, cảm thấy rất thần kỳ.

Cũng không biết là duyên cớ gì mà dường như nhóm Tảo Nhi rất hiểu cách giáo dục khích lệ, không chỉ thể hiện ở phương diện nuôi con, các nàng còn thường xuyên khích lệ lẫn nhau, chỉ cần có ai làm tốt một chút đều sẽ không tiết kiệm lời khen ngợi.

Khen đến mức mỗi người trong mọi người đều là tuyệt thế anh tài, nhìn biểu cảm kia, thế mà đều là lời khen nói ra từ tận đáy lòng.

Còn đối với nàng cũng vậy, chỉ cần tìm được cơ hội, nàng ấy có thể nói những lời tốt đẹp kia một cách miễn phí, làm cho người ta đỏ mặt. Hoàn toàn phá vỡ ấn tượng cứng nhắc mà nàng cho rằng người xưa sẽ ngại ngùng, rụt rè.

Tất nhiên là nhờ đâu nhóm Tảo Nhi chỉ là trường hợp ngoại lệ?

Giống thư sinh sau này, trông sẽ rụt rè hơn nhiều, chẳng qua hẳn ở đây lâu, hình như cũng có chút dấu hiệu bị đồng hóa.

Thịnh Quân rất thích bầu không khí này, thoải mái hơn nhiều so với nền giáo dục hà khắc, cũng sẽ không làm hỏng cuộc vui.

Mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ mỗi ngày, thật sự khiến cho người ta nhìn thôi cũng vui vẻ theo.

Trên đời này có ai không thích khuôn mặt tươi cười chứ?

Ngay sau đó, cơm trưa của người trong thôn đã được nấu xong, hôm nay ăn mì ăn liền.

Nhưng đây là phiên bản nâng cấp xa hoa hơn, bên trong bỏ thêm súp rắn và thịt rắn.

Ngoài ra, Hà Hoa còn dùng dầu phong xào nấm ăn kèm với thức ăn.

Chia vào trong bát cho mọi người nếm thử, khi ăn vào, dầu phong thật sự có mùi thơm ngát hơn dầu đậu nành, mùi vị cũng không thua kém so với quả phong xào chín, nhưng lại có thêm một mùi vị độc đáo của cỏ cây.

Khó mà nói có phải Phương Tiên Nhi từng nói nó có tác dụng bồi bổ dưỡng não hay không, nhưng vì tâm lý ảnh hưởng nên mọi người vừa ăn xong, không lâu sau đã có cảm giác như mình được khai thông trí óc, nhao nhao hét lên:

"Ai ya, ta cảm giác đầu óc của mình đúng là minh mẫn hơn rất nhiều, dường như có thể nhớ ra rất nhiều chuyện đây này!"

"Ta cũng vậy!"

"Nhưng mà, hình như Phương Tiên Nhi đã từng nói dùng dầu phong dưỡng não cần phải để thời gian dài mới có tác dụng, không phải mới dùng là có thể cảm nhận được hiệu quả!"

"Ha, một ngày trên trời là một năm ở dưới đất, không chừng thời gian dài mà Phương Tiên Nhi nói áp dụng vào thời gian của chúng ta thì chỉ là trong nháy mắt?"

"Người chỉ nói nhằm thôi! Nếu chiếu theo cách tính một ngày đó của người, vậy một câu thời gian dài mà Phương Tiên Nhi nói, người sống đến cuối đời, đoán chừng cũng không chờ được đến ngày mình trở nên thông minh hơn đâu!"

Bữa trưa kết thúc một cách ồn ào.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi đi làm chuyện của mình.

Tảo Nhi tiếp tục làm mộc, giúp mọi người sửa chữa xong đồ hư hỏng, còn giúp Thu Nương làm một cái cối và chày mới bằng gỗ để giã thuốc.

Làm xong những thứ này, Đại Ngưu cũng bớt chút thời gian trở về một chuyến, nhờ nàng ấy giúp mài chút gai gỗ các loại, lát nữa còn phải tiếp tục làm thêm bấy rập.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng hoàn thành xong chuyện trong tay, Tảo Nhi chuyển qua đi tìm nhóm Hạnh Nhi để học chữ.

Nàng ấy còn thuận tiện tìm thư sinh hỏi tiến độ học tập.

Chiếu theo cách học hiện tại của các nàng, đợi đến sang năm cũng không chắc có thể học xong và hiểu hết "Tam Tự Kinh".

Mỗi ngày các nàng đều tận dụng thời gian rảnh rỗi để học tập, vì thế tiến độ học cũng có thể tính là rất nhanh.

Chỉ là chuyện học tập này, một khi đã tiếp xúc là có thể nhận thức được rằng việc học là vô tận. Học xong "Tam Tự Kinh" cũng chỉ mới là xây dựng xong nền tảng, con đường phía sau còn dài lắm.

Than ôi, thật không biết phải tới khi nào mới có thể chính tai nghe hiểu Phương Tiên Nhi nói bỏ tiền vào đây?

Một ngày thú vị đã trôi qua.

Trước khi trời tối, Đại Ngưu đã trải xong tất cả bữa rập, lại dẫn mọi người đi xác nhận vị trí một lần, phòng ngừa ngộ thương người một nhà.

Bảo đảm cho cuộc sống của mọi người nhiều hơn một chút.

Sắc trời dần tối, mọi người đều nghỉ ngơi.

Một đêm yên tĩnh không có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau ngủ dậy, ăn cơm đơn giản xong, luyện một lần Bát Đoạn Cẩm rồi nhóm Tảo Nhi chờ xuất phát.

Hôm nay các nàng vẫn đi đến thôn Nguyên Bảo, muốn hỏi Vi Bình An xem những dược liệu và nấm lúc trước đã bán được hay chưa.

Do dự một lúc, các nàng cũng đổ chén dầu phong kia vào trong ống trúc mang theo, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Kiểm tra một chút, không còn thiếu thứ gì, nhóm người nhanh chóng xuất phát.

Chương 131: Chương 131

Nhóm người đi theo đường cũ vượt qua ngọn núi thấp, đi đến bên ngoài thôn Nguyên Bảo.

Chuyện mua bán nắm hủn là đã có kết quả, nếu có thể thành công, hai bên cũng cần một buổi nói chuyện rõ ràng. Để đảm bảo an toàn, ba người Tảo Nhi, Đại Ngư và Lưu Nhị Sơn cùng vào thôn, những trưởng lão đều đang ở đây, điều này cũng cho thấy họ có vẻ khá coi trọng việc này.

Ba người nhanh chóng đi vào thôn trang, lúc này lại gần giờ ăn trưa, cho nên ven đường có không ít người ngồi xồm ăn cơm, chỉ là không nhiều người bằng lần trước.

Hai ngày trước các nàng vừa tới, khi các thôn dân ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy bộ dạng của các nàng thì đã nhanh chóng nhận ra, trước lạ sau quen, thậm chí bà lão mà Tảo Nhi quen từ lần trước còn lên tiếng chào hỏi: "Nha đầu, các người lại đi tìm cháu trai nhà lão Căn sao?"

Tảo Nhi cười híp mắt nói: "Đúng vậy, bà ơi, hôm nay bọn họ đều ở nhà chứ?"

"Ở nhà đấy, cứ đi thẳng qua là được, các người cũng biết chỗ rồi, lần này chúng ta không đưa qua nữa!"

"Được rồi, bà không cần quan tâm bọn ta nữa, mau ăn cơm đi, lát nữa sẽ nguội mất!"

Hàn huyền vài câu rồi ba người nhanh chóng tạm biệt bà lão, đi tới trước cửa nhà Vi gia.

Cửa đại viện vẫn không đóng, lần này người Vi gia đã cơm nước xong, trong viện không có người, chỉ có đại bá nương của Vi Bình An đang làm việc vặt, quét dọn sân.

Vừa nghe thấy tiếng động từ ngoài cửa, Vi gia đại bá nương ngẩng đầu, lập tức buông chổi xuống, xoa xoa tay vào quần áo, lộ ra khuôn mặt tươi cười đi tới chào hỏi: "Mau vào đi, các người cứ ngồi trước, ta đi rót cho các người chén nước, sau đó kêu bọn Bình An ra!"

Nói xong, bà ấy nhanh nhẹn lấy mấy cái chén lại, rót đầy ba chén nước, rồi lập tức muốn ngẩng đầu gọi người.

Chỉ là, còn chưa kịp lên tiếng thì Vi Bình An đã từ bên trong đi ra.

Y liếc mắt một cái đã nhìn thấy nhóm Tảo Nhi, lập tức mừng rỡ đi tới đón, vừa đi còn vừa móc món đồ ở trong n.g.ụ.c ra, chờ đến khi đi tới trước mặt thì lấy ra một túi tiền nhỏ đã mở miệng, nói:

"Rốt cuộc các người cũng tới rồi, số nắm và thảo dược lần trước ta đã giúp các người đổi thành tiền... Đúng rồi, a gia đang ở bên trong chăm sóc a nãi, không thể ra nghênh đón các người, cho ta thay ông ấy nói lời xin lỗi, chờ khi nào bận rộn xong ông ấy sẽ ra ngay."

"Không sao, sức khỏe của a nãi người là quan trọng nhất!"

Tảo Nhi khoát tay, hỏi thăm vài câu tình trạng khôi phục ở chân của bà lão, Vi Bình An vội nói đã tốt hơn nhiều.

Lúc này mọi người mới yên tâm.

Quan tâm bệnh nhân xong, mấy người mới xem túi tiền trong tay y.

Bên trong toàn là tiền xu.

Vi Bình An giải thích rằng bởi vì Tảo Nhi đã cho Vi gia nửa chỗ nắm, nên số lượng bán đi cũng không nhiều, cộng thêm mắng, số tiền bán được chỉ hơn một trăm đồng.

Y còn cẩn thận nói rõ giá cả của mỗi loại, Tảo Nhi các nàng nghe trong lời nói của y cũng không giấu diếm gì, đều là giá cả tương đối hợp lý.

Đại Ngưu sảng khoái nhận tiền: "Thật sự làm phiền người rồi, Bình An lão đệ."

Vi Bình An liên tục xua tay: "Không phiền, không phiền!"

Nói xong, y lại nghĩ tới điều gì đó, vỗ đầu một cái rồi nhanh chóng xoay người chạy vào phòng, một lát sau thì mang theo hai cái bao lớn đi ra cùng với đại bá của y.

"Thiếu chút nữa quên mất cái này, đồ mà lúc trước các người hỏi, lần này ta cũng mang về rồi đây!" Y nói.

Ba người Tảo Nhi tò mò bước lên phía trước, nhìn vào trong miệng bao mà y mở ra, ai cũng giật nảy người.

Chỉ thấy bên trong bao chứa đầy những thứ màu vàng trắng giống như đám mây, đúng là đầy ắp cát bối!

Nhiều như vậy, cát bối dày như thế này, cũng không biết là phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể đổi được, ba trái dưa và hai trái táo tàu trong tay các nàng chắc chắn còn thua xa!

Đại Ngưu cũng không biết làm thế nào mới tốt, không nhìn được nhìn về phía Tảo Nhi vài lần.

Nhìn thấy khuôn mặt bọn họ lộ ra vẻ do dự, Vi Bình An vội nói: "Đại Ngưu ca, các người không cần lo lắng vì chuyện tiền, mẹ ta đã nói rồi, toàn bộ số cát bồi này đưa cho các người hết, coi như là báo đáp ân cứu mạng của ta!"

Ngày đó y lỡ miệng nói trước mặt a gia, không thể không khai báo chuyện mình bị hôn mê nằm trong núi, bị đánh một trận tơi tả.

Chương 132: Chương 132

A gia giận vô cùng, quay đầu còn gọi người đi truyền lời cáo trạng cho mẹ, chờ đến sau khi y về, cặp m.ô.n.g sừng đỏ lại tiếp tục gặp nạn, mẹ y tức giận đến mức vừa đánh vừa khóc.

Bởi vì Vi Bình An là đứa con duy nhất của cha mẹ y, trong mắt người nhà, giá trị cái mạng nhỏ của y thì không cần phải bàn nữa.

Vì thế, mẹ y biết được Tảo Nhi là người cứu con trai của bà ấy, còn kịp đưa thuốc cho mẹ chồng, lại nghe nói các nàng thiếu cát bối chống rét, sau khi cân nhắc nhiều lần liền quyết định đưa toàn bộ hàng dự trữ trong nhà tặng cho các nàng.

Một là vì báo đáp, hai là vì có chút mê tín dùng tiền mua bình an.

Từ cái tên Vi Bình An có thể thấy được, mong ước lớn nhất của cả nhà là y được bình an.

Cho dù giá cả của cát bối không rẻ, nhưng so với cái mạng nhỏ của y thì cũng không được xem là gì.

“Ừ thì, số cát bối này cũng nặng tầm khoảng ba mươi cân, các người nhiều người, cũng không biết là có đủ dùng hay không.” Vi Bình An gãi đầu nói: “Chỉ là nhà ta chỉ còn lại có bấy nhiêu thôi...”

Bọn Đại Ngưu lấy lại tinh thần, nghe thấy lời này, vội nói đủ dùng.

Dứt lời, do dự một lát, Tảo Nhi mở miệng nói: "Đại Ngưu, lấy ống trúc của người ra đi."

Đại Ngưu vừa nghe, biết thứ mà nàng ấy nói là ống dầu phong kia, vội vàng lấy đồ từ bên hông ra.

Lần này các nàng tới đây vốn là muốn quan sát một chút tình hình phía Vi gia, mang theo ống phong này cũng chỉ là dự phòng, không nghĩ sẽ trực tiếp đàm phán chuyện mua bán.

Nhưng người tính không bằng trời tính, mọi người ai cũng không ngờ tới, Vi Bình An sẽ mang hai bao cát bối lớn đưa cho các nàng.

Khối lượng của thứ này quá lớn, thành ý làm việc của đối phương cũng quá đủ rồi.

Chỉ nói về số lượng cát bối nhiều như vậy thôi, dựa theo giá thị trường bọn họ hỏi thăm trước đó, hơn ba mươi cân thì ít nhất cũng phải tầm bốn lượng bạc, mà còn không biết có thể mua được hay không.

Chớ nói chi là trước đó Vi Bình An còn đề cập qua, loại cát bối này của nhà y còn tốt hơn so với loại thường thấy kia, hôm nay vừa nhìn thấy đúng là như thế, kết cấu chặt chẽ hơn rất nhiều, hiệu quả giữ ấm phỏng chừng cũng có thể tốt hơn một chút.

Nói như vậy, có năm sáu lượng có lẽ cũng không thể mua được.

Mà việc các nàng cứu Vi Bình An, thật sự chỉ là tiện tay mà thôi.

Giữa người với người cùng ở chung, có tới có lui mới có thể không thẹn với lòng.

Các nàng vốn đã nghĩ đến chuyện hợp tác, hôm nay họ đã tặng cát bối, đủ để chứng minh đối phương thật sự đáng để giao tiếp.

Vậy việc hợp tác chiết xuất dầu phong không cần phải nhìn trước ngó sau nữa, dứt khoát làm rõ thôi!

Đại Ngưu nhanh chóng mở nắp ống trúc, đưa tới: "Bình An lão đệ, người tới xem cái này đi."

Vi Bình An thò đầu lại nhìn, trong ống trúc chứa đầy chất lỏng sẫm màu trong suốt, nhất thời không thể nhìn ra đây là gì, không khỏi hoang mang nói: "Đại Ngưu ca, đây là gì thế?"

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hai vợ chồng đại bá Vi gia cũng ở trước mặt, khoảng thời gian này đủ để thương thảo về chuyện quan trọng của hai nhà, vì thế hắn ta nói:

"Còn nhớ hai cân quả Nguyên Bảo mà lần trước các người đưa không? Trong ống trúc này, là dầu chúng ta chiết xuất ra từ quả đó. Nó giống như mỡ heo, đều là dầu có thể dùng nấu ăn!"

Cây phong Nguyên Bảo sinh trưởng trong thôn người ta, hắn ta không dùng cách gọi quả cánh, mà gọi theo người Vi gia là quả Nguyên Bảo, dầu phong cũng nói thành dầu quả, như vậy cũng dễ để đối phương hiểu hơn.

Ba người Vi Bình An và đại bá, đại bá nương của y nghe Đại Ngưu nói, đồng thanh kêu lên: "Quả Nguyên Bảo, chiết xuất tinh dầu?"

Ba gương mặt khác nhau mang theo biểu cảm không dám tin giống nhau.

Quả của cây này, lại có thể chiết xuất ra dầu?

Hơn nữa còn là quả Nguyên Bảo mà bọn họ quen thuộc nhất?

Phải biết một điều là, tổ tiên của bọn họ đã trông coi những cây Nguyên Bảo này nhiều năm như vậy, chuyện nó có thể dùng để chiết xuất tinh dầu này, cho tới bây giờ họ thật sự là chưa từng nghe nói qua.

Vi đại bá không nhịn được mở miệng nói: "Đại Ngưu, người gọi ta một tiếng thúc, ta sẽ mặt dày gọi người là cháu trai, người nói thêm một chút cho chúng ta nghe về chuyện dầu quả này đi?"

Chương 133: Chương 133

Nếu đã hạ quyết tâm nói chuyện hợp tác, Đại Ngưu cũng không có ý định giấu giếm, chỉ nói mơ hồ một chút về thông tin của Phương Tiên Nhi, nói:

"Tiên nhân của tổ tiên chúng ta truyền lại một nghề thủ công, chỉ cần chế tác một loại đồ gỗ, dùng phương pháp đặc biệt, là có thể chiết xuất lấy dầu từ đậu."

"Lần trước các ông đã tặng cho chúng ta rất nhiều quả Nguyên Bảo, chúng ta mang về nếm thử, cảm thấy hương vị của loại quả này dường như khá tương tự với đậu nành. Vì thế có người vỗ đầu một cái, đột nhiên nảy ra ý tưởng dùng quả kia chiết xuất tinh dầu thử một lần..."

Người Vi gia khẩn trương lắng nghe, mắt cũng không dám chớp lấy một cái.

"Sau đó phát hiện quả này thật sự có thể chiết xuất ra dầu, hơn nữa lượng dầu chiết xuất ra còn nhiều hơn so với đậu nành. Chúng ta nghĩ, lúc trước Bình An huynh đệ từng nói, ngày thường các ông ở lại trong thôn, ngoại trừ trồng trọt thì không có nguồn thu nhập khác, nên chúng ta cố tình mang số dầu phong này đến đây, muốn cùng thương lượng với các ông về chuyện này."

Đại Ngưu cũng chỉ lựa lời dễ nghe mà nói.

Dù sao, nếu tương lai sau này hai bên hợp tác, chắc chắn sẽ phải lui tới lâu dài, quan hệ thân cận hơn một chút cũng không có chỗ xấu phải không?

Cho nên khi hắn ta nói chuyện thì cũng nói một số điều họ đã cân nhắc kỹ càng vì đối phương.

Người Vi gia nghe xong những lời này, cố gắng tiêu hóa nửa ngày cuối cùng cũng suy ra được ý trong đó. Mấy người vừa kinh ngạc vừa cảm động, sau đó mừng rỡ như điên.

Đại bá Vi gia lập tức xoay người vào nhà, gọi cha và lão tam nhà mình nhanh chóng để chuyện đang làm dở lại rồi đi ra ngoài.

Khi mọi người đến đông đủ, ông ấy lại nói chuyện Đại Ngưu vừa nói lại một lần.

Đây là chuyện lớn liên quan đến thu nhập, trí nhớ của Vi đại bá bình thường không được xem là tốt lắm, vậy mà lần này nói lại không sai một chữ nào.

Nhóm Vi Lão Căn nghe xong, cũng khiếp sợ đến mức không ngậm miệng lại được.

Ai cũng không nghĩ tới khu rừng Nguyên Bảo trong thôn mình lại có giá trị như vậy.

Bọn họ không hề cảm thấy lời của Đại Ngưu là gạt người, văt vả lừa gạt những như người bọn họ cũng thật sự không có ý nghĩa gì cả.

Bất quá, Vi Lão Căn cũng nhạy bén hiểu một ít ý nghĩ của đối phương từ trong những lời này.

Ông cụ nhanh chóng mỉm cười nói: "Duyên phận giữa người với người thật sự là không có gì để nói. Các cháu cứu Bình An, lại còn mang đến cho chúng ta tin tức này, đây thật đúng là... Chẳng qua, nhìn biểu cảm của Tảo nha đầu, vẫn còn có chuyện chưa nói xong sao?"

Hả? Vẻ mặt nàng ấy rõ ràng như vậy sao?

Tảo Nhi không nhịn được sờ sờ mặt, cũng phát hiện không có gì khác thường, sau đó nàng ấy nhanh chóng phản ứng lại, đối phương đang kiểm cố để cho nàng ấy nói xong chuyện còn lại.

Không hổ là gừng già, càng già càng cay!

Tảo Nhi ho khan hai tiếng nói: "Mắt của Vi a gia tốt thật, thế thì ta nói ra luôn vậy! Lần trước đến đây, ta đã cảm thấy bầu không khí trong thôn của các ông rất tốt, mọi người đều rất nhiệt tình, vừa nghe nói ta tới tìm nhà các ông, ai nấy cũng đều muốn tranh nhau đưa ta tới đây!"

Bọn Vi Bình An không hiểu chuyện gì, không nghĩ ra tại sao lại còn kéo thêm những người khác.

Nhưng Vi Lão Căn lại gật đầu: "Đúng vậy, tổ tiên thôn chúng ta sinh sống ở nơi này, chưa bao giờ xảy ra tranh chấp lớn nào, bình thường đều chăm sóc lẫn nhau, thân như một nhà. Lão nhị nhà ta có chút tiền đồ, cũng thường về thôn chăm sóc mọi người trong thôn, giúp đỡ tìm chút công việc nhỏ để cho mọi người làm."

Chuyện này cũng giống như những gì Vi Bình An đã nói lần trước.

Đồng thời cũng nói rõ cho Tảo Nhi biết rằng, mối quan hệ trong thôn của bọn họ thật sự tốt đẹp, ngay cả khi loại cây này trở thành của quý thì cũng là thứ mọi người cùng sở hữu, hoàn toàn có thể cùng nhau kinh doanh phát lên.

Tảo Nhi đã hiểu, gật đầu nói: "Thật là tốt quá, càng nhiều người thì sức lực cũng mạnh hơn. Vì a gia, các ông đã trông coi mảnh rừng quý báu này, hiện giờ chúng ta lại có phương pháp chiết xuất tinh dầu kia, sau khi chiết xuất ra dầu Nguyên Bảo hẳn là sẽ có chút lợi nhuận, không bằng chúng ta hợp tác đi? Vì thúc là thương nhân, dầu này trong mắt các ông, có phải có chút lợi nhuận hay không?"

Chương 134: Chương 134

Vi Lão Căn suy nghĩ, nói: "Bình thường những nhà giàu có đều ăn mỡ heo, nhưng khi loại dầu thực vật này xuất hiện, có lẽ bọn họ cũng sẽ nếm thử hàng mới mẻ nhỉ? Chắc chắn là có lợi nhuận rồi!"

Tảo Nhi do dự một lát, hỏi một câu: "Đại khái là khi nào thì Vi thúc trở về?"

Vi Lão Căn bấm tay tính toán: "Nếu không có vấn đề gì xảy ra thì cuối tháng sẽ về!"

Cuối tháng rất gần, cũng chỉ ba bốn ngày nữa. Trong lòng nhóm Tảo Nhi đã có tính toán.

Vi Lão Căn còn nói thêm: "Ai da, bàn chuyện mua bán thì đúng là nó tương đối lành nghề hơn, nhưng đây là chất béo có thể ăn vào trong bụng, nhìn thế nào cũng đều thấy là món hàng tốt, làm ra nhất định sẽ không lỗ! Chỉ là, các cháu nguyện ý hợp tác cùng với chúng ta sao? Cách thức hợp tác cụ thể là gì?"

Tảo Nhi nói với bọn họ cách thức hợp tác mà bọn họ đã thương thảo trước đó: "Chúng ta có thể dạy cho các ông phương pháp chiết xuất tinh dầu, còn có thể cung cấp đồ gỗ chiết xuất tinh dầu, các ông cần bỏ ra quả và sức lực, đúng rồi, không thể thiếu

khâu bán dầu cuối cùng cũng phải nhờ Vi thúc giúp đỡ một chút."

Vi Lão Căn xoa xoa tay: "VẬY VẪN LÀ CHÚNG TA CHIẾM HỜI CỦA CÁC CHÁU, QUẢ KIA CÓ SẴN, CŨNG KHÔNG CẦN CHÚNG TA HAO TÂM TỔN TRÍ GÌ, VỀ PHẦN RA SỨC, CHẴNG LẼ CÒN CÓ THỂ MỆT HƠN SO VỚI TRỒNG TRỌT HAY SAO?"

"Còn việc để cha Bình An giúp đỡ gì đó, cũng không khó khăn như cháu nói, bình thường nó cũng thường giúp mọi người bán ít đồ, bây giờ nếu có dầu này, nói không chừng đối với nó mà nói cũng có ích."

Ông lão có thể thấy rõ điều đó.

Đầu năm nay, thứ không đáng giá nhất chính là sức lực. Không nói những người làm ruộng như bọn họ, ngay cả những người làm việc tay chân trong thành, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Ngược lại, Tảo Nhi các nàng mang đến bí pháp chiết xuất tinh dầu, là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Không chỉ có thể chiết xuất quả Nguyên Bảo, còn có thể chiết xuất tinh dầu, nhà ai biết chuyện mà lại không giữ bí mật chuyện này thật chặt cơ chứ?

Đó là món nghề có thể truyền lại cho đời sau!

Vi Lão Căn chủ động nói: "Chuyện trong thôn, ít nhiều ta có thể làm chủ, nếu các cháu thật nguyện ý dạy phương pháp chiết xuất tinh dầu cho chúng ta, đến lúc đó chiết xuất ra dầu, bán được thu nhập, chúng ta sẽ chia ba bảy, cho các cháu chiếm phần to!"

Tảo Nhi các nàng kinh hãi, vội vàng xua tay.

"Vi a gia, chúng ta không thể chiếm hời được như ông nói, Vi thúc ở trong thương đội, có cách bán đồ, không dễ chịu phần thiệt, không chừng có thể bán món đồ vốn mười văn, bán ra năm mười văn!"

"Lúc này có người có mối quan hệ ở bên ngoài thì cũng dễ nói chuyện hơn, chắc chắn không chỉ là chuyện bình thường. Hơn nữa Bình An cũng là người tốt, đưa cho bọn ta số cát bối này vì bọn ta có ơn với y, nếu dầu này thật có thể bán được giá, không bằng chia bốn sáu đi, các ông chiếm to mới là hợp lý!"

Lời này vừa nói ra, người Vi gia đều cảm thấy cực kỳ thỏa đáng.

Đồng thời cũng nhận ra lòng thành của của Tảo Nhi, từ đáy lòng đều nhận định những người này đáng giá thâm giao.

Cuối cùng Vi Lão Căn gõ thước tay nói: "Thôi đi thôi đi, nếu chúng ta đều nghĩ như vậy, ta xem hay là chia đều đi, năm năm thôi, không ai chiếm hời của ai!"

Lần này hai bên đều không nói gì.

Vi Bình An đứng ở một bên, nhìn mọi người nói tới nói lui, trên mặt lộ ra vẻ kính nể, đến lúc này rốt cuộc cũng có thể chen vào vài câu, liền chủ động đề nghị: "Chờ quyết định rõ ràng xong, lát nữa ta sẽ nhờ mẹ tìm người viết công văn, như vậy trong lòng mọi người yên tâm hơn."

Tất nhiên nhóm Tảo Nhi đồng ý.

Hôm nay chắc chắn là không thể chiết xuất tinh dầu, Tảo Nhi liếc mắt nhìn bầu trời: "Nếu chuyện này đã định, chúng ta cũng nên trở về rồi, vừa lúc các ông cũng có thể thông báo cho những người khác, gom nhiều quả Nguyên Bảo, tìm thêm chút gỗ đến, sau này chúng ta làm dụng cụ bằng gỗ để chiết xuất tinh dầu."

Nàng ấy nói về các loại gỗ cần dùng.

Vi Lão Căn gật đầu đáp ứng: "Được, chúng ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ những đồ vật cần thiết, đến lúc đó phải phiền các cháu đi thêm vài chuyến nữa!"

Chương 135: Chương 135

Nói xong mấy chuyện này, chuyện chính của ngày hôm nay cũng đã được bàn xong khá khá.

Thấy người của Vi gia mặt mày lo lắng, ắt hẳn là muốn thông báo với người trong thôn, nhóm Tảo Nhi cũng rất biết điều không nán lại lâu, nhanh chóng chào tạm biệt rồi rời đi.

Dù gì thì họ cũng có việc gấp, còn phải mang cát bồi về nhồi chần nữa!

Cát bồi không tính là nặng, họ thay nhau xách bao.

Trên đường về, mọi người còn lập ra một vài kế hoạch.

Nếu nói cát bồi này có lẽ cũng giống thảo mộc, vậy thì có thể cung cấp một ít cho Phương Tiên Nhi trước, số còn lại họ chia mỗi nhà một phần, ít nhiều cũng có thể thêm tí độ dày cho chăn to trong nhà, mùa đông mấy người trong nhà chen chúc nhau ngủ chung, cũng không bị lạnh.

Nói tới chuyện này, họ không thể nào kiểm soát được sự mong đợi trong lòng.

Một hàng người nóng lòng về nhà, bước đi như bay, gần như không cảm nhận được sự mệt mỏi trên suốt quãng đường, cũng

không nghỉ chân gì cả.

Khi về đến hang động, vậy mà còn sớm hơn giờ về bình thường.

Cơm tối vẫn chưa nấu xong.

Nhưng nhóm Tảo Nhi đã nôn nóng muốn chia sẻ thu hoạch lần này, bèn nhanh chóng tập hợp tất cả mọi người lại, mang thứ mình mang về ra cho mọi người xem.

Mở miệng bao ra, Tảo Nhi lại nói chuyện hợp tác dầu phong đã bàn xong bước đầu, nếu không có sự cố thì sẽ nhanh có tiến triển mới.

Tiếc là tai của mọi người đã chẳng nghe lọt nổi, toàn tâm toàn ý dồn vào cát bồi mong ngóng đã lâu.

Chỉ thấy mẹ Xuyên Tử cởi cái bao, thích không nỡ rời vu.ốt ve thứ mềm mại ấy mãi: “Ôi, ta may vô nhờ chẵn bao năm nay, đây vẫn là lần đầu tiên thấy được cát bồi tốt thế này đây! Thật không ngờ, ta còn có thể có được ngày này, chỉ sờ thôi đã dày vậy rồi, nếu đắp lên người thì còn ấm cỡ nào nữa đây?”

Những người còn lại cũng không kìm được mà cảm khái: “Người của Vi gia đó thật trung thực, đáng để qua lại!”

Vui vẻ cười nói một phen, mọi người cũng không quên Phương Tiên Nhi, kéo ra một đồng cát bồi lớn nhờ Thu Nương mang đi tặng, tiện thể chia sẻ tin tốt lành rằng họ đã có được đồ chống rét.

Thu Nương dẫn Tống Hàm Thanh theo, nhanh chóng xách đồ đi qua, nói kỹ nguồn gốc của món đồ này cho Phương Tiên Nhi.

Thịnh Quân bên này thấy nàng ấy cầm một đồng bông gòn to dùng tới còn thấy rất lạ lùng, biết họ cần phải vượt qua mùa

đồng nên nàng chỉ cần một cục nhỏ để scan, phát hiện quả thật là bông gòn hàng thật giá thật.

Chỉ nhìn ngoại hình bên ngoài thôi đã chắc chắn không bằng hàng chất lượng tốt được trồng ở thời hiện đại, nhưng đối với các thôn dân mà nói thì đây quả là đồ tốt hiếm có.

Có lẽ số bông gòn này được chuyển đến từ vùng sâu vùng xa ở miền nam, vậy thì chắc là thời đại này vẫn chưa bắt đầu trồng cây bông gòn quy mô lớn.

Nàng vừa nghe ý của Thu Nương thì đã biết thứ họ dùng để chống rét trước kia đa số là tơ liễu và lông động vật, số ít là bông gạo tích trữ được.

Thứ như bông gạo này chỉ sinh trưởng ở vùng cận nhiệt đới phía nam, mà ở phía bắc cũng có thể trồng được cây bông gòn, nếu có thể có được hạt bông gòn để trồng thì không cần vận chuyển xa xôi từ nam ra bắc, có lẽ giá cả cũng rẻ hơn chút.

Nhưng trồng cây bông gòn thì cần rất nhiều nước.

Lúc trước thôn dân từng nói, năm nay xuân hạ toàn bị khô hanh, mãi đến khi vào thu, cũng là sau khi nàng đến đây mới đổ vài cơn mưa, nếu như vậy thì rất khó trồng được.

Quả nhiên chuyện đất trồng thì phải tùy vào ông trời nhiều lắm.

Thịnh Quân do dự hồi lâu, vẫn quyết định nói mấy chuyện này với Thu Nương, Thu Nương vừa nghe thì đã lẩm bẩm hai chữ bông gòn trong miệng mãi, cảm thấy cái tên này hợp hơn hơn cát bối rất nhiều.

Thu Nương rất vui khi biết loại cây này rất nhẹ và có thể trồng được ở phía bắc.

Nếu họ có thể tự trồng thật, vậy sẽ không thiếu bông gòn để dùng nữa nhỉ?

Thời tiết miền bắc rét lạnh, đồ có thể chống rét toàn là đồ dùng thiết yếu để sinh tồn.

Nhưng mà, dù ông trời có nể mặt ban cho mùa màng tốt tươi có thể cho họ trồng bông gòn thì có lẽ cũng không dễ có được hạt giống bông gòn để trồng.

Khó khăn chất chồng, Thu Nương thở dài, chỉ có thể ghi nhớ chuyện này trước, định về bàn lại với mọi người xem sao.

Thịnh Quân bên này lại nghĩ ra một chuyện.

Nàng lên tiếng hỏi: “Lần này các người có được bông gòn, định nhồi quần áo và chăn thế nào ấy?”

“Ừm, thì xé tơ ra chút rồi nhét vào vỏ chăn.”

Chương 136: Chương 136

Thu Nương tò mò nói: “Chẳng lẽ nhồi chần này cũng còn cách khác nữa sao?”

Thịnh Quân vừa nghe vậy, lập tức phấn khởi: “Đương nhiên rồi! Bông gòn này rất đẹp khi cầm trong tay, muốn tận dụng nó tối ưu nhất chắc chắn phải bặt bông (*), sau đó nén thành ruột chần, như vậy mới ấm nhất!”

(*) Công đoạn đánh tơi bông trong quy trình làm chần.

Búng nó hả?

Thu Nương dùng ngón trỏ và ngón cái búng vài cái, không hiểu tại sao làm vậy thì có thể làm bông gòn ấm hơn được.

Nhưng Phương Tiên Nhi nói thì chắc chắn không sai.

Nàng ấy vội nói: “Phương Tiên Nhi, ngài chờ chút nhé, giờ ta gọi mọi người đến, cùng nhau nghe chuyện bặt bông này!”

Nói xong, Thu Nương quay người chạy đi, nhanh chóng gọi những người khác sang nghe lời vàng lời bạc.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, vừa khéo Thịnh Quân cũng tra tài liệu xong, bèn hắng giọng nói: “Bông gòn mọi người có được

đều gom lại với nhau nhỉ? Dù có xé bằng tay thì cũng rất khó xé cho tơi, mà bật bông thì có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề này, nhưng chỉ làm bằng tay thì không được, phải có thêm một vài công cụ hỗ trợ.”

“Đầu tiên là phải có một tấm xẻng có răng bừa để làm tơi bông sơ sơ, sau đó là cây cung tầm bốn thước, chất lượng tốt một chút, mượn tốc độ nhanh của dây cung đó làm rung cho bông gòn bung ra. Cuối cùng làm một cây búa nặng đầu, vừa bật vừa đập.”

Nghe là bật bông bằng dây cung của cung tên, trùng hợp Đại Ngưu đang đeo một cây cung trên người, bèn vội lấy xuống đưa ra trước mắt Thịnh Quân hỏi: “Phương Tiên Nhi, ngài thấy cây cung này của ta có thể bật được không?”

Thịnh Quân quan sát kỹ rồi nói một câu: “Chất lượng của cây cung này không tệ.”

Có lẽ Đại Ngưu dùng cung tên này đi săn, hình như dây cung là gân của loài động vật nào đó.

Đại Ngưu vừa nghe vậy thì vội nói: “Là gân của con hoẵng trong lần đi săn trước đó!”

Thịnh Quân bèn nói: “Cung này dùng được.”

Dây cung bật bông làm bằng gân trâu là tốt nhất, nhưng trâu ở đây là của quý nên chắc rất khó có được.

Gân hoẵng cũng có tính đàn hồi, có thể làm vật thay thế.

Chuyện dây cung đã giải quyết xong, vẫn còn vài linh kiện khác nhưng cấu tạo khá đơn giản.

Như là lúc bật bông, trên lưng phải có một cần trục kéo cung, như vậy thao tác mới vững tay.

Cần trục dễ làm, Tảo Nhi nói nàng ấy có thể vót rất nhanh.

Thịnh Quân bèn nói, không chỉ mỗi cần trục mà còn phải làm thêm một cái mâm gỗ lớn dùng để nén bông gòn sau khi bật xong.

Trừ cái đó ra, còn phải dùng tới không ít dây, cuối cùng giăng một lớp mạng nhện đè trên bông gòn, như vậy chần bông mới có thể dùng lâu được, không dễ bung ra.

Công đoạn như bật bông bằng dây cung trước đó, luyện nhiều cũng có thể lên tay, nhưng thứ đè dây sau cùng này hơi thiên về kỹ thuật, còn phải mò mẫm rất nhiều.

Giờ trời vẫn chưa tối lắm, Tảo Nhi nhanh chóng đóng xong cần trục, tổng cộng ba cái, đều có thể buộc lên người.

Nàng ấy lại dùng cọc gỗ nhọn cắm ra vài cái tám gai để sàn bông gòn.

Đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc, mọi người quyết định giữ một cái bàn gỗ lớn đơn sơ ở bãi đất trống phía trước Phương Tiên Nhi, định bắt tay vào thử trước.

Đầu tiên là chia hơn ba mươi cân bông gòn kia ra.

Muốn chần bông ấm áp dĩ nhiên phải không được tiếc vật liệu, bình thường người cổ đại dùng toàn là chần lớn, có thể cho cả mấy người đắp chung.

Thịnh Quân tra cứu giúp, một cái chần hai người đắp vẫn giữ ấm tốt thì phải nhét tám cân bông gòn, thông thường thì cũng ít nhất là năm cân.

Nhưng hiện tại số lượng bông gòn có hạn, thêm cái là chần cũ của họ cũng có độ dày sẵn rồi, nên chỉ chia hai ba cân cho mỗi cái.

Làm chần cho người già đắp thì dày hơn, còn người trẻ thì mỏng hơn, có thêm sức mạnh của Noãn Bảo Bảo, cũng đã đủ dùng cho mùa đông rồi.

Nếu đã sắp xếp như vậy thì phải tháo chần cũ ra, nếu bên trong có nhét bông gạo như Phương Tiên Nhi nói, họ cũng có thể lấy ra để bật chung với bông gòn một lượt luôn.

Chắc chắn là không thể tháo toàn bộ số chần, hôm nay có thể tranh thủ làm ra một cái đã coi như không tệ rồi, tháo một cái trước đã.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc, có một người may mắn tối nay có thể đắp được chần bông ấm áp.

Cũng không thảo luận lâu lắc, mọi người nhanh chóng đưa ra quyết định, định tháo chần của nhà Triệu bà tử, để bà ấy thử độ ấm của cái chần này.

Chương 137: Chương 137

Triệu bà tử vừa nghe vậy thì gương mặt già nua chợt kích động tới đỏ bừng: “Ôi, đạo này tổ tiên nhà ta hiển linh thật đồn dập, chuyện tốt gì cũng đến lượt bà già ta đây hưởng trước!”

Mẹ Xuyên Tử cười nói: “Chà, con nói chứ mẹ à, mẹ gặp chuyện này cũng là khổ tận cam lai (*) đấy.”

(*) khổ trước sướng sau.

Cơ thể Triệu bà tử cốt hàn, hồi trẻ từng rớt xuống nước nên cực kỳ sợ lạnh. Mấy năm nay sống cũng vất vả lắm.

Nhóm Đại Ngưu nhanh chóng lấy chăn cũ giường nhà Triệu bà tử, sau khi tháo ra, họ chất đồng lông vịt lông ngỗng bên trong ra một bên, móc riêng bông gạo ra ngoài.

Vì dùng đã lâu nên màu của bông gạo không đẹp lắm, trộn chung với bông gòn cực kỳ nổi bật.

Triệu bà tử trông thấy, thấy ngại trong lòng, bèn lặng lẽ đứng xa ra.

Bông đã được chuẩn bị xong, tiếp theo phải sàn.

Công việc này không khó gì nên mọi người giành nhau làm, như chơi trò chơi vậy, còn khá mới mẻ nữa.

Đến khi sắn hết bông gòn thì chia thành miếng bông nhỏ dạng thô, tiếp đến thì bắt đầu bật bông.

Phương Tiên Nhi nói lúc bật bông tay phải vững, nếu nói tay ai vững nhất trong đám người họ thì là mẹ Xuyên Tử không còn gì để nghi ngờ.

Ngày thường bà ấy may quần áo, đôi tay khéo léo lắm đấy, ở đây nào có ai chưa từng nhờ bà ấy vá đồ?

“Nguyệt Nương, tay con làm việc tỉ mỉ, qua bật thử xem?” Bà Triệu thì thầm bên tai bà ấy.

Mẹ Xuyên Tử nhanh chóng đi qua, xoa tay: “Ôi, thứ trắng phau thế này, ta thật sự không dám đụng vào cho lắm!”

“Không sao đâu thím, thím cứ yên tâm can đảm bật đi!”

Tảo Nhi nói xong cầm dây thừng tiến lên buộc cần trục giúp bà ấy, Đại Ngưu thì buộc một sợi chỉ vào đầu bên kia cần trục, rồi buộc cung lên.

Mẹ Xuyên Tử nâng vai cho hai người họ làm, không nhin được cười nói: “Nhìn xem, ta không cần tự làm, toàn có người tài ba làm hết cho ta!”

Bên Đại Ngưu đã buộc xong, cũng cười nói: “Thím à, bọn con không làm chuyện tỉ mỉ được, chỉ có thể giúp việc cho thím thôi.”

Công tác chuẩn bị hoàn toàn xong, cuối cùng cũng có thể ra tay bật bông rồi.

Mẹ Xuyên Tử miệng thì nói không dám đụng chứ động tác rất vững, làm theo hướng dẫn của Phương Tiên Nhi, mới đầu còn hơi lạ tay nhưng đã nhanh chóng có cảm giác bật.

Một đám đông vây quanh, thấy bông gòn bị dây cung rung chấn, thật sự biến thành từng cục bông gòn mềm mại, sau khi bông gòn này tới ra thì trông nhiều lên rất nhiều, mọi người kinh ngạc nắm bông lại cầm lên xem.

“May mà có Phương Tiên Nhi của chúng ta, nếu không thì đám người ăn không được lợn rừng chúng ta đây có được đồ tốt cũng lãng phí hơn một nửa rồi!” Hà Hoa cảm khái.

Nếu không nhờ có Phương Tiên Nhi chỉ ra cách bật bông, bảo đảm họ sẽ kéo số bông này nhồi vào chần, khi ấy bông gòn chia cho mọi người ít đã đành, hiệu quả giữ ấm thực tế chắc chắn cũng chẳng đến đâu.

Phương Tiên Nhi quả là thần tiên mà!

Trên đời này còn có chuyện gì nó không biết nữa không?

Họ cảm khái một phen, việc bật bông vẫn đang hưng hực tiến hành.

Công việc này tỉ mỉ, làm cũng phải chậm, nhóm Hà Hoa thấy vậy nên cũng buộc cần trục lên, bảo Đại Ngư đi lấy hai cây cung tới để phụ giúp một tay.

Mọi người rất có kinh nghiệm cuộc sống, biết có một vài người bẩm sinh đã rất hợp làm mấy công việc thủ công nào đó.

Thế là để tìm ra người có năng lực tiềm ẩn hợp bật bông nhất trong đám đông giúp tăng hiệu suất, mỗi người đều lên bật một lần coi ai có thể làm tốt.

Đổi lượt một phen, cuối cùng là Tây Nương và Lý lão hán bộc lộ tài năng.

Lý bà tử không nhịn được cười nói: “Lão già này, được đấy nhé, cũng từng tuổi này rồi mà tay vẫn còn vững ghê, ngay cả đám tiểu tử Đại Ngưu cũng không bằng ông. Nhìn con gái chúng ta làm tốt vậy, cũng là thừa hưởng sự khéo tay từ ông nhỉ!”

Lý lão hán nghe vậy thì ho hai tiếng, gương mặt đen thui hơi đỏ lên, cả lưng cũng không kìm được dựng thẳng, hai tay bật bông càng thêm dốc sức.

Tây Nương thấy vậy bèn chọc ghẹo: “Mẹ, mẹ khen cha con thêm mấy câu nữa đi, bảo đảm người ông ấy có thể được tiếp thêm sức trâu làm không biết mệt!”

“Con nhóc này, còn cười cha mày!” Lý bà tử không kìm được chọt vào đầu bà ấy: “Cũng đã làm mẹ rồi mà tính tình chẳng khác gì lúc nhỏ hết!”

Mọi người nghe mà thấy vui quá chừng.

Chương 138: Chương 138

Trong lúc nói cười, hơn một canh giờ đã trôi qua, cuối cùng cũng bắt xong ba cân bông gòn đầu tay.

Đây cũng là lần đầu họ làm nên vẫn chưa rành, để đảm bảo chất lượng, không muốn lãng phí bông gòn tốt nên mọi người không quan tâm đến tốc độ.

Tiếp theo là nên nén bông gòn, bước này đơn giản hơn, có thể làm xong rất nhanh.

Cuối cùng đã đến công đoạn giăng dây.

Bước này rất khó, không chỉ phải để ý tay mà dây của họ cũng không dư dả, nên còn phải dùng tiết kiệm nữa.

Bàn bạc một chút, mọi người chỉ đành hy sinh sự vững chắc của một vài ruột chần, rút bớt dây, cùng lắm thì cố định ruột chần lại, chờ sau này có điều kiện thì sửa chần lại đàng hoàng.

Giăng dây xong, thì dùng khay gỗ đè chặt một lần.

Sắc trời ngày càng tối, cuối cùng họ đốt lửa lên để làm cho xong.

Gáng làm tới trước giờ đi ngủ, cuối cùng mọi người cũng thành công bắt được một cái ruột chần nặng hơn ba cân.

Vẫn còn rất nhiều bông gòn, chắc chắn không kịp chần số chần còn lại.

Nhưng, trước lạ sau quen, lần đầu tiên làm đã thành công thế này rồi, lần sau bắt bông chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chần bông mềm mại lẳng lẳng nằm trên ván gỗ.

Mọi người không kìm được thò tay ra sờ, cảm thấy xúc cảm này khiến người ta thấy nghiện, hồi lâu cũng chẳng muốn buông tay.

Đám trẻ con cũng nhào tới nằm sắp nửa người lên trên, đứa nào cũng nói mình như nhào vào một áng mây.

“Trời ơi, thì ra chần còn có thể mềm đến mức này, ta đã không dám nghĩ, tối rúc trong chiếc chần thoải mái thế này, ta sẽ vui vẻ cỡ nào đây!” Đại Mao nói.

Thúy Thúy không kìm được cười cậ nhóc: “Ngươi là thứ nhất cái, ta dám nghĩ mấy cái này, nếu buổi tối có thể đắp nó ngủ một giấc, chắc chắn ta là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

Đám trẻ con ríu rít đầu khẩu.

Đám người lớn thì hì hục phụ nhét ruột chần vào vỏ chần của Triệu bà tử, sau đó lại đút lông và mấy thứ linh tinh vào lại.

Các thím khéo tay nhanh chóng khâu mép chần lại.

Một chiếc chần thành công mỹ mãn, chỉ còn chờ Triệu bà tử đích thân ngủ rồi chia sẻ cảm giác sau khi dùng cho mọi người thôi.

Nhóm Đại Ngưu cứ đòi giúp ôm chần vào hang động cho Triệu bà tử.

Bà Triệu cười tươi như hoa nở, hiểu được suy nghĩ của mọi người, hào phóng để cho họ ôm chiếc chăn mềm.

Thế là một khung cảnh khôi hài là mấy tên đại nam nhân hợp sức khiêng cái chăn bông nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhóm Tảo Nhi đi theo đằng sau, cười tới mức chẳng đứng thẳng người nổi suốt dọc đường.

Không chỉ tại cảnh trước mắt thú vị mới cười, mà cuộc sống của họ, thật sự càng ngày càng tốt lên rồi.

Họ thuận lợi về đến hang.

Vì đã có chăn bông mới, bình thường Triệu bà tử có thói quen phải kiểm ai đó tán dóc trước khi ngủ, nay cũng không cần nữa mà nhanh chóng đắp chăn kín kẽ, chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Chưa nói là có thể ngủ được hay không, nhưng chủ yếu là bà ấy định ở trong tấm chăn này, đắm chìm vào cảm giác hiệu quả của tấm chăn bông này mang lại.

Triệu bà tử nhanh chóng chui vào ổ chăn.

Cảm nhận được hơi ấm trên người như cuộn vào trong đám mây vậy, lòng bà ấy thấy tuyệt diệu, thật sự không giữ được cái miệng, lúc thì “thoải mái”, lúc thì “ấm áp”, cuối cùng còn nhất quyết bồi thêm một câu: “Đúng là Phương Tiên Nhi phù hộ.”.

Tai của mọi người bên kia thật sự chịu hết nổi, dồn dập buông lời kháng nghị.

“Ta nói này lão thái Triệu gia, nếu bà thật sự không giữ miệng được thì đưa tấm chăn đó cho ta đắp đi!”

Ngay cả em trai ruột của bà ấy là Triệu lang trung cũng nói: “Chờ lúc nào bật xong chăn của nhà ta, ta cũng muốn kêu gào

giống tở ta, hành hạ lỗ tai của các người chút!”

Nói một hồi, ngày mai còn phải tiếp tục bắt bông nên mọi người không trò chuyện nữa, nhanh chóng đi ngủ.

Một đêm trôi qua.

Triệu bà tử thư thái mở mắt ra, thấy xung quanh có tận mấy cặp mắt đang nhìn chăm chăm mình ngủ.

“Ôi trời, xem ra quả nhiên tấm chăn này ấm áp và kín lắ, đêm qua bà ngủ say hơn bình thường nhiều, giờ sắc mặt cũng hồng hào ra kìa!” Lý bà tử chọc ghẹo.

Triệu bà tử cười ngồi dậy: “Còn không phải sao? Đến khi lạnh hơn tí nữa, ta chất quần áo lên chăn, biết đâu khỏi dùng Noãn Bảo Bảo thì về đêm cũng sẽ không thấy lạnh.”

Nghe bà ấy nói vậy, trong lòng mọi người bắt đầu nhớ tới chuyện chăn bông.

Phải nhanh bắt bông cho xong, nén xong, để mọi người sớm có được chăn bông mới ấm áp để đắp.

Chương 139: Chương 139

Trong lòng nghĩ vậy, tốc độ ăn sáng của mọi người cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hôm nay ăn bánh mì tiện lợi nhất, uống một chén sữa đậu nành rồi lại xếp hàng, tập thể dục với một bài khí công tám động tác.

Tập xong, nhóm Tảo Nhi ra ngoài, đi bàn chuyện hợp tác đầu phong.

Người ở lại thì hồ hởi bắt bông cả ngày.

Người không bắt bông thì cũng phụ việc xung quanh, tỉ như giúp sàn bông hoặc là tháo chặn các thứ, nói chung là ai cũng có chuyện để làm.

Đã có kinh nghiệm ngày hôm qua nên giờ động tác tay của nhóm mẹ Xuyên Tử thành thạo hơn nhiều. Mọi người lấy thêm một cái bàn gỗ to bên cạnh, tổng cộng có hai cái bàn để dùng.

Một cái dùng để bắt bông trước, bắt xong thì có người qua nén bông, người bắt bông lại qua cái bàn còn lại bắt bông tiếp.

Người đông sức mạnh, phối hợp làm việc, cả buổi sáng làm được hai cái chặn, kỹ thuật tiến bộ rất nhanh. Nếu tiếp tục cố gắng như vậy, có lẽ buổi chiều có thể làm được hai cái nữa. Cứ theo tốc độ này thì không mất quá lâu mọi người đều có thể đắp chặn mới rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mỗi chiếc chần có số lượng bông ít, nếu không thì một tấm chần lớn nặng tám cân, chỉ mỗi bước bật bông thôi, bật hai cái đã tốn hết một buổi sáng, không kịp nén và giăng dây.

Bên này, người trong núi đang phấn đấu vì chần bông.

Bên kia, nhóm Tảo Nhi đã quen đường quen nẻo đến được thôn trang Vi gia ở.

Vì hôm nay phải làm dụng cụ chiết xuất tinh dầu bằng gỗ, cần có nhiều nhân lực phụ giúp nên nhóm Lưu Nhị Sơn cũng vào thôn, một đám người chen chúc nhau.

Vừa bước vào thôn, nhóm thôn dân đó vừa trông thấy họ, ai cũng lộ ra biểu cảm kích động, quay người co chân bỏ chạy, chắc là đi gọi người.

Thấy phản ứng của họ như vậy, Tảo Nhi suy đoán, a gia Vi gia đã thông báo chuyện chiết xuất tinh dầu phong cho người trong thôn rồi.

Họ nhanh chóng đến Vi gia, được Vi đại bá nhiệt tình mời vào nhà ngồi.

Uống miếng nước, ở chưa bao lâu thì những hộ nhà còn lại trong thôn đã lũ lượt kéo đến đông đủ, đứng bu quanh một đống ngay cổng nhà, nhìn chăm chú vào họ đôi mắt thiết tha.

Không chỉ mỗi ánh mắt mà thái độ cũng cực kỳ thân thiện, có tận mấy người đứng từ xa la lên, quan tâm hỏi han họ đã ăn gì chưa.

Có một bà thím còn chưa nói câu nào đã cầm mấy miếng bánh nướng đưa sang, nói do thím ấy tự nướng, ngoài giòn trong

mềm, ăn một miếng là ngon c.h.ế.t người!

Tiệc là nhóm Tảo Nhi đã ăn rồi nên giờ cũng ăn không vào, chỉ đành đẩy mấy lòng tốt này đi, lau mồ hôi, vội vàng vào chủ đề chính.

Nghe rằng sắp nói tới chuyện chính, người Vi gia vội vã ngồi ra đằng trước.

Lần này không gặp Vi Bình An, mọi người cũng không hỏi nhiều, nhưng Vi Lão Căn vẫn chủ động trao đổi với họ, nói có thể mấy ngày nay cha của Vi Bình An sẽ về nhà.

Vì không thể xác định cụ thể là ngày nào nên Vi Bình An cũng ở nhà chờ.

Y không có mặt cũng không ảnh hưởng gì, lần này nhóm Tảo Nhi đến chủ yếu vẫn là để dạy làm cho xong công cụ chiết xuất tinh dầu.

Nhưng Vi Bình An đã nhờ người mang văn thư lúc trước y nói muốn làm giúp sang, Vi Lão Căn lấy ra đưa cho họ xem qua, sợ họ không hiểu còn cố tình giải thích nội dung trên đó một lần.

Đại khái là những gì họ bàn vào lần trước, giả sử sau này có thu lợi nhuận từ dầu phong thì chia đôi cho mỗi bên.

Tảo Nhi cầm lấy xem, thứ viết trên đó giống hệt những gì Vi gia nói.

Giờ nàng ấy đã có thể nhận biết rất nhiều chữ, đọc một bản văn thư không có trở ngại gì.

Chỉ tại nếu bọn họ nói mình đều có thể đọc chữ thì không khỏi quá đổi lạ kỳ, cuối cùng vẫn chọn không vạch trần chuyện này, chỉ gạt đầu in dấu vân tay lên văn thư.

Sự tin tưởng họ thể hiện ra làm người Vi gia xúc động hơn cả, nói thẳng rằng họ sẽ không bao giờ để bọn họ chịu thiệt.

Ký xong văn thư, Vi Lão Căn xoa tay, cười nói: “Tảo nha đầu, ta đã nói chuyện chiết xuất tinh dầu với thôn rồi, mọi người nghe xong thì rất cảm kích, cũng rất phấn khởi, đã tìm hết gỗ cháu nói rồi. Cháu xem, chừng nào chúng ta bắt đầu làm dụng cụ được đây?”

Tảo Nhi nói: “Mọi người đã ăn sáng hết chưa? Nếu chuẩn bị xong hết rồi thì chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ luôn!”

Đại Ngưu thấy thế, thuận theo đề bạt với người Vi gia rằng Tảo Nhi là một thợ mộc có tay nghề đỉnh cao.

Ý là lát nữa đều sẽ do Tảo Nhi dẫn dắt, mọi người dừng vì mặt nàng ấy non choẹt mà nghi ngờ lời nàng ấy nói.

Các thôn dân nghe vậy thì rất kinh ngạc.

Không ngờ cô gái trẻ như Tảo Nhi đây lại là một thợ mộc có tay nghề giỏi.

Chương 140: Chương 140

Nhưng cũng không ai cố chấp thắc mắc chuyện này, trái lại là hết người này tới người khác khen ngợi, nói nàng ấy vừa nhìn đã biết là một người rất có tài, chắc chắn mọi người sẽ lắng nghe thật kỹ những gì nàng ấy nói.

Tảo Nhi không hoảng không loạn, điềm tĩnh cảm ơn những lời khen xung quanh, chờ bốn bề hoàn toàn yên tĩnh lại mới bắt đầu sắp xếp chuyện chính.

Dụng cụ gỗ để trích xuất tinh dầu đó, cấu tạo không tính là phức tạp.

Trước kia nghiên cứu theo lời miêu tả của Phương Tiên Nhi thì hơi vất vả, nhưng thứ này chỉ cần làm ra một lần thì nhắm mắt cũng có thể làm lại lần thứ hai.

Đông người trước mắt như vậy, chỉ tập trung làm mỗi chuyện này, có lẽ tốc độ sẽ không quá chậm.

Tảo Nhi nghĩ ngợi rồi ngẩng đầu lên hỏi trong thôn có ai biết làm mộc không.

Các thôn dân gãi đầu nhìn nhau.

Thật ra không phải thôn nào cũng có người biết làm nghề mộc, thường thì người lành nghề đều dọn vào thành cả rồi.

Bình thường nhà mọi người thiếu đồ gia dụng thì có thể tự giải quyết, thậm chí là làm theo kiểu biết chút chút ấy, chỉ cần xài được là được.

Nhưng trong cái biết chút chút này, trình độ cũng có chia theo cấp bậc.

Các thôn dân nhanh chóng đẩy vài người ra, toàn là dân làm việc khá ổn, đầu ngón tay cũng khá linh hoạt.

Thấy người đã đứng ra, Tảo Nhi liền nói lần này nàng ấy chỉ nói miệng, để mấy người này làm, nhóm Đại Ngư hỗ trợ.

Suy cho cùng thì chuyện chiết xuất tinh dầu này sau này cũng sẽ do Vi gia thôn làm, nhiều hộ dân như này, chỉ làm một dụng cụ gỗ chắc chắn không đủ xài.

Tảo Nhi dạy một lần, hướng dẫn làm ra một cái, còn lại để họ tự làm, đây là cách đỡ việc nhanh gọn nhất.

Các thôn dân nghe vậy, xác nhận là ý này thì chẳng ai kháng nghị.

Tảo Nhi nói cấu tạo chi tiết của dụng cụ chiết xuất. Mỗi lần nói một linh kiện thì mọi người làm một cái, bận bịu thật lâu cuối cùng cũng làm xong toàn bộ.

Cuối cùng ghép các bộ phận lại với nhau, thì cuối cùng cũng thành công.

Để dụng cụ chiết xuất làm xong ở phía trước, một sản phẩm gỗ bình thường, chỉ nhìn thôi thì không hề bắt mắt.

Nhưng vừa nghĩ đến công hiệu chiết xuất tinh dầu của nó, sau này chính là công cụ kiếm cơm của mọi người thì các thôn dân

chỉ thấy nó như dát một lớp ánh vàng, lúc cầm trong tay vu.ốt ve, ai cũng dè dặt cẩn thận.

Người nào vuốt xong, gương mặt còn tươi cười mừng rỡ.

Dụng cụ quan trọng đã làm ra rồi, kế tiếp còn phải bổ sung một vài món đồ lật vặt. Chẳng hạn như xếp lớp để hấp quả, khăn rơm để bọc hạt phong vân vân.

Tất cả đồ phải dùng đến đều được làm ra dưới sự hướng dẫn của nhóm Tảo Nhi.

Tiếp đó là nói về chi tiết quy trình chiết xuất tinh dầu.

Hôm qua, vừa biết quả Nguyên Bảo còn có thể chiết xuất tinh dầu, người của Vi gia thôn hành động rất nhanh, dốc sức thu hoạch hoa màu, rồi hái một đồng quả chín về, chỉ chờ dùng để chiết xuất tinh dầu.

Giờ Tảo Nhi nhắc đến nó, lập tức có người xách hai bao quả qua, cẩn thận để trước mặt nàng ấy.

Tảo Nhi cầm một nắm lên xem, nói: “Trước giờ các người chưa từng chiết xuất tinh dầu, lần đầu tiên có thể chiết ít chút để luyện tay, quen rồi thì hăng chiết số lượng lớn.”

Các thôn dân ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của nàng ấy, chỉ lấy một cân làm thử trước. Sau khi rửa sạch quả thì để làm nồi nấu cạn, dùng khăn rơm bọc thành bánh.

Sau khi bọc lại thì bỏ vào dụng cụ chiết xuất nhân lúc còn nóng, tìm một cái hũ để hứng bên dưới, sau đó nhanh chóng chọn ra đại lực sĩ trong thôn bắt tay vào ép dầu.

Người được chọn có ngoại hình vạm vỡ.

Sau khi giữ chặt cọc đập, hắn ta bắt đầu chiết xuất tinh dầu thì nhóm Tảo Nhi nhanh chóng nhận ra sức của người này mạnh hơn Nhị Sơn thúc rất nhiều.

Chỉ thấy hắn ta vận khí dùng lực, ép mạnh một cái là dầu phong bóng loáng nhanh chóng tuôn ra.

Ngay khoảnh khắc tinh dầu sẫm màu chảy ra, người Vi gia thôn không kìm được cảm thán thành tiếng.

Cái thùng dầu nhỏ nhóm Tảo Nhi để lại trước đó, chính là thứ này!

Quả Nguyên Bảo, thật sự có thể chiết ra tinh dầu này!

Dù sao thì cảm nhận tận mắt chứng kiến cũng khác biệt, mọi người kích động muốn chết.

Dáng vẻ đó, y hệt lần đầu nhóm Tảo Nhi thấy được dầu đậu nành.

Thậm chí biểu hiện của đám người này còn kích động hơn họ khi đó nhiều!

Nhóm Tảo Nhi giật mình trông thấy có người vấp mà quỵ thẳng xuống đất gào khóc, còn luôn miệng gọi tổ tiên!

Chương 141: Chương 141

Đại Ngưu thật sự thấy tò mò trong lòng, bèn tiến đến bên cạnh một bà lão có cảm xúc ổn định hơn hỏi một câu, rồi nhận được một câu trả lời.

Hóa ra là có liên quan đến lịch sử của Vi gia thôn.

Ngày xưa, khi Tổ tiên người Vi gia thôn đến đây thì xung quanh vẫn chưa có nhiều cây Nguyên Bảo như bây giờ.

Sau này, họ thấy cây phong Nguyên Bảo này sinh trưởng tươi tốt quá, còn có thể làm thức ăn ngay thời điểm khẩn cấp nên đã trồng nhiều lên.

Cây Nguyên Bảo cần có thời gian để lớn, mấy năm đầu sẽ không kết quả, mà kết quả cũng có niên hạn, đại khái chỉ kết quả mấy chục năm.

Để có thể có được quả ăn mãi và đảm bảo cho cuộc sống hơn, năm nào người trong thôn cũng trồng cây, hơn nữa sẽ không chặt bỏ cây nguyên bảo, thà chịu rắc rối hơn tí, chạy tới nơi xa hơn nhặt củi chặt gỗ.

Nhiều năm nay, tận mấy thế hệ đều sống vất vả như vậy.

Giờ đây, cuối cùng cũng đổi lại được sự hồi đáp.

Sự kiên trì của họ, cuối cùng cũng trồng ra được một khu rừng phát tài!

Nhóm Tảo Nhi nghe xong mấy chuyện này, cũng thảng thốt không thôi.

Trong lúc cảm khái, cũng không làm chậm trễ việc hướng dẫn các thôn dân làm thêm một cái dụng cụ chiết xuất.

Lúc làm cái này, Tảo Nhi gần như không lên tiếng, chỉ ở bên cạnh giúp nhìn xem chỗ nào có vấn đề. Các thôn dân ghi nhớ rất tốt, tự tay làm xong cái đầu tiên thì biết rõ cấu tạo của dụng cụ, cả quá trình không xuất hiện lỗi nào.

Tảo Nhi thấy vậy, hoàn toàn yên tâm.

Thứ họ có thể dạy đã dạy hết rồi, còn lại chỉ để bọn họ tự làm thôi.

Mấy ngày tới, người Vi gia thôn có thể toàn lực chiết xuất tinh dầu, chiết xong thì dự trữ trước.

Vi Lão Căn nói Tảo Nhi chờ hai hôm nữa, cũng là cuối tháng hoặc là đầu tháng sau hãy dành thời gian đến một chuyến nữa. Khi ấy chắc cha của Vi Bình An về rồi, có thể bàn chi tiết về phương diện buôn bán.

Tảo Nhi đồng ý.

Một lát sau, Thu Nương bên cạnh chợt nhớ ra chuyện bột bông.

Nghĩ tới số bông gòn này là phúc của Vi Bình An mang về, Thu Nương hỏi nhỏ những người còn lại có cần nói chuyện này cho người Vi gia không.

Thời đại này, chưa chắc nhà nào cũng có chăn bông gòn, nhưng ít nhiều cũng có thể để dành ra chăn bông gạo có lẫn đồ khác,

tuy bông gạo không dày bằng bông gòn nhưng bông xong cũng sẽ trở nên mềm xốp hơn.

Mọi người bàn bạc vài câu, thấy có thể chia sẻ nên lại nói chuyện bông cho nhóm Vi Lão Căn.

Công cụ bông đơn giản, chỉ cần có cung có dây là có thể làm thử.

Đại Ngưu mượn cung làm mẫu sơ qua về quy trình.

Người Vi gia thôn vừa nhìn đã cảm động không biết nên nói gì mới được.

Tiểu tử Bình An kết được những ân nhân tốt bụng này, quả là chơi đúng bạn rồi!

Sao có nhiều mẹo hay cuộc sống vậy chứ?

Họ còn rộng rãi chân thành, bằng lòng chia sẻ vô tư vậy nữa!

Nghe người Vi gia cảm khái như thế, Tảo Nhi chợt lóe lên suy nghĩ, nàng ấy thấy có thể mượn cơ hội này để giúp Phương Tiên Nhi thêm chút tiếng tăm.

Nàng ấy hắng giọng, nói: “Khụ, thật ra ấy, bản thân bọn ta cũng khá ngốc nghếch, nào có thể nghĩ ra nhiều mẹo vặt vậy chứ?”

“Lúc trước bọn ta cũng từng nói, như cách chiết xuất tinh dầu này đây, toàn là tiên nhân tổ tiên bọn ta thờ phụng truyền lại. Bình thường cũng vì dựa vào trí tuệ của người mới có thể nghĩ ra một vài thứ mới lạ.”

“Chúng ta đều là người xói đất kiếm ăn, nghĩ lại thì thói quen thường ngày khá giống nhau, dịp lễ tết hoặc thấy lòng hoang mang sẽ đi cầu thần bái phật, chỉ là cuộc sống vất vả này, có xin sao cũng không thấy kết thúc, đúng chứ?”

Người Vi gia đồng ý gặt đầu.

Quả thật, bình thường có ai chưa từng cầu xin ông trời phù hộ chứ, chỉ là cuối cùng cái khổ phải chịu cũng không hề ít đi.

Có được sự khẳng định của họ, Tảo Nhi bèn siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định nói: “Giờ đôi bên có hợp tác thân thiết, bọn ta cũng không giấu riêng, nếu các người bằng lòng thì có thể thờ phụng vị thần tiên này chung với bọn ta, không phải thần phật bình thường, không thể thực hiện mấy điều ước nằm mơ giữa ban ngày kia nhưng sẽ chở che cho tất cả những ai hiền lành tháo vát. Chỉ cần thường ngày mọi người cần cù chút, thêm sự trợ giúp của nó, chắc chắn cuộc sống sẽ có thể ngày một hưng thịnh!”

Chương 142: Chương 142

Tảo Nhi cũng không sợ mình c.h.é.m gió.

Vì lòng nàng ấy tin chắc rằng có Phương Tiên Nhi ở đây, chắc hẳn họ có thể sống một cuộc sống tốt hơn.

Mà người của Vi gia thôn đã thành lập mối quan hệ hợp tác với họ nên có ảnh hưởng, chắc hẳn cũng sẽ càng ngày tốt lên!

Dầu phong hiện tại đây, còn chẳng phải là ví dụ rất tốt đó sao?

Tảo Nhi nói rất dễ hiểu.

Vị thần tiên họ tín ngưỡng rất khác biệt, chỉ chờ che cho người siêng năng chăm chỉ, thờ mỗi nó thôi là không được, còn phải có cố gắng trong đời sống thiết thực mới có thể có được cuộc sống tốt hơn nhờ sự phù hộ của nó.

Nhưng đối với người của Vi gia thôn mà nói, thường ngày họ cầu thần bái phật, không hề có ảo tưởng gì. Họ chưa từng có suy nghĩ không thực tế nào, cũng chưa từng nghĩ chỉ dựa vào thần tiên thì có thể làm được mọi thứ.

Thậm chí mọi người còn chẳng dám hy vọng xa vời rằng mình sẽ có cuộc sống tốt đẹp cỡ nào, chỉ đơn thuần mong rằng cuộc đời đừng khó khăn quá, ít thiên tai ập xuống là được rồi.

Người nông dân như họ, rất nhiều người đều chăm chỉ tháo vát, nhưng cuộc sống vất vả vẫn luôn dồn dập vô về phía họ.

Thế nên, những gì Tảo Nhi nói nghe có vẻ đáng tin và yên tâm hơn những hứa hẹn xa vời thực tế.

Người của Vi gia thôn suy nghĩ kỹ càng, nhóm Tảo Nhi này, quả thật toàn là người có bản lĩnh.

Có nghề săn bắn, còn biết về y dược, có thể nghĩ ra cách để chặn giữ ẩm tốt hơn, giờ còn rủ họ chiết xuất tinh dầu chung để tăng thu nhập. Nếu cứ tiếp tục theo tình hình này, chắc chắn cuộc sống của họ sẽ khá hơn.

Tình hình thực tế là thứ có sức thuyết phục nhất, nhóm Tảo Nhi hăng hái như vậy, chắc được thần tiên phù hộ thật ấy!

Nghĩ vậy, người Vi gia thôn vốn đã lay động nay lại càng tin tưởng từ tận đáy lòng rằng vị tiên nhân họ thờ này tuyệt đối không thờ nhầm đâu.

Không có ai lại không muốn sống cuộc sống khấm khá hơn, họ cũng muốn cùng nhau thờ phụng vị thần tiên này!

Nhưng còn vài vấn đề cần phải giải đáp.

Vi a gia nhanh chóng hỏi ra những thắc mắc trong lòng mọi người: “Bọn ta phải làm việc, thờ cúng thế nào mới có thể để vị tiên nhân đó che chở cho bọn ta đây?”

Tảo Nhi nói: “Nó là tiên nhân, pháp lực mạnh mẽ, chỉ cần mọi người tin tưởng nó thì nó sẽ có thể cảm nhận được. Với lại, giữa chúng ta đã có mối làm ăn chiết xuất tinh dầu này, người làm ăn có quan hệ với nhau, sau này cũng không khác gì người một nhà, chỉ cần thành tâm, chắc chắn nó có thể chăm lo cho mọi người.”

Câu này quả là xuôi tai, người Vi gia thôn cũng không đắn đo gì nữa, đồn dập đồng ý sau này cầu thần thì sẽ cầu bên chỗ Phương Tiên Nhi.

Nhưng mà chỉ thờ trong lòng thôi thì thật rỗng tuếch, người Vi gia thôn bèn hỏi có cần khắc một tượng thần nhỏ bằng gỗ để các gia đình thờ cúng không.

Tảo Nhi ngó ra, nàng ấy thật sự chưa nghĩ tới chuyện làm tượng thần.

Chủ yếu là vì Phương Tiên Nhi có thể trao đổi trực tiếp với họ bằng pháp khí hình vuông đó, hữu dụng hơn bất gì tượng thần nào.

Nhưng xét kỹ lại thì nàng ấy thấy quả thật nên làm một vài món tín vật cho người Vi gia thôn, như vậy họ mới có thể thường xuyên nhớ tới Phương Tiên Nhi, luôn nhớ trong lòng. Nhưng đây cũng không phải chuyện nhỏ, về phải đích thân hỏi ý kiến Phương Tiên Nhi mới được.

Thế là, nàng ấy nói với người Vi gia thôn là trước tiên đừng vội, bảo họ luyện tập cho thạo nghề làm dụng cụ chiết xuất tinh dầu đi đã, với cả chuyện bắt bông này kia nữa, chuyện tượng thần cứ để nàng ấy lo.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bàn mấy chuyện này xong, họ cũng nên quay về rồi.

Tạm biệt người Vi gia thôn, mọi người chạy một mạch về nhà.

Tảo Nhi để đồ xuống, nhờ thư sinh chuyển lời hộ rồi đi thẳng tới trước Phương Tiên Nhi, tranh công nói: “Phương Tiên Nhi, hôm nay ta rủ được người của Vi gia thôn cùng nhau thờ cúng ngài! Lúc trước ta đến miếu bái phật, nghe người ta nói thần phật các thứ đều rất cần hương hỏa và các tín đồ. Ta nghĩ, nói không

chừng làm vậy cũng có thể thêm ít hương hỏa cho ngài, có thể trợ giúp ngài khôi phục pháp lực đấy!”

Thịnh Quân ngạc nhiên, hơi cảm động với suy nghĩ của nàng ấy, sau đó lại thấy hơi lo.

Suy cho cùng thì nàng cũng chẳng phải thần thật mà, lỡ người ta cúng bái nàng, cảm thấy không linh thì biết làm sao đây?

May mà Tảo Nhi nhanh chóng đánh bay nỗi lo của nàng, nói ra những gì nàng ấy đã nói với người Vi gia thôn.

Thịnh Quân nghe xong thì không kìm được bật cười.

Chương 143: Chương 143

Tảo Nhi quá khôn lanh, có sao thì câu này cũng chẳng sai được. Quả thật nàng không quản được chuyện sinh lão bệnh tử của mọi người nhưng nàng có thể truyền bá một vài kỹ thuật và cho rất nhiều thức ăn, dù là bây giờ, chắc chắn việc đảm bảo nhu cầu cơ bản của bá tánh cũng không thành vấn đề, chỉ cần làm được điều này thì gần như đã là thần tiên rất linh trong mắt mọi người rồi.

Thịnh Quân chợt nhớ ra một câu hỏi đáp ngày xưa nàng đọc được trên mạng.

Nội dung kiểu như là nếu xuyên về thời cổ đại làm một vị tiểu quan, chỉ cho bá tánh ở vùng cai trị ăn cháo thì có bị người ta phản đối đả đảo không?

Bên dưới có bình luận sắc bén nói: “Nếu bạn thật sự có thể làm được điều này thì bạn chẳng cần phí sức luồn cúi đi lên, mà bá tánh của bạn có thể thức cả đêm học tiếng hồ ly kêu, ngày hôm sau may luôn long bào cho bạn.”

... Tuy đây là cách nói hài hước, nhưng thực ra lại thì rất chua xót, nghĩ kỹ lại thì, bá tánh thật sự là những người rất dễ hài lòng, mọi ước ao cũng chỉ là ăn no mặc ấm, có một cuộc sống yên bình mà thôi.

Nàng đang suy nghĩ thì nghe Tảo Nhi lại hỏi: “Đúng rồi Phương Tiên Nhi, ngài từng nói hiện tại pháp khí hình vuông trên đất

này là vật dẫn pháp lực của ngài. Bao gồm lúc ngài ban đồ cho bọn ta, cũng nhờ nó để thi triển pháp thuật, vậy cái pháp khí hình vuông quan trọng này, có phải cũng có thể làm hình tượng của ngài không?”

Thịnh Quân vừa nghe vậy, đã thấy cách nói này không có vấn đề gì.

Máy bán hàng nào chỉ là hình tượng của nàng, thậm chí còn chính là nàng nữa kia. Hơn nữa cái vỏ ngoài này, cấu tạo này, chắc chắn không tìm ra cái thứ hai ở triều đại này nữa cơ, làm hình tượng riêng của nàng cũng không có gì không đúng cả.

Nàng nhanh chóng đồng ý cách nói này, sau đó tiện tay vơ một chai nước điện giải, vặn nắp mở ra định uống.

Thế là, Tảo Nhi chắc nịch trong lòng, mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy, ta định khắc một vài cái bản nhỏ theo hình dáng pháp khí này rồi tặng cho người ở Vi gia thôn, để ngày thường họ thờ trong nhà.”

Thịnh Quân vừa uống một hớp nước, nghe vậy thì suýt phun hết ra ngoài.

Không ngờ sau khi nàng xuyên về thời cổ đại, lại có người giúp nàng làm sản phẩm, thiết kế goods “Garage Kit Phương Tiên Nhi” nhanh tới vậy.

Tượng điêu khắc máy bán hàng bằng gỗ mini, chắc sẽ rất dễ thương cho mà xem.

Nhưng nếu muốn làm tượng thần thờ trong nhà thì...

Thịnh Quân không kịp suy nghĩ lung tung, hàng ngàn năm sau, lúc người tương lai đào văn vật đã tìm ra một tượng

điều khắc được giữ gìn hoàn hảo, chuyên gia họp bàn, nghiên cứu cẩn thận, cuối cùng đưa ra kết luận: Món đồ này được người cổ đại dùng để thờ cúng, xét theo ngoại hình của nó, hóa ra là một chiếc máy bán hàng!

Tốt lắm, để tăng thêm vẻ vang cho giới khảo cổ, cho người đời sau một vài cơn sốc nho nhỏ, cứ làm vậy đi!

Thịnh Quân lập tức gật đầu bày tỏ sự đồng ý.

Tảo Nhi nghe vậy thì vui vẻ vô cùng, không thể chờ thêm một giây phút nào nữa, ăn vội vài miếng cơm rồi hết sức phấn khởi đi tìm gỗ điêu khắc.

Mấy ngày tiếp đó, mọi người sinh hoạt như thường lệ, chăn bông của tất cả mọi người đều đã nén gần xong, mỗi người còn chia một ít bông gòn của mình gom lại chần ra một tấm chăn đơn cho Tống Hàm Thanh.

Chỉ có Tảo Nhi là không hoạt động gì, cũng không ra khỏi nhà, chỉ ngồi khắc trước mặt Thịnh Quân.

Thịnh Quân có cảm giác như bị sinh viên mỹ thuật coi là người mẫu, may mà nàng là máy bán hàng, bị nhìn chăm chăm bao lâu cũng không thấy ngại.

Nhìn lại thành phẩm Tảo Nhi mang đến cho nàng xem, là một cái máy bán hàng mini sậm màu có thể bao trọn trong hai bàn tay. Bên ngoài được mài cực kỳ bóng loáng, mỗi một bộ phận đều hết sức tinh xảo, trừ vật liệu không đủ, không thể làm tấm kính che chắn sản phẩm ra thì các bộ phận còn lại đều rất hoàn chỉnh, ngay cả hình mì gói trên kệ hàng cũng được khắc rõ rệt.

Thật là đáng yêu quá đi mất!

Nếu Tảo Nhi xuyên tới thời hiện đại, nhất định có thể làm một Youtuber có hàng triệu fan đấy!

Thịnh Quân ngửa ngáy trong lòng, nếu không phải không có tay, nàng thật sự muốn cầm nó trong tay ngắm nghía.

Đến khi khắc xong vài Tiểu Phương Tiên Nhi thì cũng vừa hay đến đầu tháng sau, nhớ Vi Lão Căn nói, có thể giờ cha của Vi Bình An đã về rồi, nhóm Tảo Nhi bèn mang theo tượng gỗ, lần nữa đến Vi gia thôn.

Vừa tiến vào thôn, họ đã thấy có thêm vài dụng cụ chiết xuất và cảnh tượng các thôn dân hồ hởi chiết xuất tinh dầu cả ngày.

Thấy họ đến, có thôn dân nhanh chóng nhiệt tình ra đón, người cầm đồ ăn người bung nước uống, đưa họ đến cổng nhà Vi Lão Căn nguyên quãng đường, còn không quên chu đáo nhắc nhở rằng: “Tiểu tử Bình An và cha y đều ở trong đó đó!”

Chương 144: Chương 144

Tảo Nhi nhận ý tốt của mọi người, cười chào tạm biệt.

Một hàng người nhanh chóng đi vào sân nhà Vi Lão Căn, gặp được ông cụ.

Tảo Nhi giao tượng gỗ cho Vi Lão Căn trước.

Ông cụ thành kính nhận lấy, nâng trong tay ngắm nghía, không ngớt lời khen tượng thần này có ngoại hình độc đáo, hết sức khí phái, lại thể với trời rằng nhất định sẽ thờ cúng Phương Tiên Nhi thật tốt.

Tượng gỗ Tảo Nhi mang đến lần này chắc chắn không đủ chia cho thôn, Vi Lão Căn nói, về lại nhờ cha của Vi Bình An tìm người làm thêm vài cái.

Nói tới chuyện này, Vi Lão Căn thuận miệng gọi cha ruột của Vi Bình An là Vi Thập Bát ra.

Nhóm Tảo Nhi tò mò về người này đã lâu, bèn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn tướng mạo của ông ấy.

Vi Thập Bát là một người đàn ông cao lớn có râu và vạm vỡ, tính tình giống hệt Vi Lão Căn. Chỉ là nước da đen hơn cả nhà, nhưng đôi mắt lại rất trong, không nhìn ra toan tính phức tạp gì.

Cả người không hề giống thương nhân, đứng với người trong thôn không hề nổi bật, chỉ có quần áo mặc trên người là đẹp hơn mấy người đàn ông làm nông chút, nhưng cũng toàn là kiểu gọn gàng chỉnh tề, không khoa trương.

Vi Thập Bát đi ra phía trước, nở nụ cười thân thiện chào họ: “Ân nhân, cuối cùng các cháu cũng đến rồi, mấy hôm nay nghe rất nhiều chuyện các cháu cứu giúp mọi người làm ta càng nôn nóng được gặp mặt, giờ cũng đã gặp được rồi!”

Răng của ông ấy rất trắng, giọng nói cũng dịu dàng khác hẳn với vẻ ngoài hầm hờ.

Ấn tượng để lại trong lần gặp đầu tiên rất tốt.

Nhóm Tảo Nhi cũng nở nụ cười, nói chuyện với ông ấy.

Đại Ngưu nói: “Vi thúc, bọn ta cũng có nghe rất nhiều về tài cán của thúc, ước muốn được gặp mặt chắc cũng không ít hơn thúc đâu!”

Hai bên khách sáo vài câu rồi nhanh chóng thân thiết ngồi trong nhà với nhau, điều quan trọng là muốn bàn về chuyện chiết xuất tinh dầu.

Dạo này người trong thôn đều đang dốc sức chiết xuất tinh dầu phong, đã tích được rất nhiều.

Vi Thập Bát mới về tới nhà vào chiều hôm qua, vừa nghe nói chuyện dầu phong là gấp gáp nghỉ ở nhà một đêm, mới sáng sớm đã dẫn con trai chạy qua thôn.

Tình cảm giữa các thôn dân họ luôn rất tốt, sau khi làm thương nhân thì Vi Thập Bát cũng luôn tìm cách kéo thôn dân làm ăn chung.

Giờ đây, tận mắt chứng kiến cây Nguyên Bảo tổ tiên giữ gìn có thể chiết ra tinh dầu, ông ấy biết rõ giá trị bên trong thì càng kích động không gì bằng.

Giống như dầu quả, chắc chắn không có giá trị bằng mỡ heo khi ở mắt bá tánh bình thường, cùng lắm họ chỉ coi nó là đồ thay thế cho mỡ heo thôi.

Nhưng để thứ này trước mắt những văn nhân nho sĩ, quan chức quyền quý ở miền Nam thì lại có thể nói ra rất nhiều điều mới lạ.

Heo luôn là sự tồn tại tầm thường quê mùa trong mắt người quyền quý, nhưng cỏ cây thì khác, cỏ cây có vẻ đẹp luôn được ca ngợi bằng những từ ngữ hoa mỹ, tốt đẹp.

Hơn nữa thứ như dầu trái cây này, xưa nay chưa từng thấy, cũng không phải chỗ nào cũng có cây Nguyên Bảo. Đồ càng hiếm thì càng quý, kinh doanh một phen, nói không chừng có thể rao bán với giá cao hơn.

Một hủ tận mấy lượng bạc, thậm chí mười mấy lượng bạc cũng rất có khả năng!

Nếu không có nhóm Tảo Nhi xuất hiện, đám thôn dân họ giữ một nguồn tài nguyên khổng lồ nhưng lại chả biết gì, các thế hệ nghèo khổ vất vả tới già, vậy há chẳng phải là một chuyện đau đớn biết mấy hay sao!

Mà nhóm Tảo Nhi biết cách chiết xuất tinh dầu hiếm gặp như vậy, còn phát hiện công hiệu của cây Nguyên Bảo nữa, họ không hề giấu giếm hoặc thu mua quả trong tay thôn dân với giá rẻ, mà bằng lòng chia sẻ để mọi người cùng nhau tăng thu nhập, đây cũng là phẩm chất đáng quý hiếm có không gì bằng.

Dầu quả không chỉ có ý nghĩa lớn lao với thôn dân. Mà khi sở hữu hàng hóa vừa tốt vừa độc đáo như vậy, có thương đội đến hỏi mua cũng là chuyện cực kỳ có lợi, nhiều thương đội đi miền

Nam thế kia, có thể tạo ra thành quả hay không còn phải xem hàng hóa trong tay đủ chất lượng hay không.

Hơn nữa, có bước ngoặt này, nếu có thể cống hiến một tí cho thương đội, cũng là một chuyện tốt với ông ấy...

Còn giá cả đã bàn trước, chia đôi chắc chắn là thích hợp rồi.

Nghe cha nói, ban đầu đối phương còn chẳng đề nghị chia đôi mà là chia sáu bốn, là nghĩ cho bên họ ra sức nhiều hơn, không muốn chiếm lời nhiều.

Suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu.

Vi Thập Bát rất trân trọng phần tình cảm này của nhóm Tảo Nhi, nét mặt dịu dàng hơn, giọng điệu gần gũi nói: “Tảo nha đầu, các cháu chịu dạy nghề chiết xuất tinh dầu cho thôn bọn ta, mọi người đều rất biết ơn. Mà ta tự nhận mình phiêu bạt bên ngoài nên hiểu biết nhiều hơn, càng biết các cháu nhượng bộ ra sao...”

Giọng nói dịu dàng làm người ta nghe thấy cũng thấy hơi sờn da gà da vịt.

Tảo Nhi không kìm được rung mình: “Vi thúc, thúc đừng khách sáo vậy. Bình An là một người tốt, Vi a gia họ cũng tốt lắm, từng giúp bọn ta rất nhiều, người với người là quan hệ có qua có lại mà!”

Chương 145: Chương 145

Vi Thập Bát nhận ra mình làm người ta sợ rồi, giờ mới hắng giọng, tét lại chút, nhanh chóng đi vào chủ đề chính: “Cháu nói, con người có qua có lại, vậy ta cũng không khách sáo nhiều nữa, trong lòng mọi người tò mò nhất là gì, ta đều biết, lần này sẽ cho các cháu một lời khẳng định luôn nhé, để các cháu có thể yên tâm.”

“Số dầu quả đó, ta định bảo người trong thôn dự trữ nhiều chút, qua sang năm khởi động thương đội xuân thì mang tới miền Nam bán.”

“Còn về giá cả, tạm thời ta không dám hứa chắc, nhưng một hũ nhỏ bán ra với con số này, chắc có thể hứa được.”

Vi Thập Bát giơ tay, làm ra số năm.

“Năm, năm trăm văn tiền sao?” Đại Ngưu dè dặt hỏi.

Năm trăm văn tiền một hũ nhỏ đã là con số rất lớn với họ rồi.

Vi Thập Bát mỉm cười lắc đầu, cũng không để họ đoán nhiều, nói thẳng: “Là năm lượng bạc.”

“Năm lượng bạc!” Nhóm Tảo Nhi cố kìm lại tiếng kêu ngạc nhiên, không muốn vô lễ, nhưng vẫn không kìm được mà thốt

ra thành lời.

Vi Thập Bát gật đầu: “Không sai.”

Xưa nay ông ấy luôn là người ăn nói thận trọng.

Chỉ là sau khi nói ra, Vi Thập Bát chợt nghĩ ra gì đó bèn ngơ ra một hồi, lộ ra đôi chút sầu lo: “Ôi, chỉ là, nếu đi theo thương đội thì chắc chắn còn phải chia một chút lợi ích cho họ.”

Nếu vậy thì có lẽ phải tính số tiền này trong vốn rồi.

Tảo Nhi nhận ra hình như ông ấy còn có lời khó nói giữ sâu trong lòng, bèn không kìm được hỏi: “Vi thúc, thúc có thoải mái khi ở trong thương đội không?”

Vi Thập Bát nghe vậy thì sững sờ, khá ngạc nhiên với sự nhạy bén của nàng ấy.

Giờ hai bên là bạn làm ăn, chuyện này cũng không cần phải giấu, ông ấy bèn nói thật: “Cũng đúng, không ai hiểu con bằng cha, tiểu tử Bình An đó, lúc ở cùng người mà nó tín nhiệm, miệng còn to hơn cái muôi vớt nữa. Ta đoán các cháu cũng biết từ miệng nó nhỉ, ta không phải người đứng đầu thương đội, nhưng có lẽ các cháu vẫn không biết chi tiết.”

“Người đứng đầu hiện tại được người ta gọi là Cảnh lão, tuổi cỡ cha ta, có rất nhiều mảnh khóe và kinh nghiệm, người cũng hiền lành, danh tiếng luôn rất tốt.”

“Cảnh lão không có con nối dõi, ta và một người nữa đều là học trò ông ấy nhận về. Mang danh là học trò nhưng thật ra là làm con trai, là kiểu phải dưỡng già lo mai táng cho sư phụ ấy. Ta làm em còn người kia làm anh, nên mới được đề bạt làm đội phó.”

“Dạo này, sư phụ có ý về hưu, vị trí người đứng đầu thương đội, e là phải để ta và sư huynh tranh giành rồi.”

Vi Thập Bát thở dài.

Nói ra thì, quả thật mối quan hệ của ông ấy và vị sư huynh kia không tính là tốt.

Ông ấy tự nhận không phải thứ tiểu nhân gì, nhưng vị sư huynh kia lại là một người nói một đằng làm một nẻo. Nếu bản thân ông ấy có thể kế nhiệm thương đội, nhất định sẽ không làm gì sư huynh, nhưng lỡ sư huynh nhậm chức đó, thì cũng không biết chắc ông ta sẽ làm ra chuyện gì.

Trong tình huống chưa gì chắc chắn, có được tinh dầu Nguyên Bảo này, tuy có thể đảm bảo ông ấy chiếm được một sức nặng nhất định trong thương đội, sẽ không bị ai đuổi ra khỏi đội một cách dễ dàng. Nhưng cuối cùng, nếu không phải ông ấy kế nhiệm vị trí đứng đầu, sư huynh không đuổi ông ấy đi được, chắc chắn sẽ vắt hết chất xám để thuyết phục những người khác, cướp lợi từ tay ông ấy.

Mà nếu ông ấy vừa muốn hiếu thuận sư phụ vừa muốn nuôi sống người nhà, chắc chắn sẽ không khỏi thương đội một mình làm riêng, thế nên chuyện ngày càng rắc rối.

Chỉ có nước ông ấy lên làm người đứng đầu thì mới có cách giải quyết được mọi khó khăn.

Mọi người nghe xong cũng thấy rầu theo, tình hình này quả thật hơi khó nhằn.

Kết quả tốt nhất, chắc chắn là Vi Thập Bát lên làm người đứng đầu rồi, như vậy thì ai cũng có lợi. Mà kết quả xấu nhất, e là tổn công lại còn kiếm tiền ít.

Đương nhiên dù có ra sao thì chắc chắn cũng tốt hơn tình hình hiện tại thôi. Chỉ là tự dưỡng phải mất nhiều tiền, số tiền vốn có thể ở trong tay mọi người lại phải chia bớt hơn phân nửa, có là ai thì cũng sẽ thấy không vui.

Tảo Nhi hỏi: “Nếu sư huynh của Vi thúc đã tiểu nhân như vậy, Cảnh lão không biết chuyện này sao?”

Vi Thập Bát bất lực lắc đầu: “Không tiện nói, ta cũng không thấu được tâm tư sư phụ, ông ấy chưa từng biểu hiện ra sự thiên vị rõ ràng. Mà sư huynh của ta, tuy có vài hành vi làm người ta khinh thường, nhưng nghề này có câu thương nhân ai cũng xấu xa mà, con người ông ta, rất thông minh trong chuyện làm ăn... Chí ít thì về mặt này, quả thật ta không bằng ông ta.”

Này nói cũng phải, thương nhân luôn chạy theo cái gì có ích cho mình, mà thương đội lại phải duy trì kế sinh nhai cho rất nhiều người, chắc chắn Cảnh lão sẽ cân nhắc toàn diện hơn.

“Ôi, nếu sư phụ có thể nghỉ hưu muộn chút, tình hình sẽ không sốt sắng như vậy. Cũng vì mẹ ông ấy không thể không có ai bên cạnh, lão thái thái tuổi tác đã cao, lại có bệnh trí não, sự lựa chọn của sư phụ không sai, ông ấy cũng chỉ muốn bên cạnh hiếu thuận thôi...” Vi Thập Bát tự nói tự thở dài.

Nhóm Tảo Nhi nghe vậy thì vẻ mặt chấn động, chột nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Vi thúc, lão thái thái nhà ông ấy có bệnh trí não gì?”

Thấy họ ăn ý như vậy, Vi Thập Bát hơi khó hiểu: “Hình như là mất trí nhớ nhẹ, càng ngày càng không nhớ nổi người ta. Có khi ngay cả sư phụ ta là con trai ruột của mình mà bà lão cũng không nhận ra. Sư phụ đã tìm không ít thần y rồi, nhưng căn bệnh này, thần y tới cũng khó chữa!”

“Không cần thần y đâu, Vi thúc!” Tảo Nhi vỗ đùi nói: “Chuyện này thật trùng hợp, trước kia bọn ta cũng quên nói, tinh dầu

Nguyên Bảo chúng ta chiết xuất, thật ra còn có công dụng thần kỳ, đó là chăm sóc não bộ, làm thuyên giảm bệnh về não!”

Chương 146: Chương 146

Nghe thấy câu này, người nhà Vi gia đều thấy sốc, nói: “Gì cơ?”

Vi Thập Bát càng nôn nóng hỏi: “Lúc này cháu nói, dầu quả này còn có thể giúp truyền giảm bệnh trí não? Nhưng mà, sao các cháu biết được chuyện này?”

Chuyện là, đối phương phát hiện ra chuyện quả Nguyên Bảo có thể chiết xuất tinh dầu cũng chỉ mới mấy ngày trước thôi ấy.

Tảo Nhi gật đầu, biết chắc ông ấy sẽ hỏi câu này, bèn chọn ra câu từ khá đáng tin: “Thôn bọn ta có một du y (*) chạy nạn đến, lúc trước xông pha Nam Bắc, rất có tài.”

(*) du y là những thầy thuốc dân gian đi chữa bệnh khắp nơi chứ không ở một nơi cố định.

“Lúc đó y thấy quả Nguyên Bảo này thì nói rất quen, mãi đến mấy hôm trước y mới nhớ ra, nói với bọn ta là y từng thấy quả này ở vùng đất bé nhỏ nào đó, người địa phương toàn gọi nó là quả cánh, nói thứ này ăn vào bổ não, thậm chí còn tạo ra phương thuốc chuyên trị bệnh não. Theo du y đó nói, chính xác là có vài công dụng.”

Phương Tiên Nhi nói cây Nguyên Bảo này không phải chỉ có ở một nơi, chắc hẳn những vùng khác cũng có. Mà thương đội của

Vi Thập Bát có tuyến đường cố định, tuyệt đối không thể đến được tất cả mọi nơi.

Tảo Nhi nói như vậy, Thu Nương bên cạnh bổ sung thêm chuyện lá cây Nguyên Bảo nấu nước có thể chữa được phong thấp.

Người Vi gia vừa nghe vậy, ai cũng thấy mấy câu này rất đáng tin.

Nghĩ kỹ thì nếu nói ăn quả Nguyên Bảo còn nguyên có lợi cho não bộ, bổ não, bản thân họ là ví dụ rất tốt đây.

Vì trong thôn bao năm qua chưa từng xuất hiện ai mắc bệnh não, đầu óc cũng rất tỉnh táo.

Còn lá cây nấu nước thì họ cũng từng nấu thật, thật sự khá có tác dụng chữa bệnh, đây chính là kinh nghiệm truyền từ tổ tiên. Nhóm Tảo Nhi có thể biết được điều này, chứng tỏ chỗ của họ quả thật có một lang trung tài giỏi.

Cũng đúng, nếu không có lang trung, sao trước kia lại dùng tiếp cốt mộc để chế tạo ra dược hoàn có tác dụng chữa bệnh rất tốt ấy được?

Lang trung tinh thông chuyện thảo mộc này, không hề làm người ta thấy bất ngờ, hơn nữa vị đó còn là du y, chắc chắn hiểu biết nhiều hơn.

Nhưng mà thôn của nhóm Tảo Nhi quả là sinh ra thế hệ nhân tài mà, người nào cũng có, chẳng trách có bản lĩnh sống trong núi, thân thiết với họ thật sự là kết giao đúng người!

Thấy gương mặt của mọi người đều lộ vẻ công nhận, Tảo Nhi bèn nói tiếp: “Bản thân quả Nguyên Bảo đã có một vài công dụng kỳ diệu, mà tinh dầu quả chúng ta chiết xuất ra lại còn là tinh hoa của quả Nguyên Bảo. Mọi người nghĩ mà xem, nhiều

quả thế kia chỉ có thể chiết ra chút xíu tinh dầu như vậy, dĩ nhiên hiệu quả càng tốt hơn rồi!”

Nói xong, nàng ấy lại nghĩ.

Tuy những lời Phương Tiên Nhi nói chắc chắn không sai, nhưng dù gì bản thân họ vẫn chưa thật sự thử qua, cũng không biết tác dụng chữa bệnh cụ thể của dầu phong kia có thể tốt đến mức nào.

Thế là lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, những chuyện này toàn là du y của bọn ta nói, chưa có ai từng chứng kiến tận mắt, hơn nữa theo y nói thì phải dùng tinh dầu này một khoảng thời gian mới có thể thấy được hiệu quả, chẳng phải thần dược gì, mà là một loại đồ bảo dưỡng.”

“Nghe Vi thúc nói vậy chắc thúc sẽ không rời đi trước năm mới đầu nhỉ. Chuyện người đứng đầu thương đội, chắc cũng phải kéo dài một khoảng thời gian nữa mới giải quyết xong được.”

“Nếu bên thúc không còn cách khác, chỉ bằng mang tinh dầu này sang cho lão thái thái dùng thử, trước đừng nói nó có công hiệu gì, chỉ nói tinh dầu này bồi bổ sức khỏe là được. Nếu qua một khoảng thời gian, bệnh trí não của bà ấy có thể thuyên giảm thật thì thúc hãy nhận phần công lao này!”

Tảo Nhi suy nghĩ chu toàn, cân nhắc đến mọi phương diện.

Vi Thập Bát cảm thấy rất thích hợp, bèn gật đầu đồng ý.

Qua cuộc trò chuyện, ông ấy cảm thấy Tảo Nhi ăn nói rất đầu ra đũa, đầu óc cũng khá nhạy, suy nghĩ lại tinh tế, ở trong thôn sơn nhỏ thật sự hơi uống, bèn cân nhắc về bảo phu nhân tìm xem liệu có công việc nào thích hợp, giới thiệu cho Tảo Nhi làm.

Lại nhớ về dầu phong kia, trong lòng ông ấy đã có tính toán, không kìm được nói: “Nếu dầu phong này có hiệu quả như vậy

thật, vậy các cháu đã giúp Vi thúc một việc lớn rồi!”

Chuyện là sư phụ quan tâm nhất là mẹ của ông.

Nếu bệnh trí não của lão thái thái có thể thuyên giảm thật, không nói chuyện khác, nói không chừng sư phụ ông ấy sẽ không nghỉ hưu sớm vậy nữa thì sao?

Dù sư phụ vẫn muốn nghỉ thì đã có vụ này, có lẽ cũng có thể thêm chút ảnh hưởng khi suy xét đến ông ấy nhỉ?

Chương 147: Chương 147

Càng nghĩ càng thấy nóng lòng, Vi Thập Bát không ngồi yên nổi nữa.

Chứ khởi nói tới còn phải dùng dầu quả này một khoảng thời gian mới có thể thấy được hiệu quả, ông ấy phải nhanh chóng đi tặng ngay.

Vi Thập Bát lựa chọn kỹ càng một hũ tinh dầu, chào tạm biệt mọi người rồi gấp gấp muốn đi.

Lần này nhóm Tảo Nhi đến chủ yếu là tiếp xúc với Vi Thập Bát chút, hỏi xem rốt cuộc dầu phong có thể được bao nhiêu tiền.

Giờ trong lòng đã có phần chắc chắn, chuyện cần làm tiếp theo là chờ đợi.

Chờ chuyện của thương đội kết thúc xong, vận chuyển số dầu phong này về miền nam là nó có thể biến thành từng nén bạc, nhanh chóng bay về tay họ.

Chuyện này cần một khoảng thời gian rất dài, có gấp cũng vô dụng. Giống như mùa xuân gieo giống, cần phải kiên nhẫn chờ đợi mới có thể có thu hoạch.

Chuyện dầu phong kéo dài một khoảng thời gian, cuối cùng cũng đã đến thời điểm mấu chốt, họ cũng có thể thả lỏng.

Tuy tháng này chỉ mới bắt đầu, nhưng cũng là tháng cuối cùng trong năm.

Giờ họ có cát bồi rồi, lương thực cũng trữ rồi, tiếp theo là tránh đông rồi đón một cái tết ấm no. Chờ khi vào xuân sẽ cày ít đất hoang, trồng ít cây...

Khoan đã, trồng cây!!!

Tảo Nhi giật b.ắ.n người, ba bước gộp thành hai lao vút đi, gọi Vi Thập Bát lại, may mà người ta vẫn chưa đi, kịp thời dừng bước.

Tảo Nhi chạy quá nhanh, khom người chống chân, thở hồng hộc nói: “Vi thúc, lúc này nhiều thứ quá suýt quên hỏi, thúc có biết chỗ nào bán giống cây lương thực đáng tin không?”

“Giống cây lương thực? Có lẽ ta có đường chuyên buôn bán mấy giống lúa mì và đậu ấy, các cháu cần sao?” Vi Thập Bát hỏi.

Hạt giống lúa mì và đậu kìa.

Tảo Nhi chân chừ một lát.

Đậu là lương thực không tồi, tuy họ nói có đậu rừng rồi, nhưng luôn không to và chắc như đậu bình thường.

Nếu là lúa mì thì gặt hái vất vả, xử lý sau khi gặt cũng tốn sức, hơi chậm trễ bước nào là có thể xảy ra sai sót ngay.

Nhưng mà, họ đông người, nếu trồng trong thôn, chắc chắn sẽ không trồng quá nhiều lúa, người đông đất ít, dễ chăm sóc, chắc cũng sẽ không có vấn đề gì.

Mà họ cũng không dựa hết vào lúa, còn có đậu rừng và sơn dược nữa. Quan trọng nhất là sự tồn tại của Phương Tiên Nhi, điểm tựa vững chắc nhất trong lòng họ.

Tảo Nhi nhanh chóng nói: “Vây phiền thúc, nếu có thể mua hạt giống lúa mì và đậu thì không còn gì tốt bằng!”

Vi Thập Bát nghĩ ngợi, rồi chủ động hỏi: “Ta nghe nhóm Bình An nói, các cháu đều là hộ sản b.ã.n trong núi, là thường hay đi săn. Nhưng chuyện đi săn chắc cũng phải xem vận may, các cháu có tự nuôi gia súc gia cầm không?”

Tảo Nhi nghe vậy, trước mắt sáng bừng: “Ý của Vi thúc là?”

Dạo này họ nhiều việc, còn chưa nghĩ tới phương diện này.

Giờ được Vi Thập Bát gợi ý, nàng ấy thấy quả thật có thể nuôi một ít gia cầm, có dám nhóc ngoan ngoãn ở đây, bình thường có thể giúp bắt sâu cho chúng ăn.

Vi Thập Bát cười nói: “Thôn ta nuôi không ít, nếu các cháu cần thì về bảo cha ta chọn vài con non để riêng lại cho các cháu, vào xuân rồi cứ lấy về nuôi là được!”

Tảo Nhi ngại ngùng nói: “Đa tạ lòng tốt của Vi thúc, phần Vi a gia quá, bọn ta thật sự cần một vài con gà con.”

Tuy hai bên có quen biết là vì họ đã cứu người ta, nhưng có thể qua lại với người Vi gia, thật sự cho họ rất nhiều lợi lộc.

Họ cần phải nhớ mấy chuyện này trong lòng.

Quay về chờ chuyện của thương đội xong xuôi, Vi thúc có thể lên làm người đứng đầu, nói không chừng cũng có thể bàn thủ chuyện đào vàng đóng hộp.

Nói xong những chuyện này, nhớ ra Vi Thập Bát còn vội đi tặng tinh dầu, Tảo Nhi bèn không nhiều lời nữa.

Hai người nhanh chóng chào tạm biệt, hẹn thời gian gặp lại.

Chắc chắn trước Tết còn phải gặp lại vài lần nữa, trao đổi thông tin với nhau, giao lưu tình cảm.

Nhóm Tảo Nhi về đến hang rất nhanh sau đó, kể lại ngọn ngành câu chuyện một lần, mọi người nghe, thấy chuyện nên làm đã làm xong, đã đến điểm mấu chốt này, quả thật có vội cũng không được gì, họ yên tâm sống cuộc sống của mình trước đã.

Mấy ngày sau đó, thỉnh thoảng đến Vi gia thôn xem tình hình, thời gian còn lại mọi người đều sống như bình thường.

Bình yên một khoảng thời gian, rất nhanh đã đến giữa tháng, ngày mai là ngày giao dịch với nhóm Thạch thúc rồi.

Mọi người bàn bạc một chút, quyết định lần này sẽ mang thêm ít lương thực sang đó.

Một là sợ nhóm Thạch thúc muốn đi.

Hai là trời ngày càng lạnh, chẳng ai nói trước được sau này có tuyết rơi hay không. Nếu thế thì họ sẽ không dễ xuống núi, cũng không thể đi cho đồ được nữa.

Chương 148: Chương 148

Đóng gói đồ đạc cần mang theo trước, mọi người mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Kể từ khi có chăn bông ấm áp mềm mại, chất lượng giấc ngủ của mọi người tăng lên không ít.

Đêm dần khuya.

Đêm nay Thịnh Quân lại không có ý định đi ngủ, âm thầm cày phim, một lát sau, nàng chợt nghe thấy tiếng sột soạt.

Nàng tò mò lướt nhìn xa xa, phát hiện một chú sóc đang nhảy nhót tại đó, hình như là con từng đến tích trữ đồ.

Thấy đã đầu đông rồi, mà chú sóc vẫn còn hoạt động ở bên ngoài sao?

Cũng không biết lương khô nó muốn ăn có trữ đủ hay không nữa.

Đang nghĩ ngợi thì Thịnh Quân phát hiện có vẻ như trạng thái của chú sóc hơi lạ, hình như nó rất lo lắng, nhảy điên nhẩy khùng tại chỗ, gãi đầu gãi tai, lát thì nghiêng đầu về phía nàng, lát lại nhìn ra xa.

Lẽ nào nó muốn một ít thức ăn sao?

Thịnh Quân thấy râu.

Giờ đang là nửa đêm, xung quanh chẳng có ai, bản thân nàng cũng không thể tự cho được, chỉ có thể nói một câu hãy bỏ xu vào với nó để cáo lỗi.

Chỉ là, nói xong câu hãy bỏ xu vào này rồi nhưng có vẻ chú sóc không hiểu ý của nàng, thế là vẫn nhảy nhót ở đó.

Qua thêm một lát nữa, hình như nó nhảy tới nhảy lui không nổi nữa bèn đứng ngơ ra một lúc lâu, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn ra xa, cuối cùng chỉ đành chán nản rời đi khuất bóng.

Thịnh Quân thở dài.

Đúng ngay lúc này, nàng chợt nghe thấy một tiếng động bất thường khác nữa, hình như là tiếng kêu rên khe khẽ, còn đi kèm tiếng “bịch bịch” chỉ có giậm chân thật mạnh xuống đất mới có thể phát ra, vang lên cực kỳ rõ ràng trong đêm khuya thanh vắng.

Đừng nói là có người xông vào đây nhé?

Thịnh Quân chợt thấy căng thẳng, tập trung tinh thần liếc nhìn ra ngoài, nhanh chóng phát hiện có một cái bóng đen thấp nhưng to đùng mơ hồ đang xông thẳng về phía nàng!

Nhìn kỹ vào thì hình như là một con heo rừng lớn, chân hơi khác thường, trông như đã bị thương, nhưng tốc độ vẫn cực kỳ nhanh!

Sao thứ này lại xuất hiện ở đây lúc hơn nửa đêm chứ?

Khoan đã, nhớ ra rồi, hình như quả thật heo rừng không thích hoạt động vào ban ngày nên xuất hiện về đêm cũng bình

thường mà... Chỉ là, sao con heo rừng này lại nhắm đúng vào hướng của nàng mà chạy chứ!

Với cái khí thế đó, nó sẽ nhanh tông vào người nàng mất thôi!!!

Trời ơi, sẽ không đập vỡ kính của nàng đấy chứ...

Hoặc sẽ làm nàng lão đảo rồi ngã mất gì đó...

Nếu ban ngày để thôn dân nhìn thấy, quả thật mất mặt thôi rồi, cảnh tượng quá đồi đẹp đẽ này, nàng thật sự không dám nghĩ tới!

Thịnh Quân rất muốn hét to, nhưng tiếng hét còn mất mặt hơn ngã lăn quay, nàng lập tức nuốt nó vào bụng lại, run rẩy nhắm hai mắt lại trốn tránh hiện thực.

Chưa được vài giây, một âm thanh như sao chổi va vào trái đất vang lên trên người nàng!

Cảm nhận được tình trạng trên người mình, trước tiên là Thịnh Quân thấy mừng trong lòng: May quá không đau!

Rồi nàng khẽ mở một con mắt ra, kiểm tra tình trạng vỏ của mình.

Tốt lắm, kính cũng không vỡ!

Xem ra tấm kính này của nàng ít ra cũng là cấp chống đạn lận đấy!

Hơn nữa, nàng không bị heo rừng tông ngã!

Vẫn oai phong đứng sừng sững tại chỗ, không chút hư tổn, cũng chẳng có dấu vết bị lõm vào, ngay cả vị trí cũng không hề bị xô dịch!

Đây gọi là phúc họa có nhau, nguy cơ lần này vừa hay cũng giúp nàng kiểm chứng một chuyện.

Có lẽ nàng không phải là chiếc máy bán hàng tầm thường, trọng lượng và chất lượng đều tốt hơn tưởng tượng. Nếu như vậy thì sau này chắc cũng chẳng cần sợ bị người ta đốt luôn ấy chứ!

Cảm giác an toàn tăng vọt, Thịnh Quân hoàn toàn phổng mũi.

Sau này nàng không phải mà một chiếc máy bán hàng tầm thường, hãy tôn kính gọi nàng một câu là máy thần siêu năng của ngân hà!

Kiểm tra kỹ tình trạng của bản thân từ trong ra ngoài, phát hiện không có vấn đề gì cả.

Cuối cùng Thịnh Quân cũng chịu để ý tới con heo rừng tập kích nàng trong đêm.

Chà, con heo to gan này tông vào tấm tôn, tự làm bản thân nó nát xủ luôn.

Đáng đời!

Cũng may là ban đêm đấy, chỉ tông trúng nàng thôi chứ không làm ai bị thương.

Nhưng giờ nàng ngẫm nghĩ lại thì thấy, có phải hành vi bất thường của chú sóc vừa nãy là muốn báo tin cho nàng không?

Cái hương mà nó lo lắng quay đầu nhìn, hình như là hương heo rừng xông đến.

Đúng là một chú sóc có linh tính, tiếc là không chung ngôn ngữ, nàng cũng không thể hiểu được lòng tốt của nó.

Chương 149: Chương 149

Ngẫm nghĩ một hồi, Thịnh Quân quay lại bắt đầu rầu lo chuyện con heo rừng.

Giờ con heo rừng ngất xỉu trước mặt nàng, lát nữa, nó sẽ không tỉnh lại đó chứ?

Nếu vậy thì nói không chừng sẽ tiếp tục hại người khác mất.

Phải tìm cách gọi mọi người tỉnh dậy thật nhanh để xử lý con heo rừng mới được.

Chỉ là giờ này mà gân giọng gọi người tới, chắc chắn không được, ngu ngốc quá trời.

Hay là hát bài cao nguyên Thanh Tạng?

May mà không để Thịnh Quân suy nghĩ quá lâu, nhóm Tảo Nhi đã cảnh giác khoác quần áo xong mò qua, ai cũng cầm vũ khí trong tay.

Chủ yếu là tiếng động heo rừng tông vào Thịnh Quân vừa nãy thật sự quá lớn, ngang ngửa tiếng vang ngày trước Thịnh Quân rơi xuống, làm mọi người giật mình tỉnh giấc.

Vì không rõ tình hình nên họ còn chẳng dám thắp đuốc.

Sau khi ra ngoài thì nường nhờ ánh trăng mò qua, thấy hình như có một bóng đen lớn nằm ngang trước mặt Phương Tiên Nhi.

Các thôn dân lập tức hoảng hốt, cũng không chần chừ nữa, cầm đồ gia dụng khí thế phùng phùng bao vây.

Chờ đến trước mặt rồi mới phát hiện thứ này chẳng động đậy gì, Tảo Nhi mới vừa căng thẳng vừa lo sợ hỏi một câu: “Phương Tiên Nhi?”

Thịnh Quân đáp lại nàng ấy một tiếng, sau đó kể sơ qua chuyện heo rừng tông trúng.

Các thôn dân vừa nghe vậy, ai cũng thấy con heo rừng này quả là không biết phải trái, sao lại không thông suốt muốn tông vào một bậc đại phật vậy?

Giờ thì hay rồi, nằm trên đất chẳng nhúc nhích nổi kìa!

Sau đó thì nghĩ lại mà sợ.

Nếu không có Phương Tiên Nhi ở đây canh chừng bảo vệ mọi người, rất có thể con heo rừng sẽ tập kích con người rồi!

Nhiều nam nữ già trẻ như vậy, mọi người đều đang ngủ say, ai có thể chặn nó lại đây?

Lưu Nhị Sơn lập tức quay đầu lại hỏi Đại Ngưu: “Này là do bầy rập xảy ra vấn đề à? Không thể chặn heo rừng lại?”

Đại Ngưu sắp khóc tới nơi, không ngừng xin lỗi, tạ tội với mọi người: “Tại ta không tốt, không cân nhắc chu toàn, làm bầy rập không tốt, con heo rừng to vậy hơi khó tính toán, không để nó lọt vào bầy được, trái lại còn chạy ra ngoài...”

Trên người con heo này còn có vết thương, vừa nhìn đã biết là sập bẫy mới chạy qua đây rồi.

Quả thật là nghĩ lại mà thấy rùng mình.

Chỉ là chuyện này cũng đâu thể trách Đại Ngưu được.

Suy cho cùng thì vẫn là hấn ta nghĩ ra chuyện bố trí bẫy ở xung quanh, dù sao lần này cũng có được một bài học rồi.

Lưu Nhị Sơn nhanh chóng an ủi, nói: “Đại Ngưu, người không cần tự trách, việc này chắc chắn không phải lỗi của người.”

“Hôm nay Phương Tiên Nhi thay chúng ta cản lợn rừng, bảo đảm an toàn cho chúng ta, vừa đúng lúc giúp chúng ta thăm dò tình hình các bẫy ở đây. Chỗ nào có sai sót thì có thể sửa chữa kịp thời, sau này sẽ không xuất hiện sự cố lớn thế nữa.”

Đại Ngưu rầu rĩ ừm một tiếng nhưng cảm xúc vẫn rất tệ.

Tảo Nhi thấy vậy nhanh chóng dịch ra chỗ khác rồi nói: “Ui cha, chúng ta phải nhanh nhanh xử lý con lợn rừng này, nếu không lát nó tỉnh lại thì lại có chuyện đó!”

Lúc này Đại Ngưu mới hoàn hồn, nhanh chóng đi xử lý lợn rừng.

Lợn rừng đang hôn mê không có sức chiến đấu, nhanh chóng biến thành đồng thịt heo lớn.

Nhìn từng tảng thịt heo lớn được xếp chĩnh tề, mọi người đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Nhờ phúc của Phương Tiên Nhi mà bọn họ có thịt heo ăn đúng không?

Trước kia trong thôn đã từng bắt được thịt rừng, mọi người cũng đã nếm qua hương vị của nó.

Thịt lợn rừng có mùi khai đặc trưng, cũng may bọn họ đào được một ít cây cỏ có thể dùng làm hương liệu như rễ khương, Phương Tiên Nhi gọi nó là gừng, nàng nói có thể dùng nó để khử mùi hôi tanh.

Đáng tiếc Phương Tiên Nhi không thích thịt, bọn họ chỉ có thể mặt dày mày dạn ăn hết chỗ thịt lợn rừng này để trả mối thù nó đã va chạm với Phương Tiên Nhi và khiến mọi người kinh hãi.

Thôn dân nhanh chóng khiêng lợn về, lúc này cũng đã tối rồi, đợi khi nào trời sáng bọn họ lại cẩn thận làm sạch thịt heo.

Thịnh Quân không quên giúp sóc con giành chút công lao, nói với Tảo Nhi rằng nó đã chạy tới đây thông báo cho nàng.

Tảo Nhi nghe thế nói: “Xem ra ngay cả động vật nhỏ trên núi cũng nhận được trí tuệ của Phương Tiên Nhi, trở nên càng ngày càng thông minh!”

Nàng ấy nhanh chóng bảo Hạnh Nhi mang chút đồ ăn tối, theo thường lệ để ở một chỗ xa xa trên đất trống, xem như là thù lao của sóc con, hy vọng nó sẽ tới lấy.

Chương 150: Chương 150

Sau khi làm xong những chuyện này, tâm tình mọi người dần dần bình tĩnh lại, bọn họ lập tức quay về trong hang nằm xuống, tính sẽ chợp mắt một chút.

Chỉ có Đại Ngưu lật qua lật lại nhưng không tài nào ngủ được, trời vừa tờ mờ sáng hắn ta đã cầm theo dụng cụ để ra ngoài kiểm tra cái bẫy.

Khi ngoài trời đã hoàn toàn sáng, mọi người lần lượt thức dậy, thu dọn đồ đạc.

Lúc này Đại Ngưu cũng đã quay về, chào hỏi vài người nhờ họ giúp một tay, nhiều người sức lớn, mỗi người nói ra ý kiến của mình, suy nghĩ các tình huống có thể phát sinh giúp hắn ta từng bước hoàn thiện cái bẫy.

Sau khi tìm được tất cả các vấn đề có thể tìm được thì những người còn lại mới quay về.

Đại Ngưu vẫn còn đứng tại chỗ, hắn ta nói bây giờ chưa về được, muốn làm cho xong mấy cái bẫy đã.

Nhóm Hà Hoa rời giường, rửa ráy xong cũng trở nên bận rộn.

Đầu tiên bọn họ phân chia thịt heo, một nhóm người xử lý đơn giản phần thịt heo sẽ ăn trong vài ngày tới, phần còn lại sẽ làm thịt khô, chờ tới Tết lại ăn.

Cái đầu lợn rừng này không nhỏ, khoảng mấy trăm cân (*), lượng thịt cũng nhiều, trông có vẻ chắc nịch, thể hiện năm nay nhất định sẽ là một năm sung túc.

(*) 1 cân = 1/2 kg

Ngoại trừ thịt, bọn họ cũng thu hoạch được một cặp răng heo rắn chắc và một tấm da tốt.

Da lợn rừng không giống lợn nhà, da lông rất già, thích hợp giữ ấm.

Mẹ Xuyên Tử nhìn tấm da đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hỏi có muốn dùng miếng da đó làm lớp vỏ bọc bên ngoài cho pháp khí cho Phương Tiên Nhi không?

Mọi người cảm thấy chủ ý này không tệ thì hỏi thăm ý kiến của Phương Tiên Nhi một chút, sau đó bị Thịnh Quân dở khóc dở cười từ chối.

Nàng cảm thấy máy bán hàng tự động không cần có lớp vỏ bọc ngoài! Khi không lại lãng phí một miếng da tốt.

Sau khi làm xong những việc này, nhóm Hà Hoa còn dành ra hai mươi cân thịt heo, một nửa bọn họ tính đưa qua chỗ Vi Lão Căn, một nửa thì bọn họ muốn đem qua cho nhóm Thạch thúc.

Hôm nay cũng vừa đúng thời gian hấn ta vào thành giao dịch, có thể mang đồng đồ này đi.

Đại Ngưu muốn ở nhà làm bầy do đó Lưu Nhị Sơn và Lý Phát Tông phụ trách việc này.

Nhóm Tảo Nhi phụ trách đi một chuyến tới Vi gia thôn đưa thịt heo.

Sau khi ăn bữa sáng đơn giản xong, hai nhóm chia nhau ra lên đường.

Trên lưng nhóm Lưu Nhị Sơn cũng không ít đồ, lúc bọn họ tới hai người Thạch thúc đã đứng đó đợi từ trước.

Vừa gặp mặt đối phương còn cố ý hỏi thăm tình hình của Đại Ngưu một chút, biết hẳn ta vì có việc nên mới không tới thì Thạch thúc mới yên tâm.

Lý Phát Tông cũng có qua lại không ít với nhóm Thạch thúc, lần này Đại Ngưu không có mặt nên hẳn ta ra mặt nói chuyện với đối phương.

Nhớ lại chuyện lần trước Thạch thúc nói, Lý Phát Tông chủ động hỏi thăm: “Tình hình trong thành bây giờ sao rồi? Các người còn muốn đi về phía Nam à?”

Thạch thúc cười nói: “Tạm thời không đi nữa. Đợt trước tình hình trong thành thật sự không ổn, nhiều lần huyền náo âm ỉ, có lẽ mấy phú hộ cũng cảm thấy sợ hãi nên tấp nập phát lương thô và cơm cháo, gần đây cuộc sống yên ổn hơn nhiều.”

“Trước mắt cũng sắp tới mùa đông rồi, thời điểm này không thích hợp đi xa, vẫn là đợi hết năm, sang xuân đầu năm sau, xem lại tình hình thế nào đã!”

Lý Phát Tông thở dài: “Chắc, hy vọng có thể yên ổn một thời gian, các người cũng chú ý an toàn nhiều hơn!”

Sau khi trao đổi tin tức một chút, Lý Phát Tông nhanh chóng lấy cái túi hẳn ta mang theo ra, so ra còn nhiều hơn trước kia. Thạch thúc đi tới gần xem một chút, đếm số lượng, vẻ mặt hơi giật mình.

Lý Phát Tông lập tức giải thích: “Sắp tới mùa đông rồi, chúng tôi dự định trú trong hang trốn mùa lạnh nên tầm một hai tháng tới không chắc sẽ tới đây. Lần này chúng tôi bấm bụng mang cho mọi người vài thứ, để mọi người cũng có một năm mới đầy đủ.”

Sau đó hắn ta lấy thịt lợn rừng ra, nói có lợn rừng xông vào thôn, mọi người chia với nhau, cũng cho nhóm Thạch thúc một chút.

Thạch thúc nghe bảo có lợn rừng xông vào thôn thì hỏi thăm tình hình trong thôn một chút, đảm bảo không có ai bị thương vong mới nhận lấy thịt. Bọn họ đúng là cần mấy thứ này.

Chương 151: Chương 151

Thạch thúc nhìn đồng đồ đầy cả tay thì nhin không được cảm thán nói: “Nhờ có mọi người, bụng của chúng tôi mới được đảm bảo một chút. Bây giờ giá cả trong thành rất đắt, có tiền cũng chưa chắc mua được đồ, chẳng biết được mấy phú hộ kia sẽ phát cháo gạo bao lâu, chúng tôi trước cứ đi theo bọn họ lấy bữa ăn, những thứ mọi người cho vừa đúng lúc có thể bảo quản, trong lòng cũng an tâm hơn!”

Nói xong, Thạch thúc lục lợi trong lòng n.g.ự.c rồi lấy ra một nguyên bảo, đánh giá bằng mắt thường thì khoảng chừng năm lượng: “Chúng ta ăn ý ghê, lần này chúng tôi cũng cầm theo ít tiền, nếu không chúng tôi cũng ngại nhận đồ ăn đồ đồ uống của mọi người!”

Hồi trước hẳn ta đi theo nịnh nọt làm trò hề cho mấy phú hộ kia, kiếm được ngân lượng thưởng dễ hơn kiếm đồ ăn đồ uống, bọn họ cũng tích góp được có chút tiền. Bây giờ mọi chuyện đã khác, phú hộ không cho bọn họ vào cửa nữa.

“Gần đây trong thành không lấy được vải vụn, ta chỉ có thể lấy một chút chỉ may vá thôi, mọi người bỏ qua cho!” Thạch thúc nói.

“Sao lại để ý chứ? Người giúp đỡ mang vài thứ tới đã vất vả rồi chứ đừng nói còn đưa nhiều bạc như vậy nữa.” Lý Phát Tông nhanh chóng nói.

Bởi vì có Noãn Bảo Bảo của Phương Tiên Nhi nên bọn họ vẫn dự trữ được ít vải, bây giờ không quá thiếu vải vụn.

Nghĩ tới chuyện mấy tháng tới đều không gặp đối phương, dầu phong vẫn chưa kiếm được tiền, trong thời gian này e rằng không còn chỗ nào khác để kiếm bạc, năm lượng bạc này thật sự rất quan trọng, có thể mang về cho Phương Tiên Nhi.

Lý Phát Tông nhận bạc.

Buổi giao dịch hôm nay sắp kết thúc.

Hai nhóm hàn huyên vài câu, chuẩn bị đường ai nấy đi.

Lúc mọi người đang tính chào tạm biệt nhau thì Lý Phát Tông đột nhiên vỗ vỗ đầu một cái, rồi lấy một món đồ đưa qua:

“Đúng rồi, lần trước Thu Nương nhận được quà của Hắc Chỉ thì vui lắm, con bé có làm món đồ nhỏ này kêu ta mang tới, nhờ người đưa cho Hắc Chỉ nhé!”

Lý Phát Tông lấy ra đôi găng tay bông.

Từ lần trước nhận được quà, trong lòng Thu Nương vẫn luôn nghĩ tới việc tặng gì để đáp lễ. nàng ấy suy nghĩ một hồi lâu rồi cuối cùng đã nghĩ ra.

Thu Nương nghĩ mùa đông tới, thời tiết lạnh, Triệu bà tử đã dùng Noãn Bảo Bảo nên còn giữ lại khối vải kia, hai ngày nay kéo thêm ít sợi bông, vốn dĩ muốn làm mũ cho Hắc Chỉ, nhưng sau đó được Phương Tiên Nhi gợi ý, nàng ấy đổi ý, làm một găng tay năm ngón bằng bông.

Có món đồ này, mùa đông khi làm việc sẽ không bị lạnh, hơn nữa sau khi đeo găng tay vào, tay của Hắc Chỉ trông không khác

gì tay những người khác.

Bởi vì vải trắng mà mọi người từng dùng là khối vải mà Hắc Chỉ tặng, cho nên khi Thu Nương nói muốn dùng khối vải kia để làm quà tặng cho Hắc Chỉ, không ai có ý kiến gì, ngược lại còn rất tán thành.

Mỗi nhà còn chia sẻ một ít chỉ để mẹ Xuyên Tử thêu một con sóc dễ thương trên lưng của găng tay, trông rất đáng yêu.

Thạch thúc nhận lấy đôi găng tay, xem xét cách làm cũng có thể cảm nhận được tâm ý của bọn họ.

Hắn ta nghĩ, tâm ý kết bạn của Hắc Chỉ được đáp lại, chắc nha đầu đó sẽ vui vẻ một khoảng thời gian dài đó.

Sau khi nói xong chuyện găng tay, hai bên thật sự chào tạm biệt nhau, mạnh ai cầm đồ tốt của bên đó, hài lòng thỏa mãn đi về nhà.

Lý Phát Tông và Lưu Nhị Sơn nhanh chóng về tới hang, trước tiên lấy bạc ra cho mọi người xem.

Mọi người đều vui mừng.

Nhiều bạc thế này, lại còn là nguyên bảo xinh đẹp, bọn họ có thể cống hiến một ít năng lượng cho Phương Tiên Nhi.

Đợi khi nào nhóm Tảo Nhi về, mọi người tụ tập đông đủ rồi đưa bạc cho Phương Tiên Nhi, sau đó lại bận rộn làm việc một lúc.

Tới gần giờ cơm chiều thường ngày, mọi người đều đã quay về đông đủ.

Đại Ngưu đã hoàn thiện các bữa, mọi người lại cùng nhau tùm tùm trò chuyện những chuyện xảy ra hôm nay.

Lý Phát Tông kể lại mấy chuyện lúc nãy.

Tảo Nhi cũng kể tình hình bên phía bọn họ: “Hôm nay chúng ta vào trong Vi gia thôn mới phát hiện bọn họ chuyển cái đồ gỗ ép dầu vào trong một căn phòng trống, không để ở bên ngoài nữa. Ta hỏi thăm thì bọn họ nói sợ sau này bán dầu phong có tiền sẽ có người tới thôn tìm hiểu rồi moi ra được bí mật trong đó.”

“Bọn họ làm việc cẩn thận như thế chúng ta cũng an tâm hơn.”

Kể xong rồi mọi người cũng không vội ăn cơm mà làm việc quan trọng của ngày hôm nay – bày đồ cúng.

Mọi người kéo đàn kéo đồng đi tới trước mặt Phương Tiên Nhi.

Không phải lần đầu tiên Thịnh Quân thấy chuyện này cho nên khi bọn họ bày trận thế này về cơ bản nàng có thể đoán được, đây là bọn họ lại có một khoản tiền muốn cho nàng ăn.

Chương 152: Chương 152

Thịnh Quân nhìn lướt qua giá trị năng lượng, cũng đã một khoảng thời gian kể từ lần bỏ tiền trước. Mấy ngày nay nàng ăn không ít thực vật, tích góp chỗ này chỗ nọ một chút, hiện tại trị số là 3765.

Mức giá trị năng lượng cao nhất là 5000, chỉ cần nhóm Tảo Nhi cho thêm vào tâm một lượng bạc rưỡi là có thể tăng cấp, mở khóa sản phẩm mới.

Thịnh Quân xoa xoa bàn tay, mong chờ nhìn về nhóm Tảo Nhi, sau đó nàng nhìn thấy thỏi bạc nguyên khối lớn trong tay Lý Phát Tông thì nhin không được mở to mắt.

Tuyệt vời, nàng tới cổ đại này lâu như thế rồi rốt cuộc cũng được trông thấy thỏi bạc nguyên chất trông như thế nào.

Mấy người này giỏi thật, dầu phong còn chưa bán ra mà, bọn họ kiếm được con đường làm giàu nào à?

Thịnh Quân còn đang suy nghĩ thì Lý Phát Tông – đại diện cho lần ném tiền này đã lưu loát ném thỏi bạc vào.

Nàng nhanh chóng nhìn chăm chăm vào chỗ hiển thị giá trị năng lượng, nhìn nó nhanh chóng chạy thẳng tới mốc 9077 điểm.

Mức giá trị năng lượng cao nhất cũng thay đổi thành 10000 điểm.

Cùng lúc đó, ở sau cùng của số năng lượng hiển thị còn thêm một dấu chấm than nho nhỏ.

Thịnh Quân chạm vào nó một chút, hệ thống hiện một lời nhắc nhỏ: Lúc năng lượng đạt tới giá trị một triệu điểm, Hệ thống kinh doanh siêu thị có thể tăng cấp tới giai đoạn nhỏ tiếp theo.

Thịnh Quân nhìn một chuỗi số chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong chốc lát nàng không thể đếm hết đằng sau có mấy con số không.

Nàng cố gắng dời ánh mắt khỏi đồng số trên màn hình, ngẫm nghĩ một lát rồi lại nhanh chóng vui vẻ như trước.

Chẳng còn cách nào khác, nàng thật sự rất khó khăn, ra đời lâu như thế rồi rốt cuộc cũng đã nhận được một lời chắc chắn liên quan tới việc tăng cấp. Mặc dù trị số không phù hợp với lẽ thường, nhưng ít ra vẫn còn có mục tiêu, điều này nói rõ rằng nàng có hy vọng về nhà.

Hệ thống nói là giai đoạn thăng cấp nhỏ, hiển nhiên không phải là sẽ có nhiều thêm các mặt hàng khác nhau. Thịnh Quân ngẫm nghĩ, có phải ý là nàng có thể từ máy bán hàng tự động biến thành cửa hàng tiện lợi không?

Nếu tiếp tục tính như vậy, hình thái cuối cùng của Hệ thống kinh doanh siêu thị nói không chừng là biến thành một siêu thị lớn.

Nàng tích lũy đủ một triệu điểm năng lượng để thăng cấp, bước vào giai đoạn tiếp theo, vậy là lại gần thêm một bước tới mục tiêu biến thành siêu thị lớn.

Làm tròn số rồi tính toán một chút, nàng sắp được về nhà rồi!

Thịnh Quân nghĩ như vậy, nhiệt huyết sục sôi, nhưng nàng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, tự dội bản thân một gáo nước lạnh.

Một triệu điểm giá trị năng lượng tính ra sẽ khoảng một ngàn lượng bạc, đám Tảo Nhi kiếm bao lâu mới đủ?

Đây còn mới chỉ là năng lượng cần thiết cho giai đoạn sơ cấp mà thôi, sau đó không biết còn có bao nhiêu giá trị năng lượng chờ đợi nàng nữa...

Nhưng hình như trước đó nhóm Tảo Nhi cũng từng nói tới chuyện dầu phong là thứ có giá trị, đợi dầu xuân sang năm đem bán, nói không chừng sẽ thu về một số tiền không nhỏ.

Vạn sự khởi đầu nan, sau này tốc độ kiếm tiền của mọi người chắc chắn sẽ càng ngày càng tăng nhỉ?

Có lẽ tốc độ thăng cấp cũng sẽ nhanh hơn tưởng tượng của nàng cũng nên?

Hầy, hình như nàng rơi xuống đất chưa được bao lâu, cứ từ từ rồi sẽ tới, không vội làm gì!

Thịnh Quân suy nghĩ một lúc, không còn xoắn xuýt nữa, quay đầu nhìn những mặt hàng được mở khóa lần này.

Bởi vì chỉ tăng lên một một cấp nên lần này cũng chỉ mở khóa một món, là lẩu tự sôi. Mặc dù chỉ có một mặt hàng, nhưng lại có hai hương vị, lẩu cà chua và lẩu cay.

Vừa nhìn thấy tên món hàng, nước bọt của Thịnh Quân đã không tự giác tràn ra đầy miệng.

Lẩu tự sôi cấp tốc đương nhiên không được ngon như các tiệm lẩu vừa nấu vừa ăn ở hiện đại, nhưng đã lâu lắm rồi nàng chưa được thấy lẩu, cũng sắp quên mất hương vị của nó rồi!

Nguyên liệu của một nồi lẩu vô cùng phong phú, có món mặn món chay, đồ mặn thì có các món như thịt bò cuốn, tôm viên, lá sách bò, đồ ăn chay thì có các món như khoai tây thái lát, miến thủy tinh, táo bẹ, rau diếp... Tổng có có tới mười mấy nguyên liệu, số lượng mỗi nguyên liệu cũng không ít.

Sau khi đánh giá sơ qua về giá cả, một phần lớn có thịt có rau, trọng lượng gấp hai, gấp ba lẩu tự sôi thông thường, đủ cho hai người ăn. Thịnh Quân tham khảo giá cả của lẩu tự sôi ở hiện đại, dựa vào trọng lượng để tính toán giá cả, thiết lập giá năm mươi đồng một phần.

Chương 153: Chương 153

Thịnh Quân nhanh chóng bày hàng hóa lên kệ, rồi không chờ kịp mà mở một hộp lẩu cay ra ăn.

Lẩu tự sôi của hệ thống ngoại trừ túi tự sôi còn có thêm hai túi nước. Trước tiên nàng đổ thêm nước vào túi tự sôi, chuẩn bị xong thì mở túi nguyên liệu nấu ăn đổ vào trong hộp.

Không bao lâu sau, lẩu tự sôi đã sôi, bọt nước kêu lên ùng ục, mùi hương mê người lan tỏa khắp nơi.

Thịnh Quân chấm dưa, quả quyết ăn lá sách bò trước, lá sách bò thơm thơm giòn giòn là món yêu thích của nàng.

Chất lượng sản phẩm của hệ thống vẫn khiến người ta hài lòng như trước. Mặc dù là thức ăn nhanh nhưng hương vị không khác gì mấy so với đồ ăn tươi mới, lá sách bò cho vào miệng vẫn còn vị giòn, dễ dàng bị cắn ra thành miếng nhỏ, nuốt xuống. Thịnh Quân không nhìn được thâm cảm thán: Quả nhiên, lẩu là mỹ thực tuyệt vời hoàn toàn không gì thay thế được!

Thịnh Quân vừa ăn như gió cuốn vừa suy nghĩ đến nhóm người vừa mới cho nàng năm lượng bạc, giúp nàng có điểm năng lượng kích xù để tiêu xài, hẳn là có thể mua vài nồi lẩu về ăn.

Lẩu tự sôi kiểu này, nếu so về giá thì nó không phải sự lựa chọn để lấp đầy bụng, nhưng mà, có nó thì cũng có nghĩa những người cổ đại này có thể vừa dùng cơm vừa hưởng thụ thêm một

chút, đây cũng xem như một trải nghiệm lớn, nâng cao chất lượng cuộc sống.

Thịnh Quân đang vui vẻ ăn lẩu.

Ở phía đối diện, nhóm người rất nhanh đã chú ý pháp quang của Phương Tiên Nhi đã tăng lên, còn là hai cái.

Lý Phát Tông vươn tay ra, chạm vào cả hai phím đang sáng lên, bọn họ nghe thấy âm thanh rầm rầm chắc nịch rơi xuống, tiếng động vang lên liên tiếp từng bốn, năm lần.

Nếu chỉ nghe âm thanh thì nó khá tương tự với trái cây đóng hộp lần trước?

Hắn ta nhanh chóng cúi người, lấy một dụng cụ bằng gốm có tạo hình kỳ lạ từ trong rương chúc phúc.

Nửa phần trên của dụng cụ này trông giống như một cái chén lớn, xung quanh có một vòng lõm xuống dưới, có thể bỏ đồ vào trong, ở giữa là một vật thể hình trụ đứng rỗng ruột, thành hộp rất mỏng, trên hẹp dưới rộng.

Nửa dưới của dụng cụ cũng là một hình trụ đứng khép kín, trên hẹp dưới rộng, đường kính đỉnh trụ lớn bằng đáy chén lớn. Có một cái lỗ nhỏ tròn hình vòm mở ra ở vị trí nối tiếp giữa mặt bên và đáy, nhìn từ lỗ này vào trong có thể nhìn thấy bên trong hình trụ đứng này trống rỗng.

“Đây là cái chén hay là cái nồi?” Tảo Nhi tò mò hỏi.

Lý Phát Tông lắc đầu, hắn ta cũng chưa từng nhìn thấy thứ này.

Hắn ta nghĩ bên trong vẫn còn đồ thể là lại cúi người xuống, lôi ra một hộp đồ gốm y chang và hai cái hộp gỗ nặng chịch.

Ngoại hình của hộp gỗ này trông rất giống bánh quy nhưng màu sắc đậm hơn một chút.

Khi mở nắp hộp ra, bên trong đều là chất béo cô đặc dùng để nấu ăn, từng khối từng khối nhỏ xếp thành hàng.

Hình như là mỡ heo, nhưng trong đó còn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn khác, trông rất mới mẻ, bọn họ chưa từng thấy qua.

Người trong thôn tò mò vây quanh nhìn mấy món này một lúc lâu.

Thịnh Quân cũng tập trung nhìn theo bọn họ, sau đó phát hiện ra hệ thống lại lên lút đổi bao bì bên ngoài của đồ ăn rồi.

Hộp đóng gói bằng nhựa được thay thế bằng nồi than nhỏ bằng gốm, nguyên liệu của nồi lẩu vốn được đóng gói bằng hút chân không giờ đã thay đổi thành từng viên cốt thả lẩu, đóng gói trong hộp.

Thịnh Quân kiểm tra hạn sử dụng của sản phẩm, phát hiện có thể bảo quản được ba tháng.

Chắc chắn hệ thống có một vài công nghệ cao nào đó mới có thể đảm bảo thức ăn trong không gian bịt kín như thế lại có thể giữ lâu được như vậy.

Nhưng thứ quan trọng nhất của lẩu tự sôi là gói tự sôi... Món đồ trước mắt chỉ có thể coi là lẩu ăn liền, tuyệt đối không dính dáng gì tới tự sôi.

Thậm chí còn cần những người cổ đại này tự nấu sôi lên để ăn.

Hầy, nàng còn tưởng gói tự sôi sẽ xuất hiện giống như hình dạng trước đó của Noãn Bảo Bảo vậy, nếu là như thế, viên cốt lẩu thì phải nấu lên còn Noãn Bảo Bảo có thể trực tiếp sử dụng được.

Đáng tiếc là mọi người ở đây không được tận hưởng điều này.

Sau khi quan sát xong, Thịnh Quân thấy đám người Lý Phát Tông vẫn còn đang nghiên cứu món hàng, nàng giải thích sơ qua cho bọn họ về cách sử dụng nồi và nguyên liệu nấu ăn:

“Trong tay mọi người là nồi nấu than, trong hộp gỗ đều là viên đồ ăn đã được xử lý rồi. Trước tiên mọi người cho các viên đồ ăn vào trong nồi, thêm nước, rồi lại bỏ ít than ở chỗ bỏ than bên dưới nồi, nấu sôi là có thể ăn được rồi...”

Thịnh Quân vừa nói xong thì vỗ vỗ đầu mình một chút.

Dù sao cũng không có chức năng tự làm nóng, đều cần phải nấu rồi mới ăn, vậy có hay không có cái nồi than này khác nhau chỗ nào đâu?

Những người cổ đại này có thể nấu mì ăn liền và cháo ăn liền, cho nước cốt lẩu vào là được rồi, còn thuận tiện hơn nữa.

Chương 154: Chương 154

Thịnh Quân lập tức lên tiếng chấp vạ thêm: “Đương nhiên, mọi người cũng có thể không dùng nồi lẩu than mà trực tiếp bỏ viên cốt lẩu vào nồi, nấu sôi rồi ăn cũng không sao cả...”

Mọi người nghe xong, vẻ mặt ai nấy đều ngạc nhiên, bọn họ đứng xung quanh quan sát viên cốt lẩu, sau đó mới cẩn thận nhìn qua nồi lẩu than.

Tảo Nhi nhin không được nói: “Hóa ra đây là một cái nồi, hình dáng đơn giản, rất thích hợp mang theo ra ngoài, vậy thì khi nấu cơm ở ngoài không cần phải bày nhiều nồi. Nhưng mà, cần phải đốt than mới dùng được... Đúng rồi, có thể dùng củ nhóm lửa, khéo léo bỏ củ vào trong lỗ hổng đó chắc là được thôi.”

Thu Nương cũng thở dài: “Đáng tiếc than quý giá quá, chúng ta chắc chắn không dùng được. Lúc ta còn ở Trương gia có thấy lão gia và phu nhân dùng than, đúng là rất thần kì, nó không giống như dùng củ đốt lửa, kiểu gì cũng sẽ có khói đen, mùi khó chịu lại còn đốt đen cả mắt.”

Thịnh Quân nghe xong mới biết hóa ra nhóm Tảo Nhi còn chưa từng được dùng than củi.

Nàng nhớ mấy thứ như than củi xuất hiện từ rất sớm... À, Thu Nương nói đã từng thấy người khác dùng rồi, còn nói than củi

rất quý, thời này chắc chắn đã có nhưng bọn họ không dùng được mà thôi.

Thịnh Quân cẩn thận suy nghĩ một lúc, cảm thấy trường hợp này cũng giống như đậu hũ vậy. Ở triều đại này, chỉ có một vài người được đốt than, còn nếu muốn bán than để kiếm sống thì dân chúng bình thường không nắm giữ kỹ thuật sản xuất than.

Thịnh Quân nghĩ thế cảm thấy tri thức đúng là tiền tài quý báu nhất, mà nàng lại có một kho báu đồ sộ, có thể cung cấp đủ các kiểu lý luận và kỹ thuật cho mọi người.

Than củi lúc này cũng là một loại như thế.

Thịnh Quân nhanh chóng kiểm tra tài liệu.

Nung than củi là cách làm tốt nhất, đương nhiên phải dựng một lò hầm than củi chính thức. Dù sao đây cũng là vật phẩm tiêu dùng thiết yếu cho cuộc sống, xây lò hầm than củi sẽ không lãng phí, đám Tảo Nhi có thể đào một cái lò hầm than củi bằng bùn đất truyền thống.

Nhưng xây thứ này tương đối khó khăn, bây giờ chắc chắn không thể làm kịp. Không vấn đề gì, muốn nhanh chóng có thể sử dụng than củi còn có một vài phương pháp đơn giản hơn vẫn khá có ít.

Thịnh Quân nói: “Mọi người có thể dùng một ít bùn đất đắp thành vòng tròn giống như cái giếng, bên trong xếp chồng củi tốt, dùng rơm rạ nhóm lửa, sau đó lại dùng bùn đắp lên trên, bên dưới chọc một vài lỗ thoát khí, tới khi khói bốc tới độ nhất định, sức nóng vừa đủ, cháy âm ỉ khoảng một đêm là có thể tạo ra một ít than củi.”

Gỗ được dùng để nung than củi cũng có nhiều lưu ý, mỗi loại gỗ dùng để nung than củi có thời gian đốt và chờ khác nhau rất

nhiều, tốt nhất nên dùng gỗ của cây ăn quả lớn hoặc là gỗ cây sồi để nung.

Hơn nữa dùng gỗ nung than củi cũng có thất thoát, tính chất khác nhau thì mức độ thất thoát cũng khác biệt. Tính bình quân thì khoảng bốn đến năm cân gỗ có thể nung ra một cân than. Nghe thì có vẻ lãng phí, nhưng than củi hoàn hảo khi đốt sẽ không có khói, bắt lửa tốt hơn nhiều so với củi, độ nóng cao hơn, còn có thể dùng để luyện kim.

Trừ việc dó ra, than củi còn có rất nhiều công dụng, ví dụ như lọc nước loại bỏ tạp chất, hơn nữa còn có thể bổ sung một vài chất hóa học cho phân bón, tính tổng hợp vô cùng cao so với giá cả.

Thịnh Quân nói những chuyện này cho mọi người biết, bọn họ nghe một lúc thì bắt đầu động lòng.

Vào những ngày mùa đông rét lạnh, hơn phân nửa thời gian bọn họ đều ở trong hang làm mèo ngủ đông.

Bọn họ nhóm đồng lửa, sưởi ấm, nấu cơm đều sẽ có khói, cho dù trong hang có lỗ thông gió thì nhất định vẫn phải mở hé cửa, nếu không khi củi cháy, khói mù mịt khiến cả người đen thui.

Nhưng nếu có than củi thì không cần phải mở cửa, quan trọng là sau này chỉ cần có khe hở thông gió bình thường là đủ, như vậy có thể ấm áp hơn nhiều, hoàn cảnh sống cũng thoải mái dễ chịu hơn.

Thêm vào đó, một khi có than củi, bọn họ ra ngoài tìm đồ ăn thức uống có thể mang theo than củi và cái nồi này, việc nấu cơm ngoài thiên nhiên cũng dễ dàng hơn.

Nó có thể cháy lâu lại còn có nhiều tác dụng, đồ tốt như vậy nhất định phải làm. Thêm vào đó kích thước của nó nhỏ hơn so

với củi, cũng dễ dự trữ hơn, bọn họ có thể làm nhiều than củi một chút.

Nói là làm, tối nay trước tiên bọn họ chất đồng than ở đó, từ mai bắt đầu theo phương pháp Phương Tiên Nhi chỉ, dựng một cái lò hầm than củi bằng bùn đất lớn một chút, chuyên dùng để nung than!

Nhưng trước khi bắt tay vào làm than thì những món đồ lấy từ chỗ Phương Tiên Nhi vẫn còn chưa cầm hết.

Chương 155: Chương 155

Bên phía Thịnh Quân cũng đang suy nghĩ chuyện thôn dân cầm đồ về thế nào.

Giá trị năng lượng lần này thật sự rất nhiều, tới năm ngàn điểm, nếu đổi toàn bộ chỗ điểm này thành lương khô thì cũng phải mấy trăm hộp.

Cho dù thôn dân lấy thêm bánh quy, trong hang cũng không có chỗ để trữ. Số lượng hàng tồn trước mắt hẳn là có thể dùng cả nửa năm, hơn nữa thôn dân cũng không thể ăn bánh quy mỗi ngày, hạn sử dụng lương khô của nàng cũng khoảng nửa năm, nếu nhiều hơn thì không đảm bảo sử dụng.

Thịnh Quân ngẫm nghĩ rồi thân thiết đề nghị mọi người có thể lấy thêm vài hộp lẩu cùng với vài món ăn tương tự như đào vàng đóng hộp, lấy ít lương khô về.

Lần này viên nước cốt lẩu về thì có thể cất giữ được ba tháng, toàn bộ mùa đông đều có thể ăn thịt, ngấm lại cũng thấy rất vui vẻ.

Hơn nữa mua hộp lẩu còn có cả nồi lẩu than bằng gốm, không phải có lời lắm sao!

Thôn dân đều nghe lời Phương Tiên Nhi, tất nhiên bọn họ lấy rất nhiều hộp lẩu về, phần còn lại chọn mỗi mặt hàng một ít, cho dù giá cả hộp lẩu đắt một chút, nhưng vẫn là một số lượng lớn. Thôn dân chạy tới chạy lui giống như con chuột, rốt cuộc cũng vận chuyển xong hàng hóa.

Khi người cuối cùng cảm ơn Phương Tiên Nhi xong, đoàn người không vội vã về nhà mà dự tính trước tiên chuẩn bị than củi trước đã.

Bọn họ tìm hai khu đất trống ở trước chỗ Phương Tiên Nhi, đồng tâm hiệp lực, người thì đào bùn đào đất, người vận chuyển củi, người thì đốt lửa, rất nhanh đã hình thành hai đồng nhỏ. Sau khi Phương Tiên Nhi xem cấu tạo xong, gật đầu, bọn họ dùng bùn lấp kín lại rồi để lửa chậm rãi âm ỉ đốt củi.

Bên này Thịnh Quân so sánh với hình ảnh trong video, quan sát một lát tình hình khói bay ra từ hai đồng củi đang đốt, sức nóng của lửa có vẻ không vấn đề gì, ngày mai có thể nung thành than rồi.

Thôn dân làm xong hết thì cũng an tâm quay về hang tính ăn cơm.

Vừa vặn lúc này bọn họ cũng mới lấy viên cốt lẩu từ chỗ Phương Tiên Nhi, mọi người quyết định về nấu ăn thử.

Bởi vì lượng hàng lần này vô cùng phong phú, thôn dân bây giờ cũng không tản tiện như xưa, suy nghĩ dần dần chuyển từ nhét đầy bụng biến thành ăn no, ăn ngon.

Không biết có phải là nhờ ăn cơm đầy đủ hay không mà dạo gần đây không những cơ thể mọi người rắn chắc hơn, nhiệt độ cơ thể tăng lên mà ngay cả trí óc cũng trở nên linh hoạt hơn.

Từ đó có thể thấy ăn uống ngủ nghỉ đều là những chuyện quan trọng với con người.

Sau khi nhóm Tảo Nhi về trong hang, nhanh chóng xếp củi nhóm lửa, bên trên có thêm hai cái nồi, thêm vào đó hơn nửa bình nước. Nước sôi, bọn họ cho vào mỗi một nồi lẩu số loại viên cốt lẩu khác nhau, dựa theo số lượng cho vào thì đồ ăn chắc sẽ không quá nhạt.

Phương Tiên Nhi đã nói qua, trong viên cốt lẩu đã có hương liệu, không cần cho thêm gia vị của mì ăn liền.

Nước sôi lên sùng sục, viên cốt lẩu cũng theo đó nhanh chóng tan ra trong nồi.

Nồi bên trái là vị cay, nấu lên có màu sắc đỏ bùng, nhìn rất kích thích. Lúc đang nấu mọi người đã có thể ngửi được mùi cay gắt nhưng lại thơm mê người.

Hạnh Nhi bị sắc chịu không được phải chạy qua một bên hắt xì mấy cái, cô bé xoa xoa chớp mũi, chần chờ một chút rồi nói: “Tỷ, mì ăn liền lần trước cũng có vị cay, nhưng ngửi mùi biết ngay hai vị cay này khác nhau.”

Tảo Nhi gật đầu: “Đúng, nó không bị hăng như thế này.”

Nói đúng hơn thì mùi hương của mì ăn liền còn lâu mới kích thích được bằng hương vị trong nồi, hai món này vốn dĩ không thể so sánh với nhau.

Đương nhiên, hương vị của nồi lẩu này không hoàn toàn chỉ có vị cay mà còn là mùi hương rất bùng nổ, mùi thơm nhanh chóng xộc lên, rồi chiếm cứ toàn bộ không khí trong sơn động. Cho dù mọi người không chủ động ngửi thì hương thơm cũng sẽ tự động chui vào mũi, nước bọt vô thức ứa ra trong khoang miệng.

Không biết món này khi ăn vào miệng sẽ có hương vị thế nào?

Nàng ấy nhớ lại mùi vị của mì bò cay, lúc ăn đầu lưỡi sẽ cảm thấy có chút tê dại châm chích, Phương Tiên Nhi nói cảm giác đó chính là cay, gây ra bởi một loại quả có màu đỏ gọi là quả ớt.

Lúc này, vị cay trong nồi phải gấp mười lần như thế, chắc cũng bởi vì trong đó có rất nhiều ớt đúng không?

Mọi người tò mò vây quanh nồi lẩu nhìn thật kỹ.

Nước lẩu màu đỏ sôi ừng ực bốc khói, những nguyên liệu nấu ăn với đủ các màu sắc và hình dạng chìm nổi trong nồi, nhất thời không thể phân biệt rõ đó là gì.

Tảo Nhi nhìn chăm chăm nồi lẩu một chút rồi dời mắt qua nhìn nồi “lẩu cà chua” ở hướng khác.

Trước kia nàng ấy chưa từng nghe nói tới cà chua. Sau khi hỏi thăm Phương Tiên Nhi nàng ấy mới biết đó là một loại quả nhưng thiên về kiểu rau trồng, quả này lúc ăn sống sẽ có cảm giác chua, nhưng khi chế biến thành đồ ăn lại rất ngon miệng.

Chương 156: Chương 156

Bây giờ khi Tảo Nhi ghé lại gần ngửi thử, nàng ấy không ngửi được mùi nào rất chua, mà chỉ có hương thơm mê người khiến nàng ấy muốn ăn thử.

Nàng ấy nhìn vào nước lẩu trong nồi, cũng có vẻ đậm đà, thiên về màu đỏ nhưng lại dịu hơn gấp trăm lần so với quả ớt, trông giống như màu sắc của mặt trời khi lặn xuống, mất đi ánh sáng chói lóa rực rỡ.

Bây giờ cả hai nồi lẩu đều ăn được rồi.

Mọi người không hện mà gắp cùng ném thử hương vị trông có vẻ dịu hơn, cũng chính là lẩu cà chua.

Bọn họ khuấy trong nồi một chút thì đã có vô số nguyên liệu nổi lên, đỏ đỏ xanh xanh, có thịt có rau, thế này xem ra lẩu là một món ăn có đủ hết mọi thứ, chỉ nhìn thôi đã đủ khiến người ta cảm thấy thỏa mãn.

Đại Ngưu phụ trách chia đồ ăn cho mọi người, lần này hắn ta không dùng thìa mà dùng một đôi đũa hơi dài để gắp. Hắn ta lần lượt gắp cho mỗi người có đủ hết những thứ trong nồi, chia đều đồ ăn.

Như thế, cho dù mỗi một loại đồ ăn chỉ có một ít nhưng lại xếp chồng trong chén gỗ trông rất nổi bật.

Chỉ có thể nói phần đồ ăn trong nồi rất phong phú, chỉ thịt không thôi đã có mấy loại, có dày trơn mềm, có mỏng như cánh ve, mỗi một món đều khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Mọi người nhìn đồ ăn trong chén, cảm nhận được mùi thơm đặc biệt của lẩu cà chua rồi không hẹn mà gặp cùng nhau nuốt nước bọt.

Nếu mị lực của Phương Tiên Nhi đến từ bản thân nàng, dẫn dắt trái tim và linh hồn của mọi người. Vậy khi nàng tặng những đồ ăn này cho bọn họ thì đã buộc chặt dạ dày của bọn họ rồi.

Rốt cuộc cũng bắt đầu ăn được rồi!

Tảo Nhi cầm lấy chén, tính để lại thịt ăn sau cùng.

Nàng ấy kẹp một mảnh đồ ăn màu vàng óng, món này có vẻ đã bị hâm nát, lúc nàng ấy gấp lên nó đã có dấu hiệu bị vỡ ra.

Tảo Nhi cắn nhẹ một cái đã ngay lập tức cảm nhận được cảm giác mềm mịn như cát.

Chỉ mới cắn hai cái mà miếng ăn đã nát ra giống như bụn.

Cảm giác có chút giống củ nâu được mài ra rồi hấp chín, nhưng lại không có vị ngọt gò, chỉ cảm thấy mềm mịn ăn rất ngon, bên ngoài của nó bị hỗn hợp nước lẩu cà chua bọc lấy, hòa quyện vào nhau, thật sự khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được!

Tảo Nhi tởm mĩ thưởng thức đồ ăn trong miệng xong, nàng ấy lại tự mình nghiền ngẫm một chút rồi mới lưu luyến không rời gấp một miếng khác cho vào miệng.

Đây cũng là đồ ăn được cắt sợi, nhưng mà nhỏ hơn món lúc nãy.

Nó có hình tròn đẹp, toàn thân trong suốt xanh biếc, còn có mấy sợi vân trắng không thấy được.

Khi cho vào trong miệng cắn một cái sẽ cảm thấy mọng nước, trơn trượt, lúc nàng ấy nhìn thấy món này trong đầu đã nghĩ rằng nó sẽ có hương vị khác.

Tảo Nhi nuốt xuống, rồi lại gấp một miếng nấm mèo. Bọn họ không lạ lắm gì với nấm mèo, mấy loại này đều bị bọn họ quy về là nấm, trước đó bọn họ cũng đã từng hái, đúng ra thì là Phương Tiên Nhi nói cho bọn họ biết.

Nấm mèo này hơi khác với nấm bọn họ hái trước đó, lúc mới ăn thì không được mềm cho lắm mà có vẻ giòn, bên trong rất dẻo, mùi vị tương đối đặc biệt.

Tảo Nhi lại gấp thêm vài thứ, càng ăn càng cảm thán sợ hãi.

Không ngờ trên đời này lại có nhiều vị khác biệt như thế, nhiều món ngon vô đối thế này sao?

Tất cả đều là sơn hào hải vị!

Không có món nào là nàng ấy không thích cả!

Tảo Nhi đã ăn xong tất cả đồ ăn, trong chén chỉ còn lại thịt.

Nàng ấy thành kính gấp một miếng thịt, thổi thổi, cho vào miệng, cái miệng nhỏ nhấm nháp, miệng vừa khép lại mắt đã trợn tròn!

Cái này quá xá là mềm!

Thật sự là thịt à?

Khi ăn vào miệng không hề cảm thấy tanh, lúc nhai cũng không cần tốn sức. Miếng thịt trong miệng rất mềm, gần như đã loại bỏ

tất cả những mùi gây ảnh hưởng tới vị giác, chỉ còn lại những gì thơm ngon nhất.

Tổ tiên ơi, rốt cuộc bọn họ đã tích bao nhiêu công đức mới có thể gặp được Phương Tiên Nhi, mới có thể ăn được đồ ăn ngon thế này, rốt cuộc bọn họ đã làm bao nhiêu việc thiện mới có thể thưởng thức mỹ thực ngon miệng phong phú thế này chứ?

Chắc là bọn họ đang hưởng phúc khí sớm, tới đời sau lại phải làm trâu làm ngựa cho người ta mới có thể bù đắp lại phần may mắn này?

Mọi người đều đang cầm chén, quý trọng ăn đồ ăn trong chén, trong mắt không hiểu sao ẩm ướt chua xót.

Thật ra bọn họ đã được ăn không ít đồ tốt rồi, thế nhưng vì sao mỗi lần được ăn một bữa lạ miệng, thơm ngon bọn họ đều xúc động không ngừng thế này.

Thật sự quá hạnh phúc!

Chương 157: Chương 157

Sau khi ăn xong nồi cà chua, mọi người quay sang nhìn nguyên liệu trong nồi lẩu cay.

Nhớ đến mùi thơm vô cùng nồng nàn vừa nãy, ai nấy đều mong chờ món lẩu cay này.

Nồi nước đã sôi lên sùng sục, một lớp váng dầu nổi lên trên bề mặt, dường như trong đây có rất nhiều mỡ heo hỏi sao nồi lẩu cay này lại có mùi hương cực kỳ đặc biệt.

Ngay sau đó, Đại Ngưu làm theo cách lúc trước và bắt đầu gấp rau cho mọi người, tuy nhiên lần này hẳn ta chỉ gấp cho người lớn chứ không gấp cho trẻ con.

Không phải vì có vấn đề gì, mà vì Phương Tiên Nhi đã nói vị cay rất k.ích th.ích, cơ thể của trẻ con không giống như người lớn, khả năng cao sẽ không chịu nổi, tốt nhất là không nên ăn.

Không chỉ trẻ em mà cả người già và người có dạ dày yếu cũng không nên ăn. Với nhóm người này thì ăn cà chua sẽ tốt hơn.

Sau khi chia xong đồ ăn cho những người có thể ăn cay, mọi người đều không thể chờ đợi thêm mà bắt đầu động đũa.

Gắp một miếng thức ăn, thổi vài cái, đợi đến khi đồ ăn không còn quá nóng thì nuốt nước miếng cho vào miệng.

Ăn miếng đầu tiên, cảm giác rõ ràng nhất của mọi người là loại ớt này thật sự không thể so sánh được với những gói mì ăn liền trước đó!

Cắn miếng thứ hai, đầu lưỡi bắt đầu trở nên nóng ran và tê dại.

Từng người từng người một, cho dù bình thường có ăn cay giỏi đến mức nào thì bây giờ chỉ có thể hút thở vào miệng.

Cảm giác như nuốt một ngọn lửa, bị thiêu đốt từ thực quản đến tận tim, khiến m.á.u sôi trào.

Họ không biết môi của mình có bị bỏng không vì họ cảm thấy nó đang sưng lên và cực kỳ đau rát.

Tuy nhiên, vị cay ngon đến mức không ai đặt bát xuống!

Cùng lắm cũng chỉ cầm ly nước lên uống hai ngụm rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Ăn xong một miếng lại muốn ăn thêm miếng nữa.

Một số người bắt đầu tự hỏi không biết tâm lý của mình có bình thường không mà tự dừng lại thích bị tra tấn.

Mặc dù nó cay đến chảy nước mắt nhưng họ vẫn không thể ngừng ăn nó, họ vẫn muốn tiếp tục trải nghiệm vị cay và cảm giác đau đớn này.

Hạnh Nhi vô cùng tò mò khi thấy người lớn cư xử như vậy nên đã xin Tảo Nhi cho mình nếm thử một miếng mộc nhĩ trong lẩu cay.

Tảo Nhi đút cho cô bé một miếng nhỏ.

Hạnh Nhi lập tức há miệng một cách đầy mong đợi.

Vừa cắn đứt một góc mộc nhĩ, cô bé đã cau mày, nheo mắt, lè lưỡi như cún con, rồi hét lên rằng nó quá cay và liên tục dùng tay quạt vào miệng như thể điều này sẽ giúp cô bé thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô bé không còn đủ can đảm để ăn nốt miếng mộc nhĩ còn lại.

Điều này cũng làm cho những đứa trẻ khác bình tĩnh lại, ý định tiến lên để xin xỏ cũng biến mất.

Cả đám ngoan ngoãn cầm bát đi ăn nồi cà chua.

Người lớn nhìn thấy vậy cũng cảm thấy rất buồn cười, hành động trong miệng không hề ngừng lại, nồi lẩu dường như càng thơm ngon hơn.

Do nấu hơi lâu nên nước đã bắt đầu cạn, Đại Ngưu đổ thêm một ít nước vào hai nồi.

Điều kỳ lạ là sau khi cho nước vào nồi và đun sôi lại, hương vị không hề nhạt đi mà vẫn thơm và cay.

Khi ăn lẩu cay, mọi người đều cảm thấy nước lẩu này như có một loại năng lượng bí ẩn nào đấy.

Chỉ cần ăn vài miếng, họ sẽ đổ mồ hôi đầm đìa khi vị cay lan tỏa.

Đại Ngưu ăn được một lúc thì cảm thấy quá nóng, đành cởi áo ngoài ra.

Hắn ta bị cay đến mức mặt đỏ bừng, cổ cứng ngắc, vừa ăn vừa thở ra hơi nóng, không khỏi thở dài nói:

"Hỏi sao món này được gọi là lẩu, cứ như đốt lửa ở trong nồi vậy! Chỉ cần ăn một miếng vào mùa đông là đã có thể để dành hai cục than củi sưởi ấm rồi!"

Những người khác cũng đồng tình với quan điểm của hắn ta.

Sau khi cảm thán về độ cay của nồi lẩu, mọi người lại chuyển sự chú ý về hương vị của nó.

Giả sử ở nồi cà chua, họ có thể nếm được hương vị nguyên bản của nguyên liệu và vị chua ngọt của nước canh cà chua.

Vậy thì món lẩu cay này là một bữa tiệc cay thuần túy.

Thức ăn nấu trong đó đều có vị cay và thơm.

Khi ăn, lưỡi của bị kích thích bởi vị cay và trở nên tê dại.

Họ chỉ có thể cảm nhận được kết cấu của các nguyên liệu.

Giống như thứ trong miệng, dù nó giòn, dẻo hay mềm, họ đều có thể cảm nhận rõ ràng qua từng lần nhai.

Nhưng họ không còn cảm nhận được hương vị ban đầu của những nguyên liệu trong này nữa.

Có hàng vạn cảm xúc, nhưng cuối cùng chỉ còn lại vị thơm cay, khiến người ta càng ăn càng sảng khoái!

Mọi người đều ăn một cách trân trọng và từ từ để thưởng thức. Đáng tiếc, bữa cơm dù ngon đến mấy thì cũng đến lúc kết thúc.

Tiếng bát đũa va chạm dần dần biến mất, tất cả thịt và rau đều được gắp hết.

Chương 158: Chương 158

Sau khi nhìn ngắm tàn cuộc, người phụ trách việc nấu cơm bắt đầu có vài ý tưởng trong đầu.

Chẳng hạn như họ có thể để dành nước lấu để nấu cho bữa sau.

Còn nước của nồi cà chua thì chỉ đủ cho người già và trẻ em, nên phần còn lại sẽ được chia thành canh.

Mỗi người cầm một bát canh trong tay.

Khi uống canh cà chua không, nó cũng có một hương vị khác.

Phải đến khi người cuối cùng đặt bát xuống, bữa lấu thịnh soạn mới chính thức kết thúc.

Mọi người đều vui vẻ sờ bụng, cảm thấy hài lòng hơn bao giờ hết.

Một số người thậm chí còn cảm thấy rằng họ đã tìm thấy nguyên liệu tình yêu đích thực của mình trong món lấu này.

Hoặc là chìm đắm vào hương vị này, hoặc bị mê muội bởi hương vị này.

Nghĩ đến món rau và thịt đã tấn công trái tim của mình, mọi người đều động lòng, họ rất muốn biết tên món ăn yêu thích của mình.

Sau khi dọn dẹp bộ đồ ăn, cả nhóm không nhịn được nữa, đi tới hỏi Phương Tiên Nhi chi tiết về món lẩu.

Tất nhiên Thịnh Quân rất nhiệt tình trả lời câu hỏi của họ, đồng thời cũng giải thích lý do sử dụng của từng nguyên liệu.

Khi nàng nói, mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Thái độ ngoan đạo không khác gì những người đang tập trung học tập.

Họ liên tục đọc theo trong đầu chỉ để ghi nhớ những cái tên được thốt ra từ miệng của Phương Tiên Nhi.

Khoai tây, khoai nưa, miến thủy tinh.

Lòng vịt, lá sách bò và tôm viên!

Nghe những cái tên này rồi đối chiếu với ký ức trong đầu, mọi người lại thấy thèm ăn.

Như thế những món ngon đó lại xếp hàng, bay vào miệng khiến họ vui vẻ trở lại.

Sau khi nghe giới thiệu tất cả các nguyên liệu, mọi người mới phát hiện những nguyên liệu trong nồi lẩu này, không có cái nào là làm nền cho cái nào cả, mỗi món đều nét độc đáo riêng.

Chẳng hạn như khoai tây.

Trước đó Phương Tiên Nhi đã nói rằng đây là loại lương thực có sản lượng lớn, có thể làm món chính vì nó tạo cảm giác no, nếu có cơ hội thì họ nên đi tìm.

Bây giờ nếm thử mới biết đúng là mỹ vị.

Phương Tiên Nhi cũng nói có rất nhiều cách để nấu khoai tây, luộc nó như nấu trong nồi lẩu hồi này là cách đơn giản nhất.

Điều này khiến họ tò mò không biết những cách nấu khác sẽ ngon đến mức nào, họ ước mình có thể biến ra thật nhiều khoai tây để được nếm thử các món ngon.

Sau khi thảo luận về món lẩu, mọi người lại trò chuyện thêm một lúc.

Họ nói về rất nhiều thứ.

Một vài người vẫn còn đắm chìm trong hương vị thơm ngon của món lẩu và không thể ngừng bày tỏ cảm xúc của mình sau khi ăn, cũng có người nói về chuyện chính.

Còn Đại Mao lúc này đang phải đối diện với sự lựa chọn khó khăn nhất của cuộc đời mình.

Bởi vì Đại Ngưu ca, vừa hỏi cậu nhóc một câu hỏi sâu sắc:

“Nếu chỉ được chọn một món để ăn, sau khi chọn xong không thể ăn món còn lại nữa thì đệ sẽ chọn bánh mì nếp cẩm hay lẩu?”

Đại Mao gãi gãi mặt, bối rối suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy rối, không thể đưa ra đáp án rõ ràng.

Đại ca của cậu nhóc đúng là kẻ xấu xa nhất trên đời, làm sao mà cậu nhóc có thể chọn được?

Phải biết rằng hai món này hoàn toàn khác nhau và cả hai đều là món ăn yêu thích của cậu nhóc.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng bản thân không bao giờ được ăn một trong hai món này nữa thôi là tim của cậu nhóc đã trở nên đau nhói rồi!

Cuối cùng, Đại Mao quyết định giả câm điếc, phớt lờ lời nói vô nghĩa của Đại Ngưu.

Thần lực của Phương Tiên Nhi rất mạnh, như núi như biển, nhất định có thể dễ dàng chống lại cái miệng quạ đen của đại ca.

Vì vậy, sẽ không bao giờ có một ngày như thế!

Sau khi bên này đùa giỡn xong, những thôn dân còn lại đều cảm thấy thoải mái và nhàn nhã khi trò chuyện.

Vào giờ phút này, mọi người đều nhất trí gác lại mọi chuyện vặt vãnh và những kế hoạch vô tận để nghiêm túc tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp này.

Một cơn gió nhẹ nhàng và mát mẻ làm dịu đi cái nóng do nồi lẩu mang lại.

Vàng trắng sáng và tròn, chiếu ánh sáng bạc xuống mặt đất.

Nhìn lên bầu trời với chiếc bụng no, tâm trạng của mọi người cũng giống như ánh sao trên đây, lập lòe lấp lánh.

Ngay cả một nam nhân nghiêm túc như Lưu Nhị Sơn cũng khẽ ngân nga một chút giai điệu một cách lạc nhịp.

Ngẩng đầu lên là có thể thấy những đồng than củi phía xa xa. Từ những khe hở thông gió trên gò đất, những làn khói mỏng nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Phương Tiên Nhi cho biết ngày mai sẽ dạy họ cách đào lò than, như vậy sau này họ sẽ có nhiều than hơn để sử dụng.

Họ lại cẩn thận suy nghĩ về cuộc sống sau này.

Vào mùa đông, họ có một nguồn lương thực dự trữ đầy đủ, có lửa để sưởi ấm, được ăn lẩu và thịt khô đã dự trữ, đêm đến lại nằm trong chăn bông ấm áp.

Mỗi ngày họ đều nghe Phương Tiên Nhi kể những câu chuyện thú vị hoặc nghe thư sinh giảng bài.

Nhóm người bạn họ, không phân biệt giới tính, già hay trẻ đều có cơ hội được học chữ.

Đúng rồi, bây giờ họ cũng đã tìm được cách mua hạt giống lương thực, cây giống và vật nuôi.

Khi có được hạt giống, họ sẽ gieo hạt vào mùa xuân, rồi nuôi vài con gà, vịt...

Liệu một cuộc sống tuyệt vời như vậy có thể thuộc về họ hay không?

Chương 159: Chương 159

Trước đây, mọi người đều có cảm giác mơ hồ rằng mình đang ngày càng trở nên tốt hơn.

Bây giờ, sau khi những chi tiết lần lượt được tiết lộ, mọi người đều rơi vào trạng thái hoảng hốt, cảm thấy cực kỳ không chân thật.

Rất khó để nói là vì món lẩu đã làm cho họ say, hay là vì cảm giác hạnh phúc mà đầu óc của mọi người đều trở nên mờ dần.

Trong đầu mọi người chỉ còn lại một suy nghĩ, cuộc sống ngày càng tốt hơn tất cả là nhờ tấm lòng từ bi của Phương Tiên Nhi!

-

Khi người dân Phương gia thôn vui vẻ ăn lẩu.

Ở huyện thành bên kia, cuối cùng Vi Thập Bát đã gặp được sư phụ của mình - Cảnh lão.

Cách đây không lâu, ông ấy vừa biết được công dụng của tinh dầu phong lữ từ Tảo Nhi nên lập tức mang đến thăm Cảnh lão.

Tuy nhiên, điều ông ấy không ngờ là Cảnh lão không có ở nhà, chỉ có sư nương và lão thái thái.

Vi Thập Bát hỏi người gác cổng, biết rằng tình trạng của lão thái thái thật sự không ổn, tình cờ Cảnh lão lại nhận được tin huyện thành lân cận có thần y nên đã vội vàng chạy đến đó ngay trong đêm.

Vi Thập Bát đành phải đưa tinh dầu phong lữ cho sư nương, nói rằng tinh dầu thực vật này rất tốt cho sức khỏe, rất thích hợp với người già, có thể đưa cho lão thái thái dùng.

Sư nương vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã nhớ.

Trước khi rời đi, Vi Thập Bát kiểm tra lại tình trạng của lão thái thái, phát hiện đúng là không ổn.

Bà cụ không chỉ thỉnh thoảng không nhận ra mọi người mà tính tình cũng rất bất ổn, lúc buồn, lúc giận, khiến cho cả nhà không ai được sống yên ổn.

Sư nương đứng bên cạnh không kiềm được nước mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lòng n.g.ự.c của Vi Thập Bát cũng bị nghiền lại.

Gác lại những lợi ích sang một bên, mối quan hệ của ông ấy với gia đình của sư phụ cũng cực kỳ sâu sắc.

Vào giờ phút này, ông ấy vô cùng hy vọng tinh dầu phong lữ sẽ có tác dụng, giúp cho bệnh não của lão thái thái trở nên tốt hơn, giúp gia đình sư phụ được thở phào nhẹ nhõm.

Vì không gặp được sư phụ nên sau khi thăm lão thái thái xong, Vi Thập Bát để lại tinh dầu phong lữ rồi chuẩn bị rời đi.

Khi ông ấy rời khỏi phủ, tình cờ gặp được sư huynh Minh Bắc đến thăm.

Minh Bắc khác với Vi Thập Bát - người có thân hình thô kệch, ông ta là một nam nhân trung niên có gương mặt hiền lành. Gương mặt tròn trĩnh, phúc hậu nhưng cơ thể lại gầy gò. Làn da của ông ta rất trắng, trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thật.

Nếu chỉ nhìn vào ngoại hình của hai người, Vi Thập Bát trông giống sư huynh hơn.

Nhưng nếu so sánh tuổi thật thì họ bằng tuổi nhau.

Do Minh Bắc vào thương đội sớm hơn Vi Thập Bát hai năm, trước đó đã nhận Cảnh lão là sư phụ nên trở thành sư huynh.

Hai người vừa gặp nhau ở cửa, Minh Bắc đã nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại không hề thay đổi, dùng giọng điệu ảm áp chào Vi Thập Bát: “Sư đệ, đệ cũng ở đây à?”

Vi Thập Bát có chút câu nệ: “Đúng vậy, sư huynh. Nhưng hôm nay sư phụ không có ở đây, chỉ có sư nương và lão thái thái thôi ạ.”

Minh Bắc nhẹ nhàng gật đầu: “Không sao đâu, huynh cũng định đến thăm lão thái thái.” Vừa nói vừa giơ đồ trong tay lên.

Nghe vậy, Vi Thập Bát cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ông ấy cảm thấy có gì đó rất khó chịu, cảm giác như bị sư huynh biến thành kẻ ác vậy.

Rũ bỏ những suy nghĩ buồn bực trong đầu, Vi Thập Bát nhìn món đồ trên tay Minh Bắc, nhận ra đó là mận và điểm tâm do thương đội mang về.

Lão thái thái thích ăn chua, thỉnh thoảng cũng ăn bánh ngọt.

Có vẻ những món này được mang đến cho bà cụ.

Không lãng phí thêm thời gian, ông ấy vội vàng tránh đường nói: "Sư huynh mau vào đi, đệ đi trước đây."

Hai người nhanh chóng nói lời tạm biệt.

Sau khi quay về nhà, Vi Thập Bát phải xử lý một số việc nhỏ trong thương đội.

Ngoài ra còn quá trình khai thác dầu trong làng cũng cần được chú ý, cực kỳ bận rộn.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Vi Thập Bát đến nhà sư phụ mấy lần nhưng đều không gặp được ông.

Tuy nhiên, sau khi nghe sư nương nói rằng đã cho lão thái thái sử dụng tinh dầu phong lý, ông ấy cẩn thận quan sát một lúc, phát hiện không biết có phải là ảo giác hay không nhưng hình như trí nhớ của lão thái thái đã minh mẫn hơn trước.

Ít nhất vào mấy lần ông ấy đến thăm, phần lớn thời gian bà cụ đều nhận ra ông ấy.

Ngày hôm nay, cuối cùng Vi Thập Bát cũng nhận được tin sư phụ sắp về nhà, vội vàng chạy tới, cuối cùng cũng nhìn thấy người.

Vừa vào cửa, ông ấy vội liếc nhìn xung quanh, phát hiện hôm nay Minh Bắc không đến.

Không suy nghĩ gì thêm, Vi Thập Bát bước nhanh đến chỗ Cảnh lão và hét lên: "Sư phụ!"

Chương 160: Chương 160

Trong nháy mắt, ông ấy phát hiện Cảnh lão đã hốc hác đi nhiều.

Có lẽ là do vội vàng lên đường, lại còn lo lắng cho lão thái thái nên đã suy nghĩ quá nhiều, thành ra rất mệt mỏi.

Ông ấy thở dài một hơi.

Vi Thập Bát không nhịn được nói: "Sư phụ, sao người không nói cho con biết việc đi tìm lang trung? Nếu để con đi thì người sẽ đỡ mệt rồi!"

Nghe vậy, Cảnh lão mỉm cười nói: "Chỉ là một chuyến đi ngắn thôi mà, sư phụ của con không vô dụng đến thế đâu. Hôm đó sau khi nhận được tin tức, ta lo lắng quá nên phải chạy ngay sang đó một chuyến mới yên tâm, nên không kịp nói với con."

Nghe vậy, Vi Thập Bát mới nhớ tới mục đích khiến sư phụ phải rời đi, liền hỏi: "Chuyện về thần y kia sao rồi ạ?"

Cảnh lão khẽ cau mày, nhưng cũng nhanh chóng giãn ra: "Hữu danh vô thực... nhưng cũng trong dự đoán của ta."

Vi Thập Bát lại thở dài.

Cảnh lão không khỏi lắc đầu cười nói: "Được rồi, đừng thở dài. Có lẽ nhờ ông trời thương xót mà sau khi ta quay về, tình trạng của mẹ ta đã tốt hơn, bà cụ đã có thể nhận ra ta!"

Nghe vậy, Vi Thập Bát khẽ giật mình.

Ngay cả sư phụ cũng nói như vậy, xem ra việc lão thái thái tốt lên không phải là ảo giác của ông ấy.

Vậy thì tinh dầu phong lửa thật sự có hiệu quả đúng không?

Vi Thập Bát do dự.

Ông ấy không biết có nên nói ra để sư phụ cảm thấy an tâm hơn hay không.

Đúng lúc này, một người hầu đột nhiên hoảng sợ chạy tới, hét lên với Cảnh lão: “Lão gia, không ổn rồi, lão phu nhân bên kia lại...”

Chưa kịp nói xong, Cảnh lão lập tức đứng dậy bước nhanh qua đó.

Vi Thập Bát cũng nuốt lời nói đang ở trên cổ họng xuống bụng, nhanh chóng đi theo.

Hai người lần lượt đi đến trước cửa phòng của lão thái thái, từ xa đã nghe thấy những âm thanh ồn ào.

Cánh cửa đang hé mở.

Một lúc sau, một vài chiếc đĩa bị ném ra.

Đĩa và điểm tâm vỡ vụn trên mặt đất, phát ra âm thanh răng rắc. Những quả mận rơi tứ tung, có hai quả còn lăn đến trước chân của họ.

Họ vẫn có thể nghe thấy một vài tiếng chửi mắng như “thằng bất hiếu” phát ra từ bên trong.

Chẳng mấy chốc, đã nghe thấy sư nương nhẹ nhàng xoa dịu cảm xúc của bà cụ.

Cảnh lão đột nhiên dừng lại, không tiến thêm bước nào nữa, im lặng đứng yên tại chỗ, hóa thành một pho tượng.

Một lúc lâu sau, ông đột nhiên quay lưng về phía Vi Thập Bát, hỏi:

“Thập Bát, con nói xem, có phải do ta quanh năm lang thang xa nhà, bỏ bê gia đình nên mới khiến cho bệnh tình của mẹ ta càng ngày càng nặng hơn không?”

Vi Thập Bát không nghĩ như vậy.

Nhưng ông ấy không nói gì, chỉ im lặng lắc đầu.

Ông ấy biết rằng sư phụ chỉ hỏi như vậy thôi chứ không hề muốn nhận được bất kỳ câu trả lời nào từ ông ấy. Trong hoàn cảnh như vậy, dù ông ấy có nói gì, sư phụ cũng sẽ không nghe.

Nghĩ lại thì lão thái thái đã mắc bệnh não này được ba đến bốn năm rồi.

Ban đầu mọi thứ đều ổn, lâu lâu bà cụ mới quên thôi. Sau đó mọi chuyện bắt đầu trở nên tồi tệ hơn, bà cụ thường xuyên không nhận ra người thân của mình nữa. Hơn nữa, tâm trạng của bà cụ cũng mất kiểm soát, lúc thì cáu kỉnh, lúc lại buồn bã.

Hồi nãy ông ấy còn tưởng lão thái thái đã khá hơn.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng như này, lại nghe sư phụ nói vậy, Vi Thập Bát không dám đảm bảo tinh dầu phong lữ sẽ có tác dụng.

Ông ấy im lặng ở lại với sư phụ một thời gian dài.

Cho đến khi rời đi, ông ấy cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Sau khi rời khỏi Cảnh gia, Vi Thập Bát cau mày, lên xe bò đi về phía thôn.

Trùng hợp là nhóm người Tảo Nhi cũng đang ở đây.

Nghĩ tới mối quan hệ hợp tác mật thiết của hai bên, Vi Thập Bát giải thích ngắn gọn về tình huống của bên mình.

Nghe nói tình dầu phong lửa có tác dụng nhưng tình trạng của lão thái thái vẫn không ổn, mọi người đều rất lo lắng.

Tảo Nhi không nhịn được nói: "Xem ra bệnh não của lão thái thái tương đối phức tạp, một mặt bà cụ sẽ quên hết người và vật, mặt khác sẽ quấy rầy cảm xúc của bà cụ."

Đại Ngưu cũng gật đầu: "Đúng vậy, trong trường hợp này, cho dù tình dầu phong lửa có tác dụng thì cũng cần nhiều thời gian hơn mới tốt lên được."

Mọi người cũng nói vài câu.

Thu Nương đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nói: "Ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn, theo lời của Vi thúc, bệnh của lão thái thái chuyển xấu quá nhanh..."

Vi Thập Bát cũng gật đầu: "Đúng vậy, sư phụ đã tìm rất nhiều lang trung, có người cũng nói như vậy. Đúng là cũng có người mắc bệnh về não, nhưng chưa có ai lại chuyển xấu chỉ trong vòng vài năm nhanh như lão thái thái."

Cho nên sư phụ mới tự trách mình như thế, cho rằng mình là nguyên nhân lớn nhất.

Những người khác thì không nghĩ như vậy, nhưng lại không tìm ra vấn đề, chỉ có thể cho là xui xẻo.

Thu Nương gật đầu, trầm ngâm, không nói thêm gì nữa.

Tảo Nhi và những người khác nói ngắn gọn vài câu, rồi rời đi.

Nhóm người nhanh chóng quay lại trong núi, đi về nơi ở của mình.

Chương 161: Chương 161

Tảo Nhi vừa đi vừa xua tay trước mặt Thu Nương: "Người đang nghĩ gì vậy, sao vừa rồi không nói gì?"

Thu Nương tỉnh táo lại, đáp: "Ta mới nhớ ra, lúc ta đang học y với sư phụ, người từng nói với ta một câu."

"Người nói, sẽ có nhiều nguyên nhân dẫn đến bệnh của một người. Ta đang nghĩ, trong chuyện của lão thái thái, không biết có ẩn tình gì hay không?"

Tảo Nhi suy nghĩ một chút: "Cũng có thể. Hồi nãy Vi thúc cũng nói, sư phụ của mình luôn cảm thấy lý do khiến bệnh của bà cụ trở nặng là do ông không có nhà. Mặc dù đây không phải là lý do gây bệnh, nhưng có thể đang có một lý do tiềm ẩn nào đó khác."

Đại Ngưu nghe xong cũng xen vào: "Ta nghĩ, chúng ta thử hỏi Phương Tiên Nhi xem sao, hỏi về bệnh nào ấy. Nếu hiểu rõ hơn về bệnh này, chúng ta có thể tìm ra cách để gỡ rối."

Mọi người đều đồng tình với suy nghĩ này.

Vừa quay về hang, nhóm người lập tức đi đến chỗ Thịnh Quân.

Thu Nương kể lại chi tiết về sự việc và nói thêm suy đoán của họ.

Sau khi nghe điều này, Thịnh Quân đã kiểm tra thông tin và cảm thấy tình trạng của lão thái thái hơi giống bệnh Alzheimer.

Nhắc mới nhớ, căn bệnh này không quá phổ biến ở thời cổ đại.

Vì là bệnh thường gặp ở người già, người trẻ ít mắc bệnh.

Độ tuổi mắc bệnh thường là từ 60 tuổi trở lên, có một số người có thể mắc bệnh sớm hơn do sự khác biệt của từng cá nhân.

Nhưng đối với người cổ đại, tuổi thọ trung bình tương đối ngắn, nhiều người đã c.h.ết trước khi mắc bệnh... Nghĩ về điều này làm nàng cảm thấy thật là kinh khủng.

Tuy nhiên, nếu đó thực sự là bệnh Alzheimer, đừng mơ mà nghĩ đến việc chữa trị.

Ngay cả khi dùng tinh dầu phong lữ, cũng chỉ làm giảm bệnh tình và ngăn không cho tình trạng trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Đã có ý tưởng, Thịnh Quân lại kiểm tra một chút, rồi nói với nhóm Thu Nương:

“Việc tinh thần bị k.ích th.ích hoặc có thói quen sinh hoạt không tốt, đúng là sẽ khiến tình trạng của bà cụ trở nên tệ hơn.”

Bệnh Alzheimer được coi là một căn bệnh tiến triển, nếu nó đột ngột trở nên tệ hơn thì khả năng cao là do có yếu tố bên ngoài thúc đẩy.

Khả năng do thói quen sinh hoạt xấu là không cao.

Ở triều đại này, cuộc sống của mọi người đều rất có quy luật.

Dù sao, ở đây không có nhiều điều kiện để hút thuốc, uống rượu và thức khuya.

Lão thái thái dù có tệ đến đâu thì cùng lắm cũng chỉ không kiểm chế được cái miệng của mình nên ăn quá nhiều hoặc ăn những món nhiều dầu mỡ, không tốt cho sức khỏe mà thôi.

Vậy nên chắc hẳn bà cụ đã bị kích thích tinh thần nhỉ?

Sau khi nghe xong, Thu Nương và những người khác đã có chung một suy nghĩ.

Cho dù sự thật có là gì, việc đi xem tình trạng của lão thái thái, không có gì là sai.

Hỏi xong việc quan trọng, mọi người nhanh chóng tạm biệt Phương Tiên Nhi, ăn xong liền nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau.

Tảo Nhi và những người khác lại đến thôn Nguyên Bảo, Vi Thập Bát đã rời đi nên không có ở đây.

Họ để lại lời nhắn cho Vi Lão Căn, đề nghị Vi Thập Bát nên khuyên sư phụ của mình chú ý đến tình hình xung quanh lão thái thái xem có chuyện xấu nào xảy ra hay có ai làm phiền bà cụ hay không.

Vi Thập Bát nhanh chóng nhận được lời nhắn.

Vì nhóm Tảo Nhi đều là những người có năng lực nên ông ấy không thể xem nhẹ những lời này.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, ông ấy cảm thấy rất có lý nên lại đến Cảnh gia, định nói chuyện với sư phụ.

Vào nhà rồi, Vi Thập Bát mới biết hôm nay Minh Bắc cũng tới, đang nói chuyện với sư phụ.

Do dự một lúc, ông ấy quyết định lát nữa sẽ qua đó nên ra vườn ngồi uống trà.

Một lúc sau, sư nương tình cờ đi ngang qua.

Khi Vi Thập Bát nhìn thấy bà ấy, ông ấy đã ngăn lại và nói ngắn gọn với bà ấy về vấn đề này.

Sư nương nghe xong, cũng không nói là có tin hay không mà ngập ngừng nói:

“Về cuộc sống thường ngày của lão thái thái, kể cả việc ăn uống của bà cụ đều do ta chú ý, không có gì bất thường cả. Hơn nữa, những việc xung quanh bà cụ thường cũng không có gì nghiêm trọng, cũng chỉ có việc sư phụ của con thường xuyên đi xa khiến chúng ta lo lắng mà thôi, đây là điều đáng lo nhất.”

"Còn những người xung quanh bà cụ, ngoài ta ra, cũng chỉ có Tú cô theo hầu, không còn ai khác."

Sư nương chắc chắn sẽ không làm điều xấu với lão thái thái.

Còn Tú cô, nàng ta đã ở bên lão thái thái nhiều năm, chưa từng xảy ra vấn đề gì. Nếu đã ở đây lâu như vậy, không có lý do gì mà từ trước giờ vẫn ổn tự dưng mấy năm gần đây đầu óc lại bị rút gân được?

Những người khác như Vi Thập Bát và Minh Bắc đều hay đi theo thương đội nên tần suất ghé thăm cũng không nhiều.

Hơn nữa khi đến thăm, họ sẽ không ở một mình với lão thái thái, luôn có những người khác ở bên cạnh.

Càng nói, khả năng càng ngày càng nhỏ.

Suy đoán này còn chưa được thực hiện đã dần bị bóp c.h.ết từ trong trứng nước.

Chương 162: Chương 162

Chủ đề này tạm thời không tiếp tục được nữa, sư nương nhanh chóng rời đi, bận rộn làm những việc khác.

Vi Thập Bát vẫn ngồi trong vườn uống trà, tiếp tục dòng suy nghĩ ban nãy, nghĩ về người tên Tú cô.

Tuổi tác của ông ấy và Tú cô không chênh nhau là mấy nhưng bà ta lại vào phủ sớm hơn ông ấy.

Theo ấn tượng của ông ấy, Tú cô đã luôn ở bên cạnh lão thái thái.

Ông ấy đã nhìn thấy cách hai người họ đối xử với nhau.

Tú cô đối xử với lão thái thái như bà nội ruột, rất thân thiết với bà, cũng rất chu đáo tận tâm. Lão thái thái vô cùng tốt với Tú cô.

Tình cảm giữa hai người là tình cảm ấm áp như tình bà cháu.

Tình cảm sâu đậm như vậy bày ra trước mắt, có vẻ Tú cô thực sự không có lý do để hại lão thái thái.

Suy nghĩ xong việc này, Vi Thập Bát liền đứng dậy, định đi gặp sư phụ.

Ông ấy bước trên con đường nhỏ trong vườn, suy nghĩ m.ô.n.g lung thì lại nghĩ đến sư huynh Minh Bắc của mình.

Nói đến Minh Bắc, người này không chỉ vào thương đội trước ông ấy hai năm mà còn có mối liên hệ sâu sắc với sư phụ hơn ông ấy.

Ông ấy nghe người ta kể lại.

Minh Bắc được sư phụ nhận làm đồ đệ là do một mối nhân duyên rất đặc biệt.

Lúc đó, thương đội của sư phụ chưa lớn mạnh, chỉ là một đội nhỏ tạm bợ, người cũng không nhiều. Một lần nọ, có một mối làm ăn cần đàm phán gấp mà sư phụ chỉ kịp mang theo hai người ra khỏi thành, trong đó có Minh Bắc.

Trên đường xảy ra sự cố, khi đi qua một con đường núi dốc, bước chân của sư phụ quá vội vàng nên bước đi không vững, suýt chút nữa rơi xuống vách núi, may mà Minh Bắc liều mình lao tới kéo ông lại.

Sau khi trở về, sư phụ liền nhận Minh Bắc làm đồ đệ.

Còn Vi Thập Bát được sư phụ nhận thì không có câu chuyện nhiều sóng gió như vậy. Ngược lại, khá là mơ hồ, ông ấy trở thành đồ đệ của Cảnh lão một cách rất ngẫu nhiên.

Nhớ lại năm đó, khi Vi Thập Bát gia nhập thương đội thì đội của Cảnh lão đã có chút danh tiếng.

Ông ấy vẫn nhớ lần đó đi một chuyến buôn ngấn. Khi ấy Minh Bắc không đi cùng, chỉ có ông ấy, Cảnh lão và vài người khác cùng đi.

Từ đầu đến cuối, Vi Thập Bát cảm thấy mình không làm gì nhiều nhưng sau khi trở về thì Cảnh lão gọi ông ấy đến, nói

muốn nhận ông ấy làm đồ đệ nên hỏi ý kiến của ông ấy.

Nghe thấy những lời đó, Vi Thập Bát ngó người ra, cảm giác như bị một chiếc bánh lớn từ trên trời rơi trúng đầu, cú thế lơ mơ đồng ý.

Sau này, ông ấy còn cố tình hỏi Cảnh lão tại sao lại nhận ông ấy thì Cảnh lão chỉ cười nói rằng giữa họ có duyên phận.

Nhưng đến tận bây giờ, Vi Thập Bát vẫn chưa hiểu được duyên phận đó rốt cuộc từ đâu mà ra.

Vừa đi vừa nhớ lại, ông ấy ngẩng đầu lên thì đã đến cửa thư phòng của sư phụ. Cửa lớn đóng chặt, bên trong không có âm thanh nào.

Vi Thập Bát dừng lại mọi suy nghĩ, chỉnh lại vạt áo và cổ tay áo, giơ tay chuẩn bị gõ cửa.

Đúng lúc đó, cửa bỗng nhiên mở, ông ấy đối mặt với Minh Bắc.

"Sư huynh." Vi Thập Bát gọi một tiếng.

Dường như tâm trạng Minh Bắc không tốt nên chỉ khẽ gật đầu, không nói gì rồi nhanh chóng rời đi.

Vi Thập Bát thấy vậy, hơi khó hiểu.

Ông ấy nhanh chóng quay người lại, gõ cửa. Sau khi được sư phụ cho phép thì liền bước vào phòng.

Vừa vào cửa đã thấy Cảnh lão quay lưng về phía ông ấy, đứng chắp tay ở giữa phòng.

"Sư phụ!" Vi Thập Bát bước lên phía trước gọi một tiếng.

Cảnh lão không quay người lại, chỉ mở miệng hỏi một câu:

"Thập Bát, con nghĩ, điều quan trọng nhất của một thương nhân

là gì?"

Vi Thập Bát cũng sờ, không nghĩ ngợi gì liền thốt ra: "Chân thành giữ chữ tín."

Câu này không phải là ông ấy tự nghĩ ra, mà là khi xưa sư phụ đã vô tình nhắc đến. Mà ông ấy thì vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Nghe xong, Cảnh lão im lặng một lúc, rồi nói: "Thập Bát, bao nhiêu năm nay con vẫn không thay đổi, như vậy rất tốt. Sau này nhất định phải luôn ghi nhớ năm chữ này."

Vi Thập Bát lập tức vỗ n.g.ự.c đáp: "Sư phụ, người cứ yên tâm. Con sẽ mang theo năm chữ này vào mộ luôn!"

Cảnh lão quay người lại, trên mặt mang theo nụ cười, giả vờ nhỏ vài cái lên không trung, nói: "Được rồi, con nhớ là được. Không cần nói những lời không may mắn đó nữa!"

Dừng một chút, ông lại hỏi: "Đúng rồi, cái hũ dầu quả lần trước con mang đến..."

Là một thương nhân lão luyện, làm sao Cảnh lão không nhận ra tiềm năng kinh doanh trong đó.

Vi Thập Bát cũng không định giấu giếm: "Đó là phương pháp mà dân làng chỗ con nghĩ ra, thường ngày có thể kiếm thêm chút thu nhập."

Dù sao thì sau này loại dầu quả này cũng phải thông qua con đường của thương đội để bán. Trước mắt, ở chỗ sư phụ chắc chắn cũng phải được thông qua.

Chương 163: Chương 163

Khoảng thời gian này, ông ấy cũng đã suy nghĩ kỹ lại.

Hiện giờ sư phụ đã muốn lui về phía sau, không muốn bận tâm mọi việc nữa, cũng không trực tiếp dẫn dắt đoàn nữa. Nhưng không có nghĩa là không quản lý mọi việc.

Dù sư huynh có tiếp quản thì trong gian ngắn cũng không dám làm ra cái gì quá giới hạn.

Nghe những lời vừa rồi, Cảnh lão khá hài lòng.

Ông cũng biết Vi Thập Bát vẫn luôn quan tâm, giúp đỡ dân làng. Điều này rất tốt.

Cảnh lão nhanh chóng nói: "Không cần vội. Sau này chúng ta có thời gian sẽ bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện dầu này. Nhất định sẽ không để các con thiệt thòi đâu."

Vi Thập Bát gật đầu: "Tất nhiên con tin tưởng sư phụ!"

Cảnh lão "ừm" một tiếng, rồi hỏi: "Vậy hôm nay con đến, chắc không phải để bàn về chuyện dầu này. Con còn chuyện gì nữa muốn nói sao?"

Lúc này, Vi Thập Bát mới nhớ ra mục đích chính của mình.

Ông ấy kể lại những lời nhắc nhở của Tảo Nhi và sau đó là cuộc trò chuyện với sư nương vừa rồi.

Nói xong, ông ấy suy nghĩ một lúc rồi nói ra suy nghĩ cuối cùng của mình:

"Dù lời của sư nương có lý nhưng việc này liên quan đến lão thái thái nên chúng ta vẫn cần cẩn thận hơn, kiểm tra kỹ lưỡng là tốt nhất. Con nghĩ, cũng có thể không nhất định là ác ý của ai đó, nhưng nhờ đâu là do vô tình làm việc tốt mà thành ra việc xấu thì sao? Hoặc có những thứ nhìn thì không đáng chú ý nhưng đối với lão thái thái là không tốt?"

Cảnh lão nghe vậy thì như đang suy ngẫm, sau một lúc gật đầu nói: "Con nói đúng, sư phụ biết rồi. Sau này ta sẽ để ý."

Lúc này Vi Thập Bát mới yên tâm. Sư phụ là người nói một là một, nói sẽ để ý chắc chắn sẽ để ý, không phải làm cho có.

Những gì ông ấy có thể làm đã làm xong, tiếp theo là chờ đợi.

Phải đợi đến khi mọi việc có kết quả thì mới có thể bàn bạc tiếp những chuyện sau này.

Ôi, hy vọng trước Tết mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. Để mọi người đều có một cái Tết vui vẻ.

Nghĩ đến đây cũng không còn chuyện gì nữa nên Vi Thập Bát liền chào sư phụ rồi nhanh chóng trở về nhà.

Sau khi ông ấy rời đi thì Cảnh lão liền gọi người đến, giao phó điều tra thêm một số chuyện.

Nói đi cũng phải nói lại, những lời của Vi Thập Bát không chỉ được Cảnh lão lắng nghe mà còn để lại dấu ấn trong lòng sư nương.

Vừa rời khỏi vườn, sư nương cũng vừa đi vừa suy nghĩ về việc này.

Bà ấy vốn định đi bận rộn chỗ khác nhưng không biết sao lại vô thức đi đến trước phòng của lão thái thái.

Đến khi đình thần lại thì bà đã định rời đi, nhưng nhớ đến lời nói của Vi Thập Bát thì liền thay đổi ý định.

Không gây tiếng động nào, sư nương lặng lẽ đi đến bên cửa sổ phía sau, cúi xuống để nghe động tĩnh bên trong.

Nghe một lúc, không nghe thấy gì đặc biệt.

Lại nghĩ, lúc này lão thái thái có lẽ đang nghỉ ngơi, làm gì có gì đáng nghe!

Sư nương thầm tự trách mình vì hành động nghe lén không đáng hoàng này. Bà ấy định đứng dậy rời đi thì nghe thấy tiếng nói bên trong.

Nghe kỹ lại, đúng là giọng của Tú cô.

"Lão phu nhân, người nên dậy đi, đừng ngủ nữa. Người còn ngủ nữa thì tối nay sẽ không ngủ được đâu ạ."

"Được, được!"

"Con đã mang một ít bánh ngọt mà người thích, người ăn một chút cho ngọt miệng nào."

"Ừ!"

"Ôi, lão phu nhân. Con thật sự rất thương người. Một người tốt như người, tại sao trong mắt người khác lại trở thành gánh nặng. Hôm qua con lại nghe người ta nói, rất nhiều người nghĩ rằng tình trạng của người như thế này khiến cho công việc lớn của lão gia bị chậm trễ. Bọn họ chẳng biết điều gì cả, lão gia

chẳng phải cũng từ bụng người mà ra hay sao. Sao có thể nói như vậy chứ? Nếu không có người thì làm gì có được lão gia của ngày hôm nay..."

Nghe đến đoạn này, sư nương lập tức mở to mắt, đứng bật dậy.

Những lời này không phải là đang khích bác ly gián hay sao!

Sao lại đem những lời đồn vớ vẩn không rõ ràng, không đáng nghe như vậy nói cho lão thái thái chứ?

Lời nói nghe có vẻ như đang quan tâm. Luôn mồm luôn miệng nói xót xa cho lão thái thái nhưng suy nghĩ kỹ thì mỗi câu đều khiến người ta tức giận!

Đừng nói là lão thái thái, ngay cả bà ấy lúc này cũng cảm thấy trong lòng trào dâng một cơn giận không tên.

Quả đúng như Thập Bát đã đoán!

Ai có thể ngờ rằng Tú cô ngày thường trông rất tốt mà lại có thể nói những lời như kim châm thế này chứ?

Đúng là xấu hổ khi mới vừa đây thôi bà ấy còn tin tưởng bà ta, nói những lời lẽ tốt đẹp để bênh vực bà ta!

Chương 164: Chương 164

Đang lúc tức giận, thì lão thái thái trong phòng đã bắt đầu khóc nức nở:

"Những lời đó không phải là sai. Cái thân già này thật sự là gánh nặng cho họ! Thà rằng ta c.h.ế.t đi cho xong!"

Nói xong, trong phòng cũng có tiếng động vang lên. Chắc không phải là lão thái thái đang định đập đầu vào cột giường đấy chứ!

Nghe kỹ lại, dường như là Tú cô đang ngăn cản bà cụ.

Giọng Tú cô ghen ngào, thậm chí còn có tiếng khóc: "Lão phu nhân, người không thể c.h.ế.t như vậy được, nếu người c.h.ế.t rồi, con làm sao sống nổi đây?"

Nghe đến đây, sư nương thật sự không thể đứng yên được nữa. Bà bước nhanh từ ngoài cửa vào.

Hiện giờ trong đầu bà ấy là một mớ bòng bong. Bà ấy không thể phân biệt rõ liệu Tú cô đang diễn kịch hay thật sự lo lắng cho bà cụ.

Nhưng trong lòng bà ấy lúc này thật sự có một cơn giận đang bùng lên. Bà ấy trực tiếp bước tới cửa phòng, đập mạnh cửa và hét lên: "Ta muốn xem ai dám tìm đến cái chết?"

Thu chân lại, nhìn kỹ, quả nhiên thấy Tú cô đang vòng tay ôm chặt lấy eo lão thái thái từ phía sau.

Lão thái thái đang cố gỡ tay bà ta ra. Hai người như đang giằng co, trên mặt còn đầy nước mắt.

Thấy bà ấy đập cửa xông vào, lại hét lên như vậy.

Cả hai người đều giật mình, run lập cập, buông tay ra và cùng ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ.

Sư nương cười lạnh một tiếng. Tư thế như một kẻ côn đồ, hung hăng tiến vào trong phòng.

Tú cô thấy bà ấy tiến tới gần thì không khỏi lùi lại hai bước, nuốt nước bọt.

"Những lời người vừa nói với lão thái thái là nghe từ đâu ra?" Sư nương hất cao cằm hỏi bà ta.

Mặt Tú cô lộ vẻ do dự, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào bà ấy, lắp bắp nói: "Ta, ta cũng chỉ vì tốt cho lão phu nhân thôi..."

Nhìn thấy biểu hiện như vậy của Tú cô, sư nương nhanh chóng xác định trong lòng rằng, bà ta đang cố ý kích động lão thái thái. Ít nhất, chắc chắn bà ta biết nói những lời đó sẽ gây hậu quả không tốt!

Không thể hiểu nổi lý do bà ta làm vậy, sư nương liền hỏi thẳng: "Tú cô, người cố ý làm tổn thương lão thái thái như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"

Phải biết rằng, năm xưa gia đình Tú cô chạy nạn tới đây. Cuối cùng chỉ còn lại mình bà ta, còn bị đám buôn người bắt đi bán.

Lúc đó, Tú cô vẫn chỉ là một tiểu cô nương gầy guộc, yếu ớt. Sư nương tình cờ gặp bà ta, cảm thấy rất thương hại nên mới mua bà ta về nhà.

Sau đó, lão thái thái thiếu một người bầu bạn nên liền đem bà ta về nuôi bên cạnh. Tuy là người được mua về, nhưng suốt nhiều năm nay, không bao giờ bà ta chưa bao giờ phải làm việc nặng nhọc, bần thủ, những việc đó đều có người hầu riêng làm.

Ăn mặc cũng nhớ đến phần của bà ta. Tú cô chẳng khác nào cháu gái nuôi của lão thái thái.

Thật sự chưa ai bạc đãi bà ta cả!

Sao bà ta lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Sư nương hỏi mãi mà không nhận được câu trả lời. Tú cô cứ mím chặt môi, không chịu mở miệng nói chuyện.

Hỏi nhiều thì bà ta chỉ nói rằng mình làm vậy là vì muốn tốt cho lão thái thái, không có ý định hại ai. Ngoài ra không nói thêm điều gì khác.

Không thể không nói, lời giải thích này cũng hơi đáng tin.

Bởi vì trong nhà ai cũng rất tin tưởng Tú cô. Nếu bà ta thật sự có ý đồ xấu thì việc bỏ thuốc độc vào thức ăn của lão thái thái quả thực rất dễ dàng.

Nhưng nếu như vậy thì toàn bộ chuyện này lại càng trở nên rối rắm.

Tú cô chỉ muốn kích động bệnh tình của lão thái thái, chứ không hề có ý định g.i.ết bà cụ. Vậy rốt cuộc vì cái gì chứ?

Sư nương thật sự không biết phải làm sao, bà ấy liền quay đầu nhìn lão thái thái bên cạnh: "Mẹ, mẹ nói đi, Tú cô bắt đầu nói

mấy lời bày bạ này từ khi nào?"

Lúc này lão thái thái không còn khóc nữa, chỉ ngơ ngác quay đầu nhìn bà ấy, ngây ngốc "à" một tiếng.

Sư nương thấy vậy thì không nhịn được mà đưa tay dè trán, cảm thấy đau đầu.

Thôi rồi, đến lúc quan trọng thì lão thái thái lại quên hết chuyện, không nhận ra ai nữa!

Đúng là không yên tâm được!

Bà ấy cảm thấy quá mệt mỏi nên liền gọi người đến. Giao toàn bộ chuyện này cho Cảnh lão lo liệu.

Cảnh lão bên này, vừa mới cho người đi điều tra chuyện khác thì giờ lại nhận được tin này, cũng cảm thấy nhức đầu không kém.

Nhưng đúng là Thập Bát đã đoán trúng.

Xem ra bên lão thái thái đúng là có nguyên nhân khác k.ích thích nên mới khiến bệnh tình của bà cụ trở nên trầm trọng hơn.

Giờ có hướng điều tra rồi, tiếp tục điều tra chắc chắn sẽ ra sự thật.

Không chừng, sau khi giải quyết xong chuyện này thì bệnh tình của lão thái thái sẽ không bao giờ trở nặng thêm nữa.

Chương 165: Chương 165

Tú cô là một người rất đơn giản, bất kể là cuộc sống hay vòng giao tiếp xung quanh đều có thể nhìn thấu ngay lập tức. Vậy nên rất dễ để nắm bắt các tình hình liên quan.

Bình thường Tú cô rất ít khi ra ngoài.

Phần lớn thời gian bà ta ở bên cạnh lão thái thái. Trừ khi có việc quan trọng cần thiết phải ra ngoài làm. Nhưng những trường hợp như vậy trong những năm qua chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bản thân Tú cô cũng không có ý định ra ngoài, bà ta luôn thích ở trong phòng.

Như vậy ngoài đám kẻ hầu, người ở trong phủ thì những người mà hàng ngày bà ta có thể tiếp xúc chỉ có những người thân cận với Cảnh gia như Vi Thập Bát và Minh Bắc.

Theo suy nghĩ này, Cảnh lão nhanh chóng rà soát một lượt đám đầy tớ và người chạy vặt. Nhưng vẫn không phát hiện ra ai là người không biết điều nói năng xằng bậy trước mặt Tú cô.

Phạm vi nghi vấn dần thu hẹp.

Cảnh lão bỗng nghĩ đến điều gì đó, liền thì thầm hỏi phu nhân nhà mình: "Ngày thường khi Bắc lang đến thăm lão thái thái thì

ai là người thường tiếp đón hơn, là nàng hay là Tú cô?"

Bắc lang chính là tên gọi thân mật của Minh Bắc, chỉ có người nhà họ mới gọi như vậy để thể hiện sự thân thiết.

Nghe xong, sư nương hơi ngạc nhiên: "Ý của chàng là..."

Bà ấy cẩn thận nhớ lại một phen, nhíu mày nói: "Khi hấn và Thập Bát đến thăm lão thái thái thì thiếp thường sẽ đích thân xuống bếp chuẩn bị thức ăn. Vậy quả thật là Tú cô tiếp đón nhiều hơn."

Cảnh lão nghe vậy như có điều gì suy nghĩ, rồi nhỏ giọng nói: "Bắc lang và Tú cô có tuổi tác tương đồng, chắc là thời gian vào phủ cũng gần tương đương nhau. Ta còn nhớ, hồi đó có một thời gian lão thái thái rất thích gọi hai người họ đến để nói chuyện."

Sư nương gật đầu: "Đúng thật là vậy."

Tú cô vào phủ trước, luôn đi theo bên cạnh lão thái thái.

Minh Bắc vào phủ sau bà ta nhưng cũng chỉ muộn hơn có vài tháng.

Lúc đó, sau khi kết hôn sư nương và Cảnh lão vẫn chưa có con nhưng tình cảm vợ chồng sâu đậm, cũng không có ý định để người ngoài chen vào tình cảm nên mới có ý định nhận đồ đệ.

Cơ duyên đến, họ đã nhận Minh Bắc.

Trên danh nghĩa, Minh Bắc là đồ đệ của họ. Nhưng thực tế lại được xem như con nuôi.

Sau đó, họ cũng suy nghĩ tương tự khi nhận Thập Bát.

Hoàn cảnh của Cảnh gia rất đơn giản.

Lão gia tử qua đời sớm, bên cạnh lão thái thái có ba người con. Nhưng năm xưa trải qua nhiều khổ cực, hai người đã mất sớm, cuối cùng chỉ còn lại Cảnh lão.

Vì vậy, lão thái thái chỉ toàn tâm toàn ý mong họ sống khỏe mạnh, không có nhiều yêu cầu. Bà cụ rất tôn trọng ý kiến của họ, bao gồm việc đón Tú cô vào phủ lần việc nhận đồ đệ.

Tình cảm của lão thái thái với Tú cô thế nào thì không cần phải nói.

Sau đó, khi Minh Bắc vào phủ, biết ông ta đã từng cứu Cảnh lão thì lão thái thái yêu ai yêu cả đường đi lối về, coi ông ta như cháu trai. Mỗi lần thấy ông ta đều ân cần hỏi han quan tâm. Thậm chí còn thường xuyên may quần áo và giày cho ông ta.

Có một khoảng thời gian, lão thái thái thường xuyên gọi hai người họ đến để cùng nói chuyện, ăn cơm.

Nghĩ kỹ lại thì quả thực Tú cô và Minh Bắc có thể thân nhau hơn một chút.

Bởi vì khi họ nhận Thập Bát làm đồ đệ thì cũng là lúc thương đội đã bận rộn hơn nhiều. Hai người đồ đệ rất hiếm khi có thời gian đến thăm lão thái thái, chỉ thỉnh thoảng mới có thể ghé qua. Thập Bát và Tú cô không gặp nhau nhiều, có lẽ chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Cảnh lão quay sang, nói với Tú cô: "Những năm qua chỉ có thể ở trong phủ cùng lão thái thái, cũng làm khó cho người rồi."

Tú cô nghe vậy, lập tức lắc đầu nói: "Lão gia, ta không hề thấy thiệt thòi. Ta rất sẵn lòng ở bên cạnh chăm sóc lão thái thái!"

Cảnh lão chân thành nói: "Những năm qua, người đã tận tâm tận lực. Chúng ta ghi nhận điều đó, người cũng như người nhà

chúng ta. Người là người như thế nào, trong lòng chúng ta đều biết rõ. Ta biết, người là người mong lão thái thái khỏe mạnh nhất, chưa bao giờ có ý đồ xấu gì, đúng không?"

Tú cô vừa nghe vậy, đôi mắt bà ta bỗng đỏ hoe.

Bà ta gật đầu thật mạnh, giơ hai ngón tay lên trời thề: "Đúng vậy, ta xin thề với trời, ta thật lòng mong lão thái thái được khỏe mạnh!"

Chương 166: Chương 166

Cảnh lão ngừng một chút rồi chậm rãi nói tiếp:

"Tú cô, người đã sống cùng chúng ta bao nhiêu năm, tất nhiên ta tin người. Nhưng mà hiện tại người cũng thấy rồi, cả nhà chúng ta đều sống trong cảnh mệt mỏi. Kể cả lão thái thái, không ai có thể thở phào nhẹ nhõm được..."

Ta nói những lời này, hoàn toàn không có ý trách người, bởi vì người luôn ở bên cạnh lão thái thái, chỉ là người quá ngây thơ. Nhưng ta chỉ tò mò, rốt cuộc người đã nghe ai nói điều gì mà lại nảy ra suy nghĩ nói những lời đó?"

Biểu cảm của Tú cô đột nhiên trở nên lưỡng lự, cắn chặt môi, tay vò nát vạt áo.

Cảnh lão thấy vậy, liền nói tiếp: "Người nói với người những lời đó cũng không hẳn là có ác ý. Nếu người thành thật kể cho ta nghe, ta sẽ không trách người đó. Dù sao, có khi ban đầu là ý tốt nhưng kết quả cuối cùng lại không được tốt..."

"Hoặc là, nếu người không muốn nói tên người đó. Sợ rằng cảm thấy như đang nói xấu người ta khiến lòng không thoải mái, thì hãy để ta đoán. Nếu ta đoán đúng, người chỉ cần gật đầu là được, thế nào?"

"Có phải Bắc lang đã nói gì đó trước mặt người không?"

Tú cô nghe vậy liền giật mình, vô thức mở to mắt.

Thấy bà ta như vậy, trong lòng Cảnh lão đã chắc chắn.

Ông không kìm được thở dài một tiếng, sau đó hỏi chắc nịch: “Được rồi, vậy Bắc lang đã nói thế nào?”

Đến nước này, Tú cô cũng không còn lý do gì để giấu giếm nữa.

Bà ta cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu, từng chữ từng chữ một bật ra: “Huynh ấy nói rằng lão thái thái sinh ra bệnh này tất cả là vì lão gia thường xuyên không ở nhà. Muốn chữa khỏi hoàn toàn bệnh của lão thái thái thì phải để lão gia ở nhà lâu dài, bên cạnh lão thái thái mới được.”

Nghe đến đây, tay của Cảnh lão đã nắm chặt thành quyền: “Còn gì nữa?”

Tú cô không để ý đến động tác của ông, tự tiếp tục nói: “Còn một lần khác, lão thái thái có nói rằng vì lão gia thường xuyên ra ngoài làm ăn nên bà cụ rất nhớ.”

“Sau khi lão thái thái nói xong câu đó thì bà cụ bắt đầu ngẩn người, ta nghe thấy vậy cũng cảm thấy lo lắng. Lúc đó Minh Bắc ca cũng có mặt, khi ta tiễn huynh ấy ra ngoài thì huynh ấy đã nói với ta là có một cách hay để khiến lão thái thái vui lên...”

Minh Bắc nói rằng, huynh ấy biết có nhiều gia đình, những đứa trẻ hay khóc mới được yêu thương nhất. Mà lão thái thái tuổi tác đã cao, cũng được xem như một đứa trẻ lớn tuổi, việc khóc lóc làm loạn cũng có tác dụng.

Vì vậy, nhất định phải để bà cụ làm ầm ĩ một chút, đủ để thu hút sự chú ý thì mới có thể giữ Cảnh lão lại.

Mặc dù quá trình này sẽ khó chịu một chút. Trong thời gian đó, bệnh của lão thái thái cũng sẽ nặng hơn.

Nhưng mọi việc đều có cái giá phải trả, khổ trước sướng sau.

Chỉ cần thành công giữ được Cảnh lão ở nhà để bên cạnh lão thái thái thì bệnh của bà cụ sẽ nhanh chóng khỏi mà không cần thuốc thang gì cả.

Những lời mà Minh Bắc đã nói với Tú cô, nghe hết sức vô lý.

Sư nương không kìm được hỏi: “Hắn nói vậy mà người cũng tin hết sao?”

Tú cô cúi đầu im lặng.

Thấy bà ta như vậy, mọi người đều không biết nên nói gì nữa.

Vừa rồi Cảnh lão nói không sai. Tú cô không chỉ là người đơn giản mà còn là người rất ngây thơ.

Tính cách bà ta vốn đã hơi chậm chạp, ít nói, lại luôn ở trong phủ, ít tiếp xúc với bên ngoài, không biết nhiều chuyện. Qua nhiều năm cũng không có chút kinh nghiệm sống nào.

Hằng ngày, những chuyện mới mẻ mà bà ta có thể tiếp xúc chỉ là nghe người làm trong phủ nói vài chuyện thú vị. Hoặc nghe Minh Bắc và Vi Thập Bát kể về những chuyến buôn bán, ngoài ra không còn gì khác.

Bà ta lại thường xuyên nghe người trong phủ nói rằng Minh Bắc rất thông minh, tự nhiên cũng tin tưởng sâu sắc những lời ông ta nói.

Hiểu rõ những điều này, sự bức tức trong lòng của sư nương cũng dần tan biến. Thay vào đó là cảm giác không nói thành lời.

Tính ra, Minh Bắc có lỗi, Tú cô cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Nhưng sai lầm của Tú cô, thế nào cũng không thể hoàn toàn trách bà ta được.

Dù sao, bầu trời mà Tú cô nhìn lên cũng chỉ là hình dáng của cái sân trong nhà thôi.

Chương 167: Chương 167

Sư nương thở dài nói: “Tú cô, những năm qua, cũng là chúng ta có lỗi với người. Chỉ nghĩ rằng người ở trong phủ, ở bên cạnh lão thái thái là tốt rồi. Có ra ngoài hay không cũng tùy ý người thích.”

“Ta thường nghĩ, hồi nhỏ người theo gia đình lưu lạc đến đây, đã phải trải qua biết bao khổ cực. Chỉ cần có thể sống bình an suốt đời đã không phải là điều xấu.”

“Chỉ là chúng ta cũng quên mất, chim non ở trong tổ, tuy an toàn nhưng cũng sẽ không bao giờ học được cách bay. Cuối cùng, có lẽ người sẽ sống một cuộc đời bình yên nhưng cũng đánh mất niềm vui khi bay giữa những đám mây.”

“Cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Rốt cuộc cuộc sống nào tốt hơn, ta cũng không thể nói rõ. Nhưng ít nhất cũng nên cho người một lựa chọn...”

Nghe đến đây, Tú cô lộ vẻ hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống đất: “Phu nhân, ta thật sự đã sai nhưng xin đừng đuổi ta đi!”

Giọng nói của bà ta đầy vẻ mờ mịt

Bà ta đã ở Cảnh gia rất nhiều năm rồi. Nếu như phải rời đi, bà ta thật sự không biết mình nên đi đâu.

Sư nương bất lực cười một cái, kéo bà ta dậy: “Nói gì vậy, sao chúng ta có thể đuổi người đi được? Chỉ là, sau này người đừng ở bên cạnh lão thái thái nữa...”

Thấy Tú cô lại hoảng sợ, bà vội nói: “Người đừng lo, ý ta là người đừng suốt ngày ở trong nhà nữa. Có thể đến cửa hàng của thương đội chúng ta giúp bán hàng hoặc làm việc khác!”

Chắc chắn họ không thể để Tú cô bên cạnh lão thái thái nữa. Nhưng họ cũng không bỏ rơi bà ta mà chỉ để bà ta ra ngoài, mở mang thêm kiến thức.

Dù sao thì người của cửa hàng đều là người nhà mình. Có người trông nom, chắc chắn bà ta cũng không thể gây ra chuyện gì rắc rối.

Nghe bà nói vậy, Tú cô không còn vùng vẫy nữa, chỉ là lại bắt đầu bối rối.

Để bà ta đi giúp việc ở cửa hàng sao?

Từ khi vào phủ, bà ta vẫn luôn ở cạnh chăm sóc lão thái thái suốt bao năm nay, chưa từng tiếp xúc với việc khác. Liệu có thể thật sự giúp đỡ mọi người được gì không?

Tuy nhiên, không hiểu sao, nghĩ đến việc sắp được ra ngoài thì trong lòng bà ta lại có chút mong chờ.

Tú cô nhất thời không nghĩ ra, liền đứng đó ngẩn người.

Thấy bà ta như vậy, sư nương cũng không nói thêm gì. Chỉ sai người dẫn bà ta đi nghỉ ngơi, sau đó chuẩn bị tốt để đi làm việc ở cửa hàng.

Tương lai còn dài, bây giờ chưa cần vội.

Chuyện bên phía Tú cô đã lo liệu gần xong. Nhưng phía Minh Bắc thì vẫn còn nhiều việc phải làm.

Vừa rồi, khi sư nương nói chuyện với Tú cô, Cảnh lão vẫn đứng im lặng một bên.

Ông nghĩ về những lời mà Minh Bắc đã nói với Tú cô, lòng ông trĩu nặng.

Tú cô là người rất ngây thơ.

Nhưng Minh Bắc thì lại là người rất tỉnh táo, sáng suốt.

Những lời nói đó sẽ dẫn đến hậu quả gì, chắc chắn ông ta đều biết rõ.

Thực ra trước khi gặp Vi Thập Bát hôm nay thì Cảnh lão đã có một cuộc trò chuyện với Minh Bắc rồi.

Qua từng lời từng chữ, ông đều nhận ra rằng dường như Minh Bắc rất tham vọng với thương đội.

Chỉ là khi Cảnh lão hỏi về những phẩm chất quan trọng nhất của một thương nhân thì Minh Bắc không suy nghĩ mà nói liền mười mấy điều. Nào là cẩn thận, nào là biết nắm bắt cơ hội...

Chỉ thiếu duy nhất điều mà Cảnh lão coi trọng nhất. Đó là sự chân thành và giữ chữ tín.

Vì cuộc thảo luận này mà cuối cùng hai người đã cãi nhau, cuộc nói chuyện kết thúc không vui vẻ gì.

Cảnh lão nhắm mắt lại.

Đột nhiên ông nhớ đến lúc Minh Bắc mới vào phủ, nhớ lại dáng vẻ nhiệt thành thuở ban đầu của ông ta.

Cậu thiếu niên năm đó từng liều mạng để kéo ông lại ở mép vách đá. Ông tin rằng đó là người thật sự từng tồn tại.

Chỉ là qua nhiều năm, cậu ấy dần trở thành một con người khác.

Nghĩ kỹ lại thì Minh Bắc cũng rất ưu tú, xuất chúng.

Còn Vi Thập Bát, thật ra ở nhiều mặt không có gì gọi là nổi trội.

Chỉ duy nhất một điều.

Đó là Vi Thập Bát có tấm lòng rất kiên định. Chưa bao giờ thay đổi, vẫn luôn trong sáng thuần khiết...

Cảnh lão đứng tại chỗ suy nghĩ rất lâu.

Cuối cùng ông vẫn cho người gửi thư cho Minh Bắc. Bảo ông ta ngày mai đến một chuyến.

Dù sao đi nữa, chuyện này đã kéo dài đến thế thì cũng cần phải có một lời giải thích.

Chương 168: Chương 168

Sắp xếp xong mọi việc thì trời cũng đã tối. Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Cảnh lão nằm trên giường, gần như thức trắng cả đêm.

Sáng hôm sau.

Sau khi nhận được tin nhắn thì ngay lập tức Minh Bắc liền xách đồ đến nhà. Trên mặt ông ta vẫn treo nụ cười thân thiện như thể chưa từng có chuyện không vui gì xảy ra ngày hôm qua vậy.

Ông ta nhanh chóng đến thư phòng của Cảnh lão.

Những chuyện xảy ra trong những ngày này đã khiến lòng Cảnh lão mệt mỏi rồi.

Giờ phút này, ông cũng không lòng vòng nữa, chỉ bình tĩnh nhắc lại những lời Tú cô đã nói, sau đó hỏi: "Minh Bắc, con nghĩ sao về chuyện này?"

Minh Bắc nghe xong, nụ cười vẫn không thay đổi chút nào.

Ông ta cúi người thật sâu trước Cảnh lão và nói: "Thưa sư phụ, tất cả những chuyện này cứ xem như con có lỗi với người và lão thái thái. Con nghĩ, lúc này con có nói gì sư phụ cũng sẽ không tin, vậy con xin tự nguyện rời khỏi thương đội."

"Những năm qua, số tiền con tiết kiệm được, con sẽ để lại phần lớn cho người, coi như tấm lòng hiếu thảo của con đối với người lúc tuổi già. Phần còn lại, con sẽ giữ lại để sinh sống, coi như là phí công sức con đã cống hiến cho thương đội nhiều năm qua."

"Thưa sư phụ, nếu người còn muốn để con gọi người là sư phụ... Thì suốt đời này con mãi mãi coi người là sư phụ."

Lời nói đẹp đẽ cuối cùng này, cả hai người đều không để vào lòng.

Nhìn dáng vẻ của Minh Bắc, Cảnh lão nghĩ. Rõ ràng là sau cuộc cãi vã hôm qua, khi trở về nhà, ông ta đã suy nghĩ kỹ càng và quyết định rời khỏi thương đội.

Chuyện đã đến nước này, không còn gì để nói nữa.

Cảnh lão cảm thấy đau thắt ở ngực.

Dù sao, bao nhiêu năm tình cảm trao gửi, cũng không phải là giả.

Ông chậm rãi ngồi xuống ghế, không nói thêm lời nào. Chỉ phất tay ra hiệu cho Minh Bắc tỏ ý ông ta có thể rời đi.

Minh Bắc đặt đồ xuống, chu đáo chào tạm biệt. Quay người lại, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi Cảnh gia.

Qua một ngày nữa.

Minh Bắc đã đem tiền đến Cảnh gia, hoàn toàn rời khỏi thương đội của Cảnh gia.

Không biết ông ta đã làm thế nào.

Sau khi ông ta rời đi thì lại có đến một nửa số người đi theo ông ta.

Nhóm người này đã phách lối thành lập một thương đội mới. Không có gì ngạc nhiên khi Minh Bắc được đẩy lên làm đội trưởng, còn đi liên lạc với nhiều khách hàng cũ.

Cảnh lão thấy vậy cũng không lấy làm lạ.

Ông cũng phần nào hiểu rõ Minh Bắc.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ thì làm sao đối phương có thể dễ dàng rời khỏi thương đội như vậy? Chắc hẳn đã nghĩ đến ngày này từ lâu rồi!

Tuy nhiên, dù tính toán thế nào, có lẽ Minh Bắc không ngờ đến rằng Vi Thập Bát lại có trong tay bảo vật như dầu quả. Nếu không thì chắc hẳn ông ta sẽ không bỏ đi nhanh như vậy.

Dầu quả này coi như là vật riêng của Vi Thập Bát. Ông ấy chưa bao giờ tự tiện tiết lộ cho Minh Bắc.

Giờ đây nhìn lại, nó đã trở thành chìa khóa để củng cố vị thế cho thương đội của Cảnh gia.

Cho dù Minh Bắc có dẫn người rời đi, tự thành lập đội riêng thì sao chứ?

Thương đội mạnh hay yếu, cuối cùng vẫn phải dựa vào hàng hóa!

Cảnh lão nhanh chóng gọi Vi Thập Bát đến bên cạnh, nói với giọng đầy thành khẩn: "Thập Bát, hiện tại tình hình của lão thái thái ta đã nắm rõ. Tình trạng của bà cụ chắc hẳn sẽ dần tốt lên. Nhưng sự phụ đã già rồi, không còn đủ sức nữa. Từ nay về sau thương đội của chúng ta giao lại cho con nhé..."

"Hả?" Vi Thập Bát nghe vậy, ngơ ngác chỉ vào mình: "Con sao ạ?"

Không phải là ông ấy chưa chuẩn bị tâm lý. Chủ yếu là ông ấy cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Cảnh lão còn chưa kịp thông báo với Vi Thập Bát nên ông ấy cũng không biết đầu đuôi mọi việc như thế nào.

Hiện giờ trong lòng ông ấy đang đầy bối rối.

Ông ấy không hiểu, tại sao sư huynh lại đột nhiên bỏ đi tự lập nghiệp?

Ông ấy cũng không hiểu, tại sao thương đội lại giao vào tay ông ấy?

Ông ấy thực sự đã nghĩ đến việc tranh cử làm đội trưởng, nhưng mấy ngày này vẫn chưa kịp sắp xếp gì cả mà!

Ngay cả hũ dầu quả ông ấy đem cho lão thái thái ăn, cũng chưa có hiệu quả rõ ràng mà!

Hừm, chẳng lẽ, tượng Phương Tiên Nhi mà cha ông ấy thờ cúng ở nhà thực sự linh nghiệm đến mức này sao?

Thật đúng là Phương Tiên Nhi phù hộ!

Ông ấy chẳng làm gì cả mà lại được làm đội trưởng rồi!

Chương 169: Chương 169

Vi Thập Bát bắt đầu bận rộn với công việc của thương đội. Còn ở Phương gia thôn, người dân đang hào hứng đào đất để xây lò than.

Vài ngày trước, bọn họ đã dùng phương pháp đơn giản mà Phương Tiên Nhi chỉ dạy và thành công đốt một mẻ than củi, bây giờ đang tận hưởng nó.

Ngay khi sử dụng, họ đã thấy ngay hiệu quả. Khó trách những người giàu kia không thích dùng củi mà chỉ thích dùng than để sưởi ấm. Quả thật, than củi rất nhẹ, thoải mái và ấm áp, họ không cần chịu đựng khói bụi, lại còn dễ dàng tích trữ mà không chiếm nhiều diện tích.

Để kiểm tra hiệu quả của than, khi ra ngoài tìm kiếm thức ăn thì đám của Tảo Nhi cũng mang theo ít than và một nồi lẩu nấu sôi bằng than để nấu ăn.

Sau khi dùng thử một lần, mọi người đều cảm thấy rằng sự kết hợp này rất tiện lợi khi nấu ăn cũng như đun nước ngoài trời. Chỉ cần nhóm lửa và đun nước là xong, ăn xong cũng không xả rác bừa bãi ra đất, có thể dọn dẹp rất dễ dàng.

Không chỉ vậy, tro than sau khi đốt cũng là thứ tốt. Họ có thể giữ lại, đem về nhà để làm phân bón.

Một khi đã quen với sự xa hoa thì khó mà trở về cuộc sống đơn giản.

Người dân trong làng sau khi trải nghiệm sự tiện lợi của than củi, cũng nắm được cách đốt than thì hơi không muốn dùng củi nữa.

Vì vậy, họ nhanh chóng hỏi Phương Tiên Nhi về cách đào lò than đất. Tiếp đó thì tìm một sườn đồi nhỏ gần đó, cẩn thận đào một lò nhỏ.

Vì đây là lần đầu tiên họ xây lò than nên không dám làm to, chỉ đào một cái đủ dùng là được.

Phương Tiên Nhi nói cho họ cách xây dựng nhưng cụ thể làm thế nào thì họ vẫn phải tự tìm hiểu một phần. Vậy nên việc thi công hơi chậm một chút nhưng rất tỉ mỉ.

Dù sao thì đây là việc quan trọng, không được phép sai sót chút nào.

Sau nhiều ngày làm việc vất vả. Cuối cùng họ cũng đào xong, lò than đất đã được xây dựng hoàn chỉnh.

Nhìn từ bên ngoài thì không có gì đặc biệt. Để giữ nhiệt, cửa lò được làm rất nhỏ, chỉ đủ cho một người ra vào. Bên trong lò thì rộng rãi hơn nhiều, cao khoảng bốn năm thước, sâu hơn một trượng. Phía sau có một lỗ thoát khói, trên mặt đất còn có một lỗ thông gió.

Xây dựng xong lò than mới chỉ là bước đầu tiên. Sau đó họ còn phải chặt gỗ, chất đầy lò than, những việc này đều cần làm cẩn thận. Từ việc phân loại gỗ, đến cách xếp chồng. Tất cả đều phải tính toán kỹ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chất lượng than.

Lò than đất cho ra than chậm hơn, ước chừng phải mất vài ngày mới đốt xong một lò. Nhưng may mắn là số lượng than thu được

nhiều hơn và chất lượng cũng tốt hơn trước kia.

Nhưng lại có một nhược điểm là nếu làm hỏng thì sẽ lãng phí rất nhiều gỗ và thời gian.

Vì để đảm bảo việc làm than thành công nên mọi người đều rất cẩn trọng. Họ hỏi kỹ Phương Tiên Nhi từng bước một. Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì mới dám làm.

Lần đầu tiên đốt than, họ đặt ít gỗ hơn, coi như để tập dượt. Như vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn, không sợ mắc sai lầm.

Sau khi đã làm thành công một lần thì sau này làm sẽ dễ hơn.

Với tốc độ đốt than như thế này, nếu không gặp trục trặc gì giữa chừng thì đến khi trời lạnh hơn, lượng than dùng để sưởi ấm trong mùa đông về cơ bản là đủ và mọi người sẽ có một mùa đông ấm áp, thoải mái.

Ôm sự mong đợi như vậy, người dân trong làng đã làm việc hăng say suốt mấy ngày. Cuối cùng đã nhìn thấy mẻ than đầu tiên.

Tuy không thể nói là hoàn hảo nhưng sau khi thử dùng, mọi người đều rất hài lòng.

Sau khi tổng kết lại những điểm có thể cải tiến thì việc đốt than củi coi như đã nắm vững. Sau này chỉ cần làm theo từng bước là được, không cần lo lắng gì thêm.

Mọi người dùng than để nấu vài nồi lẩu ăn mừng.

Trong lúc ăn, bọn họ mới nhớ ra rằng dường như đã quên mất điều gì đó.

Đại Ngưu chột vồ trán: "Ái chà, mấy ngày nay chúng ta chưa đến thôn Nguyên Bảo. Không biết tình hình của Vi thúc thế nào rồi!"

Tảo Nhi nói: "Không cần gấp như vậy đâu, ngày mai chúng ta qua xem thử là được!"

Lên kế hoạch xong, tối đó mọi người đi nghỉ sớm.

Chương 170: Chương 170

Sáng sớm hôm sau, một nhóm người nhanh chóng xuất phát. Chẳng mấy chốc đã đến thôn Nguyên Bảo.

Còn chưa vào thôn, từ xa họ đã thấy có người đang lo lắng đứng ở cổng làng nhìn xung quanh.

Nhìn kỹ, hóa ra đó là Vi Thập Bát.

Vi Thập Bát cũng nhìn thấy họ. Cơ thể run lên, lập tức bước nhanh về phía họ.

Khi lại gần, ông ấy vui vẻ nói: "Cuối cùng các người cũng đến! Ta đã đợi mấy ngày nay, chỉ mong các người đến đây!"

Nghe vậy, Tảo Nhi hơi áy náy: "Xin lỗi Vi thúc, gần đây chúng ta thực sự có quá nhiều việc. Bận đến mức không có thời gian rảnh."

Đây không phải là lời nói dối, đúng là dạo này họ rất bận.

Nói thật thì hiện tại, bọn họ chỉ có liên lạc một chiều. Chỉ có họ đến thôn Nguyên Bảo, còn thôn Nguyên Bảo muốn liên lạc với họ thì lại không thể. Đúng là không tiện chút nào.

Vi Thập Bát cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

Tảo Nhi và mọi người là đều thợ săn trong núi, bên mình chắc chắn không thể tìm đến. Nếu thật sự có việc cần bàn bạc thì chỉ có thể như ông ấy, đứng đợi ở làng. Chung quy lại thì đây cũng không phải là giải pháp lâu dài.

Ông ấy nghĩ ngợi một lát rồi đề nghị: "Nhắc tới thì ta có một người bạn, nhà cậu ta nuôi vài con chim đưa thư. Để ta hỏi cậu ta xem liệu có thể lại cho ta hai con chim non của cậu ta không, chúng ta mỗi bên nuôi một con. Như vậy, nếu sau này cần gặp mặt thì có thể dùng chim đưa thư báo tin."

Tảo Nhi và mọi người chưa từng nghe nói đến loài chim đưa thư này. Giờ đây nghe nói rằng có loài chim này thì đều thấy rất mới lạ. Hỏi kỹ hơn thì họ mới biết được rằng nhiều thương gia giàu có, quan viên, thậm chí là cả hoàng đế cũng dùng loài chim này để truyền tin.

Vi Thập Bát thấy họ hứng thú liền nói thêm vài câu.

Nếu hai bên ở gần nhau thì việc dùng chim đưa thư truyền tin sẽ tiện hơn nhiều so với sử dụng dịch trạm.

Tuy nhiên đối với những bức thư quan trọng thì việc truyền tin đi ra xa cũng gặp rủi ro lớn hơn, thậm chí có thể bị người khác chặn lấy mất. Trong trường hợp này, giao cho dịch trạm thì an toàn hơn.

Nhưng cũng giống như nhóm Tảo Nhi, họ không cách quá xa nhau, cũng không có thư từ gì quan trọng. Chủ yếu chỉ là hẹn thời gian gặp mặt, nếu có được một con chim đưa thư thì rất tiện lợi.

Tảo Nhi và mọi người nghe xong thì thấy rất có lý, nên mọi người đều thích thú.

Đại Ngưu không nhịn được hỏi: "Thế thì chim đưa thư này chắc chắn là rất quý giá rồi, chúng cháu chỉ là người thô kệch, liệu có

nuôi nổi không?"

Trước giờ họ chỉ nuôi gà, vịt, ngỗng, chủ yếu là để đẻ trứng hoặc để ăn.

Loài chim đưa thư như thế này, dù rất hữu ích nhưng họ thật sự chưa từng tiếp xúc qua.

Vi Thập Bát cười nói: "Không sao, chắc chắn là nuôi được mà. Để ta hỏi kỹ lại người bạn đó xem. Nếu có thể mang về con chim non thì chắc chắn sẽ kèm theo cách nuôi dưỡng nữa."

Tảo Nhi và mọi người biết nếu Vi Thập Bát đã nói đến chuyện này thì chắc chắn là đã có tính toán. Chuyện chim đưa thư này khả năng cao là sẽ thành.

Tuy nhiên, hiện tại thời tiết đang lạnh. Nếu muốn nuôi thì cũng phải đợi đến mùa xuân, đúng là không cần phải vội.

Nói xong những chuyện này.

Vi Thập Bát liền mời Tảo Nhi và mọi người vào ngồi trong sân nhỏ của Vi gia. Sau đó mới nói đến chuyện chính.

Trước hết, điều quan trọng nhất chắc chắn là tình hình của thương đội.

Vi Thập Bát mở lời: "Nhờ lời nhắc nhở của mọi người lần trước, ta đã nói chuyện với sư phụ. Ông điều tra và phát hiện người bên cạnh lão thái thái quả thật có vấn đề!"

Tảo Nhi và mọi người nghe vậy thì tinh thần phấn chấn, nhanh chóng hỏi thăm sự tình từ đầu đến cuối.

Vi Thập Bát liền thuật lại sự việc một cách chân thực, không nhìn được cảm thán: "Xem ra, có lúc không làm gì cũng tốt hơn là làm sai."

Tảo Nhi cười nói: "Vi thúc, nhưng cháu nghe ông cụ Cảnh nói thúc không phải là không làm gì. Giữ được tấm lòng mình là rất khó mà thúc vẫn luôn kiên trì từng giờ từng khắc. Điều này cho thấy thúc không chỉ làm mà còn làm đúng nữa."

Chương 171: Chương 171

Vi Thập Bát sững sốt, hơi hiểu ra.

Một lúc sau, ông ấy cũng cười nói: "Ta chỉ là người ngốc có phúc của người ngốc thôi. Nếu nói phúc từ đâu đến, chắc vẫn là nhờ Phương Tiên Nhi ban cho đó!"

Trước đây vận may của ông ấy không tốt lắm. Lần này ông ấy thật sự cảm thấy Phương Tiên Nhi đã phù hộ cho mình.

Tảo Nhi và mọi người nghe vậy thậm chí còn cảm thấy vui hơn cả khi nghe người khác khen ngợi mình. Ai nấy không nhịn được cười lớn.

Sau khi cười đùa xong, Vi Thập Bát liền nghiêm túc trở lại.

Ông ấy vào nhà, cùng Vi Lão Căn đem vài thứ ra rồi đẩy đến trước mặt Tảo Nhi và mọi người. Ông ấy chỉ vào từng cái và giải thích.

"Hai bao này là giống lúa mà mọi người đã nhắc đến trước đó. Đây đều là những hạt giống tốt mà ta đã nhờ người chọn lựa kỹ càng."

"Những thứ này là cát bồi còn dư lại mà chúng ta mang về từ chuyến buôn, nghe Bình An nói mọi người cần, nên cũng đã

mang hết đến cho mọi người."

"Còn có vài con gà, con vịt giống, đợi đến mùa xuân ta sẽ mang đến cho mọi người."

"Cuối cùng là..."

Vi Thập Bát lấy ra một thỏi bạc từ trong túi, đưa đến: "Thương đội cần phải để lại một số tiền cho việc mua bán. Ta không có nhiều tiền để dùng, chỉ có chút này. Mong mọi người đừng chê ít."

Tảo Nhi sửng sốt, vội vàng từ chối: "Vi thúc, thúc làm thế là sao?"

Vi Thập Bát nghiêm túc cúi người với họ: "Nếu không nhờ mọi người nhắc nhở, cũng như dầu quả mà mọi người mang đến thì lúc thương đội bị sư huynh gây náo loạn, lại còn mang đi một nửa số người, chắc chắn sẽ bị tổn thất nghiêm trọng."

"Lúc đó, cho dù sư phụ giao trọng trách dẫn đoàn cho ta, tình hình cũng không khả quan. Về sau, chắc chắn sư huynh còn sẽ gây rắc rối về mặt nhân lực, nếu không có sản phẩm đủ mạnh trong tay thì con đường buôn bán sau này chắc chắn cũng sẽ rất khó khăn."

"Vì vậy, những thứ ta đưa cho mọi người đều là tấm lòng của ta. Thật lòng cảm ơn mọi người đã làm những điều này. Có lẽ mọi người nghĩ rằng việc đó không tốn bao nhiêu công sức nhưng đối với ta và những người khác, mỗi việc mọi người làm đều liên quan đến việc kiếm sống của chúng ta!"

"Tất nhiên, thỏi bạc này không chỉ là tấm lòng cá nhân của ta. Nó cũng coi như là tiền đặt cọc cho việc kinh doanh dầu quả của chúng ta. Từ khi mọi người truyền thụ cho chúng ta kỹ thuật ép dầu đến nay thì mọi người đã luôn là người bỏ ra. Mặc dù chúng

ta đang hợp tác kinh doanh nhưng cũng nên chia một ít tiền bạc cho mọi người. Có như vậy ta mới thấy yên tâm hơn."

Lời của Vi Thập Bát rất chân thành, Tảo Nhi và mọi người nghe xong đều rất cảm động.

Tảo Nhi mở lời: "Vi thúc, hiện tại mọi thứ đều thay đổi theo chiều hướng tốt. Vấn đề rắc rối của thương đội cũng đã giải quyết gần xong. Sau này chúng ta hãy tập trung làm tốt việc kinh doanh dầu quả, đối với chúng ta đôi bên cùng có lợi!"

Vi Thập Bát cười nói: "Yên tâm đi, việc kinh doanh dầu quả cứ để cho Vi thúc lo liệu. Không có lý nào lại để cơm đến tận miệng mà không ăn. Mọi người cứ chờ tin vui của ta! Đúng rồi, sắp đến Tết rồi, có cần ta mua giúp thứ gì không? Đồ ăn, quần áo, hay vật dụng gì?"

Tảo Nhi và mọi người nhìn nhau, rồi đồng loạt lắc đầu: "Không cần phiền Vi thúc đâu!"

Về thức ăn, họ đã không còn thiếu thốn từ lâu, thậm chí mỗi bữa đều là sơn hào hải vị.

Còn về quần áo, họ vẫn có thể mặc tạm được.

Dù sao thì mùa đông này họ đã có lò sưởi ấm, có than củi, lại có chăn bông.

Giờ lại nhận được một lô sợi bông mới từ Vi Thập Bát. Họ có thể về nhồi thêm vào quần áo cũ, tạm thời chưa cần phải xa xỉ mà mua vải may quần áo mới.

Còn về những vật dụng khác, hiện tại cũng không thiếu gì.

Cùng lắm là đến mùa xuân phải mua thêm một số công cụ nông nghiệp, nhưng chuyện đó không cần phải gấp.

Họ không có ý định tiêu số tiền họ nhận được lần này mà định giữ lại toàn bộ để giúp Phương Tiên Nhi khôi phục pháp lực.

Thấy biểu hiện của Tảo Nhi và mọi người không có vẻ gì là miễn cưỡng. Vi Thập Bát cũng yên tâm, không nói thêm nữa, chuyển chủ đề sang những chuyện khác.

Chương 172: Chương 172

Vi Thập Bát mang đến toàn những thứ tốt. Người trong thôn ai nấy đều xem qua và rất vui mừng. Mặc dù đối phương nói đây là quà cảm ơn nhưng họ vẫn bày tỏ lòng biết ơn khiến sắc mặt của Vi Thập Bát càng thêm dịu dàng.

Tuy nhiên sau khi bàn bạc với nhau một lúc, họ liền hỏi Vi Thập Bát xem có thể đổi thỏi bạc đó thành những đồng tiền lẻ hay không.

Thỏi bạc này nặng cỡ năm lượng, nhìn cũng khá lớn.

Còn bên Phương Tiên Nhi, hễ bỏ vào bao nhiêu thì sẽ nhận lại bấy nhiêu. Nếu ném thỏi bạc năm lượng này vào thì có thể tưởng tượng được rằng ánh sáng pháp lực chắc chắn sẽ sáng lên một hồi lâu, mang đến nhiều lương thực.

Dù tích trữ lương thực là việc vui vẻ. Nhưng bây giờ họ đã tích trữ rất nhiều, đủ ăn trong một thời gian dài.

Theo lời Phương Tiên Nhi thì hầu hết các loại lương thực đều có hạn sử dụng. Nếu tích trữ thêm nữa thì họ sợ rằng thức ăn sẽ không kịp dùng hết mà bị hỏng. Tự dưng làm lãng phí đồ ăn mà còn phụ lòng Phương Tiên Nhi.

Than ôi, đây thực sự nỗi phiền muộn hạnh phúc mà.

Nếu để người ngoài biết, chắc là họ sẽ ghen tỵ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cho nên, lần trước khi dâng tiền xong, họ đã nghĩ đến điều này và bàn bạc với Phương Tiên Nhi.

Sau này nếu có nhận được số tiền lớn thì họ sẽ đổi thành tiền lẻ và chia ra cúng nhiều lần. Như vậy sẽ thích hợp hơn.

Nghe lời đề nghị của họ, Vi Thập Bát thầm trách mình sơ suất.

Đối với những người dân thường như họ, thói bạc lớn tuy trông oai vệ nhưng thực tế khi tiêu xài thì dùng tiền lẻ sẽ tiện hơn nhiều.

Chỉ là, lúc này trên người ông ấy cũng không mang nhiều tiền lẻ. Ông ấy cũng không muốn kéo dài chuyện này đến lần sau. Vì vậy, ông ấy liền chạy quanh thôn một vòng, thậm chí không tha cả số tiền tích trữ của người đánh xe trong Vi gia. Ai ông ấy cũng mượn, cuối cùng cũng gom đủ năm lượng tiền lẻ đưa cho bọn họ.

Như vậy sẽ không làm chậm trễ việc chi tiêu của họ. Hơn nữa số tiền lẻ mượn tạm này, khi ông ấy về đến huyện thành là có thể nhanh chóng đổi lại và trả lại mọi người ngay.

Sau khi giải quyết xong các việc cần làm và cần nói, hai bên quyết định mỗi người trở về nhà của mình.

Vì hiện tại vẫn chưa có chim đưa thư giúp truyền tin.

Nên họ liền hẹn với nhau, nếu trước Tết trời chưa có tuyết rơi thì sẽ gặp nhau thêm một lần nữa để trao đổi về tình hình của thương đội.

Nếu có tuyết rơi thì coi như xong. Mọi việc vất vả sẽ để sau Tết mới bàn, chắc cũng không có chuyện lớn nào xảy ra.

Bàn bạc xong, họ chính thức lên đường trở về.

Nghĩ đến lần này lại kiếm được một khoản tiền, ai nấy đều phấn khởi. Họ bước chân nhẹ nhàng trở về nhà.

Kể lại những chuyện của hôm nay cho những người ở nhà nghe xong, mọi người bắt đầu nghĩ đến chuyện cúng dường (*).

(*) Hình thức dâng các loại lễ vật như thức ăn, hoa, hương, ...

Trước tiên, họ chia số tiền thành năm phần, lấy một phần trong đó. Rồi cả nhóm kéo nhau âm âm đến chỗ của Phương Tiên Nhi.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thịnh Quân hơi ngạc nhiên.

Nàng nhớ không lâu trước đây Tảo Nhi và mọi người vừa nhận được một khoản tiền lớn, không ngờ nhanh như vậy lại có thêm thu nhập mới rồi.

Theo kinh nghiệm của nàng, nếu họ đến đủ người, lại còn trịnh trọng như thế này thì ít nhất cũng phải mang theo từ một đến hai lượng bạc.

Thịnh Quân lập tức tính thử số giá trị năng lượng. Chỉ còn thiếu chưa đến một nghìn điểm cho lần thăng cấp sau. Nếu không có gì bất ngờ thì lần này chắc chắn sẽ thăng cấp một bậc nữa!

Không biết lần này sẽ có món ngon gì nhỉ?

Nàng lại có thể hưởng phúc rồi!

Phía người dân trong thôn, họ báo cáo với Phương Tiên Nhi về việc đã chia bạc thành năm phần, sau đó giao số bạc đó cho dì Hà Hoa để lần này cho nàng ấy dâng cúng.

Dì Hà Hoa ôm bạc bước lên trước. Dưới ánh mắt mong đợi của Thịnh Quân và mọi người trong thôn, lần lượt đưa từng đồng bạc lẻ trị giá một lượng vào khe bỏ tiền.

Thịnh Quân lập tức chăm chú nhìn điểm năng lượng. Thấy nó vượt qua mức mười nghìn.

Năng lượng tối đa lập tức tăng gấp đôi, thành hai mươi nghìn.

Còn chưa kịp xem sản phẩm mới, Thịnh Quân đã nghe một tiếng nhắc nhở của hệ thống:

[Chúc mừng bạn đã kết thúc giai đoạn tân thủ của hệ thống siêu thị. Hoạt động khuyến mãi đặc quyền tân thủ đã hết hạn. Từ nay bạn sẽ không còn hưởng ưu đãi của đặc quyền tân thủ nữa.]

Thịnh Quân vừa nghe vậy, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Chương 173: Chương 173

Giai đoạn tân thủ này cũng tạm hiểu được. Nhưng cái gọi là hoạt động khuyến mãi và đặc quyền tân thủ kia, nàng thật sự chưa từng thấy qua!

Hệ thống nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho nàng bằng cách đưa ra một thông báo chi tiết về đặc quyền.

Khi nàng mở ra xem, hóa ra đặc quyền tân thủ nghĩa là có thể thu thập điểm năng lượng bằng những thứ không phải là tiền bạc.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, ngoài tiền thật ra thì Thịnh Quân sẽ không còn lấy năng lượng từ cây cối, hoa lá được nữa.

Thịnh Quân thở dài nhưng cũng không phải quá thất vọng.

Từ lâu nàng đã cảm thấy việc lấy năng lượng thì hoa cỏ cây cối không phải là một phương án lâu dài.

Chỉ là người trong thôn như Tảo Nhi quá đơn thuần, không có suy nghĩ tham lam. Nếu như là người có ý xấu, chẳng phải sẽ nhổ sạch tất cả hoa cỏ, cây cối trong núi để đổi đồ ở đây sao?

Còn tại sao trong giai đoạn tân thủ lại có thể dùng vật phẩm để đổi đồ. Có lẽ là vì hệ thống lo rằng nàng ở một nơi hẻo lánh, sợ rằng nàng không có nguồn năng lượng để duy trì, buộc phải tắt máy chăng?

Suy nghĩ lung tung một hồi, hệ thống cũng không phát ra thêm động tĩnh gì.

Thịnh Quân không nghĩ nữa, tập trung kiểm tra sản phẩm mới được mở khóa lần này.

Vừa nhìn thấy sản phẩm, tim nàng không kìm được mà đập nhanh hơn.

Sản phẩm mới lần này là "Phì Trạch Khoái Lạc Thủy (*)" — Coca-Cola!

(*) Phiên âm tiếng Trung của Coca-Cola, có nghĩa là đồ uống làm cho người béo phì lười vận động thấy hạnh phúc.

Thịnh Quân lập tức chìm vào dòng ký ức.

Nàng nhớ lại những tiểu thuyết trên mạng mà mình đã đọc ở thời hiện đại. Việc không thể uống Coca-Cola sau khi xuyên không đã trở thành một trong những nỗi tiếc chung của những người xuyên không.

Coca-Cola không phải là thứ thiết yếu trong cuộc sống. Nhưng ở một góc độ nào đó, nó thực sự có thể coi là trụ cột tinh thần của những người xuyên không.

Có thể uống được một ngụm Coca-Cola nguyên chất ở thời cổ đại thì dường như cuộc sống xuyên không không còn quá khổ sở, còn có thể tiếp tục cầm cự.

Tất nhiên, vì nàng xuyên không trong hình dạng một máy bán hàng tự động nên phần lớn thời gian nàng sống rất thoải mái. Dù không có Coca-Cola để uống thì Thịnh Quân vẫn cảm thấy chỉ số hạnh phúc của mình vượt xa nhiều người xuyên không khác.

Giờ đây, ngay cả Coca-Cola cũng đã có, niềm vui của nàng càng thêm trọn vẹn!

Càng nghĩ càng thấy phần khích. Thịnh Quân nhanh chóng lấy một chai Coca-Cola ra tay để quan sát kỹ hơn. Nàng phát hiện ra rằng bao bì này hoàn toàn khác so với các thương hiệu kinh điển mà nàng từng thấy.

Thân chai trong suốt, nhãn dán lại có màu xanh lá cây giống như Sprite, trông rất kỳ lạ. Có lẽ là thiết kế sáng tạo của hệ thống.

Thịnh Quân còn suy ngẫm về lý do cho sự khác biệt này.

Phải chăng hệ thống lo sợ những người ủng hộ Coca-Cola và Pepsi sẽ tranh cãi nên đã chọn cách thiết kế một bao bì hoàn toàn không liên quan?

Thật là một hệ thống cẩn thận!

Nghĩ xong những điều này, Thịnh Quân tò mò mở nắp chai. Nàng uống một ngụm lớn rồi cẩn thận thưởng thức.

Ừm, vị ngọt đặc trưng, kết hợp với khí CO₂ sục sôi trên đầu lưỡi. Không sai, chính là hương vị quen thuộc khiến người ta vui vẻ!

2

Hứng thú dâng cao, nàng vốn định thử phân tích xem loại Coca-Cola này thiên về Pepsi hay Coca-Cola hơn. Nhưng vì đã lâu không uống Coca-Cola, Thịnh Quân hoàn toàn không thể nhớ được sự khác biệt giữa hai thương hiệu này, đành tiếc nuối bỏ qua ý định đó.

Nàng nhanh chóng đưa Coca-Cola lên kệ.

Không giống như các sản phẩm khác mà nàng phải ước tính giá bán dựa trên ký ức, Thịnh Quân vẫn nhớ khá rõ giá bán của Coca-Cola.

Mặc dù Coca-Cola hiện đại đã tăng giá nhưng ở đây nàng vẫn giữ giá bán như cũ là ba đồng.

Sau khi xếp hàng xong, người dân trong thôn nhanh chóng phát hiện ra ánh sáng mới.

Hà Hoa không kiềm được mà nhấn vào. Bên dưới phát ra một tiếng "bụp" không lớn không nhỏ.

Hà Hoa cúi xuống lấy đồ ra, phát hiện đó là một cái chai sứ trắng có miệng kín. Phần miệng chai nối với cổ chai thon gọn. Tiếp đến là thân chai hình trụ đều đặn màu trắng tinh, nhìn rất đẹp mắt.

Hà Hoa cẩn thận lắc lắc, bên trong phát ra tiếng nước vang lên.

Trên chai dán một miếng giấy vuông nhỏ, trên đó có viết hai chữ: "Khả Lạc" (Coca-Cola)

Tảo Nhi cũng nhận ra hai chữ này, không nhận được thì thầm: "Khả Lạc, Khả Lạc. Hạnh phúc, may mắn đều là từ mang nghĩa may mắn, đúng là một cái tên hay!"

Chương 174: Chương 174

Thịnh Quân cũng đang quan sát chai sứ trắng đó.

Hệ thống thay đổi bao bì, nàng cũng không quá ngạc nhiên. Không biết loại Coca-Cola đựng trong chai sứ này có khác gì so với loại đựng trong chai nhựa không.

Tuy nhiên, bao bì do hệ thống sản xuất chắc hẳn sẽ không làm ảnh hưởng quá nhiều đến hương vị của sản phẩm.

Vấn đề bao bì chỉ là phụ, Thịnh Quân phát hiện còn có thứ gì đó chưa được lấy ra khỏi khe bỏ hàng liền lên tiếng nhắc nhở.

Người dân trong thôn vội cúi xuống lấy đồ ra, phát hiện đó là một cái ống tre nhỏ.

"Ống tre này dùng để làm gì?" Đại Ngưu tò mò hỏi.

Tảo Nhi đoán: "Nhìn chiều dài này, chẳng phải là để cho vào chai hút Coca-Cola sao?"

Nghe vậy, Thịnh Quân cũng được nhắc nhở, nhớ lại một số điều quan trọng: "Tảo Nhi nói đúng rồi, đúng là để hút nước ngọt."

Mặc dù Coca-Cola có thể mang lại niềm vui. Nhưng axit cacbonic có rất có hại cho răng. Hệ thống này thật chu đáo, còn kèm theo mỗi chai một chiếc ống hút, như vậy sẽ giảm bớt được tổn hại cho răng.

Nhưng điều cần chú ý không chỉ có điều này.

Đồ uống có chứa axit cacbonic còn có thể ảnh hưởng đến khả năng hấp thụ canxi của cơ thể, làm cho xương trở nên giòn hơn. Chắc chắn không nên uống nhiều.

Trừ cái này ra, Coca-Cola còn có một số đặc tính vừa lợi vừa hại.

Ví dụ, nó chứa rất nhiều đường. Đối với người cổ đại, cái này có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng, kích thích não bộ giải phóng dopamine, khiến họ thật sự cảm thấy vui vẻ. Tuy nhiên, uống thường xuyên và lâu dài chắc chắn không có lợi cho sức khỏe.

Nó cũng chứa caffeine, có thể giúp tỉnh táo, giảm cảm giác mệt mỏi. Nhưng cũng có thể ảnh hưởng đến giấc ngủ, tăng gánh nặng cho tim mạch.

Thịnh Quân đã kể tất cả những chi tiết này cho người trong thôn.

Mọi người lắng nghe rất chăm chú, ghi nhớ từng lời nàng nói.

Lưu Nhị Sơn nói: "Phương Tiên Nhi yên tâm, trên đời này dù là thứ tốt nhất, tham nhiều tham lắm cũng chẳng có kết quả tốt. Chúng ta hiểu rõ điều này, sau này cũng sẽ chú ý nhiều hơn."

Tất nhiên Thịnh Quân rất yên tâm về họ nên không nói thêm nữa.

Tuy nhiên, nàng cứ cảm thấy mình dường như quên mất điều gì đó. Suy nghĩ một lúc mà vẫn không thể nhớ ra nên đành tạm gác lại.

Không biết đến sự bối rối của Thịnh Quân - người trong thôn đã bắt đầu bước vào giai đoạn mua sắm vui vẻ.

Giá trị của một lượng bạc tương đối lớn, có thể đổi được nhiều năng lượng. Nhưng vì mua cả lẩu nên số lượng vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát.

Mọi người vui vẻ mua một ít lẩu, số năng lượng còn lại họ chọn mua Coca-Cola, khoảng vài chục chai.

Sau khi mang hết đồ về hang, mọi người tạm biệt Thịnh Quân. Bắt đầu nấu ăn và thử uống xem Coca-Cola có hương vị ra sao.

Nghe Thịnh Quân nói, thứ gọi là Coca-Cola này là một loại thức uống, rất hợp để uống kèm với những món ăn có vị đậm đà.

Mọi người tính toán lại những món ăn đang có. Sau khi phân tích một hồi, họ cảm thấy lẩu là lựa chọn phù hợp nhất

Vì vậy, tối nay lại có thể ăn lẩu!

Khi nồi lẩu đã sôi, mọi người lần lượt lấy ra các ống tre, dự định rót Coca-Cola để uống.

Những ống tre này là họ đã tích trữ từ khi uống nước điện giải. Họ thường dùng nó làm cốc uống nước hàng ngày.

Để phân biệt, họ còn khắc dấu riêng biệt lên ống tre của mình.

Sau khi bày xong cốc, chỉ còn đợi rót Coca-Cola vào.

Phương Tiên Nhi đã nói trước, thứ này không tốt khi uống quá nhiều nên mọi người chỉ lấy ra vài chai. Họ định chia nhau mỗi người một ít để thử, phần còn lại sẽ để dành.

Đại Ngưu háo hức mở nắp một chai Coca-Cola.

Rồi bỗng nhiên, một dòng bọt màu nâu bất ngờ phun trào ra từ trong chai, nhanh chóng chảy dọc theo thân chai xuống tay hắn ta. Chỉ trong chớp mắt đã tiêu tan phần lớn, chỉ để lại cảm giác mát lạnh trên mu bàn tay hắn ta.

Đại Ngưu bối rối, ngơ ngác tại chỗ, cầm chai Coca-Cola không dám buông tay, cũng không dám di chuyển, trông rất đáng thương.

Đại Mao vốn đứng bên cạnh xem, sau sự việc này thì sợ hãi chạy vội sang bên cạnh, trốn sau lưng mẹ mình, lo lắng nói: "Mẹ ơi, Coca-Cola này hung dữ quá, hình như ca làm nó tức giận rồi, chúng ta có thể uống nó không?"

Mặc dù đây chỉ là lời nói ngây thơ của trẻ con nhưng vẫn làm mọi người vẫn lâm vào suy tư.

Họ chưa từng thấy thứ gì có thể tự phun ra như vậy, chẳng lẽ thật sự là sinh vật sống?

Không ổn rồi, phải mau hỏi Phương Tiên Nhi thôi!

Đại Ngưu vẫn cầm chai Coca-Cola đứng yên tại chỗ, không dám di chuyển.

Tảo Nhi dẫn một nhóm người quay lại gặp Thịnh Quân, cẩn thận trình bày tình hình, muốn hỏi xem bây giờ nên làm gì.

Nghe xong, Thịnh Quân mới vỗ trán, bưng tỉnh ngộ.

Trước đó nàng đã nói dường như mình quên mất điều gì.

Hóa ra là quên dặn mọi người, tuyệt đối không được lắc chai Coca-Cola trước khi uống!

Chương 175: Chương 175

Thịnh Quân lập tức giải thích về thứ đồ uống tên Coca-Cola.

Trong Coca-Cola không có sinh vật sống nào cả, chỉ là có một thành phần tên CO₂ thôi.

Nghĩ thấy thành phần tên CO₂ này khá là khó giải thích với người xưa, Thịnh Quân cũng chỉ nói trong Coca-Cola có chứa một loại khí, khí này có thể khiến đồ uống ngon hơn.

Bởi vì có khí này, khi uống xong sẽ ợ hơi. Nhưng nếu như dạ dày bị trướng hay khó tiêu thì sự khó chịu ấy cũng theo đó mà ợ hơi ra ngoài.

Giống như trường hợp Đại Ngưu vừa mới nãy có lẽ là không cần thận lắc lắc cái chai, do đó khí bên trong mới trào lên, khi mở chai Coca-Cola mới xảy ra hiện tượng phun trào ra ngoài.

Tuy nhiên sau khi Coca-Cola phun ra ngoài cũng chẳng có tác động gì quá lớn, bình thường sẽ không làm người khác bị thương, cùng lắm thì chỉ làm bẩn tay, quần áo hoặc là sàn nhà.

Nói đến đây, Thịnh Quân thấy đám người xưa này vẫn hoang mang khó hiểu, mới nhớ tới việc giải thích về chất khí đối với người xưa rất khác với thời hiện đại.

Thế là nàng nói đơn giản mấy chất khí đơn giản mà trong cuộc sống thường hay gặp.

Ví dụ như là khí oxi có ở khắp mọi nơi cũng là khí duy trì sự sống và sinh mệnh của con người.

Lại có một nhóm chất khí có khả năng gây ra ảnh hưởng có hại với cơ thể, nhân tiện phổ cập khoa học một chút.

Lúc nói đến ví dụ về những chất khí này nàng còn lấy kèm thêm ví dụ thực tế, để dễ dàng lý giải với nhóm người xưa này.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Trước kia bọn nàng chỉ biết là con người nhất định phải hít thở khí mới có thể sống, nhưng rốt cuộc loại khí này là gì thì không ai nói rõ được. Bây giờ được Phương Tiên Nhi phổ cập mới biết được hóa ra là một loại khí tên là oxi!

Bây giờ các nàng còn biết, lúc mình nhóm lửa có thể sinh ra khí CO, thứ này có độc, nếu không chú ý thông gió thì không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!

Cuối cùng là Coca-Cola.

Trên đời này vậy mà lại có thứ đồ uống thú vị như thế, trong nước lại có khí, chỉ cần lắc nhẹ một chút là sủi bọt rồi phun ra!

Nói xong mấy lời này, đoàn người lại càng thêm tò mò về Coca-Cola chứa khí, loại chất khí nhìn không thấy sờ không được, vậy mà cũng có thể uống vào trong miệng ư?

Thấy những điều muốn hỏi đã hỏi gần như hết rồi.

Mấy nàng đều giấu chờ mong ở trong lòng, vội vã chào tạm biệt Phương Tiên Nhi rồi quay trở lại hang động.

Đại Ngưu vẫn còn đang đứng ở đấy, cánh tay đang giơ lên đã tê dại từ lâu rồi.

Vừa thấy các nàng đi đến, hắn ta lập tức khóc không ra nước mắt nói: “Bên Phương Tiên Nhi nói như thế nào rồi? Ta có thể bỏ cánh tay xuống được chưa?”

Đám người nghe xong cũng không nhin cười được: “Mau mau bỏ xuống đi!”

Trước đó còn không hiểu mọi chuyện nên cả đám đều vô cùng sợ hãi. Bây giờ mọi người đã biết trong Coca-Cola có khí bí mật, lại nhìn dáng vẻ lúc này của Đại Ngưu chỉ còn thấy vô cùng buồn cười.

Xem ra người có kiến thức rộng một chút thì sẽ không bị giật mình sợ hãi trong những trường hợp bất ngờ như thế nữa.

Cười xong, Tảo Nhi mới mở miệng giải thích: “Phương Tiên Nhi nói, trong Coca-Cola không có con gì sống cả, chỉ là bên trong nước có một loại chất khí thôi!”

Sau đó nàng ấy lập tức coi mèo vẽ hổ (*) thuật lại một lượt lời Phương Tiên Nhi nói, kể cả mấy loại kiến thức khoa học về chất khí kia cũng phổ cập qua một lượt.

(*) Coi mèo vẽ hổ: kể lại, phỏng đoán một cái gì đó chưa thật sự nắm chắc.

Nghe xong những lời này, Hạnh Nhi không nhin được cảm thán: “Tỷ à, muội cảm thấy trời đất này rộng lớn thật đấy, khắp nơi đều cất giấu kiến thức cả!”

Thúy Thúy ở bên cạnh dùng sức gật đầu một cái.

Tảo Nhi suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Lần này chúng ta có duyên học hỏi thêm kiến thức về chất khí, sau này nhóm lửa cũng chú

ý hơn, cần phải để ý kỹ càng, đừng để loại khí có độc kia xuất hiện hại người.”

Cả đám người đều đã nhớ rõ.

Chương 176: Chương 176

Sau khi nói chuyện xong, cánh tay bên này của Đại Ngưu đã buông xuống nhưng vẫn cứng đến tê dại.

Tảo Nhi lấy chai Coca-Cola trong tay hắt ta, nhìn thoáng qua rồi bất đắc dĩ nói: “Chai này vẫn luôn mở nắp như vậy, có lẽ khí trong Coca đã bay hơi không ít, khi uống sẽ khác với khi vừa mở nắp.”

Nhưng mà vẫn có thể nếm thử xem, đúng lúc có thể so sánh một chút xem nó khác biệt như thế nào so với Coca-Cola khi chứa chất khí kia.

Tảo Nhi rót vào cốc mỗi người một chút nước, lại lấy ống trúc lấy được từ chỗ Phương Tiên Nhi phát cho mọi người, mỗi người được nhận một cái.

Sau khi ống trúc này được rửa sạch là có thể sử dụng lại nhiều lần được, sau này có thể đặt ống hút này ở trong cốc của riêng mình để uống đồ uống.

Sau khi công tác chuẩn bị xong xuôi, mọi người đều ăn ý ngậm ống hút cùng nhau uống Coca-Cola.

Hút một hơi vào miệng, thấy chất lỏng lạnh buốt lập tức ủa vào lưỡi.

Mặc dù chai Coca-Cola này đã bị xì bọt khí ga nhưng mọi người vẫn có thể cảm giác được có đám bong bóng nhỏ xông vào đầu lưỡi. Cái lưỡi bị nước xộc vào hơi tê tê, là một loại cảm giác mà trước giờ chưa từng được trải qua!

Chờ khi bọt khí sủi hết, lại có thể cảm nhận được vị ngọt nguyên bản của nước Coca-Cola kia, nhấp nháp kỹ một chút còn thấy ngọt hơn so với chất điện giải rất nhiều.

Nhưng loại vị này không chỉ đơn thuần là ngọt mà là loại vị ngọt chia thành nhiều cấp độ, cảm giác vô cùng phong phú và thú vị.

Nghe nói trong huyện thành có loại đồ uống gọi là rượu, uống vào người có thể say ngất ngưởng.

Mấy nàng chưa từng uống rượu nhưng lại cảm thấy sau khi hút một ngụm Coca-Cola này vào miệng còn ngon hơn hẳn so với cả loại rượu mh nhất nữa.

Sau khi uống xong thấy cảm xúc thoải mái vô cùng, đúng là khiến người ta nhớ mãi không quên!

Bởi vì lượng Coca-Cola của mỗi người không nhiều lắm vì vậy không bao lâu đã thấy ống trúc chạm đáy cốc.

Tảo Nhi đứng dậy, định lấy mấy chai Coca-Cola còn lại chia cho mọi người.

Mặc dù thức uống thần tiên này uống tham không tốt như là rượu, nhưng mà chia cho mỗi người một cốc nhỏ thì hẳn là không có vấn đề.

Lần này, sau khi Tảo Nhi cầm lấy cái chai phải giữ nguyên một hồi rồi mới cẩn thận từng li từng tí mở nắp ra. Quả nhiên Coca-Cola không hề phun ra ngoài.

Tuy nhiên sau khi xích lại gần miệng bình, còn có thể nghe được âm thanh nổ tanh tách nhỏ vụn phát ra khiến cho người ta nghĩ đến lúc sảng khoái khi được uống nó, trong nháy mắt kích thích chảy nước miếng.

Tảo Nhi mở toàn bộ mấy chai Coca-Cola ra.

Nồi lẩu gác ở bên cạnh cũng đã sôi được một lúc.

Mọi người nhân dịp Tảo Nhi chia Coca-Cola cũng phân phát đồ ăn vào từng chén xong rồi.

Lần này lúc mấy nàng nấu, không chỉ thả vào trong nồi lẩu mấy đồ ăn kèm theo, mà còn cho vào thêm một chút thịt heo rừng đã được khử tanh bởi gừng tươi.

Loại thịt heo rừng này cho dù đã được xử lý nhưng khi ăn vào vẫn cảm thấy có một chút vị tanh không khử sạch được.

Nhưng sau khi mọi người tìm tòi phát hiện ra, nếu cho thịt heo rừng này vào trong nồi lẩu cay nhiều gia vị dầu mỡ này thì hương vị kia sẽ bị át đi.

Khi vớt ra ăn là có thể tận hưởng được thịt heo mỹ vị.

Không chỉ có thịt heo rừng mà các loại nguyên liệu nấu ăn khác sau khi thả vào trong nồi lẩu đều trở nên thơm ngon nức mũi!

Coca-Cola đã rót xong, đồ ăn cũng chia rồi, đám người chính thức bắt đầu vào bữa.

Hành động của tất cả mọi người giống như đúc từ một khuôn mà ra.

Ăn vài miếng đồ ăn, lại hút một ngụm Coca-Cola nhỏ, sau đó phát ra một tiếng ợ dài thật thỏa mãn.

Thật sự là quá thoải mái, vô cùng tuyệt vời ~

Khi Coca-Cola có nhiều bọt khí quả nhiên uống càng thêm thích thú!

Họ uống kèm nó trong bữa ăn, vốn là nồi lẩu đã hấp dẫn lại càng thêm thơm ngon đến mức muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi!

Chương 177: Chương 177

Sau khi ăn uống một hồi, bên trong ống trúc của mấy người cũng chỉ còn lại hai ngụm Coca-Cola, họ cố tình để lại.

Đoàn người lau miệng xong lại bưng ống trúc lên ngồi nguyên tại chỗ cẩn thận thưởng thức, dùng Coca-Cola để kết thúc bữa tiệc này, như viết lên một nét bút kết thúc viên mãn.

Tảo Nhi uống một hớp nhỏ, nheo mắt lại nói: “Phương Tiên Nhi nói, Coca-Cola này bình thường phải uống lạnh mới ngon nhất. Nhưng mà ngày mùa đông có thể nấu một loại Coca-Cola gừng để chống lạnh, loại này uống có gì khác biệt với Coca-Cola lạnh thì sau này chúng ta sẽ thử lại sau.”

Những người khác nghe vậy, không ai phản đối cả.

Thật sự là đáng tiếc, cho dù Coca-Cola có ngon cũng không thể uống mỗi ngày, nổi lẩu có hấp dẫn cũng không thể ngày nào cũng ăn được.

Đoàn người bàn bạc với nhau, dự định chờ sau này lúc ăn lẩu sẽ lấy Coca-Cola uống kèm, còn lúc khác thì không uống.

Sau khi ăn uống xong xuôi, người trong thôn lại nói về những sắp xếp trong khoảng thời gian sắp tới.

Không bao lâu nữa là đến Tết.

Theo như lượng đồ dự trữ các nàng có thì chắc chắn có thể qua năm mới sung túc, phương diện ăn uống không cần phải lo lắng.

Còn về phương diện ăn mặc có thể cải tiến một chút, mấy ngày nữa sang bên Vi Thập Bát lấy bông để làm thêm chút quần áo.

Hơn nữa cũng phải chọn lọc thóc giống, chuẩn bị cày bừa trước cho vụ xuân sắp tới. Như vậy chỉ cần chờ đến mùa xuân là có thể lập tức khai hoang gieo hạt, không cần làm thêm quá nhiều việc vặt nữa.

Muốn khai hoang trên núi để làm ruộng, cũng phải chọn chỗ tốt một chút. Tình trạng đất đai cũng cần phải dẫn đo suy tính, lại không thể cách nơi ở của các nàng xa quá. Một là thuận tiện đi lại làm lụng, hai là phải gần nguồn nước để dễ dàng trong việc dẫn nước tưới tiêu.

Sau khi khai hoang đồng ruộng còn cần thu thập đá nữa, như vậy sau khi làm thành ruộng thì có thể dựng hàng rào xung quanh bốn phía để giữ đất và nước.

Sau khi thảo luận, đám người mới phát hiện chuyện cần bận rộn xoay sở còn rất nhiều.

Ngoại trừ công việc hằng ngày bên ngoài thì phương diện học tập cũng không được lơ là.

Trải qua khoảng thời gian không ngừng cố gắng vừa rồi, việc học tập của mọi người đều có tiến bộ rất nhiều, hầu hết đã nhanh chóng học xong chương trình học của lớp vỡ lòng rồi. Chờ sau Tết, hẳn là có thể kết thúc được kỳ học của lớp vỡ lòng, tiếp tục học các kiến thức cao hơn.

Sau khi liệt kê ra một loạt chuyện cần làm rồi lên kế hoạch xong xuôi, sau đó thực hiện theo để giải quyết hết từng việc một.

Khoảng thời gian tiếp đó, mọi người cùng nhau khiêng đá rồi may quần áo, lúc cần học tập thì cùng học tập, cảnh tượng đồng lòng vui vẻ phồn vinh.

Nửa đường mấy người Tảo Nhi còn dành thời gian tới thôn Nguyên Bảo, biết được tin tức từ Vi Thập Bát rằng thương đội cũng không có động tĩnh gì lớn, tạm thời không cần quan tâm.

Bọn người Đại Ngư còn lần ra khỏi núi từ phía khác, cùng với Thạch thúc và Xử Sinh bàn bạc chỗ để chôn một ít thức ăn, để ký hiệu mà hai bên đã thống nhất từ trước, nếu như bọn họ chạy tới là có thể nhìn thấy.

Đợi sau khi bận rộn làm xong hết những chuyện này, trên núi đón một trận tuyết nhẹ nhàng.

Tuyết rơi vô cùng mỏng, khi rơi xuống mặt đất lập tức tan hết, nhưng mà nhiệt độ cũng hạ xuống rất nhiều.

Người trong thôn cũng không còn chạy ra ngoài núi nữa, an tâm ở lại trong hang sinh hoạt.

Mấy ngày nay mấy người lớn tuổi đã đi xem xét bốn phía, cuối cùng cũng chọn được mấy khoảng đất thích hợp để khai hoang. Có mấy thửa là bằng phẳng, tuy nhiên có hai nơi là ruộng dốc. Đợi đến đầu xuân là có thể động thổ trên mấy thửa đất này.

Còn dùng đá để rào xung quanh ruộng cày bừa vụ xuân cũng đã lục tục chuẩn bị tích góp khá ổn rồi.

Cuối cùng là lấy nông cụ ra ngoài đếm lại một lần nữa, nhìn xem qua năm sau cần phải bổ sung gì không.

Lúc các nàng lên núi, nông cụ mang theo chủ yếu là loại có kiểu dáng cơ bản giống như là cuốc hay cào.

Chương 178: Chương 178

Lúc đầu trong thôn còn có mấy cái cây gỗ nhưng không tiện để sử dụng, vì sẽ chỉ phá luỡi cây đó thôi. Nhưng mà ở khoảng đất chưa khai hoang trên núi này, cho dù luỡi cây gỗ lớn một chút cũng chẳng dùng được, vì thế luỡi cây không thể phát huy được công dụng, chỉ có thể gác lại ở nơi đó trước đã.

Sau khi kiểm kê nông cụ xong, mấy người lớn tuổi có kinh nghiệm đều lộ ra vẻ u sầu.

Lý bà tử thở dài, nói: “Mấy đồ như cuộc này làm trong đất còn dễ, chứ nếu khai hoang trên núi, nhất là đất núi có nhiều sỏi đá thì không dễ dùng như vậy đâu.”

Nếu chỉ dùng cuộc để khai hoang đất núi, ngẫm lại cũng thấy khó khăn rồi.

Nhưng dù vậy cũng không còn cách nào, đoàn người cũng không thể không làm chứ?

Lông mày người trong thôn không thể thư giãn nổi.

Thịnh Quân ở bên này cũng nghe nói về chuyện các nàng muốn khai hoang, lập tức bắt đầu lục lại công năng của mình, muốn nghĩ cho họ một vài cách.

Mặc dù nàng chưa từng trồng trọt trên đất bao giờ nhưng cũng biết rằng trong nền nông nghiệp phát triển thì việc dùng nông cụ tốt là vô cùng quan trọng. Máy nông cụ mà mấy người Tảo Nhi dùng kia đúng là quá đơn giản, cũng có thể tưởng tượng được vất vả biết bao nhiêu.

Nàng suy nghĩ ở loại địa hình phức tạp như trên núi thì việc sử dụng nông cụ là máy cày trục cong chắc chắn không phù hợp lắm.

Mà lại điều kiện của mấy người Tảo Nhi lại có hạn, không dư dả để mua nông cụ bằng đồ sắt quá nặng, bởi vì chi phí quá cao...

Với một số điều kiện tiên quyết như vậy, Thịnh Quân lục lọi tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một loại đồ vật thích hợp — máy cày chân.

Khung máy cày chân bao gồm tay vịn, thanh cày và chỗ để chân, đây là một loại nông cụ cày chân. Hình dáng bên ngoài của nó cũng khá nhẹ nhàng nhỏ gọn, rất thích hợp xới đất khai hoang ở vùng núi, lực của nó rất lớn.

Hơn nữa hiệu suất sử dụng cũng rất cao.

Nghe nói bốn năm người sử dụng cày chân để canh tác có thể so với một con trâu, cái tốc độ này đã được coi là vô cùng khả quan rồi.

Hơn nữa, máy cày chân có hơn nửa bộ phận làm bằng gỗ, chỉ cần miệng lưỡi cày ở dưới cùng làm bằng sắt là được. Vừa khéo mấy người Tảo Nhi đã nói qua là các nàng có lưỡi cày không dùng để đó, vậy lấy lưỡi cày lắp trên máy cày chân này là vô cùng hợp lý!

Tra video xong, lại tìm hiểu cấu tạo máy cày chân, Thịnh Quân lập tức nói việc này với đám người Tảo Nhi.

Khuôn mẫu của nông cụ này khá đơn giản, thực ra giải thích cũng rất dễ.

Nghe Phương Tiên Nhi miêu tả, Tảo Nhi bỗng đứng tưởng tượng một lúc rồi khoa tay múa chân, trên mặt lộ vẻ kích động nói: “Thứ này được! Làm không khó, lại là nông cụ dùng sức chân là chủ yếu, nghĩ một chút đã thấy ít dùng sức hơn so với vung cuốc nhiều!”

Tảo Nhi nhanh chóng khởi công làm cày.

Đầu tiên nàng ấy cầm gỗ đến xác định với Thịnh Quân các chi tiết của cày chân, sau đó lại mang lưỡi cày tới, so sánh kích thước rồi làm khung gồm tay vịn và chỗ để chân bằng gỗ.

Chẳng mấy chốc nàng ấy đã làm xong máy cày chân.

Sau khi có thành phẩm máy cày chân này, Lý bà tử mang nó theo tìm một khoảng đất dùng thử một chút.

Đất đai mùa đông khô cứng, chắc chắn không dùng thuận tay bằng đầu xuân.

Nhưng Lý bà tử cũng là một người làm nông giàu kinh nghiệm, bà ấy có cách riêng để đánh giá xem nông cụ dùng có tốt hay không.

Bà ấy mang theo máy cày chân đi như bay, đúng là khỏi phải nói, món bảo bối này tinh vi cực kỳ, nhắc lên cũng không tính là nặng.

Nhưng khi bà ấy tìm được miếng đất, xuống tay thử một chút đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cái thứ đồ tốt này đúng là có sức rất lớn!

Phải biết là, miếng đất Lý bà tử chọn không phải loại đất phổ thông bình thường mà là chọn đầu đường đất hẹp hẹp giữa hai tảng đá lớn, vậy mà có thể cày trong khe mấy lần liền!

Nơi này eo hẹp, nếu đổi lại thành cuốc, chắc chắn không có đủ không gian để làm việc, cũng không thể dùng sức được.

Cho nên máy cày chân này dùng rất tốt!

Thậm chí đất trong khe hẹp giữa hai tảng đá cũng có thể cày, vậy thì các nàng có thể tận dụng thêm càng nhiều đất rồi!

Chương 179: Chương 179

Sau khi cày xong miếng đất lần đầu kia, hệ thống thành tích bên Thịnh Quân đã yên lặng thật lâu bỗng nhiên có động tĩnh.

[Chúc mừng ngài đã mở khóa thành tích mới [nâng cấp công cụ], được một lượt rút thưởng.]

Thịnh Quân vô cùng kinh ngạc.

Trời ạ, đã qua lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể mở khóa thành tích mới rồi!!

Có thể mở khóa thành tựu thì xem ra máy cày chân vẫn chưa xuất hiện ở thời đại này đâu.

Được đấy được đấy, nàng đã xây thêm một viên gạch cho nghiệp lớn của thời đại này rồi.

Nàng nhìn qua bảng hệ thống.

Có kinh nghiệm trước đó, Thịnh Quân ấn vào biểu tượng mở vòng xoay rút thưởng, giao diện rút thưởng hiện lên.

Lúc này mấy người Tảo Nhi không có ở trước mặt nàng, cho nên nàng cũng không cần vội vã thao tác.

Vẫn chờ cho đến khi đoàn người đi dùng thử máy cày chân xong, vui mừng phấn khởi đến tìm nàng, nàng mới nói đến chuyện trúng thưởng, định mở ra vòng xoay rút thưởng.

Người trong thôn dùng thử nông cụ xong lập tức tới đây, trong tay Lý bà tử còn cầm máy cày chân.

Bà ấy nói khẽ với những người khác: “Phương Tiên Nhi bày cho chúng ta cách làm nông cụ hữu dụng như vậy, chúng ta cảm kích còn không hết, làm sao được nó thưởng ngược lại nhỉ?”

Tảo Nhi nhỏ giọng suy đoán: “Có lẽ vì sau khi nghe cách làm máy cày chân chúng ta có thể làm ra nó nhanh, không lè mà lè mề nên khiến cho Phương Tiên Nhi vui chăng?”

Một đám người suy đi nghĩ lại vẫn chỉ nghĩ được mỗi lý do này.

Hơn nữa, lúc trước họ ép dầu, động tác của các nàng cũng nhanh nhẹn nên khi đó cũng được thưởng còn gì.

Không băn khoăn việc này nữa.

Nghĩ tới việc lần trước họ được thưởng vật thần kỳ giúp giữ ấm tên Noãn Bảo Bảo, bây giờ ánh mắt mọi người đều sáng rực nhìn về phía vòng quay, vô cùng trông chờ xem lần này có thể trúng được loại bảo bối làm họ mở mang đầu óc nào.

Cả vòng quay trôi lơ lửng giữa không trung.

Thịnh Quân quan sát cẩn thận thì phát hiện lần quay trúng thưởng này có sự khác biệt với lần trước, tất cả phần thưởng bên trong ô phần thưởng đều là dấu chấm hỏi, hoàn toàn không biết nội dung trúng thưởng là gì.

Chẳng qua cũng không ảnh hưởng lắm đến việc rút thưởng.

Sau khi nàng ra hiệu một tiếng, mấy người Tảo Nhi thành thạo chạm cái nút lớn ở giữa, vòng quay lập tức bắt đầu xoay lạch cách.

Chờ sau khi nó ngừng lại, bên Thịnh Quân lập tức nhận được thông báo, vòng quay cũng nhanh chóng biến mất trên không trung.

Sau khi ấn xem, Thịnh Quân phát hiện lần này mấy người Tảo Nhi rút được [Máy chiếu phát một lần (Chương trình Gala Đêm hội mùa Xuân bản đặc biệt)]!

Máy chiếu chỉ phát được một lần sao? Còn chương trình Gala Đêm hội mùa Xuân là gì nữa?

Thịnh Quân hoang mang tra cứu kỹ càng thì mới biết dùng cái máy chiếu một lần này có thể xem được một chương trình Gala đặc biệt, sau khi xem xong sẽ hết hiệu lực, tự động biến mất trong không khí.

Mặc dù không phải vật dụng quá cần thiết trong cuộc sống hàng ngày nhưng lúc này mấy người Tảo Nhi không thiếu ăn thiếu uống, có quần áo rất ấm áp, năm mới sắp đến rồi, xem chương trình giải trí một chút, vừa mở mang tầm mắt cũng tốt!

Trong lúc suy tư, phần thưởng đã rơi vào khay lấy hàng.

Phía Tảo Nhi cũng nghe thấy động tĩnh, thành thạo khom người xuống, lấy một đồ vật hình hộp chữ nhật bằng gỗ hoa văn màu sáng kèm theo giá đỡ ra khỏi khay lấy hàng.

Hộp gỗ mặt trước hơi hẹp, bên trên lại có một lỗ nhỏ đen nhánh, bên trên nóc lại có một thứ tròn tròn bằng gỗ nhô lên.

Họ nhìn một lúc lâu nhưng chẳng ai biết đây là thứ gì.

Đoàn người lập tức hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Phương Tiên Nhi.

Thịnh Quân thấy vậy hăng giọng một cái nói: “Hóa ra là cái này à. Đợi đến lúc sát tết, khi mọi người bắt đầu ăn bữa cơm tất niên thì đặt cái hộp này lên giá đỡ để trong hang, ấn vào cái nút ở trên cùng, ấn xong sẽ thấy bất ngờ nhé.”

Ha ha, nàng không tiết lộ chương trình Gala Đêm hội mùa Xuân, đến lúc đó để mọi người tự mở xem!

Mặc dù người hiện đại đã xem chương trình Gala Đêm hội mùa Xuân này phát chán rồi, nhưng nếu tới cổ đại thì tiết mục nào cũng hấp dẫn cả, khỏi phải nói đây còn là tiết mục tuyển chọn, chất lượng lại càng khỏi phải bàn.

Hơn nữa cho dù họ không thích xem thì trong lúc ăn cơm mở TV lên xem chương trình Gala Đêm hội mùa Xuân vẫn có không khí!

Chương 180: Chương 180

Nghe Phương Tiên Nhi kêu ngạo giải thích như thế, người trong thôn càng chờ mong không kém gì nàng, ai ai cũng vô cùng tò mò về cái hộp gỗ chỉ có thể mở ra khi đến năm mới này.

Nhưng mà mọi người rất nghe lời, đã nói đến năm mới rồi bật nó thì không ai mở sớm cả.

Thế là mọi người nói lời cảm ơn Phương Tiên Nhi, cẩn thận cất hộp gỗ thật kỹ càng, chỉ chờ đến lúc ăn Tết để lấy ra xem.

Chuyện rút thưởng này cũng tạm thời kết thúc.

Máy cày chân rất hữu dụng, việc gieo trồng vào vụ xuân sắp tới của mọi người bớt đi bao muộn phiền, trong lòng nhẹ nhàng không ít.

Họ làm việc bận rộn mấy ngày, trên núi lại có một trận tuyết.

Lần này tuyết rơi lớn hơn một chút, chẳng qua chúng chỉ rơi hai ngày là ngừng, tuyết đọng không dày lắm.

Hơn nữa cũng phải nói, ở chỗ của họ, trong vài năm đổ lại cũng chưa có trận tuyết lớn cực dày nào cả, năm nay ắt hẳn cũng thế. Nếu không thì cuộc sống sinh hoạt ở trên núi sẽ phải chịu không ít khổ cực.

Tuyết tan còn lạnh hơn lúc tuyết rơi nhiều nhưng mà nhờ có áo bông chặn bông ấm áp, ban đêm họ đi ngủ lại có Noãn Bảo Bảo để sưởi ấm, mọi người cũng không thấy quá khắc nghiệt.

Mấy người có tuổi bấm đốt ngón tay tính nhẩm thời gian, nhận ra đã đến ngày Đông chí rồi.

Người ta hay nói, Đông chí lớn như năm mới (*).

(*) Ngày Đông chí quan trọng như lễ Tết.

Ngày này phải được làm nghiêm túc, dựa theo tập tục của các nàng thì ngày hôm nay sẽ họ ăn một bữa sủi cảo.

Muốn ăn sủi cảo thì phải nhào bột mì nhưng trong tay các nàng không có bột mì.

Hà Hoa nghĩ ngợi một chút, đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay: “Mì ăn liền của chúng ta hẳn cũng làm từ bột mì thôi, nghiền nhỏ ra thành bột, trước mắt có thể dùng loại bột này được hay không ta?”

Những người khác cũng không biết liền rủ nhau đi hỏi Phương Tiên Nhi vạn năng.

Bên này Thịnh Quân vừa nghe xong, vô cùng bội phục sức sáng tạo của người xưa.

Nhìn mà xem, họ tìm ra cách làm những món ăn đơn giản rất nhanh, đến chuyện nghiền mì ăn liền này trước giờ nàng cũng chưa gặp bao giờ đấy!

Có lẽ vì ở hiện đại mọi người đều ăn mì tôm bởi vì nó tiện lợi hơn đi...

Mặc dù Thịnh Quân chưa từng thấy qua, nhưng vừa mở ra kho tài nguyên của hệ thống, không ngờ nàng tìm được video tương

tự.

Khỏi phải nói, việc nghiền mì ăn liền đúng là có thể làm được.

Mặc dù không tìm được video nào lấy nó làm sủi cỏ, nhưng có mấy chủ kênh up bài nghiền mì ăn liền làm bánh nướng, còn có mấy trường hợp làm mì sợi... Ô, lấy mì ăn liền làm mì sợi cũng giống như ẩm thực phân tử (*) ha.

(*) Ẩm thực phân tử là một phương pháp nấu ăn hiện đại, đầu bếp sẽ dựa trên đặc trưng biến đổi lý - hóa của từng nguyên liệu, tác động vào cấu trúc nguyên liệu bằng các kỹ thuật chuyên nghiệp với mục đích tạo ra những món ăn độc đáo, tinh tế và mang giá trị dinh dưỡng cao.

Thịnh Quân chăm chú xem video.

Bánh nướng cũng được.

Hình như dùng mì ăn liền làm mì sợi cũng khá dễ.

Nhưng mà, làm sủi cỏ thì có gặp vấn đề gì lớn không nhỉ?

Đúng rồi, trong tay nhóm người này chắc chắn vẫn còn một ít tinh bột củ mài, có thể thêm một chút vào bột, như thế thì lớp vỏ sủi cỏ hẳn là sẽ dẻo dai hơn!

Thịnh Quân nói ý nghĩ này với mọi người.

Hà Hoa nghe xong vô cùng vui sướng nói: “Quá tốt rồi, không ngờ có thể làm được thật, vậy chúng ta sủi cỏ đi!”

Thịnh Quân vô cùng mong chờ thành phẩm mà các nàng làm ra.

Dù sao cũng là vỏ sủi cỏ được làm từ mì ăn liền cơ mà, là món hiếm thấy đó!

Nhận được sự khẳng định của Phương Tiên Nhi, đoàn người nói xong lập tức bắt tay vào làm, còn rất nhiều mì ăn liền trong hang, hôm nay họ có thể lấy ra dùng để làm sủi cảo!

Đại Ngưu đặt mấy chục gói mì lên mặt bàn, bóp nát hơn nửa, để cho đám Thiết Trụ đằng trước lấy đá mài vụn. Một nửa non khác đưa đến tay mấy người Thu Nương để các nàng giã nát bằng chày giã thuốc.

Nhất thời trên núi ngập tràn âm thanh mài và tiếng chày gỗ giã giòn tan.

Chương 181: Chương 181

Mì ăn liền nát vụn theo những tiếng kéo kẹt, nhanh chóng biến thành từng đồng bột màu vàng nhạt.

Hà Hoa mang tinh bột củ mài tới, thêm từ từ vào bột mì ăn liền, sau đó thêm chút nước rồi bắt đầu nhào bột.

Có lẽ nhờ thêm tinh bột vào, bột mì ăn liền coi như đã làm thành công, nhào nặn thuận lợi như trong tưởng tượng.

Nàng ấy và mấy thím nhào bột mì, những người khác cũng không nhàn rỗi, cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ những công cụ trước đó đã dùng để xay bột, sau đó cùng nhau làm nhân bánh.

Như thường lệ, nhân bánh sủi cảo sẽ có một loại mặn một loại chay.

Trước kia các nàng đã tích trữ nấm, rau dại và thịt khô các kiểu, lần này vừa lúc dùng tới rồi.

Nhưng theo sự sáng tạo trước đó của dì Hà Hoa, lúc này mọi người cũng suy nghĩ, bàn bạc về việc dùng nguyên liệu trong nồi lẩu để làm nhân bánh.

Muốn ăn bánh sủi cảo nhân thịt heo hay nấm đều được, cũng có thể nấu nguyên liệu của nồi lẩu với thịt heo, tóm lại nhất định phải làm nồi lẩu!

Nói làm là làm.

Bên Hạnh Nhi nhanh chóng bắc nồi lẩu lên, thả thịt heo đã qua xử lý cùng với nấm và các nguyên liệu vào trong nồi.

Đợi khi bên Hà Hoa chuẩn bị cán bột, nhào bột thì các nàng đã vớt nguyên liệu nấu xong từ trong nồi lẩu ra.

Tách riêng phần thức ăn mặn và chay, băm nhuyễn toàn bộ, làm hai bát nhân bánh sủi cảo có gia vị phong phú.

Kiểm tra lại món ăn một chút, liệt kê menu các loại.

Có sủi cảo nhân khoai tây, có sủi cảo nhân đỗ, có sủi cảo nhân thịt heo và thịt bò...

Không chỉ có nhân bánh phong phú, mà khẩu vị cũng đa dạng hơn, có cà chua hoặc vị cay tê, lần này đúng là làm một bữa tiệc sủi cảo vô cùng phong phú.

Hà Hoa nghe các nàng muốn làm đa dạng loại sủi cảo như vậy, không nhịn được nói: “Có nhiều loại nhân bánh như thế mà vỏ ngoài sủi cảo lại giống nhau, sau khi hấp xong làm sao mà phân biệt được nhỉ?”

Tảo Nhi khoát khoát tay: “Không sao đâu dì Hà Hoa, bọn ta cũng không kén chọn, dù sao đều là đồ ăn ngon mà!”

Hạnh Nhi đứng ở bên cạnh nhanh chóng động não, lên tiếng đề nghị: “Nhân rau củ của chúng ta cũng có màu sắc khác nhau, vậy chúng ta cũng có thể nghiền chúng thành bột, làm cho vỏ sủi cảo cũng có màu của nó không?”

Hà Hoa nghe xong, trầm ngâm chốc lát thì thấy có thể thực hiện được.

Giống như khoai lang tím kia có thể xay nhỏ thành bột, sau đó chấm một ký hiệu lên vỏ bánh sủi cảo, trước khi nấu chỉ cần cán kỹ là bao nhân được, vừa có thể phân loại được sủi cảo, lại không ảnh hưởng đến vị của nó.

Nàng ấy cười khen: “Cái đầu nhỏ của Hạnh Nhi thật là thông minh, sáng dạ như ngọn lửa cháy hừng hực ấy!”

Hạnh Nghi nghe vậy hơi xấu hổ, quay đầu gọi đám đồng bọn nhỏ chạy tới làm phần rau củ.

Các món đồ nhanh chóng được mang tới.

Đám người lấy ra vài loại rau quả, mài nhỏ thành bột màu.

Lần này chủ yếu dùng khoai lang tím, đậu bắp, cà rốt để làm bột màu, hoa quả đều có vị khá ngọt nên sẽ ảnh hưởng đến hương vị.

Sau khi mài xong củ quả khô thành bột rồi in lên vỏ bánh sủi cảo, mấy người Hà Hoa nhanh chóng cán lớp vỏ sủi cảo thật dày trở nên mỏng dính, sau đó đưa cho đám Tảo Nhi bọc nhân bánh.

Gói sủi cảo chắc chắn là phải gói thành hình thỏi vàng.

Để cầu may mắn, bọn họ còn chọn ra vài miếng sủi cảo, định cho thêm nhân đặc biệt vào, để xem cuối cùng ai sẽ ăn được.

Thông thường thì nên cho tiền xu vào nhưng có lần Phương Tiên Nhi vô tình nói rằng tốt nhất là không nên cho những thứ như tiền xu vào miệng, dễ bị bệnh hoặc đau bụng.

Mọi người nhanh chóng bỏ qua ý định nhét tiền xu vào.

Nhưng nếu như không nhét tiền xu thì có gì đặc biệt để nhét vào đây?

Nếu như để lương khô, bánh mì, đào vàng đóng hộp thì chắc hẳn không được. Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy hương vị kỳ lạ rồi.

Mọi người bàn bạc một hồi, cuối cùng vẫn là Hạnh Nhi có ý tưởng hay.

"Hay là chúng ta lấy mì ăn liền làm nhân bánh đi!"

Vỏ sủi cảo làm từ mì ăn liền, nhân sủi cảo cũng là mì ăn liền. Chủ yếu là sự đồng nhất bên trong và bên ngoài, mọi người đều cười vui vẻ, nhưng cũng cảm thấy ý tưởng này không tồi.

Chương 182: Chương 182

Đối với bọn họ, mì ăn liền đúng là là một biểu tượng cho sự hạnh phúc.

Vì đây là thứ đầu tiên họ nhận được sau khi gặp Phương Tiên Nhi. Và cũng là lương thực cứu mạng quan trọng khi họ bị dồn vào đường cùng.

Mì ăn liền là biểu tượng của mối nhân duyên giữa họ với Phương Tiên Nhi.

Hà Hoa nhanh chóng quyết định: "Được, vậy thì gói bằng mì ăn liền đi!"

Sau khi nấu mì ăn liền lên, múc vào bát là có thể gói sủi cảo rồi.

Lúc bắt đầu gói thì từ người già đến trẻ con, ai ai cũng bận rộn.

Tất cả đều rửa tay sạch sẽ, cầm đũa lên, cầm vỏ sủi cảo rồi bắt đầu ồn ào gói sủi cảo!

Bất kể việc gì, chỉ cần một nhóm người cùng làm thì dường như sẽ có rất nhiều niềm vui.

Hơn nữa vốn dĩ gói sủi cảo đã là một việc vui vẻ.

Mọi người vui vẻ gói xong, ai cũng cảm thấy chưa đã cơn thèm, cứ như thể họ có thể gói thêm mười bát nữa vậy!

Họ đặt những chiếc sủi cảo đủ hình dạng vào nồi.

Vì nhân bánh đã được trụng trong nước lấu nên họ dùng nước sạch để luộc sủi cảo.

Một lát sau.

Trong vô số ánh mắt mong đợi của mọi người, rất nhiều sủi cảo trong suốt cuối cùng cũng chín. Chúng được chia vào các bát khác nhau tùy theo loại nhân.

Hà Hoa ghé mắt nhìn, phát hiện ra không có mấy cái bị vỡ.

Lần làm sủi cảo này thật sự là một thành công lớn!

Sau khi vớt hết sủi cảo trong nồi ra, mọi người không vội ăn.

Mặc dù Phương Tiên Nhi nói rằng nàng không ăn những thứ này nhưng họ vẫn múc riêng một bát sủi cảo nhiều màu sắc khác nhau mang đến, để bày tỏ lòng thành.

Sau khi bàn bạc một hồi thì bát sủi cảo đó sẽ được đặt trên mặt đất trước mặt Phương Tiên Nhi để cầu phúc. Ngày hôm sau họ sẽ lấy.

Thịnh Quân hứng thú nhìn bát sủi cảo trước mặt.

Nhìn thoáng qua, sủi cảo có màu sắc rực rỡ cũng vô cùng ngon mắt đẹp dễ.

Nghe Tảo Nhi nói, đây còn là nhân lấu nữa. Nàng không thể tưởng tượng được mùi vị của nó sẽ như thế nào.

Tuy nhiên trước đây khi ăn lấu, nàng rất thích nấu mì trong đó. Ăn rất ngon, sủi cảo này cũng được chế biến từ mì, chắc hẳn

cũng rất ngon!

Dù không thể ăn sủi cỏ nhưng Thịnh Quân thật sự không kiềm được. Nàng nấu một phần lẩu nhỏ để ăn, tạm thời làm nguôi ngoai cơn thèm.

Ở bên kia, sau khi mọi người mang sủi cỏ đi xong cũng quay lại hang, chuẩn bị ăn.

Theo khẩu vị của bản thân, mỗi người chọn nhân mà mình mong đợi nhất để ăn.

Từng chiếc sủi cỏ vàng óng ánh, nóng hổi. Họ dùng đũa gắp một cái, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Mọi người đưa sủi cỏ nóng hổi đến miệng thổi một cái, thổi tan làn hơi nóng, thổi đi thổi lại vài lần, khi sủi cỏ đã nguội đến độ vừa miệng là có thể bắt đầu ăn.

"Ồ, cái của ta là nhân mì ăn liền!"

Thiết Trụ mở đầu thuận lợi. Miếng đầu tiên đã cắn được sủi cỏ nhân mì ăn liền được giả thành sủi cỏ nhân dạ dày bò.

Tảo Nhi cười nói: "Vậy thì năm mới này, người chắc chắn sẽ rất phát đạt!"

Thiết Trụ vội vã chấp tay: "Mọi người cùng phát đạt, cùng phát đạt!"

Trong tiếng nói cười, một nhóm người náo nhiệt bắt đầu dùng đũa.

Rất nhanh, những chiếc sủi cỏ nhân mì ăn liền còn lại cũng được ăn hết. Mọi người vừa ăn vừa chúc nhau những lời tốt lành.

Bột mì ăn liền vốn đã thơm bây giờ thêm tinh bột vào nữa nên lại càng dai và đàn hồi.

Cắn một miếng vỏ sủi cảo hòa quyện cùng nhân đã được hầm kỹ với nước lấu bên trong, làm cho từ cảm giác đến hương vị đều không thể chê vào đâu được. Không những thế món ăn này lại còn mang ý nghĩa tốt đẹp, khiến người ta ăn mãi không ngừng.

Tảo Nhi vừa ăn vừa nhớ lại hương vị của những chiếc sủi cảo mà mình đã từng ăn trước đây nhưng nàng ấy nhận ra rằng nàng ấy không nhớ rõ lắm. Nàng ấy chỉ có thể nhớ được cảnh tượng khi ngồi ăn sủi cảo cùng gia đình.

Khung cảnh đó thật ấm áp, hạnh phúc.

Nhưng sủi cảo hôm đó chắc chắn không ngon bằng thế này.

Nàng ấy lặng lẽ để dành lại vài chiếc sủi cảo trong bát. Dự định lát nữa sẽ cúng tổ tiên, để họ dưới cõi âm cũng có thể thưởng thức được hương vị thơm ngon của món sủi cảo này.

Chương 183: Chương 183

Ăn xong sủi cỏ, mọi người lần lượt đặt đĩa xuống. Vì hôm nay là một ngày quan trọng nên mọi người lại chia nhau uống một ít Coca-Cola, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Sau khi nghỉ ngơi đủ, mọi người lại tiếp tục làm việc.

Còn phải đốt than củi mùa đông nữa!

Trong sự bận rộn, mỗi ngày thú vị nhanh chóng trôi qua.

Hôm nay tối sớm. Vào lúc hoàng hôn, Tảo Nhi và mọi người như thường lệ sẽ đi một vòng quanh Phương Tiên Nhi.

Chưa đến nơi, từ xa Tảo Nhi đã thấy bát sủi cỏ đặt trên đất đã trống rỗng.

Nàng ấy giật mình, không tìm được mà tăng tốc bước chân.

Phải biết rằng, trước đây Phương Tiên Nhi chưa bao giờ nhận thức ăn đã nấu chín mà họ làm. Vậy mà lần này lại chịu nhận!

Chẳng lẽ, lần này sủi cỏ đã chạm được đến lòng Phương Tiên Nhi rồi sao?

Mọi người vội vàng đi đến nơi.

Tảo Nhi bước tới, cẩn thận hỏi: “Phương Tiên Nhi, bát sủi cỏ đã hết rồi. Hay là để ta nấu thêm một ít mang qua nhé?”

Thịnh Quân cười bất đắc dĩ, không thể không nói thật: “Không cần đâu, những chiếc sủi cỏ đó không phải do ta lấy... mà là bị chim tha đi.”

Ồ, hóa ra không phải Phương Tiên Nhi lấy, mà là do chim...

Khoan đã!

“Giữa mùa đông thế này mà vẫn còn chim sao!”

“Chim lại còn biết cướp sủi cỏ nữa!”

Tảo Nhi và mọi người kinh ngạc thốt lên, nói đủ thứ.

Thịnh Quân cũng thấy chuyện này thật kỳ lạ.

Buổi chiều hôm đó, lúc nàng đang xem phim thì có một bóng đen bất ngờ lướt qua trước mặt. Ngay sau đó, một nửa số sủi cỏ trong bát biến mất.

Nàng vội tắt video, tập trung chờ xem chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, không lâu sau, bóng đen đó lại xuất hiện.

Lần này nàng đã nhìn rõ hơn. Thì ra đó là một con chim lớn. Chỉ nhìn ngoại hình, có lẽ là một loài chim săn mồi nào đó, hình như là diều hâu hay đại bàng nhưng nàng lại không nhận ra được chính xác là loài nào.

Lần này chim săn mồi lại bay tới, nó đã tha hết sủi cỏ trong bát đi rồi bay mất dạng.

Thịnh Quân chỉ biết đứng đó đờ khóc đờ cười.

Đúng là sống lâu rồi cái gì cũng có thể thấy được. Ngay cả sủi cảo dâng lên Phương Tiên Nhi cũng bị chim tha đi!!

Nhưng mà dù sủi cảo có đặt trước mặt nàng, nàng cũng không thể ăn, vậy thì để cho động vật nhỏ lấp đầy bụng cũng không tệ.

Nhưng những chiếc sủi cảo đó dường như là nhân lẩu, có thể hơi cay. Không biết chim chóc ăn vào có gặp phải vấn đề gì không nhỉ?

Lặng lẽ lo lắng cho cái bụng của con chim, Tảo Nhi và mọi người nhanh chóng thu dọn bát.

Một ngày Đông chí vui vẻ đã kết thúc.

Một thời gian sau. Sau bao nhiêu mong mỏi, cuối cùng thì năm mới mà mọi người vẫn trông ngóng đã đến rồi.

Ông trời có vẻ ưu ái nên đã ban cho một ngày nắng cực kỳ đẹp.

Tất cả mọi người đều dậy sớm. Buổi trưa chỉ ăn đơn giản để lót bụng, điểm nhấn vẫn là bữa tối.

Dù ăn cơm vào buổi tối nhưng sáng sớm đã phải bắt đầu bận rộn làm việc.

Mấy dì lấy dầu thực vật tích trữ ra. Họ còn băm thịt, định làm một ít chả viên để ăn.

Ngoài chả viên ra thì còn có một món ăn đặc biệt khác, cũng cần tốn chút công sức nấu nướng. Đó là bánh nếp tím.

Nguồn gốc của bánh nếp tím này thì cũng có khá nhiều điều thú vị.

Dạo trước, Hà Hoa nghe Phương Tiên Nhi kể về một số khác biệt về ẩm thực giữa hai vùng Nam Bắc. Trong đó, nàng nhắc đến

một món ăn gọi là niên cao (bánh nếp). Cái tên này ám chỉ rằng đây là món ăn thường được dùng trong dịp Tết.

Sau khi nghe xong, về nhà, Hà Hoa bắt đầu nảy ra ý tưởng mới.

Bánh nếp truyền thống thường được làm từ gạo nếp. Nhưng trong tay họ lại không có gạo nếp. Tuy nhiên, Phương Tiên Nhi cũng từng nhắc qua rằng, gạo nếp cẩm cũng là một loại gạo nếp.

Vậy là Hà Hoa đã lấy phần gạo nếp cẩm từ những chiếc bánh mì gạo nếp cẩm ra. Sau khi xử lý và đập nhuyễn, nòng ấy đã thành công chế biến được bánh nếp.

Dù quá trình làm khá tốn công nhưng bánh nếp lại thơm ngọt, ngon miệng. Món ăn này được mọi người đồng loạt khen ngợi.

Thậm chí khi Thịnh Quân nhìn thấy cũng không kìm được mà khen ngợi khả năng sáng tạo đặc biệt của Hà Hoa trong việc chế biến món ăn.

Việc ra đời của bánh nếp tím này cũng đã góp phần mang thêm hương vị của ngày Tết.

Hiện tại, bánh nếp đã được làm xong, chả viên cũng đã chiên giòn. Hà Hoa và mọi người còn làm thêm một vài món ăn từ bột mì của mì ăn liền. Những món ăn cần chuẩn bị công phu cho bữa cơm tất niên cơ bản đã sẵn sàng.

Chương 184: Chương 184

Sau khi lo liệu xong phần ăn uống, mọi người lại dồn tâm sức để làm vài món đồ trang trí.

Mẹ Xuyên Tử đã cắt giấy thấm dầu mà Phương Tiên Nhi dùng để gói thức ăn ra thành nhiều tấm hoa văn dán cửa sổ.

Giấy thấm dầu này có màu sắc nhẹ nhàng nên khi Tống Hàm Thanh nhìn thấy đã đến xin Triệu lang trung một ít rễ cây thiên thảo. Sau khi tốn khá nhiều công sức đã chiết ra một ít thuốc nhuộm màu đỏ, rồi nhuộm từng tấm hoa văn trên cửa sổ thành màu đỏ.

Màu đỏ chiết từ rễ cây không rực rỡ mà là một màu đỏ thắm. Nhưng không ai để tâm đến chi tiết đó. Tất cả đều ngắm nhìn những tấm hoa văn đỏ rực rỡ mang đầy không khí lễ hội. Họ dự định sẽ dán chúng lên khắp nơi.

Đầu tiên, họ dán lên tường trong hang. Sau đó dán lên cánh cửa ngoài hang.

Cuối cùng, họ không bỏ qua cả tử pháp lực của Phương Tiên Nhi. Sau khi xin phép và nhận được sự đồng ý từ Phương Tiên Nhi thì mọi người đã chọn hai tấm có hoa văn đẹp nhất và dán lên tấm bảng trong suốt của tử.

Dán hoa văn xong, lũ trẻ còn đọc mấy bài thơ cho Thịnh Quân nghe.

Thịnh Quân nhìn thấy vậy, trái tim bỗng tràn ngập tình cảm mầu tử. Nàng không kiềm được mà dùng tinh thần thể của mình sờ đầu của mấy đứa trẻ. Theo thói quen muốn lấy ít tiền lì xì để phát cho bọn nhỏ.

Nhưng khi sờ đến túi rỗng không, nàng mới nhận ra, chỉ đành tiếc nuối bỏ qua ý định kỳ lạ đó.

Thời gian vui vẻ trôi qua thật nhanh. Chớp mắt đã đến buổi tối.

Tối nay, mọi người không ăn riêng nữa mà tụ tập trong hang động lớn nhất. Bọn họ cùng nhau náo nhiệt đón Tết và ăn bữa cơm tất niên.

Bữa tối thịnh soạn đã được bày sẵn.

Thường ngày, mọi người ai cũng mong chờ bữa ăn. Nhưng hôm nay lại khác, tất cả đều đổ dồn sự chú ý vào chiếc hộp gỗ mà Phương Tiên Nhi đã đưa trước đó.

Sau nhiều thời gian chờ đợi, cuối cùng họ cũng đợi được đến ngày này.

Cuối cùng họ cũng có thể lấy món bảo bối đó ra để xem thử!

Tảo Nhi rửa tay sạch sẽ, làm theo lời dặn của Phương Tiên Nhi, đặt chiếc hộp gỗ trên một khoảng đất trống, rồi nhẹ nhàng nâng đầu hộp lên một chút, để phần đầu có lỗ đen hướng lên trên càng nhiều càng tốt.

Sau khi đặt xong, nàng ấy quay đầu ra hiệu cho mọi người. Sau đó thành kính đưa tay ra, nhẹ nhàng nhấn vào phần nổi lên trên đỉnh hộp gỗ.

Ngay sau đó, một luồng sáng bỗng nhiên phóng ra từ lỗ nhỏ trên chiếc hộp gỗ, bay thẳng lên trời.

Cảnh tượng này chẳng khác gì so với cảnh tượng của vòng quay phần thưởng trước đây.

Không gian xung quanh trở nên im ắng. Tất cả mọi người đều ngước lên nhìn, há hốc miệng.

Chỉ thấy một bức tranh sống động từ từ mở ra trên không trung, một cảnh tượng rõ ràng hiện ra.

Nhìn thoáng qua cảnh đó thì nơi đó như là tiên cảnh. Sương trắng lượn lờ dưới mặt đất, những bảo vật quý hiếm khổng lồ được bày biện khắp nơi, khiến người xem không thể rời mắt.

Chưa kịp xem hết, bức tranh bỗng chuyển cảnh sang một nàng tiên nữ xinh đẹp, dung mạo của nàng vô cùng xinh đẹp.

Nàng tiên nữ có khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nhưng trang phục trên người lại hơi kỳ lạ. Họ chưa từng thấy bao giờ.

Phần trên của nàng được bao phủ bởi một chiếc áo tay dài ôm sát làm bằng sợi vàng nền trắng, làm nổi bật những đường cong hoàn hảo. Làn da trắng nõn được lộ ra một cách táo bạo nhưng không hề phô trương, mà lại thuần khiết đến mức không ai dám mạo phạm.

Phần dưới là váy xòe phồng nhẹ tựa lông vũ, như thể có dải ngân hà rải rác trong đó, tỏa sáng lung linh dưới ánh đèn.

Chỉ thấy nàng tiên nữ hơi hé môi.

Một giọng nói ngọt ngào êm tai vang lên đến tai mọi người :

“Mọi người thân mến, chào mừng mọi người, chúc mọi người có một năm mới vui vẻ!”

Chương 185: Chương 185

Họ nhìn thấy cảnh tượng này, nghe thấy tiếng nói, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Không biết qua bao lâu mới có người cẩn thận từng ti từng tí lên tiếng: “Phía trên này, là thế giới của thần tiên hay sao?”

Cùng lúc đó.

Bên trong không gian hệ thống của Thịnh Quân cũng đột nhiên b.ắ.n ra một cửa sổ video, dọa nàng giật mình kêu to một tiếng.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện ra đây là chương trình Đêm hội mùa Xuân được chọn lọc trong truyền thuyết kia.

Chẳng lẽ sau khi nhóm người kia mở máy chiếu ra thì đồng thời chương trình cũng được phát sóng ở chỗ nàng sao?

Không sai không sai, đúng thật là nàng rất tò mò chương trình được hệ thống chọn là gì đấy.

Đêm 30 xem tiết mục cuối năm ở một thế giới khác, tự thấy cảm giác kỳ quái tăng lên.

Đang nghĩ ngợi thì Thịnh Quân thấy tinh thần thể ở bên cạnh hiện lên hình ảnh của nhóm người Tảo Nhi. Biểu cảm của bọn họ vô cùng sinh động, lúc này đây tất cả đều đang ghen hòng

trên trời nhìn chăm chăm vào trong không trung, thấy có vẻ đây là cảnh tượng đang xảy ra.

Thịnh Quân thử quan sát một chút thì thấy mọi người không nhìn thấy nàng, thế là hoàn toàn yên lòng.

Chắc đây là công năng đi kèm của máy chiếu!

Nghĩ tới đây nàng lại thấy vô cùng hào hứng.

Được nhìn đám người Tảo Nhi xem chương trình này cũng tốt, tất cả mọi người bên cạnh nhau cùng xem tiết mục cuối năm, chắc chắn vui vẻ náo nhiệt hơn so với một mình nàng ở đây. Hơn nữa nàng còn có thể theo dõi được cảm xúc và cách nhìn của người xưa với chương trình Đêm hội mùa Xuân này như thế nào.

Hệ thống làm việc khá là tốt đấy, rất hợp với ý của nàng.

Nhìn về phía màn hình, lúc này chương trình vừa mới mở màn, người dẫn chương trình vẫn đang còn phát biểu khai mạc, lời dẫn thân thiết khiến người nghe cảm giác vô cùng thoải mái.

Thịnh Quân mở lon Coca-Cola cho mình, say sưa ngon lành vừa thưởng thức vừa chờ đón màn biểu diễn.

Nhìn từ cách sắp xếp bối cảnh đã thấy chương trình này có hơi hướng của những năm tháng xưa.

Chẳng qua có lẽ hệ thống đã sử dụng công nghệ đen để chỉnh sửa, cho nên mỗi thước phim hay sắc thái đều không thể bắt bẻ nổi.

Tiếng nhạc vô cùng sống động vang lên.

Một anh chàng đẹp trai chân dài mặc bộ Âu phục màu đỏ xuất hiện ở chính giữa sân khấu, Thịnh Quân tập trung xem rồi ‘ồ’ một tiếng.

“Bài hát kinh điển ‘Ngọn lửa giữa mùa đông’ đây rồi!”

Bên kia.

Ngay giây phút này mấy người bên Tảo Nhi đều đang nhìn chăm chăm không hề chớp mắt vào màn hình trên không kia.

Chỉ nghe tiếng nhạc vang lên một cái, giữa màn hình lập tức xuất hiện một vị nam thần.

Vị nam thần này mặc một bộ trang phục độc đáo màu đỏ, hơn nữa lại không để tóc dài, mà giữ một kiểu tóc xoắn ngắn được tạo hình vô cùng đẹp trai.

Sống mũi cao vút, ngũ quan sắc nét, có hàm răng trắng thẳng tắp, nụ cười đẹp chói mắt, kết hợp với những động tác giơ tay nhấc chân vô cùng lưu loát phóng khoáng.

Ở góc độ nào chẳng nữa cũng luôn có sức hấp dẫn khiến người ta không rời mắt nổi.

Bọn nhỏ ngây thơ trực tiếp phát ra những tiếng thán phục.

Những cô nương như Tảo Nhi xem cũng đỏ mặt từ lâu, ngay cả binh sĩ như Đại Ngưu cũng nhìn đến choáng cả mắt.

Đừng nói đến người trẻ, mà ngay cả những người có tuổi cũng phải thán phục về vẻ ngoài oai hùng của nam thần kia, từng ánh mắt đều đổ dồn vào nhìn đắm đắm.

Người ta mới chỉ ra sân thôi, mà mọi người đã ngây ngốc hết cả rồi.

Sau đó chỉ thấy vị nam thần kia đột nhiên cầm lấy một cán cầm màu đen đưa lên miệng, nở một nụ cười, sau đó tay chân khẽ vung, lập tức trình diễn một màn múa hát!

“Em giống như ngọn lửa giữa trời đông ấy!”

Giọng ca êm tai lại mang đến một cảm giác nói không nên lời.

Nam thần giống như ẩn chứa sức sống vô tận, chỉ cần vung tay vung chân đơn giản một chút thôi đã tỏa ra sức hút vô cùng lớn rồi.

Lời hát vô cùng đơn giản dễ hiểu, giai điệu cũng hết sức thú vị khiến người nghe đắm cả tai.

Trước đây người trong thôn không được nghe hát nhiều, lúc này nghe được hai đoạn thì không nhin được mà ngâm nga theo.

Nghe tới câu ‘Đôi mắt to tròn của em, sáng long lanh’, màn hình đột nhiên quay cận cảnh đôi mắt tuyệt đẹp của nam thần kia.

Bị ánh mắt sâu chứa chan tình cảm nhìn chăm chú như vậy, trái tim của những người ở đây đều đập loạn xạ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ muốn che mặt lại, không dám nhìn trực diện nữa.

Thế nhưng cũng chẳng nỡ bỏ lỡ, cuối cùng hai bàn tay bưng kín mặt kia lại hé ra khe hở giữa ngón tay, dòm người ta qua kẽ hở đó.

Chương 186: Chương 186

Bên này Thịnh Quân uống Coca-Cola, thưởng thức nghệ sĩ lão làng kia biểu diễn, lại nhìn biểu cảm ngưỡng ngùng của mấy người Tảo Nhi, trong lòng vô cùng sướng khoái.

Ha ha ha!

Hỏi thử trong ba ngàn thế giới có ai được hưởng đãi ngộ như nàng đây không!

Có thể cho người xưa xem chương trình Đêm hội mùa Xuân, lại có thể xem trực tiếp phản ứng của tất cả mọi người ngay lúc này, năm nay nhiều thú thú vị quá!

Ca khúc đầu tiên nhanh chóng kết thúc.

Nam thần không lui xuống mà dốc lòng hát thêm một bài ‘Mây cố hương’.

Không hề nóng bỏng như ‘ngọn lửa’ kia, ca từ trong bài ‘Mây cố hương’ lại mang vài sự ưu sầu, cũng không có màn vũ đạo quá mạnh bạo, nam thần kia cũng chỉ đứng yên một chỗ, nhíu mày hát vang.

Âm nhạc vang lên du dương từng hồi, dường như có thể phá tan khoảng cách giữa thời gian và không gian, bên trong từng câu chữ đều ngập tràn vẻ buồn bã thương nhớ, cảm xúc như ẩn chứa

trong tiếng nhạc truyền đến bên tai người nghe, chạm đến đáy lòng của mọi người.

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều tập trung lắng nghe.

Có lẽ không bàn tới ở chỗ nào vào thời gian nào, cảm xúc của con người ta đều có điểm giống nhau.

Đắm mình trong âm nhạc, Lý bà tử không khỏi nhớ lại cảnh bản thân mình rời quê hương, chạy nạn nơi đất khách quê người, nước mắt rơi lã chã.

Ngay cả những người khác chưa từng rời khỏi mảnh đất quê mình cũng bùi ngùi mãi thôi.

Đến khi câu hát cuối cùng rơi xuống, nam nhân ấy mới cúi đầu cảm ơn và chào mọi người.

Lưu Nhị Sơn không nhịn được thở dài nói: “May là lúc trước cho dù có gian nan thế nào, chúng ta cũng chỉ chạy trốn lên núi, không rời bỏ quê hương của mình.”

Những nam nhân trong thôn bắt buộc phải rời khỏi quê mình nếu như nghe được bài hát này, chắc chắn sẽ càng xúc động hơn nữa.

Người cùng quê sẽ có cảm xúc thế nào khi nghe bài hát này, mọi người không biết được.

Nhưng đúng thật là Thịnh Quân đang xem chương trình Đêm hội mùa Xuân khóc thành chó rôi.

Ai hiểu được chứ!

Một giây trước nàng còn nhe răng cười ngây ngô, giây sau đã bị thanh kiếm vượt qua thời gian và không gian xuyên cho một nhát!

Khi nói về những người phải rời xa quê hương của mình thì còn ai có thể cách xa quê bằng nàng đâu!

Hu hu hu, cảm xúc nhớ nhà của nàng lúc này như ngút trời.

Nếu như sau này nàng có thể về nhà thật, phải xem từng tiết mục trong chương trình Đêm hội mùa Xuân thật kỹ, chắc chắn sẽ không vì mệt mỏi rã rời mà tua nháy để xem, nàng thề với trời đó!

Trong lúc mỗi người một cảm xúc, tiết mục tiếp theo cũng bắt đầu.

Thịnh Quân nhìn lên thì thấy đây là tiết mục đối thoại tương thanh (1) kinh điển ‘Ngũ quan tranh công’.

(1) Đối thoại tương thanh hay còn được gọi là “tấu nói”, là một thể loại kịch nói truyền thống của Trung Quốc.

Không thể không nói, lúc họ tuyển chọn để cho ra những tiết mục đặc sắc như thế này chắc chắn tốn không ít tâm huyết.

Như loại tiết mục ngôn ngữ như thế này có sự chênh lệch về thời đại khá lớn, vì có nhiều sự khác biệt từ ngữ và ngụ ý có thể không thể nào hiểu được.

Nhưng mà tiết mục ‘Ngũ quan tranh công’ này lại không có quá nhiều từ ngữ vượt thời đại, chủ yếu nói về cuộc tranh cãi giữa năm giác quan của con người.

Có ai mà không có năm giác quan chứ!

Cho dù là người cổ đại hay là hiện đại đi nữa thì sinh ra cũng có hai con mắt, một cái mũi và miệng, vì vậy khái niệm ‘ngũ quan’ có thể được lý giải vô cùng đơn giản.

Tiết mục chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy mấy vì nghệ sĩ già xuất hiện trên màn hình.

Nhóm người xưa nhìn một hồi, lặng lẽ cảm thán trong lòng là không phải thần tiên nào cũng có vẻ ngoài đẹp tuyệt trần được, nghìn người thì nghìn kiểu dáng, có một số người lại có vẻ ngoài hiền lành thân thiện.

Tiếp đó họ nghe thấy có một vị trong đó lên tiếng, xưng mình chính là cái đầu, còn nói hôm qua hẳn ta mơ thấy một giấc mơ.

Lời nói này khá kỳ lạ, đám người còn đang suy tư thì thấy một vị thần tiên khác lên sân khấu.

Sau khi lên sân khấu hẳn ta cũng tự giới thiệu bản thân, nói họ của mình là ‘Nhãn’, là mắt trong ‘Triệu Tiền Tôn Nhãn’, đồng thời cũng là con mắt.

Lời này vừa nói xong, ngay cả mấy người Hạnh Nhi đều buồn cười, không nhịn được lên tiếng nói: “Rõ ràng là Triệu Tiền Tôn Lý cơ mà, sao lại thành Nhãn rồi!”

“Ha ha ha, thần tiên cũng biết nói chuyện cười cơ đấy!”

Trong khoảng thời gian này, họ có thể đọc ngược ‘Trăm họ’ lâu lâu như nước chảy nên họ rất nhạy cảm với những câu này, họ biết ngay khi câu không được nói chính xác.

Cũng vì lý do này cho nên các nàng rất tập trung nhìn màn tương thanh để mong chờ phần phát triển ở phía sau.

Chương 187: Chương 187

Tiết mục hài ngôn ngữ này vô cùng đặc sắc.

Nhóm người không chỉ thấy vui vẻ, mà còn có thể học được không ít câu nói và tục ngữ thú vị từ đó.

Cái gì mà ‘Lũ lụt cuốn trôi đền Long Vương’, rồi như là ‘Ăn cháo đá bát’, câu nào câu nấy đều là tinh hoa, nghe một lần lập tức ghi tạc trong đầu!

Bên này Thịnh Quân cũng xem say sưa.

Rõ ràng vẫn là chương trình Đêm hội mùa Xuân cuối năm ngày xưa, vậy mà lúc này xem vẫn thấy vô cùng đặc sắc, quả nhiên những thứ kinh điển mãi mãi không lỗi thời.

Nghĩ kỹ lại, trước kia tất cả mọi người đều học theo nhiều câu nói đùa từ các tiểu phẩm tướng thanh cuối năm. Đến những năm gần đây lại biến thành các tiết mục tướng thanh tổng kết những câu nói đùa trên toàn mạng, cho nên thú vui đã vơi đi phân nửa.

Tiết mục tướng thanh đặc sắc vừa kết thúc, tất cả mọi người ở đây vẫn chưa thỏa mãn.

Miệng bọn nhỏ còn không ngừng lẩm nhẩm mấy lời kia nữa.

Các vị lớn tuổi cũng thảo luận sôi nổi, cảm thấy trong đó như chứa bao nhiêu triết lý.

Các tiểu phẩm khác nối đuôi nhau trình diễn.

Đám người ăn ý lập tức trật tự, hết sức chăm chú xem xét.

Tiết mục này là tiết mục xiếc, cũng là một phần của chương trình Đêm hội mùa Xuân, tên là ‘Bộ sưu tập xiếc dành cho thiếu nhi’.

Nghe thấy đây là tiết mục xiếc, Đại Ngưu lập tức nghĩ đến Hắc Chỉ, Hắc Chỉ cũng đi diễn xiếc, có thể uốn người gấp gỏi vô cùng dẻo dẹo đấy!

Đám người nghe xong trong đầu cũng nảy ra một vài ý nghĩ, lập tức xem thật kỹ.

Chỉ thấy trên màn hình trong không trung, kết hợp với khúc nhạc rộn ràng cùng với nhịp phách nhịp trống, một nhóm tiên nhỏ tuổi đáng yêu thông minh bỗng nhiên xuất hiện.

Ngay từ đầu đã cho mọi người một bất ngờ lớn.

Chỉ thấy có hai cậu trai cầm hai cây gậy dài mềm, mỗi người đứng ở một đầu. Một tiên nữ nhỏ nhảy qua nhảy lại ngay ở trên cây gậy mềm kia, lộn nhào một cái, cuối cùng đứng ổn định bên trên cây gậy.

Mắt mọi người đều trợn trừng, miệng há to như có thể nhét vừa trứng ngỗng.

Tảo Nhi không khỏi quay đầu hỏi Đại Ngưu: “Người vừa mới nói Hắc Chỉ cũng có thể làm như vậy sao?”

Thế thì lợi hại lắm đấy!

Đại Ngưu hậm hực nói: "... Cái này sao, những động tác của cô bé chắc chỉ là xiếc của người phàm thôi."

Vẫn còn chênh lệch khá lớn với màn trình diễn của các tiên đồng này đây.

Họ tiếp tục xem.

Thì thấy mấy tiên đồng xếp chồng La Hán lên nhau thành một khối nhỏ lung la lung lay ở tám ván nhỏ, chỉ nhìn thôi đã thấy vô cùng mạo hiểm rồi, khiến người xem toát cả mồ hôi lạnh.

Hình ảnh như dừng lại ở khung cảnh họ đội bát.

Có một tiên đồng lớn hơn một chút nâng một tiên đồng nhỏ đầu đội một chiếc bát lên.

Đại Ngưu thấy thế lập tức nói: "Màn xiếc đội bát này chắc Hắc Chỉ sẽ làm được!"

Đoàn người nghe đều vui vẻ cười ha ha.

Sau đó lại có một số động tác có độ khó cao như tung hứng tiên đồng qua lại, còn xếp chồng lên nhau các kiểu, thân thể kia mềm dẻo, nhìn giống như có phép tiên gì đó, có vẻ như cũng là dày công luyện tập. Từng động tác khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào, kinh hồn bạt vía.

Sau khi tiết mục xiếc kết thúc, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đại Ngưu cũng không nhịn được mà cảm thán: "Mấy người Thạch thúc kiếm miếng cơm không hề dễ dàng chút nào!"

Những người khác đều gật đầu đồng tình.

Chưa nói được hai câu, tiết mục tiếp theo lập tức tiếp diễn, đúng là không cho người ta cơ hội thở mà.

Lần này lại là một ca khúc.

Khi khúc nhạc dạo kinh điển vang lên, không cần nhìn lên sân khấu Thịnh Quân cũng biết đây là giai điệu ‘Ba báu vật tốt lành’!

Nhóm người xưa cũng nhìn thấy, bên trên màn hình hiện ra hai vị thần tiên lớn một vị thần tiên nhỏ.

Bọn họ khoác lên mình những bộ trang phục phong cách riêng vô cùng đặc sắc, bốn phía có những tiên đồng nhỏ đáng yêu vây quanh, tạo nên một khung cảnh ôn hòa.

“Cha ơi.”

“Ơi.”

“Mặt trời mọc thì mặt trăng sẽ đi về nhà hay sao?”

Ca khúc chính thức được cất lời, mỗi ca từ đều đơn giản, cũng dễ hiểu, tất cả đều là cuộc đối thoại tràn ngập sự ngây thơ của con gái nhỏ với cha mẹ mình, mỗi lời ca cất lên tràn đầy yêu mến.

Người lớn trẻ em ở đây sau khi nghe xong đều cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu.

Bài hát vui tươi dễ thuộc, đơn giản để người ta ngâm nga theo giai điệu này.

Chờ sau khi hát xong bản tiếng Hán, còn có một bản tiếng Mông Cổ, mọi người cũng học theo được vài câu.

Đương nhiên, nhóm người xưa này không biết tiếng Mông Cổ là gì, chỉ nghĩ rằng đó là ngôn ngữ của thần tiên gì đó.

Thấy Đại Mao gật gù đắc ý hát: “Aiii, Cho con ăn cái kia nha~”

Khỏi phải nói, cũng ra hình ra dáng gồm đầy.

Một bài hát về gia đình hạnh phúc nhanh chóng kết thúc.

Chương 188: Chương 188

Một tiểu phẩm khác lại nối tiếp theo sau.

Thịnh Quân vừa nhìn thấy tạo hình quen thuộc trên sân khấu thì cười lớn: "Ồ, hóa ra là 'Bán Xe Lăn'!"

Đây cũng là một tác phẩm kinh điển. Giống như câu nói nổi tiếng mà cư dân mạng thường nhắc đến là "lừa người ta què luôn" từ đây mà ra.

Tiểu phẩm chủ yếu kể về câu chuyện một kẻ lừa đảo lợi dụng thủ đoạn cao siêu, bán xe lăn cho một người lành lặn. Trong đó cũng không có nhiều những chi tiết quá khác biệt với thời đại, hoặc khó hiểu.

Người xưa chăm chú xem tiểu phẩm.

Chỉ mới xem được một lúc, họ đã gần như hòa nhập vào nội dung câu chuyện.

Mọi người còn học thêm được một từ mới: "Lừa đảo."

Từ này thật thú vị, nghe qua là hiểu ngay đại khái là gì. Chẳng khó hiểu chút nào.

Chẳng mấy chốc, trên màn trời xuất hiện cảnh thần tiên chống gậy.

Tảo Nhi vừa chú ý đến đôi gậy gỗ ngay.

Nàng ấy suy nghĩ một lát, rồi đập tay lên đùi và nói: "Thứ này hay quá! Những người bị đau chân dùng nó thì sẽ dễ dàng di chuyển. Việc đi lại sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều so với loại gậy gỗ đơn giản!"

Loại gậy tiên này không có kỹ thuật phức tạp gì. Nàng ấy âm thầm ghi nhớ cấu trúc của nó trong đầu, biết đâu sau này có thể làm vài cái để bán.

Nhưng mà, nếu thật sự đi bán gậy thì chẳng phải nàng ấy cũng trở thành một kẻ lừa đảo lớn sao?

Tảo Nhi nghĩ đến đây, bỗng dưng bật cười.

Tiểu phẩm vừa hài hước, nghệ sĩ diễn xuất vừa biểu cảm sinh động khiến người xem như lạc vào trong một thế giới kì lạ.

Giữa chừng, còn có một chiếc xe đạp cũ xuất hiện một cách nổi bật.

Mọi người nhìn thấy cái thứ không cần bò kéo, đạp vài cái là có thể tự di chuyển này. Ai nấy đều mở to mắt.

"Chà, thứ này, chắc không phải là di chuyển bằng pháp thuật đâu nhỉ?" Lưu Nhị Sơn sờ cằm hỏi.

"Chắc không phải đâu."

Tảo Nhi quan sát cấu tạo của chiếc xe đạp một lượt. Cái này không đơn giản như đôi gậy lúc nãy. Nhìn một cái không thể hiểu ngay được.

Giống như là tay lái phía trên và bánh xe phía dưới thì rất dễ hiểu. Nhưng trên cái tấm ở giữa hai bánh xe, dường như còn có

một cái thanh sắt kéo theo?

Mãi mà không nghĩ ra được mối liên hệ, Tảo Nhi tạm thời ghi nhớ hình dạng của bảo bối này. Định bụng sau đó sẽ hỏi Phương Tiên Nhi kỹ hơn.

Tiểu phẩm nhanh chóng kết thúc.

Mọi người đều học được nhiều điều, đều cảm thấy có điều gì đó cần suy ngẫm.

Tuy nhiên, chưa để mọi người kịp thư giãn thì chương trình tiếp theo đã đến với sự kinh ngạc!

Lần này là một màn trình diễn võ thuật, có tên là "Diễn Võ".

Thịnh Quân vừa nhìn thấy, liền nhớ ra đây là một tiết mục của Đêm hội mùa Xuân những năm gần đây.

Chất lượng rất tốt, hiệu ứng sân khấu cũng làm rất xuất sắc. Toàn bộ chương trình khá là ấn tượng. Thực sự đáng xem.

Mở đầu là màn biểu diễn đơn của một ngôi sao võ thuật.

Có lẽ anh ta đã được treo dây cáp, hạ từ trên không xuống. Tuy nhiên, khi xem chương trình thì không hề thấy dấu vết gì. Ngược lại thật sự giống như đang bay lượn trên trời.

Người xưa dĩ nhiên không biết dây cáp là gì. Họ cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên kêu lên.

Chỉ thấy thần tiên trên màn trời mặc một bộ y phục trắng gọn gàng. Trong tay bỗng xuất hiện một cây thương dài. Thương như rồng bay ra khỏi mây, điểm những tia sáng bạc lạnh lùng mang theo ánh sáng lạnh lẽo.

Thủ pháp của anh ta tuyệt vời, xoay người trên không trung như ánh sáng trắng. Khi đ.ã.m thương dài, khiến tất cả mọi

người không khỏi lùi lại, sợ rằng gió thương sắc nhọn sẽ xé toạc mặt họ.

Một lát sau, cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi.

Một nhóm thần tiên trong trang phục võ tăng xuất hiện. Mỗi người cầm một thần binh lợi khí, thi triển sức mạnh phi thường.

Mọi người đều chăm chú theo dõi.

Đặc biệt là Đại Ngưu.

Hắn ta chỉ muốn nhét con người của mình vào màn trời để nhìn thật cẩn thận. Tốt nhất là có thể học hết tất cả các tuyệt chiêu của các vị thần thiên này.

Cùng với động tác của các võ tăng, cảnh tượng cũng thay đổi nhanh chóng dưới sự bao phủ của pháp thuật. Chớp mắt đã chuyển qua bốn mùa.

Từ xuân xanh tươi đến tuyết trắng mênh mông. Chỉ có các võ tăng là không thay đổi, họ vẫn di chuyển mạnh mẽ.

Mọi người cảm thấy như ngộ ra điều gì đó.

"Có vẻ ngay cả thần tiên khi luyện võ cũng cần phải kiên trì bền bỉ, phải chịu đựng và khổ luyện rất nhiều."

Học võ là như vậy mà học sách cũng cũng như thế. Còn những việc khác trong cuộc sống mà muốn làm nên danh tiếng, thì tất cả đều như vậy.

Một màn trình diễn võ thuật đầy mãn nhãn đã kết thúc.

Đại Ngưu và những người khác chẳng ghi nhớ được động tác nào. Nhưng ý nghĩ muốn học võ lại được khơi dậy rồi.

Nếu có điều kiện, nhất định phải tìm một sư phụ giỏi để bái sư.

Việc học võ, không cần phải quá uy phong lẫm liệt. Chỉ mong có thể bảo vệ được người thân yêu!

Chương 189: Chương 189

Màn võ thuật tuyệt vời kết thúc, tiếp theo lại là một bài hát.

Lần này, ca khúc cũng rất vui tươi, phù hợp với không khí Tết. Tên của bài hát rất đơn giản đơn giản, chỉ là 'Cung Hỷ Phát Tài.'

Lời chúc cũng được thể hiện rõ trong bài hát.

"Chúc bạn phát tài, chúc bạn tỏa sáng!"

Trong giai điệu vui tươi tính tính tang tang, lời chúc này càng khiến mọi người cảm thấy thoải mái, vui vẻ.

Hì hì, họ cũng là những người đã được thần tiên ban phước đấy!

Những chuyện xấu sẽ tự rời đi, chuyện tốt sẽ đến với họ. Sau này họ nhất định sẽ phát tài.

Họ sẽ làm cho cuộc sống trở nên rực rỡ, đầy sắc màu và tuyệt vời!

Mọi người cùng nhau hát theo!

Khi bài hát vui vẻ này kết thúc.

Đột nhiên Thúy Thúy bất ngờ kiểm tra Đại Mao đứng bên cạnh: "Bài này người đã hát được rồi, vậy còn 'Cát Tường Tam Bảo' và

'Một Ngọn Lửa' trước đó, người còn nhớ hát như thế nào không?"

Đại Mao cười đắc ý, vỗ n.g.ự.c nói: "Người coi thường ta quá rồi, chắc chắn ta nhớ mà!"

Nói xong, cậu nhóc hát lại hai bài trước đó, không sai một từ.

Thúy Thúy nghe xong, khẽ lẩm bẩm: "Bình thường học bài thì không thấy người nhớ nhanh như vậy!"

Đại Mao bực bội hừ một tiếng: "Đây là những bài hát của thần tiên mà. Ta quý trọng lắm đấy! Giờ ta chỉ muốn nuốt cái màn trời kia vào bụng, nuốt trọn những hình ảnh đó vào bụng luôn, sao có thể quên mất bài hát được?"

Sau khi xem hết những tiết mục này, Đại Mao cảm thấy tâm hồn mình được gột rửa và thăng hoa.

Khi cậu nhóc nói chuyện, đã không còn vẻ trẻ con như trước mà trở nên chín chắn hơn nhiều.

Người lớn nhìn thấy vậy, không kìm được mà bật cười.

Dù tuổi còn nhỏ nhưng chúng đã có thể chứng kiến những điều này. Bọn trẻ này thực sự có phúc lớn mà!

Màn trình diễn ca nhạc kết thúc. Tiếp theo là một màn xiếc.

Tiết mục xiếc lần này khác với phiên bản thiếu nhi trước đó, có tên là "Hóa Bướm". Có sự kết hợp giữa xiếc, âm nhạc Trung Quốc và yếu tố ballet.

Vừa có tính nghệ thuật vừa có kỹ thuật. Quả thực là một bữa tiệc thị giác lớn.

Khi họ nhìn thấy những hình ảnh phi thường này, họ lại thấy một màn múa bằng tay trên không trung. Người xưa nín thở, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Tổng Hàm Thanh ngây ngẩn nhìn hình ảnh tuyệt đẹp đó, thậm chí hơi mơ màng.

Hắn không chỉ ngạc nhiên trước xiếc đẹp như tiên cảnh.

Mà còn chú ý đến giai điệu bi thương như suối nước quanh quần bên tai, cùng những mẩu chuyện nhỏ giấu trong phần biểu diễn.

Trước đây, hắn từng xem những màn ca múa ở tửu lâu. Lúc đó cũng cảm thấy rất tuyệt diệu.

Nhưng so với những hình ảnh trước mắt, một cách khách quan không chút ác ý, hắn chỉ có thể nghĩ đến một câu "cách nhau một trời một vực".

Trên cõi đời này, nếu con người không thấy được trời xanh thì sẽ không biết trời cao đất dày.

Múa kết hợp với xiếc, âm nhạc hòa quyện, không ngờ có thể kể nên một câu chuyện cảm động như vậy. Quả thật là mở rộng tầm mắt.

Tiết mục xiếc kết thúc, tiếp theo lại là một bài hát.

Tên bài hát là 'Mưa Cầu Vồng, Âm Vang Hoa Hồng.'

Bài hát này cất lên đầy khí thế. Điều quan trọng nhất là lời bài hát rất dễ gợi lên sự đồng cảm, lại mang một sức sống mãnh liệt vươn lên.

Khi bài hát vang lên, mọi người đều cảm thấy như có người hiểu được những khó khăn trong lòng mình. Cảm giác như bài hát

này được sáng tác dành riêng cho họ.

Dù hôm nay có nắng cay, hay ngày mai có nắng mưa dãi dẫu. Dù họ có khổ có mệt đến đâu thì cũng không sợ hãi.

Tảo Nhi âm thầm lẩm nhẩm câu "Rút kiếm nâng mày, hào hùng vui vẻ". Trong lòng cũng không khỏi trĩu nặng một chút chí hướng muốn tung hoành bốn bể.

Tuy nàng ấy không biết hoa hồng là gì nhưng từ bài hát này, nàng ấy đã được truyền sức mạnh kiên cường và mạnh mẽ.

Nàng ấy cảm thấy, bản thân mình lúc này như đã tìm thấy chỗ dựa tinh thần trong cuộc đời. Vì vậy cố gắng nhớ hết phần lớn lời bài hát.

Phần còn lại thì thực sự không kịp nhớ.

Nàng ấy đã âm thầm quyết định, sau này nhất định sẽ hỏi cho rõ lời bài hát từ Phương Tiên Nhi. Nhất định phải học thuộc từng câu từng chữ của bài hát này!

Trong không gian hệ thống, khi Thịnh Quân nhìn thấy chương trình này thì cảm xúc trong lòng cũng trào dâng.

Nói thật, ở thời hiện đại, bài hát này thường được dùng cho đội bóng đá nữ, và cũng là bài hát của đội. Tinh thần của bài hát vô cùng phù hợp với họ.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là bài hát độc quyền của đội bóng đá nữ.

Theo như nghệ sĩ biểu diễn ca khúc này chia sẻ thì bài hát này là để ca ngợi mọi nữ nhân bình thường nhưng có thể làm nên những điều vĩ đại.

Thịnh Quân từ xa giơ lon Coca-Cola lên trời.

— Chúc tất cả những phụ nữ không ngừng phấn đấu, chiến đấu trên con đường của mình!

Một ca khúc truyền cảm hứng, để lại ấn tượng mạnh mẽ cho mọi người.

Đến khi bài hát kết thúc, mọi người vẫn không thể lấy lại tinh thần trong một lúc.

Rất nhanh, khung cảnh trên bầu trời thay đổi.

Lần này là một điệu múa – ‘Chỉ Thử Thanh Lục.’

Trên màn trời hiện ra một cảnh tượng vô cùng mênh mông.

Chương 190: Chương 190

Một nhóm tiên nữ thanh tao thoát tục, mặc áo xanh, búi tóc cao, vẫy tay áo nhẹ nhàng, xuất hiện giữa một vùng đất như tranh vẽ trong ánh sáng vàng nhạt.

Mực đen đều đặn lan tỏa dưới chân họ, mặt đất mượt mà như ngọc, khói xanh lượn lờ theo mặt đất, lúc ẩn lúc hiện, sáng tối lập lòe.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy hình ảnh phản chiếu của các tiên nữ lồng ghép với cảnh núi non trùng điệp phía trước. Những mỹ nhân, núi non hùng vĩ, đều được thu vào trong một thế giới.

Tiếng đàn cổ mềm mại và cứng cỏi vang lên từng hồi, nhẹ nhàng lan tỏa.

Các tiên nữ đồng điệu theo nhịp, phong thái tuyệt vời.

Mỗi một cái vẫy tay áo đều như cú đánh làm rung chuyển cả núi sông. Họ như đang cầm bút trên mây, vẩy mực để lại dấu vết, làm thay đổi cả thời gian và trời đất.

Họ chợt bùng tỉnh.

Không biết từ khi nào, trên má mọi người đã lặng lẽ rơi lệ.

Vẻ đẹp của nghệ thuật cổ điển vượt thời gian. Dù cho biển đổi núi dời, sao trời thay đổi thì vẫn giữ nguyên sức mạnh chạm đến lòng người.

Người dân trong thôn tự nhận mình là những kẻ không hiểu biết, là những người thô kệch.

Trước vũ điệu tuyệt vời như vậy, chẳng ai dám nói mình thực sự hiểu được cái hay, cũng không biết vì sao mình lại rơi lệ.

Thịnh Quân nghĩ, có lẽ, trải nghiệm về cái đẹp và cảm nhận về không gian văn hóa đều là một loại tài năng bẩm sinh của con người.

Điệu múa này được thực hiện một cách tinh tế, khắc họa lại bút pháp của bức "Thiên Lý Giang Sơn Đồ". Ngay cả ở thời hiện đại, đây cũng là một tác phẩm đỉnh cao, làm mọi người kinh ngạc không phải là điều bất ngờ.

Nàng bỗng nhiên tò mò, không biết trong triều đại này, bình thường hoàng đế xem những điệu múa như thế nào?

Phong thái của vũ công cổ đại chắc chắn không kém phần tao nhã.

Nhưng so với vũ điệu cổ điển hiện đại, không có sự hỗ trợ của nghệ thuật múa, hiệu ứng thị giác của hai thời kỳ hẳn là rất khác nhau.

Nếu có cơ hội, nàng thật muốn tận mắt chứng kiến!

Chương trình tiếp tục.

Một tiểu phẩm kinh điển được phát, cùng với hai bài hát.

Thịnh Quân nhảy bén nhận ra rằng, trong danh sách chương trình của hệ thống không có màn ảo thuật.

Chẳng lẽ là vì đạo cụ ảo thuật trông hiện đại quá, sợ người cổ đại xem sẽ không hiểu sao?

Nàng tạm thời không nghĩ ra, Thịnh Quân gác lại suy nghĩ, tiếp tục xem chương trình.

Chương trình tiếp theo vừa bắt đầu, nàng liền chớp chớp mắt, nhanh chóng quay đầu nhìn phản ứng của mọi người xung quanh.

Nhìn một cái, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tất cả người xưa đều quỳ rạp xuống đất, chỉ lén ngẩng đầu lên nhìn, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào màn trời.

Không thể trách họ nhát gan, thật sự là hình ảnh trên màn hình quá trang nghiêm và uy nghiêm, khiến người ta có chút không thở nổi.

Đúng vậy, chương trình này chính là "Quan Âm Thiên Thủ".

Những màn biểu diễn trước hoàn toàn không thuộc loại này.

Chỉ nhìn thấy Quan Âm với vẻ mặt nghiêm nghị nhưng đầy lòng từ bi. Nét mặt trang nghiêm, sự thánh thiện tràn đầy như tỏa ra khắp nơi. Cánh tay nhẹ nhàng chuyển động, hàng vạn cánh tay liền xuất hiện sau lưng.

Nhìn qua là biết, đây thật sự là Bồ Tát từ trên trời xuống.

Nhìn kỹ hơn, hóa ra không phải Bồ Tát có nghìn tay, mà là hàng vạn thân pháp hiện ra phía sau. Tất cả đều được điều khiển bởi ý niệm của bản thể phía trước.

Mỗi động tác như mang theo pháp lực vô biên, khiến người xem không thể ngừng run rẩy.

Nàng không còn chú ý đến tình hình của những người xưa nữa.

Sự chú ý của Thịnh Quân đã hoàn toàn bị điệu múa cuốn hút.

Lúc này, khi xem chương trình, nàng cũng có nhiều cảm xúc.

Bởi vì nàng nhớ rằng, dường như điệu múa này được hoàn thành bởi nhiều diễn viên khiếm thính phối hợp. Thật sự giống như kỳ tích vậy.

Dù đã qua nhiều năm nhưng khi xem lại, nàng vẫn thấy choáng ngợp vô cùng. Thậm chí còn cảm thấy xúc động theo một cách khác.

Điệu múa kết thúc, Quan Âm rời đi. Chương trình tuyển chọn của đêm hội mùa Xuân cũng bước vào hồi kết.

Ca khúc quen thuộc "Khó Quên Đêm Nay" vang lên.

Bài hát này không chỉ chứa đựng những kỷ niệm đẹp của Thịnh Quân mà còn rất phù hợp với tâm trạng của những người xưa lúc này.

Nghe thấy tiên nữ trên cao nói rằng đây là bài hát cuối cùng thì ai nấy đều trở nên bàng hoàng.

Đã được chứng kiến cảnh đẹp của thiên giới, ai có thể dễ dàng quay trở lại nhân gian đây?

Khó quên đêm nay, đêm nay, thật sự là suốt đời khó quên!

Ca khúc cuối cùng kết thúc. Đêm hội mùa Xuân cũng khép lại, máy chiếu sử dụng một lần dần dần biến mất trong không khí.

Than đã cháy hết.

Không còn ánh sáng từ màn trời chiếu xuống. Hang động lập tức chìm vào bóng tối mênh mông.

Người trong thôn bàng hoàng, chỉ cảm thấy mọi thứ như một giấc mộng vàng. Không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo.

Cho đến khi Đại Ngưu mò mẫm đốt lại than, hét lên:

"Không xong rồi, nồi lẩu của chúng ta cháy khô rồi!!"

Mọi người lúc này mới lắc đầu tỉnh lại. Nhìn quanh, vừa buồn cười vừa không biết nói sao.

Nồi lẩu thật sự đã cháy khô, mùi khét còn phảng phất đâu đây.

Các món ăn khác cũng đã nguội lạnh cả rồi.

Bữa cơm tất niên này của bọn họ coi như hỏng hẵn rồi.

Chương 191: Chương 191

Mặc dù nồi lẩu đã cạn nhưng mọi người cũng không thể bỏ bữa được.

Đoàn người mãi mê xem tiết mục nên không cảm thấy gì, nhưng giờ xem xong rồi thì ai nấy đều đói meo.

Thế là họ lại bắt đầu bắc bếp nấu cơm.

Dù sao đi nữa, bữa cơm tất niên cũng không thể qua loa được, nếu không cứ cảm thấy như có điềm chẳng lành.

Mọi người nấu lại một nồi lẩu khác, định bụng ăn một bữa tất niên thật vui vẻ, nhộn nhịp.

Coca-Cola vừa rót ra cốc đã hết ga, nhưng không sao, dù không có ga thì vẫn là thức uống ngon lành.

Cốt lẩu đã có sẵn, sau khi đổ nước vào là sôi ngay, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

Đây là lần đầu tiên mọi người ăn muộn đến vậy, bụng đói lả, ăn uống như hổ đói vô mỗi, vét sạch hết thức ăn.

Họ ăn một lúc, bụng đã no, tâm trạng phấn khích khi xem chương trình lúc này lại trở dậy, thế là mọi người thi nhau bàn

tán sôi nổi.

Mỗi một người đều có những ấn tượng và cảm xúc riêng về từng tiết mục, ai ai cũng muốn nói ra cảm nghĩ của mình, từng người từng người đều nói rất hăng say.

Những năm trước, tuy bọn họ cũng phải thức đêm để đón giao thừa nhưng hầu như chỉ cảm thấy mệt mỏi, đợi đến khuya thì hai mắt cũng díp lại.

Nhưng năm nay thì khác, không một ai cảm thấy buồn ngủ, bàn tán sôi nổi về những màn ca múa thần tiên vừa rồi, thỉnh thoảng lại ngân nga hát vài câu, ngẫm đi ngẫm lại.

Nói xong về các tiết mục trước, mọi người nhanh chóng nói sang bài hát cuối cùng, “Khó quên đêm nay”.

Tảo Nhi nghĩ ngợi rồi nói: “Ca khúc nhắc đến hai chữ, nghe giống như tên địa danh, một cái gọi là vạn dặm Thần Châu, một cái gọi là Tổ Quốc.”

“Phải chăng nơi ở của vị thần tiên này có tên là Thần Châu? Trên đất Châu ấy hẳn có nhiều nơi, mà một trong số đó là Tổ Quốc?”

Những người khác nghe vậy, cảm thấy rất có lý.

Chữ “Thần” với chữ “Tổ” này nghe rất oai phong, vừa nghe là biết đây ắt hẳn không phải nơi tầm thường, có khi lại là chốn cư ngụ của thần tiên thật.

“Có lý, có khi nào Phương Tiên Nhi của chúng ta cũng đến từ Thần Châu không?”

“Nhắc mới nhớ, các vị thần tiên vừa hát là mong cho Tổ Quốc ngày một tốt đẹp hơn. Nếu họ và Phương Tiên Nhi đến từ một nơi, có lẽ tâm nguyện cũng giống nhau, vậy sau này khi cầu

phúc, chúng ta cứ nhấc đến Thần Châu, biết đâu sẽ làm Phương Tiên Nhi vui vẻ hơn!”

Trò chuyện thêm một lúc nữa, bữa cơm tất niên đã được bọn họ đánh chén sạch sẽ.

Mọi người tính toán thời gian rồi bước ra khỏi hang.

Năm mới sắp đến rồi.

Cả nhóm nhanh chóng quây quần bên Thịnh Quân, cảm thấy đã đến lúc, họ lập tức quỳ xuống đất, gửi lời chúc đầu tiên của năm mới đến Phương Tiên Nhi yêu quý nhất:

“Phương Tiên Nhi, năm mới xin chúc ngài pháp lực vô biên, chúng ta nhất định sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền bạc để thờ phụng, giúp ngài hồi phục!”

Nhờ phúc của Phương Tiên Nhi mà họ mới có được những cuộc gặp gỡ kỳ diệu, thậm chí hôm nay còn được xem những màn ca múa ở tiên giới, mở mang tầm mắt, đón năm mới một cách hạnh phúc và đặc biệt nhất!

Thịnh Quân không ngờ rằng mọi người còn chạy đến chúc phúc cho nàng, canh đúng thời điểm đến, rất nghiêm túc.

Nàng hơi cảm động, cũng gửi lời chúc mừng đến họ:

“Chúc mừng năm mới, mong các người đều có cuộc sống tốt đẹp.”

Những người xưa cảm kích rơi nước mắt, vái tạ nàng.

Sau đó, Thịnh Quân nghe Tảo Nhi dè dặt hỏi: “Phương Tiên Nhi, xin hỏi ngài có phải đến từ Tổ Quốc, hay là Thần Châu không? Nếu không thể trả lời, xin hãy bỏ qua câu hỏi này, ta xin lỗi vì đã thất lễ!”

Cũng không phải Tảo Nhi muốn thăm do lai lịch của Phương Tiên Nhi.

Nàng ấy chỉ sợ lát nữa mọi người nói lời chúc phúc lại xảy ra nhảm lẫn, lỡ như Thần Châu không phải quê hương của Phương Tiên Nhi thì sẽ rất lúng túng.

Vẫn nên xác nhận cho chắc thì hơn.

Thịnh Quân nghe xong lập tức sững sờ, nhanh chóng hiểu ra, đại khái là nhờ công lao của bài “Khó quên đêm nay”.

Nàng gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, Thần Châu chính là Tổ Quốc, đó quả thật là quê hương của ta.”

Nhóm người xưa đã chứng thực được suy đoán của mình, tất cả đều yên tâm, nở nụ cười, rồi đồng thanh nói:

“Cầu cho Thần Châu phồn vinh thịnh vượng, sánh vai cùng ngày tháng, trường tồn cùng đất trời!”

Đây là lời chúc mà bọn họ đã nhờ Tổng tú tài dạy cho, nghe thấy nghiêm trang hơn hẳn.

Chương 192: Chương 192

Lúc này, Thịnh Quân thực sự cảm thấy sống mũi cay cay, khẽ “ừ” một tiếng.

Ngay cả những người xưa ở thế giới khác cũng gửi lời chúc thành kính như vậy, chắc hẳn Tổ Quốc sẽ ngày càng tốt đẹp hơn!

Hoạt động chúc Tết rôm rả đã khép lại.

Sau khi chúc phúc cho Phương Tiên Nhi, lại còn thức trắng một đêm, cuối cùng người trong thôn cũng được nghỉ ngơi.

Tuy bận rộn cả ngày nhưng được xem một chương trình hay như vậy, cho đến tận giây phút này, trong lòng mọi người vẫn còn vô cùng xao xuyến.

Tuy nhiên, khi họ chui vào chăn ấm, ôm chặt Noãn Bảo Bảo, cơn buồn ngủ cũng từ từ ập đến.

Chẳng mấy chốc, tất cả đều chìm vào mộng đẹp.

Trong mơ, cảnh tượng thần tiên múa hát nhộn nhịp, hạnh phúc lại hiện lên.

Ai nấy đều nở nụ cười trên môi.

Sáng hôm sau.

Tối qua ngủ muộn, Tảo Nhi và mọi người cũng không vội dậy, nhân dịp năm mới, bọn họ quyết định tự thưởng cho mình một giấc ngủ nướng, vì vậy ngủ thêm một tiếng nữa.

Sau khi tỉnh dậy, bọn họ chỉ ăn qua loa vài miếng.

Tảo Nhi dẫn đường cho Tống Hàm Thanh tới chỗ Phương Tiên Nhi, định hỏi về chuyện xe đạp.

Nàng ấy chấp tay trước ngực, tha thiết hỏi: “Phương Tiên Nhi, đêm qua ta thấy trên màn trời có một thứ thần vật gọi là xe đạp. Không cần sức vật kéo, chỉ cần đạp bằng hai chân là có thể di chuyển. Nếu không dùng pháp thuật, chúng ta có thể làm ra món bảo bối đó không?”

Không ngờ Tảo Nhi ham học hỏi đến vậy, xem tiểu phẩm nhưng vẫn nghĩ đến chuyện làm xe đạp, Thịnh Quân vô cùng khâm phục.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ và tra cứu thêm tài liệu, nàng chỉ có thể tiếc nuối nói với Tảo Nhi: “Trong thời gian ngắn, e là không làm được rồi.”

Chủ yếu là vì họ không có kim loại và cao su.

Tuy rằng, một vật như xe đạp, ngoại trừ dây xích ra, các bộ phận khác thực ra có thể làm bằng gỗ.

Như ở thời hiện đại, ở thủ đô có không ít xe đạp được làm thủ công với các linh kiện hoàn toàn bằng gỗ để khoe tài. Cuối cùng, sau khi lắp ráp xong, những chiếc xe gỗ đó cũng có thể đi được.

Tuy nhiên, gỗ rất khó bảo quản, hơn nữa không được bền chắc. Dù là bị ẩm hay va đập, chỉ cần sơ ý một chút đều có nguy cơ gãy vỡ, hư hỏng; độ an toàn rất thấp.

Làm để chơi thì được, nhưng để áp dụng nó vào đời sống thực tiễn thì không thích hợp.

Hơn nữa, công cụ của Tảo Nhi và mọi người đều rất thô sơ, gỗ phải tự đẽo gọt, chạm khắc từng chút một.

Lãng phí nhiều thời gian như vậy, không lẽ chỉ làm ra một món đồ chơi, nghĩ thôi đã thấy buồn.

Cho nên, quay trở lại với đề tài này, nếu muốn làm xe đạp, chỉ có gỗ thôi chắc chắn không đủ, vẫn phải cần đến hai vật liệu là cao su và kim loại.

Nhưng nghĩ kỹ chút, coi như gom đủ vật liệu, có điều kiện làm xe, vẫn sẽ có những vấn đề mới phát sinh.

Đó là xe đạp rất kén đường.

Ở triều đại này, hầu hết đường xá đều là loại đường đất gồ ghề, ngay cả độ bằng phẳng cơ bản nhất cũng không đạt được.

Muốn đi xe đạp trên đó, hoặc là phải sửa đường, hoặc là phải làm ra loại xe đạp chống xóc nảy cao cấp hơn.

Cái nào cũng là một vấn đề nan giải.

Nói tóm lại, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện xe đạp nữa.

Đợi sau này khi công nghiệp phát triển hơn một chút, rồi hãy nghĩ đến những thứ này.

Thịnh Quân nhanh chóng giải thích những khúc mắc trong đó cho Tảo Nhi nghe.

Vừa dứt lời, nàng đã thấy vẻ mặt đơ như tượng gỗ của nàng ấy.

Nhìn trông biểu cảm của Tảo Nhi như thể sét đánh ngang tai, miệng há hốc, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Thịnh Quân thấy vậy, vô cùng bối rối.

Cùng lắm chỉ là tạm thời chưa làm được xe đạp thôi mà, Tảo Nhi cũng không nhất thiết phải thất vọng đến vậy!

Khoan đã, có gì đó không đúng.

Nàng vừa nói xong, Tổng tú tài còn chưa kịp phiên dịch, sao Tảo Nhi đã trở nên như vậy?

Chẳng lẽ không phải vì xe đạp, mà còn có lý do khác?

Thịnh Quân không nhìn được liếc nhìn Tống Hàm Thanh.

Lúc này hắn cũng đang đứng tại chỗ, chăm chú nhìn Tảo Nhi với ánh mắt hoài nghi.

Hắn cũng nhận ra trạng thái bất thường của Tảo Nhi lúc này.

Một lúc sau, thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì, hắn bèn lên tiếng nhắc nhở: "... Vậy ta, bắt đầu thuật lại lời của Phương Tiên Nhi nhé?"

Tảo Nhi dường như bị câu nói này của hắn làm cho bưng tỉnh.

Nàng ấy kích động hô vang: "Không cần đâu!"

Phản ứng của nàng ấy hơi quá khích, Thịnh Quân và Tống Hàm Thanh trong lòng càng thêm hoài nghi.

Chương 193: Chương 193

Thịnh Quân còn chưa kịp hỏi kỹ, đã thấy khước mắt Tảo Nhi bỗng đỏ hoe.

Chỉ thấy nàng ấy lau khước mắt, mấp máy môi nói: “Phương Tiên Nhi, ta, ta vừa phát hiện ra, hình như ta có thể nghe hiểu những gì ngài vừa nói!”

Thịnh Quân ngớ ngàng.

Có thể nghe hiểu những gì nàng nói, có phải là điều nàng đang nghĩ không?

Tảo Nhi nhanh chóng nói tiếp:

“Ngài vừa bảo rằng, xe đạp cần rất nhiều vật liệu mới làm được, còn phải đi trên đường bằng phẳng, hiện giờ chúng ta chưa có điều kiện đó, có phải không? Ta có thể nghe thấy hết, cũng có thể hiểu được!”

“Còn nữa, còn có giọng nói của ngài thật là dịu dàng, dịu dàng gấp ngàn vạn lần so với ta tưởng tượng! Giống như, giống như tiếng nước suối nhỏ giọt vào máng nước vậy, trong trẻo làm sao... Ta, ta, thật sự xin lỗi, mong Phương Tiên Nhi tha thứ cho những lời nói mê sảng thiếu suy nghĩ của ta, lúc này đầu óc ta quay mòng mòng, có thể miệng chó không mọc được ngà voi...”

Tảo Nhi nói mà mặt đỏ bừng, nói chuyện đứt quãng, lúc này chân tay cũng không biết để đâu.

“Nhưng mà, ta thật sự rất vui, nỗ lực học chữ bấy lâu nay, hoá ra cũng nhận được trái ngọt!!”

“Ta thực sự, thực sự quá vui mừng!!”

Câu cuối cùng, Tảo Nhi gần như reo vang trong tiếng nấc nghẹn!

Có lẽ không ai có thể hiểu được tâm trạng vui sướng của nàng ấy.

Thật là ngọt ngào mà cũng chua xót làm sao.

Mới vừa rồi, lúc lắng nghe Phương Tiên Nhi nói chuyện, cuối cùng nàng ấy cũng không phải nghe thấy tiếng đứt tiền lạnh lẽo, máy móc mà là một giọng nữ dịu dàng cứ ngỡ như là hư ảo!

Tảo Nhi lập tức nhận ra, đó chính là giọng thật của Phương Tiên Nhi!

Cuối cùng, cuối cùng nàng ấy cũng có thể nghe được giọng thật của Phương Tiên Nhi rồi!

Thật là hạnh phúc!!

Thịnh Quân cũng rất vui cho Tảo Nhi, không nhịn được khen ngợi: “Xem ra người đã đạt được chút thành tựu trong học tập rồi.”

Đã quen biết nhau lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng có thể giao tiếp với Tảo Nhi mà không gặp trở ngại. Trong khoảng thời gian đó, nàng cũng không làm gì cả, tất cả đều nhờ vào sự nỗ lực không ngừng của Tảo Nhi.

Tảo Nhi và mọi người ngày ngày đi sớm về khuya, bận tối mảy tối mặt nhưng chưa từng lơ là việc học, kiên trì học chữ.

Thịnh Quân thấy hết những chuyện này.

Đồng thời, điều này cũng hoàn toàn chứng minh rằng, phỏng đoán ban đầu của nàng về ảnh hưởng của trình độ văn hóa đối với giao tiếp là chính xác!

Tổng Hàm Thanh đứng bên cạnh nghe xong, cũng mỉm cười nói với Tảo Nhi: “Chúc mừng ngươi, đây hẳn là món quà mừng năm mới tốt nhất.”

Xem ra cuối cùng công việc phát thanh mà hắn nhờ vào phước đức ba đời mới có được, cũng đến lúc phải từ chức rồi.

Tâm trạng phức tạp của Tảo Nhi đã tan biến, vào lúc này chỉ còn sót lại niềm phấn khởi.

Nàng ấy thực sự không nhịn được cười, bèn nhe hàm răng trắng, chấp tay nói với tú tài: “Cùng nhau chung vui nhé, sau này gánh nặng trên vai ngươi cũng sẽ nhẹ bớt đi!”

Hừ, nặng mới là lạ, nói cùng nhau chung vui đều là giả dối cả!

Cuối cùng Tổng tú tài không còn là người duy nhất Phương Tiên Nhi coi trọng, còn nàng ấy lại cách Phương Tiên Nhi gần hơn trước, đây mới là điều quan trọng nhất!

Chuyện Tảo Nhi có thể hiểu được những gì Phương Tiên Nhi nói nhanh chóng lan truyền.

Những người ở thôn khác cũng đều tụ tập lại, trên mặt đều mang vẻ hào hứng.

Hầu hết mọi người đều có tiến độ học tập không hơn không kém gì nhau.

Tảo Nhi cũng nghe hiểu những gì Phương Tiên Nhi nói, biết đâu bọn họ cũng làm được!

Thấy một đám người tụ tập trước mặt, ánh mắt sáng rực ngóng trông nàng nói chuyện.

Lâu lắm rồi Thịnh Quân mới cảm thấy ngượng ngùng như vậy.

Ho khan một tiếng, có điều, những lời nàng sắp nói đây khá quan trọng, chắc chắn là một sự kiện trọng đại đáng được khắc trên bia đá, cũng không thể chỉ nói vài ba câu là xong được.

Thịnh Quân cân nhắc một hồi, cuối cùng trích dẫn một câu thơ:

“Mọi người say sưa bên tiệc xuân. Cầu cho năm mới hơn năm cũ.”

Không ít người nghe xong, mắt bỗng đỏ hoe.

“Âm thanh của đất trời! Hoá ra đây là âm thanh của đất trời!”

“Mẹ ơi, cha ơi, con trai có tương lai rồi, con thật sự có thể hiểu được lời Phương Tiên Nhi nói rồi!”

Tất nhiên, có người vui mừng, cũng có người buồn rầu.

Trong đám thôn dân cũng không thiếu những người ủ rũ cúi đầu.

Thiết Tru đau khổ than vãn: “Ôi, chẳng lẽ chỉ có mình ta vẫn nghe thấy tiếng bỏ tiền sao? Có phải ta bị mọi người bỏ rơi rồi không!”

Thu Nương che miệng cười nói: “Đúng vậy, ít nhất trong lúa chúng ta, chỉ có mình ngươi thôi đấy.”

Chương 194: Chương 194

Đại Ngưu bước đến bên Thiết Trụ, choàng vai hấn ta an ủi: “Không sao đâu, tuy ta đã nghe được giọng Phương Tiên Nhi rồi, nhưng cũng chỉ hiểu được nửa câu chúc phúc sau mà thôi, nửa câu đầu vẫn ta vẫn nghe không hiểu gì!”

Thiết Trụ gạt tay hấn ta ra, tức giận nói: “Sao lại không sao? Ta thấy rất có sao đó! Thôi không nói nữa, ta phải đi học thuộc lòng ngay, nhất định không thể để mình tiếp tục nghe thấy tiếng bỏ tiền nữa!”

Nói xong, hấn ta xoay người chạy ra khoảng đất trống bên cạnh, cầm cành cây viết chữ, vẽ mặt nghiêm túc chưa từng có.

Đếm kỹ lại, hơn nửa số người trong thôn đã có thể hiểu được lời Phương Tiên Nhi nói, ai ai đều hân hoan vui sướng, hạnh phúc một hồi lâu.

Số ít còn lại không nghe rõ được cũng đều hùng hực ý chí chiến đấu.

Phải biết rằng, đối với mọi việc liên quan đến Phương Tiên Nhi, tất cả mọi người đều thật lòng coi trọng.

Dưới sự khác biệt như vậy, còn hiệu quả hơn so với việc bị ai đó nhắc nhở, đốc thúc học tập.

Những người bị bỏ lại phía sau không dám lười biếng, từng người một đều gắng sức học tập, chăm chỉ nhận diện mặt chữ, học thuộc sách, giống như được tiêm m.á.u gà vậy.

Sáng sớm khi trời còn chưa sáng, mọi người đã dậy thật sớm để học bài.

Không trâu bắt chó đi cày.

Cứ gấp rút như vậy, chẳng mấy chốc, cuối cùng mọi người cũng có thể hiểu được lời của Phương Tiên Nhi.

Thôn làng lại rộn ràng ăn mừng, lần này họ ăn một bữa lẩu thật lớn.

Đối với người trong thôn, chuyện này rất có ý nghĩa.

Vì vậy, ngoài tiết Phương Tiên trước đây thì mọi người còn lập thêm một ngày lễ đặc biệt, đặt tên là lễ Văn Tiên.

Ý nghĩa là ngày này họ đã nghe được Phương Tiên Nhi nói chuyện.

Để làm ngày lễ thêm phần đặc sắc, mọi người suy nghĩ mãi rồi quyết định từ nay mỗi năm, vào ngày này sẽ tổ chức một cuộc thi thơ xoay quanh chủ đề Phương Tiên Nhi.

Năm nay là năm đầu tiên.

Ý tưởng của hoạt động này xuất phát từ việc sau khi Phương Tiên Nhi mở miệng. Câu đầu tiên mà mọi người nghe được là một đoạn thơ hay.

Cuộc thi thơ chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên, trình độ văn hóa của mọi người có hạn nên trong thời gian ngắn có lẽ họ chỉ có thể làm vài câu thơ hài hước góp vui, pha trò để làm thần tiên vui vẻ.

Đại Ngưu là người đầu tiên đứng ra, mở đầu cuộc chơi:

"Phương Tiên là nhất, Phương Tiên có báu vật, Phương Tiên mang lòng tốt, yêu Phương Tiên đến già."

Thịnh Quân: ...

Nàng nở một nụ cười hiền từ, bao dung.

Tiếng vỗ tay lác đác vang lên, những người khác cũng xem như tán thưởng cho có.

Nói thế nào nhỉ. Dù trình độ văn hóa không cao nhưng khả năng thẩm định của mọi người cũng tạm được. Nghe mấy câu như thế này thì rõ ràng là không cảm thấy hay cho lắm.

Nhưng mọi người cũng không nở chê bai.

Vì sau đó mỗi người cũng đều phải cố nặn ra vài câu thơ. Đến lúc đó, lỡ mà còn không bằng Đại Ngưu thì sẽ rất khó chịu.

Lần lượt có vài người khác cũng lên góp vui. Cuối cùng đến lượt Tảo Nhi.

Thơ của nàng ấy vừa xuất hiện đã biến thành hạc đứng trong bầy gà, có thể đánh bại 99% thơ của những người có mặt ở đây:

"Phương Tiên giáng xuống, kinh sơn hải. Cảnh đẹp ý nguyện từ tử báu!"

Người trong thôn không khỏi tán dương: "Thơ hay quá!"

Tảo Nhi ho khan hai tiếng, hơi ngại ngùng vì được khen nhiều quá. Nhưng mãi nàng ấy không nghĩ được hai câu sau nên đành

buồn bã rút lui.

Chẳng mấy chốc, đến lượt Tống Hàm Thanh.

Được coi là người có học vấn cao nhất trong thôn, lúc này hắn trở thành hy vọng của cả thôn.

Nghiêm túc mà nói thì thật ra Tống Hàm Thanh không giỏi làm thơ.

Hắn suy nghĩ một lúc, biểu cảm nghiêm túc nói:

"Thần Châu bốn bể, tiên ân tám phương; Phương Quân thánh lâm, hiện hết uy nghi. Trời sinh tử khí, đất tỏa sáng ngời; chân thành phục dị sĩ, giáo hóa người phàm. Trải qua vạn kiếp, trở về cửu thiên thay đổi nhật nguyệt; cứu vớt chúng sinh, nhập vào trần thế thay đổi giang sơn..."

Hắn quyết định làm một đoạn văn ngắn đơn giản.

Thật ra mọi người không hiểu lắm nhưng họ vẫn cảm thấy rất hay, rồi rít khen ngợi.

Hoạt động diễn ra sôi nổi.

Thịnh Quân nghe người trong thôn từng câu từng câu khen ngợi mình, cả người nàng cảm thấy như sắp bay lên trời.

Được khen ngợi quả thật là một việc hạnh phúc đến không ngờ!

Đang lâng lâng, bỗng nàng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

[Chúc mừng bạn đã mở khóa thành tựu đặc biệt: [Chu vi năm dặm không có người mù chữ]. Phần thưởng là một bộ sách giáo khoa tiểu học, xin vui lòng kiểm tra.]

Hả?

Vậy mà lại mở khóa được một thành tựu mới!

Thịnh Quân tò mò nhìn vào trang ghi chép thành tích, tra cứu chi tiết.

Thì ra để mở khóa thành tựu này thì cần có từ hai mươi người trở lên thường trú trong phạm vi năm dặm. Đồng thời trình độ văn hóa của họ đều phải đạt mức vỡ lòng trở lên.

Đây quả thật là một sự tình cờ. Nếu không phải ở trong núi, xung quanh không có nhiều người thì nhiệm vụ xóa mù chữ này thật sự rất khó hoàn thành!

Nói đến phần thưởng lần này không phải là rút thăm mà là sách giáo khoa tiểu học. Xem ra phần thưởng cho thành tựu đặc biệt cũng khá đặc biệt.

Thịnh Quân phân tích qua một chút.

Chương 195: Chương 195

Những thành tựu được mở khóa trước đây đều yêu cầu người xưa phải tạo ra một thứ gì đó mới mẻ, chẳng hạn như dầu thực vật hay máy cày chân.

Nhưng thành tựu đặc biệt lần này giống như là bị động đạt được một điều kiện nào đó là có thể mở khóa.

Nói về phần thưởng thì lần này chỉ là sách giáo khoa tiểu học. Rõ ràng là phía sau vẫn còn những phần thưởng khác.

Liệu sau này có những thành tựu tương tự không. Chẳng hạn như trong phạm vi mười dặm hoặc trăm dặm không có ai mù chữ?

Sau đó có thể sẽ được thưởng sách giáo khoa trung học và đại học?

Thịnh Quân càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Xem ra nàng đã nắm bắt được một phần logic của hệ thống rồi!

Nàng không nghĩ nữa, quay đầu lại nhìn thì sách giáo khoa tiểu học đã lơ lửng trong không gian của nàng.

Thịnh Quân tắt hệ thống thành tích, mang một đồng sách đến bên cạnh mình, lật xem.

Đếm thử thì tổng cộng có sáu môn học, năm quyển sách, và một hộp đĩa CD.

Thịnh Quân quyết định xem trước hộp đĩa CD thì nàng phát hiện trên đó khắc bốn chữ "Môn học Âm nhạc."

Lật mặt sau thì có danh sách các bài hát, rất cơ bản bao gồm tất cả các bài hát từ cổ đại đến hiện đại, từ trong nước đến nước ngoài.

Cổ đại có các tác phẩm kinh điển như 'Cao Sơn Lưu Thủy', 'Hồ Cầm Thập Bát Phách.'

Hiện đại thì đa dạng hơn.

Từ 'Thiết Huyết Đan Tâm' đến Phượng Hoàng Truyền Kỳ... thậm chí còn có "Chiến Binh Nàng Độc"!

Ừm, không hổ là giáo trình tiểu học. Những bài hát này đúng là rất hợp với sở thích của học sinh tiểu học.

Ngoài ra, còn có một số bản nhạc piano trong và ngoài nước.

Tóm lại là thú vị hơn nhiều so với những giờ học Âm nhạc mà nàng từng được học khi còn nhỏ. Thật là ghen tị quá đi!

Thịnh Quân giơ tay chạm vào hộp đĩa CD thì nhận được một cuốn sách hướng dẫn.

Hộp đĩa CD này chỉ có thể phát trong hệ thống của nàng. Nhưng có thể thông qua tùy chọn trên hộp để phát nhạc cho người khác nghe.

Tốt lắm, từ nay nàng là một máy bán hàng tự động có sẵn nhạc nền.

Lại có thêm một chức năng kỳ lạ nữa!

Như vậy cũng không tệ.

Trước đây nàng đã từng đọc thơ, kể chuyện cho người cổ đại nghe. Nhưng chưa bao giờ hát hay ngâm nga.

Nói ra thì hơi xấu hổ nhưng lý do không phải gì khác mà vì nàng bẩm sinh không có khiếu âm nhạc...

Là một Phương Tiên Nhi thần thông quảng đại, nếu hát sai nhịp thì thật sự quá mất mặt. Bây giờ nàng đã có gánh nặng về hình tượng rồi. Thật sự không dám mở miệng.

Giờ đây, vấn đề này đã được giải quyết hoàn hảo.

Niềm vui trong cuộc sống của nàng lại tăng thêm một điều. Đó là có thể làm đài phát thanh nhỏ cho mọi người nghe đủ các loại bài hát!

Hãy đến đây, Phượng Hoàng Truyền Kỳ của ta!

Sau khi chơi đùa một lúc với đĩa CD âm nhạc, Thịnh Quân lại xem các môn học khác.

Còn lại năm môn, năm cuốn sách giáo khoa. Mỗi cuốn đều dày cộp, trông giống như là sách tổng hợp. Những quyển này bao gồm tất cả các nội dung cần học trong suốt cấp tiểu học. Còn có thể học được khá lâu đấy.

Thịnh Quân nhìn một lượt từ trái sang phải.

Ừm, trong ba môn chính không thấy có ngoại ngữ, chỉ có Ngữ Văn và Toán Học.

Nàng lướt qua sách Ngữ Văn thì phát hiện bên trong có các bài văn từ cổ chí kim. Bao gồm những bài văn cổ cơ bản, thơ ca, cũng như một số truyện cổ tích, ngụ ngôn hiện đại, v.v.

Thậm chí trong đây có một số bài thơ Thịnh Quân chưa từng thấy. Có lẽ là văn hóa liên quan đến thời đại này nên cũng được hệ thống thêm vào.

Hệ thống này thực sự giống như gà mẹ chăm sóc gà con. Mọi khía cạnh đều được chọn lọc kỹ lưỡng.

Nàng chỉ cần nói vài câu, thỉnh thoảng lo chút chuyện bán hàng là được. Cuộc sống thực sự rất dễ chịu.

Quả nhiên, giữa hệ thống và ký chủ, chỉ có một bên được làm biếng!

Thịnh Quân đặt sách Ngũ Văn xuống, cầm sách Toán Học lên.

Cuốn sách Toán Học này so với phiên bản hiện đại thì không khác biệt nhiều.

Đầy đủ cộng, trừ, nhân, chia và số Ả Rập (*).

(*) Các chữ số từ 0 đến 9.

Tuy nhiên, có lẽ để phù hợp với thời đại thì các ví dụ trong sách giáo khoa đều được biến đổi thành phong cách cổ.

Chẳng hạn như bài toán bể nước kinh điển thì đã được viết lại thành phiên bản "Có một cái ao và năm con kênh chảy vào để lấp đầy nó."

Cả Tiểu Minh và Tiểu Hồng cũng biến thành Đại Ngưu và Đại Cầu...

Đời đã, thế này thì không cần thiết lắm đâu!

Không biết Đại Ngưu khi học đến đây sẽ có cảm nghĩ gì.

Ngoài sách giáo khoa Ngũ Văn và Toán Học thì còn có một cuốn sách Mỹ Thuật. Bên trong là bộ sưu tập các danh họa từ cổ chí

kim.

Thịnh Quân nhìn qua, thấy ngoài tranh thủy mặc và màu nước thì còn có cả những hướng dẫn cơ bản về phác thảo và khái niệm vùng sáng.

Nhưng lại không thấy có tranh sơn dầu. Có lẽ là phải nắm vững kỹ năng phác thảo cơ bản trước, lên đến cấp cao hơn mới có thể mở khóa.

Chương 196: Chương 196

Thịnh Quân ngắm nhìn tranh trong sách một chút rồi gấp lại.

Còn hai cuốn sách cuối cùng.

Một cuốn có tên là ‘Kiến Thức Xã Hội’, Thịnh Quân lật qua thì phát hiện bên trong đều là những thông tin liên quan đến triều đại này.

Chẳng hạn như lịch pháp, địa lý, chức quan, lễ nghi và phong tục, v.v.

Những thông tin như từng vùng có sản vật gì. Hay như khi đến một thành trì nào đó, cần những điều kiện gì để vào thành. Các nơi có những cơ quan nào, chính sách ra sao, được viết rõ ràng trong sách.

Trông có vẻ phức tạp, không giống như những thứ mà học sinh tiểu học cần phải học.

Nhưng suy nghĩ kỹ thì trong cuộc sống cổ đại, những kiến thức này thực sự rất cần thiết.

Biết được những điều này, sau này khi ra ngoài, đi đến đâu cũng yên tâm. Dù có gặp chuyện gì cũng không hoảng loạn.

Chẳng hạn như khi giao tiếp với người khác hoặc khi phải giao thiệp với các quan lại quyền quý sẽ giúp giảm bớt được nhiều

rắc rối. Không vì thiếu lễ nghĩa mà xúc phạm đến người khác, gây ra những xung đột không cần thiết.

Đặt cuốn sách này xuống, Thịnh Quân cầm lên cuốn cuối cùng, đó là ‘Kiến Thức Đời Sống’.

Đúng như tên gọi, bên trong là những mẹo nhỏ hữu ích trong cuộc sống hàng ngày.

Ví dụ, đánh răng thế nào cho thật sạch.

Trước khi ăn và sau khi đi vệ sinh phải rửa tay.

Nếu có điều kiện, nhất định phải thường xuyên thay đồ lót, v.v.

Ngoài ra còn có một số kiến thức về sức khỏe dinh dưỡng.

Chẳng hạn, quả mận có tính hàn, không nên ăn nhiều. Thịt thỏ không hợp ăn cùng trứng gà, dễ gây tiêu chảy.

Thậm chí còn có những nội dung về các thay đổi sinh lý trong quá trình phát triển của trẻ em. Đây gần như là một khóa học giáo dục giới tính cơ bản.

Cuốn sách này và cuốn ‘Kiến Thức Xã Hội’ vừa rồi, về cơ bản tương đương với phiên bản cổ đại của ‘Mười Vạn Câu Hỏi Vì Sao’.

Hai môn học này vừa thực dụng lại có vẻ rất thú vị.

Thịnh Quân cũng muốn cùng người xưa học lại tiểu học.

Suy nghĩ bay xa, nàng không thể không nhớ lại những ngày đi học của mình ở hiện đại.

Nàng nghĩ, nếu những khóa học kiến thức phổ thông như thế này có thể được dạy ở hiện đại thì tốt biết bao.

Bởi vì có những kiến thức tưởng chừng như đơn giản. Nhưng cha mẹ vì nhiều lý do khác nhau lại không thể dạy. Còn trường học dù có dạy thì cũng rất sơ sài.

Chẳng hạn như vấn đề vệ sinh.

Nghe có vẻ chẳng phải chuyện lớn. Thầy nàng và phụ huynh luôn nhấn mạnh rằng phải giữ vệ sinh sạch sẽ.

Nhưng khi nàng còn nhỏ cũng thực sự không hiểu rõ về khái niệm vệ sinh này.

Dưới sự nhắc nhở của người lớn, nàng biết mình phải rửa tay thường xuyên, cắt móng tay thường xuyên.

Cũng biết phải giữ vệ sinh xung quanh, phải dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ và lớp học.

Nhưng thật khó nói thành lời.

Hồi nhỏ, nàng không biết rằng phải thường xuyên thay đồ lót. Thậm chí không biết rằng sau khi đi tiểu cũng cần phải dùng giấy vệ sinh lau sạch.

Vì vậy, trong một thời gian dài, cơ thể nàng luôn có mùi khó chịu, bị bạn bè xa lánh, và đã buồn bã trong nhiều năm vì không biết phải làm gì.

Mãi cho đến khi lớn lên một chút, nàng mới vô tình học được những điều này từ những cô bé khác. Cuối cùng mới hiểu rõ được vấn đề của mình.

Không chỉ là vấn đề vệ sinh, mà cả kiến thức xã hội cũng tương tự.

Khi vừa tốt nghiệp đại học và bước vào xã hội. Nàng không biết gì cả, toàn bộ là một màu đen tối mù mịt.

Nhiều việc chỉ đến khi gặp chuyện hoặc va vấp, nàng mới tự mò mẫm để hiểu rõ.

Ví dụ như bảo hiểm xã hội và nhà ở là gì, và phải đóng thế nào.

Khi bị xâm phạm quyền lợi trong công việc và cuộc sống thì làm sao để bảo vệ quyền lợi của mình, tìm ai để bảo vệ.

Khi thuê nhà, mua nhà, hay trang trí nội thất cần chú ý những điều gì.

Khoản vay và thế tín dụng là như thế nào...

Ôi, quá nhiều chuyện, nhắc đến chỉ thấy đau lòng.

Vì vậy, bây giờ người xưa có cơ hội được học những kiến thức phổ thông này. Thực sự quá tuyệt vời.

Nhìn hội thơ ca sắp kết thúc.

Thịnh Quân để sách giáo khoa xuống chỗ nhận đồ. Coi nó như là phần thưởng tặng cho mọi người.

Nghe Phương Tiên Nhi nói rằng họ còn được nhận phần thưởng thì mọi người đều rất tò mò.

Vì Tống Hàm Thanh đã làm bài thơ hay nhất nên lần này hẳn sẽ là người lên nhận phần thưởng.

Tống Hàm Thanh bước lên phía trước, cúi người ôm một hộp gỗ từ hộp ban phúc của Phương Tiên Nhi.

Hắn cầm chiếc hộp trên tay thì thấy khá nặng.

Những người khác cũng nhanh chóng xúm lại.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Tống Hàm Thanh từ từ mở nắp hòm, để lộ những thứ bên trong.

Tảo Nhi ngạc nhiên thốt lên: "Là sách! Rất nhiều, rất nhiều sách!"

Chương 197: Chương 197

Những cuốn sách mà Phương Tiên Nhi đưa có kiểu dáng hoàn toàn khác biệt so với những cuốn sách mọi người từng thấy trước đây.

Mặc dù cũng là sách giấy đóng chỉ nhưng giấy của những cuốn sách này trắng sáng hơn nhiều. Dù là phần cách sắp xếp các dòng hay hình vẽ thì đều rất sạch sẽ và đẹp mắt. Ngoài những nét chữ và hình vẽ ra thì ngay cả một vết mực thừa cũng không có. Chưa cần nhìn xem nội dung bên trong là gì cũng đã thấy đây đúng là viên ngọc không tỳ vết, khiến người ta thích thú ngắm nhìn.

Trên bìa mỗi cuốn sách đều in hình minh họa màu sắc. Nhìn không giống với tranh thủy mặc. Hoa văn đặc biệt, được khắc họa bằng các đường nét và khối màu với vài đũa trề tinh nghịch.

Cũng không rõ bức tranh này dùng loại màu gì mà hoa văn rất rõ ràng, màu sắc lại tươi tắn.

Tổng Hàm Thanh cúi đầu quan sát bìa sách một hồi thì phát hiện ra rằng kiểu chữ trên đó là loại chữ phổ thông thiếu nét.

Trên bìa chỉ có hai chữ đơn giản: “Ngũ Văn.”

Hắn thường xuyên rửa tay nên lúc hiện giờ tay rất sạch sẽ. Sau khi kiểm tra chắc chắn rằng lòng bàn tay khô ráo, không mồ hôi

thì yên tâm cầm cuốn sách Ngũ Văn này lên, nhẹ nhàng lật từng trang.

Nhìn qua quyển sách này một chút thì hẳn thấy trong sách có nhiều bài văn và thơ. Suy nghĩ trong chốc lát, Tống Hàm Thanh đoán rằng hai chữ “Ngũ Văn” trên bìa sách có lẽ là mang ý nghĩa ngôn ngữ và văn chương.

Nhìn kỹ hơn nội dung trên các trang sách, hẳn thấy nhiều đoạn văn kèm theo những bức tranh màu sống động như thật.

Về nội dung, câu từ trong các đoạn đều được viết ngay ngắn bằng chữ phổ thông màu đen. Hẳn hoàn toàn chắc chắn với suy đoán đã nảy ra trong đầu lúc trước.

Chữ viết thông dụng của Thần Châu quả nhiên là chữ phổ thông.

Tống Hàm Thanh còn phát hiện trên mỗi chữ đều có vài ký tự uốn lượn liên tục ở phía trên, trông rất kỳ lạ.

Hắn không nhận ra đó là gì nên tạm thời bỏ qua. Sau đó lại tiếp tục suy nghĩ về vấn đề chữ viết.

Loại chữ phổ thông này, thoát nhìn thì thấy lạ lẫm, không quen. Nhưng sau nhiều ngày xem xét, bỏ qua sự tôn sùng đối với Phương Tiên Nhi thì khách quan mà nói, hẳn cũng đã thấy nhiều ưu điểm từ bản thân loại chữ này.

Trước hết, chữ phổ thông khi viết rất đơn giản. Như vậy thì tốc độ sao chép sẽ được tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, nó còn hạ thấp ngưỡng của học tập.

Những người như Tảo Nhi, khi bắt đầu từ con số không thì học chữ phổ thông sẽ nhanh hơn.

Nghĩ lại cũng đúng.

Mọi người đều ở trong núi, không cần phải viết lách nơi quan trường, cũng không phải là những người giỏi về thư pháp. Họ hoàn toàn không cần bận tâm đến những nghi lễ rườm rà, cũng không cần câu nệ về đẹp giữa các nét chữ.

Đối với nhóm người này, việc làm sao nâng cao được hiệu quả quan trọng hơn nhiều so với việc viết đẹp. Chữ phổ thông mới là lựa chọn tốt nhất.

Nếu Phương Tiên Nhi đã đưa những cuốn sách viết phổ thông này đến cho họ thì sau này hẳn cũng sẽ chuyển sang dùng loại chữ này để giảng dạy.

Khi Tổng tú tài công còn đang chìm đắm trong suy nghĩ thì đám người Tảo Nhi cũng cầm lấy sách, cẩn thận lật giở.

Trang sách trắng như tuyết, khiến người ta không dám làm bẩn. Các nàng ấy đều đã rửa tay thật sạch bằng xà phòng, lau khô nước rồi mới dám đưa tay chạm vào trang sách.

Các nàng chọn sách Mỹ Thuật trước, chủ yếu là vì hai chữ này dễ nhận nhất.

Tảo Nhi cầm sách, những người khác thì vây quanh để xem.

Nàng ấy lật trang đầu, liền thấy bên trong có nhiều dòng chữ được sắp xếp ngay ngắn. Nhìn qua thì phát hiện có rất nhiều chữ nàng ấy không nhận ra.

Có vẻ muốn đọc hiểu những cuốn sách này thì phải tiếp tục nỗ lực học chữ mới được.

Chầm chậm lật qua vài trang, từng bức tranh nho nhỏ tinh tế hiện ra trước mắt mọi người. Sơn thủy mực nước, bích họa phi thiên, mỗi cái một vẻ, làm mọi người mở mang tầm mắt.

Đến khi lật đến những nội dung phía sau, vài bức vẽ phác họa ngay lập tức khiến tất cả mọi người đều bị choáng ngợp.

Ngay cả Tống Hàm Thanh vô tình liếc nhìn qua, cũng không nhìn được mở to mắt, theo bản năng tiến lại gần để xem kỹ hơn.

“Phương pháp vẽ tinh tế thế này, ngay cả sợi tóc cũng rõ ràng từng sợi. Những nếp nhăn trên mặt người cũng được thấy rõ. Hẳn đây là kỹ thuật đặc biệt của Thần Châu...”

Hắn lẩm bẩm, như tìm được báu vật, nâng niu bản phác họa để xem.

Nếu có thể học được cách vẽ này thì dung mạo người đời đều có thể được phác họa lại trên giấy.

Chưa nói gì khác, chỉ nguyên việc mang tranh đi tìm người cũng rất tiện lợi, tìm một cái là thấy ngay.

Chương 198: Chương 198

Thấy Tống Hàm Thanh như bị ma nhập, chen vào lấy sách rồi chìm vào thế giới hội họa.

Những người khác cũng không biết phải làm sao, chỉ đành quay người cầm lấy một cuốn sách khác – Toán Học.

Lật mở trang sách, liền thấy bên trong có vô số ký hiệu sắp xếp như pháp thuật, khiến tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

May mà không phải tất cả chữ bên trong đều những ký hiệu kỳ lạ đó, vẫn còn một số chữ mà người ta có thể nhận ra.

Ví dụ như Đại Ngưu.

Thiết Trụ vừa lau nước mắt vừa cười như điên: “Ha ha ha, mọi người mau nhìn đoạn này đi. Nói rằng Đại Ngưu có bốn quả đào, Đại Cẩu có ba quả đào, Tiểu Thạch Đầu có bảy quả đào. Đại Ngưu cho Tiểu Thạch Đầu một quả đào, Tiểu Thạch Đầu lại ăn năm quả đào. Hỏi mỗi người còn lại mấy quả đào?”

Bài toán đã khiến tất cả mọi người rối tung lên.

Nhưng lại cảm thấy câu hỏi này nghe có vẻ thú vị, mọi người đều lăm bắm trong miệng, đếm ngón tay mà tính.

Cuối cùng vẫn là Tảo Nhi tính nhanh nhất: “Mỗi người còn lại ba quả đào!”

Nói xong, nàng ấy cúi đầu nhìn các con số trong sách Toán Học một chút, rồi lật vài trang trước, nhìn chăm chăm vào các con số Ả Rập suy tư nói:

“Những ký hiệu này hình như là cách viết số đơn giản. Nét bút ít, hầu như đều viết liền nhau, rất tiện để dùng cho việc đếm.”

Sau này bọn họ phải nghiên cứu kỹ hơn về những ký hiệu này mới được.

Sau khi xem sách Toán Học, thì đến lượt sách Kiến Thức Xã Hội và Kiến Thức Đời Sống.

Mặc dù phần lớn mọi người đều chưa nhận biết hết được các chữ phổ thông nhưng đọc kỹ một hồi cũng có thể hiểu đại khái nội dung bên trong là gì.

“Cuốn sách này rất hữu ích. Thậm chí trong này còn viết về việc cần chuẩn bị gì khi vào các huyện thành. Nếu lần trước chúng ta có cuốn này thì đã biết trước chuyện phải khám xét người ở cổng thành huyện Thành An rồi.” Tảo Nhi nói.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà bây giờ nơi nào cũng không yên ổn, tình hình có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Học xong những điều này, cũng chỉ là để nắm rõ trong lòng. Không thể phụ thuộc hoàn toàn vào nó mà còn phải tự mình quan sát nhiều hơn mới được.”

Giống như huyện thành của bọn họ trước đây, vốn không hề thu phí vào thành cao như vậy. Sau này thì hoàn toàn vô pháp vô thiên (1).

(1) Vô pháp vô thiên: không có phép tắc, trật tự, không biết trên dưới.

Cuốn sách Kiến Thức Đời Sống cũng rất hữu ích.

Chẳng hạn như trong sách nói về những thực phẩm kỵ nhau không thể ăn chung. Sau khi biết được điều này, họ có thể chú ý hơn khi nấu ăn để tránh gặp rắc rối.

Xem qua những cuốn sách này, mọi người đều đồng loạt hiểu ý.

Những cuốn sách mà Phương Tiên Nhi đưa cho họ không phải là những sách dày cộp dùng để thi cử. Mà toàn là những thứ có ích và thực dụng hơn nhiều.

Thịnh Quân thấy đã đến lúc, liền nói: “Trong những cuốn sách này có rất nhiều chữ. Ta biết các người đã cố gắng học tập nhưng có lẽ cũng chưa thể nhận biết hết được tất cả các chữ trên đó.”

“Chắc hẳn các người cũng đã chú ý thấy trên mỗi dòng chữ của mỗi cuốn sách đều có một hàng ký tự đặc biệt.”

“Những ký tự này gọi là bính âm. Chỉ cần học nó thì các người sẽ nắm được phương pháp ghép âm đọc chữ nhanh chóng. Ta khuyên các người nên học nó trước, để sau này khi đọc sách sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Mở cuốn sách Ngũ Văn ra, lật đến phần đầu tiên. Nội dung đầu tiên là dạy về cái này.”

Người trong thôn nghe xong, đều rất kinh ngạc.

Từ lâu mọi người đã biết rằng việc học gần như không có con đường tắt. Bất cứ việc gì cũng phải làm cẩn thận từng bước.

Nhưng Phương Tiên Nhi lại có thể cung cấp cho họ một cách học chữ dễ dàng hơn. Đây quả là kỳ tích!

Thịnh Quân nói xong lợi ích việc của bính âm trong chữ Hán. Nàng nghĩ rằng chắc chắn mọi người không biết làm thế nào để bắt đầu học đọc. Cái này cần đến sự giúp đỡ của nàng.

Nàng để mọi người viết tất cả các nguyên âm và phụ âm lên đất, rồi dạy cách đọc từng cái một.

“A, o, e, i, u, ü.”

Người dân trong thôn ngoan ngoãn đọc theo sau.

Trong thâm tâm mọi người hiểu rõ Phương Tiên Nhi truyền dạy kiến thức đã là ân đức rất lớn, không thể làm phiền nàng phải giảng đi giảng lại quá nhiều lần. Vì thế họ rất nghiêm túc ghi nhớ, chỉ sợ rằng mình không thể nhớ hết trong một lần, nên mỗi người chia nhau vài âm. Mỗi người nhớ một phần.

Bính âm tiếng Hán là một công cụ xóa mù chữ của thời cận đại. Nên cách bắt đầu cũng rất đơn giản.

Chẳng bao lâu sau, người dân trong thôn đã hoàn toàn nắm vững nó. Có thể dùng bính âm để từ từ đọc các cuốn sách mà Phương Tiên Nhi đưa.

Có lẽ do tự ghép âm đọc ra chữ thì dễ nhớ hơn. Vậy nên tốc độ học chữ của mọi người cũng nhanh chóng tiến bộ.

Chương 199: Chương 199

Trong thời gian đó, Tảo Nhi theo lời gợi ý của Phương Tiên Nhi, đã dùng gậy tre nhỏ và than củi để làm một số bút than đơn giản.

Còn những tờ giấy dầu trước đây dùng để gói thức ăn cũng được lấy ra, phát cho mỗi người vài tờ. Phần mặt không trơn láng của giấy có thể dùng để viết chữ.

Sách chỉ có một bộ, rất quý giá.

Mọi người có bút than, có thể sao chép lại một số bài văn và kiến thức hữu ích. Như vậy cũng tiện mang theo bên người hơn. Có thể xem bất cứ lúc nào.

Sau Tết, mọi người không quá bận rộn.

Vì vậy, tất cả chăm chỉ vùi đầu vào sách vở. Không khí học tập vô cùng sôi nổi.

Vì đã nắm vững bính âm và có thể đọc hiểu các chữ trên sách. Nên mọi người đều cảm thấy việc học tập không còn là một việc gian khổ nữa.

Thậm chí còn rất vui vẻ.

Vì mỗi khi rảnh rỗi sau khi viết xong chữ, Phương Tiên Nhi còn dạy Âm nhạc cho mọi người. Pháp khí hình vuông của nàng

phát ra các ca khúc.

Đầu tiên là những bản nhạc truyền thống và nhạc piano cổ điển.

Đối với những bản nhạc này, người dân trong thôn chỉ đơn giản là thưởng thức để tu dưỡng tâm hồn.

Nếu nói về điều mà mọi người mong đợi và hứng thú nhất. Đó là những bài hát hiện đại dễ nhớ, dễ hát.

Tảo Nhi đã như ý nguyện được học bài ‘Hoa Hồng Thép’.

Nàng ấy còn học thêm được nhiều bài hát mới, ví dụ như ‘Ánh Trăng Trên Cao’.

Hết vút lên trắng sáng, rồi lại tự do bay lượn. Chỉ có pháp thuật của thần tiên mới làm được những điều này.

Mỗi lần nàng ấy hát những lời này thì cảm thấy dường như bản thân cũng có được pháp thuật. Có thể bay lên mặt trăng để nhìn ngắm!

Chỉ có một vấn đề duy nhất là giai điệu của bài hát này quá cao. Nàng ấy hoàn toàn không lên nổi, chỉ có thể ép giọng xuống hát.

Không chỉ riêng Tảo Nhi.

Mà những người khác cũng dần hình thành thói quen, mỗi khi rảnh rỗi đều phải ngân nga vài câu gì đó mới cảm thấy đúng điệu.

Cứ như thế, một khoảng thời gian vui vẻ trôi qua.

Cuộc sống nhỏ bé của mọi người trôi qua đầy phong phú, đầy hy vọng. Mỗi ngày đều có niềm vui và thu hoạch mới.

Thời tiết dần dần ấm lên, bước chân của mùa xuân cũng đến gần.

Mọi người lại bắt đầu bận rộn nên đành phải giảm tốc độ học tập để tập trung vào cuộc sống.

Đầu tiên là phải chuẩn bị trước vụ gieo trồng xuân.

Khi trời ấm lên, đất không còn cứng nữa, cuối cùng có thể bắt đầu khai hoang.

Khai hoang là một công việc vất vả nhưng cũng có cách làm nhẹ nhàng hơn.

Theo lẽ thường thì phương pháp đốt rừng để khai hoang là nhanh nhất. Tức là đốt cỏ dại trên đất, để tro cây cỏ tự nhiên phân hủy trong đất. Vừa có thể nhanh chóng khai hoang, vừa thuận tiện bón phân cho đất.

Tuy nhiên, ở trong núi thì không thể làm như vậy.

Một là môi trường xung quanh phức tạp, có rất nhiều cỏ dại và gỗ khô. Nếu không kiểm soát được ngọn lửa thì rất dễ có thể gây ra cháy rừng. Dẫn đến tai họa lớn.

Hai là phương pháp đốt rừng tạo ra quá nhiều khói.

Nếu không may người bên ngoài núi nhìn thấy, thì sẽ có nguy cơ thu hút người đến.

Vì vậy, cuối cùng họ vẫn phải dùng cách thủ công. Dùng công cụ để từ từ dọn sạch cỏ dại tận gốc. Đồng thời cũng xới đất lên một lần, sau đó mới bón phân cơ bản.

Nói đến phân cơ bản thì bây giờ trong tay họ không thiếu phân bón.

Ngoài phân người tích lũy hàng ngày thì còn có rất nhiều tro than và bột than tiên trong miếng giữ nhiệt Noãn Bảo Bảo của Phương Tiên Nhi.

Sau khi tính toán kỹ việc khai hoang, mọi người lại lên kế hoạch thêm một lần nữa, Họ nhận ra nhiệm vụ trồng trọt năm nay không hề nhẹ nhàng.

Đầu tiên là lúa mì mùa xuân.

Sau khi họ khai hoang, bón phân, rồi tưới nước cho đất. Làm xong những việc này thì cũng đến lúc gieo hạt.

Ở vùng họ lúa mì được trồng khá sớm.

Thông thường là vào khoảng thời gian đầu xuân, khi ban ngày đất tan băng, ban đêm đất vẫn đóng băng là giai đoạn thích hợp để gieo hạt.

May mắn là sau khi gieo lúa mì xong, việc cần lo lắng sau này không còn nhiều. Chờ đến khoảng trước và sau tiết Thanh minh, họ có thể chuyển sang trồng củ mài và đậu tương.

Phương Tiên Nhi đã dạy phương pháp trồng củ mài rồi. Không có gì khó khăn.

Nhưng trồng đậu thì lại là một việc lớn.

Bởi vì năm nay họ không chỉ trồng đậu tương, mà còn phải trồng đậu đại.

Phương Tiên Nhi nói rằng sẽ dạy họ một phương pháp hay, cho phép hai loại đậu này sống kết hợp. Có thể tạo ra một giống đậu chất lượng cao có năng suất cao hơn.

Chương 200: Chương 200

Việc trồng kết hợp này cần sự tỉ mỉ. Có lẽ sẽ bận rộn một khoảng thời gian.

Nhưng là nông dân, ai mà không hứng thú với phương pháp có thể tăng năng suất cây trồng? Nghe xong, ai nấy đều rất háng hái.

Mặc dù Phương Tiên Nhi đã nói, việc trồng kết hợp này không phải là phương pháp có thể làm một lần mãi mãi. Vì giống đậu đó chỉ trồng được một lần.

Sau khi trồng xong lúa đầu, hạt đậu mọc ra sẽ không còn năng suất cao như trước, còn có thể xuất hiện vấn đề khác. Vì vậy mỗi năm đều phải trồng kết hợp để lai tạo giống mới.

Nhưng sự nhiệt tình của họ không hề giảm bớt, vẫn luôn nhớ về loại đậu này.

Tuy nhiên, bây giờ nói về việc trồng đậu thì thực sự quá sớm, vẫn nên tập trung vào việc khai hoang và làm đất cho tốt trước đã.

Họ mang theo máy cày chân, một nhóm người hùng hùng hỏ hỏ bắt đầu công cuộc khai hoang.

Tất nhiên, không phải lúc nào mọi người cũng phải ở ngoài đồng.

Vì thời tiết ấm lên, họ có thể ra khỏi núi để tìm những người buôn bán khác.

Sau khi thảo luận, mọi người quyết định đi đến thôn Nguyên Bảo để xem khi nào thương đội của Vi Thập Bát sẽ khởi hành, tiện thể hỏi thăm về chuyện của gà con.

Sau khi quyết định lộ trình, Tảo Nhi và những người khác khởi hành từ sáng sớm và họ nhanh chóng đến thôn đó.

Hôm nay có vẻ như may mắn của họ không tệ, đúng lúc Vi Thập Bát đang ở trong làng.

Hai bên đã lâu không gặp nhau nhưng không cảm thấy xa lạ. Họ chúc nhau một năm mới tốt lành rồi sau đó nhanh chóng đi vào việc chính.

Vi Thập Bát nói: "Ta dự định sẽ dẫn thương đội xuất phát xuống phía Nam vào đầu tháng sau."

Hành trình buôn bán từ Bắc vào Nam sẽ mất khá nhiều thời gian. Nếu xuất phát vào tháng sau thì đến khi quay lại thì có lẽ đã vào mùa hè rồi.

Tảo Nhi gật đầu, cho biết trong lòng nàng ấy đã hiểu ý.

Vi thúc cũng ngầm báo trước với họ rằng, nhanh nhất cũng phải đến mùa hè mới có thu nhập.

May là họ cũng không quá gấp gáp.

Dù sao thì suốt mùa xuân cũng phải bận rộn với công việc canh tác. Một khi bận rộn thì thời gian sẽ trôi đi rất nhanh.

Nói xong việc này, Vi Thập Bát suy nghĩ một lúc, rồi kể cho họ về tình hình bên mình: "Khi chúng ta bắt đầu ép dầu thì quả

Nguyên Bảo đã không còn nhiều lắm. Cuối cùng chỉ ép được khoảng ba mươi cân dầu."

"Nghe có vẻ không nhiều, nhưng cũng không cần lo lắng về việc thu nhập sẽ bị giảm. Có thể mọi người chưa biết, phía Nam có những người quyền quý rất thích những thứ phong nhã. Ta đã đặt một lô bình sứ nhỏ tinh xảo đựng năm lạng. Đến khi sẽ đóng gói chia ra thì cũng có thể chia được khoảng sáu bảy mươi bình."

"Vật hiếm thì quý, số lượng dầu quả không nhiều. Đến lúc đó ta nghĩ giá cả có thể tăng lên một chút."

Ban đầu Vi Thập Bát ước lượng một cách cẩn thận. Một bình dầu có thể bán được năm lạng bạc.

Nhưng qua năm mới, ông ấy nghĩ kỹ thì lại cảm thấy nếu có thể bỏ công sức kinh doanh nhiều một chút, không chừng mỗi bình có thể bán với giá hai mươi lạng bạc trở lên!

Hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ ngày xuất phát xuống phía Nam.

Nhắc đến việc xuống phía Nam. Thời gian trước, sư huynh cũ của ông ấy là Minh Bắc còn thăm dò nói nói xa nói gần với ông ấy vài lần.

Minh Bắc vẫn chưa biết về chuyện dầu quả mà chỉ muốn biết thời gian bắt đầu khởi hành từ ông ấy.

Nói chuyện phiếm vài câu, đối phương vẫn không nhận được câu trả lời chính xác. Sau khi quay về thì ông ta nhanh chóng khởi hành.

Chắc là muốn đi trước ông ấy một bước để tranh giành khách hàng đây mà.

Vi Thập Bát cảm thấy khinh thường cách làm của ông ta, nhưng cũng không vội vã.

Hiện tại trong tay họ có loại hàng mới lạ. Xuất phát sớm hay xuất phát muộn cũng không ảnh hưởng gì, đi đường an toàn mới là quan trọng nhất.

Tuy nhiên, việc Minh Bắc làm cũng nhắc nhở ông ấy.

Đến khi dầu quả nổi tiếng ở phía Nam, đến khi đối phương biết được thì chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách để điều tra ra.

Phải chuẩn bị trước một số biện pháp phòng ngừa.

Vi Thập Bát suy nghĩ một lúc rồi đặt cho dầu quả một cái tên thanh nhã khác – Lan Trúc Lộ.

Theo cách thông thường, dầu đông đặc thì gọi là "chi", tan chảy thì gọi là "cao". Khi đặt tên cho dầu thì mọi người không đặt là "chi" thì cũng sẽ đặt là "cao"

Nhưng đó đều là chất béo động vật. Nếu để tên như vậy thì nghe có vẻ nặng nề.

Ông ấy nghĩ kỹ lại, dầu này là chất lỏng, còn có màu vàng vàng óng ánh. Gọi nó là "lộ" cũng không quá đáng. Vậy nên cuối cùng ông ấy quyết định chốt từ này.

Chương 201: Chương 201

Còn về hai chữ "Lan Trúc" ở phía trước.

Dầu quả vốn được làm từ quả của cây cỏ. Đây cũng là một đặc điểm của sản phẩm dùng để bán hàng. Nhưng không thể nói thẳng về nguồn gốc của nó, nên ông ấy dùng hình tượng Lan và Trúc – những loại cây biểu tượng của người quân tử để thay thế.

Vì cẩn thận, Vi Thập Bát còn nghĩ cách thêm một chút hương hoa vào trong dầu.

Không chỉ để tạo thêm sự tinh tế phong nhã mà còn có thể tối ưu hóa sản phẩm.

Làm vậy cũng có một phần vì dầu quả có mùi hương nhẹ của quả Nguyên Bảo. Ông ấy sợ rằng sư huynh có thể dễ dàng ngửi được nguyên liệu chính.

Tất nhiên, trên đời không có bức tường nào không lọt gió, cây Nguyên Bảo không phải là hiếm trong huyện của họ. Vi Thập Bát chưa bao giờ nghĩ rằng có thể giấu những người khác cả đời được.

Ông ấy cũng không bao giờ dám đánh giá thấp trí tuệ của người khác.

Chỉ cần có đủ thời gian thì chắc chắn ngay cả cách ép dầu cũng sẽ bị người khác tìm ra.

Nhưng chỉ cần chuẩn bị kỹ lưỡng thì thế nào cũng có thể trì hoãn quá trình này. Điều này có thể giúp bọn họ kiếm tiền trước một bước.

Những gì có thể nghĩ đến ông ấy đều đã làm. Còn lại thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Nói xong về chuyện đầu Nguyên Bảo.

Vi Thập Bát lại nhớ ra điều gì đó, rồi nói với Tảo Nhi và những người khác: "Đúng rồi, trước đây ta đã nói về việc tìm hai con chim đưa thư, giờ đã tìm được rồi. Tuy nhiên vì là chim con nên cần thêm hai tháng nữa mới có thể gửi qua, khoảng chừng trước hoặc sau tiết Thanh Minh. Đến lúc đó mọi người hãy bàn bạc với Bình An để chọn ngày đến nhận. Đến lúc đó mọi người cũng sẽ nhận được cách thuận dưỡng chúng."

Tảo Nhi gật đầu đồng ý.

Rồi họ chuyển sang nói về chuyện gà con.

Vi Thập Bát nói rằng gia cầm cũng phải đợi thời tiết ấm áp hơn mới nuôi được. Bây giờ cũng không tiện đưa, nên bảo họ rằng sẽ giao cho bọn họ lúc đến nhận chim đưa thư luôn.

Đến lúc đó có thể đưa cho họ mười mấy con gà và hai cặp ngỗng.

Không có vịt.

Chủ yếu là vì nuôi vịt đẻ trứng cần có ao nước phù hợp mà sau khi hỏi thăm, biết rằng bên Tảo Nhi không có. Vậy nên họ cũng không chuẩn bị.

Nói xong những thứ này, Vi Thập Bát hỏi họ gần đây có cần giúp đỡ gì không. Nhân tiện lúc ông ấy vẫn còn ở đây thì nói sớm, để

có thể nhanh chóng thực hiện.

Đại Ngưu suy nghĩ một lúc rồi hỏi Vi Thập Bát liệu có thể giới thiệu một võ sư cho hần ta hay không.

Hần ta không mong muốn học được võ công tuyệt thế gì, chỉ cần có một võ sư dạy một số chiêu thức cơ bản, đủ để đối phó với kẻ xấu là được.

Hơn nữa, Đại Ngưu cũng không có ý định học võ lâu dài.

Vì vậy hần ta hỏi Vi Thập Bát có biết võ sư nào chỉ đơn giản là nhận tiền để dạy thôi không.

Không cần có mối quan hệ thầy trò lâu dài, cũng không cần là bí kíp gia truyền, chỉ cần bình thường là được. Như vậy khi học xong, hần ta có thể dạy lại cho người khác.

Yêu cầu của Đại Ngưu nghe có vẻ nhiều, nhưng thực ra không khắt khe.

Những võ sư loại này lại dễ tìm nhất. Nhận tiền làm việc, yêu cầu không cao.

Vi Thập Bát nhanh chóng đồng ý giúp hần ta để ý xem có ai không.

Không còn gì nữa, người của thôn đứng lên chào tạm biệt.

Tảo Nhi nhìn về phía Thiết Trụ.

Nàng ấy vừa rồi đã để ý thấy, Thiết Trụ cứ ngồi bên cạnh thần thờ, thỉnh thoảng lại tỏ ra do dự. Nên nàng ấy đung hần ta một cái, dùng ánh mắt hỏi hần ta có điều gì muốn nói không.

Thiết Trụ do dự một chút, rồi dùng khẩu hình đáp lại nàng ấy: "Lát nữa rồi nói."

Tảo Nhi gật đầu, không hỏi tiếp.

Dân làng chính thức lên đường trở về.

Trên con đường núi về nhà, Tảo Nhi lại hỏi Thiết Trụ, lúc này hẳn ta định nói gì.

Những người khác cũng quay đầu nhìn.

Bị mọi người nhìn chăm chăm, Thiết Trụ cảm thấy không được tự nhiên. Hắn ta thở dài nói:

"Haiz, mọi người cũng thấy rồi đấy. Ta là người học hành rất bình thường, sức mạnh cũng không phải là lớn nhất. Không biết sản b.ấ.n như Đại Ngưu, cũng không khéo tay làm nghề thủ công như Tảo Nhi. Cũng không giỏi như Thu Nương để có thể tự mình đi bái sư học y được, hơn nữa còn rất chăm chỉ."

"Nghĩ đến những điều này, gần đây trong lòng ta luôn cảm thấy không yên, ban đêm ngủ không ngon giấc."

Tảo Nhi và những người khác nhìn nhau.

Thu Nương lên tiếng an ủi hắn ta: "Thực ra, người cũng không tệ như người nghĩ đâu. Chẳng hạn như lần trước, người vốn không thể nghe được lời nói của Phương Tiên Nhi, nhưng chỉ mất vài ngày là theo kịp rồi."

Chương 202: Chương 202

Thiết Trụ lại lắc đầu nói: "Lần đó chỉ là may mắn thôi. Những thứ chúng ta đang học đều là căn bản, ta đã thấy khó rồi. Có học được hay không, không ai rõ hơn ta."

"Nhưng ta nói những điều này, không phải chỉ đơn giản là lời bi quan. Mà là do ta nảy ra một ý tưởng!"

"Vi thúc thì chúng ta ai cũng biết rồi. Chúng ta rất tin tưởng thương đội của ông ấy. Nhưng ta nghĩ rằng, có lẽ chúng ta nên cử một người sang thương đội của ông ấy để xem xét tình hình buôn bán dầu phong như thế nào?"

Những người khác nghe xong câu này, đều lộ ra ánh mắt kỳ lạ.

Thiết Trụ bị nhìn chằm chằm đến mức đỏ cả mặt. Hắn ta nhanh chóng cúi đầu, xoa tay nói:

"Được rồi, ta thừa nhận, thực ra những gì vừa nói đều là phụ. Chủ yếu là ta muốn theo ra ngoài để mở mang tầm mắt. Thử xem, nói không chừng ta lại có chút thiên phú trong việc buôn bán."

"Tất nhiên, ta cũng thật lòng nghĩ rằng việc tham gia thương đội sẽ có ích cho chúng ta mà!"

Hắn ta nói xong, mọi người đều im lặng.

Tảo Nhi suy nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện người vào thương đội, thực sự không phải là việc xấu. Bên phía Vi thúc chắc cũng không có vấn đề gì, năm trước thương đội của họ đã mất không ít người, giờ có lẽ đang thiếu nhân lực. Nhưng người phải thuyết phục gia đình trước đã."

Nói xong, Tảo Nhi cảm thấy bản thân cũng khát khao.

Nếu không phải vì trong thôn không thể không có nàng ấy trong một khoảng thời gian, nếu không phải vì Hạnh Nhi chỉ có một mình nàng ấy làm chỗ dựa thì nàng ấy cũng muốn theo thương đội đến phía Nam để mở mang tầm mắt!

Sau này nếu có cơ hội, nhất định phải ra ngoài đi nhiều hơn!

Bên cạnh, Lưu Nhị Sơn cũng nói với Thiết Trụ: "Ta nghĩ, cha người chắc sẽ không phản đối chuyện này đâu."

Thiết Trụ đã là một thanh niên rồi, có thể ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt. Hơn nữa, theo thương đội của Vi gia thì cũng khá an toàn.

Mặc dù thời điểm cày bừa của mùa xuân đã sắp đến, nhưng ruộng ở trong núi thì cũng chỉ có bấy nhiêu. Lại thêm việc mọi người cùng nhau cày cấy, thiếu một người như hấn ta cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Lần này Lý Phát Tông không đến.

Ngoài Lưu Nhị Sơn ra thì gần như tất cả đều là những người trẻ tuổi. Họ đều đồng ý với ý tưởng muốn ra ngoài của Thiết Trụ.

Thu Nương rất hiểu tâm trạng của Thiết Trụ, hấn ta không cam lòng làm một người bình thường. Hấn ta muốn tỏa sáng.

Vì trước đây nàng cũng như vậy nên mới có thể báỉ sư học y.

Mọi người đều cảm thấy việc Thiết Trụ vào thương đội có lẽ sẽ thành công. Nên đã cùng nhau đưa ra kế sách giúp hần ta.

"Nếu người muốn đi xa thì người phải nhanh chóng học thuộc hai cuốn sách kiến thức cơ bản của Phương Tiên Nhi, sẽ có lúc cần dùng đến!"

"Đúng rồi, còn thuốc viên thường dùng nữa. Khi về thôn ta sẽ bào chế cho người vài lọ để dự phòng!"

Được mọi người quan tâm nhiệt tình, Thiết Trụ không kìm được cảm thán: "Nếu mọi người cứ thế này, ta sẽ không nỡ đi mất!"

Mọi người cười nói rôm rả quay về hang.

Thiết Trụ nhanh chóng tập hợp mọi người trong Lý gia lại, hội họp kể về việc này.

Lý bà tử nghe xong có chút ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh sau đó bà ấy bước lên trước. Nâng mặt Thiết Trụ lên nhìn kỹ, rồi cười nói: "Thiết Trụ nhà chúng ta thực sự đã trưởng thành rồi! Trước đây Phương Tiên Nhi đã từng nói đi một ngày đàng, học một sàng khôn. Ra ngoài xem thế giới cũng là điều tốt, ta không có ý kiến gì!"

Mẹ của Thiết Trụ cũng đứng bên cạnh. Tuy trên mặt có chút không nỡ nhưng cũng đồng ý: "Bà con nói đúng, đây mẹ cũng ủng hộ con đi."

Thiết Trụ cười rồi nhanh chóng nhìn về phía Lý Phát Tông.

Thấy cha mình đang nhú mảy, nụ cười trên môi lại biến mất.

Lý Phát Tông thấy vậy, thả lỏng lông mày: "Nhìn bộ dạng sợ hãi của con đi! Con thực sự chẳng hiểu gì về cha cả. Là nam nhân,

muốn đi thì cứ đi, cha có thể ngăn cản sao?"

Nghe vậy, Thiết Trụ liền bật cười to.

Đã quyết định rồi, không thể chậm trễ.

Ngày hôm sau, Tảo Nhi và mọi người lại đi một chuyến đến thôn Nguyên Bảo, báo chuyện này cho người của Vi gia.

Người trong Vi gia nhanh chóng báo lại cho Vi Thập Bát.

Vi Thập Bát nghe xong, quả nhiên không có ý kiến gì. Không những vậy còn rất hoan nghênh Thiết Trụ.

Thế là, chuyện Thiết Trụ vào thương đội đã được quyết định xong.

Chờ đến đầu tháng sau, hắn ta sẽ theo đoàn đi.

Còn một thời gian trước khi xuất phát, Thiết Trụ dưới sự giám sát của mọi người, vừa chép vừa học thuộc, miệt mài học hai cuốn sách kiến thức cơ bản.

Trong khoảng thời gian này, có khó khăn đến mấy cũng không được nói ra.

Trong khi đó.

Võ sư của Đại Ngưu cũng đã tìm được.

Việc học võ, thầy dạy võ là người chỉ dẫn, còn việc luyện tập thì dựa vào mỗi người.

Sau này, cứ cách bảy ngày Đại Ngưu sẽ vào thành một lần, tìm thầy dạy võ học chiêu thức rồi nhờ đối phương sửa lại động tác, thực chiến vài lượt. Thời gian còn lại thì hắn ta ở trong núi tự mình rèn luyện các kỹ năng cơ bản là được.

Đại Ngưu rất hài lòng với cách này.

Như vậy vừa có thể học võ, lại không ảnh hưởng đến công việc.
Học xong còn có thể dạy lại cho mọi người. Quá hoàn hảo!

Chương 203: Chương 203

Trong không khí bận rộn, chớp mắt đã đến một ngày ngày trước khi Thiết Trụ gia nhập thương đội.

Sau bữa trưa, người dân trong thôn bàn bạc một hồi thì họ quyết định để Thiết Trụ mang theo một ít đào vàng đóng hộp khi rời đi.

Ban đầu, họ từng nghĩ đến việc bàn chuyện buôn bán đào vàng đóng hộp với Vi Thập Bát.

Nhưng sau đó, vì đã hợp tác với nhau bằng dầu phong, lại còn nghe Vi Thập Bát nói rằng tình hình của thương đội vẫn chưa ổn định nên họ tạm gác lại ý định này.

Về sau, khi cuộc tranh đấu trong thương đội kết thúc, Vi Thập Bát đã nói với họ về giá trị của dầu phong vượt xa sức tưởng tượng của mọi người rất nhiều.

Biết được lợi nhuận từ dầu phong rất khả quan, mọi người cảm thấy tạm thời không cần đưa đào vàng đóng hộp ra nữa.

Nhưng giờ đây, Thiết Trụ lại muốn vào thương đội.

Trước đó, thương đội đã có một nhóm người rời đi. Những người còn lại đều là các thành viên cũ, họ không biết rõ tình hình của những người đó.

Mọi người chỉ có thể nghĩ đến những tình huống xấu nhất.

Họ lo lắng rằng, nếu một người mới như Thiết Trụ bước vào. Dù trên bề ngoài có thể được Vi Thập Bát bảo vệ nhưng sau lưng vẫn có thể bị chèn ép.

Nếu vậy, việc mang theo đào vàng đóng hộp vào thương đội, cùng mọi người kiếm tiền, ít nhất cũng không để người khác phải coi thường hẳn ta.

Không phải để Thiết Trụ dựa vào đồ hộp mà kiêu ngạo. Họ chỉ mong rằng con nhà mình có thể nhanh chóng hòa nhập với môi trường mới, sống thoải mái hơn một chút.

Trước đây, họ chỉ hợp tác với thôn Nguyên Bảo, không có liên hệ trực tiếp với thương đội của Vi Thập Bát.

Sợi dây liên kết duy nhất cũng chỉ là sản phẩm dầu phong.

Những mặt hàng khác trong thương đội, tình hình kinh doanh thế nào, đều không liên quan nhiều đến họ. Họ cũng chưa bao giờ chủ động tìm hiểu.

Việc thương đội kinh doanh thế nào không cần họ bận tâm, chỉ cần dầu phong không gặp rắc rối gì là được.

Nhưng nếu Thiết Trụ vào thương đội thì tình hình sẽ khác. Mối quan hệ giữa họ và thương đội sẽ gần gũi hơn, họ cũng có lý do để quan tâm đến sự phát triển của thương đội.

Lúc này để Thiết Trụ mang theo đào vàng đóng hộp vào đội thì sẽ có lợi cho cả hai bên.

Hiện tại mới vào đầu xuân, vẫn chưa phải là mùa để ăn trái cây. Nếu có trong tay những hộp đào vàng mọng nước thế này thì có

lẽ sức cạnh tranh của thương đội cũng sẽ được nâng cao thêm một bậc. Con đường của Thiết Trụ cũng sẽ dễ đi hơn nhiều.

Suy nghĩ mọi việc thật kỹ, mọi người dành ra khoảng mười mấy hộp đào, đặt vào trong giỏ.

Số lượng này vừa đủ, không nhiều cũng không ít. Ngày mai khi đưa Thiết Trụ đến thôn Nguyên Bảo, họ có thể giúp mang theo luôn.

Chuẩn bị xong xuôi việc đồ hộp, mọi người lại cùng nhau giúp Thiết Trụ sắp xếp hành lý.

Áo quần chắc chắn phải mang theo hai bộ để có thể thay đổi.

Giấy dầu ghi đầy kiến thức được các dì khâu thành một cuốn sổ nhỏ, lúc nào cũng phải giữ bên mình.

Ban đầu, mọi người và Tảo Nhi còn bàn xem có nên mang theo nồi lẩu bằng gốm không để tiện nấu ăn trên đường luôn.

Nhưng sau khi bàn bạc một hồi lâu, cuối cùng vẫn không mang theo.

Thứ nhất là không nên tỏ ra đặc biệt ở ngoài. Tốt hơn là nên ăn cùng với mọi người.

Thứ hai là nồi lẩu này cần phải nấu bằng than, chẳng lẽ còn phải mang theo một đồng than củi lên đường theo sao?

Sau đó, họ còn chuẩn bị một vài loại thuốc.

Sau khi kiểm tra kỹ càng và xác nhận không bỏ sót thứ gì, mọi người mới nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau.

Một nhóm người mang theo đồ đưa Thiết Trụ đến thôn Nguyên Bảo.

Vì đã bàn bạc trước nên Vi Thập Bát đã chờ họ sẵn trong làng.

Lúc hai bên gặp mặt, Vi Thập Bát nhanh chóng chú ý đến những hộp đào vàng trong giỏ của người trong thôn.

"Đây là...?" Ông ấy nghi ngờ hỏi.

Trong lòng ông ấy đã dấy lên suy đoán.

Chẳng lẽ đối phương quên rằng ông ấy đã đặt làm hộp đựng dầu phong rồi nên lại mang mấy thứ này đến?

Tảo Nhi và những người khác thấy vậy đều đồng loạt giữ im lặng. Chỉ chờ Thiết Trụ lên tiếng.

Thiết Trụ nhanh chóng lấy ra một hộp từ trong giỏ, mỉm cười giải thích: "Vi thúc, đây là món quà bất ngờ mà chúng cháu chuẩn bị cho thương đội. Chỉ chờ đến lúc nó đạt trạng thái tốt nhất mới mang ra. Chúng cháu đã cố nhịn không nói với thúc, mau lại xem thử đi!"

Nói xong, hắn ta chủ động mở hộp trong tay và đưa đến.

Chương 204: Chương 204

Sau một khoảng thời gian được mọi người nhắc nhở tận tai, chỉ bảo tận mắt và học tập chăm chỉ.

Thì Thiết Trụ đã nói chuyện lưu loát hơn nhiều.

Hắn ta không nói rằng những hộp đào này là do người trong thôn chuẩn bị riêng cho mình mà lại nói rằng đây là món quà bất ngờ đặc biệt dành cho thương đội.

Vi Thập Bát nghe vậy thì quả nhiên rất vui mừng. Ông ấy hơi tò mò, nhanh chóng nhận cái hộp đã được mở từ tay Thiết Trụ, đưa lên trước mặt quan sát kỹ lưỡng.

Chưa kịp nhìn rõ bên trong là cái gì thì mũi ông ấy đã nhanh chóng ngửi thấy một mùi thơm ngọt của trái cây, khiến miệng lưỡi lập tức ứa nước.

Lúc này ánh sáng rất tốt, khi cúi đầu nhìn vào trong miệng hộp thì ông ấy dễ dàng thấy được ánh nước long lanh bên trong.

Giữa ánh nước sóng sánh, những miếng thịt quả màu vàng cam nằm xen kẽ lẫn nhau.

Cẩn thận nhìn thật kỹ thì có thể thấy quả được cắt đôi, từng miếng to tròn, hình dáng mịn màng, khiến cho người ta nhìn

một lần là đã yêu thích ngay. Cái này không giống bất cứ loại quả nào mà ông ấy từng biết.

Vi Thập Bát đã đi khắp nơi buôn bán nhiều năm, thấy nhiều hiểu rộng, cũng biết đến cách dùng lon kín để bảo quản thức ăn lâu dài. Vậy nên đối với thực phẩm đóng hộp, ông ấy không cảm thấy hiếm lạ.

Như trước đây ở phía Nam, ông ấy đã từng nếm thử một loại cá muối, cũng được làm theo cách tương tự, có thể bảo quản lâu dài.

Bọn họ thậm chí còn mua khá nhiều để ăn trên đường.

Tuy nhiên, loại trái cây đóng hộp như này thì ông ấy thực sự chưa từng thấy. Thậm chí trước khi nhìn thấy cái này, ông ấy chưa bao giờ nghĩ rằng trái cây cũng có thể được bảo quản trong hộp.

Không phải là mứt khô, mà hình thức gần như trái cây tươi.

Việc bảo quản được trái cây mà vẫn còn mọng nước như thế này thực sự khiến người ta kinh ngạc vô cùng!

Nghĩ đến việc Tảo Nhi và những người khác sống lâu trong núi, mỗi lần vào thành phố mua sắm cũng khó khăn. Quả thực là cần biết một số phương pháp đặc biệt để có thể bảo quản thức ăn mà sống qua ngày.

Vi Thập Bát không khỏi cảm thán trong lòng. Điều kiện sống như thế nào sẽ tạo ra con người như thế ấy, Tảo Nhi và những người khác thực sự rất thông minh trong cuộc sống hàng ngày.

Hy vọng Bình An tiếp xúc lâu với họ thì cũng có thể học được một chút tinh hoa này.

Bỏ qua những suy nghĩ lộn xộn, Vi Thập Bát lại tập trung sự chú ý vào hộp trái cây. Ông ấy bắt đầu đánh giá giá trị của món bảo vật này.

Mùa đông ở miền Nam ấm áp hơn nhiều nhưng cũng không phải mùa ăn trái cây tươi mọng nước. Loại trái cây đóng hộp này mang đi chắc chắn sẽ cháy hàng!

Chưa biết tên thật của loại quả này là gì, Vi Thập Bát đã nghĩ sẵn cái tên khi bán hàng trong đầu - "Quả Hoàng Kim."

(1) Hoàng kim nghĩa là màu vàng.

Một khi mở bán hộp trái cây tươi, chắc chắn vàng bạc sẽ ùn ùn kéo đến.

Khác với ý nghĩa tao nhã của Lan Trúc Lộ. Đây là một loại hàng hóa hoàn toàn khác biệt, hẳn là sẽ giúp họ kết giao thêm với nhiều khách hàng khác nhau.

Chỉ nghĩ đến thôi, khuôn mặt của Vi Thập Bát đã tươi tươi đến mức có thể nở hoa.

Ông ấy không nhận được vở vai Thiết Trụ: "Tốt lắm, thật sự rất tốt! Ta sẽ đi chia trái cây cho mọi người để mọi người cùng thưởng thức một ít!"

Hộp này đã mở nên chắc chắn là phải ăn rồi.

Nếu muốn bán, ông ấy nhất định phải thử qua hương vị. Có như vậy mới tự tin hơn.

Tảo Nhi và mọi người nghe vậy thì nhanh chóng từ chối: "Không cần đâu Vi thúc. Thúc thử đi, chúng cháu không ăn đâu."

“Đợi thúc thủ xong, phần còn lại thì mang đi luôn, để mọi người trong thương đội nếm thử một chút!”

Mọi người đều có phần, như vậy mới có thể giúp Thiết Trụ dễ dàng hòa nhập vào thương đội.

Nghe nhắc đến điều này, Vi Thập Bát cũng nghĩ đến những người khác, gật đầu đồng ý: “Vậy Vi thúc đành phải mặt dày mà nhận phần lợi này rồi. Nhưng các cháu yên tâm, những hộp quả này đều là bảo vật, chắc chắn sẽ bán được giá cao!”

Chương 205: Chương 205

Nói xong, ông ấy lại nhìn về hộp trái cây.

Dù chưa nếm thử nhưng ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cho dù quả vàng này có nhạt nhẽo đến vô vị nhưng chỉ cần nó vẫn giữ được hình thức trái cây tươi. Như vậy thôi đã vô cùng quý giá rồi.

Chỉ cần không quá khó ăn, hương vị có thể đạt được một nửa độ ngọt ngào mà mắt thường nhìn thấy. Thì chắc chắn nó sẽ bán được giá cao!

Nghĩ như vậy, Vi Thập Bát liền giao cái hộp cho Vi Lão Căn, nhờ ông cụ giúp lấy hai miếng thịt quả lớn ra. Cắt nhỏ một ít để ông ấy thử, phần còn lại để cho gia đình cùng thưởng thức.

Vi Lão Căn cầm lấy cái hộp, tay cũng hơi run run.

Ông cụ đã sống nửa đời người nhưng chưa từng thấy trái cây tươi như thế này vào mùa này bao giờ đâu!

Trong lòng cảm thấy lo lắng nhưng hành động của ông cụ lại rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bung ra một khay gỗ lớn. Trên khay bày vài bát gỗ, mỗi bát đều có một miếng trái cây nhỏ, bên cạnh còn đặt vài đôi đũa.

Đem khay trái cây đưa đến trước mặt nhóm của Tảo Nhi. Thấy thái độ kiên quyết không ăn của họ, Vi Lão Căn đành bắt đấng để lại phần của Vi Thập Bát, rồi mang những phần còn lại vào trong nhà.

Vi Thập Bát cầm lấy bát gỗ, dùng đũa gắp một miếng trái cây. Không thể chờ đợi thêm, đưa vào miệng.

Một miếng nuốt xuống bụng, mắt ông ấy lập tức mở to, sáng lên!

Ông ấy không thể ngờ rằng, trái cây này khi ăn vào lại có vị ngon hơn gấp trăm lần so với vẻ bề ngoài!

Hơn nữa, không hề nhạt nhẽo mà trái lại còn rất thanh mát và ngọt ngào. Hoàn toàn phù hợp với mọi kỳ vọng và tưởng tượng của ông ấy.

"Loại trái cây này có tên gọi gì?" Vi Thập Bát khích động hỏi.

Tảo Nhi khẽ ho một tiếng, che miệng nói: "Chúng cháu thường gọi nó là quả vàng chua."

Đây là lời giải thích mà họ đã bàn bạc trước đó.

"Quả vàng chua?" Vi Thập Bát nghe vậy thì rất ngạc nhiên, "Nó ngọt thế này, sao lại gọi là quả vàng chua?"

Tảo Nhi đáp: "Chắc là Vi thúc chưa biết. Loại trái cây này vốn là một loại quả dại trong rừng. Khi hái xuống không thể ăn trực tiếp được, vì nó vị vừa chua vừa đắng, cũng không nhiều nước. Nhưng qua nhiều năm nghiên cứu thì tổ tiên chúng cháu đã phát hiện ra rằng nếu quả này được ướp và bảo quản trong hộp thì nó sẽ tiết ra vị ngọt và trở nên thanh mát, nhiều nước."

Họ nói vậy là vì họ không thể mang trái đào tươi ra. Hiện giờ chỉ có thể đưa đào vàng đóng hộp.

Bây giờ hộp trái cây đã được đưa đến trước mặt đối phương, mà mối quan hệ giữa hai bên lại thân thiết như vậy. Nếu khi đến mùa đào chín lại không đem biểu đối phương vài cân đào tươi thì sẽ không hợp lý.

Vì vậy, lời giải thích này cũng là một cách để báo hiệu với đối phương trước.

Sau này họ chỉ mang theo hộp trái cây chứ không mang theo loại trái cây chua chát khó ăn đó. Mọi thứ đều đã được cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để vì vậy mà gây ra hiểu lầm giữa hai bên.

Thật ra, việc nói dối này cũng không phải là ý muốn của họ.

Vì một khi đã nói dối thì sẽ phải dùng đến cả ngàn lời nói dối khác để che giấu.

Nhưng với tình thế hiện tại thì chỉ có thể như vậy.

Vi Thập Bát nghe lời giải thích xong, quả nhiên không nghi ngờ gì.

Thế giới rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có. Đến cả quả Nguyên Bảo cũng có thể ép dầu thì trong núi có quả vàng chua cũng không phải là điều kỳ lạ gì.

Ông ấy nói: "Thế cũng tốt, với cách chế biến phức tạp như vậy thì người ngoài dù có thử cũng khó mà hiểu được bí quyết. Hộp trái cây này có khi còn tiềm năng hơn cả dầu phong đấy!"

Tảo Nhi và mọi người gật đầu đồng ý.

Hộp đào đã được ném thử, Thiết Trụ cũng đã đến. Thấy trời sắp tối, mọi cũng người chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, Vi Thập Bát còn nghiêm túc hứa với mọi người: "Yên tâm đi, mọi người đã giao Thiết Trụ cho ta thì ta nhất định

sẽ chăm sóc tốt cho nó!"

Tất nhiên người trong thôn tin tưởng ông ấy.

Chương 206: Chương 206

Hai bên chính thức tạm biệt, mỗi người một ngả rời khỏi thôn Nguyên Bảo.

Thiết Trụ sẽ bắt đầu hành trình cùng thương đội.

Còn Tảo Nhi và mọi người sau khi trở về thì phải chuẩn bị cho việc trồng lúa mì.

Bận rộn đến mức không biết ngày tháng, thoát cái đã đến giữa tháng.

Đại Ngưu và Lưu Nhị Sơn vội vàng rời khỏi núi một chuyến để gặp mặt Thạch thúc.

Trên đường đi, hai người nói hết chuyện từ trên trời đến dưới biển. Đã qua một năm rồi, không biết tình hình bên kia như thế nào.

Khi đến nơi, bọn họ lại không gặp được ai.

Lần này trông có vẻ thực sự nghiêm trọng rồi.

"Họ đã đi rồi, hay là có biến cố gì trong huyện?" Lưu Nhị Sơn cau mày nói.

"Nếu họ định đi thì lẽ ra phải để lại tin nhắn cho chúng ta chứ..." Nói đến đây, Đại Ngưu bỗng nghĩ ra điều gì đó: "Đúng rồi, Nhị Sơn thúc, chúng ta có thể đến chỗ chôn đồ xem thử xem sao!"

Hai người nhanh chóng đến chỗ chôn lương khô trước đó. Nhìn kỹ thì dấu hiệu quả nhiên đã bị thay đổi.

Điều này chứng tỏ đám người Thạch Thúc đã đến, cũng đã lấy đồ thành công. Nói không chừng họ còn có thể còn để lại tin nhắn mới.

Nơi này hoang vắng nhưng để đảm bảo an toàn, Đại Ngưu vẫn nhìn quanh đề phòng. Sau khi xác định không có ai thì mới cùng Lưu Nhị Sơn ngồi xuống đào đất.

Rất nhanh, họ đã đào ra được một miếng gỗ khắc đầy chữ.

Đối phương biết rằng bên bọn họ có một tú tài.

Khi để lại tin nhắn cũng không sợ họ không hiểu chữ nên đã ghi lại rõ ràng tình hình trong thành.

Trước đó trong thành thiếu lương thực, đã xảy ra không ít rắc rối. Sau khi được các phú hộ hào thương phát cháo thì mới tạm thời có thể kiểm soát lại.

Nhưng phú hộ cũng không thể phát cháo mãi. Chưa đến một năm thì đã đỡ bỏ hết các lều phát cháo.

Thế là trong người dân thành lại một lần nữa nóng nẩy. Hơi có dấu hiệu của bạo loạn.

Huyện nha chỉ có hơn hai mươi nha dịch, không có binh lính. Nếu thực sự để dân chúng làm loạn thì khó mà kiểm soát được ngay.

Chính huyện Hưng Hòa vốn là nơi hoang vu, không phải là nơi quan trọng về chính trị, cũng không có trú binh.

Các huyện lân cận thì tốt hơn chút, có trú binh. Nhưng huyện lệnh quen làm vua một cõi rồi, phong cách làm việc không minh bạch. Ông ta chắc chắn sẽ không mời trú binh qua giúp đỡ. Sợ rằng chưa dẹp yên được loạn lạc thì đã rước họa vào thân.

Tình hình sắp trở nên hỗn loạn.

Trong lúc cấp bách huyện lệnh huyện Hưng Hòa chợt nghĩ ra một cách độc ác để giải quyết việc này.

Ông ta tập hợp tất cả những kẻ lưu manh côn đồ trong thành lại. Tạm thời tuyển bọn chúng làm nha dịch, nhờ các phú hộ lo việc ăn uống cho bọn họ. Ông ta còn cấp cho mỗi người một ít vũ khí để họ đi đối phó với những dân thường tay không tác sát.

Đám người này có đủ loại thành phần, hạng người nào cũng có, sau khi trở thành tay sai trong huyện thì đã dùng rất nhiều thủ đoạn không chính đáng. Nhưng thực tế thì cũng có hiệu quả, mầm mống của bạo loạn đã nhanh chóng được dập tắt.

Chỉ là, vì có đám người này nên Thạch thúc và mọi người cũng phải cẩn trọng hơn nhiều. Bọn họ phải đào ít đường hầm lại.

Chỉ có thể tranh thủ thời gian để cử người ra ngoài lấy lương khô. Trong thời gian ngắn, khó mà gặp được Đại Ngưu đúng hẹn.

Hơn nữa vào ban đêm đám lưu manh này cũng không chịu yên ổn. Bọn chúng tự cho mình là quân đội chính quy, ban đêm còn đi tuần tra khắp nơi kiểm chuyện.

Thạch thúc vốn dự định đầu xuân sẽ di cư về phía Nam. Nhưng giờ cũng khó mà đi được. Tuy rằng họ cũng có nhiều người

nhưng rốt cuộc cũng không có vũ khí để cứng rắn chống trả.
Nếu thực sự làm lớn chuyện thì không ai có thể thoát khỏi.

Lúc này Thạch Thúc thực sự hối hận.

Biết vậy trước kia đã đi luôn rồi!

Haiz, tất cả chỉ vì một khoảnh khắc do dự. Tính toán trước sau
nên bây giờ mới rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Chương 207: Chương 207

Sau khi xem xong thư của Thạch thúc, tâm trạng Đại Ngưu và Lưu Nhị Sơn bắt đầu phức tạp.

Không ngờ tình hình ở huyện thành lại gian nan đến vậy, không chỉ thay đổi từng giây từng phút mà thậm chí còn không để cho dân chúng được sống yên ổn.

Cùng là dân chúng, họ rất dễ dàng đồng cảm và đặt mình vào hoàn cảnh đó.

Một lũ lưu manh vô lại, chỉ vì có huyện lệnh chống lưng, người người mang binh khí sắc bén, chèn ép người dân tay trái gà không chặt.

Lưu Nhị Sơn trầm ngâm nói: "Dân chúng trong thành đa phần làm buôn bán nhỏ, nông cụ trong tay ít, vốn dĩ đã khó tự bảo vệ mình. Theo như Thạch thúc miêu tả, tên huyện lệnh kia ra tay quá nhanh, mọi người còn chưa kịp đồng lòng hợp sức lại làm gì thì đã bị bọn lưu manh trấn áp từng người một rồi."

Nói xong, hắn ta và Đại Ngưu nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực khó tả.

Ngẫm nghĩ kỹ nguyên nhân, có lẽ vì nhìn thấy nhóm Thạch thúc lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, bọn họ lại chẳng thể làm

gì giúp đỡ.

Đại Ngưu không nhịn được nói: "Ta thấy mấu chốt của vấn đề này là tay không tác sát. Nếu chúng ta có đủ vũ khí và áo giáp, chia bớt cho Thạch thúc và mọi người, hai bên hợp sức lại, chẳng lẽ còn sợ thủ đoạn của đám đầu đường xó chợ đó sao? Nói không chừng đến tên huyện lệnh kia cũng bị chúng ta lật đổ cho xem!"

Bây giờ hẳn ta có học thức hơn nhiều, lá gan càng ngày càng lớn, mang theo suy nghĩ của tuổi trẻ, dám nghĩ dám nói.

Lưu Nhị Sơn lắc đầu, không thẳng thừng vạch trần giấc mộng viễn vông của hắn ta.

Lưu Nhị Sơn chỉ nói: "Thôi vậy, đầu tiên hãy chôn chỗ lương khô mang đến lần này đi. Việc chúng ta có thể làm lúc này, cũng chỉ là cung cấp cho họ chút ít lương thực."

Hai người chôn lương khô với tâm trạng nặng nề rồi quay trở lại núi.

Có lẽ sự đối lập càng khiến người ta tỉnh táo hơn.

Chuyến đi này cũng khiến họ nhận thức sâu sắc rằng, ngọn núi sâu được Phương Tiên Nhi bảo vệ đã trở thành một nơi ẩn náu như chốn thần tiên, là nơi đáng trân trọng biết bao trong thời buổi loạn lạc này.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng họ càng thêm biết ơn và cảm thấy may mắn.

Trở về núi, hai người kể lại tình hình ở huyện thành cho mọi người nghe, nhóm người đều thổn thức.

Nhưng bây giờ họ có thể làm gì, ngoài việc đưa thức ăn qua đó, thì chỉ có thể thành tâm cầu nguyện trước mặt Phương Tiên

Nhi, cầu phúc cho những người kia.

Sau khi lo lắng cho cuộc sống của người khác, họ vẫn phải tiếp tục sống cuộc sống của mình.

Không thể để lỡ thời vụ, mọi người bắt đầu gieo trồng lúa mì.

Những thửa ruộng đã được cày sâu bừa kĩ và tưới nước cẩn thận.

Người già trong làng đều là những lão nông dày dạn kinh nghiệm, nhưng lần này sau khi tưới nước xong, mọi người không vội gieo hạt. Thay vào đó, họ ngầm hiểu ý nhau, cùng đến tìm Phương Tiên Nhi để hỏi han xem có phương pháp trồng trọt nào tốt hơn không.

Thịnh Quân nhận được yêu cầu, nhanh chóng tra cứu tư liệu và tìm thấy không ít kỹ thuật trồng lúa mì khả thi.

Tuy rằng điều kiện hiện tại của người xưa còn thô sơ, không thể ứng dụng khoa học kỹ thuật vào sản xuất nông nghiệp. Nhưng nếu bắt đầu từ những chi tiết nhỏ để tối ưu hóa thì việc nâng cao năng suất lúa mì cũng không phải là không có cách.

Ví dụ như phân bón.

Ngay từ khi bón lót cho đất, việc lựa chọn loại phân bón nào phù hợp nhất với lúa mì, cũng như độ sâu bón phân để cây trồng phát triển tốt nhất, mỗi bước đều có những kỹ thuật riêng. Chưa kể đến việc bón thúc và bón bổ sung sau này cũng có phương pháp khoa học riêng, mỗi khâu đều thể hiện tinh hoa phát triển nông học từ xưa đến nay.

Dưới sự hướng dẫn lý thuyết của Thịnh Quân, người dân trong thôn nhanh chóng bước vào giai đoạn thực hành.

Đầu tiên là chọn ra những hạt giống lúa mì chất lượng tốt, hạt mẩy.

Tiếp theo, trước khi bắt đầu gieo hạt, những hạt giống này cần được ngâm nước.

Bước ngâm nước không có gì lạ lắm, người dân trong thôn cũng thường áp dụng.

Tuy nhiên, trước đây chỉ cần ngâm bằng nước sạch là được, còn lần này, dưới sự chỉ dẫn của Phương Tiên Nhi, họ đã cho thêm một ít tro thực vật vào.

Chương 208: Chương 208

Thịnh Quân giải thích về điều này: "Làm như vậy có thể diệt khuẩn ở một mức độ nhất định." Sau đó, nàng giải thích đơn giản về khái niệm khuẩn.

Việc diệt khuẩn trong bước ngâm ủ hạt giống chủ yếu để phòng ngừa bệnh đen lép ở lúa mì. Nếu thực hiện bước này ở thời hiện đại, chỉ cần dùng dung dịch đa năng pha loãng là được. Nhưng ở thời cổ đại, chỉ có thể tạm thời dùng nước tro thực vật thay thế.

Haiz, quả thật nếu không xuyên không đến thời cổ đại thì chẳng biết được tầm quan trọng của hóa học.

Sau khi đến đây, Thịnh Quân mới cảm nhận rõ ràng rằng cuộc sống của người xưa bị hạn chế đủ đường.

Trở lại vấn đề bệnh đen lép.

Loại bệnh thực vật này khá nan giải, hơn nữa đã xuất hiện từ thời cổ đại, không ít cây trồng mắc phải khiến người nông dân vô cùng đau đầu.

Những loại cây trồng như lúa mì, ngô nếu bị nhiễm bệnh sẽ dẫn đến giảm sản lượng, thậm chí mất trắng, đồng thời còn mọc ra những bông lúa đen sì.

Người xưa rất trân trọng lương thực, khi thu hoạch, nhìn thấy cây trồng bị đen lép, chắc hẳn cũng không nỡ bỏ đi. Nếu ăn những loại cây trồng này sẽ gây nguy hiểm đến sức khỏe của mọi người.

Nghe có vẻ đáng sợ, nhưng không phải tất cả các loại lương thực đều chịu thua trước bệnh đen lép.

Trong lịch sử, có một loại lương thực tên là “cây niễng” phần thân bị nhiễm bệnh đen lép sẽ phồng lên, có thể biến thành một loại rau ngon — đó là củ niễng.

Tuy nhiên, Thịnh Quân từng nghe người dân trong thôn nhắc đến, ở triều đại này, sản lượng cây niễng cực kỳ thấp, hiện tại đã không còn nhiều người trồng trọt, lương thực chính của người dân vẫn là cây cao lương, hạt kê, lúa mì và cây lúa.

Xem ra tạm thời mọi người chưa thể thưởng thức củ niễng được rồi.

Thịnh Quân bắt đầu bài giảng về nông học.

Theo phương pháp mà cô dạy, mọi người hì hục ngâm ủ hạt giống lúa mì, sau đó chuẩn bị gieo trồng.

Việc gieo trồng cũng có những kỹ thuật riêng.

Những người già quen canh tác đều có kinh nghiệm, biết rằng khi gieo hạt, không phải gieo càng nhiều thì thu hoạch càng nhiều.

Về phần Thịnh Quân, nàng có thái độ tán thành cùng với những số liệu chính xác.

Chỉ khi gieo trồng cẩn thận như vậy mới có thể đảm bảo lúa mì hấp thụ tốt dinh dưỡng, ánh sáng, nước và phân bón hơn, từ đó sinh trưởng khỏe mạnh.

Thịnh Quân công bố số liệu.

Nhờ có chữ số Ả Rập và những đơn vị đo lường mới được dạy trong sách giáo khoa tiểu học, người xưa dễ dàng hiểu được những con số mà Phương Tiên Nhi đưa ra.

Ví dụ như hạt giống lúa mì nên được gieo ở độ sâu bao nhiêu cm.

Một diện tích đất bao nhiêu thì gieo bao nhiêu hạt giống là tối ưu.

Khoảng cách giữa các hàng và các cây nên để bao nhiêu là phù hợp, tất cả đều nghe được rõ ràng.

Vì sợ xảy ra sai sót, Tảo Nhi còn làm một số thước gỗ để hỗ trợ mọi người thực hiện những công việc này. Cả đám người cầm cui cầm thước, vừa đo vừa gieo hạt trên ruộng, nhìn thoáng qua, quả thật có chút đáng vẻ của việc canh tác khoa học.

Sau khi người dân trong thôn cẩn thận gieo hạt xong, khoảng 7 đến 10 ngày sau, hạt giống lúa mì lần lượt nảy mầm.

Hoàn thành một giai đoạn nhỏ của nhiệm vụ, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Việc tiếp theo cần làm là chăm sóc cẩn thận, chờ đợi lúa mì mọc ba lá rồi để nhánh.

Sau khi để nhánh, những người nông dân giàu kinh nghiệm có thể dựa vào tình hình của cây lúa mì để ước lượng sơ bộ năng suất.

Trong khi người dân trong làng hăng say gieo trồng lúa mì.

Bên kia Thiết Trụ đã theo thương đội của Vi Thập Bát, đi qua hai huyện thành.

Cách đây không lâu, sau khi Vi Thập Bát đưa Thiết Trụ đến thương đội, món đào vàng đóng hộp đã nhanh chóng làm mọi người kinh ngạc.

Hiện tại, những người còn lại trong thương đội đều là những người lão luyện, họ lập tức nhìn thấy lợi nhuận mà đào vàng đóng hộp mang lại, ai nấy đều cười như nở hoa.

Phải biết rằng trước đó không lâu, Minh Bắc đã dẫn theo không ít người rời khỏi thương đội. Tuy họ vì lòng trung thành mà ở lại nhưng lại vô cùng bí quan về tương lai của đoàn.

Chương 209: Chương 209

Vi Thập Bát thấy thời cơ đã chín muồi liền tung ra tin tức về dầu quả để trấn an tinh thần của họ.

Mọi người lập tức phản chấn trở lại.

Giờ đây, có thêm đào vàng đóng hộp, mọi người đều biết rằng chuyến đi buôn bán này chắc chắn sẽ thành công. Quyết định ở lại trước đó quả thực là đúng đắn!

Vì có trạng thái tốt, tâm trạng vui vẻ, mọi người khá hòa ái, thân thiện với Thiết Trụ.

Đám người nhanh chóng hoà đồng, chưa xuất phát đã vỗ vai bả cổ nhau, xưng hô chú cháu, huynh đệ thân thiết như một nhà.

Chào đón người mới xong, kiểm kê hàng hóa xong, xe ngựa của thương đội lắc lư lên đường.

Điểm đến của họ là ở phương Nam, từ lộ trình đi từ phía Bắc xuống phía Nam không hề ngắn.

Tuy nhiên, với tư cách là một thương đội lâu năm giàu kinh nghiệm, những năm qua họ cũng đã mò mẫm ra được một con đường tương đối ổn định.

Sẽ không đi qua con đường hẻo lánh, đảm bảo an toàn. Dọc đường lại có nguồn nước dồi dào, không cần lo lắng chuyện uống nước. Còn đi qua nhiều khu phố xá sầm uất, như vậy cũng tiện cho việc bổ sung lương thực.

Đương nhiên, cho dù có thể bổ sung lương thực, thông thuộc đường xá, trên đường đi cũng không thể thiếu lương khô để bảo quản để dự phòng.

Theo cách gọi của thương đội, đó là "lộ thái". Đúng như tên gọi, đây là đồ ăn ăn dọc đường.

Theo thói quen của đoàn Vi Thập Bát, họ thường mang theo ít bánh bao, bánh nhân thịt để ăn ngay khi mới khởi hành.

Sau khi ăn hết những thứ này, đến giữa và cuối chặng đường thì họ sẽ ăn bất cứ thứ gì kiếm được.

Trên xe cũng luôn dự trữ một ít cơm rang, cơm cháy và dưa muối làm lương thực dự trữ.

Trong trường hợp không có thức ăn khác, có thể lấy cơm rang, cơm cháy ra, trộn với nước ăn trực tiếp, rất tiện lợi. Nếu dư giả thời gian thì nhóm lửa, bắc nồi, bỏ những thứ này vào nước sôi nấu lên ăn.

Lần này Thiết Trụ đi theo thương đội, chắc chắn không thể ăn cơm chùa. Trên người hắn ta cũng mang theo không ít thức ăn, và một ít bạc vụn.

Mặc dù trước đây hắn ta chưa từng đi quá xa nhà, nhưng trong thôn có rất nhiều người lo lắng cho hắn ta, nên tất nhiên hắn ta cũng biết phải chuẩn bị sẵn lương khô.

Hà Hoa dùng mì ăn liền nghiền thành bột mì và dùng một lượng bột bánh quy nén rất ít, nướng cho hắn ta mấy cái bánh mang theo, rồi lại dùng bột mì ăn liền còn lại làm mì xào.

Nhờ có mì ăn liền, mấy món ăn này đều có màu vàng óng, nhìn qua cũng giống như bánh làm từ lương thực thô như kê, bánh bột ngô, không hề bắt mắt.

Trên đường đi, Thiết Trụ hoàn toàn có thể quang minh chính đại lấy ra ăn.

Cuối cùng, cân nhắc đến những tình huống nguy cấp có thể xảy ra, Hà Hoa lại chuẩn bị riêng cho Thiết Trụ một túi nhỏ lương khô.

Thứ này vừa để được lâu vừa no bụng, lỡ như trên đường Thiết Trụ gặp phải tình huống khẩn cấp, thời khắc mấu chốt cũng coi như là lương thực cứu mạng, nói không chừng có thể giúp hắn ta chuyển nguy thành an?

Kết thúc hồi tưởng, nói tiếp về hiện tại.

Thương đội vừa men theo mép núi vòng qua một ngọn núi thấp, đang nghỉ chân ăn cơm ở một bãi đất trống.

Hành trình của thương đội chú trọng sự điều độ, như vậy sẽ không quá mệt mỏi, thời gian sẽ không kéo dài quá lâu.

Khoảng thời gian trước, họ di chuyển với tốc độ nhanh, mấy ngày nay có thể thông thả hơn một chút, trên đường thấy mệt mỏi cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bánh bao mà mọi người mang theo khi ra ngoài không thể để lâu, đã ăn hết từ lâu.

Lúc này trong tay họ đang cầm bánh nướng áp chảo mới mua ở huyện thành trước đó.

Vi Thập Bát sai người đun nước, nấu mì xào để ăn kèm với bánh.

Trong những lúc như thế này, tất cả thành viên trong thương đội đều sẽ đóng góp một ít lương thực, nấu chung rồi chia nhau ăn.

Thiết Trụ cũng lấy ra một nắm nhỏ mì xào, nói ra thì đây không phải là lần đầu tiên hắn ta góp lương thực.

Chỉ một lượng nhỏ như vậy, trộn lẫn trong mì xào của những người khác, rất khó nhận ra, cũng không thể hiện ra hương vị đặc biệt nào.

Vốn dĩ đã không nổi bật, các thương nhân lại sống thô ráp, không ai nhận ra trong đó có thêm mì xào ngon hơn.

Cho dù mơ hồ cảm thấy rằng dường như cơm chung ngon hơn một chút, họ cũng chỉ cho rằng mình quá đói, ăn gì cũng thấy ngon.

Về việc này, Thiết Trụ giấu kín công lao và danh tiếng.

Họ tiếp tục ăn cơm.

Chương 210: Chương 210

Vừa mới đặt nồi lên, đổ chút nước vào, một người trong thương đội tên là Đới Cửu móc một túi vải ra, nói với mọi người: “Khu vực này cách đây không lâu chắc là vừa mới mưa, khi chúng ta đi qua vùng đồi, lúc ta đi vệ sinh đã tìm thấy một ít nấm, chúng ta có thể bỏ vào nồi nấu, cho thêm chút tươi ngon!”

Hắn ta mở túi vải ra, nấm bên trong có hình dáng như chiếc dù, toàn thân trắng như tuyết.

Trước kia, trên đường đi buôn bán, lương khô ăn lâu ngày vừa khô vừa ngán, bọn họ cũng sẽ dựa theo kinh nghiệm tìm một ít nấm để ăn.

Loại nấm tương tự như loại trước mắt này, bọn họ đã từng thấy, cũng đã ăn nhiều.

Dựa vào kinh nghiệm đi đường nhiều năm, cũng biết nấm có màu sắc và hình dáng càng đơn giản thì càng khó có độc, những nấm nay chưa từng đoán sai.

Vì vậy, sau khi phát hiện ra loại nấm trắng hình ô này, Đới Cửu lập tức nhổ lên cất đi, dự định lúc ăn cơm sẽ lấy ra, để mọi người thêm món ăn.

Nói xong những lời vừa rồi, Đới Cửu nắm lấy nắm định bỏ vào trong nồi.

Thiết Trụ bên cạnh, từ lúc hắn ta vừa mới lấy nắm trắng ra, đã bị thu hút ánh nhìn, luôn cảm thấy thứ đó trông rất quen mắt.

Lúc này, thấy Đới Cửu định bỏ vào nồi, Thiết Trụ bỗng nhiên lóe lên, nhào đến giữ chặt cánh tay của Đới Cửu: “Những thứ này... Nắm này, không thể ăn được!!”

Đới Cửu giật mình vì hành động của hắn ta nhưng cũng không nổi giận, chỉ là bị mất mặt ngay tại chỗ, không thoải mái lắm, nói với vẻ khó chịu: “Sao lại không thể? Tiểu Thiết Trụ, đây là lần đầu tiên ngươi đi buôn bán, chẳng lẽ lại có kinh nghiệm đi đường hơn bọn huynh sao?”

Bên thái dương Thiết Trụ không biết từ lúc nào đã chảy ra mấy giọt mồ hôi lạnh, nghe vậy chỉ nghĩ mà sợ, thở hổn hển nói: “Không phải như vậy, Cửu ca đi xa nhiều năm, chắc chắn thua xa kinh nghiệm buôn bán của huynh, nhưng ta xuất thân là thợ săn sống trên núi, đối với cây cỏ nắm quả cũng có chút hiểu biết.”

“Loại nắm trong tay huynh, nhìn thì vô hại nhưng thực chất lại mang kịch độc, ở chỗ chúng ta đều gọi nó là Bạch độc ô, còn gọi là nắm độc c.h.ết người.”

Bảo sao hắn ta thấy quen mắt, đây chẳng phải là loại nắm độc đã từng được Phương Tiên Nhi gạch chân đánh dấu sao, vẻ ngoài vô hại kia rất dễ lừa người!

Thấy Thiết Trụ nói chắc chắn như vậy, Vi Thập Bát cũng đứng ra làm chứng cho hắn ta, nói Thiết Trụ lớn lên trên núi, quả thật có rất nhiều hiểu biết với các loại sản vật núi rừng.

Chuyện này không nhỏ, liên quan đến tính mạng của mọi người, sau khi nghe xong mọi người tự nhiên không ai đưa ra dị

ngại gì nữa.

Nghe nói nó mang kịch độc, không ai cứng đầu đến mức phải liều mạng thử xem loại nấm này rốt cuộc độc đến mức nào.

Nhưng sau khi hoàn hồn lại, một đám người lại suy nghĩ kỹ về loại nấm độc này, đều toát mồ hôi lạnh ướt cả lưng.

Đúng là thế sự vô thường (*).

(*) Thế sự vô thường: Cuộc sống không lường trước được điều gì.

Thương đội của bọn họ đã rong ruổi nhiều năm, trải qua nghèo khổ, chịu đựng chiến loạn, vậy mà suýt chút nữa lại ngã nhào vì một loại nấm trắng nhỏ bé.

Xem ra những năm gần đây đã quá lơ là, ỷ vào việc làm trong thương đội lâu năm, kinh nghiệm đầy mình, hành động càng ngày càng bất cẩn!

Vi Thập Bát sờ soạng hai mặt dây chuyền vuông đeo trên cổ, nắm chặt trong tay.

Đây là mặt dây chuyền gỗ nhỏ hình Phương Tiên Nhi mà ông ấy đã cho người tạc ngay sau khi đánh bại sư huynh, trở thành đội trưởng.

Ông ấy thâm nghĩ, lần này thật sự đã được Phương Tiên Nhi phù hộ!

Nếu không phải Thiết Trụ tình cờ được đưa đến bên cạnh bọn họ, bọn họ ăn loại nấm độc này vào, đừng nói đến chuyện gì khác, bọn họ có thể sống sót đã là may mắn lắm rồi!

Bên cạnh, sau khi Đới Cửu nghe xong cũng cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Tuy hấn ta không muốn thừa nhận mình nhìn nhầm, nhưng nếu loại nấm này thật sự có kịch độc, hấn ta sẽ trở thành đầu sỏ gây tội của thương đội!

Hấn ta im lặng cúi đầu nhìn, Bạch độc ô đã hái không thể vút bên đường, nếu không người khác nhặt về ăn thì xong đời, chỉ có thể ném vào đồng lửa thiêu hủy rồi chôn xuống.

Nhưng Đới Cửu vẫn lén lút giữ lại một cây, dự định đợi khi có điều kiện, sẽ lấy nước mủ một con cá đến để thử nghiệm độc tính của Bạch độc ô.

Chương 211: Chương 211

Trải qua một phen sóng gió vì năm độc, mọi người trong đoàn thương đội rất sợ hãi, trên đường đi cũng trở nên im lặng hơn nhiều.

Có những chuyện có lẽ mười năm mới gặp một lần nhưng chỉ cần gặp một lần là đủ khiến người ta hối hận cả đời.

Vì chuyện này, mọi người đều bắt đầu suy ngẫm, sau này làm việc không nên tự cao vì kinh nghiệm của mình nữa mà phải giữ một lòng kính sợ với vạn vật trên thế gian.

Đường buôn bán gian nan, lương khô ăn lâu ngày không có mùi vị gì cũng là chuyện nhỏ. Nhưng năm đại ven đường núi thì chắc chắn không thể ăn bữa bãi được nữa.

Cứ như vậy, cả đoàn người nhanh chóng đến được một thành trì mới - Đồng Thành.

Vào thành, lại là một cảnh tượng mà Thiết Trụ chưa từng thấy.

Chuyến đi này thực sự đã cho hẳn ta mở rộng tầm mắt, nhìn thứ gì cũng thấy mới mẻ và thích thú.

Rất nhanh, Thiết Trụ đã theo Vi Thập Bát và những người khác vào ngồi ở một quầy ăn vặt ven đường.

Vi Thập Bát rót cho hân ta một cốc nước, cười nói: "Thiết Trụ, quầy hàng này đã mở nhiều năm rồi, trước đây chúng ta đi buôn thường đến đây, hương vị rất ngon, lát nữa người nhất định phải nếm thử cho kỹ nhé!"

Thiết Trụ nghe vậy, gật đầu đồng ý, đầy mong đợi: "Vi thúc đã nói vậy thì hương vị chắc chắn rất tuyệt rồi!"

Vi Thập Bát cười hì hì, không ngờ ông ấy lại tìm thấy một cảm giác vui vẻ kỳ lạ từ việc giới thiệu cho người khác quán ăn mình thích.

Nói ra thì suốt dọc đường, tiền ăn uống của Thiết Trụ đều do Vi Thập Bát chi trả.

Hai nhà quan hệ thân thiết, lại có ân tình dầu quả và đồ hộp, ông ấy là bậc trưởng bối, tự thấy có nghĩa vụ phải chăm sóc tốt cho Thiết Trụ.

Hơn nữa, những thứ họ thường ăn cũng không phải là tiệc tùng xa hoa gì, chủ yếu là đồ ăn vặt đặc sản của các địa phương, không tốn kém là bao.

Đối với Vi Thập Bát, sẽ không tăng thêm bao nhiêu gánh nặng.

Thiết Trụ cũng hiểu được lý lẽ này, nếu từ chối thì lại làm tổn thương tình cảm nên hân ta cứ thế mà ăn ké không ít đồ ngon.

Một nhóm người ngồi ở bàn, vừa ăn vừa tán gẫu.

Chủ quán nhanh chóng bưng đồ ăn lên, là một nươg tử búi tóc gọn gàng, cười tươi rói nói: "Mọi người chờ lâu rồi, ăn ngon miệng nhé!"

Nàng ta nhanh chóng bưng mấy bát mì thịt đến trước mặt mọi người, rồi quay người đi làm những thứ khác.

Thiết Tru không nhìn theo nữa, cúi đầu nhìn xuống, trong bát mì có mấy miếng thịt màu nâu, chưa ăn đã có thể tưởng tượng ra mùi thơm của nước sốt.

Phía dưới là những sợi mì vàng ươm, bản dẹt và to, ngâm trong nước dùng trong veo sáng bóng, tỏa ra một ánh sáng hấp dẫn.

Thiết Tru không kìm được mà gấp một đũa mì cho vào miệng.

Hắn ta nhai thử, nguyên liệu làm mì có lẽ vẫn là ngũ cốc thô, chắc chắn không ngon bằng mì ăn liền nhưng không biết chủ quán làm thế nào mà ăn vào lại thấy dai và giòn, bản thân sợi mì cũng rất đậm đà.

Còn nước dùng và thịt kho thì nêm nếm đậm đà, mang hương vị đặc trưng của địa phương, là món ngon chưa từng nếm thử.

Vi Thập Bát ăn được vài miếng, vẻ mặt thỏa mãn nói với Thiết Tru: "Nước dùng này hầm từ xương thịt, khi nêm nếm còn thêm bí quyết riêng của bà chủ quán, bao nhiêu năm nay vẫn giữ nguyên hương vị này, ngay cả người dân trong thành cũng thường đến ăn, rất chính thống!"

Ăn được một nửa bát mì, lại có thêm vài món ăn được bưng lên.

Trong đó có một món là đậu phụ xào.

Đậu phụ trắng muốt được bao phủ bởi nước sốt màu nâu đỏ, bên trên còn rắc nhiều bột gia vị.

Thiết Tru đã từng ăn đậu phụ này rồi, khi ở trên núi, hắn ta còn tự làm.

Giờ nhìn thấy, cảm thấy rất thân thiết, vội vàng gấp một miếng, từ từ cho đậu phụ vào miệng.

Cắn một miếng, có lẽ là đã được chiêm qua.

Lớp vỏ bên ngoài dày, dai dai, cắn vào bên trong lại mềm mại như mỡ. Được sự hỗ trợ của nước sốt phong phú, khi ăn vào có mùi thơm lạ, một lúc sau lại có thể nếm được vị ngọt nhẹ, hậu vị dường như còn có chút tê tê, hương vị chồng chất từng lớp.

Ngoài ra còn có món dồi thịt do chính chủ quán làm, thái miếng bày lên, ăn vào cũng đầy mùi thơm của thịt.

Một bữa ăn khiến mọi người đều vô cùng thỏa mãn, nỗi sợ hãi trên đường trước đó cũng dần được hương vị thơm ngon này xoa dịu.

Ăn xong món đặc sản trong thành, cũng đến lúc bận rộn với việc chính.

Chương 212: Chương 212

Chỉ sau khi Thiết Trụ ra ngoài mới biết, thương đội không giống như hắn ta tưởng tượng, sẽ mua hết hàng hóa ở nơi xuất phát, sau đó một mạch mang đến biên cương phía Nam để bán.

Mà là sẽ mua các loại hàng hóa khác nhau ở các địa phương trên đường đi, gom đủ mọi thứ trên trời dưới đất, đến nơi thì bán hết một thể.

Như vậy, nguồn hàng sẽ dồi dào, chủng loại phong phú, rất có thể thể hiện được thực lực của đoàn thương đội.

Trước đó, họ đã mua được không ít gương đồng ở một thành tên là Bình Miên.

Giờ vào đến Đồng Thành, họ cũng có đặc sản cần mua, là một loại đồ gọi là đá chà.

Trước đây Thiết Trụ chưa từng nghe đến thứ này nhưng sau đó ở chỗ Phương Tiên Nhi, hắn đã xem sách kiến thức, tìm hiểu được một số phong tục tập quán, cũng thấy được giới thiệu liên quan đến đá chà.

Loại đá này là thứ mà nhà giàu dùng để kỳ cọ lúc tắm.

Phương Tiên Nhi giải thích rất chi tiết trong sách, nói rằng đó là một loại đá của núi lửa không hoạt động, trên bề mặt có nhiều lỗ nhỏ li ti, chà lên người có thể tẩy sạch bụi bẩn trên da.

Đá chà có thể mua được ở Đồng Thành là loại đá núi lửa tự nhiên như vậy.

Vi thúc nói, giới quyền quý ở phía Nam đang rộ lên phong trào dùng đá chà để tắm, kéo theo cả dân thường ở phía Nam cũng bắt đầu bắt chước.

Tuy nhiên, đá chà mà giới quyền quý và dân thường dùng chắc hẳn không giống nhau.

Giới quyền quý thường dùng loại thượng hạng, hơn nữa còn phải thường xuyên thay mới. Còn dân thường thì khác, dành dụm tiền mua một cục loại kém nhất, cả nhà đều có thể dùng, dùng xong còn có thể truyền lại cho ba đời.

Đá chà thượng hạng tròn trịa tinh xảo, kích thước cũng lớn. Còn loại kém thì đủ hình thù kỳ dị, kích thước không đồng đều, đa phần chỉ dài bằng ngón tay cái.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, với thương đội của họ, đây đều là thứ có thể kiếm lời.

Hàng thượng phẩm thì khỏi phải nói. Còn hàng loại hai tuy bán không được giá nhưng lại có ưu điểm là kích thước nhỏ, không tốn diện tích, cũng có thể bán được nhiều mà lời ít.

Sau khi Thiết Trụ biết được những điều này, trong lòng còn tính toán, trên đường trở về, nếu lại đi qua Đồng Thành sẽ mua một ít loại nhỏ mang về cho người nhà.

Ở trên núi làm việc, lúc nào cũng đầu tóc bẩn thỉu, đá chà là thứ rất hữu dụng.

Dù sao thì người nhà của họ cũng không quan tâm đến hình thức, chỉ cần đồ dùng được là được.

Bắt đầu chính thức mua đá chà.

Vi Thập Bát buôn bán nhiều năm, đã có chỗ mua đá quen thuộc từ lâu, trực tiếp dẫn đội đi đến.

Ra khỏi thành, đi quanh co lòng vòng đến một ngôi làng, cuối cùng Thiết Trụ cũng gặp được người bán. Nhìn kỹ thì không phải thương nhân, mà là một người nông dân đi đào đá vào lúc nông nhàn (1).

(1) Nông nhàn: thời gian rảnh rỗi sau vụ mùa.

Hai bên gặp nhau đi thẳng vào vấn đề, nhanh chóng đàm phán xong việc mua bán đá.

Lão già bán đá đem hết số hàng đã đặt đến, xoa xoa tay, ra hiệu cho Vi Thập Bát họ kiểm tra tại chỗ.

"Một trăm viên đá chà thượng hạng, ba trăm viên loại trung bình, năm trăm viên loại kém, đều để ở đây rồi."

Thương đội bắt đầu cho một đám người kiểm tra đá.

Một anh chàng biết tính toán lấy ra một cuốn sổ giấy, cầm một cây than để ghi chép.

Thiết Trụ ở bên này nhanh chóng đếm xong số đá trong tay, cũng lấy ra hai tờ giấy thấm dầu, cầm than ghi chép, coi như rèn luyện trí não.

Nói ra thì những người khác trong thương đội có thể dùng bút than cũng là nhờ phúc của hắn ta.

Ở triều đại này, việc dùng thanh than để viết chữ đã có người nghĩ ra từ lâu, không có gì lạ.

Nhưng loại bút than mà Thiết Trụ lấy ra lại khác, là loại đặc biệt do Phương Tiên Nhi chỉ Tảo Nhi làm.

Trên thanh than mảnh, bọc một lớp gỗ tròn, khi cầm viết sẽ thuận tiện và chắc chắn hơn, thanh than cũng không dễ gãy, lại không làm bẩn tay.

Dùng một đoạn ngắn, đầu bút bị mòn không viết được nữa, có thể lấy d.a.o gọt vài lần rồi tiếp tục dùng.

Tóm lại là được mọi người thích hơn.

Anh chàng kia hằng hái ghi chép, tỉ mỉ ghi lại số lượng và chi phí mua đá chà.

Thiết Trụ chỉ cần vài nét, dùng số Ả Rập ghi chép rõ ràng.

Một bên, có một nam nhân cường tráng tên là Ngưu Tráng thấy vậy, không nhịn được cười nói: "Thằng nhóc Thiết Trụ này chữ như gà bới, ghi chép đồ đạc đúng là tiết kiệm sức, đáng tiếc chỉ có người hiểu được, lúc ghi chép đàn ông hoàng thì không dùng được."

Chương 213: Chương 213

Đới Cửu nghe vậy, chen vào nói: "Cũng không thể nói như vậy, thứ như sổ sách, chỉ cần viết rõ ràng là được, chứ có phải thi cử đâu mà nói đến dàng hoằng hay không dàng hoằng?"

Lần vào thành này, Đới Cửu đã tìm cơ hội, lấy một bát nước, thả một con cá nhỏ vào thử miếng nấm độc vụn.

Cá nuốt miếng nấm không lâu sau, nhanh chóng lật bụng nổi lên mặt nước.

Xem ra độc tính này quả thực rất mạnh, phát tác cũng nhanh khiến Đới Cửu vô cùng kinh sợ.

Thấy tận mắt, hẳn ta hoàn toàn tin lời Thiết Trụ, sau đó còn tìm đến trước mặt Thiết Trụ, thành khẩn cúi người nói lời cảm ơn.

Sau đó, mối quan hệ của hai người trở nên thân thiết hơn.

Lúc này, nghe Ngưu Tráng nói ra lời làm mất hứng của Thiết Trụ, Đới Cửu lập tức lên tiếng bảo vệ.

Ngưu Tráng nghe vậy cũng không tranh cãi với hẳn ta, chỉ nhún vai nói: "Được rồi, vậy ta đổi cách nói. Loại phương pháp ghi chép nhanh này, ta cũng nghĩ ra nhiều lắm nhưng chỉ có thể ghi số lượng đơn giản, không có gì lạ."

"Theo ta nói thì biết viết biết tính mới là bản lĩnh thực sự! Người xem trong đội ta, mấy việc ghi chép sổ sách này, ngoài Vi ca thì chỉ có Đại Đạo là làm được, những người còn lại làm mãi không xong!"

Đại Đạo là anh chàng ghi chép sổ sách kia, vì kiêm luôn việc tính toán nên tiền công cũng cao hơn những người khác rất nhiều.

Lời của Ngưu Tráng tuy thô nhưng có lý, Đới Cửu nghe xong thở dài, không cãi nhau với hắn ta nữa.

Hai người họ đang ồn ào.

Thiết Trụ ở bên này vẫn luôn im lặng, hắn ta đang lặng lẽ tính toán trên giấy.

Một khối đá chà giá thành thế nào, sau khi bán ra có thể thu về bao nhiêu, kiếm được bao nhiêu tiền, cộng tất cả các loại đá này lại, tổng cộng có thể kiếm được bao nhiêu tiền...

Mọi thứ đều biến thành những con số nhẹ nhàng, dưới sự hỗ trợ của bảng cửu chương và phép tính cộng trừ nhân chia, Thiết Trụ đã nhanh chóng có được con số chính xác trong một khoảng thời gian không thể tin được.

Trong lúc mơ màng, hắn ta đột nhiên nghe thấy tiếng cãi vã của hai người bên tai.

Biết viết biết tính là bản lĩnh thực sự?

Nói như vậy thì Thiết Trụ này cũng được coi là có bản lĩnh rồi sao?

Không chỉ tính toán.

Trước đó hẳn ta còn phân biệt được nắm độc, cứu một người trong thương đội, cũng là làm một việc lớn!

Nghĩ kỹ lại, trong hành trình này, tuy là lần đầu tiên đi xa nhưng vì trong lòng hẳn ta nhớ kỹ những kiến thức Phương Tiên Nhi đã từng dạy, cùng với đủ loại kiến thức trong sách tiên như phong tục tập quán của mỗi nơi, thậm chí cả loại đá núi lửa mà lần này đến mua, hẳn ta đều có hiểu biết, cho nên trong lòng rất kiên định.

Quả nhiên giống như người nhà đã nói, con người hiểu biết nhiều rồi, khi đi ra ngoài sẽ không còn lo lắng hoảng sợ nữa!

Có lẽ vì trước đây mọi người tụ tập lại học tập nên không cảm nhận được rõ ràng.

Mãi đến khi lần này đi ra ngoài, bước vào một môi trường hoàn toàn mới, Thiết Trụ mới thực sự cảm nhận được Phương Tiên Nhi đã mang đến cho bọn họ sự thay đổi lớn đến nhường nào.

Hóa ra, đây mới là pháp thuật lợi hại nhất của Phương Tiên Nhi!

Nó đã âm thầm biến một đám dân làng bình thường thành những anh hùng nhỏ bé có bản lĩnh!

Thiết Trụ không nhận ra rằng hẳn ta đã không còn là đứa trẻ nhút nhát, tự ti thấy mình không bằng ai nữa rồi.

Bây giờ, hẳn ta luôn đứng thẳng lưng, lưng cũng thẳng tắp.

Trên người luôn có tinh thần phấn chấn có chí tiến thủ, ngay cả ánh mắt cũng sáng ngời đầy sức mạnh.

Toàn thân hoàn toàn không thấy chút mệt mỏi nào do đi đường dài!

Một bên.

Nhóm Đới Cửu ngậy người nhìn hấn ta chuyên tâm, dáng vẻ viết như bay, sờ sờ bộ dạng đầu tóc bù xù của mình, lẩm bẩm nói:

"Tên nhóc này sao lại như ăn phải tiên đan vậy, cả người dùng mãi không hết sức! Thôi, xem ra ta thật sự già rồi, không phục không được!"

Mua đá chà xong, thương đội tiếp tục lên đường.

Mỗi khi đến một nơi, trên xe lại chất thêm không ít đặc sản mới.

Một đường cũng coi như bình an, không xảy ra chuyện gì nữa, hơn một tháng sau, bọn họ cuối cùng cũng bình an vô sự đến được đích đến của chuyến buôn lần này - An Niên.

An Niên là một thành trì phồn hoa, chỉ cách kinh thành một thành.

Thiết Trụ cũng cuối cùng được nghe giọng người An Niên du dương dịu dàng mà Phương Tiên Nhi từng nhắc đến trong sách, rốt cuộc kỳ diệu như thế nào.

Trước kia ở phương Bắc thì không cảm nhận được, đến phương Nam mới phát hiện ra giọng của người địa phương rất khó nghe!

Chương 214: Chương 214

May mà Vi Thập Bát đã nói với hần ta, những người mà bọn họ sẽ tiếp xúc sau khi đến đây, cơ bản đều nói tiếng phổ thông, sẽ không có rào cản ngôn ngữ gì.

Thương đội nhanh chóng bận rộn.

Cùng lúc đó.

Những người dân ở trong núi cũng đang nghiêm túc sống cuộc sống của mình.

Gần đây, dưới sự giúp đỡ của Phương Tiên Nhi, bọn họ đã thành công chăm sóc tốt những hạt lúa mì.

Phải nói rằng, Phương Tiên Nhi đúng là Phương Tiên Nhi, những cách làm mà nàng đưa ra rất thần kỳ, không cần đợi đến mùa thu thu hoạch, đã có thể thấy được hiệu quả rõ rệt.

Khi lúa mì đẻ nhánh, những người già đếm số nhánh, tất cả đều cười tươi như hoa!

Nhìn lại tình trạng của những cây lúa, cũng xanh tươi đáng mừng, tràn đầy sức sống. Chỉ cần sau này cẩn thận một chút, theo sự chỉ bảo của Phương Tiên Nhi, cày sâu cuốc bẫm, cần cù bón phân tưới nước khoa học, kịp thời xử lý sâu bệnh, năm nay chắc chắn sẽ được mùa!

Nói đến nguồn nước, hiện tại bọn họ trồng trọt trên núi, bên cạnh nguồn suối trong vắt không bao giờ cạn, không còn lo lắng chuyện hạn hán nữa.

Mọi người còn từng tò mò, tại sao trước kia trời hạn hán, mà nguồn suối trong núi này lại không khô cạn như nước sông, trở thành nguồn nước cứu mạng của bọn họ.

Sau đó cuối cùng họ cũng được Phương Tiên Nhi giải thích.

Những nguồn suối sẽ khô cạn, cơ bản là nước trên bề mặt, tầng nông, không chịu được tiêu hao.

Nhưng giống như loại mà bọn họ gặp, đại khái là dòng nước từ dưới đất phun lên mặt đất, ẩn sâu dưới lòng đất, lượng nước dự trữ cũng nhiều nên không dễ khô.

Thịnh Quân nói xong, trong lòng không khỏi cảm thán, vận may của dân làng thực sự rất tốt.

Mọi người nghe xong, cũng thành công tiếp thu được một kiến thức mới.

Hóa ra không chỉ có mặt đất có nước, mà sâu dưới lòng đất cũng có thể chứa nước!

Thịnh Quân nói, sau này nếu bọn họ ra khỏi núi sinh sống, có lẽ cũng có thể đào giếng để khai thác nước ngầm, như vậy thì không cần lo lắng công việc sẽ bị thiên tai ảnh hưởng.

Nói xong chuyện này chuyện kia, quay lại nói về việc trồng trọt.

Lúa mì nhỏ ở nơi này tạm thời không cần làm gì nhiều, chỉ cần kịp thời bón phân, tưới nước, thỉnh thoảng cày xới đất, chú ý quan sát tình trạng cây con là được.

Nhìn thấy tiết Thanh Minh lại gần, việc tiếp theo bọn họ phải làm là chuẩn bị đất trồng đậu và củ mài.

Mảnh đất đã chọn để trồng đậu trước đó có màu đất sẫm hơn đất trồng lúa mì.

Có một cụ già nói, theo kinh nghiệm của ông, những nơi đất màu sẫm thì độ phì nhiêu có lẽ sẽ tốt hơn.

Đến ruộng, mọi người cầm công cụ, lại bắt đầu công đoạn cày đất rầm rộ.

Chỉ là lần này chưa làm được mấy ngày, bọn họ đã nhận được một tin dữ từ Phương Tiên Nhi.

Phương Tiên Nhi nói, mảnh đất này không được, đất quá chua.

Dân làng nghe xong vừa khó chịu vừa bối rối vì bọn họ không hiểu được khái niệm đất chua đất kiềm.

Nghe nói đất chua, cụ già họ Lý còn lén lấy một nhúm đất, cho vào miệng nếm thử, nghi hoặc nói:

"Ăn vào hình như không chua nhỉ, vừa mặn vừa tanh, hạt đất còn làm xước cả lưỡi!"

Lý bà tử thấy vậy, vội vàng đ.ấ.m mạnh hai phát vào lưng ông: "Xước cái rắm! Cái lưỡi già của ông nếm được cái gì? Cả ngày chỉ biết khoe khoang! Phương Tiên Nhi đã nói không được ăn đồ bẩn, ông còn nhét vào miệng, mau nhổ đất ra!"

Lão Lý ôm đầu chạy trốn: "Ui cha, chẳng phải là đầu óc ta lú lẩn rồi sao, ta nhổ ngay đây!"

Một màn náo nhiệt kết thúc, mọi người lại lo lắng về đất chua.

Đã làm được mấy ngày, mấy mảnh đất đều đã cày xong một nửa, trong thời gian đó vất vả thế nào thì không sao kể xiết!

Nếu phải tìm chỗ khác thì việc khai hoang cày đất lại tốn bao nhiêu công sức, chỉ nghĩ đến thôi, khỏe miệng bọn họ đã nổi đầy mụn nước vì sốt ruột.

Một đám người mặt mày ủ rũ, cầu xin Phương Tiên Nhi giúp đỡ.

Thịnh Quân thấy vậy, tất nhiên là nghĩ cách giúp họ.

Trước đó nàng nói đất không tốt, chắc chắn không phải nói suông.

Nàng nhớ có một hôm, Tảo Nhi vô tình nhắc đến chuyện đất có màu sẫm, nàng đã nhớ chuyện này.

Nàng vốn tưởng đó là nơi tốt như đất đen nhưng sau khi tra cứu, nàng phát hiện còn có khả năng khác.

Nông nghiệp là chuyện lớn.

Vì thận trọng, Thịnh Quân đã bảo Tảo Nhi lấy một nắm đất đến, lần này nhìn vào, nàng phát hiện đất không phải màu đen sẫm, mà lại có màu đỏ.

Nàng vội nhét đất vào trong, để hệ thống phân tích, quả nhiên phát hiện ra vấn đề, hóa ra đất này có độ chua vượt chuẩn!

Lúc này, nhìn thấy dân làng mặt đầy lo lắng.

Thịnh Quân tra cứu xong tài liệu, nhanh chóng lên tiếng an ủi:

"Đừng lo, chuyện này vẫn còn cứu vãn được. Ta có một số cách, các người thử xem, hẳn có thể cứu được đất."

Chương 215: Chương 215

Để cải tạo đất chua, bây giờ có thể dùng tro thực vật và vôi tôi.

Tro thực vật rất dễ kiếm, công dụng cũng rất nhiều, ngoài việc trung hòa độ chua kiềm của đất, còn có thể dùng làm phân bón, rất có lợi.

Còn vôi thì phải tốn công sức hơn, phải chiết xuất từ một loại đá nhất định.

Vôi có loại sống và loại tôi.

Trong thời hiện đại, vôi sống không còn xa lạ với mọi người, thường được dùng trong cuộc sống, có thể dùng để khử trùng. Còn vôi tôi thì được biến đổi từ vôi sống, không chỉ chứa kiềm, dùng trên đất còn có thể tăng độ thoáng khí của đất, trong hai loại thì chỉ có loại này mới có thể dùng trên đất.

Mặc dù tro thực vật và vôi tôi đều là chất kiềm nhưng cụ thể nên dùng loại nào còn phải xem tình trạng của đất.

Với Thịnh Quân, việc phân tích đất không phải là chuyện khó.

Bởi vì nàng có hệ thống trong tay, trước đó khi ăn đất, nàng đã có được dữ liệu khá chi tiết.

Như mảnh đất mà nhóm Tảo Nhi gặp phải, hàm lượng kẽm oxit cao, chất hữu cơ cũng không nhiều, tính axit khá mạnh. Tro

thực vật thì thuộc loại chất cải tạo kiềm yếu, trong trường hợp này, chắc chắn không hiệu quả bằng vôi tôi.

Mặc dù loại vôi này, khi nung rất tốn công sức. Nhưng cũng có thể dùng cơ hội này, để người xưa nung nhiều vôi sống hơn để dự trữ, sau này có thể dùng để diệt khuẩn khử trùng.

Thịnh Quân nhanh chóng nói chuyện này, tiện thể nhắc đến công dụng của tro thực vật.

Mọi người nghe xong, trước tiên cảm thán một câu, tro thực vật quả là thứ tro vạn năng, tình huống nào cũng có thể dùng được!

Sau đó mọi người đều bắt đầu tò mò về phương pháp chiết xuất vôi.

Thịnh Quân lật xem tài liệu, nhanh chóng tìm thấy một video về cách sinh tồn ngoài hoang dã, nội dung là hướng dẫn mọi người cách nung vôi trong điều kiện thiếu thốn.

Đọc lướt qua quá trình, trước tiên phải dùng đất sét để dựng một lò nung. Nhìn chung, nó có nhiều điểm tương đồng với việc dựng lò than.

Với người xưa có kinh nghiệm đốt than thì hẳn không quá khó.

Vấn đề duy nhất là hơi tốn thời gian và nhiên liệu, ước tính phải đốt liên tục cả ngày mới được.

Thịnh Quân nói tình hình.

Lý bà tử vôi nói: "Chỉ mệt một ngày, không tốn sức gì cả! Tổng cộng cũng nhẹ nhàng hơn gấp vạn lần so với việc chúng ta tìm đất mới để khai hoang!"

Thịnh Quân nghe xong cũng thấy đúng.

Vậy thì không có gì phải nói nữa, bắt đầu nung thôi!

Nàng nhanh chóng bảo người xua lên núi tìm ít đá vôi về.

Tảo Nhi nhận lệnh đi, theo mô tả tìm được mấy loại đá xám khác nhau, mang về cho Thịnh Quân xem rồi chỉ ra loại có thể dùng.

Sau đó theo kiểu này thu thập rất nhiều về, đập thành từng cục nhỏ.

Tiếp theo phải đến gần suối tìm ít đất sét, rồi cắt ít tre để dùng.

Vật dụng chuẩn bị gần xong.

Mọi người đi ăn một bữa trước, sau đó mới bắt đầu làm.

Nhóm người đến một khoảng đất trống, cùng nhau đào một cái hố có cấu tạo rất đặc biệt. Lại lấy một hàng tre lót dưới, trên đó trải bùn, rồi chọc nhiều lỗ thông hơi, cuối cùng dùng đất sét và bùn đắp một cái lò nhỏ lên trên, trên đỉnh có lỗ thông.

Tảo Nhi nhanh chóng nhét đá vôi đã đập nhỏ vào, nhét xong, Đại Ngưu lấy phần bùn còn lại đắp kín đỉnh.

Tiếp theo là thêm củi đốt, quá trình này phải mất rất lâu.

Trong lúc đó, mọi người còn được Phương Tiên Nhi chỉ bảo, chế ra một thứ đồ mới.

Đầu tiên dùng bình gốm, đá và ống tre tạo thành một bộ dụng cụ. Sau đó đun sôi nước suối, hơi nước bốc lên, ngưng tụ thành giọt nước trên nắp lạnh. Thân bình được đặt nghiêng, giọt nước nhanh chóng chảy ra theo ống tre nghiêng bên cạnh, đây gọi là "nước cất".

Theo lời Phương Tiên Nhi, loại nước cất này là nước rất tinh khiết.

Còn nước suối mà mọi người thường uống không phải là nước tinh khiết, bên trong còn có rất nhiều thứ nhỏ không nhìn thấy.

Nhưng nước cũng không phải càng tinh khiết càng tốt.

Như tạp chất trong nước suối, người uống vào không sao, còn có lợi cho cơ thể, ngược lại nước quá tinh khiết thì không có tác dụng tốt như vậy.

Tuy nhiên, nước suối ngon nhưng khi làm việc thì không dùng được như nước cất.

Như lần chế vôi này, phải dùng nước tinh khiết mới được.

Dân làng nhanh chóng chia làm hai nhóm, một nửa người đi lấy nước cất, một nửa người tiếp tục trông lửa vôi, canh bên lò kịp thời thêm củi.

Nấu cả một ngày, mọi người đều bắt đầu mệt mỏi.

Nhìn thấy nước cất thu được đã nguội lạnh, vôi mới cuối cùng cũng được nung ra!

Họ mở lò xua tan khói nhìn vào.

Những viên đá xám nhạt bỏ vào trước, đã được nung thành màu trắng xám.

Phương Tiên Nhi nói, lúc này vôi vẫn còn sống.

Nhân đá xám còn nóng, mọi người vất vả lấy chúng ra, chất thành đống trên mặt đất.

Tảo Nhi cầm bình nước cất, ngồi xổm bên đống đá, dùng ống tre cẩn thận múc nước ra, từ từ tưới lên trên.

Nàng làm rất cẩn thận, vì Phương Tiên Nhi đã nhắc trước, trong bước này sẽ có một luồng khí nóng bốc lên, nếu không cẩn thận

sẽ bị bỏng tay.

Nhìn những viên đá xám dưới nước tưới dần tan thành tro.

Chương 216: Chương 216

Tảo Nhi mặt mũi đen nhẻm, tóc tai bù xù, cuối cùng dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Tốt quá, cuối cùng cũng xong, đất của chúng ta cuối cùng cũng được cứu rồi!"

Dân làng cả ngày nấu nước đun lửa, mệt mỏi rã rời, lúc này cũng thả lỏng, vui mừng phát ra tiếng reo hò phấn khích.

Thịnh Quân nhìn từ xa, cũng bị niềm vui của mọi người lây nhiễm, cười ha ha.

Mặc dù nàng không đích thân làm nhưng nàng là người hướng dẫn lý thuyết quan trọng cho công việc lần này.

Ai mà ngờ được ở thời hiện đại, kiến thức toán lý hóa đã trả lại cho thầy cô, sau khi xuyên về thời cổ đại, dựa vào chút kiến thức học lỏm được, dẫn dắt một nhóm dân làng chăm chỉ, lại có thể làm ra nhiều thứ để cải thiện cuộc sống như vậy!

Lén lút chống nạnh, để nàng kiêu ngạo một chút đi!

Thành công chế tạo ra vôi tôi, có thể cải tạo đất chua.

Mọi người cũng nắm được một kỹ thuật mới, học được cách nung vôi.

Thịnh Quân nói: "Vôi này là một thứ tốt, sau này làm nhiều vôi sống dự trữ, có thể dùng để khử trùng. Sau này nếu đi đâu xây

nhà, dùng vôi cũng có thể làm cho ngôi nhà trở nên kiên cố hơn nhiều, chắc chắn sẽ bền hơn nhà đất."

Hơn nữa, nếu sau này có điều kiện làm đường xi măng thì vôi cũng là một trong những nguyên liệu không thể thiếu.

Nói đi cũng phải nói lại.

Lần này họ chế tạo ra vôi sống cũng không nhận được phần thưởng thành tích gì.

Nhưng vôi là thứ xuất hiện rất sớm trong thời cổ đại, có lẽ là do ai đó vô tình làm ra, chỉ là không biết cách sử dụng?

Thật đáng tiếc!

Dân làng ghi chép cẩn thận từng lời của Thịnh Quân, như được báu vật.

Nhân lúc lò đất còn dùng được, mọi người vừa cày đất, vừa tiếp tục nung vôi, cuộc sống vui vẻ trôi qua.

Ở một nơi khác, Thiết Trụ và những người khác ở phương Nam lại không được thuận lợi như vậy.

Sau khi vào thành, Vi Thập Bát liền dẫn đội đi tìm những người đã từng hợp tác để bàn chuyện làm ăn.

Trong số những người này, ngoài một vài chủ hàng lớn, còn lại đều là thương nhân địa phương.

Nếu có thể trực tiếp xuất hàng cho họ thì có thể tiết kiệm được không ít công sức.

Đầu tiên phải tìm một thương nhân.

Vi Thập Bát tạm thời không lấy dầu quả và đồ hộp ra, chỉ mang theo những hàng hóa thông thường đến chào hàng, kết quả lại bị từ chối thẳng thừng.

Chỉ thấy ông chủ thương nhân béo tốt cầm quạt xếp, mặt lộ vẻ khổ sở nói: "Ôi chao, Vi gia huynh đệ, huynh nói xem chuyện này rắc rối thế nào, chúng ta cũng không biết là Minh Bắc đã rời thương đội của huynh rồi."

"Ông ta đến sớm, chúng ta đàm phán với ông ta, hàng hóa cũng đã nhập đầy đủ, bây giờ hoàn toàn không thể nhập thêm hàng bên của huynh được!"

Trong lời nói của đối phương, ý không muốn nhập hàng đã quá rõ ràng, Vi Thập Bát lẫn lộn trên thương trường đã lâu, trong lòng hiểu rõ.

Một thương đội vừa và nhỏ, hàng hóa có thể mang theo chỉ có từng ấy, làm sao có chuyện nhập hàng của một nhà mà lại không nhập hàng của nhà khác được?

Ông ấy quan sát kỹ vẻ mặt của thương nhân, đã hiểu ra đại khái, đối phương làm vậy thật ra là muốn ép giá mình.

Vi Thập Bát suy nghĩ một lúc, đoán rằng lần này chắc chắn Minh Bắc đã bỏ vốn liếng ra để lấy lòng những người này, nếu không thì đối phương sẽ không có thái độ như vậy.

Minh Bắc rất hiểu thương đội, lại thấy không có gì đáng xấu hổ.

Mặc dù đã rời khỏi sư môn, tự lập thương đội nhưng ông ta sẽ không dễ dàng thay đổi tuyến đường buôn bán và cách thức buôn bán vốn có.

Như vậy, hàng hóa mà đối phương thu mua trên đường đi cũng sẽ không chênh lệch nhiều so với bên của họ.

Sau đó, Minh Bắc liền gấp rút đi về phía Nam, gặp những mối quan hệ trước đây, bán hàng trước ông ấy một bước.

Những điều trên, Vi Thập Bát đều đã nghĩ đến.

Điều duy nhất ông ấy không ngờ tới là, Minh Bắc lại nỡ ép giá, không chừng còn hứa hẹn cho người ta không ít lợi ích.

Rõ ràng ông ta muốn ra tay độc ác, muốn cắn c.h.ế.t và nuốt chửng ông ấy, cắt đứt nguồn khách hàng của ông ấy, để mình ra vẻ tay đây.

Hiểu rõ ngọn ngành, Vi Thập Bát cũng không hoảng hốt.

Trước đây khi Minh Bắc rời khỏi thương đội, đội ngũ đã trở nên sạch sẽ hơn nhiều.

Bây giờ nhân cơ hội này, vừa hay có thể sàng lọc lại người mua, xem ai mới là đối tác đáng hợp tác nhất.

Dù sao thì hiện tại họ có hàng hiếm trong tay, hoàn toàn có tư cách lựa chọn người mua.

Nghĩ xong những điều này, Vi Thập Bát liền gật đầu với thương nhân.

Ông ấy không đổi sắc mặt, nói: "Ồ, ra là vậy, chuyện này đáng tiếc quá, vậy thì chúng ta hẹn lần sau có cơ hội hợp tác vậy."

Thương nhân kia vẫn giữ nguyên vẻ mặt, chỉ là bàn tay cầm quạt siết chặt lại trong chốc lát rồi nhanh chóng buông ra.

Hắn ta phe phẩy quạt, cười nói: "Được, vậy thì chờ lần sau chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn!"

Vi Thập Bát gật đầu: "Xin cáo từ."

Nói xong, ông ấy dẫn theo đội ngũ rời đi không ngoảnh lại.

Chương 217: Chương 217

Tiền họ đi rồi, thương nhân kia không nhịn được hừ lạnh một tiếng: "Cứ chờ xem, xem trong thành này còn ai có thể thu mua hàng của người? Sớm muộn gì cũng phải quay lại cầu xin ta!"

Sau khi ông ấy ra khỏi cửa.

Thiết Trụ nhanh chóng chạy đến bên Vi Thập Bát, lo lắng hỏi: "Vi thúc, lần này chúng ta bán hàng có khó khăn không vậy?"

Vi Thập Bát đang suy nghĩ điều gì đó, nghe vậy liền hoàn hồn, cười với hắn ta: "Tiểu Thiết Trụ, cháu đừng lo. Nếu như những thủ đoạn bỉ ổi này mà có thể cản trở chúng ta thì Vi thúc của cháu cũng coi như sống uống bao năm nay rồi!"

Nghe vậy, Thiết Trụ mới yên tâm hơn một chút, trong lòng nhanh chóng lẩm nhẩm hai câu Phương Tiên Nhi, cầu mong mọi chuyện thuận lợi.

Vi Thập Bát lại dẫn mọi người đến tìm thêm mấy nhà nữa.

Cho dù là thương nhân hay những chủ hàng lớn thường xuyên mua hàng ở chỗ của ông ấy, đều như đã bàn bạc với nhau, chỉ nói rằng không nhập hàng của ông ấy.

Mặc dù tự tin vào hàng hóa nhưng sau khi liên tục bị từ chối, cảm nhận được lòng người lạnh nhạt, không khí trong thương đội dần trở nên nặng nề.

Đới Cửu không nhin được nói: "Đại ca, hay là chúng ta tìm cách khác đi, hoặc là lấy hai món bảo bối kia ra luôn, ta không tin khi họ nhìn thấy hàng rồi mà vẫn có thể ngồi yên như vậy!"

Nhưng Vi Thập Bát lại lắc đầu: "Không vội, bây giờ chưa phải lúc."

Trong kinh doanh, thái độ thể hiện ra cũng vô cùng quan trọng.

Dù thế nào đi chăng nữa, họ cũng không thể tỏ ra hoảng loạn, nếu không thì dù có hàng tốt trong tay cũng sẽ bị người ta nắm thóp.

Vi Thập Bát nhanh chóng dẫn mọi người đến trước một ngôi nhà mới.

Đây cũng là khách hàng quen cuối cùng mà họ hợp tác, là một thương nhân có chút gia sản.

Sau khi để người gác cổng chuyển thiệp mời, được chủ nhà đồng ý, Vi Thập Bát liền dẫn Thiết Trụ và hai người hầu vào cửa, những người còn lại ở lại bên ngoài chờ.

Thiết Trụ đi theo sau Vi Thập Bát, nhanh chóng bước vào ngôi nhà nguy nga tráng lệ, đi qua một khu vườn rộng lớn, cuối cùng đến phòng khách.

Ở vị trí chủ tọa.

Một nam nhân trung niên ăn mặc chỉnh tề, dáng người cân đối đứng dậy, nhanh chóng cười tươi đón tiếp: "Vi lão đệ, cuối cùng cũng đợi được đệ đến rồi!"

Đi đến gần, ông ấy nhìn thấy ba người Thiết Trụ ở bên cạnh, nhanh chóng liếc nhìn Vi Thập Bát.

Vi Thập Bát lắc đầu, ông ấy mới như trút được gánh nặng, tiến lại gần vỗ vai Vi Thập Bát, phần nộ nói:

"Ta nói cho đệ biết, trước đây ta đã thấy sư huynh của đệ không phải là người ngay thẳng. Lần này thấy ông ta đến một mình, ta liền nhìn thấu ngay dã tâm của ông ta! Nghe ông ta đề nghị bán hạ giá những thứ hàng vớ vẩn đó, ta lập tức đuổi ông ta ra khỏi cửa!"

Lời này thú vị quá, Thiết Trụ đứng bên cạnh nghe mà không nhin cười được.

Người mua lần này có vẻ rất thân thiết với Vi thúc, tính tình cũng thẳng thắn, hẳn là đáng tin hơn nhiều.

Trong lòng hắn ta cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

Vi Thập Bát nghe vậy cũng cười nói: "Ta biết mà, Nhạc huynh là người trọng nghĩa nhất, lại còn tinh tường, lúc nào cũng nghĩ cho ta!"

"Đó là đương nhiên! Mạng sống của đứa con trai ta là do đệ cứu, nếu như ngay cả ân tình cũng quên thì Nhạc mỗ cũng không còn mặt mũi nào mà sống trên đời nữa. Chúng ta là giao tình gì, căn bản không cần phải nói nhiều!" Ông chủ Nhạc nói.

Hai người lại vui vẻ nói chuyện thêm vài câu.

Ông chủ Nhạc đích thân rót nước cho mọi người, sau đó mời mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Vi Thập Bát cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, đang định nói thì thấy ông chủ Nhạc vẫy tay với ông ấy, cam đoan: "Vi lão đệ,

ta biết đệ lo lắng điều gì, đệ cứ yên tâm đi! Chỉ cần là hàng của đệ, bao nhiêu ta cũng có thể mua hết!"

Vi Thập Bát có chút cảm động, mở lời cảm ơn nhưng không nhắc đến hàng hóa, quay sang nói một chuyện khác.

"Nhạc huynh, tất nhiên ta tin tưởng huynh nhưng điều ta định nói lúc này không phải chuyện này."

"Ta nhớ huynh từng nói, cậu nhà thiên tư hơn người, đã là một tú tài rồi phải không?"

Ông chủ Nhạc nghe vậy thì nở nụ cười, như thế cũng cảm thấy vinh dự: "Đúng vậy, cái thằng nhóc thối tha đó cũng coi như có chí tiến thủ, không ngờ thi cử có thành tích thật. Nghĩ đến Nhạc gia chúng ta tích đức trăm năm, cuối cùng cũng có ngày làm nở mày nở mặt ông bà tổ tiên!"

Nói xong, ông ấy trầm ngâm một lúc, không hiểu sao lại lộ ra vẻ buồn rầu.

Chương 218: Chương 218

Vi Thập Bát thấy vậy, tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội hỏi thăm, lên tiếng: "Nhạc huynh có tâm sự gì sao?"

Ông chủ Nhạc thở dài, phẩy tay: "Tâm sự thì không hẳn, chỉ là thể thái nhân tình thôi."

Xưa nay tứ dân, sĩ nông công thương, thương nhân luôn xếp cuối cùng.

Vì vậy, dù nhi tử của ông chủ Nhạc có đồ tú tài cũng khó tránh khỏi bị khinh thường, coi rẻ, bên tai thường nghe những người xuất thân tốt hơn chế giễu rằng "Dù có hương thơm của sách vở nồng nặc, cũng không thể che giấu được mùi đồng tiền đầy người".

Mặc dù bản thân Nhạc công tử có tính tình lạc quan, kiên cường, không vì những lời đàm tiếu mà tự ti. Nhưng sau khi ông chủ Nhạc biết chuyện này vẫn thường cảm thấy có lỗi với nhi tử, trong lòng không dễ chịu.

Tình trạng này, tất nhiên không chỉ xảy ra với nhà họ, hầu như tất cả các con nhà buôn đều phải chịu cảnh như vậy. Vì vậy, một nhóm tú tài xuất thân từ thương nhân đã tụ tập lại với nhau, ôm ấp lấy nhau để sưởi ấm.

Tuy nhiên, nhóm nào cũng có người tốt kẻ xấu.

Trong số những người xuất thân từ gia đình có học thức, không phải ai cũng kiêu ngạo, cũng có những người có phẩm chất tốt, giao lưu bình thường với họ.

Con nhà buôn cũng không phải ai cũng là người tốt, vẫn có những kẻ đáng ghét.

Biết được điều đó, Vi Thập Bát và những người khác không khỏi cảm thấy cảm thán.

Thì ra những đại quan, những người có học thức, sinh ra đã cao quý hơn những kẻ thô lỗ như bọn họ.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, ngay cả khi những người trong số họ, có người tự nỗ lực để trở thành tú tài thì vẫn bị coi thường vì xuất thân.

Thiết Trụ đứng bên cạnh lặng lẽ suy nghĩ, may mà họ tự học trên núi, không bao giờ cầu học để làm quan.

Nếu không, những người trong sạch, không làm gì xấu, chỉ vì sinh ra là nông dân mà bị người ta chửi bới thì thật sự là làm phiền cuộc sống tốt đẹp.

Đối với họ, biết chữ một mặt là để hiểu lời Phương Tiên Nhi. Mặt khác là muốn mở mang kiến thức, mở rộng tầm mắt, học những kiến thức mà Phương Tiên Nhi dạy. Vẫn còn khá thuần túy.

So sánh như vậy, Thiết Trụ cảm thấy có một môi trường học tập toàn tâm toàn ý thật tốt, không cần lo lắng điều gì khác, chỉ cần học tập nghiêm túc là được.

Thở dài một hơi.

Vi Thập Bát mở lời: "Nhạc huynh, thật ra lần này ta đến còn mang theo hai thứ đồ hiếm. Nghe huynh nói tình hình xong, ta chợt nghĩ ra một cách có lợi cho cả hai chúng ta."

Ông chủ Nhạc nghe vậy, lập tức thúc giục: "Vi đệ có diệu kế gì?"

Vi Thập Bát không trả lời, trước tiên hỏi một câu: "Những người thư sinh từng gây hấn với lệnh lang, ta nghĩ gia cảnh cũng không tệ lắm chứ?"

Ông chủ Nhạc nhớ lại một lúc rồi nói: "Đa phần là gia đình có học thức, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ có chút tích lũy. Nói ra thì buồn cười, trong số đó có vài người tổ tiên cũng từng là thương nhân, chỉ là sau này có cơ duyên đổi sang nghề khác rồi quên mất gốc gác, giờ đây lại coi thường thương nhân!"

Độc sách tốn kém, ở triều đại này là điều mà mọi người đều biết.

Những người có thể thi đỗ, có thành tựu thì gia đình thường có chút sản nghiệp để nuôi sống. Không phải là quyền quý thì cũng là gia đình truyền đời nhiều đời, còn lại là thương nhân.

Những tú tài xuất thân từ thợ thủ công và nông dân rất ít.

Thỉnh thoảng mới xuất hiện một hoặc hai người thì không có ngoại lệ đều là những người thiên phú dị bẩm, tài hoa hơn người, giống như vàng vậy, ở đâu cũng có thể phát sáng.

Nói đến xuất thân, ông chủ Nhạc đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn kể ra như một câu chuyện cười: "Những người coi thường chúng ta, có mấy người miệng thì nói cao thượng, mặt thì tỏ vẻ không thèm nhưng làm việc lại rất hẹp hòi!"

Rõ ràng là không ưa nhà họ nhưng trong thâm tâm lại rất quan tâm, để ý từng động tĩnh của nhi tử ông ta, hẳn có chuyện gì là lại đem ra nói cho vui, cái lưỡi dài hơn cả lưỡi rắn.

Có lần để xoa dịu mối quan hệ của hai bên, ông chủ Nhạc cùng với mấy nhà thương nhân khác có tú tài đã đặc biệt bày tiệc ở một trong những tửu lâu lớn nhất nhì thành phố.

Vì thiệp mời viết rất chân thành, lại nói rõ là muốn cải thiện mối quan hệ nên nếu từ chối thì sẽ rất khó coi, không có lòng dạ.

Vì vậy, hầu như những người được mời đều đến dự.

Những người vốn có mối quan hệ tốt thì tạm thời không nói đến.

Trong số những người có mâu thuẫn, có một số người da mặt mỏng, ăn của người khác thì miệng mềm. Không biết trong lòng nghĩ thế nào nhưng sau khi rời đi, nếu gặp lại thì cũng có thể qua lại bình thường, không còn chế giễu vô cớ nữa.

Còn một số người thì thật là vô lý.

Chương 219: Chương 219

Trong bữa tiệc, những món ăn ngon được thưởng thức một cách ngon lành. Đợi đến khi ăn xong trở về, những lời nói xấu lại được thốt ra.

Thật sự là cho chó ăn đồ ngon!

Hừ, quả nhiên là rừng lớn thì có đủ loại chim.

Kiểu làm như vậy, chẳng có chút cốt cách của người đọc sách nào, chẳng khác gì hạng người tầm thường trong chợ!

Nghe nói còn có chuyện như vậy, tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt, hình ảnh đẹp đẽ về những người đọc sách tan thành mây khói.

Và đều ngộ ra một đạo lý.

Đó chính là học thức và nhân phẩm không liên quan trực tiếp đến nhau.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến Vi Thập Bát hiểu được, ông ấy mở lời nói cách mà mình vừa nghĩ ra: "Ta thấy, chúng ta có thể giống như huynh đã làm, bày một bữa tiệc nữa."

"Bày một bữa tiệc nữa?"

Vi Thập Bát gạt đầu, nhanh chóng gọi Thiết Trụ ra cửa lấy một lọ dầu và một hộp đào vàng vào, đưa cho ông chủ Nhạc xem.

Đầu tiên là thứ được đổi tên thành La Trúc Lộ của dầu quả.

Nghe nguồn gốc và tên gọi của nó xong, ông chủ Nhạc kinh doanh nhiều năm, tự cho rằng có chút hiểu biết nhưng cũng chưa từng thấy thứ đồ hiếm như vậy.

Ông ấy lập tức nâng niu lọ dầu trong lòng bàn tay: "Thứ này tuyệt, chắc chắn sẽ được các văn nhân nhã sĩ yêu thích."

Vi Thập Bát cười mà không nói, lại mở lọ quả Hoàng Kim của đào vàng đóng hộp ra cho ông ấy nếm thử.

Vừa thấy trong lọ này lại đựng trái cây tươi mọng nước, ông chủ Nhạc càng kinh ngạc hơn.

Ông ấy lập tức gọi người lấy bát nhỏ, múc một miếng nếm thử, kinh ngạc đến ngây người.

Ông chủ Nhạc không nhịn được thở dài: "Than ôi, Vi lão đệ, xem ra ta lo xa rồi. Có hàng hóa như vậy, đệ không lo không có người đến lấy hàng!"

Vi Thập Bát lại lắc đầu nói: "Thêu hoa trên gấm thì dễ, đưa than ngày tuyết lại khó. Dù thế nào đi nữa, Nhạc huynh vẫn là người mà ta tin tưởng nhất ở thành phố này."

Dừng lại một chút, lại nói: "Hũ quả đóng hộp này sau này hãy bàn tiếp. Nhưng La Trúc Lộ có thể lấy ra, dùng trong bữa tiệc này, tất cả các món ăn trong tiệc đều dùng nó để xào."

"Bây tiệc này không phải chỉ để ăn, chúng ta còn phải mưu tính thêm."

"Nếu thuận lợi, có thể cho những kẻ không có ý tốt kia ăn một quả đắng, trút giận cho các thương nhân. Sau đó bắt bọn chúng phải bấm bụng móc tiền trong nhà đưa cho chúng ta - những kẻ mà chúng khinh thường nhất."

"Cuối cùng, còn có thể mượn loại hàng hóa độc đáo này để tạo dựng danh tiếng cho chúng ta ở trong thành, tiến thêm một bước!"

Tiếp đó, Vi Thập Bát kể chi tiết kế hoạch cho ông chủ Nhạc nghe, ông ấy nghe xong, thấy rất khả thi.

Ông ấy cảm thán: "Vi lão đệ, lần này huynh thật sự phải nhờ cậy vào đệ rồi!"

Trong cuộc trò chuyện của hai bên, tiệc rượu đã được định xong, tên là tiệc Lan Trúc, được tổ chức tại một nơi tên là trạc viên.

Trạc Viên rộng rãi, cảnh đẹp, là một khu vườn chuyên cho thuê, thường có người mượn nơi này để tiếp đãi người thân bạn bè.

Nói xong chuyện chính, ông chủ Nhạc liền sắp xếp chỗ ở cho thương đội nhà họ Vi, để họ nghỉ ngơi cho khỏe.

Vài ngày tiếp theo, trong quá trình chuẩn bị gấp rút của hai bên, những tấm thiệp mời tinh xảo cuối cùng cũng được gửi đến tay những người tài giỏi khắp nơi.

Đến ngày diễn ra tiệc rượu, từng đoàn xe ngựa lần lượt đến bên ngoài vườn, những nam tử mặc áo dài đủ màu sắc bước xuống xe, có đến hàng chục người.

Ngoài nhóm văn nhân giàu có mà Vi Thập Bát nhắm đến, còn có một số thương gia con và tú tài nhà nông quen biết Nhạc công tử cũng được mời.

Mọi người tụ tập ở cổng, hàn huyên vài câu liền bị gia đình dẫn vào vườn.

Để chăm sóc khách chu đáo, gia đình đứng canh ở cổng rất đông.

Thiết Trạ là một trong số đó.

Lần này ông chủ Nhạc và Vi Thập Bát đều không có mặt, chỉ có hần ta và một vài người khác trong thương đội đến, đóng giả làm gia đình phụ trách một số việc vặt, dẫn đường rót nước, tiện thể quan sát tình hình trong vườn.

Thiết Trạ dẫn một người đi vào, tai khẽ động, nghe thấy phía sau không xa có người đang nói chuyện.

Giọng điệu đó không hề khách sáo:

"Hừ, họ Nhạc đúng là chịu chơi, lại bày tiệc rượu nữa!"

Thiết Trạ giả vờ vô tình quay lại nhìn, thấy một nam tử mặc áo xanh đang nói chuyện với một người mặc áo xanh khác:

"Triệu huynh, huynh nói xem rốt cuộc thương gia Nhạc gia này có ý gì? Chẳng lẽ lần trước nịnh bợ chúng ta mà không có kết quả, vẫn chưa từ bỏ sao?"

Người mặc áo xanh lắc đầu: "Khó nói. Cho dù họ nghĩ gì, chúng ta chỉ cần giữ vững lòng mình là được."

Thiết Trạ nghe xong, nhanh chóng đối chiếu trong lòng.

Xem ra hai người này chính là những người có hiềm khích sâu sắc nhất với Nhạc gia.

Khách khứa lần lượt được dẫn đến ngồi bên những chiếc bàn dài trong vườn, đợi mọi người ngồi đông đủ, công tử của Nhạc gia mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 220: Chương 220

Mặc dù đây là tiệc rượu do ông chủ Nhạc và những người khác tổ chức nhưng vẫn phải do Nhạc công tử là một tú tài đứng ra mới thích hợp nhất.

Nhạc công tử chào hỏi xã giao với mọi người vài câu đơn giản.

Sau đó đi vào vấn đề chính: "Chủ đề của tiệc rượu hôm nay, gọi là Lan Trúc, đây cũng là một câu đố, đáp án ẩn trong các món ăn tiếp theo."

"Ta từng tìm thấy niềm vui trong các món ăn ngon, trong lòng thực sự rất vui, lần này mời chư vị cùng đến thưởng thức và giải đố, tận hưởng tình xuân!"

Hầu hết các vị khách quý phía dưới đều rất nể mặt, khen ngợi vài câu khéo léo.

Một nam tử hào hoa nói: "Thú vị thú vị, đáp án của Lan Trúc ẩn trong món ăn, chẳng lẽ những món ăn này đều được làm từ lan trúc sao?"

Công tử Nhạc gia cười mà không nói.

Người tên Triệu huynh trước đó từng thì thầm với người khác, thấy vậy không nhịn được cười khẩy một tiếng, nhỏ giọng nói: "Hừ, cố ra vẻ bí ẩn!"

Không lâu sau, từng món ăn lần lượt được bưng lên.

Trưng bày trên bàn, cách bày trí rất tinh xảo, có món mặn có món chay nhưng hầu hết đều là những loại mà mọi người đã từng ăn, không có gì mới lạ.

Nhìn quanh, không có món nào liên quan đến lan trúc.

Thậm chí cũng không có món ăn nào được bày thành hình lan trúc.

Lúc này, khách khứa lại càng hứng thú.

Đoán đồ, quá đơn giản thì không có ý nghĩa, giống như loại này, nhìn bên ngoài hoàn toàn không thấy khác thường nhưng thực tế lại ẩn chứa bí ẩn mới là thứ khiến người ta thích thú, muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

Tất cả mọi người đều cầm đũa, tao nhã thưởng thức các món ăn, ăn không nói, ngủ không nói, trong không gian chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa va vào nhau, rất lâu không nghe thấy tiếng người trò chuyện.

Thiết Trụ buồn ngủ, quay lưng lại ngáp một cái.

Đợi thêm một lúc nữa, thấy mọi người ăn gần xong, Nhạc công tử liền gọi người dọn đĩa đi, đồng thời lau sạch bàn.

Những người khác mới mở miệng trở lại, tiếp tục thảo luận về câu đố.

Vẫn là chàng trai hào hoa kia nói trước: "Ta vừa nếm thử một vài món chay, món ăn bình thường nhưng hương vị lại có chút khác biệt so với những món ta từng ăn, thoang thoảng còn có thể

thưởng thức được một mùi hương gỗ. Chẳng lẽ những món ăn đó trước khi nấu đã được luộc qua nước nấu từ lan trúc?"

Bên biên cương, một người khác cũng gật đầu nói: "Ta vừa ăn món mặn, cũng nghĩ như vậy. Món ăn đó có một mùi thơm thanh tao khác thường, thực sự khiến người ta nhớ mãi không quên."

Người tên Triệu huynh nghe lời hai người kia, không vui nói: "Nếu như vậy thì tiệc Lan Trúc này thực sự có chút buồn cười."

"Từ xưa đến nay, lan trúc được coi là quân tử trong các loài cỏ cây, chính là vì bản tính thanh cao bất khuất của chúng."

"Còn một loại rau xanh mọc trên ruộng, cho dù có may mắn được ngâm trong nước lan trúc, thấm đẫm hương thơm của chúng thì cuối cùng cũng chỉ là một loại rau đất bắt chước, không thể biến thành lan trúc được."

Ý châm biếm trong lời nói của hắn ta rất rõ ràng, không chỉ nói đến tiệc Lan Trúc này mà còn tự ví mình như lan trúc, chê bai xuất thân thương nhân của Nhạc công tử, chế giễu hắn cho dù có đồ tú tài cũng không thay đổi được bản chất thương nhân tầm thường đó.

Chưa đợi Nhạc công tử mở miệng.

Đã có một người không đồng tình nói:

"Lời này sai rồi. Thứ nhất, hiện tại Nhạc huynh vẫn chưa công bố đáp án, chưa nói thẳng những món ăn này là ngâm trong nước lan trúc, sao huynh đòi lại tự tin như vậy, khẳng khẳng định tiệc Lan Trúc này buồn cười đến cực điểm?"

"Thứ hai, lan trúc đẹp mắt, rau xanh trên đồng ruộng cũng có thể no bụng. Theo ta thấy, cỏ cây núi sông đều là ân huệ của trời,

đều đáng quý, không phân sang hèn. Lời nói của huynh đài thực sự có phần nông cạn."

"Thứ ba, trong miệng người nói rau xanh thấp hèn nhưng sau khi tiệc bắt đầu, người lại không ngừng cầm đĩa ăn, hành động mâu thuẫn như vậy thực sự là..."

Hắn định nói lại thôi nhưng tất cả mọi người nghe xong đều không nhin được cười.

Tên tú tài họ Triệu kia nghe xong, sắc mặt cũng xanh mét.

Hắn ta lật mí mắt lên, nhìn kỹ người phá đám kia, đột nhiên cười lạnh nói: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Tổng huynh à. Xem ra ngọn lửa tre mà ta vừa đốt lên thực sự đã thiêu cháy lá rau xanh trên đồng ruộng rồi!"

Phía dưới lại có một người lên tiếng: "Ồ? Nếu tre cũng mọc thành cái dạng xấu xí như người thì ta thấy làm một ngọn rau xanh ở trên đồng ruộng cũng chẳng có gì không tốt."

"Hàm Chương huynh, lời hắn vừa nói huynh đừng để bụng. Tre xanh kiêu hãnh, đứng vững giữa bùn lầy thì còn không phải là tre nữa sao? Quân tử cũng vậy."

Người được bênh vực cảm động đứng dậy, chắp tay với hắn: "Cảm tạ huynh đài đã nói lời chính nghĩa, Hàm Chương xin lĩnh giáo."

Thiết Trụ đang hóng hớt người đọc sách cãi nhau bỗng nghe thấy những lời quen thuộc, vô thức liếc mắt nhìn sang.

Sau khi xem rõ tình hình, Thiết Trụ lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn ta nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải.

Chương 221: Chương 221

Lúc này, người thư sinh đang đứng bên bàn, chấp tay với mọi người kia có một khuôn mặt khiến hắn ta cảm thấy vô cùng quen thuộc.

"Đây, người này không phải..."

Thiết Trụ run rẩy môi, không dám tin mà lẩm bẩm: "Là Hàm Chương ca sao?"

Hàm Chương chính là tên tự của Tống Hàm Thanh.

Thiết Trụ và Đại Ngưu cùng những tiểu tử nhơ nhỡ này thường gọi hắn là Hàm Chương ca.

Vừa rồi nghe những người kia nói chuyện hình như cũng nhắc đến hai chữ này, hắn là hắn ta không nghe nhầm.

Trong những ngày tháng chung sống, Thiết Trụ và những người khác dần dần xây dựng được tình bạn sâu sắc với Tống Hàm Thanh.

Đối với họ, người kia vừa là thầy vừa là bạn, thỉnh thoảng lại giống như anh trai, là một người rất đặc biệt.

Đã quen thuộc đến vậy rồi, dung mạo của Hàm Chương ca, Thiết Trụ tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.

Đồng thời hẳn ta cũng biết rõ, Tống Hàm Thanh mà hẳn ta quen biết, tuyệt đối không thể đi theo họ đến đây một mình, xuất hiện ở nơi này.

Vậy thì vấn đề đã đến.

Người đứng trước mặt hẳn ta này, rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ Hàm Chương ca còn có một người anh em song sinh cùng tên sao? Cũng chưa từng nghe hẳn nhắc đến!

Thiết Trạ vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy, đầu óc trở nên rối bời, giống như bị trát đầy hồ dán, hoàn toàn không thể hoạt động.

Rốt cuộc là tình huống gì vậy!

Hẳn ta không nhịn được kêu lên trong lòng.

Thật sự muốn lập tức xông tới, tìm người kia hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng lý trí lại kịp thời chế ngự hẳn ta.

Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp, tiệc rượu còn chưa kết thúc, hẳn ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, như vậy chắc chắn sẽ làm ông chủ Nhạc mất mặt, còn hủy hoại chuyện bán dầu quả nữa.

Nhịn đi!

Thiết Trạ hít một hơi thật sâu, đứng tại chỗ không nhúc nhích nhưng mắt thì không chớp lấy một cái, nhìn chằm chằm vào "Tống Hàm Thanh" kia.

Hẳn ta lại quan sát thật kỹ một lúc.

Giữa chừng còn mượn có rót nước cho mọi người, tiến đến gần xác nhận lại một lần nữa.

A, đúng là gặp ma rồi.

Người trước mặt quả thực là giống hệt Hàm Chương ca, ngay cả nốt ruồi nhỏ bên má cũng ở cùng một vị trí!

Hơn nữa từ ánh mắt của đối phương thì hẳn không quen biết mình!

Thiết Tru rót xong nước, quay lại vị trí của mình đứng, đầu óc trở nên tỉnh táo và bình tĩnh hơn.

Hắn ta nghĩ, tình hình hiện tại vẫn chưa rõ ràng, cũng không biết người dùng chung một khuôn mặt với Hàm Chương ca này tính tình tốt hay xấu.

Cho dù tiệc rượu đã kết thúc, hẳn ta cũng tuyệt đối không thể hấp tấp tiến lên dò hỏi. Lỡ như đối phương là kẻ xấu mạo danh người khác, bị hắn ta nhận ra, âm thầm tìm hắn ta gây phiền phức thì phải làm sao?

Hay là tìm cơ hội, trước tiên, thăm dò tình hình của người này một chút từ Nhạc công tử đó rồi hãy nói.

Thiết Tru tự lo lắng nhưng tiệc rượu vẫn tiếp tục.

Chủ đề trên bàn, đã từ lan trúc chuyển sang thịt lợn thịt dê.

Với Triệu tú tài cầm đầu, mấy người đều cho rằng thịt lợn là thịt hèn, tanh hôi bẩn thỉu. Còn thịt dê và thịt cá mới là món mặn mà người văn nhân nên ăn.

Những người khác phản đối.

Họ không nhất định thích ăn thịt lợn nhưng đều cho rằng thịt lợn dễ kiếm, có thể để cho bách tính chiêm chút mùi thơm của

thịt, lấy thịt hèn để chế giễu thực sự quá kiêu ngạo.

Hơn nữa, cũng không phải toàn bộ thịt lợn đều tanh hôi, chỉ có thịt lợn đực mới như vậy, còn thịt lợn nái ăn vào thì không có mùi vị gì lạ, ngược lại còn mềm mại ngon miệng.

Nói đến thịt dê, nó cũng không phải không có mùi vị, vẫn có một mùi hôi, sao lại có thể ăn ra được sự cao quý?

Dưới sự dẫn dắt lạnh lẽ của Nhạc công tử, hai bên nói qua nói lại liên nói đến mỡ động vật.

Triệu tú tài tranh luận với mọi người đến đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói: "Theo ta nói, cũng chỉ có mỡ dê mỡ cá mới được coi là mỡ thanh nhã, mà ta chỉ ăn mỡ thanh nhã!"

Lại nói người ăn mỡ lợn đều là không thanh nhã, ai ăn thì hẳn ta sẽ cười nhạo người đó.

Nghe đến đây, trong lòng Nhạc công tử khẽ động, cười nói:

"Theo ý kiến của Triệu huynh, chỉ cần xem ăn mỡ gì là có thể đoán ra một người thanh nhã hay không thanh nhã, vậy thì ta cũng có vài lời muốn nói."

"Triệu huynh có điều không biết, vừa rồi huynh ăn trong tiệc rượu, có lẽ chính là món ăn thanh nhã nhất mà huynh từng nếm trong đời rồi. Từ nay về sau, chỉ cần huynh bước ra khỏi cánh cửa này, đi ăn những mỡ dê mỡ cá kia cũng chỉ có thể ăn ra mùi vị không thanh nhã."

Triệu tú tài nghe vậy, cười khẩy một tiếng: "Vậy thì ta phải hỏi rồi, rốt cuộc trong món ăn của người đã thêm thứ thanh nhã gì mới có thể đạt được hiệu quả kỳ diệu như vậy?"

"Ồ... ta hiểu rồi, sẽ không phải là người không thêm gì chứ? Ha ha ha ha! Thật thanh nhã, đúng là thanh nhã mà!"

Chương 222: Chương 222

Nghe đến đây, trước đó chuyên tâm vào việc đoán đồ, vị công tử tiêu sái kia mắt sáng lên:

"Trong đồ ăn có dầu mỡ hay không, Triệu huynh thật sự không ném ra được sao? Nếu đúng là như vậy, ta phải quan tâm đến cái lưỡi của huynh xem có vấn đề gì không rồi."

"Nhưng mà, ta vừa nghe những lời Tử An nói xong, lại nhớ đến mùi thơm trong món ăn, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Chẳng lẽ đáp án của tiệc rượu Lan Trúc này lại ẩn giấu trong mỡ dùng để chế biến món ăn?"

Những người khác nghe xong thấy có lý, liền thuận theo lời này mà đoán mò.

"Nếu chỉ cho hoa lá lan trúc vào mỡ dê mỡ cá thì không đủ để phản bác lại lời lẽ vô lý của Triệu huynh. Chẳng lẽ mỡ dùng để chế biến món ăn, chính là sương hoa chiết xuất từ lan trúc?"

Một người vuốt cằm nói.

"Sương hoa? Ta thấy không giống, theo ta được biết, sương hoa vẫn không thể thay thế mỡ để ăn được."

Mọi người lại bàn luận thêm vài câu.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Nhạc công tử lên tiếng: "Quả nhiên chư vị hiểu biết rộng rãi, đã đoán không xa rồi, vậy để ta tiết lộ đáp án cuối cùng nhé."

"Mỡ dùng để chế biến món ăn này, quả thật là dầu cỏ cây tinh khiết, không dùng một chút mỡ động vật nào."

"Loại dầu này có một cái tên thanh nhã, gọi là La Trúc Lộ."

"Nó có phải được lấy từ lan trúc hay không, ta cũng không biết, bởi vì đây là bí quyết không truyền ra ngoài của người chế dầu. Còn ta, chỉ là tình cờ có được thứ này, thấy nó hiếm lạ thú vị nên nghĩ ra một câu đố tệ hại, nhân cơ hội này chia sẻ với chư vị mà thôi."

Triệu tú tài nghe xong, không nhịn được nói: "Vô lý, chuyện cỏ cây ra dầu chưa từng nghe thấy, ai biết lời người nói thật hay giả? Biết đâu chỉ là tìm đại chút mỡ động vật nào đó ra để lừa đảo!"

Nhạc công tử nghe xong liền gọi một gia đình bưng một cái bát sứ lên.

Mọi người đưa đầu nhìn vào, trong cái bát sứ trắng tinh kia đựng đầy mỡ vàng nhạt, trong suốt không tì vết, nhìn vào cứ như nước trái cây vậy. Đưa mũi lại gần ngửi, đầu mũi toàn là mùi thơm của hoa cỏ.

Một vòng người xem xong.

Tên gia đình bưng bát lắc lắc tay, giơ cao bát dầu rồi từ từ nghiêng xuống, đồng thời lại nhanh chóng lấy một cái bát rỗng khác ra hứng bên dưới.

Dầu vàng trong bát chảy xuống, dòng chảy hơi đặc, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra ngay, đây quả thực là một loại dầu mỡ khác biệt.

Rất nhanh, Thiết Trụ lại bưng một cái khay chạy tới từ bên cạnh, trên khay bày rất nhiều cái bát nhỏ xinh xắn bằng ngón tay cái.

Tên gia đình cầm dầu, rất nhanh đã chia dầu vào những cái bát nhỏ đó, mỗi bát có chứa đến một ngậm, sau khi chia xong liền phát cho mọi người.

Nhạc công tử ngẩng đầu nói: "Loại La Trúc Lộ này không phải là mỡ thông thường, không dùng để chế biến món ăn cũng có thể uống sống. Nếu chư vị tò mò, cứ việc đích thân nếm thử hương vị nguyên bản của nó."

Mọi người nghe xong càng thấy lạ, liền nếm thử thứ nước vàng trong tay.

Ngay cả Triệu tú tài cũng nhéo mũi uống một ngậm nhỏ.

Sau khi nuốt vào, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Loại La Trúc Lộ này, uống trực tiếp không thể nói là thanh mát nhưng lại mang theo hương thơm kỳ lạ của trái cây và gỗ, là một loại hương vị mà họ chưa từng nếm thử.

Chỉ cần một ngậm đã khiến tất cả mọi người tin rằng đây quả thực là một loại dầu mỡ kỳ diệu lấy từ cỏ cây, chứ không phải là mỡ khác trà trộn vào.

Nhạc công tử nói: "Tại hạ không có định kiến đối với mọi loại mỡ, mỡ chay thanh nhã, mỡ động vật thơm ngậy. Chỉ là không biết ý kiến của Triệu huynh thế nào."

"Sau này, nếu Triệu huynh không ăn La Trúc Lộ, hoặc là loại mỡ thanh nhã hơn thế này thì những lời trước đây của huynh cũng không còn đứng vững nữa. Chẳng lẽ lời Triệu huynh nói lại giống như cát mỏng, giơ tay lên là bay theo gió, căn bản không có giá trị sao?"

Triệu tú tài bị dồn vào thế bí, từ cổ đến mặt đều đỏ bừng vì tức giận.

Lúc này hắn ta mới tỉnh ngộ, phát hiện không biết từ lúc nào mình đã rơi vào cái hố mà tên họ Nhạc kia đào sẵn!

Hắn ta nghiêng răng nói: "Lời ta nói ra đương nhiên sẽ không nuốt ngược lại, thời gian dài đằng đẳng, người cứ chờ xem!"

Loại La Trúc Lộ này, hắn ta mua chắc rồi.

Hơn nữa, sau này khi ra ngoài ăn tiệm, hắn ta đều phải mang theo bên mình, để đầu bếp của tửu lâu dùng.

Tránh để người ta nhìn thấy mình ăn mỡ động vật, trở thành trò cười trong thành, mất hết mặt mũi.

Không chỉ có hắn ta.

Những người còn lại trong phe hắn ta cũng đều phải thực hành, cả đời làm một quân tử thanh nhã.

Sau màn này, Triệu tú tài không thể ở lại thêm được nữa, liền dẫn người rời khỏi trạc viên trước.

Nhạc công tử thấy vậy cũng không vội, dù sao thì chắc chắn đối phương sẽ đi dò hỏi chuyện mua dầu, lúc này muốn đi thì cứ đi, y cũng không muốn nhìn thấy cái mặt xui xẻo đó nữa.

"Những kẻ phá đám đã đi rồi, Tử An ngươi cũng đừng giấu nữa, nói kỹ chuyện La Trúc Lộ đi!"

Những người ở lại không tìm được thức giục.

Nói kỹ ra thì họ cũng không có ý kiến gì với việc ăn mỡ động vật.

Nhưng với tư cách là người đọc sách, được thấy loại dầu cỏ cây có nguồn gốc như vậy, thực sự không nhịn được mà vui mừng!

Chương 223: Chương 223

Nhanh chóng hỏi Nhạc huynh lấy ở đâu để họ cũng có thể mua một ít về nhà thưởng thức.

Nhạc công tử thấy vậy liền nói thật, đây là vật hiếm mà cha y kết giao với du thương mang về, số lượng có hạn, đặt mua càng sớm càng tốt, y có thể giới thiệu giúp mọi người.

Giải quyết chuyện mua dầu xong.

Thời gian tiếp theo, mọi người bắt đầu trao đổi học vấn với nhau, chủ khách trò chuyện rất vui vẻ.

Vào cuối bữa tiệc, một nhóm người còn lấy La Trúc Lộ này làm thơ, thật là vui vẻ.

Sau khi tiệc tàn, Nhạc công tử liền sai người chép lại những bài từ phú đó, sau đó để cha mình truyền bá ra ngoài, không chỉ có thể giúp mọi người nâng cao danh tiếng mà còn có thể tạo thế cho việc bán dầu quả.

Không quá hai ngày, những bài thơ văn liên quan đến dầu quả bắt đầu lan truyền, quả nhiên trong giới văn nhân trong thành nổi lên một cơn gió thịnh hành ăn dầu, rất nhiều người tìm đến Vi Thập Bát, muốn mua dầu quả.

Vi Thập Bát thấy vậy, miệng cười đến nứt cả ra.

Vì mượn danh tiếng của Nhạc gia mới có thể đưa danh tiếng của loại dầu này ra ngoài, ông ấy liền tung tin, những người văn nhân quen biết với Nhạc công tử đến mua đều được giảm giá.

Nhưng ngay cả khi giảm giá, giá cũng cao hơn nhiều so với dự kiến của Vi Thập Bát.

Ban đầu ông ấy nghĩ rằng với những bao bì đó, có lẽ có thể bán dầu với giá hơn hai mươi lượng nhưng sau khi thăm dò thị trường, ông ấy phát hiện ra rằng do số lượng dầu quả có hạn, giá ưu đãi được đặt là bốn mươi lượng, giá thông thường là năm mươi lượng cũng có người tranh nhau mua!

Ngoài số ít hũ tặng đi để làm quà và biếu xén, sáu mươi hũ dầu quả còn lại nhanh chóng được bán hết.

Cuối cùng tính ra, thực sự đã kiếm được rất nhiều...

"Hai nghìn bảy trăm năm mươi lượng!" Thiết Trụ dùng hết khả năng tính toán của mình, nhanh chóng báo ra một dãy số.

Tất cả mọi người nghe xong đều không dám tin.

Lại thúc giục người quản lý sổ sách của thương đội tính toán lại một cách cẩn thận thì cũng được kết quả tương tự.

Vì quá đổi kinh ngạc, mọi người cũng không kịp suy nghĩ tại sao Thiết Trụ lại tính nhanh như vậy, đều chìm đắm trong niềm vui như được bánh từ trên trời rơi xuống.

Phải biết rằng, đây mới chỉ là một khoản dầu quả, họ còn rất nhiều hàng hóa chưa bán hết!

Xem ra, chuyến đi này có thể kiếm được nhiều tiền hơn cả hai năm đi buôn trước đây cộng lại!

Lúc đầu họ chọn ở lại, quả thực là quyết định quá đúng đắn!

Họ thực sự không đi theo nhầm người!

Ngay cả bản thân Vi Thập Bát cũng trở nên mơ hồ, có chút không nhận ra những con số nữa.

Họ là một thương đội vừa và nhỏ, khi làm ăn luôn luôn chắc chắn, không bao giờ tham nhiều tham lớn, vì vậy tiền bạc trong tay đều là tích lũy dần dần, chưa từng trải qua cảm giác kiếm được một khoản tiền lớn trong chớp mắt.

Vi Thập Bát bẻ ngón tay tính toán.

Tính cả chi phí và các khoản chi tiêu khác, cuối cùng số tiền có thể chia cho thôn Nguyên Bảo và Phương gia thôn mỗi bên đều gần một nghìn lượng bạc!

Phương Tiên Nhi phù hộ, lão tổ trên cao, hai thôn của họ lần này thực sự sắp cất cánh rồi!

Trong sự phấn khích không ngừng, danh tiếng của La Trúc Lộ đã lan truyền khắp thành An Niên.

Khi những người trước đây đã tỏ thái độ khó chịu và đóng cửa không tiếp thương đội Vi gia nghe tin này thì ruột gan đều hồi hận đến xanh cả ruột.

May mắn thay, những thương nhân chạy theo lợi nhuận đều mặt dày, có người lại mặt dày tìm đến tận cửa như không có chuyện gì xảy ra.

Giống như ông chủ giàu có trước đó, cười tươi như hoa chạy đến: "Này, huynh đệ Vi gia, lần trước khi người đi, ta đã nói rồi, đợi đến lần sau có cơ hội, chúng ta sẽ lại bàn chuyện hợp tác. Không ngờ lần sau này lại đến nhanh như vậy, vậy chúng ta bắt đầu bàn chuyện hợp tác khi nào đây?"

Vi Thập Bát cười ha ha: "Ôi, thật không khéo chút nào, Vương huynh, người xem chuyện này thật là rắc rối. Trước đây ta biết người đang khó khăn, không có khả năng nhập hàng, cũng không biết người còn có thể tiếp tục kinh doanh hay không. Hiện tại ta đã đồng ý bán hàng cho người khác rồi, chúng ta vẫn nên đợi đến lần sau có cơ hội rồi hợp tác nhé!"

Đây chính là trả lại nguyên vẹn những lời châm chọc trước đó.

Ông chủ giàu có cười đến cứng cả mặt nhưng cũng không dám nói thêm lời nào cứng rắn, chỉ có thể cười tươi như hoa cúi đầu nói: "Được được, vậy chúng ta nói chắc rồi nhé, lần sau có làm ăn nhất định phải nhớ đến ta!"

Độ mặt dày của ông ta khiến người ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Còn có một số thương nhân thì rất thông minh.

Chương 224: Chương 224

Sau khi mang lễ vật đến, mặc dù rất muốn hỏi thăm chuyện La Trúc Lộ nhưng trên miệng lại không nói thẳng.

Ngược lại, họ trả giá cao cho số hàng còn lại của Vi gia, muốn dùng cái này để kéo gần quan hệ.

Vi Thập Bát suy nghĩ kỹ càng, quả thực số dầu quả trong tay họ có chút chói mắt, sau này còn phải tiếp tục làm ăn ở biên cương này, cũng không nên làm căng với những thương nhân khác, vì vậy cũng dần dần cởi mở hơn.

La Trúc Lộ đã bán gần hết rồi, lúc này không phải ông ấy giấu riêng mà thực sự không cung cấp được nhiều hàng.

Nhưng không sao, vẫn có thể hẹn hợp tác lần sau mà!

Ông ấy có thể ném ra một củ cà rốt trước, chọn đối tượng thích hợp, liên lạc trước để tạo dựng tình cảm!

Ngoài ra, họ còn có một vũ khí lợi hại chưa tung ra, đó chính là đào vàng đóng hộp.

Vốn dĩ món đồ quý giá này là để bán cho những người quyền quý và thương gia giàu có, giờ đây nhờ cơ hội này, có thể lên kế hoạch thật tốt.

Thương đội Vi gia mang theo bảo vật, chỉ sau một đêm đã trở nên nổi tiếng, kéo theo cả Nhạc gia cũng được hưởng lợi.

Có người nịnh nọt, tất nhiên cũng có người ghen tị đỏ mắt.

Ví dụ như Minh Bắc.

Ông ta vất vả chạy đến nơi này trước, tốn công tốn sức loay hoay một hồi, không ngờ kết quả lại như vậy.

Mối quan hệ cũ không giành được, nếu trước đây ông ta không bỏ ra nhiều tiền và hứa hẹn lợi ích thì khi chuyện này xảy ra, ông ta sẽ bị người ta ghi hận.

Nhưng hiện tại dù không đến mức làm căng thì mối quan hệ của ông ta với những người hợp tác cũng trở nên rất khó xử.

Không chỉ vậy, những người trong thương đội của Minh Bắc cũng bắt đầu d.a.o động.

Những người có thể theo ông ta ra ngoài vốn không phải là loại người trọng nghĩa khí, giờ thấy thương đội Vi gia ngày càng phát đạt, đều có ý định quay về đầu quân cho chủ cũ.

Nhận ra sự thay đổi thái độ của mọi người, Minh Bắc nhanh chóng ra mặt, vừa mềm mỏng vừa cứng rắn trấn áp và an ủi một phen, sau đó lại bí mật viết một lá thư, tìm trạm dịch gửi đi.

Trên đường trở về sau khi gửi thư, Minh Bắc tình cờ nhìn thấy cảnh tượng tấp nập ở chỗ của thương đội Vi gia.

Ông ta chậm rãi quay lưng lại, giọng u ám nói: "Tốt lắm sư phụ, tốt lắm sư đệ, có thứ tốt như vậy nhưng lại đợi đến khi ta đi rồi mới chịu lấy ra, một chút tiếng gió cũng không lộ. Xem ra là cố

tình để phòng ta mà! Ta phải xem thử, rốt cuộc cái La Trúc Lộ đó là từ đâu mà có!"

Nói xong, ông ta nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong khi thương đội đang hối hả làm ăn, Thiết Trụ cũng không quên điều tra chuyện của Tống Hàm Thanh.

Hắn ta tìm một cơ hội thích hợp, tìm riêng Nhạc công tử, dò hỏi tình hình của một Tống Hàm Thanh khác.

"Nhạc gia ca ca, ta có chút chuyện muốn hỏi người."

Vì Thiết Trụ thường dùng danh nghĩa cháu của Vi Thập Bát để đi lại bên ngoài nên Nhạc công tử cũng rất khách sáo với hắn ta: "À, có chuyện gì thì cứ nói đi, ta nhất định sẽ nói hết những gì mình biết."

Thiết Trụ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta có một người dì họ xa, là người Nham Thành, khi còn ở làng từng được một vị thư sinh giúp đỡ, luôn muốn báo đáp ân tình. Đáng tiếc sau đó vị tú tài đó đã đến biên cương phía Nam để dự thi, bà ấy cũng không thể báo đáp được nên vẫn luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng."

"Vài ngày trước, ta thấy một vị tú tài công tử trong tiệc rượu, trông rất giống ân nhân của dì ta nên muốn hỏi thăm người xem có phải là hắn không."

Lời nói này của hắn ta thực sự không phải là lừa dối.

Hồi đó, Tây Nương ở trong làng đã nhận được ân tình của Tống Hàm Thanh thật.

Vì vậy, sau này họ mới quay trở lại huyện nhờ người cứu hắn ra, đưa vào núi cùng nhau sinh sống.

Đáng tiếc, không ai ngờ rằng hiện tại lại xuất hiện hai Tống Hàm Thanh...

Thiết Trụ mô tả một chút về ngoại hình và trang phục của Tống Hàm Thanh, lại nói rằng nghe thấy người khác gọi hắn là Hàm Chương.

Nhạc công tử nghe xong liền cười nói: "Thật khéo quá, Tống huynh chính là người Nham Thành, không chừng là ân nhân của dì ngươi thật đấy."

Nói rồi, y kể lại những gì mình biết về Tống Hàm Thanh cho Thiết Trụ, trong lời nói có chút ngưỡng mộ.

Theo lời mô tả của y, Tống Hàm Thanh xuất thân từ nông gia nhưng thiên tư hơn người.

Vừa đến thành An Niên, hắn đã là một tú tài nhưng tuyệt không phải là loại người dựa vào may mắn, ngược lại hắn rất uyên bác.

Có người tò mò hỏi, mới biết được hóa ra hắn từng làm tạp dịch trong tiệm sách, lợi dụng lúc rảnh rỗi đọc không ít sách rồi học lấy để dùng.

Sau đó, hai người họ thi đỗ vào cùng một thư viện để học.

Lúc đầu, Tống Hàm Thanh chưa từng được thầy giỏi dạy dỗ, khi giải đề làm bài còn hơi non nớt vụng về.

Nhưng hắn tiến bộ rất nhanh, học không bao lâu đã vượt qua không ít người.

Giờ đây cũng là một trong những tài tử nổi danh trong thư viện.

Thiết Trụ nghe xong, nhanh chóng nắm bắt được thông tin mình muốn.

Những gì Nhạc công tử kể lại đều trùng khớp với Tống Hàm Thanh mà họ biết.

Bao gồm cả chuyện làm tạp dịch trong tiệm sách.

Vì vậy, cơ bản có thể xác định, hai Tống Hàm Thanh này dùng chung một thân phận.

Vậy thì rốt cuộc ai mới là người thật?

Người giả mạo cải trang thành Tống Hàm Thanh, lại muốn làm gì?

Chương 225: Chương 225

Trong lúc nhất thời, Thiết Trụ không thể nghĩ ra những vấn đề này, vì vậy hắn ta quyết định âm thầm quan sát thêm một thời gian nữa rồi mới tính tiếp.

Thương đội còn đang bận rộn, chẳng mấy chốc bọn họ đã lợi dụng thời cơ để chuyển sang hộp quả đào vàng, cái này sẽ lại nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Thời tiết như vậy mà còn có thể ăn được những loại trái cây tươi ngon mọng nước như thế ư?

Mấy gia đình phú quý trong thành ấy à, nếu có nhà nào không có đủ tiền để ăn thì chắc chắn sẽ mất mặt một thời gian dài.

Bởi vì số lượng mấy hộp này càng ngày càng ít, chỉ còn có hơn mười hộp nữa thôi.

Sau khi mọi người biết đến nó, bọn họ điên cuồng cố gắng mua nó, sợ rằng chỉ cần chậm một bước thôi là sẽ không mua được nữa!

Thông qua sự làm việc chăm chỉ của những người này, đồ hộp đã được bán với giá cao mà trước nay chưa từng có, có lúc giá cao nhất là hơn một trăm lượng!

Giờ đây, Thiết Trụ và những người khác đã hoàn toàn nhận ra rằng rốt cuộc những người giàu có đó giàu có đến mức nào.

Bọn họ sẵn sàng chi cả trăm lượng bạc chỉ để mua một hộp quả đào vàng nhỏ, quả thực là khiến kẻ khác mở rộng tầm mắt.

Sự việc rầm rộ như vậy đã vượt xa sự tưởng tượng của mọi người trong thương đội.

Xét đến vấn đề an toàn, Vi Thập Bát thậm chí còn thuê một đội võ sư để hộ tống thương đội, ngăn chặn việc của cải trong tay mình bị lộ ra ngoài.

Trong lòng ông biết rất rõ.

Mấy đồ vật lần này có thể bán được với giá cao mà trước nay chưa từng có, có lẽ là do sự mới mẻ của đợt hàng lần này.

Sau này muốn bán thì còn phải tùy thuộc vào tình huống ở trong thành. Nếu họ vẫn độc quyền hai thứ này, họ sẽ còn có thể tiếp tục kiếm được rất nhiều tiền.

Còn nếu có người thành công đuổi kịp xu thế, tình hình sau đó sẽ không thể nói trước được.

Bao lâu nữa sẽ bị người ta phát hiện ra bí mật về dầu quả thì tạm thời chưa biết. Nhưng chắc chắn sẽ có người thử nghiệm ép dầu từ các loại thảo mộc khác. Nghe nói đậu cũng có thể ép được dầu thì không chừng còn nhiều thứ khác cũng có thể.

Còn về đồ hộp.

Sau khi họ bán đào vàng đóng hộp ra, chắc chắn những người thông minh trong thành cũng sẽ nghĩ cách để bảo quản trái cây tươi.

Cứ nghĩ mà xem, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện đủ loại trái cây đóng hộp.

Tuy nhiên, Vi Thập Bát cũng không lo lắng.

Đầu tiên, những kẻ theo đuôi kia có thành công hay không còn chưa rõ.

Chỉ nhìn vào độ tươi mát ngọt ngào của những quả đào vàng này cũng đã đủ để thay thế các loại trái cây khác, hoàn toàn có thể đi theo con đường sản phẩm cao cấp.

Sau này, dù không bán được trăm lượng bạc thì cũng tuyệt đối không thể có giá rẻ.

Đây cũng là lý do mà Vi Thập Bát cho rằng loại trái cây đóng hộp có triển vọng hơn so với dầu trái cây.

Khi lần này trở về, ông ta nhất định phải khuyên bảo Tảo Nhi và các cô nương hãy làm thêm thật nhiều đào vàng đóng hộp mới được!

Việc buôn bán thuận lợi hơn mong đợi, nhờ vào những bảo bối này, thương đội cũng thành công kết giao với những đối tác tốt hơn, mở rộng mối quan hệ mạnh mẽ hơn.

Sau khi kiếm được tiền.

Vi Thập Bát và những người khác như sắp nổ tung trong lòng muốn nhanh chóng trở về vinh quy bái tổ. Nhưng đáng tiếc là họ còn phải ở lại đây để xử lý hậu quả và giao tế, đành phải nén lại niềm vui mừng, bận rộn không ngừng.

Thời gian thấm thoát đến trước và sau tiết Thanh Minh.

Người dân còn lại trong Phương gia thôn ở trên núi, sau khi điều chỉnh đất đai xong lại tiếp tục gieo đậu, trồng khoai mỡ.

Trước khi chính thức canh tác, trước hết Tảo Nhi và các cô nương đi một chuyến đến thôn Nguyên Bảo để đón lúa gà con,

ngõng con và đôi bồ câu đưa tin về nhà.

Đến nơi, Vi Bình An tay cầm một chiếc lồng tre tiến lại gần, bên trong có hai con bồ câu nhỏ màu xám, trông rất đáng yêu.

Tảo Nhi nhận lấy lồng, băn khoăn hỏi: "Sao lại có hai con thế này?"

Nàng ấy nhớ trước đây Vi Thập Bát đã nói rằng ông ta chỉ định mang hai con về, mỗi bên giữ lại một con.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng của Vi Bình An, có vẻ như định tặng cho họ cả hai con trong lồng.

Vi Bình An cười đáp: "Bác nuôi bồ câu nói rằng một con thì quá cô đơn, tốt nhất là nên có đôi có cặp để nuôi, nên đã tặng thêm một cặp. Các người một cặp, chúng ta giữ lại một cặp."

Thì ra là vậy.

Tảo Nhi gật đầu, vui vẻ nói: "Thế cũng tốt, chúng không những có bạn mà khi đưa tin cũng có thể bay thay phiên nhau, không bị mệt mỏi quá."

Vi Bình An lại đưa cho họ vài cuộn giấy, trên đó là những bức tranh thủy mặc đơn giản do chủ nhân của bồ câu vẽ tay, ghi chép những yếu quyết huấn luyện chim, đơn giản mà dễ hiểu, thể hiện sự tận tâm. Tảo Nhi và các cô nương cất giữ cẩn thận.

Chương 226: Chương 226

Xem qua bồ câu xong, mọi người lại đi xem lúa gà, ngỗng, tất cả đều là những con non khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là do người nhà họ Vi lựa chọn kỹ lưỡng.

Dân làng vô cùng cảm động, trịnh trọng cảm tạ.

Sau đó họ đã chia sẻ với người nhà họ Vi một số mẹo nhỏ hữu ích khi trồng đậu.

Tất cả đều là do Phương Tiên Nhi nghĩ ra, có cơ sở "khoa học" hẳn hoi.

Trước đây, khi trồng lúa mì, họ thấy những phương pháp này rất hữu ích nên đã chia sẻ với thôn Nguyên Bảo. Người dân thôn thử nghiệm và thấy lúa mì phát triển tốt hơn thật, giờ đây đều rất tin tưởng lời của họ, lần này cũng cẩn thận ghi nhớ những mẹo trồng đậu.

Nói những điều cần nói xong, việc chính trong ngày đã hoàn tất.

Tảo Nhi và mọi người thu xếp đồ đạc, chuẩn bị cáo từ.

Vừa ra khỏi Vi gia, trên đường ra khỏi thôn, một nhóm người đã nghe thấy tiếng ồn ào từ phía xa.

Tảo Nhi tò mò nhìn qua, thấy một đám người đang tụ tập ở đó, có vẻ như có ai đó đang cãi nhau, không biết đang tranh chấp

điều gì.

Nàng ấy không có ý định tò mò chuyện của thôn người khác nên không mở lời hỏi.

Vi Bình An thấy vậy bèn chủ động nhỏ giọng giải thích: "Đó là đứa cháu xa của một gia đình trong làng, phẩm hạnh rất tệ, là kẻ vô công rồi nghề. Nghe nói thường làm những chuyện trộm cắp, cờ bạc."

"Thực ra hai bên đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, nhưng không hiểu sao hôm nay người kia lại bất ngờ tìm đến, có vẻ như là muốn mượn tiền."

"Hầy, người cũng không cần lo lắng, chúng ta sẽ trông chừng kỹ người này rồi nghĩ cách bắt giam người đó lại. Những dụng cụ ép dầu gỗ chúng ta cũng đã cất giấu kỹ, không có khả năng để người đó ra tay đánh cắp."

Tảo Nhi và các cô nương đồng cảm gật đầu.

Hầy, bị kẻ vô lại như thế này đeo bám quả là phiền phức, thông cảm, thông cảm.

Biết rõ sự tình, mọi người cũng không nán lại lâu, nhanh chóng rời khỏi thôn Nguyên Bảo.

Không lâu sau khi họ rời đi, sự hỗn loạn trong thôn cũng dần lắng xuống.

Dân làng nhanh chóng trối gô tên thân thích hỗn xược tên Từ Đại Bảo và lập tức áp giải vào huyện, định để hắn ta bị giam vài ngày cho nhớ đời.

Nghe tin Từ Đại Bảo quấy nhiễu thân thích, gây sự, hấn ta nhanh chóng bị nha dịch giam vào ngục.

Người dân thôn Nguyên Bảo thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rời đi.

Từ Đại Bảo trong ngục không hề để tâm đến chuyện bị giam, vì hấn ta đã là khách quen của nhà lao này rồi. Ra vào nhà lao còn thoải mái hơn về nhà.

Vì vậy, chẳng mấy ngày sau khi được thả ra, Từ Đại Bảo lại âm thầm quay trở lại gần thôn Nguyên Bảo.

Thực ra hấn ta đến đây hai lần không phải để mượn tiền mà là nhận được thư của Minh Bắc, bảo hấn ta đến dò la tình hình Vi gia, tốt nhất là có thể tìm hiểu nguồn gốc của Lan Trúc Lộ.

Vậy nên hấn ta mới lén lút tiến vào trong thôn.

Không ai ngờ rằng Từ Đại Bảo và Minh Bắc lại có mối liên hệ với nhau. Trước đây khi Minh Bắc còn chưa rời khỏi thương đội, ông ta thường sai Từ Đại Bảo làm những việc mờ ám, không thể để người khác biết. Lý do Minh Bắc chọn Từ Đại Bảo là vì ông ta biết Từ Đại Bảo có mối quan hệ với thôn Nguyên Bảo, muốn giữ lại làm quân bài phòng hờ, không ngờ lần này thực sự lại có cơ hội dùng đến.

Lần này quay trở lại thôn Nguyên Bảo, Từ Đại Bảo đã khôn khéo hơn, hấn ta rút kinh nghiệm từ lần trước bị người ta vây bắt và áp giải. Hấn ta mang đủ lương thực và nước uống rồi ẩn mình gần thôn, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Tiếc thay, trong thôn canh phòng nghiêm ngặt, đến đêm cũng có người tuần tra, hấn ta hoàn toàn không tìm được thời điểm thích hợp để lén vào.

Hơn nữa, khi người trong thôn ra ngoài, đi lên huyện hay mua đồ, đều đi thành nhóm, tuyệt đối không có ai đi riêng lẻ để hắn ta có thể dùng cách đe dọa hoặc dụ dỗ.

Đúng lúc Từ Đại Bảo đang suy nghĩ cách khác, hắn ta bỗng phát hiện ra điều mới mẻ.

Hắn ta vô tình trông thấy một nhóm người khác xuất hiện, đến thăm thôn Nguyên Bảo.

Nhìn thấy hai bên giao tiếp thân mật.

Từ Đại Bảo có linh cảm rằng những người lạ này có thể biết một vài bí mật nào đó!

Vì vậy, khi nhóm người này rời đi, hắn ta lảng lảng bám theo từ xa, định tìm hiểu lai lịch của đối phương.

Tiếp thay, theo dõi được một lúc, Từ Đại Bảo phát hiện ra rằng nhóm người này đang tiến sâu vào núi.

Hắn ta đi vào núi sâu một mình thì không dám.

Đành ngậm ngùi dừng chân, quay lại con đường cũ.

Tự cho là cẩn thận, Từ Đại Bảo không hề biết rằng những người mà hắn ta đang theo dõi còn cẩn trọng hơn hắn ta gấp nhiều lần.

Tảo Nhi đang đi bỗng dừng bước, nhẹ giọng hỏi: "Đã cắt đuôi được chưa?"

Đại Ngưu không chút xao động, liếc mắt nhìn một cái rồi đáp: "Cắt đuôi từ lâu rồi. Có lẽ thấy chúng ta vào núi nên hắn ta sợ hãi mà dừng lại."

Chương 227: Chương 227

"Vậy thì tốt, trước hết hãy quay về thôn Nguyên Bảo từ hướng khác, báo tin cho người trong thôn. Chúng ta cũng phải cẩn thận, xóa hết dấu vết trên đường, gia cố lại những bẫy rập, còn vũ khí thì để ngay bên cạnh khi ngủ."

"Được, cứ làm như vậy."

Họ lặng lẽ quay về thôn Nguyên Bảo, tìm đến Vi gia báo cáo tình hình. Sau khi biết được người đó có khả năng chính là tên vô lại mà họ đã gặp trước đây, từng gây gổ với dân làng bèn dặn dò Vi gia phải cẩn trọng hơn.

Sau đó họ quan sát thêm một lượt, khi chắc chắn không còn ai khả nghi, mới trở lại nơi trú ngụ trong núi.

Còn bên kia, Từ Đại Bảo vẫn chưa biết mình đã bị lộ.

Hắn ta bỗng nảy ra một ý tưởng hay liền tức tốc quay về huyện, gọi thêm hai thằng bạn cũng lêu lổng như mình, giấu một con d.a.o phay rồi tiến đến một căn nhà đổ nát ở ngoại ô, bắt cóc một cậu bé gầy gò nom giống như ăn mày.

"Tiểu Kỳ, ta nghe người ta nói người có tài bơi trong đồng cỏ, cũng có thể lẫn lộn trong rừng núi. Vậy ta hỏi người, người có thể dẫn người vào núi sâu an toàn được không?"

"Phải rồi, người suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, nếu không đệ đệ của người sẽ ra sao, ta không thể nói trước được đâu."

Tiểu Kỳ mặt mày đen nhẻm nhưng có thể thấy rõ ngũ quan sắc bén.

Hiện đang bị khống chế, cậu chỉ cần môi, trên mặt không lộ vẻ hoảng sợ, giọng nói còn rất non nớt: "Có thể vào, ta có làm vài loại thảo dược xua đuổi thú và giải độc, mang theo có thể đi một chuyến lên núi."

Từ Đại Bảo cười lớn: "Vậy thì còn gì tốt hơn. Mời người đi một chuyến cùng chúng ta, tối nay sẽ xuất phát."

Tiểu Kỳ kinh ngạc hỏi: "Người nói là vào núi ban đêm sao?"

Từ Đại Bảo đáp: "Sao vậy, không làm được sao?"

Tiểu Kỳ lắc đầu lia lịa: "Xem ra các người không muốn giữ mạng nữa rồi! Ta không đi đâu, dù sao cũng chết, ta thà c.h.ết ở nhà còn hơn."

Thấy vẻ mặt của cậu không giống như đang giả vờ, Từ Đại Bảo đành phải tạm thời từ bỏ ý định, chuyển lời: "Vậy thì sáng sớm mai hãy xuất phát."

Hắn ta còn phải tìm hiểu nhóm người kia đang ẩn nấp ở góc nào trong núi, chắc chắn sẽ mất một thời gian để dò xét.

Địa hình trong núi phức tạp, hắn ta nhất định sẽ tìm ra cơ hội để hỏi thăm thông tin từ nhóm người đó.

Trên núi.

Tảo Nhi và những người khác đã gia cố bẫy xong và chuẩn bị thêm một số thứ, họ tạm thời gác chuyện kẻ theo dõi sang một

bên, vẫn sống như bình thường.

Dù sao thì trên đời này không ai có thể đề phòng kẻ trộm mãi được.

Ban ngày, họ nuôi gà và ngỗng, huấn luyện chim đưa thư, tất bật với công việc đồng áng.

Phương Tiên Nhi đã dạy họ nhiều cách nuôi gia cầm, bây giờ họ đang nỗ lực thực hành.

Nói về công việc đồng áng.

Đầu tiên họ phải trồng củ mài.

Họ cắt những củ mài đã được bảo quản thành từng khúc, bôi vôi bột lên vết cắt để khử trùng rồi chọn những khúc đã nảy mầm ở đầu để trồng.

Trước đây họ trồng lúa mì, sau đó là cây đậu, không cần phải dựng giàn. Nhưng củ mài thì khác, thân và lá của nó là dây leo dài, những cây mọc hoang ngoài đồng thì không tính, nếu họ tự trồng mà muốn cây phát triển tốt thì phải dựng giàn gỗ ở bên cạnh để nó leo lên.

Công việc này khá tốn công sức, cả nhóm mất khá nhiều thời gian mới làm xong.

May mà số lượng củ mài không nhiều, nếu không thì họ còn mất nhiều thời gian hơn nữa.

Sau khi làm xong củ mài thì đến lượt đậu, đây cũng là một công việc mới mẻ và cần sự tỉ mỉ.

Lần này, mọi người sẽ thử nghiệm lai tạo giống đậu. Nhưng trước khi lai, họ phải trồng đậu dại và đậu tương riêng, đợi đến khi ra hoa mới thụ phấn nhân tạo.

Chọn giống đậu, gieo hạt, ươm mầm và bón phân như bình thường.

Công việc đồng áng thật sự rất vất vả, cả người lớn lẫn trẻ con đều cùng làm việc. Hàng ngày cặm cùi trồng trọt, còn phải tranh thủ thời gian để học tập, luyện võ, đến tối thì mệt lả người, vừa nằm xuống giường là ngủ ngay.

Tuy nhiên dù bận rộn đến đâu, họ vẫn luôn cảnh giác, vũ khí luôn để sẵn bên cạnh.

Ngày hôm đó, mọi người vừa tỉnh dậy không lâu, bước ra ngoài cửa hang.

Đại Ngưu đi kiểm tra các bẫy xung quanh như thường lệ, bỗng nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt.

Hắn ta cảnh giác nắm chặt dụng cụ, lần theo tiếng kêu để đến gần xem xét.

Hắn ta thấy có mấy người đang nằm chồng lên nhau trong một cái hố sâu.

Mấy người này thật xui xẻo, rơi vào cái bẫy lớn nhất và sâu nhất.

Những gai gỗ nhọn được rải dưới đáy hố, trên đầu gai còn được bôi thuốc, nếu ai rơi xuống sẽ bị đ.â.m bị thương và mất khả năng cử động.

Ban đầu, những cái gai được rải khá thưa, càng lắm thì chỉ bị thương thôi. Nhưng không ngờ mấy người này lại rơi xuống liên tiếp, xếp chồng lên nhau, chắt thành một đống.

Khi người bị đè ở dưới cùng được kéo lên, do rơi xuống vị trí không tốt nên bị gai gỗ đ.â.m xuyên qua, dù Phương Tiên Nhi ra tay cũng khó cứu được.

Chương 228: Chương 228

Hai người ở phía trên người xui xẻo đó cũng bị thương không nhẹ, tay chân đều bị gai gỗ đ.â.m trúng, bị trúng thuốc mê nên lúc này cũng bất tỉnh nằm đó, không cử động được.

Chỉ có thằng bé ở phía trên cùng thì tốt hơn, chỉ bị va đập nên mất sức, chính thằng bé là người kêu cứu.

Thằng bé nhìn thấy Đại Ngưu xuất hiện, vui vẻ nói: “Ca ca, người có thể kéo ta lên được không? Bọn người xấu này bắt ta vào núi, không ngờ lại gặp quả báo như vậy, đúng là đáng đời!”

Đại Ngưu nhanh chóng nhú mào, nhưng không vội tin lời thằng bé. Hắn ta quay người đi, gọi thêm những người lao động khác trong thôn đến.

Khi mọi người đến đông đủ, họ mới hợp sức kéo thằng bé và hai người nửa sống nửa c.h.ế.t lên rồi trói riêng, họ còn lục soát được vài con d.a.o trên người chúng.

Còn người đã c.h.ế.t bên trong thì họ quyết định tìm nơi khác để xử lý.

Thông thường, bầy của họ chỉ bắt được động vật, hiếm khi có người bị rơi xuống.

Bây giờ nhìn thấy mấy người này bị trói như bánh chưng, người dân trong thôn đều trong tâm thế sẵn sàng.

Tuy nhiên, mọi người cũng không hoảng loạn vì chuyện này.

Vẫn chưa đến mức đó.

Trong tình hình hiện tại, chỉ cần không chọc vào người có quyền thế, binh lính hoặc thổ phỉ thì hầu hết những kẻ tự mò vào sâu trong núi đều không phải là binh lính tinh nhuệ, số lượng cũng không nhiều. Thỉnh thoảng có vài con cá lọt lưới may mắn tìm được đến đây, họ vẫn có thể đối phó bằng bẫy và vũ khí.

Tảo Nhi nheo mắt nhìn chăm chăm vào người bị thương nặng vẫn đang bất tỉnh, rồi giơ tay lau vết m.á.u trên mặt hắn, chợt nhớ ra điều gì: “Hình như đây là tên lùn bại đã theo dõi chúng ta dạo trước.”

Không ngờ hắn ta vẫn chưa từ bỏ, đã lao lên núi thật. May mà họ không lơ là, đã gia cố lại bẫy, thành công bắt được hắn ta ở bên ngoài nơi ở.

Đại Ngưu cũng nhìn kỹ lại, nhanh chóng nhận ra hắn ta: “Chính là hắn ta!”

Người này vẫn đang bất tỉnh, Tảo Nhi nhìn sang thằng bé còn tỉnh táo.

Có lẽ đối phương không ngờ trên núi lại có nhiều người như vậy, cũng bị thế trận của họ dọa sợ, lúc này thằng bé đang cố tỏ ra bình tĩnh nhìn nàng ấy, trong mắt lộ vẻ cầu xin.

Tảo Nhi hỏi thằng bé: “Người vừa nói là bọn người xấu này bắt người vào núi, đúng không? Vậy người kể rõ đầu đuôi câu chuyện đi.”

Thằng bé căng thẳng, lắp bắp nói: “Được. Ta, ta tên là Kỳ Nhị.”

Nghe giọng nói non nớt của thằng bé, nhìn khuôn mặt và vóc dáng, có vẻ như thằng bé cũng không lớn hơn Thúy Thúy là bao.

Tảo Nhi gật đầu, nhìn chăm chăm vào sống mũi thằng bé và hỏi: “Người là người ngoại tộc à?”

Nàng ấy tiến lại gần hơn, nheo mắt, cúi xuống nói thầm bên tai Kỳ Nhị: “Người tên là Kỳ Nhị thật sao? Nếu ta đoán nhầm thì có vẻ người là một con nhóc, phải không?”

Kỳ Nhị nghe vậy, lập tức mở to mắt, sau một lúc lâu mới ấp úng nói: “Đúng vậy, tở tở thật tinh mắt. Ta đúng là người ngoại tộc, tên thật là Mộc Kỳ Nhĩ, sinh ra ở biên cương nhưng từ nhỏ đã bị bọn buôn người bắt đến đây...”

Cô bé nói qua loa về mình rồi như trút hết nỗi lòng, kể hết tình hình của hai kẻ xấu bên cạnh.

Cô bé nói tên Từ Đại Bảo nhận ủy thác, đến đây để tìm hiểu một nơi gọi là thôn Nguyên Bảo, hình như trong thôn có giấu một bí mật gì đó. Việc bắt cô bé vào núi tìm đến đây cũng liên quan đến việc này.

Từ Đại Bảo không nói rõ bí mật cụ thể là gì, hẳn ta chỉ nói sau khi thành công sẽ được trọng thưởng, có thể chia cho hai người còn lại.

Trên đường vào núi, Từ Đại Bảo và những người khác bàn chuyện, chúng không hề né tránh Mộc Kỳ Nhĩ, điều này khiến cô bé cảnh giác hơn.

Chúng cư xử như vậy vì có lẽ chúng không quan tâm đến sống chết của cô bé, hoặc định sau khi quay về sẽ giam cầm cô bé, lợi dụng cô bé làm công cụ để thám hiểm lâu dài.

Dù là suy đoán nào thì cũng đều đáng sợ.

Mộc Kỳ Nhĩ bắt đầu nghĩ cách trốn thoát.

Nhưng cô bé chưa kịp nghĩ ra cách thì bọn chúng đã cùng rơi xuống đây.

Chỉ là, Mộc Kỳ Nhĩ vẫn luôn bị chúng dẫn theo cũng rơi xuống.

May mà cô bé là người rơi cuối cùng, có vài lớp đệm thịt nên không bị thương quá nặng.

Có lẽ do cô bé được trời phạt phù hộ.

Sau khi nghe hết câu chuyện, Tảo Nhi đã hiểu rõ mọi chuyện. Qua lời kể của Mộc Kỳ Nhĩ, có vẻ như cô bé có khả năng đi đường núi.

Đại Ngưu ở bên cạnh suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói: “Bí mật của thôn Nguyên Bảo? Xem ra bên Vi thúc có kết quả tốt rồi. Nhưng mà sao chúng hành động nhanh quá vậy? Còn chưa về đến nơi mà gián điệp đã đến rồi.”

Chương 229: Chương 229

Tảo Nhi nói: “Nếu ta đoán không nhầm thì có lẽ do người quen gây ra, người đáng nghi nhất chính là Minh Bắc sư huynh của Vi thúc.”

Nếu không thì người đến rất khó lần theo dấu vết đến thôn Nguyên Bảo, lại còn nhanh chóng tìm được một người có liên quan đến thôn như vậy.

Sau khi suy đoán được mọi chuyện, họ dùng nước lạnh tạt vào người Từ Đại Bảo để đánh thức hắn ta.

Tên này rất hèn nhát, vừa thấy mình bị bao vây đã sợ đến mức tè ra quần: “Đừng, đừng g.i.ế.c ta, ta sai rồi, ta sẽ nói hết!”

Nhìn dáng vẻ thành thạo đó, rõ ràng hắn ta đã quen van xin, trên mặt không có bất kỳ thành ý nào.

Tảo Nhi và những người khác lại hỏi thêm vài câu, Từ Đại Bảo khai hết mọi chuyện, gần như trùng khớp với những gì họ đã đoán.

Quả nhiên là do Minh Bắc gây ra chuyện này!

Họ hỏi thêm mấy câu nữa, biết được Từ Đại Bảo vẫn chưa tìm hiểu được tin tức gì, ngoài ra thì không khai thêm được gì nữa.

Tảo Nhi nói: “Xem ra lát nữa ta phải báo tin cho Vi gia...”

Sau đó, cả nhóm người rơi vào tình huống khó xử.

Họ nên xử lý mấy kẻ bị bắt này như thế nào?

Người c.h.ế.t trong bấy kia thì thôi, không phải do họ giết. Nhưng bây giờ hai người nửa sống nửa c.h.ế.t này đã biết chỗ ở của họ, chắc chắn không thể thả ra, dù có bị giữ làm lao động thì cũng là mối họa.

Tốt nhất nên nhốt cở tận gốc.

Nhưng nếu họ g.i.ế.c chúng thì...

Giết người không phải chuyện dễ dàng, tạm thời họ chưa vượt qua được rào cản tâm lý. Nhưng nếu để mặc chúng tự sinh tự diệt rồi c.h.ế.t đói thì lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lỡ chúng chạy thoát thì sao?

Mặc dù khả năng này rất nhỏ nhưng họ không dám đánh cược.

Ngoài ra, còn cô bé Mộc Kỳ Nhĩ trông có vẻ vô tội, không thể đối xử như hai người kia được, nhưng xử lý thế nào lại trở thành vấn đề nan giải.

Mọi người đều đang băn khoăn.

Tống Hàm Thanh bất ngờ lên tiếng: “Đại Ngưu, lúc mới học võ, người nói là để bảo vệ mọi người. Vậy ta hỏi người, nếu lần này những kẻ xấu cầm vũ khí sắc bén xông vào, khiến cho lão nhân, nữ nhân và hài tử bị thương, khi chống lại, người sẽ g.i.ế.c những kẻ xấu đó không?”

Đại Ngưu không do dự nói: “Tất nhiên là có!”

Tống Hàm Thanh thở dài: “Dù tình hình hiện tại không nghiêm trọng đến mức đó, nhưng nếu chúng ta để mặc chúng, cũng

mang lại nguy hiểm giống nhau. Người cũng thấy chúng mồm mép như đến mức nào, chỉ cần chúng còn sống, chắc chắn sẽ tiết lộ chuyện của chúng ta ra ngoài, gây ra thêm nhiều rắc rối.”

Hiện tại mấy người này bị mắc kẹt trong bẫy nên chưa tìm ra bí mật, cũng chưa gặp được Phương Tiên Nhi. Nhưng nếu một nhóm người nữa đến, có sự chuẩn bị đầy đủ thì không chắc chắn được điều gì.

Chỉ cần sơ hở một lần, sau này chắc chắn sẽ kéo theo vô số nguy hiểm.

Họ tuyệt đối không thể mềm lòng.

Bây giờ là cơ hội tốt để rèn luyện, để bảo vệ Phương Tiên Nhi tốt hơn, mọi người trong thôn cũng phải cứng rắn hơn.

Tổng Hàm Thanh nói tiếp: “Chúng vốn là kẻ ác, dù có c.h.ết cũng là trừ hại cho dân chúng. Người cần hồi hận và tỉnh ngộ là bọn chúng, chúng ta chỉ muốn tự bảo vệ mình, không cần tự trách bản thân.”

Đại Ngưu thở dài: “Hàm Chương ca, ta hiểu những gì người nói...”

Hắn ta giơ tay lên nhìn vào lòng bàn tay: “Nhưng là một người có lương tâm, nếu có thể vô tư vung kiếm lên c.h.é.m đồng loại thì còn được coi là có lương tâm không?”

“Đúng là không nên mềm lòng. Nhưng bây giờ nguy hiểm đã qua, tên không còn trên dây nữa, ta cũng muốn chuẩn bị tâm lý trước khi ra tay... Chỉ cần cho ta thêm thời gian.”

Đại Ngưu vẫn đang chuẩn bị tâm lý.

Tảo Nhi đứng bên cạnh nghe vậy, dường như hạ quyết tâm.

Đầu tiên nàng ấy bịt mắt Mộc Kỳ Nhĩ lại, sau đó cầm cây giáo bằng đá nhọn do mình tự làm, nhắm mắt lại, cắn chặt răng, không nói lời nào lập tức đ.â.m thẳng cây giáo vào n.g.ự.c Từ Đại Bảo.

Da thịt con người có vẻ như cứng hơn nàng ấy tưởng.

Tảo Nhi nhắm chặt mắt, tay run rẩy nhưng động tác vẫn không dừng lại.

Nàng ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho những kẻ đe dọa đến cuộc sống của nhà mình.

Hơn nữa thư sinh nói đúng, sau này bọn họ phải làm nhiều việc hơn cho Phương Tiên Nhi.

Phương Tiên Nhi từng nói, trên con đường làm việc lớn và tạo ra những thay đổi, không thể tránh khỏi việc đổ nhiều máu.

Kẻ xấu xa trước mắt này mới chỉ là khởi đầu, sau này sẽ còn nhiều hơn nữa...

Tống Hàm Thanh đột nhiên bước đến gần, nắm chặt cây giáo với Tảo Nhi, giữ vững lực, đ.â.m mũi giáo vào sâu hơn.

Tảo Nhi cảm nhận được sự thay đổi trên tay, nàng ấy hơi mở mắt ra.

Tống Hàm Thanh nhìn nàng ấy, nói nhỏ: “Dù sau này hay bây giờ, người không đơn độc nên đừng tự đặt gánh nặng cho mình.”

Chương 230: Chương 230

Phải nói rằng trong thời khắc này, lời nói của Tống Hàm Thanh đã mang lại cho Tảo Nhi một chút an ủi về mặt tâm lý.

Nhưng rất nhanh, trên cán cây giáo của nàng ấy lại có thêm mấy bàn tay nắm vào, đó là của Đại Ngưu và những người khác.

Có lẽ là đông người thì có sức mạnh, một gánh nặng được chia đều cho mỗi người thì không còn là gánh nặng nữa, ngược lại còn khiến người ta trở nên kiên định hơn.

Vẻ mặt của mọi người không còn hoảng sợ nữa, lông mi không còn run rẩy, tay cũng không còn run.

Tất cả mọi người cùng nắm chặt cây giáo, hô to khẩu hiệu để cổ vũ, đẩy về phía trước, Từ Đại Bảo c.h.ết đến không thể c.h.ết hơn được nữa.

Rút cây giáo ra, khi đi giải quyết đồng bọn của hắn ta, mọi người ra tay bình tĩnh và dứt khoát hơn nhiều, cho gã một cái c.h.ết thống khoái.

Như vậy, tất cả mọi người đều đã ra tay, sau này nếu gặp phải tình huống tương tự. Bị kẻ xấu đe dọa, mọi người cũng có thể cứng rắn, lạnh lùng g.i.ết c.h.ết hắn ta.

Ở gần đó, Mộc Kỳ Nhĩ lặng lẽ gỡ miếng vải che mắt xuống một chút, trong lòng vô cùng chấn động.

Chỉ g.i.ế.c hai tên côn đồ thôi mà, cần gì phải huy động nhiều người như vậy, dùng đến tay của nhiều người như vậy chứ?

Mặc dù Mộc Kỳ Nhĩ còn nhỏ nhưng từ nhỏ cô bé đã rơi vào tay bọn buôn người, trên đường bị đưa đến đây, cô bé đã chứng kiến nhiều cảnh tượng tàn nhẫn, thậm chí còn tận mắt chứng kiến cảnh người ăn thịt người, huống chi là g.i.ế.c người.

Cô bé không sợ những điều này, thậm chí còn quen rồi.

Nhưng hành động chu đáo vừa rồi của Tảo Nhi khi che mắt cô bé lại vẫn khiến cô bé vô cùng cảm động.

Có lẽ đã rất lâu rồi cô bé không được ai đối xử như một đứa trẻ bình thường.

Đồng thời, sự đấu tranh và do dự mà Tảo Nhi và những người khác thể hiện khi g.i.ế.c kẻ xấu cũng khiến Mộc Kỳ Nhĩ an tâm hơn nhiều.

Ít nhất có thể thấy rằng, những người này không phải là kẻ xấu.

Thấy bên kia đã bắt đầu xử lý hậu quả, Mộc Kỳ Nhĩ lại lặng lẽ đeo miếng vải che mắt xuống, giả vờ như không nhìn thấy gì.

Tảo Nhi và những người khác xử lý Từ Đại Bảo xong, cũng nghĩ đến sự tồn tại của Mộc Kỳ Nhĩ.

Mấy người đứng ở xa bàn bạc.

"Phải làm sao với đứa nhỏ này?" Đại Ngư hỏi.

Mặc dù trên tay đã nhuộm m.á.u nhưng làm người phải có nguyên tắc, đứa trẻ vô tội bị liên lụy thì chắc chắn không thể g.i.ế.c được.

Sau này, những việc mà họ cần chú ý cũng nhiều hơn.

Đó là đừng vì đã từng thấy m.á.u mà mất đi sự kính sợ đối với sinh mạng, g.i.ế.c hại người vô tội, hủy diệt nhân tính và bản tâm.

"Cô bé có khả năng ra vào trong núi, lại biết vị trí của chúng ta, chắc chắn không được thả cô bé ra ngoài luôn."

Tảo Nhi nói: "Nhưng mà, vừa rồi Từ Đại Bảo đã nhắc đến cô bé dựa vào thuốc bột xua đuổi thú dữ để vào núi, giống với loại mà chúng ta dùng. Vừa rồi chúng ta đã lấy mất thuốc bột của cô bé, cô bé cũng không dễ dàng đi lại trong núi một mình..."

Không còn thuốc bột, khả năng Mộc Kỳ Nhĩ trốn thoát sẽ giảm đi rất nhiều.

Họ cũng có thể yên tâm hơn.

"Hơn nữa, chỗ cô bé còn có một đệ đệ phải chăm lo, chúng ta có thể đưa cả người đó vào trong núi, nuôi dưỡng tử tế, sinh sống cùng chúng ta."

Đại Ngưu lo lắng nói: "Hai người họ sẽ cam tâm tình nguyện ở lại trong núi với chúng ta sao?"

Tảo Nhi nói: "Trẻ con sống một mình ở huyện thành cũng không dễ dàng, còn có thể gặp nguy hiểm với những người như Từ Đại Bảo."

"Ở độ tuổi này hẳn cô bé đã hiểu chuyện rồi, ta nghĩ chúng ta có thể nói thẳng những lợi ích ra."

"Ở cùng với chúng ta, họ sẽ an toàn hơn, có thể ăn no mặc ấm, lại có thể học chữ cùng Hạnh Nhi. Sau này có cơ hội, biết đâu chúng ta còn đưa cô bé trở về quê hương. Ta nghĩ cô bé sẽ đồng ý."

Những người khác nghe xong đều không có ý kiến gì.

Tổng Hàm Thanh cũng gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt. Ban ngày ta đều ở đây, vừa dạy trẻ con đọc sách, vừa tiện thể trông chừng hai người họ."

Tảo Nhi nói: "Được. Đợi đến tối, đứa nhỏ thì giao cho người trông, đứa lớn thì ngủ cùng ta. Hai chúng ta mỗi người trông một đứa."

Tổng Hàm Thanh khẽ gật đầu.

Chuyện đã định, Tảo Nhi sẽ ra mặt thương lượng với Mộc Kỳ Nhĩ.

Tảo Nhi nhanh chóng đến trước mặt tiểu cô nương, ngồi xổm xuống tháo miếng vải che mắt của cô bé ra, nhẹ giọng nói:

"Mộc Kỳ Nhĩ, ta biết chuyện lần này không liên quan đến người. Người xa xứ nhiều năm như vậy, ta cũng rất hiểu nỗi khổ của người."

"Những kẻ xấu đó ép người dẫn chúng vào núi, vậy mà có thể thẳng thừng bắt người ra khỏi nhà, xem ra nơi ở của người thật sự không có gì an ổn."

"Nếu vậy, người có muốn ở lại đây sinh sống cùng chúng ta không? Chỗ chúng ta có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có một người hiểu biết, có thể dạy người đọc sách viết chữ."

"Đợi đến khi có thời cơ thích hợp, chắc chắn chúng ta sẽ nghĩ cách đưa người về quê nhà, ta đảm bảo."

Chương 231: Chương 231

Cũng không phải Tảo Nhi vẽ ra viễn cảnh xa vời.

Đợi đến khi họ có đủ thực lực, không còn sợ hãi những nguy cơ bên ngoài nữa, Mộc Kỳ Nhĩ muốn đi đâu cũng được, đương nhiên cũng bao gồm cả việc về nhà.

Mộc Kỳ Nhĩ nghe xong, mũi cay cay, trong lòng vô cùng xúc động.

Chưa từng có ai nói với cô bé những lời như vậy.

Không phải trực tiếp bắt cô bé đi, không phải dùng d.a.o đe dọa cô bé, cũng không phải dùng người thân của cô bé để uy h.i.ếp cô bé.

Mà là dùng giọng điệu thương lượng quan tâm để nói chuyện với cô bé.

Mộc Kỳ Nhĩ đã bị bọn buôn người bắt cóc từ nhỏ.

Bọn buôn người đó còn chưa kịp bán cô bé thì đã xảy ra chuyện giữa đường, cô bé và một đứa trẻ khác nhân cơ hội bỏ trốn, trở thành những đứa trẻ mồ côi lang thang.

Đứa trẻ đó đến từ cùng một nơi với cô bé, nhỏ hơn cô bé vài tuổi, được cô bé nhận làm đệ đệ.

Hai đứa trẻ nương tựa vào nhau, ở một nơi hoàn toàn xa lạ, vừa ăn xin kiếm sống, vừa tìm cách về nhà.

Thật ra đến bây giờ, trải qua nhiều chuyện như vậy, ký ức về quê hương của họ cũng dần trở nên mơ hồ. Việc về nhà đã không còn thực tế đối với họ, mà giống như một nỗi ám ảnh hơn.

Vì vậy, trong những lời Tảo Nhi nói, ngược lại là những điều kiện phía trước làm Mộc Kỳ Nhĩ cảm động hơn.

Đó chính là để họ có thể lập tức có một cuộc sống tốt hơn, ổn định hơn.

Tất nhiên, trong lòng Mộc Kỳ Nhĩ cũng hiểu rõ.

Đừng nghe giọng điệu của Tảo Nhi rất ôn hòa. Nhưng dù có cố ý hay không, cô bé đã xông vào địa bàn của người khác, còn nhìn thấy nhiều thứ như vậy, chắc chắn sẽ không được thả đi dễ dàng.

Vì vậy, chuyện này đa phần là không có chỗ cho cô bé từ chối.

Cũng có thể hiểu được.

Bởi vì nếu đổi lại là cô bé, cô bé cũng tuyệt đối sẽ không yên tâm với người ngoài.

Đối phương còn chịu thương lượng, không xử lý luôn cả cô bé đã coi như là rất có lý lẽ rồi.

Hãy nhưng nói thật, cố gắng vật lộn để sống sót trong nhiều năm như vậy, cô bé cũng cảm thấy mệt mỏi thật rồi.

Thôi vậy, ở lại đây đi.

Cuộc sống ở đây dù có tệ đến đâu, cũng phải tốt hơn những gì cô bé đã trải qua trước đây.

Ít nhất thì trong núi rừng vẫn thanh tịnh tự tại, không cần phải nơm nớp lo sợ có người xông vào nhà trói mình lại bất cứ lúc nào...

Nghĩ thông suốt những điều này, Mộc Kỳ Nhĩ nhanh chóng ngoan ngoãn gật đầu:

"Tỷ tỷ, ta nguyện ý sinh sống cùng các tỷ nhưng mà ta còn có một đệ đệ tên là Na Khâm ở lại trong thành, thực sự không yên tâm để nó ở một mình, có thể đón nó vào đây cùng không?"

Lúc đi, Mộc Kỳ Nhĩ đã nhờ một bà lão tốt bụng quen biết trông nom Na Khâm. Đến nay đã qua nhiều ngày, nàng cũng rất lo lắng tình hình của Na Khâm.

Cô bé mô tả lại ngoại hình của Na Khâm đơn giản rồi lại móc ra từ trong n.g.ự.c một tín vật, là một chiếc vòng nanh sói nhỏ.

"Bà lão cũng ở ngoại ô, ngay trong căn nhà đất ở chỗ đông nhất. Các người đưa chiếc vòng này cho họ xem, Na Khâm sẽ đi theo các người." Cô bé nói.

Thấy Mộc Kỳ Nhĩ chủ động đề cập đến chuyện này, Tảo Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra cô bé thực sự muốn ở lại, có thể yên tâm đón đệ đệ vào, đối với cả hai bên thì đây chính là kết quả tốt nhất.

Tảo Nhi cởi trói cho Mộc Kỳ Nhĩ, nắm tay cô bé, dẫn cô bé đi về phía hang: "Người cũng mệt rồi, trước tiên về đến nơi ta sẽ bảo người mang đồ ăn đến cho người, sau đó ngủ một giấc thật ngon."

Hai người nhanh chóng trở về hang.

Đại Ngưu và những người khác vẫn chưa trở về, vẫn ở lại gần bấy để xử lý hậu quả.

Đợi đến khi xong việc, còn phải ra khỏi núi để đón đệ đệ của Mộc Kỳ Nhĩ, tiện thể dò la thêm một số tin tức, xác nhận chỗ của Từ Đại Bảo không còn để lại cái đuôi nào khác, mọi người mới yên tâm được.

Nhưng Hạnh Nhi và những người khác đều ở đây.

Tảo Nhi thấy vậy, chủ động mở lời giới thiệu cho hai đứa trẻ, sau đó đi đến cửa hang mượn ánh sáng đọc sách, để lại không gian cho những đứa trẻ.

Sau này, chắc chắn Mộc Kỳ Nhĩ sẽ ở cùng với những đứa bé khác.

Để cho bọn trẻ tự làm quen, giao tiếp sẽ tốt hơn nhiều so với việc nàng là người lớn xen vào đây.

Ở bên này, những đứa trẻ đang tò mò quan sát Mộc Kỳ Nhĩ.

Nghĩ đến lần cuối cùng bọn trẻ gặp người lạ, vẫn là lần Tống Hàm Thanh đến, không ngờ đã trôi qua gần nửa năm.

Cuối cùng cũng có thể gặp được gương mặt mới, còn trạc tuổi với bọn trẻ, những đứa nhóc đều cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Mộc Kỳ Nhĩ cũng đang lặng lẽ quan sát bọn trẻ.

Ừm, có rất nhiều trẻ con, không ít bé gái. Nhìn bề ngoài đều sạch sẽ trắng trẻo mịn màng, không có dấu hiệu khác biệt lớn nào.

Chương 232: Chương 232

Hơn nữa, trên khuôn mặt của tất cả những đứa trẻ đều mang theo một nét hoạt bát và ngây thơ chỉ có thể được làm ra từ vui vẻ hạnh phúc... Đây đều là những thứ chân thực, không thể giả tạo được.

Chỉ cần nhìn vào những chi tiết nhỏ nhặt cũng có thể thấy được những người lớn ở đây là những người như thế nào.

Mộc Kỳ Nhĩ cố gắng kìm nén cảm giác ghen tị dâng lên trong lòng.

Cô bé thấy quả nhiên suy nghĩ của mình không sai, những ngày ở lại đây chắc chắn sẽ tốt hơn trước.

Hạnh Nhi và những người khác nhanh chóng vây quanh, hỏi han ân cần đối với Mộc Kỳ Nhĩ.

Mộc Kỳ Nhĩ từng trải qua những chuyện này bao giờ đâu.

Mặc dù cô bé trông có vẻ bình tĩnh nhưng bản thân cô bé không lớn lắm, từ nhỏ cũng không tiếp xúc với bạn đồng trang lứa, đột nhiên có nhiều người như vậy, nhất thời bị sự nhiệt tình của những đứa bé nhấn chìm, biểu cảm dần trở nên bối rối.

Nghe nói cô bé còn đói bụng, những đứa trẻ lập tức lấy bánh mì phô mai nếp cẩm mà mình thích nhất, cẩn thận bóc vỏ đưa vào tay cô bé, riu rít giục cô bé ăn:

"Ném thử cái này đi, rất, rất ngon!"

"Ngọt lắm, chắc chắn người sẽ thích, đợi đệ đệ người đến cũng sẽ thích!"

Mộc Kỳ Nhĩ choáng váng ôm lấy ổ bánh mì, thậm chí còn không nhìn rõ đó là thứ gì, đã thuận theo lời những đứa trẻ mà đáp một tiếng được.

Sau đó mơ mơ màng màng nhét đồ ăn vào miệng.

Vừa cắn một miếng, cảm nhận được cảm giác mềm mại giữa hai hàm răng, cuối cùng cô bé mới tỉnh táo lại.

Không nhận được tự khinh bỉ bản thân một phen.

Mặc dù ở lại là không sai nhưng vẫn phải có sự cảnh giác cần thiết!

Mới đến đây, còn chưa hiểu rõ mọi thứ đã vội nhét vào miệng, thực sự không thể như thế được!

Nhưng sau khi nhai hai cái, Mộc Kỳ Nhĩ nhanh chóng vứt sự cảnh giác c.h.ết tiệt đó ra khỏi chín tầng mây.

Ôi trời ơi, thực sự không thể trách cô bé được!

Thứ này, thứ được gọi là bánh mì sữa tím này, thực sự quá ngon!!

Mềm mại, cắn một miếng là tan trong miệng.

Bên trong còn có một số thứ vừa dẻo vừa dai, không biết cuối cùng là nguyên liệu gì nhưng thực sự rất hợp khẩu vị của cô bé!

Bánh mì này, quả thực giống như những đứa trẻ kia nói, vừa ngọt vừa thơm.

Hương vị sữa nhàn nhạt thoang thoảng trong đó khiến cho ký ức về quê hương của cô bé trở nên rõ ràng hơn mấy phần!

"Nào nào nào, Mộc Kỳ Nhĩ tỷ tỷ, dùng thứ này để làm dịu cổ họng nào!"

Hạnh Nhi lại bung đến một bát sữa đậu nành nóng hổi.

Người thấy mùi thơm nồng nàn của đậu, mắt Mộc Kỳ Nhĩ sáng lên, vô thức nuốt mấy ngụm nước bọt.

Cô bé nói cảm ơn với Hạnh Nhi rồi không kịp chờ đợi mà tiến đến gần mép bát uống.

Đầu tiên là uống một ngụm nhỏ, sau đó nuốt một ngụm lớn, cuối cùng là uống ừng ực, rất nhanh đã uống hết sạch bát sữa đậu nành.

Uống hết một bát sữa đậu nành, hốc mắt Mộc Kỳ Nhĩ bắt đầu nóng lên.

Cô bé cảm thấy, dường như hôm nay cô bé đã bù đắp hết những vị ngọt mà mình chưa từng nếm trải từ khi sinh ra.

Điều này thực sự giống như một giấc mơ!

Cả buổi chiều.

Sau sự nỗ lực không ngừng của những đứa trẻ, Mộc Kỳ Nhĩ đã ăn no uống đủ và nhanh chóng thích nghi với cuộc sống ở đây.

Buổi tối, Đại Ngưu và những người khác đã thuận lợi đưa Tiểu Na Khâm trở về, còn mang theo hai tấm chăn đơn sơ.

Các thím nhiệt tình khâu vá, sửa sang lại chăn, tũn đẽ Mộc Kỳ Nhĩ chính thức định cư trên núi, trở thành thành viên mới của Phương gia thôn.

Những ngày tiếp theo, họ học chữ cùng những đứa trẻ như Hạnh Nhi, chăm sóc gà con và ngỗng con. Thỉnh thoảng còn xuống ruộng cùng những người lớn, giúp đỡ những việc trong khả năng.

Hai người ăn đủ loại đồ ăn ngon, lại học được nhiều kiến thức, có được cuộc sống hạnh phúc chưa từng có trong đời.

Không lâu sau, họ nhanh chóng rũ bỏ lớp ngụy trang trưởng thành, trở lại với dáng vẻ vốn có của trẻ con.

Vì tũn đẽ Mộc Kỳ Nhĩ và tũn muội Tảo Nhi đều là trẻ mồ côi nên tạm thời nương nhờ nhà Tảo Nhi, coi như là một gia đình.

Như vậy, hai đứa trẻ đã hoàn toàn tìm thấy cảm giác được thuộc về gia đình, trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Đến lúc này, dân làng cũng đã hoàn toàn hiểu rõ tính tình của hai đứa bé, thừa nhận họ là người của mình, lúc này mới yên tâm dẫn đi bái kiến Phương Tiên Nhi.

Bản thân Mộc Kỳ Nhĩ cũng có tín ngưỡng của riêng mình là Trường Sinh Thiên, rất đồng tình với sự trung thành của Tảo Nhi và những người khác đối với Phương Tiên Nhi.

Tuy nhiên, sau khi cảm nhận được sự yêu thương và quan tâm của Phương Tiên Nhi, biết được những món ăn ngon mình ăn đều là do Phương Tiên Nhi ban tặng, Mộc Kỳ Nhĩ bỗng hiểu ra.

Có lẽ, Phương Tiên Nhi chính là Trường Sinh Thiên của họ!

Chương 233: Chương 233

Sau khi xác định được lý lẽ này, tử đệ Mộc Kỳ Nhĩ bắt đầu liều mạng học tập.

Dù sao thì hiện tại chỉ có hai người họ là không hiểu được chân lý ném tiền của Phương Tiên Nhi!

Đến đây, sóng gió trên núi đã hoàn toàn lắng xuống, mọi người lại trở về cuộc sống bình yên và ổn định.

Trong thời gian đó, Đại Ngưu và những người khác cũng không quên theo dõi tình hình chỗ Từ Đại Bảo.

Sau một hồi dò hỏi, mọi người biết được Từ Đại Bảo không phải là trẻ mồ côi, hẳn ta không có vợ con nhưng có cha mẹ và hai huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Người này có chút quan hệ với thôn Nguyên Bảo, trước đây còn bị đưa vào huyện giam giữ mấy ngày. Bỗng nhiên mất tích, Đại Ngưu và những người khác cũng sợ người nhà của hắn ta đến tìm thôn Nguyên Bảo gây phiền phức.

Nhưng sau một thời gian để ý kỹ, mọi người thở dài phát hiện ra.

Từ Đại Bảo mất tích nhiều ngày, trong nhà không có một ai nảy ra ý định đi tìm hắn ta, đều ngầm coi như không có người này tồn tại.

Phải nói rằng, những kẻ xấu khác cho dù có làm điều ác như thế nào ở bên ngoài, bị người ta căm ghét ra sao thì khi ở nhà, vẫn luôn có người thân m.á.u mủ mù quáng che chở.

Nhưng như Từ Đại Bảo, có thể làm kẻ xấu đến mức này, quả thực là...

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, mọi chuyện có thể trôi qua một cách bình lặng.

Lại qua hơn một tháng.

Chớp mắt đã sắp vào hè, chim đưa thư đã được thuần dưỡng thành thực, có thể đi lại thành thạo giữa thôn Nguyên Bảo và trên núi, truyền tin cũng thuận tiện hơn nhiều.

Mọi người cũng không quên tình hình của Thạch thúc.

Tình hình trong thành có lẽ vẫn không tốt nhưng Thạch thúc và những người khác vẫn còn chút sức lực, miễn cưỡng có thể truyền tin ra ngoài, cũng có thể che chở, đưa một hai người ra ngoài lấy thức ăn.

Chỉ là sau đó, số tiền họ kiếm được trong thành ngày càng ít, cuối cùng thực sự không đưa được tiền ra, trong thư tỏ ra vô cùng áy náy.

Nghĩ đến việc ai cũng có khó khăn, lúc này Đại Ngưu và những người khác cũng không thiếu đồ ăn nên không quan tâm có tiền hay không, vẫn tiếp tục tiếp tế lương khô, hy vọng có thể giúp đối phương vượt qua khó khăn, ít nhất là vượt qua thời gian này, trước hết hãy sống sót.

Trong vô số những chuyện vụn vặt, bước chân của mùa hè đã hoàn toàn đến gần.

Gần đây, mọi người đều rất căng thẳng, vì cây đậu nở vào mùa hè, điều đó có nghĩa là họ phải chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng thụ phấn nhân tạo cho tào phớ bất cứ lúc nào.

Vừa chuẩn bị, vừa tính toán thời gian.

Tảo Nhi và những người khác ước tính rằng ngày Thiết Trụ trở về nhà không còn xa nữa.

Cùng lúc đó.

Trên đường đi, dường như Thiết Trụ nhận ra mình đang bị người ta nhắc đến, không nhận được hắt hơi hai cái, xoa xoa mũi.

"Vi thúc, còn bao lâu nữa chúng ta mới đến nhà vậy?" Hần ta quay đầu hỏi.

"Không xa nữa, chắc không đến mười ngày đâu!" Vi Thập Bát hào hứng trả lời.

"Tốt quá!"

Thiết Trụ đáp lại một tiếng, tinh thần phấn chấn.

Hần ta cảm thấy toàn thân mình tràn đầy một luồng khí thế không thể kìm nén.

Không chỉ vì đi một chuyến kiếm được nhiều tiền, có thể giúp mọi người cải thiện cuộc sống, giúp pháp lực của Phương Tiên Nhi phục hồi đáng kể.

Mà còn vì hần ta đã điều tra rõ ràng, Tống Hàm Thanh - người vẫn luôn ở bên mọi người kia chính là người khác giả mạo!

Hần ta phải nhanh chóng nói cho mọi người biết mới được!

*

Những tháng buôn bán này đã giúp Thiết Trụ trưởng thành rất nhiều.

Lúc đầu, hắn ta không dám chủ động giao tiếp với người mua, hầu hết thời gian đều trốn sau lưng Vi Thập Bát và những người khác, nhìn họ nói chuyện cười đùa với mọi người.

Sau đó, hắn ta dần có thể nói vài câu với mọi người.

Lâu dần, hắn ta gặp nhiều người hơn, ngay cả khi bị bao vây, bị hỏi đông hỏi tây, hắn ta vẫn có thể ứng phó trôi chảy.

Vừa bận rộn với công việc chính, Thiết Trụ cũng không quên làm thân với Tống Hàm Thanh. Sau khi hai người quen nhau, hắn ta đã moi được rất nhiều thông tin vụn vặt từ miệng đối phương rồi kết hợp với những gì mình biết để ghép lại sự thật.

Theo suy đoán của hắn ta, Tống Hàm Thanh trước mắt này chính là người đã giúp đỡ Tây Nương trước đây.

Hơn nữa, sau đó bị nha dịch bắt đi làm rế cũng chính là hắn.

Thiết Trụ biết được từ những thông tin mà đối phương tiết lộ.

Sau khi bị bắt, Tống Hàm Thanh này vẫn luôn bị giam giữ trong nhà nha dịch.

Một hôm, hắn đột nhiên nghe thấy bên ngoài ồn ào, có vẻ như trong thành xảy ra chuyện gì đó, nha dịch bị điều đi hết, người canh giữ trong phủ cũng lơ là hơn hắn.

Sau đó đột nhiên có hai người lẻn vào, nhân lúc hỗn loạn cứu hắn ra ngoài rồi lấy một số tiền lớn để mua chuộc một đội hộ vệ, cho hắn trà trộn vào đội hộ vệ đi theo về phương Nam.

Chương 234: Chương 234

Hai người cứu hần chỉ nói rằng họ được Tây Nương nhờ đến, lại biết được Tống Hàm Thanh muốn vào Nam thi làm quan nên họ sẵn lòng giúp hần một tay, ngoài ra không tiết lộ thêm bất kỳ thông tin nào khác.

Vì vậy, sau khi Tống Hàm Thanh thuận lợi đến phía Nam, trong lòng vẫn luôn ghi nhớ ơn của Tây Nương.

Hần tự nhận rằng lúc đầu mình cũng không giúp được gì nhiều, chỉ nhắc nhở vài câu nhưng nhờ vậy mà được Tây Nương hết lòng cứu giúp mới có thể thoát khỏi biển khổ.

Uống nước nhớ nguồn, điều này thực sự khiến hần cảm động rơi nước mắt.

Sau khi đến phía Nam.

Tống Hàm Thanh từng bị huyện nha bức hại, vốn định trực tiếp báo quan vạch trần sự hỗn loạn của huyện Hưng Hòa nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thấy không ổn.

Hần vẫn chưa biết rằng sau lưng huyện Hưng Hòa có còn thế lực nào khác chống lưng hay không.

Lỡ như chưa kịp vạch trần những điều bẩn thỉu đó, mạng nhỏ của mình đã mất rồi thì thật là mất cả chì lẫn chài.

Vì vậy, Tống Hàm Thanh suy nghĩ một hồi, quyết định cố gắng thi làm quan, đợi đến khi nắm được thực quyền rồi mới đi đụng độ những kẻ cứng đầu kia.

Mặc dù theo quan sát của hắn, tình hình ở phía Nam này cũng không mấy khả quan, dựa vào việc thi cử có thể làm quan hay không vẫn còn là ẩn số.

Nhưng hắn chỉ là một thư sinh, giờ đây chỉ còn lại con đường này, cứ thử xem sao.

Sau khi tổng hợp xong những thông tin tình báo này.

Thiết Trụ lại có được thông tin chính xác từ miệng Tống Hàm Thanh, cuối cùng xác nhận, thời gian hắn được cứu ra muộn hơn thời gian họ đưa "Tống Hàm Thanh" về núi.

Nói cách khác, sau khi Tống Hàm Thanh giả về núi với họ thì Tống Hàm Thanh thật mới vừa được cứu ra, sau đó được đưa đến phía Nam để thi cử.

Nói đến Tống Hàm Thanh thật giả này.

Thiết Trụ không khỏi nhớ lại chuyện cha ruột của mình từng kể, trước đây Tây di có thể được cứu ra nhanh như vậy chính là nhờ Thạch thúc và những người đó có một người biết cải trang.

Dựa vào đó, trong lòng hắn mơ hồ nảy sinh một vài suy đoán.

Người biết cải trang đó, không chỉ có bản lĩnh cải trang thành Thu Nương, mà còn có thể cải trang Tây Nương thành người khác để đưa ra khỏi phủ.

Vậy thì bản thân hắn cải trang thành thư sinh cũng không khó.

Tất nhiên, cũng có khả năng hấn ta cải trang một người khác thành thư sinh rồi đưa đến vào núi cùng họ.

Nhưng dù là khả năng nào thì khi vừa biết được chuyện này, trong lòng Thiết Trụ đều tràn ngập tức giận.

Nghĩ đến việc họ đối xử chân thành với Thạch thúc và những người khác, hết mực tin tưởng nhưng đổi lại lại là sự theo dõi dò xét ngấm ngầm như vậy, thật khiến người ta lạnh lòng!

Cứ nghĩ đến những điều này, Thiết Trụ chỉ muốn lập tức bay về, túm lấy cổ áo của tên giả mạo mà chất vấn cho ra nhẽ!

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hấn ta lại suy nghĩ lại về chuyện này.

Hấn ta nghĩ đến Thạch thúc và những người khác, quả thực đã giúp họ cứu được Tây Nương và Thu Nương.

Lại nghĩ đến việc Tống Hàm Thanh giả vào núi sau đó, thật ra cũng không làm gì quá đáng.

Ngược lại giống như một thư sinh ngoan ngoãn dạy họ đọc sách, sau đó cũng không thấy hấn liên lạc với bên ngoài...

Trong thời gian ở chung, thư sinh không thiếu sự chân thành đối với họ.

Những điều này đều có thể cảm nhận được, vì vậy họ mới có thể ngày càng thân thiết với nhau.

Lòng người đều bằng thịt cả nhưng lòng người cũng thật phức tạp.

Nếu vừa vào núi đã biết chuyện này thì thôi.

Nhưng giờ đây đã chung đụng với nhau lâu như vậy... Thiết Trụ cảm thấy, dường như hấn ta không thể hoàn toàn tức giận, cũng

không thể tha thứ như không có chuyện gì.

Lúc này đây, hẳn ta thực sự không biết phải làm sao.

Chỉ có thể hy vọng nhanh chóng trở về núi, kể cho Tảo Nhi và những người khác nghe, để họ đưa ra quyết định.

Trên núi.

Gần đây, dân làng đã dần dần tiêu hóa được chuyện có kẻ xấu đột nhập vào.

Vì bấy cách nơi ở một đoạn, sau đó họ cũng không kể cho Phương Tiên Nhi những chi tiết đau lòng về chuyện này.

Chỉ nói đơn giản rằng có một nhóm người xấu đột nhập vào, đã bị họ đuổi đi, còn Mộc Kỳ Nhĩ là đứa trẻ đáng thương mà họ đã cứu khỏi tay bọn xấu.

Nghe nói có người xấu đến, lúc đầu Thịnh Quân còn hơi căng thẳng nhưng thấy mọi người đều bình tĩnh, nàng cũng dần dần yên tâm.

Sau đó nàng bận rộn tra cứu tài liệu, tiếp tục dạy mọi người trồng cây đậu.

Dân làng lại tiếp tục lao vào công việc đồng áng.

Chỗ Tổng Hàm Thanh còn chưa biết rằng mình sắp bị người ta vạch trần, cũng ngồi trong ruộng trồng trọt cùng mọi người.

Tất nhiên, ở trên ruộng hẳn chỉ giúp làm một số việc vặt không khó.

Ban đầu, dân làng đều không muốn hẳn động tay, sợ hẳn không làm được, chỉ để hẳn chuyên tâm dạy học là được.

Chương 235: Chương 235

Nhưng Tổng Hàm Thanh thực sự tò mò về "lai tạo đậu nành" mà Phương Tiên Nhi đã đề cập, vẫn không nhịn được muốn tận mắt xem cách làm cụ thể.

Việc nhờ người giúp hoa thụ phấn như thế này, chưa từng nghe thấy bao giờ. Nhưng lại có thể trồng ra giống đậu chất lượng hơn, còn có thể tăng năng suất đáng kể.

Có lẽ chỉ có Thần Châu mới có thể sở hữu sức sáng tạo kỳ diệu như vậy.

Trong lúc cảm thán, Tổng Hàm Thanh lại đi lấy thêm vài thùng nước đun sôi để nguội, chia cho những người đang bận rộn trên ruộng uống.

"Ôi chao, thực sự cảm ơn, tú tài công tử của chúng ta thật là giỏi, không chỉ học giỏi mà còn khỏe nữa!" Triệu bà tử cầm bát uống hai ngụm nước, cười tùm tùm nói.

Chỗ bên cạnh bà ấy, mẹ Xuyên Tử cũng cười nói: "Mẹ ơi, mẹ đừng trêu tú tài công tử của chúng ta nữa. Có đồ ăn của Phương Tiên Nhi nuôi dưỡng, ai trên núi này mà không khỏe? Ngay cả con sóc hay đến đây cũng to hơn những nơi khác!"

"Ha ha, nói cũng đúng!"

Tống Hàm Thanh mỉm cười lắng nghe họ nói chuyện, mãi đến khi thấy họ sắp tiếp tục bận rộn, hắn mới nhắc thùng nước lên, định mang ra một chỗ để tránh vướng víu ở trong ruộng.

Vừa đi được vài bước, hắn đã nghe thấy đằng sau Triệu bà tử nói với mẹ Xuyên Tử: "Nguyệt Nương, đưa cho mẹ cái kẹp gỗ nhỏ trên mặt đất, mẹ phải tiếp tục lấy phấn hoa này!"

Tống Hàm Thanh đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn về phía mẹ Xuyên Tử.

Mẹ Xuyên Tử bỗng như có linh cảm, ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt lại cong lên cười: "Tú tài công, sao tự nhiên lại nhìn ta như vậy?"

Tống Hàm Thanh không đổi sắc mặt, lại cẩn thận nhìn kỹ đường nét ngũ quan của bà ấy sau đó mới lắc đầu, đáp: "Không có gì, thẩm, vừa rồi hình như ta muốn nói gì đó với thẩm nhưng đột nhiên quên mất. Đợi khi nhớ lại rồi sẽ đến tìm thẩm nói sau."

Mẹ Xuyên Tử hiểu ý: "Không sao, ta cũng vậy, có lúc nhớ chuyện gì đó nhưng quay đầu đã quên mất, rất bình thường, có lẽ người mệt quá rồi, về nghỉ ngơi một lát đi!"

Tống Hàm Thanh gật đầu, cảm ơn sự quan tâm của bà ấy, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tuy nhiên, hắn cũng không đi nghỉ ngơi, bước chân chuyển hướng, đi đến một thửa ruộng khác nơi Đại Ngưu đang ở.

Chỗ Đại Ngưu vừa làm xong một đợt việc, lúc này đang ngồi xổm bên ruộng uống nước.

Tống Hàm Thanh chậm rãi đi tới hỏi: "Đại Ngưu, bây giờ có bận không? Ta có chút chuyện muốn hỏi người."

Đại Ngưu hơi ngạc nhiên, vội vàng đặt thùng nước xuống, đứng dậy, phủi đất trên người: "Hàm Chương ca, người hỏi đi!"

"Vị đại bá nương nhà họ Triệu..." Tống Hàm Thanh mở đầu.

Đại Ngưu liền hiểu ra: "Ồ, người nói đến Lưu thẩm à."

Hắn ta nghe ra, Hàm Chương ca muốn nói đến người là mẹ Xuyên Tử.

Mẹ Xuyên Tử là tẩu tử của Nhị Sơn thúc, cũng là con dâu trưởng nhà Triệu bà tử.

Hóa ra ở trong thôn, thế hệ trước đều gọi bà ấy là mẹ Xuyên Tử, còn thế hệ sau thì gọi bà ấy là Lưu thẩm, tức là họ Lưu của Lưu Nhị Sơn.

Mặc dù dân làng vẫn quen gọi Triệu bà tử và Triệu lão hán bằng họ Triệu. Nhưng thật ra Triệu lão hán lại họ Lưu.

Theo thói quen của hầu hết các gia đình trong thôn, sau khi Triệu bà tử lấy Lưu lão hán, bà ấy thường sẽ trở thành Lưu bà tử.

Nhưng tính tình Lưu lão hán này lại khá yếu đuối.

Bình thường ở nhà, mọi chuyện đều do Triệu bà tử làm chủ, khi giao tiếp với dân làng cũng là Triệu bà tử ra mặt nhiều hơn.

Sau đó, ba nữ nhi sinh sau và tiểu nhi tử đi lính rồi mất tích đều theo họ Triệu bà tử.

Vì vậy, lâu dần mọi người cứ theo họ Triệu bà tử để gọi Lưu lão hán, thành hai vợ chồng già họ Triệu.

Tình huống như vậy, trong thôn chỉ có nhà họ.

Mỗi khi đến Tết, có người ngoài đến thôn thăm họ hàng, phát hiện ra chuyện này của nhà họ đều cảm thấy khó hiểu.

Nói rằng Lưu Nhị Sơn này sao lại giống như con trai nuôi vậy, họ không giống với cha mẹ mình chút nào?

Sau đó, dân làng sẽ kể lại chuyện này từ đầu đến cuối, coi đó là chuyện thú vị để chia sẻ. Dù sao thì vợ chồng Triệu bà tử cũng không có ý kiến gì, bản thân họ cũng sẽ nói ra ngoài nên đương nhiên họ cũng không ngại người khác nói.

Lúc này, Đại Ngưu nghĩ đến chuyện này, cũng hào hứng chia sẻ những chuyện cũ này.

Tổng Hàm Thanh nghe xong, có chút mất tập trung gật đầu: "Hóa ra là vậy."

Trước đây hắn cũng từng tò mò, tại sao cha của Lưu Nhị Sơn luôn bị người ta gọi là Triệu lão hán nhưng vì phép lịch sự nên hắn cũng không chủ động hỏi, giờ thì cũng coi như đã giải đáp được thắc mắc.

Tuy nhiên, lần này hắn đến đây không phải để nghe chuyện phiếm về nhà họ Triệu.

Vì vậy, Tổng Hàm Thanh lại lặng lẽ chuyển chủ đề trở lại: "Nói đến chuyện này, ta nhớ, Hà Hoa thẩm cũng là con dâu nhà họ nhưng mọi người thường gọi thẳng tên bà ấy? Nhưng Lưu thẩm thì lại khác."

Chương 236: Chương 236

Đại Ngưu gãi đầu, nói xấu sau lưng những nữ nhân lớn tuổi luôn khiến hắn cảm thấy không thoải mái, hắn quay đầu nhìn xung quanh, thấy không có ai khác mới nhỏ giọng nói:

"Nói thế nào nhỉ, tình hình của Lưu thẩm có chút đặc biệt. Thật ra bà ấy được coi là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Lưu, từ nhỏ đã được đón về, không có họ riêng, cũng không khác gì con ruột của nhà họ Lưu nên cũng họ Lưu, hơn nữa đã ở trong thôn từ rất sớm nên mọi người mới gọi bà ấy như vậy."

"Tất nhiên, Lưu thẩm cũng có tên, bình thường hình như chỉ có những người thân thiết với nhà họ Triệu mới gọi, người ngoài không gọi nhiều. Ta vô tình nghe được một lần, hình như là Nguyệt Nương thì phải?"

Những chuyện này, hỏi dân làng thì hầu như ai cũng biết, cũng không phải là bí mật gì, không có gì không thể nói.

Tuy nhiên, sau khi nói xong, Đại Ngưu có chút ngạc nhiên: "Đúng rồi Hàm Chương ca, sao tự nhiên ngươi lại tìm ta để hỏi chuyện về Lưu thẩm vậy?"

Hai người này hình như chẳng liên quan gì đến nhau thì phải!

Tống Hàm Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói với hắn: "Nếu ta nói, ta đang tìm người thân giúp người khác thì sao?"

"Tìm người thân giúp người khác? Hình như ta chưa từng nghe người nhắc đến!"

Đại Ngưu giật mình: "Nói mới nhớ Hàm Chương ca, người đến đây đã lâu như vậy, ngày nào chúng ta cũng gặp mặt, sao giờ người mới phát hiện ra Lưu thẩm có vẻ giống người người muốn tìm? Người tìm giúp ai vậy?"

"Hãy, là giúp một vị trưởng bối mà ta từng quen biết." Tống Hàm Thanh buồn rầu nói: "Không phải ta chậm chạp. Mà là thông tin ta nắm được chỉ có một cái tên và một đặc điểm, ngay cả miêu tả về ngoại hình cũng không đủ rõ ràng, tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể. Nếu không phải vô tình nghe được một chữ Nguyệt, lại mơ hồ cảm thấy tuổi tác có vẻ phù hợp, ta cũng không nghĩ đến chuyện đến tìm người xác nhận."

"Tuy nhiên, ta đoán khả năng là Lưu thẩm rất nhỏ, dù sao thì thế gian này làm gì có nhiều sự trùng hợp đến vậy?"

Đại Ngưu bình tĩnh: "Hóa ra là vậy!"

"Hàm Chương ca nói đúng, ta cũng thấy không thể trùng hợp đến vậy được. Tuy nhiên nếu người cảm thấy có khả năng, vẫn nên tìm cách xác nhận cho chắc, lỡ đâu người người muốn tìm thực sự là thẩm thì sao? Chỉ khi làm rõ ràng rồi, trong lòng mới có thể yên tâm được."

Tống Hàm Thanh nghe vậy có chút do dự.

Bởi vì đặc điểm mà hắn biết là một vết bớt ở sau lưng. Đây được coi là sự riêng tư trên cơ thể, đối phương lại là một nữ trưởng bối, hắn là một nam tử trưởng thành, nếu tùy tiện hỏi thăm thì quả thực không ổn.

Đại Ngưu nghe xong, quả thực chuyện này không tiện hỏi trực tiếp, bèn đề nghị: "Hay là người nhờ Tảo Nhi tử giúp đi, nàng ấy cũng là nữ tử, mở lời sẽ dễ hơn chúng ta."

Tổng Hàm Thanh suy nghĩ một lúc: "Người nói đúng, nhờ nàng ấy giúp là hợp lý nhất. Chuyện vết bớt để sau hẵng nói, trước tiên ta nhờ nàng ấy đi hỏi xem tên của thắm kia có nguồn gốc từ đâu."

Lỡ đâu không phải chữ Nguyệt mà hản nghĩ thì sao.

Cứ từ từ tìm hiểu, bao nhiêu năm rồi, hản cũng không thiếu chút thời gian này.

Hai người bàn bạc xong xuôi liền gọi Tảo Nhi đến.

Nghe kể xong đầu đuôi câu chuyện, Tảo Nhi như có điều suy nghĩ: "Được, ta hiểu rồi, ta sẽ đi hỏi thắm về nguồn gốc cái tên đó ngay."

Nói là làm.

Tảo Nhi không trực tiếp tìm đến thím mẹ Xuyên Tử, mà đi tìm Triệu bà tử.

Dù sao thì muốn nói chuyện này, chắc chắn phải nhắc đến chuyện thời thơ ấu.

Mẹ Xuyên Tử là con dâu nuôi từ bé, chắc chắn quá khứ đầy gian truân, sợ khơi gợi chuyện buồn của bà ấy, tốt nhất là không nên bàn đến những chuyện này với bà ấy.

Tảo Nhi cùng Triệu bà tử làm việc, tiện miệng nói vài câu, rất nhanh đã chuyển chủ đề sang mẹ Xuyên Tử.

"Hây, thoát cái đã lâu như vậy, lão đại đã mất nhiều năm, mẹ Xuyên Tử cũng lớn thế này rồi, những năm ở nhà chúng ta, A

Nguyệt thật sự vất vả."

Triệu bà tử có chút cảm thán: "Nghĩ đến lúc ta nhặt được con bé, vẫn chỉ là một đứa nhỏ gầy gò, giống như mèo con vậy. Những năm trước cũng rất yếu ớt, giờ thì cuối cùng cũng dần khỏe mạnh rồi, chứng phù thũng đáng sợ trước kia cũng đã hết, không còn phải khiến người ta lo lắng nữa..."

Tảo Nhi thuận thế nói: "Hầy, đều là phúc khí do Phương Tiên Nhi mang đến, có thể để mọi người ăn ngon mặc đẹp. Nhưng bà cũng có công rất lớn, nuôi dưỡng như khuê nữ ruột thịt, ngay cả tên cũng đặt rất có lòng..."

Triệu bà tử sửng sốt, rất nhanh mỉm cười lắc đầu: "Tảo nha đầu à, con khen nhầm người rồi, cái tên của Nguyệt Nương không phải ta đặt."

"Con cứ nhìn Nhị Sơn thúc của con đi, đó mới là tên do ta đặt. Lúc đó ta cũng không có học thức, có thể nghĩ ra cái tên hay ho gì chứ?"

"Cái tên Nguyệt Nương đó là lúc ta nhặt được con bé, trên mép dưới của áo lót có thêu chữ. Lúc đầu ta cũng không biết, sau này còn cố ý đi hỏi người ta mới biết chữ đó đọc là Nguyệt, chính là mặt trăng."

Chương 237: Chương 237

Lúc đầu khi Triệu bà tử nhặt được cái tã lót đó, tấm vải bọc bên ngoài đã rách nát, vải áo lót cũng thô.

Nếu bà ấy không nhìn kỹ thì thật sự không phát hiện ra trên quần áo còn thêu chữ.

Tảo Nhi nghe vậy có chút kinh ngạc, rất nhanh ghi chép lại chuyện này, sau khi về kể lại cho Tống Hàm Thanh và Đại Ngưu.

Tống Hàm Thanh nghe xong, cảm thấy cái tên này có chút lai lịch, trong lòng không khỏi nhen nhóm chút hy vọng.

Xác nhận tên không sai.

Ba người lại bí mật bàn bạc thêm vài ngày, chọn một ngày không bận rộn để đi dò la chuyện vết bớt.

Sáng hôm đó, Tảo Nhi lén kéo mẹ Xuyên Tử đến khoảng đất trống trước mặt Phương Tiên Nhi.

Mẹ Xuyên Tử thấy nàng ấy như vậy, không nhịn được cười nói: "Tiểu Tảo sao lại lén lút thế này? Có bí mật nhỏ muốn nói với thím sao?"

Bà ấy liếc nhìn xung quanh, thấy Tống Hàm Thanh và Đại Ngưu cũng đang đứng không xa.

Quay lại, lại nhìn kỹ vẻ mặt của Tảo Nhi, thấy nàng ấy có vẻ hơi căng thẳng và bối rối.

Mẹ Xuyên Tử liền hiểu ra, hạ giọng nói: "Thím hiểu rồi, chẳng lẽ con có ý với thư sinh kia, muốn thím làm mối giúp con?"

Tảo Nhi vẫn đang suy nghĩ cách nói, không ngờ mẹ Xuyên Tử lại nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy, nhất thời bị sặc ho mấy tiếng: "Không không không, sao lại thế được, thím, con không nói chuyện này!"

Nàng ấy vội vàng nói: "Thím, thật ra là thư sinh kia muốn tìm người thân giúp người ta, người mà hẳn ta muốn tìm, sau lưng có..."

Chưa nói hết lời thì thấy Lưu Nhị Sơn đi tới, hét lớn với nàng ấy:

"Nhanh nhanh nhanh, Tảo Nhi Đại Ngưu, chim đưa thư đã đưa thư đến, nói rằng Thiết Trụ đã trở về, hiện đang ở trong thôn Nguyên Bảo. Hai người mau đi thu dọn đồ đạc, cùng ta ra khỏi núi đón người đi!"

Lúc này, chuyện của Tảo Nhi cũng không nói tiếp được nữa, dù sao thì chuyện này cũng không thể nói rõ ràng trong chốc lát, đành phải hoãn lại để bàn sau.

Nàng ấy và Đại Ngưu vội vàng thu dọn đồ đạc, rồi đi cùng Lưu Nhị Sơn.

Không xa, Thịnh Quân vừa nghe được cuộc trò chuyện giữa Tảo Nhi và mẹ Xuyên Tử. Nhưng vẫn chưa nghe được trọng điểm thì hai người đã không nói tiếp nữa.

Cảm giác chỉ nghe được một nửa chuyện phiếm này thực sự khiến nàng khó chịu vô cùng.

Lúc này, nàng lại nghe tin Thiết Trụ sắp trở về núi, cuối cùng cũng thành công chuyển được sự chú ý.

Nói đến chuyện này, cũng không biết số tiền Thiết Trụ mang về có đủ một trăm ngàn giá trị năng lượng để nàng đột phá lên một cấp độ lớn hay không?

Trong lòng vẫn luôn lo lắng cho tình hình của Thiết Trụ, Tảo Nhi và mọi người đi rất nhanh, nhanh chóng đến được thôn Nguyên Bảo.

Mọi người vội vã bước vào tiểu viện của Vi gia thì thấy có mấy người đang ngồi vây quanh bàn vừa nói chuyện vừa cười.

Khi nhìn thấy một người trong số đó, tất cả mọi người đều dừng lại tại chỗ.

Đại Ngưu không dám tin, tiến lại gần tai Tảo Nhi, nhỏ giọng hỏi: "Tảo Nhi tử, người ngồi bên trái kia có phải là Thiết Trụ nhà chúng ta không?"

Tảo Nhi cũng ngẩn người hồi lâu, sau đó mới gật đầu nói: "Mặc dù đen đi nhiều, thân hình cũng trông rắn chắc hơn nhưng đúng là Thiết Trụ không sai."

Thật ra, ngoại hình của Thiết Trụ không thay đổi nhiều, vẫn chưa đến mức khiến người ta không dám nhận ra.

Nhưng khí chất toàn thân, thần thái khi nói chuyện cùng với sự tự tin hăng hái của hắn, đều khác hẳn với Thiết Trụ trước đây.

Nói một cách đơn giản, trước đây hắn ta giống như một thằng nhóc chỉ biết ăn trong nhà, còn bây giờ lại giống như một nam tử hán có thể tự gánh vác mọi việc.

Đại Ngưu không khỏi cảm thán: "Nhìn hắn như vậy, ta cũng muốn đi theo thương đội của Vi thúc một chuyến!"

Lúc này, Thiết Trụ thấy họ đến, lập tức vui mừng đứng dậy: "Nhị Sơn thúc, Tảo Nhi tỷ, các người đến rồi, vất vả cho mọi người cùng đến đón ta!"

Nói xong liền tiến lại gần.

Lưu Nhị Sơn vui mừng vỗ vai Thiết Trụ, Đại Ngưu thì cho hắn ta một cái ôm ấm áp của huynh đệ tốt.

Sau khi chào hỏi xong.

Vi Thập Bát ở bên cạnh cũng cười đi tới: "Để các người chờ lâu rồi. Ban đầu chúng ta có thể về sớm hơn nhưng những hàng hóa đó của chúng ta thực sự quá được ưa chuộng, không thể không ở lại đó để lo liệu."

"May mà Vi mỗ không phụ lòng mong đợi, chuyến buôn bán này tuyệt đối có thể được coi là rất phát đạt, hai bên chúng ta cùng nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, sống một cuộc sống sung túc!"

Vi Thập Bát mở đầu câu chuyện này, chính là muốn nói đến chuyện chính, nói đến chuyện chia chác.

Tảo Nhi và những người khác nghe vậy đều phấn khích theo.

Hai nhóm người nhanh chóng ngồi xuống, vừa uống nước vừa nói chuyện.

Chỉ thấy Vi Thập Bát lấy một cuốn sổ sách ra, đọc theo nội dung trên đó: "Lần buôn bán này, dầu quả của chúng ta đã bán được tổng cộng hai nghìn bảy trăm năm mươi lượng bạc. Trừ đi chi phí tiền nong hai trăm lượng, thuê võ sư một trăm hai mươi lượng, còn có nhân viên và xe ngựa... vân vân."

"Cuối cùng còn dư một nghìn bảy trăm sáu mươi sáu lượng, chính là số tiền chúng ta sẽ chia."

"Theo thỏa thuận chia năm năm của chúng ta, mỗi bên sẽ nhận được tám trăm tám mươi ba lượng bạc."

"Đợi đã Vi thúc, vừa rồi thúc nói chia bao nhiêu bạc??"

Chương 238: Chương 238

Tảo Nhi và Đại Ngưu đều kinh ngạc.

Phương Tiên Nhi ơi!!

Họ không nghe nhầm chứ? Đó là hơn tám trăm lượng bạc! Đủ để mua mấy chục cân gạo!

Dân làng chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, số bạc mình kiếm được lại được tính theo cân!

Hơn tám trăm lượng, hơn tám trăm lượng!

Trước đây, mọi người nghe Vi thúc nói, một hộp dầu có thể bán được khoảng năm lượng bạc. Sau đó, họ cũng tự ước tính trong lòng, theo giá này, cuối cùng số tiền họ có thể chia được ước tính có thể lên đến hàng trăm lượng bạc, đây đã là một niềm vui lớn.

Không ngờ, bây giờ lại tăng gấp mười lần!

Điều này thật sự là, ngoài Phương Tiên Nhi phù hộ, họ nhất thời cũng không nói nên lời cảm thán thứ hai!

Nhìn thấy mọi người vui mừng như vậy, Thiết Trụ không khỏi ngẩng cao đầu ưỡn ngực, lặng lẽ thẳng lưng.

Hắn ta đã chờ ngày này rất lâu rồi, đây có phải là cảm giác hạnh phúc khi vinh quy bái tổ không?

Có thể nhìn thấy khuôn mặt vui mừng của người nhà, còn vui hơn cả khi hắn ta kiếm được tiền ở phương Nam!

Không để ý đến Thiết Trụ đang khoe mẽ ở bên cạnh, Tảo Nhi và những người khác đã bị số tiền lớn này làm cho choáng váng.

Tuy nhiên, niềm vui của Vi Thập Bát vẫn chưa kết thúc.

Vừa rồi chỉ là phần chia của dầu phong, còn đào vàng đóng hộp vẫn chưa nói đến.

"Cuối cùng, đồ hộp hoa quả đã bán được một nghìn hai trăm bảy mươi lăm lượng. Sau khi trừ đi chi phí và các khoản chi tiêu khác, còn dư một nghìn lẻ ba lượng, chia cho các người là tám trăm lẻ ba lượng..."

Tảo Nhi nghi ngờ nói: "Vi thúc, không đúng rồi. Chúng ta chia năm năm, tổng cộng là một nghìn lượng, sao chúng ta lại chia được tám trăm lượng? Nếu chia như vậy, các thúc chỉ còn hai trăm lượng thôi!"

Vi Thập Bát lắc đầu cười nói: "Trước đây, đồ hộp hoa quả vừa được đưa đến, thương đội đã vội lên đường, cũng quên nói rõ chuyện này với các người."

"Chúng ta đã nói trước đây, năm năm chia là dầu quả. Các người truyền dạy nghề chiết xuất tinh dầu, chúng ta thì bỏ công chiết xuất tinh dầu, cung cấp đường đi nước bước bán hàng cho thương đội."

"Nhưng đồ hộp hoa quả thì khác, đó là thứ các người vất vả làm ra, dân làng chúng ta cũng không bỏ công sức, chỉ là đi theo đường dây bán hàng của thương đội ta thôi, chia năm năm chắc chắn là không ổn."

"Bình thường thương đội chúng ta thu mua hàng hóa để bán, nếu chia theo tỷ lệ, cơ bản đều là bốn sáu hoặc ba bảy, chuyện này Thiết Trụ cũng biết."

"Nhưng đồ hộp hoa quả này là thứ hiếm, mang lại cho chúng ta rất nhiều lợi ích, cho nên cuối cùng quyết định chia theo tỷ lệ hai tám, như vậy mới là hợp lý nhất!"

Nếu không phải thương đội còn có những thành viên khác bỏ công sức, phải phát tiền công cho mọi người, thậm chí Vi Thập Bát còn thấy, chia một chín là ông ấy đã chiếm lợi rồi.

Nhờ vào đồ hộp hoa quả, ông ấy đã thu được vô số mối quan hệ tốt, còn đàm phán được những thương vụ đáng kể, đây đều là những lợi ích không thể nhìn thấy hay sờ thấy, không thể dùng giá cả để định giá.

Ngoài ra, còn có một chuyện, Vi Thập Bát cũng luôn ghi nhớ trong lòng.

Thấy Tảo Nhi và những người khác tỏ vẻ do dự, Vi Thập Bát liền lên tiếng:

"Nói đến chuyện này, lần buôn bán này may nhờ có Thiết Trụ ở đây, quả nhiên là đứa trẻ tốt mà các người nuôi dạy, nếu không phải nhờ nó, cả thương đội chúng ta đều phải bỏ mạng giữa đường rồi." Sau đó kể lại chuyện năm độc.

Nghe nói còn có chuyện kinh hoàng như vậy, Tảo Nhi và những người khác đều toát mồ hôi lạnh.

Đại Ngưu vỗ ngực, may mắn nói: "Thiết Trụ, may mà những thứ người học đều không quên, nếu không... ôi, nói ra thật sự là Phương Tiên Nhi phù hộ!"

Vi Thập Bát gật đầu, thuận theo lời hắn ta nói: "Cho nên, cách chia như vậy, cũng là để bày tỏ lòng cảm tạ đối với Thiết Trụ, xin

các người ngàn vạn lần đừng từ chối. Nếu không, đám người trong thương đội kia chắc chắn sẽ kêu gào rằng mạng nhỏ của mình không đáng giá!"

"Đúng rồi, Thiết Trụ còn dạy chúng ta một phương pháp ghi chép sổ sách hữu dụng hơn, đây cũng là một công lao lớn, ta nghe nó nói, đó là biện pháp mà các người cùng nghĩ ra, cho nên đã chuẩn bị thêm một phần quà!"

Nói xong, Vi Thập Bát liền bảo Vi Lão Căn và những người khác giúp đỡ, xách đến mấy bao tải lớn.

Mở một miệng bao, bên trong lại đựng rất nhiều quần áo mới, có của người lớn, cũng có của trẻ em mặc.

Còn có một bao toàn là giày, toàn là giày vải làm rất tốt, đế giày khâu mũi chỉ rất tỉ mỉ, nhìn vào là biết rất bền.

Vi Thập Bát cười nói: "Cỡ nào cũng có, còn là Thiết Trụ giúp chọn kích cỡ và kiểu dáng, nó cũng rất tận tâm."

Mọi người nhìn thấy quần áo này, cũng vui mừng vô cùng.

Đã lâu rồi họ không may quần áo mới, giày dép thì càng không nói đến. Món quà này thực sự đã gửi đến tận đáy lòng mọi người.

Mọi người đồng loạt hành động, nhìn quần áo, sờ giày, đếm bạc.

Thôn Nguyên Bảo tràn ngập tiếng cười nói.

Chương 239: Chương 239

Bên này, người Phương gia thôn đã nhận được một số tiền lớn và quà tặng.

Bên đó, người thôn Nguyên Bảo cũng kiếm được tiền, trước đó còn học được phương pháp trồng trọt hữu ích hơn.

Cuối cùng, thương đội Vi Thập Bát ở bên này cũng thu được vô số lợi ích.

Vài nhóm người đều cảm thấy mình được lợi hơn, khi ở cùng nhau cũng hòa thuận và thân thiết hơn.

Nói chuyện xong, chia tiền xong, náo nhiệt một hồi, mọi người lại nói đến chuyện khác.

Trước đây, khi dân làng bị Từ Đại Bảo theo dõi, họ đã gửi thư cho thôn Nguyên Bảo.

Sau đó lại biết được hẳn ta là do Minh Bắc sai khiến đến dò la, càng để tâm hơn, lại nhờ người gửi một bức thư bảo Vi Thập Bát cảnh giác với tên sư huynh thâm hiểm đó.

Sau khi nhận được thư, Vi Thập Bát cũng rất để tâm đến chuyện này.

Ông ấy dứt khoát lấy ra một số tiền, mua chuộc hai tên gió chiều nào theo chiều nấy trong thương đội của Minh Bắc làm thám tử,

theo dõi mọi hành động của đối phương.

Hai tên thám tử đó được tiền, cũng rất tận tâm, liên tục truyền đến không ít tin tức.

Chẳng hạn như Minh Bắc sau khi gửi thư cho Từ Đại Bảo, mãi không thấy hồi âm, vô cùng sốt ruột. Thương đội của hắn ta lúc đi thì sớm, lúc về cũng sớm hơn Vi Thập Bát một chút.

Vừa về chưa được hai ngày, hắn ta đã tìm đến nhà Từ Đại Bảo.

Kết quả lại từ miệng người nhà đối phương, biết được tin Từ Đại Bảo đã chuyển đến huyện khác để phát triển.

Minh Bắc là người luôn thích suy nghĩ nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh tránh của người nhà họ Hứa, Minh Bắc lập tức nghĩ ngay, chắc chắn Từ Đại Bảo đã dò la được bí mật gì đó.

Hắn là hắn ta đã đánh cắp được phương pháp chế biến dầu quả, không chịu nổi sự cám dỗ, muốn dựa vào thứ này để phát tài, mới tự bỏ trốn.

Vì vậy, Minh Bắc vừa đi tìm tung tích của Từ Đại Bảo, vừa kiên trì không ngừng muốn dò la nội tình của dầu quả.

May mắn thay, bên Vi Thập Bát có thám tử, luôn có thể nhanh chân hơn một bước để có được tin tức, sau đó phối hợp tung ra một số tin tức giả khiến Minh Bắc như con chó bị xoay như chong chóng.

Sau khi nghe Vi Thập Bát sắp xếp những việc này, Tảo Nhi và những người khác cũng yên tâm, để ông ấy xử lý chuyện này.

Thấy mọi chuyện đã nói gần xong, Tảo Nhi và những người khác liền đứng dậy cáo từ.

Họ còn phải nhanh chóng về nhà, chia sẻ niềm vui kiếm được nhiều tiền với những người khác!

Thôn Nguyên Bảo ở bên này đương nhiên cũng không giữ khách, rất nhanh đã nhiệt tình tiễn họ đi.

Dù sao chỗ họ cũng phải bận rộn chia tiền!

Rất nhanh, Tảo Nhi và những người khác đã đeo đồ đạc, mang theo bạc, vui vẻ về nhà.

Thấy xung quanh không có người ngoài, Đại Ngưu liền hào hứng nói: "Tuyệt quá, lần này chắc chắn chúng ta có thể giúp Phương Tiên Nhi khôi phục lại một cách tuyệt vời!"

Những người khác cũng cười ha ha gật đầu.

Ngay lúc này, Tảo Nhi quay đầu lại, đột nhiên thấy giữa mày Thiết Trụ nhúu chặt, không khỏi thắc mắc:

"Thiết Trụ, sao ngươi lại thế này? Giữa mày nhúu chặt đến mức có thể kẹp c.h.ết một con ruồi!"

Thiết Trụ nghe vậy, đột nhiên dừng bước.

Hắn ta thở dài thườn thượt: "Chúng ta dừng lại một chút trước, ta có chuyện chắc chắn phải nói với các ngươi..."

Lưu Nhị Sơn nói: "Nếu không vội thì chúng ta cứ từ từ nói khi về?"

Thiết Trụ vội vàng lắc đầu: "Chuyện này tuyệt đối không thể nói khi về, chỉ có thể nói ở đây!"

Đại Ngưu thấy vậy liền thúc giục: "Được rồi, người đừng lẩn lữa nữa, nói nhanh đi!"

Thiết Trụ liền cân nhắc từng câu từng chữ, kể lại chuyện Tống Hàm Thanh thật giả.

Hắn ta kể từ khi gặp một Tống Hàm Thanh khác, cho đến khi hắn ta thu thập tin tức, sắp xếp manh mối và cuối cùng đưa ra suy đoán.

Hắn ta cũng không giấu giếm những điều băn khoăn và mơ hồ của mình, kể hết ra.

"Hừ... các người không biết, lúc ta trở về đây đã phải chịu đựng khó khăn như thế nào, cuối cùng cũng có người có thể chia sẻ giúp ta rồi."

Thiết Trụ nói xong, thở dài một hơi.

Hắn ta cảm thấy, tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình bấy lâu nay cuối cùng cũng được dỡ bỏ.

Đáng tiếc, tảng đá này của hắn ta lại khiến những người khác choáng váng.

Tất cả mọi người đều bị sự phát triển bất ngờ này làm cho tê liệt.

"Người vừa nói, Hàm Chương ca ở cùng chúng ta là giả?" Đại Ngưu ngây người thốt ra một câu.

Nói xong, mặt hắn ta càng lúc càng đỏ, cuối cùng nước mắt cũng sắp trào ra: "Hả? Giả! Sao hắn có thể lừa chúng ta như vậy chứ, ta còn luôn đối xử với hắn như ca ca ruột mà!!"

Vài người trẻ tuổi khác nghe xong cũng phản nộ, theo đó mà bất bình.

Chương 240: Chương 240

Mấy người tụ tập lại nói chuyện càng lúc càng kích động, thậm chí còn xắn tay áo lên, xem ra là định quay về đánh cho Tống Hàm Thanh một trận đã rồi tính sau.

Lưu Nhị Sơn và những người lớn tuổi hơn thì không ồn ào như vậy, họ lặng lẽ suy nghĩ về những ảnh hưởng và hậu quả có thể xảy ra của chuyện này.

Những người như họ, sống đến tuổi này, nhìn người đã không còn dùng tốt xấu đơn giản để phân biệt nữa. Trải qua nhiều chuyện, trong lòng cũng bao dung hơn, gặp chuyện cũng sẽ bình tĩnh hơn một chút.

Tuy nhiên, Lưu Nhị Sơn và những người khác cũng không phải là kiểu phụ huynh thích dùng kinh nghiệm của bản thân để khuyên bảo lớp trẻ.

Lúc này, họ đều không vội đưa ra ý kiến, định đợi mọi người nghĩ rõ ràng xem cuối cùng sẽ đưa ra thái độ như thế nào, rồi mới nói ra suy nghĩ của mình, để mọi người tham khảo.

Không giống với hai nhóm người này.

Tuổi của Tảo Nhi có thể coi là ở giữa hai nhóm.

Nàng ấy không phải là trưởng bối nhưng cũng đã bước vào hàng ngũ người lớn, là người đứng đầu trong nhà mình.

Lúc đầu nghe tin này, nàng ấy cũng bị chấn động không nhẹ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nhưng hiện tại, nàng ấy không có thời gian để vương bận những cảm xúc đó, rất nhanh đã suy nghĩ ra được một đối sách khả thi:

"Đại Ngưu, các người bình tĩnh trước, về cũng đừng đi tìm Tống Hàm Thanh đối chất. Nếu thực sự không kiềm chế được cơn giận thì trước tiên hãy chia quần áo cho người lớn và trẻ em đi."

Bị sự bình tĩnh của nàng ấy lây nhiễm, cơn giận trong lòng Đại Ngưu cũng nhanh chóng lắng xuống: "Tảo Nhi tử, ý của tử là?"

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây Tống Hàm Thanh đang lo lắng chuyện tìm người thân, còn đến nhờ ta giúp đỡ, ta định dùng chuyện này thử hấn thêm lần nữa."

Chuyện tìm người thân này khá quan trọng. Không chỉ có thể giúp mẹ Xuyên Tử tìm ra sự thật về thân thế mà còn có thể nắm được phần nào thân phận thực sự của thư sinh.

Tảo Nhi tiếp tục nói: "Hiện tại chúng ta vẫn chưa hiểu rõ hấn lắm, ít nhất phải moi thêm chút thông tin nữa mới có thể tìm ra cách thích hợp nhất để giải quyết chuyện này."

"Chuyện của hấn, không thể giải quyết một cách thô bạo đơn giản. Dù sao Tống Hàm Thanh cũng đã ở trên núi lâu như vậy, những chuyện nên biết đều đã biết, chúng ta không thể thả hấn đi được."

"Đúng là hấn đã lừa gạt tình cảm của mọi người, mục đích vào núi cũng không trong sáng, thật đáng tức giận."

"Nhưng vừa rồi Thiết Trụ cũng đã nói, hắn ở chung với chúng ta cũng có lúc chân thành."

"Hắn có bản lĩnh nhưng chưa từng có ý định hại người, thậm chí còn không truyền tin ra ngoài. Một người vừa đáng ghét vừa đáng thương như vậy, chúng ta đều là người có trái tim, cũng không thể g.i.ế.c hắn như g.i.ế.c kẻ xấu được."

Tảo Nhi nói vậy, Đại Ngưu và những người khác cũng bình tĩnh lại, cơn tức giận dần tan biến, tâm trạng cũng trở nên phức tạp khó tả.

Đại Ngưu không nhịn được thở dài: "Thôi, đúng là như vậy. Tảo Nhi tử, vậy chúng ta cứ làm theo lời người nói. Tìm hiểu thêm tình hình rồi hãy suy nghĩ cách giải quyết."

Tảo Nhi gật đầu.

Trước đây là do tầm nhìn của họ hạn hẹp.

Cho đến khi họ tình cờ bắt đầu học đọc và viết, lại được thấy nhiều thứ mới lạ, nghe nhiều câu chuyện để mở rộng tầm mắt, tăng thêm kiến thức, trong đầu mới dần có chút hiểu biết.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đầu giao tiếp với Thạch thúc và những người khác, kể cả việc đưa Tống Hàm Thanh về, hầu như đều dựa vào sự che chở của Phương Tiên Nhi, may mắn là những người họ gặp không có quá nhiều ác ý nên họ mới bình an vô sự cho đến bây giờ.

Nếu coi chuyện Tống Hàm Thanh này là một bài học và sự trưởng thành thì hiện tại xem ra cái giá phải trả cũng có thể chấp nhận được.

Chỉ là, dù có Phương Tiên Nhi che chở thì con người cũng không thể ảo tưởng được may mắn sẽ luôn mỉm cười với mình mãi, sau này họ hành sự phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Còn việc học hành, chắc chắn không được bỏ bê.

Nhớ lại kỷ thì từ khi mọi người đều có thể hiểu được lời Phương Tiên Nhi nói, trong lòng đã mất đi cảm giác cấp bách phần nào, việc học hành cũng có phần lơ là.

Nhưng nếu muốn mở rộng tầm mắt, họ cần phải hiểu biết thêm nhiều kiến thức, chỉ có như vậy, khi hành sự mới có thể suy nghĩ chu toàn hơn.

Sau khi thảo luận xong chuyện Tổng Hàm Thanh, mọi người đều đã có quyết định.

Cả nhóm lại lên đường, tiếp tục nhanh chân trở về.

Vừa về đến nhà, mọi người đã vây quanh.

Biết được Thiết Trụ sắp về, hôm nay mọi người không còn tâm trạng làm việc, ngóng trông họ từ lâu. Lúc này cuối cùng cũng thấy người, lập tức mọi người xông xáo hỏi han Thiết Trụ.

Thiết Trụ nào từng được đối xử như vậy, được mọi người nâng niu chăm sóc, lập tức choáng váng. Mọi sự điềm nhiên đều tan thành mây khói, chỉ biết gãi đầu cười ngây ngô.

Đại Ngưu thấy vậy, không khỏi lắc đầu nói: "Trước đây còn nói Thiết Trụ đã trưởng thành, nhìn thế này, hình như vẫn là đáng vẻ ngốc nghếch như trước!"

Chương 241: Chương 241

Cuối cùng Tảo Nhi không nhìn nổi nữa, đứng ra tuyên bố với mọi người tin tốt là đã kiếm được rất nhiều bạc, lại nhắc đến chuyện quần áo mới.

Mọi người nghe xong, không nhìn được reo hò.

Đợi cười đùa xong, mọi người quyết định sẽ ăn mừng thật to vào bữa tối, ăn một bữa thật no nê. Sau đó tổ chức một buổi lễ lớn, đi tặng lễ cho Phương Tiên Nhi.

Hiện tại vẫn còn một thời gian nữa mới đến bữa tối.

Dân làng đem số bạc nặng trĩu về hang trước tiên, sau đó đi phát quần áo. Đại Ngưu và những người khác đều đi giúp, không ai tỏ ra khác thường.

Tảo Nhi vẫn nhớ chuyện chính sự trong lòng, vì vậy lại kéo mẹ Xuyên Tử, trở về khoảng đất trống trước mặt Phương Tiên Nhi, hỏi cho xong những lời chưa nói hết trước đó.

"Thím, trước đây Tống thư sinh đã nói với con, hắn đang tìm người thân giúp người ta. Mà người hắn muốn tìm, trên lưng có một vết bớt màu nâu hình trăng lưỡi liềm..."

Lời còn chưa dứt, mẹ Xuyên Tử đã nắm c.h.ặ.t t.a.y Tảo Nhi.

Chỉ thấy bà ấy vội vàng hỏi: "Ngoài vết bớt màu nâu hình trăng lưỡi liềm, hẳn còn nói gì nữa không?"

Thấy biểu hiện của mẹ Xuyên Tử như vậy, Tảo Nhi cảm thấy, vết bớt đó tám phần là có thể đối chiếu được.

Tảo Nhi nhanh chóng nắm lấy tay mẹ Xuyên Tử, nói: "Thím đừng vội. Thụ sinh đó cũng không nói nhiều lắm. Ngoài vết bớt thì trong tên có chữ Nguyệt. Mà cũng vì thế nên con mới cố ý đến tìm thím hỏi thăm những điều này."

"Thì ra là vậy."

Mẹ Xuyên Tử gật đầu tỏ vẻ hiểu, sự sốt sắng vừa rồi cũng dần lắng xuống.

Bà ấy nói: "Tảo Nhi, không giấu gì con, đúng là sau lưng thím có một vết bớt hình trăng lưỡi liềm. Nếu có thể, con hãy gọi Tiểu Tống đến đây để thím nói rõ ràng về chuyện này."

Tiếp đó, bà ấy lại cười khổ một tiếng: "Còn nữa, vừa rồi là thím kích động quá, có làm con đau không?"

"Thím biết, mấy đứa nhỏ các con lòng dạ mềm yếu, nói chuyện cũng cẩn thận, luôn tránh không nhắc đến thân thế của thím, sợ thím nghe xong sẽ buồn lòng."

"Nhưng thật ra, thím không để tâm đến những điều này. Con cũng biết, thím là do Triệu A Nãi một tay nuôi lớn, bao nhiêu năm trôi qua, thân thiết như mẹ con, chưa bao giờ cảm thấy thiếu sự quan tâm của người lớn, cũng không cho rằng thân phận không cha không mẹ này là điều đáng xấu hổ."

"Phải nói rằng trước đây thím chưa từng chủ động nảy sinh ý định tìm người thân, cũng là vì sợ mình bị người khác vứt bỏ ở đây."

"Những người thân như vậy, dù có tìm được cũng sẽ bị coi là gánh nặng."

"Nhưng vừa rồi thím nghe con nói, Tổng tú tài tìm hiểu những điều này là đang tìm người thân giúp người khác, hơn nữa vết bớt đó cũng trùng khớp với thím."

"Thím nghĩ, nếu người nhà thím có thể nhờ người đi tìm thím thì hẳn không phải là chủ động vứt bỏ thím... Không tránh khỏi có chút kích động."

Nghe những lời này xong, Tảo Nhi vội nói: "Thím, con nghe Triệu A Nãi nói, tên của thím được thêu trên tã lót. Con nghĩ chắc chắn không phải thím bị người ta vứt bỏ mà là được cha mẹ ruột yêu thương. Chỉ là sau này xảy ra chuyện mới lưu lạc bên ngoài!"

Mẹ Xuyên Tử cười cười, xoa đầu nàng ấy.

Có khả năng như vậy cũng không tệ.

Nhưng cũng không phải bà ấy chưa từng thấy những bậc cha mẹ bỏ con vì đủ loại lý do.

Bà ấy sẽ có suy nghĩ như vậy, nói cho cùng vẫn là do không tự tin vào bản thân. Bà ấy không tin rằng bản thân lưu lạc bên ngoài, lại vừa vặn là người được gia đình trân trọng. Hơn nữa bà ấy còn là một nữ nhi.

Nói được vài câu, thấy thời cơ đã chín muồi, Tảo Nhi liền bảo mẹ Xuyên Tử đợi ở đó, còn mình thì đi tìm Tổng Hàm Thanh.

Tổng Hàm Thanh đang chọn giày bên này giúp Đại Mao.

Thấy Tảo Nhi đi tới, hẳn liền buông việc trong tay, đi đến chỗ của nàng ấy.

"Trên người đúng là Lưu thẩm có một vết bớt hình trăng lưỡi liềm, bà ấy muốn đích thân nói chuyện với người." Tảo Nhi nói.

Tống Hàm Thanh có chút không dám tin, hơi mở to mắt, một lúc lâu sau mới hỏi: "... Thật sao?"

Tảo Nhi "Ừ" một tiếng, giả vờ như vô tình nói: "Đúng rồi, trước khi chúng ta qua đó, người hãy tiết lộ cho ta một chút đi. Đại Ngưu nói, người đang tìm người thân giúp một bậc trưởng bối, vậy bậc trưởng bối đó cũng là người cùng làng với người sao?"

"Tây di nương và những người khác cũng sống nơi đó, hẳn là hai làng cũng không xa nhau. Nếu thím có người thân thật, sao nhiều năm như vậy lại không gặp được người ta? Tình hình nhà Triệu A Nãi nổi tiếng như vậy, không ít người đều biết thím là do bà ấy nhận nuôi!"

Nhưng trên mặt Tống Hàm Thanh đột nhiên lộ ra vài phần vẻ buồn bã, do dự một lúc, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tảo Nhi, chỉ nói với nàng ấy:

"Tảo cô nương, xin người giúp ta một việc nữa."

"Người có thể gọi mọi người đến khoảng đất trống trước mặt Phương Tiên Nhi giúp ta không? Ta có vài chuyện muốn nói với mọi người. Đến lúc đó, những gì người tò mò cũng sẽ có câu trả lời."

Chương 242: Chương 242

Tảo Nhi nghe vậy thì sửng sốt.

Rất nhanh đã hiểu ra.

Nàng ấy không nhịn được nhìn sâu vào Tống Hàm Thanh, gật đầu nói: "Được. Ta sẽ qua gọi người ngay."

Tống Hàm Thanh đang lo lắng chuyện khác trong lòng, cũng không để ý đến ánh mắt khác thường của nàng ấy, sải bước đi về phía mẹ Xuyên Tử.

Đến nơi, mẹ Xuyên Tử thấy hần, đang định mở miệng.

Tống Hàm Thanh quỳ xuống trước mặt bà ấy, quỳ một gối, ngẩng đầu lên thành khẩn hỏi: "Thím, xin thím thứ lỗi cho ta được phép hỏi thêm một chi tiết. Vết bớt hình trăng lưỡi liềm trên người thím, cụ thể là như thế nào?"

Mẹ Xuyên Tử bị động tác của hần làm cho giật mình, hoảng hốt đỡ người dậy: "Đứa trẻ này đang làm gì vậy, sao tự dưng lại quỳ xuống?"

Nhưng Tống Hàm Thanh lại kiên quyết không chịu đứng dậy, chỉ nhìn chăm chăm vào bà ấy.

Mẹ Xuyên Tử hoàn toàn bất lực, lúc này mới thuận theo câu hỏi vừa rồi của hần mà nói:

"Vết bớt hình trăng lưỡi liềm của ta không phải là hình trăng lưỡi liềm mảnh khảnh, mà hơi tròn tròn. Thật ra cũng không thể coi là hình trăng lưỡi liềm hoàn toàn, vì phần móc câu ở phía dưới bị khuyết một mảnh nhỏ..."

Tống Hàm Thanh vừa nghe xong, vội vàng giơ ngón tay vẽ một hình trên mặt đất: "Có phải như thế này không?"

Mẹ Xuyên Tử cúi đầu nhìn, gật đầu nói: "Đúng là như vậy, không sai một li!"

Tống Hàm Thanh nghe xong, đột nhiên như mất hết sức lực, cúi đầu thật sâu, giơ tay, trán áp vào lòng bàn tay, lẩm bẩm nói: "Ta biết mà... Ta biết mà... Người vẫn còn sống, thật là quá tốt!"

Mẹ Xuyên Tử nghe những lời này thấy kỳ lạ, trong lòng thắc mắc, há miệng, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Ngẩng đầu lên, bà ấy thấy những người khác trong làng cũng đến đây, lúc này mới như tìm được cứu tinh, vội nói:

"Mọi người mau đến giúp ta! Vừa rồi tú tài công đột nhiên như thế, có nói sao cũng không chịu ngồi dậy!"

Mọi người nghe vậy bèn nhanh bước chân tiến đến, còn chưa đến nơi thì Tống Hàm Thanh đã đứng dậy từ dưới đất.

Mọi người liền dừng lại tại chỗ, yên lặng quan sát động tĩnh.

Sau khi Tống Hàm Thanh đứng dậy, đi về phía mọi người hai bước, sau đó quay lại đối mặt với mọi người, quỳ một gối xuống lần nữa, vẻ mặt nghiêm trang nói:

"Chư vị, ta có một chuyện muốn thành thật nói với mọi người..."

"Thật ra ta không phải là Tống Hàm Thanh thực sự."

Nói xong, hắn liền giơ ngón tay, xoa nhẹ lên trán, một lớp da người nhanh chóng được lột ra khỏi khuôn mặt hắn.

Lớp da người mà hắn đang cầm trên tay.

Ngoài xương mũi, xương gò má, cằm, v.v... được xử lý đặc biệt, có phần hơi lồi thì phần còn lại đều rất mỏng, như cánh ve.

Nhìn lại khuôn mặt thật của "Tống Hàm Thanh" ẩn dưới lớp da, đó là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

So với Tống Hàm Thanh trước đây, ngũ quan thực sự của hắn càng thêm tuần tú. Có lẽ là do đeo mặt nạ che đậy lâu ngày, làn da của hắn cũng trắng đến mức không bình thường, trông giống như một người chết.

Chỉ là, có lẽ là do thường xuyên cải trang, trên mặt hắn có rất nhiều mảng đỏ rải rác, nhìn nom có chút đáng sợ.

Trên má phải của hắn còn có một chữ "giết" màu đỏ tươi rất nổi bật!

Tảo Nhi và những người khác có thể coi là đã chuẩn bị tâm lý trước, thấy hắn cởi bỏ lớp nguy trang cũng không bất ngờ.

Nhưng họ không ngờ rằng, trên mặt hắn lại có chữ.

Đó là hình phạt xăm mình mà triều đại này áp dụng cho những kẻ phạm tội.

Và chữ "giết" này, chứng tỏ hắn đã từng g.i.ết người!

Tảo Nhi và những người khác đều phản ứng như vậy.

Bên cạnh, mẹ Xuyên Tử và Hà Hoa cùng những người khác vẫn chưa biết chuyện, càng bị sự thay đổi đột ngột này đánh vào tâm lý.

Bốn phía đột nhiên lặng ngắt như tờ, hồi lâu không ai nói nên lời.

Có mấy đứa trẻ bị màn đổi mặt của hắc dọa sợ, vùi đầu vào người lớn, không dám ngẩng đầu nhìn.

"Tống Hàm Thanh" thấy vậy, hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

Giọng nói của hắc cũng dần dần thoát khỏi sự nguy trang, trở nên khàn khàn hơn nhiều.

"Tên thật của ta là Chung Tứ, nhiều người cũng gọi ta là Chung Tư."

Nghe thấy hai chữ này, Đại Ngưu và Lưu Nhị Sơn đột nhiên tỉnh táo lại.

Đại Ngưu không nhịn được thốt lên: "Ngươi, ngươi là Chung bá? Không đúng, khuôn mặt của Chung bá cũng là do ngươi nguy trang!"

Chung Tứ nghe vậy cười khổ một tiếng, sờ mặt mình nói: "Đúng vậy nhưng lần đó không phải cố ý, mà là do thường ngày ta quen dùng mặt nạ để che mặt."

"Các ngươi cũng đã thấy, trên mặt ta có chữ. Khi ra ngoài đi lại, nếu không che lại, đi đến đâu cũng sẽ khiến người ta chú ý."

"Đã nói đến đây, ta sẽ kể chuyện của mình trước..."

Chung Tứ sinh ra ở một gia đình nghèo khó tại một huyện nhỏ ở miền Nam.

Hắn ta vốn không họ Chung, mà theo họ cha, tên cũng rất tùy tiện, gọi là Vương Tứ.

Chương 243: Chương 243

Từ khi Vương Tứ hiểu chuyện, trong nhà chỉ có một mình mẹ hắt ta bận rộn trước sau, dựa vào việc giặt giũ may vá cho người ta để nuôi hắt ta khôn lớn.

Còn cha hắt ta thì là một tên nghiện cờ b.ạ.c c.h.ế.t tiệt, mỗi lần xuất hiện chỉ có một việc là đòi tiền nhà, luôn khiến gia đình không được yên ổn.

Năm hắt ta tám tuổi, mẹ hắt ta bị cha bán cho một gia đình giàu có trong thành.

Tất nhiên, trên danh nghĩa thì nghe hay, không phải là bán mà là thế vợ. Thực tế là bán đứt cho nhà người ta.

Vương Tứ cũng bị đưa đến phủ đệ, làm bạn chơi cùng với nhi tử của gia đình giàu có đó, thực tế thì còn không bằng gia đình, hàng ngày bị đánh mắng.

Cuộc sống rất khó khăn.

Nhưng hai mẹ con vẫn còn sống, vẫn có thể gặp mặt, cũng coi như miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Sau đó, Vương Tứ vô tình nghe nói tên cha nghiện cờ b.ạ.c của hắt ta đã bị người ta đánh gãy chân tay, c.h.ế.t ngoài đường.

Trong lòng hắt ta đột nhiên cảm thấy vô cùng hả hê.

Hắn ta cho rằng trời cao có mắt, nhìn thấy hai mẹ con họ đã chịu nhiều đau khổ như vậy nên đã trừng phạt tên đó, những ngày sau này có lẽ sẽ dần dần thoải mái hơn.

Đáng tiếc, cuộc sống không như hắn ta mong muốn.

Vương Tứ dần dần phát hiện, hắn ta càng ngày càng ít được gặp mẹ mình.

Sau đó, một ngày nọ, đột nhiên mẹ hắn ta bị tên gia chủ giàu có đó hành hạ đến chết, vứt như bùn nhão vào bãi tha ma.

Nếu không có một nha hoàn tốt bụng báo cho hắn ta biết, hắn ta thậm chí còn không biết chuyện này.

Cũng từ miệng nha hoàn đó, Vương Tứ mới biết được tên gia chủ giàu có đó lại có sở thích đồi bại không thể nói ra được.

Mẹ hắn ta lại không hề để lộ ra trước mặt hắn ta một chút nào trước đây!

Mẹ đã mất, nhà tên gia chủ giàu có đó định xử lý Vương Tứ luôn nhưng hắn ta đã may mắn trốn thoát.

Vương Tứ nhanh chóng chạy đến một huyện khác, trà trộn vào đám ăn xin. Lại đổi sang họ mẹ, hoàn toàn trở thành Chung Tứ.

Hắn ta học được không ít mẹo vặt ăn xin từ một vài người ăn xin, còn có cơ duyên tình cờ học được một vài tạp kỹ, sau đó dần dần lớn lên đến mười ba tuổi.

Những vết chai trên tay cũng đều là do luyện tạp kỹ mà có.

Ngoại hình của Chung Tứ đã thay đổi, khác xa so với trước đây.

Hắn ta cảm thấy thời cơ đã chín muồi, liền quay trở lại nơi mình sinh ra, muốn tìm tên gia chủ giàu có đó trả thù.

Vừa khéo dạo gần đây trong thành nổi lên trào lưu biểu diễn tạp kỹ, Chung Tú cũng biết bèn dựa vào tính cách khéo léo và dung mạo đẹp đẽ của mình để đạt được một số thành tựu.

Rất nhanh đã được thương gia đó mời vào phủ.

Chung Tú đã mưu tính từ lâu, trong lúc tung phi đao, một nhát đ.â.m vào cổ thương gia đó, một nhát đ.â.m vào đầu nhi tử của lão khiến cả hai c.h.ế.t ngay tại chỗ.

Hắn ta báo thù xong, suýt nữa bị đám gia đình do phu nhân của tên gia chủ giàu có đó chỉ huy vây đánh chết.

Sau đó nhân lúc hỗn loạn, hắn ta đã chạy thoát nhưng lại bị người ta bắt được, áp giải đến huyện nha, sau khi bị xăm mình thì tạm thời bị giam giữ.

Ban đầu, sau khi huyện nha thương lượng, lại nghe lời tố cáo của góa phụ tên gia chủ giàu có, thấy thủ đoạn gây án của Chung Tú rất tàn ác, gây ảnh hưởng rất lớn nên muốn xử hắn ta tội c.h.ế.t đầu.

Nhưng Chung Tú may mắn thay, vừa khéo gặp lúc đương kim có hỷ sự, đại xá thiên hạ. Tất cả tội phạm trọng tội đều được giảm nhẹ, tội nhẹ có thể miễn.

Án tử hình của Chung Tú cũng trở thành lưu đày, mức án nhẹ hơn.

Mặc dù lưu đày cũng không phải là hình phạt dễ chịu nhưng hắn ta đã bảo toàn được mạng sống.

Trên đường lưu đày sau đó.

Góa phụ của tên gia chủ giàu có vẫn không nguôi hận, lại mua chuộc một đội thổ phỉ trên núi, muốn Chung Tứ c.h.ế.t trên đường đi.

Hắn ta vốn tưởng rằng lần này mình phải c.h.ế.t thật rồi.

Kết quả, lại được một người cứu.

Người đó là một trong những thổ phỉ trên núi, võ công bình thường, người cũng gầy yếu nhưng lại mượn thân phận để che giấu và thân hình linh hoạt, trong lúc hỗn loạn đã đ.ầ.m những thổ phỉ trên núi khác, hạ gục toàn bộ những thổ phỉ trên núi khác.

Thấy Chung Tứ còn nhỏ, người đó hỏi rõ lý do hắn bị lưu đày, rất đồng cảm, liền hỏi hắn ta có muốn đi cùng bà ấy không.

Đến lúc này, Chung Tứ mới phát hiện ra bà ấy là một nữ nhân.

Lúc này hắn ta đã đường cùng, đương nhiên là đồng ý. Sau đó bị nữ nhân này mang theo bên cạnh.

Nữ nhân này cũng họ Chung, tên là Chung Tầm. Bà ấy bảo Chung Tứ gọi bà ấy là Chung di, lại tự ý đổi chữ Tứ bình thường trong tên hắn ta thành chữ Tứ với nghĩa sống bất cần.

Chung Tầm đã không còn trẻ nữa.

Nói đến tên của bà ấy thì đó cũng là do chính bà ấy đổi sau này.

Chương 244: Chương 244

Bà ấy thường phiêu bạt bên ngoài, chữ Tầm này, thật ra là muốn tìm kiếm nữ nhi đã mất tích nhiều năm của mình.

Chung Tầm xuất thân từ gia đình tiểu phú, khi còn ở khuê phòng thích nhất là chải chuốt trang điểm.

Bà ấy rất thông minh, lại khéo tay, mỗi lần trang điểm xong đều có thể dẫn đầu xu hướng trong thành.

Sau đó, Chung Tầm hoạt bát gả cho một tú tài.

Tú tài đó gia cảnh thanh bần nhưng có chút tài hoa, tiền đồ vô lượng, hai người cũng coi như là tình đầu ý hợp.

Cứ thế sống hạnh phúc bên nhau được vài năm, liền sinh được một nữ nhi, đặt tên là Nguyệt Hằng.

Nữ nhi trông thông minh đáng yêu, Chung Tầm rất vui mừng.

Bà ấy cảm thấy, hiện tại có nữ nhi này là đủ rồi, hai nhà bọn họ không giàu có, nuôi dạy tốt một hài tử còn hơn bất cứ điều gì. Đợi đến khi điều kiện tốt hơn rồi, sinh thêm hài tử khác cũng không muộn.

Nhưng tú tài cùng cha mẹ chồng bà ấy lại không vui, luôn muốn nhanh chóng có một đứa con trai.

Bọn họ nói bóng gió vài lần, thấy Chung Tầm vẫn không có ý thay đổi. Mà tú tài lại tự nhận mình si tình, không muốn tìm người mới, cả nhà liền giấu Chung Tầm nghĩ ra một chủ ý hay.

Bọn họ cũng thật kỳ lạ, định âm thầm đưa nữ nhi của Chung Tầm đi.

Cảm thấy nha đầu vừa mới sinh ra không lâu, còn chưa hiểu chuyện, tình cảm với người nhà cũng không sâu đậm.

Nếu Chung Tầm không tìm thấy con bé, sau vài ngày đau buồn chắc chắn sẽ đồng ý sinh thêm một đứa nữa.

Tú tài nghe xong cũng đồng ý, gã cảm thấy đây là cách tốt nhất.

Vì vậy, mấy người liên hợp tác lừa Chung Tầm ra ngoài, lại nhờ người bé Tiểu Nguyệt Hằng đi, còn bảo người đó đưa đi càng xa càng tốt.

Tuy nhiên, khi Chung Tầm trở về, phát hiện nữ nhi không thấy đâu, lập tức suy sụp.

Tiếp đó, bà ấy bùng lên ngọn lửa giận dữ muốn hủy diệt cả thế giới.

Nhà tú tài đã nhìn nhầm bà ấy.

Không có nữ nhi, bà ấy tuyệt đối không thể sinh đứa thứ hai!

Chung Tầm dứt khoát nghĩ cách ly hôn, định ra ngoài tìm tung tích nữ nhi.

Trước khi hoàn toàn rời đi, bà ấy còn tìm ra được rất nhiều lỗi lầm của gia đình c.h.ế.t tiết đó, tìm mọi cách để bọn họ phải chịu tội lưu đày.

—— Không phải nói là phải đưa hài tử đi càng xa càng tốt sao?

Vậy thì các người cũng đi xa đi, c.h.ế.t luôn trên đường, hoặc sống mãi trong đau khổ!

Làm những điều này xong, Chung Tầm lại tiếp tục học kỹ thuật trang điểm của mình, tìm ra một phương pháp thay đổi diện mạo.

Bà ấy nhanh chóng cải trang thành nam, cầm tiền nhà mẹ để hỗ trợ, một mình lên đường tìm con gái.

Vừa tự tìm, vừa bỏ tiền nhờ người tìm.

Không lâu sau, bà ấy đã đuổi kịp người bé Nguyệt Hằng đi.

Nhưng lại nghe người đó nói, Nguyệt Hằng đã bị gã giao cho bọn buôn người từ lâu, bây giờ không biết bị đưa đi đâu rồi.

Tung tích của bọn buôn người vốn khó tìm, manh mối lại đứt đoạn.

Chung Tầm tức điên lên, trối gã lại rồi ném vào rừng cho sói ăn, sau đó đi từng nơi một để tìm kiếm, dù là ngôi làng nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Chỉ là, trên một vùng đất rộng lớn như vậy mà tìm một đứa trẻ sơ sinh, khó như mò kim đáy bể. Chung Tầm khổ sở tìm kiếm hơn hai mươi năm vẫn không có kết quả gì.

Mà Chung Tứ, chính là lúc này gặp được bà ấy.

Hai người, một người mất mẹ, một người mất con, liền kết bạn, nương tựa vào nhau cùng tìm kiếm.

Trong thời gian đó, Chung Tầm cũng đã rèn luyện nhiều năm, dạy cho Chung Tứ kỹ thuật cải trang đã nhuần nhuyễn của mình, đồng thời còn dạy hắn ta rất nhiều kiến thức.

Mặc dù bà ấy là con gái nhà giàu nhưng có thể tình đầu ý hợp với tú tài, tài học cũng không thua kém đối phương, thậm chí còn hơn một bậc.

Thời gian trôi qua từng ngày, Nguyệt Hằng vẫn bật vô âm tín.

Khi Chung Tú học được gần hết những điều này, sức khỏe Chung Tầm cũng ngày càng suy yếu.

Nhiều năm bôn ba vất vả, cộng với nỗi lo lắng về nữ nhi khiến bà ấy không thể ngủ ngon, dần dần làm suy kiệt sức khỏe của bà ấy.

Khi bà ấy bệnh đến mức không thể ngồi dậy được.

Trời đất Chung Tú như sụp đổ lần thứ hai.

Hắn ta được mẹ ruột sinh ra và nuôi dưỡng, lại được Chung Tầm dạy dỗ trưởng thành. Đối với hắn ta, Chung Tầm cũng giống như mẹ ruột vậy.

Chung Tú không chịu từ bỏ, cũng Chung Tầm đi khắp nơi tìm kiếm danh y nhưng vẫn không cứu mạng được bà ấy.

Chung Tầm qua đời, đến c.h.ết vẫn không tìm lại được nữ nhi.

Chung Tú liền kế thừa di nguyện của bà ấy, tiếp tục tìm kiếm.

Hắn ta học theo Chung Tầm, vừa đi vừa thay đổi diện mạo, mang theo tên giả Chung Tư, từng bước đến Nham Thành vào huyện Hưng Hòa.

Chương 245: Chương 245

Tại đây, Chung Tú vô tình phát hiện ra hoàn cảnh của Xử Sinh và những người khác.

Hắn ta nhớ lại quãng thời gian đầu tiên mình lang thang trong đám ăn xin, rất đồng cảm, bèn dạy cho họ không ít bản lĩnh, còn dạy họ một số chữ.

Tiện thể cũng nhờ họ giúp đỡ, cùng tìm kiếm tung tích của Nguyệt Hằng.

Nói cũng thật khéo.

Xử Sinh ở trong thành, quả thực đã nghe được một tình huống rất giống, đáng tiếc là khi họ tìm đến cửa, nữ nhân đó đã mất từ vài năm trước.

Nữ nhân đó tên là Thanh Thảo, là một góa phụ.

Bà có một nhi tử nhưng nhi tử chỉ biết trên lưng mẹ có một bớt vết hình trăng lưỡi liềm, còn hình dạng cụ thể thì không nói rõ được.

Thấy tuổi tác và vết bớt của Thanh Thảo đều trùng khớp, mọi người đều cho rằng rất có thể chính là người này.

Lưu lạc bên ngoài, đổi tên cũng không có gì lạ. Tìm kiếm bấy lâu nay, đây đã là người có tình huống gần giống nhất rồi.

Chung Tú tưởng rằng Nguyệt Hằng đã mất thật nên đã suy sụp một thời gian.

Nhưng sau đó, khi tâm trạng đã bình ổn lại, hẳn ta cũng không từ bỏ.

Định đợi đến khi nỗi đau trong lòng vơi đi, rồi lại tiếp tục tìm kiếm ở những nơi khác.

Sau đó, hẳn ta gặp Lý Phát Tông và Đại Ngưu đến cầu xin hẳn ta cứu Tây Nương.

Vừa nghe đến hai chữ thế vợ, Chung Tú đã nghĩ đến hoàn cảnh của mẹ ruột mình.

Nghe họ nói muốn cứu Tây Nương, còn nói rằng sau khi cứu được người sẽ đưa về nhà đổi xử tử tế, hẳn ta vô cùng xúc động, lúc này mới đồng ý giúp đỡ.

Sau đó, hẳn ta nhìn thấy các loại đồ ăn mì ăn liền, lương khô.

Chung Tú nhận ra Đại Ngưu và những người khác rất ngây thơ.

Bọn họ không biết bánh quy và bánh mì khô như vậy có ý nghĩa gì.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì đám người này cũng sẽ gặp chuyện.

Hẳn ta vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Sau khi cứu được mẹ con Tây Nương, hẳn ta thấy bọn họ lại quay lại, nói rằng muốn cứu thêm một thư sinh, còn tiết lộ rằng họ muốn để thư sinh dạy hài tử biết chữ.

Chung Tú đi xem tình hình của thư sinh, tiếp xúc với đối phương một chút, hẳn ta nhận ra rằng trong lòng đối phương có hoài bão muốn vào Nam thi cử rất kiên định.

Đến lúc cứu được người, nếu hẳn ta đồng ý đi cùng Đại Ngưu và những người khác, chắc chắn cũng là vì muốn báo ơn.

Thời gian trôi qua, không chừng hai bên sẽ sinh ra oán hận.

Vì vậy, Chung Tú đã nghĩ ra một cách hai bên cùng có lợi.

Chắc chắn phải cứu thư sinh nhưng tốt nhất là theo ý nguyện của hẳn ta, đưa đến phía Nam.

Còn những người kia thiếu một tú tài, bản thân hẳn ta có chút học vấn, dạy họ cũng không thành vấn đề.

Vì vậy, hẳn ta đã cải trang thành Tống Hàm Thanh, đi theo Đại Ngưu và những người khác.

Như vậy, không những có thể xem thử họ có đối xử tốt với mẹ con Tây Nương như lời họ nói hay không.

Mà còn có cơ để nói rõ chuyện bánh quy và bánh mì khô, nhắc nhở họ một chút.

Ý tưởng của Chung Tú rất tốt.

Hắn định làm xong những chuyện này rồi lại tìm cơ rời đi, tiếp tục đi tìm tung tích của Nguyệt Hằng.

Nhưng điều hẳn ta không ngờ chính là đám người này lại sống trong sâu trong núi, hơn nữa trên người còn giấu một bí mật lớn như Phương Tiên Nhi.

Lúc này hẳn ta mới biết, e là mình không thể dễ dàng thoát thân được rồi.

Tuy nhiên, sau khi phát hiện ra sự thần kỳ của Phương Tiên Nhi, Chung Tú lại nảy sinh suy nghĩ mới.

Tại sao mẹ hần ta lại có kết cục như vậy? Tại sao Chung di và Nguyệt Hằng lại phải chịu những chuyện đó? Loạn tượng trên đời này nhiều như vậy, tại sao một huyện lệnh lại có năng lực lớn như vậy?

Tại sao thế gian lại luôn có nhiều người vô tội phải chịu khổ?

Chỉ có thể giống như Phương Tiên Nhi nói, thực hiện sự thay đổi triệt để, thế gian mới có thể dần dần trở nên tốt đẹp, đạt được cảnh thái bình thịnh vượng...

Ngoài ra, còn có một chuyện cũng nằm ngoài dự liệu của Chung Tú.

Đó chính là quyết định vào núi của hần ta, lại giúp hần ta gặp được người mà hần ta đã tìm kiếm nhiều năm.

Người đó chính là mẹ Xuyên Tử.

Vết bớt mà bà ấy mô tả, không hề khác với những gì hần ta biết.

Bà ấy chính là Nguyệt Hằng thực sự.

Tất cả những điều này, quả thực là trời cao khó lường!

Đồng thời, tình huống như vậy cũng khiến Chung Tú hạ quyết tâm nói ra lai lịch của mình, không còn tiếp tục che giấu thân phận nữa.

Nghe hần ta nói đến đây, Tảo Nhi và những người khác đã sớm ngơ ngác.

Phải biết rằng, Chung Tú có thể chủ động thành thật khai báo thân phận trước khi họ vạch trần đã khiến mọi người tha thứ cho hần ta một phần.

Nhưng họ không ngờ rằng, đằng sau hần ta lại có một thân thể quanh co như vậy. Còn lý do hần ta vào núi lúc đầu, cũng hoàn toàn khác với những suy đoán của họ.

Chương 246: Chương 246

Tảo Nhi và những người khác vốn nghĩ rằng đối nhân xử thế không nên chỉ nhìn vào bề ngoài.

Hơn nữa, Chung Tú biết nhiều chuyện như vậy, sau này chắc chắn không dễ để cắt đứt quan hệ với hắn ta, còn phải tìm một cách tốt để cả hai bên có thể hòa thuận chung sống.

Bây giờ, những lo lắng của họ đều dần tan biến trong sự thành thật của Chung Tú.

Xét về hành động, sau khi Chung Tú vào núi không làm hại họ, thậm chí sau khi nghe lời Phương Tiên Nhi nói, hắn ta cũng không giấu giếm, ngược lại còn dạy họ không ít kiến thức, sau đó cũng như hắn ta nói, kịp thời nhắc nhở chuyện lương khô.

Xét về lòng dạ, Chung Tú nói cũng rất chân thành.

Hơn nữa, Đại Ngưu và những người khác đều nhớ rằng, đối phương đã đồng ý cứu người thật sau khi nghe về hoàn cảnh của Tây Nương, sau đó mới đi xem quà cảm ơn là gì.

Từ biểu hiện của hắn ta, có thể thấy chuyện mẹ hắn ta bị bán làm vợ lẽ, cũng như thân thể của mẹ Xuyên Tử hiện tại, gần như đều có thể đối chiếu được, độ tin cậy rất cao.

Hạnh Nhi không nhịn được nói: "Ta thấy Chung Tú ca ca giống như một con quạ vậy!"

Còn nhớ, Chung Tú từng dạy hài tử rằng, con người rất phức tạp, ngay cả khi nhìn con quạ cũng thấy phức tạp.

Lúc đó Phương Tiên Nhi cũng nói, lông quạ không phải màu đen thuần túy, nhìn từ các góc độ khác nhau có thể thấy được nhiều màu sắc phong phú hơn.

Bây giờ, chính Chung Tú cũng giống như con quạ, phải để mọi người nhìn từ các góc độ khác nhau. Đôi khi nhìn thấy màu đen, đôi khi nhìn thấy màu sắc, còn bản chất thực sự của hắn ta, không phải là màu đen thuần túy.

Người dân trong thôn đã hoàn toàn tha thứ cho hắn ta.

Tất nhiên, Tảo Nhi đã từng trải qua bài học, vẫn quyết tâm, khi có cơ hội, chắc chắn phải tìm cách đích thân đi xác minh thân thể của hắn ta.

Nhưng lúc này, nói những chuyện đó còn quá xa vời.

Mọi người lần lượt đi tới, kéo Chung Tú đứng dậy.

Trước tiên là ngẫm hiểu không nhắc đến chuyện của hắn ta mà hỏi về thân thể của mẹ Xuyên Tử.

"Tứ Lang, bà nội có thể gọi con như vậy không?"

Triệu bà tử nhỏ giọng thì thầm bên tai hắn ta: "Tình hình của Nguyệt Nương, con hãy kể lại cẩn thận cho nó nghe. Mẹ ruột của nó đã không còn, vậy bà ấy có để lại lời nhắn nào không, hoặc là vật gì đó để nó có thể nhớ đến không?"

Chung Tú gật đầu, nhanh chóng lấy từ trong n.g.ự.c ra một chìa khóa bằng vàng khảm ngọc treo trên sợi dây chuyền vàng.

"Chung đi để lại cái này, là cho Nguyệt Hằng tử."

"Còn lời nhắn thì đại khái là nguồn gốc của cái tên Nguyệt Hằng này."

"Như trăng như sao, như mặt trời mọc, như núi Nam trường tồn, không đổ không sụp..."

Không biết từ lúc nào, mẹ Xuyên Tử đứng bên cạnh đã sớm nghe đến rơi nước mắt.

Từ hôm nay trở đi, bà ấy cũng thực sự có một cái tên đầy yêu thương, được sinh ra vì bà ấy.

Chung Nguyệt Hằng.

Mẹ Xuyên Tử, à không, Chung Nguyệt Hằng, tiến lên nhận lấy chìa khóa bằng vàng khảm ngọc từ tay Chung Tứ, chăm chú nhìn một hồi lâu, rồi nâng niu đeo vào cổ, giấu vào trong cổ áo.

Sau đó lại hỏi về nơi chôn cất Chung Tâm.

Chung Tứ nói: "Trên đỉnh Ngụy Sơn ở Đàm Thành."

Ngụy Sơn ở Đàm Thành là ngọn núi cao nhất đã biết đến của triều đại này. Trước khi qua đời, Chung Tâm nhất quyết muốn được chôn ở đây, cũng là muốn nhìn thấy nơi xa hơn.

Chung Nguyệt Hằng lẩm nhẩm địa danh này hai lần, thầm ghi nhớ trong lòng.

Việc tìm người thân tạm thời khép lại.

Tiếp theo, dân làng lại quan tâm đến vết xăm trên mặt Chung Tứ, biết rằng hẳn ta không còn cải trang nữa thì da sẽ dần hồi phục nên cũng không hỏi thêm.

Những chuyện cần nói đã nói xong, sau này, mọi người sẽ cùng chung sống, cùng theo Phương Tiên Nhi.

Ngẩng đầu nhìn trời, đã gần chiều tối, mọi người vội vàng đi chuẩn bị việc cúng đường cho Phương Tiên Nhi.

Lần buôn bán này, họ kiếm được tổng cộng một nghìn sáu trăm tám mươi sáu lượng bạc.

Sau khi bàn bạc, mọi người vẫn quyết định theo thói quen cũ, trước tiên lấy một nghìn lượng bạc để cúng đường cho Phương Tiên Nhi.

Còn sáu trăm lượng bạc còn lại, số lẻ thì để dành phòng khi cần, còn số bạc nguyên thì sẽ chia thành nhiều lần cung cấp cho Phương Tiên Nhi trong thời gian sau này.

Định xong số tiền cúng đường lần này, mọi người đều rất phấn khởi.

Mặc dù số tiền này vẫn dựa vào năng lực của Phương Tiên Nhi kiếm được nhưng họ cũng không phụ lòng mong đợi của Phương Tiên Nhi, số bạc kiếm về ngày càng nhiều.

Từ những đồng tiền đầu tiên, đến vài lượng, rồi đến trăm lượng, lần này đã có hơn một nghìn lượng.

Không biết sau khi một nghìn lượng bạc này cúng lên sẽ giúp pháp lực của Phương Tiên Nhi khôi phục được bao nhiêu?

Chương 247: Chương 247

Với tâm trạng mong chờ, trước tiên mọi người dọn dẹp, lau sạch sẽ tủ pháp của Phương Tiên Nhi cho sáng bóng.

Làm những việc này xong, một nhóm người đầu tóc bù xù đi rửa tay, lau người và rửa mặt.

Đợi đến khi bản thân sạch sẽ rồi, họ lấy ra một chiếc hộp gỗ lớn, đếm số bạc đồng bảo để cúng đường, xếp gọn gàng vào trong.

Chuẩn bị những thứ này xong vẫn chưa đủ, vì đã nói là sẽ tổ chức một buổi lễ lớn, những người dân làng đã được Đêm hội mùa Xuân hun đúc cảm thấy, không có chương trình thì làm sao được?

Chỉ cúng đường thì quá khô khan!

Vì vậy, mọi người bắt đầu đăng ký tài năng tại chỗ.

"Mấy lão già chúng ta có thể phối nhạc đánh một đoạn Bát Đoạn Cẩm cho Phương Tiên Nhi xem thành quả!" Lý bà tử đề xuất.

"Phối nhạc? Chúng ta lấy nhạc ở đâu?"

"Chúng ta có nhạc!" Hạnh Nhi và một vài đứa trẻ khác vội vàng giơ tay: "Chúng ta sẽ hát một bài hát làm nhạc đệm thì sao?"

"Được!"

Ngoài Bát Đoạn Cẩm, còn có màn biểu diễn võ thuật của Đại Ngưu, ngâm thơ của Hà Hoa và một vài bài hát của Tảo Nhi và những người khác.

Sau khi xác định chương trình đơn giản xong, nghi lễ cúng đường sắp bắt đầu.

Một nhóm người rầm rộ đến trước mặt Thịnh Quân.

Thịnh Quân đang tiêu hóa kỹ hai sự việc vừa rồi.

Cô cũng được mở rộng tầm mắt.

Không ngờ thuật cải trang trong tiểu thuyết và phim truyền hình lại thực sự tồn tại!

Còn kinh nghiệm báo thù và tìm người thân, quả thực là thăng trầm, nếu đưa vào thời hiện đại có thể dựng thành phim...

Cô âm thầm ghi nhớ những chuyện này.

Đợi đến khi trở về hiện đại, dựa vào những câu chuyện này, cô có thể làm thêm một nghề tay trái nữa - biên kịch nghiệp dư.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy những người xưa đi tới, Thịnh Quân nhanh chóng thu lại suy nghĩ.

Cô biết mọi người lại sắp nhét tiền cho cô.

Thịnh Quân lặng lẽ chờ đợi một lúc nhưng phát hiện dân làng không cử đại diện đến nhét bạc như thường lệ, mà đồng loạt đứng ở xa.

Sau đó, cô thấy Chung Nguyệt Hằng ăn mặc lộng lẫy bước ra, đi đến phía trên cùng, cầm một ống tre, mở lời:

"Nghỉ lễ cúng đường một nghìn lượng bạc, bây giờ bắt đầu! Sau đây mời Phương Tiên Nhi xem chương trình đầu tiên, Bát Đoạn Cẩm 'Tận trung báo quốc'!"

Hóa ra bà ấy là người dẫn chương trình.

Sau khi bà ấy giới thiệu xong, tất cả những người không liên quan đều lui về phía sau, để lại một khoảng trống.

Những người lớn tuổi và bọn trẻ đều đứng ra, xếp thành hai hàng không mấy ngay ngắn.

Tiếp theo, bọn trẻ hát bài 'Tận trung báo quốc' bằng giọng trẻ con đầy khí thế, những người lớn tuổi bắt đầu đánh Bát Đoạn Cẩm với vẻ mặt hớn hở...

Thịnh Quân ngơ ngác: ??

Quá đột ngột.

Nhưng mọi người thực sự biết chơi, đều có thể dựa theo chương trình Đêm hội mùa Xuân để ứng biến!

Dân làng biết không nhiều tài năng, ngoài ca hát võ thuật thì chỉ có ngâm thơ.

Trước đây, hầu như đều là những thể loại mà Thịnh Quân không hứng thú nhưng lúc này đây, nàng đều kiên nhẫn xem hết, hơn nữa còn xem đầy say mê.

Đợi đến khi mọi người biểu diễn xong, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía nàng, Thịnh Quân lập tức phát ra tiếng khẳng định: "Mọi người vất vả rồi, chương trình rất tuyệt, ta rất thích."

Được Phương Tiên Nhi công nhận, mọi người đều vui mừng vô cùng.

Trong bầu không khí náo nhiệt.

Hai người Thiết Trụ và Chung Tứ bị đẩy ra, mỗi người một bên, khiêng chiếc rương gỗ đựng bạc đi từ từ về phía Thịnh Quân.

Lần cúng đường này do hai người họ đứng ra.

Thiết Trụ đi một chuyến về phương Nam, công lao không cần phải nói.

Còn để Chung Tứ tham gia góp tiền thì đó là một cách dân làng thể hiện sự tiếp nhận, công nhận hẳn ta đã trở thành người của mình với thân phận thật.

Cuối cùng cũng đợi được đến tiết mục chính, đến Thịnh Quân cũng nín thở.

Nàng vừa nghe Chung Nguyệt Hằng nói đến nghi lễ cúng đường một nghìn lượng bạc, biết mọi người đã chuẩn bị đủ một nghìn lượng bạc.

Nói cách khác, lần này chắc chắn nàng có thể đột phá một triệu giá trị năng lượng, nâng lên một cấp độ lớn. Lúc đó, khi nàng mới biết được giá trị năng lượng cần dùng để nâng cấp, thật sự không nghĩ rằng Tảo Nhi và những người khác có thể kiếm được nhiều tiền như vậy nhanh như vậy.

Mọi người thật sự quá giỏi!

A, lần này nàng sẽ nâng cấp thành hình thái gì đây?

Cửa hàng tạp hóa? Cửa hàng bách hóa? Cửa hàng tiện lợi?

Nhìn diện tích đất trống xung quanh này, ước chừng cũng chỉ đủ để nâng cấp một lần.

Sau này nếu trở thành siêu thị lớn thì diện tích này chắc chắn không đủ dùng, đến lúc đó nàng phải làm sao? Có thể chuyển nhà không?

Những suy đoán và tưởng tượng đủ kiểu khiến cho trong lòng Thịnh Quân tràn đầy lo lắng.

Bên này, Thiết Trụ và Chung Tứ đã khiêng bạc đến nơi, hai người cùng mở nắp rương.

Bên trong những thỏi bạc trắng sáng lập tức làm cho đôi mắt Thịnh Quân hoa cả lên.

Nhiều bạc đồng bảo quá!

Thịnh Quân xoa xoa tay, nhìn Thiết Trụ và Chung Tứ hoàn thành quy trình, mỗi người cầm một nắm đồng bảo đi về phía khe ném tiền của nàng, thay phiên nhau nhét tiền vào.

Chương 248: Chương 248

Một, hai, ba...

Giá trị năng lượng tăng lên như điên với tốc độ một trăm nghìn điểm, trực tiếp đột phá mức giới hạn hai trăm nghìn điểm trước đó.

Thịnh Quân nhanh chóng nhận được thông báo của hệ thống, nói rằng nàng đã mở khóa được khoai tây lát và bím bím tôm.

Lúc này cũng không có tâm trạng để quan tâm đến khoai tây lát là gì, Thịnh Quân không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thanh năng lượng.

Không biết vì lý do gì, hệ thống giữa chừng không công bố giới hạn năng lượng nữa, cũng không mở khóa sản phẩm mới, chỉ để năng lượng không ngừng tăng lên, một lần đột phá một triệu!

Thịnh Quân giật mình trong lòng, cẩn thận chú ý đến sự thay đổi của hệ thống, rất nhanh lại nhận được một thông báo:

[Phát hiện giá trị năng lượng của ngài đã đạt một triệu điểm, có thể nâng cấp lên giai đoạn tiếp theo [Cửa hàng tạp hóa tiện lợi nhỏ], có nâng cấp không?]

Cái tên này khiến Thịnh Quân không nói nên lời.

Nàng âm thầm đoán già đoán non lâu như vậy, không ngờ hệ thống lại đưa ra một cái tên ba trong một, cửa hàng tiện lợi nhỏ.

Ai dám nói nó không phải là thiên tài đặt tên chứ?

Phía sau tin nhắn này, còn có một lời nhắc nhở ầm ập.

Cửa hàng tạp hóa giai đoạn mới, diện tích chiếm dụng khoảng ba mươi mét vuông, tổng cộng cần nâng cấp sáu tiếng.

Hơn nữa trong thời gian nâng cấp, hệ thống siêu thị sẽ đóng tất cả các chức năng chính, đề nghị tốt nhất nên chọn một khoảng thời gian yên tĩnh, không có người để nâng cấp.

Thịnh Quân hiểu rồi.

Xem ra tốt nhất là nàng chọn vào ban đêm người xưa ngủ mà âm thầm tiến hóa, sáng sớm hôm sau làm mọi người kinh ngạc.

Nếu như vậy thì lúc này chắc chắn không thể đưa cho mọi người thứ mới, chỉ có thể giải thích đơn giản trước, để họ về nghỉ ngơi.

Thịnh Quân cân nhắc câu chữ, nói với dân làng:

"Lần này số bạc các người mang về giúp pháp lực của ta khôi phục rất nhiều, tiến vào một giai đoạn mới. Ta cần ngủ một đêm, tiêu hóa hết năng lượng đã nuốt vào, cho nên tối nay các người hãy về trước, sáng sớm mai hãy đến tìm ta."

Nghe vậy, mọi người đều vui mừng vô cùng, vội vàng đồng ý.

Thật tốt, lực lượng của Phương Tiên Nhi đã trở lại giai đoạn mới rồi!

Xem ra số bạc họ mang về lần này đã giúp được rất nhiều!

Tảo Nhi suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Phương Tiên Nhi, lúc người ngủ có cần chúng ta trông giúp không?"

Nàng ấy nghĩ, lúc người ta ngủ là lúc yếu đuối nhất, mặc dù Phương Tiên Nhi có pháp lực nhưng nàng ấy vẫn có chút lo lắng.

Thịnh Quân nghe vậy trong lòng thấy ấm áp: "Không sao, các người cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, chỗ này của ta..."

Lời nàng còn chưa dứt thì nghe thấy một tiếng ong ong đột ngột.

Dân làng cũng nghe thấy tiếng động lạ này, nhìn kỹ lại thì thấy hình như trên đỉnh tử pháp của Phương Tiên Nhi có thêm một thứ mới.

Thứ đó giống như một khối sắt dẹt nhưng trên đỉnh lại có hai cái tai nhọn màu hồng giống tai mèo.

Thoạt nhìn, có vẻ như trên đỉnh tử pháp đội một cái mũ có tai, trông rất mới lạ, còn có chút đáng yêu.

Thịnh Quân đột nhiên có thêm một chiếc mũ tai mèo:...

Nàng vội vàng nhìn ra đỉnh đầu của mình, thấy một cái máy màu bạc sáng bóng tròn vo, cũng không biết cụ thể là dùng để làm gì.

Nói lại thì, nàng vẫn chưa nâng cấp mà?

Cái thứ quỷ quái này chui ra từ đâu vậy? Cũng không thấy hệ thống đưa ra thông báo gì cả!

Vì cái máy này không mọc trên người nàng nên Thịnh Quân cũng không thể dùng tinh thần thể để điều khiển nó.

Thấy nó kêu ong ong hai tiếng rồi không có động tĩnh gì nữa, Thịnh Quân quyết định không để ý đến nó nữa.

Nàng nói với dân làng:

"Không sao, các người về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai hãy đến đây."

Dân làng đương nhiên rất nghe lời nàng, còn tưởng rằng khối sắt tròn đó là biểu tượng cho pháp lực của Phương Tiên Nhi đã hồi phục nên không nán lại nữa, ngoan ngoãn về núi hang ngủ.

Đợi đến khi xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Thịnh Quân lại đi quan sát thứ đó, vẫn không nhìn ra được gì.

Nàng nhanh chóng thu hồi sự chú ý, định nâng cấp cho mình trước.

Nhấn nút nâng cấp.

Thịnh Quân lập tức bị một cái chụp hình vuông màu bạc bao quanh, tầm nhìn cũng bị cản trở, nhìn ra xung quanh không thấy cảnh vật bên ngoài nữa, chỉ thấy một không gian trắng xóa.

Ngay trước mặt nàng treo một thanh tiến trình màu xanh lá cây, cuối thanh tiến trình có một con số 1%, hẳn là tiến trình nâng cấp của nàng.

Đang nhìn thanh tiến trình đó.

Bên tai Thịnh Quân đột nhiên lại vang lên một tiếng ong ong.

Đồng thời, trên đầu nàng lại truyền đến một cảm giác ngứa ngáy như bị cào.

Thịnh Quân vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, từ khi nàng xuyên thành một máy bán hàng tự động, lớp vỏ ngoài đã trở nên vô cùng thô ráp, ngay cả khi lợn rừng đ.â.m vào người nàng, nàng cũng không cảm thấy gì.

Sao đột nhiên lại thấy ngứa thế này?

Nàng lập tức chuyển góc nhìn về phía đỉnh đầu thì thấy hai cái tai tròn trên đầu sáng lên một màu hồng nhạt.

Dường như nó đã khởi động, phát ra tiếng rừ rừ, từ từ di chuyển trên đầu nàng, mỗi lần di chuyển một đoạn nhỏ, da đầu của Thịnh Quân lại như được mát xa sâu, thoải mái vô cùng... Hừ hừ, bây giờ không phải là lúc để thoải mái gì hết!!

Thịnh Quân cố gắng ổn định lại ý chí đang d.a.o động, nhìn kỹ lại, cuối cùng cũng nhận ra được bộ mặt thật của thứ trên đầu mình.

Thì ra là một cái máy hút bụi tự động!

Nhưng mà, làm gì có máy hút bụi tự động nào lại chạy đến đầu người, à không, chạy đến đầu máy bán hàng tự động để quét dọn chứ!!

Chương 249: Chương 249

Chưa kịp để Thịnh Quân mở lời bảo máy hút bụi tự động rời khỏi đầu mình, hệ thống đã phát thông báo chính thức bắt đầu quá trình nâng cấp, khiến nàng chìm vào trạng thái ngủ say ngay lập tức.

Đợi đến khi Thịnh Quân mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng.

Nàng dần lấy lại trí nhớ, vội vàng kiểm tra sự thay đổi của bản thân, phát hiện ngoại hình của mình đã biến thành một ngôi nhà nhỏ cổ kính với mái ngói đỏ và tường bao màu xám.

Chất liệu của bức tường xám hơi giống gạch xám nhưng có kết cấu đẹp hơn.

Trên đỉnh là hai mái hiên dốc, với thiết kế như vậy vào những ngày mưa, mái nhà sẽ không có nguy cơ bị đọng nước.

Tuy nhiên, nàng không có cửa ra vào, chỉ có một khung cửa trống không. Nhìn kỹ lại, trên cửa còn phủ một lớp màng chắn trong suốt.

Qua khung cửa, Thịnh Quân nhìn vào bên trong ngôi nhà.

Trong nhà không có đèn nhưng lại tự phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ, chiếu sáng rõ ràng từng góc nhỏ.

Trên sàn gỗ nhạt màu, những chiếc giá gỗ trống rỗng được xếp ngay ngắn, những chiếc giá khác cũng được dựng sát tường, trong đó có một chiếc giá hàng đã đầy ắp gần cửa ra vào, trên đó bày tất cả các loại thực phẩm mà Thịnh Quân đã mở khóa được trong thời kỳ làm máy bán hàng tự động.

Ở phía bên kia cửa, có một quầy đá cẩm thạch, trên đó chỉ có một thứ trông giống như đèn bàn nhưng bên trong lại không có bóng đèn. Bên cạnh chân đèn còn có một màn hình nhỏ.

Thịnh Quân đoán rằng có lẽ cái quầy này là quầy thu ngân.

Trông cũng khá đơn sơ.

Đợi đến khi quét dọn đồ đạc trong nhà xong, hệ thống đã kịp thời phát ra âm thanh nhắc nhở.

[Nâng cấp hoàn tất, vui lòng đặt tên cho cửa hàng của bạn.]

Còn phải đặt tên sao?

Thịnh Quân do dự thốt ra hai chữ “Thần Châu”.

Người xưa đều đã nghe qua từ này rồi, nếu gặp lại cũng sẽ không thấy xa lạ.

[Đặt tên thành công.]

Chỉ thấy phía trên khung cửa ngôi nhà xuất hiện một tấm biển gỗ trang trọng, trên đó khắc chữ “Thần Châu” theo lối hành thư.

Sau khi phát biểu hiệu xong, hệ thống nhanh chóng có động tĩnh trở lại.

[Bạn đã nhận được phần quà giai đoạn: Một nhân viên vệ sinh cửa hàng, vui lòng chú ý nhận.]

Nghe vậy, Thịnh Quân mới chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng đi tìm tung tích của máy hút bụi tự động.

Nàng nhìn kỹ lại, phát hiện nó vẫn còn ở trên mái nhà, đang miệt mài chà xát ngói của nàng.

Sau khi nâng cấp, nàng không còn cảm thấy ngứa trên đầu nữa, nhất thời không nhớ đến nó.

Thịnh Quân vừa buồn cười vừa bất lực, nàng thử dò hỏi: “Này, đừng quét nữa, người xuống đây đi!”

Kiểm tra tình hình hệ thống, nàng phát hiện máy hút bụi tự động này hoàn toàn không có hướng dẫn sử dụng, nàng chỉ có thể tự mò mẫm tất cả các chức năng.

May mắn thay, có vẻ như con robot này có thể hiểu được lời nàng nói.

Chỉ thấy nó ngậy ra hai giây, đèn hồng trên tai đồng loạt nhấp nháy, nhanh chóng mọc ra hai chiếc cánh nhỏ ngăn ngừa từ hai bên cơ thể bằng phẳng của nó, cẩn thận bay phịch xuống đất từ trên mái nhà.

Sau đó, nó thu cánh lại, lặng lẽ dừng tại chỗ, đèn trên tai cũng chuyển sang màu xanh lục.

Thịnh Quân không khỏi kinh ngạc.

Thì ra nó còn có thể bay, hơi bị kinh đấy!

Nàng nhanh chóng ho một tiếng, nói với nó: “Người đã là nhân viên vệ sinh cửa hàng, sau này hãy chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh trong cửa hàng, bình thường không cần phải chạy ra ngoài.”

Đường trong núi này không bằng phẳng, nàng sợ máy hút bụi tự động đụng phải đá rồi hỏng hóc gì đó, nàng cũng không biết sửa.

Còn hệ thống, ngay cả hướng dẫn sử dụng cũng không cung cấp, đừng mong nó có thể bảo hành. Tốt nhất là tự chú ý một chút.

Đèn hồng trên tai của robot nhấp nháy, ngoan ngoãn trượt vào cửa phòng nàng.

Thịnh Quân cảm thấy rất kỳ lạ, giống như có thứ gì đó chạy vào bụng nàng dạo chơi, lúc trước khi nàng còn là máy bán hàng tự động thì cảm giác như có một chú sóc nhỏ chạy vào.

Máy hút bụi tự động nhanh chóng đi vòng quanh trong nhà.

Vì mặt đất rất sạch nên nó cũng không tìm thấy bụi bẩn gì, quét hai vòng rồi chạy đến góc tường, chui vào một ngôi nhà nhỏ xíu giống hệt hình dáng của Thịnh Quân, chỉ để lộ một nửa cơ thể ở bên ngoài, đèn trên tai cũng dần chuyển sang màu vàng nhạt.

Lúc này Thịnh Quân mới để ý, hóa ra ở góc tường còn có thêm một cái ổ nhỏ.

... Nhìn thế này, có lẽ là nơi để máy hút bụi tự động sạc điện?

Nhưng lấy điện từ đâu ra? Không phải là lấy từ người nàng chứ?

Đợi một chút, hình như cũng có chút hợp lý. Dù sao thì lúc trước khi nàng còn là máy bán hàng tự động, trên người nàng vẫn luôn có thể phát sáng, quả thực là có điện.

[Đã kết nối Bluetooth, cấp độ ban đầu 1, phạm vi 100 mét.]

Bên tai lại vang lên một tiếng nhắc nhở.

Chương 250: Chương 250

Bluetooth?

Thịnh Quân không hiểu gì cả.

Tuy nhiên, nàng nhanh chóng lờ mờ cảm nhận được, dường như mình đã thiết lập được một loại liên kết với máy hút bụi tự động. Giống như điện thoại kết nối với wifi vậy.

Nàng vừa nghĩ xong, tầm mắt đã chuyển sang góc nhìn của máy hút bụi tự động.

Nghĩ đến chức năng bay vừa rồi của robot, Thịnh Quân có chút kích động.

Như vậy chẳng phải tương đương với việc nàng có thêm một đôi mắt, có thể ngắm nhìn phong cảnh xa hơn sao?

Tuy nhiên, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dường như con robot này vẫn phải sạc điện, cũng không biết có thể bay xa đến mức nào, nếu bay ra ngoài mà không quay về được thì chẳng phải xong đời sao.

Nghĩ đến vấn đề này, Thịnh Quân không nhìn được mà lẩm bẩm thành tiếng.

Sau đó, nàng thấy máy hút bụi tự động rời khỏi khu vực sạch, xoay tròn tại chỗ như con quay, có vẻ như muốn thu hút sự chú ý của Thịnh Quân.

Sau khi nhận thấy Thịnh Quân đã nhìn đến, nó liền dừng động tác, đèn trên tai lại bắt đầu nhấp nháy liên tục.

Từ màu hồng chuyển sang màu xanh lục, rồi đến màu xanh lam, màu đỏ, cuối cùng trực tiếp tắt ngúm. Sau đó, nó lại chạy đến phòng sạch, hai giây sau lại chạy ra, lặp lại những thay đổi vừa rồi.

Thịnh Quân nhận ra, có vẻ như nó có điều muốn nói với mình.

Vất óc suy nghĩ mãi, nàng thử dò hỏi: “Chẳng lẽ màu đèn là để hiển thị lượng điện của người sao?”

Hai tai của robot nhấp nháy nhanh chóng, có vẻ nó khá vui.

Thịnh Quân đã hiểu được một chút về ngôn ngữ đèn của nó.

Nếu hai đèn cùng nhấp nháy thì chắc là có ý khẳng định.

Nghĩ như vậy, vừa bay một lúc, điện màu hồng đã chuyển sang điện màu xanh lục, có vẻ như chức năng bay này rất tốn điện.

Thôi, trong thời gian ngắn vẫn đừng bay nữa, ngoan ngoãn ở trong bụng nàng quét dọn đi.

Thịnh Quân lắc đầu.

Nói đến đây thì.

Trước đây đều là Tảo Nhi và những người khác hiểu được ý nàng khi nàng ném tiền vào.

Bây giờ lại biến thành nàng hiểu được ý của một cái máy hút bụi tự động qua đèn nhấp nháy.

Thật đúng là vận mệnh xoay vần!

Nghĩ xong những điều có cũng như không, Thịnh Quân quyết định đặt cho chú robot nhỏ một cái tên, dù sao sau này còn phải thường xuyên sai bảo nó.

Một cái máy hút bụi tự động, mọc hai cái tai mèo có thể phát sáng, đặt tên gì cho hay nhỉ?

Robot? Quét đèn? Cơ mèo?

Khó nghe quá...

Thịnh Quân vắt óc suy nghĩ mãi mới nặn ra được một cái tên bình thường, cuối cùng quyết định: “Ừm, sau này, người sẽ tên là Nhị Chỉ đi!”

Hai cái tai mèo của Nhị Chỉ giật giật, không có ý kiến gì.

Sau khi thể hiện tình cảm với nhân viên mới, Thịnh Quân nhanh chóng bắt đầu bận rộn với công việc chính.

Thấy sắp sáng, nàng phải nhanh chóng xem sau khi nâng cấp thì giao dịch như thế nào.

Thịnh Quân nhanh chóng tìm thấy một thứ trông giống như hộp quỳên gộp trên bức tường bên cạnh cửa lớn của mình.

Trên đỉnh hộp có một cái hang đen xì, bên dưới cũng có một cái khe dài.

Thịnh Quân tìm thấy hướng dẫn sử dụng trong hệ thống, phát hiện ra cái hộp này cũng được dùng để thu tiền, chức năng tương đương với khe ném tiền.

Ở đây có khe ném tiền, vậy thì quầy thu ngân bên trong dùng để làm gì?

Nàng mang theo sự nghi ngờ, nghiên cứu cẩn thận một hồi, cuối cùng cũng mày mò ra.

Sau này, Tảo Nhi và những người khác ném bạc vào cái hộp ở cửa này, bạc sẽ được chuyển thành giá trị năng lượng trong hệ thống của nàng.

Còn ở cuối thanh năng lượng hệ thống của nàng có thêm một nút bấm, có thể chuyển giá trị năng lượng mới tăng thêm thành một hoặc nhiều thẻ mua hàng có mệnh giá khác nhau.

Sau khi tạo thẻ, thẻ sẽ xuất hiện ở cửa ra ở dưới cùng của hộp thu tiền.

Người cầm thẻ có thể ra vào cửa hàng của nàng, chọn hàng trong cửa hàng.

Trong thời gian lựa chọn, nếu giá của hàng hóa được chọn vượt quá tổng số tiền trong thẻ mua hàng đang cầm, hàng hóa trên kệ sẽ biến thành bóng mờ, không thể lấy được nữa.

Cuối cùng, có thể mang đồ đến quầy thu ngân đó, dùng thẻ mua hàng chạm vào màn hình điện tử trên quầy, trừ giá trị năng lượng trong thẻ để thanh toán.

Sau khi quét thẻ, đèn chụp của đèn bàn bên cạnh sẽ nhô ra một túi đựng đồ, có thể dùng để đóng gói hàng hóa.

Nói một cách dễ hiểu, bây giờ Thịnh Quân tương đương với một cửa hàng tự phục vụ dành cho thành viên, phải nạp tiền vào thẻ mua hàng trước, người cầm thẻ mới có thể vào mua đồ.

Thiết kế như vậy cũng khá tốt, phân biệt với các cửa hàng trong triều đại này.

Về cơ bản vẫn giữ nguyên mô hình quen thuộc với mọi người trước đây, theo hình thức cúng tế trước rồi thu hoạch sau.

Hơn nữa, mua đồ cũng tiện lợi hơn trước rất nhiều.

Chương 251: Chương 251

Giống như Tảo Nhi và những người khác khi mang bạc đến, không cần phải tiêu hết một hơi nữa mà có thể đổi thành thẻ mua hàng ở đây.

Khi cần thì chỉ cần mang theo thẻ mua hàng đến là có thể lấy đồ bất cứ lúc nào, không còn sợ đồ ăn mang về bị hỏng hoặc ăn không hết nữa.

Sau khi tìm hiểu kỹ chức năng, Thịnh Quân hào hứng xem những mặt hàng mới.

Lần này năng lượng nhiều, trước khi nâng cấp nàng đã mở khóa được khoai tây lát và bim bim tôm.

Bây giờ sau khi trở thành cửa hàng tiện lợi, hệ thống đã bổ sung thêm một loạt các loại thực phẩm ăn vặt như bim bim. Cũng như các loại đồ ngọt khác nhau như sữa đường, trái cây đường, kẹo bơ cứng đường. Còn có các loại đồ uống cổ điển như Pulse, Fanta, Minute Maid.

Tương đương với việc mở khóa toàn bộ phần thưởng thực phẩm từ mười nghìn đến một triệu.

Giờ đây, các loại đồ ăn mà nàng bán đã phong phú hơn hẳn, cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của một cửa hàng.

Xem đồ ăn xong, Thịnh Quân nhanh chóng tham khảo giá cả trong trí nhớ của mình rồi bày những món ăn này lên kệ.

Sau khi bày đồ xong, Thịnh Quân nhanh chóng chuyển sự chú ý sang mục “đồ dùng hằng ngày” mới được hệ thống mở khóa.

Đúng vậy, cửa hàng tiện lợi không thể chỉ có mỗi đồ ăn, ít nhất cũng phải có hai loại đồ dùng sinh hoạt.

Mở thanh tùy chọn, hiện tại chỉ mở khóa được hai thứ, xem ra việc lấp đầy các kệ hàng của cửa hàng còn là một chặng đường dài.

Tuy nhiên, hai thứ được mở khóa hiện tại đều là nhu cầu thiết yếu!

Đó chính là giấy vệ sinh và băng vệ sinh.

Giấy vệ sinh thì khỏi phải nói, mặc dù hiện tại chỉ có giấy cuộn, không có giấy rút nhưng cũng có thể tạo nên sự tiện lợi rất lớn cho cuộc sống.

Còn băng vệ sinh thì có hai loại dùng ban ngày và dùng ban đêm. Trong núi có rất nhiều nữ nhân, có nó, vệ sinh sức khỏe cũng có thể được đảm bảo tốt hơn.

Thịnh Quân xem kỹ chi tiết sản phẩm, phát hiện ra rằng băng vệ sinh này cũng là kiểu cải tiến.

Ở triều đại này, mọi người cơ bản không mặc quần lót, chủ yếu sử dụng đai kinh nguyệt. Thường thì người ta sẽ nhét một miếng vải nhồi đầy tro thực vật vào đai, sau đó buộc hai bên dây vào thắt lưng để cố định.

Còn loại băng vệ sinh mà nàng có được hiện nay không có keo dán nên không chứa thành phần hóa học nào khác, là loại bông nguyên chất, nhìn hình dáng thì có thể thay thế miếng vải tro thực vật lót trong đai kinh nguyệt.

Vì thành phần đơn giản nên sau khi sử dụng xong, đốt cũng không tạo ra chất độc hại gây ô nhiễm môi trường, có thể xử lý rất sạch sẽ.

... Ờ, đúng là lúc nào hệ thống cũng ghi nhớ phải bảo vệ môi trường.

Tuy nhiên, sau khi sử dụng loại băng vệ sinh này, tro thu được sau khi tập trung xử lý và đốt có thể bón vào đất làm phân bón.

Nói thêm về giấy vệ sinh.

Thịnh Quân xem bảng thành phần, cũng được làm từ bột gỗ nguyên chất và bột tre, cỏ. Màu giấy là màu trắng ngà hơi ngả nâu nhạt.

Theo hướng dẫn của hệ thống, loại giấy này không thêm chất làm mềm, mà lựa chọn cải tiến quy trình sản xuất, nghiên cứu ra tỷ lệ nguyên liệu gỗ khoa học hơn, đồng thời áp dụng công nghệ tiên tiến giúp các phân tử sợi nguyên liệu quấn chặt hơn, giúp giấy cực kỳ mềm mại mà không cần thêm bất kỳ thứ gì.

Nói thật thì Thịnh Quân hoàn toàn không hiểu nguyên lý trong đó.

Nhưng không ngăn được nàng thèm muốn những thứ này.

Phải biết rằng, khi ở thời hiện đại, nàng chưa từng dùng loại giấy vệ sinh xanh, sạch, an toàn và tốt như vậy!

Thâm cảm thán một hồi.

Thịnh Quân chọn một kệ riêng, bày những thứ này lên.

Về giá cả, giấy vệ sinh được bán theo tập, một tập hai mươi cuộn, mỗi cuộn đều rất dày, có bốn tầng chồng lên nhau.

Cứ bán hai mươi đồng một tập, tương đương với một cuộn một đồng.

Còn về băng vệ sinh, đây là vật dụng thiết yếu của nữ nhân, ở thời hiện đại, những thương hiệu an toàn và chất lượng cao đều có giá không hề rẻ.

Mỗi tháng, các cô gái đều phải chi thêm một khoản, tích nhỏ thành lớn, cũng không phải là một con số nhỏ.

Là con gái, Thịnh Quân rất hiểu nỗi khổ trong đó.

Vì vậy, nàng đã đặt băng vệ sinh là mặt hàng rẻ nhất trong cửa hàng, chỉ niêm yết mức giá thấp nhất của hệ thống là một đồng.

Tương đương với một đồng tiền có thể mua một gói mười miếng băng vệ sinh dùng hàng ngày hoặc sáu miếng băng vệ sinh dùng ban đêm.

Như vậy, mọi người sẽ có thể mua được, cũng sẽ sẵn sàng sử dụng nó như một vật dụng tiêu hao.

Bận rộn một hồi, cuối cùng cũng hoàn thành việc bày bán hàng mới.

Người trong thôn cũng lần lượt thức dậy.

Mọi người đều nhớ lời Phương Tiên Nhi, sau khi rửa mặt xong thì nhanh chóng đi về phía bên này.

Vừa đến nơi, tất cả đều kinh ngạc.

Chỉ sau một đêm, pháp tử của Phương Tiên Nhi đã biến thành một ngôi nhà uy nghi như vậy sao!?

Khó trách lúc đầu Phương Tiên Nhi không cần người ta xây đền cho, hóa ra nàng tự có rồi!!

Dùng mắt thường cũng có thể thấy tường và ngói trên pháp miếu của Phương Tiên Nhi đều được làm từ những vật liệu thượng hạng.

Bình thường, mọi người ở trong huyện cũng không phải chưa từng thấy gạch ngói của những gia đình giàu có nhưng rõ ràng là kiểu dáng tương tự, so với những gì nhìn thấy trước mắt, dù là người chậm chạp nhất cũng có thể cảm nhận được sự khác biệt rất lớn giữa chúng.

Trong lúc nhất thời, hơi thở của tất cả mọi người đều nhẹ nhàng hơn, không dám tiến lại gần nữa.

Thịnh Quân đợi một lúc, thấy họ vẫn chưa tiến lại gần liền chủ động nói: “Mọi người đến gần đây đi, ta còn có vài chuyện muốn nói với mọi người.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, mọi người mới bắt đầu di chuyển bước chân, chậm rãi đi về phía Thịnh Quân.

Vừa đến trước cửa chính, họ đã bị hai chữ “Thần Châu” như nước chảy mây trôi làm cho kinh ngạc.

Mọi người đều biết chữ, nhanh chóng đọc được từ này, trong lòng càng thêm kính sợ đối với vùng đất Thần Châu.

Bình tĩnh lại một chút, nhìn lại cánh cửa lớn của pháp miếu, họ phát hiện ra rằng nó có khung nhưng không có cửa.

Nơi vốn dĩ là cửa dường như được phủ một tầng sương mù trắng trong suốt, xuyên qua sương mù nhìn vào bên trong, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Điều này càng làm tăng thêm sự bí ẩn cho pháp miếu.

Thịnh Quân thấy mọi người đã đến đông đủ, cũng không kéo dài thời gian nữa.

Nàng bắt đầu giới thiệu về quy trình mua sắm tích điểm: “Mọi người có thấy cái hộp treo trên tường ở cửa không? Nó tương đương với khe ném tiền trước đây, sau này vẫn có thể ném tiền vào đây.”

“Sau khi ném vào, ta cũng sẽ trả lại cho mọi người một số thứ như thường lệ nhưng cách thức sẽ có một số thay đổi.”

“Vừa hay tối qua mọi người đã ném bạc, vậy thì hãy lấy chúng làm ví dụ. Tảo Nhi, người tiến lên đây.”

Tảo Nhi được gọi tên giật mình, vội vàng đi đến trước hộp ném tiền.

“Đừng căng thẳng, đưa tay xuống dưới hộp.” Thịnh Quân nói.

Tảo Nhi ngoan ngoãn làm theo.

Vừa đưa tay đến đúng vị trí, đã thấy năm tấm thẻ mỏng mạ bạc gia công tinh xảo nhẹ nhàng rơi ra từ đáy hộp.

Thịnh Quân mở lời: “Năm tấm thẻ này, mỗi tấm đều chứa một phần năng lượng của ta, cầm nó là có thể vào pháp ốc của ta. Khi thẻ còn năng lượng, mọi người có thể tùy ý lấy những thứ trên giá trong ốc theo nhu cầu của mình... Sau khi thẻ hết năng

lượng, nó sẽ mất hiệu lực, đến lúc đó mọi người chỉ cần ném thẻ vào hộp là được.”

Thịnh Quân chia đều một triệu điểm năng lượng thu được ngày hôm qua, tạo thành năm mươi thẻ mua sắm hai mươi nghìn đồng, trước tiên đưa năm thẻ cho người trong thôn, số còn lại tạm thời để ở chỗ nàng, dùng hết rồi sẽ phát tiếp.

Trứng phải để trong nhiều giỏ khác nhau, làm nhiều thẻ hơn, trong lòng sẽ yên tâm hơn.

Nếu không chỉ có vài thẻ mệnh giá lớn, lỡ như mất thì người trong thôn cũng sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.

Thẻ mua sắm trị giá một triệu... Thật sự không dám nghĩ, nếu chỉ có mấy người Tảo Nhi ăn thì có lẽ đủ để ăn cả đời.

Cứ cảm thấy hệ thống như vậy có chút kỳ quái.

Thịnh Quân lắc đầu xua đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, tiếp tục suy nghĩ về chuyện thẻ mua sắm.

Lần này nàng lấy ra năm thẻ, có thể để năm người vào cửa hàng mua sắm cùng lúc.

Ít người thì không tiện lấy đồ.

Nhiều người thì diện tích cửa hàng của nàng lại không lớn, không tránh khỏi sẽ trở nên lộn xộn và chật chội. Năm người là vừa đẹp.

Nghe lời Thịnh Quân nói xong, nhóm Tảo Nhi suy nghĩ một lúc, đợi đến khi hiểu rõ ý tứ thì mắt liền sáng lên.

Những thay đổi mà Phương Tiên Nhi nói có nghĩa là họ có thể đến pháp miếu bất cứ lúc nào để lấy phần thưởng, không cần phải lấy đồ trong một lần nữa.

Như vậy, sau này khi ném bạc cũng sẽ không có quá nhiều lo lắng, sợ lấy nhiều quá ăn không hết sẽ lãng phí đồ, cứ ném là xong.

Thấy mọi người có vẻ háo hức, Thịnh Quân suy nghĩ một chút, chắc chắn sau này cửa hàng của nàng sẽ có thêm nhiều đồ dùng hằng ngày hữu ích hơn.

Vì vậy, nàng mở lời nhắc nhở: “Năng lượng trong thẻ sẽ không mất đi, dùng không hết cũng đừng vội, có thể để dành trước. Đợi khi pháp lực của ta tiến thêm một bước, ta sẽ có thể cho các người nhiều lựa chọn hơn.”

Đương nhiên nhóm Tảo Nhi đồng ý.

Chương 252: Chương 252

Nói những chuyện này xong, những quy tắc mới cũng đã giải thích gần hết.

Thịnh Quân cảm thấy tiếp theo có thể cho mọi người thực hành mua sắm.

Mọi người có thể chia thành nhóm năm người, lần lượt cầm thẻ mua sắm vào xem một vòng.

Nàng suy nghĩ một chút, không để dân làng tự do lập đội mà đích thân điểm danh sắp xếp, trước tiên để Tảo Nhi, Thu Nương, Hà Hoa và năm chị em gái khác cầm thẻ vào cửa hàng.

Như vậy cũng tiện để nàng nói rõ cho họ cách sử dụng băng vệ sinh.

Nghe Phương Tiên Nhi gọi tên.

Tảo Nhi liền phát những thẻ vừa nhận được cho Thu Nương và những người khác, tự giác xếp thành một hàng dọc, thấp thỏm bước vào pháp miếu theo chỉ dẫn của Phương Tiên Nhi.

Tảo Nhi đứng đầu hàng.

Khi đi qua màn sương trắng ở cửa, nàng ấy vô thức nhắm mắt lại, không cảm thấy có gì khác thường trên người, xem ra màn sương mờ ảo kia không phải là vật chất.

Sau khi vào nhà, Tảo Nhi quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy sương mù trên cửa, không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Ngay cả những âm thanh ồn ào cũng bị ngăn cách bên ngoài.

Bên trong pháp miếu vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn cổ cầm du dương bên tai.

Nghe khúc nhạc, lòng nàng dần bình tĩnh lại, rồi nhận ra nhiệt độ trong miếu này cũng dễ chịu hơn bên ngoài rất nhiều.

Giờ đã vào hè, thời tiết dần nóng lên. Họ ở trên núi, sáng tối đều rất mát mẻ nhưng đến trưa thì rất oi bức.

Nhưng nhiệt độ trong pháp miếu này lại vừa phải, không lạnh không nóng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Trong lúc cảm thán, những người còn lại cũng đã đi vào hết, đứng sau Tảo Nhi, nhìn cảnh tượng trong miếu mà kinh ngạc không thôi.

Nơi này khác xa so với những gì họ tưởng tượng. Nhìn căn nhà sáng sủa giống như ở ngoài vậy!

Bệ đá nhẵn bóng, mặt đất cũng bằng phẳng, nhưng chất liệu là gỗ.

Hóa ra gỗ cũng có thể dùng để lát sàn sao?

Tiếp theo là những giá gỗ đẹp đẽ và gọn gàng, hầu hết đều trống nhưng vẫn có hai giá bày không ít đồ quen mắt, trong đó có một số thứ chưa từng thấy.

Mấy người đang quan sát giá gỗ thì bỗng nghe thấy tiếng rì rì.

Nhìn theo tiếng động thì thấy một vật hình tròn dẹt bằng sắt có tai chạy về phía họ.

“Đây, không phải là thứ trên pháp tử hôm qua sao...”

Tảo Nhi há hốc mồm, nhanh chóng nhận ra thứ này.

Nàng còn tưởng đây là một bộ phận trên pháp tử, không ngờ lại là một vật sống, còn biết chạy nữa!!

Trong lòng mọi người kinh ngạc, không hện mà cùng lùi lại nhưng đã nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

Cũng là do họ đã được mở rộng tầm mắt nên không còn quá kinh ngạc.

Nếu không gặp Phương Tiên Nhi, khi nhìn thấy một cục sắt biết chạy như vậy, chắc chắn sẽ coi nó là một con quái vật ghê gớm rồi sợ hãi bỏ chạy.

Thịnh Quân thấy vậy, dùng tinh thần thể vỗ đầu một cái, thầm nghĩ mình lại quên mất tên này.

Nàng biết đây là máy hút bụi tự động nhưng người xưa chưa từng thấy thứ này, chắc là sợ lắm.

Cũng may không dọa người ta đến mức ngất xỉu.

Thịnh Quân lập tức lên tiếng: “Đừng sợ, đây là... thú cưng của ta, tính tình hoạt bát nhưng không chủ động làm hại người. Vì pháp lực của ta đã hồi phục khá nhiều nên ta thả nó ra cùng, làm một số việc vặt giúp ta. Chỉ là nó cũng giống ta, không thể hiện thân, cái vỏ sắt này chính là vật chứa tạm thời của nó.”

Nói một tràng dài, Thịnh Quân cảm thấy khả năng bịa chuyện của mình ngày càng lợi hại.

Có thể sánh ngang với tiểu thuyết dài kỳ.

Nói đến đây, sau khi lên cấp, nàng còn có thêm một chức năng giống như trò chuyện riêng tư. Có thể nói chuyện bên ngoài, cũng có thể chỉ nói chuyện với người trong nhà.

Lúc này nàng đang bật chế độ nói chuyện trong nhà, chỉ có Tảo Nhi và những người khác mới nghe thấy.

Vừa dứt lời, hai cái tai ở bên cạnh liền sáng lên, như thể đang phụ họa cho lời nói của Thịnh Quân. Sau khi nhấp nháy xong, nó lại lặng lẽ chạy đến trạm sạc ở góc phòng, đứng im không nhúc nhích.

Tảo Nhi và những người khác bình tĩnh, hóa ra đây là thần thú dưới trướng Phương Tiên Nhi!

Mọi người không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Vì yêu lân nên nhìn cái thân sắt bình thường kia cũng thấy có phần phi phàm.

“Quả nhiên là thú cưng của Phương Tiên Nhi, đúng là thông minh lanh lợi, nghe lời lại biết điều!”

Khen ngợi một hồi, họ bắt đầu làm việc chính.

Dưới sự hướng dẫn của Thịnh Quân, mọi người đến góc phòng lấy một vài chiếc giỏ gỗ lớn, sau đó đến khu vực bày bán đồ ăn nhẹ và đồ uống.

Trên giá gỗ, mỗi hàng đều dán nhãn sản phẩm, nhìn vào nhãn là biết được trên kệ là thứ gì. Mọi người không cần phải vất vả ghi nhớ vị trí của các quả cầu sáng nữa.

Liếc mắt một cái, họ nhanh chóng phát hiện ra những sản phẩm mới chưa từng thấy.

“Hóa ra lại có thêm nhiều đồ ăn như vậy!” Thu Nương hoa cả mắt nói.

Họ thử lấy một vài loại kẹo và đồ uống chưa từng nghe tên, bỏ vào giỏ gỗ.

Lấy đồ xong, Tảo Nhi không nhịn được nói: “Không biết tại sao, ta cảm thấy vào đây chọn đồ như thế này có vẻ hạnh phúc hơn trước.”

Những người còn lại lập tức cảm thấy đồng cảm và gật đầu.

Thịnh Quân nghe xong thì cười thầm.

Ai có thể từ chối niềm vui được cầm giỏ hàng và quét sạch mọi thứ trong siêu thị chứ?

Nghĩ đến thời hiện đại, đôi khi nàng không mua nhiều đồ, chỉ đẩy xe đi lòng vòng trong siêu thị hai vòng cũng thấy rất thoải mái.

Khụ khụ, mặc dù bây giờ nàng vẫn chỉ là một cửa hàng tiện lợi nửa vơi, còn lâu mới bằng siêu thị được...

Không quan trọng.

Nói đến thì, Tảo Nhi và những người khác vẫn cầm thẻ mua hàng đi vào, không cần trả tiền mặt, lúc thanh toán cũng không thấy đau lòng, nghĩ đến chắc sẽ vui hơn nữa nhỉ~

Tảo Nhi và những người khác thực sự rất vui vẻ.

Với tâm trạng vui vẻ, họ lấy từng món đồ trên kệ bỏ vào giỏ gỗ trên tay.

May mà họ vẫn chưa bị hạnh phúc làm cho choáng váng đầu óc, đều nhớ lời Phương Tiên Nhi dặn, không dám lấy mỗi loại quá nhiều.

Dù sao thì sau này còn có người khác vào lấy nữa.

Lấy một ít đồ ăn thức uống xong, mọi người đến khu vực đồ dùng hằng ngày.

Các loại đồ trên giá này không nhiều, đếm đi đếm lại cũng chỉ có ba loại.

Trong đó có một loại trông giống như một thứ đồ khổng lồ, được đựng trong bao tải dài. Hai loại còn lại đều là những gói giấy nhỏ, kích thước có sự khác biệt nhỏ, trên bao bì còn vẽ những họa tiết cùng kiểu nhưng khác màu, có thể là cùng một loại đồ.

Tảo Nhi liếc nhìn nhãn trên giá, không khỏi đọc thành tiếng: “Giấy vệ sinh, băng vệ sinh dùng ban ngày, băng vệ sinh dùng ban đêm?”

Từ vệ sinh, họ đã nghe Phương Tiên Nhi nói rồi, cũng đã học trong sách giáo khoa. Hai chữ ngày đêm họ đều biết, giấy và băng cũng không xa lạ gì.

Nhưng những chữ này ghép lại với nhau thì lại khiến người ta không hiểu đầu cua tai nheo.

“Giấy vệ sinh, chắc cũng là một loại giấy nhĩ, có thể dùng để viết chữ không?” Thu Nương tò mò hỏi.

Thịnh Quân lên tiếng kịp thời: “E rằng loại giấy này không thể dùng để viết chữ được, nó khá mềm và dễ rách, lại còn thấm nước thấm mực. Tuy nhiên, có thể dùng sau khi rửa tay, vệ sinh sạch sẽ.”

Rửa tay, tức là cách nói văn minh của việc đi vệ sinh.

Tảo Nhi và những người khác nghe lời này xong đều không tự chủ được mà xoa xoa mặt.

Nghĩ đến trước đây họ rửa tay, đều dùng những thứ như lá cây, vỏ cây, không tiện lắm.

Sau đó lại học được một số kiến thức về vệ sinh trong sách của Phương Tiên Nhi. Họ biết những thứ đó không những không tiện mà còn không vệ sinh, nghiêm trọng hơn còn ảnh hưởng đến sức khỏe cơ thể.

Nhưng vì điều kiện hạn chế, mọi người cũng không tìm được vật thay thế tốt hơn, chỉ có thể rửa sạch lá cây, vỏ cây rồi mới dùng.

Cho dù dùng lá cây sạch thì ngày thường khi rửa tay, mọi người cũng thấy không được thoải mái lắm.

Nhưng đời này qua đời khác đều như vậy, không có cách nào khác. Hơn nữa, những chuyện này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì không nhỏ, nhìn một chút là qua.

Không ngờ rằng, cuối cùng Phương Tiên Nhi lại giải quyết được tình trạng khó khăn này!

Cũng đúng.

Vốn dĩ Phương Tiên Nhi luôn tỉ mỉ, chu đáo, lại quan tâm đến đời sống của người dân, còn rất coi trọng vấn đề vệ sinh. Có thể nhận ra nỗi khổ của họ về phương diện này, cũng không có gì lạ.

“Các người có thể mở một cuộn giấy vệ sinh ra xem.”

Thấy họ đứng đó ngẩn người, Thịnh Quân chủ động lên tiếng đề nghị.

Nói chung, những thứ chưa thanh toán trong cửa hàng thì không được mở ra, nhưng lần này có thể coi là trường hợp đặc biệt.

Tảo Nhi ngoan ngoãn lấy một bao nhỏ, vừa mở miệng bao liền nhìn thấy cuộn giấy màu nâu nhạt bên trong.

Nàng ấy nhanh chóng lấy cuộn giấy ra khỏi bao.

Vừa cầm cuộn giấy, nàng ấy đã bị cảm giác mềm mại của nó thu hút. Nhìn kỹ lại, thậm chí trên đó còn không có một chút tạp chất nào, đẹp vô cùng.

Tảo Nhi mở phần niêm phong của cuộn giấy, mở ra một đoạn, cẩn thận sờ giấy rồi nói: “Cái này, giấy tốt như vậy, dùng để rửa tay thật sao?”

Thật sự không nở dùng!

Chương 253: Chương 253

Thịnh Quân lập tức đưa ra câu trả lời khẳng định: “Nó được làm từ bột gỗ và bột tre, dùng xong còn có thể bón ruộng, không cần phải đau lòng như vậy.”

Sau khi biết được nguyên liệu và công dụng của nó, cảm giác lãng phí của Tảo Nhi và những người khác đã giảm đi nhiều.

Lấy hai túi giấy vệ sinh, sự chú ý của mọi người nhanh chóng chuyển sang băng vệ sinh bên cạnh.

Thịnh Quân kịp thời giải thích, thứ này cũng là đồ dùng một lần, có tác dụng giống đai kinh nguyệt, chỉ là vệ sinh hơn nhiều.

Có giấy vệ sinh làm ví dụ, Tảo Nhi và những người khác cũng đã chuẩn bị tâm lý cho công dụng của băng vệ sinh, không còn cảm thấy xấu hổ nữa, cũng không vì nó là đồ dùng một lần mà tiếc rẻ không nỡ dùng.

Dù sao thì mọi người đều đã học sách của Phương Tiên Nhi, trong đó có nói rằng, nữ nhân đến kỳ kinh nguyệt là hiện tượng sinh lý bình thường nhất.

Mở một gói băng vệ sinh, sau khi hiểu rõ cách sử dụng, Tảo Nhi và những người khác đã hiểu rõ tại sao Phương Tiên Nhi lại gọi mấy nữ nhân bọn họ vào trước.

Mặc dù chuyện này không có gì là không thể nói ra nhưng cũng là chuyện riêng tư của phái nữ, nói riêng sẽ khiến mọi người thoải mái hơn.

Đây chính là sự tử tế và chu đáo của Phương Tiên Nhi.

Sau khi hiểu rõ về băng vệ sinh, Tảo Nhi và những người khác đã hiểu cách sử dụng, ra ngoài định nói với những người khác, như vậy Phương Tiên Nhi sẽ không phải tốn nhiều lời nữa.

Họ một hơi lấy hết phần của mọi người, cuối cùng đựng đầy ba giỏ băng vệ sinh.

Loại dùng hàng ngày một gói có mười miếng, Phương Tiên Nhi dặn họ phải thay thường xuyên, mỗi ngày phải thay ba bốn lần. Như vậy, khoảng chưa đầy ba ngày là có thể dùng hết một gói. Một chu kỳ cần dùng khoảng hai gói.

Còn loại dùng ban đêm thì mỗi tháng một gói là đủ.

Vì vậy, trông ba giỏ băng vệ sinh có vẻ nhiều nhưng khi lấy ra chia cho mỗi người thì chắc là lượng dùng trong khoảng một tháng.

Lúc này, khâu mua sắm đã hoàn toàn kết thúc, họ vào đây đã mất khá nhiều thời gian, lúc này định ra ngoài.

Còn có người khác đang chờ được vào tham quan.

Mấy người vội vàng xách giỏ đến quầy thu ngân, lấy thẻ bạc quẹt vào cái khối đen nhỏ đó liền thấy vật trang trí bên cạnh chậm rãi nhả ra một thứ gì đó.

Kéo thứ đó ra xem, thì ra là một cái túi vải gai cỡ lớn. Kéo một cái ra, phía sau còn có mấy cái nữa.

Kiểu dáng của chiếc túi vải này rất mới lạ, khi trải ra thì hình dạng hơi giống một chiếc áo không tay.

Mở miệng túi ra, sẽ thấy hai bên có hai cái quai, có thể dùng tay xách.

Mọi người cho hết những thứ mình có được vào túi, mỗi người xách một cái đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa thì lập tức bị những người dân trong thôn đang sốt ruột chờ đợi vây quanh.

“Sao các người vào lâu thế? Bên trong thế nào?”

“Ê, sao lại lấy nhiều đồ ra thế này, không phải Phương Tiên Nhi nói là dùng đến đâu lấy đến đó sao?”

Tiếng chí chóc có phần ồn ào.

Tảo Nhi giơ tay lên, mọi người lập tức im lặng.

Nàng ấy giải thích đơn giản về tình hình bên trong, ngay cả thú cưng của Phương Tiên Nhi cũng không quên nhắc đến, coi như là để những người vào sau có thể tham khảo.

Nói đến cuối, nàng ấy giữ tung cái túi trên tay, không nói kỹ về chuyện đồ ăn vật, mà nói kỹ với mọi người về chuyện giấy vệ sinh.

Mọi người nhìn cuộn giấy đẹp đẽ kia, đều có tâm trạng giống như Tảo Nhi và những người khác lúc đầu, vô cùng đau lòng.

Nhưng dưới sự giải thích tỉ mỉ của Tảo Nhi, mọi người mới dần chấp nhận rằng thứ đồ quý giá như vậy là để lau tay.

Tảo Nhi nói gần hết những điều cần lưu ý, còn lại để mọi người tự xem xét.

Sau đó, nàng đưa thẻ bạc cho những người khác, lại gọi tất cả những nữ nhân sang một bên, nói về chuyện băng vệ sinh.

Những người còn lại thấy Phương Tiên Nhi không có ý định gọi tên nữa, liền báo cáo một tiếng rồi xếp hàng lấy thẻ vào pháp miếu.

Mặc dù đã có lời trấn an của Tảo Nhi nhưng khi vào trong, cả nhóm vẫn bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc.

Chắc là trải nghiệm được niềm vui mua sắm, không lấy quá nhiều đồ, họ nhanh chóng ra ngoài, đổi một nhóm người khác vào.

Cứ luân phiên từng nhóm như vậy, ngay cả những đứa trẻ cũng được đưa vào mở mang tầm mắt, chọn không ít đồ ăn vặt mà chúng thích.

Cuối cùng, hoạt động tham quan kết thúc.

Mọi người đều vui vẻ hơn hở, thu hoạch được rất nhiều.

Lưu luyến tạm biệt Phương Tiên Nhi, cả nhóm xách theo một đồng đồ mới đi về hang.

Tất cả mọi người đều mang theo sự mong đợi vội vàng ăn tối, sau đó đồ tất cả những thứ như hoa quả sấy khô, khoai tây lát vào bát lớn, chia nhau ăn.

Những lát khoai tây vàng giòn, có nhiều hương vị khác nhau.

Nào là tự nhiên, mật ong nướng cánh gà, vị dưa chuột, mỗi loại đều mới lạ, hoàn toàn khác với rau củ sấy khô trước đây, khiến người ta ăn vào miệng rồi thì không thể dừng lại.

Còn có cả bim bim tôm, rong biển...

Đồ ăn vặt có sức hấp dẫn độc đáo không thể thay thế, rõ ràng mọi người đều đã ăn cơm nhưng khi cầm những thứ này lên, vẫn không nhịn được mà nhét vào miệng từng miếng một.

Ngoài ra, còn có kẹo sữa thơm nồng, trái cây thanh mát ngon miệng và đường mạch nha chỉ cần cắn một miếng là nhân sô cô la chảy ra, đủ để khiến người ta ngọt ngào đến tận tâm can.

Những thứ này khiến cho đám trẻ ăn đến mức mê mẩn.

Cảm giác này, thật giống như vừa đón thêm một cái Tết nhỏ vậy!

Cuối cùng, lại uống thêm một cốc nước cam có hạt.

Uống một ngụm, trong miệng tràn ngập thịt quả cam, nó rất khác với những loại đồ uống có axit cacbonic như Coca-Cola nhưng đều là những loại rượu tiên cực kỳ ngon!

Thử qua từng thứ một.

Ăn no uống đủ, từng cuộn giấy vệ sinh được phát đến tận tay từng gia đình.

Nhận được giấy cuộn, mọi người chưa bao giờ tích cực trong việc rửa tay như vậy.

Tranh nhau giành giật, không ai chịu nhường ai, chỉ để được là người đầu tiên sử dụng loại giấy vệ sinh mềm mại này!

Đến khi dùng xong, tất cả mọi người đều như mở ra cánh cửa của một thế giới mới.

Nhìn lại những chiếc lá cây mà mình đã từng dùng trước đây, quả thực là đang chịu tội!

Thử qua hương vị của giấy vệ sinh, lại nói đến băng vệ sinh.

Hà Hoa vừa đúng kỳ kinh nguyệt, nàng ấy là người đầu tiên sử dụng băng vệ sinh trong sự ngưỡng mộ và mong đợi của tất cả những nữ nhân.

Sử dụng bảo bối này, cảm giác mà nó mang lại cho nàng ấy, ngoài sự an tâm, thoải mái.

Thì đó chính là nhận thức sâu sắc về việc thứ đồ này đã mang lại sự thay đổi lớn như thế nào cho họ.

Trước đây thường dùng đai kinh nguyệt, khi thay phải thay tro thực vật, băng vải cũng phải giặt thường xuyên.

Quá trình này phiền phức như thế nào thì không nói, mà còn phải luôn để ý, tránh làm bẩn quần áo.

Ban đêm còn lo làm bẩn chăn gối.

Nhưng sau khi có băng vệ sinh, mọi thứ đã khác.

Đúng như Phương Tiên Nhi đã nói, công dụng của nó vượt ngoài sức tưởng tượng, mọi người không còn phải lo lắng quần áo có bị bẩn hay không, mà thiết kế dùng vào ban đêm còn giúp mọi người có thể ngủ một giấc ngon lành.

Bảo bối này, khi thay cũng rất đơn giản.

Chỉ cần rút cái cũ đi và thay cái mới là được.

Chỉ cần rút cái đã thay ra vào một cái thùng, mỗi ngày tập trung đốt một lần, rất dễ xử lý sạch sẽ, tro xỉ lại có thể dùng làm phân bón.

Có nó, nữ nhân không còn phải tốn thời gian giặt giũ nữa, trong lòng cũng luôn cảm thấy thoải mái, có thể làm việc tốt hơn.

Hà Hoa nói về cảm nhận của mình, tất cả những nữ nhân đều rất vui mừng.

Sau này có băng vệ sinh, kỳ kinh nguyệt không còn khiến người ta khổ sở nữa, hoàn toàn trở thành một việc đơn giản bình thường.

Vui mừng cả nửa ngày, cuối cùng mọi người cũng nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đều ngủ rất ngon.

Những thay đổi mà Phương Tiên Nhi mang đến cho họ lần này, dường như đều là những khía cạnh bình thường nhất trong cuộc sống.

Tuy nhiên, mọi người đều có thể cảm nhận được, những thay đổi này khiến trong lòng họ dâng lên cảm giác hạnh phúc, hoàn toàn không thua kém khi thu hoạch được một nông cụ tốt như máy cày chân.

Có lẽ, cuộc sống được tạo nên từ từng chi tiết nhỏ nhặt.

Vì vậy, khi những chi tiết được cải thiện, cuộc sống cũng sẽ trở nên tốt đẹp hơn trông thấy.

Tất cả mọi người đều chân thành hy vọng Phương Tiên Nhi ngày càng tốt hơn, pháp lực ngày càng tăng.

Không chỉ vì lòng biết ơn.

Mọi người đều hiểu rằng, chỉ khi Phương Tiên Nhi tốt, mọi người mới có thể có được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Sau khi pháp miếu của Phương Tiên Nhi xuất hiện, cuộc sống của người dân trong thôn trở nên thú vị hơn nhiều.

Mọi người đều thích cảm giác vào pháp miếu để đi dạo và lấy đồ.

Chỉ là, ngày thường mọi người cũng không tiện ra vào pháp miếu thường xuyên, sợ làm phiền Phương Tiên Nhi, cũng sẽ tỏ ra quá tùy tiện.

Vì vậy, sau một hồi bàn bạc, họ quyết định cứ bảy ngày một lần, sẽ lấy một phần tiền trong tay đưa cho Phương Tiên Nhi, sau đó sẽ thay phiên nhau vào tham quan, lấy đồ dùng thiết yếu và đồ ăn vật để thưởng cho bản thân.

Chương 254: Chương 254

Số tiền mà người trong thôn bỏ vào lễ tế đều được Thịnh Quân tiết kiệm lại, mỗi khi tích đủ hơn một nghìn điểm giá trị năng lượng, nàng sẽ đổi thành thẻ mua sắm phát cho họ.

Kể từ khi lên cấp, thanh năng lượng trong hệ thống của Thịnh Quân lại có sự thay đổi mới.

Hiện tại tổng năng lượng của nàng là khoảng một triệu một, đạt cấp độ tiếp theo là một triệu rưỡi thì có thể mở khóa.

Mặc dù con số không nhỏ nhưng ít nhất không giống như trước đây, từ mười nghìn nhảy thẳng lên một triệu.

Còn khá lâu nữa mới đến lần nâng cấp tiếp theo, tạm thời không nói đến chuyện này.

Sự xuất hiện của cửa hàng tạp hóa không chỉ giúp người trong thôn có thêm một nơi để đến mà còn mang đến những thay đổi khác.

Ví dụ, ngôi nhà nhỏ chiếm gần hết khoảng đất trống ban đầu, bây giờ mọi người đến trước mặt Phương Tiên Nhi thì có vẻ hơi chật chội, không còn rộng rãi như trước.

Hạnh Nhi và những người khác cũng đổi chỗ tập viết chữ.

Tuy nhiên, bọn nhỏ không phải lau tủ vuông mỗi ngày nữa, vì thú cưng của Phương Tiên Nhi đã tự đảm nhận công việc này.

Gần đây, Hạnh Nhi và những người khác có thêm một thú vui mới, đó là chạy đến xem máy hút bụi tự động trong lúc rảnh rỗi, cảm thấy rất thú vị và có thể giải tỏa căng thẳng.

Phải nói rằng, thần thú chính là thần thú.

Nó không chỉ có thể quét sàn nhà, mà còn có thể đứng thẳng trên tường ngoài của Phương Tiên Nhi để lau tường mà không bị rơi xuống.

Không chỉ đám nhỏ cảm thấy mới lạ, Thịnh Quân cũng thấy nó rất hữu ích.

Mặc dù nó chỉ có thể quét nhà nhưng cũng không biết chức năng quét nhà này là công nghệ đen gì, về cơ bản không khác gì lau sàn.

Hơn nữa, Thịnh Quân cũng không cần lo lắng về việc quét bụi mỗi ngày, sau khi máy hút bụi tự động đảm nhận thì không biết đi đâu, rất tiện lợi.

Có lẽ là do hạn chế về hình thể, nó chỉ có thể quét những loại rác có kích thước hạn chế, ngoài bụi ra thì chỉ có lá cây.

Còn những thứ lớn hơn thì nó không quét được, còn những vật cứng như sỏi, Thịnh Quân đều bảo nó tránh ra để tránh bị hỏng hóc.

Vài ngày nay, Thịnh Quân còn nhân lúc đêm khuya thanh vắng, lên sử dụng chức năng bay để robot thử bay trên mái nhà.

Nhưng kết quả cuối cùng không được như mong đợi.

Đầu tiên, khoảng cách của Bluetooth chỉ có một trăm mét, chỉ cần vượt quá một trăm mét, Thịnh Quân sẽ mất kết nối với nó, không thể chia sẻ góc nhìn của nó nữa.

Hơn nữa, điện của nó chỉ đủ để bay trong năm phút, bay lên bay xuống vài lần là hết điện. May mà chỉ quét nhà thì tiết kiệm điện hơn nhiều, có thể dùng cả một ngày.

Thôi, hy vọng sau này nó có thể nâng cấp theo mình, tốt nhất là tăng thêm khoảng cách và thời gian sử dụng.

Như vậy, dù không ra khỏi nhà, nàng cũng có thể ngắm nhìn non sông gấm vóc của triều đại này.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã đến tháng bảy.

Thiết Trụ lại phải lên đường theo thương đội.

Lần này đi, kịp về vào mùa thu đông, có thể ăn Tết ở nhà.

Lần buôn bán này, hàng hóa đặc biệt chỉ mang theo dầu đậu, toàn bộ đều là do người dân thôn Nguyên Bảo ép thủ công.

Phải đến mùa thu quả Nguyên Bảo mới chín, tạm thời không có nguyên liệu. Người trong thôn làm theo cách mà Tảo Nhi và những người khác đã dạy trước đó, ép ra rất nhiều dầu đậu.

Chắc chắn dầu đậu không bán được giá như dầu quả nhưng cũng là một loại dầu thảo mộc mới, cũng là một loại hàng hóa chất lượng cao.

Đại khái tình hình của thương đội là như vậy.

Còn lần này Thiết Trụ ra ngoài thì không mang theo gì cả, kể cả đào vàng đóng hộp.

Đây cũng là quyết định sau một hồi cân nhắc.

Đợi đến khi họ đến phương Nam, ước tính là vào mùa thu, hoa quả chín rộ, lúc đó chỗ đó sẽ không thiếu hoa quả để ăn.

Vật hiếm thì quý, vẫn nên đợi đến đầu xuân năm sau hẵng mang thêm một ít đồ hộp qua đó, sẽ bán được giá tốt hơn.

Hơn nữa, trước đây họ cũng đã nói với người Vi gia rằng, đồ hộp được làm từ quả trên núi, đợi đến sau mùa thu đông rồi lấy đồ hộp ra cũng hợp lý hơn.

Chuẩn bị đầy đủ, Thiết Trụ sắp lên đường.

Trước khi hân ta đi, người dân trong thôn còn đề nghị có nên mang giấy vệ sinh đi bán không.

Sau đó bị mọi người bác bỏ.

Phương Tiên Nhi từng nói, tuy giấy vệ sinh lấy bột gỗ làm nguyên liệu nhưng cũng sử dụng một số kỹ thuật rất đặc biệt để tạo ra.

Đừng nói đến họ, nhìn khắp cả triều đại này cũng không thể làm ra được loại giấy vệ sinh chất lượng như vậy.

Họ lấy ra sẽ quá chói mắt, dễ gây họa cho thương đội.

Hơn nữa, dù sao thì giấy vệ sinh cũng là một loại giấy.

Trong triều đại này, sách và giấy đều là những vật quý giá mang tư tưởng của thánh nhân.

Mặc dù giấy vệ sinh khác với giấy thông thường, dùng để lau chùi cũng rất tốt nhưng chưa chắc những người đọc sách bên ngoài đã nghĩ như vậy!

Biết đâu họ sẽ chỉ trích, nói rằng mục đích sử dụng của loại giấy này làm nhục thánh hiền.

Vốn dĩ thương đội đã nổi tiếng vì dầu quả và đồ hộp, tốt nhất là đừng tùy tiện đưa cơ cho người khác.

Họ vẫn nên âm thầm sử dụng giấy vệ sinh, âm thầm hạnh phúc là được.

Mặc dù không có ý định để lộ giấy vệ sinh ra ngoài.

Nhưng những người dân quen tự làm ra quần áo và thức ăn, vẫn xin Phương Tiên Nhi một phương pháp làm giấy.

Với phương pháp này, không chỉ có thể dùng để làm giấy viết chữ, mà còn có thể mở rộng để làm một số loại giấy vệ sinh đơn giản.

Làm giấy viết chữ thì còn dễ nói, ở triều đại này đã có giấy, phổ biến nhất là giấy gai và giấy tuyền.

Mọi người lấy gai, vỏ cây ngâm vào nước rồi giã nát, sau đó đặt làm một vài tấm liếp tre đặc biệt là có thể làm theo các bước, làm thử không bao lâu thì đã thành công.

Tiếp theo, để làm ra giấy vệ sinh phù hợp, đó là một đột phá lớn.

So với các loại giấy gai hiện nay, ưu điểm lớn nhất của loại giấy vệ sinh mà họ đã sử dụng là khả năng thấm nước, độ mềm mại đều phù hợp hơn với nhu cầu sử dụng của con người.

Cuối cùng thì giấy gai và các loại giấy khác đều dùng để viết chữ và in sách, chắc chắn không mềm mại và thấm hút như giấy vệ sinh và chất liệu cũng khá mỏng manh.

Nếu để mọi người tự mình nghiên cứu bí ẩn trong đó, chắc chắn sẽ phải mất vô số thời gian.

May mà họ còn có thể nhờ Phương Tiên Nhi giúp đỡ.

Thịnh Quân ở bên này cũng bị mọi người cầu xin đến tận nơi mới nhớ ra chuyện có thể tự mình làm giấy.

Trước đây, khi người dân trong thôn học viết chữ, họ dùng giấy thấm dầu để gói thức ăn, phần lớn thời gian đều lau trên mặt đất rồi viết, viết rồi lau, không ảnh hưởng gì đến tiến độ học tập nên nàng vẫn không nghĩ đến chuyện làm giấy.

Bây giờ được nhắc nhở, Thịnh Quân cũng rất để tâm, lập tức bắt đầu tìm hiểu phương pháp làm giấy cổ xưa.

Sau khi tra cứu, nàng đã nói cho người trong thôn biết về nguyên liệu, các bước và những điểm mấu chốt để làm giấy.

Nếu muốn làm giấy vệ sinh thì phải chú ý nhiều hơn một chút so với giấy thông thường, đó là tỷ lệ giữa các sợi dài và ngắn của giấy.

Điểm khác biệt này quyết định độ mềm của giấy.

Nói một cách đơn giản, cần phải trộn hai loại bột gỗ khác nhau để điều chỉnh độ mềm của giấy.

Sợi dài cần dùng bột gỗ sợi dài, được làm từ nguyên liệu là gỗ lá kim, bột gỗ sợi ngắn thì dùng gỗ lá rộng.

Khi tỷ lệ của hai loại này là ba bảy hoặc bốn sáu, độ mềm của giấy sẽ vừa phải. Nếu muốn mềm hơn, có thể thêm một ít bột bông nhưng dân làng không có điều kiện này nên tạm thời không đề cập đến.

Ngọn núi này có thể coi là nơi cây lá kim và lá rộng mọc lẫn nhau, có cây thông là cây lá kim, cũng có thể tìm thấy cây dương là cây lá rộng.

Người dân trong thôn thu thập nguyên liệu khá dễ dàng.

Sau một hồi loay hoay, cuối cùng mọi người cũng tự làm ra được giấy vệ sinh, trong lòng vừa vui mừng vừa yên tâm.

Vui mừng vì điều gì thì không cần phải nói nhiều.

Yên tâm là vì nghĩ đến việc sau khi pháp lực của Phương Tiên Nhi hồi phục sẽ trở về Thần Châu, mọi người cũng sẽ không thiếu giấy dùng.

Giấy do họ tự làm, mặc dù chất lượng không bằng loại giấy mà Phương Tiên Nhi bán trong cửa hàng, cũng không thể làm thành cuộn nhưng mọi người đã khá hài lòng.

Ngoài giấy vệ sinh, họ còn làm khá nhiều giấy viết chữ, vì không có kinh nghiệm nên chất lượng cũng kém xa so với loại giấy bán trong hiệu sách.

Nhưng may là sau này còn có thể tiến bộ, hơn nữa họ cũng không có quá nhiều yêu cầu về chất lượng giấy, chỉ cần có thể viết chữ và học tập là được.

Sau khi người dân trong thôn làm giấy vệ sinh thành công, Thịnh Quân ở bên này đã mở khóa được một thành tích mới sau một thời gian dài, có tên là [Cách mạng giấy vệ sinh], đồng thời cũng có thêm một cơ hội rút thưởng.

Xem ra phần thưởng thành tích thông thường đều là một cơ hội rút thưởng.

Chỉ có những thành tích đặc biệt như lần xóa mù chữ trước đó, mới trực tiếp phát thưởng cụ thể.

Sau khi nâng cấp lên thành cửa hàng tạp hóa, vòng quay rút thưởng của Thịnh Quân cũng không còn là hình chiếu toàn tức

nữa, mà trở thành một đạo cụ thực tế dạng vật phẩm trưng bày, được cất giữ trong không gian hệ thống.

Khi có cơ hội rút thưởng, Thịnh Quân có thể lấy nó ra, đặt ở cửa hàng để mọi người sử dụng.

Không có cơ hội rút thưởng nữa thì cất đi.

Chương 255: Chương 255

Lúc này, Thịnh Quân nhận được thông báo rút thưởng nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, nàng định đợi Tảo Nhi và những người khác đến rồi mới bày vòng quay.

Dạo gần đây, dân trong thôn đều khá bận rộn vì phải thu hoạch lúa mì.

Lúa mì vụ xuân có thời gian sinh trưởng ngắn, đầu xuân gieo hạt, đến giờ đã có thể thu hoạch. Còn củ mài và hạt đậu thì phải đến khoảng tháng mười.

Như vậy cũng tốt, vừa khéo thời gian không trùng nhau, mọi người cũng có thể bận rộn được.

Công việc đồng áng thì không có việc nào là không mệt, thu hoạch lúa mì cũng là một công việc vất vả.

Quá trình gặt hái mệt mỏi thế nào thì không nói đến, gặt xong còn phải phơi khô rồi còn phải dọn dẹp ruộng đồng.

Tuy nhiên, năm nay lúa mì được mùa lớn dưới sự chỉ bảo của Phương Tiên Nhi, mọi người thu hoạch cũng không có gì phàn nàn.

Tất cả đều tràn đầy nhiệt huyết, làm việc hăng say.

Như những năm trước, năng suất lúa mì của họ trên một mẫu đất chủ yếu là một thạch trở lên, một thạch của triều đại này, quy đổi ra còn chưa đến hai trăm cân.

Đôi khi thời tiết và vận may tốt, thỉnh thoảng cũng có thể vượt quá hai trăm cân thì đó được coi là trời mở mắt ban cho cơm ăn.

Còn năm nay, giống lúa mà họ có được là giống tốt mà Vi Thập Bát tìm kiếm được ở biên cương, chỉ cần chăm sóc tốt, hai trăm cân không thành vấn đề.

Họ có giống tốt, lại áp dụng phương pháp canh tác khoa học của Phương Tiên Nhi, chăm sóc ruộng đồng còn kỹ hơn cả chăm sóc mẹ đẻ.

Cuối cùng khi thu hoạch, cân thử thì năng suất trên một mẫu đất thực sự đã vượt quá ba trăm cân, so với trước đây tăng lên không chỉ một chút!

Sau khi cân được con số này, những người lớn tuổi yêu đất đai sâu sắc đều không nhịn được mà lao ra ruộng đồng, mừng đến phát khóc.

Là những người nông dân chân chính, có thể trồng được lương thực năng suất cao mang lại cảm giác thành tựu mà các phương diện khác không thể thay thế được!

Chắc chắn giống tốt của Vi Thập Bát có công nhưng chủ yếu vẫn là phương pháp canh tác mà Phương Tiên Nhi đưa ra.

Phương Tiên Nhi không dùng bất kỳ phép thuật nào, chỉ dạy họ cách sử dụng sức lực của chính mình là có thể trồng được lương thực tốt hơn!

Nhớ lại thì những thứ mà Phương Tiên Nhi chỉ bảo, nếu xem riêng từng thứ thì đều là những chi tiết vụn vặt. Nhưng sau khi

chú ý đến mọi mặt, cuối cùng lại tạo nên một bất ngờ lớn như vậy.

Quả nhiên là chi tiết quyết định thành bại!

Canh tác khoa học chính là phương pháp canh tác hữu ích nhất mà họ từng thấy, hiệu quả hơn cả kinh nghiệm dân gian được truyền lại qua bao nhiêu thế hệ!

Hơn nữa, Phương Tiên Nhi còn nói, nếu đời này qua đời khác đều cẩn thận gieo trồng thì giống lúa mì sẽ được cải tạo ngày càng tốt hơn, năng suất cũng sẽ ngày càng cao. Chỉ cần kiên trì thì đất trồng sẽ ngày càng tốt hơn!

Dân trong thôn đều đắm chìm trong niềm vui thu hoạch, vì trong lòng nhớ đến ân tình của Phương Tiên Nhi, mặc dù rất bận rộn và mệt mỏi nhưng trước bữa tối, họ vẫn mang lúa mì đến báo tin vui cho Phương Tiên Nhi.

Giống lúa mì tốt như vậy, cũng là nhờ họ nghe lời Phương Tiên Nhi, không lười biếng, chăm chỉ lao động, chắc chắn phải mang đến cho Phương Tiên Nhi xem.

Tuy nhiên, sau khi cho Phương Tiên Nhi xem xong, họ phải mang đi nguyên vẹn vì loại đồ vật này đã bị loại khỏi danh sách đồ cúng tế.

Kể từ khi Phương Tiên Nhi không còn cần năng lượng của cỏ cây và từ chối những thứ thuộc loại hoa cỏ, mọi người đã không còn cúng hoa cỏ cho nàng nữa.

Trừ khi muốn nhờ nàng nhận dạng cụ thể là giống gì giúp thì mới ném một hoặc hai quả vào.

Những thứ khác nàng đều không nhận, lúa mì cũng không ngoại lệ.

Lúc này, nhìn thấy những hạt lúa mì căng mẩy trong túi, niềm vui trong lòng Thịnh Quân không kém gì dân làng.

Đột nhiên nàng có cảm giác như đang chơi trò chơi trồng trọt.

Mặc dù tốn khá nhiều công sức nhưng bản thân không cần phải đích thân xuống ruộng, cuối cùng vẫn có thể thu hoạch được mùa bội thu.

Điều này còn chân thực và thú vị hơn cả trò chơi trồng trọt!

Hiện tại, giấy cũng đã làm xong, lúa mì cũng đã được mùa, niềm vui nhân đôi, vòng quay rút thưởng đến vừa đúng lúc.

Thịnh Quân nhanh chóng lấy vòng quay lớn ra đặt trước cửa hàng, vẫn dùng lời lẽ cũ để động viên mọi người: “Các người trồng lúa mì rất tốt, sau này cũng phải tiếp tục cố gắng.”

Dân trong thôn cùng nhìn về phía vòng quay đột nhiên xuất hiện.

Mặc dù vòng quay này đã biến từ ảo thành thực nhưng mọi người vẫn nhận ra ngay bảo bối này, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Phương Tiên Nhi lại muốn thưởng cho họ rồi!

Trước đây khi rút thăm trúng thưởng, chỉ có ô của vòng quay đầu tiên được ghi tên giải thưởng, đến lần thứ hai thì không ghi nữa, lần này cũng không ngoại lệ.

Các ô rút thăm trúng thưởng của vòng quay không có chữ nào, chỉ có các khối màu có màu sắc và tỷ lệ khác nhau.

Dưới lời hứa của Thịnh Quân, dân làng để một số người già lên rút thăm trúng thưởng.

Bởi vì họ là những người tận tâm nhất khi trồng lúa mì.

Những người già với tâm trạng phấn khích bước lên phía trước, bắt chước động tác rút thăm trúng thưởng của những người khác trước đây, sờ vào phần trung tâm của vòng quay.

Vòng quay quay rất nhanh, một lúc sau, nó từ từ dừng lại, giải thưởng cũng được định đoạt.

Thịnh Quân ở bên này cũng đồng thời nhận được thông báo trúng thưởng.

Sau khi nâng cấp, nàng đã không còn khay lấy hàng nữa, giải thưởng rút thăm trúng thưởng sẽ trực tiếp xuất hiện trên quầy thu ngân của cửa hàng, cần có người vào lấy.

Thịnh Quân thu dọn vòng quay ở cửa ra vào, nói với dân trong thôn: “Được rồi, các người có thể vào lấy phần thưởng.”

Nghe vậy, mọi người lập tức lấy ra hai thẻ bạc mang theo bên mình, giao cho Lý bà tử và Triệu bà tử, để họ vào nhận giải thưởng.

Hai người cầm thẻ, chậm rãi bước vào pháp miếu của Phương Tiên Nhi, lập tức nhìn thấy chiếc hộp gỗ nhạt màu trên bệ đá.

Chiếc hộp gỗ có kích thước trung bình, một người cầm cũng dư thừa.

Hai người nhanh chóng bước đến trước bệ, trao đổi ánh mắt, Lý bà tử liền đưa tay lấy chiếc hộp, cân nhắc một chút, nhận thấy nó có một chút trọng lượng nhưng không quá nặng.

Sau khi thành kính cảm ơn Phương Tiên Nhi, hai người kìm nén sự tò mò, ôm hộp vội vã rời khỏi pháp miếu, định mang ra cho

mọi người cùng xem.

Lý bà tử ra hiệu cho Triệu bà tử mở nắp.

Người sau dùng tay nhắc lên, để lộ ra bảo bối bên trong.

Hạnh Nhi ở gần hai người nhất, nhanh chóng nhìn rõ đồ vật bên trong, kêu lên: “Là sách, hình như có rất nhiều sách!”

Triệu bà tử lấy một cuốn sách trong hộp ra lật xem, rồi nói:

“Hình như cuốn ta đang cầm này không phải sách, mà là một thứ giống như bản vẽ.”

“Ta xem nào, hình như đều là các loại đao thương, còn có cung... ôi chao, còn có cả cách chế tạo áo giáp nữa!”

Mọi người giật mình, vội vàng tiến lại gần, lấy đồ vật bên trong ra xem kỹ.

Đọc lướt qua nội dung bên trong, Tảo Nhi nói: “Quyển này là kỹ thuật thợ rèn nhập môn, nói về một số cách khống chế lửa và rèn đồ sắt...”

“Quyển của ta nói về cấu tạo của lò luyện sắt.” Đại Ngưu nói: “Phía sau còn có một số phương pháp cải tiến kỹ thuật thổi gió!”

Vài quyển khác thì nói về nhiên liệu và vật liệu kim loại.

Đọc những thứ này xong, mọi người nhìn nhau.

Nghề thợ rèn cũng giống như nghề thợ mộc của Tảo Nhi, thường là nghề truyền thống trong gia đình, trong số họ không có ai từng tiếp xúc với những thứ này.

Nếu nói đến thứ duy nhất có thể liên quan thì đó chính là công việc đốt than ở lò than trước đây của họ. Nhưng công việc đó vẫn còn kém xa so với nghề thợ rèn thực thụ.

Bây giờ, Phương Tiên Nhi đã giao cho họ bí tịch của nghề thợ rèn.

Mọi người đều biết chữ, nếu chịu khó học theo thì sớm muộn gì cũng có thể trở thành thợ rèn nửa mùa, lại có thêm một nghề bằg thân.

Sở dĩ gọi là thợ rèn nửa mùa, chủ yếu là vì họ không kiếm được nhiều sắt để thực hành. Đối với những công việc thủ công như thế này, chỉ dựa vào trí óc thì chắc chắn không thể thành thạo được.

Theo điều kiện hiện tại, trong số những bí tịch này, họ chỉ có thể thử làm lò luyện sắt và ống thổi gió.

Tiếp theo là tìm hiểu kỹ về nhiên liệu than củi, tận dụng nó tốt hơn, còn lại thì không làm được gì nhiều.

Những thứ như d.a.o cụ và áo giáp xích, mặc dù mọi người rất thèm muốn nhưng nghĩ cũng biết làm những thứ đó phải tốn bao nhiêu sắt.

Hiện tại, tiền trong tay họ cộng lại cũng không mua được mấy cục sắt.

Hướng hồ loại đồ này luôn được kiểm soát rất nghiêm ngặt, dù có tiền cũng không có cách nào để lấy được nhiều.

Trừ khi họ tự phát hiện ra quặng sắt để luyện sắt.

Cùng suy nghĩ một hồi.

Thu Nương không kìm được thở dài: “Ôi, các người nói xem, Phương Tiên Nhi thưởng cho chúng ta như vậy, có ý gì sâu xa không?”

Tảo Nhi suy nghĩ một chút: “Trước đây khi chúng ta thảo luận đã nói rằng phải tìm cơ hội để kiếm thêm nhiều vũ khí tốt, như vậy mới có khả năng tự bảo vệ mình tốt hơn. Còn những thứ Phương Tiên Nhi đưa cho chúng ta, chính là đưa con đường để có được vũ khí tốt, nhưng chúng ta phải tự tìm cách kiếm sắt...”

Nói đến đây, mọi người lại cùng nhau thở dài.

Chương 256: Chương 256

Chung Tú đột nhiên lên tiếng: “Ta nghĩ, Phương Tiên Nhi không chỉ muốn chúng ta tự bảo vệ mình.”

“Mọi người nghĩ xem, chỉ để tự bảo vệ mình thôi, có cần dùng đến những thứ như áo giáp xích không?”

Tảo Nhi nghe xong thì bừng tỉnh: “Đúng vậy, những dụng cụ phòng ngự như áo giáp xích này, thường chỉ mặc khi ra trận đánh nhau.”

Nàng ấy nhìn Chung Tú, suy nghĩ rồi nói: “Vậy ý của ngươi là, Phương Tiên Nhi hy vọng chúng ta...?”

Chung Tú nhẹ nhàng gật đầu.

Trước đây, hẳn ta đã nghe Phương Tiên Nhi nói về viễn cảnh xây dựng một thế giới đại đồng nhưng lúc đó dân trong thôn mới biết đọc biết viết không lâu nên hẳn ta không nói nhiều.

Bây giờ, tạm thời không nói đến trình độ học vấn của mọi người.

Nhưng tầm nhìn và lòng dạ đã trở nên rộng mở hơn nhiều dưới sự dạy dỗ của Phương Tiên Nhi, đã đến lúc tiết lộ cho mọi người biết rồi.

Chung Tú nói: “Phương Tiên Nhi giáng thế ở đây, không chỉ để khôi phục pháp lực và trở về Thần Châu mà còn gửi gắm nhiều kỳ vọng vào ta và các người...”

Sau đó, hẳn ta nói về mục tiêu chung sức chung lòng, cùng tạo dựng một ngày mai tươi đẹp.

Trong lời nói của hẳn ta, ngọn lửa mơ hồ trong lòng Tảo Nhi và những người khác bỗng chốc như được thắp sáng, bùng cháy dữ dội.

Hóa ra, Phương Tiên Nhi vẫn luôn nói rằng hãy để họ học hành chăm chỉ, sau này mới có thể làm nhiều việc hơn giúp nàng, chính là chỉ những chuyện lớn như thế này!

Dân trong thôn lập tức thảo luận sôi nổi.

Còn bên kia, Phương Tiên Nhi cũng đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Thịnh Quân ở bên này có thể xem được thông tin chi tiết về phần thưởng nên đương nhiên cũng biết trong hộp gỗ chứa thứ gì.

Nàng nhanh chóng chuyển sang chế độ trò chuyện riêng trong nhà, nói với robot: “Người nói xem, mỗi lần hệ thống phát đồ, có phải đều có ẩn ý gì đó bên trong không?”

“Xem này, lần đầu tiên nó tặng Noãn Bảo Bảo, lúc đó gần đến mùa đông, người xưa đang lo lắng chuyện chống rét, có thể nói là phần thưởng này rất hợp thời.”

“Sau đó, nó lại tặng một Đêm hội mùa Xuân. Trông thì phần thưởng này không có tác dụng thực chất nhưng thời điểm xuất hiện lại vừa vặn vào trước thêm Tết Nguyên Đán. Lúc đó, mọi người đều đã có sự cải thiện đáng kể về mặt ăn mặc, Đêm hội mùa Xuân trở thành một phần thưởng tinh thần.”

“Hơn nữa, có Đêm hội mùa Xuân làm nền tảng, mọi người đã có sự chấp nhận và đồng cảm với văn hóa quê hương của ta, sau đó khi học sách giáo khoa tiểu học, mọi người cũng rất tích cực...”

“À, thật ra không chỉ là phần thưởng thành tích, mà khi hệ thống mở khóa hàng hóa cũng rất phù hợp với điều kiện thực tế của mọi người.”

Lúc đầu, khi người xưa còn đói bụng, hệ thống mở khóa mì ăn liền và lương khô, đến khi mọi người không còn lo lắng về chuyện ăn mặc, hệ thống lại mở khóa nhiều món ăn ngon.

Hơn nữa, sau khi nâng cấp thành cửa hàng tạp hóa nhỏ, hệ thống cũng ưu tiên mở khóa những nhu yếu phẩm như giấy vệ sinh.

“Có lẽ hệ thống có chức năng phân tích thông minh, có thể điều chỉnh theo tình hình của mọi người?”

Thịnh Quân suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy rất có thể là như vậy.

Nàng nhớ rõ, lúc đầu khi mình ràng buộc với hệ thống, hệ thống đã từng trò chuyện với mình, chỉ là sau đó đột nhiên bắt đầu giả chết, gọi thế nào cũng không trả lời, nàng mới tự mò mẫm, biến thành máy bán hàng tự động đến đây.

Thịnh Quân cảm thấy, hệ thống hiện tại có thể gửi thông báo, giống như một cỗ máy tự động vận hành.

Còn hệ thống xuất hiện đầu tiên kia thông minh hơn, chỉ không biết tại sao nó lại c.h.ế.t máy...

Về sự khác biệt trong biểu hiện trước và sau của hệ thống, Thịnh Quân không nói ra.

Những gì nói ra đều là những suy đoán vô hại.

Tuy nhiên, những gì nàng vừa nói đã đủ để làm khó máy hút bụi tự động rồi.

Chỉ thấy nó đứng ngậy ra tại chỗ hồi lâu, mới do dự vầy vầy tai.

Thịnh Quân thấy vậy, tò mò hỏi: “Người đang khẳng định suy đoán của ta sao? Đúng rồi, nói đến đây, người cũng là phần thưởng mà hệ thống tặng cho ta, vậy người có thể đại diện cho ý của hệ thống không?”

Lần này, nó phản ứng lại rất nhanh, nhanh chóng phủ nhận lời nàng nói.

Nó không thể đại diện cho ý của hệ thống.

Thịnh Quân cũng không thất vọng, lặng lẽ thở dài: “Thôi, vẫn nói về chuyện luyện sắt đi.”

“Hệ thống tặng phần thưởng như vậy, có phải là đã phân tích ra rằng mọi người sẽ sớm phát hiện ra quặng sắt không? Nếu không thì trong thời gian ngắn những cuốn sách đó cũng không dùng được.”

Nói câu này xong, đột nhiên Thịnh Quân cảm thấy có thể lợi dụng chuyện này để kiểm chứng suy đoán của mình về chức năng dự đoán của hệ thống.

Hãy xem dân trong thôn sẽ sử dụng những phần thưởng đó vào lúc nào.

Thịnh Quân ở bên này đã có dự định.

Dân trong thôn cũng đã hoàn thành một cuộc họp quan trọng, hoàn toàn xác định mục tiêu cuối cùng của cuộc đời: cùng Phương Tiên Nhi xây dựng thế giới mới, đồng thời giúp nàng khôi phục pháp lực.

Cuối cùng Chung Tú tổng kết: “Những việc này không thể vội vàng, chúng ta phải bước từng bước một, thà chậm mà chắc, tuyệt đối không được sai sót.”

Đại Ngưu gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta cứ làm lò luyện sắt và ống thổi trước, cũng học hỏi thêm kiến thức của thợ rèn. Sau này khi ta đến huyện học võ, sẽ tìm cách dò hỏi về chuyện luyện sắt.”

Kế hoạch ngắn hạn là như vậy.

Vì trong lòng có chuyện, tâm trạng của mọi người đều rất phức tạp, có kích động, vui mừng, cũng có lo lắng.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Rất nhanh, lúa mì đã được thu hoạch gần hết, sau khi phơi khô sẽ được cất giữ.

Mọi người vừa lúc rảnh rỗi để lo chuyện lò luyện sắt.

Có kinh nghiệm xây lò than trước đó, lại có bản vẽ chi tiết, việc xây lò luyện sắt không quá khó.

Đầu tiên phải chọn một địa điểm, dựng một ngôi nhà chuyên dùng để rèn sắt.

Ngôi nhà này không được quá nhỏ, nếu không sau này nếu thực sự cần rèn thứ gì đó lớn sẽ rất khó để thực hiện. Phòng ngừa trước là tốt nhất.

Vừa xây nhà, vừa phải tìm kiếm vật liệu để thử nghiệm chế tạo lò.

Chế tạo lò luyện sắt và chế tạo giấy vệ sinh cũng có một số điểm tương đồng, đó là cần chú ý đến tỷ lệ phối trộn của vật liệu.

Nếu muốn lò chắc chắn và bền, phải tận dụng độ dẻo của vật liệu đất sét và độ chịu lửa của vật liệu cát thật hợp lý. Hơn nữa, phải làm thành kiểu lò nhiều lớp.

Người dân trong thôn làm theo bản vẽ, trước tiên dùng đất sét dày và các nguyên liệu thông thường khác xây dựng khoang lò đến bề mặt lò, sau đó dùng than bột và cát thạch anh phối trộn thành một loại vật liệu chịu lửa, dùng xây đáy lò và thân lò.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, lò luyện sắt dần dần thành hình.

Cứ bận rộn từng ngày như vậy, không biết đã đến giữa tháng tám tự bao giờ.

Ngôi nhà rèn sắt đã xây xong hoàn toàn, lò cũng đã gần hoàn thành.

Hoàn thành một nút thắt nhỏ, mọi người đều thả lỏng đôi chút, định nghỉ ngơi một chút rồi mới đi tìm hiểu chuyện ống thổi. Cố gắng trước khi đậu tương và củ mài chín, tìm hiểu thấu đáo những chuyện này.

Cuối cùng cũng được rảnh rồi, đột nhiên Thu Nương nhớ ra điều gì đó, vỗ đầu nói: “Này! Ta nhớ năm ngoái chúng ta phát hiện ra một cây mạn, có phải bây giờ đã đến lúc ra quả rồi không?”

Được nàng ấy nhắc nhở, Tảo Nhi và những người khác cũng nhớ ra chuyện này.

Ngay lập tức, mọi người liền đeo gùi lên, định hái ít quả về ăn, tiện thể cho cái đầu đã làm việc đến tê liệt được nghỉ ngơi.

Một nhóm người hùng hùng hổ hổ theo trí nhớ tìm đến vị trí, rất nhanh đã nhìn thấy cây mạn đại đó.

Quả nhiên trên cây đã kết đầy những quả mận màu đỏ tím.

“Cây mận thật là giỏi, thế mà lại ra nhiều quả như vậy!” Thu Nương kinh ngạc nói.

Đại Ngưu tiến lên hái một quả, lau sạch rồi cắn một miếng nhỏ, sau đó liền lộ ra vẻ mặt đau khổ: “Aiz, quả thì nhiều thật nhưng chua quá!”

Thu Nương không nhịn được cười: “Hay là do người ăn nhiều đồ ngọt rồi nên không ăn được chút chua nào.”

Đại Ngưu nhún vai: “Rất có thể. Sau khi ăn đào vàng đóng hộp, miệng ta cũng trở nên kén chọn trái cây rồi. Nghĩ lại ngày xưa chúng ta ăn bánh trôi, quả thực giống như mơ vậy, không có thực.”

Nói vài câu nhảm nhí, mọi người bắt đầu hái mận.

Mặc dù nó chua nhưng đã đến đây rồi, vẫn nên hái về đi. Về nhà có thể làm thành mứt, thỉnh thoảng có thể ăn để giải ngán, kích thích vị giác.

Hái hết những quả mận nhìn thấy được, đủ để đựng đầy mấy giỏ, cả nhóm người dón dập trở về.

Đợi đến khi trở về hang, đặt gói xuống, Tảo Nhi liền bê một bát mận đi tìm Phương Tiên Nhi nói chuyện.

Dem mận đến không phải để cúng tế, mà là năm ngoái sau khi họ phát hiện ra cây mận đã nói với Phương Tiên Nhi, bây giờ đã kết quả thì cũng phải nói cho nàng biết, cho nàng xem mới được.

Sau thời gian dài chung sống, dân trong thôn cũng dần dần tìm ra, hình như Phương Tiên Nhi rất thích nghe họ kể những chuyện nhỏ nhặt hằng ngày này.

Giống như bình thường có thu hoạch được gì, hái được thứ gì ngon, kiếm được bao nhiêu tiền, đào đất trồng trọt như thế nào... Phương Tiên Nhi đều rất thích nghe.

Thỉnh thoảng còn dựa vào những chuyện này để nói cho họ nhiều kiến thức mới.

Lúc này, Tảo Nhi đem chuyện Đại Ngưu bị mạn làm cho chua đến mức nhăn mặt kể cho Phương Tiên Nhi, quả thực Thịnh Quân thấy rất thích thú.

Nghe xong, nàng đột nhiên nghĩ ra điều gì: “Người nói, các người hái được những quả mạn rất chua? Hay là làm thành ô mai ăn thử xem, sẽ ngon hơn nhiều.”

Tảo Nhi tò mò hỏi: “Mạn cũng có thể làm ô mai sao?” Trước đây họ chỉ biết phơi thành mứt, chưa từng nghĩ đến cách khác.

Đương nhiên là có thể.

Chương 257: Chương 257

Thịnh Quân nhanh chóng nói cho họ một cách làm đơn giản.

Đầu tiên rửa sạch mặn vài lần, dùng muối ướp xong thì đem phơi khô. Sau khi khô thì rửa lại một lần nữa, khứa hình chữ thập trên quả mặn để dễ ngấm gia vị, cho vào lọ, sau đó đổ thêm đường bột vào, tiếp tục ướp.

Đợi khi ướp xong thì lấy ra cho vào nồi hấp một lần, sau đó đem phơi khô là có thể ăn được.

Thịnh Quân biết người dân trong thôn có muối, trước đây Đại Ngưu mua từ huyện về.

Còn đường thì tốt nhất là dùng đường cát trắng và đường phèn nhưng hai thứ này họ đều không có, có thể dùng đường hoa quả xay thành bột thay thế trước.

Tảo Nhi nghe nói mặn chua này còn có cách cứu, vội vàng chạy đi nói cách làm này cho Hà Hoa.

Vừa khéo hai ngày này trời nóng, lại còn nắng to, Hà Hoa đã nhanh chóng đem mặn ướp muối ra phơi.

Cách làm mà Phương Tiên Nhi dạy nghe có vẻ phức tạp nhưng làm thì không khó, chủ yếu là dùng muối và đường ướp đi ướp lại, không có nhiều chỗ cần chú ý.

Vì vậy, đến cuối tháng, ô mai mặn đã làm thành công.

Phương Tiên Nhi gọi nó là ô mai, mặc dù không nghĩ ra nó liên quan gì đến mơ nhưng mọi người cũng đều gọi theo như vậy.

Với hương vị chua chua ngọt ngọt, ô mai hoàn toàn trở thành món ăn mới được cả người lớn lẫn trẻ em yêu thích.

Vì đã được ướp muối, lại phơi rất khô nên thứ này có thể bảo quản rất lâu. Đóng vào lọ cất giữ cẩn thận, đến lúc đó lại có thể thêm một loại hàng hóa cho thương đội!

*

Tháng chín, người dân trong thôn đã nghiên cứu xong thiết bị dùng để thổi gió.

Cái ống gió cải tiến mới là một cái hộp gỗ piston cỡ lớn. Chỉ nhìn kiểu dáng thì loại ống gió này không phải là hiếm ở nông thôn hiện đại, cho đến nay vẫn còn được sử dụng.

Nhưng đối với người dân trong thôn thì đây là thứ đồ chơi lạ.

Thịnh Quân nghe Đại Ngưu kể, ở tiệm thợ rèn trong huyện mà hắn ta từng thấy, hầu hết đều là ống gió da truyền thống, một số tiệm dùng loại có bánh xe gỗ nhưng chưa từng thấy loại ống gió gỗ piston này.

Vốn dĩ Thịnh Quân tưởng rằng lại có thể mở khóa thành tựu sáng tạo nào đó.

Nhưng sau khi mọi người làm ống gió mới xong, hệ thống của nàng vẫn không có động tĩnh gì.

Điều này chứng tỏ rằng ở triều đại này đã có người nghĩ ra loại hộp gỗ piston tương tự nhưng không được phổ biến rộng rãi.

Nơi họ ở hẻo lánh, không thấy cũng là chuyện bình thường.

Cấu tạo của ống gió đẩy kéo không phức tạp, vẫn là chất liệu gỗ.

Thợ mộc là nghề mà Tảo Nhi thành thạo nhất. Trước đây khi chưa có bản vẽ, nàng ấy vẫn có thể dựa vào mô tả của Phương Tiên Nhi mà làm ra đồ gỗ, hướng chi lần này còn có hình minh họa, càng dễ làm hơn.

Nhưng làm xong ống gió chỉ mới là bắt đầu.

Nếu muốn luyện sắt thì ống gió nhỏ thông thường sẽ không dùng được, cần phải làm một cái đủ lớn mới dùng được.

Làm ống gió cỡ lớn không phải là vấn đề nhưng chỉ dựa vào sức người để đẩy kéo sử dụng thì sẽ rất vất vả, còn phải làm thêm một số thiết bị phối sáo để giải quyết vấn đề này.

Phương pháp cải tiến lý tưởng nhất là chỉ dựa vào ngoại lực để tiết kiệm sức người.

Họ ở trong núi, đừng nghĩ đến sức gió, thứ duy nhất có thể tận dụng được chính là sức nước.

Dùng nước không khó, vì nhà rèn được dựng ở gần nước, lúc đầu chưa nghĩ đến nhiều như vậy, mọi người chỉ đơn giản nghĩ đến việc rèn sắt sẽ tốn nước nên mới chọn nơi này.

Theo đề nghị của Phương Tiên Nhi, Tảo Nhi và những người khác nhanh chóng chế tạo ra một chiếc cối nước, dựng thêm một số thứ bên cạnh cối nước, dùng ống tre dẫn nước suốt trùng kích để đẩy cối nước hoạt động.

Cuối cùng còn lắp thêm một “thanh truyền lệch tâm” vào trục giữa của cối nước, nối với đầu cuối của ống gió hở một nửa.

Thuật ngữ “thanh truyền lệch tâm” là do người dân trong thôn nhìn thấy trong bản vẽ, cụ thể là có ý nghĩa gì thì mọi người không hiểu, cuối cùng vẫn là Phương Tiên Nhi giải thích cho họ mới hiểu rõ.

Phương Tiên Nhi nói, đây là một loại thiết bị có thể đổi từ chuyển động tròn sang chuyển động thẳng tịnh tiến. Có nó, cối nước mới có thể đẩy kéo ống gió piston qua lại.

Nhưng điều khiến Thịnh Quân ngạc nhiên là, sau khi làm xong thanh truyền lệch tâm này, hệ thống vẫn không mở khóa thành tựu nào.

Điều này chứng tỏ rằng toàn bộ thiết bị tương tự như vậy đã tồn tại ở triều đại này, thật là kỳ diệu, quả thực không thể coi thường trí tuệ của người xưa!

Nàng còn dựa vào điểm này để nghiên cứu kỹ hơn một chút.

Trước đây, nông cụ có cấu tạo tương đối đơn giản như máy cày chân đều có thể mở khóa thành tựu, còn ống gió piston thủy lực phức tạp lại không thể mở khóa.

Có thể tưởng tượng được công nghệ luyện sắt tiên tiến được sử dụng ở phương diện nào, có lẽ là thực sự bận rộn với việc đánh trận chẳng...

Sau khi làm xong toàn bộ một bộ thiết bị thổi gió, dân trong thôn đã dùng nó để đốt lửa vài lần, lại hiệu chỉnh một lượt, cuối cùng cũng hoàn thành mỹ mãn.

Ống gió mới và lò luyện sắt rất phù hợp.

Than củi cháy rất mạnh, đứng xa xa cũng có thể cảm nhận được luồng nhiệt đó.

Vì những người khác đều có việc phải làm, Lưu Nhị Sơn liền chủ động đảm nhận công việc của thợ rèn.

Hắn ta đem cái bát đồng nhỏ mà Đại Ngưu mua từ huyện ra để luyện tay, đợi đến khi tay nghề thành thạo hơn một chút, hắn ta liền thử rèn lại lưỡi cày của máy cày chân. Hắn ta cũng có chút thiên phú, thành phẩm cuối cùng không tệ.

Thịnh Quân ở bên này nhìn thấy mọi người đã chuẩn bị đầy đủ các thiết bị luyện sắt, tay nghề cũng tiến bộ rất nhiều nhưng quặng sắt vẫn chưa có dấu hiệu xuất hiện.

Khi nàng bắt đầu nghi ngờ phỏng đoán của mình có sai sót thì đột nhiên có chuyển biến.

Hôm đó, người dân làm xong việc, lại đến cúng tiền cho Phương Tiên Nhi, tiện thể đi dạo pháp miếu.

Vài trăm lượng bạc trong tay mọi người cũng sắp hết.

Còn giá trị năng lượng của Thịnh Quân ở bên này cũng đã đột phá lên một triệu rưỡi, lại có thể mở khóa một sản phẩm mới.

Nhận được thông báo, Thịnh Quân lơ đãng mở giao diện hệ thống, trong lòng đoán xem lần này có mở khóa được một số thứ như gia vị không.

Cuối cùng, từ lần mọi người làm ô mai có thể thấy, tuy chỗ nàng có đồ ăn thức uống nhưng lại không có đường và muối, cảm thấy không được ổn lắm.

Tuy nhiên, lần này xuất hiện không phải là gia vị, mà là một thứ khiến nàng không ngờ tới—— chấu inox!

Tuyệt vời!

Lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, đầu óc của Thịnh Quân lập tức hoạt động, nhanh chóng xoay chuyển.

Có chậu inox, tương đương với việc có inox. Bởi vì sau khi nấu chảy thứ này vẫn có thể tiếp tục làm đồ dùng inox.

Mặc dù dùng chậu inox để rèn đao làm giáp nghe có vẻ kỳ quái nhưng nghĩ kỹ lại thì hoàn toàn khả thi!

Cộng thêm công nghệ luyện sắt mà gần đây người xưa nghiên cứu ra, vừa hoàn mỹ.

Có inox rồi thì tìm quặng sắt làm gì, như vậy chẳng phải mọi người đều vô địch sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thịnh Quân vô cùng phấn khích, vội vàng kiểm tra thông số kỹ thuật của chậu inox này.

Hệ thống cung cấp một loại chậu inox cấp thực phẩm, hiệu suất các mặt đều rất tốt. Điểm nóng chảy cao nhất là hơn một nghìn, chênh lệch không nhiều so với sắt, vậy thì hẳn là có thể thực hiện được ý tưởng của nàng.

Đường kính của một cái chậu là 26cm, sau khi nấu chảy bao gồm cả hao hụt, có thể thu được khoảng 200g inox.

Nếu làm áo giáp xích, một bộ trang phục trên phải tốn mười cân, tức là phải có hai mươi lăm cái chậu mới có thể làm được một chiếc áo trên, năm mươi sáu mươi cái chậu mới có thể làm được một bộ giáp hoàn chỉnh.

Một bộ năm mươi sáu mươi cái chậu, mười bộ thì là năm sáu trăm cái chậu. Đây mới chỉ là giáp, còn chưa làm vũ khí và mũ sắt, cũng chưa tính đến những thứ khác nữa!!

Hơn nữa, để chắc chắn, mặc dù đã mặc áo giáp xích nhưng những bộ phận trọng yếu cũng phải bọc thêm giáp thép để bảo vệ chứ? Đây lại là một khoản tiêu hao.

Cũng may là lượng giá trị năng lượng dự trữ hiện tại của họ lớn, cũng không nhiều người, nếu không thì thực sự rất đau đầu.

Tính toán sơ bộ, Thịnh Quân đã có con số trong lòng, liền đưa chậu inox lên kệ, tạm thời định giá mười lăm đồng.

Với mức độ khan hiếm của kim loại ở triều đại này, mức giá này được coi là rất ưu đãi.

Theo mức giá ưu đãi này, những người trưởng thành trong thôn được trang bị đầy đủ, ước tính cũng phải tiêu tốn vài trăm nghìn giá trị năng lượng.

Có thể thấy nuôi quân thực sự rất tốn kém.

Tuy nhiên, may mắn là ở đây của nàng mua đồ rẻ, dân trong thôn cũng rất đáng để đầu tư.

Thịnh Quân cho rằng, trong quân đội thời cổ đại, binh lính tinh nhuệ vẫn là thiểu số, đội ngũ hỗn loạn, tạp nham mới là thường thấy. Nếu chỗ của họ có được trang bị tốt, ngay cả những người không biết võ cũng được bọc kỹ rồi ném vào đám đông, cũng có thể lấy một địch năm.

Nhanh chóng đăng hàng xong, Thịnh Quân liền chào hỏi dân trong thôn, nói rằng nàng đã mang về một số thứ mới.

Khi Tảo Nhi và những người khác nghe thấy, họ lập tức háo hức bước vào cửa hàng, liếc mắt đã thấy những chậu inox sáng bóng trên kệ.

Lúc đầu, họ chỉ thấy thứ này đẹp vô cùng, trông giống như bạc nhưng bề mặt lại sáng bóng lấp lánh.

Đợi đến khi lại gần cầm một cái lên xem, thậm chí còn có thể lờ mờ soi thấy hình ảnh của chính mình!

Lúc này, mọi người đều ngây người tại chỗ.

Thịnh Quân thấy vậy liền giải thích kịp thời: “Đây là một thân vật thực sự, tên là inox. Chất liệu cứng hơn sắt gấp nhiều lần, hơn nữa sẽ không bị gỉ.”

Inox.

Mọi người đều rất quen thuộc với chữ thép này, vì luyện sắt trăm lần thành thép mà.

Nhưng rõ ràng cái chậu thép này của Phương Tiên Nhi lại khác thường hơn, thậm chí còn không bị gỉ!

Chương 258: Chương 258

Tảo Nhi là người phản ứng nhanh nhất, nàng ấy kinh ngạc hỏi: “Phương Tiên Nhi, vậy thì chậu thép này có thể bị lửa nung chảy không?”

Thịnh Quân chỉ chờ câu hỏi này, liền lập tức trả lời: “Chỉ cần nhiệt độ của lửa đủ cao thì không có vấn đề gì cả.”

Lúc này, những người khác cũng nghe ra thành tựu rồi.

Đại Ngưu kích động nói: “Quá tuyệt, xem ra chúng ta không cần phải đau đầu tìm sắt nữa rồi, có thể dùng những chậu thép này để nấu chảy thành đồ vật trước!”

Không chỉ là vũ khí và dụng cụ phòng ngự, mà còn có thể làm cả nông cụ, cùng với đủ loại phụ kiện nhỏ!

Chỉ là sau khi có thép, mọi người cũng hoàn toàn nhận ra một vấn đề.

Số người của họ vẫn quá ít.

Cho dù là làm áo giáp xích, hay là làm thứ khác, đều là việc tốn công sức và thời gian.

Trước đây, thỉnh thoảng mọi người cũng thấy thiếu người nhưng chưa có lần nào cảm nhận rõ ràng như hôm nay.

Tảo Nhi suy nghĩ một lúc bèn dẫn mọi người đi ra khỏi pháp miếu, bàn bạc chuyện này cùng những người khác.

Đi đến chỗ mọi người, trước tiên nàng ấy nói về chuyện chậu inox, những người còn lại nghe xong, quả nhiên đều reo hò.

Thu Nương kích động nói: “Ta biết mà, Phương Tiên Nhi có thể dạy chúng ta nghề thợ rèn, chắc chắn là có ẩn ý!” Không phải đến rồi đó sao?

Mọi người bàn tán rôm rả vài câu, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Lúc này, Tảo Nhi mới mở lời nói về chuyện thiếu người.

Nói xong, nàng ấy kết luận: “Thiếu người là vì càng ngày chúng ta càng phải làm nhiều việc, mà đã muốn làm việc lớn thì chắc chắn không thể mãi mãi ẩn mình trong một mẫu ba sào đất trên núi này.”

Những người khác nghe xong, đều chìm vào suy tư.

Đột nhiên Chung Tú lên tiếng: “Ta có một ý tưởng.”

“Mài d.a.o không lỗ đốn củi, chúng ta có thể dành chút thời gian, chế tạo đủ áo giáp và vũ khí cho chúng ta mặc, sau đó...”

Nghe đến đây, Tảo Nhi nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó, đột ngột nhìn về phía hắn ta.

Tiếp đó, hai người đồng thanh nói: “Chúng ta có thể đến huyện thành, cứu Thạch thúc!”

Thạch thúc và những người khác đã bị nhốt trong thành một thời gian, mặc dù có đồ ăn của họ giúp đỡ nhưng suy cho cùng cũng không phải là kế sách lâu dài.

Còn những người dân trong thành không có ai giúp đỡ, hẳn là sẽ càng lắm than hơn.

Những con chó săn của huyện nha kia, số lượng không nhiều nhưng lại có thể dựa vào vũ trang để áp bức người dân trong huyện.

Trong tình huống như vậy, nếu họ có vũ khí tinh xảo hơn, cộng thêm sự phối hợp từ bên trong của Thạch thúc và những người khác thì hẳn là việc khống chế những kẻ đó không thành vấn đề.

Đợi đến khi tình hình trong huyện ổn định, lại có Chung Tú ở đó, họ có thể từ từ thu phục nhóm người của Thạch thúc, như vậy thì cũng có người để dùng.

Nghĩ đến những điều này, máu trong người dân trong thôn đều sôi trào lên.

Nhưng chưa sôi trào được bao lâu, sắc mặt của hầu hết mọi người lại trở nên mơ hồ.

Họ chưa từng làm chuyện khó khăn như vậy, liệu có thể làm được không?

Đại Ngưu không nhịn được nói: “Đợi đến khi chúng ta giải quyết xong cuộc khủng hoảng ở huyện thành thì những người dân và phú hộ trong thành sẽ ra sao? Không thể mặc kệ được.”

Hắn ta vừa dứt lời, Tảo Nhi và Chung Tú lại đồng thời lên tiếng:

“Chúng ta không chỉ muốn giải quyết cuộc khủng hoảng ở huyện thành, mà còn muốn trực tiếp tiếp quản huyện thành.”

“Tất nhiên rồi, từ từ biến tất cả mọi người thành người của mình!”

Hai người nói xong thì nhìn nhau, Tảo Nhi liền tiếp tục nói:

“Trước đây chúng ta đã nói, muốn giúp Phương Tiên Nhi mở ra một thời đại thịnh thế mới, không thể chỉ nói suông được. Nhưng chúng ta cũng không thể khiến tất cả mọi nơi đều thái bình chỉ trong một đêm, ta thấy huyện thành là một cơ hội rất tốt.”

Nàng ấy suy nghĩ một lúc rồi lại nói: “Phương Nam bận rộn với việc tranh đấu, phương Bắc nơi chúng ta ở không được chú ý. Nhìn huyện lệnh kia nắm giữ huyện thành lâu như vậy cũng không gây ra chuyện gì bên ngoài, ta nghĩ, hẳn chúng ta cũng có thể tiếp quản huyện thành mà không ai hay biết.”

“Tuy nhiên để chắc chắn, chúng ta cũng phải khống chế người trong huyện nhưng chúng ta không phải là chó săn của huyện nha, hoàn toàn có thể dùng biện pháp nhẹ nhàng hơn. Ví dụ như, trước tiên hãy để người dân trong thành ăn no bụng, tự nhiên họ sẽ ủng hộ chúng ta làm việc.”

“Còn về Đại Ngưu đã đề cập đến những gia đình giàu có thì phải tùy tình hình mà xử lý. Những kẻ cường hào ức hiếp người khác thì chắc chắn phải trừng trị. Còn những gia đình giàu có bình thường, chúng ta có thể dùng biện pháp giáo dục họ giúp đỡ người dân như Phương Tiên Nhi đã nói...”

Tảo Nhi vừa nói xong, thấy những người khác đều kinh ngạc nhìn mình chằm chằm.

“Các người nhìn ta như vậy làm gì?”

Nàng ấy ngượng ngùng gãi mặt: “Ta nói sai điều gì sao?”

Mọi người ngơ ngác lắc đầu.

Chung Tú hoàn hồn khỏi sự kinh ngạc, lên tiếng nói: “Không, ngược lại.”

“Những lời vừa rồi của ngươi, thật sự khiến ngươi tỏa sáng.”

Đại Ngưu cũng nhanh chóng nói: “Tảo Nhi tử, hiện tại ta có chút nghi ngờ, bình thường chúng ta học cùng một thứ thật sao? Tại sao tử có thể nảy ra nhiều ý tưởng tuyệt vời như vậy, còn ta chỉ có thể học thuộc lòng bảng cửu chương?”

Tảo Nhi tức giận nói: “Điều này chỉ có thể chứng minh ngày thường ngươi không chịu nghe Phương Tiên Nhi giảng dạy. Rất nhiều ý tưởng của ta đều được khơi gợi từ những câu chuyện của Phương Tiên Nhi.”

Thu Nương không nhịn được nói: “Nhưng mà Tảo Nhi tử, người chăm chú nghe lời như ta đây cũng chẳng thể nói ra những lời như tử vừa nói. Ta cảm thấy, có lẽ tử đặc biệt nhạy bén ở phương diện này! Đây chính là bẩm sinh, Đại Ngưu ngươi có hâm mộ cũng vô ích.”

Đại Ngưu gật đầu nói: “Rất có lý. Haiz, ta vẫn nên chuyên tâm dẫn mọi người đi luyện võ, sắp phải đi đánh nhau với người ta rồi.”

Theo lời hắn ta nói, mọi người cũng quay lại chuyện chính.

Kế hoạch lên huyện thành phải bàn bạc từ từ, trước mắt việc quan trọng hơn vẫn là dùng chậu inox để luyện ra một số thứ.

Tảo Nhi và những người khác nhanh chóng quay trở lại pháp miếu, trình bày kế hoạch của các nàng cho Thịnh Quân.

Nghe xong, Thịnh Quân cảm thấy ý tưởng của các nàng rất khả thi.

Mọi người lo lắng bất an núp trong núi lâu như vậy, cũng đến lúc chủ động làm chút gì đó rồi, như vậy cũng có thể phát huy

tối đa tác dụng của chậu inox và bản vẽ.

Nhưng nghĩ đến chuyện phải đánh trận... Là một người xuyên không tới từ thời đại hòa bình, nàng rất lo lắng cho người xưa.

Tuy có inox bảo vệ, cũng đảm bảo an toàn được phần nào, nhưng mọi người chẳng có kinh nghiệm chiến đấu, liệu có bị thương không?

Nghĩ đến đây, Thịnh Quân phát hiện cửa tiệm của mình vẫn còn thiếu rất nhiều thứ.

Gia vị thì không nói làm gì.

Thuốc men thông dụng, thậm chí ngay cả côn trùng để sát trùng, nàng cũng không có.

Xem như bọn Tảo Nhi may mắn, thể chất cũng không tệ.

Từ khi nàng đặt chân đến đây, bọn họ vẫn chưa từng mắc bệnh nặng gì, cùng lắm chỉ là va chạm trầy xước trong sinh hoạt thường ngày. Điều này khiến Thịnh Quân suýt nữa quên mất, ngay cả sốt cảm mạo cũng có thể lấy mạng người xưa.

Haiz, nếu có thể mở khóa thêm một số loại thuốc men thì tốt rồi, chắc chắn y thuật của tiểu Thu Nương cũng có thể được phát huy tốt hơn.

Gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, Thịnh Quân vẫn quyết định trước tiên nàng phải hoàn thành việc trước mắt.

Biết được mọi người có ý định dùng chậu inox để luyện chế đồ vật, nàng nhanh chóng chia sẻ những số liệu mà mình đã ước tính trước đó.

Ví dụ như muốn chế tạo vật gì thì cần phải nấu chảy bao nhiêu cái chậu, còn có giá trị năng lượng hiện tại mà thôn dân tích lũy được, có thể lấy nhiều nhất bao nhiêu cái chậu...

Nàng nói rõ ràng mọi việc, cũng tiện cho bọn Tảo Nhi tham khảo.

Tuy năng lượng tích lũy hiện tại dồi dào nhưng cũng không thể phung phí. Đợi sau khi bọn Tảo Nhi chiếm được huyện thành, sẽ có lúc cần dùng đến năng lượng.

Một chục nghìn năng lượng ở đây xem ra rất nhiều, nhưng nếu phân bổ ra cả huyện thì lại không đủ dùng, dù sao cũng có rất nhiều người đang chờ được ăn cơm.

Thịnh Quân nói ra những suy xét này.

Bọn Tảo Nhi nghe xong rồi bàn bạc trong chốc lát, quyết định trước tiên lấy hai trăm cái chậu ra luyện thử xem sao, sau khi có được thành phẩm và số liệu chính xác hơn sẽ luyện thêm.

Xác định xong số lượng, mấy người nhanh chóng đi đến kệ hàng lấy chậu.

Hà Hoa cầm một cái chậu inox lên sờ, quả thực là thích đến mức không muốn buông tay.

Không hổ là kiệt tác của Phương Tiên Nhi, rõ ràng loại inox này là kim loại, nhưng cầm lên lại rất nhẹ, còn nhẹ hơn cả chậu gỗ.

Hơn nữa nó còn không bị gỉ sét hay bị mốc, có thể yên tâm đựng canh nước, hoặc là rửa rau, rất bền.

Đáng tiếc bây giờ phải dùng nó để làm việc quan trọng hơn.

Hà Hoa thở dài, mang chậu đi cùng mọi người.

Mang hết số chậu inox đến cửa nhà thợ rèn.

Lúc này, cách thời điểm củ mài và cây đậu chín còn khoảng một tháng, mọi người đều dồn hết sức lực, muốn tranh thủ trước mùa thu hoạch luyện chế ra đồ vật.

Trước tiên liệt kê ra những đồ vật cần phải làm.

Nhất định phải làm mũ sắt, may mà kiểu dáng thứ này không có quá nhiều yêu cầu, tiết kiệm được kha khá công sức.

Cũng phải làm cả dụng cụ phòng ngự, mọi người chọn lựa hồi lâu, cảm thấy áo giáp xích là phù hợp nhất.

Mặc loại áo giáp này vào có cảm giác rất nhẹ nhàng, hoạt động cũng không hề bị vướng víu, lại còn có thể đỡ được đao kiếm và cung nỏ, chắc chắn đủ để giao đấu với đám người trong huyện thành.

Tiếp đến là vũ khí thuận tay, sau khi thương lượng, mọi người quyết định chọn đao và giáo dài.

Chọn đao là bởi vì thứ này rất dễ sử dụng, người không biết võ cầm đao c.h.é.m xuống cũng rất có uy lực. Còn giáo dài thì khỏi phải nói, vua của các loại binh khí lạnh, tiến lên thì có thể tấn công, lùi lại là có thể phòng thủ, có thể đâm, có thể ném, khoảng cách tấn công cũng xa.

Chương 259: Chương 259

Trong bản vẽ Phương Tiên Nhi đưa còn có một loại nỏ tay nhỏ gọn, nhưng kỹ thuật chế tạo quá phức tạp, khó mà nói trước được cần bao lâu mới làm xong, hơn nữa còn phải luyện tập để ngắm cho chuẩn.

Vẫn nên ưu tiên chọn đao và giáo, loại có cấu tạo tương đối đơn giản để làm trước.

Sau khi xác định kế hoạch, cả nhóm bắt đầu hành động.

Bận rộn vài ngày, mọi người mới nhận ra rằng họ đã đánh giá thấp sự phức tạp và khó khăn của việc này.

Muốn luyện chế vũ khí và mũ sắt, trước tiên phải làm ra một số khuôn mẫu, sau đó mới có thể bắt tay vào làm.

Vò đầu bứt tai một hồi, sau khi trải qua quá trình rèn luyện rèn giữa vô cùng gian nan, cuối cùng thôn dân cũng làm ra vài món đồ dùng được.

Đại Ngưu giờ cao một thanh đao đã rèn xong.

Lưỡi đao làm bằng inox phản chiếu ánh sáng mặt trời, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn qua là biết ngay đây là một thanh bảo đao sắc bén.

Nhìn thấy thanh đao tốt như vậy, cuối cùng mọi người cũng nở nụ cười, cảm thấy những khổ cực mệt nhọc trước đó đều đáng giá.

Làm đao xong, giáo dài đầu tiên cũng nhanh chóng được rèn xong, được Tảo Nhi lắp vào cán gỗ, trở thành một cây giáo dài vừa tay. Vung vẩy lung tung cũng rất oai phong, mạnh mẽ như hổ.

Bận rộn thêm một hồi, vũ khí đã được làm gần xong, có thể bắt đầu chế tạo dụng cụ phòng ngự.

Mũ sắt có khuôn mẫu sẵn nên không quá khó, cùng lắm chỉ tốn thêm chút thời gian và công sức.

Phiên phức nhất vẫn là làm áo giáp xích.

Phải làm trước một số dụng cụ, như kìm kim loại đặc chế,...

Sau đó đúc ra khuôn hình tròn, nấu chảy inox đúc thành nhiều vòng tròn nhỏ, rồi mới bắt tay vào việc khâu chuỗi từng cái từng cái lại với nhau.

Làm một bộ áo giáp xích xong, cảm giác phải tốn đến hàng ngàn hàng vạn vòng tròn nhỏ.

Quá trình khâu chuỗi này cũng không thể làm qua loa, làm xong hai bộ, tay của mọi người đều mỏi nhừ, mắt cũng hoa lên.

Nhìn thấy họ như vậy, Thịnh Quân cảm nhận sâu sắc được lao động thủ công thuần túy vất vả đến nhường nào.

Làm áo giáp xích rất tốn thời gian, chưa làm xong được một nửa thì củ mài và cây đậu đã chín.

Mọi người bèn tạm dừng tiến độ luyện chế trang bị, tranh nhau ra đồng làm việc.

Có lẽ là do làm thợ rèn quá nhiều việc và quá đôn dập nên ai nấy đều cảm thấy việc xuống đồng làm ruộng trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn.

Thu hoạch củ mài không có gì khó khăn, thu hoạch cây đậu thì hơi phiền phức một chút.

Tuy nhiên, giống đậu tương lai tạo lần này có phẩm chất cực tốt, có thể nhìn thấy sức sống mãnh liệt cứng cỏi của nó bằng mắt thường, khiến người ta cầm trên tay mà yêu thích không muốn buông.

Đồng thời, quả nhiên sản lượng của giống đậu lai này tăng lên rõ rệt.

Khi thu hoạch đậu, Lý bà tử không khỏi cảm thán: “Giống đậu tốt như vậy, tiếc là chỉ có thể trồng thêm một vụ nữa.”

Triệu bà tử cười nói: “Không sao, cứ tiếp tục dùng phương pháp lai giống mà trồng là được, tuy rằng thêm một bước nhưng mọi thứ đều xứng đáng.”

“Cũng đúng, đúng là ta đã quá tham lam rồi!”

Vì đậu lai cho năng suất cao nên vụ đậu này phần lớn được giữ lại làm giống, chỉ có một phần nhỏ được giữ lại để dự trữ lương thực.

Giống đậu tương lai tạo này chưa từng có trong lịch sử của triều đại này.

Sau khi dân làng thu hoạch đậu tương xong, cuối cùng Thịnh Quân cũng đã mở khóa được một thành tựu.

Lần này, hệ thống thành tích không dùng cách rút thăm trúng thưởng để khen thưởng, mà lại giúp nàng nâng cấp máy hút bụi tự động.

Khoảng cách bluetooth của hai robot đã được nâng cấp lên trong phạm vi 3km, pin cũng được tăng lên gấp mười lần.

Mặc dù đối với Thịnh Quân thì phạm vi ba nghìn mét cũng không phải là quá lớn, nhưng đã tốt hơn so với trước đây rất nhiều.

Thịnh Quân có chút ngạc nhiên, thậm chí có chút cảm động, không ngờ cuối cùng hệ thống cũng nhớ đến nàng.

Tính kỹ ra, đây là lần đầu tiên nàng được trao phần thưởng!

Tuy rằng không hoàn toàn là cho nàng, mà là cho nhân viên của tiệm của nàng nhưng nàng đã rất mãn nguyện rồi.

Trong lần nâng cấp trước, robot không có động tĩnh gì, cũng không thể thăng cấp cùng nàng.

Thịnh Quân còn tưởng rằng robot chỉ có thể quét dọn trong tiệm, không ngờ lúc này lại nhận được một tin mới từ hệ thống thành tích, khiến người ta lại thấy được hy vọng nâng cấp cho nó.

Nàng suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy là do dạo trước hệ thống đã cung cấp cho người xưa kỹ thuật luyện thép và inox.

Trong thời gian ngắn, mọi người có thể nắm vững được những thứ này đã là tốt lắm rồi, hệ thống cũng không tiện đưa thêm thứ mới, cho nên mới nghĩ đến nàng.

Sau khi thăng cấp xong, Thịnh Quân bèn nhân lúc đêm khuya lặng lẽ thử bay một chút.

Hiện tại, dung lượng pin của robot có thể bay đi bay về trong phạm vi ba nghìn mét, so với trước đây coi như đã có bước tiến vượt bậc.

Cuối cùng Thịnh Quân cũng có thể ngắm nhìn cảnh đêm trên núi.

Trong lúc nàng đang khám phá chức năng mới, thôn dân cũng đã làm xong việc đồng áng, quay trở lại công cuộc chế tạo áo giáp xích và dụng cụ phòng ngự.

“Cố gắng thêm chút nữa, chúng ta hãy tranh thủ hoàn thành trước năm mới để mấy người Thạch thúc và cả người dân trong thành đều có thể đón năm mới vui vẻ!” Tảo Nhi cổ vũ mọi người.

Mọi người nghe vậy, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác trách nhiệm mãnh liệt, nhanh chóng lấy lại tinh thần tiếp tục làm việc.

Trên đường, Chung Tứ còn viết một bức thư, bảo Đại Ngưu chạy một chuyến mang ra khỏi núi, định thông báo cho Thạch thúc.

Đến lúc đó còn phải trông cậy vào việc nội ứng ngoại hợp của họ, không thể đợi đến khi đánh đến nơi rồi mới gọi người chứ?

Nhất định phải báo trước một tiếng.

Chủ yếu nội dung trong thư là dặn dò nhóm Thạch thúc chuẩn bị sẵn sàng, thu thập một số thông tin chi tiết trong huyện thành cho họ. Bao gồm việc trong thành bố trí người tuần tra như thế nào, mật đạo kia có còn sử dụng được hay không,...

Đại Ngưu giấu thư và một ít đồ ăn ở chỗ cũ, còn lại chỉ là chờ đợi.

Khi thôn dân làm xong hơn phân nửa áo giáp xích, nhóm Thiết Trụ cũng trở về từ phía Nam.

Lần này, thương đội không có đào vàng đóng hộp, thu nhập từ việc bán dầu đậu không thể so sánh với dầu phong. May mà họ lấy số lượng bù lại, cuối cùng số bạc chia cho thôn Phương Gia cũng có bảy trăm năm mươi lượng, lại là một khoản thu nhập lớn.

Mọi người nhận được bạc, nhanh chóng cung cấp cho Phương Tiên Nhi rồi lại lấy ra một số chậu inox để luyện chế.

Phương Tiên Nhi nói, số năng lượng còn lại trong thẻ bạc của họ vẫn có thể đổi lấy rất nhiều thức ăn, mọi người nghe vậy trong lòng cũng yên tâm hơn.

Họ thì yên tâm rồi, nhưng Thiết Trụ lại hoàn toàn ngây người.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ chỉ mới ra ngoài một chuyến, khi trở về thì trời đất đã đổi thay. Trong nhà không chỉ có thêm một xưởng rèn, mà ngay cả động tác rèn sắt thuần thục của Nhị Sơn thúc cũng khiến hắn ta cảm thấy xa lạ.

Còn có một điểm quan trọng nhất, tại sao mọi người lại đột nhiên bắt đầu rèn đao và làm áo giáp xích?

Không để Thiết Trụ hoang mang quá lâu, thôn dân đang thiếu người bèn vội vàng kéo hắn ta vào đội ngũ làm áo giáp xích, tiện thể nói cho hắn ta biết kế hoạch chiếm huyện thành trước năm mới.

Vốn dĩ Thiết Trụ cho rằng bản thân đi theo thương đội hai chuyến, lại trải qua không ít chuyện cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Ai ngờ tốc độ trưởng thành của người nhà cũng không hề kém cạnh hắn ta, thậm chí còn bỏ xa hắn ta.

Nghe lời của mọi người xong, Thiết Trụ vẫn chưa kịp phản ứng, hoang mang hỏi: “VẬY, vậy sau năm mới ta có còn tiếp tục đi buôn bán cùng nhóm Vi thúc không?”

Tảo Nhi nghe vậy liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Người cứ đi đi, chỗ chúng ta cũng không thiếu một người như người. Nhiệm vụ của người là hãy theo thương đội học tập cho tốt, tranh thủ sớm tự lập, sau này trở về cũng xây dựng một thương đội cho chúng ta.”

“Xây dựng thương đội? Không ổn lắm...” Thiết Trụ do dự nói: “Chẳng phải như vậy là tranh giành miếng ăn với nhóm Vi thúc sao?”

Tảo Nhi cười lắc đầu: “Làm sao mà tranh miếng ăn, ai bảo người đi về phía Nam? Chẳng lẽ phía Bắc không đủ cho người chạy sao?”

“Phía Bắc? Chẳng phải là sẽ đi đến địa bàn của người Thát Tử sao?” Thiết Trụ nói.

Mộc Kỳ Nhĩ ở bên cạnh nghe vậy, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn hắn ta.

Lúc này Thiết Trụ mới nhớ ra hình như Mộc Kỳ Nhĩ là người Thát Tử, ngại ngùng sờ mũi.

Tảo Nhi xoa đầu Mộc Kỳ Nhĩ, bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải bên đó, là một nơi khác. Phương Tiên Nhi nói, trong vùng núi gần biên giới có một loại cỏ cao su, có thể chiết xuất ra thứ gọi là cao su, rất hữu dụng. Nếu chúng ta có thể chiếm được huyện thành, sau này nhất định sẽ cần dùng đến thứ đó.”

“Thiết Trụ, người cũng đừng nóng vội, ta nói những điều này không phải muốn người lập tức có thể thành lập một thương đội, dù sao hiện tại chúng ta còn chưa bước được bước đầu tiên,

còn rất nhiều việc phải giải quyết, người còn rất nhiều thời gian để từ từ học hỏi.”

“Chỉ là ta thấy dường như người rất hoang mang, cho nên mới muốn chỉ cho người một hướng đi để nỗ lực.”

“Người không cần cảm thấy việc đi theo thương đội là không giúp được gì cho mọi người. Người chỉ cần học tập thật tốt trong thương đội, chính là giúp chúng ta việc lớn nhất, những việc đó chỉ có người mới có thể làm được.”

Nàng ấy nói xong, Thiết Trụ cũng hoàn toàn tỉnh táo và bình tĩnh lại, khôi phục dáng vẻ trầm ổn, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi.”

Chương 260: Chương 260

Mặc dù chí lớn đã quyết, nhưng việc trên tay thì vẫn phải tiếp tục làm.

Áo giáp xích là đồ để mặc lên người, lại là trang bị liên quan đến mạng sống. Chờ sau khi làm ổn ổn rồi, mọi người mặc thành phẩm lên người gỗ để thử bổ chém.

Sau khi dùng người gỗ để thử, hiệu quả cũng khá tốt. Tiếp đó còn cần phải mặc vào người thật để thử lại một lần nữa để cảm nhận được hiệu quả của áo giáp.

Đại Ngưu anh dừng gánh vác công việc này.

Chỉ thấy hắn ta chỉnh lại quần áo của bản thân xong thì mặc cả bộ áo giáp xích lên người, sau đó lại mặc thêm mấy đồ như áo giáp gương, miếng bảo vệ cổ tay, bảo vệ ngực, còn đội luôn cả mũ sắt lên nữa, nhìn ra được là đã trang bị đầy đủ.

Thiết Trụ cầm một thanh đao sắt, Tảo Nhi cầm một cái giáo dài, hai người đứng trước mặt Đại Ngưu, trên mặt lộ vẻ chần chờ.

Cũng hết cách rồi, cái chuyện dùng đao thật giáo thật đánh người của mình gây áp lực tâm lý rất lớn cho họ.

Đại Ngưu thấy thế, không nhịn được thúc giục: “Sao lại ngây ngẩn hết cả vậy? Mau đến c.h.é.m ta đi!”

“Bây giờ hai người các người do dự, nhưng đến lúc đánh nhau với kẻ địch, đối phương sẽ không do dự đâu!”

Lời này nói cũng đúng.

Với lại những công cụ bảo vệ kia cũng đã thử với người gỗ rồi, không có vấn đề về chất lượng. Không tin tay nghề của bản thân, bọn họ cũng phải tin tưởng inox của Phương Tiên Nhi mới đúng.

Hai người nhanh chóng ổn định tâm lý xong, đồng loạt ra tay.

Một người c.h.é.m về phía cánh tay của Đại Ngưu, một người khác thì đ.â.m về phía n.g.ự.c của hắn ta.

Đại Ngưu đứng yên tại chỗ, mạnh mẽ hứng chịu công kích của hai người: “Không cần lo lắng sẽ bị thương, nhưng mà lúc bị c.h.é.m vẫn sẽ có chút chấn động nhẹ. Cũng may sắp vào đông rồi, chúng ta có thể mặc thêm hai chiếc áo bông bên trong áo giáp, chắc sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“Được rồi, lại lần nữa! Lần này chúng ta có thể đấu với nhau mấy chiêu!”

Đại Ngưu nói rồi cầm một cái chậu inox được chế tạo đặc biệt lắp thêm hai cái tay cầm: “Ta dùng cái này để làm khiên, hai người tấn công về phía ta là được.”

Đặc tính của áo giáp xích là hành động rất nhẹ nhàng, không hề nặng nề chậm chạp. Phải chiến đấu thực tế mới có thể thí nghiệm được hiệu quả tốt nhất.

Ba người nhanh chóng lao vào đấu với nhau.

Đao và giáo dài c.h.é.m lên chậu inox vang lên tiếng loảng xoảng.

Võ nghệ của Đại Ngưu là tốt nhất, nhưng lúc này hẳn ta chỉ phòng thủ không hề tấn công, không lâu sau, Thiết Trụ và Tảo Nhi đã ngừng tấn công.

“Lưỡi đao c.h.é.m đến cong luôn rồi... thân đao cũng bị mẻ rồi.”

Thiết Trụ cúi đầu nhìn cây đao trong tay, có hơi giật mình.

Tảo Nhi cũng theo đó nhìn cây giáo dài của mình: “Đầu giáo của ta cũng không trụ tiếp được nữa.”

Lại nhìn cái chậu inox trong tay Đại Ngưu, bên ngoài có hơi bị bẹp, bên trên là những vết lõm vào do những cú đánh để lại. Nhưng không hề có dấu hiệu bị vỡ, các công cụ bảo vệ mặc trên người cũng không có vấn đề gì.

“Chậu inox rất mỏng và nhẹ, không hề trải qua rèn đúc đặc biệt nào, có thể chịu được nhiều đòn công kích như vậy đã rất tốt rồi.” Tảo Nhi nói.

Mọi người rất hài lòng với hiệu quả thử nghiệm dụng cụ phòng ngự lần này.

Sau đó mọi người lại lần lượt thử nghiệm một loạt các vũ khí mà bọn họ làm ra dựa theo phương pháp tương tự.

Dần dà, trang bị của tất cả mọi người đều được làm đầy đủ.

Cuối cùng cũng có thể bắt đầu kế hoạch tấn công thành rồi.

Nhưng mà trước lúc đó vẫn phải thương lượng dự định về sau đã. Nếu không cho dù tấn công được huyện thành rồi, đến lúc đó cũng sẽ bị luống cuống.

Tảo Nhi nói: “Lúc trước chúng ta đã thảo luận qua rồi, nếu như muốn từ từ thay đổi huyện thành trở thành địa bàn của Phương Tiên Nhi thì không thể không quan tâm đến bá tánh trong thành.”

“Tù tin tức gần đây nhất mà Thạch thúc gửi đến, tình cảnh của bá tánh trong thành lúc này rất giống với tình cảnh của chúng ta lúc đầu, đến cơm ăn nước uống cũng là một vấn đề. Vậy nên, một khi chúng ta thuận lợi chiếm được huyện thành, việc đầu tiên cần phải suy nghĩ đó là giải quyết vấn đề ăn uống cho tất cả mọi người.”

Chung Tú gật đầu nói: “Nếu như chỉ dựa vào lương thực của chúng ta, chắc chắn không nuôi nổi nhiều người như vậy. Đối với vấn đề này, ý của Phương Tiên Nhi là có thể lấy thức ăn từ bên đó để giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt.”

“Nhưng đến lúc đó chúng ta tuyệt đối không được trực tiếp phân phát thức ăn, vẫn phải để bá tánh trong thành tham gia lao động mới được.”

Mấy người các nàng ấy, có người ngốc, nhưng chắc chắn không có người lười. Mọi người lại vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau, sinh sống dưới sự giám sát của Phương Tiên Nhi.

Cho dù Phương Tiên Nhi thưởng đồ ăn rất hào phóng nhưng cũng không hề để các nàng ấy sinh ra bất cứ suy nghĩ lười biếng nào.

Bị những kỹ thuật và những món đồ mới mẻ của Phương Tiên Nhi nghiêm khắc thúc giục không ngừng, tất cả mọi người đều nỗ lực tiến lên. Các nàng ấy yêu cầu bản thân mình rất cao, không hề buông lỏng dù chỉ là một khắc, chỉ hận bản thân không có thuật phân thân, biến thành mười người để dùng.

Thế nhưng không thể yêu cầu tất cả mọi người đều phải thực hiện theo những nguyên tắc tiêu chuẩn này.

Đối với bá tánh huyện thành, các nàng ấy chỉ có thể dự tính dựa theo yêu cầu thấp nhất.

Không chắc chắn bá tánh sẽ là người xấu, nhưng có lẽ sẽ có những suy nghĩ, tật xấu vặt của riêng mình.

Các nàng ấy lại không thể tìm hiểu mọi người một cách tỉ mỉ được.

Như vậy, nếu như cứ trực tiếp cung cấp đồ ăn, có khả năng sẽ khiến cho một vài người cá biệt sinh ra tính ỷ lại, cũng sẽ cảm thấy các nàng ấy cung cấp thức ăn là chuyện đương nhiên.

Tuyệt đối không thể cho phép chuyện ấy xảy ra.

Hơn nữa lý do lúc đầu các nàng ấy muốn công chiếm huyện thành là do không đủ người để dùng.

Cho nên, để bá tánh trong thành cùng lao động, giúp các nàng ấy chia sẻ gánh nặng công việc, lấy đó để đổi lấy đồ ăn mới là cách tốt nhất.

Tảo Nhi suy tư một lúc rồi nói: “Diệt những phú hộ chuyên làm điều ác trong thành, chắc sẽ lấy được một ít bạc. Đến lúc ấy lấy số bạc đó đưa cho Phương Tiên Nhi đổi chút đồ ăn, chắc là có thể để bá tánh ăn được một khoảng thời gian, nhưng số lượng phú hộ có hạn, cũng không phải kế lâu dài.”

“Đến sau này, sau khi chúng ta ổn định các phương diện rồi, vậy thì phải nghĩ cách tiếp tục khai nguyên.”

Thiết Trụ nói: “Chúng ta muốn kiếm được nhiều tiền hơn, vẫn phải dựa vào buôn bán mới được.”

“Ta thấy Thạch thúc nói bây giờ huyện thành cũng không phải là đóng kín hoàn toàn, trong thành vẫn có đội ngũ ra vào buôn bán, chỉ là kiểm tra rất nghiêm ngặt, dù sao thì những người giàu kia vẫn phải sinh sống.”

“Bọn họ sẽ không đi đến những nơi quá xa, chỉ đi đến những thành trì gần ở hai bên Đông Tây. Ta nghĩ, đến lúc đó chúng ta cũng có thể lợi dụng bọn họ.”

“Huyện nha đã thành ra như vậy rồi, bọn họ cũng không thả tin tức ra bên ngoài, ta nghĩ có lẽ là do tính mạng của người nhà đều bị đe dọa nên mới vậy chăng? Nhưng mà, tóm lại vẫn dễ dàng khống chế. Những người thuộc huyện nha kia có thể khống chế được bọn họ, thì chắc chắn chúng ta cũng có thể.”

“Đó cũng là một cách, đến lúc ấy tìm hiểu kỹ tình hình rồi nói sau vậy.”

Trò chuyện cũng gần ổn, mọi người lại nhanh chóng nói về chuyện tấn công thành.

Nói ra thì cũng là vận may do Phương Tiên Nhi đưa đến.

Chỗ đặc biệt giống như huyện Hưng Hoà, đoán chừng cả một triều đại cũng chỉ có một chỗ như vậy. Nơi nhỏ không nổi bật lại loạn lạc, thủ vệ còn vừa mỏng vừa yếu, để bọn họ có ít người như này cũng có lòng tin có thể đánh chiếm được thành.

Nếu đổi thành nơi khác, bọn họ sẽ không dễ dàng nảy sinh ra suy nghĩ chiếm thành như vậy.

Nhưng mà, cho dù trong tay có vũ khí thì cũng không thể cứ liều lĩnh tấn công thành như thế.

Chung Tú phân tích nói: “Căn cứ vào tình báo và quan sát của ta ngày trước, lúc sáng sớm khi mặt trời vừa mới ló rạng, còn khoảng một lúc nữa quân tốt bảo vệ thành mới được thay ca, thức một đêm, không có cảnh giác cũng không có tinh thần, là thời cơ cực tốt để chúng ta ra tay.”

“Chúng ta có nhiều người như vậy, chắc chắn địa đạo bên phía Thạch thúc không thể dùng. Hoặc là chọn đúng thời cơ thích hợp mạnh mẽ tấn công vào, hoặc là lợi dụng đội ngũ mua bán mà Thiết Trụ vừa nói...”

Đại Ngưu nói: “Ta thấy vẫn nên đánh thẳng vào thì hay hơn, còn có mấy người Thạch thúc nội ứng ngoại hợp. Trộn lẫn trong đội ngũ mua bán để vào thành ngược lại lại rất nguy hiểm.”

Tảo Nhi đồng ý nói: “Ta cũng thấy vậy.”

Ít nhiều gì thì các nàng ấy cũng biết chút võ nghệ, lại có binh khí tốt, còn không quên rèn luyện cơ thể mỗi ngày. Hẳn là hành động đột nhiên tập kích có thể khiến cho đối thủ không kịp trở tay. So với ả núp vào thành, không bằng tiến quân thần tốc.

Chương 261: Chương 261

Sau khi lên kế hoạch sơ bộ, người dân trong thôn bắt đầu tiến hành diễn tập thực chiến.

Không chỉ ở khía cạnh đánh đấm, mọi người còn liệt kê những tình huống có thể xảy ra rồi nghĩ cách giải quyết từng tình huống một.

Không còn cách nào khác, không đủ kinh nghiệm, chỉ có thể dùng sự cẩn thận để bù đắp.

Các nàng có nhiều cái đầu như vậy, tương đương với rất nhiều người thợ da (*), luôn có thể chặn được một nửa nguy hiểm sẽ xảy ra.

(*) Trích từ câu: “Ba anh thợ da hợp lại thành Gia Cát Lượng” nghĩa là bất kỳ khó khăn như thế nào nếu tất cả mọi người chung lòng, chung sức đều có thể vượt qua được. Một người không làm được thì mười người, mười người không làm được thì hợp một trăm người sẽ làm được.

Dự án dự đoán trước nguy hiểm sẽ xảy ra đã nhanh chóng được làm xong.

Bảy phần dựa vào kế hoạch và tính toán, ba phần còn lại thì phải dựa vào vận may.

Nhưng mà, người trong thôn vẫn luôn cảm thấy có Phương Tiên Nhi ở đây, chắc chắn may mắn sẽ quan tâm đến các nàng ấy.

Chuẩn bị các mặt cũng đã gần xong, người trong thôn tìm Phương Tiên Nhi trình bày kế hoạch và dự định của các nàng ấy.

Thịnh Quân nghe xong, cảm thấy các nàng ấy đã tính toán rất đầy đủ rồi, cũng không cần phải bổ sung thêm gì nữa, thế là cổ vũ một vài câu.

Ngoài ra, nàng còn gọi Tảo Nhi vào, nói vài lời với nàng ấy, dặn dò nàng ấy không đến lúc quan trọng thì không được dễ dàng sử dụng nó. Bởi vì động tĩnh quá lớn.

Thịnh Quân có tư liệu của hệ thống, biết khi pha trộn đá tiêu, lưu huỳnh với than củi thật cẩn thận thì độ khó khi chế tạo thuốc nổ sẽ được giảm xuống rất nhiều.

Mặc dù trong thời gian ngắn thứ này có thể không dùng được, nhưng nên làm một ít để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Thịnh Quân lấy cái này ra, cũng là đã cân nhắc đến việc sau khi đánh chiếm được huyện thành, chắc chắn mấy người Tảo Nhi sẽ phải chế tạo càng nhiều dụng cụ phòng ngự inox, trang bị vũ trang cho càng nhiều người để tăng cường phòng thủ.

Đưa vũ khí lạnh inox vào tay người khác, chắc chắn người dân trong thôn sẽ không có cảm giác an toàn.

Vậy thì thuốc nổ có uy lực mạnh như vậy sẽ là viên thuốc an thần rất tốt.

Có công thức điều chế này, nhóm Tảo Nhi còn có thể nghiên cứu chế tạo đạn pháo, s.ú.n.g lửa. Đúng là không đủ người thì dùng trang bị tốt để bù vào.

Thịnh Quân giao phó việc này xong, Tảo Nhi liền ngay lập tức dẫn người đi tìm đá tiêu và lưu huỳnh để làm đồ.

Nàng thì lại tiếp tục nghiên cứu hệ thống.

Nói ra thì, đạo gầy đây sức lực và tinh thần của nàng đều tập trung vào bên này, bởi vì hình như hệ thống lại xuất hiện BUG rồi.

Lần trước mọi người cho vào hơn bảy trăm lượng, theo lý là một số tiền lớn, nhưng mà thanh năng lượng lại chỉ tăng lên một chút xíu.

Lúc này Thịnh Quân mới phát hiện không biết từ lúc nào mà hạn mức cao nhất thanh năng lượng của mình lại biến thành ba dấu hỏi, điều này khiến nàng vô cùng hoang mang, lại có chút lo lắng.

Nếu như hệ thống thăng cấp cũng xuất hiện trục trặc, vậy nàng còn nói gì đến việc tích lũy năng lượng để về nhà nữa chứ??

Thế là, mấy ngày nay nàng vẫn luôn nghiên cứu chuyện này, tiếc rằng đến tận bây giờ vẫn chưa tìm hiểu được manh mối gì.

Cũng may không ảnh hưởng đến việc mua đồ, bây giờ trong thôn lại đang có việc lớn phải làm, Thịnh Quân chỉ có thể tạm thời ném lo lắng sang một bên, tiếp tục tham mưu cho mọi người.

Thuốc nổ phiên bản đơn giản đã được làm ra, do Tảo Nhi bảo quản.

Sau đây cần phải tích trữ đồ ăn thức uống.

Trong tiệm của Thịnh Quân, mì ăn liền là thứ có giá tiền rẻ nhất.

Nhưng nếu như thật sự muốn so sánh về đơn giá, có thể giải quyết nguy cơ đói khát của nhiều người, vẫn phải là lương khô, hơn nữa giá bình quân của lương khô cũng không đắt hơn mì ăn liền.

Nhóm người Tảo Nhi vận chuyển rất nhiều hộp lương khô ra, lại lấy thêm mì ăn liền với cháo ăn liền số lượng ít, định đến lúc đó thì lấy những đồ này nấu thành một nồi cơm lớn.

Chuẩn bị xong đồ ăn thức uống, Đại Ngư với Lưu Nhị Sơn cùng ra khỏi núi một chuyến, đi xem qua ngôi làng cũ của các nàng ấy với ngôi làng ở xung quanh một chút.

Những ngôi làng khác còn tốt.

Ngôi làng lúc trước của các nàng ấy thì không còn người nào ở nữa, người người nhà nhà cũng không còn lại thứ gì, trở thành một ngôi làng trống không, nhìn trông rất tiêu điều.

Chắc bên huyện thi thoảng sẽ cho người đến tuần tra.

Nhưng trước mắt các nàng ấy sẽ không thường ở đây, chắc tạm thời để một ít đồ ở trong làng sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa trước khi đánh vào huyện thành thì có thể nghỉ ngơi ở đây.

Người trong thôn bận rộn một khoảng thời gian, vận chuyển từng chút đồ ăn một ra khỏi núi, giấu ở mấy chỗ bí mật trong làng.

Bận rộn một khoảng thời gian như vậy, chớp mắt đã đến cuối năm.

Chuẩn bị lâu như thế, những đồ nên có đều đã có, cần rèn luyện thì cũng đã rèn luyện rồi.

Nhân lúc tuyết còn chưa rơi, mọi người định làm theo kế hoạch, tranh thủ giải quyết xong chuyện của huyện thành trước năm mới để trải qua một cái Tết thoải mái.

Lúc này mấy người lao động khoẻ mạnh gần như đều phải xuất núi, bao gồm cả Hà Hoa các nàng ấy cũng phải tham gia, hầu như trong thôn chỉ còn lại người già và trẻ nhỏ.

Đám người Đại Ngưu gia cố thêm cho bầy rập ở gần chỗ ở, để lại một ít đao, còn giao hai cái nỏ tay nhỏ cho Lý bà tử.

Sau khi nghiên cứu chế tạo xong áo giáp xích được rảnh tay, các nàng ấy đã dựa theo hình vẽ làm ra. Bởi vì các bước chế tạo rất phức tạp, vậy nên trước mắt mới làm ra hai cái, mỗi một cái đều gắn thêm mười mũi tên inox nhỏ.

Mấy người Tảo Nhi đã thử qua rồi, thứ này nhìn thì nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng lực sát thương lại rất lớn, rất thích hợp để phòng thân.

Trừ cái này ra thì họ còn để lại một ít thuốc nổ.

Có bảo hộ đầy đủ, lần ra ngoài này, trong lòng mọi người đều rất an tâm.

Sắp xếp chuyện trong nhà xong, mọi người sẽ phải xuất phát.

Tảo Nhi nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mang theo một con chim đưa thư, đến lúc ấy cũng tiện truyền tin tức trở về.

Sau khi thu gom đồ đạc chỉnh tề, một nhóm người đã lập thành từng nhóm ra khỏi núi rất nhanh.

Các nàng khoác sọt mà ngày thường dùng để tìm thức ăn lên lưng, cắt hết đao, mũ sắt và áo giáp ở bên trong, dùng mấy món đồ che lại.

Sau khi thuận lợi xuống được núi thì vào thôn nghỉ ngơi một ngày, chuẩn bị tinh thần đầy đủ.

Chờ đêm xuống một lần nữa, tinh thần của tất cả mọi người đều phấn chấn, bắt đầu làm công tác chuẩn bị cuối cùng.

Trước tiên cuốn hết vải lên hai đầu của giáo dài, giả làm đòn gánh của mấy cái sọt.

Lại mặc thẳng áo giáp xích lên người.

Giáp bảo vệ mỏng, mặc một tầng áo bông bên trong, khoác một bộ quần áo thường ngày bên ngoài, nhìn từ bên ngoài không có chút khác thường nào.

Mũ sắt với đao vẫn để ở trong sọt, lúc cần thiết có thể lấy ra một cách nhanh chóng.

Làm những việc này xong, mọi người lại nhắc lại kế hoạch tấn công thành một lần nữa.

Hai tháng trước đây, cách nghĩ của mọi người rất đơn giản, bọn họ nhiều người không đi địa đạo được, đánh thẳng vào là cách tốt nhất.

Nhưng sau đó lại thảo luận tỉ mỉ mấy lần nữa, sau khi tìm những chỗ thiếu sót bổ sung thêm vào thì các nàng ấy mới ý thức được, đánh thẳng vào huyện thành vẫn là một chuyện có độ khó nhất định.

Dù sao phòng thủ của huyện thành có lỏng lẻo thế nào đi nữa thì vẫn có một bức tường thành bảo vệ, những người quan sát trên tường thành thì không cần phải lo lắng, nhưng vào ban

đêm cửa thành sẽ đóng lại, bọn họ không thể nào vượt nóc bằng tường được.

Nếu dựa theo kế hoạch lúc đầu, nhân lúc giao ca của ca đêm và ca sáng tấn công vào thành, nếu may mắn, nhiều lắm thì giải quyết đội ngũ tuần tra và đám quân tốt bảo vệ ngoài cửa thành là xong.

Như vậy, chắc chắn trong thành sẽ bắt đầu cảnh giác, cổng thành sẽ không mở ra được.

Vậy nên, vẫn phải sử dụng cái địa đạo kia.

Kế hoạch cuối cùng đại khái sẽ là như vậy.

Đầu tiên bọn họ sẽ đóng giả thành bá tánh bình thường, nhân lúc trời tối lần mò đến gần.

Một đám người cùng xuống địa đạo quá gây chú ý, mà nếu như tất cả vào thành thì sẽ có nguy cơ bị bắt, bọn họ dự định yểm trợ cho một hai người vào địa đạo.

Vừa hay có một đoạn địa đạo ở ngay dưới tường thành, lúc đó vì để có thể đào hang mấy người Thanh thúc đã nghĩ ra cách đào móng của tường thành rồi dùng gỗ làm cột chống mới.

Lúc ấy đám người Đại Ngưu cứu người, đi qua địa đạo đẩy mấy lần nên nắm được vị trí đại khái của nền móng tường thành.

Điều này mang đến thời cơ lợi dụng cho lần hành động này của các nàng.

Để một hai người đi vào địa đạo, dùng lửa đốt sạch cột gỗ dùng để chống đỡ ấy, phía trên tường thành sẽ bị sập lún xuống, lộ ra một chỗ trống.

Đến lúc đó những người khác lại ra tay, sau khi quét sạch quân tốt bao vây bên ngoài tường thành thì có thể vào thẳng trong thành, gọi đám người Thạch thúc đến hỗ trợ là có thể thuận lợi bao vây tấn công huyện nha, bắt lấy nha dịch và huyện lệnh.

Lúc ấy sau khi mọi người định ra kế hoạch này, lại báo tin cho Thạch thúc một lần, nói chuyện muốn phá thành bằng địa đạo thì đã nhận được sự ủng hộ của đối phương.

Chương 262: Chương 262

Sau khi thuật lại kế hoạch tấn công thành, trong lòng mọi người cũng đã nắm chắc một phần nào, dự định hành động nhân lúc đêm tối.

Trước khi đi, còn một chuyện cuối cùng, đây là quyết định người đi vào địa đạo.

Nhắc đến chuyện này, Lý Phát Tông chủ động nói: “Người quen thuộc với cấu tạo của địa đạo nhất là ta và Đại Ngưu. Chắc chắn Đại Ngưu phải ở bên ngoài làm lực lượng chiến đấu, không đi được, vậy để ta xuống địa đạo đi.”

Những người khác còn chưa lên tiếng, Thu Nương đã nói: “Cữu, cữu cũng là lực lượng chiến đấu quan trọng trong đội chúng ta. Con thấy, cứ để con đi thì thích hợp hơn.”

“Lúc đầu lúc con và mẹ được cứu ra cũng đi qua cái địa đạo đấy, không hề lạ lẫm với kết cấu của nó. Đốt lửa cũng không quá khó, chỉ cần cẩn thận một chút, khống chế thời cơ tốt là được. Con nghĩ con không thiếu sự tỉ mỉ, đủ để đảm nhiệm chuyện này.”

“Sau khi con xuống dưới, dựa theo kế hoạch của chúng ta, đầu tiên là gõ mở cái cửa nóc ở sâu trong cùng, nói qua một tiếng với đám người Thạch thúc, sau đó lại đi xuống đốt địa đạo, có người giúp, sẽ không xảy ra sơ sót gì đâu.”

Thu Nương vừa mới nói xong, Tây Nương đã đứng dậy vỗ vỗ bả vai nàng ấy: “Được rồi, để mẹ đi cho.”

Thu Nương trừng to mắt: “Mẹ?”

Tây Nương lắc đầu cười nói: “Vừa nãy con cũng nói rồi, mẹ và con cũng đều cùng đi qua địa đạo, đương nhiên là không xa lạ gì cả. Mà con còn biết y thuật, ở bên ngoài mới có thể giúp được mọi người. Ngoài con ra, những người khác không ai biết y thuật.”

Thu Nương nghe thấy lời ấy, đúng là như vậy thật bèn do dự đồng ý, lại nhăn mày lo lắng dặn dò: “Vậy mẹ phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn.”

Tây Nương xoa đầu nàng ấy, trêu ghẹo nói: “Yên tâm đi, mẹ nghĩ mẹ cũng không thiếu tử mĩ, đủ để đảm nhiệm chuyện này.”

Đây là mượn nguyên văn lời nói của Thu Nương.

Cứ như vậy, chuyện Tây Nương đi phóng hỏa đã được quyết định xong.

Kiểm tra một lượt, không còn sơ sót gì nữa, mọi người bèn chính thức lên đường.

Lần ra ngoài này, mọi người cố ý chọn những bộ quần áo bẩn thỉu rách nát nhất chấp vá nhiều nhất để mặc, trên mặt còn bôi thêm bụi đất, thậm chí Đại Ngưu còn mang theo mấy miếng màn thầu bị thiu, đứng từ xa đã ngửi thấy mùi, định nghĩa của từ hôi thối thế nào thì làm theo như thế.

Trong đêm đen, vốn dĩ đã nhìn không rõ. Lúc các nàng đi đến gần huyện thành cũng không khiến ai nghi ngờ, người ta nhìn

qua, cùng lắm chỉ nghĩ rằng các nàng là dân lưu lạc từ nơi khác đến.

Bởi vì nhiều người nên bọn họ đi đến nơi xa vẫn khiến cho một đội quân tốt nhỏ chú ý, lại gần xem tình hình phía bên bọn họ.

Quân tốt có tổng cộng sáu người, ba người dừng ở mấy mét bên ngoài, người dẫn đầu dẫn theo hai người khác đi đến, thái độ khá là cợt nhả.

Ba người vừa mới lại gần đã bị mùi thiu sộc ra từ trên người bọn họ đến mức phải bóp mũi, trong mắt lóe lên sự khinh bỉ, tuy tiện hỏi mấy câu rồi mắng vài tiếng đuổi bọn họ ra xa, rất nhanh đã quay người rời đi.

Bọn chúng mới đi không bao lâu, đám người Đại Ngưu đã chạy đến một bên giả bộ như đang ngủ, đề phòng có người nhìn về phía này.

Tây Nương lặng lẽ đội một cái mũ sắt, trên eo còn mang theo một cây đao, cúi người chạy về hướng địa đạo.

Lý Phát Tông cũng đi theo cùng, phụ giúp một tay với bà ấy, đưa bà ấy xuống.

Hai người thuận lợi rời đi, không gây ra bất kỳ sự chú ý nào, trong lòng đám người Đại Ngưu yên tâm hơn chút, tiếp tục giả vờ đang ngủ, tay thì lại để trong sọt nắm lấy cán gỗ của giáo dài, tiện cầm vũ khí bất cứ lúc nào.

Qua một lúc, Đại Ngưu nói nhỏ: “Chờ phía bên di Tây thành công, chúng ta sẽ ra tay. Đầu tiên đừng vội xuống tay độc ác, để đối phương mất đi năng lực hành động là được, như vậy sau này bắt giữ bọn họ, nói không chừng còn có tác dụng khác. Nhưng nếu gặp nguy hiểm thì phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, đừng để ý đến sống c.h.ết của người khác.”

Những người khác nghe rồi gật đầu thể hiện bản thân đã rõ.

Đám người Đại Ngưu đang yên lặng chờ đợi thời cơ.

Bên phía kia, Tây Nương cẩn thận từng li từng tí bước xuống địa đạo.

Vừa xuống đến địa đạo, Lý Phát Tông ở bên trên đã đóng nắp che lại, địa đạo chìm vào bóng tối.

Tây Nương chậm rãi lấy một cây đuốc nhỏ từ trong n.g.ự.c ra đốt lên, bùng lên một vùng sáng có hạn.

Có thể thấy rõ đồ vật trước mắt.

Địa đạo trống trải hơn lúc trước rất nhiều, gần như không để lại thứ gì, chắc sau khi đám người Thạch thúc nhận được tin của các nàng đã chuyển đồ đi trước rồi.

Sợ bỏ lỡ thời gian, Tây Nương không dám đứng ở tại chỗ lâu, nhanh chân chạy về phía trước.

Không bao lâu sau đã đến chỗ móng của tường thành.

Bà ấy ngẩng đầu nhìn những cây gỗ ấy.

Ngoài chỗ này ra thì tất cả địa đạo đều là kết cấu bằng đá, chắc sau khi đốt cháy lửa sẽ không lan lên trên được.

Điều duy nhất cần phải lưu ý là phải tránh đi lúc tường thành sụp lún xuống.

Nhìn qua mấy lần, suy nghĩ thoáng qua rồi thôi, Tây Nương đi qua nơi này rất nhanh, chạy đến chỗ cửa ra khác ở nơi sâu nhất.

Bà ấy lấy cái thang ở bên cạnh gác đi lên, gõ nắp cửa theo thứ tự hai ngấn một dài, đây là ám hiệu mà các nàng đã nói với nhau từ trước.

Kiên nhẫn chờ đợi một lát, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ồn ào, rất nhanh đã có người đến mở nắp che ra, một khuôn mặt xuất hiện, là Thạch thúc.

Bởi vì Tây Nương đội mũ sắt, hắn ta nhìn một lúc cuối cùng cũng nhận ra, mở miệng nói: “Tây Nương tử, lại gặp mặt rồi. Lúc này hắn là chuẩn bị ra tay rồi nhỉ?”

Tây Nương gật đầu: “Người đang chờ ở bên ngoài rồi, mọi người cũng chuẩn bị đi, ta phải nhanh xuống dưới đốt móng tường thành.”

Thạch thúc suy nghĩ một lát, đưa tay về phía bà ấy: “Tây Nương tử, người lên đây trước đi, để ta xuống đốt. Lúc đầu là do ta lên kế hoạch đào địa đạo này, nay hãy để ta tiến nó đoạn đường cuối cùng.”

Sau lần này, địa đạo cũng không cần thiết phải tồn tại nữa. Đây đúng là đoạn đường cuối cùng.

Tây Nương sững sờ, không cách nào từ chối lời cầu xin của Thạch thúc, nhưng bà ấy cũng không định đi lên.

Thế là nói: “Vậy người nhanh sắp xếp chuyện ở bên trên đi, sau đấy đi xuống. Ta vẫn không thể ra ngoài, nhiệm vụ giao cho ta, vẫn phải tận mắt nhìn thấy nó hoàn thành rồi mới yên tâm được.”

“Ta đảm bảo sẽ không cản trở người, rất nhanh là có thể bò lên được.”

Thạch thúc gật đầu, quay đầu bàn giao mấy câu với Xử Sinh, để hẳn ta đi gọi người đến, sau đó đi xuống dưới.

Tây Nương nhường chỗ rất nhanh, Thạch thúc thuận lợi nhảy xuống địa đạo, lấy đuốc ở vách đá xuống.

Hắn ta nâng tay, mượn ống châm lửa của Tây Nương đốt sáng đuốc, rất nhanh địa đạo đã sáng bừng lên.

Hai người một trước một sau, bước nhanh đến trước móng tường thành.

“Người đứng lùi về phía sau một chút, lúc nữa ta sẽ đốt lửa từ hai bên, nhìn thấy lửa từ hai bên cháy đến độ cao này, chúng ta sẽ lùi về sau một đoạn, chờ nó cháy hết một nửa thì chạy về phía lối ra.” Thạch thúc vừa dùng tay minh họa vừa nói.

“Đã rõ.”

Tây Nương đáp lại, đứng ở đằng sau nhìn không chớp mắt.

Tận mắt nhìn thấy ánh lửa bùng lên, Thạch thúc liền lùi về sau, bà ấy cũng lùi về sau một đoạn.

Chờ ánh lửa đốt cháy hơn phân nửa móng gỗ, loáng thoáng có thể nghe được tiếng vụn đá rơi xuống, Thạch thúc hét lớn một tiếng: “Chạy!”

Hai người chạy bay về phía cửa ra nhanh như thỏ.

Thạch thúc ra hiệu cho Tây Nương đi lên trước, bà ấy cũng không từ chối, nhanh chóng nhảy lên trên, ngay sau đó Thạch thúc cũng đi lên.

Mới vừa lên mặt đất, hai người liền nghe thấy một tiếng “rầm” đinh tai nhức óc vang lên.

Không còn móng, rất nhanh đoạn tường thành đó đã đổ sụp xuống.

Đúng lúc người bên phía Thạch thúc đã đủ, hắn ta đóng chặt cửa địa đạo, căn dặn Tây Nương trốn đi.

Sau đó xoay người, nói với mọi người một tiếng: “Cầm lấy đồ, chúng ta đi!”

Nói xong sải bước đi ra ngoài, một đám người ùn ùn đi sau lưng hắn ta.

Tây Nương cũng không có ý trốn đi.

Trên người bà ấy mặc áo giáp xích, đầu còn đội mũ sắt, hoàn toàn không sợ gì hết, lúc này bà ấy được coi là người được trang bị đầy đủ nhất trong thành.

Nhưng bà ấy suy nghĩ một lúc, không trực tiếp ra ngoài cùng nhóm người Thạch thúc, định chờ ở đây trước, chờ thời cơ thích hợp thì lại ra ngoài.

Lúc này, đám người Đại Ngưu đã nhanh chóng thay trang bị lên.

Sau khi nghe thấy tiếng vang truyền đến từ tường thành, thấy quân tốt tuần tra không ở góc này, một đám người cầm lấy binh khí lao về phía này.

Sắc trời vừa hơi sáng, ánh mắt quân tốt m.ô.n.g lung buồn ngủ ngáp ngủ một cái, vừa lấy lại tinh thần thì cảm thấy trước mắt xuất hiện một mảnh trắng bóng.

Lúc này hắn ta vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, tự giác cho rằng là bản thân thức một đêm bị hoa mắt, dụi mắt thật mạnh.

Lúc hoàn hồn lại đám người Tảo Nhi đã đi đến dưới cửa thành, nhẹ nhàng giải quyết quân tốt trông coi cửa thành.

Chuyện đột nhiên xảy ra, lính gác chưa từng trải qua chuyện này ngay lập tức ngơ người ra.

Qua một lúc, tay chân hắn ta luống cuống lấy kèn lệnh ở bên hông ra, định thổi kèn báo tin.

Nhưng một giây sau, hắn ta đã bị một mũi tên sắc nhọn bắn trúng bắp tay, ngã xuống đất đau đớn kêu rên không thôi.

“Nên nói sao giờ nhỉ. Tường thành sập gây ra tiếng vang lớn như vậy, chắc chắn người ở bên trong nghe thấy rồi, còn cần người thổi kèn báo tin à?”

Đại Ngưu không nhịn được lắc đầu, cất cung trên tay ra sau lưng, lại lần nữa cầm giáo dài trong tay.

Bọn họ phải nhanh chóng khống chế những binh lính tuần tra còn lại trước khi người trong thành nhận được tin tức, sau đó g.i.ế.c vào trong từ chỗ trống của tường thành!

Chương 263: Chương 263

Lại gặp những quân tốt tuần tra kia, lần này tình cảnh của hai bên đã khác nhau hoàn toàn. Vốn dĩ trang bị của nhóm người Đại Ngưu là đồ tốt, người cũng đông, nhẹ nhàng khống chế đánh ngất đám quân tốt kia rồi trối cùng một chỗ với nhau.

Giải quyết gần hết những người ở bên ngoài, một hàng người nhanh chóng đến chỗ bị sập của tường thành, thuận lợi vào thành từ chỗ đó.

Nhìn thấy trời đã sáng.

Sau khi mấy người Tảo Nhi vào thành thì cẩn thận đi một đoạn, vòng qua một dãy phòng ốc ra đường chính.

Từ xa đã nhìn thấy đám người Thạch thúc cầm vũ khí chờ ở gần đó, còn có hai người nằm trên đất, xem ra là bị bọn họ giải quyết.

Hai nhóm người chính thức hội hợp với nhau.

Thạch thúc ngạc nhiên nhìn các nàng ấy một lúc lâu, không ngờ tất cả các nàng đều đã được trang bị vũ khí và mũ sắt tốt.

Hắn ta còn nhìn thấy Chung Tú hiếm khi lộ mặt thật trong đám người, ngượng ngùng gật đầu với đối phương, cũng coi như hai người đã chào hỏi nhau.

Hai bên không có nhiều thời gian để chào hỏi thăm nhau, bởi vì huyện nha và quân tốt còn lại trong thành đã xông đến gần phía bên này.

Không chỉ vậy, Tảo Nhi còn liếc thấy có mấy bá tánh trốn trong góc ra ngoài kiểm tra tình hình sau khi nghe thấy tiếng động. Số người không nhiều, nhưng đều xanh xao vàng vọt yếu ớt không còn chút sức lực nào.

Tảo Nhi không nhìn tiếp nữa, đi đến trước mặt đám người Thạch thúc cùng với những người khác trong thôn, bảo vệ bọn họ chặt chẽ ở phía sau.

Đại Ngưu nói với Thạch thúc: “Lát nữa mọi người không cần phải ra tay sớm, coi an toàn của bản thân là chính, ở đằng sau giúp chúng ta khống chế hiện trường, thi thoảng có mấy con cá lọt lưới thì lại c.h.é.m thêm một nhát.”

Thạch thúc lo lắng nói: “Nhưng trên người các người không có giáp bảo vệ, có làm được không? Hay vẫn là cùng nhau xông lên đi, người nhiều sức lực lớn.”

Đại Ngưu không nhịn được cười nói: “Thạch thúc đừng lo lắng, áo giáp giấu trong quần áo của chúng ta ấy.”

Xem ra áo giáp xích của bọn họ làm rất thành công, mỏng đến Thạch thúc cũng không nhìn ra được có gì khác thường.

“Thì ra là thế.” Thạch thúc bỗng nhiên hiểu ra, lùi về phía sau không nói thêm gì nữa.

Nếu đối phương đã chuẩn bị đầy đủ, bọn họ cũng nên tự biết mình, không cần phải cậy mạnh tránh làm loạn kế hoạch.

Hai người trò chuyện xong, nha dịch và quân tốt ở đối diện đã tụ cùng một chỗ, tầm mười mấy người chưa đến một trăm, số người hơi nhiều hơn so với bên phía Đại Ngưu.

Trên người người nào người nấy cũng mặc áo giáp rắn chắc, trong tay cầm giáo dài đao lớn, nhìn qua không kém hơn bọn họ.

Nhưng nếu như nhìn kỹ, có vài người đội mũ sắt bị lệch, giáp bảo vệ cũng vụn vẹo, vừa nhìn là biết vội vàng chạy đến, chắc chắn bình thường không có kỷ luật.

Về mặt tinh thần thì kém quá nhiều so với người trong thôn.

Nhìn thấy đối phương là một đám tạp nham hỗn loạn, đám người Đại Ngưu càng có lòng tin.

Nhưng mà, hình như lòng tin của đối phương cũng không ít hơn bọn họ.

Tên quân tốt dẫn đầu kia vẫn chưa biết chuyện tường thành sụp, vừa nhìn thấy quần áo của đám người Đại Ngưu thì bật cười, còn cho rằng trong thành bọn hắn xuất hiện đám bá tánh thấp cổ bé họng khởi nghĩa tự phát.

Hắn ta khinh thường nói: “Mặc dù không biết sao các ngươi làm ra được tiếng động lớn như vậy, lại trộm được mũ sắt ở đâu, nhưng ta khuyên các ngươi giơ tay chịu trời ngay lập tức, lúc nữa có thể c.h.ết thoải mái hơn một chút!”

Trong mắt tên cầm đầu, nhóm người Đại Ngưu đã là một đồng t.h.i t.h.ể rồi.

Dám tổ chức khởi nghĩa ở địa bàn của hắn ta, dù thế nào đi nữa cũng không thể giữ lại. Bắt buộc phải g.i.ết gà dọa khỉ, thuận tiện thể hiện rõ uy phong của bên mình, nếu không chắc chắn về sau sẽ xuất hiện loại chuyện này không ngừng.

Sau lưng tên đứng đầu, có một tên quân tốt nhìn ra được có chỗ nào không đúng, lại gần hẳn ta nói nhỏ: “Đầu lĩnh, đám người này nhìn qua rất khoẻ mạnh, ta thấy không giống với mấy người đói khát lâu ngày trong thành đâu?”

Tên dẫn đầu nhướng mày, lúc này mới đánh giá đám người này thật cẩn thận, cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt hồng nhuận che dấu dưới lớp quần áo lôi thôi, đột nhiên thấy trong lòng hơi hoảng loạn.

Đúng lúc này, một tên quân tốt khác nghe được tin tức từ bá tánh trong thành, hoang mang hét lên: “Nguy rồi, đầu lĩnh, tường thành của chúng ta đột nhiên bị sụp...”

“Xông lên!”

Lời nói của quân tốt nhanh chóng bị cắt ngang.

Nhóm người Đại Ngưu không cho bọn chúng cơ hội nói chuyện tiếp, cầm lấy giáo dài xông lên.

Phương Tiên Nhi đã từng nói, vào lúc thời khắc đối đầu quan trọng, người nói nhiều là người dễ c.h.ết nhất.

Đồng thời, nghe người khác nói những lời vô dụng cũng có khả năng xuất hiện biến số, bởi vì thời cơ tốt nhất đã bị trễ mất rồi.

Bọn họ tuyệt đối không được để loại chuyện ngu ngốc này xảy ra.

Thấy khí thế của bọn họ như chẻ tre, đám quân tốt luống cuống chân tay nâng vũ khí lên, cố gắng hết sức chống đỡ thế công của bọn họ.

Loại tình hình này, đao không có ưu thế, hai nhóm người đều đang liều mạng dùng giáo dài.

“Trên người chúng không có giáp phòng vệ, đ.â.m lên người chúng mau!”

Một tên quân tốt hét to, cảm thấy bản thân đã tìm được mấu chốt để phá vỡ cục diện.

Tiếc là mấy chiêu võ mèo cào của bọn hắc không đánh lại được mấy chiêu so với người dân trong thôn có chuẩn bị mà đến, mà lại bị người dân trong thôn chọc đến mức phải tháo chạy như chuột cùng sào.

Lúc đánh nhau, mắt của Đại Ngưu rất tinh tường, một giáo đ.â.m vào khe hở của mảnh giáp trên vai một tên quân tốt, khiến đối phương mất đi năng lực đánh trả.

“Giáp vai của bọn chúng có sơ hở, đ.â.m vào chỗ đó là nhanh nhất!” Đại Ngưu hét về phía những người khác.

Khác với tên quân tốt vừa nãy, hắc ta đã tìm thấy điểm yếu thật sự của đối thủ.

Nhóm người nhanh chóng đánh về phía vai của đối phương, đánh cho đám quân tốt liên tục bại lui.

Trong lúc đó, trong chốc lát Lý Phát Tông không quan sát đã bị một tên quân tốt tìm được cơ hội vòng ra đằng sau tập kích, rút đao c.h.é.m vào sau lưng.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, quần áo nhanh chóng bị rách, lộ ra áo giáp xích tỏa ra ánh sáng bạc lạnh lẽo ở bên trong.

“Sao lại có thể như vậy!?”

Vốn dĩ tên quân tốt đang vui mừng lại giật mình, trong lúc sững sờ bị Lý Phát Tông quay đầu đ.â.m một nhát giáo, đau đớn ngã xuống đất, trên mặt hiện lên biểu cảm không dám tin.

Hắn ta không nhìn được nhắc nhở những người khác: “Trên người bọn họ còn mặc một tầng giáp bảo vệ, đao c.h.é.m không rách...”

Vốn dĩ đám quân tốt đã xuất hiện thế thất bại nghe thấy lời này, càng mất đi ý chí chiến đấu, rất nhanh đã bị bắt gọn, trói vào cùng một chỗ.

Đại Ngưu nhăn mày nói: “Chúng ta lại đi tìm xem có còn con cá lọt lưới nào không.” Nói xong liền mang theo mấy người nhanh chóng rời khỏi đây.

Những người còn lại đứng tại chỗ nhất thời có chút mê mang.

Vốn dĩ bá tánh trốn ở trong chỗ tối, vừa nhìn thấy bọn họ đánh nhau, đã nhanh chóng chạy đi đâu không biết rồi. Chỉ còn lại lẻ tẻ mấy người gan lớn vẫn đang chờ ở gần đó.

Tảo Nhi quay đầu nhìn thấy một nữ nhân trung niên với vẻ mặt thờ ơ, định đi đến nói mấy câu hỏi thăm tình hình.

Sợ đối phương sợ hãi, nàng ấy đưa giáo dài trong tay cho Thu Nương, đi đến trước mặt hai người, chỉ là bâng quơ để một tay lên eo, sờ con d.a.o găm chặt trong vỏ để đề phòng bất cứ trường hợp nào.

“Vị nương tử này...”

Tảo Nhi vừa mới mở miệng, đối phương liền mạnh mẽ nhào đến, nàng ấy tránh đi theo bản năng. Nữ nhân vô huyệt thuận hướng quỳ xuống đất, không nhìn được khóc rống lên.

Tiếng khóc kia có tiếng nhưng không có lực, qua một lúc, nữ nhân dùng đôi mắt tràn ngập tơ m.á.u nhìn Tảo Nhi, bờ môi giật giật, giọng nói có chút chói tai giống như một con chim đang vùng vẫy bên bờ vực của cái c.h.ế.t đời: “Đại nhân... Mau g.i.ế.c hắt ta đi! Hắt ta hại c.h.ế.t con của ta, còn cho người đánh c.h.ế.t phu quân ta!”

Tảo Nhi sững sờ, vội vàng đỡ nàng ta dậy: “Nương tử, người nói chậm thôi, ai g.i.ế.c phu quân người?”

Đến gần, có thể nhìn thấy đôi môi khô khốc nứt nẻ đến bật m.á.u của nữ nhân, Tảo Nhi không nhìn được lấy ống trúc ra đút cho nàng ta hai hộp nước.

Nữ nhân há to miệng uống mấy hộp nước rồi đẩy ra, chỉ vào một tên quân tốt trong đám tù binh rồi phẫn hận nói: “Người kia tên là Cam Tam, vốn là một tên lưu manh, lúc đầu ở cùng một con hẻm với nhà ta, sau đấy không biết thế nào lại khoác lên mình một lớp da chó, trở thành nha dịch...”

Cũng là trong lúc vô tình mà nữ nhân nghe mới thấy giọng nói của Tảo Nhi, biết nàng ấy là nữ nhân, vẫn luôn ở gần đó, trong lòng cũng xuất hiện mấy phần mong chờ và tin tưởng, mới thổ lộ những lời này với nàng ấy.

Nếu không có Tảo Nhi, nàng ta cũng không dám tin tưởng những người cầm vũ khí xông vào thành này, đã sớm trốn ra xa rồi.

Ai biết bọn họ là người tốt hay người xấu chứ, chỉ sợ vừa thoát khỏi miệng sói lại lao vào miệng cọp.

Chỉ là, nữ nhân nói chuyện nhưng giọng nói lại càng ngày càng yếu, vẫn chưa nói rõ đầu đuôi mà đã dừng lại, rõ ràng là đến mức không còn sức lực.

Tảo Nhi thấy thế, lại lấy nửa miếng lương khô trong n.g.ự.c ra nhét vào miệng nàng ta, đưa ống tre qua một lần nữa.

Nữ nhân đói khát đã lâu vô cùng nhạy cảm với mùi đồ ăn, nhanh chóng ý thức được thứ đưa vào mồm mình là một loại đồ ăn, nàng ta nhai thứ ở trong miệng theo bản năng.

Một hương vị ngọt ngào như mơ lan tỏa khắp khoang miệng.

Đôi mắt đỏ au của nàng ta ngay lập tức trợn to, nhìn có hơi dọa người.

Thế mà, thế mà lại có loại đồ ăn ngon như vậy! Là do nàng ta đói quá lâu nên sinh ra ảo giác à?

Chương 264: Chương 264

Nghĩ đến đây, nữ nhân lại uống thêm một ngụm nước rồi nuốt thứ đồ ăn trong miệng xuống, rất nhanh đã khôi phục được chút sức lực, trầm giọng nói: "... Đại nhân, có lẽ ta không sống được lâu nữa, xin ngài nhất định phải báo thù giúp cả nhà ta, g.i.ế.c c.h.ế.t tên Cam Tam này!"

Tảo Nhi cũng hiểu được đại khái lời tố cáo cầu khẩn của nàng ta, trong lòng cũng nắm được phần nào.

Nhìn xung quanh còn có mấy bá tánh gầy yếu như nàng ta, nàng ấy nghiêm túc gật đầu, cam kết nói:

"Mọi người yên tâm đi, đến lúc đó chúng ta sẽ sắp xếp tốt mọi chuyện, chắc chắn sẽ không để cho mọi người thất vọng. Đúng rồi, còn có bao nhiêu người giống như mọi người? Chờ tình hình trong thành ổn định lại, chúng ta sẽ vận chuyển một ít đồ ăn đến đây, để mọi người có đồ ăn rồi lại..."

Nàng ấy còn chưa nói xong, mấy người có khuôn mặt c.h.ế.t lặng đột nhiên sáng mắt lên, kích động hỏi: "Thật sao?"

"Thật sự sẽ vận chuyển đồ ăn đến cho chúng ta à?"

Tảo Nhi nói: "Thật."

Nói xong lại phát cho mỗi người một miếng lương khô: “Các người lót bụng bằng cái này trước đã rồi lại đi truyền lời. Ăn từ từ thôi, đừng để bị ghen. Chia nước trong ống trúc ra mà uống.”

Mấy người vừa nhận được lương khô thì đã cho vào miệng ăn như hổ đói, bởi vì ăn vội ăn vàng, bọn họ không giống với nữ nhân kia còn có thể cảm nhận được mùi vị như giấc mơ ngọt ngào đó, nuốt cả miếng vào trong bụng, lại uống thêm mấy ngụm nước, chỉ cảm thấy trong bụng không còn trống như vậy nữa.

Ăn xong, mấy người trở nên dễ nói chuyện hơn, nói với Tảo Nhi: “Ngài chờ ở đây nhé, chúng ta đi gọi người ngay đây!”

Nói xong thì bước nhanh rời đi.

Nữ nhân vừa mới nói chuyện với Tảo Nhi cũng đi cùng, giúp gọi người.

Tảo Nhi nhìn bóng lưng của bọn họ, nhớ đến tướng ăn nhìn thấy ban nãy, trong lúc hoảng hốt hình như lại nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc ban đầu.

Mùi vị của cơm đói quá khó chịu, phải cho bọn họ nhanh chóng ăn cơm mới tốt.

Nàng ấy quay người, bước nhanh vào trong nhóm người gọi mấy người, lại mượn mấy người bên phía Thạch thúc, nhờ bọn họ hỗ trợ làm một chiếc xe, sau đó cùng vào thôn lấy đồ ăn đến.

Một đám người lại bắt đầu bận rộn lần nữa.

Bên kia, nhóm người Đại Ngư đã giải quyết xong đám binh tôm tướng tép còn sót lại.

Tay bắt lấy đám tù binh, Đại Ngưu nhú mào buồn bực nói:
“Quái, rõ ràng đã quét hết cản trở rồi, nhưng vẫn luôn cảm thấy còn sót thứ gì đó...”

Hắn ta đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng động truyền từ đằng xa đến, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tây Nương đang dùng sức kéo một nam nhân đang hôn mê đi đến!

Đại Ngưu nhanh chóng lên đón, đón lấy người trong tay Tây Nương: “Tây di, con đến giúp dì! Đúng rồi, đây là?”

Tây Nương thở d.ốc, lau mồ hôi trên trán cười nói: “Đây là huyện lệnh. May là ta ở trong thành, nếu không đã để hắn ta chạy mất rồi!”

“Nhưng mà trong cái rủi lại có cái may, nếu không phải tại hắn ta, ta cũng sẽ không phát hiện được trong thành này còn có một cái địa đạo khác nữa. Dưới thành này đúng là ổ chuột mà, tốt nhất là về sau chúng ta nên kiểm tra cho thật kĩ xem còn có nơi nào có địa đạo nữa không...”

Trước đây không lâu, Tây Nương chờ trong căn miếu đổ nát một lúc, đột nhiên nhớ đến một chỗ.

Bà ấy nhận lúc trời vẫn còn chưa sáng hắn lần mò đến nằm vùng ở gần phủ huyện lệnh, không bao lâu thì thấy có người chạy vào trong, chắc là đi báo tin cho huyện lệnh.

Bởi vì chẳng qua bao lâu, huyện lệnh đó liền vội vàng vàng mang theo hành lý với hai người mặc quần áo hộ vệ đi ra ngoài, đi về hướng ngược lại với cửa thành.

Tây Nương cảm thấy có điểm lạ, lặng lẽ đi theo sau ba người.

Đi đến một chỗ vắng vẻ, có một tấm bia đá to lớn cũ nát dựng thẳng ở đó, đằng sau tấm bia có một tảng đá hình vuông cực lớn, chắc là hơi nặng.

Huyện lệnh để hai tên hộ vệ qua đó nhắc bia đá.

Tây Nương thấy thế, nhanh chóng rút con dao nhỏ bên eo chạy đến đó, dùng chuôi dao đánh ngã huyện lệnh, sau đó nhân lúc hai tên hộ vệ đang nhắc bia đá không ra tay được, c.h.é.m cho mỗi tên một dao khiến hai tên đó mất đi năng lực hành động, sau đó đánh ngất.

Theo tảng đá đã được đẩy ra một nửa, Tây Nương nhìn thấy bên dưới là một cái địa đạo trống, ngạc nhiên, ngay lập tức đoán được tên huyện lệnh này định chui địa đạo để bỏ trốn.

Không dám chậm trễ thời gian, bà ấy nhanh chóng kéo người rời đi, sau đó lại gặp được Đại Ngưu.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn sự việc, Đại Ngưu nhanh chóng sai người đi bắt hai tên hộ vệ đang bất tỉnh mang đến, đồng thời cũng giấu kỹ địa đạo để tránh có kẻ nào đó trốn thoát từ đây.

Trước khi họ chỉnh đốn tình hình của huyện thành xong thì không ai được phép rời khỏi.

Xong việc này, mấy người họ lại cẩn thận lục soát trong thành một lượt nữa. Sau khi không tìm thấy thêm sơ sót nào nữa thì mới dẫn ba người huyện lệnh trở về đại đội.

Lần công thành này dễ dàng hơn so với tưởng tượng. Trong lúc giao chiến, thôn dân không ai bị thương, chỉ có Thiết Trụ bị treo chân trong lúc vội vã. Lúc này, Thu Nương đang giúp hắn ta xử lý vết thương.

Người được Tảo Nhi phái đi truyền tin trước đó hành động rất nhanh. Người dân trong thành nhanh chóng truyền tai nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, vậy nên đã lác đác kéo đến không ít. Bọn họ đều là nghe nói có cái ăn nên mới đến.

Còn có vài gia đình, nhà hoàn của phú hộ đứng từ xa dò xét tình hình. Lúc nào cũng sẵn sàng quay về báo tin cho chủ.

Ở trong núi sống thanh tĩnh, nhóm Đại Ngưu đã lâu không thấy nhiều người như vậy, cảm giác có chút không quen.

May mà Thạch thúc và những người khác rất hữu ích. Họ ra mặt giúp duy trì trật tự một cách có tổ chức.

Tù binh bị trói thành một đồng đứng cùng nhau chiếm một diện tích khá lớn.

Chắc chắn phải xử lý những người này.

Nhưng vào thời điểm này, nhìn vẻ mặt mơ hồ của dân chúng, nhóm Đại Ngưu biết rõ, vẫn phải giải quyết chuyện ăn uống trước. Nếu không thì chẳng ai có tâm trí để mà nghĩ đến việc khác.

Đội người đến đông đủ, Hà Hoa ước lượng thời gian, bảo mọi người đi đến huyện nha tìm mấy cái nồi lớn, dự định lát nữa sẽ dùng để nấu cơm.

Những cái nồi này còn sót lại từ lần phát cháo trước kia của huyện.

Một số phú hộ biết điều đã chủ động đứng ra, mang vài lò than lớn và than củi đến để lát nữa đốt lửa dùng.

Nồi và lò nhanh chóng được dựng lên.

Dù lúc này chỉ có nồi không nhưng không ít dân chúng trong thành đã nhìn chăm chăm về phía này nuốt nước bọt. Ánh mắt của bọn họ ngây dại, chờ đợi.

Vừa mới dựng nổi chưa bao lâu, người canh giữ tại chỗ hở của tường thành đã chạy đến báo tin. Nói là Tảo Nhi và mọi người đã mang vài xe lương thực về.

Lúc trước, nhóm Tảo Nhi lấy được vài con ngựa từ nhà phú hộ, rồi tìm những phu xe chuyên kéo xe. Bọn họ phi như bay về ngôi làng cất giấu lương thực.

Không thể không nói, quả thật xe ngựa nhanh hơn xe bò.

Đây là lần đầu tiên Tảo Nhi ngồi xe ngựa nên trong lòng cảm thấy rất mới lạ. Nàng ấy nhanh chóng bị mấy con ngựa thuần tính kia làm mê mẩn, quyết tâm học cưỡi ngựa.

Đến làng, họ lấy lương thực đã cất giấu ra rồi từ từ chuyển lên xe ngựa.

Những người của Thạch thúc khi thấy nhiều lương thực như vậy, tất cả đều sung sướng.

Tảo Nhi và mọi người thấy vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Giấu giếm bấy lâu, lo lắng sợ hãi suốt gần ấy ngày.

Giờ đây cuối cùng cũng có thể thoải mái một chút, lấy ra nhiều thứ hơn.

Tất cả đều vì bọn họ đã có thân trang tự vệ, còn nắm trong tay hỏa dược là vũ khí hủy diệt, giờ lại chiếm được huyện thành.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, trong thành có nhiều người cần ăn uống như vậy, chắc chắn lượng lương thực phải tiêu hao rất lớn.

Sau khi chuyển những thứ này đi rồi thì vẫn phải nhanh chóng vào núi tiếp tục chuyển lương thực ra.

Nghĩ đến đây, Tảo Nhi nhú mày.

Bây giờ bọn họ đã chiếm được huyện thành, chắc chắn trong thời gian ngắn không thể rời khỏi nơi này. Tình hình lúc này vẫn chưa đủ ổn định nên vẫn chưa thể mang người thân trong núi ra đây được.

Vả lại, Phương Tiên Nhi vẫn ở trong núi. Chắc chắn bọn họ không thể bỏ căn cứ lớn lại trong núi.

Tuy việc vận chuyển đồ từ trong núi ra ngoài hơi phiền phức. Nhưng nghĩ kỹ lại thì vào lúc này, làm vậy là lựa chọn tốt nhất. Đây cũng là cho bọn họ thêm một nơi có thể rút lui.

Chỉ là đợi sau này phát triển, biến huyện thành trở thành địa bàn của mình hoàn toàn, thì sẽ đưa những người thân trong núi đến đây.

Đến khi đó, việc đi qua đi lại mà không có phương tiện thì cũng bất tiện...

Thôi, vẫn còn sớm. Đến lúc đó, nàng ấy sẽ bàn bạc với Phương Tiên Nhi, hỏi xem nàng có thể chuyển pháp miếu vào trong thành được không.

Chương 265: Chương 265

Sau khi chuyển đồ xong, chiếc xe ngựa đã chất đầy lương thực nhanh chóng lên đường, khởi hành về thành.

Tùng thùng thực phẩm lần lượt được đưa vào trong thành.

Vì dân chúng trong thành quá đông nên Tảo Nhi và mọi người bàn bạc rồi quyết định, khi nấu cháo thì cho cả lương khô vào để cho mọi người ăn.

Đây là cách đơn giản nhất mà lại no lâu, có cả vị ngọt và mặn. Hương vị phong phú, chỉ cần chia cho mỗi người một chén nhỏ là cũng đã đủ ăn đến thỏa mãn.

Mấy cái nồi lớn đặt giữa phố nhanh chóng được đổ đầy nước rồi đun lên.

Hà Hoa và mọi người bận rộn không ngừng, liên tục thả lương khô và cháo vào trong nồi.

Trước đây Thạch thúc và những người khác đã từng phát cháo trong thành. Họ hiểu rõ quy trình nên nhanh chóng tổ chức dân chúng cầm bát xếp hàng, như vậy một lát nữa sẽ phát cháo nhanh hơn.

Động tác xếp hàng của mọi người đều tăm tắp. Tất cả đều đang rất đói, nhìn chăm chăm vào những cái nồi bốc hơi nghi ngút.

Ánh mắt họ cũng trở nên sắc bén hơn, thậm chí còn lóe sáng, biểu cảm đầy mong chờ.

“Thật tốt quá, nàng ấy không lừa chúng ta...”

Vài người dân vừa được Tảo Nhi phái đi gọi người vui mừng nói: “Họ thực sự mang đến rất nhiều đồ ăn, định chia cho chúng ta!”

Trong lúc họ thăm thì bàn tán thì cháo ăn liền pha trộn với lương khô dần dần sôi lên, hương thơm lan tỏa khắp bầu trời huyện thành.

So với mùi mì ăn liền và lẩu thì mùi vị này không quá nồng nặc. Tảo Nhi và mọi người đã ngửi quen nên phản ứng không mạnh lắm.

Còn phía Thạch thúc và những người kia thì lại khác.

Trước đây, chủ yếu đồ ăn mà thôn dân đưa cho họ là lương khô, thỉnh thoảng mới có mì ăn liền. Bọn họ không biết đến sự tồn tại của cháo ăn liền.

Giờ đây, khi ngửi thấy mùi thơm của cháo, ai nấy đều tỏ ra thèm thuồng.

Vì bây giờ mọi người đều đã là người cùng chung một thuyền nên Thạch thúc và những người khác hiểu rõ rằng Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy sẽ tìm cơ hội để nói rõ thêm nhiều chuyện. Lúc này họ cũng không hỏi kỹ, chỉ tập trung vào việc duy trì trật tự xung quanh.

Tảo Nhi thấy vậy, cười nói với Thạch thúc: “Thạch thúc, hôm nay mọi người vất vả rồi, sáng sớm đã phải dậy mà ngủ thì cũng không được yên giấc. lát nữa thúc gọi anh em đến đây cùng ăn, nhất định phải ăn no nhé.”

Thạch thúc cũng cười: “Được, đều là người nhà cả, bọn thúc sẽ không khách sáo đâu.”

Trước đây hẳn ta từng gặp Tảo Nhi, hai người cũng đã từng giao thiệp.

So với lúc đó, bây giờ nàng ấy đã làm việc thành thạo hơn nhiều. Trên người còn toát ra một khí chất khiến người ta không dám xem thường.

Ngay cả Đại Ngưu và những người khác cũng vậy, trở nên trầm ổn hơn nhiều, ánh mắt cũng sắc bén hơn hẳn.

Nhóm người này trưởng thành quá nhanh, thật sự khiến người khác ngạc nhiên.

Chẳng lẽ việc học chữ đọc sách lại có tác dụng lớn như vậy sao?

Trước đây Chung tiểu tử cũng đã từng dạy bọn hắn nhưng dường như cũng không có hiệu quả tốt như thế này?

Chẳng lẽ họ là gỗ mục, còn đối phương toàn là thiên tài?

Hay Chung tiểu tử kia giấu giếm bí quyết, không dạy cho họ cái gì tốt mà đã một đường bỏ chạy luôn rồi?

Nghĩ mãi vẫn không thông, Thạch thúc bực bội gãi đầu, quay lại tập trung vào đám người đang xếp hàng.

Người đông, hẳn ta phải để ý kỹ mới được, tránh cho có người nhân cơ hội gây chuyện.

Tuy nhiên, lúc này, rõ ràng nỗi lo của Thạch thúc hơi thừa.

Đừng nói là sinh sự, cả trăm người xếp hàng đều không chớp mắt.

Vốn khi mọi người đói bụng thì trong lòng cực kỳ bồn chồn. Thỉnh thoảng trong hàng ngũ cũng có chen lấn xô đẩy.

Nhưng khi mấy nồi đồ ăn bắt đầu sôi, tất cả đều không hện mà dừng lại, hít một hơi sâu, ra sức hít hà mùi thơm lạ lùng từ không trung.

Những người đã có chút miễn dịch với mùi thơm của đồ ăn như Thạch thúc mà cũng cảm thấy mùi hương rất hấp dẫn. Huống chi là những người dân đói khát.

Họ thật sự đã không được ăn ngon quá lâu rồi. Thậm chí, có người cả đời chưa từng được ăn đồ ngon.

Khi ngửi thấy mùi hương này, cả người như bị câu mất hồn phách!

“Giống, giống như cháo gạo nếp? Chắc chắn không phải là cháo tạp cẩm!”

“Còn có một mùi ngọt ngọt nữa, chẳng lẽ mũi tôi bị sai?”

“Không, tôi cũng ngửi thấy!”

“Ôi, nếu lần này đồ ăn không trộn lẫn đất thì tốt quá...”

Trước đây, mỗi lần phát cháo trong thành, vì số lượng không đủ nên những người kia đã trộn vào rất nhiều đất. Trừ khi đói đến cực điểm thì không ai muốn lấy. Cách này giúp ngăn chặn những kẻ ăn chực, đồng thời cũng tiết kiệm được lương thực cho huyện thành.

Nhưng lần này, Tảo Nhi và mọi người không có ý định trộn thêm thứ gì vào.

Dù sao, dân chúng đã đói đến mức không ra hình người. Ai ăn chực là có thể nhận ra ngay.

Mục tiêu lần này của họ là đảm bảo rằng tất cả những người đang đói đều có thể ăn no.

Ánh mắt của người dân như muốn xuyên qua nồi, âm thầm đoán xem món ăn trong đó sẽ ngon đến mức nào.

Trong khi họ đang tưởng tượng đủ thứ trong đầu thì món ăn cũng sắp được dọn ra!

Tinh thần của mọi người đều phấn chấn, tập trung chú ý vào việc tiến lên phía trước, trong đám đông bắt đầu có chút xáo trộn.

Thạch thúc thấy vậy liền lên tiếng cảnh báo: “Chờ đến lượt rồi nhận, ai cũng có phần. Hết nồi này sẽ có nồi khác, đừng lo lắng. Nếu ai chen lấn và đẩy người khác thì sẽ bị lôi ra ngoài và không được nhận thức ăn nữa.”

Không được nhận thức ăn là một hình phạt quá nghiêm trọng.

Hàng ngũ lặng lẽ ngay ngắn trở lại, tiến lên phía trước từng chút một.

Những người đứng đầu hàng đã nhận được đồ ăn, Hà Ngư là một trong số đó.

Nàng ấy đã nhịn đói gần hai ngày, phần lương thực cuối cùng trong nhà đã hết. Nàng ấy chỉ còn cách uống nước để cầm cự.

Hà Ngư cầm bát bước tới, nhìn nữ nhân mạnh mẽ trước mặt múc một muống đầy đồ ăn đặc sệt đổ vào cái bát sứ mẻ của mình. Hơi nước bốc lên từ bát làm mờ tầm nhìn của nàng ấy.

Nàng ấy thu tay lại, cúi đầu xuống, nhìn thấy đồ ăn trong bát cũng có màu đất nhạt nhạt, đoán chừng là đã trộn thêm nhiều đất vào.

Nhưng không sao, nàng ấy có thể làm cho lưỡi của mình kém nhạy đi một chút. Nuốt nhanh hơn, như vậy sẽ không cảm nhận được cát trong miệng.

Ít nhất thì, lượng thức ăn trong bát này rất nhiều. Chắc chắn đủ để nàng ấy no bụng.

Khi chưa ăn, đầu óc chỉ toàn nghĩ những thứ mơ hồ.

Lúc này, bộ phận duy nhất còn hoạt động tốt trên cơ thể Hà Ngư là tay và mũi.

Lòng bàn tay chạm vào bát truyền đến cảm giác ấm áp. Mùi thơm gần như lan tỏa gấp bội.

Hà Ngư say mê cầm bát đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

Sau lưng có tiếng thúc giục khe khẽ, giọng nói của nữ nhân đối diện cũng vang lên với chút ý cười: “Cô nương, nhận đồ ăn xong thì mau sang bên kia ngồi ăn đi. Nếu không sẽ nguội mất.”

Hà Ngư giật mình tỉnh lại, mặt đỏ bừng. Nàng ấy biết rằng đối phương đang nhắc nhở mình, còn nhiều người phía sau đang chờ nhận thức ăn.

Nàng ấy vội vàng nhỏ giọng cảm ơn, rồi bước đến một chỗ trống gần đó, ngồi tựa lưng vào bức tường.

Lúc này nàng ấy không còn nhiều sức lực, dựa vào tường sẽ thấy thoải mái hơn.

Ngồi xuống, nàng ấy ngẩng đầu lên nhìn quanh một lượt.

Nàng ấy thấy nhiều người đang duy trì trật tự. Nếu ai có dấu hiệu bất thường thì sẽ lập tức bị ngăn chặn và bắt giữ. Điều này khiến Hà Ngư cảm thấy yên tâm.

Như vậy, nàng ấy không cần lo lắng đồ ăn của mình sẽ bị cướp mất.

Trước đây khi huyện thành phát cháo, không có ai kiểm soát, nàng ấy xếp hàng ba lần thì bị cướp mất hai lần...

Cơn đau quặn ở bụng kéo Hà Ngư trở lại thực tại.

Đói đã lâu làm cho phản ứng của nàng ấy có phần chậm chạp. Nhưng dạ dày thì luôn tỉnh táo, sau cơn đau bụng lại lại phát ra tiếng kêu ọc ọc.

Hà Ngư không chần chừ nữa, nhanh chóng cầm bát và đổ thức ăn vào miệng.

Món ăn đặc sệt này trôi dần vào miệng dọc theo bát, khiến nàng ấy chờ đợi trong sự sốt ruột.

Hà Ngư không thể kiềm chế được. Nàng ấy dùng môi đẩy lên, rồi cuộn lưỡi để húp phần thức ăn vào miệng.

Trước tiên, nàng ấy nuốt nhanh vài miếng để dạ dày ngừng phản kháng. Sau đó mới l.i.ế.m thêm một chút để thưởng thức kỹ hơn.

Khi thực sự cảm nhận được hương vị của món ăn này, Hà Ngư mở to mắt kinh ngạc.

“Màu đất này... hóa ra không phải đất...”

Phát hiện này khiến nàng ấy vô cùng ngạc nhiên, liền dùng răng và lưỡi nghiền nát những hạt trong miệng để xác nhận lại.

Một hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, hòa quyện với vị mặn thơm của gạo nếp. Ngon đến mức nàng ấy không thể thốt lên lời.

Những món mà Hà Ngư từng ăn trước đây, hầu hết đều đắng hoặc nhạt nhẽo.

Món này vừa có vị mặn thơm, lại có vị ngọt. Đây thật sự là hương vị mà nàng ấy có thể thưởng thức sao?

Đồ ăn trong bát ngay lập tức trở nên quý giá hơn.

Hà Ngư cúi đầu xuống, giống như một con chó con, đưa lưỡi ra liếm món cháo ngon lành trong bát từng chút một.

Mỗi khi ăn được một chút, đôi mắt nàng ấy lại cong lên trong niềm thỏa mãn và hạnh phúc. Khóe miệng không thể ngừng nở nụ cười.

Thấy nàng ấy có biểu hiện như vậy, những người chưa nhận được thức ăn ở gần đó không thể kìm lòng mà hỏi:

“Cô nương, món ăn này có ngon không? Ta thấy hình như bên trong trộn khá nhiều đất. Khi nuốt có cọ vào cổ họng không?”

Nghe có người gọi mình, Hà Ngư chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nở một nụ cười rạng rỡ: “Không cọ vào cổ họng đâu! Cả bát này toàn là cháo gạo ngon, đặc sệt luôn! Bên trong còn có rau cắt nhỏ, còn thêm đường nữa. Không có chút đất nào, rất dễ nuốt!”

Nghe những lời này, dân chúng xung quanh liền nhao nhao lên.

Chương 266: Chương 266

Bọn họ vừa nghe thấy gì vậy?

Cháo trắng không trộn đất mà lại còn thêm đường!?

“Thật sao? Thật sự không trộn đất vào sao??”

“Trời ơi... mau đánh ta một cái xem, ta không có nghe nhầm đó chứ?”

Đám đông bàn tán xôn xao. Tất cả mọi người đều như được tiêm m.á.u gà, phấn khởi vô cùng.

Trong tiếng cảnh cáo của Thạch thúc và những người khác, mọi người rất sợ mất tư cách nhận cháo, nên không dám chen lấn xô đẩy. Chỉ có điều ai nấy đều vươn cổ, tăng tốc hành động.

Những người xếp hàng đầu tiên nhận được cháo, không cần người sau thúc giục, lập tức đi ngay sang một bên.

Có người sợ xảy ra biến cố, thậm chí vừa đi vừa ăn. Một miếng vào miệng, quả nhiên nếm được vị ngọt mặn đan xen của cháo.

Lại có vài người nhanh trí, nhanh chóng ăn sạch thức ăn trong bát, rồi lại lén xếp tiếp vào cuối hàng.

Thạch thúc mắt tinh, nhanh chóng lôi những người này ra, lạnh lùng nói:

“Tất cả nghe rõ đây, mỗi người mỗi bữa chỉ được nhận một bát. Người lớn trẻ con đều như nhau, không được xếp hàng lần hai. Lần này ta coi như các người không biết quy tắc nhưng ta đã nhớ mặt các người rồi. Đừng để ta thấy lần sau nữa!”

“Còn nữa, không được tranh giành cháo của người khác. Ai không nghe lời, sau này khi chúng ta xử lý bọn huyện binh sẽ xử luôn cả người!”

Phía trước hàng, nồi cháo đã cạn, lại đang nấu thêm. Có mấy phú hộ lại khiêng vài cái nồi lớn đến, như vậy sẽ nấu nhanh hơn.

Từng bát cháo nóng hổi được trao vào tay người dân. Ai nấy ăn xong đều phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Thời tiết dần trở lạnh hơn.

Có bát cháo nóng, đầy đặn này vào bụng, cái bụng rỗng và trái tim trống trải như được lấp đầy, sinh ra một cảm giác thỏa mãn đặc biệt.

Bất kể người có sức ăn lớn đến đâu thì sau khi ăn cháo xong cũng đều cảm thấy no.

Nhưng người dân đã lâu không được ăn no. Họ chỉ nghĩ rằng là do Tảo Nhi và những người khác hào phóng, mức nhiều mới cảm thấy như vậy.

Không biết đã trôi qua bao lâu, hàng người nhận đồ ăn cuối cùng cũng thưa thớt.

Tảo Nhi, Thạch thúc và những người khác sớm đã đói meo. Lúc này họ mới rảnh rỗi đôi chút nên cũng mức ít cháo ăn cho nhanh.

Ăn uống xong xuôi, Tảo Nhi không quên nhờ chim đưa thư gửi tin, báo bình an cho người thân trên núi.

Trong núi sâu.

Thôn dân nhanh chóng nhận được tin từ chim đưa thư. Ai nấy đều yên lòng.

“Ta biết mà, con cháu nhà chúng ta đều rất giỏi giang.” Lý bà tử cười nói.

“Chúng ta phải báo tin vui này cho Phương Tiên Nhi thôi!”

Sau khi chuẩn bị, người già và trẻ con nhanh chóng tụ tập đến trước mặt Thịnh Quân, kể lại tình hình cho nàng.

Đang nghe mọi người nói chuyện.

Đột nhiên Thịnh Quân mở khóa một thành tựu đặc biệt.

Nàng tò mò mở ra xem, lần này thành tựu có tên ‘Phúc Đến Vạn Nhà’. Xem kỹ thì phát hiện, khi có hơn một nghìn người ăn thức ăn do cửa hàng của nàng sản xuất thì thành tựu này sẽ được kích hoạt.

Nhiều người được ăn cơm như vậy, xem ra việc bên Tảo Nhi và mọi người tiến triển rất thuận lợi rồi!

Thành tựu đặc biệt là trực tiếp tặng đạo cụ.

Thịnh Quân kiểm tra giao diện, phát hiện lần này hệ thống hào phóng tặng hai phần thưởng.

Một là nâng cấp máy hút bụi tự động một lần, pin không có thay đổi gì, nhưng phạm vi kết nối Bluetooth được mở rộng đến 40km.

Thịnh Quân kinh ngạc, nhìn chăm chăm con số kia.

40km! Đây vẫn là Bluetooth sao?

Bluetooth gắn kim cương cũng không xịn đến vậy!

Nhưng như vậy cũng tốt, như vậy nàng có thể để Tảo Nhi mang nó vào trong huyện thành. Sau đó theo dõi tình hình xây dựng huyện thành từ xa rồi.

Ngoài những thay đổi ở phía nàng thì còn có một phần thưởng dành cho thôn dân. Đó là một bản đồ phân bố mỏ than trong khu vực. Trên bản đồ đã đánh dấu tất cả vị trí của các mỏ than xung quanh huyện Hưng Hòa.

Ngoài ra, còn có một bản hướng dẫn liên quan đến kỹ thuật than. Bao gồm các bản vẽ liên quan đến lò than và cách chế tạo than tổ ong.

Thịnh Quân cảm thấy những thứ này xuất hiện rất đúng lúc.

Trước đây khi ở trong núi, không có nhiều người, việc lấy gỗ cũng rất tiện lợi, chỉ cần một lần đốt than củi là đủ dùng cho cả nhóm.

Nhưng bây giờ khi đã mở rộng địa bàn, than củi không còn đủ nữa.

Dù là để sưởi ấm trong mùa đông hay để luyện sắt chế tạo đồ dùng thì than đá mới là lựa chọn tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thịnh Quân lại vô thức nhớ ra một việc.

Theo tiến trình của Tảo Nhi và những người khác, sau khi ổn định tình hình trong thành thì họ sẽ bắt đầu các công việc xây dựng cơ bản.

Những việc như lát đường, củng cố lại tường thành cho vững chắc đều nằm trong kế hoạch.

Hệ thống không cung cấp các kỹ thuật liên quan, nhưng nàng có thể giúp họ tìm hiểu, chắc chắn sẽ hữu ích.

Bên phía huyện thành.

Theo kế hoạch của Tảo Nhi và mọi người thì họ sẽ cung cấp bữa ăn miễn phí trong vài ngày nữa, mỗi ngày hai bữa. Điều này không chỉ để tỏ lòng tốt mà còn để giúp dân chúng phục hồi sức khỏe.

Các nàng ấy đều đã từng trải qua cảnh đói khổ nên biết rằng cảm giác yếu ớt đó không thể chỉ bù đắp bằng một bữa ăn.

Ít nhất phải ăn no rồi ngủ thật ngon vài giấc thì mới có thể hồi phục phần nào. Nếu không, một đám người yếu ớt cũng không thể làm được việc gì.

Còn trong vài ngày này, không phải họ không có việc để làm. Đúng lúc có thể xử lý đám nha dịch và mấy phú hộ trong thành.

Họ dự định bắt đầu khai đao từ đám nha dịch.

Dân chúng lại bị Thạch thúc và những người khác triệu tập một lần nữa. Bọn họ đứng vòng quanh đám lính đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt đầy lo lắng, không biết bị gọi đến đây để làm gì, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tảo Nhi đứng ngay vị trí trung tâm của đám đông.

Nàng ấy đứng trên phiến đá lớn do Đại Ngưu mang đến. Trên tay còn cầm một ống hình trụ để khuếch đại âm thanh:

“Các vị, ta biết các vị đã chịu khổ rồi, Sống trong cảnh gian khổ ở huyện thành, đói đến không còn chút sức lực nào. Vì vậy các vị

không cần đứng nữa, hãy ngồi xuống tại chỗ mà nghỉ ngơi. Vừa nghỉ vừa nghe ta nói chuyện.”

Dân chúng khi nghe vậy liền ngạc nhiên, không ngờ nàng ấy lại nhắc đến điều này trước, hơn nữa giọng điệu nghe không giống lời khách sáo nói đùa.

Bỗng nhiên trong lòng mọi người thấy hơi ảm áp.

Bữa ăn no nê miễn phí trước đó đã là một bất ngờ, mọi người cứ tưởng như vậy là xong rồi, thậm chí còn nghĩ rằng tình cảnh đã khá tốt.

Bọn họ đã đói rất lâu, khó khăn lắm mới được ăn một bữa cơm. Cho dù sau đó có phải làm việc nặng nhọc gì thì chỉ cần được ăn thêm một bữa cơm no là có thể chịu đựng được.

Không ngờ, những việc những người này làm lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của họ.

Ít nhất họ chưa từng nghĩ đến việc sẽ nhận được sự thông cảm từ những người cầm vũ khí này.

Dân chúng lần lượt ngồi xuống, tinh thần cũng thư thái hơn nhiều.

Không thể phủ nhận rằng, ngồi xuống thật sự thoải mái hơn đứng. Hơn nữa còn có một lợi ích là những người đứng phía sau sẽ không bị chắn tầm nhìn.

Tảo Nhi lặng lẽ đợi cho đến khi bên dưới yên lặng, mới tiếp tục nói:

“Chúng ta là đội ngũ trực thuộc Phương Quân. Phương Quân vô tình biết được tình cảnh thê thảm của huyện thành. Trong lòng cũng không nỡ, nên đã phái chúng ta đến đây.”

Dân chúng nghe vậy, đều âm thầm nhẩm đi nhẩm lại hai chữ “Phương Quân” vài lần, ghi nhớ trong lòng.

Vốn dĩ họ là những người rất dễ ghi nhớ ân tình.

Tảo Nhi lại tiếp tục nói: “Huyện thành này là nơi ở của các vị, là nơi thuộc về các vị. Là gốc rễ và cũng là nhà của tất cả các vị.”

“Không ai không yêu quý nhà của mình. Ta nghĩ rằng thành trì này cũng yêu quý các vị như vậy, nó không sai. Nhưng tất cả đều sống khổ như thế này, chắc chắn là có chỗ nào đó sai. Vậy thì, ai mới là kẻ sai đây?”

Lời nói của Tảo Nhi rất có sức thuyết phục.

Dân chúng bên dưới đã được ăn no, lại đang ngồi nghỉ ngơi. Đầu óc dần trở nên linh hoạt hơn, nhanh chóng bị dẫn dắt nghĩ ra điều gì đó, rồi ồn ào kêu lên:

“Lỗi ở Cam Tam!”

“Là lỗi của Lý mặt rồ!”

“Theo ta thấy, tất cả là do huyện lệnh và bọn tay sai trong huyện nha! Những kẻ mà các vị nói đến đều nằm trong đó!”

...

Tảo Nhi giơ tay lên, bên dưới lại trở nên yên lặng.

Nàng ấy nói: “Các vị nói đúng. Chính là những người này đã sai. Làm huyện lệnh, đáng lẽ phải dẫn dắt các vị sống một cuộc sống tốt đẹp hơn. Làm nha dịch và lính tráng, đáng lẽ phải đảm bảo cuộc sống của các vị tốt hơn. Để mỗi người sống trong thành đều cảm thấy an tâm!”

“Nhưng cuối cùng, nỗi đau khổ của các vị đều do bọn chúng mang lại. Trong suốt thời gian dài như vậy, những việc mà

chúng làm chẳng khác nào lũ cướp!”

“Vốn dĩ huyện thành là nhà chung của chúng ta. Nhưng đã bị bọn chúng biến thành sân nhà riêng của mình... Tất cả những người dân chăm chỉ kiếm sống bằng đôi tay của mình đều như bị ép phải làm nô lệ cho chúng...”

“May mắn thay, hiện tại chúng ta đã bắt được những kẻ đầu sỏ này. Để các vị yên tâm, mỗi người trong số chúng đều sẽ phải nhận lấy quả báo xứng đáng. Loại bỏ những thứ ung nhọt này, huyện thành sẽ lại trở về là ngôi nhà của chúng ta!”

Nói xong, Tảo Nhi ra hiệu cho Đại Ngưu kéo tên nha dịch tên Cam Tam ra khỏi đám người. Ném hắt ta ra khoảng đất trống phía trước.

Chương 267: Chương 267

Một vài người dân ngồi gần đó sợ hết hồn. Theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng thân thể vừa nghiêng ra một chút đã chậm rãi quay lại chỗ cũ.

Dân trong thành đều biết rõ sự tàn ác của đám nha dịch. Họ gần như có thể gọi tên từng người trong đó, tất nhiên bao gồm cả Cam Tam.

Vốn dĩ thường ngày Cam Tam rất hung hăng. Bây giờ đã bị trói chặt, vẫn còn bất tỉnh, nằm dưới đất không khác gì một con chó chết.

Có vẻ hắn ta cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

Không cần phải sợ hắn ta nữa!

Khi nhận ra điều này, trong lòng mọi người dần dâng lên một cơn giận dữ.

Một người đột nhiên đứng dậy, trông như muốn xông lên đánh hắn. Nghiến răng nói: “Cam Tam, mày cũng có ngày hôm nay. Tao nhất định phải chứng kiến cái c.h.ết của mày!”

Thạch thúc nhanh tay chặn người đó lại, vỗ nhẹ lên vai người đó hai cái để trấn an.

Tảo Nhi đúng lúc nói: “Các vị đừng vội, chúng ta sẽ làm từng bước một.”

“Ta chắc rằng các vị đều rất quen mặt những kẻ này, cũng như biết rõ những việc mà chúng đã làm.”

“Tiếp theo, chúng ta sẽ lần lượt đưa từng người ra phía trước. Ai có oán thù với người nào thì hãy giơ tay lên nói rõ. Ta sẽ chọn ngẫu nhiên năm người, lắng nghe những oan ức của các vị. Sau đó sẽ ghi lại tất cả những món nợ đó vào sổ của chúng.”

Vừa nói, Tảo Nhi vừa giơ tay làm mẫu.

Đây là cách mà Phương Tiên Nhi đã dạy. Bọn họ cũng thường dùng khi học chữ, khi có thắc mắc thì cứ giơ tay phát biểu.

“Theo quy định của chúng ta thì những người có tội nhẹ sẽ bị phạt lao động khổ sai, không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa. Còn những kẻ tội nặng, sẽ mất cả tài sản lẫn mạng sống.”

“Đợi sau khi năm người nói xong oan ức của mình thì ta sẽ đưa ra phán quyết sơ bộ. Nếu ai cảm thấy phán quyết nhẹ quá và biết rõ những tội ác nghiêm trọng hơn thì có thể giơ tay lên nói ra. Chúng ta sẽ xét lại tội danh cho đến khi đạt được một kết quả mà mọi người đều hài lòng.”

“Đúng rồi, khi một người nói xong, nếu có ai biết rõ tình hình thì có thể làm chứng, chỉ cần giơ tay là được.” Điều này sẽ giúp tăng tính thuyết phục và thuận tiện hơn trong việc đưa ra phán quyết công bằng.

“Tên này là Cam Tam đúng không. Hắn ta sẽ là người đầu tiên, ai có oan thì có thể lần lượt giơ tay nói!”

Khi lời của Tảo Nhi vừa dứt, có đến một nửa số người có mặt giơ tay lên.

Rất nhiều người phải chịu oan ức!

Tảo Nhi nhìn mà không biểu lộ cảm xúc. Trong lòng nàng ấy biết chắc rằng dưới kia vẫn còn nhiều người bị bắt nạt nhưng vì tính cách hoặc muốn quan sát tình hình nên tạm thời chưa giơ tay.

Nàng ấy nhanh chóng chọn nữ nhân mà mình đã gặp trước đó: “Người nói trước đi.”

Nữ nhân ấy nhanh chóng đứng dậy, đôi mắt đầy tia m.á.u giờ đây sáng rực lên đầy căm phẫn.

Nàng ta lặp lại lời nói lúc trước bằng giọng đầy căm hờn: “Cam Tam, hắn còn thua cả súc vật, hắn đã hại c.h.ế.t con ta...”

Chung Tú đứng ngay cạnh tảng đá của Tảo Nhi, cầm giấy và bút than, chăm chú ghi lại từng câu từng chữ.

Nghe nữ nhân ấy nói xong, sắc mặt của Tảo Nhi cũng trở nên lạnh lùng.

Nàng ấy gật đầu, nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng: “Được, ta đã hiểu. Tiếp theo, xin mời những người làm chứng giơ tay lên.”

Lần này, số người giơ tay còn nhiều hơn ban đầu, đông nghịt cả lên.

Chỉ cần giơ tay thôi mà, không khó khăn gì. Những người biết rõ sự việc đều sẵn lòng giơ tay làm chứng.

Một lượt kết thúc, Tảo Nhi lại chọn một người tiếp theo để giải bày nỗi oan ức.

Sau khi năm người dân đã nói xong, Tảo Nhi liền nói: “Được rồi, có vẻ như Cam Tam không còn phúc để sống nữa. Có ai có ý kiến phản đối không?”

Bên dưới, dân chúng im lặng như tờ, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Không một ai lên tiếng phản đối.

Tảo Nhi quyết định: “Vậy thì hãy mang xác c.h.ế.t này ra chỗ khác trước đi. Người tiếp theo!”

Đại Ngưu nhanh chóng đưa người thứ hai ra.

Tảo Nhi vừa định mở lời thì bất ngờ nghe thấy dân chúng đồng loạt reo hò.

Trong đám đông, không ít người đang lau nước mắt. Không rõ là vì vui mừng trước cái c.h.ế.t của Cam Tam hay là vì thương cho những nỗi khổ mà mình đã phải chịu đựng.

Tảo Nhi nhìn cảnh tượng ấy cũng thoáng ngạc nhiên, rồi từ từ đưa tay lên n.g.ự.c mình.

Lúc này đây, nàng ấy như thấu hiểu sâu sắc hơn về ước mơ mà Phương Tiên Nhi muốn đạt được.

Việc xét xử kéo dài một hồi lâu, hầu hết những tên nha dịch bị xét xử đều c.h.ế.t cũng không có gì đáng tiếc. Trước mắt, không có ai là tội trạng nhẹ nhàng cả.

Còn chưa xét xử xong thì đã đến giờ ăn tối.

Việc kê oan tạm thời dừng lại, mọi người tiếp tục nhóm lửa nấu ăn.

Vẫn là sự kết hợp của lương khô và cháo ăn liền, nhưng không ai trong dân chúng cảm thấy chán ngấy.

Mọi người đều ước gì có thể ăn như thế này hàng trăm, hàng nghìn năm mới tốt.

Lưu Nhị Sơn đã dẫn người về núi để lấy lương thực.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì những ngày tiếp theo của hẳn ta đều sẽ là bôn ba giữa núi sâu và huyện thành.

Cũng may mà có xe ngựa trợ giúp nên việc vận chuyển đồ đạc cũng nhanh hơn nhiều so với trước kia.

Sau khi ăn tối xong, sắc trời cũng đã mờ tối. Việc kê oan hôm nay chỉ có thể tạm dừng, mọi người có thể giải tán trước.

Nhưng không sao, dù sao việc cần làm mấy ngày này cũng chỉ có vậy, tiện thể để mọi người dưỡng sức, không cần phải quá vội vàng.

Trước khi giải tán, Tảo Nhi lại nói với mọi người một việc:

“Mấy ngày tới, những con ruồi trong huyện thành sẽ bị chúng ta dọn sạch, nhưng như thế vẫn chưa đủ. Muốn biến huyện thành thành một ngôi nhà thoải mái hơn thì chúng ta cần phải dựa vào sự nỗ lực chung của mọi người để xây dựng. Mỗi người trong chúng ta đều rất quan trọng.”

“Vì vậy, nếu ai có tay nghề... hoặc có sở trường ở lĩnh vực nào đó thì sau khi giải tán hãy đến nói với chúng ta. Nếu có thể giúp được việc thì sẽ có thưởng.”

“Những người không có tay nghề cũng đừng lo, hai ba ngày tới sẽ có công việc mà ai cũng có thể làm. Tuyệt đối sẽ không để các vị c.h.ết đói, đến lúc đó chúng ta sẽ nói rõ ràng hơn. Các vị cứ về nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, không cần phải lo lắng, mấy ngày này đều có thể ăn cơm. Nếu có thay đổi gì ta sẽ thông báo trước.”

Nói những lời này xong, Tảo Nhi cho mọi người giải tán.

Một số dân chúng có tay nghề do dự bước đến phía bên này.

“Khi sửa thành ta từng làm lao dịch, cái này có tác dụng gì đối với mấy người không?”

“Ta biết làm bánh...”

“Ta, ta biết khâu vá quần áo, cái này có được tính là tay nghề không?”

Tảo Nhi bị dân chúng ồn ào vây quanh, đầu óc có chút choáng váng, bèn vung tay, dứt khoát đẩy hết mọi người sang chỗ Chung Tú: “Tính, tính hết, mau đi qua bên đó đăng ký đi!”

Sau khi đẩy người đi, nàng ấy chạy sang bên cạnh hỏi chuyện Thạch thúc.

Nàng ấy muốn hỏi về tình hình của các phú hộ trong thành.

Thông tin này không cần lấy chứng cứ từ dân chúng, Thạch thúc và những người khác cũng có thể nói rõ.

Hơn nữa, hỏi riêng Thạch thúc sẽ không làm kinh động đến những người khác.

Dù sao thì hôm nay khi họ rầm rộ xử lý đám nha dịch kia thì hoàn toàn không đề cập gì đến chuyện của phú hộ.

Mà vài phú hộ lại mang nồi và lò đến, họ cũng nhận hết. Thái độ thể hiện rất thân thiện, quan hệ giữa hai bên rất hài hòa.

Có lẽ các phú hộ cũng không biết mình đang bị nhắm đến. Điều này rất có lợi cho họ.

Sau khi Thạch thúc nghe thấy yêu cầu của Tảo Nhi thì nhanh chóng gọi Xử Sinh và Hắc Chỉ đến, nói rằng họ hiểu rõ về những

việc này hơn.

Hai người được gọi thì nhanh chóng bước đến trước mặt Tảo Nhi.

Tảo Nhi nhìn qua, liếc mắt một cái đã thấy Hắc Chỉ vẫn đeo đôi găng tay mà thôn dân đã tặng trước đó. Nhìn ra được cô bé rất thích.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng ấy, Hắc Chỉ có chút ngưng ngừng, mím môi bắt đầu nói chuyện chính: “Các phú hộ trong thành có Mã gia, Cổ gia và Lý gia đều có thể kết giao. Thường ngày mấy nhà này cũng hành thiện tích đức, cũng tương đối thật thà, không ngấm ngấm giở thủ đoạn xấu xa gì.”

“Còn Trương gia, Tôn gia và cả Chu gia... thì không được. Bọn chúng không chỉ cấu kết với nhau làm điều ác mà còn gây ra án mạng sau lưng.”

Sau đó, cô bé kể lại chi tiết cụ thể những việc mà mình biết.

Xử Sinh bên cạnh cũng bổ sung thêm nhiều tên của những người dân bị chúng hại. Số lượng không ít, không biết hẳn ta làm thế nào mà nhớ rõ như vậy.

Trương gia này còn là người quen cũ, Chính là phú hộ trước đây đã lừa bán Tây Nương. Hiện tại Trương Kỷ Đống cũng vẫn đang làm trâu làm ngựa cho nhà bọn chúng. Lần này có thể xử lý một lượt, có thể giúp Tây Nương xả cơn giận.

Nghĩ một lúc, Tảo Nhi gật đầu: “Ta hiểu rồi. Đúng rồi, ta có thể nhờ hai người giúp ta một việc được không?”

Hai người Hắc Chỉ liếc nhau, có chút ngạc nhiên: “Tảo Nhi tỷ, tỷ cứ sai bọn muội đi làm là được. Không cần phải dùng chữ “nhờ” đâu ạ!”

Chương 268: Chương 268

Tảo Nhi cười nói: “Ta muốn hai người dẫn Thu Nương và mấy người khác bí mật tiếp xúc riêng với một số dân chúng để lấy thêm lời khai chi tiết. Như vậy sau này làm việc, chúng ta mới có lý do chính đáng.”

“Và, nếu trong thành còn có cô nhi, hoặc những người mà hai người quen và tin tưởng được thì hãy đưa họ đến chỗ chúng ta.”

“Hiện giờ chúng ta rất thiếu người của mình để dùng.”

“Dĩ nhiên, chắc chắn những người mới được tuyển vào sau này sẽ không có quyền vượt qua người của hai bên chúng ta. Nên khi đó sẽ lập một đội ngũ mới.”

Xử Sinh gật đầu: “Hiểu rồi, bọn ta sẽ đi làm ngay.”

Nói xong, hai đứa trẻ liền chạy đi.

Mặc dù chúng còn nhỏ tuổi nhưng làm việc rất đáng tin. Huống hồ những việc này cũng không có gì khó khăn nên Tảo Nhi không cần phải lo lắng.

Xong việc này, Tảo Nhi nhìn qua, thấy Chung Tú và những người khác vẫn đang đăng ký cho người dân.

Nàng ấy nhanh chóng thu hồi tầm mắt, dẫn theo vài người đi về phía huyện nha.

Huyện nha của trước đây, bây giờ sẽ là nơi ở tạm thời của bọn họ trong thời gian ngắn.

Ngoài việc ở, những nơi như nhà lao cũng có thể được tận dụng.

Đại Ngưu đã tịch thu hết áo giáp của bọn nha dịch và nhốt tất cả vào trong ngục.

Dù những bộ giáp bị tịch thu không phải là thép không gỉ, nhưng vì thời gian gấp rút nên cũng không kịp luyện thêm nhiều. Những thứ này có thể cho Thạch thúc và những người khác dùng tạm.

Trong huyện nha có bàn, Tảo Nhi lấy giấy bút ra, ngồi xuống xem lại kế hoạch tiếp theo một lần nữa. Sau đó, nàng ấy cùng những người khác ghép vài chiếc bàn thấp lại thành một cái giường lớn, trải áo bông lên trên để nằm nghỉ ngơi.

Họ phải nhanh chóng ngủ để dưỡng sức. Nửa đêm còn phải dậy thay ca cho những người khác.

Dù sao thì tình hình gần đây trong huyện thành cho thấy lúc nào cũng phải có người canh giữ.

-

Trời đã chạng vạng tối, Lưu Nhị Sơn đã thuận lợi dẫn một nhóm người trở về núi.

Họ vào để lấy hàng, còn một số người bên Thạch thúc thì sẽ qua đêm tại ngôi làng cũ của họ. Sáng hôm sau, hai bên sẽ cùng nhau vận chuyển lương thực.

Lưu Nhị Sơn và những người khác đến trước cửa tiệm của Thịnh Quân, kể lại cho nàng nghe chi tiết tình hình trong thành. Sau đó nhắc đến việc lấy lương thực.

Thịnh Quân nghe một cách thích thú, rồi sau đó lấy bản đồ phân bố mỏ than cùng với các kỹ thuật liên quan ra cho hắn ta xem.

“Những địa điểm được đánh dấu trên bản đồ là các mỏ than, à... than đá còn được gọi là thạch than, là một loại nhiên liệu rất hữu ích. Những người trong huyện thành sẽ rất cần nó.” Thịnh Quân nói.

Từ các triều đại xa xưa trong lịch sử, than đá đã là một loại tài nguyên được người xưa khai thác và sử dụng

Trước đây, Lưu Nhị Sơn và những người khác ở trong thôn chưa từng nghe nói gì về nó, nhưng Chung Tú đã từng đề cập đến thạch than. Trong lúc vô tình Thịnh Quân cũng đã giải thích nhiều về nó cho họ nên thôn dân không còn cảm thấy lạ lẫm với than đá.

Lần này vào thành, họ đã nhận ra rằng việc nhóm lửa cũng là một vấn đề.

Giờ đây có mỏ than đúng là một điều tuyệt vời.

Dù việc khai thác mỏ khá vất vả, nhưng ít nhất đã có cách giải quyết cho một vấn đề khó khăn.

Lưu Nhị Sơn kích động nhận lấy rồi nhanh chóng cảm ơn.

Thịnh Quân nghĩ một chút, rồi nói thêm: “Còn có một số phương pháp gia cố tường thành, cũng như kỹ thuật lát đường. Ta đã nói cho một số cho người già và trẻ em. Bọn họ đã ghi lại, người có thể lấy mà mang đi.”

Nàng không tìm được mà dặn dò: “Sau khi gia cố tường thành xong xuôi thì mọi người nhất định phải cố gắng sửa sang lại mặt đường phía trong và ngoài thành.”

Thịnh Quân cố chấp với việc sửa đường như vậy cũng là có lý do.

Muốn làm giàu thì phải làm đường trước.

Một khi đã bắt đầu xây dựng cơ sở hạ tầng thì chắc chắn không thể trì hoãn việc sửa đường được. Nhân cơ hội này, có thể từ từ sửa sang huyện thành.

Thịnh Quân đã nghe thôn dân kể lại. Cả trong và ngoài thành đều là đường đất, chỉ cần chạy một chút là bụi bay mù mịt.

Đến mùa mưa tuyết thì con đường lại trở nên rất lầy lội. Mặt đường còn nhiều chỗ lồi lõm, không tiện cho việc đi lại và sinh hoạt.

Hơn nữa, nàng còn muốn cho người đưa máy hút bụi tự động vào thành. Nàng muốn đích thân xem xét tình hình cơ sở hạ tầng của mọi người.

Nhưng điều kiện đường xá trong thành như vậy, thực sự làm người ta chùn bước mà.

Thôi, đợi đến khi cơ sở hạ tầng trong thành hoàn thiện hơn một chút rồi hãy để máy hút bụi tự động của nàng đến vậy.

Bên này, vừa nghe nàng nói, Lưu Nhị Sơn vội nói rằng mình đã ghi nhớ.

Tường thành nhất định phải được gia cố và sửa chữa, cũng không thể cứ để cái lỗ hổng ở đó mãi được. Đương nhiên đường xá cũng phải được sửa lại, chắc chắn nghe theo Phương Tiên Nhi sẽ không sai.

Nói chuyện chính xong, Lưu Nhị Sơn và mọi người lại bận rộn chuyển thức ăn, gần như cả đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng, họ đã phải xuất phát.

Trước khi đi, Lưu Nhị Sơn nói với Hạnh Nhi: “Mấy ngày tới con và Thúy Thúy chuẩn bị sẵn sàng. Đợi khi tình hình trong thành ổn định thì thúc sẽ đưa cả hai con ra khỏi núi.”

“Vâng ạ, con sẽ đi nói với Thúy Thúy ngay.”

Hạnh Nhi ngoan ngoãn gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Nhị Sơn thúc, tỷ tỷ con có nói tại sao lại muốn đưa hai bọn con vào thành không? Như vậy có làm phiền mọi người không ạ?”

Lưu Nhị Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tảo Nhi nói, trong đám trẻ con, chỉ có con và Thúy Thúy là giỏi dạy học nhất. Bên đó mọi người không có thời gian nên muốn đưa hai con vào thành để giúp dạy mọi người biết chữ.”

“Tỷ tỷ của con muốn con dạy người ta ạ?” Hạnh Nhi kinh ngạc.

Lưu Nhị Sơn lại không thấy có gì lạ: “Đừng lo, Tảo Nhi nói rằng thường ngày vẫn là con dạy cho tỷ ấy. Vậy chắc chắn con cũng có thể dạy người khác thật tốt. Chắc chắn hai con làm được mà.”

“Dù gì ngày ngày các con đều được nghe Phương Tiên Nhi giảng giải. Phải tin vào bản thân mình, cũng phải tin vào pháp lực của Phương Tiên Nhi chứ.”

Hạnh Nhi nghe xong, thấy cũng đúng. Dù gì ngày nào các cô bé cũng nói chuyện với Phương Tiên Nhi vài câu, ít nhiều gì thì cũng dính chút linh khí ha.

Hơn nữa, từ trước đến nay, ban ngày tỷ tỷ của cô bé đều bận rộn ở bên ngoài, sau đó mới về nhà học chữ từ cô bé.

Một người lợi hại như tỷ tỷ mà cô bé còn dạy được, chắc hẳn dạy người khác cũng không có vấn đề gì!

Hạnh Nhi tràn đầy tự tin, chạy đi tìm Thúy Thúy.

Lưu Nhị Sơn và mọi người cũng thu dọn xong mọi thứ, mang theo thức ăn rời núi.

Trong thành lại nhóm bếp nấu cháo. Lần này người dân đã có kinh nghiệm nhận đồ ăn nên từ việc xếp hàng đến ăn cháo đều không chút chậm trễ, tiến triển vô cùng suôn sẻ.

Được ăn no uống đủ, ngủ ngon, lại xả được nỗi oan khuất trong lòng, dưỡng sức cả một ngày. Mặc dù thân hình của dân chúng vẫn gầy gò nhưng tinh thần đã tốt lên không ít.

Bữa ăn hôm nay được chuẩn bị sớm, sau khi ăn xong vẫn còn một khoảng thời gian dài nữa mới đến trưa. Vậy nên bọn họ liền tiếp tục xử lý chuyện nha dịch.

Những tên nha dịch đó đã tỉnh lại. Từ lúc bị bắt đến giờ bọn chúng vẫn chưa được ăn gì, đói đến nỗi bụng réo lên.

Lại bị trói chặt, bịt miệng, bị ném đến trước mặt mọi người, vừa xấu hổ vừa tức giận. Khổ không kể xiết.

Lại mất một buổi chiều nữa, cuối cùng cũng xét xử xong.

Tất cả nha dịch đều bị kết tội khiến người dân hài lòng, sau đó sẽ bị trừng phạt.

Một nửa trong số đó phạm tội cực kỳ nghiêm trọng, phải xử tử.

Tuy nửa còn lại được sống, nhưng chẳng khác gì đã chết.

Đúng lúc đội vận chuyển thức ăn quay về thành, Lưu Nhị Sơn mang theo tin tức về mỏ than, đúng lúc những người này có thể đi đào than, coi như là tận dụng phế vật một cách triệt để.

Việc xử tử trước mặt mọi người là chuyện rất đẫm máu.

Tảo Nhi và mọi người nghĩ tới nghĩ lui, quyết định cho người dân một chỗ để trú giặc. Cho những người có oan khuất lần lượt lên đánh nha dịch. Sau khi xả được nỗi hận trong lòng thì mới đem phạm nhân về huyện nha xử tử kín đáo, không để mọi người nhìn thấy quá trình.

Khi trong lòng đã mang thù hận thì dù có nghe tin kẻ thù c.h.ế.t thì người ta cũng chỉ cảm thấy nhẹ bẫng.

Tuy nắm đ.ấ.m thô bạo, nhưng cũng giúp nước mắt của người bị hại rơi xuống nơi có giá trị.

Còn việc g.i.ế.c người bắn tay sau đó thì cứ giao lại cho họ làm.

Trong lòng Tảo Nhi và mọi người đã hiểu rõ.

Người dân đã đói lâu rồi, tay chân không quá mạnh mẽ. Tuy nhiên, nhiều nhất gộp lại, nếu có nha dịch nào không chịu nổi trận đòn mà c.h.ế.t đi cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Chỉ có thể nói đó là số phận, tiện thể giúp họ khỏi mất công hành hình.

Người dân bên dưới nghe xong những lời này, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Vốn tưởng rằng kẻ ác bị xử lý đã là kết quả tốt nhất rồi. Không ngờ, họ còn có thể tự tay tiễn kẻ thù một đoạn đường sao?

Nói thẳng ra thì những người mất đi người thân hoặc đã từng bị tổn thương, ai mà không muốn tự tay báo thù chứ?

Nỗi đau không thể được xoa dịu, nhưng nếu có thể đánh cho kẻ thù một trận trước khi hấn chết...

Đánh xong rồi thì tạm thời quên đi những thù hận đó, sống cuộc sống của mình thật tốt là được.

Chương 269: Chương 269

Có lẽ thù hận là một loại năng lượng rất mạnh mẽ.

Rõ ràng dân chúng đều rất yếu ớt, nhưng những năm đ.ấ.m giáng lên kẻ thù lại mang sức mạnh không ngờ tới.

Có người dồn hết sức lực, sau khi đánh xong thì kiệt sức, đứng không vững, nhưng biểu cảm lại vô cùng nhẹ nhõm. Cũng có người vừa đánh vừa rơi nước mắt, miệng gọi tên người thân, cuối cùng phải nhờ Đại Ngưu đỡ ra một bên.

Năm đ.ấ.m của một người thì không đáng kể, nhưng vô số năm đ.ấ.m rơi xuống như những đốm sao thì không thể xem thường. Đám nha dịch bị phạt lúc này toàn thân đầy m.á.u me, cả người bầm dập. Bộ dạng thê thảm không thể tả, nằm hấp hối trên mặt đất.

Có hai tên tội ác tày trời bị đánh c.h.ế.t tại chỗ, nhanh chóng bị kéo đi xử lý.

Sau khi dân chúng phát tiết, dù cơ thể vẫn yếu ớt, nhưng dường như cảm giác tê liệt c.h.ế.t chốc bao trùm lên người đã bị quét sạch. Cả người bùng lên sinh khí khác lạ.

Việc trừng phạt những kẻ ác tạm thời kết thúc. Hiện trường nhanh chóng được dân chúng tự giác dọn dẹp sạch sẽ.

Tảo Nhi lại triệu tập mọi người lại, nói về kế hoạch sắp tới.

“Ngày mai và ngày kia là hai ngày cuối cùng chúng ta phát cơm miễn phí. Từ ngày kia trở đi, mong các vị hãy cùng góp sức, cùng nhau bảo vệ huyện thành của chúng ta.”

“Các vị cũng thấy rồi đấy, tường thành của chúng ta đã bị hư hại. Có lẽ nguyên vật liệu ban đầu sử dụng cũng không chắc chắn. Chúng ta phải tìm cách sửa chữa và gia cố nó, nếu không sự an toàn của các vị sẽ không được đảm bảo.”

“Vì vậy, trong thời gian tới, công việc chính của chúng ta mỗi ngày sẽ là sửa tường thành.”

“Ta hy vọng các vị đều sẽ tham gia, ai cũng có việc làm. Nếu hôm qua chưa đăng ký tay nghề đặc biệt thì hãy làm những việc trong khả năng của mình. Dù công việc có nặng nhọc, nhưng chúng ta đông người, chia ra thì gánh nặng của từng người cũng sẽ không quá lớn.”

“Trong thời gian làm việc, chúng ta cũng sẽ lo cơm nước. Ai làm việc xuất sắc sẽ có thêm phần thưởng. Tuy nhiên cũng mong các vị cùng giám sát lẫn nhau. Nếu ai không làm việc nghiêm túc, hãy báo ngay cho chúng ta.”

“Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi. Các vị vất vả rồi, nhớ đến đúng giờ để nhận cơm. Hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt, sau đó chúng ta cùng nỗ lực xây dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Những điều cần nói tạm thời là vậy, Tảo Nhi tuyên bố giải tán.

Dân chúng tiếc nuối ra về.

Chưa bao giờ có ai nói với họ nhiều điều như vậy.

Những người do Phương Quân phái đến luôn biết đặt mình vào vị trí của họ, trừng phạt kẻ ác cũng để họ tự tay trả thù.

Có quy định mới nào cũng đều kịp thời thông báo cho họ để mọi người có sự chuẩn bị, cũng có thời gian sắp xếp công việc của mình.

Chứ không phải mỗi ngày đều như con lừa, đến giờ là bịt mắt kéo cối xay, sống một cuộc đời vô tri vô giác.

Sau hai ngày tiếp xúc, mọi người đã yêu thích cảm giác đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo và có trật tự này.

Những lời Tảo Nhi nói cũng đã hoàn toàn khắc sâu vào lòng mọi người.

Nàng ấy nói đây là huyện thành của mọi người. Quả thật đúng như vậy, không phải là lời dối trá, bởi vì ai cũng có cảm giác được tham gia đóng góp.

Vì vậy, hai ngày này hãy dưỡng sức thật tốt, chuẩn bị tinh thần. Đến lúc đó, cùng làm việc, xây dựng một huyện thành tốt đẹp hơn, cũng có cơm no áo ấm...

Dân chúng mang theo niềm hy vọng về tương lai mà rời đi.

Còn nhóm Tảo Nhi thì không thể nghỉ ngơi, họ lại tập hợp cùng nhau.

Không đích thân trải qua thì không biết. Sau khi tiếp quản huyện thành, mọi người mới phát hiện ra có biết bao nhiêu vấn đề cần phải giải quyết.

Đầu tiên là phải sắp xếp công việc cho những người dân đã đăng ký hôm qua.

Chung Tứ nói rằng, trong số đó có vài người là thợ rèn. Đến lúc đó có thể giúp rèn thép làm giáp trụ. Ngoài ra, các thợ thủ công trong những lĩnh vực khác cũng sẽ có việc chuyên môn để làm.

Còn một số người biết nấu ăn và may vá, hai ngày tới có thể bắt đầu làm công việc hậu cần.

Cuối cùng, những người do Xử Sinh chiêu mộ cũng đã được thuyết phục thành công và được gia nhập vào đội ngũ.

Trong hai ngày tới, họ sẽ làm những công việc bình thường. Đợi khi Hạnh Nhi và những người khác tới thì sẽ cho họ học chữ. Sau này sẽ có ích hơn.

Không chỉ có những việc này.

Hắc Chỉ và nàng ấy đã bận rộn suốt một hồi lâu, còn sắp xếp xong lời khai của dân chúng. Công tác chuẩn bị gần như đã hoàn tất, tối nay có thể lợi dụng bóng đêm để giải quyết vấn đề của nhóm phú hộ đó.

Tảo Nhi giơ ngón tay lên tính toán: “Trong thời gian ngắn mà có nhiều việc phải làm như vậy. Còn nhiều người cần ăn uống, chắc chắn không thể ngừng việc vận chuyển lương thực. Không chỉ có lương khô và cháo, mà những thứ khác cũng phải chuẩn bị sẵn. Sau này có thể dùng làm phần thưởng hoặc quà tặng.”

“Hiện tại đã có thợ rèn, phải mang một số chậu thép không gỉ nữa ra.”

“Tiếp theo là giấy vệ sinh và băng vệ sinh... đặc biệt là băng vệ sinh.”

Trong huyện thành có rất nhiều nữ nhân. Muốn mọi người có thể làm việc mà không lo lắng thì băng vệ sinh là thứ không thể thiếu.

Trước đây, Phương Tiên Nhi đã nhắc đến. Nàng hy vọng mọi nữ nhân không còn phải lo lắng về kỳ kinh nguyệt, vì vậy giá trị

pháp lực cần thiết để đổi lấy bằng vệ sinh cũng rất ít.

Sau này họ sẽ không còn cung cấp lương thực miễn phí nữa, mà dự định sẽ phát một số bằng vệ sinh miễn phí, để mỗi tháng nữ nhân đều có thể nhận đủ số lượng cần thiết.

Tuy nhiên, việc này cũng có điều kiện.

Đây là vật dụng dành riêng cho nữ nhân. Sau khi nhận được không thể sử dụng vào mục đích khác, nếu bị phát hiện sẽ ngừng cấp phát.

Những việc này phải được quản lý chặt chẽ thì mới có thể thực sự đi vào thực tế.

Tảo Nhi nói xong, những người khác cũng bắt đầu suy nghĩ.

Thu Nương nhanh chóng nói: “Nếu cần mang những thứ này vào thành thì chúng ta cũng phải sắp xếp một số người đi thu gom phân bón, thu hồi những thứ này.”

Sau khi đốt cháy, chúng đều là phân bón. Mùa xuân đến có thể dùng để bón ruộng.

Nói đến việc bón ruộng, Tảo Nhi lại nghĩ đến một chuyện: “Vì huyện thành đã thuộc về chúng ta nên chúng ta cũng không thể bỏ mặc các thôn làng xung quanh. Đến lúc đó phải thống kê dân số và diện tích đất trong làng, chúng ta phải tận dụng những ngôi nhà không có người ở và đất trống. Sau này nếu chủ nhà trở về, sẽ có sự bồi thường.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Dù thế nào đi nữa, chắc chắn đất đai cần được canh tác. Họ vừa trồng được không ít thứ trong núi, mùa xuân có thể cung cấp

một số giống lúa và kinh nghiệm trồng trọt cho người khác.

Nhưng chắc chắn lượng giống của họ không đủ. Sau này phải nhờ Vi Thập Bát mua thêm một số giống lúa.

“Thật sự là chuyện này kéo theo chuyện kia mà.”

Đại Ngưu cảm thán nói: “Đúng rồi, sau khi chúng ta cùng nhau sửa xong tường thành thì còn phải xử lý đường sá nữa. Sau cùng mới chính thức bắt đầu huấn luyện quân lính.”

Vũ khí của bọn họ và nhóm Thạch Thúc cũng chỉ vừa đủ tạm chấp nhận. Hiện tại thì có thể đối phó được, nhưng để phát triển lâu dài thì chắc chắn cần có nhiều binh lực hơn mới đủ.

Nghe đến đây, Thạch thúc lên tiếng đáp lại, có vẻ muốn nói điều gì đó nhưng lại ngừng.

Tảo Nhi hiểu ý, âm thầm quay đầu nhìn Chung Tứ.

Chung Tứ cười bất đắc dĩ, tự giác bước đến trước mặt Thạch thúc: “Thạch Thúc, chúng ta đi qua kia nói chuyện đi.”

Hiện tại đều là người trong nhà, không thể để nhóm người Thạch Thúc không biết gì mãi.

Hơn nữa, gần đây có rất nhiều thứ cần vận chuyển từ núi về, nhân lực của họ thật sự không đủ.

Có thuốc s.ú.n.g và nỏ trong tay, thôn dân cũng có thêm dũng khí để thẳng thắn hơn tiết lộ nguồn gốc của thức ăn và đồ dùng hằng ngày.

Chung Tứ là người thích hợp để nói về việc này nhất.

Hơn nữa, hẳn ta cũng biết phải nói bao nhiêu là vừa đủ.

Họ đi sang một bên nói chuyện, Tảo Nhi và những người khác trở về huyện nha thu xếp chuẩn bị.

Trước tiên phải xử lý nốt số nha dịch còn lại, sau đó khi trời tối thì sẽ giải quyết những tên phú hộ tàn ác. Hoàn thành xong phải trấn an và lôi kéo những phú hộ còn lại.

Công việc rất nhiều.

Bầu trời hoàn toàn tối đen, bóng trăng đã mờ mờ hiện lên.

Tảo Nhi và mọi người võ trang đầy đủ, chia thành nhiều nhóm, bao vây toàn bộ các phú hộ được nhắc đến trong lời khai.

Có hai phú hộ đang ngủ say thì bị tiếng động đánh thức, cả người mơ màng.

Bọn họ từng tiếp xúc với Tảo Nhi và những người khác.

Thấy đối phương tỏ ra rất thân thiện, lời nói và hành động đều mang vẻ ngây thơ. Sau khi vào thành chỉ vung đao với nha dịch và vệ binh, không có ý định làm hại họ, nên các phú hộ mất cảnh giác.

Các phú hộ cảm thấy họ cũng không quá nguy hiểm.

Nhiều năm qua, cái chức huyện lệnh đã thay đổi vài lần. Họ thì vững như bàn thạch, còn quan lại thì cứ thay phiên nhau. Hiện giờ chỉ là một đợt thay đổi nữa mà thôi.

Dù sao thì họ cũng không phải nha dịch, dù người đứng đầu có đổi thành ai thì họ vẫn sống tốt.

Chương 270: Chương 270

Trong hai ngày này, những việc cần làm họ đều đã làm xong. Nồi đã được đưa đến, họ còn mang đến nhiều vật dụng khác. Chờ sóng gió trong thành lắng xuống, họ sẽ đem tiền đến để củng cố thêm mối quan hệ hai bên. Bây giờ vẫn chưa cần gấp.

Nhưng điều họ không thể ngờ tới là Tảo Nhi và nhóm người của nàng ấy lại ra tay bất ngờ như vậy.

Bên này, vị phú hộ Trương gia vội vàng khoác áo, chạy ra ngoài dưới sự bảo vệ của gia đình. Thấy ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ vũ khí dưới ánh trăng, ông ta liền giả vờ không hiểu, hỏi:

“Các người có ý gì đây? Trong hai ngày qua, Trương gia của ta tự nhận là đã đóng góp không ít công sức. Các người làm như vậy chẳng khác nào g.i.ế.c lừa sau khi dùng cối xay. Thực sự khiến người ta lạnh lòng!”

Ông ta buộc phải tỏ ra yếu thế.

Những gia đình của ông ta hoàn toàn không phải đối thủ trước những lưỡi thép sắc bén của đối phương.

Tảo Nhi chậm rãi lên tiếng: “Vậy sao? Trương lão gia mà cũng biết lạnh lòng sao. Còn nhớ gia sản của ông đến từ đâu không? Vào mùa đông năm Thiên Xương thứ mười hai, một người bạn tốt của ông là Đường Khoan đã tan cửa nát nhà...”

Nàng ấy đang nhắc đến một chuyện cũ từ xa xưa.

Trương lão gia phát đạt không quang minh chính đại. Ông ta đã dùng thủ đoạn để hãm hại người bạn tốt là Đường Khoan, chiếm đoạt gia sản của đối phương.

Nói chuyện này xong, Tảo Nhi không ngừng lại, nàng ấy lại tiếp tục kể thêm bảy tám việc nữa, việc nào cũng đầy m.á.u và nước mắt.

“Người!” Trương lão gia tỏ ra kinh ngạc.

“Sao, rất tò mò tại sao ta lại biết phải không? Dù sao người cũng nghĩ mình đã xử lý sạch sẽ rồi.” Tảo Nhi lắc đầu: “Nhưng ta không có sở thích giải đáp thắc mắc cho người khác. Ta nghĩ người không cần biết đâu.”

Nàng ấy vung tay lên, những người xung quanh lập tức xông tới, nhanh chóng bắt giữ vị phú hộ Trương gia.

Những gia đình cũng bị chế ngự, sau đó sẽ lần lượt bị xử tội.

“Trước tiên hãy đưa người này về giam trong ngục, ngày mai cho hưởng chung số phận với các nha dịch. Còn những thứ trong nhà, chúng ta không cần khách sáo nữa.”

Tảo Nhi dẫn một nhóm người vào nhà để tịch thu tài sản. Những người còn lại thì áp giải tù binh về ngục.

Vốn dĩ Tây Nương định theo vào nhà để khuân đồ. Nhưng khi ngẩng đầu lên thì bất ngờ thấy một bóng dáng quen thuộc, bà ấy dừng chân, bước đến, lặng lẽ áp chế người đó, định tự tay đưa kẻ này đi, trả mối thù xưa.

Người bị bắt giữ không ai khác chính là Trương Kỷ Đống.

Kể từ khi Tây Nương trốn khỏi huyện thành, Trương Kỷ Đống bị bắt về Trương gia, cuộc sống vô cùng khổ sở. Sau này không chịu nổi nữa, hắn ta bèn nghĩ ra cách gửi lời cho Trương lão gia. Hắn ta giúp ông ta làm những việc dơ bẩn, nhờ đó mới sống đỡ hơn một chút.

Nhưng ai mà ngờ được, bây giờ Trương gia lại xảy ra chuyện!

Mấy ngày nay Trương Kỷ Đống đều không ra khỏi phủ, hắn ta không biết và cũng không nghĩ rằng nhóm người đối diện có mối liên hệ gì với mình.

Lúc này, trong lòng hắn ta vô cùng lo sợ, sợ rằng những việc bẩn thỉu mình đã làm sẽ bị người ta phát hiện, rồi cả mình cũng sẽ bị liên lụy.

Ý nghĩ của Trương Kỷ Đống xoay vần nhanh chóng, quyết định giả vờ tỏ ra đáng thương để cầu xin lòng thương hại, đổ hết lỗi lầm lên đầu Trương lão gia.

“Vị đại nhân này...” Hắn ta run rẩy nín thở: “Tiểu nhân cũng là nạn nhân, bị người Trương gia ép bắt về, hằng ngày đều bị họ hành hạ, làm nhục!”

Tây Nương nghe những lời này, không kìm được cúi đầu xuống.

Dưới ánh trăng, kẻ đã gây khổ đau cho bà ấy và con gái ngày nào, giờ đây trông thật xấu xí, yếu đuối đến mức khiến người ta buồn nôn.

Bà ấy lặng lẽ cảm nhận một chút rồi chợt nhận ra lúc này trong lòng mình lại bình thản đến bất ngờ.

Từ khi được cứu vào trong núi, mặc dù bà ấy đã dần tìm lại cuộc sống, nhưng vẫn gặp ác mộng trong nhiều ngày. Sau đó, vì những ngày bận rộn, bà ấy mới dần buông bỏ những chuyện cũ, không còn giật mình tỉnh giấc trong đêm nữa.

Nhưng giờ đây nhìn Trương Kỷ Đống thế này, Tây Nương bỗng thấy thật vô nghĩa.

Một kẻ như vậy, cũng xứng đáng trở thành cơn ác mộng của bà ấy sao?

Bà ấy còn rất nhiều việc lớn phải làm.

Tây Nương không khỏi khẽ nói: “Thật đáng tiếc...”

Nghe thấy câu nói chẳng ăn nhập gì, Trương Kỷ Đống có chút bối rối. Hắn ta không nhận ra giọng của Tây Nương, cẩn thận hỏi: “Đại nhân nói vậy là có ý gì?”

“Thật đáng tiếc, người sẽ c.h.ế.t một cách hèn nhát trong vũng bùn dơ bẩn, không thể thấy ánh mặt trời nữa.”

“Còn ta sẽ tiến về phía trước, bay đến nơi cao và xa nhất.”

Thực ra câu này là bà ấy nói với chính mình.

Nói xong, Tây Nương cũng không có ý định xem phản ứng của hắn ta mà nhanh chóng giao Trương Kỷ Đống cho người bên cạnh:

“Làm phiền người mang người này đi, ta đi giúp Tảo Nhi và mọi người.”

Rồi bà ấy nhanh chóng bước vào trong phủ.

Nhóm người Tảo Nhi làm việc rất nhanh, chẳng bao lâu đã tịch thu hết tài sản của mấy phú hộ đó.

Cuối cùng họ thu được hàng nghìn lượng bạc, còn có một số tài sản thực như cửa hàng, tất cả đều bị sung công quỹ. Với những mặt bằng này, hàng hóa họ mang đến đã có chỗ cất, cũng có nhà bếp lớn để nấu cơm, không cần phải chiếm đường trong thành nữa.

Hàng trăm nghìn lượng bạc, nghe thì có vẻ là một con số lớn, nhưng nếu dùng vào việc phát triển huyện thành thì cũng chẳng đáng là bao.

Tảo Nhi và mọi người bàn bạc với nhau, quyết định dành một trăm nghìn lượng cho Phương Tiên Nhi, số còn lại thì giữ lại trong huyện để dự phòng.

Bây giờ trong huyện thành còn nhiều việc phải làm, muốn cuộc sống sớm trở lại bình thường thì trong tay không thể thiếu tiền.

Công việc tịch thu tài sản bên này vừa xong, Tảo Nhi và mọi người liền nhanh chóng tìm đến những phú hộ có tấm lòng tốt còn lại, như Mã gia và Giả gia Xử Sinh đã nói đến trước đây.

Những phú hộ này đã nghe nói trước đó, biết được cách làm việc của Tảo Nhi và mọi người, lúc này đang lo lắng không biết tương lai của mình sẽ ra sao.

May mắn là không để họ lo lắng quá lâu, Tảo Nhi và những người khác đã tìm đến nhà, gọi người đứng đầu của các gia đình đó đến họp, vào thẳng vấn đề và đưa ra lời đề nghị hợp tác.

Tảo Nhi nói: “Trước đó ta đã nghe nói, các vị quản lý gia đình rất tốt, thường ngày thích là việc thiện, đã làm nhiều việc tốt, đều là những người đang hoàng và có tầm nhìn xa.”

Nghe nàng ấy nói chuyện khéo léo, các phú hộ càng thêm kính trọng, vội vàng hạ thấp tư thế nói rằng không dám nhận.

“Từ những việc làm của các vị, có thể thấy các vị cũng có nhiều kỳ vọng vào tương lai của huyện thành, điều này rất tốt. Sau này

chúng ta có thể cùng tham gia vào việc xây dựng huyện thành, nơi này rất cần sức mạnh của các vị.”

Nghe nói như vậy, các phú hộ cứ tưởng Tảo Nhi muốn đòi tiền của họ, đang định nói gì đó thì nghe nàng ấy nói tiếp:

“Bọn ta muốn thành lập một hiệp hội Đại Đồng trong huyện thành, mong các vị sẽ tham gia. Sau khi gia nhập, bọn ta sẽ cùng các vị thảo luận các vấn đề trong thành. Đồng thời, bọn ta cũng có một số sản phẩm tốt, muốn hợp tác với thương đội của các vị để cùng có lợi. Và lợi nhuận từ các hàng hóa đó sẽ được sử dụng trong quá trình xây dựng huyện thành...”

Nói ngắn gọn, các phú hộ cần đóng góp một số tiền và nhân lực tham gia vào việc xây dựng huyện thành, qua đó có thể đạt được một địa vị xã hội nhất định, đồng thời cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Nghe vậy, các phú hộ lộ ra biểu cảm ngạc nhiên, tình huống này hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Cảm nhận được đối phương đang bình tĩnh tiếp nhận, bọn họ suy nghĩ một lúc rồi tất cả đều đồng ý.

Tảo Nhi hài lòng gật đầu nói: “Quả nhiên ta không nhìn nhầm các vị. Được rồi, giờ cũng đã muộn, các vị cũng đã lo lắng nhiều, hãy về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ bàn thêm chi tiết.”

Theo kế hoạch của các nàng ấy, sau khi chiêu mộ những phú hộ này, bước tiếp theo sẽ là cảm hóa và giáo dục họ để đạt được mục đích thực sự là cùng chung tay giúp đỡ dân chúng.

Những u nhọt và kẻ phá hoại đã bị loại bỏ, giờ đây việc đối phó với những phú hộ hào thương này rất dễ dàng, điều này làm cho công việc của họ thuận lợi hơn nhiều.

Nói xong việc chính, Tảo Nhi và mọi người nhanh chóng rời đi.

Mấy phú hộ cùng nhau về nhà, nhân cơ hội bàn bạc.

Gia chủ Mã gia nhú mào: "... Các vị thấy thế nào?"

Gia chủ Giả gia suy nghĩ rồi nói: "Nếu đúng như nàng ấy nói, thì đây cũng không phải là chuyện xấu, thậm chí có thể coi là cơ hội của chúng ta."

"Mấy nhà chúng ta, đều là nhờ vào buôn bán để tích lũy tài sản... Có cơ hội được nói lên tiếng nói của mình, chẳng phải đó là điều chúng ta hằng mong ước sao? Ít nhất, sau này sẽ không còn ai xem chúng ta như kho bạc hay kho lương của nhà họ, lấy đồ rồi cũng chẳng thêm đối xử cho đàng hoàng. Cũng sẽ không để cho loại như Trương gia có thể phong sinh thủy khởi (*) một lần nữa."

(*) Phong sinh thủy khởi: sẽ được thuận buồm xuôi gió khi tìm được điều kiện thích hợp có gió có nước.

"Lời này có lý, vậy thì cứ thế đi."

"Haiz, thực ra còn một lý do quan trọng hơn."

"Giả huynh không ngại nói ra nghe thử?"

"Thứ mà các nàng ấy cầm trong tay không giống vật bình thường..."

Làm cho những người như bọn họ, hoàn toàn không có lý do để từ chối!

Nhưng mà, con thỏ nóng nảy cũng cần người.

Người Trương gia bị tập kích ngờ trở tay không kịp, nhưng bây giờ họ đã có chuẩn bị, sau này làm việc sẽ càng cẩn thận, tuyệt

đổi không để ai dễ dàng dò xét nhà họ... Nhưng nghĩ kỹ lại, chắc hẳn cũng là tình thế lưỡng bại câu thương (*).

(*) Lưỡng bại câu thương: hai bên đối địch cuối cùng đều thua, đều không thu được lợi ích gì.

Vẫn là an ổn thì tốt hơn.

Trước mắt cách hành xử của nhóm Tảo Nhi sau khi vào thành rất có tổ chức, mọi việc đều có trật tự, lời nói cũng chân thành.

Lần này không ra tay với họ mà lại lên tiếng hợp tác một cách lịch sự, chắc sẽ không đổi ý nữa đâu.

Họ đã ở trong huyện thành chờ lâu như vậy, nên rất muốn nắm lấy cơ hội này.

Ôi, cụ thể thế nào, hãy cứ chờ xem sau.

Chương 271: Chương 271

Một đêm trôi qua.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Tảo Nhi và mọi người đã đi tìm người để bàn chuyện.

Còn Lưu Nhị Sơn thì dẫn theo một nhóm người, mang một trăm nghìn lượng bạc đi vào núi.

Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, phải đưa bạc cho Phương Tiên Nhi, tiện thể mang thêm chút lương thực ra ngoài.

Chỗ Chung Tú đã thông qua với Thạch thúc, lần này hai đội cùng vào núi, cũng có thể lấy thêm một ít đồ.

Nói đến vận chuyển đồ, trong lòng Lưu Nhị Sơn còn có tính toán khác.

Đội mấy ngày này vận chuyển hàng xong, huyện thành bắt đầu gia cố tường thành, hẳn ta sẽ quay về núi, ở trong nhà thợ rèn làm thêm mấy cái nỏ rồi suy nghĩ về việc chế tạo những loại s.ú.n.g tiên tiến hơn.

Thuốc nổ thô sơ vẫn hơi bất tiện khi sử dụng. Phương Tiên Nhi có đề cập đến một loại hỏa s.ú.n.g và đại bác, hẳn ta đều muốn thử chế tạo.

Đây là những lá bài mạnh nhất của bọn họ, chắc chắn không thể giao cho người ngoài, phải tự tay họ làm mới yên tâm.

Tạm thời không nhắc tới kế hoạch phía sau.

Đoàn người nhanh chóng đi vào núi, vòng qua cạm bẫy, sắp đến nơi cư trú.

Lý bà tử và mọi người nghe thấy có tiếng động liền nhanh nhẹn ra đón, thấy là người nhà mình thì âm thầm cất nỏ vào trong tay áo rồi nhiệt tình chạy ra hỏi han ân cần.

Sự nhiệt tình này làm cho nhóm người bên phía Thạch thúc thấy lúng túng, vô cùng xấu hổ.

Nhưng cũng không có nhiều thời gian chào hỏi, phải nhanh chóng làm việc chính.

Bọn người Lưu Nhị Sơn nhanh chóng dẫn họ đến trước pháp miếu của Phương Tiên Nhi.

Vừa nhìn thấy ngôi miếu uy nghiêm, cả đoàn người đều bị choáng ngợp.

Thịnh Quân cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Kể ra thì đây mới là lần thứ hai nàng gặp những gương mặt lạ kể từ khi rơi xuống đây.

“Chắc hẳn là mọi chuyện trong thành rất suôn sẻ.” Thịnh Quân hỏi Lưu Nhị Sơn.

Lưu Nhị Sơn gật đầu, vừa định mở miệng thì nhìn thấy đám người bên phía Thạch thúc đều tỏ vẻ hoảng sợ quỳ xuống, động tác rất lớn, làm hắn ta giật mình.

“Các người đây là...” Lưu Nhị Sơn thắc mắc.

Hắn ta còn chưa kịp giới thiệu, lúc này đâu phải là lúc quý lady Phương Tiên Nhi!

Một người trong đó vội vàng nói: “Thật xin lỗi, ta, ta không ngờ mình có thể tận tai nghe được âm thanh của tiên nhân, thật sự là sợ hãi vô cùng!”

Mặc dù trước khi đến, trong lòng họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi tận tai nghe thấy âm thanh linh thiêng vang vọng truyền đến từ bốn phương tám hướng, họ vẫn không thể kìm nén được sự ngạc nhiên.

Lưu Nhị Sơn tò mò hỏi: “Nhìn bộ dạng của mấy người, không phải nghe thấy điều gì đặc biệt chứ?”

Người đó cẩn thận nói: “Vừa nãy ta nghe thấy Phương Tiên Nhi đại nhân nói rằng, tiên quang giáng lâm (*), đây là một loại pháp thuật phải không?”

(*)Tiên quang giáng lâm: ánh sáng thần tiên trên trời xuống chiếu xuống.

Thịnh Quân: ...

Nàng lập tức hiểu ra suy nghĩ của đối phương, rất nhanh đã phản ứng lại, có lẽ điều mà người kia nghe được là “Hoan nghênh quang lâm (*)”.

(*) Hoan nghênh quang lâm: Chào mừng quý khách đã đến.

Sau khi nâng cấp cửa hàng, câu chào hỏi mặc định của nàng cũng đã được thay đổi từ bỏ tiền vào thành câu này.

Nhưng từ sau khi trình độ văn hóa của Tảo Nhi và những người khác được nâng cao, nàng đã lâu không gặp phải những tình

huống giao tiếp khó khăn như thế này, suýt nữa quên mất chuyện này.

Cũng không thể trách đối phương sợ hãi.

Sau khi nàng nâng cấp, cửa hàng cũng được trang bị loa chất lượng tốt hơn, âm thanh trở thành kết cấu vòm 3D, quả thực lần đầu tiên nghe thấy sẽ khá rung động....

Lưu Nhị Sơn cũng nhanh chóng hiểu ra.

Hắn ta thông cảm nói: “Suýt nữa thì quên mất, giao tiếp với Phương Tiên Nhi của bọn ta cần có chút kiến thức, nếu không sẽ không hiểu được ý nghĩa thực sự. Các người cũng đừng lo, vài ngày nữa thầy nhỏ của bọn ta sẽ cùng xuống núi, đến lúc đó sẽ dạy các người biết chữ, dần dần các người cũng sẽ hiểu được tiên ngữ (*).”

(*)Tiên ngữ: ngôn ngữ của tiên.

Lúc này mấy người kia mới đứng dậy, như được mở mang tầm mắt: “Thì ra là vậy, pháp lực của Phương Tiên Nhi thực sự làm người ta sợ hãi và thán phục...”

Trước đây họ cũng đã học qua một ít chữ, nhưng bây giờ xem ra vẫn chưa đủ, sau này còn phải cố gắng nhiều hơn.

Sóng gió nhỏ qua đi.

Lưu Nhị Sơn giới thiệu đơn giản tình hình của những người này, coi như báo cáo sơ qua với Phương Tiên Nhi, sau đó chuẩn bị nộp bạc.

“Bọn ta đã tịch thu tài sản của một số phú hộ, thu được số bạc lớn. Một phần phải để lại trong thành để dự phòng, lần này chỉ mang đến một trăm nghìn lượng. Sau này bọn ta nhất định sẽ cố gắng kiếm thêm nhiều để đưa cho ngài.” Lưu Nhị Sơn nói.

Nghe vậy, Thịnh Quân ngạc nhiên vô cùng.

Nghe một chút, trước con số mười ngàn lượng đã bắt đầu có từ “chỉ mang đến”!

Quả nhiên khi kiếm được nhiều tiền thì nó cũng chỉ là một chuỗi con số nhẹ tênh...

Bọn người Lưu Nhị Sơn không biết Thịnh Quân đang nghĩ gì, liền nhanh chóng bỏ bạc vào trong.

Khi thỏi bạc đầu tiên rơi vào hộp, cuối cùng thanh năng lượng của Thịnh Quân cũng thay đổi, giới hạn giá trị năng lượng không còn là dấu chấm hỏi nữa mà đã trở thành năm triệu.

Với lại tỷ lệ chuyển đổi giữa giá trị năng lượng và bạc cũng thay đổi.

Trước đây một văn tiền đổi được một điểm giá trị năng lượng, bây giờ phải hai văn tiền mới đổi được một điểm năng lượng.

Nói cách khác, một trăm nghìn lượng bạc vốn có thể đổi thành mười triệu điểm giá trị năng lượng, giờ chỉ còn đổi được năm triệu. Cũng may là giá trị năng lượng tích trữ trước đó không bị giảm, vẫn giữ nguyên con số cũ.

Mặc dù tỷ lệ quy đổi giá trị năng lượng đã thay đổi, nhưng với một trăm nghìn lượng bạc này, Thịnh Quân vẫn có thể thăng cấp một lần.

Nghĩ về những thay đổi của hệ thống lần này, Thịnh Quân chìm vào suy tư.

Thời gian trước, thanh năng lượng của hệ thống gặp vấn đề, không còn hiển thị giới hạn năng lượng nữa. Bây giờ nghĩ lại,

chẳng lẽ hệ thống đang âm thầm đánh giá, dựa trên tình hình kinh tế thực tế của dân làng, để điều chỉnh tỷ lệ chuyển đổi giá trị năng lượng?

Nếu suy đoán này là đúng thì từ khi nàng rơi xuống đây, năng lượng cần thiết để thăng cấp cũng đã được thiết lập theo cách này.

Điều này đã giải đáp một thắc mắc nhỏ trong lòng Thịnh Quân.

Ban đầu, năng lượng cần thiết để thăng cấp khi nàng là máy bán hàng tự động rất lớn đối với dân làng, nhưng nếu đem ra ngoài thì không đáng kể. Nếu ban đầu nàng rơi vào một nhóm người giàu có, chẳng phải chỉ trong một ngày đã có thể từ máy bán hàng tự động thăng cấp thành siêu thị rồi sao?

Nhưng nếu hệ thống có chức năng đánh giá tự động, thì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Dù nàng có rơi vào một nơi giàu có, năng lượng cần thiết để thăng cấp chắc chắn cũng sẽ cao ngất ngưỡng...

Lắc đầu, Thịnh Quân tạm gác lại những suy nghĩ đó, chuyển sự chú ý trở lại các món hàng.

Do tỷ lệ chuyển đổi năng lượng đã thay đổi, giá thực tế của các mặt hàng trong cửa hàng cũng có sự thay đổi.

Chẳng hạn như băng vệ sinh có giá niêm yết là một đồng, số một này được tính theo giá trị năng lượng. Trước đây chỉ cần một văn tiền là có thể mua được, bây giờ phải tốn hai văn tiền. Còn cái chậu inox giá mười lăm đồng, giá thực tế giờ đã thành ba mươi văn tiền một cái.

Do hệ thống thiết lập giá thấp nhất là một, giá bằng vệ sinh không thể giảm, nên Thịnh Quân đã điều chỉnh các mặt hàng khác một chút, để giá cả không chênh lệch quá nhiều so với trước, nhưng tổng thể vẫn có tăng nhẹ.

Nàng nhanh chóng hoàn tất việc điều chỉnh.

Mười ngàn lượng bạc này đủ để mua rất nhiều thứ. Đổi thành lương thực, chắc chắn có thể đủ nuôi dân cả thành ăn đến năm sau, thậm chí còn được ăn đa dạng nhiều món hơn.

Cũng có thể mua được hai loại vật dụng hằng ngày kia với số lượng lớn.

Sau khi bỏ bạc vào, Lưu Nhị Sơn bỗng nhớ ra điều gì đó: “Nói mới nhớ, hình như mấy phú hộ kia có vài món đồ cổ quý giá. Lần sau mang đến, xem có thể dùng để khôi phục pháp lực được không.”

Thịnh Quân nghĩ có thể thử xem sao, lên tiếng đồng ý, sau đó quay đầu kiểm tra những món hàng mới nhận được lần này.

Ừm, dù chỉ thăng cấp một lần, nhưng lại mở khóa được bốn mặt hàng.

Chính là muối và đường mà trước đây Thịnh Quân đã nhắc đến, cùng với nước tương và giấm.

Tất cả đều được đựng trong ống tre.

Nàng nhanh chóng niêm yết giá cho mấy món hàng, đặt chúng lên kệ, rồi đổi thêm một số thẻ mua sắm cho Lưu Nhị Sơn, đồng thời nhắc nhở hắn ta rằng có hàng mới đã về.

Lưu Nhị Sơn nghe xong liền quay đầu dặn dò vài câu rồi dẫn cả nhóm bước nhanh vào pháp miếu.

Những người khác vừa bước vào cửa, đã bị dọa sợ bởi máy hút bụi chạy trên sàn.

Nhưng nhóm người của Lưu Nhị Sơn không để ý đến phản ứng của họ mà đi thẳng đến kệ hàng để xem những món bảo bối mới mà Phương Tiên Nhi làm ra.

“Thì ra là muối và đường, quá tốt rồi, vậy là trong huyện không cần phải mua thêm mấy thứ này nữa rồi!”

Lưu Nhị Sơn nhìn nhãn hiệu trên kệ, nâng niu những ống tre trên tay không nỡ buông xuống.

Đây đều là những vật dụng thiết yếu trong cuộc sống!

Hơn nữa, việc xây tường thành rất vất vả, nếu có nước pha thêm đường, chắc chắn mọi người sẽ có thêm sức lực.

Họ không thể mang quá nhiều nước điện giải ra ngoài, nhưng những ống đường này có thể giải quyết những vấn đề này, có thể pha được rất nhiều nước uống.

Nhìn sang hai món còn lại, nước tương và giấm, đây đều là những sản phẩm làm từ lương thực.

Giấm thì hẳn ta đã từng nghe qua nhưng chưa bao giờ ăn, còn nước tương thì đã thử qua một lần, nhưng đó cũng là chuyện từ rất lâu rồi.

Lấy rổ chất đầy hàng hóa, sau đó quẹt thẻ bạc trên bàn đá, rồi Lưu Nhị Sơn không chần chừ mở ống tre trong tay ra.

Trước tiên là kiểm tra muối và đường.

“Lại có loại muối tinh khiết như thế này, còn đường thì trắng mịn như vậy!” Hẳn ta lấy làm ngạc nhiên.

Lần này, không cần người bên ngoài nhắc nhở, hẳn ta cũng biết những thứ này tuyệt đối không thể đem đi quá xa.

Lưu Nhị Sơn đóng nắp lại, rồi mở ống nước tương và giấm ra ngửi thử một chút, lòng không khỏi cảm thán rằng quả thật những thứ mà Phương Tiên Nhi ban tặng đều là bảo vật.

Sau khi xem qua những món hàng mới, Lưu Nhị Sơn hít một hơi sâu, quay người đánh thức những người đang ngơ ngác: “Được rồi, mau qua đây giúp ta lấy hàng, cứ làm theo ta là được!”

Thời gian rất gấp, lần này họ cần mang rất nhiều thứ, phải trở lại thành trước khi trời tối.

Chương 272: Chương 272

Sau nhiều giờ bận rộn, đồng vật tư chất cao như núi đã được phân loại xong, sẵn sàng để vận chuyển vào huyện.

Ở phía huyện thành.

Nhóm Tảo Nhi cũng đã thảo luận xong với những phú hộ về việc thành lập Hiệp hội Đại Đồng, chính thức bổ nhiệm họ làm Bộ trưởng Bộ Thương mại của hiệp hội, một trưởng phòng và nhiều phó phòng. Người đứng đầu sẽ luân phiên đảm nhiệm, ba tháng thay một lần, trong thời gian nhiệm kỳ nếu đạt được thành tích nổi bật sẽ có khen thưởng thêm và có cơ hội tái nhiệm.

Nói xong việc này, họ lại tiếp tục thảo luận về các chi tiết cụ thể cho công việc sửa chữa tường thành. Trước đây, Lưu Nhị Sơn đã học được một phương pháp tốt để gia cố tường thành từ Phương Tiên Nhi và bây giờ đã có thể áp dụng nó vào thực tế.

Muốn tường thành vững chắc hơn, phải chú trọng ngay từ việc chọn nguyên liệu. Vật liệu được chia thành hai loại: đất thô và đất xốp.

Đất thô không cần nói nhiều, chính là loại đất thường thấy chưa qua bất kỳ xử lý nào.

Đất xốp là loại đất được thêm nhiều thành phần khác vào, sau đó trải qua quá trình lên men, cày xới liên tục và một loạt các

bước khác để “canh tác” đất.

Làm ra đất xộp thì vẫn chưa đủ để xây tường thành, cần phải thêm vôi sống và các thành phần khác theo tỷ lệ nhất định, thành phẩm thu được cuối cùng chính là loại đất nện có thể sử dụng được.

Nhờ vậy mà tường thành khi xây lên sẽ vững chắc hơn rất nhiều.

Nói đến vôi, khi còn ở trong núi, nhóm Tảo Nhi từng tự tay nung vôi. Khi đó họ đã dùng vôi để điều chỉnh đất chua, nhưng giờ đây nó còn có thể được sử dụng để gia cố tường thành.

Phương Tiên Nhi còn nói, sau này khi sửa đường thì cũng không thể thiếu vôi. May mắn là họ đã có kinh nghiệm nung vôi nên sau này hướng dẫn người dân nung vôi sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Kế hoạch gia cố tường thành được bàn bạc rất chi tiết, khiến những phú hộ đứng bên cạnh nghe cũng thấy có hứng thú tham gia.

Họ cảm thấy, nhóm của Tảo Nhi thực sự rất có thành ý. Việc mời họ gia nhập hiệp hội không phải chỉ để treo một cái danh hão, mà là thật lòng mời họ cùng thảo luận những việc quan trọng trong thành.

Lúc này, tinh thần trách nhiệm trong lòng mỗi người đều trỗi dậy.

Vài người chủ động mở miệng đề xuất: “Tôn chủ sự, chúng tôi dự định sẽ mua một ít đá từ những nơi gần đây để gia cố tường thành. Coi như là một chút nỗ lực nhỏ bé của bộ phận thương mại chúng tôi dành cho huyện thành này.”

Loại đá này chính là đá vôi, vì huyện thành không nằm trong vùng núi sâu nên đá phải được vận chuyển từ nơi khác về.

Thấy họ nhiệt tình như vậy, trong lòng Tảo Nhi cũng cảm thấy nhẹ nhõm: “Thật tốt quá, các vị chịu tham gia vào hiệp hội, thật sự là phúc lớn cho huyện thành chúng ta!”

Việc sửa chữa thành trì tốn kém rất nhiều chi phí.

Các nàng ấy định dùng ngân sách của huyện để mua một ít đá vôi, nhưng bây giờ có sự hỗ trợ từ các phú hộ, họ có thể tiết kiệm được một khoản chi phí không nhỏ.

Những hành động như thế này rất đáng khuyến khích, càng nhiều càng tốt.

Tảo Nhi dự định đợi Lưu Nhị Sơn vận chuyển đồ đến, sẽ chọn một ít món ăn tươi ngon như lẩu và vài món như giấy vệ sinh, gói thành một phần quà nhỏ, gửi tặng các phú hộ để tỏ lòng cảm kích.

Còn về chuyện hợp tác làm ăn giữa đôi bên, cũng có thể đưa vào kế hoạch.

Về các thương phẩm hợp tác.

Thôn dân đã bàn bạc riêng với nhau rằng, tạm thời chỉ bán đào vàng đóng hộp thông qua thương đội của Vi gia.

Vì vậy lần hợp tác với các phú hộ này, có thể đưa ra những loại thực phẩm như đồ ăn vặt và kẹo.

Những món này đều là đồ ăn vặt, không quá nổi bật, đa dạng lại mới mẻ, hương vị cực kỳ ngon, chắc chắn có thể mở rộng nguồn tiêu thụ ở các thành trì lân cận, mang lại nhiều tiền bạc.

Tảo Nhi đã giới thiệu sơ qua về những mặt hàng này, nói rằng khi có mẫu thử sẽ gửi đến tay các phú hộ để họ ăn thử, các phú hộ đều rất là mong đợi.

Sau một thời gian dài trò chuyện, những vấn đề cần thảo luận đã gần xong, có thể kết thúc cuộc họp.

Ngày mai sẽ bắt đầu công việc sửa chữa tường thành, các phú hộ nhanh chóng đi sắp xếp việc vận chuyển đá, cố gắng trong hai ngày tới mang về càng nhiều nguyên liệu càng tốt.

Nhóm Tảo Nhi đã nói lại với người dân cách xử lý các phú hộ khó tính khác rồi bắt đầu sắp xếp lại mặt tiền của cửa hàng.

Trước bữa tối, tất cả các nồi hơi đều được chuyển vào trong phòng, cuối cùng thì cũng không còn phải nấu cơm ngoài trời nữa. Người dân cũng đã đứng xếp hàng ngay ngắn ngay trước cửa hàng để nhận cơm.

Sau khi đã nhận cơm được vài bữa, mọi người đã dần quen với việc xếp hàng có trật tự, không còn tình trạng tranh giành hay xô đẩy nhau nữa.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ rằng, lương thực ở đây rất dồi dào, không cần phải tranh giành, ai cũng có phần.

Sau vài ngày được ăn miễn phí, hầu hết người dân đều cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm.

Tính toán thời gian, chẳng mấy chốc là có thể làm việc trong thành, trong lòng mọi người bỗng có một cảm giác mong chờ, nóng lòng muốn đóng góp, làm điều gì đó cho quê hương của mình.

Đây là một ý nghĩ chưa từng xuất hiện trước đây.

Thường ngày, người dân bị gọi đi làm việc đều phải chịu cảnh lao dịch, vừa mệt lại vừa vất vả, cũng không được ăn uống đầy đủ.

Nhưng lần này, khi nghe nói sẽ phải ra sức gia cố tường thành, mọi người lại không cảm thấy khổ sở như trước.

Nguyên nhân không chỉ vì bụng đã được no đủ.

Còn bởi vì nhóm của Phương Quân khi vào thành đã hành xử rất chu đáo và được lòng người khiến mọi người dần hình thành một sự ỷ lại và cảm giác đồng cảm khó có thể lý giải.

Lời nói có thể gạt người, giống những huyện lệnh và nha dịch trước đây cũng đã không ít lần nói những lời hay ho, nhưng hành động của con người thì không thể nào lừa dối được, từ những hành động đó, có thể nhìn ra suy nghĩ thật sự của họ.

Vì vậy, nhóm của Phương Quân là thật lòng muốn mọi người được sống tốt hơn.

Dù khí hậu lạnh lẽo, nhưng trong thành lại lan tỏa một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng.

Trước khi trời tối, đoàn vận chuyển của Lưu Nhị Sơn đã thuận lợi đến thành.

Cả đoàn cùng nhau làm việc, phân loại các vật phẩm.

Các đồ dùng sinh hoạt và thực phẩm, gia vị sẽ được lưu trữ ở hai tiệm riêng biệt.

Nhờ vậy mà sẽ có nơi để phân phát miễn phí các sản phẩm như băng vệ sinh. Hơn nữa trong suốt thời gian sửa chữa tường

thành, những người có thành tích xuất sắc cũng có thể đến đây nhận các phần thưởng khác.

Vì đây là nơi chuyên cấp phát vật phẩm nên hai nơi này được đặt tên là “Tiệm duy trì phúc lợi”.

Nhắc đến phúc lợi.

Từ ngày mốt, khi người dân trong huyện thành tham gia công việc sẽ được hưởng những đãi ngộ đặc biệt.

Trước tiên là đảm bảo những điều cơ bản. Mỗi ngày hoàn thành công việc đúng giờ, sẽ nhận được đầy đủ ba bữa ăn.

Nếu trên mức đó, họ chủ động làm thêm việc, sẽ được thưởng thêm thực phẩm hoặc các vật dụng hằng ngày. Tất nhiên, để ngăn chặn việc vì muốn có thêm thực phẩm mà mọi người lao lực làm việc, gây hại cho sức khỏe, lượng thực phẩm có thể kiếm được từ công việc cũng có giới hạn.

Nếu hiệu quả công việc cao, sau khi kiểm tra sẽ có thể nhận được phần thưởng.

Còn những người có kỹ năng đặc biệt, cũng sẽ nhận được phần thưởng riêng. Nếu công việc có tính nguy hiểm, sẽ được bồi thường nhiều hơn.

Họ dự định chia người dân thành các nhóm nhỏ để tiện cho việc quản lý, đồng thời triển khai hệ thống trưởng nhóm.

Dựa vào tình hình lao động và sự bầu chọn của các thành viên trong nhóm, sẽ có cơ hội trở thành trưởng nhóm lao động. Sau khi dẫn dắt nhóm hoàn thành nhiệm vụ, trưởng nhóm cũng sẽ được nhận phần thưởng.

Tóm lại, làm việc nhiều, làm việc tốt sẽ có thể nhận được nhiều phần thưởng.

Ngoại trừ lao động, còn có những cách khác để nhận thưởng.

Chẳng hạn như đưa ra các ý tưởng sáng tạo, hoặc có những phát minh hữu ích. Bất kể điều gì có lợi cho sự phát triển và xây dựng của thành, đều sẽ được khen thưởng.

Do ngân sách hiện tại của nhóm Tảo Nhi còn hạn chế nên các phần thưởng chủ yếu sẽ là hiện vật.

Ngoài ra, Thu Nương đang tổ chức một đội ngũ y tế trong thành, lĩnh vực này cũng sẽ được bổ sung vào hệ thống phúc lợi của thành, sau đó cũng sẽ có những chính sách hỗ trợ cho dân trong việc bốc thuốc.

Có ăn có uống và sau này còn có người giúp khám chữa bệnh.

Người dân kiếm tiền, phần lớn cũng chỉ để lo cho cuộc sống, mà cuộc sống chẳng phải chính là những việc như thế này sao?

Kế hoạch ban đầu là như vậy, sau này sẽ dần dần hoàn thiện hơn.

Không biết vì sao, khi nghĩ đến việc mọi người đều có thể có một cuộc sống ngày càng tốt đẹp hơn, những khoảng trống nhỏ bé trong lòng nhóm Tảo Nhi cũng dần dần được lấp đầy.

Thật tốt, có thể tự tay thay đổi cái thế giới đầy đau khổ này.

Ngày hôm sau.

Đá dùng để xây dựng tường thành đã được vận chuyển đến rất nhiều.

Sau khi nhóm Tảo Nhi thảo luận và thống nhất phương án cuối cùng liền tập hợp người dân lại, thông báo cho họ.

Nghe xong, tất cả người dân đều trở nên sôi nổi và náo nhiệt.

“Có phải ta đã c.h.ế.t trong nạn đói trước đây rồi không? Đây thật sự còn là nhân gian sao?”

Có người ngơ ngác bầu mạnh vào má mình một cái, để lại một vết đỏ ửng trên mặt, đau đến ứa nước mắt nhưng khóe miệng vẫn vô thức nhếch lên cao, trông như thể xúc động mà bật khóc.

Chương 273: Chương 273

Cũng có người nghe xong, trong lòng dấy lên một khát vọng mãnh liệt: “Mẹ, người có nghe thấy không? Nếu trở thành trưởng nhóm lao động, hoàn thành tốt công việc thì sẽ có được thức ăn ngon hơn và nhiều vật dụng hơn, con nhất định phải làm trưởng nhóm!”

Tiếng bàn luận phấn khởi vang lên không ngớt.

Tảo Nhi cũng bị cảm xúc của mọi người lan tỏa, mỉm cười nói: “Vì đây là lần đầu tiên chúng ta làm những việc này, có thể sẽ có một vài chỗ chưa hoàn thiện, sau này mọi người cùng cố gắng nhé. Nếu có gì chưa đủ, hoan nghênh mọi người đóng góp ý kiến, ta nhất định sẽ tiếp thu ý kiến đóng góp.”

Phương Tiên Nhi nói rằng tầm nhìn của một người có hạn, chỉ khi có nhiều đôi mắt cùng nhìn mới có thể thấy được cảnh sắc toàn diện. Các nàng ấy luôn ghi nhớ điều này trong lòng.

Các hệ thống công việc cũng đã được thông báo xong.

Đây là buổi động viên cuối cùng trước khi bắt đầu công việc và dường như kết quả còn tốt hơn họ tưởng tượng

Tạm thời những việc liên quan đến người dân chỉ có vậy, từ ngày mai, mọi thứ sẽ được triển khai theo kế hoạch.

Về phía họ thì vẫn còn một số việc khác cần phải làm.

Cần phải sắp xếp các chương trình học cho Thạch thúc và những phú hộ khác, bao gồm các lớp văn hóa và kiến thức cơ bản, nếu không thì sau này sẽ khó mà triển khai công việc được, do tư tưởng và tầm nhìn không đồng nhất.

Hơn nữa sau khi dạy cho họ xong, mới có thể truyền lại cho nhiều người hơn, từ một truyền mười, mười truyền trăm, để dạy cho càng nhiều người dân.

Vì trong thành có nhiều việc phải làm nên việc học được sắp xếp vào sau bữa trưa và bữa tối. Sau khi ăn no không thể làm việc ngay lập tức, nên nghe giảng học tập cũng là cách để tiêu cơm.

Hôm nay, Hạnh Nhi và Thúy Thúy cũng được đón ra khỏi núi, bốn chồn lo lắng trở thành những cô giáo nhỏ cho mọi người.

Chỉ để hai đứa trẻ dạy cho nhiều người như vậy thì thực sự không yên tâm nên Tảo Nhi đã tìm Chung Tú, nhờ hắn ta cùng tham gia lớp học, hỗ trợ giảng dạy, thỉnh thoảng có thể bổ sung thêm một số kiến thức.

Trước đây hắn ta đã từng dạy học cho mọi người, bây giờ cũng xem như quay lại với nghề cũ của mình.

Nghe ý định của Tảo Nhi, Chung Tú - người dạo gần đây luôn bận rộn với công việc bắt đăc dĩ nói: “Tảo cô nương. Viên gạch này dùng vừa tay cô chứ?”

Tảo Nhi vẫn giữ nguyên nét mặt, mỉm cười nói: “Thật sự là rất vừa tay. Chung tiên sinh tài giỏi nên phải làm nhiều việc, sau này cũng phải nhờ vả ngài nhiều rồi!”

Chung Tú lắc đầu: “Vừa nãy ta chỉ nói đùa thôi. Ta cũng không vất vả, tất cả đều vì viễn cảnh tươi đẹp của Đại Đồng.”

Nói xong hẳn ta quay người đi, trong lòng thâm nghĩ:

“... Thật sự là ngày càng có khí thế hơn rồi.”

Sau khi sắp xếp nhân sự xong, buổi học đầu tiên chính thức bắt đầu.

Địa điểm được chọn là một căn phòng trong huyện nha. Ở phía trước căn phòng có dựng một tấm bảng gỗ lớn đã được sơn đen, có thể dùng phấn làm từ thạch cao và vôi để viết lên.

Đây chính là bảng đen đơn giản mà Phương Tiên Nhi đã nhắc tới.

Dưới sự hướng dẫn, học sinh nhanh chóng vào cửa và ngồi vào chỗ, họ ngồi trong phòng, hai người dùng chung một chiếc bàn thấp.

Hạnh Nhi mím môi cầm sách chậm chậm bước vào phòng, Chung Tú theo sát phía sau.

Hạnh Nhi nhanh chóng đứng yên ở phía trước, trấn tĩnh rồi cất giọng nói: “Chào mọi người, hôm nay ta sẽ chỉ mọi người học chữ.”

Ở bên dưới, Thạch thúc và những người khác đều là người cùng phe, các phú hộ cũng rất biết cách cư xử.

Vì vậy khi thấy Chung Tú chỉ tham gia nghe giảng, còn người giảng dạy thực sự lại là cô bé này, mặc dù họ có chút ngạc nhiên nhưng cũng không ai tỏ thái độ gì.

Thấy mọi người đều giữ thái độ bình thường, trong lòng Hạnh Nhi cũng cảm thấy bớt lo lắng đi rất nhiều.

Cô bé mở cuốn sách Ngũ văn dày cộm trong tay.

Đây là cuốn sách quý mà trước đó Phương Tiên Nhi đã gửi cho nhóm bọn họ, họ đều đã thuộc lòng từng trang từng chữ.

Bây giờ cuốn sách này sẽ ra khỏi núi sâu để đến đây, mang kiến thức đến với nhiều người hơn.

“Tiết học hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học về bính âm...”

Hạnh Nhi cúi đầu, chăm chú nhìn vào trang sách và nói.

Khi những lời này vừa thốt ra, cô bé dần dần đắm chìm vào bài giảng, quên đi mọi lo lắng, cách nói chuyện cũng trở nên tự nhiên hơn.

Cô bé đọc bính âm, còn những người ở dưới cũng nghiêm túc theo dõi và đọc theo, điều này làm trái tim Hạnh Nhi dâng lên một chút tự hào.

Sau khi nắm vững và sử dụng một chút phương pháp bính âm.

Các phú hộ phía dưới đều lộ vẻ suy tư, cảm thấy việc nhận diện chữ viết bằng phương pháp này thật sự rất tiện lợi.

Nếu có thể cho bính âm vào sách vở trong nhà thì khi đọc sách con cái họ sẽ không còn cần người khác giúp đỡ, mà có thể tự đọc và ngâm nga sách.

Tiết học Ngũ văn nhanh chóng kết thúc, tiếp theo là đến môn Toán học.

Bài học đầu tiên, là về các con số latin.

Hạnh Nhi tỉ mỉ giảng giải về các con số, thuộc lòng bảng cửu chương rồi nhanh chóng trình bày về phép cộng trừ nhân chia giữa các số.

Những người ngồi dưới lộ vẻ kinh ngạc hơn cả lúc trước, không còn dám coi cô bé như một cô bé bình thường nữa.

Không ngờ cô bé nhỏ như vậy, lại có thể nắm vững nhiều kỹ năng toán học đến thế, quả nhiên nhóm Tảo Nhi toàn là người giầu tài!

Có thể tính toán nhanh chóng như vậy, nếu Hạnh Nhi đi ứng tuyển làm quản lý ở một quán rượu cũng dư sức!

Cô bé còn trẻ như vậy!

Ban đầu, có người còn nghĩ việc sắp xếp học tập là thừa thãi. Nhưng giờ đây, thái độ học tập của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc hơn.

Buổi học đầu tiên thật sự kỳ diệu và hữu ích, chắc chắn sau này sẽ còn nhiều kiến thức giá trị hơn để tiếp thu!

Quy mô nhóm nhỏ không ảnh hưởng đến tiến độ xây dựng trong huyện.

Sáng sớm khi bắt đầu thi công, người dân đã tập trung tại địa điểm quy định đúng thời gian, đăng ký báo cáo chính thức, tham gia đội ngũ công tác.

Tảo Nhi và đoàn người bận tối mào tối mặt.

May mắn thay các phú hộ trong Bộ Thương mại của Hiệp hội Đại Đồng đã phái rất nhiều người đến và với sự giúp đỡ của họ, có nhiều người hơn, có thể chia nhau xử lý mọi thứ.

Họ chia những người đăng ký thành mười người một nhóm và giao nhiệm vụ cho từng nhóm.

Hầu hết các nhóm đều phải sửa chữa tường thành.

Một số vận chuyển đá, một số nung vôi, còn một số nhóm phải cải tạo đất đã qua khai thác...

Các nhóm còn lại có các nhiệm vụ khác.

Ví dụ, nấu ăn, giao thức ăn, xây dựng nhà vệ sinh công cộng các loại.

Công việc của từng nhóm sẽ được trình bày chi tiết đến từng bước, tóm lại sẽ được sắp xếp đầy đủ. Mục tiêu của mỗi nhóm cũng rất rõ ràng. Đương nhiên nếu số lượng công việc và độ khó khác nhau, phần thưởng cũng sẽ khác nhau. Làm nhiều việc hơn sẽ được thưởng nhiều hơn không chỉ là lời nói suông.

Để tránh mâu thuẫn, công việc trước mắt hiện đang được thực hiện trên cơ sở luân phiên, để mỗi nhóm có cơ hội thực hiện.

Đại khái là sắp xếp như vậy.

Đối với mỗi một người đến đăng ký, nhóm Tảo Nhi sẽ không ngại phiền mà dặn dò đôi câu: “Phân nhóm là ngẫu nhiên, mọi người cần phải hòa hợp với nhau. Nếu có bất kỳ mâu thuẫn và vấn đề nào trong nhóm có thể đến báo cáo bất cứ lúc nào, ta sẽ tận lực giải quyết.”

Những lời nói này nghe thì có vẻ bình thường, nhưng tất cả đều biết rằng chỉ có cách duy trì một môi trường làm việc tốt thì chất lượng lao động mới có thể được cải thiện.

Nghe lời này xong, trong lòng mọi người cảm thấy rất thỏa đáng, nhao nhao gật đầu đồng ý.

Đoàn người vô n.g.ự.c cam đoan, nếu đó không phải là vấn đề quan trọng thì họ sẽ không gây phiền toái.

Sau khi được chia thành các nhóm, đăng ký xong, mọi người rất ngạc nhiên khi biết rằng họ cũng có thể nhận được bữa sáng.

Trước đó Tảo Nhi đã nói, sẽ không cung cấp đồ ăn miễn phí, họ còn tưởng rằng sẽ phải làm việc đến đói mới được ăn bữa trưa!

Bây giờ thì tốt rồi, một bát thức ăn nóng vào bụng, dạ dày no, cơ thể cũng ấm áp, mọi người đều có đủ sức để làm việc.

Đó là tất cả những gì cần chuẩn bị.

Sau khi ăn xong, sẽ có người đưa mọi người đến nơi làm việc tương ứng của họ, giảng dạy chi tiết.

Cuối cùng nhóm Tảo Nhi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ không thể nhàn rỗi một lúc nào.

Lưu Nhị Sơn đưa mọi người trở về núi lấy thức ăn như thường lệ. Những người còn lại thì cùng thảo luận về việc tìm kiếm mỏ than.

Tảo Nhi nói: “Chúng ta phải luyện thép, nung vôi, và lại người dân cũng cần than để sưởi ấm vào mùa đông, vì vậy không được trì hoãn vấn đề tìm kiếm mỏ than nữa.”

Có bản đồ của Phương Tiên Nhi, mỏ than rất dễ tìm. Xem trên bản đồ, nơi đó không xa thị trấn lắm, sau khi rời khỏi thành rẽ sang một hướng khác là có thể đến được nơi đó.

Bếp than để đốt than đang được nghiên cứu chế tạo, than tổ ong cũng đã gần như sẵn sàng, có thể được thử ngay khi than đến.

Tuy nhiên, số lượng than đá rất lớn, khai thác than là một vấn đề khó khăn, cũng là điều quan trọng nhất cần quan tâm.

Tảo Nhi nói: “Các nha dịch và phú hộ trong lao ngục có thể bị đày đi lao động. Nếu dân chúng trong thành phạm tội, cũng có thể được phái đi đào than, thời gian được xác định theo mức độ nghiêm trọng của tội trạng... Đúng rồi, lần này ai sẽ ra ngoài tìm mỏ than?”

Chắc chắn trong khoảng thời gian này nàng ấy không thể rời đi, vì vậy nàng ấy chỉ có thể hy vọng vào những người còn lại.

Đại Ngưu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy để ta đi. Ta có võ, trên đường tương đối an toàn, sẽ không có vấn đề gì khi tìm kiếm theo bản đồ.”

Về phần còn lại sẽ sắp xếp sau khi tìm thấy mỏ than đầu tiên.

“Vậy người đi đi!”

Không ai có ý kiến.

Đại Ngưu gật đầu: “Được rồi, vậy ta không trì hoãn nữa, thu dọn đồ đạc rồi lập tức rời đi. Lần này ta sẽ không mang theo quá nhiều người để thuận tiện cho việc tìm hiểu tình hình.”

Nói xong, hắn ta nhanh chóng rời đi, thu dọn đồ đạc và lên đường.

Vụ than đá tạm thời kết thúc tại đây.

Ngoài ra còn hợp tác với phú hộ để triển khai và mở rộng, những điều này sẽ được giao lại cho Thiết Trụ. Hắn ta có kinh nghiệm trong việc giao lưu với các thương nhân, đàm luận cũng tương đối thuận buồm xuôi gió.

Sau khi hàng hóa hợp tác được đặt hàng, một đồng thực phẩm và kẹo được vận chuyển vào huyện thành, đưa cho những phú hộ đó nếm thử, điều này khiến họ giật nảy mình.

Đám phú hộ thừa nhận rằng họ đã nếm qua không ít thứ tốt.

Nhưng chưa bao giờ thấy một món ăn nhẹ và giòn như chiếc bánh phồng tôm này.

Còn có kẹo bơ cứng, kẹo trái cây... Chúng ngon hơn gấp trăm lần so với những thanh đường mà họ đã ăn trước đó.

Kẹo trái cây phong phú, kẹo bơ cứng nồng đậm mùi sữa, thậm chí còn có sự khác biệt giữa mềm và cứng, điều này thực sự hiếm lạ.

Chương 274: Chương 274

Ban đầu, nghe nói rằng Tảo Nhi bọn họ đã chuẩn bị một số đồ ăn nhẹ làm sản phẩm hợp tác, nhưng đám phú hộ không có nhiều kỳ vọng trong lòng.

Ai có thể nghĩ rằng món ăn vật đơn giản này có thể đa dạng như vậy chứ?

Nếu vận chuyển những thứ này đến các huyện thành lân cận, chắc chắn chỉ một chuyến thôi cũng sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

Họ đều là các phú hộ, biết quá rõ suy nghĩ của những người đó.

Gần sang năm mới, nhà ai mà không muốn ăn gì đó mới lạ?

Đám phú hộ còn thâm phân cao thấp, không chỉ bản thân muốn ăn mà còn để họ đãi khách, vậy mới giữ được thể diện!

Vì vậy chắc chắn số lượng cần để cung cấp những thứ này sẽ không hề nhỏ.

Nghĩ đến đây, họ liền cam đoan với Tảo Nhi: “Chúng ta có thể ăn hết những thứ này, bất kể số lượng. Sau khi bắt đầu tiêu thụ, chắc chắn có thể bù lại chi phí sửa chữa thành!”

Ngụ ý là hy vọng rằng nhóm Tảo Nhi có thể chuẩn bị nhiều hàng hơn.

Tảo Nhi nghe vậy thì cười nói: “Vậy thì phiền toái các vị rồi, ta sẽ chờ tin tốt của các vị.”

Khi đã chuẩn bị đầy đủ hàng, một số thương đội sẽ bắt đầu mang theo sản phẩm xuất phát.

Hiện tại mọi thứ trong huyện thành đều đầu vào đấy, người dân cũng háo hức làm việc.

Bởi vì việc phân nhóm kỹ càng tỉ mỉ, công việc lại rất rõ ràng, còn có người chuyên dẫn dắt giảng dạy, mọi người chỉ cần vùi đầu ra sức làm việc theo yêu cầu là được, sẽ nhanh chóng thích nghi với công việc mới và thuận lợi hoàn thành.

Sau khi chính thức khởi công, mọi người nhớ đến những gì Tảo Nhi nói qua, một số công việc trông rất nặng nề, nhưng nếu được nhiều người chia sẻ thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Vừa làm thì thấy thực sự dễ dàng hơn họ tưởng rất nhiều.

Tất nhiên, không có cái gọi là không mệt mỏi với công việc, nhưng mức độ này đã rất phù hợp với mong muốn của mọi người.

Hầu hết dân chúng đều chất phác cần cù, giúp đỡ lẫn nhau trong công việc và rất hợp nhau.

Nhưng vì số lượng người đông nên cũng có một số ít xảy ra xích mích, về cơ bản thì chỉ là một số cãi vã nhỏ, sau khi phản hồi với nhóm Tảo Nhi và điều chỉnh thì họ đã giải quyết được, không có tranh chấp quá lớn.

Đây cũng là tác dụng của việc quản lý trật tự lúc trước.

Dù họ có đang cãi nhau, nhưng vẫn nghĩ đến vấn đề phạt mất suất ăn nên cũng rất có chừng mực.

Sau khi giải quyết mâu thuẫn xong, mọi người lại bận rộn lao động.

Trong bầu không khí như vậy, một vài người lười biếng nhanh chóng bị kéo ra. Những người còn lại đang suy nghĩ về công việc khó khăn và phần thưởng, hầu như tất cả đều có ý làm thêm giờ để có thể kiếm thêm thức ăn về nhà.

Liễu Chi là một trong số đó.

Nàng ấy và phu quân ra ngoài làm việc.

Nàng ấy ở trong nhóm nung vôi, phu quân nàng ấy đang đi vận chuyển đá.

Gia đình Liễu Chi còn có hai con nhỏ, mẹ chồng đang chăm sóc chúng ở nhà.

Gia đình họ may mắn sống sót qua giai đoạn khó khăn trong huyện, bây giờ mới có cơ hội được gặp nhóm người do Phương Quân phái tới.

Bây giờ có thức ăn để ăn, có việc để làm, người một nhà đã thấp lên hy vọng cho cuộc sống một lần nữa.

Vài ngày trước có thể nhận được thức ăn miễn phí, cả gia đình đều có thức ăn.

Sau đó, khi nghe nói rằng sẽ không còn thức ăn miễn phí trong thành, họ đã tiết kiệm được một ít thực phẩm, đủ để ứng phó mấy bữa.

Khi đến giờ làm việc, Liễu Chi và phu quân đã lên kế hoạch làm nhiều công việc hơn để tiết kiệm bữa tối mang về nhà cho mẹ

già và bọn nhỏ.

Bằng cách này có thể kiếm thêm thực phẩm bổ sung, khi thực phẩm tiết kiệm trước đó cạn kiệt, trong nhà sẽ không hết sạch lương thực.

Sau khi làm việc từ sáng tới trưa, đây là lần đầu tiên Liễu Chi tham gia lao động nhóm như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng mới lạ.

Khi bận rộn không để ý thời gian, nàng ấy cũng không cảm thấy gian nan, vậy mà chớp mắt đã đến giờ nghỉ trưa.

Không cần phải xếp hàng ăn trưa, mà có nhóm chuyên nấu ăn rồi mang đến, để mọi người có thể nghỉ ngơi một lúc và không phải lãng phí thời gian trên đường đi lại.

Liễu Chi và phu quân gặp nhau, hỏi thăm đơn giản tình hình của đối phương, sau đó xếp hàng nhận thức ăn.

Mỗi người nhận một bát cháo đầy, sau đó cùng ngồi xuống ăn.

Thấy chất lượng đồ ăn không giảm, trong lòng hai người đã an tâm phần nào.

Hai người gặp nhau thương lượng, dự định mỗi người dành ra một chút cho rồi gửi về nhà sau.

Phần thưởng của công nhân vẫn chưa được phát, vì để đề phòng nên phải chuẩn bị một chút mới được.

Khối lượng công việc lớn nên tiêu hao nhiều năng lượng, lượng thức ăn cũng lớn.

Đôi phu thê Liễu Chi không nói gì thêm, vùi đầu vào bát cháo ăn như hổ đói, nhanh chóng ăn gần hết bữa ăn, để lại một nửa gửi về.

Cũng may bát cháo này rất đầy, cho dù hai người bọn họ có to lớn và vất vả lắm thì sau khi ăn xong, buổi chiều cũng sẽ không còn cảm thấy đói bụng nữa.

Dồn chung hai bát cơm thừa vào nhau, Liễu Chi và phu quân vội vã về nhà.

Sau khi trở về còn có thể nghỉ ngơi một lúc. Hai người họ không định ngủ trưa, vì vậy họ trò chuyện một lúc, suy nghĩ về những vấn đề sinh hoạt của gia đình sau này.

Cả hai đều chân thành hy vọng rằng nhóm người Phương Quân phái tới có thể ở lại huyện mọi lúc, để họ không phải lo nghĩ, có cơm để ăn.

Không biết đó có phải suy nghĩ hai người tâm linh tương thông không, vậy mà lại tạo ra bầu không khí nhẹ nhàng đầy tình cảm.

Lúc này, hai người trò chuyện vài câu, bọn họ thật sự cảm nhận được sự ấm áp đã mất từ lâu.

Sau khi nhìn mặt trời, cảm thấy đã đến lúc rồi, hai người họ bắt đầu đi làm việc của mình.

Đúng lúc này, đột nhiên có người đi tới, muốn dạy cho mọi người một khúc ca dao. Trong thời điểm công việc nhàn chán có thể hát cùng nhau, ngân nga và thư giãn để nghỉ ngơi.

Liễu Chi và phu quân tò mò lắng nghe.

Người nọ nói, bài hát có tên là “Đoàn kết là sức mạnh”, sau đó hát lại một lần.

Lời bài hát này sử dụng những câu từ đơn giản, dễ thuộc lòng và rất hấp dẫn.

Giai điệu có vẻ hơi lạ, không giống như âm thanh đàn sáo văn nhã ngẫu nhiên trong huyện, nhưng nó thực sự đúng như người nọ nói, tràn đầy sức sống.

“Lực lượng này là sắt, lực lượng này là thép!”

Cặp phu thê Liễu Chi không nhìn được mà hát theo, tiếng hát càng lúc càng lớn, ngay sau đó tất cả đều đứng lên, trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Đây là lần đầu tiên, có người nói thép và sắt tượng trưng cho bọn họ!

Sau khi học hát xong, công việc buổi chiều cũng chính thức bắt đầu.

Không giống như buổi sáng, không khí xung quanh trở nên vui vẻ hơn, thỉnh thoảng có thể nghe thấy một vài bài hát lạc điệu vang dội từ bốn phương.

Dường như mọi người đã tìm thấy những thú vui mới trong cuộc sống buồn tẻ của họ.

Ngay cả khi không hát, bất cứ khi nào nghe thấy ai đó bên cạnh bị lạc điệu, hoặc nghe thấy có người hát rất hay, họ sẽ cười ra tiếng hoặc cổ vũ ủng hộ.

Trong bầu không khí hài hòa, dường như mọi người đã thực sự cảm nhận được sức mạnh của sự đoàn kết, khi họ làm việc với nhau, họ trở thành thép và sắt, hiệu suất công việc cao đến đáng kinh ngạc.

Tảo Nhi nhìn cảnh này, sờ sờ cảm suy tư: “Xem ra Phương Tiên Nhi nói không sai. Tinh thần vui vẻ, tích cực, cũng không thua gì việc thoả mãn cái bụng đói.”

Thu Nương đồng ý: “Ta cũng hiểu được ý nghĩa của bài hát này.”

“Những bài hát đó không chỉ hay thôi đâu.”

Mặt trời đang dần chuyển hướng tây, không có bao nhiêu người muốn rời khỏi công trường, họ vẫn tiếp tục làm việc. Mãi cho đến khi Tảo Nhi thấy thời gian đã hết, mới đến thúc giục mọi người kết thúc công việc.

Một vài người dựa vào nhau và lẩm bẩm: “Ngay cả khi chúng ta làm thêm giờ, cũng không phải làm lâu như trước đây bị lao dịch...”

Nói như vậy nhưng dù sao thì lao động cũng rất vất vả, sau một thời gian, trên người mọi người cũng có chút đau nhức.

Nhưng họ không quá để tâm đến cảm giác này, bởi vì có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Đó là ăn, nhận phần thưởng!

“Đăng ký trước rồi đi nhận thưởng, sau đó là có thể đi lấy cơm.”

Có rất nhiều người, các cửa hàng được sử dụng để phát phúc lợi rất đông đúc. Tảo Nhi và những người khác nhanh chóng đặt thêm nhiều bàn trên đường phố làm điểm phân phối tạm thời, để họ có thể nhanh chóng phân phát thức ăn cho mọi người.

Đây là ngày đầu tiên, nhất định phải làm cho tinh thần của người dân phấn chấn hơn để có một khởi đầu tốt!

Liễu Chi và phu quân đứng xếp hàng trong sự mong đợi, tính toán xem hôm nay họ có thể có thêm bao nhiêu bát cơm.

Thật vất vả mới đăng ký xong, họ có thể đi nhận phần thưởng của mình.

Liễu Chi e ngại đứng trước bàn, nhìn nữ nhân đối diện nói: “Liễu Chi đúng không? Quá trình gia công hôm nay là một tiếng rưỡi, chất lượng công việc cao, thu được một gói bánh ngọt thịt bò om. Chà, hiệu suất của người rất tốt, sau khi nhận phản hồi từ những người giám sát của chúng ta, làm việc rất tỉ mỉ, chỉ cần người có thể duy trì chất lượng này trong mười ngày, người có thể nhận được một cốc tre và hai cuộn giấy vệ sinh.”

“Cốc tre?” Liễu Chi không biết giấy vệ sinh là gì, nhưng nàng ấy rất vui khi biết rằng nàng ấy có cơ hội lấy được một cái chén.

Thời buổi này, trong nhà có thêm một cái chén là việc rất đáng để ăn mừng.

Nữ nhân đối diện gật đầu cười, không bao lâu sau lại đến gần nàng ấy, nói một cách thần bí: “Nhân tiện, còn một điều nữa ta cần cảnh báo người. Người có thể tự cắt tờ giấy này đi, khi đến kỳ kinh nguyệt, có thể mang nó đến cửa hàng phúc lợi để lấy một số vật dụng đặc biệt... Đợi đến khi người đến, sẽ có người ở đó chỉ cho người.”

Dù sao đó cũng là vấn đề riêng tư.

Khi Liễu Chi nghe thấy điều này, hai má đỏ lên, nàng ấy ngượng ngùng xoa cổ.

Tuy nhiên, khi nghe nói mình có thể nhận được thứ gì đó, nàng ấy tò mò nên thì thầm cảm ơn rồi nhanh chóng lấy túi giấy đựng bánh bột và tờ giấy nhỏ.

Nhìn xuống, thấy một tờ tiền màu vàng nâu, có lẽ được cắt từ giấy dầu, có một dòng chữ nhỏ được viết trên đó, nhưng tiếc là Liễu Chi không nhận ra.

Xem hết, nàng ấy quay đầu lại đưa bánh mì cho phu quân, nói: “Ta sẽ qua đó xem tình hình trước, sau khi chàng lấy đồ xong thì xếp hàng ăn cơm, ta sẽ quay lại ngay.”

Vừa nói, Liễu Chi vừa nắm chặt tờ giấy nhỏ, bước nhanh về phía “cửa hàng phúc lợi”.

Vừa đúng lúc nàng ấy sắp có kinh nguyệt, vì vậy nàng ấy đi qua thử xem có thể lĩnh được cái gì.

Chương 275: Chương 275

Liễu Chi nhanh chóng đến cửa hàng phúc lợi, nơi này ít người, toàn là nữ nhân. Khi vào cửa, nàng ấy gặp thoáng qua một tiểu nương tử trẻ tuổi, vô tình liếc thấy đối phương cầm một cái túi vải, bên trong có vài gói giấy. Có lẽ chính là những thứ nhận được từ đây.

Liễu Chi bước nhanh vào trong, đi nhanh đến trước quầy, phía trước còn có vài người đang xếp hàng. Cửa hàng phúc lợi này được cải tạo từ một cửa hàng bán đồ cũ, phía sau quầy có những kệ gỗ, trước đây từng bày đầy hàng hóa. Bây giờ, những gói giấy đã thay thế hoàn toàn những hàng hóa đó, ngoài ra còn có một số thứ đựng trong những bao tải vải dài và mỏng. Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không thể biết bên trong chứa gì. Từ cửa hàng đến những món đồ, tất cả đều rất bí ẩn.

Liễu Chi nhìn vào trong quầy. Bên trong có một nữ nhân trung niên, lúc này đang quay lưng về phía mọi người, tay cầm một cái sọt, lấy đồ từ trên kệ. Nữ nhân nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại nhìn thấy Liễu Chi, động tác trên tay khựng lại, miệng lẩm bầm vài con số rồi nhanh chóng bỏ thêm vài gói giấy vào trong sọt.

Lấy đồ xong, nữ nhân đi về phía sau quầy, mở miệng nói: “Trước tiên đưa từng tờ giấy lại đây, sau đó chúng ta sẽ đăng ký.”

Dường như người của Phương Quân rất thích đăng ký, mọi người đã quen với việc này. Các nàng nhanh chóng làm theo lời nữ nhân, đưa tờ giấy ra.

Thu giấy xong. Nữ nhân trung niên đứng trong quây, chính là Chung Nguyệt Hằng, lấy một vật dài hình chữ nhật từ trên bàn phía sau quây, hình dáng trông giống như một tấm lót vải hẹp. Màu trắng tinh khiết, trông như thể chỉ cần chạm vào cũng sẽ bị bẩn.

“Đây chính là thứ các người có thể nhận được, gọi là băng vệ sinh. Có hai loại, loại dài dùng ban đêm, loại ngắn dùng ban ngày. Khi đến kỳ kinh nguyệt, các người có thể đặt nó vào quần...”

Chung Nguyệt Hằng nói kỹ càng về cách dùng của thứ này. Sắc mặt bà ấy không thay đổi, nhưng mấy phụ nhân ở đây vừa nghe chuyện riêng tư như vậy, đều lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Chờ bà ấy nói xong, có người ngáp ngừng hỏi nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Nhưng mà, thứ trắng tinh như vậy, làm sao có thể dùng để làm việc bẩn thỉu như vậy được... Dùng vào việc khác không tốt hơn sao?”

“Nói như vậy là sai rồi, tuyệt đối không được dùng vào việc khác.” Chung Nguyệt Hằng nghiêm túc sửa lại: “Do Phương Quân thông cảm cho sự khó xử nữ tử nên mới chia phúc lợi cho các người. Sử dụng nó, sẽ không làm gián đoạn công việc của chúng ta, mà các người cũng không muốn vì việc giặt giũ mà mất thời gian làm việc, ít nhận được thức ăn hơn đúng chứ?”

Bà ấy phải hù dọa một chút thì mọi người mới coi trọng việc này hơn. Thấy có liên quan đến việc làm và thức ăn, quả nhiên vẻ mặt của các nữ nhân đã trở nên nghiêm túc.

Điều này cũng đúng, khi đến kỳ kinh nguyệt, việc giặt giũ rất tốn thời gian, lại dễ làm bẩn quần áo... Thật sự sẽ ảnh hưởng đến việc làm và kiếm thức ăn!

Thấy mọi người đều nghe lọt, Chung Nguyệt Hằng gật đầu hài lòng. Không có cách nào khác, thời gian có hạn, lại có nhiều người như vậy, bà ấy không thể ung dung giải thích cho từng người một, chỉ có thể tỏ ra cứng rắn hơn một chút.

“Đúng rồi, kinh nguyệt không phải là thứ bẩn thỉu xấu hổ gì, mà là hiện tượng sinh lý bình thường...” Bà ấy nhân tiện phổ cập khoa học về kiến thức sinh lý.

“... Những thứ đã dùng sẽ không bị lãng phí, chúng ta sẽ tìm chuyên gia thu gom, sau đó đốt chung để làm phân bón.”

“Cho nên, đây là một loại vật tư rất quan trọng, chỉ có thể dùng vào mục đích này. Nếu ai đó lấy nó đi dùng vào việc khác mà bị phát hiện, sẽ mất đi tư cách nhận nó cả đời. Hơn nữa, ta còn sẽ ghi lại cả gia đình của các người, cắt giảm các phúc lợi liên quan.”

“Ta đã nói rất rõ ràng, hy vọng các người có thể tự giác một chút.”

Nói như vậy cũng là vì phòng ngừa có người trong nhà các nữ nhân gây chuyện, nhất định phải lấy những thứ này đi dùng vào việc khác. Coi như là đưa cho mọi người một mũi tên, lấp kín miệng những người khác.

Nghe thấy hậu quả nghiêm trọng như vậy, các nữ nhân lo lắng gật đầu đồng ý.

Thấy vậy, Chung Nguyệt Hằng lại dịu giọng: “Đừng cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng đừng vì là phúc lợi miễn phí mà lãng phí đồ tốt.”

“Dùng băng vệ sinh sẽ vệ sinh hơn, tốt cho cơ thể của nữ nhân chúng ta, không dễ mắc những bệnh của nữ nhân.”

“Nếu cơ thể các người bị bệnh lâu, đi khám chữa bệnh tốn kém, lại không chắc chữa khỏi được. Kết quả là vừa không làm được việc, lại không kiếm được thức ăn, thiệt hại càng lớn.”

“Sức khỏe rất quan trọng, chỉ khi tất cả mọi người đều khỏe mạnh thì mới có thể tạo ra nhiều giá trị hơn.”

Những gì cần nói đã nói hết, Chung Nguyệt Hằng chia nhỏ băng vệ sinh vào các túi, phát cho mọi người. Sau đó, liên tục có người muốn vào lấy đồ, bà ấy vẫn phải tiếp tục bận rộn, liên phát tay ra hiệu cho những người đã lấy đồ rời đi. Năm lấy túi đồ, các nữ nhân ra khỏi cửa với tâm trạng phức tạp, cũng không giao lưu với nhau nhiều, chỉ tiếp tục quay về với cuộc sống của mình.

Liễu Chi ra ngoài thì đứng lại tại chỗ, cúi đầu nhìn vào thứ mình đang cầm một lúc rồi nhanh chóng xách nó đi về phía nơi phát cơm. Nam nhân nhà nàng ấy đã lãnh thức ăn xong, cơm cũng được lấy sẵn rồi, đang đứng ở một nơi không xa chờ nàng ấy về nhà ăn cùng.

Liễu Chi nhanh chóng đi tới, nam nhân liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái túi nàng ấy đang cầm, tò mò hỏi: “Nàng qua bên kia lãnh cái gì vậy?”

“Là đồ dùng của nữ nhân, về nhà rồi ta sẽ nói tỉ mỉ cho chàng nghe.” Liễu Chi nói.

Về nhà rồi, nàng ấy cần phải nói rõ ràng với gia đình mới được. Những cái băng vệ sinh này là phát riêng cho nàng ấy, không được dùng vào việc khác, nghiêm trọng nhất là sẽ liên lụy đến cả nhà đấy.

Nam nhân của nàng ấy không biết rõ chuyện này, vừa nghe nữ nhân nói còn có thể được lãnh thêm đồ thì không khỏi lộ ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Làm nữ nhân cũng thật tốt...”

Liễu Chi cười nhạo: “Vậy ư? Trước đây chàng chưa bao giờ nói vậy, chắc chỉ có những nữ nhân kiếm ăn dưới quyền của Phương Quân mới có thể sống tốt hơn thôi.”

Phúc lợi mỗi tháng lãnh bằng vệ sinh là một chuyện. Trong việc sử dụng nhân công cũng không phân biệt đối xử với các nàng ấy, giờ ăn cũng như nhau.

Phải biết rằng, trước đây khi huyện thành phát cháo, những người đói thấy nữ nhân đến lãnh liền bớt ít cháo hơn rất nhiều. Hỏi ra mới biết, nói là nữ nhân sức ăn ít, sợ mức nhiều quá sẽ không uống hết mà lãng phí.

Thật là nực cười.

Liễu Chi xua đi những ký ức không vui, chuyển sang chủ đề khác: “Mà này, chàng cũng nhận được mì rồi chứ?”

Nam nhân gật đầu: “Nhưng mà ta làm việc không tỉ mỉ bằng nàng, lúc nhận đồ, không ai nhắc đến phần thưởng cái cốc tre với ta.”

“Đúng rồi, nói đến mì, lúc mới phát cơm, có một bà thím còn kể cho mọi người nghe cách làm mì này, còn trực tiếp nấu một phần cho mọi người xem nữa đấy!”

“Nàng chưa ngủi thấy đâu, vừa nấu xong liền tỏa hương thơm phức, còn thơm hơn cháo nữa, nhìn là biết là đồ ăn ngon lắm rồi! Hôm nay những người không làm việc nặng nhọc mà ngủi thấy, chắc chắn sẽ hối hận lắm, tất cả đều nói ngày mai sẽ làm nhiều việc hơn.”

“Ngày mai hai ta cũng phải làm việc thật tốt, kiếm thêm mì về nhà!”

Liễu Chi gật đầu đồng ý, lại có chút tò mò về bánh, liền nói: “Vậy tối nay ta sẽ nấu một bát ăn thử nhé, chúng ta phải ăn no một chút, như vậy mới có sức làm việc.”

Nam nhân vui vẻ đồng ý: “Được, nghe ý nàng! Ngày đầu đi làm lại còn học được một bài hát mới, đúng là phải ăn mừng mới được!”

Hai người vừa nói chuyện rôm rả, vừa đi về nhà. Dù làm việc cả ngày nhưng đã nhận được đồ đặc thì, mọi sự trả giá cũng đã được đền đáp, bước chân của hai phu thê đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Đi qua vài con ngõ, đi đến cuối con hẻm nhỏ nhất trong thành. Trong hẻm chật hẹp chen chúc những ngôi nhà thấp lè tè, trong đó có một căn nhà đất tối tăm, chật chội, chính là nơi họ sống.

Tiến đến gần gõ cửa, cửa nhanh chóng hé mở một khe hở. Trong tay hai người đều xách theo đồ, không rảnh tay nên dùng vai đẩy cửa bước vào.

Hai đứa trẻ gây nhom như mèo lập tức chạy đến. Một trai một gái, một lớn một nhỏ

Miệng đồng thời gọi cha mẹ, ánh mắt long lanh, chờ mong nhận lấy đồ vật trong tay hai người.

Hai người Liễu Chi vừa thấy thì cười đưa đồ ăn cho các con, cả hai lộ ra gương mặt tươi cười.

Trong lòng được an ủi rất nhiều.

Nghĩ lại mấy ngày trước, hai đứa nhỏ còn chẳng có sức sống như vậy, tất cả đều ỉu rũ ỉu xiu, suýt nữa thì c.h.ế.t đói. Nhờ có vài bữa

cơm mà Phương quân cho, mới cứu được cả nhà trở về.

Bây giờ, bọn trẻ dần hồi phục tinh thần, có thể đi có thể nhảy, làm cha mẹ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ chồng của Liễu Chi cũng đi ra giúp đỡ họ bê đồ, rót nước, đồng thời không quên hỏi han: “Hôm nay công việc làm ăn thế nào rồi?”

Khi giữa trưa, con trai bà ấy vội vã trở về một chuyến, đặt bát cơm xuống rồi lại chạy đi. Bà ấy cũng chưa kịp hỏi, cả ngày lo lắng, giờ mới có thể hỏi cho rõ.

Liễu Chi quay sang nói với nam nhân nhà mình: “Chàng nói với mẹ đi, ta đi nấu mì đây.”

Nam nhân do dự một chút: “Hay là nàng ở đây nói chuyện với mẹ đi, ta làm cho. Lúc này nàng cũng chưa thấy người ta làm thế nào, có mấy cái cần phải chú ý một chút.”

Nói xong, hắn ta đi tìm cái bình để đun nước.

Chương 276: Chương 276

Liễu Chi cũng cảm thấy có lý, vất vả lắm mới kiếm được mì, đừng để mình làm hỏng mất.

Vì thế nàng ấy cắt băng vệ sinh vào ngăn tủ trong nhà trước rồi ngồi xuống nói chuyện với mẹ chồng.

Liễu Chi kể lại mọi chuyện hôm nay từ đầu đến đuôi. Bà ấy nghe xong, thỉnh thoảng cười gật đầu nói tốt, thỉnh thoảng còn vỗ tay, khen ngợi Phương Quân sáng suốt, rất biết thông cảm cho những khó khăn của các nàng ấy.

Hai người nói chuyện một lúc thì bỗng nhiên cùng ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ nồng nàn. Mùi đó thật sự kích thích vị giác, ngay cả Liễu Chi có ý chí kiên định như vậy, cũng không tự chủ được mà nuốt nước miếng hai lần. Đối diện, dường như bụng của mẹ chồng cũng kêu lên hai tiếng.

Liễu Chi cố tình làm như không nghe thấy, sắc mặt không thay đổi.

Mẹ chồng lại hơi ngượng ngùng: “Đây chính là món ăn mà các con chế biến ra à, thật sự thơm quá đi...”

Một bên, hai đứa nhỏ đã không chịu được nữa, không thể không chạy đến chỗ cha mình để xem xét.

Cuối cùng, một đĩa lớn bùng một bát mì nóng hổi, bên cạnh treo hai cái quai nhỏ để bảo vệ, cùng nhau đi tới.

Bát được đặt trên chiếc bàn gỗ vừa nhỏ vừa cũ, bên cạnh là hai phần cháo loãng đã hơi nguội. Đây chính là bữa tối của cả gia đình hôm nay, đã rất phong phú rồi.

Bày cơm xong, cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn. Đôi mắt của hai đứa trẻ nhìn chăm chăm vào cái bát kia.

Liễu Chi thấy thế cười nói: “Hai con mau cùng bà nội chia nhau ăn đi, mẹ và cha con ăn cháo loãng trước, lát nữa chúng ta đổi, để chúng ta nếm thử chút nước dùng thôi.”

Bé gái vừa nghe thế thì lắc đầu lia lịa, nói: “Không được, mẹ và cha vất vả, phải ăn trước. Rồi mới đến bà nội, còn con và đại ca ăn sau cùng!”

Con trai lớn cũng gật đầu theo: “Đúng rồi, để cha mẹ ăn trước!”

Nói xong, hai đứa trẻ đẩy bát mì đến trước mặt Liễu Chi, ánh mắt ra vẻ thúc giục.

Mẹ chồng bên cạnh cũng gật đầu đồng ý: “Bọn nhỏ nói đúng rồi, hai người các con vất vả ở ngoài cả ngày, để chúng ta thoải mái ở nhà. Bát mì này để hai con ăn trước đi!”

Liễu Chi và nam nhân nhà mình nhìn nhau, chớp mũi hơi cay cay.

Cơm nước đầy đủ, công việc thuận lợi, lũ trẻ dần hiểu chuyện, mẹ già cũng chu đáo.

Mệt mỏi cả ngày, nay đã được xoa dịu.

Cuộc sống này, chẳng còn điều gì để mà tiếc nuối nữa rồi.

“Thế thì mẹ với cha con không khách sáo nữa đâu!”

Liễu Chi không từ chối nữa, nhanh tay gấp một đũa mì cho vào miệng, rồi lại đưa cho nam nhân nhà mình một miếng, sau đó đẩy bát mì đến trước mặt mẹ chồng.

“Tụi con ăn rồi, mẹ ăn mau đi!”

Nói xong lại tập trung lực chú ý vào bát mì của mình.

Lúc mới vừa ăn mì thì vội vàng, nhưng khi mì đã vào miệng, hai người đều nhai rất trân trọng.

Mì hòa quyện vào nước dùng càng thêm đậm đà, sợi mì dai mềm, dễ tan trong miệng, thơm đến nỗi khiến người ta như ghen thối, vô thức nín thở để thưởng thức từng chút một.

Bên kia, mẹ chồng của Liễu Chi cũng ăn một gấp mì.

Vị ngon ngọt, mềm như bông mà không hề bỏ, lại không hề làm tổn thương răng.

Sợi mì dai ngon đã nhanh chóng chiếm được thiện cảm của bà lão.

“Ngon quá!”

Bọn nhỏ thấy người lớn ăn ngon lành như vậy, càng háo hức hơn. Cầm đũa lên, kéo bát mì lại, vừa mở miệng ra một cái đã suýt thì không khống chế được nước miếng tràn ra, vội vàng hút ngược vào, rồi lại đưa mì vào miệng, chỉ nhai vài cái đã tròn mắt kêu lên: “Thơm quá! Mẹ, cái này ngon quá đi!”

Ăn xong một miếng, bọn nhỏ cố nhin đẩy bát mì trở về: “Mẹ, hai người ăn thêm nữa đi!”

Món mì ngon như vậy, vốn Liễu Chi muốn từ chối, muốn để dành nhiều cho con. Nhưng cuối cùng cũng không nhin được,

lại gấp thêm một ít ăn.

Nam nhân nhà nàng ấy cũng không nhịn được, theo sau gấp thêm một miếng.

Hình như trong bát không còn nhiều nữa.

Hai người lại đẩy bát mì về, quyết định sẽ không động đũa nữa: “Được rồi, chúng ta ăn no rồi, ba người mau ăn đi!”

Nói xong, đôi phu thê còn ăn ý kéo bát cháo lại, múc cháo ăn.

Vị mì vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi, cháo cũng rất thơm. Hai người thành công kìm nén cơn thèm ăn, tập trung ăn cháo.

Bọn nhỏ và bà lão ăn hết phần mì còn lại, rồi bắt đầu thay phiên nhau uống nước dùng.

Mì ngon, nước dùng cũng thơm đến nỗi muốn nuốt luôn đầu lưỡi.

Một bát mì bị đẩy tới đẩy lui, làm trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

“Mì ngon như vậy, nếu mà ngày nào cũng được ăn thì tốt biết mấy!”

Lúc dọn bát, bé gái trong nhà nhỏ giọng nói thầm một câu. Liễu Chi nghe thấy, không nhịn được cười nói: “Mong ước của Bảo Nhi, mẹ và cha con sẽ cố gắng thực hiện. Chúng ta sẽ làm việc chăm chỉ, cố gắng để ngày nào nhà ta cũng có mì ăn!”

Căn phòng tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Ở huyện thành, những gia đình như nhà Liễu Chi không phải là ít.

Đêm nay, bầu không khí cả toà thành đều tràn ngập mùi thơm của mì. Mùi thơm ấy bay lên cao, cứ như thể bay thẳng lên tận mặt trăng.

Ăn no rồi thì ngủ một giấc thật ngon, ngày mai lại là một ngày mới.

Công cuộc xây dựng lại huyện thành diễn ra sôi nổi, thoáng cái đã qua hơn mười ngày.

Mỗi ngày đều được phát cơm đúng giờ, các nữ nhân đều có thể nhận được băng vệ sinh, làm việc chăm chỉ còn được thưởng món mì thơm ngon.

Những phần thưởng hữu hình này chính là động lực để khích lệ mọi người làm việc hăng say hơn.

Vừa mở mắt, ăn no thì đi làm việc, làm xong thì nhận thức ăn, tinh thần trạng thái của từng nhà đều ngày càng tốt lên.

Nờ nỗ lực của mọi người, bức tường thành cũ kỹ dần được xây lại bằng vật liệu mới.

Không chỉ bận rộn với việc xây tường, những ngày này, người của Phương Quân lại dùng vôi và một số thứ khác để chế tạo ra một thứ gọi là xi măng.

Trộn xi măng xong, một số nhóm nhỏ được phân công đi trải đường trong thành.

Vì không có nhiều thời gian, ban đầu mọi người cũng không thấy con đường xi măng đó có gì khác biệt, chỉ cảm thấy con đường màu xám kia có vẻ đẹp hơn đường đất một chút.

Vài ngày sau, con đường kia càng ngày càng dài.

Mọi người phát hiện ra mặt đường không còn bụi bặm nữa, tâm trạng cũng phấn chấn hẳn lên.

Mấy ngày này.

Liễu Chi cũng như những bá tánh khác, làm việc chăm chỉ cần cù. Nhưng có một chút khác biệt là kể cả không bị giới hạn về thời gian, nàng ấy cũng không quên đảm bảo chất lượng, mười ngày sau, nàng ấy thành công nhận được cốc tre và giấy vệ sinh!

Cái cốc tre màu xanh lá cây trông rất đẹp và tinh xảo, trên đó còn có nắp đậy có thể xoay tròn để đóng kín.

Thiết kế này rất phù hợp để mang đi.

Trước khi ra ngoài, nàng ấy đổ đầy nước vào cốc rồi cho cốc vào bao hoặc treo ở bên hông, dù có lắc lư thế nào thì nước cũng không bị đổ ra ngoài.

Liễu Chi rất thích cái cốc này.

Gần đây đi làm, nàng ấy đều dùng cái cốc này để mang nước uống.

Không chỉ tiện dụng, đây còn là biểu tượng cho sự nỗ lực làm việc đã được công nhận của nàng ấy, khiến nàng ấy cảm thấy hãnh diện hơn.

Nam nhân nhà nàng ấy thấy vậy thì thèm thuồng không chịu được, liền liều mạng làm việc chăm chỉ hơn, mong chính mình cũng có thể nhận được một cái cốc.

Không chỉ có nam nhân của Liễu Chi.

Mà những người khác nghe nói chuyện này cũng đều cực kỳ ngưỡng mộ không thôi.

Ban đầu một số người chỉ chú trọng đến tốc độ mà không quan tâm đến chất lượng, giờ đây tất cả đều kìm nén sự sốt ruột trong lòng, làm việc một cách chắc chắn, cố gắng làm tốt và làm nhanh để có thể nhận được phần thưởng.

Ngoài cốc tre này, còn có một phần thưởng khác là giấy vệ sinh.

Đây cũng là một thứ mà Liễu Chi chưa từng thấy bao giờ.

Lúc đầu, nhìn thấy cuộn giấy trắng tinh mềm mại kia, nàng ấy còn tưởng là để viết chữ, nhận xong hỏi mới biết hóa ra là dùng để đi ngoài....

Nhớ đến băng vệ sinh, Liễu Chi cũng nhanh chóng chấp nhận công dụng của giấy vệ sinh.

Nhưng việc sử dụng băng vệ sinh là rất cần thiết. Còn giấy vệ sinh thì khác, nàng ấy vẫn hơi tiếc không nỡ dùng, cảm thấy như đang lãng phí.

Liễu Chi nhanh chóng đi hỏi thăm người của Phương Quân, phát hiện đối phương không hề có ý quản lý giấy vệ sinh chặt chẽ như cách quản lý băng vệ sinh.

Nói cách khác, các nàng ấy có thể sử dụng thứ này cho những việc khác, thậm chí mang đi đổi lấy một ít tiền để phụ giúp gia đình, đều được phép.

Nhận được tin, Liễu Chi phát hiện quả thật trong thành có những gia đình giàu có đang thu mua loại giấy vệ sinh này, dường như bọn họ rất thích dùng thứ này.

Liễu Chi vội vàng chạy về nhà bàn bạc với gia đình một phen, bán giấy vệ sinh cho thương nhân giàu có, dùng hai cuộn giấy này đổi được vài trăm văn tiền.

Nắm chặt số tiền này, Liễu Chi đi dạo quanh thành một vòng.

Gần đây có các thương đội ra vào thành, cũng mang về một ít đồ dùng học tập, không ít cửa hàng bắt đầu buôn bán bình thường.

Nàng ấy bước vào cửa hàng, dùng tiền để mua thêm một số thứ, còn mua thêm một ít vải.

Xách theo đồ đạc đi ra khỏi cửa, trong lòng Liễu Chi vô cùng vui sướng.

Cẩn thận tính toán một chút, giờ đây đãi ngộ của công việc này thực sự tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Không chỉ được cung cấp thức ăn. Nếu làm việc tốt còn có thể nhận được giấy vệ sinh, đổi lấy vài trăm văn tiền trợ cấp, lại còn có chiếc cốc tre vừa tiện dụng lại mới lạ.

Hơn nữa, công việc này còn mang lại cho người ta cảm giác thành tựu.

Giờ đây đã có không ít người biết đến, Liễu Chi làm việc cực kì tỉ mỉ cực kì tốt, còn được khen thưởng.

Đi ra ngoài, chỉ cần nói tên cũng có thể khiến người ta coi trọng mình hơn!

Nàng ấy sống qua loa nửa đời người, có khi nào có được vinh quang như vậy chứ?

Đây đều là cơ hội mà Phương Quân mang đến, Phương Quân chính là ân nhân tái thế của Liễu Chi nàng ấy!

Trong lòng Liễu Chi tràn đầy cảm kích.

Chương 277: Chương 277

Chỉ nghiêm túc làm việc thôi là chưa đủ, nàng ấy dự định mỗi tối trước khi ngủ đều sẽ đập đầu lấy Phương Quân vài cái để bày tỏ lòng biết ơn này.

Nàng ấy muốn bày tỏ quyết tâm với Phương Quân, nhất định về sau sẽ cố gắng hơn nữa, mang thật nhiều giấy vệ sinh và cốc tre về nhà!

Với lòng quyết tâm mãnh liệt, mỗi ngày đi làm Liễu Chi đều có dáng vẻ ý chí chiến đấu sục sôi, gần như phát sáng giữa đám đông.

Vốn dĩ Liễu Chi nghĩ rằng, cuộc sống đã đối xử với nàng ấy rất tốt rồi.

Nhưng nàng ấy không ngờ rằng, cơ hội của mình không chỉ dừng lại ở cốc tre.

Hôm nay, sau khi nhận mì đã qua chế biến, một nữ nhân đột nhiên gọi Liễu Chi lại.

Liễu Chi dừng lại, nhanh chóng nhận ra người đó, có chút e dè nói: “Tôn chủ sự!”

Nàng ấy rất quen thân vị chủ sự này.

Dường như đối phương là người có quyền thế nhất dưới trướng của Phương Quân. Từ khi vào thành tới nay, hầu như tất cả mọi việc lớn đều do nàng ấy ra mặt nói chuyện, những người khác trong đội ngũ của Phương Quân cũng thường xuyên tìm đến nàng ấy để hỏi việc.

Liễu Chi rất kính nể nàng ấy.

Lúc này trong lòng vừa thấp thỏm vừa vui mừng, không ngờ thế mà Tôn chủ sự có thể nhớ tên của bản thân!

Tảo Nhi cười nói: “Biểu hiện gần đây của ngươi rất tốt. Theo như phản hồi của người bên chúng ta, thể chất của ngươi cũng không tồi, ta đến đây muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có hứng thú tham gia nữ quân của chúng ta không?”

Liễu Chi lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Nữ quân?”

Tảo Nhi gật đầu nói: “Đúng rồi, chính là nữ quân. Huyện thành của chúng ta xây dựng xong rồi, tất nhiên cần đủ sức mạnh mới có thể bảo vệ nó.”

“Nhưng mà ngươi cũng biết, trong huyện đang rất cần người. Cho nên, chỉ cần thể chất đủ điều kiện, chúng ta đều có ý định đưa vào đội.”

Huyện thành của các nàng ấy không tính là lớn, tổng cộng cũng chỉ vài nghìn người.

Ban đầu nhóm Tảo Nhi nghĩ rằng, trong tình huống này, việc các nàng ấy đều tham gia quân đội như trước kia là phù hợp nhất.

Nhưng trong huyện còn rất nhiều việc phải làm, huấn luyện toàn bộ người dân trong huyện thành sẽ tốn không ít thời gian và công sức, hơn nữa trình độ không đồng đều, các nàng ấy không chờ nổi.

Trong thời gian ngắn, huyện phải nhanh chóng thành lập một đội quân đang hoàng, như vậy mới có thể ứng phó với các tình huống khẩn cấp.

Cuối cùng, các nàng ấy quyết định chọn ra một nhóm người có thể chất tốt nhất, tạo thành hai đội ngũ tinh nhuệ.

Mỗi đội khoảng hơn một trăm người. Sau khi bắt đầu huấn luyện, sẽ chọn ra hai mươi người giỏi nhất trong số đó để làm tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Mặc dù đội quân có sự phân biệt giữa nam và nữ, nhưng hiện tại chỉ có Đại Ngưu là có võ công tốt nhất, khi dạy võ thuật thì sẽ dạy chung để tiết kiệm thời gian.

Nhưng chắc chắn những việc riêng tư còn lại sẽ tách riêng.

Hơn nữa, Phương Tiên Nhi còn có một số đề xuất huấn luyện nhằm vào đặc điểm giới tính nam và nữ, những phương án này cũng sẽ được luyện tập riêng.

Nhưng về cơ bản thì quá trình huấn luyện không có nhiều khác biệt.

Chờ huấn luyện hai đội này xong, sau này có điều kiện thì sẽ cho những người khác luyện tập võ thuật cơ bản, không cần thiết phải đánh đấu thắng đó, chỉ cần trong những thời khắc quan trọng, mọi người đều có thể cầm vũ khí chiến đấu với địch là được.

Gần đây đã bắt đầu luyện tập Bát Đoạn Cẩm.

Mỗi buổi sáng trước khi làm việc, các nàng ấy sẽ hướng dẫn mọi người tập một bộ, trước tiên tăng cường thể chất cho mọi người, đặt nền tảng, cũng là để chuẩn bị cho sau này.

Nghĩ xong những điều này, Tảo Nhi tiếp tục nói với Liễu Chi: “Tham gia quân đội thì phải luyện tập hàng ngày, sau này đánh giặc còn phải ra chiến trường, rất vất vả và nguy hiểm. Nhưng đãi ngộ cũng sẽ tốt hơn làm việc như này rất nhiều, người có thể về nhà suy nghĩ kỹ...”

Lại nói thêm vài câu về đãi ngộ, Tảo Nhi liền quay người rời đi.

Đây không phải chuyện nhỏ, dù sao cũng phải cho đối phương và gia đình bàn bạc kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định. Nếu có điều kiện, các nàng ấy cũng muốn được lựa chọn hai chiều, như vậy đều tốt cho cả hai bên.

Liễu Chi nghe nàng ấy nói xong, cả đường về nhà đều như mất hồn mất vía.

Lúc ban đầu, nàng ấy chỉ muốn cả nhà sống sót, có cơm ăn là được rồi.

Sau đó, nàng ấy hy vọng sẽ được làm việc cho Phương Quân cả đời, cố gắng trở thành tấm gương tốt nhất, nhận được nhiều phần thưởng nhất.

Giờ đây, một người như nàng ấy lại có cơ hội tham gia quân đội sao?

Không phải binh lính thông thường.

Nghe từ lời của Tôn chủ sự, đó chính là một đội quân oai phong凛冽...

Trong lòng có một cỗ nhiệt huyết sôi sục không ngừng.

Một ý nghĩ khủng khiếp, gần như là mạnh mẽ đột nhiên lóe lên trong đầu nàng ấy.

Nữ quân mới vừa thành lập, chắc sẽ có rất nhiều cơ hội.

Vậy nếu nàng ấy cố gắng, một ngày nào đó sẽ có thể làm tướng quân hay không?

Hoặc không phải tướng quân, chức quan nhỏ hơn tướng quân cũng được. Người nhỏ hơn tướng quân gọi là gì? Hình như nàng ấy chưa bao giờ nghe nói đến...

Nhận ra những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Liễu Chi hoảng hốt che n.g.ự.c lại.

Đột nhiên nàng ấy cảm thấy, dường như nàng ấy chưa bao giờ hiểu rõ bản thân.

Hóa ra nàng ấy cũng có tham vọng làm tướng quân sao!

Đột nhiên Liễu Chi bước nhanh hơn về nhà, không còn giống linh hồn u uất như lúc này nữa, bước chân trở nên vững chắc hơn.

Dù sao đi nữa, nàng ấy đã hoàn toàn nhìn rõ con tim mình. Nữ quân, nàng ấy nhất định phải tham gia.

Tiếp theo là phải thuyết phục người nhà...

Trong huyện thành, việc thành lập quân đội được đưa lên nghị trình.

Ở bên kia, đạo này Đại Ngưu cũng thuận lợi tìm thấy vị trí của mỏ than, hai ngày nay đang áp giải tội phạm về đó, chuẩn bị bắt đầu đào giếng, khai thác mỏ than.

Trước đó, bọn họ có được ghi chép phương pháp khai thác than từ trong tay Phương Tiên Nhi, là một loại phương pháp khai thác than khá phổ biến hiện nay.

Cụ thể là phải xác định đúng vị trí, đào giếng tròn sâu khoảng vài chục mét, rồi cho người xuống giếng, dùng phương pháp đào rãnh để khai thác than từng chút một.

Cách khai thác này khá chậm, nhưng chỉ cần chú ý kỹ thì vẫn khá an toàn.

Lúc đầu, nhóm Đại Ngưu định dùng phương pháp này.

Nhưng thấy thời tiết ngày càng lạnh, thời gian gấp rút, các nàng ấy rất muốn có thêm nhiều than nên lại đi cầu xin Phương Tiên Nhi và đã có được một phương pháp mới - phương pháp nổ mìn khai thác.

Phương pháp này cần chôn thuốc nổ xuống đáy giếng, sau đó kích nổ rồi cho người mang mạt than và than vụn ra ngoài.

Tương đương với việc tiết kiệm một quá trình đào thủ công bằng sức người, như vậy có thể tiết kiệm được khá nhiều thời gian.

Trước đó, bọn họ đã chế tạo được thuốc nổ.

Hơn nữa, mỏ than này nằm ở vị trí rất xa các huyện thành khác, cho dù có gây ra tiếng động lớn thì cũng không đáng chú ý.

Điều kiện cần đã đủ.

Vấn đề duy nhất là Phương Tiên Nhi nói rằng có thể quá trình thực hiện sẽ rất nguy hiểm, cần phải cẩn thận chú ý mới được.

Tất nhiên, bọn họ cũng đã chứng kiến sức mạnh của thuốc nổ rồi, nên tìm một nơi để làm một số thực nghiệm nhỏ.

Lượng thuốc nổ tăng dần từ ít đến nhiều, trước tiên họ đào những hố nông để nổ một số tảng đá để tập luyện.

Sau khi thực nghiệm nhiều lần, nắm vững kỹ thuật liên quan thì chính thức khởi công.

Huyện thành ngày càng phát triển.

Mỏ than cũng được xây dựng đến khí thế ngất trời.

Cùng lúc đó, ở sâu trong núi.

Bởi vì nhiều người đã rời đi, lần đầu tiên Thịnh Quân cảm thấy yên tĩnh.

Mặc dù phần lớn trẻ em vẫn ở lại đây, bồ câu đưa tin cũng liên tục mang thư về, Lý bà tử cũng luôn đọc thư cho nàng nghe đúng giờ.

Nhưng Thịnh Quân cảm thấy, mình còn trẻ tuổi mà dường như đã tận hưởng đãi ngộ của một người già cô đơn.

Cũng may, trong bức thư mới nhất của Tảo Nhi, nàng ấy nói đường xi măng trong thành đã bắt đầu được lát.

Nàng sẽ sớm có thể cử Hai Con (*) vào thành, âm thầm tham gia vào cuộc sống của mọi người.

(*) Hai Con: Tên của máy hút bụi.

Vậy lại phải kiên nhẫn thêm một chút nữa!

“Gù gù gù!”

Lần này, sau khi Lý bà tử đọc thư xong, trên không đột nhiên vang lên tiếng kêu của chim bồ câu.

Bà ấy ngẩng đầu nheo mắt nói: “Là chim bồ câu của Vi gia.”

Thương đội của Vi gia đã trở về từ lâu, đến đầu xuân mới có thể đi tiếp.

Sau khi vào đông, nhóm Tảo Nhi đều bận rộn ở huyện thành, Vi gia bên kia cũng làm việc, thuận tiện chuẩn bị cho Tết.

Hai bên đều bận rộn, thỉnh thoảng mới hỏi thăm đối phương, trong khoảng thời gian này hầu như không gặp mặt.

Lý bà tử gọi chim bồ câu xuống, lấy một cuộn giấy nhỏ từ ống thư trên người nó rồi mở ra xem.

Thịnh Quân thấy thế, cũng lập tức dựng tai lên nghe.

Sau đó liền nghe Lý bà tử nói: “Ồ? Lần này không phải là thăm hỏi thông thường, mà nói bên kia có chuyện muốn nhờ chúng ta bày mưu tính kế.”

Chương 278: Chương 278

Nói là kế sách thì cũng không chính xác, đây giống như sự hỗ trợ của đồng minh hơn.

Vi gia gửi thư đến nói bởi vì thương đội có thành tích tốt, tiếng tăm vang xa hơn, cũng nhờ tiếp cận được huyện lệnh.

Gần đây, Vi Thập Bát nhận được thiệp mời đến dự lễ mừng thọ của huyện lệnh, năm ngày sau liền đi dự tiệc.

Ông ấy có chút tò mò không biết huyện lệnh có ý gì, không biết đối phương nhìn thấy lợi ích của thương đội nên cũng muốn được chia một chén canh.

Hay là đơn thuần coi trọng bọn họ, muốn có cơ hội nói chuyện để xây dựng quan hệ.

Nếu là về trước thì Vi Thập Bát không chắc chắn, muốn sớm cùng nhóm người Tảo Nhi bàn bạc đối sách cho việc này.

Nếu như muốn chia lợi ra ngoài thì cũng có những cách chia khác nhau, bọn họ không thể cho không như vậy, dù thế nào cũng phải lấy đủ chỗ tốt.

Nếu là về sau, Vi Thập Bát dự định đưa nhóm người Tảo Nhi đi cùng để hai bên quen mặt nhau.

Mặc kệ như nào thì họ cũng phải có sự chuẩn bị, còn một vấn đề nữa chính là chọn quà mừng thọ.

Nói chung, đợt tham gia tiệc mừng thọ lần này có liên quan đến hai phía. Vi Thập Bát không thể tự ý quyết định, bèn gửi tin dò hỏi ý kiến các nàng ấy.

Đương nhiên nếu phía Tảo Nhi không muốn dính líu đến những việc này thì ông ấy sẽ tự quyết định.

Có điều kết quả cuối cùng là gì thì vẫn mong mọi người có sự chuẩn bị tâm lý.

Vi Thập Bát nói rất tỉ mỉ, tiếp theo chỉ chờ xem phía Tảo Nhi nghĩ như thế nào.

Thịnh Quân nghe xong, thầm nghĩ may mà họ đến huyện thành mở rộng địa bàn, không đặt trứng gà cùng một rổ, vì vậy cũng có nhiều lối thoát và nguồn kinh doanh hơn.

Chỉ có thể nói ở triều đại này, nếu không có quyền lực trong tay thì sẽ quá nhiều sự nguy hiểm to lớn đang rình rập trong đời sống thường ngày.

Nhìn tình hình trước mắt, Vi gia vừa phát lên, khả năng có người muốn được chia lợi lộc...

Nếu như vị huyện lệnh kia thật sự muốn chỗ tốt, Vi gia cũng không thể từ chối được, dù sao người cả thôn đều phải sinh hoạt trong huyện.

Nhóm Tảo Nhi cũng có thể khuyên bảo người trong thôn dời đến đây nhưng điều này cũng không phù hợp, mọi người đều đang sinh hoạt trong huyện, biết điều mới là đạo lý.

Ôi, chỉ mong vị huyện lệnh này là người tốt, ít gây phiền phức cho mọi người.

Bên này, Lý bà tử không biết suy nghĩ của Thịnh Quân, vẻ mặt nghiêm túc nâng bức thư.

Chắc chắn bà ấy không thể thay mặt cho toàn bộ người trong thôn.

Lúc này mấy người Lưu Nhị Sơn đã mang theo vật tư rời đi, hôm nay sẽ không đến nữa.

Lý bà tử giơ tay gọi chim đưa thư, buộc phong thư còn nguyên của Vi gia lên người nó, để nó truyền tin cho nhóm người Tảo Nhi.

Chạng vạng, thư hồi âm đến.

Trong thư nói bọn họ đã nhận được tin tức, đang thương lượng đối sách ở trong huyện.

Có điều Tảo Nhi và những người khác đều không đi được, không thể đến đúng hẹn.

Chỉ có Thiết Trụ vừa bàn bạc xong chuyện hợp tác với những phú hộ trong huyện, bây giờ chuyện làm ăn buôn bán đồ ăn vật cũng đã đi vào quỹ đạo. Hai ngày gần đây hắn ta có hơi nhàn rỗi nên lần này liền để hắn ta làm đại diện đến Vi gia thảo luận.

Vừa hay Thiết Trụ cũng có quen biết với người Vi gia.

Mọi việc cứ như vậy mà quyết định xong.

Hừng đông hôm sau, Thiết Trụ vác bao hành lý đơn giản trở về cùng đội ngũ vận chuyển của Lý Nhị Sơn.

Vừa nghỉ chân một chút, hắn ta liền bị mấy người đưa đến cửa khác của thôn Nguyên Bảo, một mình vào thôn.

Lâu rồi không đi đến bên này, Thiết Trụ nhanh chóng phát hiện trong thôn đã thay đổi rất nhiều.

Đầu tiên là phòng ốc trong thôn được tu sửa tập thể, càng gọn gàng, đẹp và bền hơn.

Những người hân ta chào hỏi lúc gặp phải trên đường, ai cũng đều mặc quần áo mới tinh.

Giọng nói của mỗi người đều mạnh mẽ tràn đầy sức sống.

Nhìn vào khuôn mặt từng người, mặt ai cũng căng hồng, vui mừng, khoé mắt còn đọng lại ý cười.

Nghĩ đến sau khi kiếm được tiền, cuộc sống của người dân thôn Nguyên Bảo cũng có sự cải thiện rõ rệt.

Thấy được cuộc sống của họ trôi qua tốt đẹp, trong lòng Thiết Trụ cũng rất vui vẻ.

Bước chân nhẹ nhàng, một đường đi thẳng đến cửa nhà Vi Thập Bát, Thiết Trụ nhận ra rằng nơi này lại ít sự thay đổi nhất.

Cẩn thận suy nghĩ chút cũng đúng, trước đó sân trước Vi gia mới xây không lâu, không có gì cần sửa lại cũng đúng.

Nghe thấy giọng nói của Thiết Trụ, Vi Thập Bát và Vi Lão Căn nhanh chóng ra tiếp đón, Vi Bình An cũng theo phía sau.

Lần này ba đời tổ tông nhà họ đến rất đầy đủ.

“Vi a gia, Vi thúc, Bình An! Đạo này mọi người có khoẻ không?”

Thiết Trụ nhanh chóng chào hỏi bọn họ, giọng nói hành động cũng rất tự nhiên. Tuy rằng một thời gian rồi không gặp mặt nhưng hân ta cũng không có cảm giác xa lạ.

“Thiết Trạ, lần này chỉ người đến thôi sao? Tảo Nhi tử và Đại Ngưu bọn họ không đến sao?” Vi Bình An bắt chuyện với hắn ta xong, tò mò nhìn sau lưng hắn ta.

“Gần đây gặp phải chút chuyện phiền phức, lại sắp ăn Tết, trong thôn khá bận nên lần này chỉ có ta đến đây thôi.”

Thiết Trạ ngượng ngùng nói: “Tuy nhiên mọi người cứ yên tâm, bọn họ đều đã đọc thư của Vi thúc rồi, cũng đã thảo luận qua, ta đã nhớ kĩ rồi, lát nữa sẽ nhắc lại không sót một chữ!”

Vi Thập Bát gật đầu hiểu: “Không sao, gần đây mọi người đều rất bận, mọi người trong thôn ta cũng vô cùng bận rộn, hơn nữa thời tiết ngày càng lạnh hơn. Nếu không phải đột nhiên xảy ra chuyện này, ta cũng không phiền mọi người phải đến đây.”

Ông ấy dừng một chút rồi nói: “Thiết Trạ, chúng ta ở đây cũng không phải người ngoài, ta cũng không muốn hàn huyên gì. Cháu cứ nói thẳng đi, mấy người Tảo Nhi bên kia nghĩ gì?”

Thiết Trạ mở miệng: “Vi thúc, trước tiên ta hỏi thúc một câu, đối với huyện lệnh này, thúc hiểu rõ mấy phần?”

Vi Thập Bát suy tư nói: “Không quá rõ.”

“Vị huyện lệnh này họ Đại, dáng vẻ đứng đắn, bình thường cũng không xuất hiện nhiều lắm. Ta tình cờ gặp được hai lần, chỉ cảm thấy ông ta gây đến bất thường. Đi đường luôn kèm theo tiếng ho như có bệnh gì. Lời nói khó nghe, không giống người có mệnh trường thọ.”

“Tuy nhiên, từ thông tin của ta, ông ta cũng không phải loại người hoang dâm hủ bại... Ta chỉ sợ rằng ông ta che giấu sâu, không để lộ bất cứ sơ hở nào. Nhưng đề phòng là không bao giờ thừa, chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.”

Thiết Trạ gật đầu, nói: “Bọn ta cũng nghĩ như vậy. Thực ra, dù thúc hiểu ông ta đến đâu thì cũng không thể dễ dàng tin bất cứ chuyện gì từ miệng người khác, tất cả những gì tận mắt thấy mới coi là thật.”

“Nghĩ đến khi chúng ta đi dự tiệc, nếu vị huyện lệnh họ Đại này muốn chỗ tốt thì cũng phải chờ sau khi kết thúc tiệc mừng thọ mới có thể tìm chúng ta nói chuyện.”

“Vì thế chúng ta có thể nhân lúc tặng quà mừng thọ mà thử xem vị huyện lệnh này có nhân phẩm như nào. Tùy theo biểu hiện của ông ta mà tìm cách ứng phó sau.”

Vi Thập Bát tò mò hỏi: “Cháu nói thực hiện từ việc dâng lễ vật, cụ thể là cách gì?”

Thiết Trạ cười nói: “Bước đầu tiên của chúng ta là lấy một bức tượng gỗ ra. Hàm ý trong đó khá phức tạp, vừa có ý là cuộc sống nhân dân khó khăn, đồng thời cũng có cách hiểu khác là trên trời rơi xuống một miếng bánh, xem xem ông ta hiểu theo nghĩa nào là có thể hiểu được chín phần mười suy nghĩ của ông ta.”

“Nếu trong lòng ông ta có dân chúng thì người này thích hợp để chúng ta giao thiệp. Lúc đó chúng ta ở lại đến cuối bữa tiệc, đưa biện pháp tăng gia sản xuất kia cho ông ta. Cũng có thể hợp tác về mảg dầu Nguyên Bảo và dầu đậu nành, mở rộng quy mô, cũng có thể thuyết phục ông ta dùng lợi nhuận đó để cải thiện đời sống của nhân dân...”

“Nếu trong mắt ông ta chỉ thấy lợi ích thì chúng ta trực tiếp đưa sản nghiệp làm dầu cho ông ta.”

Vi Thập Bát nghe vậy kinh hãi nói: “Trực tiếp đưa cho ông ta? Vì sao ông ta không quan tâm cuộc sống người dân mà có thể trực tiếp lấy chỗ tốt?”

Thiệt Trụ cụp mắt nở nụ cười: “Vi thúc cứ tin ta đi, chắc chắn ông ta không có quả ngon để ăn. Chúng ta cứ làm như vậy, chỉ cần thúc thời chút, tránh cho đối phương chó cùng rứt giậu. Đúng rồi, ta đảm bảo với thúc, cho dù như thế nào cũng sẽ không để người dân thôn Nguyên Bảo chịu thiệt, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho các thúc con đường làm giàu mới.”

Nếu như là kẻ tiểu nhân, giao thiệp lâu dài cùng đối phương cũng quá nguy hiểm.

Vẫn là lấy đồ vật chặn dứt miệng đối phương trong một lần, che mắt đối phương.

Đội bọn họ phát triển huyện thành bên này rồi âm thầm ra tay, giải quyết triệt để mọi chuyện là ổn thỏa nhất...

Có điều, theo tác phong cai quản đất của Phụng Vương, nếu như bọn họ giao đồ ra, cũng không phải chỉ có huyện lệnh được lợi, đoán chừng ông ta cũng không giữ riêng mình mà sẽ làm ra việc gì đó.

Cây Nguyên Bảo ở xung quanh thị trấn không thiếu, ép dầu cũng là việc cần nhiều nhân lực. Dân chúng trong huyện, thậm chí là dân chúng Phụng Thành đều có thể làm việc này tăng nguồn thu nhập.

Nói đến đây, lúc trước khi các nàng ấy thảo luận ở trong thành cũng đã bàn qua chuyện này.

Rất nhiều biện pháp đều là do Tảo Nhi đề xuất.

Lúc đó có người không rõ hỏi, nàng ấy nói, Phụng Thành bên này là địa bàn của Phụng Vương.

Nếu như ngày sau các nàng ấy phát triển, sớm muộn gì cũng phải đối đầu với Phụng Vương.

Hai cách này, dù là cách nào cũng đều có thể giúp đỡ dân chúng Phụng Thành.

Đây không phải là giúp đối phương đặt nền móng thuận tiện củng cố sự thống trị của Phụng Vương sao?

Tảo Nhi lại nói, dù là dân chúng ở tòa thành nào, sớm muộn cũng sẽ nhận được sự che chở của Phương Tiên Nhi.

Nhìn về xa hơn, dân chúng khắp thiên hạ đều sẽ trở thành người mình.

Chuyện họ đang làm không phải giúp đỡ Phụng Vương.

Chuyện bây giờ mà họ làm đều là góp một viên gạch vì tâm nguyện của Phương Tiên Nhi.

Việc tranh quyền, từ đầu đến cuối chiếm địa bàn không phải để thỏa mãn dục vọng cá nhân mà là muốn dân chúng trải qua cuộc sống tốt hơn, cùng nhau gây dựng một Đại Đồng thịnh cảnh.

Số tiền kiếm được khi vào thành, bọn họ chưa từng dùng cho mình.

Tảo Nhi nói: “Hơn thế nữa, chúng ta nên tự tin mới đúng. Nhất định phải tin rằng dù dân chúng bên ngoài sống tốt như thế nào, đi đến chỗ của chúng ta nhất định sẽ càng tốt hơn.”

“Chúng ta đang làm chuyện tốt đẹp nhất, vì thế đừng lấy cái kém của người khác để tôn lên cái tốt của chúng ta. Cũng đừng thờ ơ lạnh nhạt với những dân chúng chịu đói khổ, sau đó mới có thể đứng ra làm người cứu thế.”

Chương 279: Chương 279

Có thể giúp dân chúng chịu khổ ít hơn, sao lại không làm? Hơn nữa sau này các nàng ấy đến nhận địa bàn cũng có thể ung dung hơn nhiều.

Trải qua việc xây dựng huyện thành, mọi người cũng nên biết, bắt đầu từ con số không là khó nhất.

Lời nói của Tảo Nhi khiến không ít người bưng tỉnh.

Gần đây tất cả mọi người đều làm việc trong huyện thành, quản lý rất nhiều chuyện, cũng phải cai quản rất nhiều người.

Dưới tình huống như vậy, tâm lý của mọi người cũng đã có sự thay đổi nhỏ, nhưng vẫn chưa nhận ra.

Mãi đến đợt thảo luận này mọi người mới nhận ra.

Không ít người nhắc đến Phụng Vương, theo bản năng cũng đặt người dân Phụng Thành ở thế đối địch.

Đây là chuyện không nên!

Sau khi thông suốt, bây giờ mọi người đều nghĩ mà sợ.

Cũng may giờ không muộn, may mà đầu óc Tảo Nhi vẫn còn tỉnh táo.

Cũng may trong lòng mọi người ở đây đều nhớ về Phương Tiên Nhi sâu sắc, mục tiêu cũng nhất trí, đều đặt Đại Đồng ở trong tim.

Giờ phút này, sau khi nhận ra vấn đề, tất cả mọi người đều không nhịn được hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng.

Hôm sau phải dành thời gian xem xét lại chính mình, nhất định phải cảnh giác!

Tảo Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Đúng rồi, trước đây Phương Tiên Nhi cũng nhắc đến một ví dụ. Giống như ta, những người luôn có suy nghĩ muốn đem mọi trọng trách ôm về phía mình cũng rất nguy hiểm.”

“Ta biết, bây giờ mọi mặt trong thành đều tiến bộ, lúc này ta cần thay mọi người làm chủ, tạm thời nắm giữ quyền lên tiếng lớn nhất. Trước mắt đây là cách làm phù hợp nhất nhưng cũng không phải kế hoạch lâu dài.”

“Vẫn là câu nói cũ, tầm nhìn của một người là có hạn, chúng ta vẫn làm theo lời Phương Tiên Nhi nói, thay nhau làm chủ, ba năm đổi một lần, mọi người thấy như thế nào?”

“Những người còn lại làm người hỗ trợ, mọi người cùng nhau xử lý mọi việc. Nếu là việc liên quan đến nhiều phương diện hoặc chuyện xa lạ, chúng ta không có kinh nghiệm không thể quyết định được thì vẫn còn có Phương Tiên Nhi làm hậu thuẫn.”

Phương Tiên Nhi từng tận mắt thấy Đại Đồng, cũng hy vọng các nàng ấy lấy đó làm nỗ lực.

Đó mới là nơi mọi người dùng tài cán của mình dốc tâm thực hiện.

Nói xong tất cả việc quan trọng, Tảo Nhi tiện nhắc đến những vấn đề nhỏ bên dưới vẫn chưa hoàn thiện xong.

Những tổ chức giống như Bộ Thương mại hiện giờ, sau này có thể thành lập nhiều hơn.

Những việc này đều cần người đứng đầu từng bộ phận, tất cả đều phải thay phiên quản.

Để tránh những nguy hiểm tiềm ẩn, mọi người còn phải bổ sung một số chế độ, dần dần khai phá từ yếu đến mạnh qua những lời góp ý khiêu nại.

Trước đó vẫn luôn bận rộn, mượn cơ hội lần này, coi như giải quyết rõ những việc này.

Dù sao, có chế độ rõ ràng mới có thể xử lý mọi chuyện tốt hơn.

Chờ lần đàm phán này kết thúc, các nàng ấy sẽ định ra kế hoạch, chờ nghĩ xong, để Phương Tiên Nhi xem qua, nàng cho phép liền có thể thực hiện.

Nội dung cuộc bàn bạc đã hiện rõ trong đầu Thiết Trụ.

Hắn ta chậm rãi thu hồi suy nghĩ.

Đơn giản chính là như vậy, bọn họ muốn làm tất cả, đây cũng vì cân nhắc kế hoạch lâu dài.

Bao gồm cả bữa tiệc lần này.

Trong lúc Thiết Trụ suy nghĩ, Vi Thập Bát đã cân nhắc những chi tiết nhỏ từ đối sách kia.

Ông ấy hỏi đi hỏi lại Thiết Trụ mấy lần, luôn cảm thấy trong lời nói của hắn ta thiếu chút gì đó, giống như còn có chuyện chưa nhắc đến.

Tuy nhiên nghĩ rằng hẳn ta cũng không cố ý che dấu, có thể là chưa phải lúc, đến lúc đó chắc chắn hẳn ta sẽ nói.

Tạm thời không nghĩ đến việc này, lại nói về tiệc mừng thọ lần này của huyện lệnh.

Cuối cùng Vi Thập Bát vẫn lựa chọn tin tưởng ý nghĩ của Thiết Trụ và tầm nhìn của họ.

“Vậy thì làm theo những gì cháu nói đi, sau đó chúng ta cùng nhau đi dự tiệc, mấy ngày nay phiền cháu dạy dỗ Bình An giúp ta, tui thân cho cháu phải ngủ ở bên kia.” Vi Thập Bát nói rồi như chợt nghĩ đến gì đó: “Đúng rồi, cái tượng gỗ kia...”

Thiết Trụ vội nói: “Cái này giao cho ta!”

Vi Thập Bát đành đồng ý, thở dài nói: “Đành để các cháu phải chịu khổ rồi. Nếu như có chỗ nào Vi thúc có thể giúp thì các cháu cứ việc nói!”

“Thúc yên tâm, ta sẽ không khách sáo đâu.”

Coi như đã bàn bạc chuyện này xong xuôi.

Bỏ qua việc dự tiệc, nhóm người Tảo Nhi ở trong trấn cũng không ngừng nửa bước.

Lượng than đá đầu tiên đào được đã thuận lợi vào thành, mặc dù hàng không quá tốt, có to có nhỏ, nhưng hiệu suất khai thác này cũng đủ làm mọi người hài lòng.

Than đá này có thể đốt trực tiếp.

Nhưng nếu muốn cung cấp cho toàn huyện thì gia công thành than tổ ong càng có lời hơn, cũng có thể tiết kiệm tài nguyên.

Tảo Nhi bắt đầu khua chiêng gõ trống tạo lò than, đồng thời tổ chức chế tác than tổ ong.

Muốn dùng những món đồ này còn phải cân nhắc đến vấn đề thông khí, những điều này đều phải suy nghĩ.

Nhóm người vì lo âu mà đã mọc rất nhiều tóc bạc.

Nhưng những chuyện này không thể không làm.

Các nàng ấy muốn giải quyết vấn đề này của huyện thành trước năm mới, để tất cả dân chúng đều được trải qua mùa đông ấm áp.

Có một phương pháp làm than tổ ong đơn giản.

Đầu tiên trộn mảnh vụn than đá được nghiền nát và đất vàng với nước theo tỷ lệ, sau đó đổ vào khuôn cầm tay chuyên dụng, cuối cùng đổ ra khỏi khuôn và đem phơi nắng, như vậy là đại công cáo thành.

Không thể đốt trực tiếp than tổ ong ở trong phòng, phải lắp đặt lò than đặc biệt, còn phải lắp đặt ống thông gió, nếu không nguy cơ ngộ độc là rất cao.

Đối với lò than, bên trong có một lớp mật gốm đặc biệt, bên ngoài là một lớp vỏ kim loại mỏng.

Kích thước lò không lớn, vật tư tiêu hao để làm lò than cũng không nhiều, chẳng qua mỗi lò than phải trang bị ống thông gió, cái này thì lại thêm một loại vật liệu khác.

Cũng may nhà của đa số dân chúng đều không lớn lắm, chỉ cần có nguồn nhiệt, là có thể sưởi ấm dễ dàng. Do đó, lò than có thể được lắp đặt gần tường bên ngoài hơn một chút, có thể tiết kiệm vật liệu dùng làm ống dẫn khí.

Không chỉ phải tiết kiệm vật liệu trong thiết kế, mà còn phải tốn nhiều thời gian để rèn luyện tay nghề.

Đây là lần đầu tiên những người thợ rèn trong thành tiếp xúc với một thân vật như thép không gỉ.

Bọn họ đã dùng sở học cả đời để học hỏi và nghiên cứu kỹ càng về độ dày của lớp kim loại của lò nung và ống thông gió, cuối cùng đã tìm ra phương pháp rèn sử dụng ít vật liệu nhất, để sử dụng và bền bỉ.

Chỉ như vậy, vật tư tiêu hao bằng kim loại mới được kiểm soát hoàn toàn trong phạm vi tối ưu.

Sau khi đột kích các phú hộ cách đây không lâu, đoàn người đã đưa cho Phương Tiên Nhi một số bạc lớn, nguồn cung cấp chậu thép không gỉ vẫn có thể theo kịp.

Nhắc tới, Thạch thúc và những người khác cũng đã gấp rút hoàn thành bộ giáp hai ngày trước. Hôm nay ngoài việc chế tạo lò than, cũng chỉ còn một nơi khác cần thép, đó là trang bị cho quân đội mới thành lập.

Cũng may bây giờ Tảo Nhi và những người khác đã có một lượng vũ trang nhất định, có thuốc s.ú.n.g trong tay, mọi chuyện ở phía quân đội có thể thông thả mà làm.

Thu thập tất cả thép không gỉ, làm lò than trước!

Khi nhóm Tảo Nhi bận rộn với những chuyện này, cũng không giấu giếm trăm họ trong thành. Dầu sao chỗ nào các nàng cũng thiếu nhân lực, làm gì cũng cần sự giúp đỡ của mọi người, đương nhiên chuyện này cũng không ngoại lệ.

Gần đây công việc trong thành bề bộn, dân chúng đã quen với cuộc sống được điều động làm nhiều nhiệm vụ khác nhau, thậm chí còn thấy như vậy rất mới mẻ.

Bây giờ tham gia vào công việc làm than mới lạ này, ban đầu mọi người cũng tưởng là những lò than, than củi này là do chính những người quản lý sử dụng.

Tuy nhiên căn cứ vào cách hành sự của nhóm người Tảo Nhi, trong lòng mọi người cũng đưa ra một số suy đoán, cho rằng khi sản lượng than tăng lên, nói không chừng có thể trở thành một trong những phần thưởng cho sự chăm chỉ của bọn họ.

Mọi người đều cảm thấy, nếu cái suy đoán này có thể thành hiện thực thì đó đã là một giấc mơ rất đẹp rồi.

Tuy nhiên, điều mọi người không ngờ tới lại là.

Sau khi nhóm Tảo Nhi chế tạo lò than đầu tiên thành công, đã công bố một tin tức.

Cụ thể là, trong đoạn thời gian tới, các nàng ấy định huy động một số đội tiến hành huấn luyện khẩn cấp, lắp đặt bếp than miễn phí cho từng gia đình tham gia lao động.

Việc lắp đặt này diễn ra theo thứ tự, sẽ bắt đầu với những nhà có điều kiện khó khăn nhất. Hết sức cố gắng gấn xong càng sớm càng tốt trước cuối năm.

Sau khi trình bày những phúc lợi xong, tiếp theo là những điều cần phải chú ý.

Tảo Nhi nhấn mạnh, mặc dù lò than được lắp đặt miễn phí, nhưng mọi người chỉ có quyền sử dụng tạm thời, không được phép táy máy tay chân, các nàng ấy sẽ cử người đến cửa kiểm tra không định kỳ.

Trừ cái này ra, than tổ ong dùng để sưởi ấm không được phân phát miễn phí.

Cũng giống như thức ăn vậy, than tổ ong được coi là một phần công việc, phải có được dựa vào lao động.

Mặc dù nàng ấy nói chuyện với giọng điệu rất nghiêm túc, nhưng dân chúng khi vừa nghe thấy vẫn lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như điên!

Chương 280: Chương 280

Nghe nói lắp đặt chỉ dành cho những người tham gia lao động, nhưng hiện nay vì để sinh tồn, hầu như trong huyện không có ai là không tham gia lao động!

Nói cách khác, toàn huyện thành đều có thể sử dụng lò than này?

Nhắc mới nhớ, bọn họ đã tự mình làm những chiếc than tổ ong đó. Mà lò than và ống thông gió cũng đã được huyện nha lắp đặt thử nghiệm, mọi người cũng không xa lạ gì.

Khi nó được lắp đặt, có không ít người cũng đến xem qua.

Lò than thấp nhỏ như vậy, nên khi cho than vào sẽ cháy sạch và rất mạnh, cực kỳ ấm áp.

Tất cả những người từng thấy không ai không thèm, đều mơ ước một ngày nào đó có được một bảo bối như vậy trong nhà của mình.

Bây giờ, thứ tốt như vậy, lại được tặng miễn phí cho bọn họ sao??

Ông trời ơi!

Kể từ khi đội ngũ của Phương Quân vào thành, mọi người đều được sống một cuộc sống tốt đẹp, là những thứ mà ngày trước bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Tuy nhiên, sau sự mừng rỡ như điên, bỗng nhiên một nỗi sợ hãi vô hình dâng lên trong lòng mọi người.

Có người xoa xoa góc áo, thấp thỏm lên tiếng hỏi: “Tôn chủ sự, những người như chúng ta, rốt cuộc lấy đâu ra phúc phần mà có thể luôn có được nhiều đồ tốt như vậy?”

Không ít người đều có nghi vấn như vậy trong lòng, nhìn Tảo Nhi với ánh mắt mờ mịt.

Tảo Nhi cười nói: “Chúng ta đã phân phát không ít thứ, nhưng chẳng phải từ khi bắt đầu đến bây giờ các người đều chăm chỉ làm việc mỗi ngày sao? Không một ngày nào được nhàn rỗi, phải không? Các người thấy đấy, trong thời gian ngắn như vậy, tường thành của chúng ta đã được gia cố rất tốt, hầu hết các con đường đã được trải nhựa, những thứ này đều là thành quả cho sự lao động cực khổ của các người.”

“Cuối cùng, ta sẽ trả lời câu hỏi của người một cách nghiêm túc. Phúc phần của các người đến từ đôi bàn tay chăm chỉ của các người. Sau này, các người cũng phải giống như hôm nay, tạo ra càng nhiều phúc mới được.”

Những lời này đã chạm đến trái tim của đa số dân chúng.

Cúi đầu xuống, giơ tay lên.

Trước kia mọi người chưa bao giờ cảm thấy đôi bàn tay thô ráp của mình lại có giá trị đến thế.

Nếu suy nghĩ kỹ một chút thì những gì Tôn chủ sự nói đều rất có lý.

Đám người bọn họ đã không c.h.ết trong tai vạ ở huyện thành, thậm chí còn gặp được đội ngũ của Phương Quân, quả thực là những người có phúc khí!

Sau này, nhất định phải tạo ra nhiều phúc hơn mới được!

Loại cảm giác không xứng trong lòng dân chúng dần dần tiêu tan, biến thành một loại động lực.

Bọn họ muốn ăn càng nhiều cơm hơn, muốn nhận được nhiều than đá hơn.

Muốn sống một cuộc sống tốt hơn dựa vào chính đôi tay của mình.

Tất nhiên, không phải ai cũng đều nghĩ như vậy.

Có một số người suy nghĩ sâu sắc hơn, Liễu Chi chính là một trong số đó.

Trước đây, Tảo Nhi mời Liễu Chi gia nhập nữ quân, sau khi trở về nhà nàng ấy nhanh chóng thuyết phục được tất cả mọi người trong nhà, hôm nay đã là thành viên của nữ quân.

Vốn Liễu Chi tưởng rằng, công việc hằng ngày của các nữ quân chính là luyện võ, khi thời cơ đến sẽ ra chiến trường bảo vệ huyện thành.

Nhưng sau khi gia nhập đội ngũ, nàng ấy liền phát hiện ra rằng con đường trong đó xa hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng ấy.

Các nàng ấy không chỉ phải luyện tập võ, mà còn phải biết chữ, học tập binh pháp, học một số tiết học xa lạ kì quái.

Nói về các tiết học kì lạ, đây là hạng mục yêu thích nhất của Liễu Chi vào thời điểm hiện tại.

Từ trong khóa học này, nàng ấy đã học được cách sinh tồn khi lưu lạc bên ngoài, hiểu được vùng đất dưới chân nàng ấy rộng lớn như thế nào.

Cùng với, đâu là ngọn núi cao nhất thế gian.

Trước đây cuộc sống của Liễu Chi chỉ xoay quanh củi, gạo, dầu và muối, trong những ngày khó khăn nhất, thậm chí ngay cả những thứ này đều là những hy vọng xa vời, mỗi ngày mở mắt ra đều lo lắng về chuyện ăn uống.

Vì vậy, cho tới bây giờ nàng ấy không có cơ hội tìm tòi nghiên cứu rốt cuộc thế giới bên ngoài có cái gì, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng núi non trên đời này còn có thể chia cao thấp khác nhau.

Hôm nay, Liễu Chi bước ra khỏi ngôi nhà nhỏ của mình, bất ngờ không kịp đề phòng rơi vào trong một thế giới vô cùng đặc sắc.

Cảm giác giống như con chuột đói rơi vào thùng gạo, với vô số món ăn ngon đổ vào trong miệng.

Vô cùng thỏa mãn sung sướng!

Điều này cũng khiến Liễu Chi vô cùng vui mừng, thật may vì nàng ấy đã không bỏ lỡ cơ hội được gia nhập nữ quân, nếu không cuộc sống sẽ mất đi rất nhiều màu sắc!

Đồng thời, nàng ấy cũng có một mơ ước sống động hơn.

Nàng ấy hy vọng có một ngày nào đó mình có thể leo lên đỉnh ngọn núi cao nhất thế gian, ngắm nhìn phong cảnh một chút.

Tuy nhiên, còn quá sớm để nói điều đó.

Giờ phút này, Liễu Chi sau khi lột xác đang cầm vũ khí, mặc xiêm áo đặc chế, uy nghiêm hiên ngang đứng ở rìa đám đông

phía dưới, thực hiện nhiệm vụ canh gác.

Nghe những lời bàn luận về phúc khí đó, Liễu Chi cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Nàng ấy biết rất rõ, những lợi ích khác nhau mà dân chúng trong thành có thể nhận được, chắc chắn không phải do mọi người đều có thể tạo ra phúc khí mà là bằng chính đôi tay của mình.

Đừng nói đến lò than mà hãy nói đến băng vệ sinh đi.

Bọn họ đã nỗ lực những gì khi nhận được đồ? Chỉ là tình cờ đầu thai thành nữ nhân, gặp phải nhóm người Phương Quân, nên mới được miễn phí, chỉ như vậy mà thôi.

Nói là sợ ảnh hưởng đến công việc của các nàng ấy, nhưng là nữ nhân thì có ai mà không biết.

Nếu là người khác, có ai sẽ quan tâm đến việc các nàng ấy có làm việc hay không, thậm chí không ai quan tâm đến sự sống chết của các nàng ấy.

Nói về những bữa ăn hằng ngày và những lợi ích khác.

Nhìn như là kết quả của sự lao động, nhưng trong đó có bao nhiêu phúc phần, người người đều rất rõ ràng trong lòng.

Trước kia có ai mà chưa từng lao động nặng nhọc vất vả?

Có thứ gì mà không phải do tự tay họ làm ra chứ?

Lúc đó cũng không có nhiều người lười biếng, nếu không sẽ bị đánh. Nhưng dù có tận tâm làm, thì cũng chưa từng thấy ai tạo ra phúc từ chính tay mình. Thay vào đó chỉ có vô số đau khổ và tội lỗi.

Suy nghĩ một chút, khi đó mở mắt ra giữa ban ngày, tất cả những gì nhìn thấy đều là một màu đen.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Liễu Chi ngược mắt lên liếc nhìn những binh sĩ khác bên cạnh, rồi lại quét qua đám đông đang đứng bên dưới.

Trạng thái tinh thần của mỗi cá nhân đều như thể bọn họ có thể lao ra đánh mười tên thổ phỉ.

Tốt đến không thể tốt hơn!

Tìm hiểu nguyên nhân thực sự.

Liễu Chi cảm thấy không thể tách rời khỏi mục đích của nhóm người Phương Quân.

Liên nói về huyện nha trước đây, bọn họ đã làm rất nhiều chuyện, liên lạc với các thương đội và các phú hộ, tìm mọi cách kiếm tiền.

Mà đội ngũ của Phương Quân cũng sẽ làm rất nhiều chuyện, cũng sẽ liên lạc với các thương đội và những phú hộ, đồng thời cũng sẽ tìm mọi cách kiếm tiền.

Thoạt nhìn, dường như không có sự khác biệt nào.

Nhưng trên thực tế, có một sự khác biệt rất lớn.

Những người trong huyện nha làm những việc đó, cuối cùng cũng vì để cho mình được hưởng lợi tốt hơn.

Mà đội ngũ của Phương Quân thì lại hy vọng rằng toàn bộ huyện thành có thể cùng nhau sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, mọi thứ bọn họ làm đều đi theo phương hướng này...

Trái tim của các nàng ấy ấm áp hơn, rộng lớn hơn.

Với sự mong đợi của mọi người, công trình gắn lò than ở huyện thành đã chính thức được bắt đầu.

Đoàn người Tảo Nhi vội vàng vào thành, sau khi vật lộn cho đến bây giờ, cuối cùng cũng đưa được huyện thành nhỏ vào đúng nề nếp.

Cuối cùng Lưu Nhị Sơn đã có thể bàn giao lại công việc vận chuyển, quay trở lại vùng núi lặng lẽ làm mấy chiếc nổ, đưa cho nhóm người Thu Nương làm vũ khí bí mật để phòng cho những người thân cận nhất của mình.

Đồng thời hẳn ta cũng nghiên cứu các loại vũ khí tốt hơn như s.ú.n.g hỏa mai và pháo binh để chuẩn bị cho những chuyện về sau.

Chương 281: Chương 281

Tảo Nhi bên này cũng rảnh tay, tạo mấy con rối bằng gỗ cho vở nhạc kịch, lại tìm một nhóm người có tài văn chương, viết hí kịch theo yêu cầu của nàng ấy, để người mang đến cho Thiết Trụ đi dự tiệc.

Thiết Trụ lấy được những thứ này trước thọ yến ba ngày, cùng nhóm người Vi Thập Bát thưởng thức hí kịch, cảm thấy rất hay.

Vở hí kịch tượng gỗ này không quá phức tạp, nên Vi Thập Bát đã thuê người diễn tập, lại phân công các nhạc công chuyên môn, cuối cùng buổi diễn tập cũng hoàn thành trước thọ yến.

Vào ngày tổ chức thọ yến.

Thiết Trụ đi theo Vi Thập Bát và Vi Bình An đến phủ huyện lệnh Thành An để dự tiệc.

Phủ đệ cũng không lớn nhưng có một khu vườn rất đẹp.

Vừa mới vào cửa, Vi Thập Bát nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói với hai đứa nhỏ, lần này gần như tất cả người có danh tiếng trong huyện thành đều được mời tới.

Có một số người ông ấy đã từng tiếp xúc, cũng có một số người ông ấy không có cơ hội tiếp xúc, chỉ mới nghe đến tên của bọn

họ.

Nhưng cho dù là ai thì đều không dễ chọc vào. Có lẽ trong số bọn họ có những người trung thành với Phụng Vương, nên lần này bọn họ phải cẩn thận trong lời nói và hành động.

Thiết Trạ và Vi Bình An nhanh chóng gạt đầu, biểu thị đã nhớ kỹ.

Một lúc sau, cuối cùng Đại huyện lệnh trong tin đồn cũng xuất hiện.

Thiết Trạ ngược mắt lên nhìn một cái, thấy quả thực rất giống với những gì Vi Thập Bát miêu tả.

Khuôn mặt của Đại huyện lệnh gầy gò, trông không được khỏe mạnh lắm, sắc mặt tái nhợt, mỗi bước đi đều ho ba tiếng.

Khi ông ta ho như vậy, không ít người xung quanh vây tới ân cần hỏi han, còn ba người Thiết Trạ thì bị bỏ lại phía sau.

“Cha, chúng ta không qua hỏi thăm một chút sao?” Vi Bình An nhỏ giọng nói.

Vi Thập Bát lắc đầu, chỉ bày vẻ mặt lo lắng ra, quay sang thúc giục người hầu trong phủ lấy nước trà để huyện lệnh xoa dịu cổ họng.

Sau khi thúc giục, lại quay lại.

Lần đầu tiên ba người bọn họ gặp huyện lệnh, cũng không thể biểu hiện quá nhiệt tình, nhưng cũng không thể không bày tỏ gì cả, kéo mất lễ phép.

Chuyện thúc giục lấy nước như vậy, vừa phải lại đúng lúc.

Sau khi huyện lệnh ngừng ho khan, một đám người liền dời bước vào trong hoa viên.

Nhìn thấy đám người trước mặt huyện lệnh đã tản đi, khách khứa cũng đã ngồi vào chỗ, Vi Thập Bát dẫn theo hai đứa nhỏ đi tới chào hỏi, bày tỏ sự quan tâm và thăm hỏi sức khỏe.

Có vẻ Đại huyện lệnh rất vui, còn mỉm cười đáp lại lời nói của ông ấy, hỏi Vi Bình An mấy câu học vấn đơn giản, khích lệ câu trả lời lưu loát của y một phen, sau đó mời ba người ngồi xuống, trừ cái này ra thì không nói chuyện khác nữa.

Có vẻ như không khó để hòa hợp.

Chờ sau khi tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ, Đại huyện lệnh nói một tràng lời xã giao, sau đó phân phó người bên cạnh dọn thức ăn ra.

Sau khi phân phó xong, dường như cơn ho vừa mới kìm nén của ông ta lại xông lên, ông ta che miệng ho thêm hai tiếng nữa, sau đó nhìn về phía khách mời: “Các vị đến, đã thực sự khiến nơi này tỏa sáng, cũng xin cảm ơn những sự chúc phúc mà các vị đem tới.”

Thiết Trụ vừa nghe thì cảm thấy thật hay.

Đại huyện lệnh thật biết nói chuyện, đem chuyện tặng quà nói thành đưa chúc phúc, nghe có vẻ không còn vật chất nữa mà tất cả đều là cảm tình.

Tuy nhiên, sau khi nghe thấy nhiều tiếng ho khan, cổ họng hằn ta lại ngứa ngáy khó hiểu...

Trên chủ vị, Đại huyện lệnh dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đúng rồi, trong đó có mấy thứ chúc phúc độc đáo rất xứng đôi với bữa ăn, ta muốn chia sẻ với mọi người.”

Nói xong, ông ta vỗ tay, không biết từ đâu có một đoàn kịch xuất hiện bên cạnh ông ta, tiến vào vườn, dựng sân khấu để biểu diễn, bắt đầu hát một vở kịch.

Thiết Tru nhìn một cái thì thấy đây không phải là thứ bọn họ đưa ra.

Có vẻ như không ít người đã tặng những lễ vật tương tự.

Thật tốt. Mỗi người góp một tuồng kịch là có thể tạo ra một buổi thọ yến hoàn chỉnh.

Các món ăn trong tiệc mừng thọ lần lượt được bưng lên, tuy đơn giản nhưng rất ngon miệng, Thiết Tru ngồi bên dưới, vừa ăn vừa xem kinh kịch đang được biểu diễn trên sân khấu.

Tổng cộng có ba vở kịch, đều là những vở kinh điển, rất thu hút người xem, khiến cho Thiết Tru nhanh chóng chìm đắm trong đó.

Khi vở kịch cuối cùng kết thúc, gánh hát rời sân khấu. Sau đó là lúc chuyển sang vở kịch mà họ đã chuẩn bị.

Thiết Tru ngồi thẳng lưng dậy.

Chỉ thấy một nhóm người cầm những tác phẩm bằng gỗ lần lượt lên sân khấu, những tác phẩm bằng gỗ này được chạm khắc vô cùng sinh động, còn rất hợp với quần áo của người biểu diễn.

Vừa rồi các vị khách cũng đã thấy hơi mệt vì tập trung xem kinh kịch nhưng những tác phẩm bằng gỗ này đều rất mới lạ, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Đi kèm với âm nhạc được sáng tác riêng, vở kịch khắc gỗ chính thức bắt đầu.

Vở kịch này có tên là “Câu chuyện về bảo ngọc”.

Đây là câu chuyện về một chàng thiếu niên tên Điền Ngũ, chạy nạn đến phía nam cùng người nhà.

Tiếc là Điền gia xấu số, già trẻ trong nhà đều lần lượt c.h.ế.t trên đường chạy nạn, chỉ còn lại một mình Điền Ngũ.

Điền Ngũ chưa trải đời nhiều nên suýt bị lừa bán làm nô lệ, phải cố gắng lắm mới trốn thoát được.

Sau khi chạy trốn, Điền Ngũ không còn một xu dính túi, thậm chí không có đủ tiền để mua thức ăn, cũng không ai muốn nhận hắn ta vào làm việc.

Hắn ta không còn người thân, không có chỗ dựa tinh thần và gần như tuyệt vọng.

Điền Ngũ như bóng ma phiêu lãng, muốn tìm nơi để tự sát.

Hắn ta cứ đi mãi như thế.

Không biết qua bao lâu, hắn ta đi đến một ngôi làng bị bỏ hoang.

Ngôi làng vắng tanh, không có dấu vết của sự sống. Nhưng phong cảnh khá đẹp, nhà nào trong làng cũng có đầy đủ đồ dùng cơ bản.

Là một nơi khá tốt để chôn cất.

Điền Ngũ nhặt một ít trấu từ máng chăn nuôi, miễn cưỡng lấp đầy bụng, tìm một ngôi nhà để ngủ lại, định sẽ dưỡng sức trước khi đi tìm cái c.h.ế.t vào ngày mai.

Sáng sớm hôm sau.

Điền Ngũ đến dưới một gốc cây hòe rậm rạp ở rìa làng, lấy một bộ quần áo cũ được tìm thấy trong làng ra, chuẩn bị treo cổ tự tử.

Tiếc là quần áo được làm bằng vải thô, dễ bị rách.

Hắn ta buộc quần áo xong, giẫm lên đá, thò cổ vào, lơ lửng trên không một lúc rồi ngã xuống đất.

Đầu hắn ta đập vào một vật cứng gì đó, đau đến nỗi cả cục u trên đầu.

Điền Ngũ chán nản ôm đầu, cảm thấy c.h.ết thôi mà mình cũng không làm được.

Hắn ta c.h.ết lặng ngời dậy, quay đầu nhìn mặt đất mới phát hiện vật cứng mình đập vào có vẻ rất đặc biệt, phần lộ ra có màu đỏ trong suốt.

Lúc này, mặt trời ló dạng, chiếu vào vật màu đỏ đấy tạo nên luồng ánh sáng chói mắt.

Chắc chắn đây là một kho báu lớn!

Điền Ngũ lập tức trở nên hưng phấn.

Hắn ta định quay về làng tìm một ít công cụ để đào, nhưng lại sợ làm hư bảo vật nên bắt đầu dùng tay đào đất.

Mãi đến khi đầu ngón tay đầm máu, hắn ta mới đào được bảo vật ra.

Thứ được đào ra là một bảo ngọc màu đỏ lớn hơn nắm tay.

Không thể nhìn rõ kết cấu của bảo ngọc, nó hoàn toàn trong suốt, không hề có một chút tạp chất nào. Bề mặt cực kỳ bóng loáng, cảm xúc khi chạm vào rất ấm áp.

Điền Ngũ đưa nó đến một huyện khác, trao bảo ngọc cho một thương gia giàu có, nhân cách tốt.

Đổi lại, vị thương gia này đã cho hắn ta một nơi ở, đồ ăn thức uống và cơ hội học tập.

Điền Ngũ học tập một cách siêng năng, nhưng hắn ta không giỏi đối nhân xử thế, vô tình đắc tội với nhiều người, bị một vài người trong đó bắt nạt.

Ngay cả kỳ thi huyện của hắn ta cũng bị nhúng tay, vì đắc tội người chấm thi, bị người này dọa nạt, nói sẽ cấm thi hắn ta cả đời.

Vị thương gia không thể bảo vệ hắn ta, Điền Ngũ lại rơi vào hoàn cảnh đen tối.

Hắn ta bước ra khỏi huyện một cách vô định, rẽ trái rẽ phải, tìm thấy một ngôi làng bỏ hoang khác.

Ở ngôi làng chưa từng đặt chân tới này, hắn ta bất ngờ tìm thấy một bảo ngọc khác, có màu xanh lam.

Trong ngôi làng này có rất nhiều sách vở và ghi chép, Điền Ngũ thông qua những manh mối khác nhau để suy ra một suy đoán khiến hắn ta sửng sốt.

Một ngôi làng đông đúc, kể từ khi gặp thiên tai thì không còn người ở nữa. Mọi niệm tưởng còn sót lại trong làng sẽ ngưng tụ thành bảo ngọc.

Loại ngọc này sẽ lớn dần theo thời gian.

Chương 282: Chương 282

Sau khi suy đoán, Điền Ngũ đốt tất cả giấy tờ liên quan rồi rời đi cùng với bảo ngọc.

Hắn ta hỏi những người khác rồi nhanh chóng tìm thấy một ngôi làng đáp ứng đủ yêu cầu, hắn ta chạy đến ngôi làng đó ngay trong đêm để xác minh suy đoán của mình.

Sau khi mất mấy ngày đào sâu ba thước đất, hắn ta lại tìm thấy một bảo ngọc màu vàng!

Điền Ngũ đã nắm được cách để có được những bảo ngọc.

Hắn ta không quay lại huyện cũ mà đi thẳng đến tỉnh thành.

Nhờ vào bảo ngọc để tìm được chỗ dựa lớn hơn, một đường thăng quan tiến chức, cuối cùng lên đến chức thừa tướng.

Những người từng bắt nạt hắn ta cũng bị trừng phạt.

Vở kịch khắc gỗ chính thức kết thúc.

Sau khi xem vở kịch xong, những vị khách bên dưới bắt đầu thảo luận.

“May là Điền Ngũ báo được thù, ta cảm thấy rất vui vẻ, màn trình diễn bằng gỗ này cũng không tệ.”

“Nếu ta đi đâu cũng nhặt được ngọc như vậy thì tốt rồi!”

“Nhưng người giàu rồi mà?”

“Này, ai lại không thích có nhiều tiền chứ?”

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Thiết Trụ ngẩng đầu lên nhìn huyện lệnh, có vẻ người này đang suy tư điều gì đó.

Biểu hiện này không giống với những người khác.

Khi nhóm Tảo Nhi đi tìm người để nhờ viết kịch bản, điểm khiến người khác cảm thấy sảng khoái nhất ở vở kịch này chính là lúc Điền Ngũ xoay người từ trong nghịch cảnh, nhặt được bảo ngọc rồi lật đổ kẻ thù.

Còn các khía cạnh khác chỉ được miêu tả một cách nhẹ nhàng, chỉ là lướt qua mà thôi.

Suy cho cùng, huyện lệnh đang tổ chức tiệc mừng thọ cho mình, họ cũng không thể diễn một vở kịch thâm cừ đại hận được, ít nhất phải làm cái gì đấy tích cực một chút.

Đối với một số chi tiết có thể đánh giá cao, chẳng hạn như cuộc chạy nạn đầy khó khăn của Điền gia, những ngôi làng bị bỏ hoang sau thiên tai...

Những nội dung liên quan đến sinh kế của người dân và chỉ ra sự đau khổ của thế giới như này, chỉ có những người có quan tâm mới chú ý tới nó.

Nhìn vào biểu hiện của huyện lệnh lúc này, có vẻ không phải là sự thờ ơ.

Thật khó để nói thêm điều gì khác. Nhưng trông đối phương không giống loại người tham lam chỉ biết hưởng lạc.

Khi âm nhạc dừng lại, vở kịch khắc gỗ cũng kết thúc.

Cùng lúc ấy, món ngon cuối cùng của bữa tiệc mừng thọ cũng được bung lên.

Mọi người ở đây đều được chia cho một chiếc đĩa sứ nhỏ nhắn, tinh xảo, trong đó có một món gì đó màu vàng cam.

Thiết Trụ ngược mắt lên, nhanh chóng nhận ra đó là một con cua.

Cua là cách mà Phương Tiên Nhi gọi. Khi hắc ta cùng thương đội đi về phía nam, người dân ở đó gọi nó là “hoành hành giới sĩ”, một số người lại gọi nó là “Vô Tràng công tử”.

Cua là một loại thực phẩm tương đối hiếm ở Bắc địa, nhìn hình dáng của cua trên đĩa, có thể chúng được vận chuyển về từ phía nam.

Số lượng nhân lực và của cải đã bỏ ra là không thể tưởng tượng nổi, đúng là huyện lệnh đã chi rất nhiều tiền cho bữa tiệc này.

Nghĩ như vậy, dường như hơi có dấu hiệu của sự phô trương, lãng phí.

Đang suy nghĩ, Thiết Trụ lại nghe thấy huyện lệnh ho khan nói:

“Thứ này thật mới lạ, ta chưa từng thấy qua, coi như chúng ta được ké chút hào quang của Nhiếp công tử rồi, chính hắc đã vượt qua muôn vàn khó khăn để mang đến đây đó, nhờ vậy chúng ta mới có thể ăn một cách thỏa thích!”

Thiết Trụ chợt nhận ra.

Hóa ra huyện lệnh không hề tiêu tiền, những con cua này là quà của khách mang đến.

Xem ra quả nhiên tình hình ở huyện Thành An tốt hơn một chút.

Những phú hộ trong huyện này cũng có cuộc sống khá giả hơn hẳn so với những phú hộ chỗ hần ta, thậm chí họ còn có thể ăn những con cua được gấp rút vận chuyển đến đây.

Phía dưới, Nhiếp công tử lịch lãm đã đứng dậy, khiêm tốn đáp lời huyện lệnh rằng đây chỉ là một chút tâm ý của mình mà thôi.

Huyện lệnh nói với hần ta mấy câu, sợ cua nguội nên kết thúc cuộc trò chuyện, bảo mọi người nhanh chóng nhập tiệc.

Trong tay mỗi người đều có một bộ dụng cụ ăn cua.

Nhiếp công tử đặc biệt mời người đến để hướng dẫn mọi người ăn cua. Các vị khách đồng loạt vào việc.

Thiết Trụ cho một miếng vào miệng.

Trước đây hần ta đã từng ăn cua ở Nam địa, bây giờ khi lại được ăn món này, hần ta nhanh chóng nhận ra sự khác biệt.

Có lẽ do mất nhiều thời gian để vận chuyển và mùa đông cũng không phải mùa thích hợp nhất để ăn cua, Thiết Trụ cảm thấy thịt cua này không được săn chắc như những con hần ta từng ăn trước đây và cũng không tươi bằng... Chà, đúng là cuộc sống đã trở nên tốt đẹp hơn rồi, vậy mà hần ta lại chú ý xem con cua này có tươi hay không!

Trong lòng Thiết Trụ thầm cười nhạo chính mình, ăn cua một cách thành kính.

Ăn xong lại uống thêm chút trà, tiệc mừng thọ cũng sắp kết thúc, lát nữa họ còn phải bàn chính sự với huyện lệnh.

Không chỉ nhóm họ, tất cả những vị khách có mặt ở đây đều có cơ hội được nói chuyện riêng với huyện lệnh.

Sau khi mọi người ăn uống xong, huyện lệnh tuyên bố tiệc mừng thọ đã kết thúc.

Ông ta nói thêm vài câu rồi chuẩn bị quay về thư phòng rồi nhanh chóng rời đi với bộ dạng yếu ớt.

Những vị khách hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra, định sẽ từng người một qua gặp ông ta.

Vì thư phòng nhỏ nên mọi người đều chờ trong hoa viên, đợi người phía trước gặp huyện lệnh xong quay lại, người phía sau mới tiến lên.

Trước mắt, người đầu tiên đã vội vã rời đi.

Nhóm Thiết Trụ không tụ tập với những người khác.

Không có gì gấp nên cứ từ từ đợi ở cuối hàng, dù sao cũng không có vấn đề gì.

Ba người họ ra vẻ lão luyện ngồi trong vườn, chụm đầu trò chuyện về những vở kịch vừa xem ở bữa tiệc của huyện lệnh.

Trong lúc đang bàn luận vui vẻ, đột nhiên một loạt tiếng động vang lên cách đó không xa.

Một lúc sau, một đội thị vệ chạy đến, không chút khách sáo bắt lấy Nhiếp công tử.

Sắc mặt Nhiếp công tử tái nhợt, vừa sợ hãi vừa bối rối hỏi: "...
Này, chuyện gì vậy?"

Thị vệ hung hãn nói: "Đừng nói nhảm nữa! Dám giở trò với đồ
ăn của huyện lệnh, người thật to gan!"

Giọng nói của hắn ta lớn đến mức mọi người xung quanh đều
nghe thấy.

Đám người lập tức trở nên hỗn loạn.

Thiết Tru có chút giật mình, khó hiểu quay đầu nhìn Vi Thập
Bát: "Vi thúc, làm như vậy không phải là quá trắng trợn hay sao?
Ta nghĩ trong đó có lẽ có ẩn ý gì đấy."

Sắc mặt Vi Thập Bát trở nên nghiêm trọng: "Cháu nói đúng,
không biết tình hình phía huyện lệnh sao rồi, chẳng lẽ ông ta
muốn tìm cớ công kích Nhiếp gia?"

Nhiều người có mặt tại đây cũng nghĩ như vậy, ngạc nhiên nhìn
Nhiếp công tử.

Nhiếp công tử như sắp khóc tới nơi: "Không phải, ta thật sự
không làm gì cả! Nhiếp gia cũng vô tội, tuyệt đối không có ý đồ
bất chính gì! Xin huyện lệnh làm rõ."

Thị vệ đang trấn áp hắn ta không hề d.a.o động: "Còn cần làm rõ
nữa à? Sau khi ăn đồ ăn của người xong rồi về lại thư phòng,
toàn thân huyện lệnh bắt đầu nổi mẩn ngứa, nôn mửa đau
bụng, thậm chí còn hôn mê! Lang trung đang trên đường đến
đây rồi, nếu ngài ấy có vấn đề gì..."

Tên thị vệ thấy lạnh cả người.

Nếu có chuyện lớn xảy ra thì phải có người chịu trách nhiệm.

Mặc kệ Nhiếp gia có ý gì, sau khi ăn đồ ăn của họ huyện lệnh mới xảy ra chuyện, hoàn toàn không thể giải thích được.

Thiết Trụ ở bên cạnh nghe được những lời này, trong đầu hiện lên một suy đoán, hẳn ta nhớ đến một kiến thức.

Trước đây, khi thu hoạch củ mài lần đầu tiên, Phương Tiên Nhi đã cảnh báo rằng sẽ có một số người bị dị ứng nếu ăn một số loại thực phẩm nhất định.

Nó còn đưa ra một vài ví dụ, cho biết cá tôm đồ tươi sống, xoài và các loại trái cây đặc biệt đều là những thứ dễ gây dị ứng.

Hẳn ta cũng được học một vài kiến thức tương tự trong lớp học chung được tổ chức sau đó.

Thiết Trụ nhớ lại triệu chứng dị ứng, trước mắt thấy khá giống với tình trạng của huyện lệnh.

Đúng rồi, huyện lệnh cũng đã từng nói đây là lần đầu tiên mình ăn cua, rất có thể ông ta đã bị dị ứng!

Nhắc mới nhớ, những lang trung của triều đại này không hề biết thứ gọi là dị ứng, họ đều cho là bệnh sỏi.

Nhưng Phương Tiên Nhi cũng nói rằng, dị ứng không phải chuyện nhỏ, nếu nghiêm trọng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Cũng may Phương Tiên Nhi rất có năng lực, bọn họ cũng rất cẩn thận.

Thiết Trụ vừa nghĩ, vừa từ từ chạm vào túi vải đang quần quanh eo của mình.

Chương 283: Chương 283

Vì họ sống trong núi nên thường xuyên gặp rắc rối.

Sau đó Thiết Trụ lại đi về phía nam để kinh doanh, trên đường đi cũng gặp phải nhiều tình huống. Vì vậy hắn ta cũng hình thành thói quen luôn mang theo một số loại thuốc thông dụng.

Có cả những loại thuốc cầm máu, kháng khuẩn và thuốc dị ứng.

Thuốc trị dị ứng là thuốc sắc, cũng là một phương thuốc kỳ lạ mà họ lấy được từ Phương Tiên Nhi. Nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại rất hiệu quả.

Thiết Trụ lấy túi thuốc ra, cầm trong tay, nói nhỏ với Vi Thập Bát về suy đoán của mình về dị ứng và việc mình tình cờ có thuốc.

Vi Thập Bát ngạc nhiên nhìn hắn ta, thầm nghĩ Thiết Trụ đúng là một cơn mưa đúng lúc, cho dù chỗ nào cũng có thể tưới chút nước cam lộ.

Ông ấy không hề nghĩ Thiết Trụ đang mạnh miệng.

Dù sao nhóm người này cũng đã mang đến quá nhiều bất ngờ cho ông ấy, đủ để chứng minh năng lực của họ. Hơn nữa mối quan hệ của hai bên cũng khá tốt, rất đáng để tin cậy.

Vi Thập Bát ngấm nghĩ nói: “Ta sẽ đi hỏi tình hình của huyện lệnh trước, nếu ngài ấy không gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ đi đun thuốc trước, đợi khi nào lang trung đến bắt mạch và khẳng định là bệnh sởi, chúng ta mới đưa thuốc qua.”

“Nếu tình huống nghiêm trọng, nguy hiểm đến tính mạng của ngài ấy, chúng ta sẽ đưa thuốc qua luôn.”

Họ cũng không học y, trừ khi có lý do, nếu không cứ vượt mặt lang trung cũng không tốt.

Thiết Trụ nghe xong, cảm thấy có lý.

Không cần chần chừ thêm nữa, mọi người lập tức hành động.

Thiết Trụ và Vi Bình An tìm người sắc thuốc, Vi Thập Bát hỏi thăm tình hình của huyện lệnh.

Mất rất nhiều công sức.

Cuối cùng Vi Thập Bát cũng xác nhận được huyện lệnh đã tỉnh lại. Không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trên người nổi rất nhiều nốt phát ban xấu xí.

Một lúc sau thì nghe thấy tiếng động cách đó không xa, lang trung trong huyện đã tới, vội vàng đi gặp huyện lệnh.

Sau khi nghe được tin tức, Vi Thập Bát quay về chỗ cũ, nhóm Thiết Trụ vẫn chưa sắc thuốc xong.

Khi ngẩng đầu lên, Nhiếp công tử đã bị thị vệ áp giải rời đi.

Trước khi đi, đội trưởng đội thị vệ cũng không quên tiễn khách: “Chư vị khách quý đã thấy rồi đó, trong phủ vừa xảy ra chuyện lớn, đại nhân nhà ta không thể tiếp tục tiếp khách được, mời các vị rời đi.”

“Trong phủ còn có nhiều việc phải làm, e là bọn ta không thể chu toàn được việc đưa tiễn, mong các vị thông cảm.”

Các vị khách vừa được chứng kiến những việc đã xảy ra, cũng đoán trước được điều này.

Dù cảm thấy thất vọng, nhưng mọi người đều hiểu liền lịch sự đồng ý rồi rời đi.

Khi mọi người gần rời đi hết, Vi Thập Bát bước tới nói với đội trưởng đội thị vệ: “Thưa ngài, bọn ta có một phương thuốc điều trị bệnh sởi rất tốt. Nếu lát nữa lang trung không thể chữa khỏi bệnh sởi, có thể cho bọn ta một cơ hội hay không?”

Đội trưởng đội thị vệ cau mày, nhìn ông ấy từ trên xuống dưới, cảnh cáo: “Người cũng đã nhìn thấy chuyện xảy ra với Nhiếp gia rồi đấy, tốt nhất đừng có hòng giở trò!”

Vi Thập Bát vội vàng nói không dám.

Đội trưởng đội thị vệ nghĩ đến an nguy của huyện lệnh thì cũng không từ chối: “Vậy thì tạm thời người ở lại đây. Nếu lát nữa thật sự cần thiết, người hãy trình phương thuốc lên.”

Vi Thập Bát cảm kích nói: “Cảm ơn sự tin tưởng của ngài, bọn ta nhất định sẽ không phụ lòng!”

Nói xong, ông ấy quay đầu nhờ người hầu trong phủ hỗ trợ truyền lời cho Thiết Trụ. Sau đó đi thẳng đến bên ngoài thư phòng của huyện lệnh theo đội trưởng đội thị vệ.

Trước cửa thư phòng chật ních người, bầu không khí vô cùng nghiêm trọng.

Vừa rời huyện lệnh đang tiếp khách ở đây, đột nhiên nổi mẩn đỏ rồi hôn mê.

Vị khách mà ông ta đang tiếp đón rất sợ hãi, vừa lẩn vừa bò ra ngoài hoảng loạn kêu cứu, mấy gia đình nghe thấy thì nhanh chóng chạy đến.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, nhóm gia đình không dám khiêng huyệt lệnh đi quá xa nên đặt ông ta nằm lên giường gỗ trong thư phòng, lo lắng chờ lang trung đến.

Khi lang trung bước vào phòng, những người bên ngoài lại tiếp tục chờ đợi trong lo lắng.

Lúc này, Vi Thập Bát đứng bên cạnh thị vệ, nhìn về phía cửa thư phòng đang đóng chặt.

Một lúc sau, lang trung cũng hòm thuốc trên lưng bước ra, bên cạnh còn có một gia đình đi theo, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Các thị vệ vội vàng vây quanh, Vi Thập Bát cũng bước đến, nghe lang trung nói: "... Về bệnh sỏi này, ta không có cách nào giúp ngài ấy nhanh chóng khỏi bệnh. Chỉ có thể chú ý đến chế độ ăn uống, đừng để ngài ấy tiếp xúc với gió và nước, từ từ điều dưỡng."

"Đúng rồi, không được ăn hoành hành giới sĩ kia nữa, huyệt lệnh không thể ăn được mấy món hải sản này."

Gia đình lo lắng hỏi: "Có thật là do thức ăn không? Trước kia đại nhân nhà ta vẫn ăn cá tôm bình thường mà, sao tự nhiên lại bị dị ứng?"

Lang trung lắc đầu: "Có lẽ ngài ấy không thể ăn được hoành hành giới sĩ này. Tuy nhiên, cho dù trước đây ngài ấy có thể ăn được cá tôm thì bây giờ cũng nên kiêng nhé."

Gia đình thở dài rồi đồng ý.

Nói xong, hai người không nói gì nữa, im lặng đứng nhìn nhau.

Mặc dù tạm thời huyện lệnh không gặp nguy hiểm, nhưng lang trung cũng không thể trực tiếp rời đi, phải ở lại đây một thời gian để kịp thời ứng phó với những tình huống có thể xảy ra.

Xung quanh, mọi người trong phủ đều lộ ra vẻ mặt buồn bã.

Huyện lệnh bị bệnh sởi.

Không chỉ ảnh hưởng đến hình ảnh mà còn phải tránh gió và nước. Lang trung đã nói bệnh này phải trị rất lâu mới khỏi.

Xem ra trong một thời gian dài sắp tới, huyện lệnh sẽ không thể tiếp khách.

Còn có một vài công việc chưa giải quyết xong nữa chứ.

Đột nhiên đội trưởng đội thị vệ nghĩ tới điều gì đó, quay lại hỏi Vi Thập Bát: “Người vừa nói có một phương thuốc rất tốt mà, công dụng cụ thể của nó là gì?”

Vi Thập Bát cười nói: “Trùng hợp là nó có thể giúp khỏi bệnh sởi nhanh hơn thôi.”

Thị vệ ngạc nhiên hỏi: “Thật sao?”

Đúng lúc đó Thiết Trụ và Vi Bình An bưng bát thuốc đến, Vi Thập Bát nhanh chóng cầm lấy, đưa cho thị vệ để họ kiểm tra rồi tự rót ra một bát nhỏ khác.

“Vì hồi nãy bọn ta lo lắng cho an nguy của huyện lệnh quá nên đã đi sắc thuốc luôn, nếu có thể giúp đỡ thì tốt, không dùng

được cũng không sao. Ngài mang bát thuốc này vào cho đại nhân đi.”

Ông ấy nói: “Đương nhiên, nếu không vội, ta có thể đưa đơn thuốc cho ngài để ngài tự đi bốc và sắc thuốc.”

Khi thị vệ thấy bát thuốc đã được chuẩn bị sẵn, thầm nghĩ những người này cũng rất tinh ý.

Họ có thể không cần dùng thuốc này, nhưng có thể sử dụng mà không phải chờ đợi, như vậy cũng rất tốt.

Hắn ta gọi lang trung đến xem thuốc.

Lang trung rót một ít thuốc ra cẩn thận ném thử, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thị vệ cảnh giác hỏi: “Thuốc này có gì không ổn à?”

Lang trung lắc đầu, vuốt râu nói: “Không có gì, chỉ là ta có vài câu hỏi, muốn hỏi hai vị khách quý này.”

“Hai vị có biết công thức của phương thuốc này không? Nếu không phải công thức bí mật, có thể cho ta biết một chút được không?”

Vi Thập Bát lập tức nhìn về phía Thiết Trụ.

Thiết Trụ vội vàng nói: “Được chứ. Thuốc này cũng không có gì bí mật, thành phần cũng rất đơn giản, chỉ có một vài thứ. Ngũ vị tử, sài hồ...”

Phương Tiên Nhi đã từng nói, không cần thiết phải giữ kín tri thức. Càng nhiều người biết, càng dễ phát huy tác dụng.

Những người bị dị ứng nặng có thể được cứu sống nếu dùng thuốc. Bằng cách này có thể cứu sống rất nhiều người.

Một khi đã như vậy thì cũng có thể nói cho vị lang trung này biết, đối phương phải khám bệnh cho nhiều người, nói không chừng sẽ có ích.

Lang trung rất ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của Thiết Trụ, nói: “Quả nhiên là như thế. Ta cũng có nếm được mấy vị thuốc trong đó, hóa ra không phải là ảo giác. Lưỡi của ta cũng còn khá có ích.”

“Mặc dù phương thuốc này đơn giản, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới. Hình như một số dược liệu trong đó không có ở Bắc địa... Nếu thuốc thật sự có tác dụng, có lẽ nó đến từ tay của những lang trung nổi tiếng đã đi từ Nam ra Bắc.”

Nghe lang trung nói vậy, thị vệ mới yên tâm hẳn, nhanh chóng sai người mang thuốc vào cho huyện lệnh uống.

Sau khi sắp xếp xong, hắn ta quay đầu nhìn nhóm Thiết Trụ: “Bệnh sỏi rất khó chữa, cho dù đã uống thuốc thì có thể ngày mai mới phát huy công dụng. Mấy ngày tới mong ba vị hãy ở tạm trong phủ.”

Thiết Trụ sửa lại: “Đại nhân, khoảng một hai giờ nữa thuốc này sẽ có tác dụng.”

Hắn ta không nói sẽ không ở lại.

Dù bát thuốc sắc này có tác dụng nhanh đến cỡ nào, cũng phải ở lại cho người ta yên tâm.

Dù thế nào đi nữa cũng phải ở lại hai ngày.

Chương 284: Chương 284

Lang trung ở bên cạnh ngạc nhiên hỏi: “Nhanh như vậy sao?”

Thiết Trụ cười nói: “Chỉ là chuyển biến tốt hơn mà thôi, muốn khỏi hẳn thì phải đợi thêm tầm một hai ngày nữa.”

Lang trung vội nói: “Ta chưa từng nghe thấy loại thuốc nào có thể chữa khỏi bệnh sởi chỉ trong một hai ngày đấy!”

Lang trung và Thiết Trụ vui vẻ thảo luận cùng nhau thảo luận về vấn đề này.

Bởi vì Thiết Trụ có một ít kiến thức y học và những ý tưởng mới mẻ, khiến lang trung cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Giống như câu nói nước sôi có thể “khử trùng tiêu độc”, cũng giải quyết được phần nào thắc mắc trong lòng lang trung.

Mãi nói chuyện đến mức quên cả thời gian.

Đến khi Thiết Trụ ngược mắt lên, đã nhìn thấy có người vui vẻ bước ra từ thư phòng, nói rằng bệnh sởi của huyện lệnh đã khá hơn nhiều, các nốt phát ban cũng dịu xuống, màu sắc đã trở nên nhạt hơn.

Những người khác bao gồm cả thị vệ nghe được tin vui đều trở nên vui mừng khôn xiết, thái độ của họ cũng nhanh chóng thay đổi.

Chẳng bao lâu sau đã có người mang trà và nước tới, xếp mấy chiếc ghế cho nhóm Thiết Trụ ngồi.

Lang trung lại càng tin tưởng vào những gì Thiết Trụ vừa nói.

“Bát thuốc này trị bệnh thật tốt!”

Lang trung hơi do dự, sau đó dùng kính ngữ nói: “Tiên sinh, ta có một thỉnh cầu hơi quá đáng...”

Thiết Trụ hiểu ý, xua tay nói: “Ta hiểu mà. Người có thể thoải mái sử dụng phương thuốc vừa rồi. Nếu những lang trung khác có đến hỏi, người cứ nói đúng sự thật, truyền phương thuốc cho nhiều người biết.”

Từ xưa đến nay, y thuật đã được truyền lại theo cách này. Cũng có nhiều lang trung nổi tiếng viết sách và chia sẻ chúng một cách đầy vị tha.

Lang trung nghe thì xúc động cúi đầu chấp tay thi lễ với Thiết Trụ.

Tình trạng của huyện lệnh đã chuyển biến tốt đẹp hơn, nơi này cũng không cần đến ông ta nữa.

Sau khi trao đổi và thảo luận, lang trung mang theo một bụng thu hoạch miễn cưỡng rời đi.

Ba người Thiết Trụ tạm thời ngủ lại phủ huyện lệnh, cũng không quên nhờ người gửi tin về thôn.

Tin tức được gửi đến trong núi trước, sau đó nhanh chóng được gửi đến huyện thành bên này.

Sau khi nhóm người Tảo Nhi nhận được tin thì cũng không quá lo lắng. Họ tin rằng Thiết Trụ và Vi Thập Bát có thể giải quyết

tốt những việc này.

So với chuyện này, còn có một chuyện lớn khác đáng lo hơn. Các con đường xi măng trong thành gần như đã được trải nhựa, mỗi chỗ đều khô ráo và có thể sử dụng bình thường.

Người dân cũng nhanh chóng phát hiện ra chỗ tốt của nó.

So với những con đường đất trước đây, loại đường xi măng này vừa đẹp vừa bằng phẳng, tạo cảm giác thoải mái cho người đi bộ và đi ngựa.

Hơn nữa, con đường này còn rất sạch sẽ, dễ dàng vệ sinh. Ngay cả khi trời mưa hay có tuyết, mặt đất cũng không trở nên lầy lội khiến chân bị bẩn.

Đối với người dân, cuộc sống đã trở nên thuận tiện hơn.

Đối với Tảo Nhi và những người khác, điều đó cũng có nghĩa là họ có thể mời thú cưng của Phương Tiên Nhi vào thành.

Trước đó Phương Tiên Nhi đã đề cập rằng, sau khi con đường được trải nhựa, nàng muốn để thần thú của mình vào thành đánh giá.

Nhóm người Tảo Nhi luôn mong Phương Tiên Nhi có thể kiểm tra thành tích của họ, tất nhiên là đồng ý ngay tắp lự.

Vì thế hôm nay, khi đội vận chuyển lương thực quay về núi, Tảo Nhi đã theo họ trở về.

Đưa thú cưng của Phương Tiên Nhi vào thành, đương nhiên chuyện quan trọng như vậy phải do chính tay nàng ấy làm rồi.

Nhân tiện còn có thể giải sầu, thời gian gần đây Tảo Nhi cực kỳ bận rộn, đầu của nàng ấy cũng trở nên nặng trĩu.

Thịnh Quân rất vui mừng với sự quay về của nàng ấy.

Đây không chỉ là cuộc hội ngộ của cố nhân sau một thời gian dài không gặp, mà còn là vì nàng sẽ sớm được chứng kiến quá trình xây dựng của huyện thành!

Còn một điều đáng mừng nữa là nàng đã mở khóa được hai thành tựu.

Thứ nhất là sự ra đời của than tổ ong, thứ hai chính là sự xuất hiện của những con đường xi măng, có thể được rút thưởng hai lần!

Thịnh Quân nhanh chóng báo tin vui này cho Tảo Nhi.

Tảo Nhi rất xúc động khi nghe điều này.

Quả nhiên, trên đời này chỉ có Phương Tiên Nhi là yêu nàng ấy nhất!

Các nàng ấy đã nhận được không ít phần thưởng từ Phương Tiên Nhi, nên lần này cũng chẳng còn gì lạ lắm nữa.

Theo lý, vào những thời khắc quan trọng thế này, đáng lẽ phải gọi tất cả thôn dân đến để tạo không khí long trọng. Chỉ tiếc là, hôm nay đoàn vận chuyển lương thực đang bận khuân đồ nên không thể lãng phí thời gian.

Tảo Nhi và Lý bà tử chào hỏi nhau rồi thay mặt toàn bộ thôn dân đến nhận phần thưởng.

Thịnh Quân nhanh chóng lấy vòng quay ra từ trong không gian, đặt bên cạnh cửa hàng tiện lợi.

Ở đây không có ai, tương đối yên tĩnh, rất thích hợp để tiến hành rút thưởng.

Tảo Nhi thành thạo khởi động vòng quay, nín thở chờ vòng quay tự dừng lại.

Khi vòng quay dừng hẳn, phần thưởng đầu tiên đã hiện ra.

Thịnh Quân liếc nhìn thông báo, hóa ra là mười ngàn cân bông chất lượng cao.

Số bông này không phải tặng luôn cho thôn dân mà sẽ được bày bán trong cửa hàng, muốn mua thì phải dùng điểm năng lượng đổi lấy.

Tổng cộng là mười ngàn cân, khi đã trưng lên kệ rồi thì không giới hạn thời gian, bán hết thì không bổ sung thêm.

Mười ngàn cân bông, nghe qua thì tưởng chừng là con số lớn. Nếu chỉ dành cho Tảo Nhi và thôn dân dùng thì hoàn toàn có thể quán bọn họ thành những cây kẹo bông ngàn lớp.

Nhưng nếu phân phát cho hàng nghìn dân chúng trong thành thì con số đó cũng chỉ vừa đủ.

Bấm ngón tay tính toán thì mỗi người nhận được độ khoảng hai đến ba cân bông.

Một gia đình đông đúc gom lại có thể làm được một chiếc chăn dày ấm áp, hoặc hai bộ áo bông.

Nghe nói có nhiều bông để dùng, Tảo Nhi vừa mừng vừa sợ.

Các nàng ấy đã mong có bông từ lâu rồi!

Mùa đông năm ngoái, tình cảnh của các nàng ấy còn khó khăn hơn, lo lắng từng chút về việc giữ ấm.

Khi ấy cũng chưa có than củi, may mà Phương Tiên Nhi dạy họ cách làm than củi, còn cho bọn họ Noãn Bảo Bảo. Cuối cùng, họ nhận được một ít bông từ Vi gia, nhờ đó mà qua được một mùa đông ấm áp.

Bởi vì đã trải qua một lần như thế, năm nay khi bước vào huyện thành, đối mặt với một mùa đông khác.

Các nàng ấy đã nhanh chóng nghĩ đến những thứ này.

Nhờ có chậu inox nên cũng có điều kiện để làm bếp than.

Nhưng thứ thiếu nhất chính là bông.

Dù các nàng ấy đã hợp tác với các thương đội của phú hộ, nhưng huyện Hưng Hòa chỉ là một huyện nhỏ, mà bông lại là món hàng quý hiếm, chẳng phú hộ nào trong thành có thể gom về một lúc số lượng lớn như vậy.

Thêm vào đó, việc bỏ bạc ra mua bông cũng là một khoản chi rất lớn.

Bây giờ họ đang trong tình trạng khó khăn, có quá nhiều thứ cần phải dùng tiền nên thật sự không thể xoay sở nổi.

Sau khi bàn bạc, cả nhóm cho rằng việc mua bông là điều không khả thi, đành tạm thời bỏ qua.

Quay lại với phần thưởng mười ngàn cân bông.

Tảo Nhi đã ở trong thành lâu, rất hiểu người dân nghĩ gì.

Khi mọi người nhận được bông, họ sẽ ưu tiên làm áo bông với giày bông trước. Còn thừa bông thì họ mới dùng để may chăn đệm.

Dù sao thì huyện thành đang cấp bếp than cho từng nhà, vấn đề sưởi ấm trong nhà sẽ được cải thiện hơn nhiều.

Nhưng so với trong nhà, làm việc bên ngoài càng cần sự ầm áp hơn.

Tảo Nhi nói những điều này với Thịnh Quân, nàng không có ý kiến gì nhiều.

Từ trước đến nay, Thịnh Quân không có ý định can thiệp vào những việc này.

Hàn huyên vài câu xong, Thịnh Quân đã bày hết số bông lên kệ hàng.

Số bông này là phần thưởng của Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy, nhưng sẽ được phân phát cho hàng nghìn dân chúng. Thịnh Quân không hề có chút ý định giữ lại cho mình, chỉ định giá bông ở mức thấp nhất mang tính tượng trưng.

Tảo Nhi nhanh chóng tìm đội ngũ vận chuyển rồi thông báo về chuyện số bông này, nàng ấy còn dặn họ, có thể hai ngày tới sẽ rất bận, cần thêm nhân lực đến khuân đồ.

Chắc chắn không thể gián đoạn việc vận chuyển lương thực, mà cũng cần phải nhanh chóng vận chuyển bông vào thành, mọi người đành phải vất vả thêm một chút.

Sau khi sắp xếp mọi việc xong, Tảo Nhi trở lại tiếp tục quay thưởng lần thứ hai.

Nhưng trước khi quay, nàng ấy có chuyện lớn cần thảo luận với Thịnh Quân.

“Phương Tiên Nhi, huyện thành đang dần dần được xây dựng, chúng ta cũng đang cân nhắc việc đúc tượng thần cho ngài. Lúc chúng ta vào thành, chỉ nói chúng ta là đội ngũ của Phương Quân, nhưng chưa nói gì chi tiết về ngài... Giờ ta cảm thấy không biết phải làm thế nào cho phải, mong ngài chỉ dạy.” Tảo Nhi nói.

Chương 285: Chương 285

Nàng ấy do dự như vậy, cũng vì sợ không nắm bắt được mức độ, không biết nên nói bao nhiêu thì phù hợp.

Càng gánh nhiều trách nhiệm trên vai, đầu óc của Tảo Nhi càng minh mẫn.

Bây giờ mỗi khi nàng ấy quyết định chuyện gì đó thì sẽ ảnh hưởng đến vô số việc. Con đường phía trước vẫn chưa rõ ràng, nàng ấy cũng cần nhiều chỉ dẫn hơn, nhân cơ hội này xin giúp đỡ của Phương Tiên Nhi.

Nhưng nói thật thì Thịnh Quân cũng không có nhiều kinh nghiệm.

Nàng nói: “Cứ làm theo cách mà người đang làm. Hiện giờ không cần tiết lộ quá nhiều về ta.”

Tảo Nhi lập tức gật đầu đồng ý, không hỏi thêm gì nữa.

Thịnh Quân thấy thế thì cảm thấy có chút xúc động khó tả.

Trước đây, Tảo Nhi vẫn còn non nớt, kéo người dân thôn Nguyên Bảo thờ phụng nàng, thậm chí còn làm tượng gỗ nhỏ để cúng tế nàng.

Khi đó nàng không suy nghĩ nhiều, thậm chí thấy việc mình tham gia vào dòng chảy lịch sử với thân phận như vậy là một điều thú vị.

Nhưng dường như bây giờ hai bọn họ đều đã trưởng thành.

Tảo Nhi đã không còn hành động thô lỗ nữa mà ngày càng cẩn trọng hơn. Còn về phần Thịnh Quân, nàng cũng bắt đầu suy nghĩ thấu đáo hơn.

Tạm thời chưa nói đến những mối đe dọa bên ngoài.

Nếu mục tiêu của họ là thống nhất thiên hạ... Thì liệu không công khai thân phận “thần tiên” của nàng ra bên ngoài có tốt hơn hay không?

Nếu không, khi xã hội phát triển, sự tồn tại của nàng liệu có trở thành một mâu thuẫn to lớn.

Từ khi nàng quen biết người xưa đến nay đã hơn một năm trời, tình cảm giữa đôi bên ngày càng sâu sắc.

Điều mà Thịnh Quân mong muốn nhất bây giờ chính là thấy mọi người có thể sống cuộc sống an bình, hạnh phúc.

Còn về việc làm thần tiên, hay sau này các nhà khảo cổ học có ngạc nhiên khi phát hiện ra tượng gỗ máy bán hàng tự động hay không, những chuyện nhỏ nhặt ấy nàng không còn màng đến nữa.

Nếu như từ bỏ chút hư danh để đổi lại một thế giới tốt đẹp hơn, thì giờ phút này Thịnh Quân sẽ không do dự.

Dù vậy, những chuyện thế này vẫn cần thời gian suy ngẫm kỹ lưỡng.

Không chỉ nàng, mà cả Tảo Nhi cùng những người khác cũng cần phải sớm hiểu rõ, con đường phía trước phải làm những gì.

Tình thế của huyện Hưng Hòa là một trường hợp đặc biệt, nhờ đó họ mới có thể dễ dàng chiếm lấy. Nhưng những nơi khác, họ sẽ mở rộng địa bàn như thế nào?

Trước khi tìm ra câu trả lời cho những điều này, tốt nhất là hãy giữ nguyên tình trạng hiện tại của huyện thành. Thịnh Quân là Phương Quân bí ẩn, tạm thời không phải là Phương Tiên Nhi.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, hai người tiếp tục quay thưởng.

Tảo Nhi đặt tay lên vòng quay, một lát sau, vòng quay dừng lại lần nữa.

Thịnh Quân vừa nhìn vừa thông báo: “Là năm nghìn cân lúa mì giống.”

Lúa mì giống lần này là phần thưởng vật chất, không cần bày lên kệ hàng, mà hiện tại được cất giữ trong không gian của nàng.

Vừa nghe có lúa mì giống, Tảo Nhi lại lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Từ trước đến nay lượng lương thực mà họ trông trọt được không nhiều, chỉ đủ để tự ăn. Nếu đem vào thành thì chẳng khác gì một hạt cát rơi vào hồ nước, chẳng thể gợn lên chút sóng nào.

Dạo trước, bọn họ đã cải tạo lại toàn bộ các làng mạc xung quanh huyện thành.

Những cư dân còn lại trong các ngôi làng cũ được tập hợp lại, thành lập một ngôi làng mới.

Một ít ruộng đất và đất đai vô chủ cũng đã được thu hồi và ghi chép lại, chờ đến mùa xuân sẽ tính toán sau.

Ruộng đất thì nhất định không thể bỏ trống.

Nhiều đất đai như vậy, nhu cầu về lúa giống là điều dễ hiểu.

Giống lương thực, nếu phải thu gom một lần từ bên ngoài thì thực sự không thích hợp. Vốn dĩ nhóm Tảo Nhi định dùng mối quan hệ để từ từ gom mua giống về, nhưng không ngờ rằng Phương Tiên Nhi lại giúp họ giải quyết được phần nào vấn đề.

Cái gọi là “phần nào” ấy thực ra cũng chỉ là căn cứ vào tình hình thực tế mà nói.

Tuy huyện thành của các nàng ấy nhỏ, các làng mạc xung quanh cũng không lớn. Cộng tất cả đất đai của một thôn làng lại thì khoảng chừng từ năm trăm đến tám trăm mẫu ruộng.

Một mẫu ruộng cần khoảng mười đến mười lăm cân lúa giống. Năm nghìn cân lúa giống tốt, tuy đồ của Phương Tiên Nhi đều là những thứ tốt, nhưng nghĩ thế nào thì số hạt giống đó cũng không đủ để gieo đầy ruộng của cả một ngôi làng.

Muốn giải quyết toàn bộ vấn đề, đến lúc đó vẫn phải tìm thêm nguồn lương thực.

Không chỉ có lúa mì, mà các loại rau củ khác, thậm chí cả khoai sọ cũng cần phải tiếp tục trồng trọt.

Thôi thì cứ từ từ, từng bước một... Mong rằng bọn họ sẽ có đủ thời gian và vận may để vững vàng tiến lên phía trước.

“Tạm thời chưa cần sử dụng ngay, người có thể gửi lúa giống ở chỗ của ta, khi nào cần thì đến lấy.”

Thấy Tảo Nhi vẫn sững sờ, Thịnh Quân không nhận được nhắc nhở.

Tảo Nhi nghe vậy thì bừng tỉnh, nàng ấy gật đầu đầy cảm kích.

Trong thời gian ngắn thì thực sự vẫn chưa cần dùng đến hạt giống lúa mì, để ở chỗ Phương Tiên Nhi thì không còn gì tốt hơn.

Họ có thể rảnh tay để giải quyết những việc quan trọng trước mắt.

Sau khi rút thưởng xong, nhóm người Tảo Nhi chuẩn bị mang đồ rời đi, trước khi đi không quên hỏi Thịnh Quân có muốn mang Hai Con vào không.

Thịnh Quân suy nghĩ một lúc, nàng thấy rằng các nàng ấy quá bận nên nói đợi sau khi họ xử lý xong mọi chuyện rồi hãy đưa Hai Con vào thành, không cần phải vội vàng.

Thế là, vô số bông trắng tinh không chút tạp chất cùng với lương thực, lần lượt được vận chuyển vào thành.

Hôm nay.

Sau khi dân chúng trong thành hoàn tất công việc liền kéo nhau đến điểm phát lương gần khu phúc lợi để nhận phần thưởng như thường lệ.

Trên đường đi, mọi người chuyện trò vui vẻ, có người còn hát hò, khắp nơi là những khuôn mặt tươi cười.

Cùng nhau làm việc khiến mối quan hệ giữa mọi người ngày càng thân thiết, không ít người đã tìm được vài người bạn thân

cho mình.

“Đúng rồi, bếp than nhà ta đã lắp xong rồi. Sau khi lãnh đồ xong, mọi người có muốn đến nhà ta xem thử không?” Một người hỏi người bên cạnh.

“Được đấy, lát nữa ta sẽ đến xem thử. Ôi, thật mong nhanh đến lượt nhà ta, mấy hôm nay cứ nghe người khoe mãi, ta thực sự không chịu nổi nữa rồi!”

Hiện tại trong thành chỉ có một số ít gia đình đã lắp xong bếp than.

Dù vẫn chưa được phát than tổ ong nên chưa thể dùng, nhưng chuyện lắp bếp than này cũng đủ khiến nhiều người cảm thấy tự hào.

Một đám người rôm rả đến nơi phát lương.

Chưa kịp xếp hàng, bọn họ đã nhìn thấy mỗi bàn tại điểm phát lương có dựng một tấm bảng đen mới tinh. Từng hàng chữ trắng được viết chỉ chít trên đó.

Cuối mỗi hàng chữ có một ô vuông nhỏ, bên trong có một dấu tích, không biết có ý nghĩa gì.

Phần lớn dân chúng đều không biết chữ, nhưng khi thấy sự thay đổi này, họ không khỏi tò mò, liền hỏi han khắp nơi.

Cũng may, đội ngũ của Phương Quân đã nhanh chóng giải thích.

“Mọi người đã vất vả nhiều rồi. Hôm nay, ta xin được phổ biến về nội dung mới trên bảng đen này.”

Chỉ thấy Chung Nguyệt Hằng cầm loa to, đứng trên bục đá.

Tất thấy mọi người đều tập trung sự chú ý về phía bà ấy.

“Đây là kế hoạch mới mà chúng ta vừa thực hiện, có tên là ‘Kế hoạch Bông ấm áp’. Trên bảng viết danh sách các nhiệm vụ, tổng cộng có hơn mười nhiệm vụ, hoàn thành mỗi nhiệm vụ sẽ nhận được một lượng bông khác nhau. Mọi người có thể chọn những nhiệm vụ phù hợp với sức mình mà làm.”

Nghe thấy lại có thể nhận phần thưởng, đám đông ai nấy đều phấn khích.

Chỉ là bông là thứ gì, bọn họ ai cũng chưa từng nghe qua, cảm thấy khá mơ hồ.

Chung Nguyệt Hằng nhanh chóng lấy một nắm bông trắng như tuyết ra, giơ lên trước mọi người, nói: “Bông chính là thứ mà chúng ta thường gọi là cát bối, nhưng chất lượng tốt hơn nhiều. Mùa đông, nhét vào quần áo, chăn đệm sẽ giữ ấm rất tốt. Những ai chưa nhìn rõ thì cũng đừng lo, mỗi bàn phát lương đều có đặt một nắm bông. Mọi người nhận đồ thì có thể nhìn kỹ.”

Mọi người đều quen thuộc với cát bối, lập tức hiểu được tầm quan trọng của bông.

Mọi người bắt đầu thở dồn dập, bàn tán ồn ào về việc nhận bông. Chung Nguyệt Hằng thấy vậy liền nhanh chóng vỗ tay, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Chỉ sau vài giây, đám đông trở nên im phăng phắc, tất cả đều chờ bà ấy nói rõ nhiệm vụ cụ thể là gì.

“Mỗi ngày đi làm đúng giờ, không đến muộn, không về sớm, được tính là một ngày làm việc đầy đủ. Nếu trước Tết tích lũy đủ bốn mươi ngày làm việc đầy đủ, sẽ nhận được hai lạng bông!”

“Tích lũy đủ bốn mươi canh giờ làm việc, sẽ được nhận hai lạng bông!”

“Học thuộc năm bài hát, sẽ nhận được hai lạng bông!”

“Học được cách viết chữ số Ả Rập, biết làm phép tính đơn giản và vượt qua kỳ kiểm tra, sẽ nhận được bốn lạng bông!”

“Nắm vững cách đọc phiên âm, có thể đọc được nội dung chỉ định, sẽ nhận được bốn lạng bông!”

Chương 286: Chương 286

“Mỗi nhiệm vụ chỉ được hoàn thành một lần. Lượng bông có hạn, ai hoàn thành trước sẽ được nhận trước, hết thì thôi. À, ngoài ra chúng ta sắp mở một xưởng đánh bông, cần rất nhiều người làm, ai có hứng thú thì đến đăng ký nhé!”

Sau khi liệt kê từng nhiệm vụ, Chung Nguyệt Hằng giải thích cặn kẽ cách hoàn thành mỗi nhiệm vụ, còn nói tác dụng của việc đánh bông giúp làm cho bông trở nên mềm mại hơn.

Hiện tại, họ đã có đủ nhân lực, dự định sẽ theo phương pháp mà Phương Tiên Nhi cung cấp để làm ra những bộ công cụ đánh bông lớn hơn.

Chờ sau khi hoàn thành, họ sẽ mở một xưởng chuyên đánh bông rồi thuê người làm, như vậy cũng bớt lo hơn.

Theo như kế hoạch hiện tại, nếu cứ làm việc theo trình tự thì tuy lượng bông thu được không nhiều nhưng cũng không phải là ít.

Một gia đình gom lại, tính toán cẩn thận, cũng có thể làm được hai chiếc áo bông mỏng.

Nếu muốn nhận được nhiều bông hơn, thì chỉ có cách hoàn thành các nhiệm vụ cấp cao hơn.

Ví dụ như học tập.

Có phần thưởng treo trước mắt, chắc chắn dân chúng sẽ có động lực tranh thủ thời gian học những thứ cơ bản như phiên âm, bảng cửu chương,...

Nếu như ai nấy đều đã nắm vững nền tảng thì sau này khi họ dạy đến những kiến thức khó cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Phần lớn dân chúng trong thành chưa từng tiếp xúc với việc học hành, nên thái độ của họ đối với việc học rất đa dạng.

Không ít người rất vui mừng khi con cái mình được học hành, nhưng nếu hỏi họ có dự định tự học hay không, hơn phân nửa đều từ chối.

Họ còn đặc biệt hỏi thêm một vài người.

Nhiều người nói mình đã lớn tuổi, đầu óc không còn nhanh nhạy, dù có đọc tốt thế nào cũng chẳng ích gì.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được.

Những người lớn tuổi như bà ấy, nếu không phải do ảnh hưởng của Phương Tiên Nhi, cộng thêm bị kích thích bởi việc các tú tài vào núi, thì cũng không có nhiều động lực học tập.

Bây giờ thời gian trong thành rất gấp rút, mỗi ngày đều có công việc phải làm, nhóm Tảo Nhi không thể khuyên nhủ từng người một, đành phải đưa ra phần thưởng.

Dù sao, học càng nhiều thì sẽ càng nhận được nhiều bổng, mọi người sẽ tự khắc cân nhắc.

Ngoài ra, các thầy dạy và trợ giáo do các phú hộ cung cấp sẽ luôn đợi mọi người ở những địa điểm chỉ định, ai muốn học thì có thể tự mình tìm đến mà học.

Không thể không nói, quả thật phương pháp này rất hữu hiệu.

Dân chúng bên dưới bắt đầu nhắm tính lượng bông có thể nhận được nếu hoàn thành hết các nhiệm vụ, ánh mắt ai nấy đều sáng lên.

“Đương gia ơi, nhà ta có hai người lao động. Nếu cả hai làm xong hết nhiệm vụ, gộp lại sẽ được gần năm cân bông... Bông nguyên chất, không có tạp chất, như vậy đủ để làm ra nhiều quần áo bông ấm áp rồi!”

“Phiên âm là gì nhỉ? Học ở đâu? Ta nhất định phải học cho được!”

*

Quần áo và ăn uống đều là những chuyện quan trọng trong cuộc sống của dân chúng. Từ đó cũng có thể tưởng tượng được sức hấp dẫn của bông.

Sau khi nhận được thông tin chính xác, thậm chí mọi người còn không thèm lấy phần thưởng của hôm nay, tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ. Người một câu, ta một ý, phải nhớ lại từ đầu tới đuôi tất cả các nhiệm vụ, để một chút nữa đi làm.

Chung Nguyệt Hằng thấy thế thì mở miệng nói: “Thật ra mọi người cũng không cần cố ghi nhớ những thứ này. Đợi lát nữa mỗi người đều sẽ được nhận một tờ giấy, đó cũng chính là danh sách nhiệm vụ, những gì ta vừa nói đều viết ở đó. Sau này, mỗi khi mọi người hoàn thành một nhiệm vụ, chúng ta sẽ đóng một cái dấu ở bên trên, sau đó là có thể lĩnh bông.”

Nhiệm vụ này chỉ được in trên một bản khắc nhỏ, con dấu đóng dấu cũng đặc biệt mời người làm riêng. Đóng dấu là vì để phòng ngừa người ta lợi dụng sơ hở làm giả, dù sao trên đời này cũng không thiếu người khôn vặt.

Trên giấy đóng dấu còn có một hình vẽ nhỏ, hoa văn rất tinh xảo, chính là hình vẽ thu nhỏ máy bán hàng của Phương Tiên Nhi.

Tuy rằng, hiện tại máy bán hàng của Phương Tiên Nhi đã biến thành pháp miếu khí phách, nhưng nó có ý nghĩa rất đặc biệt đối với thôn dân.

Nói đến chuyện này, gần đây các nàng ấy còn làm vài lá cờ hiệu.

Dùng tấm vải mỏng màu đỏ khảm viền vàng, hoa văn màu nhạt phía dưới cũng là vô số linh vật máy bán hàng nhỏ nối liền với nhau, ở giữa thêu một chữ “Phương” khổng lồ rồng bay phượng múa, hình dạng lá cờ cũng là hình chữ nhật, bay múa trong cơn gió tựa như những gợn sóng màu đỏ.

Sau khi làm ra thành phẩm, mọi người còn cầm đến cho Phương Tiên Nhi xem.

Lúc ấy, trước tiên Phương Tiên Nhi chỉ nhận xét bằng ba chữ: “... Rất là Phương.”

Sau đó lại cười nói làm rất tốt, nàng cực kỳ thích.

Sau khi được tán thành, mọi người đều cảm thấy rất vui vẻ, cầm hai lá cờ ở cửa pháp miếu. Gần đây lúc luyện binh cũng treo cờ xí lên, hiệu quả cũng khá tốt, làm cho đội ngũ của Phương Quân các nàng ấy tràn ngập uy thế.

Tạm thời không đề cập tới những chuyện linh tinh nữa, lại nói về chuyện của giờ phút này thôi.

Biết được có thể nhận danh sách, dân chúng cũng không còn châu đầu ghé tai nữa mà nghiêm túc xếp hàng lại.

“Danh sách này rất quan trọng, nhất định không được làm mất, nếu không lúc bổ sung lại sẽ rất phiền phức, có thể cũng sẽ ảnh hưởng đến việc lĩnh bông gòn của mọi người.”

Mỗi khi phát cho một người, nhóm Chung Nguyệt Hằng sẽ viết tên của đối phương vào danh sách nhiệm vụ, sau đó dặn dò một câu.

Dặn dò thì dặn dò đấy, nhưng họ cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng vào năng lực bảo quản của dân chúng.

Không có tai nạn sao có thể gọi là cuộc sống chứ. Cho dù có chú ý đến thế nào thì đại khái vẫn sẽ có người làm mất hoặc bị phá hư. Đến lúc đó khóc lóc tìm tới, họ cũng không thể mặc kệ.

Cho nên, sau đó họ vẫn sẽ ghi chép tỉ mỉ riêng lại vài bản, để chuẩn bị đầy đủ cho lần phát bổ sung sau này.

Danh sách nhiệm vụ lần lượt được phát tới tay dân chúng.

Rõ ràng là đã làm việc suốt một ngày, nhưng sau khi nhận được danh sách, trông mọi người vẫn là đáng vẻ tràn đầy sức sống.

Thu Nương thấy thế thì không nhịn được cảm khái nói: “Xem ra con người vẫn cần phải có mục tiêu rõ ràng, biết rõ mình muốn làm gì mới có thể có sức sống hơn.”

Gần đây Thu Nương cũng rất bận rộn, hiếm khi rảnh rỗi lại đây một chuyến.

Đoạn thời gian trước, nàng ấy và các lang trung đã tổ chức các buổi chẩn bệnh từ thiện cho tất cả dân chúng tại một số y quán trong thành. Ai có bệnh hay không cũng đều có thể tới khám, ngộ nhỡ khám ra được bệnh gì cũng có thể sớm ngày trị liệu.

Bên cạnh đó, Thu Nương còn tìm một số phụ nhân để huấn luyện chuyên môn, dạy y dược, hộ lý và kiến thức phụ khoa, muốn bồi dưỡng ra một đội ngũ chăm sóc y tế chuyên môn.

Như vậy không chỉ thuận tiện cho việc khám bệnh cho các nữ nhân trong huyện, chờ đến sau khi bồi dưỡng xong, còn có thể làm nữ quân phục vụ trong đội ngũ.

Đãi ngộ của lang trung và đội ngũ chăm sóc y tế đều rất tốt, không chỉ được lĩnh trợ cấp, còn có thể học thêm một ít kiến thức về khám chữa bệnh.

Lúc ấy, các nữ nhân tranh nhau đến báo danh vào đội chăm sóc y tế muốn võ cả đầu.

Cuối cùng, các nàng ấy đã chọn được rất nhiều người có kinh nghiệm liên quan như đã từng làm bà đỡ, còn có một số người từng chăm sóc bệnh nhân, như vậy cũng có thể nhanh chóng tập trung tinh thần vào công việc hơn.

Các phương diện của huyện thành đều đang chậm rãi được hoàn thiện.

Không lâu sau khi Kế hoạch Bông ám áp vừa được khởi động, đồ gỗ dùng để đánh bật bông cũng nhanh chóng được làm ra.

Đồ gỗ đã làm xong đúng hạn, lại phải tiếp tục chọn một nhóm người chuyên đánh bật bông để tiến hành huấn luyện.

Lần này, nhóm Tảo Nhi đều mơ hồ nhận ra được có quá nhiều chuyện phải làm, lượng công việc quá lớn, mà hình như họ rất thiếu người.

“Sự phát triển mà Phương Tiên Nhi nói thật sự không phải là chuyện dễ dàng. Trước kia ta luôn cảm thấy trong huyện có rất nhiều người, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy hết được. Bây giờ ta lại cho rằng, mấy ngàn người này cũng chỉ là một con

số nhỏ.” Tảo Nhi vừa làm việc ở huyện nha, vừa bận rộn cảm thán.

Những người khác đều đã ra ngoài làm việc, trước mắt ở đây chỉ còn Chung Tứ đang ở một bên chỉnh sửa tư liệu.

Hắn ta nghe vậy thì nói tiếp: “Có thể là bởi vì hiện tại chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, cái gì cũng phải làm. Động một tí là số lượng mấy ngàn người, huy động thêm để nổi dậy cũng rất rườm rà.”

“Đợi sau này có lẽ sẽ khá hơn. Nhưng tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây? Trước tiên cũng nên lên kế hoạch sẵn.”

Chắc chắn các nàng ấy sẽ không ở mãi một nơi nhỏ bé như huyện thành này được.

Hiện giờ trong thành cũng có không ít hành động, không thể sống lén lút qua ngày mãi.

Mở rộng địa bàn là chuyện cần thiết, nhưng cũng phải quy hoạch ra một con đường ổn định.

Tảo Nhi gật đầu: “Thật ra hai ngày nay ta cũng đang suy nghĩ những chuyện này. Tình huống ở huyện Hưng Hòa chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, tuy rằng Bắc địa xa xôi, nhưng các thành trì còn lại, bao gồm cả huyện thành lân cận cũng không thể lơ đãng xuất kích. Cần đợi cơ hội tốt đến, quyết định kế sách rồi mới hành động.”

Nếu không cũng sẽ rất dễ đứt dây động rừng.

Chương 287: Chương 287

Tuy rằng hiện tại Bắc địa được tự do hoạt động, nhưng phỏng chừng vẫn rất nhạy bén với những chuyện này. Không thấy Phụng Vương cũng không dám làm ra hành động gì quá lớn sao?

Đều bí mật hành động cả thôi.

Chung Tú thở dài: “Đúng vậy, trước mắt chỉ có thể chờ, chúng ta phải phóng tầm mắt ra xa một chút, theo dõi hướng đi của bốn phía.”

“Gần đây Nhị Sơn thúc đang nghiên cứu hỏa súng. Trong những ngày tới, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, hành động khiêm tốn, chuẩn bị đầy đủ. Đến lúc đó có thể tích lũy lâu dài chờ đợi thời cơ, nổi một tiếng trống làm tinh thần hăng hái hơn rời khỏi cửa nhà.”

Tảo Nhi suy tư một lát nói: “Thật ra, gần đây ta còn có một vài ý tưởng mơ hồ, khá lớn mật...”

Lớn mật?

Chung Tú lập tức nói: “Tiểu nhân rửa tai lắng nghe.”

Tảo Nhi liền nói: “Lúc trước khi xem chương trình Đêm hội mùa Xuân, trong chương trình từng xuất hiện một chiếc xe đạp. Lúc

đó Phương Tiên Nhi nói, chế tạo xe đạp cần rất nhiều điều kiện, ví dụ như vật liệu đặc biệt, lại ví dụ như đường đi bằng phẳng.”

“Mà hiện giờ, đường xi măng trong thành chúng ta đã trải nhựa cũng xấp xỉ rồi, vô cùng trơn nhẵn. Thép bền không gỉ cũng có, linh kiện dùng để làm xe đã không thành vấn đề, chỉ còn thiếu một thứ máu chốt.”

Chung Tú nhanh chóng bắt kịp: “Ý của người là, cở cao su?”

Trong lòng hẳn ta biết khi Tảo Nhi nói đến chuyện này, khẳng định không phải chỉ đơn thuần muốn làm xe đạp.

“Chẳng lẽ người ý định gì đó với Biên Thành sao?”

Lời này vừa dứt, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Chung Tú vẫn kinh hãi vì sự lớn mật của Tảo Nhi.

Tảo Nhi gật đầu.

Thời gian nói chuyện với Chung Tú rất thoải mái.

Cỏ cao su chỉ có ở vùng biên giới.

Phía biên vực bên kia không chỉ có dân tộc Tác-ta, còn có dân tộc Hồi Hột. Hai tộc người này từng bị tổn thất rất lớn sau trận đánh với tiền triều, từ đó luôn một mực bồi dưỡng nên trong suốt một thời gian rất dài cũng không có động tĩnh gì lớn, chỉ có một vài xích mích nho nhỏ.

Nội loạn trong triều thân mình còn lo chưa xong, hơn nữa Đô Thành ở Nam địa, nên việc phòng thủ Biên Thành ở Bắc địa cũng nói lỏng hơn.

Ngược lại lại canh phòng vô cùng chặt chẽ ở ranh giới Nam Bắc.

Có lẽ những người đó sẽ chú ý tới động thái lạ thường ở Bắc địa, nhưng dù thảo nguyên và biên vực có cách bao xa đi nữa, những gì bọn họ có thể nhìn thấy cũng rất có hạn.

Điều này cũng tạo ra thêm một ít sơ hở để thừa cơ chui vào.

Chung Tú chân chờ hỏi: “Người muốn trực tiếp đánh phục ngoại tộc, sau đó dựa vào lực lượng của bọn họ tấn công một mạch về phía Nam sao?”

Tuy nói ngoại tộc dừng cảm thiện chiến, nhưng phía bọn họ cũng được trang bị hoàn mỹ, lại có thêm trận pháp của Phương Tiên Nhi và hỏa khí các loại. Hơn nữa địch ngoài sáng ta trong tối, tìm cơ hội để đánh cho trở tay không kịp, ắt là phần thắng cũng rất lớn.

Tảo Nhi lại lắc đầu, nói: “Trong Đêm hội mùa Xuân có một bài hát tên là ‘Cát Tường Tam Bảo’. Lúc đầu mọi người đều cho rằng đó là ngôn ngữ độc đáo của Phương Tiên Nhi. Cho đến khi Mộc Kỳ Nhĩ đến, nói đó là tiếng của dân tộc Tác-ta, bởi vậy con bé cũng nói, Phương Tiên Nhi chính là sự bất tử, là tín ngưỡng của các nàng.”

“Phương Tiên Nhi từng nói, ở nơi ở của bọn họ không hề phân biệt cái gì mà ngoại tộc nội tộc hay thần tiên, tất cả mọi người tồn tại đều là một bộ phận của Thần Châu, thân như một thể.”

“Ngài còn nói, cho dù không có sự xuất hiện của ngài, trăm ngàn năm sau, ở chỗ chúng ta, trên mảnh đất nối liền này cũng sẽ không còn phân chia nội tộc ngoại tộc. Ta nghĩ, đây cũng là một loại biểu hiện của Đại Đồng.”

“Nếu như dùng cách nghĩ như vậy để nhìn nhận vấn đề, sẽ phát hiện rất nhiều chuyện đều có thể thỏa hiệp được, cũng không phải là một nút chết.”

“Dân tộc Tác-ta cũng sẽ có những đứa trẻ tốt bụng và ngây thơ như chị em nhà Mộc Kỳ Nhĩ, những bậc cha mẹ mất con, những thường dân c.h.ế.t đói vì không có đủ thức ăn để ăn và trong những thời khắc như vậy, tình cảnh của chúng ta cũng không có gì khác nhau.”

Chung Tú nở nụ cười: “Vậy mà người lại rất biết cách ăn nói.”

Nói xong hắn ta lại rầu rĩ: “Trước kia ta từng nghe người nói qua một một câu lúc giảng dạy kiến thức, muốn dẹp giặc ngoài phải dẹp loạn trong trước. Nhưng nếu như vốn dĩ nơi đó không phải là bên ngoài thì sao?”

“Ta nghĩ thảo nguyên cũng giống như huyện Hưng Hòa, sâu mọt chỉ chiếm số ít mà thôi.”

“Ta vẫn nhớ kỹ, nắm đ.ấ.m chỉ là công cụ để chúng ta thực hiện lý tưởng Đại Đồng, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới phải đánh phục người nào.”

“Đối với vùng thảo nguyên kia, ta cũng chỉ đơn thuần muốn nhổ gai nhọn ẩn trốn trong đám cỏ mềm, lại tưới nước bón phân cho cỏ xanh, đợi đến khi chúng nó lớn lên tươi tốt xanh tươi, là có thể an tâm nằm ngủ trên cỏ.”

“Ta cũng hy vọng trong tương lai họ sẽ tự nguyện giúp đỡ chúng ta, giống như cách họ đã giúp đỡ những người thân yêu của họ.”

Nói xong, Chung Tú bình tĩnh nhìn Tảo Nhi, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Lại một lát sau, hắn ta mới nói: “... Tảo chủ sự, trước kia người từng nói với giọng điệu trêu ghẹo rằng người hiểu Phương Tiên Nhi nhất chính là người, trước mắt xem ra quả thật là như vậy.”

Ý nghĩ đó của Tảo Nhi cũng không phải là thứ mà người đọc sách đủ nhiều có thể nghĩ ra.

Giống như chính hần ta trước đây cũng chưa từng suy nghĩ đến những điều này.

Chung Tú chân thành nói: “Trước kia người luôn gọi ta là phu tử, nhưng ngày sau phải thay đổi rồi, người mới là phu tử của ta.”

Tảo Nhi bật cười: “Ta không gánh nổi đâu. Trước mắt những lời ta vừa nói cũng chỉ là những suy nghĩ trong đầu. Nếu muốn làm thật cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Ta chỉ cảm thấy, nếu cứ thụ động chờ đợi thời cơ thì trong lòng không yên, ta vẫn muốn chủ động làm chút gì đó.”

“Nếu không muốn kinh động đến Nam địa thì cũng chỉ có thể bắt đầu từ nơi xa hơn.”

Chung Tú cảm thấy hướng đi này khả thi, hần ta cũng cảm thấy khá kinh ngạc, thầm nghĩ hần là người Nam địa sẽ càng không dự liệu được.

“Việc khẩn cấp trước mắt là phải thăm dò được tình hình cụ thể của bên kia rồi nói sau.”

Khi đã có được phương hướng đại khái, Tảo Nhi nhanh chóng thông báo cho những người khác.

Lúc trước, các nàng ấy nói muốn thành lập thương đội liên mượn lực trong tay các phú hộ, năm sau vừa hay có thể mượn danh đi tìm kiếm cỏ cao su ở biên cương luôn.

Nói như vậy, vẫn phải để Thiết Trụ dẫn đội. Xem ra hần ta phải sớm rời khỏi thương đội Vi gia rồi.

Cũng may mắn thay, bây giờ Thiết Trụ đã trưởng thành thành đáng vẻ đáng tin cậy hơn, hẳn là vào Nam ra Bắc cũng không thành vấn đề...

Thiết Trụ được người nhắc tới kia đã ở phủ huyện lệnh ba ngày.

Tuy nói là ở phòng cho khách, nhưng bố trí phòng ở cũng rất thoải mái.

Hắn ta không phải là người có tính tình hay lo lắng không yên, mỗi ngày đều ngủ thẳng giấc. Sau khi tỉnh dậy tinh thần luôn sáng láng, làm cho các gia đình trong phủ huyện lệnh tấm tắc lấy làm lạ, nói thẳng hắn ta là một tiểu tử lạc quan.

Sau khi uống xong tiên dược hắn ta cung cấp, tình hình của huyện lệnh Thành An đã trở nên tốt hơn.

Cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp mặt Thiết Trụ và Vi Thập Bát.

Địa điểm gặp mặt vẫn là thư phòng.

Lần trước Thiết Trụ vẫn luôn đợi ở ngoài cửa, lần này cuối cùng cũng có thể đi vào tìm hiểu.

Vừa vào cửa, Thiết Trụ đã ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Lại nhìn cách bố trí thư phòng, đơn giản mộc mạc còn sạch sẽ.

Trong phòng bày một cái bàn, một cái ghế gỗ, một cái giường, một cái giá đầy sách, còn có hai cái ghế tựa dành cho khách từ nơi khác tới.

Đây chính là toàn bộ bài trí.

Phong cách đều rất khiêm tốn, vật liệu để làm đồ gỗ cũng bình thường không có gì lạ, thoạt nhìn cũng không có dấu vết xa hoa lãng phí.

Đại huyện lệnh dẫn bọn họ ngồi xuống, gọi người bưng trà đến, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, lại dùng khăn tay che miệng ho khan hai tiếng, mới mở miệng nói: “May mà nhờ có phương thuốc hiếm của các người mang đến, ta mới có thể khôi phục nhanh như vậy, nếu không còn không biết phải làm chậm trễ bao nhiêu chuyện.”

Vi Thập Bát vội vàng nói: “Trong thành này đúng là một khắc cũng không thể thiếu đại nhân được. Đại nhân cát nhân thiên tướng, vốn không có gì đáng ngại, cho dù không có phương thuốc của chúng ta, thiết nghĩ cũng sẽ nhanh chóng khôi phục thôi.”

Huyện lệnh buồn bã chuyển đề tài: “Ngày đó ta đã xem vở kịch tượng điêu khắc gỗ các người mang tới, khi cảm nhận được đủ loại bất hạnh trong đó, ta lại đột nhiên cảm thấy mình rất may mắn. Ít nhất ở Phụng Thành này có rất ít những cảnh ngộ đau khổ như vậy, cũng không nhiều tai vạ. So với nơi khác, chúng ta sống rất tốt.”

Nghe nói như thế, Thiết Trụ không nhịn được vôn vê ngón tay.

Phụng Thành ít gặp phải chuyện đau khổ hơn sao?

Hắn ta nhớ rõ, hình như nơi đây chính là nơi Mộc Kỳ Nhĩ bị lừa đến... Còn có mấy kẻ xấu lúc trước mò vào trong núi kia, cũng đều là từ nơi này qua.

Nhưng nhìn vẻ mặt của huyện lệnh, hẳn là ông ta thật tâm nghĩ như vậy.

Mặc dù huyện lệnh không nhận ra tình hình thực tế của huyện thành, nhưng có thể nhận ra được nỗi khổ của dân chúng từ trong vở kịch gỗ thì ít nhất ông ta cũng có vài phần suy nghĩ cho công việc.

Huyện lệnh còn nói, người nơi này sống tốt hơn so với nơi khác, cũng không thể tính là sai. Về tổng thể thì Phụng Thành tốt hơn nhiều so với Nham Thành của bọn họ.

Thiết Trụ suy tư một lát, bỗng nhiên cảm thấy dường như huyện lệnh còn có thâm ý.

Đặc biệt chỉ ra sự khác biệt của Phụng Thành và nơi khác cho bọn họ, lời này thật sự rất lớn mật đó!

Chương 288: Chương 288

Nếu nói như vậy, chẳng lẽ huyện lệnh đang có ý mời chào, muốn bọn họ trở thành người một nhà?

Chỉ mới tiếp xúc một thời gian ngắn như vậy, chắc không phải là vì phát hiện tiềm năng tỏa sáng trên người bọn họ, mà là coi trọng giá trị của đồ vật trong tay bọn họ rồi... Xem ra huyện lệnh rất lạc quan về triển vọng của việc chiết xuất tinh dầu này.

Nghĩ tới đây, hai người Thiết Trụ cũng không dám nhiều lời, chỉ phụ họa vài câu theo lời huyện lệnh vừa nói, lại khen ngợi ông ta có phương pháp cai quản mới để cho huyện thành có cuộc sống tốt đẹp như vậy.

Nói xong những lời này, thời gian cũng không còn sớm nữa, Thiết Trụ bắt đầu cân nhắc xem nên bắt đầu chuyện hợp tác chiết xuất tinh dầu này từ đâu.

Thông qua những lễ vật lúc trước, bọn họ đã thử nghiệm một vài ý tưởng của huyện lệnh và cho rằng, hẳn là song phương có thể hợp tác hòa thuận trong thời gian ngắn.

Họ có thể mượn cơ hội mở rộng quy mô chiết xuất tinh dầu, nâng cao sản lượng, còn có thể mời huyện lệnh trở thành người chống lưng. Dân chúng trong huyện cũng có thể tăng thêm thu nhập, nhận được tiền để cải thiện đời sống.

Đây coi như là đôi bên cùng có lợi.

Cân nhắc một lát, khi hai người đang muốn mở miệng.

Chợt nghe huyện lệnh lơ đãng nói: “Ta nghe nói, các người còn chia sẻ phương thuốc sỏi kia miễn phí ở bên ngoài? Đây là việc cực kỳ tốt. Không chỉ như thế, các người còn rất thông minh, có thể tìm ra điểm khác thường từ trong vật bình thường. Mà ta lại rất cần những người có năng lực như các người giúp ta.”

“Vi lão đệ... À, ta lớn hơn người mấy tuổi, xưng hô như vậy được không?” Huyện lệnh hỏi.

Vi Thập Bát vội nói: “Đương nhiên là được, đại nhân, đây là vinh hạnh của ta.”

“Vi lão đệ muốn kinh doanh thương đội, có lẽ là không thể phân thân ra được. Không biết lệnh lang, còn có vị tiểu huynh đệ này... Người tên là Lý Thiết Trụ đúng không? Có ý định gia nhập vào huyện nha của ta hay không?” Huyện lệnh hỏi.

Thân phận ở bên ngoài của Thiết Trụ là họ hàng phương xa của Vi gia chạy trốn vì nạn đói. Thế đạo bất bình, nói như vậy thì hẳn ta cũng không sợ có người đi tìm kiếm bằng chứng.

Hôm nay chỉ có Vi Thập Bát và Thiết Trụ tới gặp huyện lệnh, lúc này Vi Bình An đang đợi ở bên ngoài, không đi vào cùng bọn họ.

Huyện lệnh nói xong thì nhìn về phía Thiết Trụ, chờ hẳn ta đáp lại.

Bên này Thiết Trụ còn đang suy nghĩ tới mấy câu huyện lệnh vừa nói.

Nửa câu cuối cùng ông ta nói, cũng chính là câu tìm ra điểm khác thường từ trong vật bình thường kia, lại mật mờ tiết lộ ra,

ông ta đã biết được nguyên liệu để chiết xuất tinh dầu là cây Nguyên Bảo?

Cũng đúng, Vi gia chiết xuất tinh dầu ngay tại trong thôn, đồ vật mà họ có thể tiếp xúc đến cũng chỉ có như vậy, bị đoán được cũng là chuyện sớm muộn. Họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước đó.

Chỉ là biết nguyên liệu, công cụ và biện pháp chiết xuất tinh dầu cũng không dễ thăm dò ra cách làm.

Cho nên huyện lệnh mới nói những lời đó, lúc này lại muốn mời chào hẳn ta và Vi Bình An vào huyện nha, đại khái cũng là đang đưa bậc thang, muốn chính bọn họ đưa ra lời mời hợp tác.

Nghĩ thông suốt các điểm then chốt, Thiết Trụ quay sang nhìn Vi Thập Bát một cái, sau đó ra vẻ sợ hãi nói: “Gia nhập vào huyện nha? Đại nhân, ta thật sự có thể vào được sao?”

Trong lòng Thiết Trụ không còn chút do dự, định nắm lấy cơ hội này ở lại huyện nha.

Thương đội của Vi thúc không thiếu một mình Thiết Trụ hẳn ta, nhưng huyện lệnh này có quan hệ với Phụng Vương.

Nếu như có thể ở lại bên cạnh ông ta, sẽ có thể tìm hiểu được càng nhiều tin tức hơn. Ngày sau bọn họ muốn làm chuyện lớn gì cũng rất cần có con đường như vậy.

Thấy Thiết Trụ như thế, huyện lệnh cười nói: “Nếu không được thì ta cũng sẽ không nhắc tới làm gì. Theo ta thấy, tuy người nhỏ tuổi nhưng rất có bản lĩnh. Anh hùng không hỏi xuất thân, người không cần tự coi nhẹ mình.”

Thiết Trụ đồng ý một cách khiêm tốn và cảm kích.

Song phương lại trò chuyện đôi câu về đời sống thường ngày, rồi quyết định xong mọi chuyện.

Bên này hẳn ta vừa nói xong, Vi Thập Bát cũng thuận thế gọi Vi Bình An vào, để cho y gặp mặt huyện lệnh, sau đó nói: “Nếu đại nhân không ghét bỏ khuyến tử ngu dốt, thế cũng để cho nó đi theo vào huyện nha rèn luyện một phen đi! Làm phiền đại nhân hao tâm tổn trí rồi.”

Huyện lệnh gật đầu, nhìn hai người trẻ rồi nói: “Hai người các người chờ qua năm sau rồi đến đây, vừa vặn có thể đoàn tụ với gia đình thêm một năm, dành thời gian cho người nhà. Ngày sau bận rộn nhiều chuyện, dù là năm mới cũng không chắc có thể được thanh nhàn.”

Đương nhiên Thiết Trụ và Vi Bình An đều đồng thanh đáp ứng.

Huyện lệnh đã thi ân xong, Vi Thập Bát nhanh chóng nói muốn cung cấp phương pháp chiết xuất tinh dầu chính gốc cho huyện lỵ, giúp dân chúng tăng thêm thu nhập.

Huyện lệnh vừa nghe, quả nhiên rất vui vẻ hăng hái hỏi han.

Hai bên trò chuyện rất hòa hợp.

Cuối cùng thỏa thuận là huyện lệnh bên này sẽ thu mua quả Nguyên Bảo, lại phát số tiền công nhất định để tìm dân chúng đến làm công. Bao gồm một loạt các thứ như làm đồ gỗ, chiết xuất tinh dầu, làm ra bình đựng dầu.

Thành phẩm dầu làm ra được, một nửa sẽ do huyện lệnh bên này tìm đường mua bán, một nửa khác thì giao cho thương đội Vi gia xuôi Nam bán.

Thương đội Vi gia cũng có thể mở rộng quy mô dưới sự giúp đỡ của huyện lệnh.

Lợi nhuận bán được thì huyện thành bên này chiếm đầu to, bọn họ chỉ lấy một phần nhỏ.

Tuy nhiên, bởi vì giao dịch buôn bán này lớn, nên lượng chia cho bọn họ vẫn sẽ nhiều hơn ban đầu rất nhiều.

Kế hoạch đại khái chính là như thế.

Ở giữa chỉ có một chuyện được nói hơi mơ hồ, huyện lệnh cũng không hứa hẹn rõ ràng là sẽ dùng tiền để tạo sinh kế cho dân chúng.

Nhưng cũng không sao, Thiết Trụ hạ quyết tâm sau khi vào huyện nha phải nhìn chăm chăm hướng đi của phương diện này.

Nếu huyện lệnh không có ý định thực hiện lời hứa, thì sau này để bọn họ làm. Trước đó chỉ cần ổn định đối phương là được rồi.

Nói xong chính sự, huyện lệnh tỏ vẻ sức khỏe vẫn chưa khỏi hẳn, thể lực chống đỡ hết nổi, uyển chuyển ý bảo bọn họ rời đi.

Thiết Trụ và cha con Vi Thập Bát rời khỏi phủ đệ, đi về phía Vi gia.

Hôm nay xong việc hơi muộn.

Thiết Trụ phải tạm ngủ lại Vi gia, sáng mai mới về thôn Nguyên Bảo, sau đó sẽ truyền tin về trong núi.

“Thiết Trụ, vào huyện nha là chuyện tốt, đến lúc đó Bình An phải nhờ cháu rồi, thương đội của chúng ta cũng phải dựa vào chỗ dựa là hai đứa cháu đấy.” Vi Thập Bát cười nói.

“Yên tâm đi Vi thúc, ta sẽ làm thật tốt.” Thiết Trụ đáp lời.

Rất nhanh đã trở lại Vi gia.

Mấy người căng thẳng mấy ngày, lúc này thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, lục tục đi nghỉ ngơi.

Một đêm không mộng.

Nhóm Vi Thập Bát còn có việc, lần này không theo về thôn.

Sáng sớm hôm sau, lập tức bảo phu xe trong nhà đưa Thiết Trụ một mình trở lại thôn.

Thiết Trụ cho chim đưa thư truyền tin trở về.

Đợi gần nửa ngày, Lưu Nhị Sơn dẫn người ra đón hắn ta về nhà.

Trên đường trở về, Thiết Trụ nói dự định vào huyện nha. Lưu Nhị Sơn vừa nghe, vô thức có chút lo lắng, cảm thấy nơi đó rất nguy hiểm.

Sau đó lại nghĩ tới gì đó, quay đầu nói: “Vốn Tảo Nhi tử của người còn nói, năm sau bảo người dẫn thương đội đi về phía Bắc. Trước mắt người muốn vào huyện nha thì hai việc này đã xung đột, sau này người tự mình tìm nàng nói chuyện nhé.”

Nói xong, hắn ta giải thích đơn giản một chút tính toán của Tảo Nhi.

Thiết Trụ nghe thì lập tức do dự.

Việc này rất quan trọng, nhưng hắn ta đã đồng ý với huyện lệnh, cũng không thể đổi ý.

Hơn nữa dưới tình huống lúc đó, hắn ta cũng không thể chờ đến khi về thôn cùng mọi người bàn bạc rồi mới đưa ra quyết định, nếu không chắc chắn sẽ không có cửa hàng ở thôn bên kia.

Lần này nên làm sao bây giờ đây?

Bởi vì việc này, sau khi Thiết Trụ về núi cũng không nghỉ ngơi mà trực tiếp đi cùng đội ngũ vận chuyển thức ăn vào huyện thành, rất nhanh đã tìm được Tảo Nhi.

Nghe xong ý đồ đến đây của hắn ta, vẻ mặt Tảo Nhi cũng rất nhẹ nhàng: “Thật ra người không cần rối rắm, việc này cũng không khó như người nghĩ. Nhưng trước đó, ta muốn hỏi người trước, nếu như không cần nhắc đại cục thì chính người muốn làm gì nhất? Là theo thương đội đi về phương Bắc, hay là ở lại huyện nha làm việc?”

Thiết Trụ thốt ra: “Đương nhiên là dẫn đội đi phương Bắc!”

Sau khi đi qua phương Nam một chuyến, Thiết Trụ đã hoàn toàn thích cảm giác được ngao du tứ phương.

Tảo Nhi gật đầu: “Ta biết ngay mà. Người cứ an tâm chuẩn bị chuyện năm sau dẫn thương đội đi. Về phần huyện nha, ta sẽ bảo Chung Tú đi.”

“Chung Tú?” Thiết Trụ cả kinh.

Đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên mất Chung Tú còn có bản lĩnh giỏi giang là thay đổi dung mạo! Để hắn ta đến huyện nha thay là thích hợp nhất, thậm chí còn tốt hơn so với mình!

Tảo Nhi nhanh chóng truyền lời cho Chung Tú.

Là một người có năng lực, đương nhiên Chung Tú không có dị nghị gì.

Thế nhưng năm sau mới đi huyện nha, lúc này cũng không vội, mấy người chỉ đơn giản thảo luận hai câu rồi nhanh chóng giải tán.

Thời gian tiếp theo, trong thành tập trung tinh lực vào bận rộn vài việc.

Đầu tiên, chính là đưa thú cưng yêu quý của Phương Tiên Nhi vào trong thành.

Tảo Nhi đích thân trở về đón Hai Con dời núi, cất nó vào trong sọt bông, theo xe ngựa tìm thức ăn cùng nhau xuất phát trở về thành.

Chương 289: Chương 289

Trước khi đi, Thịnh Quân dặn dò nàng ấy, cứ vài ngày phải đưa Hai Con về một lần.

Dù sao còn phải sạc pin.

Tất nhiên Tảo Nhi nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi vào thành, Hai Con được đặt trên mặt đất, tiếp xúc với mặt đường xi măng tươi mới.

Dường như là lần đầu tiên nó nhìn thấy một nơi rộng lớn như vậy, không có cây cũng không có đá, phạm vi có thể chạy rất lớn.

Thịnh Quân kết nối Bluetooth chia sẻ tầm nhìn với nó, cũng mơ hồ cảm nhận được vài phần hào hứng trong lòng nó.

Trước kia chưa từng xuất hiện tình trạng này, có lẽ là do chức năng mới sau khi thăng cấp.

Không chỉ có Hai Con vui vẻ, chính Thịnh Quân cũng cảm thấy rất mới mẻ, đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy huyện thành cổ đại trông như thế nào.

Vấn đề duy nhất là Hai Con quá thấp, góc nhìn của nàng hơi giống mèo con ch.ó con lang thang, nhìn cái gì cũng vừa cao vừa lớn, có chút cố sức.

Hai ngày trước khi Hai Con vào thành, nhóm Tảo Nhi đã nói trước với dân chúng trong thành.

Nói rằng có một cơ quan thú cưng được Phương Quân dùng sắt tạo ra muốn vào thành, nó là một vật giống như cơ quan hình chim vậy, biết cử động, nhưng rất ngoan ngoãn, bảo mọi người đừng sợ hãi.

Tuy nói đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi dân chúng chợt nhìn thấy Hai Con thì vẫn có chút kinh hoảng.

Cũng may sau vài ngày ở chung như vậy, mọi người liền phát hiện quả thật cơ quan thú cưng nhỏ này không có tính công kích, nhìn lâu còn thấy hai lỗ tai của nó có chút đáng yêu.

Và quan trọng nhất, mặt đường mà nó đi qua sẽ trở nên sạch hơn.

Như vậy càng giúp mọi người giảm bớt công tác dọn dẹp đường xá.

Vì thế tất cả mọi người đều rất thích nó.

Hai Con đi khắp đường phố hẻm nhỏ, Thịnh Quân cũng mượn hai mắt nó thấy được rất nhiều thứ.

Chạng vạng hôm nay.

“Hai Con, đi vào ngõ nhỏ kia nhìn xem.”

Nghe Thịnh Quân phân phó, Hai Con nghe lời rẽ vào một ngõ nhỏ mà nàng muốn đi.

Trong ngõ có một loạt những ngôi nhà thấp, nhìn rất cũ kỹ, cách âm cũng không tốt.

Khi Hai Con mang theo ánh mắt của Thịnh Quân đi ngang qua trước cửa một hộ, chợt nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng thét hưng phấn mà rõ ràng.

“Bà ơi, mau nhìn này, cái bếp than này nóng lên thật rồi, thật là ấm quá đi! Hơn nữa còn có thể hâm nóng thức ăn thừa của buổi trưa, vậy là ngày sau chúng ta có thể nấu cơm ở trong nhà mà không cần phải đi ra ngoài chịu lạnh nữa rồi!”

Thịnh Quân vừa nghe liền nhớ tới chuyện mấy người Tảo Nhi tổ chức lắp đặt bếp than trong thành.

Hiện giờ, dưới sự đồng tâm hiệp lực của dân chúng, bếp than đã thành công bao trùm hơn phân nửa nhà cửa ở huyện thành, than tổ ong cũng lục tục được phát tới tay mọi người.

Sau khi nhận được than, bếp than chính thức phát huy công dụng, sưởi ấm vô số ngôi nhà nhỏ.

Khi bếp than được lắp đặt, nhà nào nhà nấy đều lắp ống khói. Nhưng khi sử dụng bếp than vẫn cần chú ý nhiều hơn để tránh bị ngộ độc.

Cân nhắc đến vấn đề an toàn, nhóm Tảo Nhi còn không ngại phiền phức phổ cập khoa học về độ an toàn của bếp than cho mọi người, thi thoảng còn sẽ tới tận nhà kiểm tra.

Trước mắt tình hình dùng bếp than ở trong huyện thành vẫn đang rất tốt, cũng không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Nghe góc tường nhà này xong, Hai Con lại di chuyển, tiếp tục đi sâu vào hẻm nhỏ.

Dọc đường, Thịnh Quân lại nghe được rất nhiều âm thanh khác nhau.

Nội dung có chút khác biệt, nhưng phần lớn là cảm xúc sinh ra quanh chủ đề bếp than.

Nàng nhớ rằng hình như bếp than được cấp cho những gia đình khó khăn nhất. Từ tình huống của ngõ nhỏ này xem ra, người ở chỗ này, hẳn là tất cả đều dùng bếp than.

Cả con hẻm đều có bếp, ngọn lửa được đốt lên.

Cho dù cách hai tấm sắt, Thịnh Quân cũng có thể tưởng tượng được sóng nhiệt ấm áp quanh quần trong ngõ.

Lại đi ngang qua một gia đình.

“Mẹ, mẹ mặc áo bông này thật là đẹp!”

“Không chỉ đẹp mắt, trời lạnh như vậy, mặc nó ra ngoài cũng không cảm thấy lạnh chút nào. Điều là bởi vì bông Phương Quân cho rất tốt, đàn hồi còn mềm mại! Đúng rồi, tối đến còn có thể dùng cái áo bông này làm chăn đắp cho con!”

“Không cần đâu mẹ, phòng chúng ta ấm áp như vậy, không cần đắp áo bông cũng sẽ không lạnh!”

Gần đây Kế hoạch Bông ấm áp cũng được thực hiện rất thuận lợi.

Sách lược của Tảo Nhi đã có tác dụng, vì để lĩnh bông, dân chúng cũng rất quan tâm đến chuyện học tập... Hiện giờ, đã có không ít gia đình gom góp nguyên liệu làm áo bông.

Thật là tốt.

Trong làn khói lửa nhè nhẹ, Thịnh Quân cảm thấy vô cùng an tâm, khóe môi vô thức lộ ra ý cười.

Sau đó nàng cũng có chút buồn ngủ.

Hai Con yên lặng chạy đến chỗ sâu nhất trong ngõ nhỏ, tựa vào phía cuối chân tường, tối nay nó sẽ ngủ đông ở chỗ này.

“Ngủ ngon, bỗng nhiên hơi nhớ nhà thật, hình như sắp sang năm mới rồi...”

Giọng Thịnh Quân càng lúc càng nhỏ, nàng từ từ nhắm mắt lại.

Rất nhanh sau đó, hai lỗ tai lóe lên ánh sáng hồng cũng tắt theo.

Dưới sự thúc đẩy của Kế hoạch Bông ấm áp, bên Thịnh Quân cũng mở khóa một thành tích đặc biệt mới— “Bước đầu về xóa nạn mù chữ”.

Điều kiện cụ thể để đạt được là có hơn một ngàn người biết được ít nhất năm mươi chữ dưới ảnh hưởng của nàng.

Tham khảo nội dung thành tích lần trước, Thịnh Quân suy đoán hẳn là lần này có thể nhận được phần thưởng sách giáo khoa trung học.

Từ tài liệu giảng dạy tiểu học lúc trước, nhóm Tảo Nhi đã sớm hiểu được ngữ văn và toán học, cũng biết hát hơn phân nửa các bài hát dạy trong lớp âm nhạc, chỉ còn lại lớp thường thức là đang không ngừng củng cố học tập.

Chưa kể là, nội dung chương trình học tiểu học này rất thiết thực, đủ để ứng phó hầu hết các tình huống trong cuộc sống.

Nhưng nếu muốn tiến thêm một bước trong việc thúc đẩy khoa học kỹ thuật và phát triển đời sống thì nội dung tiểu học thôi vẫn là chưa đủ.

Vừa nghĩ, Thịnh Quân vừa mở phần thưởng thành tích.

Điều làm nàng kinh ngạc chính là thế mà phần thưởng lần này không phải là sách giáo khoa mà nhận được một hàng hóa có số lần sử dụng giới hạn — Lều vải dã ngoại (bản chống lạnh giữ ấm không thấm nước).

Từ tên thì thấy hẳn là chức năng cũng khá đầy đủ, chất liệu được sử dụng cũng không tệ.

Thịnh Quân bấm mở xem chi tiết, phát hiện đây là một cái lều gấp quân đội hiện đại màu xanh, nhìn kiểu dáng cũng vô cùng quen mắt, rất bình thường.

Lều vải có sức chứa rất lớn, mỗi lều đều có thể đủ cho mười người nghỉ ngơi, còn kèm theo mười cái túi ngủ đơn giản.

Tuy rằng số lượng có hạn, nhưng cũng có một ngàn cái, tính ra tổng cộng có thể chứa mười ngàn người.

Cần nhiều lều vải như vậy làm gì, tất cả người của huyện Hưng Hòa cộng lại cũng không được nhiều người như vậy, vốn dĩ cũng không dùng hết!

Thịnh Quân có chút không hiểu.

Có điều, xem xét đến chức năng phân tích phỏng đoán có thể tồn tại của hệ thống, chắc chắn những lều vải này không thể xuất hiện một cách vô duyên vô cớ.

Chẳng lẽ, sau này sẽ có rất nhiều dân chạy nạn chạy tới huyện thành, lều vải có thể dùng để cho họ ở?

Hay là đang nhắc nhở các nàng ấy sắp hành binh đánh trận, món đồ này vừa vặn có thể dùng để cắm trại ngủ trên đường?

Hình như vẫn là suy đoán đầu tiên đáng tin hơn một chút, dù sao phía các nàng ấy cũng không có nhiều người để hành binh đánh giặc như vậy.

Nhất thời Thịnh Quân không nghĩ ra được, thế là quay qua nói chuyện hàng hóa mới với Lý bà tử, lại dặn dò các nàng gần đây nhớ chú ý nhiều hơn, bao gồm cả vấn đề an toàn và chuyện sinh hoạt hàng ngày.

Mọi người nghe xong đều rất để ý.

Một ngàn lều vải đều được lấy ra, lần lượt vận chuyển đến trong huyện thành.

Tạm thời trong thành không dùng được bao nhiêu, nhóm Tảo Nhi chỉ lấy một số nhỏ ra dùng thử, đóng ở khu vực sửa chữa tường thành, cung cấp một địa điểm nghỉ trưa cho dân chúng làm công.

Túi ngũ thì đồng bộ không phát ra, tất cả lều vải còn lại cũng được cất đi, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Chẳng biết vì sao, mùa đông năm nay vô cùng rét lạnh, gần đây còn có tuyết rơi.

Có lều vải ấm áp, dân chúng không cần bôn ba qua lại trong gió tuyết, đều được nghỉ ngơi rất tốt.

Mọi người khen không dứt miệng về cái lều xanh nhỏ ấm áp thần kỳ này.

Chỉ cảm thấy đội ngũ của Phương Quân vô cùng thông minh, giống như đang giấu một cái túi thần kỳ vậy, bảo bối gì cũng có thể lấy ra.

Nhóm Tảo Nhi thì thường xuyên để ý tình hình thời tiết, sợ tuyết càng rơi càng lớn, không tới hai ngày mà hoạt động bên

tường thành đã phải ngừng lại, bắt đầu công tác thống kê tình hình nhà ở của bách tính trong thành.

Nếu như nóc nhà ai không chắc chắn, khi tuyết rơi nhiều có nguy cơ sụp đổ thì có thể báo cáo, các nàng ấy sẽ lập tức phái người qua gia cố.

Vốn dĩ dân chúng được ăn no mặc ấm ở trong huyện thành cũng rất nhiệt tình làm việc. Lúc này vừa nghe tin được gia cố phòng ốc nhà mình, sức mạnh trên người cũng sắp tràn ra rồi!

Vì thế, tiến độ gia cố nhà cửa nhanh đến bất ngờ.

Cứ như ông trời đã sắp đặt vậy.

Sau khi sửa chữa xong căn nhà có nguy cơ sụp đổ cuối cùng trong thành, tuyết rơi xuống đầy trời.

Một vùng trắng xóa giữa trời đất.

Ngay khi gió thổi qua, bông tuyết này nối tiếp bông tuyết kia bám vào lông mày và lông mi, bám chặt không tan, làm cho người ta ngay cả mắt cũng không mở ra được, nhẹ nhàng chà xát một cái là nước lạnh như băng.

Nhóm Tảo Nhi vẫn luôn nhớ kỹ lời dặn dò của Phương Tiên Nhi, đều rất chú ý tình huống trong thành, sợ xảy ra chuyện.

Tuyết đọng mỗi ngày đều phải được dọn đi để tránh cho đường bị đóng băng trơn trượt, khiến người ta trượt ngã.

Mỗi ngày khi làm việc, họ cũng sẽ đun sôi đường, nước và muối để làm ấm người, bổ sung năng lượng cho cơ thể.

Trong việc ăn uống lại càng chuẩn bị đầy đủ hơn.

Thậm chí, gần đây các nàng ấy còn lấy không ít viên nước lẩu ra, thỉnh thoảng nấu cùng cháo làm thành món cháo lẩu, tăng

thêm lượng cơm cho mọi người.

Chương 290: Chương 290

Mùa đông chính là thời điểm thích hợp nhất để ăn lẩu.

Nồi lẩu vừa ra lò đã gây ra sóng to gió lớn trong thành.

Dân chúng nào có từng được ăn món gì thơm như vậy?

Cái gì mà vị cà chua, vị tề cay cũng chưa từng nghe qua. Có đủ các loại đồ ăn ngon được nấu ở bên trong, nếu may mắn thì còn có thể ăn được một miếng thịt!

Lá sách bò giòn thơm, lát thịt non mềm, nhiều loại phong phú.

Bởi vì thật sự quá thơm, mọi người nhai trong miệng cũng không nỡ nuốt vào bụng. Không ít người đều cắn phải đầu lưỡi lúc ăn, nhưng cũng phải nhin đau tiếp tục nhai.

Dân dĩ thực vi thiên (*).

(*) Dân dĩ thực vi thiên: Trích từ câu tục ngữ Quốc dĩ dân vi bản, Dân dĩ thực vi thiên; có ý nói nước lấy dân làm gốc, dân lấy lương thực làm ưu tiên hàng đầu.

Không thể không nói, ở điểm trối buộc dạ dày của mọi người, quả thực là xưa nay chưa từng có ai làm được như đội ngũ của Thịnh Quân.

Có một tin đồn chậm rãi lan truyền rằng:

“Đi theo Phương Quân đi, chúng ta có thể ăn đồ ăn ngon mãi không hết!”

“Chỉ cần được ăn những món này thôi, ta cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho Phương Quân cả đời này.”

“Người ăn nói kiểu gì đấy? Phương Quân sẽ không làm như vậy. Ở trong mắt các nàng ấy, chúng ta đều là người sống, các nàng ấy chính là người coi trọng chúng ta nhất!”

Thông qua Hai Con, Thịnh Quân nghe được những lời đàm luận này thì dở khóc dở cười.

Nói ra thì, bởi vì tuyết rơi nên gần đây Hai Con cũng không đi loanh quanh trong thành.

Máy hút bụi tự động có công nghệ cao tới đâu đi chăng nữa cũng không thể quét gom tuyết, mặt đất lại còn rất bẩn, hơn phân nửa thời gian gần đây nó đều ở trong huyện nha không ra ngoài, thỉnh thoảng mới bị nhóm Tảo Nhi xách ra ngoài hít thở không khí, hoặc là bị mang về trong núi sặc điện.

Tuy huyện thành lạnh, nhưng không khí cũng rất ấm áp.

Mất thấy chỉ còn không tới hai ngày nữa là đến Tết, thương đội của các phú hộ phải ra ngoài bán đồ ăn vặt trước đó cuối cùng cũng đã về thành.

Công việc bán đồ ăn vặt lần này đã đạt được thành công to lớn.

Bởi vì trên người gánh vác nhiệm vụ gian khổ phát triển huyện thành, các phú hộ cũng vô cùng để ý lần bán hàng này.

Vì kiếm tiền, bọn họ đã bỏ ra không ít công sức vào việc đóng gói, mỗi loại đồ ăn vặt đều được đóng gói vô cùng tinh xảo.

Mà quan trọng nhất là số lượng của mỗi khẩu phần đều rất nhỏ.

Mục tiêu của hàng hóa cũng vô cùng rõ ràng, người nghèo thì không thể bỏ tiền ra mua đồ ăn vặt mà người bọn họ muốn bán cho chính là người giàu, như vậy mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Bất kể là ở đâu, người giàu đều không thiếu tiền, chỉ thiếu những thứ mới mẻ thu hút họ.

Sắp sang năm mới rồi, đúng lúc là thời điểm phải ăn uống, đi thăm người thân bạn bè, chắc chắn miệng cũng không chịu ngồi yên.

Vì thế những loại đồ ăn vặt, còn có kẹo ngon, vừa vào trong thành đã tạo ra tiếng vang lớn.

Giống như là thanh tôm, còn có kẹo trái cây trong veo đủ màu sắc đẹp mắt, mấy món này được đựng trong hộp tinh xảo vừa ngon lại vừa đẹp, ngay lập tức đã trở thành món ăn đẳng cấp nhất để chiêu đãi khách quý trong thành.

Vốn thương đội có kế hoạch đi thêm mấy chỗ, ai ngờ chỉ qua hai tòa thành, đồ đã bán gần hết.

Tinh thần tranh mua đồ ăn vặt của người có tiền còn điên cuồng hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, một lượng bạc cho một lạng đồ ăn vặt thế mà cũng có người mua, bởi vì số lượng có hạn, cho nên cuối cùng giá cả trở nên càng ngày càng đắt.

Không lâu sau, toàn bộ số đồ ăn vặt bọn họ mang đến đã biến thành vô số thỏi bạc trắng bóng.

Cứ như vậy mà vẫn còn có người không ngừng thúc giục bọn họ mau trở về nhanh chóng bổ sung hàng hóa rồi quay lại, nghe nói còn có người đang không ngừng tìm cách tìm ra công thức đồ ăn của bọn họ!

Lẽ ra, khi bán hết hàng nhanh như vậy thì hẳn là bọn họ có thể về sớm hơn một chút mới đúng.

Trong lòng nhóm Tảo Nhi cũng thắc mắc điều tương tự.

Vừa hỏi xong thì thấy người dẫn đầu thương đội đau khổ nói: “Quả thật việc buôn bán không tốn quá nhiều thời gian, chỉ là chủ sự người có điều không biết, lần này tình trạng trên đường đi rất xấu.”

“Bởi vì tuyết rơi nên có không ít địa phương đã đóng băng. Hoặc là tuyết dày khiến việc đi lại khó khăn, xe ngựa không thể đi nhanh được. Đúng rồi, huyện Miên Sùng nằm gần phía Tây Bắc của huyện chúng ta còn gặp phải thiên tai lớn, vì để tránh nó mà chúng ta phải bắt buộc đi vòng một quãng đường xa mới về được...”

Huyện Miên Sùng và huyện Hưng Hòa liền nhau, nhưng ở giữa lại cách một khoảng khá xa.

Trên thực tế, huyện Hưng Hòa của các nàng ấy nằm ở phần đuôi Nham Thành, cách những nơi khác rất xa, ngược lại lại cách huyện Thành An của Vi gia gần hơn một chút. Nhưng giữa hai nơi cũng cách một khoảng núi lớn.

Nghe người dẫn đầu nói vậy, Tảo Nhi vội hỏi: “Gặp thiên tai lớn, là thiên tai gì?”

Người dẫn đầu đáp: “Ở đó gặp một trận tuyết lớn, tuyết rơi dày đáng sợ lắm. Trên đường trở về chúng ta nghe có người nói hẳn có người thân ở đó, hiện giờ đều không có tin tức gì của cả huyện, không liên lạc được với ai, cũng không biết tình hình bên trong bây giờ ra sao.”

Giọng điệu ông ta thốn thức: “Cho dù dân chúng trong huyện may mắn không bị c.h.ết c.óng, nhưng nếu không có đồ ăn trong thời gian dài, chỉ sợ vẫn là lạnh ít dữ nhiều...”

Tảo Nhi nghe vậy trong lòng trầm xuống, không khỏi nghĩ đến lời Phương Tiên Nhi đã dặn dò các nàng ấy.

Hiện nay các phương diện của huyện Hưng Hòa đều đã ổn định, không có dấu hiệu sinh loạn. Chẳng lẽ, lời cảnh báo của Phương Tiên Nhi chính là đang nói tới cái này?

Nhưng mà, những thân thể phàm thai này của các nàng ấy nên làm thế nào để xông vào một tòa thành bị tuyết dày nuốt chửng, cứu được người nhưng với điều kiện tiên quyết là có thể tự bảo vệ bản thân đây?

Vậy phải mất bao nhiêu thời gian và bao nhiêu nhân lực... Chờ đến khi nhìn thấy người, hoa cúc cũng lạnh rồi (*).

(*) Hoa cúc cũng lạnh rồi: thường được sử dụng để mô tả việc chờ đợi quá lâu và mọi việc tiến triển chậm đến mức mọi người mất kiên nhẫn.

Bởi vì nhận được tin tức này, ngay cả niềm vui sướng khi nhận vạn lượng bạc trắng của Tảo Nhi cũng bị cuốn trôi.

Nàng ấy mang theo bạc, kéo lê bước chân nặng trĩu đi xe ngựa một đường về tới thâm sơn.

Lần này có du tiên, lại có thể dâng cúng cho Phương Tiên Nhi.

Quan trọng nhất là nàng ấy muốn nhờ Phương Tiên Nhi đưa ra lời khuyên về những kinh nghiệm cứu trợ người trong tuyết.

Nếu có thể, nàng ấy muốn cứu huyện Miên Sùng. Không chỉ vì có thể cứu sống vô số bách tính, hơn nữa đây cũng là cơ hội để mở rộng địa bàn.

Thịnh Quân vừa nghe mục đích đến đây của nàng ấy liền vô thức nghĩ tới những lều vải kia.

Ngẫm lại cũng đúng, lều vải không chỉ có thể dùng để thu nhận lưu dân chạy nạn, hành quân chiến tranh, đồng thời cũng là vật phẩm tốt cần thiết cho việc cứu trợ.

Chỉ là, chỉ có lều vải cũng vô dụng, chắc chắn không thể ứng phó với bão tuyết.

Đúng rồi... Các nàng ấy còn có muối, có thể dùng để làm tan tuyết.

Mặc dù nghe hơi lãng phí, nhưng đây là lúc nguy cấp, còn có cái gì quan trọng hơn tính mạng con người sao?

Thịnh Quân không vội nói ra, vẫn tiếp tục suy nghĩ đối sách.

Tảo Nhi cũng không nhàn rỗi, lục tục bỏ bạc vào trong rương.

Tiếng tiền vang lên đinh đang, giá trị năng lượng cũng tăng lên nhanh chóng, lần trước đã vượt qua năm trăm vạn, lần này trực tiếp đột phá ngàn vạn, lại thăng một cấp, có thể mở khóa hàng hóa mới.

Nghe thấy âm thanh gợi ý.

Thịnh Quân lấy lại tinh thần, mở ra xem, phát hiện lần này mở khóa được hai món cùng một lúc!

Một là “túi sưởi” làm bằng đồng, kết hợp với một cái túi giữ nhiệt.

Món còn lại chính là chất làm tan tuyết hữu cơ!

Mặt sau của chất làm tan tuyết ghi chú một dòng (giới hạn trong mùa đông), đây là lần đầu tiên loại hàng hóa giới hạn trong mùa này xuất hiện.

Nhưng mùa hè cũng không dùng được, vấn đề giới hạn hay không giới hạn này cũng không lớn.

Thịnh Quân thấy thế thì mừng rỡ, thầm nghĩ thật sự là muốn cái gì thì tới cái đó, cho nên mới nói quả nhiên là hệ thống có công năng phân tích!

So với việc rắc muối, chất làm tan tuyết không chỉ dễ sử dụng mà dung tích cũng là túi lớn nặng vài cân, dưới tình huống lực lượng cứu trợ cần dùng số lượng lớn cũng rất thuận tiện, tính ra phí tổn cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là, thật ra rắc muối xuống mặt đất sẽ có hại cho đất.

Nhưng loại chất làm tan tuyết hữu cơ được bán trong hệ thống này lại rất thân thiện với môi trường, không chỉ không gây hại cho đất đai, từ bảng thành phần xem ra cũng vô hại với cơ thể con người.

Có túi sưởi sưởi ấm, lại có chất làm tan tuyết, còn có lều vải, độ khó của việc cứu trợ đã giảm xuống rất nhiều.

Chất làm tan tuyết này không được tính là nhu yếu phẩm sinh hoạt, chỉ khi vào thời điểm cụ thể mới hữu dụng, lại là vật phẩm tiêu hao cho việc cứu trợ.

Chuyện liên quan đến mạng người quan trọng nên không cần phải ra giá cao nữa, Thịnh Quân có ý định giá một đồng, dùng hành động thực tế để ủng hộ mọi người.

Túi sưởi thì lại khác, nó là vật có thể sử dụng liên tục, không chỉ có thể sử dụng khi cứu trợ, dân chúng trong huyện thành cũng có thể sử dụng hằng ngày.

Hơn nữa nó lại làm bằng đồng, Thịnh Quân định giá hơi cao một tí, chỉ thấp hơn chậu inox một chút.

Chờ đặt hàng xong, Thịnh Quân lập tức nói với Tảo Nhi: “Ta vợ
vét một ít vật phẩm, có lẽ có thể phát huy công dụng, người vào
xem một chút, ta sẽ nói rõ với người.”

Chương 291: Chương 291

Tảo Nhi vừa nghe thì cực kỳ mừng rỡ, Phương Tiên Nhi nói có đồ hữu dụng, vậy chắc chắn là cực kỳ hữu dụng!

Nàng ấy lập tức đi vào trong cửa hàng thăm dò.

Sau khi vào cửa, Tảo Nhi liếc mắt một cái đã thấy một cái túi vải khổng lồ màu đỏ đặt ở tầng dưới cùng của kệ hàng.

Đến gần mở một túi, phát hiện bên trong là một ít hạt trắng như hạt đậu.

“Cái này gọi là chất làm tan tuyết, khi rắc nó lên trên tuyết đọng dày thì tuyết sẽ nhanh chóng tan chảy. Đến lúc đó các người mang theo nó rắc dọc đường, là có thể cứu tòa thành kia khỏi trận tuyết.” Thịnh Quân giải thích.

Tảo Nhi nghe vậy thì vội mở to hai mắt.

Quả nhiên Phương Tiên Nhi là vạn năng nhất, ngay cả bảo bối làm tan tuyết mà cũng có thể lấy ra được!

*

Tuy đã có chất làm tan tuyết nhưng việc cứu trợ thiên tai không phải là việc nhỏ, vẫn cần phải chuẩn bị đầy đủ.

“Hiệu quả của chất làm tan tuyết này rất mạnh, chỉ cần rải là chừng một khắc sau đã có tác dụng rồi. Ở những chỗ tuyết không tích tụ nhiều thì có thể sai người đi rải, ở những chỗ tuyết tích tụ dày...”

Thịnh Quân nhanh chóng nghĩ ra một cách: “Các người có thể mang theo thú cưng của ta. Nó có chút pháp lực trong người, chỉ cần chưa tiêu hao hết thì nó có thể bay. Có thể chia nhỏ chất làm tan tuyết, đục một vài lỗ nhỏ trên túi, buộc vào người nó, nó bay đến đâu thì chất làm tan tuyết sẽ được rải đến đó. Như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.”

Trước đó, Hai Con đã được nâng cấp pin một lần, cũng coi như khá bền, chắc chắn có thể giúp ích nhiều trong công việc dọn tuyết lần này.

... Nói đi cũng phải nói lại, máy hút bụi tự động đi theo nàng cũng thật vất vả, còn phải làm những việc linh tinh thế này.

Ngoài việc làm tan tuyết thì cũng còn nhiều việc khác phải xem xét.

Ví dụ như việc liệt kê kỹ lưỡng các vật tư dùng để cứu trợ.

Chắc chắn phải mang theo lều trại và túi sưởi. Cũng cần mang đủ thức ăn, cả nhóm người đi cứu trợ lẫn nạn dân đều phải ăn.

Nước uống và nước để nấu ăn có thể lấy từ tuyết tại đó để giải quyết. Ở triều đại này, không khí vẫn chưa bị ô nhiễm, trong tuyết cũng không có chất hóa học độc hại, sau khi đun sôi thì có thể yên tâm sử dụng.

Nhưng chắc chắn phải chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn.

May mắn là trước đó họ đã làm ra than tổ ong, lần này có thể mang theo cả bếp than. Than tổ ong lâu tàn, trong tình huống

này có thể phát huy tác dụng. Không chỉ tiết kiệm khí đốt mà còn có thể dùng để sưởi ấm.

À, còn có thể làm vài cái cáng đơn giản để khiêng bệnh nhân nữa.

Cũng không thể thiếu một số loại thuốc men cần thiết.

Nghĩ đến đó, chắc chắn không thiếu phương thuốc trị lạnh của Thu Nương. Thịnh Quân chỉ giúp kiểm tra một số phương thuốc Đông y trị những vết thương do bị cọng, có cả loại uống trong lẫn đắp ngoài.

Cuối cùng còn có trang bị cho nhóm người đi cứu trợ.

Đương nhiên áo bông mặc trên người phải càng dày càng tốt, mũ bông, giày bông các loại cũng phải chuẩn bị đầy đủ. Cũng có thể đổ đầy nước nóng vào vài túi sưởi mà mang theo.

Suy nghĩ những điều này xong, Thịnh Quân lại nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, chắc chắn khi thiên tai xảy ra sẽ không tránh khỏi có thương vong... Nhân lúc thời tiết lạnh giá, người c.h.ết và gia súc c.h.ết cũng phải được chôn cẩn thận, làm tốt công tác khử trùng.”

Dù thiên tai do tuyết không dễ sinh bệnh dịch như lũ lụt, nhưng đề phòng vẫn hơn. Hơn nữa, biết đâu sau này còn phải đi cứu trợ ở nơi khác, sớm quen thuộc với quy trình tiêu chuẩn chỉ có lợi mà không có hại.

Tảo Nhi gật đầu, nghiêm túc ghi chép lại lời nàng nói.

Những điều cần nói gần như đã nói xong.

Nghe giọng của Phương Tiên Nhi, trong lòng Tảo Nhi cũng an tâm không ít. Cuối cùng cũng đã có đôi chút nắm chắc đối với việc cứu trợ lần này.

Tiếp theo, cứ dựa theo những bước này mà thực hiện từng bước thôi.

Họ cứ làm hết những gì có thể làm là được.

Về đến huyện thành, Tảo Nhi nhanh chóng sắp xếp mọi việc.

Loại cáng mà Phương Tiên Nhi nói phải làm ngay.

May mắn là việc này không khó. Thợ mộc có thể sử dụng được cũng khá nhiều, rất nhanh đã làm ra không ít.

Tiếp theo, cần phải điều động một số người từ quân đội của huyện, cũng phải chọn một số người từ nhóm chữa bệnh của Thu Nương, kết hợp thành đội cứu trợ tạm thời.

Dù vậy vẫn không đủ người, vẫn cần phải tuyển thêm một số tình nguyện viên từ dân chúng.

Tảo Nhi nhanh chóng lập kế hoạch, việc công khai chiêu mộ nhanh chóng được bắt đầu.

“Huyện Miên Sùng cạnh chúng ta gặp phải thiên tai tuyết rất nghiêm trọng. Trong điều kiện chúng ta có dư lực, đúng ra phải ra tay giúp đỡ. Hiện giờ chúng ta cần tuyển một số tình nguyện viên...” Chung Nguyệt Hằng đọc thông báo đã soạn sẵn.

Nhiệm vụ của những tình nguyện viên là hỗ trợ cứu trợ, giúp đỡ những việc trong khả năng.

Vì đi ra ngoài sẽ chịu nhiều khổ cực, hơn nữa giờ lại gần đến dịp cuối năm nên đãi ngộ dành cho tình nguyện viên rất tốt.

“Sau khi hoạt động cứu trợ kết thúc, những người đi tình nguyện sẽ được thưởng viên nước lẩu và các món ăn đặc biệt, cũng như những vật dụng thiết yếu như túi sưởi.”

Nghe thấy thế, sự nhiệt tình của dân chúng bùng nổ. Số người đăng ký tham gia tăng vọt.

Viên nước lấu! Túi sưởi!

Có được những món đồ tốt thế này, ra ngoài chịu chút khổ trong dịp Tết thì có là gì!

Mọi người vừa thoát khỏi cuộc sống khó khăn chưa lâu, mục đích chính của mọi người khi đăng ký l.à.m t.ì.n.h nguyện viên không phải vì nghĩ đến việc cứu người, mà là để cải thiện cuộc sống.

Nhưng điều này cũng không quan trọng đối với nhóm Tảo Nhi lắm.

Họ biết rằng chắc chắn những tình nguyện viên sẽ tận tâm cứu người, như vậy là đủ rồi. Phần còn lại sẽ cần họ nỗ lực.

Chỉ cần để cuộc sống của dân chúng tốt lên, kiến thức cũng dần dần tăng lên, tự nhiên sẽ tạo ra mảnh đất nuôi dưỡng lòng tốt, thế giới sẽ ngày càng ấm áp hơn.

Tuy nhiên, điều ngoài dự đoán là dù điều kiện có khó khăn nhưng lòng tốt của dân chúng trong huyện vẫn nhiều hơn so với mọi người tưởng tượng.

Sau khi kết thúc việc tuyển chọn tình nguyện viên, người dân lại nghe nói đi cứu trợ cần đến áo bông dày. Một số người dân không được chọn lại chủ động đề nghị cho đội cứu trợ mượn áo bông mới làm của mình để mặc.

Cũng nhờ kế hoạch làm ẩm trước đó mà mỗi nhà đều có thêm áo bông dày mới.

Đội ngũ của Phương Quân luôn hào phóng như thế.

Những người dân chất phác không có quá nhiều suy nghĩ phức tạp, họ chỉ muốn noi theo chút đỉnh, cũng để đáp lại chút ân tình.

Người ta vẫn nói, sự đoàn kết trong gian khó là điều cảm động nhất.

Hành động của dân chúng cũng khiến Tảo Nhi và mọi người càng thêm tin tưởng rằng chắc chắn ước nguyện của Phương Tiên Nhi sẽ có ngày thành hiện thực và bọn họ vẫn đang đi đúng đường.

Trong huyện thành, mọi người sôi nổi hành động.

Lều vải mà Phương Tiên Nhi đề cập đến phải được mang theo.

Còn thuốc mà nàng từng nói cũng đã được Thu Nương và mọi người sắp xếp xong. Các phương thuốc cần chuẩn bị đều được phối đủ, từng thứ từng thứ được đóng gói rồi chất lên xe.

Lần này, Tảo Nhi vẫn phải ở lại huyện thành để chỉ huy. Thu Nương sẽ dẫn đội cứu trợ, Chung Nguyệt Hằng và những người khác sẽ hỗ trợ.

Sau khi xếp xong thuốc và than, họ còn phải mang theo rất nhiều lương thực.

Gánh nặng của đội vận chuyển lương thực tăng lên. Không còn cách nào khác, họ đành phải nhờ Tảo Nhi điều thêm vài chiếc xe ngựa để dùng, làm việc ngày đêm để vận chuyển lương thực ra khỏi núi.

Không thể kỳ vọng gì ở hương vị của lương thực cứu trợ. Tất cả đều là bánh quy nén.

Dễ mang theo và no bụng.

Cuối cùng, tất cả số vật tư cứu trợ được chất thành đống, số lượng cũng khá khả quan.

Phần lớn xe ngựa, xe bò, thậm chí xe lừa trong thành đều được điều vào đội cứu trợ, chất đầy đồ.

Chắc những thứ này sẽ đủ dùng một thời gian. Đợi sau khi dọn sạch tuyết trên đường thì có thể tiếp tục bổ sung thêm vật tư.

Dưới sự hộ tống của quân đội huyện, đoàn xe rầm rộ xuất phát, tiến về hướng huyện Miên Sùng bị thiên tai.

Có lẽ đã lâu không ai đi qua con đường từ Miên Sùng đến huyện Hưng Hòa. Trước mắt mọi người toàn là một màu trắng xóa.

Ban đầu, tuyết không dày lắm, nhóm quân huyện mang theo bao cỏ tiến lên phía trước để rải chất làm tan tuyết.

Họ mặc áo bông bên ngoài giáp mỏng, chân cũng được bảo vệ, có thể chịu được lạnh, thể lực cũng tốt, rất thích hợp để làm việc này.

Họ cứ thế tiến một mạch về phía trước, cũng được một đoạn dài, rải không biết bao nhiêu chất làm tan tuyết.

Bảo bối của Phương Tiên Nhi luôn có hiệu quả rất tốt. Chưa đầy một khắc, tuyết đã bắt đầu tan với tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Trong thời tiết lạnh thế này, tuyết tan rồi mà cũng không có dấu hiệu đóng băng trở lại, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Đoàn xe dốc toàn lực tiến lên.

Khi đến chỗ tuyết dày, người không thể di chuyển thì Thu Nương thả Hai Con buộc túi trên thân ra.

Để tiết kiệm điện, Hai Con không bật đèn tai, nhanh chóng bay lên không trung.

Thịnh Quân kết nối với Hai Con qua Bluetooth, căng thẳng nhìn cảnh tượng nơi này.

Bốn phía toàn là màu trắng xóa. Nhìn lâu quả thật có chút hoa mắt, may mà nàng không bị bệnh mù tuyết.

Tuy nhiên, tuyết ở đây đã dày như vậy, quả thật tình hình ở Miên Sùng không ổn chút nào.

Hai Con vừa rải chất làm tan tuyết xong đã bay về, rồi lại tiếp tục đổ thêm một túi khác để rải tiếp.

Suốt chặng đường, nó cứ luân phiên rải tuyết như vậy, hiệu quả cũng khá ổn.

Chương 292: Chương 292

Ban ngày, mọi người dốc hết sức để dọn tuyết, ban đêm thì lấy lều ra dựng trại nghỉ ngơi.

Trước kia khi dùng trong thành thì không thấy rõ hiệu quả lắm. Nhưng giờ ở trong điều kiện giá lạnh này, họ mới nhận ra lều vải mà Phương Tiên Nhi đưa cho tốt đến mức nào.

Nó không chỉ chống thấm nước mà còn vô cùng vững chắc. Dù ban đêm có gió lớn thổi qua cũng không hề bị lay động, khiến người ta yên tâm ngủ.

Hơn nữa, khả năng giữ ấm của nó quả là không tầm thường. Chỉ cần đốt lò là chẳng khác gì ở trong nhà ấm áp, không những vậy lại còn rất thoáng khí.

Chiếc lều vải tốt giúp mọi người bớt được không ít gian nan trên con đường cứu trợ.

Mãi đến vài ngày sau, đoàn người mới nhìn thấy bóng dáng của huyện Miên Sùng.

Tuyết đọng lại trên đất vẫn còn dày đặc vô cùng. Trời vẫn còn rơi tuyết nhỏ, từ xa nhìn lại, cả huyện Miên Sùng im ắng như bị chôn vùi dưới tuyết vậy.

“Hi vọng vẫn còn kịp.” Có người lo lắng nói.

“Cổng thành mở kìa!” Một người khác tỉnh mắt hô lên.

Chỉ là, từ ngoài cổng vào đến bên trong, mặt đất đều bị phủ kín bởi lớp tuyết trắng xóa.

Thu Nương cắn răng nói: “Cố gắng thêm chút nữa! Nhìn tình hình tuyết thế này, nếu trong thành còn người, có lẽ họ chỉ đang bị kẹt trong nhà không ra được... Chưa chắc đã bị c.h.ết c.óng!”

Hai Con chỉ còn dư lại chút lượng điện cuối cùng. Đoạn đường từ đây đến cổng thành để nó lo liệu.

Chỉ là, sau khi rải xong chỗ này thì chắc nó cũng sẽ hết pin, không thể tiếp tục rải chất làm tan tuyết trong thành được nữa. Đoạn sau sẽ phải dựa vào Thu Nương và mọi người tự làm.

Trong lúc Hai Con bắt đầu hành động, Thu Nương và những người khác cũng không nhàn rỗi, họ dùng chất làm tan tuyết dọn dẹp xung quanh, bắt đầu dựng lều trại.

Không biết những căn nhà trong thành đã sập bao nhiêu rồi.

Nếu may mắn không bị sập thì cũng rất nguy hiểm, hơn nữa chẳng ấm áp gì. Nếu cứu được người, vẫn nên đưa họ ra ngoài ở lều vải là tốt nhất.

Vừa tiện cho việc cứu chữa, phát lương thực, lại đảm bảo được việc giữ ấm.

Ở bên này, Hai Con nhanh chóng rải xong chất làm tan tuyết trên đường rồi tự giác bay vào trong thành. Khi bay đến phía trước mấy ngôi nhà thì nó đã tiêu hao hết lượng pin cuối cùng. Đèn tai chớp nháy vài lần rồi cố bay ra khỏi thành, cuối cùng rơi xuống một đồng tuyết ngoài cổng thành.

Bluetooth của Thịnh Quân lập tức bị ngắt kết nối, hai mắt tối sầm lại. Nàng lặng lẽ thở dài, thầm cầu nguyện cho Miên Sùng.

Thu Nương tinh mắt nhìn thấy vị trí Hai Con rơi xuống, lo lắng chờ đợi tuyết tan để có thể cứu nó ngay lập tức.

“Chúng ta dọn vật tư vào lều vải trước. Xe ngựa chở vật tư có thể chuẩn bị quay về rồi.”

Thu Nương dặn dò: “Mang theo cả thú cưng sắt của Phương Quân về luôn.”

Một lúc sau, tuyết dưới đất đã tan hoàn toàn.

Hai Con được nhặt lại, rồi đi theo xe ngựa.

Tiếp theo sẽ chính thức bắt đầu cứu trợ.

Thu Nương và mọi người hít sâu một hơi. Nàng ấy sắp xếp một nhóm người ở lại lều lo công việc hậu cần, dựng nồi nấu nước, rót túi sưởi.

Ngoài ra còn phải nấu thức ăn, dù dân bị nạn không ăn thì người của bọn họ cũng phải ăn.

Nhóm người phụ trách y tế cũng đang sắp xếp thuốc men, sẵn sàng nấu thuốc bất cứ lúc nào.

Thấy công việc hậu cần đang được tiến hành theo trật tự thì những người còn lại lập tức xuất phát. Họ mang theo chất làm tan tuyết và xẻng, cùng nhau đi vào thành tìm kiếm cứu nạn.

Vừa vào cổng thành đã thấy xa xa bên đường là hai hàng cửa tiệm đóng kín. Đến gần hơn thì thấy một dãy nhà đơn sơ.

Hai Con đã kịp rải chất làm tan tuyết trước cửa vài căn nhà trong phút chót.

Lúc này, tuyết đã tan. Chỉ còn tuyết đọng lại trên mái nhà.

Thu Nương ra hiệu cho những người khác nhanh chóng đi rải chất làm tan tuyết ở khắp thành, còn nàng ấy thì dẫn theo hai ba người bước đến trước mấy căn nhà này, lớn tiếng gọi: “Trong đó còn ai không?”

Nói xong, nàng ấy vênh tai lắng nghe.

Nàng ấy biết khả năng có người đáp lại là rất nhỏ. Dù người không sao thì có lẽ cũng đói đến không nói nổi. Nhưng nếu có ai còn tỉnh, họ không lên tiếng chào hỏi đã xông vào, lỡ như làm người ta hoảng sợ thì không hay lắm.

Không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, Thu Nương liền cho người phá cửa.

Phá cửa ra, họ nhanh chóng bước vào. Bên trong lạnh lẽo chẳng khác gì bên ngoài. Trong nhà có dấu vết củi lửa đã tàn, không thấy bất kỳ thức ăn nào, thậm chí không còn cả mẫu vụn.

Thu Nương liếc nhanh một vòng, rồi ngay lập tức nhìn thấy ở phía không xa, trên một chiếc giường gỗ cũ kỹ kê sát tường là một chiếc chăn rách phồng lên vài chỗ.

Thu Nương và mọi người nhanh chóng lao tới, cẩn thận nhấc một góc chăn lên. Bên trong lộ ra vài gương mặt hốc hác, đôi mắt nhắm nghiền, gầy gò. Có cả người lớn và trẻ em, cuộn tròn ôm nhau.

Thu Nương mím môi, nhanh chóng đưa tay ra, lần lượt kiểm tra hơi thở của họ.

Ngay lập tức, khuôn mặt nàng ấy vui mừng như trúng cả triệu tấn vàng vậy, phấn khích kêu lên: “Mau, mau cứu người, họ vẫn còn thở!”

Gia đình bốn người của Tiễn Thất sống trong một căn nhà đơn sơ, chật chội ở rìa thành huyện Miên Sùng.

Trên không có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, lại phải kiếm sống trong huyện nên cuộc sống rất áp lực.

May mắn là cả nhà đều rất chăm chỉ. Tiễn Thất làm tạp vụ, sai vặt bê vác đồ đạc tại một tửu lâu. Còn vợ hắn ta khéo tay nên nhận làm những công việc thêu thùa trong thành, thỉnh thoảng cũng giúp người khác vá may, giặt giũ. Bọn trẻ thì từ nhỏ đã biết lo toan những việc vặt trong nhà, giúp cha mẹ bớt gánh nặng.

Mùa đông năm nay lạnh giá, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Mỗi ngày Tiễn Thất phải đội gió ra ngoài bốn ba làm việc, vất vả không kể xiết. Vợ hắn ta làm việc cũng cực kỳ gian nan, tay thường xuyên bị nứt nẻ vì lạnh.

Nhưng vì cuộc sống, không ai trong họ có thể dừng lại.

May thay, huyện lệnh trong thành cũng quan tâm đến bách tính nên đã giúp mọi người sửa chữa nhà cửa, còn động viên các phú hộ trong huyện quyên góp, phát một ít lương thực cứu tế mùa đông cho người dân trong thành.

Tuy số lương thực cứu tế này không nhiều, nhưng đối với nhà Tiễn Thất, nếu tiết kiệm thì cũng có thể ăn được khá lâu, có thể giúp giảm bớt không ít gánh nặng trong nhà.

Nói ra thì trước đây chưa bao giờ có chuyện phát lương thực như thế này. Năm nay là lần đầu tiên.

Nghe huyện lệnh nói là cảm thấy mùa đông năm nay không bình thường, sợ sẽ xảy ra chuyện nên mới làm những việc này. Mỗi nhà đều tích trữ lương thực, nếu có tình huống bất ngờ gì xảy ra thì cũng có thể đối phó được.

Ngoài ra, huyện lệnh còn nhắc mọi người tích trữ thêm củ đốt các loại.

Tiền Thất cẩn thận ghi nhớ những lời này, về nhà nói lại với vợ con. Cả nhà bắt đầu tiết kiệm, chuẩn bị lương thực và củ gỗ.

Tiếc là, không phải ai cũng để ý những lời nói nọ như Tiền Thất. Gia đình Cung Bát ở sát vách Tiền gia chẳng đem những lời này để trong lòng.

Vừa nhận lương thực cứu tế về, họ liền ăn thả cửa. Nhà nào cũng ngửi thấy mùi cơm thơm ngào ngạt, khiến cả nhà Tiền Thất càng thêm khó chịu.

Nhưng chưa được mấy ngày, số lương thực ấy đã gần hết, mùi cơm thơm cũng không còn bay ra nữa.

Trong khoảng thời gian đó, Tiền Thất đã khuyên vài lần, còn nhắc Cung Bát tích trữ củ.

Kết quả, lại bị đối phương chế giễu: “Ta thấy người tích trữ rồi đấy, nhưng cuộc sống cũng chẳng khá khẩm hơn. Nhà ta không tích trữ, ít nhất còn sống sung túc được mấy ngày. Giờ ăn hết sạch rồi, cùng lắm thì trở về cuộc sống trước kia thôi, sao phải tích trữ? Khó khăn lắm mới có chút phúc, không hưởng lúc này, chẳng lẽ đợi vào mộ rồi mới hưởng chắc?”

Vốn Tiền Thất là người ăn nói vụng về, nghe vậy cũng không biết phản bác thế nào, đành không khuyên nữa. Mỗi người có suy nghĩ riêng của mình.

Nhưng hẳn ta hiểu rõ rằng việc tích trữ lương thực lần này chẳng liên quan gì đến cái gọi là hưởng lạc. Chỉ đơn giản là để đề phòng ông trời trở mặt mà thôi. Tất cả đều vì sinh tồn.

Thêm vài ngày yên ả nữa trôi qua. Đột nhiên một hôm trời bắt đầu đổ tuyết.

Chuyện tuyết rơi thì trong lòng mọi người đã có chuẩn bị, chỉ là không ai ngờ rằng tuyết lại rơi dữ dội, lớn đến rợn người như vậy.

Ngoài những người đáng thương phải ra ngoài kiếm sống thì những người còn lại đều sợ hãi co mình ở trong nhà, không dám ra khỏi cửa.

Lúc đầu, Tiễn Thất còn do dự định ra ngoài làm việc, nhưng vợ hẳn ta khóc lóc khuyên nhủ, sống c.h.ết cũng không để hẳn ta đi nên cuối cùng hẳn ta cũng ở nhà nghỉ ngơi.

Ấy vậy mà gia đình Cung Bát bên cạnh lại ra ngoài.

Không còn cách nào khác, nhà họ không có lương thực. Không ra ngoài thì cả nhà chỉ còn nước c.h.ết đói.

Tuyết rơi không ngừng.

Trước cửa nhà phủ đầy tuyết, Tiễn Thất ra ngoài quét một lần, chẳng mấy chốc tuyết lại rơi đầy. Việc quét tuyết này vừa tốn sức, lại vừa khiến cho hơi ấm trên người bị tiêu hao hết.

Hẳn ta quyết định không quét nữa, chờ tuyết ngừng rơi rồi tính sau.

Hiếm khi rảnh rỗi, Tiễn Thất cứ thế nằm trong nhà ngủ suốt một ngày, tinh thần mệt mỏi vì kiệt sức thường ngày cũng được phục hồi phần nào.

Ai ngờ, sáng hôm sau mở cửa ra, tuyết trước nhà đã chất cao gần nửa người, hoàn toàn không thể bước ra khỏi nhà.

Trong lòng Tiễn Thất dâng lên chút lo sợ, sau đó là nỗi sợ hãi thật sự.

Hắn ta thấy may mắn vì huyện lệnh đã gia cố nhà cửa trong thành. Cũng may là hắn ta đã nghe theo lời huyện lệnh, tích trữ đủ lương thực và củi. Dù có bị kẹt trong nhà một thời gian cũng không đến nỗi c.h.ết đời.

Nỗi sợ lớn nhất chính là không biết tuyết sẽ rơi đến bao giờ và khi nào lớp tuyết dày kia sẽ tan.

Chương 293: Chương 293

Gia đình Tiễn Thất hoàn toàn mơ hồ về những ngày sắp tới, nhưng họ cũng chẳng thể làm gì được.

Khó mà dọn dẹp được hết đám tuyết trước cửa nhà. Dù có dọn được cũng chẳng dễ dàng gì, việc này chỉ làm lương thực và củ gỗ cạn kiệt nhanh hơn thôi.

Trong tình cảnh này, ra ngoài còn có ý nghĩa gì nữa?

Thà ở nhà cho xong.

Cả nhà thắt lưng buộc bụng, thu mình trong chăn để giữ sức. Chỉ khi đói quá mới ăn vài miếng cơm, khi đêm lạnh đến không chịu nổi mới dám đốt củi.

Cứ thế mà sống qua mấy ngày.

Vậy mà tuyết vẫn chưa tan.

Không ai dám nghĩ Cung gia cách vách giờ ra sao, cũng chẳng còn tâm trí gì quan tâm đến cuộc sống của người khác. Ngay cả tương lai của chính họ cũng không rõ.

Từng ngày từng ngày trôi qua, cả gia đình họ dần trở nên c.h.ết.lặng. Lúc đầu họ còn đếm xem trong nhà còn bao nhiêu lương thực và củ gỗ, về sau đến cả đếm cũng không còn sức nữa.

Có thể ăn ít hơn một chút thì ăn ít hơn, có thể sống sót qua mùa tuyết này đã là chiến thắng.

Đói thì ăn vài miếng lương thực, khát thì nắm một ít tuyết cho vào miệng. Thỉnh thoảng đốt củ sưởi ấm căn nhà, sau đó lại thu mình vào chăn nằm mơ màng.

Nhìn ra ngoài một lần nữa, tuyết vẫn chưa tan.

Từ lúc bắt đầu đến giờ đã bao nhiêu ngày rồi? Hình như không nhớ rõ nữa.

Trong nhà chỉ còn lại ba khúc củ cuối cùng, dù thế nào cũng không nở đốt. Hơn nữa chỉ ba khúc củ thì cũng chẳng đốt được bao lâu.

Con gái của Tiễn Thất vẫn luôn ôm củ trong lòng, dường như làm vậy thì người sẽ ấm hơn, sẽ có thêm chút hy vọng.

Trong nhà lạnh lắm, may mà chưa đến mức c.h.ết c.óng. Cả nhà ngồi co cụm với nhau cũng có thêm chút hơi ấm, có thể sống tiếp.

Nhưng chẳng bao lâu nữa, đồ ăn cũng sắp hết rồi.

Cuối cùng, hai vợ chồng chỉ có thể để con cái ăn trước, còn mình thì cố chịu đói.

Dần dần, cả nhà không ai còn mở nổi mắt. Họ chẳng còn phân biệt được cảm giác tê liệt trên người là do lạnh hay do đói, cũng không rõ tay chân đang lạnh hay đang đau. Lưỡi cũng cứng đờ.

Họ không biết liệu mình đang ngủ, hay là đã ngất đi, rồi lại từ từ tỉnh dậy.

Thời gian tĩnh táo ngày càng ít.

Cho đến hôm nay, cả nhà hoàn toàn mất đi ý thức.

...

Trong làn hơi ẩm ngập tràn, Tiễn Thất mơ màng mở mắt.

Trước mắt hắn ta là một khoảng mờ mịt, không nhìn rõ được gì, chỉ cảm nhận được một sắc xanh đậm bao trùm xung quanh.

Hắn ta thực sự vẫn còn sống sao?

Cơ thể hắn ta yếu ớt đến mức tưởng như đã chết.

“Người này tỉnh rồi, mau mang bánh quy nén lại đây!” Một giọng nói vang lên, trong trẻo và rõ ràng.

Ngay sau đó, một muống cháo nóng hổi mạnh mẽ đút vào miệng Tiễn Thất.

Miệng bất ngờ có thứ gì đó, Tiễn Thất khẽ động lưỡi, phát hiện ra rằng dường như lưỡi không còn cảm giác cứng ngắc nữa, chiếc lưỡi đã mềm trở lại.

Tuy nhiên, không rõ là vị giác đã mất, hay thật sự là hắn ta đã chết, mà đồ ăn dưới địa ngục này lại chẳng có chút hương vị nào.

Tiến Thất không cảm nhận được mùi vị gì.

Hắn ta chỉ vô thức nhai nhai, phát hiện ra toàn bộ đều là cháo mềm, không có gì cần phải nhai. Thế là hắn ta liền nuốt xuống.

Thức ăn ấm nóng từ từ trôi qua cổ họng rồi xuống bụng. Tiễn Thất cảm nhận rõ ràng dấu vết của nó khi trượt qua thực quản.

Cơ thể hắn ta vẫn còn lạnh nhưng nhờ thứ thức ăn ấm áp này mà được đánh thức và đốt sáng lên từng chút một.

Khi thức ăn xuống tới bụng, ánh mắt Tiễn Thất cũng dần trở nên rõ ràng.

Cuối cùng, hắn ta cũng thấy được rõ trước mặt mình có một thanh niên trẻ, đang cầm một bát gỗ đút cho hắn ta ăn.

Còn bản thân hắn ta thì đang được bọc trong một cái túi lớn màu xanh, rất kín và chắc chắn.

Một cảm giác không hề gò bó.

Đã trải qua cái lạnh thấu xương ấy, Tiễn Thất không ngờ rằng thứ này lại mang đến cho hắn ta cảm giác an toàn.

Hắn ta rất muốn rúc sâu vào trong cái túi nhưng tiếc là không còn sức lực.

Tuy vậy, cuối cùng đầu óc cũng tỉnh táo lại, có thể nhớ ra một vài điều.

Ánh mắt Tiễn Thất dừng lại trên người nam nhân, giọng nói đứt quãng và yếu ớt hỏi: “Ta... ta vẫn còn sống sao... vợ ta đâu... bọn nhỏ đâu rồi?”

Nam nhân thấy hắn ta vẫn có thể nói được nhiều như vậy, không khỏi vui mừng nói: “Yên tâm đi! Người vẫn sống, gia đình người cũng đều sống cả. Tuy họ không tỉnh nhanh như người, nhưng chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi. Ta tuyệt đối không nói dối.”

“Người đừng nghĩ nhiều, hãy nhanh chóng ăn hết chỗ đồ ăn này. Đợi ăn no, uống đủ, cơ thể hồi phục thì mới có sức mà đi thăm vợ con.”

Nghe vậy, Tiễn Thất mới cảm thấy yên lòng.

Một muỗng thức ăn nữa được đút vào miệng, hắn ta ngoan ngoãn nuốt xuống.

Lần này, có vẻ như vị giác đã hồi phục phần nào. Hắn ta có thể cảm nhận được mùi hương nồng nàn của lương thực trong miếng ăn.

Thơm quá...

Tiền Thất từ từ thưởng thức, có phần không nở nuốt.

Nhưng thấy nam nhân bên cạnh vẫn đang đợi để dứt thêm, hắn ta đành phải nuốt xuống.

Nam nhân trẻ nhắn nài dứt cho hắn ta ăn xong nửa bát cơm, sau đó cho hắn ta uống ít nước ấm, rồi nói: “Trước hết cứ ăn từng này đã. Người đã đói lâu rồi, không nên ăn quá nhiều một lúc.”

“Được rồi, ta còn phải cho nhiều bệnh nhân khác ăn, ta qua bên đó lo liệu trước. Người cứ nghỉ ngơi cho tốt, khi nào vợ người tỉnh lại ta nhất định sẽ báo ngay.”

“Hai khắc sau ta sẽ mang cho người một bát thuốc. Trong thời gian đó nếu có việc gì, người cứ gọi hai tiếng là ta nghe được.”

Nói xong hắn ta nhìn Tiền Thất, chờ phản hồi.

Tiền Thất nhìn nam nhân, thật ra trong lòng hắn ta còn rất nhiều điều muốn hỏi.

Ví dụ, đây là đâu? Cái túi đang bọc hắn ta là gì? Sao lại ấm áp và thoải mái thế?

Người này là ai, có phải là người của huyện lệnh không? Trong tình cảnh như vậy, tại sao họ lại cứu những người như hắn ta, lại còn cho hắn ta ăn những thứ ngon lành như vậy...

Hắn ta nghĩ rất nhiều.

Nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng, chỉ gật đầu rồi thốt ra một tiếng “ừ” nhẹ.

Nam nhân trẻ thấy vậy thì nhanh chóng quay đi, lấy một bát gỗ khác từ cái rổ không xa lắm, rồi bước đến gần người khác để dứt ăn.

Lúc này Tiễn Thất mới nhìn rõ, còn rất nhiều người đang nằm dưới đất như hắn ta, ai cũng được bọc trong những cái túi màu xanh.

Có người đã tỉnh, có người vẫn đang ngủ. Nhưng nhìn kỹ thì n.g.ự.c họ đều phập phồng.

Tất cả đều còn sống.

Tiến Thất nghĩ đến vợ con mình rồi rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ.

Trong huyện Miên Sùng.

Thu Nương và những người khác vẫn đang nỗ lực cứu trợ.

Lô chất làm tan tuyết đầu tiên đã sắp hết, họ phải dùng xẻng để đào. Cuối cùng cũng có thể mở đường thoát khỏi đồng tuyết chặn trước cửa nhà mọi người.

Tiếc thay, không phải ai cũng đợi được đến lúc họ tới.

Tuyết trên đường được đào lên, thỉnh thoảng lộ ra những người không biết đã bị đóng băng từ bao giờ. Thậm chí còn có cả chó, mèo.

Những người ở trong nhà cũng chưa chắc đã may mắn, luôn có người không thể trụ nổi đến khi họ đến.

Có vài gia đình bất hạnh, nhà cửa không chống chịu nổi, đã sụp đổ.

Khi thấy cảnh tượng như vậy, mắt Thu Nương và những người khác đều đỏ hoe, sống mũi cay xè. Nhưng họ không dám khóc, sợ một khi nước mắt rơi sẽ đóng băng trên mặt.

Hơn nữa, khóc cũng tốn sức, chi bằng cứu thêm nhiều người hơn.

Con người luôn nhỏ bé trước thiên nhiên, nhưng may mắn là họ không hoàn toàn bất lực. Có sự giúp đỡ của Phương Tiên Nhi, họ đã có thể giành lại vài mạng người từ tay ông trời.

Công tác cứu trợ được đẩy nhanh.

Thống kê lại, thương vong chỉ chiếm số ít, đa phần người dân đều được cứu sống.

Dù là thương nhân, người đọc sách hay dân thường thì tất cả đều được họ cứu thoát, giờ đều đã an trí trong hàng loạt lều giữ ấm.

Trong lều có lò sưởi ấm, thức ăn nóng, nước uống, và thuốc men được cung cấp liên tục.

Ngày càng nhiều người tỉnh dậy, dần dần hồi phục sức sống.

Thậm chí họ còn cứu được cả huyện lệnh của huyện Miên Sùng từ nha môn.

Trong đêm tuyết rơi hôm đó, huyện lệnh đang làm việc thâu đêm trong nha môn, chỉ còn vài hộ vệ ở lại cùng ông ấy.

Có lẽ huyện lệnh cũng không ngờ tuyết lại rơi nhanh như vậy.

Vì lượng dự trữ trong nha môn có hạn, việc họ cầm cự được đến giờ đã là điều rất khó khăn. Tình trạng của họ đều rất tệ, huyện

lệnh vẫn đang hôn mê, đang được đội ngũ y tế nỗ lực cứu chữa.

Thu Nương và những người khác còn tìm được một vài thứ trong nha môn.

Trước khi xảy ra thảm họa tuyết, huyện lệnh Miên Sùng như có linh cảm gì đó, nên trước đó đã gửi thư cầu cứu đến tri phủ Nham Thành, nhưng không được coi trọng, chỉ nhận lại được một bức thư hồi đáp mơ hồ cho có lệ.

Huyện lệnh cũng gửi yêu cầu cứu trợ đến hai huyện lân cận, nhưng không có hồi âm.

Ông ấy còn soạn một lá thư gửi cho huyện lệnh huyện Hưng Hòa, nhưng sau khi đắn đo, cuối cùng vẫn không gửi đi.

Có lẽ vì ông ấy cũng coi như hiểu rõ cách hành xử của huyện lệnh Hưng Hòa trước đó, nên không kỳ vọng gì vào họ.

Điều này cũng chứng tỏ một cách gián tiếp rằng công tác giữ bí mật của họ hiện tại khá tốt, không để lộ ra tin tức về việc thay đổi người.

Vì không thể cầu cứu từ bên ngoài nên huyện lệnh đã tự mình cố gắng rất nhiều. Thậm chí bỏ ra không ít tài sản cá nhân để hỗ trợ dân sinh.

Nếu không phải nhờ ông ấy tu sửa nhà cửa trong thành thì thương vong lần này phải nhiều hơn gấp mấy lần.

Chương 294: Chương 294

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Thu Nương và những người khác, huyện lệnh Miên Sùng chính trực và một vài hộ vệ đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ là hiện tại họ vẫn đang hôn mê.

Hoạt động cứu viện trong thành không hề ngừng nghỉ.

Phương thuốc trị tê cóng do Phương Tiên Nhi đưa trước đó vô cùng hiệu quả. Dân chúng ở vùng thiên tai Miên Sùng có thể hồi phục nhanh như vậy cũng nhờ sự góp phần không nhỏ của những thứ này.

Giữa chừng, xe ngựa chở đồ tiếp tế, lều vải, chất làm tan tuyết và Hai Con đã sạc đầy điện, cũng thuận lợi trở về Miên Sùng.

Nghe người đánh xe nói, chất làm tan tuyết kia thật kỳ diệu. Con đường đã tan băng trước đó đến bây giờ vẫn chưa bị đóng băng lại. Điều này giúp tốc độ di chuyển của xe ngựa giữa hai nơi được nâng cao đáng kể.

Ở phía bên kia, sau khi Hai Con đã được nạp đầy năng lượng lại bắt đầu công việc làm tan tuyết, hiệu quả cực kỳ cao. Tuyết trong thành biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Không lâu sau, công tác cứu trợ trong huyện thành cũng gần kết thúc. Thu Nương liền dẫn người đi đến các thôn làng xung quanh, bắt đầu cứu trợ dân làng.

Trên bãi đất trống ngoài thành Miên Sùng chen chúc đầy những chiếc lều màu xanh đậm. Bên trong toàn là người được cứu ra trong đợt này.

May mà số lều do Phương Tiên Nhi đưa đủ nhiều. Nếu không cũng không có chỗ cho mọi người trú ngụ.

Chỉ là người ngày càng đông làm xảy ra tình huống không đủ tình nguyện viên.

May thay, có không ít người dân Miên Sùng sau khi đã hồi phục sức khỏe thì cũng đến đây hỗ trợ, giúp cho áp lực của đội cứu viện cũng được giảm đi không ít.

Thời gian nhanh chóng trôi đến một ngày trước đêm giao thừa.

Năm nay chắc chắn phải đón Tết ở Miên Sùng.

Nhưng Thu Nương và những người khác lại không hề cảm thấy tiếc nuối, ngược lại họ cảm thấy cái Tết này mang một ý nghĩa đặc biệt.

Ý nghĩa chính là giúp người dân Miên Sùng đón chào năm mới.

Ngày hôm đó, đội cứu hộ cũng có phát hiện mới.

Thu Nương nói với mọi người: “Hôm nay chúng ta tìm được hai trang trại liền kề nhau, dường như chuyên dùng để nuôi gà và vịt. Bên trong có vài quần sục và nhiều người làm. Những người này đều đã được chúng ta cứu ra, lúc này vẫn chưa tỉnh...”

“Chuồng gà và chuồng vịt bên trong trang trại vẫn chưa xây xong, chỉ mới hoàn thiện một phần nhỏ. Phần lớn số gà vịt kia đã c.h.ế.t c.ó.g, chỉ có một số ít nuôi trong nhà là còn sống.”

Bọn họ tìm được hai trang trại có diện tích rất lớn, số lượng gà vịt cũng không ít, không biết là của phú hộ nào.

Nhìn là biết những con gà vịt còn sống sót đều là giống tốt được chọn lọc kỹ càng. Thân hình to khỏe chưa nói, đã đói mấy ngày mà vẫn còn nhảy nhót tung tăng.

Thu Nương nhìn mà mê tít.

Nàng ấy thầm nghĩ, đợi tìm được chủ nhân của trang trại thì dù thế nào cũng phải bàn bạc để đưa ít gà vịt về, đợi mùa xuân tới thì nuôi.

Mọi người đang nói chuyện thì có người chạy đến báo rằng huyện lệnh Miên Sùng đã tỉnh.

Nghe thấy vậy, Thu Nương vội đi theo người báo tin đến trước một căn lều, vén màn bước vào.

Huyện lệnh đang nằm trong một chiếc túi ngủ.

Ông ấy vừa qua tuổi bốn mươi, trong nhà có một vợ và một con gái.

Khi xảy ra thiên tai bão tuyết, vợ con ông ấy đều ở trong phủ. Tình hình của họ tốt hơn ông ấy rất nhiều, tỉnh dậy cũng sớm hơn.

Hiện tại, hai mẹ con nằm trong chiếc túi ngủ bên cạnh cũng đang tò mò nhìn Thu Nương.

Thu Nương nhanh chóng bước đến bên cạnh huyện lệnh. Thấy tuy ông ấy không còn sức, nhưng đôi mắt lại rất sáng, tinh thần

khá tốt.

Môi huyện lệnh run run, khẽ nói với nàng ấy: “Tốt quá, Miên Sùng được cứu rồi... Các ngài, là người từ trên phái xuống sao?”

Ánh mắt Thu Nương lóe lên, nhớ lại lời Tảo Nhi đã dặn, nói:

“Chúng ta không phải là người của bất cứ phe phái nào như ngài nghĩ. Lý do chúng ta đến đây chỉ vì không muốn Miên Sùng bị chôn vùi trong tuyết mà thôi.”

Nói xong liền nhìn chăm chăm vào phản ứng của đối phương.

Huyện lệnh Miên Sùng sững sờ, lắc đầu cười khổ nói: “Quả nhiên là vậy, ta biết mà.”

Ông ấy cũng không hỏi nhiều, chỉ chân thành thay mặt dân chúng nói lời cảm ơn. Sau đó, ông ấy ngồi ngây người một lúc, không biết là đang nghĩ gì.

Qua một hồi lâu, ông ấy mới mở miệng nói: “Nếu không có các vị đến, Miên Sùng đã sớm trở thành một huyện thành c.h.ế.t rồi. Ta đã nghe nói, phần lớn người dân đều sống sót. Mạng sống của người dân Miên Sùng là do từng người các vị cứu sống...”

Vị huyện lệnh ấy vừa nói, vừa từ từ đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn những chiếc lều vải ấm áp trước mặt, cùng với những chiếc lò sưởi tỏa ra hơi ấm trong lều, cảm nhận hương thơm của thức ăn lan tỏa trong không khí.

Ông ấy nhắm mắt lại, khóe miệng không tự chủ được mà nở một nụ cười: “Vì vậy, từ nay về sau, Miên Sùng cũng sẽ không nhận người ngoài, chỉ nhận những người đã cứu mạng nó.”

Trong lòng Thu Nương thở phào nhẹ nhõm. Nàng ấy nghe ra ý định đầu hàng của đối phương, còn nhanh hơn so với tưởng tượng.

Huyện lệnh Miên Sùng là người thông minh, không khó giao tiếp, như vậy là rất tốt.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của ông ấy. Dường như là đã bị tổn thương bởi tình cảnh cầu cứu nhưng không ai giúp trước đó. Mất hết hy vọng, mới trở nên quyết đoán và dứt khoát như vậy.

Cũng tốt, như vậy về sau bọn họ cũng biết nên đối đãi với Miên Sùng với thái độ thế nào.

Người của mình thì có cách riêng để đối đãi, phương pháp sẽ không quá cứng rắn.

Thu Nương mỉm cười nói: “Vậy huyện lệnh đại nhân hãy nghỉ ngơi thật tốt. Đợi ngài khỏe lại, chúng ta sẽ cùng xây dựng lại Miên Sùng.”

Huyện lệnh vội nói: “Ta không xứng với danh xưng đại nhân, ngài cứ trực tiếp gọi ta là Trình Thuận là được rồi.”

Ông ấy rất khiêm tốn hạ mình.

Thu Nương lại lắc đầu: “Trình huyện lệnh làm rất tốt, dân chúng cũng luôn nói tốt về ngài. Sau này ngài đừng phụ lòng mong đợi của mọi người là được.”

Bọn họ cũng nhiều việc, tạm thời vẫn để Trình huyện lệnh quản lý Miên Sùng. Nhưng một số chính sách thì phải điều chỉnh theo định hướng của Hưng Hòa.

Nói những lời này xong, Thu Nương định bước ra khỏi lều vải.

Trình huyện lệnh vội gọi nàng ấy lại: “Xin chủ sự dừng bước!” Ông ấy nghe thấy những người khác gọi Thu Nương như vậy.

Thu Nương dừng lại, nghi hoặc mà quay đầu lại.

“Trước đây ta đã tập hợp vài phú hộ giàu có cùng nhau bao hai trang trại nuôi gà vịt để ươm giống gia cầm. Muốn đợi đến mùa xuân thì tổ chức cho người dân đến nuôi, cũng có thêm nguồn thu nhập. Chỉ là, sau khi sửa xong nhà cửa trong thành vào mùa đông thì dường như việc sửa chuồng gà hơi bị chậm trễ nên vẫn chưa thể hoàn thành được, chắc những con gà vịt đó cũng không thể sống được nữa. Nhân lúc chúng vừa c.h.ết c.ó, còn có thể ăn thịt, chủ sự cứ mang hết đi.”

“Nói ra thì, trên trang trại đó vẫn còn người ở lại, những ngôi làng xung quanh cũng...” Giọng nói của Trình Thuận ngày càng nhỏ dần.

Thu Nương nghe vậy thì có chút ngạc nhiên. Không ngờ rằng trang trại đó lại do huyện lệnh đứng ra tổ chức.

Tuy nhiên, nàng ấy cũng nghe ra được, Trình huyện lệnh muốn nhờ họ đi cứu dân làng xung quanh nhưng lại sợ gây phiền hà cho họ. Trong lòng ngại ngùng nên mới lấy chuyện thịt gà vịt ra để nói trước.

Thu Nương không nhịn được cười, nói: “Trình huyện lệnh quan tâm đến sinh kế của người dân, đương nhiên chúng ta sẽ không làm ngài thất vọng. Hiện giờ phần lớn các ngôi làng xung quanh Miên Sùng đã được cứu trợ, ngài không cần lo lắng về việc này.”

“Nói ra cũng thật trùng hợp, hôm nay chúng ta vừa tìm được trang trại nuôi gà vịt đó. Ngài đoán đúng rồi, phần lớn gà vịt đã bị c.h.ết c.ó, nhưng cũng có một số con sống sót.”

“Vốn dĩ ta định tìm chủ nhân của trang trại để đổi một ít gà vịt giống về nuôi, giờ xem ra có thể đỡ được một ít công sức rồi.”

Trình huyện lệnh nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật là quá tốt rồi. Cảm ơn các vị, cảm ơn các vị đã đến đây và cảm ơn

các vị đã cứu tất cả mọi người như vậy! Còn về đám gà vịt đó, dù sống hay chết, xin ngài cứ tùy ý sử dụng.”

So với những gì họ đã bỏ ra về nhân lực và vật lực trong việc cứu hộ, cùng với hành động nghĩa hiệp cứu người khắp nơi thì mấy con gà vịt kia không đáng là gì.

“Không cần khách sáo, đó là việc chúng ta nên làm.” Thu Nương đáp.

Nhận được lời xác nhận của Trình huyện lệnh, nàng ấy nhanh chóng bước ra khỏi lều, chuẩn bị xử lý số gà vịt đó.

Những con gà vịt còn sống thì có thể nuôi tiếp, còn số đã c.h.ết cồng thì phải ăn nhanh.

Nói ra, theo quá trình g.i.ế.c mổ gia cầm bình thường thì phải cắt tiết trước.

Những con gà vịt c.h.ết cồng đó, m.á.u đã đông lại trong thịt, có lẽ hương vị sẽ không ngon lắm. Tuy nhiên, dù sao cũng là thịt, là thứ hiếm có trong lúc này.

Một phần có thể chuyển về Hưng Hòa để bồi bổ cho dân chúng, phần còn lại thì để cho người dân Miên Sùng tắm bổ.

Thu Nương nhanh chóng sắp xếp, gọi người đi chuyển gà vịt về.

Thịnh Quân biết được chuyện này thông qua Hai Con, liền để nó vẽ ra hai chữ trên mặt đất nhắc nhở Thu Nương: “Gia vị.”

Thu Nương lập tức hiểu ra.

Nàng ấy nói với người vận chuyển vật tư rằng, lần tới khi chở đồ tiếp tế có thể mang thêm một ít gia vị. Nếu trong lúc sơ chế gà vịt trước khi nấu có thể thêm một ít gia vị khử mùi tanh thì hương vị sẽ được cải thiện rất nhiều.

Như vậy thì sẽ không lãng phí thịt.

Cả số gà vịt gửi đến huyện Hưng Hòa cũng có thể xử lý theo cách này.

Chương 295: Chương 295

Thực ra, ngoài gia vị, Thịnh Quân còn nghĩ ra một cách chế biến thịt gà khác. Trong điều kiện cho phép, bọc gà trong bột mì hoặc bột mì ăn liền rồi làm gà rán cũng rất ngon... Tuy nhiên, hiện giờ cả hai huyện đều không có đủ dầu mỡ, Miên Sùng lại toàn bệnh nhân. Thôi, cứ ăn vậy đi!

Gà vịt còn nhiều công dụng.

Ngoài việc ăn thịt, Thu Nương còn tổ chức những bệnh nhân đã hồi phục giúp nhổ sạch lông gà vịt.

Lông gà có thể dùng làm phân bón hoặc đồ trang trí, còn lông vịt thì đặc biệt hữu ích trong việc giữ ấm.

Thu Nương truyền lại một phương pháp mà Phương Tiên Nhi dạy.

Mọi người nghe theo, rất nhanh đã tách lông tơ và lông lớn ra. Rửa sạch, sấy khô, sau đó nhồi vào quần áo. Mặc vào sẽ ấm như áo bông mỏng.

Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần là nhồi lông vào thì lông sẽ bay lung tung, thậm chí sẽ bị dón vào một chỗ.

Phương Tiên Nhi lập tức đưa ra một ý tưởng khác.

Nàng bảo mọi người khâu thành từng ô hình thoi nhỏ trên quần áo để giữ lông ở trong từng ô. Nhờ đó lông sẽ không bay ra ngoài.

Làm quần áo theo cách này rất mới mẻ, mặc vào khá đẹp.

Loại áo này được gọi là “áo lông vũ”.

Số lượng cây bông của huyện Hưng Hòa chỉ miễn cưỡng đủ dùng, chắc chắn không thể phân chia sang Miên Sùng. Nhưng những chiếc áo lông vũ này đã giải quyết được không ít vấn đề.

Do điều kiện hạn chế nên chắc chắn những chiếc áo lông vũ này khác xa với loại áo Thịnh Quân từng thấy ở thời hiện đại.

Hiệu quả giữ ấm cũng tạm được, nhưng thỉnh thoảng vẫn xảy ra hiện tượng lông tơ chui ra ngoài.

May thay, người xưa rất thông minh.

Một số bác gái với kỹ năng tinh xảo đã thiết kế các đường may đặc biệt. Từng mũi khâu được khâu rất tỉ mỉ khiến cho lông ít bay ra ngoài hơn. Thêm vào đó, xung quanh các ô hình thoi còn được khâu những đường chỉ tinh tế. Theo Thịnh Quân thấy thì rất thời trang.

Giờ khắc này, dường như thẩm mỹ của người xưa và hiện đại đã giao thoa.

Vô số lông vịt được phân phát cho người dân Miên Sùng.

Mọi người tranh thủ thời gian rảnh để làm việc, tự may áo lông vũ để mặc, khả năng chống rét cũng được nâng cao, ra ngoài không còn lo sợ gió lạnh.

Tuy nhiên, số lượng lông vịt có hạn nên nhiều người phải trộn thêm lông gà vào quần áo, nhưng nhìn chung vẫn rất ấm áp.

Trình huyện lệnh thấy cảnh đó thì càng khâm phục Thu Nương và những người đi cùng.

Trước đây, mọi người cũng biết nhét lông vào quần áo để giữ ấm, nhưng không ai ngờ rằng giữa lông gà và lông vịt lại có sự khác biệt lớn như vậy.

Xem ra sau này có thể nuôi thêm nhiều vịt.

Phương pháp khâu ô hình thoi để giữ lông cũng rất sáng tạo, thực sự thông minh, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Công cuộc cứu trợ đã kết thúc, cuối cùng năm mới cũng đến.

Nhớ lại chương trình đón Tết năm ngoái, Thu Nương và mọi người chia nhau đến các lều trại hát vài bài cho dân chúng Miên Sùng nghe.

Đó đều là những bài hát dễ thuộc, lời đơn giản dễ hiểu, giai điệu vui tươi, rất dễ cho mọi người hát theo.

Trong tiếng hát vang dội, không khí Tết đã bắt đầu tràn ngập mọi nơi.

Dưới sự đồng lòng của mọi người, huyện Miên Sùng dần dần hồi sinh.

Thu Nương biết rằng, việc cứu người chỉ là khởi đầu.

Trước khi Miên Sùng hoàn toàn trở lại như bình thường, họ vẫn cần liên tục cung cấp lương thực.

Nhưng Hưng Hòa, nơi họ đang bám trụ cũng đang trong giai đoạn tiến lên. Thời gian hỗ trợ không thể kéo dài quá lâu, nếu không sẽ kìm hãm sự phát triển.

Phương án tốt nhất là hỗ trợ cho Miên Sùng nhanh chóng tự đứng vững.

Thu Nương rà soát qua những tài nguyên hiện có ở Miên Sùng, định viết thư cho Tảo Nhi.

Trước khi lên đường, Tảo Nhi từng nói qua, các vấn đề bình thường trong cuộc cứu trợ này sẽ để Thu Nương tự quyết và nàng ấy cũng đã làm khá tốt.

Nhưng những việc quan trọng liên quan đến sự phát triển sau này thì cần phải bàn bạc với mọi người.

Dù là bàn bạc, nhưng vì nàng ấy đang ở Miên Sùng nên hiểu rõ tình hình hơn, cần phải đề xuất một kế hoạch sơ bộ.

Thu Nương dùng bút than gõ nhẹ lên giấy.

Trang trại nuôi gà vịt ở Miên Sùng bị thiệt hại nặng nề, chắc chắn trong khoản thời gian dài nữa không thể mang lại hiệu quả.

Nghe nói, Trình huyện lệnh còn tổ chức dân chúng trồng khá nhiều cây hạt dẻ. Được biết chất lượng cũng khá tốt, mùa thu năm ngoái thu hoạch đã đạt được kết quả không tồi. Các món ăn từ hạt dẻ cũng trở thành một đặc sản nổi tiếng trong thành. Trong quá trình sửa chữa nhà cửa vào mùa đông, hạt dẻ cũng đóng góp đáng kể trong việc kiếm tiền.

Cây hạt dẻ chịu được lạnh, năm nay vẫn có thể tiếp tục trồng, nhân cơ hội này mà mở rộng quy mô luôn.

Chỉ là, phải đợi đến mùa thu mới thu hoạch, thế thì quá lâu... Trước khi vào thu phải tìm cách khác.

Đúng rồi, có thể chia bớt việc từ Hưng Hòa sang Miên Sùng, giúp họ vượt qua giai đoạn khó khăn.

Vừa khéo, Hưng Hòa đang quá bận rộn. Nếu chuyển bớt công việc sang, họ cũng có thể đỡ phần nào.

Nhưng vấn đề là, chia công việc gì cho phù hợp?

Nghĩ về những chuyện này thật đau đầu.

Thu Nương liền ra ngoài trò chuyện với một vài người dân Miên Sùng. Nói chuyện được một lúc, nàng ấy nghe thấy có người than thở rằng cuộc sống ở Miên Sùng thật khó khăn. Sản vật địa phương khan hiếm, thậm chí hai ngọn núi gần đó cũng chẳng có gì, trơ trụi, không có cả chim chóc, chưa từng thấy loài vật nào, chỉ có thể đào được mấy cục đá đen thui.

Nếu không phải nhờ huyện lệnh luôn tìm cách kéo mọi người đi làm việc thì có lẽ cuộc sống còn khó khăn hơn.

Nghe xong, lòng Thu Nương bỗng giật mình, cảm thấy mô tả về ngọn núi này nghe rất quen.

Nàng ấy nhanh chóng đưa người đi xem tình hình ngọn núi.

Sau khi làm tan một phần tuyết, tiếp đó lại dùng công cụ phá vỡ lớp băng cứng rắn đóng trên mặt đất, quả nhiên họ đào lên được rất nhiều cục đen sì sì.

Thu Nương lập tức nhận ra đó là than đá.

Xong rồi, nàng ấy biết mình nên chuyển việc gì sang Miên Sùng rồi!

*

Trước đó, Phương Tiên Nhi đã đưa một tấm bản đồ có vị trí mỏ than cho bọn họ. Họ có thể lần theo chỉ dẫn của bản đồ, tìm mỏ than, rồi sau đó có thể dùng thuốc nổ để khai thác. Việc này sẽ làm tăng đáng kể hiệu suất khai thác than. Từ đó có thể thành công sản xuất than tổ ong.

Nơi có mỏ than cách huyện Hưng Hòa một đoạn không gần. Việc vận chuyển qua lại cũng tốn không ít công sức.

Nhưng hai mỏ than mà người dân Miên Sùng phát hiện lại khác. Không chỉ nằm gần huyện mà dường như trữ lượng than cũng dồi dào hơn.

Nếu chuyển các ngành liên quan đến sản xuất than tổ ong đến Miên Sùng thì có thể dùng khai thác mỏ than chỗ họ, biến chỗ đó thành một kho dự trữ than.

Như vậy, cũng có thể chuyển nhóm tù nhân đào than qua đây, tiếp tục cống hiến sức lao động.

Tuy nhiên, dù có chuyển đám người kia tới thì chắc chắn nhân lực vẫn không đủ. Vẫn phải tuyển thêm một số người ở Miên Sùng làm công việc khổ sai, đồng thời phải tăng đãi ngộ để bù đắp.

Có ý tưởng rồi, Thu Nương nhanh chóng viết thư gửi cho Tảo Nhi, nói về những ý tưởng này.

Trong những ngày chờ hồi âm, tuyết tích tụ trong thành cũng được dọn sạch hoàn toàn.

Sau khi được kiểm tra độ an toàn, có thể tiếp tục ở lại những căn nhà không có vấn đề. Họ còn rải nhiều vôi sống khắp thành để “khử trùng”.

Sau đó phải sắp xếp cho người dân sống trong lều dần dần trở về.

Trong quá trình trở về, phần lớn dân chúng đều bày tỏ sự luyến tiếc sâu sắc đối với những chiếc lều vải. Đồng thời họ cũng trở nên thân thiết với Thu Nương và nhóm của nàng ấy.

Mỗi ngày mọi người đều ngủ trong những chiếc lều ấm áp, mở mắt ra là đã có đồ ăn nóng hổi và ngon lành để ăn.

Khi không có việc gì, họ còn có thể trò chuyện với những người bệnh xung quanh, thậm chí còn có người đến dạy họ hát những bài hát hay.

Việc duy nhất họ cần làm là nhanh chóng điều dưỡng cơ thể, không phải lo lắng về những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống. Những ngày như thế thật là quá thoải mái.

Người dân bắt đầu trở về, Trình huyện lệnh cũng gần như hồi phục hoàn toàn.

Thu Nương nhanh chóng giao lại những việc vặt vãnh trong thành cho ông ấy. Nhóm của nàng ấy chỉ phụ trách cung cấp lương thực và làm một số công việc quan trọng.

Sau khi Trình huyện lệnh tiếp quản công việc, ông ấy và nha dịch cũng bắt đầu thành thạo sắp xếp các công việc trong thành.

Thu Nương nhân cơ hội này cũng học hỏi được nhiều điều, ghi nhớ lại từng việc để sau này về nhà chia sẻ với mọi người.

Nhóm của họ đều xuất thân giang hồ, đây là lần đầu tiên có cơ hội tiếp xúc với những phương pháp quản lý chính quy.

Miên Sùng không khó quản lý, dù sao đây cũng là một huyện nhỏ không được coi trọng.

Trước đây, số người sống trong này còn ít hơn cả huyện Hưng Hòa. Sau khi hứng chịu một trận thiên tai tuyết, lại có thêm một

số người thiệt mạng thì dân số càng giảm thêm. Hiện nay tổng số người của hai huyện gộp lại vẫn chưa đến chục nghìn người.

Đến khi người dân đã trở về gần hết thì cũng là lúc thư hồi âm của Tảo Nhi đến.

Kế hoạch sản xuất than tổ ong nhận được sự đồng tình của mọi người, chính thức khởi động ở Miên Sùng.

Tuy nhiên, những thứ như lò than thì Tảo Nhi nói vẫn nên để Hưng Hòa làm.

Thu Nương nhận được thư thì lập tức thông báo cho Trình huyện lệnh về một loạt kế hoạch của họ. Đồng thời cũng nhắc đến chuyện hai ngọn núi than kia.

Chương 296: Chương 296

Trình huyện lệnh nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên.

Ông ấy cũng biết việc cả thành ăn không ngồi rồi trong khoảng thời gian qua tiêu tốn như thế nào, còn đang lo lắng chuyện khôi phục lại huyện thành như thế nào thì không ngờ đối phương đã nghĩ ra giải pháp chu toàn.

Hơn nữa, mấu chốt để giải quyết vấn đề lại là hai ngọn núi bỏ hoang khiến người ta đau đầu kia.

Hóa ra đó không phải là núi bỏ hoang, mà là núi báu ẩn chứa than đá!

Về chuyện than đá, Trình huyện lệnh có nghe qua.

Chỉ là thứ này quá quý giá, ông ấy không hiểu rõ lắm về nó và cũng chưa từng tận mắt thấy.

Huyện Miên Sùng nằm ở Bắc địa, lại là nơi hẻo lánh không được ai chú ý, nên ông ấy cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

May mắn thay, nhờ những lý do này mà tin tức về việc Miên Sùng có thể có than vẫn chưa bị lộ ra ngoài.

Thu Nương nghe vậy liền nói: “Giờ ngài đã biết tầm quan trọng của nó. Sau này càng không thể để lộ tin tức này.”

“Đương nhiên rồi!” Trình huyện lệnh nghiêm túc đáp.

Bàn bạc việc này xong, họ bắt đầu chuẩn bị cho một loạt công việc liên quan đến khai thác than.

Khai thác than, vận chuyển than, trộn vật liệu, làm than tổ ong... Trong đó còn bao gồm một số công việc hậu cần, mỗi bước đều phải sắp xếp người.

Việc sản xuất than chuyển đến Miên Sùng thì cần huy động sức lực của cả một huyện. Chắc chắn sẽ không còn nhỏ lẻ như khi ở huyện Hưng Hòa nữa.

Theo lời của Phương Tiên Nhi thì có thể mở một công xưởng than tổ ong trong huyện.

Trước kia, họ chỉ làm than tổ ong để sưởi ấm cho một huyện thành.

Còn ở Miên Sùng, việc mở công xưởng sản xuất than không chỉ có thể cung cấp nhiệt cho cả hai nơi. Mà còn có để tích trữ rất nhiều than làm nguồn dự trữ vật tư.

Ban đầu họ cũng tính đến việc bán than tổ ong như một món hàng, nhưng sau đó ý tưởng này bị bác bỏ.

Thứ này có vẻ khá nhạy cảm, giống như lương khô. Người mình dùng thì không sao, nhưng khi chưa đủ thực lực thì không nên để người ngoài biết.

Nói đến thực lực.

Vốn dĩ việc thu phục huyện Miên Sùng không nằm trong kế hoạch ngắn hạn của họ. Chỉ là sự việc diễn ra đột ngột, họ lại tình cờ gặp phải, nên cứ thuận thế mà làm.

Đội đến đầu mùa xuân năm sau, họ còn có kế hoạch tiến lên biên cương phía Bắc.

Nhìn theo cách này thì một khi đã nhấc bước thì tốc độ tiến lên sẽ nhanh hơn tưởng tượng, không thể nào dừng lại được nữa.

Vì vậy, họ cần chuẩn bị đầy đủ, tích trữ nhiều hàng hóa. Chỉ có như thế, sau khi chiếm được một vùng đất mới thì họ mới có thể nhanh chóng điều phối tài nguyên và phát triển nó.

Về phía Miên Sùng.

Trình huyện lệnh lo liệu việc mở công xưởng sản xuất than, Thu Nương tạm thời cũng không thể rời đi, cùng bận rộn với ông ấy.

Đội vận chuyển lương thực giữa hai nơi cũng chưa từng ngơi nghỉ.

Tuy nhiên, Hai Con – công thần trong cuộc cứu trợ lần này, giờ đây có thể khải hoàn về núi.

Nhanh chóng trở về, Hai Con được nâng như trứng hứng như hoa trở lại bên cạnh Thịnh Quân.

Với những gì đã làm được lần này, hình tượng của nó trong lòng mọi người lại càng cao lớn hơn nữa.

Từ “thú cưng của Phương Tiên Nhi” thành “thú cưng lợi hại của Phương Tiên Nhi”.

Dường như Hai Con có chút tự hào về điều này.

Khi quét sân trong tiệm của Thịnh Quân, cách nó quét cũng thay đổi từ chậm rãi sang quét theo vòng tròn.

Khiến Thịnh Quân dở khóc dở cười.

Sau khi hoàn thành cứu trợ ở Miên Sùng, Thịnh Quân cũng mở khóa một thành tựu đặc biệt mang tên [Đưa than giữa ngày tuyết]. Kết hợp giữa trận bão tuyết và công việc sản xuất than sau đó, cái tên này khá hợp lý.

Thịnh Quân xem xét phần mô tả chi tiết về thành tựu này: Thành công chống lại một trận bão tuyết ở khu vực liên kết, tỷ lệ sống sót của cư dân trong khu vực đạt trên 80% là có thể mở khóa.

Ánh mắt nàng lướt qua bốn chữ “khu vực liên kết”. Không biết hệ thống lại đang bày trò gì mới.

Lần này chống lại bão tuyết được thành tựu. Lẽ nào khi chống lại những thiên tai khác thì cũng có thể có phần thưởng.

Nhưng nói thật lòng, Thịnh Quân không muốn có khó khăn khổ nạn để đổi lấy những thành tựu kiểu này. Việc đổi chác như thế này khiến lòng người cảm thấy không dễ chịu.

Gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, Thịnh Quân mở phần thưởng lần này, ánh mắt lại bừng sáng.

Cuối cùng cuốn sách giáo khoa trung học mà nàng mong chờ từ lâu cũng xuất hiện!

Nàng nhìn qua một chút thì phát hiện đây là bản bìa cứng, dày hơn nhiều so với cuốn sách giáo khoa tiểu học trước đó, nội dung bao gồm kiến thức từ lớp 6 đến lớp 12.

Lần này không thấy sách Mỹ Thuật hay Âm Nhạc... Ừm, khi lên cấp hai thì mất đi hai môn Mỹ Thuật và Âm Nhạc, sắp xếp này cũng khá thực tế.

Ngoài các môn cơ bản như Ngữ Văn và Toán thì còn có thêm Lý, Hóa, Sinh, cả Địa Lý, Lịch Sử cũng không bị bỏ qua.

Ba môn Lý, Hóa, Sinh không có gì để nói.

Thịnh Quân liếc qua cuốn sách Địa ,Lý. Bên trong có đầy đủ bản đồ, từ huyện nhỏ đến thế giới lớn đều được đánh dấu.

Tuy tên gọi có hơi khác, nhưng sự phân bố các mảng địa chất rất giống với bản đồ thế giới hiện đại, chỉ khác ở một số chi tiết.

Nàng lật qua vài trang sách Lịch Sử, phát hiện trong đó toàn là những câu chuyện xa lạ.

Tuy nhiên, cách trình bày và giải thích lại rất giống với sách Lịch Sử hiện đại. Các phân tích về từng triều đại cũng rất chi tiết.

Có vẻ như những cuốn sách này được biên soạn riêng cho triều đại này, rất thực dụng.

Nhận được bộ sách giáo khoa trung học này thì Tảo Nhi và mọi người lại có thêm thứ để học. Hy vọng mọi người sẽ sớm áp dụng những kiến thức này vào việc phát triển.

Đúng vào ngày Thịnh Quân nhận được sách thì cũng là lúc Tảo Nhi và đội vận chuyển lương thực về tới. Về muộn hơn so với mọi khi.

Khi Tảo Nhi bước đến trước mặt Thịnh Quân, trên khuôn mặt vẫn thoáng nét lo âu.

Thịnh Quân thấy vậy thì hỏi tình hình.

Chỉ nghe Tảo Nhi thở dài: “Hầy, dạo này phải vận chuyển đồ đạc liên tục, ngựa bị quá sức. Ta nghe người đánh xe nói, chỉ có hai con ngựa thì e là không thể chạy tiếp được nữa.”

Thời buổi này, ngựa cũng là thứ rất quý. Đối với họ, nó là thứ không thể thiếu được.

Ngựa thường xuyên bị thương, cần được thay thế, phải liên tục chi tiền mua ngựa.

Hơn nữa, họ cũng đã quen với mấy con ngựa trước, giờ lại thấy đau lòng.

Thịnh Quân nghe vậy cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng nàng nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, mấy con ngựa của các người có đóng móng ngựa không?”

Tảo Nhi tò mò: “Đóng móng ngựa là cái gì?”

Thịnh Quân giải thích: “Đó là thứ được đóng vào dưới chân ngựa, theo hình dáng của đế chân. Đóng một cái móng sắt vào móng ngựa, như vậy ngựa có thể chạy lâu hơn.”

Tảo Nhi nói: “Đúng là do móng của hai con ngựa đó bị mài mòn quá nhiều nên mới không chạy được. Nghe chuyện đóng móng ngựa, có vẻ là một cách hay. Đau một lần còn hơn đau lâu dài, giảm thiểu mài mòn móng cũng rất đáng giá.”

Thịnh Quân cười: “Vậy thì người nhầm rồi, không có chuyện đau một lần đâu. Phần dưới móng ngựa giống như móng tay của người vậy. Khi cắt móng tay sẽ không đau, cũng như ngựa bị đóng móng cũng không cảm thấy đau. Tất nhiên, nếu cắt móng tay đụng vào da thì sẽ đau. Khi đóng móng cũng phải chú ý đến điều đó.”

Tảo Nhi vui vẻ nói: “Thì ra là vậy, từ giờ ngựa của chúng ta có thể được cứu rồi! Ta lại học thêm được một điều hữu ích, chờ khi về thành phải khoe cho mọi người biết mới được.”

Có thể giúp được việc, Thịnh Quân cũng rất vui.

Nàng mô tả cụ thể hình dáng móng ngựa, Tảo Nhi nhanh chóng ghi nhớ, dự định quay về sẽ làm ngay.

Chuyện đóng móng ngựa kết thúc.

Cuối cùng, Thịnh Quân cũng có cơ hội đưa bộ sách giáo khoa trung học cho Tảo Nhi.

“Đây là...” Tảo Nhi lật giở từng trang, mắt sáng rực lên.

Đã khá lâu kể từ lần trước Phương Tiên Nhi đưa ra một quyển sách quý như vậy.

Sau khi học bộ sách đó, Tảo Nhi và mọi người đều có thể hiểu được những kiến thức trong đó quý giá đến nhường nào.

Những kiến thức thông thường không cần bàn đến.

Môn Âm Nhạc cũng đã giúp họ rất nhiều. Những bài hát kia có thể dùng để khích lệ, đoàn kết người dân, vô cùng hữu ích, có thể truyền cảm hứng mạnh mẽ.

Rồi đến Toán Học.

Sau khi học xong, mỗi người đều có thể đảm nhiệm công việc tính toán.

Còn Ngũ Văn, giúp họ nói năng lưu loát hơn. Những câu từ khi nói chuyện với người khác cũng có nội dung sâu sắc hơn, không ai dám coi thường họ nữa.

Giờ đây, Phương Tiên Nhi lại đưa ra một bộ sách khác, nói rằng trong đó chứa những kiến thức cao cấp hơn nhiều so với trước!

Điều này sao có thể không khiến người ta phấn khích được kia chứ?

Thịnh Quân nói: “Ta đã từng nói với ngươi. Nhưng ta đoán có lẽ ngươi cũng nghi ngờ, vì sao những thứ trông rất bình thường như vậy khi kết hợp với nhau, lại có thể tạo ra sức mạnh lớn đến thế.”

“Còn về đất bị axit hóa trước đây, tại sao lại có thể dùng vôi tôi để cứu chữa. Và cái bánh xe dùng để dẫn nước, tại sao nó lại mạnh mẽ đến vậy.”

“Tất cả những câu hỏi đó, ngươi đều có thể tìm thấy câu trả lời trong bộ sách này. Thậm chí từ đó làm ra được nhiều thứ hơn nữa.”

“Tảo Nhi, từ trước đến giờ, trong lòng ta ngươi luôn là người nhạy bén nhất. Ta tin rằng ngươi sẽ nắm vững những thứ này rất tốt. Lần này về, hãy hướng dẫn mọi người cùng học thật tốt nhé!”

Chương 297: Chương 297

Sau khi nói đùa với nhau một lúc, Thịnh Quân vẫn nghiêm túc nói với Tảo Nhi, bộ sách này khó hơn nhiều so với trước, nếu không có thầy dạy, tự học sẽ rất vất vả. Nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể chạy tới hỏi nàng.

Tuy rằng nàng đã quen khá kiến thức, nhưng nàng cũng có thể truyền đạt lại cho mọi người một số bài giảng trực tuyến của các giáo sư nổi tiếng.

Sau khi nói xong, Thịnh Quân lại dặn dò tiếp: “Chắc chắn rất khó để một người có thể nhanh chóng nắm vững tất cả nội dung. Tốt nhất là các người nên chia ra dựa theo năng lực và sở thích của mình, sau đó có thể khảo bài với nhau.”

Tảo Nhi nghe vậy thì vâng lời đồng ý.

Đã nói xong hết chuyện.

Nghĩ đến Tảo Nhi còn nhiều việc phải làm, Thịnh Quân định để nàng ấy ra về.

Tuy nhiên trước khi nói ra, nàng chợt nhớ tới một chuyện quan trọng.

Để học tốt Vật Lý và Hoá Học, không thể thiếu bước làm quen với các loại số liệu.

Đo lường là cơ sở vận hành của các bộ môn khoa học tự nhiên.

Khi tính toán các lực và vận tốc, hiển nhiên không thể tránh khỏi việc sử dụng các đơn vị đo lường.

Trong bộ sách Vật Lý và Hóa Học mà Tảo Nhi nhận được, tất cả các đơn vị đều là các đơn vị quốc tế thông dụng, chẳng hạn như mét, xăng-ti-mét.

Hình như “mét” được xác định dựa trên chiều dài của đường kinh tuyến trên Trái Đất, chia theo tỷ lệ một phần bốn mươi nghìn.

Chắc chắn Tảo Nhi và mọi người không có khả năng đo được chiều dài của đường kinh tuyến... Vậy thì làm thế nào để xác định chính xác độ dài của “mét” trong thời đại này?

Trước khi xuyên đến đây, Thịnh Quân chưa từng nghĩ về vấn đề này.

Sau một hồi suy ngẫm, nàng đã nghĩ ra một cách.

Nàng tra trong hệ thống, tìm thấy thông tin về máy hút bụi tự động, trên đó ghi rõ đường kính của hai bánh xe là 30cm.

Dựa vào điều này, chỉ cần để Tảo Nhi đo đường kính của nó, chia thành ba mươi phần bằng nhau thì sẽ lấy được độ dài chính xác của 1cm.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Thịnh Quân lập tức nói cho Tảo Nhi biết.

Tảo Nhi là người thuộc phái hành động, vừa nghe vừa làm.

Nàng ấy nhanh chóng lấy một vài sợi dây mỏng và thanh gỗ, vào bên trong pháp miếu, đo “đường kính” của thần thú.

“1 cm... Cách gọi này thật thú vị, ta sẽ về làm thêm vài chiếc thước gỗ chính xác như vậy.”

Tảo Nhi nói: “À đúng rồi, cũng có thể làm một số thước đo có chiều dài cố định, sau này có thể dùng để đo đất đai.”

Nghe đến “thước đo”, Thịnh Quân nghĩ ngay đến thước dây, đây cũng là một công cụ rất tiện dụng

Trước mắt có thép không gỉ cùng một vài linh kiện vụn vặt, từ từ cái gì cũng có thể làm ra được.

Chỉ là, tuy thước dây nhỏ nhưng bên trong có những bộ phận nhỏ khá phức tạp, chỉ dùng lời nói để giải thích thì hơi khó khăn.

Thịnh Quân chỉ mô tả sơ lược, còn các chi tiết cụ thể thì phải để Tảo Nhi tự mình nghiên cứu sau khi đã học được thêm kiến thức mới.

Nói tạm biệt với Phương Tiên Nhi.

Tảo Nhi gạt hái được không ít thứ, chỗ đây sách vở quý giá trở về.

Trước hết phải thu xếp xong việc đóng móng ngựa, đây là việc gấp phải làm.

Sau đó lại tìm người dùng phương pháp in ấn chữ rời (*) mà Phương Tiên Nhi từng nhắc tới, in lại những bộ sách giáo khoa này về phát cho mọi người, như vậy mới dễ học.

(*) In ấn chữ rời: là một phương pháp in ấn cổ đại được phát minh ở Trung Quốc, sử dụng các chữ cái hoặc ký tự riêng lẻ được làm bằng gỗ, đất sét nung hoặc kim loại. Các chữ này được sắp xếp thành các trang văn bản, phủ mực lên, và sau đó ép lên giấy để tạo ra bản in.

Mọi chuyện nhanh chóng được vận hành.

Tạm thời chưa bàn tới việc Tảo Nhi và những người khác phải vò đầu bứt tai về việc học tập như thế nào.

Người dân của huyện Hưng Hoà dần nhận ra cuộc sống của họ đã có nhiều thay đổi.

Trước đây, mỗi khi nghỉ ngơi sau giờ làm việc, người của Thịnh Quân thường đến dạy mọi người ca hát, còn kể những câu chuyện rất thú vị. Điều này mang lại nhiều niềm vui và hy vọng cho cuộc sống của mọi người.

Gần đây vẫn luôn không được nghe nhạc hay kể chuyện nhưng lại được đổi thành một màn trình diễn mới — biểu diễn ảo thuật.

Ví dụ như, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, sau khi phủ lên nắp một cái bình nước đầy ắp nước bằng một tờ giấy, nhà ảo thuật lật ngược bình nước xuống. Tuy nhiên nước bên trong không đổ ra, tờ giấy vẫn nằm chặt ở nắp bình.

Còn có màn “úp ngược ly nước lên đĩa rồi hút nước” và vô số các màn ảo thuật mới lạ. Mọi người chưa từng được thấy, ai ai cũng đều hào hứng.

Nhưng nghe theo lời người biểu diễn ảo thuật, thực ra những trò này không phải là ảo thuật, mà là một loại kiến thức gọi là vật lý.

Chỉ cần nắm vững, ai cũng có thể học được.

Sau đó, họ mời một vài người dân bước lên sân khấu để tự trải nghiệm trò úp ly nước bằng tờ giấy.

Kể ra cũng thật lạ, những người được cầm tay chỉ việc làm theo, quả thực nước không hề bị đổ ra.

Một số người có điều kiện dư dả háo hức nhìn nhau, sau khi trở về còn âm thầm tự thử cầm giấy và ly nước để biểu diễn. Nhưng kết quả đều thất bại, nước và giấy đều rơi xuống đất.

Vấn đề không nằm ở cái ly bởi vì người biểu diễn ảo thuật cũng đổi từ ly này sang ly khác nhiều lần.

Người nọ không hiểu vì sao mình thất bại, lặng lẽ tới hỏi đội ngũ của Phương Quân. Sau khi được chỉ dẫn, nắm được bí quyết thì đã nhanh chóng thành công.

Có người tò mò hỏi bí quyết là gì, người đó tỏ ra thần bí nói: “Vật lý quả thật kỳ diệu vô cùng!”

Chuyện này nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán thú vị trong thành.

Những kiến thức khoa học nhỏ tương tự, thông qua những màn ảo thuật này, đã thấm nhuần vào trong tâm trí của mỗi người.

Một số hiệu ứng đơn giản cũng được kể lại dưới dạng những câu chuyện nhỏ, giống như các tiết học thông thường vậy.

Tảo Nhi và những người khác rất hài lòng về điều này.

Học tập mà, đều bắt đầu từ những bước nhỏ nhất. Như vậy đợi đến sau này khi được phụ tử giảng dạy, nhất định sẽ dễ hiểu bài hơn.

Đồng thời, công việc gia cố tường thành trong huyện vẫn đang được thi hành.

Đây là một dự án lớn, phải mất không ít thời gian.

Ngoài ra, con đường xi măng giữa huyện Hưng Hòa và Miên Sùng cũng đã bắt đầu sửa lại.

Sau khi trải nghiệm sự tiện lợi của đường xi măng, đương nhiên Tảo Nhi và những người khác hiểu được đạo lý “muốn phát triển phải làm đường trước”.

Lần này, bọn họ điều động một nhóm người từ mỗi huyện để làm đường, tốc độ thi công cũng rất nhanh, cảm giác có đủ nhân lực thật tốt.

Trong khi làm việc, thời gian trôi qua rất nhanh. Nhận thấy thời tiết dần dần ấm lên, mặt trời cũng ló dạng nhiều hơn.

Chung Tú thu xếp xong xuôi, cải trang thành Thiết Trụ, mang theo hành lý đến huyện Thành An để báo cáo.

Kể từ lần bàn bạc hợp tác trước đó, dưới sự nỗ lực chung của huyện lệnh và Vi gia, nghề chiết xuất tinh dầu của huyện Thành An cũng đã phát triển thuận lợi.

Sau khi xưởng chiết xuất tinh dầu được xây dựng, nhiều người dân có việc làm, giờ đây trong thành cũng đang phát triển rực rỡ.

Bởi vì chuyện này, địa vị của Vi gia trong huyện cũng được tăng lên đáng kể, trở nên đặc biệt hơn.

Quy mô của thương đội Vi gia cũng được mở rộng.

Sau khi hoàn tất giai đoạn đầu của công việc chiết xuất tinh dầu, Vi Thập Bát dẫn theo thương đội chở đầy hàng hóa đi về phía Nam lần nữa.

Trước khi đi, họ còn lấy thêm một số hộp đào vàng đóng hộp từ Tảo Nhi và những người khác.

Có Vi Bình An và Chung Tứ ở lại phủ huyện lệnh, nhóm người Vi gia và Tảo Nhi đều cảm thấy yên tâm hơn.

Ai ai cũng bận rộn với công việc của mình, tạm thời không cần phân tâm lo lắng về chuyện của huyện Thành An.

Chẳng mấy chốc đã đến vụ trồng trọt vào mùa xuân.

Sau khi Tảo Nhi làm ra thước đo chính xác, nàng ấy đã cho mọi người đo đạc kỹ lưỡng ruộng đất của các thôn trang xung quanh.

Đất đai là gốc rễ của con người, lương thực là mạng sống cho nên mọi người rất coi trọng công việc cày cấy.

Lần này, họ cũng dự định áp dụng phương pháp khoa học mà Phương Tiên Nhi đã đề xuất, nghiêm túc coi việc cày cấy là sự nghiệp hàng đầu.

Trồng cây lương thực tốt, trồng cây lương thực chất lượng cao.

Những người bỏ đi tha hương cầu thực vì nạn đói đã để lại nhiều đất trống và nhà trống. Tảo Nhi và những người khác đã thống kê xong đồng thời dự định phân chia cho người khác canh tác.

Ngoài những thôn dân đã được tập hợp lại trước đó, bọn họ còn dự định kêu gọi thêm một số người dân trong huyện thành tự nguyện đến làm ruộng.

Sau khi những người được chọn tham gia đều được phân chia đất đai và nhà ở.

Tuy nhiên bọn họ chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu.

Sau khi nộp đủ sản lượng đã trồng được, dựa theo tình hình vụ mùa năm đó, tất cả phần còn dư lại sẽ thuộc về người đó. Ngoài ra, bọn họ còn được hưởng trợ cấp thêm.

Chỉ cần chịu cày cấy nghiêm túc theo yêu cầu của bọn họ, đồng thời vượt qua đợt kiểm tra đánh giá. Dù cho vụ mùa không bội thu, kiểu gì cũng không lo thiếu ăn, thậm chí còn có thể sống thoải mái.

Những người vô gia cư và một số người dân có điều kiện không tốt ở trong thành đều rất vui mừng.

Số người đăng ký tham gia còn nhiều hơn so với dự đoán của Tảo Nhi và những người khác, điều này cũng là do uy tín của bọn họ hiện nay khá cao.

Mỗi lần có kế hoạch mới, dân chúng đều cảm thấy đó là phúc lợi, ai cũng nhiệt tình tham gia.

Những người có hoàn cảnh khó khăn và có học vấn tốt đều nằm trong diện ưu tiên lựa chọn.

Sau khi sàng lọc, nhà cửa và đất đai nhanh chóng được chia đều hết cho mọi người.

Tiếp theo là công tác chuẩn bị liên quan đến làm ruộng.

Có thép không gỉ, nông cụ không còn là vấn đề nhức nhối. Các công cụ dễ sử dụng như cày, bừa và cào đều đã được cung cấp đủ cho mỗi hộ gia đình. Ngay cả đường dây cho thuê trâu cày cũng đã có.

Tuy nhiên, do trước đây từng hứng chịu thiệt hại từ nạn hạn hán, Tảo Nhi và những người khác khá lo lắng về vấn đề tưới tiêu.

Bọn họ kể lại chuyện này cho Phương Tiên Nhi nghe.

Chương 298: Chương 298

Thịnh Quân nhanh chóng nghĩ đến dòng suối trong núi, nàng nảy ra một suy đoán, không chừng dưới lòng đất sẽ có một nguồn nước dồi dào.

Nàng nói ra suy đoán của mình, kiến nghị Tảo Nhi và những người khác đào một số giếng nước để tưới tiêu, đồng thời xây dựng đồng loạt các bánh xe nước.

Sau khi nghe xong, Tảo Nhi và những người khác đều cảm thấy rất khả thi.

Trước đây vào mỗi mùa hạn hán, dòng suối trong núi đã cứu mạng bọn họ, bọn họ cũng dựa vào nó để trồng trọt ở trong núi.

Rất có thể dưới lòng đất còn ẩn chứa nhiều nguồn nước hơn nữa.

Nhưng vấn đề nan giải nhất chính là tìm được vị trí của nguồn nước.

Không có phương pháp tân tiến nào để sử dụng, Tảo Nhi và những người khác đành làm theo phương pháp thô sơ mà Thịnh Quân chỉ dẫn, tìm kiếm dấu vết của cây ngải cứu ở những nơi hoang vắng không có ai chăm sóc.

Cây ngải cứu ưa ẩm, nếu tìm thấy cây ngải cứu, họ có thể dùng “phương pháp thử hơi” để kiểm tra thử.

Thực ra phương pháp thử hơi chỉ là úp một cái bát trên đất vào ngày hôm trước, hôm sau đến xem trên thành bát có giọt nước nào đọng lại không. Nếu như có vậy rất có khả năng dưới đất có nước.

Tuy nhiên, nếu là nơi ở khô ráo bình thường, phương pháp này sẽ không hiệu quả. Phải chuyển sang dùng “phương pháp thử chậu”.

Thực ra hai phương pháp đều tương tự nhau.

Phương pháp sau là đào một cái hố sâu khoảng vài thước trên mặt đất, đặt một cái chậu vào trong, phủ cỏ khô lên trên rồi quan sát xem bên trong có giọt nước nào đọng lại hay không.

Tuy đây chỉ là một phương pháp đơn giản nhưng cũng khá hiệu quả.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, dùng cách này thử nghiệm trong thời gian dài, cuối cùng đã xác định được nhiều nơi thích hợp để đào giếng.

Vừa hay gần đây thời tiết ẩm dần, đất đai cũng không còn quá cứng. Chỉ cần dùng sức để đào, có thể tranh thủ đào xong một số giếng trước vụ mùa xuân.

Đào giếng cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật cao.

May mắn là giờ đây họ có hai thành trì cho nên có nhiều người để làm việc.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tìm được hai người thợ có nhiều kinh nghiệm đào giếng ở Miên Sùng đến hỗ trợ công việc.

Kỹ thuật dùng để đào giếng ở đây chính là công nghệ khoan.

Đầu tiên, dựa theo kế hoạch dựng một giàn khoan tại miệng giếng,

Sau đó dùng dụng cụ mài lớn để mài, giữa chừng dùng gàu treo để dọn cát và đá, sau khi dọn xong lại tiếp tục dùng dụng cụ mài sắt để đục.

Bọn họ cũng rất may mắn, hầu hết các giếng được đào đều có nước.

Đào mười giếng chỉ có khoảng hai giếng không có nước, tốt hơn so với tưởng tượng. Công sức của mọi người đều không bị uổng phí.

Điều này cũng chứng tỏ nguồn nước ngầm ở nơi bọn họ ở vô cùng dồi dào.

Vừa đào giếng, việc xây dựng bánh xe nước cũng không bị chậm trễ.

Vấn đề tưới tiêu gần như đã được giải quyết, bọn họ lại tiếp tục chuyển sự chú ý sang vấn đề canh tác.

Ngoài hạt giống lương thực, đậu và một ít hạt giống củ mài đã chuẩn bị sẵn trước đó, còn có loại hạt giống tốt được bảo quản ở chỗ của Phương Tiên Nhi.

Nếu gieo xong từng này mà vẫn không đủ thì cần phải thu thập thêm hạt giống.

Tảo Nhi suy nghĩ một lúc, bàn bạc với các thương hộ và phú thương, nhờ bọn họ nghĩ cách, ngoài hạt giống lương thực và rau củ, còn lấy thêm một số hạt giống bông vải.

Trước đây khi bọn họ còn sống trong núi cũng từng nói về việc trồng bông. Lúc đó Phương Tiên Nhi nói bông hút nhiều nước cho nên bọn họ cũng không nhắc đến nữa.

Năm nay Phương Tiên Nhi thương xót mọi người nên mới cho nhiều cây bông vãi như vậy. Vật phẩm làm từ bông là một trong những nhu yếu phẩm. Sau này càng lúc càng đông người, nếu chỉ dựa vào Phương Tiên Nhi cũng không phải một phương án lâu dài.

Nếu mua bông từ bên ngoài thì chi phí lại rất đắt, không thể gồng gánh nổi.

Hiện giờ đã có điều kiện tưới tiêu, không còn thiếu nước, có thể trồng thì tự trồng thôi!

Tính toán kỹ càng, còn rất nhiều việc phải lo toan.

Nhóm Phương Quân làm việc tối mày tối mặt đều cảm thấy may mắn vì có Miên Sùng hỗ trợ.

Việc phân chia than tổ ong là phụ, quan trọng là bọn họ có thêm nhiều người tới giúp đỡ.

Lần này, người của các phú hộ trong thành được bọn họ sắp xếp đi mua giống, các phú hộ ở huyện Miên Sùng cũng được sắp nhập vào Bộ thương mại nên cũng đi cùng.

Đội hạt giống về phải mất một khoảng thời gian.

Bên này Thiết Trụ lại phải dẫn đội đến biên giới phía Bắc.

Thu xếp đồ đạc xong, lần này bọn họ không mang theo nhiều vật tư, ngoại trừ lương thực, chỉ có một ít thuốc men và một số vật dụng nhỏ như cốc tre.

Nhiệm vụ chính của bọn họ lần này là tìm kiếm cỏ cao su, sau đó là tìm cách kết nối liên lạc với người bên ngoài.

Nói đến việc kết nối liên lạc.

Trao đổi hàng hóa chỉ là thứ yếu, Thiết Trụ đã nhận được một số thứ có giá trị hơn từ Phương Tiên Nhi, trong lòng tràn đầy niềm tin.

Cũng giống như việc phát triển huyện Hưng Hòa và huyện Miên Sùng, nếu muốn người khác chấp nhận thì cần phải dựa vào các ngành nghề thực tế, tạo điều kiện sống ổn định cho mọi người. Khi đã có đảm bảo về nhu cầu ăn uống mới có thể dùng văn hóa để gắn kết lòng người.

Trước đây, Thiết Trụ đã học được nhiều kiến thức về các dân tộc khác từ sách vở.

Ở khu vực Hồi Hột, ngoài việc trồng cỏ cao su, khí hậu còn rất phù hợp để trồng các loại trái cây. Nghe nói trước đây họ còn trồng bông, nhưng sau cuộc chiến của triều đại trước, thông tin giảm ít đi, không rõ hiện tại tình hình ra sao.

Còn về phần Tác-ta, họ nuôi rất nhiều gia súc như bò, cừu và ngựa. Phương Tiên Nhi có nhiều phương pháp tận dụng lông và sữa cừu, sau này sẽ rất có ích.

Tuy nhiên, đó đều là kế hoạch dài hạn, hiện tại không cần quan tâm.

Chuyến đi này, điều quan trọng nhất vẫn là tìm kiếm cỏ cao su. Ngoài ra, cần thăm dò tình hình phòng thủ biên giới, tìm hiểu trạng thái hiện tại của hai bộ tộc, tìm đối tác hợp tác và xác định những kẻ cần loại bỏ... Tóm lại, nhiệm vụ rất nặng nề, phải đợi đến khi tình hình ổn định mới có thể tính tiếp việc phát triển kinh tế.

Chuyến đi buôn của Thiết Trụ lần này không bình thường, Tảo Nhi đã cử một đội bảo vệ tinh nhuệ gồm mấy chục người đi cùng hắn ta.

Đội ngũ này được trang bị đầy đủ, đồng thời giữ nguyên phong cách kín đáo quen thuộc của họ. Thoạt nhìn không nổi bật, nhưng nếu có xung đột xảy ra, sức mạnh của họ sẽ như lưỡi d.a.o sắc bén vừa rút khỏi vỏ.

Rất thích hợp để đồng hành trong chuyến đi, mang lại cảm giác an toàn.

Nói đến cảm giác an toàn.

Bên Nhi Sơn thúc, tiến độ chế tạo hỏa s.ú.n.g không mấy khả quan, gần đây hắn ta định sau khi hoàn thành môn học Lý và Hóa sẽ tiếp tục nỗ lực.

Tuy nhiên, công nghệ chế tạo nỗ tay ngày càng tinh xảo.

Hiện nay, sức mạnh và tính gọn nhẹ của nỗ được nâng cao rất nhiều. Mang theo bên người rất yên tâm, gần như tất cả các thành viên trong đội ngũ cốt lõi đều sở hữu một cái, đủ dùng trong một thời gian ngắn.

Việc Thiết Trụ dẫn theo đội ngũ tinh nhuệ lần này sẽ không ảnh hưởng đến lực phòng thủ của huyện.

Sau khi tiếp quản Miên Sùng, quân lực của huyện cũng sẽ được bổ sung. Gần đây, đợt tuyển chọn quân đội thứ hai đang diễn ra sôi nổi.

Ngoài ra, kế hoạch tăng cường sức khỏe toàn dân cũng đang được triển khai thuận lợi tại Miên Sùng. Còn ở Hưng Hòa, mọi người đã luyện tập Bát Đoạn Cẩm rất nhuần nhuyễn, gần đây còn bổ sung thêm hạng mục tập luyện thái cực quyền. Thể chất

của toàn bộ huyện thành đều rất đáng nể, ngay cả người già yếu bệnh tật cũng khỏe hơn so với nơi khác.

Thiết Trụ chính thức lên đường.

Trước đó, những người được cử đi thu mua lương thực và hạt giống trong thành cũng đã trở về an toàn.

Ngoài giống lúa mì, gạo và bông, họ còn mang về vài loại hạt giống rau, lần lượt được Phương Tiên Nhi gọi là bắp cải, bí đao và củ cải đường.

Ở nơi khác củ cải đường được gọi là “củ họ dền”. Vị của nó ngọt pha chút đắng, chủ yếu được dùng làm thuốc, trước đây mọi người không quan tâm lắm.

Nhưng Phương Tiên Nhi lại nói rằng loại củ này rất có giá trị, có thể sản xuất ra đường cao cấp.

Nghe vậy, mọi người lập tức coi trọng củ cải đường, liền cử người ra ngoài thu thập thêm hạt giống. Tiện thể bán luôn một ít đồ ăn vặt ra ngoài.

Việc sản xuất đường từ củ cải đường sẽ là một ngành phát triển lâu dài.

Việc này không thể đợi đến khi củ cải đường trưởng thành mới hành động mà cần phải chuẩn bị trước cả dụng cụ và kỹ thuật. Một nhóm chuyên biệt đã nhanh chóng được thành lập.

Bận rộn một hồi thì đã đến mùa cày bừa.

Giếng nước đã được khoan gần xong nhưng hệ thống nước và kênh mương phục vụ tưới tiêu vẫn chưa hoàn thành, vẫn đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ, hiện chỉ mới sửa xong vài chỗ quan trọng nhất.

Nhưng không thể trì hoãn việc cày bừa, nông cụ nhanh chóng được phân phát cho dân làng.

Mỗi làng còn có hai con trâu cày để luân phiên sử dụng. Người và trâu cùng tham gia, tốn không ít công sức, cuối cùng cũng cày xới đất đai được một lượt.

Sau khi cày sẽ có người kiểm tra đất nên mọi người đều cày rất cẩn thận, kết quả kiểm tra không có trường hợp nào không đạt yêu cầu.

Phân bón đã tích trữ từ trước cũng được đem ra sử dụng, bón vào đất và hòa quyện với đất, làm cho đất thêm màu mỡ.

Chương 299: Chương 299

Công tác chuẩn bị cơ bản đã hoàn thành, tiếp theo sẽ hướng dẫn dân làng gieo hạt bông và lương thực.

Vì vậy, Lý bà tử và một vài lão nông có kinh nghiệm đã được mời ra để đảm nhận việc này.

Nói đến đây, đây là lần đầu tiên họ trồng bông trên mảnh đất này. May mắn là có Phương Tiên Nhi đứng sau hỗ trợ, lại có kinh nghiệm canh tác khoa học trước đó nên không ai cảm thấy quá lo lắng.

Đầu tiên là chọn lọc hạt bông, loại bỏ hạt kém.

Nhiều dân làng nghe đến bước này thì rất tiếc.

“Tuy hạt này nhỏ nhưng vẫn có thể trồng mà!” Một người dân không kiềm được nói.

Lý bà tử lắc đầu nói: “Đây là hạt giống tạp màu, đừng trồng.” Tỷ lệ nảy mầm thấp, hơn nữa ảnh hưởng đến độ tinh khiết của giống bông.

Sau khi chọn hạt xong, tiếp đến là phơi khô hạt giống. Phơi xong vẫn như cũ, cần trộn thêm tro thực vật và các chất phụ gia vào hạt để tiêu diệt vi khuẩn.

Sau đó, đến bước khiến dân làng mở rộng tầm mắt — trồng cây với mật độ hợp lý.

Chỉ thấy nhóm Lý bà tử cầm thước dây làm mẫu, ngồi xổm trên ruộng để đo khoảng cách gieo hạt, mỗi hàng mỗi cột hạt giống đều phải giữ khoảng cách nhất định, đo xong là thành hàng lối ngay ngắn.

Một số dân làng không khỏi thốt lên: “Thì ra đây là lý do việc trồng trọt bên này lại có nhiều phần thưởng như vậy, công việc này thật sự rất cần sự tỉ mỉ cẩn thận! Ta sống lâu như thế cũng chưa từng thấy cách trồng trọt như vậy, chẳng khác gì những thợ thủ công khéo tay!”

Đa số dân làng đều cho rằng, chắc chắn nhóm Phương Tiên Nhi làm như vậy là có lý do của họ.

Tuy nhiên, một số ít vẫn không thể hiểu nổi phương pháp này, cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Dù vậy, những người được chọn để trồng trọt đều có trí thức, không ai đại dốt mà lên tiếng nghi ngờ.

Hiện tại, mọi người chỉ âm thầm đặt dấu hỏi trong lòng, chờ xem thu hoạch sẽ thế nào, tất cả đều dựa vào thực tế mà nói.

Một nhóm người cẩn thận gieo hạt bông và hạt lương thực vào đất, mỗi bước đều có tiêu chuẩn quy định, thỉnh thoảng còn phải thực hiện tính toán.

Hèn gì lúc trước tuyển người đến làm nông lại ưu tiên những người có học vấn.

Thời buổi này, trong đầu mà không có tí kiến thức thì ngay cả việc phân loại hạt giống cũng khó.

Lúc đầu dân làng chưa quen với cách làm này.

Dần dần khi đã quen tay, nghe những phân tích nghiêm túc và các lưu ý, quan điểm của họ cũng thay đổi nhiều.

Trước đây, khi nghĩ đến nông dân, người ta thường hình dung đến những người vui mình trong đất đai.

Nhưng giờ đây, ai còn dám nói công việc trồng trọt là công việc của bùn đất?

Làm nông cũng là một môn học quan trọng có nhiều thứ cần lưu ý đấy.

Làng xóm đang trong không khí bận rộn và đầy sức sống.

Tại huyện, việc học của Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy cũng có những tiến triển nhỏ.

Khi tiếp xúc với Lý Hóa, mọi người như mở ra cánh cửa của thế giới mới. Những kiến thức này thực sự rất hữu ích, chỉ có điều — thật sự khó học quá!

Chẳng hạn như trong việc trồng trọt.

Nếu nắm vững kiến thức Hóa Học thì có thể chiết xuất các nguyên tố trong sách, phối hợp lại với nhau. Các vấn đề khó chịu như bệnh sâu làm hại cây trồng, bệnh thực vật đều có thể dễ dàng giải quyết. Thậm chí còn có thể chữa trị bệnh cho con người!

Thực ra họ đã tiếp xúc với những thứ này rồi.

Như việc sản xuất vôi, bao gồm cả việc dùng nước cất để biến vôi sống thành vôi tôi đều đã vận dụng kiến thức của môn Hóa, chỉ là lúc đó còn rất mơ hồ.

Thu Nương cảm thấy Hóa Học có mối liên hệ với y học.

Gần đây, nàng ấy say mê môn học này, tự tin sẽ nghiên cứu sâu rồi dạy cho mọi người.

Khi nghe Thu Nương nói muốn nghiên cứu Hóa Học, Tảo Nhi đã bắt đầu tìm hiểu Vật Lý.

Là một người xuất thân từ nghề mộc, đương nhiên nàng ấy có sự quan tâm khá lớn với lĩnh vực này.

Tảo Nhi là người thực dụng, học tập có kế hoạch rõ ràng.

Nàng ấy đã đọc qua sách và quyết định sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng về hệ thống ròng rọc trước, vì nó rất hữu ích và dễ hiểu.

Họ thường phải nâng vật nặng trong công trình xây dựng, nếu có hệ thống ròng rọc thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Một hệ thống ròng rọc nhỏ lại có thể tiết kiệm nhiều sức lao động đến vậy, thật không thể tin nổi.

Tảo Nhi học rất nhanh, còn tự tay làm mẫu bằng gỗ, rồi đưa đến cho thợ rèn để chế tạo.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc cần cẩu có hệ thống ròng rọc đã xuất hiện trên thành lũy, tốc độ gia cố thành lũy cũng cải thiện lên nhiều.

Ngoài ra, hệ thống ròng rọc còn được áp dụng ở nhiều nơi khác.

Sau đó, Tảo Nhi đã cải tiến kéo bằng cách sử dụng nguyên lý đòn bẩy.

Thời đại này đã có kéo nhưng đều là loại kéo truyền thống.

Loại kéo này rất bất tiện, mỗi lần đều phải dùng tay nhấn hai đầu lưỡi kéo, không chỉ tốn sức mà còn nguy hiểm, đường cắt

cũng không đều.

Kéo mới do Tảo Nhi cải tiến là loại kéo trục, gần giống với kiểu kéo hiện đại.

Chỉ với một chiếc kéo nhỏ, nhờ nguyên lý đòn bẩy mà có thể dễ dàng cắt nhiều vật cứng.

Về cấu trúc, việc mở và đóng kéo bằng tay ở phần cuối rất tiện lợi, có thể cắt một cách trơn tru.

Sau khi chế tạo kéo mới xong, Tảo Nhi dự định sẽ cho sử dụng nó phổ biến trong huyện thành.

Lần này không phát ngay cho mọi người. Khi cuộc sống ở huyện dần ổn định, họ cũng dự định cải tiến công tác quản lý, đồng thời triển khai một chính sách mới cùng với việc phát hành kéo.

Từ nay, trong huyện thành, sau khi hoàn thành công việc và nhiệm vụ sẽ không phát phần thưởng vật chất trực tiếp, mà sẽ phát một loại giấy tờ chống giả tên là “phiếu Phương Tiên”, tương đương với thẻ tín dụng.

Với phiếu này, mọi người có thể tự do đổi lấy các đồ vật cần thiết tại các cửa hàng phúc lợi trong huyện thành, bao gồm nhu yếu phẩm và thực phẩm.

Các loại thực phẩm, ấm nước, kéo cải tiến và các vật phẩm do thương nhân thu mua, thịt. Sau này còn có bông và số lượng các loại hàng hóa sẽ ngày càng nhiều, tất cả đều có thể đổi được.

Nói đến đây, đây là ý tưởng từ pháp miếu của Phương Tiên Nhi.

Trước khi chính sách mới chính thức thực hiện.

Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy đã cùng với những người đọc sách trong huyện thành cẩn thận biên soạn một cuốn sách về truyền thuyết của Phương Tiên Nhi và nó đã thành công được xuất bản.

Trước đây, Phương Tiên Nhi đã nói không cần phải công bố danh tính thần thánh của mình, không quan tâm đến những danh hiệu hư ảo.

Tuy nhiên, nhóm Tảo Nhi vẫn hy vọng Phương Tiên Nhi có thể nhận được tín ngưỡng xứng đáng, không muốn công lao của nàng bị lãng quên.

Sau nhiều lần bàn bạc, cuối cùng họ cũng nghĩ ra một kế hoạch khả thi.

Các Hoàng đế và tướng quân của triều đại trước thường có những truyền thuyết nổi tiếng được dân chúng lưu truyền.

Ví dụ khi sinh ra có hiện tượng lạ, rồng bay phượng múa. Cũng có người dùng một cú đ.ấ.m làm vỡ mặt đất, đá vụn biến thành một ngọn núi, v.v...

Dựa vào đó, họ đã có nhiều cảm hứng, quyết định viết một số câu chuyện nhỏ về Phương Tiên Nhi để truyền bá.

Cách làm này không gây chú ý.

Họ muốn để nhân vật Phương Tiên Nhi với thân phận trần tục, mang một chút màu sắc thần bí, trở thành điểm tựa tinh thần đáng tin cậy trong lòng mọi người mà không bị coi là hoang đường. Phát triển lâu dài cũng không ảnh hưởng đến việc lớn mà Phương Tiên Nhi đã nói.

Có ý tưởng rồi, câu chuyện chính thức được viết ra.

Trong sách, Phương Quân là hiện thân của Phương Tiên Nhi khi hạ phàm để trải qua thử thách.

Vì phải trải qua thử thách nên nàng chỉ có trí tuệ mà không có pháp thuật. Chỉ mang theo một cái tủ gỗ có thể chứa vô hạn vật phẩm, bên trong đựng thức ăn.

Khi hạ phàm, Phương Tiên Nhi gặp một nhóm người đói khổ, lòng nàng thương xót liền lấy thức ăn từ trong tủ ra cho họ.

Khi mọi người hồi phục sức lực, Phương Tiên Nhi lại dạy họ phân biệt thảo mộc, nắm và trái cây, truyền thụ kiến thức và kỹ năng.

Những người đói khổ sống sót và nắm vững nhiều kỹ năng sinh tồn, ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ánh mắt từ bi của Phương Tiên Nhi nhìn về phía thế giới rộng lớn hơn, nàng hy vọng trên thế gian không còn người đói khổ nữa nên đội ngũ của Phương Tiên Nhi đã được thành lập!

... Đúng vậy, đây là câu chuyện được viết theo những trải nghiệm thực tế pha chút hư cấu của nhóm Tảo Nhi.

Câu chuyện này cũng giải thích lý do tại sao phiếu phát hành lần này lại được gọi là phiếu Phương Tiên chứ không phải phiếu Phương Quân.

Việc in phiếu Phương Tiên còn cần thêm thời gian.

Vì vậy, trước khi chính sách mới chính thức được thực hiện, cuốn sách “Truyện thuyết Phương Tiên Nhi” đã được phát hành trước trong huyện.

Chương 300: Chương 300

Hôm đó.

Người dân trong huyện ngạc nhiên phát hiện, thay vì những trò ảo thuật lúc nghỉ ngơi, giờ đây là những câu chuyện mới mẻ và sinh động.

Hơn nữa, những câu chuyện này lại kể về nhân vật bí ẩn mà mọi người quan tâm —— Phương Tiên Nhi!

Kể từ khi đội ngũ của Phương Tiên Nhi vào thành phố, người dân đã có cuộc sống tốt đẹp hơn những gì họ từng tưởng tượng.

Mặc dù Phương Tiên Nhi có nhiều việc lớn phải làm và chưa từng lộ diện. Nhưng tên của nàng đã khắc sâu trong lòng mọi người, không kém gì các vị thánh nhân.

Chỉ có điều, những người như Tôn chủ sự luôn kín miệng, làm nhiều hơn nói. Họ không tiết lộ nhiều về lai lịch của Phương Tiên Nhi.

Đây là lần đầu tiên người dân có cơ hội biết thêm thông tin về Phương Tiên Nhi, có thể tưởng tượng được mọi người sẽ hào hứng đến mức nào!

Khi nghe câu chuyện kể rằng ước vọng của Phương Tiên Nhi là mong tất cả mọi người không còn phải chịu đói rét nữa, người dân đều rất xúc động.

Nếu là người khác nói ra câu này thì đó chỉ là những lời đẹp đẽ không hơn không kém. Mọi người đều hiểu có thể đó chỉ là những lời nói suông, không nhất thiết sẽ được thực hiện.

Nhưng khi lời này là do Phương Tiên Nhi nói ra, nó lại trở nên chân thành và cảm động hơn rất nhiều. Dù sao thì đội ngũ của Phương Tiên Nhi luôn hành động theo nguyên tắc như vậy, ai cũng có thể thấy rõ.

“Phương Tiên Nhi đối xử tốt với chúng ta như vậy, chúng ta cũng phải cố gắng làm việc mới được!”

Nhiều người dân đã nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Nhận được phản hồi nhiệt tình từ mọi người, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy rất vui mừng, chính thức thực hiện chính sách phiếu Phương Tiên.

Phiếu Phương Tiên có hình chữ nhật với nhiều kích cỡ khác nhau. Trên phiếu có hình vẽ các loại tử pháp của Phương Tiên Nhi và cả các số Ả Rập khác nhau. Nhỏ nhất là 1, lớn nhất là 100, giá trị mua sắm của chúng cũng khác nhau.

Mỗi loại công việc khác nhau sẽ nhận được số phiếu Phương Tiên khác nhau.

Ngoài việc cung cấp thực phẩm, công việc đơn giản nhất của mỗi ngày có thể nhận hai phiếu trị giá 1 đồng.

Với số phiếu này, mỗi người có thể đổi một gói mì ăn liền tại cửa hàng phúc lợi.

Trước đây, làm việc đó cũng nhận được mì, về bản chất thì phần thưởng vẫn vậy không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, bây giờ nếu không muốn đổi mì ăn liền, dân chúng có thể tích lũy phiếu để đổi lấy những thứ hữu ích hơn.

Một viên nước lẩu cần 10 đồng phiếu Phương Tiên, bằng giá một túi giấy vệ sinh.

Kéo kim loại là 20 đồng, ấm nước thì 30 đồng, nhưng những món này đều là dụng cụ sử dụng lâu dài, nên việc tích lũy phiếu để đổi là hoàn toàn đáng giá.

Ngoài ra, có cả thịt, vải vóc, v.v...

Còn có thể đổi được đồ ăn vặt và đồ uống, than tổ ong mùa đông cũng có thể dùng phiếu để đổi.

Tóm lại, các loại hàng hóa rất phong phú, đủ loại.

Thêm vào đó, theo kế hoạch và sắp xếp của nhóm Tảo Nhi, các quán ăn, nhà hàng trong huyện thành cũng có thể sử dụng phiếu Phương Tiên. Điều này giúp tình trạng của huyện ngày càng ổn định hơn.

Người dân rất ủng hộ chính sách mới này.

Về giá trị, chỉ là thay thế hàng hóa hiện có bằng phiếu Phương Tiên có giá trị tương đương, không bị thiệt thòi!

Trước đây, việc phát đồ vật trực tiếp rất tốt, nhưng một số vật phẩm không có nguồn cung cấp thường xuyên.

Như ấm nước chẳng hạn, chỉ có những người tham gia hoạt động cứu trợ mới nhận được.

Giờ có phiếu Phương Tiên.

Khi ăn uống, mọi người có nhiều sự lựa chọn hơn và có thể đổi được những thứ cần thiết hơn.

Mọi người đều tin tưởng vào loại phiếu này.

Chỉ cần có đội ngũ của Phương Tiên Nhi, nó sẽ không mất giá trị. Khi không sử dụng đến, hoàn toàn có thể tích trữ, chờ khi có hàng hóa ưng ý hơn sẽ dùng toàn bộ phiếu để đổi, nghĩ đến đó thôi đã thấy vui rồi!

Việc cố gắng tích lũy phiếu để đổi lấy nhiều món đồ tốt đã trở thành động lực trong lòng mọi người, hằng ngày đều thấy người cầm phiếu Phương Tiên đến cửa hàng phúc lợi.

Vì thế, trong huyện thành cũng đã hợp nhất một số cửa hàng thành các cửa hàng phúc lợi, để tránh tình trạng đông đúc không lấy được hàng.

Trước đây, khi người dân không có hàng hóa để nhận, họ ít khi bước vào cửa hàng phúc lợi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Khi mọi người có phiếu trong tay, họ cảm thấy tự tin hơn. Dù không đổi gì, họ cũng dám vào xem một vòng, nhìn những món hàng trên kệ để thêm động lực cho mình.

“Mười ngày nữa, ta nhất định phải đổi được cái kéo đó để làm quần áo cho mẹ ta!”

“Lầu, lầu, húp húp, thắt chặt thắt lưng mà làm việc chăm chỉ! Đến lễ hội tiếp theo, cả gia đình chúng ta sẽ đến ăn người!”

Nghe những lời này, nhóm Tảo Nhi không thể nhịn cười, nhưng cũng rất hiểu niềm vui khi mua sắm của mọi người. Dù sao thì trước đây họ cũng thường xuyên lui tới pháp miếu của Phương Tiên Nhi.

Trong không khí này, thương đội đi mua thêm hạt giống trước đó cũng đã trở về.

Chuyến đi lần này không chỉ là mua hàng mà còn bán một lô đồ ăn vặt cho khách hàng cũ, thu về rất nhiều tiền bạc.

Những phú hộ mua đồ ăn vặt ở các khu vực đó cũng không phải chỉ để cho mình ăn.

Kể từ khi nhận thấy lợi ích của các món ăn này, đầu óc kinh doanh họ đều đã hoạt động, định mua hàng từ các thương nhân ở Hưng Hòa để bán cho những nơi xa hơn.

Các thương nhân Hưng Hòa không có ý kiến gì về việc này. Họ có hạn chế về địa bàn hoạt động, có thể bán thêm được chút hàng cũng là một việc tốt.

Lần này, hàng hóa mang theo nhanh chóng bán hết. Thương đội rất khôn ngoan, trước tiên đàm phán với khách hàng, nhận một lượng lớn tiền đặt cọc, sau đó sẽ mang hàng đến giao.

Vì vậy, lần này họ cũng mang về nhiều tiền hơn so với dự kiến.

Nhóm Tảo Nhi khen thưởng cho thương đội rồi mang số tiền này đến dâng lên cho Phương Tiên Nhi.

Quản lý việc ăn uống của hai huyện thành thực sự là một khoản chi không nhỏ, gây áp lực rất lớn. Có thêm số tiền này, họ có thể bổ sung được nhiều thứ, cuộc sống của hai thành sẽ thoải mái hơn nhiều.

Thịnh Quân bên này cũng rất vui mừng vì nàng lại có thể nâng cấp rồi.

Mùa đông đã kết thúc, các loại thuốc cần thiết cho mùa đông như chất làm tan tuyết đã cũng đã ngừng bán, tuy không ngừng

bán bình nước nóng nhưng gần đây nhu cầu cũng không còn nhiều.

Lượng tiêu thụ bằng vệ sinh và giấy vệ sinh ở mức bình thường.

Chủ yếu cửa hàng vẫn bán đồ ăn, đúng là “dân lấy ăn làm đầu”.

Tuy nhiên, các loại thực phẩm đã rất phong phú. Thịnh Quân rất mong chờ lần này sẽ mở khóa được một số vật dụng mới.

Với tiếng kêu “lách cách” của tiền bạc, giá trị năng lượng nhanh chóng đạt tiêu chuẩn, hàng hóa mới được mở khóa.

Thịnh Quân vội vàng kiểm tra hệ thống.

Điều khiến nàng vui mừng là lần này lại có nhiều mặt hàng mới được mở khóa.

Mặc dù lượng năng lượng cần để nâng cấp ngày càng nhiều, nhưng mỗi lần mở khóa thêm vài món đồ cũng rất đáng giá khiến người ta cảm thấy hệ thống không quá bất công...

Lần này, các sản phẩm được mở khóa gồm có xà phòng, xà bông, kem đánh răng và một số loại bàn chải gỗ với các kích cỡ khác nhau.

Xà phòng chỉ có một kiểu, là loại cơ bản màu vàng kim, chất liệu trong suốt, kích cỡ lớn hơn lòng bàn tay, nhìn có vẻ rất bền.

Xà bông thì có kiểu dáng cầu kỳ hơn và có một số mùi hương để lựa chọn: trà, hoa lan và sữa, đều là các mùi hương khá phổ biến.

Còn về các loại bàn chải gỗ, chất liệu lông có mềm có cứng, bàn chải mềm nhỏ có thể dùng làm bàn chải đánh răng, còn bàn chải cứng lớn có thể dùng để chà nồi, chảo, bát đĩa, thậm chí là chà rửa gia súc. Mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng rất hữu ích.

Khi cầm mẫu xà phòng trên tay, đột nhiên Thịnh Quân nhớ ra mình đã quên chia sẻ công thức làm xà phòng với nhóm Tảo Nhi.

Tuy nhiên, nàng suy nghĩ lại, điều kiện hiện tại ở huyện thành không tốt lắm, xà phòng phải làm từ mỡ lợn, có phần hơi xa xỉ.

Dầu thực vật cũng có thể làm xà phòng, nhưng dường như cọ dừa và ô liu đều là thực vật ở phía Nam, rất khó tìm.

Hiện tại còn chưa thấy ai nói đến dầu đậu phộng. Ngay cả khi đã được đưa vào sử dụng, có lẽ số lượng cũng không nhiều... và dù có dầu đậu phộng thì vẫn phải ưu tiên cho việc ăn uống, xà phòng có thể lùi lại sau.

Tóm lại, việc cung cấp xà phòng ở đây rất hợp lý, tiết kiệm thời gian, công sức, lại bớt lo hơn!

Còn về bàn chải, không cần phải nói nhiều, không có gì đặc biệt, cùnng lắm thì chất lượng tốt hơn chút, nhưng cũng giúp nhóm Tảo Nhi tiết kiệm chút công sức chế tạo.

Kem đánh răng cũng vậy.

Có sẵn những thứ này, nhóm Tảo Nhi có thể tập trung vào những việc quan trọng hơn.

Dù sao thì những món đồ nhỏ này cũng không khó làm, nếu có thời gian và năng lực thì sau này có thể tự làm cũng không sao, không ảnh hưởng.

Thịnh Quân vừa nghĩ vừa sắp xếp các sản phẩm mới lên kệ.

Chương 301: Chương 301

Xà phòng và xà bông đều có giá một đồng một miếng, tương đương với hai điểm năng lượng. Các loại cọ khác nhau từ nhỏ đến lớn có giá khác nhau nhưng đều rất hợp lý.

Số lượng hàng hóa trong cửa hàng ngày càng nhiều, các kệ trống dần được lấp đầy, mang lại cho Thịnh Quân một cảm giác hài lòng kỳ lạ.

Nói đến đó thì số lượng kệ có hạn. Khi tất cả đã được lấp đầy, có phải lại có thể mở rộng diện tích cửa hàng không?

Thôi, chờ khi nào không còn chỗ trống thì có lẽ hệ thống sẽ thông báo.

Sau khi sắp xếp hàng hóa xong, Thịnh Quân nhiệt tình mời nhóm Tảo Nhi vào cửa hàng tham quan.

Khi nghe rằng Thịnh Quân lại có hàng mới, Tảo Nhi cảm thấy rất háo hức và nhanh chóng bước vào pháp miếu.

Đã đến đây nhiều lần, Tảo Nhi nhanh chóng nhận thấy sự thay đổi trong cách bày trí của pháp miếu. Nàng ấy tiến lại gần giá đựng xà phòng, cầm một miếng xà phòng và một miếng xà bông lên, đọc thẻ trên giá: “Xà phòng... Đây có phải là đồ dùng để gội đầu không?”

Chữ “xà” làm nàng ấy liên tưởng đến xà phòng từ quả bồ kết. Khi họ mới gặp Phương Tiên Nhi, họ đã tìm thấy cây bồ kết trên núi và thường dùng quả bồ kết để tắm rửa gội đầu. Hằng ngày, Hạnh Nhi còn mang nước đến để lau sạch tủ pháp của Phương Tiên Nhi... Giờ nhớ lại những điều đó, cảm giác như đã qua rất lâu rồi.

Kể từ khi tủ pháp chuyển thành pháp miếu, họ không còn lau chùi nữa, công việc vinh dự đó đã được thần thú của Phương Tiên Nhi đảm nhiệm.

Suy nghĩ đến đây, Tảo Nhi liếc nhìn thần thú đang làm việc chăm chỉ ở trước mặt.

Trong khi đó, Phương Tiên Nhi bắt đầu giới thiệu công dụng của xà phòng, nàng ấy nhanh chóng tập trung sự chú ý vào thứ trước mắt.

“Xà phòng có khả năng làm sạch rất mạnh, có thể làm sạch hầu hết các vết bẩn. Có thể dùng mỡ lợn, kiểm ăn mòn để làm ra xà phòng tương tự.”

Thịnh Quân nói về công thức xà phòng, sau đó nói thêm: “Xà bông có công thức nhẹ hơn, hương thơm dễ chịu, có thể dùng để gội đầu và tắm. Nếu có thời gian, các người cũng có thể thử làm một ít. Nhưng trước tiên hãy tập trung vào những việc quan trọng hơn, còn xà phòng thì tạm thời có thể lấy từ chỗ ta.Ồ, các người cũng có thể bán ra ngoài.”

Có vẻ xà phòng và xà bông không phải là hàng hiếm, kinh doanh bình thường không thành vấn đề.

Tảo Nhi nghe vậy, ghi nhớ công thức làm xà phòng, gật đầu.

Các loại bàn chải không cần giới thiệu nhiều lời, Thịnh Quân không nói thêm.

Tuy nhiên, nàng nghĩ đến một thứ nữa — thủy tinh.

Cũng là một vật dụng hữu ích, thủy tinh có nhiều công dụng. Có thể làm thành cửa kính trong suốt, hoặc chế tạo đồ thủ công mỹ nghệ, còn có thể làm thành gương. Thủy tinh chịu được ăn mòn, gần đây mọi người bắt đầu học Hóa, hẳn là các dụng cụ thí nghiệm, pha chế cũng không thể thiếu nguyên vật liệu là thủy tinh này...

Có thể lấy xà phòng từ chỗ nàng, còn thủy tinh thì cần phải cố gắng tự tạo ra.

Vì vậy, Thịnh Quân giải thích cách chế tạo thủy tinh.

Tảo Nhi nghe mô tả về thủy tinh, cảm thấy quen quen rồi nhớ lại tám chắn trong tử pháp của Phương Tiên Nhi.

Nàng ấy tò mò hỏi: “Trước đây cái trên tử pháp là thủy tinh phải không? Quả thực không giống hàng thông thường. Trong suốt và còn rất bền.”

Có thể làm lợn hoang ngát nữa!

Thịnh Quân hơi ngần ra một chút, sau đó giải thích: “À, cái tử của ta đúng là thủy tinh, nhưng nó khá đặc biệt. Thủy tinh mà các người tạo ra sẽ không bền như vậy, khá dễ vỡ, chắc chắn không chống nổi va đập của lợn hoang đâu... Để làm ra loại thủy tinh bền chắc hơn, có lẽ cần phải học thêm kiến thức sâu hơn.”

“Ra là vậy.” Tảo Nhi thở dài: “Chúng ta sẽ cố gắng.”

Sau khi nói xong, Thịnh Quân không nghĩ ra việc gì khác nên để họ tiếp tục đi làm việc.

Với hàng mới, Tảo Nhi lại điều động một nhóm người đến nhanh chóng đưa xà phòng và xà bông cũng như các loại bàn

chải về huyện thành.

Khi trở về thì thử nghiệm công dụng rồi sắp xếp một chút, tất cả những món hàng này đã được bày bán trong cửa hàng phúc lợi.

Bàn chải đánh răng và kem đánh răng cần hai đồng phiếu Phương Tiên để đổi. Xà phòng giá năm đồng, còn xà bông là tám đồng.

Đây là lô hàng đầu tiên, số lượng có hạn.

Khi người dân trong thành nghe tin cửa hàng phúc lợi có hàng hóa mới, họ lập tức cầm phiếu tích lũy của mình đến cửa hàng, sốt ruột hỏi han chi tiết về các món hàng.

"Ngày thường, sau khi ăn cơm xong thì nhớ phải súc miệng. Nếu có điều kiện thì bà con có thể đổi lấy bàn chải và kem đánh răng mới của chúng tôi vừa nhập kho để có thể giữ gìn vệ sinh răng miệng. Các vị chớ ngại phiền phức vì nếu để răng bị hỏng thì hiện tại không có cách nào để chữa. Sau này mà đau răng thì sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu."

"Khi ở nhà giặt giũ, tắm rửa thì xà phòng là một thứ không thể thiếu. Dùng xà phòng để giặt đồ sẽ sạch hơn rất nhiều, điều mà bà con sẽ không ngờ tới đâu. Một miếng lớn có thể dùng cả tháng, cả nhà từ người già đến trẻ em đều có thể dùng được. Giữ vệ sinh sạch sẽ cũng sẽ giúp ngăn ngừa nhiều vấn đề về bệnh tật!"

"Còn về xà bông, những nhà không khá giả thì tạm thời không nên đổi."

Trong một cửa hàng phúc lợi, một nhân viên tên là Lô Hoa đang giới thiệu các sản phẩm mới bày bán cho người dân.

Lô Hoa rất tự hào vì được làm việc ở cửa hàng phúc lợi. Đây chính là công việc nàng ấy có được sau khi học hành chăm chỉ và vượt qua các bài kiểm tra khó khăn.

Trước đó, đội ngũ của Phương Quân cũng đã mở các khóa học trong thành, giúp mọi người tranh thủ thời gian rảnh để học tập. Cùng với đó là nhiệm vụ trong kế hoạch "áo ấm" nhằm để đổi lấy vải bông. Khi ấy, hầu hết mọi người trong thành đều học được những kiến thức cơ bản, nhưng sau khi lấy được vải bông, việc học hành có phần chảnh mảng và mọi người lại bắt đầu quay về tập trung vào làm việc.

Sau đó, có thông báo rằng cửa hàng phúc lợi cần thêm nhân lực mới. Ai muốn làm việc ở đó phải vượt qua bài kiểm tra và đáp ứng được các tiêu chuẩn.

Công việc này rất hấp dẫn bởi vì đòi hỏi mọi người phải biết đọc, viết và tính toán, nhưng bên cạnh đó thì đãi ngộ lại vô cùng tốt, nhẹ nhàng hơn so với công việc chân tay, mỗi ngày có thể nhận được bốn phiếu, gấp đôi so với công việc lao động chân tay bình thường.

Ngoài ra, làm việc ở cửa hàng phúc lợi cũng sẽ giúp người lao động tiến gần hơn với đội ngũ cốt lõi của Phương Quân. Nghe nói trong tương lai sẽ có nhiều cơ hội thăng tiến giúp hiện thực hóa những ước mơ cao cả và sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Những điều kiện này khiến mọi người đều muốn tranh giành công việc, và không khí học tập trong thành cũng trở nên sôi nổi hơn.

Tuy nhiên, mỗi người sẽ có khả năng khác nhau, tiến độ học tập của họ cũng không giống nhau. Lô Hoa là một trong những người học giỏi nhất. Với bài đánh giá lần này, nàng ấy đã nổi bật trong đám đông và thành công gia nhập vào cửa hàng phúc lợi.

Thành công của Lô Hoa đã khiến nhiều người quen biết nàng ấy không khỏi bất ngờ và ngạc nhiên nhất vẫn là phụ mẫu của nàng ấy.

Trước đây, Lô Hoa là một người khá trầm tính, nàng ấy vụng về trong mọi công việc, không có gì nổi bật. Khi Phương Quân và mọi người vào thành, Lô Hoa chỉ làm các công việc phụ, nhận được mức lương thấp nhất, chỉ đủ để nuôi sống bản thân nàng ấy.

Phụ mẫu nàng ấy đã từng rất lo lắng về tương lai của nàng ấy, nhưng không ngờ rằng Lô Hoa lại âm thầm nỗ lực và đạt được thành công lớn như vậy.

Sáng hôm đó, khi hai người vừa bước ra ngoài thì đã thấy hàng xóm xung quanh kéo đến chúc mừng họ.

Sau khi hỏi thăm, hàng xóm mới biết cả thành chỉ tuyển có vài người vào cửa hàng phúc lợi, mà Lô Hoa lại nằm trong số đó! Được vào đội ngũ cốt lõi của Phương Quân đó chính là ước mơ của mọi người trong phủ huyện, ai cũng hiểu rằng đó sẽ là một tương lai rộng mở!

Các chủ quản còn công khai khen ngợi rằng Lô Hoa là người có tài năng trong việc học hành và họ dự định sau này sẽ bồi dưỡng nàng ấy thật kỹ lưỡng. Điều này chẳng khác nào "tổ tiên phù hộ" cho gia đình của Lô Hoa!

Thì ra Lô Hoa không phải là người vụng về, mà ngược lại nàng ấy rất thông minh, chỉ là sự khéo léo của nàng ấy nằm ở trí óc chứ không phải đôi bàn tay. Mà cũng không đúng, đôi tay của Lô Hoa thực ra không hề vụng về, bởi chữ viết của nàng ấy rất đẹp.

Chỉ có thể nói, đôi tay của Lô Hoa sinh ra là để cầm bút chứ không phải để làm những công việc chân tay!

Chính vì điều này mà mỗi lần phụ mẫu của Lô Hoa đi ra ngoài đều cảm thấy vô cùng tự hào về nàng ấy. Cả hai người vốn không giỏi về việc học hành, trước đó vì kế hoạch "áo ấm" mà họ phải cố gắng hết sức mới học được chút kiến thức cơ bản.

Dù phụ mẫu không giỏi giang nhưng vẫn có thể sinh ra Lô Hoa - một người vô cùng xuất sắc, trở thành niềm tự hào của cả gia đình! Vì thế, không có gì là lạ khi hàng xóm đều ngưỡng mộ gia đình nàng ấy.

Chương 302: Chương 302

Tuy nhiên, cả nhà Lô Hoa thực ra đều rất có năng lực. Gia đình nàng ấy vốn đã khá giả, nằm trong số những hộ có tiếng trong thành. Cha ruột của Lô Hoa là một thợ rèn rất giỏi, từ khi đội ngũ của Phương Quân vào thành, ông đã giúp làm đồ sắt, trước đây ông cũng đã được nhận khoản trợ cấp không tẻ và giờ nhận phiếu của Phương Tiên thì mỗi ngày đều có thể kiếm được bốn phiếu.

Từ mẫu của Lô Hoa cũng là một thợ khâu nổi tiếng trong vùng. Khi xưởng chân bông mở cửa vào mùa đông, bà đã được tuyển vào làm việc ở đó. Sau khi kế hoạch "áo ấm" kết thúc, xưởng bông tạm thời chuyển thành xưởng khâu vá, chuyên phục vụ cho quân đội và các lực lượng lao động trong thành. Tay nghề của bà rất giỏi, bà được lên làm trưởng nhóm và có thu nhập ngang với phu tử của mình, cũng bốn phiếu mỗi ngày, thậm chí còn có phụ cấp thêm khi công việc nhiều.

Nhà Lô Hoa có hai người con, ngoài nàng ấy còn có một bào huynh. Bào huynh của nàng ấy không có tài năng gì nổi bật nhưng lại rất chăm chỉ và chịu khó. Cách đây không lâu, hắn ta cũng đã tham gia vào đội đào giếng và mỗi ngày có thể kiếm ba phiếu.

Giờ đây, Lô Hoa là người thành công nhất trong nhà, nàng ấy vừa vào cửa hàng phúc lợi đã nhận được bốn phiếu, sau khi vượt qua bài đánh giá còn có thể được tăng thêm.

Cả gia đình Lô Hoa mỗi ngày có thể kiếm được hơn chục phiếu, không có gia đình nào trong xóm có một cuộc sống tốt hơn họ cả.

Bởi vì trước đây đã từng trải qua cảnh đói nghèo nên gia đình Lô Hoa luôn dùng phiếu để đổi mì ăn liền tích trữ. Chủ quản đã nói, mì này có thể để được lâu, dù dùng trong tình huống khẩn cấp hay cải thiện bữa ăn thì đó cũng là một sự lựa chọn tốt.

Số phiếu còn lại, họ để dành để đổi các vật dụng khác, thỉnh thoảng còn có thể đổi lấy thịt, rau để làm món lẩu. Vì thế, cuộc sống của gia đình nàng ấy ngày càng trở nên dư dả.

Là nhân viên của cửa hàng phúc lợi, Lô Hoa cũng rất tiện lợi trong việc trao đổi hàng. Khi mùa đông qua đi, việc sử dụng đến ấm nước thì không còn quá cần thiết, nhưng khi chiếc kéo cắt mới lên kệ, nàng ấy lập tức đổi một chiếc về cho từ mẫu của mình.

Từ mẫu của Lô Hoa chuyên làm công việc may vá, nên bà đã không ngớt lời khen ngợi chiếc kéo mới: "Trước đây, cắt một miếng vải vá phải mất rất nhiều công sức, nhưng giờ chỉ cần bấm vài cái là có thể cắt xong. Chiếc kéo nhỏ này chắc chắn chứa đầy sự tinh tế, con nhớ phải học hỏi từ các chủ quản cho thật tốt!"

Lô Hoa hoàn toàn đồng ý với những lời mà từ mẫu nói. Sau đó, nàng ấy còn đổi thêm vải vóc, lược gỗ, chậu gỗ, nhà cửa mỗi ngày đều có sự thay đổi mới mẻ.

Sự thay đổi không chỉ ở vật chất mà còn ở tinh thần. Trước đây, ca ca của Lô Hoa đã đính hôn, nhưng do trong thành lúc đó còn rất khó khăn, nhà nhà đều thiếu ăn nên hôn sự cứ thế bị trì

hoãn. Bây giờ cuộc sống đã khá hơn nên hôn sự của ca ca cũng được tổ chức rộn ràng. Tẩu tử nhanh chóng bước chân vào trong nhà và cặp phu thê mới cưới cuối cùng cũng được hưởng hạnh phúc sau bao nhiêu khó khăn.

Cùng lúc đó, bên phía Lô Hoa cũng có rất nhiều bà mai mỗi đến đề nghị kết hôn cho nàng ấy khiến cửa nhà nàng ấy không một lúc nào yên. Tuy nhiên, tất cả đều bị cha của nàng ấy từ chối.

Nhiều người thăm thì rằng chắc hẳn phụ mẫu của Lô Hoa đang kén chọn hơn, muốn tìm cho con mình một nơi tốt hơn. Nhưng sự thật là không phải vậy. Chính Lô Hoa là người hiện tại chưa có ý định nghĩ đến chuyện hôn sự. Từ khi trở thành người thành đạt nhất trong nhà, nàng ấy có tiếng nói lớn hơn và muốn dựa vào chính sức của mình để tạo dựng một tương lai tươi sáng. Còn chuyện hôn sự, nàng ấy muốn để sau hãy tính.

Lô Hoa thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ này, phụ mẫu nàng ấy cũng không có ý gì phản đối. Miễn là cuộc sống của nàng ấy trở nên tốt đẹp hơn bởi họ cũng không phải là những người có tầm nhìn hạn hẹp. Vì vậy, họ đã nghe theo ý kiến của nữ nhi nhà mình.

Lô Hoa tiếp tục làm việc tại cửa hàng phúc lợi trong một khoảng thời gian, mỗi ngày nàng ấy đều vui vẻ học tập và làm việc, tính cách nàng ấy ngày càng trở nên cởi mở hơn. Công việc tốt này cũng làm cho nàng ấy ngày càng trở nên tự tin hơn. Tiếp xúc với nhiều người mỗi ngày, nàng ấy dần trưởng thành hơn trong cách đối nhân xử thế, đã khiến nàng ấy thay đổi từ trong ra ngoài.

Trong thời gian làm việc ở cửa hàng phúc lợi, Lô Hoa đã chứng kiến nhiều món hàng mới lên kệ và còn được giao nhiệm vụ giới thiệu sản phẩm cho mọi người. Số lượng xà phòng có hạn và sau khi nàng ấy giới thiệu, nó đã nhanh chóng được đổi hết. Chẳng bao lâu sau, xà bông và kem đánh răng cũng hết sạch.

Điều này đã khiến Lô Hoa suy nghĩ rất nhiều. Dường như cuộc sống của mọi người ngày càng khá hơn, các gia đình đã dành dụm được chút của cải, có thể đổi lấy những thứ hữu ích sau khi ăn no mặc ấm.

Lô Hoa ghi chép lại các giao dịch vào trong sổ, hoàn thành công việc trong ngày, nàng ấy tính toán lượng hàng còn lại trong kho và ghi chú các công việc để bổ sung hàng hóa. Sau khi làm xong, nàng ấy chào tạm biệt các nhân viên khác rồi quay trở về nhà.

Vừa bước vào cửa, từ mẫu của nàng ấy đã hỏi: "Con ơi, từ mẫu nghe nói trong cửa hàng có lô hàng xà phòng mới, sao con không đổi về cho nhà mình?"

Lô Hoa cười đáp: "Từ mẫu à, đồ đó mới vào thành, số lượng có hạn, phải để những người thực sự cần đổi trước, nhà mình cũng không cần gấp lắm."

Từ mẫu nàng ấy gật đầu: "Nói cũng phải. Vậy lúc nào đổi được, con cũng đổi một bánh về. À, nhớ đổi thêm cục xà bông nữa để làm quà biếu cho nhà tẩu tử con. Đây, mấy phiếu này từ mẫu đưa cho con."

Lô Hoa đứng bên cạnh cười trong khi từ mẫu nàng ấy liên tục dặn dò. Từ khi đội ngũ của Phương Quân vào thành, cuộc sống của mọi người đã được khởi sắc, các mối hôn sự được tổ chức nhiều hơn. Những món hàng từ cửa hàng phúc lợi trở thành một món quà tặng vô cùng ý nghĩa và thể hiện sự sang trọng, nhất là trong các dịp cầu hôn.

Người ta nhận ra ngay một gia đình cần cù, chăm chỉ và biết lo toan khi thấy những món hàng từ cửa hàng phúc lợi được mang

đến làm quà. Chắc chắn hôm nay, phần lớn số xà phòng thơm này đã được đổi để làm quà cho hôn sự.

Những người nhận được lô xà phòng đầu tiên trong phủ huyện đều rất vui mừng. Vì quy định của đội Phương Quân không cho phép bán lại hàng hóa đổi từ cửa hàng phúc lợi nên mọi người đều giữ xà phòng để dùng cho bản thân. Ở ngoại ô, có một nam tử mang xà phòng về cho từ mẫu của mình: "Từ mẫu ơi, từ mẫu xem con mang cái gì về này!"

Từ mẫu của hắn nói: "Đây là xà phòng hủ, con lấy cái này về làm gì, sao không lấy phiếu để đổi thêm ít bánh mì cho nhiều bữa ăn hơn?"

Tuy nói vậy, nhưng bà vẫn cẩn thận chia xà phòng thành nhiều miếng nhỏ, để dành phần dư cho lần sau. Sau đó, bà lấy một miếng xà phòng nhỏ để giặt hai bộ quần áo, vừa giặt bà vừa ngạc nhiên: "Ơ, vết bẩn to thế này mà rửa sạch nhanh thế?"

"Quả nhiên đồ của cửa hàng Phương Quân không có gì là không tốt!" Sau khi giặt xong quần áo, bà còn kêu cả nhà lần lượt dùng xà phòng để gội đầu. Dù có cảm giác hơi khô sau khi gội nhưng tóc lại rất mượt. Đầu óc cũng không còn cảm giác bết dính, sạch sẽ đến tận gốc tóc, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Điều kiện trong thành không được đủ đầy, dân chúng không được tắm gội thường xuyên nên dùng xà phòng cũng hợp lý, không làm hại cho da tóc. Những gia đình nào đã dùng xà phòng này, không ai thấy có điều gì không tốt.

Dần dần, khi dùng xà phòng, xà bông và kem đánh răng đã trở thành trào lưu mới ở trong phủ huyện. Những nhà nào có điều kiện, từ hương thơm của xà phòng trên quần áo hay mùi kem đánh răng khi mở miệng đều có thể nhìn ra sự sung túc, đầy đủ.

Sau khi nguồn cung cấp trong thành được ổn định, người dân có thể dễ dàng đổi lấy xà phòng bởi được các đoàn thương lái đóng

gói hàng hóa, mang xà phòng cùng đồ ăn vật đi bán khắp nơi.

Không lâu sau, khi mùa xuân qua đi, công việc đồng áng vẫn diễn ra đều đặn.

Tuy nhiên, sau một thời gian bình yên, trong thành đã xảy ra một sự việc.

Một đêm nọ, nhà của một người giàu có trong thành bỗng dưng bốc cháy.

May mắn thay, nhờ vào việc tuần tra thường xuyên của nhóm nhà họ Tảo nên đội bảo vệ trong thành đã kịp thời có mặt và nhanh chóng kêu gọi người dân xung quanh tham gia dập lửa. Lần này, tiểu đội nữ quân cũng đến để hỗ trợ.

Vì trong phủ vẫn còn có nhiều người chưa chạy thoát, đội trưởng Liễu Chi cùng vài nữ binh có sức khỏe tốt và thân thủ nhanh nhẹn đã cởi giáp, choàng lên mình những tấm chăn ướt và lao vào đám cháy để cứu người.

Và thật may mắn khi ngôi nhà của gia đình giàu có này có cấu trúc đơn giản nên họ cũng nhanh chóng tìm thấy vài người với khuôn mặt lấm lem bụi bẩn và đưa tất cả ra ngoài an toàn. Tuy nhiên, lớp chăn ướt chỉ có tác dụng hạn chế, và khi họ ra khỏi đám cháy, trên người ai cũng bị những vết thương nhẹ.

Ngay sau đó, đội y tế của Thu Nương đã vội vã đến nơi đang xảy ra đám cháy. Nhìn những người bị thương đang bất tỉnh, Thu Nương nhíu mày nói:

“Có khả năng bị ngộ độc khí CO. Ở đây không thích hợp để cứu chữa, mau đưa họ đến nơi thoáng gió hơn! Hãy đặt họ nằm nghiêng, chuẩn bị sẵn sàng cho việc hồi sức tim phổi và mang túi nước lạnh đến để chườm lên đầu cho họ!”

Nói xong, nàng ấy lập tức bắt tay vào cứu người.

Trong khi đó, việc dập lửa vẫn tiếp tục diễn ra. Ngọn lửa quá lớn mà bể nước trong phủ chỉ có một cái, nước và cát để dập lửa phải được vận chuyển từ những nơi khác nhau đến.

Cuối cùng, sau khi người dân và quân đội trong phủ vất vả dập tắt ngọn lửa, hơn nửa ngôi nhà của gia đình giàu có đã bị thiêu rụi. Điều duy nhất khiến mọi người được an ủi đó là toàn bộ những người trong nhà đã được cứu thoát kịp thời và không có thiệt hại về người.

Chương 303: Chương 303

Ngọn lửa đã được dập tắt thành công, những người bị ảnh hưởng bởi vụ hỏa hoạn đều được Thu Nương cùng nhóm của nàng ấy cứu chữa kịp thời. Những người anh hùng như Liễu Chi sau khi cứu người cũng được đưa sang bên cạnh để xử lý các vết thương.

Sau khi gia đình Tảo Nhi vội vã tham gia dập lửa thì lúc này đang trò chuyện với phu nhân nhà giàu - người vẫn còn chưa tỉnh táo, nhưng để hiểu rõ tình hình và đánh giá những thiệt hại nhằm đưa ra hỗ trợ nhân đạo cần thiết. Gương mặt phu nhân, trắng bệch vì quá sợ hãi, liên tục nói lời cảm ơn với Tảo Nhi và các nữ quân, cũng như sự giúp đỡ của hàng xóm: "Thật sự cảm ơn các vị nữ quân đại nhân và sự giúp đỡ của láng giềng." Nếu không có họ thì tổn thất về tài sản là nhỏ, nhưng có thể rất nhiều mạng người đã không còn.

Sau đó, bà bắt đầu kể lại những gì mình biết. Theo như lời của một người hầu trong nhà, vụ hỏa hoạn bắt nguồn từ đâu đó trong một căn phòng chứa đồ. Người hầu cuối cùng rời khỏi căn phòng đó đã quên tắt đèn dầu, và trong đêm, đèn dầu bị những con chuột chạy lung tung đánh đổ. Lửa nhanh chóng bùng lên do trong phòng có rất nhiều đồ đạc dễ cháy. Ngọn lửa sau đó lan theo các xà gỗ trên trần nhà sang các khu vực khác.

Khi mọi người phát hiện ra thì lửa đã lớn, rất nhiều người vẫn còn đang ngủ, và một số người ở gần nguồn lửa bị mắc kẹt bên

trong.

Để xác định nguyên nhân cụ thể của vụ cháy, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy vẫn cần tiến hành điều tra sâu hơn xem có phải người hầu thật sự đã bất cẩn dẫn đến vụ hỏa hoạn, hay còn có ẩn tình khác, chẳng hạn như hành vi phóng hỏa có chủ đích. Đây là một khía cạnh cần được làm rõ.

Ngoài ra, qua vụ hỏa hoạn này cũng đã cho Tảo Nhi cùng nhóm của nàng ấy có thêm một bài học mới. Trước đây, trong việc xây dựng thành đã có quá nhiều vấn đề cần được giải quyết nên dẫn đến sự lơ là trong công tác phòng cháy chữa cháy. Vì vậy khi vụ cháy xảy ra, tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều bị rơi vào tình trạng lúng túng.

Sau khi trải qua vụ cháy này, mọi người nhận ra còn rất nhiều vấn đề cần phải được cải thiện. Đầu tiên là hệ thống phòng cháy trong thành còn quá yếu kém. Ngay cả nhà phú hộ có lắp đặt chiếc thùng cát tường trong nhà nhưng nó dường như cũng vô dụng. Khi hỏa hoạn xảy ra mọi người chỉ còn biết cùng nhau gánh nước từ nơi khác đến để dập lửa.

Nói về nước, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy rất may mắn khi trước đây đã có kế hoạch đào giếng ở trong thành và cũng đã phân bổ đều một số giếng mới ở khắp nơi. Nếu không thì việc cứu hỏa ngày hôm nay sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Công tác khắc phục sau vụ cháy nhanh chóng được triển khai. Sau khi thu xếp xong, Tảo Nhi cùng các quan chức khác quay lại phủ huyện và tổ chức một cuộc họp khẩn cấp để thảo luận về vấn đề phòng cháy chữa cháy.

"Chúng ta cần lập một kế hoạch phòng cháy tốt hơn, ai có ý kiến gì thì cứ nói," Tảo Nhi ngồi ở vị trí chính lên tiếng.

"Hay là hỏi Phương Tiên Nhi?" Đại Ngưu vô thức nói.

Tảo Nhi ngược mắt lên nhìn: "Có Phương Tiên Nhi chính là may mắn của chúng ta, nhưng từ bao giờ mà người lại có thể dựa dẫm vào nàng ấy như vậy?"

"Chúng ta đã nhận được nhiều sách vở tốt như vậy, học được nhiều kiến thức khoa học, chẳng lẽ lại không có chút tiến bộ nào sao? Sau này có gặp vấn đề, chúng ta phải tự động não trước, nếu thật sự không tìm được giải pháp khả thi thì mới nhờ đến Phương Tiên Nhi để hoàn thiện."

Đại Ngưu cúi đầu áy náy nói: "Người nói đúng, là lỗi của ta, đầu óc cũng trở nên lười suy nghĩ rồi."

Sau lời tự kiểm điểm, mọi người bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc.

"Trong thành phố có quá nhiều chỗ sử dụng gỗ để xây dựng làm nhà, chúng ta có thể cải tiến bằng cách thay thế gỗ bằng đá." Có một người đề nghị: "Đúng rồi, ta nhớ sách có đề cập đến một loại vật liệu gọi là bê tông, làm từ nền tảng của xi măng, có lẽ chúng ta có thể sử dụng bê tông để tu sửa chữa lại các công trình trong thành?"

"Nhưng đó là một công trình lớn, hiện tại việc gia cố tường thành vẫn chưa xong, đợi đến khi làm xong thì không biết bao giờ mới đến lượt sửa chữa các công trình khác."

"Người nói đúng, chúng ta cần tìm ra một phương pháp nhanh hơn và thực tế hơn."

"Giếng nước... việc vận chuyển nước từ giếng để dập lửa thực sự là quá tốn sức, liệu có thể nối thùng cát tường với giếng không?"

"Ta nghĩ nên tạo ra một công cụ gì đó để lấy nước từ giếng và phun trực tiếp vào đám cháy."

"Điều này có vẻ khó thực hiện quá..."

"Khoan đã, người nói lại lần nữa!" Tảo Nhi đột ngột cắt ngang cuộc thảo luận bằng giọng nói mạnh mẽ.

Người đề nghị giật mình, vội vàng lặp lại: "Ta nói là có thể làm ra một công cụ..."

Mắt Tảo Nhi sáng lên, nàng nhanh chóng kéo một tờ giấy từ bên cạnh và bắt đầu phác thảo: "Công cụ... đặt nó gần giếng, nhất định phải có khả năng chứa nước và thường trực ở gần đó. Như vậy, cần gắn một vài bánh xe có thể di chuyển được ở phía dưới. Nếu muốn nước phun xa hơn, có lẽ phải tận dụng áp suất khí. Vậy thì cần một đòn bẩy để tạo áp lực?"

Thấy Tảo Nhi đã nảy ra ý tưởng, mọi người đều tụ lại xem. Đa phần mọi người đều không hiểu được cách suy nghĩ của Tảo Nhi, chỉ một số ít có đầu óc nhanh nhạy về vật lý mới hiểu được phần nào nhưng dù có hiểu được một chút thì họ vẫn không theo kịp tư duy của nàng. Thế nên mọi người chỉ biết nhìn Tảo Nhi viết và vẽ mà không ai giúp gì được.

"Ôi, tài năng của Tảo Nhi thật đáng ghen tị," Có người thì thào: "Mới có bao lâu đâu?"

"Người mới biết à? Ta đã sớm nhận ra điều đó. Nàng ấy còn trẻ mà đã là thợ mộc giỏi, đó là điều không phải ai cũng làm được. Người thông minh thì làm gì cũng thành công thôi!"

Không ai dám làm phiền Tảo Nhi, mọi người chỉ biết thì thầm thêm vài câu rồi quyết định sẽ tổ chức vài buổi tuyên truyền phòng chống cháy nổ trong thành để hướng dẫn dân chúng cách phòng ngừa và thoát hiểm khi có hỏa hoạn.

Sau khi lên kế hoạch, mọi người lần lượt rời khỏi phủ huyện. Những ngày sau đó, công tác tuyên truyền phòng cháy nhanh chóng được triển khai trong thành và được dân chúng rất quan tâm với hoạt động này.

Thứ nhất là vì họ chưa từng tham gia hoạt động nào như vậy, thứ hai là nhiều người đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng của nhà phú hộ khi bị cháy. Nếu nhà giàu còn chịu cảnh ấy thì tài sản của người nghèo càng dễ mất đi hơn, nên ai cũng quý trọng và không muốn chịu bất kỳ tổn thất nào.

"Nhớ kỹ, nếu có thể cứu thì cứu, còn nếu thấy tình hình không ổn thì hãy làm ướt áo choàng, cúi người chạy ra ngoài, mạng người vẫn là quan trọng nhất!" Quan chúc cứu hoả mới được bổ nhiệm đi cùng đội cứu hoả tới từng nhà để diễn tập, đồng thời giúp mỗi gia đình lên kế hoạch để thoát hiểm riêng.

Trong khi công tác tuyên truyền diễn ra sôi nổi thì Tảo Nhi cũng mất vài ngày để hoàn thành thiết kế dụng cụ cứu hỏa chuyên dụng. Mô hình là một chiếc xe đẩy kim loại nhỏ, có thùng chứa nước trên thân xe, được trang bị ống phun nước có thể điều chỉnh hướng và một cần gạt để tạo áp lực nước.

Khi có cháy, chiếc xe cứu hỏa này sẽ được đẩy đến giếng để lấy nước, sau đó đưa tới gần nguồn cháy. Bằng cách điều khiển cần gạt, nước sẽ được phun ra để dập lửa.

Sử dụng thiết bị này giúp tận dụng tối đa nguồn nước để chữa cháy. Việc dùng tay tát nước thường chỉ hắt nước ra một cách lãng phí, phải chạy đi lấy nước rất nhiều lần. Với ống phun, nước sẽ được phun chính xác hơn, và thùng chứa nước của xe cũng có thể chứa nhiều hơn.

Khoảng cách phun của ống nước có thể lên tới 40 - 50 mét, rất dễ dàng xử lý được các đám cháy gần giếng. Mỗi giếng sẽ có thể đặt hai chiếc xe như vậy, giúp chữa cháy kịp thời trong khi chờ các xe cứu hỏa khác đến.

Sự ra đời của chiếc xe cứu hỏa này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Ta thề từ nay sẽ cố gắng học hành chăm chỉ hơn," Đại Ngưu không thể kiềm chế được mà thốt lên.

Trước đây, khi học những kiến thức trong sách tiểu học, Đại Ngưu chưa cảm nhận được rõ nhưng từ khi được tiếp xúc với kiến thức trung học, Tảo Nhi đã trở thành tấm gương sáng về việc áp dụng kiến thức vào thực tiễn.

Chỉ mới học chưa được bao lâu? Nàng ấy đã tạo ra không ít thứ có ích cho mọi người. Không lạ gì khi Phương Tiên Nhi lại xem trọng Tảo Nhi nhất.

Sau khi kiểm tra kỹ bản thiết kế, chiếc xe cứu hỏa nhanh chóng được đưa vào sản xuất. Khi chiếc xe đầu tiên ra đời, kết quả thử nghiệm khiến ai nấy đều trầm trồ khen ngợi.

Trong thời gian ngắn, dù những căn nhà trong thành chưa được sửa chữa, mọi người cũng không còn quá lo lắng về hỏa hoạn. Chiếc xe đầu tiên ra đời, các xe còn lại cũng nhanh chóng được sản xuất và phân bổ đến các giếng trong thành, sẵn sàng ứng phó với các vụ cháy.

Tảo Nhi cảm thấy rất tự hào về phát minh của mình. Chưa đầy vài ngày sau, cô không kiềm chế được mà quay về núi để khoe với Phương Tiên Nhi.

"Ôi, mấy hôm trước trong thành xảy ra cháy," Tảo Nhi nói với giọng nghiêm trọng.

Nghe vậy, Thịnh Quân vội vàng nghĩ đến cách dập lửa. Phương pháp hiệu quả nhất chắc chắn là dùng bột khô. Nàng nhớ ngoài bình cứu hỏa, thời hiện đại còn có một loại quả cầu chữa cháy rất thần kỳ. Quả cầu này được đặt trong nhà hoặc ném vào đám cháy, khi cảm nhận nhiệt, quả cầu sẽ tự động phun bột khô để

dập tắt lửa. Tuy nhiên, thành phần của bột khô có vẻ khá phức tạp. Không biết liệu Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy đã tiến bộ đủ trong hóa học để có thể điều chế ra loại bột này chưa?

Chương 304: Chương 304

Trong khi Thịnh Quân còn đang suy nghĩ, Tảo Nhi đã ho vài tiếng rồi bắt đầu kể lại về phát minh xe cứu hỏa của mình. Nghe cấu trúc của xe, Thịnh Quân cảm thấy rất quen thuộc. Sau một lúc tìm hiểu, nàng nhanh chóng nhận ra thiết bị này khá giống với "một chiếc bơm đòn bẩy".

Chiếc bơm đòn bẩy là một công cụ cứu hỏa cổ đại, có hai loại: loại đơn giản là "súng nước", hoạt động giống như s.ú.n.g nước, bơm nước vào và phun ra để dập lửa. Còn loại của Tảo Nhi là loại bơm đòn bẩy tiên tiến hơn, vì sử dụng cơ chế đòn bẩy và kích thước lớn hơn nên tầm phun và sự tiện lợi khi sử dụng vượt trội hơn nhiều so với loại s.ú.n.g nước.

Chỉ với việc tự học sách vật lý mà Tảo Nhi có thể nghiên cứu ra cái bơm đòn bẩy như vậy thì thật là đáng kinh ngạc!

Thịnh Quân rất ngưỡng mộ trí óc sáng tạo của Tảo Nhi. Nếu Tảo Nhi có thể du hành đến thời hiện đại, chắc chắn nàng ấy sẽ trở thành một nhà khoa học xuất sắc.

Chờ đã, có lẽ không cần phải du hành thời gian, vì hiện tại Tảo Nhi đã là một trong những nhà nghiên cứu hàng đầu của thời đại này rồi!

Thịnh Quân không tiếc lời khen ngợi Tảo Nhi và đặt rất nhiều kỳ vọng vào tương lai của nàng. Tảo Nhi tỏ ra vô cùng khiêm tốn, nhưng không hiểu sao trên đầu vẫn có một lọn tóc dựng lên đầy tự mãn. Thịnh Quân liếc nhìn sang chỗ khác, cố gắng kiềm chế cơn thôi thúc muốn vuốt lọn tóc kia xuống.

Khụ khụ, dạo này Tảo Nhi không còn nói nàng giống mẹ mình nữa, nhưng cảm giác như đang nuôi dạy con gái lại càng ngày càng mạnh mẽ. Nàng ấy thực sự là một người có triển vọng!

Đang suy nghĩ miên man thì hệ thống rất thức thời mở khóa một thành tựu mới, chính là thành tựu từ việc chế tạo bom đòn bẩy. Điều này có nghĩa Tảo Nhi đã trở thành người sáng tạo vô tiền khoáng hậu trong cả triều đại này. Quan trọng hơn, là lần này hoàn toàn không có sự "gian lận" nào từ phía của Thịnh Quân, tất cả đều nhờ vào sự tự học và nghiên cứu của Tảo Nhi.

Thịnh Quân cũng thấy tự hào lây!

Khen ngợi xong, Thịnh Quân nhanh chóng đặt chiếc vòng quay trước mặt Tảo Nhi và nói: "Được rồi, theo như quy tắc trước giờ, đây là phần thưởng mới của ngươi."

Dù biết Tảo Nhi không làm tất cả những việc này vì phần thưởng từ Phương Tiên Nhi, nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng quay, sự vui sướng vẫn hiện rõ trên khuôn mặt của nàng. Với phong cách của Phương Tiên Nhi, phần thưởng lần này chắc chắn vẫn sẽ là thứ có ích cho mọi người. Nhưng lần này đặc biệt hơn vì đây là lần đầu tiên Tảo Nhi hoàn toàn dựa vào sức lực của mình để mang lại lợi ích cho mọi người!

Tảo Nhi mỉm cười rạng rỡ, quay chiếc vòng. Vòng quay từ từ dừng lại và Thịnh Quân nhìn thấy phần thưởng là một bản đồ ghi rõ vị trí của các mỏ sa nham thạch anh.

Khoan đã, thạch anh sao?

Thịnh Quân bỗng nhớ ra: "Trước đây ta đã nói với người về cách chế tạo kính, người còn nhớ không?"

Tảo Nhi gật đầu: "Nhớ rất rõ. Gần đây bọn ta cũng đang thử làm, nhưng cát trắng rất khó tìm. Bọn ta đã thử dùng cát nâu và tạo ra một thứ thủy tinh màu xanh lục trong suốt. Vẫn chưa nắm vững được nhiệt độ làm nguội và “phương pháp thổi” cũng đang trong quá trình thử nghiệm. Phải mất thêm khoảng thời gian nữa thì mới có sản phẩm hoàn chỉnh."

Làm thủy tinh đòi hỏi phải có nhiệt độ lửa rất cao. Trước đó, nhóm Tảo Nhi đã làm chủ kỹ thuật đúc lò tiên tiến và sử dụng bể lò để tăng nhiệt độ. Họ còn học được từ Phương Tiên Nhi cách hạ điểm nóng chảy của silic bằng cách dùng kiềm và vôi sống nên việc nấu chảy silic trong cát không còn là vấn đề. Do đó, đã có những tiến bộ tốt trong việc chế tạo thủy tinh.

Nói đến đây, Thịnh Quân không khỏi ngưỡng mộ vôi sống, thực sự là một loại vật liệu đa năng.

Nghe Tảo Nhi nói xong, Thịnh Quân gật đầu đồng ý. Nàng đã xem đi xem lại hướng dẫn làm kính để có thể giải thích tường tận mọi khúc mắc cho họ. Để làm ra kính trong suốt, cần phải sử dụng silic có độ tinh khiết cao và cát trắng là một nguyên liệu lý tưởng. Trong khi đó, cát nâu mà nhóm Tảo Nhi đang dùng chứa nhiều tạp chất như oxit sắt nên khi nung sẽ tạo ra kính màu xanh lục. Cách để làm trong suốt thủy tinh xanh lục là việc sử dụng mangan dioxit, nhưng điều này đòi hỏi công nghệ hóa học tiên tiến hơn.

May mắn thay, đá sa nham thạch anh trắng cũng có thể đạt được hiệu quả tương tự như cát trắng. Phần thưởng mà hệ thống mang đến lần này đúng lúc giúp nhóm Tảo Nhi sản xuất kính trong suốt.

Thịnh Quân nhanh chóng trao bản đồ cho Tảo Nhi, đồng thời nhắc nhở một số điều cần lưu ý.

Tảo Nhi coi bản đồ như báu vật và nàng không thể ngồi yên được nữa. Sau khi từ biệt, nàng ấy đã vội vàng trở về thành phố để tiếp tục công việc.

Có bản vẽ, việc tìm kiếm đồ cũng trở nên rất dễ dàng. Ngay sau đó, nhóm của Tảo Nhi đã cử người vận chuyển về một mẻ sa nham thạch anh để chế tạo thủy tinh trong suốt.

Những mẻ thủy tinh xanh làm trước đây được dùng để cải tiến công nghệ.

Thủy tinh nóng chảy có trạng thái chảy kỳ lạ.

Sau khi kiểm soát tốt nhiệt độ, những người thợ thủ công đã kiên trì sử dụng phương pháp thổi ống kim loại để tạo thành nhiều hình dạng khác nhau. Trong quá trình đó, họ còn mò mẫm tạo ra được nhiều khuôn phù hợp.

Tỷ lệ sản xuất thành công càng ngày càng cao và dần dần có thể tạo ra nhiều sản phẩm thủy tinh nhỏ khác nhau, chẳng hạn như chai và cốc thủy tinh nhỏ.

Tuy không phải là màu sắc mà mọi người mong muốn, nhưng những món đồ thủy tinh này lại trông vô cùng đẹp mắt. Chất liệu được cân đối và không có quá nhiều tạp chất.

Khi đoàn thương nhân của phủ thành nhìn thấy, họ lập tức nhận ra được cơ hội làm ăn và nhanh chóng chạy tới đặt mua một lô chai thủy tinh và cốc để bán.

Đáng tiếc là do năng lực sản xuất có hạn nên các thợ thủ công vẫn phải chế tạo thủy tinh trong suốt, vì vậy đơn hàng này chỉ có thể hoãn lại, cho đến khi có thêm nhiều thời gian rảnh.

Thông qua việc luyện tập các kỹ năng tương đối thành thạo và thu được loại cát thạch anh phù hợp.

Các sản phẩm thủy tinh trong suốt nguyên chất nhanh chóng được sản xuất.

Thứ đầu tiên mà những người thợ thủ công làm ra là thấu kính lồi và thấu kính lõm.

Thấu kính lồi có thể trực tiếp dùng phương pháp thổi, trong khi đó thấu kính lõm phải sử dụng khuôn đặc biệt. Quá trình này có phần gian khổ, vất vả, nhưng kết quả thật đáng mừng. Cặp thấu kính đầu tiên của triều đại này đã được ra đời thành công tại huyện Hưng Hòa nhỏ bé.

Thu Nương và nhóm của nàng cầm hai thấu kính đi nghiên cứu các dụng cụ như kính lúp và ống nhòm được đề cập trong cuốn sách. Sau đó, họ lại nhờ các thợ thủ công giúp thổi chế tạo một số chai và ống để có thể làm thí nghiệm hóa học.

Chỉ cần có điều kiện tiên quyết là khuôn thì những thứ này không quá khó để làm ra và rất nhanh đã có khá nhiều sản phẩm được sản xuất ra.

Chỉ là, sau khi Thu Nương vui mừng thực hiện hai lần thí nghiệm, nàng ấy lại phát hiện ra một vấn đề mới.

Chai thủy tinh này có khả năng chịu nhiệt không cao và có cảm giác không được an toàn khi sử dụng như mô tả trong sách. Có rất nhiều mối nguy hiểm tiềm ẩn khi sử dụng nó trong các thí nghiệm hóa học.

Chắc chắn có chỗ nào đó mà chưa được thực hiện tốt.

Sau hai ngày suy nghĩ mà nàng ấy vẫn không thể giải quyết được, Thu Nương đã lên núi tìm Phương Tiên Nhi để hỏi ý kiến nàng.

Những ngày này, Thịnh Quân đang nghiên cứu một chức năng mới mà nàng đã có được.

Khi sản phẩm thủy tinh trong suốt nguyên chất ra đời, nàng đã mở ra một thành tựu mới mang tên "Cuộc cách mạng thủy tinh".

Lần này, hệ thống không cho nàng cơ hội quay thưởng mà thay vào đó giúp nàng nâng cấp robot hút bụi. Đây là một bản nâng cấp có quy mô rất lớn.

Đầu tiên, pin của robot được thay thế bằng mô hình năng lượng mặt trời có hiệu suất cao.

Điều này có nghĩa là trong tương lai khi phải nó ra ngoài, nó có thể tiến hành hoạt động trong một khoảng thời gian dài.

Nguy cơ hết điện và tắt máy cũng giảm đi rất nhiều và cũng không cần phải quay lại chỗ này của nàng thường xuyên để sạc điện.

Ngoài ra, khoảng cách kết nối Bluetooth cũng được cải thiện về chất lượng và hoàn toàn không có vấn đề gì khi phủ sóng toàn quốc.

Còn có một điểm quan trọng nhất.

Trong không gian của Thịnh Quân có thêm một lựa chọn, nàng có thể lựa chọn hoán đổi cơ thể với hai người và tự do di chuyển bên ngoài dưới hình dạng của một con robot hút bụi!

Thường ngày, mặc dù Thịnh Quân có thể kết nối với thiết bị Bluetooth của Hai Con, cùng chia sẻ tầm nhìn của nó nhưng điều này vẫn rất khác so với việc trao đổi cơ thể.

Điều này có nghĩa là chỉ cần Thịnh Quân sẵn lòng, nàng có thể mang hai chiếc vỏ sò trên đầu và tiến hành một cuộc hành trình

du lịch dài với vô vàn niềm vui.

Tất nhiên, nàng sẽ không làm như vậy vào lúc này. Mọi người vẫn cần nàng và hơn nữa đi du lịch một mình vào thời điểm này vẫn đầy rủi ro, kể cả khi là một con robot hút bụi.

Lần thăng cấp này quá hoành tráng, không biết đã đạt đến được giới hạn chưa.

Thịnh Quân đã không tưởng tượng được, nếu sau này Hai Con tiếp tục nâng cấp thì sẽ được tăng cường từ bộ phận nào.

Thịnh Quân không hề có bất kỳ bất mãn với việc hoán đổi thân thể.

Dẫu sao trước kia nàng cũng từng là máy bán hàng tự động, hiện tại bây giờ là cửa hàng phúc lợi nên nàng đã quen với cơ thể không phải con người này.

Nếu không nói gì khác thì ít nhất robot hút bụi vẫn có thể di chuyển!

Ngoài việc nâng cao về hiệu suất, Thịnh Quân phát hiện dường như mối quan hệ của nàng và Hai Con gần gũi hơn rất nhiều.

Chỉ cần kết nối Bluetooth, nàng có thể cảm nhận được ý thức của Hai Con, mặc dù không liên tục.

Đa số thời điểm, suy nghĩ của nó cũng rất đơn giản. Cho dù không có lệnh nhưng thỉnh thoảng vẫn có một vài đoạn suy nghĩ xuất hiện. Điều này khiến Thịnh Quân hiểu sâu hơn về mức độ thông minh của nó.

Chương 305: Chương 305

Trước đây, nàng còn nghĩ rằng chẳng qua Hai Con giống với một số AI hiện đại, nhưng bây giờ có vẻ như có một sự khác biệt rất lớn.

Cũng không biết nó là sản phẩm AI tiên tiến hơn theo công nghệ cao hay nó vẫn có linh hồn con người giống như nàng?

Nếu là cái trước thì có lẽ nó giống với cấu trúc của hệ thống.

Nếu như là cái sau, thì Hai Con này còn đáng thương hơn nàng rất nhiều. Nó càng giống như đã được định dạng hóa hoàn toàn, không có chút ký ức nào, hơn nữa còn bị ràng buộc với nàng như “chủ nhân”.

Nếu nói theo cách này thì suy đoán trước sẽ hợp lý hơn, phải không?

Sau một thời gian không thể nghĩ ra những chuyện này, Thịnh Quân lại tập trung vào chức năng mới lần này.

Nàng định lên kế hoạch hoán đổi cơ thể với Hai Con.

Thịnh Quân nói chuyện này với Hai Con và sau khi cảm nhận được sự tuân thủ mơ hồ từ đối phương, nàng liền nhấn nút chuyển đổi.

Một giây tiếp theo, cả người nàng hoàn toàn bị biến thành vỏ của con robot đang quét nhà.

Đây không phải lần đầu tiên Thịnh Quân chia sẻ tâm nhìn cùng với Hai Con, nhưng đây là lần đầu tiên nàng có thể điều khiển được lớp vỏ của nó.

Nàng di chuyển một cách cẩn thận, đầu tiên di chuyển qua lại từ bên này sang bên kia, sau đó nàng cố gắng thử bay lên vài cm.

Nàng không kiểm soát tốt tốc độ của mình nên rất nhanh bị ngã xuống. Cũng may mắn là nàng bay không quá cao.

Có lẽ là do nàng đã cảm rề trong nhà quá lâu, mà bây giờ nàng đã có thân thể có thể cử động được, Thịnh Quân chỉ cảm thấy sảng khoái và mọi thứ đều đáng yêu.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện, sau khi sử dụng cơ thể này để hoạt động một thời gian, nàng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Đây là cảm giác mà rất lâu rồi nàng chưa trải qua.

Có lẽ chỉ khi ở trong cơ thể ban đầu của mình, nàng mới có thể luôn tràn đầy năng lượng.

Xem ra sau này sau khi hoán đổi thân xác với Hai Con, nàng phải thường xuyên chuyển về nghỉ ngơi mới được. Được rồi, có vẻ như nàng mới là người cần nạp lại năng lượng.

"Hai Con, người có nghe thấy ta không?" Thịnh Quân thử lên tiếng.

Nàng nghe thấy những lời nàng nói biến thành âm thanh máy móc vang lên bên tai.

Trước đây Hai Con chưa từng nói chuyện.

Nàng kết nối với Bluetooth của Hai Con và chia sẻ chung tầm nhìn của họ, nhưng nàng cũng không cách nào để có thể nói chuyện.

Nàng còn tưởng nó chưa được cài đặt hệ thống giọng nói. Bây giờ khi nàng thử một lần thì mới phát hiện ra là nó có khả năng nói.

Lần này, sau khi nghe được câu hỏi của nàng, Hai Con vẫn không hề lên tiếng, vẫn đáp lại nàng bằng ý thức để chứng tỏ nó đang ở đó.

Thịnh Quân cảm thấy yên tâm.

Từ nay về sau khi sử dụng chức năng trao đổi, nàng vẫn sẽ điều khiển hoạt động của cửa hàng.

Chỉ cần Hai Con làm tốt việc trông chừng là được, nếu gặp phải vấn đề gì phiền phức thì có thể liên lạc trực tiếp với nàng, nàng có thể quay về giải quyết bất cứ lúc nào.

Nàng nói với Hai Con về những sắp xếp này và nó đã vui vẻ đồng ý.

Từ trước đến giờ, Hai Con chưa bao giờ từ chối bất kỳ yêu cầu nào của nàng, hoàn toàn là một nhân viên tận tâm.

Ừ, Thịnh Quân hoài nghi rằng nó không có chức năng từ chối nàng.

Sau khi đã quen với vỏ của robot, Thịnh Quân lại đi dạo quanh cửa hàng thêm vài lần nữa.

Nàng dự định sẽ đợi sau khi đội vận chuyển vào núi rồi đi theo bọn họ vào thành.

Sau đó Thu Nương cũng đã đến.

Sau khi nghe được lý do đến đây của Thu Nương, hóa ra nàng ấy yêu cầu trợ giúp về chuyện thủy tinh.

Chuyện này không quá khó giải quyết, Thịnh Quân nhanh chóng nghĩ đến thủy tinh chịu nhiệt. Thêm boron oxit vào thủy tinh thông thường có thể cải thiện khả năng chịu nhiệt của nó.

Thịnh Quân quay trở lại cơ thể của chính mình, nói với Thu Nương phương án giải quyết, sau đó nàng yêu cầu Thu Nương mang theo Hai Con đi vào thành

“Pháp lực của ta gần đây đã được phục hồi rất nhiều, có thể gắn ý thức vào trên người của nó. Trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ ở lại trong thành. Sau này nếu có vấn đề gì rắc rối, các người cũng không cần phải chạy tới chạy lui, chỉ cần đến hỏi là được.” Thịnh Quân nói.

Thu Nương vừa nghe, mặt nàng liền lộ vẻ vui mừng.

Một là vì cảm thấy vui mừng khi pháp lực của Phương Tiên Nhi đã được khôi phục.

Thứ hai, chính là nhóm của Thu Nương có rất nhiều việc phải làm, không vào núi thực sự có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Sau khi mang robot hút bụi trở lại thành, nhóm của Thu Nương bắt đầu bận bịu xử lý chuyện thủy tinh.

Thịnh Quân cũng nhanh chóng chuyển đổi cơ thể và tự lang thang khắp thành.

Lần này nàng cũng không phải đi lang thang không có mục đích mà dự định dựa vào quan sát để tìm ra những vấn đề nhỏ trong thành có thể cải thiện được.

Theo sự phát triển của phủ thành thì Thịnh Quân phát hiện ra rằng mặc dù có vô số kiến thức được lưu trữ trong không gian của nàng, nhưng thường ngày nàng chỉ biết mình nên làm gì khi có người đến trước cửa nhà nhờ giúp đỡ.

Như vậy nàng luôn cảm thấy rất bị động.

Hơn nữa, người xưa có thể bị giới hạn những gì họ nghĩ đến và lưu tâm đến. Giống như là sự cố an toàn cháy nổ lần trước, các nàng đều không có thể tính trước được.

Bây giờ nàng có cơ hội này, không bằng đi dạo quanh trong thành và nếu thấy cái gì có thể cải tiến thì sẽ có thể trực tiếp chỉ ra ngay.

Nghĩ như vậy, Thịnh Quân liền di chuyển đến nơi tiệm may.

Bên trong nhà, Chung Nguyệt Hằng đang dẫn đầu một nhóm người có tay nghề cao làm việc.

Bà ấy cầm chiếc kéo trong tay, dứt khoát cắt vài mảnh vải, ngoài miệng trò chuyện phiếm với những người khác: “Sáng nay khi đi ra ngoài, ta nhìn thấy trên đường có một người đàn ông thất lưng lỏng lẻo, quần cũng suýt tuột ra. Thật sự là rất mạo hiểm. Cũng may mà hắn ta kịp thời bắt được dây thắt lưng, nếu không sau này sẽ rất xấu hổ khi đi ra ngoài.”

“Ồ, quần áo đều như nhau cả. Bây giờ ta luôn thắt nút thật chặt khi đi ra ngoài, chỉ sợ xảy ra chuyện như vậy thôi.”

“Áo bên ngoài còn đỡ, nhưng quần mặc bên trong cũng phải được buộc chặt, rửa tay thật sự vô cùng bất tiện...”

Bầu không khí trong phủ thành thực sự rất cởi mở.

Những điều mà trước đây mọi người thường che che giấu giấu nhưng giờ đây ở nơi làm việc lại trở thành điều rất bình thường

khi nói đến.

Nghe đến chỗ này, Thịnh Quân nảy ra một ý tưởng.

Thiết kế dây buộc quần áo rất phổ biến vào thời cổ đại, nhưng những dây buộc này thực sự không bền và có thể dễ dàng bị lỏng khi đi lại, hoạt động, đặc biệt là các hoạt động mạnh. Dù có buộc chặt cũng không chắc chắn.

Thịnh Quân nhanh chóng nghĩ ra thiết kế nút áo.

Mặc dù điều này đơn giản nhưng nó thực sự là một phát minh hữu dụng. Quần áo trang sức hiện đại cũng được sử dụng mọi lúc

Dù là thắt lưng quần hay áo có khoá chéo thì việc cài cúc bằng nút rất tiện lợi, hơn nữa sẽ không dễ dàng mở ra

Nhắc đến nút, nàng cũng nhớ đến dây khóa kéo, nhưng những thứ đó đòi hỏi yêu cầu cao hơn, vì vậy trước tiên thử dùng tới nút áo đã!

Thịnh Quân nhanh chóng đi vào trong cửa hàng, chạy tới bên chân Chung Nguyệt Hằng.

Chung Nguyệt Hằng thấy vậy liền ngồi xổm xuống cười nói: "Thần thú đại nhân hôm nay lại rảnh rồi tới chơi?"

Thịnh Quân đi tới chạm vào tay bà ấy.

Chung Nguyệt Hằng sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng hiểu ý liền bế nàng lên và đưa nàng vào một gian phòng nhỏ bên trong không có người.

Sau đó bà ấy liền nghe thấy ý tưởng về nút áo..

Chung Nguyệt Hằng đầu tiên là ngạc nhiên khi thần thú mở miệng nói, nhưng bà ấy nhanh chóng không để ý tới cái này, mà bị thu hút bởi thiết kế nút áo mà nó đề cập.

Bà ấy không kiểm được mà dùng tay để minh họa.

Những chiếc cúc tròn bằng gỗ được đục lỗ ở giữa và khâu vào quần áo, bên còn lại để lỗ để cài vào, tại sao trước đây bà ấy lại không nghĩ đến điều đó nhỉ!

“VẬY thì ta sẽ đi làm thử một chút!” Bà ấy kích động nói.

Một mục tiêu nhỏ đã hoàn thành.

Thịnh Quân đặc ý bay ra khỏi tiệm may, nàng tiếp tục đi tìm kiếm và cống hiến ở những nơi khác.

Cùng một lúc.

Nhóm của Tảo Nhi cũng đang bận rộn với công việc.

"Sau khi giải quyết xong vấn đề thủy tinh, chúng ta cần phải chế tạo một số bình khí tượng, nếu không ăn đúng lúc, chúng ta sẽ trì hoãn công việc ngoài đồng ruộng lại."

"Và kính viễn vọng của chúng ta cũng cần phải nhanh chóng làm. Chúng ta sẽ cần nó ngay cả khi ra trận!"

"Ôi, ta phát hiện, một khi bắt đầu nghiên cứu cái gì thì sẽ có càng ngày càng nhiều công việc phải làm, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ không đủ người làm việc."

Tảo Nhi thở dài và bắt đầu lật qua cuốn sách vật lý.

Đây là thói quen gần đây nàng ấy hình thành. Mỗi khi đau đầu, nàng ấy sẽ đọc sách ngay.

Có rất nhiều kiến thức về vật lý mà nàng ấy chưa từng được tiếp xúc trước đây và Tảo Nhi cũng không thể hiểu hết mọi thứ.

Ví dụ trong cuốn sách đề cập đến các khái niệm như "từ trường" và "điện", nàng ấy cảm thấy hơi khó khăn, rất khó nghĩ ra một khái niệm cụ thể.

Nàng ấy lật qua vài trang và dừng lại ở hơi nước.

"Trong sách nói rằng, nếu có loại động cơ chạy bằng hơi nước này để giúp con người làm việc thì có thể tiết kiệm nhân lực để làm những việc phức tạp hơn."

Tảo Nhi gật đầu, "Ta chỉ hy vọng chúng ta có thể sớm làm ra được."

Trong không khí không ngừng bận rộn, mùa xuân cũng đã lặng lẽ trôi qua nửa chặng đường.

Thiết Trụ vẫn đang cùng thương đội của mình bốn ba ở trên đường.

Vốn đã quen đi bộ trên những con đường xi măng phẳng phiu ở phủ, nhưng giờ đây mỗi khi đi trên những con đường công vụ bên ngoài thì cảm thấy không được tự nhiên, nơi nào cũng khó chịu.

Thật sự là bị nuông chiều hư.

Nhưng cũng may trước khi rời đi, tất cả ngựa đều được đóng móng, độ hao mòn của xe và ngựa đã giảm đi rất nhiều. Điều này làm cho người cảm giác trấn an được một chút.

Càng đi về phía Bắc, vùng đất càng trở nên hoang vắng.

Vốn tưởng rằng ở phủ thành của bọn họ đã có rất ít người nhưng hóa ra ở những nơi khác thậm chí còn thưa thớt hơn.

Không những vậy, dọc đường đi bọn họ còn gặp phải không ít tên cướp.

"Biết điều để lại xe ngựa phía sau, còn tất cả các người thì rút!"

Nhìn kìa, một đám khác lại đến.

Các quân huyện mặc thường phục hộ tống đoàn xe mặt vô cảm, nhặt những ngọn giáo được ngựa trang thành đòn gánh trên vai, lắc nỏ giấu trên cổ tay, rồi chuẩn bị ra tay.

Chương 306: Chương 306

Dọc đường đi, họ đã tiêu diệt vô số bọn cướp. Nếu triều đình biết chuyện này, chắc sẽ ban thưởng cho họ vì đã trấn áp được bọn cướp.

Lúc đầu những quân huyện chưa từng trải qua trận mạc nên lúc đầu còn khá lúng túng, nhưng càng về sau họ càng trở nên lão luyện.

Họ không phải là những kẻ vô lý và sẽ không đánh c.h.ế.t ngay từ đầu. Mà sẽ bắt giữ đối phương, sau đó căn cứ vào cách hành xử và thông tin thu được từ sau khi thẩm vấn để quyết định liệu kẻ đó có phải là kẻ ác hay còn có khả năng cải tạo quy chính hay không.

Phần lớn các chương ngại vật gặp phải trên đường đi đều là những kẻ phản diện có thể bị loại bỏ trực tiếp. Chỉ có một số ít là những kẻ lâm vào bước đường cùng nhưng trong lòng vẫn còn có chút lương tâm.

Những người đó sẽ được họ thu nhận vào nhóm rồi biến thành đồng minh.

Số lượng người họ gặp càng nhiều, ngay cả Tiểu Mộc cũng đã luyện được cặp mắt tinh tường.

Chỉ cần liếc mắt một cái là nàng ấy đã có thể phân biệt độ thiện ác của đối phương.

Lúc này, nàng ấy nhìn vào đám người đang chặn đường phía trước mặt mình. Đám người này khác hẳn với những kẻ nàng ấy từng gặp trước đây.

Chừng vài chục người, ai nấy đều cao to vạm vỡ, họ cầm trong tay nhiều loại vũ khí khác nhau nhìn tổng thể ở mức trung bình. Đánh giá từ khí chất của họ thì họ không phải là một kẻ yếu đuối, nhưng họ cũng không có ý định g.i.ế.c người.

Trang phục cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng diện mạo lại có chút đặc thù.

Mộc Kỳ Nhĩ khẽ nói với Thiết Trụ: "Chắc họ cùng tộc với ta." Ý của nàng ấy là người Tác-ta.

Nhưng tại sao người Tác-ta lại xuất hiện ở đây?

Thiết Trụ nghe vậy thì cau mày nhưng rồi lại nhanh chóng giãn ra.

Đám người kia vừa nói muốn họ để lại đồ, người thì có thể đi, điều này chứng tỏ họ không phải là kẻ ác gây sự vô lý.

Hắn ta ra hiệu cho hộ vệ bên cạnh phô trương trang bị tinh xảo của họ rồi cao giọng nói: "Các vị hảo hán, chúng ta không muốn xung đột với các vị..."

Chưa nói dứt lời, đã thấy tên thủ lĩnh bên đối phương mắt hơi híp lại rồi thốt một tiếng huýt sáo kỳ lạ. Cả đám người lập tức rút nhanh vào trong dãy núi gần đó.

Chắc hẳn họ nhìn thấy trang bị của Thiết Trụ và những người khác nên không muốn đối đầu trực diện với họ.

Hành động nhanh chóng đến mức bất ngờ.

"Đúng là rất biết điều." Thiết Trụ thở dài.

Hắn ta ngược mắt nhìn thấy những ngọn núi ở khu vực này hầu hết đều cần cỗi và cũng không dễ ẩn nấp như những ngọn núi và rừng rậm ở phía Nam.

Chuyến du hành phía Bắc lần này của họ có rất nhiều nhiệm vụ.

Một trong số đó là thăm dò tin tức từ những người ngoại tộc. Vùng biên giới kia không rõ tình hình ra sao, nếu có thể lấy được tin tức từ đám người này thì càng tốt.

Thiết Trụ suy nghĩ một lúc, lấy ra một tờ giấy dầu viết viết vài thứ, sau đó ra hiệu cho đám thị vệ chia ra một nhóm nhỏ cùng hắn ta tiến vào ngoại vi của ngọn núi hoang, cần cỗi kia.

Những người khác trong đội thì nghỉ ngơi tại chỗ.

"Chắc chắn chỗ ở của họ nằm ở trong núi, quanh đây chắc hẳn là sẽ bố trí bầy bảo vệ, chúng ta không cần quá mạo hiểm tìm đến tận nơi. Chỉ cần tìm chỗ nào dễ thấy, để lại tín hiệu, xem họ có muốn ra nói chuyện không là được." Thiết Trụ nói.

Đám người kia rút lui vào núi nhanh như thế. Nếu họ không rời đi, chắc chắn đối phương sẽ không chủ động ra ngoài, trừ khi bọn họ bị dồn vào đường cùng khi họ không còn lương thực.

Nhưng nhóm của Thiết Trụ cũng không có ý định kết thù, họ chỉ mong có thể trò chuyện thân thiện với nhau.

Họ tìm thấy một chỗ có dấu hiệu hoạt động nhiều, Thiết Trụ buộc vài dải vải vào cây khô thấp đồng thời treo tờ giấy vừa viết lên.

"Xong rồi, ở đây chắc chắn họ sẽ nhìn thấy, chúng ta bây giờ lui ra ngoài chờ, tối đa một ngày, nếu họ không ra thì chúng ta đi."

Cả nhóm nhanh chóng rời khỏi ngọn núi hoang.

Ngay sau khi họ rời đi, có hai người lén lút chui ra từ sau tảng đá, cẩn thận lấy tờ giấy và mảnh vải rồi biến mất.

Bên ngoài núi, sau khi Thiết Trụ quay trở lại nơi đóng quân thì mọi người đã bắt đầu nấu nướng và ăn uống.

Chuyến đi lần này của họ chuẩn bị khá đầy đủ.

Dù đường đi có phần hơi hoang vắng nhưng họ vẫn có thể bổ sung đủ lương thực tại các thành trấn lớn nhỏ.

Với chiếc lều của Phương Tiên Nhi, việc nghỉ lại trong rừng không còn là vấn đề lớn nữa, thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái.

Mùi thơm từ nồi thức ăn lan tỏa, hôm nay họ lại ăn bột bánh quy nén.

Vừa bưng bát lên, họ nghe thấy động tĩnh từ phía ngọn núi hoang.

Tốc độ này còn nhanh hơn Thiết Trụ tưởng tượng, chẳng mấy chốc đám người chặn đường lại xuất hiện từ trong núi.

Nhìn họ ăn uống, người thấy mùi thơm trong không khí, đám người kia không khỏi nuốt nước bọt, lộ ra vẻ thèm thuồng nhưng vẫn không hành động liều lĩnh mà chỉ đứng từ xa cảnh giác.

Tên to con hình như là thủ lĩnh bước vài bước lại gần.

Thấy vậy, Thiết Trụ và đồng bọn cũng không có động tác gì, chỉ chĩnh lại thành tư thế đề phòng.

Tên thủ lĩnh đứng yên cách đó không xa, mặt mày phức tạp hỏi Thiết Trụ: "Người... từ 'cha' đó, là gọi ta sao?"

Hắn ta nói bằng quan thoại, phát âm có chút lạ nhưng lại khá trôi chảy.

Cả nhóm Thiết Trụ đều ngây người.

Mộc Kỳ Nhĩ vừa ăn xong một miếng liền phun hết ra tay áo của Thiết Trụ.

"Khụ khụ, ta nói này, huynh đã viết cái gì trên tờ giấy vậy?"
Nàng hạ giọng hỏi.

Thiết Trụ cũng ho khan vài tiếng, gãi gãi mặt: "Chỉ, chỉ là viết mấy câu trong bài hát “Cát Tường Tam Bảo” bằng tiếng Tác-ta thôi, cái đó không quan trọng, ta còn vẽ một bức tranh đơn giản nói muốn gặp họ nói chuyện, đó mới là nội dung chính."

Thiết Trụ biết vài câu tiếng Tác-ta, hắn ta chỉ biết có mấy câu hát đó. Sau khi vẽ tranh xong, hắn ta nghĩ rằng nên viết thêm vài câu để có thể kéo gần khoảng cách hơn.

Ban đầu hắn ta chỉ định viết câu sau của bài hát, nhưng tay viết quá thuận nên quên mất và viết luôn cả từ "cha".

Vậy nên đã gây ra sự hiểu lầm như thế này.

Có thể nói, khoảng cách giữa hai bên đúng là đã được thu hẹp lại, nhưng hoàn toàn không phải như cách mà Thiết Trụ nghĩ.

Không còn cách nào khác, Thiết Trụ đành hát một đoạn của bài hát rồi đổ tội cho Mộc Kỳ Nhĩ: "Tiểu nương tử này xuất thân từ thảo nguyên, ta học bài hát này từ muội ấy, thấy hay nên muốn chia sẻ với các người để chứng tỏ rằng chúng ta không phải kẻ thù. Từ “cha” cũng chỉ là lời trong bài hát mà thôi."

Mộc Kỳ Nhĩ cũng không muốn bẻ cong sự thật, chỉ đành gượng cười: "Ừm đúng thế... huynh ấy nói đúng, đây là bài hát mà từ mẫu ta thường hát cho ta nghe."

Rồi nàng ấy quay qua hỏi đối phương một vài câu bằng tiếng Tác-ta.

Tên thủ lĩnh nghe xong, nét mặt dịu lại vài phần: "Được rồi, ta tin lời các người nói."

Dù hẳn ta chưa từng nghe qua bài hát đó, nhưng giai điệu của bài hát cũng khá nhẹ nhàng, không có nhiều khí thế trên thảo nguyên.

Nhưng nếu đó là một bài đồng d.a.o do một đứa trẻ hát thì không có vấn đề gì cả, ngược lại rất dễ nghe.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu vào chuyện chính thôi. Tại sao người lại tốn nhiều công sức tìm chúng ta như vậy?" Tên thủ lĩnh hỏi.

Thiết Trụ không trả lời ngay mà trước tiên ngỏ lời mời hẳn ta: "Huynh đài, muốn dẫn huynh đệ lại đây ăn chung với chúng ta không?"

Hẳn ta nhanh chóng lắc đầu: "Ăn của người, lời nói khó giữ, người hãy cứ nói cho ta biết mục đích của người đi, à, người cứ gọi ta là Kéo Khắc Thân."

Mộc Kỳ Nhĩ khẽ nhắc Thiết Trụ rằng "Kéo Khắc Thân" có nghĩa là "kẻ to lớn", và quả thật hợp với tướng mạo của hẳn ta.

Đây là một tên gọi từ thảo nguyên, nhưng từ thói quen nói chuyện của hẳn ta, nhìn trông cũng không giống như người sống lâu ở thảo nguyên.

"Kéo Khắc Thân đại ca," Thiết Trụ gật đầu: "Ta chỉ muốn hỏi, các người có biết tình hình biên giới trấn hiện tại như thế nào

không? Ta muốn dùng một ít thức ăn để có thể đổi lấy thông tin về biên giới trấn."

"Biên giới, người đang nói về phía nào?" Kéo Khắc Thân suy nghĩ một chút: "Nếu là Đông Thành, ta khuyên các người đừng nên đến nơi đó thì sẽ tốt hơn."

Đông Thành là một thành trì gần thảo nguyên nhất.

"Tại sao vậy?" Thiết Trụ hỏi, đồng thời cũng mời hấn ta ngồi xuống ăn cùng.

Lần này, Kéo Khắc Thân và đồng bọn của hấn cũng không từ chối, họ để lại một vài người ở xa, hấn ta dẫn theo một nhóm ngồi xuống nhận thức ăn.

Cầm bánh quy nén, Kéo Khắc Thân cúi đầu ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào vô cùng hấp dẫn.

Nhìn thấy Thiết Trụ và đồng đội ăn uống vui vẻ, Kéo Khắc Thân thử qua một miếng, ngạc nhiên nói: "Tuyệt đỉnh mỹ vị! Đây là... món ăn do trời ban tặng sao?"

Thấy Thiết Trụ và đồng đội không có ý định giải thích, hấn ta chỉ còn cách lắc đầu tiếc nuối: "Dù sao đi nữa cũng cảm ơn sự tiếp đãi. Đã lâu rồi ta chưa được ăn món ngon như vậy."

"Về câu hỏi của người. Dù các người có vũ khí tốt nhưng không thể đối đầu với quân thành. Những người dân ở đó muốn làm gì, các người hoàn toàn không thể chống lại. Khi các người đi xe ngựa vào thành, sẽ được tiếp đãi nồng hậu, nhưng sau đó sẽ bị bóc lột sạch và chưa chắc đã ra ngoài được nữa. Tin ta đi, bọn chúng mới là bọn cướp đáng sợ nhất."

"Món ăn ngon như thế này, chỉ cần vào thành, các người sẽ nhanh chóng bị cướp mất nó." Kéo Khắc Thân nói, giơ bát lên.

"Không giấu gì các người, chúng ta từ phía đó đến đây. Nhưng không thể quay về thảo nguyên được nên chỉ còn cách trốn ra ngoài tìm cách để sinh sống. Các thành trì ở gần đây đều rất hẹp hòi, vì vậy bọn ta chỉ có thể ra ngoài cướp bóc để kiếm sống mỗi ngày."

Kéo Khắc Thân từng là trưởng lạc của một bộ tộc nhỏ ở thảo nguyên.

Các cuộc đấu tranh trên thảo nguyên rất ác liệt, để sinh tồn, họ chỉ có cách tránh xa những rắc rối và di cư đến Đông Thành.

Chương 307: Chương 307

Đông Thành rất khoan dung và có rất nhiều người giống họ. Cuộc sống ở đây cũng khá ổn định và thoải mái, có sức lao động là có thể đủ sống.

Trong khoảng thời gian đó, Kéo Khắc Thân và đồng bọn còn nhận được sự giúp đỡ từ người dân ở Đông Thành.

Đây cũng là lý do mà hắn ta nhanh chóng chấp nhận Thiết Trụ và đồng đội.

Thật đáng tiếc, cuộc đấu tranh trên thảo nguyên ngày càng trở nên gay gắt hơn. Một thủ lĩnh bộ tộc nào đó dường như đã đạt được thỏa thuận với người quản lý Đông Thành, cụ thể như thế nào thì Kéo Khắc Thân không rõ.

Chỉ biết rằng cuộc sống trong thành ngày càng khó khăn hơn.

Sau đó, thủ lĩnh muốn kéo họ quay trở lại cuộc đấu tranh, Kéo Khắc Thân và đồng bọn đã trốn thoát khỏi thành nhờ sự giúp đỡ của băng hữu.

Không ai muốn trở thành con cờ hy sinh trong cuộc tranh đấu của người khác.

Những ngày sau khi ra ngoài thật sự vô cùng khó khăn nhưng họ đã bảo vệ được tất cả người thân của mình.

Cướp bóc không phải là việc vinh quang, nhưng thực sự không còn cách nào khác, vì họ vẫn phải nuôi sống gia đình.

Nguyên tắc duy nhất họ có thể giữ là chỉ cướp những người có nhiều tài vật, và sẽ không lấy hết tất cả.

Nghe những điều như này, người của Thiết Trụ đều lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

"Tình hình nghiêm trọng đến như vậy sao? Vậy các vùng biên giới gần Hồi Hột thì sao, tình hình ở Ngọc Thành thế nào?" Thiết Trụ lại hỏi.

"Ngọc Thành à... Phùng Bình, người nói đi." Kéo Khắc Thân gọi một người đến.

Người mới đến trông rất trẻ, hắn ta có ngoại hình khác biệt, vóc dáng cũng không giống Kéo Khắc Thân, hắn ta trông giống như nhóm của Thiết Trụ.

"Tình hình ở Ngọc Thành vẫn ổn, quân phòng thủ cũng không có nhiều việc. Còn về Nha Địa, hiện tại tình hình nội bộ không ổn định lắm, nhưng chỉ hạn chế ở phía Tây và phía Bắc, phía Nam thì vẫn bình thường, có thể đi được." Phùng Bình nói.

Nha Địa là tên gọi chung của vùng đất Hồi Hột.

Khi thấy nhóm người Thiết Trụ đánh giá mình, Phùng Bình tự giới thiệu: "Nhiều năm trước, tổ tiên của ta được cử đến Nha Địa làm sứ giả... Sau đó, khi triều đại cũ xảy ra chiến tranh, chúng ta hoàn toàn ở lại đó."

Nhóm của Thiết Trụ nghe thấy điều này, họ cảm thấy mình rất may mắn.

Họ gặp được nhóm người này, có thể nhanh chóng nắm rõ tình hình của Tác-ta và Hồi Hột, từ đó có thể lên kế hoạch trước.

Đi xa hơn về phía Bắc sẽ gặp ngã ba đường, dẫn đến Ngọc Thành và Đông Thành.

Tạm thời không nên đi vào vùng đất Tác-ta, mà trước tiên vẫn nên đến Nha Địa tìm kiếm cỏ cao su.

Theo bản đồ trong sách địa lý, cỏ cao su mọc ở khu vực núi nơi giao giữa phía Bắc và phía Nam của Nha Địa, nơi đó khá an toàn.

Thiết Trụ hỏi Phùng Bình: "À, người gia nhập nhóm của Kéo Khắc Thân đại ca như thế nào?"

Chưa kịp để Phùng Bình trả lời, Kéo Khắc Thân đã chen vào: "Có lần chúng ta cướp bóc gặp phải một nhóm người toàn là kẻ xấu, trên xe có rất nhiều đồ vật có thể cướp được, Phùng Bình cũng là một trong số đó. Sau khi xử lý bọn xấu, hắn tạm thời ở lại với bọn ta."

"Hắn rất giỏi, hắn ta biết trồng rau và còn biết rất nhiều chuyện. Hắn đã giúp đỡ bọn ta rất nhiều."

Nghe thấy từ "đồ vật cướp được," Phùng Bình hơi nhếch khóe miệng, nhưng không muốn tranh cãi với Kéo Khắc Thân.

Hắn ta bắt đầu dĩ nói: "Bọn ta cũng là hợp tác đôi bên cùng có lợi. Nếu không ở lại, ta cũng không có nơi nào để đi, may mắn là Kéo Khắc Thân và mọi người đã nhận ta."

"Nhưng nếu các người có ý định đến Ngọc Thành, có thể cho ta đi cùng được không?"

*

Trong khi Thiết Trụ và đồng đội của hắn đang cưỡi gió đập sóng thì huyện Hưng Hòa bên này vẫn là một khung cảnh vô cùng thịnh vượng và an ổn.

Việc chế tạo một động cơ hơi nước đòi hỏi hao phí rất nhiều nỗ lực và có thể sẽ không nhìn thấy thành phẩm trong một thời gian.

Nhưng khi kỹ thuật sản xuất thủy tinh ngày càng trở nên thành thục thì kính viễn vọng và đồng hồ cát có vỏ thủy tinh lần lượt được chế tạo.

Kính viễn vọng là kiểu dáng cơ bản nhất, vì vậy những người thợ thủ công không thỏa mãn với điều này nên đã không ngừng cải tiến và điều chỉnh nó.

Chỉ vì bọn họ trong lúc vô tình nghe được, kính viễn vọng xa nhất là có thể nhìn rõ các ngôi sao trên bầu trời.

Mặc dù là mô hình cơ bản, nhưng căn cứ trên phản hồi sử dụng của quân binh lính thì hiệu quả có vẻ không tệ lắm.

Còn đối với đồng hồ cát.

Trước khi nó xuất hiện thì các công cụ tính thời gian lúc bấy giờ vẫn là bóng của mặt trời, còn công cụ hơi phức tạp hơn một chút là đồng hồ nước.

Tuy nhiên đồng hồ nước cần có nước và sẽ bị ảnh hưởng bởi khí hậu mùa đông và mùa hè, có thể bị đóng băng hoặc bốc hơi, sẽ sinh ra sai sót.

Ngoài ra còn có một số vấn đề khác.

Dưới sự so sánh thì đồng hồ cát chảy ổn định hơn nhiều.

Hơn nữa nó rất nhỏ, lớp vỏ trong suốt rất dễ để mọi người có thể quan sát được. Sau khi chảy hết thì có thể lật lại và sử dụng tiếp, tiện lợi hơn nhiều so với đồng hồ nước.

Tất nhiên, theo quan điểm của Thịnh Quân, công cụ tính giờ phù hợp nhất chắc chắn là một chiếc đồng hồ, chẳng hạn như đồng hồ cơ hay thứ gì đó.

Nhưng sau khi du hành xuyên thời gian, nàng cũng biết, ba chữ tưởng chừng như đơn giản này lại rất khó để thực hiện.

Muốn làm một chiếc đồng hồ cơ đòi hỏi rất nhiều điều kiện tiên quyết.

Những kiến thức tương ứng, cũng như những phần tử mĩ khác.

Hai chữ “tỉ mỉ” có nghĩa là số liệu chính xác.

Nếu muốn sản xuất hàng loạt các bộ phận nhỏ với thông số kỹ thuật và hình dạng cụ thể như bánh răng và đỉnh ốc thì trước tiên có thể phải chế tạo một chiếc máy tiện (1).

(1) Máy tiện là một công cụ cắt, chà nhám, gõ, khoan, làm biến dạng, đối mặt và xoay, với các công cụ được áp dụng cho phôi để tạo hình một đối tượng có tính đối xứng quay xung quanh trục đó.

Để chế tạo một chiếc máy tiện, ít nhất phải đợi cho đến khi Tảo Nhi tìm ra được động cơ hơi nước. Việc này phải hoàn thành từng bước một, nhất thời không thể vội vàng được.

Bây giờ tạm gác vấn đề công nghiệp nặng sang một bên.

Trong khoảng thời gian này, công trình tu sửa tường thành cuối cùng cũng đã kết thúc.

Tiếp theo, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy lên kế hoạch tân trang kiến trúc. Nhưng sau khi Thịnh Quân dạo quanh thành vài vòng đã đề nghị các nàng ấy nên nâng cấp các biện pháp thoát nước của thành trước.

Có hệ thống thoát nước tốt, vệ sinh môi trường sẽ được đảm bảo hơn, phân bón có thể được xử lý tập trung. Tình trạng tích tụ nước vào những ngày mưa có thể được cải thiện, đồng thời trong thành cũng có thể tích trữ và sử dụng nhiều nguồn nước hơn. Ngoài ra phát triển công nghiệp hiện đang nằm trong chương trình nghị sự và nước thải tạo ra cũng có thể được xử lý đúng cách.

Tóm lại là có rất nhiều lợi ích, việc thoát nước là chuyện rất đáng được coi trọng.

Đường ống có thể được làm bằng ống xi măng hoặc bê tông, lấy kỹ thuật trước mắt hẳn là không có vấn đề gì, chỉ cần nỗ lực một chút vào hoạch định.

Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy rất coi trọng đề xuất của Thịnh Quân. Công tác thoát nước trong thành lập tức được đưa vào chương trình nghị sự.

Ngoài phần cứng bên ngoài, các phương diện khác cũng có tiến triển tốt.

Ví dụ như rượu cồn.

Rượu và penicillin là những thứ rất trọng yếu, nếu không có chúng, một vết thương nhỏ cũng sẽ khiến người ta cảm thấy bất an. Ở chỗ này trước đó, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy đều đã áp dụng phương pháp khử trùng bằng nước nóng do Thịnh Quân dạy để điều trị vết thương.

Vì có một đội thương nhân buôn bán với nước ngoài, nên Tảo Nhi và nhóm nàng ấy đã nhờ người mua được một số loại men, định chế tạo một số loại rượu cồn dựa trên chủng cất rượu căn bản.

Cũng tìm thấy rất nhiều thức ăn bị mốc để chuẩn bị cho penicillin.

Hôm nay có đồ thủy tinh thì việc nghiên cứu những thứ này lại càng trở nên dễ dàng hơn.

Gần đây nhóm của Thu Nương đã chưng cất thành công khoảng 75% lượng rượu ngon bằng cách sử dụng rượu lên men với ngũ cốc và vôi sống trừ nước trong mấy tháng.

Nồng độ này đủ để khử trùng vết thương.

Nhưng nếu muốn khử trùng môi trường và đồ vật thì còn phải cần thứ gì đó có độ tinh khiết cao hơn.

Mua lương thực từ bên ngoài phải chi tiêu rất nhiều. Trong một khoảng thời gian ngắn, việc sản xuất rượu cồn hàng loạt là điều không thể.

Thu Nương đặc biệt đến gặp Thịnh Quân, nàng ấy ôm hy vọng hỏi xem cháo ăn liền, bánh quy nén các loại có thể dùng để nấu rượu hay không.

Mặc dù ý tưởng này rất sáng tạo nhưng Thịnh Quân vẫn đưa ra câu trả lời phủ định.

Lần này rượu cồn đã hoàn toàn trở thành một loại mặt hàng quý.

Cũng may trước mắt nó sẽ không được sử dụng ở chỗ khác ngoài trừ trên phương diện y dược, vì vậy tạm thời có thể gọi là đủ dùng.

Nhưng nhu cầu thúc đẩy sản xuất.

Nhóm của Thu Nương nắm giữ kỹ thuật tinh luyện về rượu cồn, họ đã sử dụng đầu óc của mình để tạo ra được một loại rượu cồn ngon.

Sau đó họ đặt ra một mức giá mờ ám và định bán nó ra bên ngoài. Sản nghiệp rượu cồn thực hành tốt gà sinh trứng, trứng sinh gà và đạt được khả năng tự cung tự cấp.

Chưa kể, còn rất nhiều người giàu có đã mua loại rượu cồn này và được phản hồi tốt đến mức đáng kinh ngạc.

Chương 308: Chương 308

Một thời gian dài trôi qua.

Vào ngày này, Thịnh Quân lại lang thang đi trong thành.

Bởi vì kỹ thuật khử trùng đã được thăng cấp nên nàng nghĩ muốn đến y quán để kiểm tra tình hình một chút.

Ở y quán không có nhiều người, họ đến gặp là vì bị đủ loại bệnh tật.

Thịnh Quân ỷ vào sự nhanh nhẹn và thân hình nhỏ nhắn của mình nên thật nhanh nàng đã vượt qua khu vực chữa bệnh và đến khu vực điều trị vết thương.

Tuy nói trong thành rất an ổn, nhưng vẫn có những con người xui xẻo bị thương vì nhiều loại lý do khác nhau.

Có người bị bỏng do nước sôi, có người vô tình bị thương khi đang làm việc.

Tình hình hôm nay đã đã cải thiện.

Trước đây khi đường trong thành chưa được sửa chữa, người ta thường bị té ngã hoặc bị thương khi đi bộ, nhưng bây giờ thì rất hiếm gặp.

Lúc này đội chữa bệnh đang chẩn bệnh cho một người đàn ông trung niên.

Thân hình cao lớn cường tráng của người đàn ông phát ra một tiếng kêu thảm thiết không hợp với nó: “Ui đau, tê, xin thầy lang chạm nhẹ một chút!”

Mẹ hần ta đứng bên cạnh giải thích toàn bộ câu chuyện việc khiến hần ta bị thương.

Thịnh Quân nghe mấy câu, đại khái cũng hiểu được tình hình.

Trong lúc người đàn ông này đang sửa phòng ở nhà thì vô tình bị té xuống, cơ và xương không bị thương nặng nhưng bị một vết thương khá nặng ở cánh tay.

Sau khi đến y quán, đội chữa bệnh sử dụng phương pháp cắt bỏ vết thương do Thịnh Quân dạy để điều trị vết thương cho hần ta.

"Vết thương này của người có chút nghiêm trọng, quá trình hồi phục sẽ rất chậm, dọc đường có thể xảy ra những tình trạng khác, cần phải theo dõi lâu dài." Sau khi dọn dẹp xong, người của đội cứu thương cẩn thận quan sát một lát liền cau mày nói.

Da và thịt của vết thương đều bị bong ra.

Cũng nhờ sự tiến bộ trong phương pháp xử lý vết thương, nếu như là trước đây, thật khó để nói liệu mạng sống của hần ta có thể được cứu được hay không.

Người đàn ông trung niên này nghe xong, vào lúc này cũng không còn kêu đau nữa, chỉ nhăn mặt hỏi: “VẬY, bao lâu thì ta mới có thể trở lại làm việc? Không có ta, trong nhà sẽ thiếu đi một nửa nhân lực lao động.”

Vợ hần ta cũng đứng sang một bên than dài.

Người của đội cứu thương do dự: “Chắc cũng phải mất vài tháng.”

Khi nghe điều này xong hai vợ chồng cảm thấy vô cùng thất vọng.

Mặc dù trong thành có chính sách y tế tốt như việc điều trị không phải tốn nhiều tiền. Nhưng người đàn ông này bị thương ở nhà, nếu không khai báo vết thương do tai nạn lao động, thì cũng sẽ không được trợ cấp.

Trong thời gian ngắn còn dễ nói, nhưng nếu nghỉ làm quá lâu thì nhà sẽ bị thiếu lương thực. Chỉ để một mình vợ hắn ta đi làm nuôi cả gia đình thì áp lực cũng rất lớn.

“Nếu người biết viết, làm toán thì có thể đăng ký chuyển sang nhóm khác để làm những công việc trí óc.”

“Đa tạ, đợi trở về ta sẽ nghĩ biện pháp.” Người đàn ông ngập ngừng đáp lại.

Hắn ta cũng không mấy lạc quan đối với chuyện này, bởi vì hắn ta biết rằng mình học không giỏi.

Thịnh Quân im lặng nghe hai người nói chuyện xong, chợt nhớ tới một chuyện.

Hôm nay có rượu cồn, việc khử trùng là không băn khoăn gì nữa.

Nhưng trước đó nàng chưa nhìn thấy vết thương nghiêm trọng như vậy, quên chia sẻ kỹ năng khâu vết thương với nhóm của Thu Nương.

Nếu vết thương rách như thế này, có thể được khâu lại bằng chỉ thì quá trình hồi phục cũng sẽ không chậm như vậy, mà còn rất

an toàn. Ảnh hưởng đối với cuộc sống sinh hoạt của bọn họ cũng sẽ nhỏ đi.

Nghĩ đến đây, Thịnh Quân nhanh chóng đến tìm nhóm của Thu Nương để nói chuyện này.

"Khâu vết thương bằng chỉ?" Thu Nương nghe vậy thì ngạc nhiên nói.

Mọi người nghĩ rằng những thứ như khâu vá và chỉ chỉ có thể được sử dụng trên vải. Nếu dùng nó để khâu trên da người thì nghe có vẻ khá đáng sợ.

Thịnh Quân nói: "Không sai. Khi khâu da người ta thường dùng chỉ tơ, thứ đó không dễ đứt, còn có lực kéo, ít gây kích ứng. Tuy nhiên, sau đó phải tháo chỉ."

"Còn vá lại bên trong cơ thể thì phải dùng ruột dê tuyền, không cần phải tháo chỉ vì việc hấp thu tốt."

"Vá lại trong cơ thể?" Thu Nương lại phát ra âm thanh kinh ngạc lần nữa.

Mặc dù đã học giờ học Sinh Học, trong cuốn sách lại nói về cấu trúc của cơ thể con người. Nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là sách giáo khoa trung học cơ sở, nội dung đề cập trong phương diện y học cũng không quá sâu.

Hiện tại, Thu Nương chẩn đoán bệnh, vẫn dựa vào y học cổ truyền Trung y. Tuy nhiên cũng sẽ cần đến các sản phẩm hóa học như rượu cồn. Tuy nhiên các phương pháp y học hiện đại vẫn chưa được sử dụng bao nhiêu.

Thịnh Quân cũng ý thức được cái vấn đề này: "Sách Sinh Học có cấu tạo cơ thể con người, nhưng muốn hiểu rõ hơn về cơ thể của con người thì phải tự động thủ."

Điều kiện hiện tại không đủ nên tạm thời sẽ không cần nhắc đến việc làm phẫu thuật lớn.

Nhưng coi như Trung y, việc tìm hiểu cơ thể con người cũng không có chỗ nào xấu. Giải phẫu học là một chương trình học vô cùng cần thiết.

Với một chút trợ giúp của Phương Tiên Nhi, Thu Nương cũng có thể rất nhanh nghĩ thông suốt đạo lý này.

Chẳng qua là người trong triều đại này chú trọng đến việc chôn cất, không phải tất cả mọi người đều có thể hiểu được cách làm này.

“Trong thời gian ngắn đại khái chỉ có thể sử dụng tử tù để giải phẫu.” Thu Nương bất đắc dĩ nói: “Kỹ thuật khâu lại cũng cũng phải dùng bọn họ để luyện tay.”

Sau đó cũng sẽ dần dần triệu tập những tình nguyện viên sẵn sàng hiến thi thể.

Kết thúc chủ đề, Thu Nương nhanh chóng nhờ người tìm sợi tơ, định nghiên cứu một chút cách dùng chỉ để khâu da như thế nào.

Ngoài ra, những chiếc kim dùng để may vá cũng có kiểu dáng riêng, sau khi tiệm rèn bên kia lấy được chỉ thị thì rất nhanh bắt đầu làm công việc chế kim. Một số dụng cụ chữa bệnh được Thịnh Quân nhắc đến cũng đang được chế tạo ra.

Ví dụ như kiểm cầm máu, d.a.o phẫu thuật.

Mặc dù một số thứ có thể không hữu ích trong thời điểm hiện tại, nhưng làm ra cũng không có hại gì, cầm ở trong tay cũng có thể tích lũy thêm kiến thức.

Có d.a.o phẫu thuật, luyện tập giải phẫu cũng nằm trong chương trình nghị sự.

Bởi vì trong đội chữa bệnh có người đã từng đi làm công nhân, còn có rất nhiều phụ nữ kiến thức rộng, đã từng đỡ đẻ.

Nhóm người đều đã từng nhìn thấy nhiều máu, hiện tại có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm lý để bắt tay vào làm.

Với sự trợ lực của t.h.i t.h.ế tử tù, kỹ thuật khâu vết thương nhanh chóng có những tiến triển tốt.

Nhưng giữa người sống và người c.h.ế.t đầu sao cũng có chút khác biệt.

Thật may mắn khi rượu cồn có độ tinh khiết cao cũng đã được tinh chế. Chất này rất dễ bay hơi, nhưng thật may là nó được làm bằng thủy tinh nên có thể bảo quản tốt.

Sau khi khử trùng dụng cụ, các nhân viên y tế lần đầu tiên tiến hành thử nghiệm trên con thỏ bị thương. Sau khi cắt chỉ thành công mới tiến hành khâu vết thương cho những người bị thương trong thành.

Cho đến nay, hiệu quả rất tốt và tốc độ phục hồi thực sự đáng kinh ngạc.

Gia đình người đàn ông bị thương trước đó đã không còn quá lo lắng.

Ngoài việc đạt được kết quả trong việc khâu vết thương.

Kể từ khi có thiết bị y tế mới, những phụ nhân chờ sinh ở trong thành cũng có cảm giác an toàn hơn.

Trong số những đồ mới được chế tạo, thứ hữu ích nhất là chiếc kiềm cầm máu.

Đội ngũ của Phương Quân đã đưa ra nhiều biện pháp mang lại lợi ích cho người dân. Cũng có một chính sách dành cho phụ nhân mang thai.

Vì để gia tăng dân số và cải thiện năng lực sản xuất, các khoản trợ cấp mang thai được áp dụng hết sức thích hợp. Nữ nhân có thai có thể nhanh chóng trở lại làm việc sau khi sinh, điều này giúp bọn họ giảm bớt đi nỗi lo về sau.

Thấy cuộc sống đã ổn định, người dân lại bắt đầu cân nhắc đến chuyện hôn sự và sinh con.

Hiện tại, số lượng trẻ sơ sinh trong thành không nhiều.

Đa số nữ nhân sinh con đều là những người không có kế hoạch sinh con cho đến khi nhóm Tảo Nhi tiếp quản huyện thành.

Chỉ có một số nữ nhân mang thai ngay trước khi các nàng vào trong thành.

Nhờ sự xuất hiện của nhóm Tảo Nhi, những nữ nhân này mới có thể có đủ dinh dưỡng khi mang thai, hiện tại đang chuẩn bị chờ đến kỳ sinh.

Bên trong y quán có phòng chuyên môn cho việc sinh nở.

Hiện nay đã có rượu cần nên công việc khử trùng bên trong cũng được thực hiện rất tốt.

Phòng sinh đã sớm chào đón phụ nhân.

Sự xuất hiện của kiềm cầm m.áu cũng đã cứu vớt hai phụ nhân khó sinh và cùng với đứa trẻ của bọn họ.

Trong số đó, có một đứa trẻ sinh non và thân thể hết sức suy nhược.

Có thể giữ được tính mạng, một nửa là nhờ vào công lao của kiểm cầm máu, còn một nửa còn lại là nhờ lồng giữ ấm mà Thịnh Quân đã đề xuất chế tạo.

Cấu tạo của loại lồng giữ ấm trẻ sơ sinh này rất đơn giản, dưới sự kiểm soát của nhân viên phía trên đặt một hộp thủy tinh chịu nhiệt, bên trong có nước nóng với nhiệt độ không đổi, dưới đáy hộp để lót cách nhiệt khiến trong lồng duy trì nhiệt độ và độ ẩm thích hợp.

Một chiếc lồng giữ ấm như vậy đã trợ giúp rất nhiều cho đứa trẻ sơ sinh yếu ớt, giúp bé vượt qua thành công thời kỳ gian nan nhất.

Sau khi biết hài tử nhà mình là được bảo bối do Phương Quân chế tạo ra cứu, người mẹ kia không cầm được nước mắt: "Cảm ơn Phương Quân, Phương Quân thật là quá tốt, quá tốt."

Một người trong đội trấn an sau sinh nhanh chóng đến an ủi nàng ta: "Được rồi, nhanh chóng ăn chút gì đó để lấy lại sức đi. Nếu là có ý kiến gì khác thì cứ nói với ta, chuyện gì cũng được."

Công việc trấn an sau sinh này cũng do Thịnh Quân đề xuất.

Ở hiện đại, vấn đề sức khỏe tinh thần của những người phụ nhân rất đáng được coi trọng, trầm cảm sau sinh cũng là vấn đề không hề nhỏ.

Bên ngoài phòng điều dưỡng, Thịnh Quân dưới vỏ bọc robot hút bụi lắng nghe tiếng khóc có lực của trẻ sơ sinh, từ trong thâm tâm nàng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đối với nàng, có thể bận bịu giúp đỡ người khác như thế này còn vui sướng hơn so với việc chế tạo một động cơ hơi nước.

Chương 309: Chương 309

Ở lại y quán một khoảng thời gian, Thịnh Quân đã giải quyết thêm được rất nhiều vấn đề.

Có rượu cồn rồi, lại có chiết xuất kali hydroxit từ tro thực vật và kết hợp với dung dịch iodine có tính kích ứng nhẹ hơn nên cũng có thể được đưa vào để điều chế.

Sau đó, nàng còn giúp dân chúng xử lý hết đám giun đũa trong dạ dày.

Trước khi Tảo Nhi và mọi người vào thành thì dân chúng trong thành không có thói quen uống nước đun sôi. Dù sao thì nấu nước cũng cần đốt lửa, mà đốt thì phải tốn củi. Mà đa số mọi người không có điều kiện như vậy nên thường chỉ là mức nước lạnh rồi uống trực tiếp.

Còn Tảo Nhi và mọi người vì có Thịnh Quân nên tất cả đều rất chú ý đến vấn đề vệ sinh. Từ khi còn ở trong núi mọi người đã hình thành thói quen uống nước đun sôi.

Sau khi vào trong thành, họ cũng phổ biến cho mọi người cách làm này.

Bây giờ lại có than tổ ong và bếp than nên dân chúng rất sẵn lòng uống nước nóng.

Tuy nhiên, vì đã uống nước lã trong một khoảng thời gian dài nên hầu hết trong bụng ai đều cũng có giun đũa.

Một ngày nọ, Thịnh Quân vô tình nhìn thấy y quán tiếp nhận một bệnh nhi bị đau bụng và sụt cân mà lại không tìm được nguyên nhân của căn bệnh này nên nàng chợt nghĩ đến khả năng là có giun đũa.

Vì vậy, nàng đã đưa ra một phương thuốc Trung y hiện đại trị giun, để cho Thu Nương và mọi người phối thuốc. Rất nhanh bọn họ đã sắp xếp cho toàn bộ dân chúng trong thành uống thuốc tẩy giun.

Uống thuốc gì chắc chắn cũng sẽ đắng.

Một số người dân khỏe mạnh trong thành có phần phản kháng, cứ nghĩ rằng cơ thể mình không có vấn đề. Bọn họ nghĩ rằng mình chắc chắn không có giun, hoàn toàn không cần phải uống loại thuốc này.

Khi đến nơi tổ chức uống thuốc giun, họ cứ chân chừ rồi kéo dài thời gian.

Đúng lúc đó, bên thợ thủ công đã làm được hai chiếc kính hiển vi quang học đơn giản.

Họ lấy một tấm kính mỏng, nhỏ vài giọt nước lã lên đó rồi đặt dưới kính hiển vi. Có thể nhìn thấy rõ ràng trong những giọt nước đó có sinh vật đang chuyển động.

Mặc dù đó không phải giun đũa nhưng cũng đủ để những người chống đối việc uống thuốc cũng phải khiếp sợ. Sau đó không còn ai dám trì hoãn, mọi người đều tranh nhau đến để uống thuốc tẩy giun.

Sau đó, mọi người quả nhiên phát hiện ra trong bụng có giun đũa ỉn nấu, từ đó mọi người hoàn toàn tin phục đối với Phương Quân.

Hai chiếc kính hiển vi quang học có đóng góp to lớn cũng có phần thú vị.

Trước đó, sau khi chế tạo ra kính viễn vọng, những người thợ thủ công đã tập trung vào việc cải tiến chức năng của nó. Trong giai đoạn này, họ cũng đang cố gắng chế tạo những vật dụng khác, chẳng hạn như những chiếc gương có thể dùng để nhìn vào.

Muốn biến kính thành gương sẽ có hai cách: một là sử dụng phản ứng tráng bạc, nhưng trước mắt cách này vẫn còn hơi khó đối với những người thợ thủ công.

Vì vậy họ chọn cách thứ hai, đó là sử dụng thủy ngân và quặng nhôm làm nguyên liệu chế tạo gương có đáy bằng nhôm.

Không lâu sau, họ đã thành công làm ra một thành phẩm là một chiếc gương nhỏ.

Mặc dù đã biết trước độ rõ nét của chiếc gương này rất đáng kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy thực tế thì những người thợ thủ công vẫn bị đứng hình.

Chiếc gương kính này rõ nét hơn tưởng tượng gấp trăm lần. Những chiếc gương đồng mà mọi người thường dùng là không thể nào so sánh được!

Khác với những hình ảnh mờ nhạt phản chiếu trên gương đồng hay mặt nước trước kia. Đây là lần đầu tiên mọi người có thể nhìn rõ khuôn mặt thật của chính mình.

Thậm chí ngay cả những nốt ruồi nhỏ trên mặt hay những tia máu đỏ hiện lên trên má, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chẳng bao lâu sau, tin tức về chiếc gương quý giá có thể nhìn rõ khuôn mặt này đã nhanh chóng lan truyền trong thành.

Hiệu quả của nó được thổi phồng lên trời không có, đất không có, đó như kỳ tích của tiên nhân. Còn có người nói đó là kỹ thuật do Phương Quân mang xuống khi hạ phàm rằng trên thiên đình, các vị thần tiên đều sử dụng những chiếc gương như thế này.

Nhiều người nghe tin, sau giờ làm đều đến lò rèn ngó nghiêng, muốn tìm hiểu thực hư câu chuyện.

Tảo Nhi và mọi người thấy dân chúng tò mò, bèn nhờ thợ thủ công làm thêm hai tấm gương soi nửa thân, khảm thêm viên đá, đặt ở trong thành làm đồ vật trang trí.

Rất nhanh, trước hai tấm gương đá đã chật kín người. Ai cũng muốn soi mặt mình. Hễ rảnh là lại ra xếp hàng đứng trước gương đá.

“Thì ra ta đẹp thế này sao!”

“Ừa, sao trên đầu mũi ta lại có nhiều đốm đen thế này?”

“Ái chà, tiêu rồi, sao mắt của ta lại một bên to một bên nhỏ thế này? Cái này có chữa được không!”

“Hừ, trước đây ta nói mà người không tin, giờ tự nhìn thấy rồi chứ! À này, người soi xong chưa? Đến lượt người khác rồi đấy!”

Khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Nơi đây nhanh chóng trở thành điểm trọng tâm mà quân huyện cần chú ý, phải giữ gìn trật tự cẩn thận.

Sau khi gương ra đời, tám phản chiếu trên kính hiển vi quang học cũng có nền tảng để phát triển.

Bởi vì máy tiện vẫn chưa có nên các linh kiện nhỏ của kính hiển vi đều được thợ thủ công làm thủ công từng cái một. Sau khi điều chỉnh không biết bao nhiêu lần, cuối họ cùng đã tạo ra hai chiếc kính hiển vi quang học có thể sử dụng được.

Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ cũng chỉ làm được hai chiếc này.

Mọi người xem chúng như báu vật, đặc biệt là chọn một căn phòng có ánh sáng tốt để đặt chúng, ai muốn sử dụng cũng phải đến đây.

Sở thích của Thu Nương và Tảo Nhi gần đây là nhặt mọi thứ xung quanh rồi đặt dưới kính hiển vi để quan sát.

Ví dụ như hạt cát, lá cây,...

Hầu như bất kỳ thứ gì có thể tìm được, họ đều đã xem qua một lượt.

Những thứ nhìn thấy khắp nơi này, hình dạng thật sự của chúng hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng. Như mở một cánh cửa bước vào một thế giới mới cho mọi người.

Một bên là quan sát, một bên là sáng tạo.

Thấy thời tiết ngày càng càng nóng dần lên.

Dù đã có bình dự báo khí tượng, nhưng nó chỉ dùng để quan sát, không thể thay đổi được thời tiết. Khí hậu vẫn là một thứ làm cho con người ta khó nắm bắt được.

Rõ ràng mùa đông đã có trận tuyết lớn vậy mà đến mùa hè thì trời lại trở nên khô nóng và dường như có dấu hiệu của hạn hán.

May mà cả Hưng Hòa và Miên Sùng đều đã đào giếng và cũng đã làm nhiều biện pháp tưới tiêu. Thêm nữa với nguồn nước ngầm cũng dồi dào nên người dân không phải ngược lên trời mà cầu khẩn nữa.

Ngày hôm đó, huyện lệnh Miên Sùng - Trình Thuận - đột nhiên chạy đến tìm Tảo Nhi để bàn chuyện.

Thịnh Quân tình cờ cũng có mặt, liền ngồi nghe.

"Trước khi thiên tai bão tuyết xảy ra, ta đã từng tìm cách nhờ cứu trợ từ các huyện lân cận như Bình Trạch nhưng tiếc là không ai đáp lại."

Trình Thuận nói: "Ba ngày trước, huyện lệnh Bình Trạch - Đan Xuân, có gửi một lá thư. Thứ nhất là để thăm dò tình hình của Miên Sùng, thứ hai là muốn nhờ chúng ta hỗ trợ. Việc thứ nhất không có vấn đề gì, tình hình trong thành ta đã che giấu rất kỹ, chắc chắn không tiết lộ điều gì không nên tiết lộ. Nhưng việc thứ hai thì ta không dám quyết định, nên đến đây để xin chỉ thị."

Những vùng ở đây đều bị khô hạn, Bình Trạch còn bị hạn sớm hơn. Dường như họ đã không chịu nổi được nữa, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì ngay cả nước uống cũng thành vấn đề.

Huyện lệnh Bình Trạch nghĩ đến việc Miên Sùng từng có tuyết lớn và lại nhớ ra ở đó có một cái hồ nước nên cho rằng chắc chắn Miên Sùng sẽ không thiếu nước. Vì vậy đã phái người qua thăm dò tình hình, hy vọng có thể được họ giúp đỡ, vận chuyển nước về để dự trữ trong thành, phòng khi cần thiết.

"Đan Xuân đúng là suy nghĩ đơn giản quá. Cái gì mà đã trải qua một trận tuyết lớn nên không thiếu nước. Đây là lý lẽ lồi từ đâu ra vậy? Chẳng lẽ tuyết từ mùa đông vẫn có thể để dành tới bây giờ? Còn hồ nước kia, hiện tại thì chưa khô, nhưng với tình hình này, sớm muộn gì cũng sẽ cạn thôi. May mà còn có nước giếng

ngầm có thể cứu mạng, nếu không thì năm nay chẳng ai sống yên được cả." Trình Thuận thở dài.

Thịnh Quân nghe xong vừa buồn cười vừa bất lực.

Nơi gặp thiên tai tuyết không thiếu nước, đúng là một cách nói đầy bi hài!

Tảo Nhi lặng lẽ ngồi nghe, gật đầu: "Đan Xuân phải không? Trí tưởng tượng của ông ta đúng là phong phú thật đấy. Chỉ xét đến tình trạng đường xá giữa hai thành, cho dù Miên Sùng có đủ nước để điều phối thì với đoạn đường gấp ghềnh đó, nước cũng sẽ đổ hết trước khi tới nơi, mất công mất sức chẳng được gì. Huống chi trong thành có nhiều người như vậy, cần bao nhiêu nước thì mới đủ dùng? Có lẽ trong lòng ông ta cũng không chắc đâu."

Trình Thuận thở dài: "Nghe có lý hơn thật."

Tảo Nhi nhìn ông ấy: "Vậy người nghĩ việc này nên giải quyết ra sao? Giúp hay không giúp?"

Trình Thuận do dự nói: "Nếu chúng ta có đủ khả năng, dĩ nhiên vẫn phải giúp. Dù Đan Xuân là người cản trở, có phần ích kỷ, nhưng dân chúng Bình Trạch lại vô tội."

Ông ấy cười nói: "Sớm muộn gì họ cũng là dân chúng của Phương Quân, giúp đỡ họ cũng không phải là chuyện xấu."

Kể từ khi quy thuận Phương Quân, Trình Thuận như tìm thấy ánh sáng của đời mình.

Ông ấy chưa từng gặp một lãnh đạo nào hợp ý mình đến vậy.

Lý tưởng Đại Đồng của Phương Quân, kiến thức tiên tiến cùng thái độ nói ít làm nhiều, mọi thứ đều khiến ông ấy vô cùng thán phục.

Nhìn Miên Sùng ngày càng tốt đẹp dưới sự quản lý của họ, sự biết ơn của Trình Thuận càng thêm khó nói thành lời.

Hơn nữa, Phương Quân rất tin tưởng ông, cũng yên tâm để ông tiếp tục quản lý huyện thành.

Chương 310: Chương 310

Trình Thuận cảm thấy, nếu còn khi sống mà có thể nhìn thấy cảnh tượng thế gian thịnh vượng thì dù có c.h.ết ông ấy cũng vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.

Điều tiếc nuối duy nhất của ông ấy là hiện giờ Phương Quân đang bận lo toan đại sự ở nơi khác, ông ấy vẫn chưa có dịp được diện kiến dung nhan của nàng.

Vì thế, Trình Thuận vô cùng ngưỡng mộ Tảo Nhi và những người khác. Họ đã sớm gặp được Phương Quân, tránh được biết bao nhiêu đường vòng.

Nghĩ đến những điều này, Trình Thuận không kìm lòng được mà lạc đề, bắt đầu ca ngợi Phương Quân, thể hiện sự chân thành, sẵn sàng vì nàng mà có thể dốc hết lòng gan ruột.

Thịnh Quân đang suy nghĩ chuyện khác, đột nhiên nghe những lời này thì cảm thấy thật ngại ngùng khi nghe ông ấy tiếp tục nói.

Dù sao hai người cũng chưa gặp nhau được mấy lần mà vốn dĩ chẳng quen biết gì!

Nàng nhanh chóng đi ra ngoài cửa.

Tảo Nhi nhìn theo bóng lưng nàng rồi đi, không nhận được bất cười, rồi quay đầu kéo Trình Thuận trở lại vấn đề chính: "Ừm,

người nói rất đúng. Chuyện ở Bình Trạch bên kia thì vừa hay đội ngũ đào giếng rảnh rồi, nhiệm vụ viện trợ này giao cho người nhé."

"Chủ yếu là hỗ trợ họ đào giếng và tìm nguồn nước. Khi xong việc, trên đường trở về cũng kiểm tra xem còn nơi nào thiếu nước đều có thể giúp đỡ bọn họ một tay."

Việc này do Trình Thuận dẫn đầu là thích hợp nhất.

Ông ấy là huyện lệnh, cũng có giao thiệp với không ít người. Ai cũng biết ông ấy là người hiền lành. Đây có lẽ cũng là lý do khiến Đan Xuân mặt dày đến nhờ giúp đỡ.

Biết rằng ông ấy là người dù bị mưa ướt cũng sẽ giơ ô che cho người khác.

Nhận nhiệm vụ quan trọng, Trình Thuận hăng hái nói: "Yên tâm đi Tôn chủ sự, đợi đào xong giếng, ta sẽ có cơ thường xuyên qua đó làm phiền họ. Xem những người đó có quan tâm đến sự tồn vong của dân chúng hay không."

Nói xong quyết tâm, ông ấy nhanh chóng cáo từ rồi rời đi, còn dẫn theo cả đội đào giếng.

Tảo Nhi cũng ra khỏi cửa, nhanh chóng tìm đến vị trí của Thịnh Quân.

Nàng ấy đến gần, như thường lệ báo cáo tiến độ công việc: "Phương Tiên Nhi, chuyện đào giếng vừa rồi đã sắp xếp xong. Ta nghe Nhị Sơn thúc nói rằng hình dạng mới của hỏa s.ú.n.g và đại bác đã có tiến triển, chẳng bao lâu nữa là có thể thấy sản phẩm mẫu. Đợi khi sản xuất hàng loạt, chỗ Thiết Trụ cũng đã có tin tức, ta nghĩ chúng ta có thể làm thêm được nhiều công việc hơn. Hành động cũng chủ động hơn."

Đương nhiên Thịnh Quân không có ý kiến gì về vấn đề này.

Tuy nhiên, còn một việc khác.

Nàng do dự một lúc rồi nói: "Hình như trong thành có vài gia nô ký khế ước vĩnh viễn."

Theo như quan sát của nàng, chế độ làm việc trong thành hiện tại hoàn toàn xa lạ với những gia nô đó.

Tảo Nhi lập tức hiểu ý của nàng, vỗ trán nói: "Đây là sơ sót của chúng ta. Vẫn còn một số định kiến chưa kịp thay đổi, ta đã vô tình bỏ qua mất chuyện này."

Thịnh Quân cười nói: "Không sao, những việc này cũng không vội được. Những thứ đã tồn tại từ lâu mà đột ngột biến mất thì cả hai bên đều không thích ứng được, còn dễ gây ra rắc rối. Chỉ bằng trước tiên hãy sửa khế ước nô lệ thành hợp đồng lao động được bảo vệ. Còn những vấn đề sau này, khi tri thức đủ lớn thì tự nhiên sẽ có thay đổi."

Ít nhất là phải đảm bảo trên địa bàn của họ, không một ai bị đánh đập hay bị bán đi một cách dễ dàng. Và sau này cũng sẽ không có thêm nô lệ mới.

Đại Đồng không phải là chuyện có thể thực hiện bằng cách chỉ nói miệng rằng mọi người đều bình đẳng.

Trên thực tế, Tảo Nhi và những người khác chưa bao giờ nói thẳng những điều tương tự với người dân.

Họ chỉ giống như những người lái xe ngựa, đưa mọi người lên xe rồi điều khiển ngựa bước đi theo hướng mà Thịnh Quân chỉ dẫn.

Khi đến đích, tự nhiên mọi người sẽ thấy được ánh sáng bình minh.

Sau khi bàn những chuyện này xong, Thịnh Quân cảm thấy sức lực cạn kiệt.

Nàng lại cần quay về để sạc năng lượng.

Chào tạm biệt Tảo Nhi, chạm vào hai chiếc máy có ý thức, nàng nhanh chóng đổi lại thân thể để về nghỉ ngơi.

Hai chiếc máy vừa bị đổi về, ngơ ngác trong giây lát rồi nhanh chóng tự rời đi.

Tảo Nhi nhìn bóng lưng của nó, nàng ấy khẽ xoa cằm.

Ừm, thật ra rất dễ phân biệt khi nào Phương Tiên Nhi nhập vào thân thể của thú thần.

Chỉ có thú thần mới lặng lẽ chăm chú hút bụi như vậy chứ Phương Tiên Nhi không làm chuyện này.

Nàng ấy nhớ Phương Tiên Nhi từng nói, thú thần Hai Con này là loài ăn bụi bẩn, có thể hút lấy sức mạnh từ đất.

Đối với họ, mặt đất trở nên cực kỳ sạch sẽ. Đúng là loài thú có ích nha.

Gạt bỏ đi những suy nghĩ vẩn vơ, Tảo Nhi nhanh chóng ra ngoài lo liệu công việc chính.

Quay về trong núi, Thịnh Quân mở bảng điều khiển hệ thống, tổng hợp lại những tình hình xảy ra gần đây.

Thời gian qua dưới đề xuất của nàng, trong thành đã sinh ra nhiều phát minh nhỏ. Ví dụ như khay áo, lồng giữ ẩm, đều có sự đóng góp của nàng.

Nhưng điều khiến Thịnh Quân băn khoăn là sau khi có phát minh về thủy tinh thì lại không có thành tựu nào được mở khóa thêm.

Nàng từng nghi ngờ rằng hệ thống bị lỗi.

Cho đến khi trong huyện thành có mười phát minh mới, hệ thống mới thông báo nhiệm vụ thành tựu.

[Thành tựu sáng tạo đang tích lũy, hoàn thành mục tiêu để mở khóa tính năng mới của siêu thị hệ thống (10/66)]

66... Là phải tạo ra sáu mươi sáu loại đồ vật sao?

Dù rằng nàng chỉ nói mồm từ đầu đến cuối, nhưng cũng biết làm ra những vật dụng có thể sử dụng được khó khăn đến mức nào!

Hệ thống này đúng là biết đòi hỏi quá đáng mà!

Việc đạt được mười thành tựu đã tốn rất nhiều thời gian rồi, không cần phải nghĩ cũng biết trong thời gian ngắn tới hệ thống sẽ không được nâng cấp.

Cứ để mọi chuyện tự nhiên, đi theo hướng của nó!

Thịnh Quân tạm thời bỏ qua nhiệm vụ thành tựu.

Quay về núi dưỡng sức một ngày, thanh m.á.u của nàng như được đầy trở lại.

Đang định tiếp tục quay trở lại thành thì nàng thấy Lý bà tử và những người khác chạy tới nói rằng đã nhận được tin tức của Chung Tú.

Đã lâu rồi không nghe thấy cái tên này, Thịnh Quân suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra rằng họ đã phái Chung Tú đi làm gián điệp ở huyện Thành An.

Trong huyện quá bận rộn, không chỉ nàng mà cả Tảo Nhi và mọi người có lẽ cũng đã gần như quên mất Chung Tú rồi.

Đang nghĩ ngợi, Lý bà tử đã cầm tin báo, thuật lại nội dung cho Thịnh Quân: “Gần đây, Phụng Vương đang âm thầm thu gom lương thực và binh lính... có lẽ là hắn đang chuẩn bị làm chuyện gì lớn rồi.”

“Cách đây không lâu, lợi nhuận từ việc ép dầu trong thành cũng đã bị bóc lột không ít, phương pháp ép dầu cũng đã được giao nộp. Vị Đại huyện lệnh kia lại không dám làm trái lệnh của Phụng Vương.”

Lý bà tử đọc xong liền nhíu mày.

Ban đầu họ đồng ý hợp tác với huyện lệnh để ép dầu, chính là muốn giúp người dân huyện Thành An có một cuộc sống tốt hơn.

Mặc dù cũng đã chuẩn bị tinh thần cho việc là sẽ bị cướp mất một phần lợi ích, nhưng khi nghe chuyện về Phụng Vương đã khiến cho bọn họ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

“Hừm, tốt nhất là bọn họ đấu đá với nhau đến mức lưỡng bại câu thương luôn đi, để chúng ta ngồi sau làm ngư ông đắc lợi.”

Lý bà tử không kìm được mà hừ hai tiếng, tiếp tục đọc: “Này, Chung tiểu tử nói rằng, vị Đại huyện lệnh kia sức khỏe ngày càng yếu, gần đây bệnh tình còn trở nặng hơn. Nghe nói là bệnh vô phương cứu chữa, đến thần tiên cũng khó mà cứu nổi. Có lẽ ông ta không còn sống được bao lâu nữa.”

“Đại huyện lệnh một thân một mình, chưa từng có hôn sự với ai. Chung Tú nói rằng hắn ta có một ý tưởng táo bạo. Nếu vị huyện lệnh này thực sự không qua khỏi thì hắn ta sẽ giả dạng để thay

thế. Như vậy có thể chiếm lấy huyện Thành An mà không cần phí công sức nào cả. Hơn nữa còn có thể tìm cách kêu ca đòi khổ với Phụng Vương, từ đó có thể bòn rút thêm được một chút. Tất nhiên, sau khi mọi chuyện kết thúc, hắn ta sẽ lo liệu hậu sự cho huyện lệnh.”

Thịnh Quân nghe vậy cảm thấy ý tưởng này thực sự quá táo bạo.

Trong thời đại cổ đại, khả năng dịch dung thần kì kia của Chung Tú rất hữu ích.

Tuy rằng người thân cận vẫn có thể nhận ra sự khác biệt.

Nhưng Chung Tú đã sống và làm việc cùng với vị huyện lệnh đó rất lâu, chắc hắn cũng biết không ít bí mật nên cũng có thể mô phỏng hành động, cử chỉ giống vị huyện lệnh kia y như đúc.

Hơn nữa, Đại huyện lệnh này cũng không có thân nhân, chỉ cần đối phó qua loa với người hầu và nha dịch của ông ta. Khả năng bị lộ cũng sẽ ít hơn rất nhiều.

Nghĩ kỹ lại, nếu cho Chung Tú một cơ hội, nói không chừng hắn ta thậm chí còn có thể mạo danh thành cả Phụng Vương.

Đáng tiếc, Phụng Vương không phải là một người dễ tiếp cận. Hơn nữa, cũng không như huyện lệnh, Phụng Vương không phải là kẻ cô độc.

Một nhân vật quan trọng như vậy, chắc chắn sẽ rất cẩn trọng trong mọi hành động. Dù Chung Tú có thực sự trà trộn vào được thì khả năng cao cũng sẽ bị lộ.

Quan trọng là phải làm việc chắc chắn, cứ từ từ mà làm thôi.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Thịnh Quân lại không phát biểu ý kiến gì.

Những việc như thế này cứ để Tảo Nhi và mọi người tự bàn bạc thì sẽ tốt hơn.

Bên kia, Lý bà tử vẫn tiếp tục đọc không ngừng đến cuối bức thư: “Ngoài những chuyện vừa rồi, cuối cùng Chung tiểu tử còn nói một tin nữa. Rằng gần đây có vài nhóm thổ phỉ bị triều đình truy đuổi phải rời khỏi Nam địa, đang trốn chạy về phía Bắc. Triều đình đang bận rộn để đối phó với những việc khác nên không tiếp tục truy đuổi bọn thổ phỉ lên phía Bắc. Họ cũng chưa biết bọn thổ phỉ sẽ đi về đâu nên chúng ta cần phải thực sự cảnh giác.”

Mặc dù hiện tại tường thành đã được gia cố, vũ khí cũng rất hiện đại, nếu bọn thổ phỉ kia tấn công thì chắc chắn cũng sẽ không chiếm được lợi lộc gì. Nhưng trong thành vẫn còn những xe ngựa và các thương đội ra vào, nếu bị cướp trên đường cũng sẽ là một tổn thất lớn.

Hiện tại nhận được tin tức, có thể tăng cường phòng bị từ sớm.

Đọc bức thư xong, Lý bà tử liền thả chim đưa thư.

Tin tức nhanh chóng được gửi đến huyện Hưng Hòa.

Chương 311: Chương 311

Đúng lúc thương đội của huyện thành cũng đã trở về, Tảo Nhi và mọi người nhận được tin, nhanh chóng sắp xếp lực lượng tăng cường bảo vệ thương đội. Đồng thời cũng gia tăng việc tuần tra quanh huyện thành.

Vừa hay hỏa s.ú.n.g và các trang bị mới đều đã hoàn thiện, hiện đang trong giai đoạn thử nghiệm. Nếu không có vấn đề gì thì trong tương lai có thể được đưa vào sử dụng.

Có sự ủng hộ của Thịnh Quân nên chất lượng hàng hóa của thương đội không cần phải bàn. Lần này xuất hàng cũng không nằm ngoài dự đoán, cũng thu được một khoản lợi nhuận khá lớn.

Xà phòng và xà bông là những mặt hàng mới được thêm vào trong chuyến đi lần này. Quả nhiên những mặt hàng này được bên ngoài rất ưa chuộng.

Có nhiều hàng hóa tốt lại kiếm được một khoản tiền lớn, việc thương đội bị kẻ khác nhắm đến cũng là chuyện bình thường.

Trước đó đã có những người cả công khai lẫn bí mật đều tìm cách điều tra nguồn hàng, cố lần theo thương đội để tìm ra nơi phân phối hoặc là cách điều chế. Thậm chí còn có cả những kẻ đi theo dõi. Cũng may là mọi việc đều được giải quyết ổn thỏa.

Tuy nhiên, có lẽ về sau sẽ còn rất nhiều gián điệp xuất hiện hơn.

Để tránh sơ hở, Tảo Nhi và mọi người bàn bạc trong chốc lát và quyết định là sẽ đánh lạc hướng nguồn gốc hàng hóa về phía Miên Sùng, để khi thương đội quay về thì sẽ ghé qua Miên Sùng nghỉ chân.

Hiện tại với thực lực của họ thì họ không cần phải e ngại các thế lực xung quanh phương Bắc.

Nhưng chuyện chiếm lấy huyện Hưng Hòa vẫn không thể công khai nói ra.

Vừa hay Miên Sùng có thể làm tấm chắn. Lấy danh nghĩa của nó để làm gì cũng hợp lý. Trước đây cũng chẳng có nhiều người để ý tới nó, cũng không hiểu rõ tình hình thực tế, để khôi phục lại tình hình buôn bán trong thành mà tạo ra một vài thứ đồ mới mẻ thì cũng khá là hợp lý.

Những sản phẩm đó cũng chỉ là những món đồ thường ngày, nhưng được bổ sung trí tưởng tượng phong phú. Số tiền kiếm được thì dùng để phát triển, nếu tiêu hết rồi thì đừng ai tham nữa.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi.

Lợi nhuận lần này giữ lại một phần, phần còn lại có thể dùng để dâng cúng.

Đúng lúc Phương Tiên Nhi đang nhập vào thần thú, Tảo Nhi và mọi người báo trước với nàng.

Chuyện dâng cúng không thể diễn ra trong thành, vẫn phải quay trở lại núi. Sáng mai đây, sẽ có người mang tiền và xe ngựa vận chuyển cùng quay về.

Lần này, Hà Hoa đã xung phong nhận nhiệm vụ này.

Dao gần đây Tảo Nhi và mọi người bận rộn đến nỗi choáng váng đầu óc, chỉ có nàng ấy là tương đối nhàn rỗi.

Thịnh Quân vốn đang ở huyện thành, nghe được tin liền quay về, nàng ở lại núi thêm một ngày, chờ xử lý chuyện này.

Ngày hôm sau.

Hà Hoa nhanh chóng theo xe ngựa của đội vận chuyển vào núi, đi đến trước mặt Thịnh Quân.

“Nhờ có xà phòng và xà bông, lần này thu hoạch rất lớn. Nhiều tiền thế này, ta nghĩ ngay cả khi không có tin tin tức gì về bọn thổ phỉ đang trốn chạy về phía Bắc thì lực lượng bảo vệ cho thương đội cũng cần phải được tăng cường.” Nàng ấy cười nói.

Thịnh Quân đã biết trước số tiền mà họ mang về lần này, quả thực là không ít. Nhưng sau khi cho vào thì vẫn còn thiếu một chút nữa mới có thể đủ để nàng nâng cấp.

Có lẽ lần này không thể ra mắt sản phẩm mới được.

“Trong thành cần phát triển, nơi cần tiền chỉ ngày càng tăng nhiều hơn, may mà mọi người đều rất nỗ lực.” Thịnh Quân đáp.

“Nhắc đến, ngoài đường và muối thì những gia vị khác cũng có thể bán ra ngoài được sao?”

Hà Hoa gật đầu: “Tảo Nhi và mọi người cũng từng nói về chuyện này.”

Nàng ấy ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là, có một vài loại gia vị mới lạ. Nếu muốn bán chạy thì phải để người ngoài thật sự cảm nhận được chỗ tốt của những thứ đó.”

“Ta đang suy nghĩ về việc này và cũng đã bắt đầu đào tạo một nhóm đầu bếp. Ta dự định nhân cơ hội bán gia vị, để thương đội

giới thiệu các đầu bếp này đến làm việc ở các tửu lâu khác nhau. Bán gia vị chỉ là phụ, cái chính đó là có thể thu thập thông tin. Bởi nguồn tin tình báo của chúng ta hiện tại vẫn còn quá ít.”

“Ta nghĩ người có thể làm được.” Thịnh Quân cảm thấy ý tưởng này rất hay.

Trong thành, đa số mọi người đều đã tìm được việc để làm. Có lẽ Hà Hoa cảm thấy mình nhàn hơn những người khác nên đã chủ động âm thầm làm những việc lớn.

Khi còn ở trên núi, nàng ấy đã rất giỏi với việc nấu nướng. Bây giờ cũng coi như là đang phát huy sở trường của nàng ấy.

Không thể giúp nàng ấy điều gì, lần này cửa hàng cũng không có đồ vật nào mới. Thịnh Quân suy nghĩ một lúc, định nói với Hà Hoa vài công thức nấu ăn phổ biến của hiện đại.

“Đúng rồi, ta nhớ rằng trước đây Tảo Nhi và mọi người đã nhận được khá nhiều gà vịt từ phía của Miên Sùng?” Thịnh Quân hỏi.

Hà Hoa ngạc nhiên: “À, đúng vậy. Những con gà vịt đó đã được chia về các thôn khác. Thông qua phương pháp nuôi khoa học, gà vịt đều đang phát triển rất tốt, hiện chúng đang chăm chỉ đẻ trứng và cho thịt. Lông cũng đã thu hoạch được một đợt, dự định để dành đến mùa đông làm áo lông vũ.”

“Vậy thì tốt. Gà vịt đều là nguyên liệu tuyệt vời, từ đầu đến chân đều có thể làm thành những món ăn ngon. Người đi lấy giấy bút ra đây, ta sẽ nói cho người vài công thức nấu ăn.” Thịnh Quân nói.

Hà Hoa nhanh chóng lấy giấy bút ra, chăm chú ghi chép lại những gì mà Thịnh Quân nói.

Ghi chép mãi, đến khi mặt trời cũng sắp lặn.

Thịnh Quân từ từ dừng lại: “Trời không còn sớm nữa, người về nghỉ ngơi đi. Những gì còn lại chưa nói hết, sau khi người trở về chúng ta có thể nói từ từ.”

Dù sao thì bây giờ nàng cũng có thể đến huyện thành bất cứ lúc nào.

Nghe nói vậy, Hà Hoa - người đang ghi chép những dòng cuối cùng mới giật mình tỉnh lại.

Không thể không nói, Phương Tiên Nhi đúng là kho báu lớn nhất thế gian.

Chỉ từ hai loại gia cầm là gà và vịt mà có thể chế biến thành hàng chục, hàng trăm món ăn khác nhau. Từ lười gà, lười vịt cho đến gà nguyên con, vịt nguyên con, đủ các cách để chế biến phong phú.

Với những công thức này, những đầu bếp mà họ đào tạo sẽ có kỹ năng nấu ăn vô cùng tuyệt vời như vậy. Sau này khi được cài cắm vào những nơi khác thì cũng sẽ dễ dàng hơn.

Không chỉ vậy, điều này còn có ảnh hưởng đến huyện thành.

Cuộc sống hàng ngày của người dân trong thành chủ yếu là dựa vào thức ăn từ pháp miếu của Phương Tiên Nhi. Những thứ đồ ăn kia vừa có giá trị kinh tế cao, lại giàu dinh dưỡng.

Mặc dù các món ăn chính không đa dạng, nhưng đối với những người trước đây thường xuyên không đủ ăn. Thì dù họ có ăn một trăm lần cũng không thấy chán.

Tuy nhiên, trong số các món ăn của Phương Tiên Nhi không có những món thịt chẳng hạn như gà quay.

Lượng thịt trong các nồi lẩu cũng có hạn, muốn ăn no thịt thì mọi người thường đổi lấy gà sống về nhà hoặc ra ngoài ăn ở tiệm.

Dùng phiếu Phương Tiên để đổi lấy gà sống, họ cảm thấy rất đáng. Điều duy nhất khiến người ta tiếc nuối là gia đình bình thường không thể nấu được hương vị ngon như vậy.

Còn về các quán ăn trong thành, mặc dù đã được quy hoạch lại thành cơ sở cộng đồng, dùng phiếu Phương Tiên cũng có thể ăn trong đó.

Nhưng do cân nhắc về mặt chi phí, đồ ăn trong các quán ăn cũng sẽ đắt hơn một chút.

Người dân bình thường ít khi ra ngoài ăn.

Khách quen của quán ăn chủ yếu là những người có điều kiện tốt hơn và họ vốn đã giàu có.

Một số vấn đề của quán ăn phải đợi đến khi tình hình ổn định hơn rồi mới từ từ điều chỉnh lại.

Nhưng hiện tại có công thức nấu ăn do Phương Tiên Nhi cung cấp, tình hình cũng đã được cải thiện nhiều.

Thịt gà và vịt đều rất quý, nhưng phần nội tạng gà vịt trộn với các món khác cũng có thể làm thành món ăn ngon như đồ kho.

Giá của nội tạng sẽ thấp hơn, nhiều người kỹ tính sẽ không thích ăn những thứ đó. Nhưng Hà Hoa biết rằng dân chúng sẽ không quan tâm đến những điều này.

Nàng ấy cũng định dạy một số công thức nấu ăn đơn giản để mọi người biết cách xử lý tốt hơn với những con gà sống mà họ mua về.

Đúng là một công đôi việc.

Sau khi từ biệt Thịnh Quân, Hà Hoa vui vẻ ôm tập công thức nấu ăn trở về thành.

Sau một thời gian thử nghiệm, các món như nội tạng gà kho, chân gà, cổ vịt đã được chính thức xuất hiện ở huyện thành.

Người dân trong thành rất nhạy cảm với những động tĩnh trong thành. Vừa nghe có tin mới là họ liền nhanh chóng bắt đầu tìm hiểu chi tiết.

“Này, Lư Đản Tử, người có nghe chưa? Quán ăn trong thành có món gà kho thập cẩm, mùi vị đúng là vô cùng tuyệt vời! Hôm nay ta đi ngang qua cửa, đi xa rồi mà vẫn còn ngửi thấy mùi thơm đấy!”

“Hừm, đồ ăn trong quán có thơm đến mấy chúng ta cũng không nỡ ăn. Có phiếu thì đổi lẩu vẫn thực tế hơn, cả nhà sẽ được một bữa ăn no nê.”

“Người không biết rồi à? Lần này nội tạng gà được bán với mức giá phúc lợi. Đổi phiếu còn được tặng kèm theo một tập công thức nấu gà, dạy cách làm một số món ăn từ gà. Đến những dịp lễ Tết mà đổi được gà sống, ở nhà tự nấu ăn cũng có thể làm được món ngon như ở quán.”

Từ “phúc lợi” này hiện đang rất thịnh hành trong thành, thường là từ chỉ các hoạt động tiết kiệm, có lợi ích cho dân.

Bất kể thứ gì, chỉ cần nói là “phúc lợi” thì chắc chắn dân chúng sẽ đi đến mua.

Tin tức món gà kho thập cẩm có giá “phúc lợi” nhanh chóng được lan truyền, người dân liền nhanh chóng đến để hỏi giá.

“Nội tạng gà vịt đều được bán theo túi. Hai phiếu một túi còn tặng kèm công thức, là bí quyết độc quyền của Phương Quân.”

Hà Hoa đứng trước cửa một quán ăn nói: “À đúng rồi, còn có món chân gà da hổ, một phiếu có thể mua hai cái.”

Chương 312: Chương 312

Nghe thấy vậy, mọi người nghĩ dù có là nội tạng gà thì cũng là món thịt, giá hai phiếu một túi thực sự nằm trong khả năng chi trả của họ, chưa kể còn được tặng kèm theo công thức nấu ăn.

Những món sử dụng bút mực để ghi lại thì giá trị còn phải bàn nữa sao?

Còn về chân gà, tuy không có nhiều thịt để ăn, nhưng cái tên “chân gà da hổ” nghe cũng vô cùng mới mẻ, một phiếu hai cái có vẻ cũng có thể chấp nhận được.

Điều này có thể là do cuộc sống đã trở nên khá hơn. Gần đây, do các loại hàng hóa sống tăng lên, tiền công cũng tăng theo. Người dân nỗ lực làm việc là có thể kiếm được nhiều phiếu Phương Tiên hơn.

Các đồ dùng hàng ngày mua một lần có thể dùng được rất lâu, chi phí cũng không quá cao.

Vì thế mọi người có thể dư dả tiêu một chút phiếu để thỏa mãn khẩu vị của bản thân.

Dù không dám xuống quán ăn nhưng cùng gia đình thưởng thức nội tạng gà, chân gà được đổi từ phiếu, coi như ăn một chút thịt cho vui miệng, cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống. Không những vậy lại còn học được thêm công thức nấu ăn. Mọi người rất hoan hỉ với điều này.

“Cho ta một túi nội tạng gà!”

“Ta muốn hai cái chân gà... À mà thôi, lấy bốn cái luôn đi. Hiếm khi mới có cơ hội, cả nhà mỗi người một cái nếm thử cho đã!”

Người dân chen chúc xếp hàng để đổi đồ ăn, sự nhiệt tình của họ đã vượt xa dự đoán.

May mà Hà Hoa đã sắp xếp chu đáo, các quán ăn trong thành đều được chuẩn bị sẵn đồ kho, như vậy mới có thể đáp ứng đủ nhu cầu của mọi người.

Những người đầu tiên đổi được lòng gà thì đã nhanh chóng cầm đồ về nhà.

Ở ngoại ô thành.

Một nam nhân vui mừng hơn hở xách hai túi giấy dầu đặc biệt bước vào nhà. Vợ hắn ta cũng đã tan làm, trở về nhà trước hắn ta.

“Về rồi à, chàng cầm cái gì đấy?” Vợ hắn ta tò mò hỏi.

“A Bạch, nàng tan làm rồi không ra thành xem có gì hay à? Ta mang về thứ tốt lắm đấy!” Hắn ta trả lời.

Trong nhà thoang thoảng hương thơm của cháo, không cần ngửi kỹ cũng biết là mùi cháo đặc trưng từ chỗ Phương Quân.

“Không có. Hôm nay làm việc phải suy nghĩ nhiều. Làm xong hơi mệt nên tan làm thì ta về sớm để nghỉ ngơi, ta cũng đã nấu xong cháo rồi. Chàng về đúng lúc đấy, chúng ta có thể ăn ngay.” A Bạch cười nói: “Nghe chàng nói vậy, chẳng lẽ là ta đã bỏ lỡ chuyện vui gì sao?”

Trong nhà chỉ có hai miệng ăn, không có ai khác.

“Đợi ta một chút.”

Nam nhân nhanh chóng múc cháo trong nồi ra bát, rồi bưng đến bàn. Hắn ta xé một trong những túi giấy dầu ra đặt lên bàn, bên trong là thịt gà kho thập cẩm.

Rất nhanh sau đó, hắn ta đưa túi còn lại cho A Bạch, bên trong có hai cái chân gà da hổ.

“Nhiều món thịt thế này sao?” A Bạch ngạc nhiên thốt lên.

“Đúng rồi đấy! Phương Quân vừa có phúc lợi mới. Máy món này cộng lại cũng không hết số phiếu ta kiếm được trong một ngày.”

Người đàn ông tự hào nói, mắt sáng rực lên nhìn nàng ấy: “Món kho này thơm lắm, trên đường về ta cứ muốn nếm thử, phải cố nhịn mới được. Nàng thử xem, có thơm như ta nghĩ không?”

“Chàng vất vả rồi, cùng ăn thôi.” A Bạch mỉm cười lắc đầu.

Cặp phu thê ngồi xuống bàn và bắt đầu ăn tối.

“Ừng ực.”

Nhờ ơn của Phương Quân mà họ đã được ăn không ít những món ăn ngon, nhưng ngần này món thịt vẫn khiến cả hai nuốt nước bọt vài cái. Sau đó cả hai cùng nhìn nhau cười.

Gọi là nội tạng gà, nhưng thực ra cũng có cả nội tạng của vịt. Bề ngoài đều rất hấp dẫn, mùi hương cũng rất đặc biệt.

A Bạch húp một ngụm cháo rồi gấp một miếng mề gà cho vào miệng, vị giòn thơm nhanh chóng lan tỏa trên đầu lưỡi.

Đây chính là hương vị của món kho sao? Lại là một hương vị chưa từng được thưởng thức qua.

“Hình như còn thơm hơn cả khi nguội!” Nàng ấy từ từ thưởng thức, cúi đầu húp thêm một ngụm cháo.

“Ừm ừm!” Phu quân của nàng ấy ậm ừ hai tiếng thay cho lời đáp, không nói được gì vì miệng đã đầy cháo và lòng gà.

Hiếm khi cả hai người không nói chuyện gì trong lúc ăn, không chia sẻ những gì xảy ra trong ngày, mà chỉ cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Thoáng chốc, túi nội tạng gà cũng đã hết phân nửa.

Ăn cùng với món kho, cháo cũng gần hết. Hai người phải cố gắng lắm mới có thể dừng đũa được.

Món kho này để được mấy ngày, để mai có thể được ăn tiếp.

“Chân gà da hổ cũng để mai ăn luôn sao?”

“Thôi không cần, ăn luôn bây giờ đi!”

Rửa bát xong, cả hai ngồi lại bên bàn.

Hai người, mỗi người cầm một cái chân gà lên, từ từ gặm.

Trước đây trong thành cũng đã thấy món da hổ rồi, nhưng hình dáng của món này và chân gà chẳng có chút liên quan gì. Không hiểu sao lại đặt cái tên này.

Không biết làm thế nào mà món chân gà lại có màu nâu đỏ rất kích thích vị giác nhưng lớp da bên ngoài lại nhẵn nhúm, trông có phần xấu xí.

Tuy nhiên, chỉ cần cắn một miếng nhỏ thôi cũng đã có thể cảm nhận được sự giòn giòn, sần sật vô cùng thú vị. Lớp da cũng ngấm đẫm nước kho, tạo nên một hương vị cực kỳ đậm đà.

Ăn hết phần da, lại tiếp tục nhai phần thịt.

Rồi từ đầu móng chân, gặm dần xuống miếng thịt dày nhất ở lòng bàn chân.

A Bạch mê mẩn ăn hết những mảnh xương vụn rồi lại nhả từng mảnh ra. Cuối cùng trên khung xương của chân gà chỉ còn lại hai sợi thịt ở cổ chân.

Nàng ấy thực sự có chút luyến tiếc khi phải ăn hết.

Nhưng sau một hồi do dự, nàng ấy cũng không thể cưỡng lại được mà ăn sạch.

Ăn chân gà sau bữa cơm không phải bận tâm là sẽ bị quá no, mà đây chỉ đơn giản là thưởng thức một món ăn ngon.

Có cảm giác như một sự thỏa mãn tự tại lạ lùng.

Phu quân của A Bạch còn chưa hết thòm thèm, nói: “Trước đây mọi người cứ bảo chân gà ít thịt, chẳng có gì để ăn. Giờ xem ra là do chúng ta chưa biết cách ăn đúng mà thôi!”

Những món kho nhanh chóng trở nên phổ biến trong huyện thành.

Ban đầu chỉ có các món ăn từ lòng gà và các loại thịt, về sau đó còn có cả rau củ kho, ăn vô cùng ngon miệng mà giá cả lại rất phải chăng.

Sau khi làm việc xong, mọi người thường mua một chút đồ ăn để mang về nhà, kết hợp với một ít đồ uống như rượu trắng và coca. Bây giờ cuộc sống của người dân huyện Hưng Hòa có thể nói là vô cùng phong phú và tràn đầy hương vị.

Các loại rượu trắng và coca được bán chạy nhất của nhóm Hoa Hà đều đã qua xử lý.

Rượu có nồng độ thấp, coca cũng được pha thêm chút nước. Những thứ này cực kỳ rẻ và chủ yếu cũng là vì tiết kiệm, mọi gia đình nào cũng đều có thể thưởng thức. Tất nhiên là cũng sẽ có coca nguyên bản và rượu trắng nồng độ cao nhưng giá sẽ cao hơn một chút.

Ngoài món ăn ướp gia vị, trong thực đơn cũng lần lượt xuất hiện những món ăn có thành phần chính là thịt gà, thịt vịt.

Những món ăn như gà xào ớt, gà ba chén, bách điều triều phụng, nhất phẩm hầm chân vịt,...lên đến vài chục món. Đến mức ngay cả những người giàu có phải tự nhận đã ăn nhiều món ngon nhưng cũng hoa mắt khi nhìn thấy thực đơn.

Những ai có điều kiện thì họ sẽ thử từng món một. Chỉ có một số món không hợp khẩu vị cá nhân của họ, nhưng hoàn toàn là không có món nào dở. Món nào cũng có thể gọi là cực phẩm.

Thêm vào đó, những cuốn sách dạy nấu ăn đã phát cho dân chúng trước đây cũng bắt đầu phát huy tác dụng. Những món thông thường như đậu sốt cà chua cũng đã xuất hiện trên bàn ăn của mọi người. Dù là nấu món chay hay món mặn thì tay nghề của mọi người đều đã có sự cải thiện đáng kể.

Do đó, gần đây, số người đến để đổi gia vị trong huyện thành cũng đã dần tăng lên.

Trước đây, mọi người chủ yếu đổi các nhu yếu phẩm như muối và đường, không mấy quan tâm đến nước tương hay bột ngọt. Nhưng giờ họ đã khám phá ra sự tuyệt vời của những loại gia vị này.

Chỉ cần nấu nướng đơn giản, nguyên liệu đã có thể trở nên thơm ngon đến mức không thể tin được, đó thực sự là vật dụng thiết yếu trong gia đình!

Sự ủng hộ của người dân và nhóm phú hộ đã khiến nhóm Hoa Hà có thêm sự tự tin và tốc độ đào tạo đầu bếp cũng được đẩy nhanh.

Những người được các nàng chọn đa số là những người đã có chút kinh nghiệm về nấu ăn. Vậy nên khi học về các món ăn mới thì cũng không quá khó khăn đối với họ.

Nhóm đầu bếp đầu tiên dự kiến sẽ được đào tạo nhanh chóng trước khi mùa thu đến.

Chẳng mấy chốc, thời tiết trở nên nóng nực, vừa khô vừa nóng.

Mỗi đêm, luôn có những người không ngừng tuần tra trên phố, la lớn "Cẩn thận đồ vật dễ cháy".

Một số binh lính của huyện đã được trang bị hỏa s.ú.n.g mới. Sức mạnh của thứ này vô cùng lớn, hiệu ứng rất mạnh mẽ. Vì thế trong huyện thành lại càng thêm an toàn.

Tuy nhiên, đại bác vẫn cần thêm chút thời gian nữa mới có thể hoàn thành.

Những người đi ra ngoài truyền dạy kỹ thuật khoan giếng trước đó đã đạt được kết quả rất tốt.

Trong thư gửi về nói rằng, ở nhiều nơi, các giếng nước mới đào đã cứu sống được rất nhiều địa phương. Hơn nữa việc sử dụng giếng nước cũng được giám sát khá hiệu quả. Dân chúng nhận thấy được lợi ích của nó đều vô cùng cảm kích.

Máy động cơ hơi nước của Tảo Nhi dường như đã có tiến triển, sản phẩm thử nghiệm gần đây của nàng ấy luôn được giấu kín không cho ai xem. Tảo Nhi nói rằng phải đợi đến khi hoàn thành xong sẽ cho mọi người bất ngờ.

Mọi người đều đang rất nỗ lực, tất nhiên Thịnh Quân cũng không hề nhàn rỗi.

Nàng vẫn đang bận rộn với rất nhiều nhiệm vụ. Việc tạo ra những thứ lớn không phải là điều dễ dàng, mỗi ngày nàng đều phải vắt óc suy nghĩ những phát minh nhỏ, để chế tạo mà lại có ích cho mọi người.

Mùa hè đến, nghe thấy nhiều người phàn nàn về việc bị muỗi đốt, Thịnh Quân liền có một ý tưởng mới.

Dưới sự hỗ trợ về lý thuyết của nàng, hai loại vật dụng đuổi muỗi nhanh chóng được ra đời - nước hoa hồng và nhang muỗi.

Cách làm hai thứ này không hề khó.

Nước hoa hồng có thể được làm từ nguyên liệu như bạc hà, hoa kim ngân và cần. Còn nhang muỗi thì dùng lá ngải khô, thương truật trộn với bột than là có thể làm ra loại nhang muỗi đơn giản mà lại rất thiết thực.

Chờ khi có thành phẩm, làm việc ngoài trời thì xịt nước hoa hồng. Còn khi ở nhà thì dùng nhang muỗi sẽ mang lại hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Chương 313: Chương 313

Đến cả Tảo Nhi sau khi nàng dùng thử qua cũng phải thốt lên: "Không ngờ lại có loại vật dụng đuổi muỗi hay ho như vậy!"

Nghe vậy, Thịnh Quân có chút xấu hổ: "Vẫn là loại thuốc đuổi thú các ngươi hay hơn."

Thuốc đuổi thú do Triệu lang trung điều chế ra cũng có tác dụng đuổi muỗi. Trước đây khi Tảo Nhi và mọi người vào núi cũng rất ít khi bị muỗi cắn.

Tuy nhiên, giá cả của thuốc đuổi thú cao hơn nhiều so với nhang muỗi. Tác dụng đuổi muỗi ban đầu chỉ là phụ, nếu không chẳng ai nở mà dùng nó.

Bản thân Thịnh Quân là một cơ thể thép của máy bán hàng tự động, sẽ không bị muỗi cắn nên những thứ như nhang muỗi và nước hoa hồng trước giờ chưa từng xuất hiện.

Bây giờ tiếp xúc nhiều với dân chúng trong thành, nàng mới để ý đến những vấn đề này.

Cho nên mới nói muốn phục vụ người dân tốt hơn và toàn diện hơn thì việc đến tận nơi là điều rất cần thiết.

Một lượng lớn nguyên liệu nhanh chóng được mua về. Tất cả đều được chuyển đến y quán.

Sau khi làm xong nước hoa hồng, nó sẽ được phát cho các tổ trưởng của từng nhóm làm việc như một vật dụng chung. Khi đi làm, mỗi người trong nhóm có thể xịt hai lần.

Còn về nhang muỗi.

Ban đầu, Thu Nương cùng mọi người đã tập hợp một số bệnh nhân không bị bệnh quá nặng để giúp làm nhang muỗi. Sau khi khám xong, bệnh nhân có thể qua khu vực riêng để giúp xay bột, vo viên, cắt thành que nhang rồi mang nhang đã quấn ra sân sau phơi.

Khám bệnh trong thành là miễn phí nên dân chúng luôn muốn làm điều gì đó để có thể đáp lại nhưng chưa có cơ hội.

Bây giờ có thể giúp đỡ làm việc, họ cảm thấy rất vui và hạnh phúc khi bản thân đã đạt được mong muốn và cũng cảm thấy mình thực sự là một thành viên.

Vì muỗi có hại, còn có thể truyền bệnh nên nhang muỗi có thể được coi là một phúc lợi miễn phí.

Khi phơi nhang muỗi xong, dân chúng trong thành đều có thể đến nhận. Giống như than tổ ong, mỗi nhà đều sẽ có một suất nhất định.

Sau khi tin tức được lan truyền, dân chúng trong thành nghe tin đều rất cảm động. Mỗi khi có thời gian rảnh là họ lại chủ động đến y quán để giúp làm nhang muỗi.

Nhờ sự nhiệt tình của mọi người mà nhang muỗi nhanh chóng được sản xuất liên tục. Khắp nơi đều có mùi khói ngải, không còn nghe thấy tiếng muỗi vo ve nữa. Họ thực sự cảm thấy rất thoải mái.

Nhìn thấy nhiệm vụ thành tựu của mình được tăng thêm điểm, Thịnh Quân trong lòng càng thêm tràn đầy động lực.

Gần thêm một bước nữa để là có thể thăng cấp rồi. Hừm, sớm muộn gì tiểu hệ thống này cũng sẽ bị nàng nắm chặt trong lòng bàn tay thôi!

Huyện Hưng Hòa đã giải quyết được vấn đề về muối. Nhưng cách xa đó, nhóm Thiết Trụ lại không có được may mắn như vậy.

"Bốp!"

Thiết Trụ mặt vô cảm đập mạnh vào cánh tay rồi sau đó gỡ xác con muối đã bị đập nát, dùng ngón tay xoa xoa để phủi xác con muối xuống đất.

Muối vẫn chưa là gì.

Trên dọc đường đi, ánh nắng giữa trưa mới là điều khắc nghiệt nhất. Cái nắng như đang dán chặt vào da người để nung thịt bên trong.

Dưới sự dạy dỗ của Phương Tiên Nhi, cả nhóm đều rất ý thức về việc chống nắng. Tất cả đều đội nón rơm để che đầu và mặt, quả thật họ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn lên bầu trời, Thiết Trụ kéo vành nón xuống, nhìn xa xa rồi nói: "Chắc sắp đến trấn Ốc Thổ rồi, phải không?"

Phùng Bình ở bên cạnh đáp lời: "Sắp đến rồi, không quá ba ngày nữa là có thể đến nơi."

Trấn Ốc Thổ nằm ở rìa Ngọc Thành, là nơi gần với Nha Địa nhất.

Họ đã vào địa phận Ngọc Thành một thời gian và hiện tại định từ đó đi đến Nha Địa.

Lính canh cổng ở Ngọc Thành quả nhiên không làm gì gây khó dễ cho họ.

Sau khi kiểm tra hàng hóa trên xe và giấy phép thông hành của họ do Miên Sùng cấp là họ nhanh chóng được cho đi.

Cũng vì số lượng người trong đoàn hợp lý, hàng mang theo cũng không có gì đáng chú ý nên mới không làm lính canh ở đây cảnh giác.

Điều này cũng chứng tỏ rằng tin tức của Phùng Bình rất chính xác.

Trước đây, khi Phùng Bình đưa ra đề nghị đi cùng, Thiết Trụ đã gật đầu đồng ý.

Bọn họ vẫn còn lạ lẫm với Nha Địa nên rất cần một người như hần ta làm người dẫn đường.

Ban đầu, Thiết Trụ còn hỏi Kéo Khắc Thân và nhóm của hần ta có muốn đi cùng không, nhưng đáng tiếc là bị từ chối.

Dù sao thì Kéo Khắc Thân còn có gia đình, không tiện di chuyển đường dài. Hơn nữa, dù có theo đến Ngọc Thành thì Thiết Trụ và nhóm của hần vẫn chưa quyết định chắc chắn, rủi ro vẫn quá lớn. Cuộc sống sau này sẽ thế nào thì chưa thể nói trước được.

Không bằng cứ sống tạm như này qua ngày

Lời này quả thực có lý, Thiết Trụ cũng không ép buộc người khác làm gì.

Hơn nữa, ngoại hình của nhóm người Kéo Khắc Thân cũng dễ khiến người khác chú ý đến. Dù có đi cùng đến Ngọc Thành thì e

rằng cũng sẽ bị người ta theo dõi, khiến họ không tiện để làm việc.

Nhưng cứ cản đường như vậy mãi thì cũng không phải là giải pháp lâu dài.

Thiết Trạ suy nghĩ một lúc, rồi sai người gửi một bức thư về, dự định là để hỏi ý kiến của Tảo Nhi và mọi người.

Nếu có thể thì sau này cứ để nhóm Kéo Khắc Thân trực tiếp đến Hưng Hòa. Dù sao bên đó cũng đang thiếu người.

Sau khi tới đó, chắc chắn nhóm người của Kéo Khắc Thân không phải lo về chuyện ăn uống và sẽ có một cuộc sống ổn định hơn.

Về sau, khi xử lý được vấn đề của dân tộc Tác-ta thì họ cũng có thể giúp đỡ.

Đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Việc gửi thư cần có rất nhiều thời gian.

Thiết Trạ để lại hai người chờ thư hồi âm trong thành gần đó. Tạm biệt Kéo Khắc Thân rồi cùng Phùng Bình tiếp tục lên đường.

Càng đi về phía Bắc, tình hình càng trở nên khó khăn hơn Thiết Trạ tưởng.

Vì họ đang đi về phía vùng đất của dân tộc Hồi Hột nên dù con đường đi phía Bắc đã được tu sửa tốt nhưng vẫn có vô số đoạn đường núi mà không thể tránh được.

Mỗi khi leo núi vượt đèo, Thiết Trạ lại nhớ tới lời của Phương Tiên Nhi từng nói về kỹ thuật có thể khoan đường hầm xuyên qua giữa núi.

Nghe nói những hầm đó không chỉ có thể cho người đi qua, mà còn có thể cho một loại xe nhanh có đường ray sắt chạy qua.

Chỉ cần nỗ lực, sau này dù là núi cao vực thẳm cũng không thể ngăn cản con người lái những chiếc xe bọc sắt đi lại giữa Nam và Bắc chỉ trong một ngày.

Chỉ cần được nghe mô tả thôi cũng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Tuy nhiên, sau khi tự chứng kiến những ngọn núi hùng vĩ. Trong thời gian ngắn, Thiết Trụ không dám nghĩ đó là một công trình to lớn đến thế nào.

Hiện tại, việc xây dựng một bức tường thành cũng đã rất vất vả rồi.

Giờ đây, chỉ có thể coi những ý tưởng đó là niềm an ủi trong lúc mệt mỏi trên đường đi.

Cứ như thế, họ cố gắng thêm ba ngày nữa, cuối cùng cũng đến được trấn Ốc Thổ.

Là một thành trì sát biên giới, tổng thể trấn Ốc Thổ mang đậm phong tục của vùng đất Nha Địa. Có rất nhiều gương mặt dị vực đi lại ở trong đó.

Tuy nhiên, có lẽ vì phía nam Nha Địa có người như Phùng Bình nên cảm thấy bầu không khí trong thành vẫn rất hòa thuận.

Trở lại nơi quen thuộc, Phùng Bình trông thoải mái hơn trước rất nhiều.

Hắn ta cười nói với Thiết Trụ: "Con đường dẫn đến Nha Địa có chút nhàm chán. Chúng ta có thể nghỉ chân một ngày ở trấn này, sau khi nghỉ ngơi xong rồi hãy lên đường cũng không muộn. Nếu người không ngại thì có thể ở lại chỗ nhà đá của ta."

Cùng đi đến đây, tình cảnh của Phùng Bình cũng đã được mọi người hiểu rõ.

Những người sống ở phía Nam Nha Địa cũng chẳng khác gì Thiết Trụ và mọi người. Họ cũng trồng trọt và làm việc.

Chỉ là điều kiện sống hơi khắc nghiệt hơn một chút mà thôi.

Phùng Bình trên có cha mẹ già, dưới có vợ con. Gia đình hắn ta ở phía Nam cũng có chút tiếng nói, gia đình họ chịu trách nhiệm quản lý sinh kế của mọi người.

Một ngày nọ, tình cờ Phùng Bình nhận được một loại lương thực mới gọi là đậu gà từ tay một người nào đó.

Nghe nói loại này được truyền từ phía Tây Nha Địa, có thể chịu được hạn. Quả lại to và đầy đặn, rất phù hợp để trồng trọt ở đây.

Chương 314: Chương 314

Đậu gà là thứ tốt, nhưng khi trồng xuống đất thì kết quả lại khiến thất vọng vô cùng.

Không biết vì lý do gì, từ khi mọc mầm, loại đậu này đã héo rũ và sản lượng lại vô cùng thấp.

Phùng Bình lại không cam lòng, hắn ta tìm hiểu khắp nơi, nghe người ta nói là do họ chưa nắm vững phương pháp trồng trọt nên mới như vậy. Thế là hắn ta quyết định mạo hiểm đi đến phía Tây để tìm hiểu thêm.

Kết quả là hắn ta bị cuốn vào cuộc nội chiến và tranh giành bên ngoài của dân tộc Hồi Hột.

Ở đó có hai nhóm người, cả hai đều đang tìm kiếm một "quân sư" có ngoại hình và tuổi tác tương tự hắn ta.

Sau khi nhìn thấy hắn ta, họ liền nhận nhầm, nhất quyết cho rằng người họ tìm kiếm chính là hắn ta.

Hắn ta bị bắt cóc đi bắt cóc lại nhiều lần. Dù lúc đó Phùng Bình có giải thích như thế nào cũng không ai tin.

Sau đó, không biết từ đâu lại xuất hiện một nhóm người thứ ba.

Những người này trông không giống người dân tộc Hồi Hột, hành động cũng rất lén lút. Nhân lúc hai bên đang tranh giành thì bọn chúng làm ngư ông đắc lợi, lặng lẽ bắt hắc ta đi.

Ra khỏi Nha Địa rồi tiến thẳng về phía Nam, cũng không rõ là định mang hắc ta đi đâu.

May mắn bọn chúng tình cờ bị đoàn người của Kéo Khắc Thân bắt gặp, nhờ vậy mà Phùng Bình mới có thể thoát nạn.

May mà vận khí của hắc ta cũng không tệ lắm, trải qua biết bao nhiêu sóng gió rồi lại gặp được Thiết Trụ, đi cùng với hắc ta thì mới có thể thuận lợi trở về nhà.

Sau khi đã trở nên thân thiết, trên đường đi Phùng Bình cũng nhận được sự chăm sóc từ nhóm người của Thiết Trụ.

Giờ đây hai bên đã thật sự thân thiết, khi nói chuyện, Phùng Bình cũng sẽ vì suy nghĩ cho họ nhiều hơn.

Lời mời ở chung là minh chứng rõ ràng nhất.

Thiết Trụ vừa nghe xong liền gật đầu đồng ý. Coi như hắc ta nhận phần tình này nhưng trong lòng vẫn tính toán là đến đó để xem tình hình thực thế như thế nào.

Nếu như là nhà đá ở phía Nam thì quá chật chội, không đủ chỗ để ở nên tốt nhất là dựng lều. Như vậy cảm thấy sẽ tiện hơn.

Lều của Phương Tiên Nhi thật sự rất chắc chắn, quả là công thần lớn nhất trong chuyến đi này.

"Đúng rồi, các người có thể bán những đồ mang theo ở trấn Ốc Thổ. Ở đây đông người, không chừng có thể tìm thấy được ngọc thạch. Một khi vào đến phía Nam thì dân cư thưa thớt, không thể tìm kiếm được ngọc thạch đâu. Đồ có thể mua được cũng rất là hạn chế."

Bàn xong việc chỗ ở, Phùng Bình không tìm được mà lên tiếng nhắc nhở.

Thiết Trạ suy nghĩ một lát rồi nói: "Không sao, cũng không nhất thiết phải buôn bán vàng bạc thật. Có thể dùng đồ ăn hoặc thứ khác để trao đổi cũng được."

Theo bản năng Phùng Bình định nói gì đó, nhưng rồi lại không nói gì thêm.

Hắn ta vốn định nói có hắn ta ở đây thì mọi người không cần phải lo về ăn uống.

Nhưng số người của nhóm Thiết Trạ nói nhiều không nhiều, mà ít cũng chẳng phải là ít.

Nghe ý họ nói, dường như là đang muốn tìm kiếm thứ gì đó ở Nha Địa. Phùng Bình chưa hỏi kỹ, nhưng cũng không cần nghĩ nhiều cũng biết, tìm kiếm thứ gì đó ở một nơi rộng lớn như vậy chắc chắn là sẽ rất khó khăn. Nhóm của Thiết Trạ chắc là sẽ phải ở lại đó khá lâu.

Hắn ta không có khả năng cung cấp thức ăn miễn phí cho họ mãi. Tốt nhất là đừng chủ động hứa hẹn, lúc đó chỉ cần giúp đỡ hết sức mình là được.

Cuối cùng Phùng Bình chỉ gật đầu nói: "Dùng vật đổi vật cũng tốt, chắc chắn mọi người sẽ rất vui mừng."

Nhóm của Thiết Trạ mang theo toàn là dược liệu và những thứ thiết thực, chắc chắn là ở đâu cũng sẽ được hoan nghênh thôi.

Mọi việc đã được quyết định như vậy.

Phùng Bình dẫn họ đến một quán trọ quen thuộc để nghỉ ngơi.

Vì nhóm của Thiết Trụ đã chuẩn bị sẵn túi ngủ nên bọn họ chỉ xin một số phòng chứa đồ rộng rãi để nghỉ tạm. Thấy bọn họ không chiếm phòng dành cho khách, lại do Phùng Bình dẫn đến nên ông chủ hiếu khách cũng không thu phí.

An ổn vượt qua một đêm.

Sáng hôm sau, đoàn người đã hồi phục sức lực thì chính thức lên đường, tiến về phía Nam của Nha Địa.

Diện tích ở Nha Địa rộng lớn và địa hình cũng vô cùng phức tạp.

Trước khi lên đường, Phùng Bình còn nhờ một người quen giúp sửa lại bánh xe ngựa của đoàn, thay thành loại bánh xe gỗ lớn đặc biệt. Nhờ vậy mà việc di chuyển trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Đoàn xe tiến vào Nha Địa với tốc độ khá chậm.

Họ khởi hành vào buổi sáng, khi đó trời vẫn còn rất lạnh, vì vậy họ cần phải mặc thêm vài lớp áo. Nhưng đến trưa thì trời lại nóng lên.

Trên đường đi, dọc theo các nguồn nước, có thể thấy một vài ngôi làng nhỏ nằm rải rác, thưa thớt..

Mỗi khi thấy có người ở, Thiết Trụ và mọi người sẽ xuống xe bổ sung nước và tiện thể đổi một ít lương thực khô để dự phòng.

Lương thực khô ở đây rất đặc biệt.

Trong số đó có một loại bánh nướng làm từ ngũ cốc, có mùi vị rất thơm, có thể bảo quản được lâu. Mặc dù hơi khó ăn nhưng Mộc Kỳ Nhĩ và những người khác đều rất thích ăn.

Nơi ở của Phùng Bình nằm khá sâu trong vùng, chắc phải mất thêm hai ngày nữa mới đến được đó.

Nhân lúc có chút thời gian rảnh trên đường, Thiết Trụ hỏi hân về cỏ cao su.

"Người nói loại cỏ trông giống bồ công anh ấy hả? Mấy cây đó trong bãi cỏ của chỗ ta có nhiều lắm. Nhưng các người lặn lội từ xa đến đây chỉ để tìm bồ công anh thôi sao?" Phùng Bình nghi ngờ hỏi.

Bồ công anh này chẳng phải ở đâu cũng có sao, có cần phải đi hân đến Nha Địa không?

Thiết Trụ do dự một lúc, cũng không dám chắc loại bồ công anh mà hân ta nói có phải là loài mà hân cần tìm không.

Cỏ cao su quả thực là một loại bồ công anh, Phương Tiên Nhi gọi nó là cây bồ công anh.

Nhưng không phải tất cả loài bồ công anh nào cũng có thể tạo ra cao su.

Theo tài liệu mà Phương Tiên Nhi cung cấp, hình như cỏ cao su mọc trên ngọn núi Thần ở Nha Địa. Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng nó có thể được tìm thấy ở những nơi khác trong Nha Địa.

Thật ra, nguồn nguyên liệu lý tưởng nhất để chế tạo cao su phải là cây cao su ở phía Nam.

Nhưng với tình hình hiện tại, chắc chắn không thể ở lại phía Nam lâu được, chứ đừng nói gì đến việc tạo ra tiếng động lớn.

Mặc dù sản lượng cỏ cao su không bằng cây cao su phương Nam nhưng nó mọc ở vùng đất phía Bắc nên cũng không mấy ai để ý đến.

Chu kỳ sinh trưởng cũng ngắn, có thể dễ dàng tích trữ và gieo trồng với số lượng lớn hạt giống, cao su được tạo ra có độ bền cao.

Có thể nói đây là sự lựa chọn tối ưu nhất trong thời điểm hiện tại.

"Không phải loại bồ công anh bình thường. Đến nơi, người chỉ cần dẫn ta đi xem là được." Thiết Trụ nói.

Hy vọng đó chính là loại cỏ cao su mà họ cần. Nếu tìm thấy nó ở bên ngoài thì sẽ giúp họ đỡ vất vả khi đi lên núi.

Tuy Phùng Bình tò mò nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Đoàn xe tiếp tục đi.

Hai ngày sau.

Họ đã đến ngôi làng cuối cùng trước điểm đến.

Thiết Trụ đang phân vân không biết có nên vào làng để bổ sung thêm chút lương thực không, thì nghe thấy Phùng Bình nói: "Sắp đến nơi rồi, lương thực khô của chúng ta đủ ăn, tốt nhất là đừng qua đó."

Nghe vậy, Thiết Trụ nghi ngờ hỏi: "Người trong làng khó hoà hợp lắm sao?"

Biểu cảm của Phùng Bình có chút lúng túng: "Không phải, trong làng không có người xấu. Chỉ là từ khi tổ tiên hai bên rời đi đến đây thì không ưa nhau. Nếu bọn họ biết được các người đi cùng ta, cho dù có đổi được đồ ăn thì cũng không tránh khỏi những nghe lời cạnh khoe. Không có tổn thất gì nhưng sẽ bị ảnh hưởng đến tâm trạng."

Đang nói chuyện thì hần ta nhìn thấy hai con ngựa từ trong làng bên kia phi ra.

Ngay sau đó, một giọng nữ to và nham hiểm vang lên:

"Chà, đây chẳng phải là đại nhân Phùng Bình của chúng ta sao? Nghe nói người vì mấy hạt đậu mà bán luôn cả mình đi?"

Phùng Bình thở dài một tiếng, quay đầu nhún vai với Thiết Trụ: Thấy chưa!

Sau đó hần ta nhỏ giọng nói: "Người đó là trưởng thôn."

Thiết Trụ nhìn qua và thấy người ngồi trên ngựa là một nữ nhân trẻ với nước da ngăm đen. Trông vô cùng mạnh mẽ, khí phách hiên ngang.

Nàng ta liếc qua bên này, thấy Phùng Bình không có phản ứng gì thì cũng không bận tâm thêm, chỉ cười lạnh một tiếng rồi cưỡi ngựa phóng đi.

Một con ngựa khác theo sát nàng ta nhưng không có ai ngồi trên đó.

Sau sự cố nhỏ này, Thiết Trụ và nhóm của hần ta không quay lại thôn để bổ sung lương thực mà quyết định tiếp tục lên đường.

Đoạn đường còn lại thực sự không dài. Sau hai canh giờ, họ đã đến nơi.

Đây là một nơi rất kỳ diệu.

Phùng Bình và những người khác sống trên một bãi cỏ xanh tươi gần hồ nước, màu cỏ xanh ngắt. Trên bãi cỏ còn có thể nhìn thấy những con bò, cừu đang chạy trên đó.

Nhiều người ngồi trên cỏ, đang cắt lông những con cừu trắng mềm mại.

Gần đó có một khu rừng nhưng ở phía xa là một vùng đất hoang cằn cỗi, sau vùng đất hoang này là những dãy núi tuyết trải dài, ẩn mình trong mây.

Trời và đất, mọi cảnh vật có thể tưởng tượng được dường như đều hội tụ về đây.

Khung cảnh rung động đến mức khiến nhiều người có chút choáng váng.

“Thời gian này trong năm mà cũng có tuyết sao?” Mộc Kỳ Nhĩ ngạc nhiên hỏi và chỉ vào đỉnh núi tuyết.

Phùng Bình mỉm cười và nói: “Nơi đó rất đặc biệt, hầu như quanh năm đều có tuyết bao phủ.”

Chương 315: Chương 315

Hắn ta thu ánh mắt về, nhìn vào những căn nhà đá có mái hình chữ "nhân" nằm trên bãi cỏ. Thiết Trụ quan sát dãy nhà đá và đoán rằng sức chứa của chúng có hạn. Quả nhiên, dựng lều để ở vẫn là lựa chọn tốt hơn.

Cách đó không xa, có hai đứa trẻ đang chặn cừu nhìn thấy họ đến liền nhanh chóng chạy về phía những người lớn đang cắt lông cừu để báo tin.

“Các người chờ một chút, ta đi chào họ rồi sẽ quay lại ngay.”
Phùng Bình thấy vậy, bước nhanh về phía những người kia.

Một lúc sau, hắn ta dẫn theo vài người khác đi tới.

“Cảm ơn các người đã cứu Phùng Bình. Từ lúc nó rời đi, chúng ta đều vô cùng lo lắng.”

Một bà lão nói với giọng cảm kích. Bà là thân mẫu của Phùng Bình và bà rất tốt bụng, trông rất hiền hòa.

Hai bên nói chuyện với nhau vài câu, Thiết Trụ từ chối lời mời ở chung trong nhà đá và hắn ta chọn vài chỗ thích hợp để dựng lều.

Việc dựng lều diễn ra khá nhanh chóng và thuận lợi.

Khi công việc gần xong, Thiết Trụ đi theo Phùng Bình xem cây bồ công anh.

Lúc này chính là mùa cây bồ công anh đơm hoa kết trái.

Chưa tới gần, hắn ta đã nhìn thấy trên đồng có rải rác có những quả cầu trắng nhỏ, nhưng phần lớn đã bị gió thổi bay đi. Không còn là những quả cầu tròn trịa hoàn chỉnh.

Thiết Trụ ngồi xổm xuống, dùng dụng cụ Phùng Bình đưa để đào lên một cây, quan sát từ quả cầu xuống rễ cây. Cuối cùng hắn ta tiếc nuối lắc đầu: “Không phải loại này, xem ra chỉ có thể đến khu vực gần núi Thần tìm thôi.”

Phùng Bình thở dài: “Ngọn núi Thần không phải là nơi dễ đến, để ta nhờ người quen giới thiệu cho người một người dẫn đường quen thuộc với khu vực đó.”

Thiết Trụ không từ chối: “Vậy thì phiền người rồi.”

Chủ đề về cỏ cao su tạm thời dừng lại.

Thiết Trụ quay đầu nhìn những người đang thu hoạch lông cừu, rồi hỏi: “Nhiều lông cừu thế này, ta nhớ mỗi năm có thể thu hoạch khoảng hai lần, phải không? Các người thường dùng lông cừu để làm gì?”

Phùng Bình cũng quay sang: “Các gia đình bình thường ở chỗ chúng ta sẽ dùng làm chăn len. Số lông dư thừa sẽ được đem bán, có thương lái mua về làm bút lông.”

Hắn ta nói về loại chăn len được tạo ra bằng cách dùng một chiếc móc đặc biệt để móc, chứ không phải loại vải dệt.

Thiết Trụ hiểu ra: “Vậy thì có lẽ các người chưa biết cách dệt áo len và áo lông cừu rồi.”

Trước khi lên đường, Thiết Trụ đã đặc biệt học hỏi từ Phương Tiên Nhi về cách sử dụng lông cừu, với ý định đem kiến thức này áp dụng ở nơi đây.

Ban đầu hẳn ta định chờ giải quyết xong vấn đề sâu bệnh rồi mới chia sẻ kỹ thuật này.

Tuy nhiên, sau khi trực tiếp đến vùng đất phía Nam và nhìn thấy tình hình thực tế ở đây thì Thiết Trụ nghĩ rằng chia sẻ kiến thức này sớm cũng không phải là ý kiến tồi.

Ba miền Nam, Tây và Bắc đều là những nơi hiểm yếu, việc qua lại không phải là điều dễ dàng.

Chỉ cần phát triển khu vực phía Nam một chút là được, hơn nữa còn có thể khiến Phùng Bình và nhóm người của hắn ta hoàn toàn trở thành đồng minh của mình.

“Áo len lông cừu?”

Nghe hắn ta nói, Phùng Bình quả nhiên tò mò: “Chỉ dùng lông cừu cũng có thể làm được quần áo sao?”

Họ thường mặc áo khoác da cừu có lông ở thắt lưng.

Thiết Trụ gật đầu: “Tất nhiên là có thể, chỉ cần xoắn lông cừu thành sợi, sau đó dùng kim gỗ và một số kỹ thuật đặc biệt là có thể đan thành áo len. Ta đã từng thấy ở nơi khác rồi, rất ấm áp.”

Thật ra Thiết Trụ chưa từng thấy tận mắt, không có lông cừu thì chẳng thể làm ra một chiếc áo len thành phẩm. Trước đây hẳn ta chỉ dùng sợi bông thông thường để luyện tập kỹ thuật đan.

“Ta có thể dạy các người làm những dụng cụ quay sợi bằng gỗ đơn giản, sau đó sẽ biểu diễn cách đan áo len cho các người xem.” Thiết Trụ nói.

Điều này có nghĩa là hẳn ta muốn truyền thụ kỹ thuật.

Phùng Bình dường như không thể tin nổi rằng hẳn ta sẽ hào phóng như vậy, cẩn thận hỏi: “Người đồng ý dạy cho chúng ta, đó thực sự là một điều tuyệt vời. Nhưng, chúng ta có thể làm gì để đáp lại cho người đây?”

Thiết Trạ nói: “Ta muốn biết thêm nhiều thông tin về Nha Địa, hy vọng người có thể giúp ta tìm hiểu thêm, không chỉ về phía Tây mà cả phía Bắc, càng chi tiết càng tốt.”

Hẳn ta vẫn chưa quên nhiệm vụ của mình khi đến đây lần này. Cần phải thu thập nhiều thông tin.

Thấy Thiết Trạ đưa ra yêu cầu, Phùng Bình cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng vỗ n.g.ự.c đồng ý.

Sau khi ổn định chỗ ở, Thiết Trạ bắt đầu dạy mọi người làm dụng cụ dệt sợi lông cừu.

Nghe nói lông cừu có thể làm quần áo, người dân địa phương đều rất quan tâm. Nhanh chóng tìm kiếm gỗ mà Thiết Trạ cần, háo hức đến tìm hẳn ta.

Những vật liệu gỗ này được lấy từ khu rừng gần đó. Là gỗ dương, chất lượng vô cùng tốt.

Thiết Trạ cầm những cây gỗ, lấy công cụ được gom góp từ các nhà khác rồi bắt đầu đục đẽo.

Những kỹ năng làm mộc mà hẳn ta học được từ Tảo Nhi, dù chỉ là sơ sài nhưng ở ngoài thì vẫn rất ấn tượng.

Cuối cùng, hẳn ta làm ra một dụng cụ dệt thủ công tinh xảo và có cấu trúc giống như bánh xe quay tay.

Khi xoay tay cầm, các bánh xe gỗ sẽ quay nhanh chóng, cuốn những mảnh lông cừu xấp lại thành những sợi chỉ nhỏ.

Thiết Trụ lấy một ít lông cừu để biểu diễn một lần.

Thấy lông cừu thật sự có thể xoắn thành những sợi chỉ dài và không bị đứt, mọi người đều phấn khởi.

Họ nhanh chóng chạy đi thu gom lông cừu vừa cắt để rửa sạch và phơi khô, chuẩn bị cho việc dệt sợi.

Khi thấy mọi người bắt đầu nhiệt tình làm sạch lông cừu, Thiết Trụ lại nghĩ đến một điều:

“Đúng rồi, khi giặt lông cừu có thể thu được một loại chất béo từ lông. Đó cũng là một thứ tốt, khi kết hợp với các loại thảo mộc khác rồi bôi lên mặt và tay chân, có thể ngăn ngừa da bị nứt nẻ.”

Ở đây gió rất mạnh, nắng cũng rất gắt. Nên có lẽ mọi người rất cần loại kem dưỡng này.

Nghe đến đây, ánh mắt mọi người đều tràn ngập sự ngạc nhiên.

Mộc Kỳ Nhĩ thấy vậy, lặng lẽ ghé tai Thiết Trụ nói: “Ta đoán, lúc này chắc hẳn mọi người đang nghĩ không biết là ai sống trên thảo nguyên đây, sao huynh có thể biết nhiều công dụng của lông cừu đến vậy!”

Thiết Trụ bất lực đáp: “Muội vẫn chưa rõ à? Ta chỉ là mượn hoa hiến Phật mà thôi.”

“Cái này thì đúng.”

Mộc Kỳ Nhĩ thành kính làm dấu hình vuông trước ngực, nhắm mắt lại.

Dù không nói thành lời, nhưng vào khoảnh khắc đó, trong lòng nàng ấy đang tưởng nhớ ai thì không cần nói cũng biết.

“Haiz, lần này ra ngoài lâu như vậy, thật sự nhớ Phương Tiên Nhi quá, còn có cả Tảo Nhi tử nữa. Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất đệ đệ mình.”

Sau nhiều ngày nỗ lực, vô số sợi chỉ từ lông cừu đã được xoắn ra, cuộn thành từng cuộn. Nhiều cặp kim gỗ cũng đã được làm xong.

Nguyên liệu đã đủ, Thiết Trụ định bắt đầu hướng dẫn cách đan áo len cơ bản trước mặt mọi người.

Hắn ta ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, xung quanh là một vòng người. Ai ai cũng cầm kim gỗ trong tay, chuẩn bị học theo từng bước.

Thiết Trụ nhanh chóng bắt tay vào làm, dù động tác có hơi vụng về nhưng cách đan thì không có vấn đề gì.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, sản phẩm dệt len đầu tiên của thời đại này đã ra đời.

Tạm thời chỉ mới đan được một phần, vẫn còn là sản phẩm dang dở. Nhưng cú sốc nó mang lại cho mọi người thì vô cùng lớn.

Phần len nhỏ đó, trắng tinh khôi. Dưới ánh nắng chiếu rọi của mặt trời, dường như tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Thật sự vô cùng đẹp.

Mọi người bắt chước theo cách đan của Thiết Trụ, cũng lần lượt đan ra được một số thứ. Bọn họ nhanh chóng reo hò vui mừng.

Chỉ cần chăm chỉ luyện tập thì không khó để thành thạo kỹ thuật này.

Sau khi dạy xong một vài kiểu đan cơ bản, Thiết Trụ không còn tham gia vào công việc này nữa.

Hắn ta hiểu rất rõ rằng chỉ cần bắt đầu thì chắc chắn mọi người sẽ từ từ nghĩ ra những mẫu mã mới.

Chuyện này cũng không cần gấp gáp, những gì đã làm hiện giờ là đủ rồi.

Tiếp theo, hắn ta phải tập trung toàn lực vào việc tìm cỏ cao su.

Mấy ngày nay, Phùng Bình cũng giúp hắn ta liên lạc với người dẫn đường vào núi Thần. Đó là một chàng trai trẻ tên A Thanh, do thân mẫu của Phùng Bình tìm được.

Sau khi giao người cho Thiết Trụ, Phùng Bình nói:

"Người dẫn đường đã tìm xong rồi, nhưng những thông tin mà người nhờ ta dò hỏi thì vẫn phải cần chút thời gian. Tuy nhiên, đợi lúc người quay lại có lẽ sẽ có tin tức thôi."

"Chúc người bình an trở về."

Thiết Trụ gật đầu: "Cảm ơn người đã giúp ta."

Phùng Bình lắc đầu: "Có gì đâu? Rõ ràng là người bỏ công nhiều hơn. Đợi những chiếc áo len kia hoàn thành, chúng ta lại có thêm một con đường kiếm tiền nữa."

Thiết Trụ cười nói: "Hà, chúng ta quen biết nhau lâu rồi, đừng khách sáo mãi thế. Ta vẫn còn có vài thứ hay ho nữa, đợi khi quay về ta sẽ dạy mọi người."

"Vậy ta sẽ chờ nhé!"

Sau khi nói lời tạm biệt, Thiết Trụ dẫn người và A Thanh lên đường đến núi Thần.

Huyện Hưng Hòa.

Tảo Nhi và mọi người đã nhận được thư của Thiết Trụ gửi về. Sau khi biết rằng hẳn ta muốn mời Kéo Khắc Thân và những người khác tới, mọi người đều rất vui mừng.

"Có vẻ như nơi này của chúng ta cũng đã trở thành một điểm đến lý tưởng mà người ta muốn nương tựa rồi. Nếu họ có thể tới, họ sẽ là nhóm người đầu tiên. Sau này chúng ta cũng sẽ trở thành chỗ dựa cho nhiều người hơn!"

Tảo Nhi nhanh chóng gửi thư hồi đáp, bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt đối với việc Kéo Khắc Thân và những người khác đến.

Vì chuyện này mà nàng ấy còn tiến hành nhiều công tác tư tưởng trong thành. Nói chuyện trước với dân chúng để chuẩn bị tâm lý để giúp cho hai bên dễ dàng hòa nhập với nhau hơn.

Chương 316: Chương 316

Thiết Trụ để lại một số người ở lại chờ tin tức. Sau khi nhận được thư trả lời của Tảo Nhi thì người đó liền nhanh chóng đi tìm Kéo Khắc Thân để báo tình hình và hỏi ý kiến của đối phương.

“Người nói rằng, Thiết Trụ đã sắp xếp cho chúng ta một nơi tốt, có thể ăn no mặc ấm, kiếm được việc làm để mưu sinh, còn có chỗ ở ổn định?”

Kéo Khắc Thân kinh ngạc nói: “Nhưng làm sao một nơi tốt như vậy sao lại có thể chấp nhận những người như chúng ta chứ?”

Người truyền tin suy nghĩ một chút rồi nói: “Vì các người đều là những người rất tài giỏi, những nơi tốt đẹp cũng sẽ cần đến các người.”

Nghe xong, Kéo Khắc Thân cảm thấy có chút động lòng, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc đi đến đó có khả thi hay không.

Khi mới nghe tin này, phản ứng đầu tiên theo bản năng của hắn ta là muốn từ chối.

Nhưng sau khi hiểu rõ tình hình chung của nơi đó, hắn ta lại do dự.

Trước đây hẳn không chấp nhận lời mời của Thiết Trụ là vì có quá nhiều biến động và không đủ ổn định.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ thích cuộc sống bấp bênh trên núi như hiện tại.

Nếu có điều kiện, ai lại không muốn sống tốt hơn chứ?

Bây giờ, chuyện ăn uống đã không được đảm bảo, chưa kể đến việc nếu bị bệnh tật thì lại vô cùng khó khăn. Họ chỉ có thể lén lút đi đến huyện gần đó để khám, chi phí thì lớn mà kết quả cũng chưa chắc đã đúng.

Nơi mà đối phương nhắc đến lần này ít nhất là sẽ có điều kiện sinh hoạt tốt. Còn nghe nói y thuật của lang trung ở y quán cũng rất cao.

Hơn nữa, dường như Thiết Trụ cũng có chút quyền hành ở đó? Đây là một tin tốt đối với họ.

Tuy nhiên sống đến từng tuổi này, Kéo Khắc Thân cũng không thể chỉ nghe vài câu liên tin tưởng hoàn toàn rồi lập tức kéo cả gia đình lên đường được.

Hắn ta nhanh chóng đề nghị người truyền tin rằng mình muốn mang theo hai người nữa đến xem trực tiếp.

Phản ứng này cũng nằm trong dự đoán của Tảo Nhi và mọi người nên dĩ nhiên là không có lý do gì để họ từ chối.

Vì vậy, sau khi Kéo Khắc Thân nhanh chóng sắp xếp ổn thoả công việc ở nhà, hắn ta dẫn theo hai người đàn ông khỏe mạnh lên đường, cùng với người truyền tin đến huyện Hưng Hòa để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Số người đi không nhiều, lại đều là người trẻ khỏe nên dọc đường đi không nghỉ ngơi nhiều, thúc ngựa một đường đến nơi.

Chẳng bao lâu sau họ đã đi qua một vài thị trấn nhỏ và tiến vào địa phận của Miên Sùng.

Ngay khi đến Miên Sùng, Kéo Khắc Thân và những người cùng đi liền nhận thấy có điều gì đó kỳ lạ. Con đường đi ở đây đặc biệt bằng phẳng và đẹp để giúp cho việc di chuyển của người và ngựa cũng trở nên thuận tiện hơn nhiều.

Tuy nhiên, vì thời gian gấp gáp nên họ cũng không xem xét kỹ tình hình của Miên Sùng. Họ không dừng lại mà đi thẳng đến gần huyện Hưng Hòa.

Trước tiên là họ đến các thôn làng xung quanh thành chính.

“Chúng ta có thể đi vào làng xem một chút được không?” Kéo Khắc Thân hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Người truyền tin đáp.

Trên đường đến đây, người truyền tin đã giới thiệu sơ qua cho Kéo Khắc Thân về chế độ đãi ngộ của dân chúng ở Hưng Hòa.

Kéo Khắc Thân cảm thấy vô cùng mới mẻ đối với những chính sách này. Trước đây hẳn ta chưa từng được nghe đến.

Ý nghĩ chuyển đến Hưng Hòa của hẳn ta trong bất giác đã tăng mạnh lên rất nhiều.

Hẳn ta thậm chí còn âm thầm nghĩ về điều đó trong đầu.

Với tình hình của họ hiện tại, nếu thực sự muốn chuyển đến đó thì việc lựa chọn làm nông hoặc chăn nuôi gà vịt sẽ là công việc phù hợp nhất.

Làm như vậy, mỗi ngày họ sẽ có bữa ăn làm việc hàng ngày và được nhận phiếu Phương Tiên. Không những vậy còn có thể được cấp một căn nhà ở miễn phí.

Chuyển đến một nơi ở mới, điều mà người ta lo lắng nhất chính là chỗ ở.

Việc được cấp cho nhà cửa không chỉ giúp họ tiết kiệm được công sức mà còn giúp tiết kiệm đáng kể về chi phí. Dù sao họ cũng không quá kén chọn về môi trường sống.

Họ không giỏi làm nông, nhưng trước đây chăn nuôi bò cừu rất giỏi. Vì vậy trong hai công việc được cấp nhà thì họ càng nghiêng về phía chăn nuôi hơn.

Sau khi nghĩ về cuộc sống mà mình có thể có, trong lòng Kéo Khắc Thân cảm thấy rất thoải mái.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía ngôi làng cách đó không xa, nơi đó là một khung cảnh tràn đầy sức sống và rất náo nhiệt.

Có rất nhiều nông dân đang cưỡi trâu làm việc trên cánh đồng. Trong tay họ cầm những dụng cụ mà Kéo Khắc Thân không hiểu được, có vài thứ hoàn toàn không giống những thứ có thể dùng trong nông nghiệp.

Kéo Khắc Thân và những người cùng đi cũng từng làm nông nên biết rằng công việc này vất vả như thế nào. Nhưng những người nông dân trong thôn lại không có vẻ gì gọi là mệt mỏi.

Trái lại trông họ rất vui vẻ.

Chẳng lẽ nào là họ đang lừa dối?

Tuy nhiên, nhìn vào tình trạng của đất đai, có vẻ như những vùng đất nông nghiệp này được người dân chăm sóc rất tốt.

Trên ruộng vẫn còn có nhiều cây trồng chưa chín, Kéo Khắc Thân không nhận ra giống cây gì, nhưng hẳn ta cũng thấy chúng xanh tươi và phát triển mạnh mẽ với những cành lá cũng vô cùng khỏe mạnh.

Phía xa trên cánh đồng có một cỗ máy lớn đang chậm chậm quay. Hỏi ra mới biết đó là cối xay nước dùng để tưới tiêu.

“Xem ra, ít nhất nơi này cũng là một nơi có nguồn nước dồi dào.” Kéo Khắc Thân không khỏi thốt lên.

Người truyền tin dẫn đường cười nói: “Người nhầm rồi, chỗ chúng ta cũng rất khô hạn, cứ vài năm lại có đại hạn. Năm nay cũng thế. Nước này là do Phương Quân chỉ huy chúng ta, dẫn từ dưới lòng đất lên đây.”

“Dưới lòng đất có nhiều nước thế sao?” Kéo Khắc Thân tò mò hỏi.

Người truyền tin gật đầu chắc chắn: “Có chứ.”

“Thật là một ý tưởng thông minh! À, Phương Quân là thủ lĩnh của các người... À, huyện lệnh đúng không?”

Người truyền tin cười mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy.”

Vì đám người Kéo Khắc Thân chưa chính thức trở thành thành viên của Hưng Hòa nên tạm thời không tiện tiết lộ quá nhiều chi tiết về Phương Quân.

Nhưng nói là huyện lệnh cũng không sai.

Kéo Khắc Thân lộ ra vẻ hâm mộ: “Vậy các người thật may mắn khi có một huyện lệnh giỏi như thế!”

“Ha ha, đúng là chúng ta rất may mắn.”

Vừa trò chuyện, họ vừa tiến vào trong thôn, Kéo Khắc Thân nhanh chóng nhìn thấy một ngôi nhà mái bằng trông vô cùng độc đáo ở cổng thôn.

Mọi người ra vào liên tục, tay mang theo giỏ hoặc túi vải đựng đồ. Trên mặt ai cũng hiện rõ vẻ phấn khởi, chắc hẳn họ vừa nhận được món đồ gì tốt.

“Cười tươi thế này, ở ngoài rất dễ bị những tên cướp như bọn tôi chặn đường cướp của. Người nhớ phải cẩn thận đấy.” Kéo Khắc Thân tốt bụng nhắc nhở.

Người truyền tin đỏ khóc đỏ cười: “Cảm ơn người, nhưng chúng ta ở đây rất an toàn.”

Kéo Khắc Thân gật đầu, chỉ vào căn nhà nhỏ hỏi: “Đó là nơi nào?”

“Đó là cửa hàng phúc lợi. Mỗi ngày làm việc, mọi người có thể kiếm được phiếu Phương Tiên và đổi lấy hàng hóa trong cửa hàng.” Người truyền tin trả lời.

Trước đây, cửa hàng phúc lợi chỉ có ở trong huyện thành, người dân làng muốn mua đồ là phải vào thành.

Mặc dù đường vào thành đã được trải bê tông, mỗi ngày cũng có xe bò qua lại giữa các thôn nên việc đi vào thành cũng không quá khó khăn. Nhưng so với trong huyện thì việc mua sắm vẫn không thuận tiện bằng.

Vì vậy, các chủ sự dứt khoát mở thêm nhiều cửa hàng phúc lợi nhỏ ở các thôn. Mỗi ngày đều có người đến để bổ sung hàng hóa. Mặc dù các loại hàng hóa ở cửa hàng trong thôn không được phong phú như ở huyện nhưng người dân vẫn có thể mua được những vật dụng sinh hoạt và thực phẩm cần thiết, kể cả là than tổ ong.

Nhờ có cửa hàng phúc lợi, cuộc sống trong thôn cũng trở nên dễ chịu hơn. Mỗi ngày, người dân trong thôn đều rất vui vẻ.

Sau khi nghe xong câu chuyện thần kỳ này và được phép, Kéo Khắc Thân đã đến tham quan cửa hàng nhỏ này. Vào rồi mới biết đúng là được mở mang tầm mắt.

Chẳng hạn như xà phòng.

Một người phụ nữ trong thôn đang giặt quần áo đã trực tiếp chỉ cho Kéo Khắc Thân cách sử dụng.

Chương 317: Chương 317

Một khối màu vàng trong suốt to bằng lòng bàn tay, trông như một loại bánh ngọt nhưng lại có thể dùng để giặt đồ?

Sau khi bôi lên quần áo rồi nhẹ nhàng chà xát, chẳng mấy chốc đã sạch sẽ?

Người dân ở đây sau khi đi vệ sinh lại dùng thứ giấy trắng, mềm và giống như vải? Người Hưng Hòa đúng là rất chú trọng đến việc chăm sóc cho bản thân!

Còn loại nước thực vật thơm mát đó, xịt lên người có thể ngăn ngừa muỗi đốt?

Đây chỉ là một thôn làng nhỏ mà họ tình cờ ghé qua.

Những thứ đầy đủ thế này chắc chắn không phải là giả vờ tạo ra. Vì vậy, cuộc sống ở Hưng Hòa đúng là thực sự rất tốt!

"Cái đó, chúng ta có mang theo chút bạc, lúc rời đi có thể đổi lấy vài thứ để dùng không?" Kéo Khắc Thân thềm thường hỏi.

Người truyền tin cười đáp: "Đương nhiên rồi. Hiện tại trong thành có thể dùng vàng bạc để đổi lấy phiếu Phương Tiên. Chỉ cần có phiếu là có thể đổi được những thứ này."

Sau khi tham quan cửa hàng phúc lợi xong thì cũng đúng lúc đến giờ ăn trưa. Người truyền tin dự định chiêu đãi họ một bữa

ăn bằng thực phẩm trong cửa hàng.

Người dân trong thôn nhiệt tình mang đến vài cái bàn ghế và còn mang cả bếp than để giúp nấu nướng.

Bữa ăn được đặt ngay trước cửa hàng phúc lợi.

Người truyền tin lấy ra gói gia vị lẩu cà chua. Sợ họ phải chờ lâu nên hẳn ta còn mang ra bánh mì phô mai nếp cẩm để họ lót dạ.

Kéo Khắc Thân đã từng được thử lương khô ở chỗ của Thiết Trụ rồi, lúc đó hẳn ta đã rất ngạc nhiên.

Bây giờ, những món ăn đa dạng trước mắt lại càng làm hẳn ta choáng váng hơn.

Như món lẩu trước mặt, không biết nấu bằng gì mà mùi thơm lan tỏa khắp nơi, dường như thấm vào tận xương tủy trên cơ thể!

Nuốt nước bọt hai lần, Kéo Khắc Thân bóc bánh mì trên tay định ăn cho đỡ thèm.

Khi mở lớp giấy gói ra, bánh mì trắng mềm, nếp cẩm kẹp trong bánh mì hiện ra trước mắt.

Kéo Khắc Thân và những người đi cùng hẳn ta vốn tính thẳng thắn, đối phương mời ăn thì họ cũng không khách sáo nhiều.

Ngay lập tức, hẳn ta cắn một miếng thô bạo, nửa chiếc bánh mì trên tay lập tức biến mất.

Hẳn ta nhai ngấu nghiến.

Ừm, nó cũng là món ngọt giống như lương khô lần trước, nhưng lần này hương vị phong phú hơn, có kết cấu đậm đà hơn. Chắc

chấn bọn trẻ sẽ rất thích sau khi ăn nó.

"Ngon quá!"

Kéo Khắc Thân khen ngợi rồi ăn ngấu nghiến phần bánh mì còn lại.

Hắn ta hồi tưởng một lúc rồi nói: "Hình như có cả mùi sữa, nhưng lại không có vị tanh của sữa."

Sau khi ăn xong, nồi lẩu cũng đã sôi.

Người truyền tin chia rau củ trong nồi ra các bát khác nhau rồi đưa đến trước mặt họ.

Cách chia thành bát như vậy thực ra giống "Mạo Thái" (*) hơn là lẩu, nhưng độ ngon thì không hề giảm đi.

(*) Cách gọi khác của Maocai Malatang.

Món ăn được dọn lên, hương thơm đậm đà ngay lập tức thu hút sự chú ý của Kéo Khắc Thân và những người đi cùng.

"Nhiều món thế này đều là dành cho chúng ta ăn sao?" Kéo Khắc Thân do dự khi nhìn vào các bát rau đầy ắp.

"Rau thì sao giả được? Lần này các ngươi đến đây với tư cách là khách, cứ ăn thoải mái đi." Người truyền tin cười nói.

"Đúng rồi, ăn nhiều vào! Lẩu là món mà mọi người yêu thích nhất đó. Hiện tại chỉ có ở đây và Miên Sùng chứ ở nơi khác không có đâu!" Một người dân gần đó nhiệt tình xen vào.

Ha ha, trước đó các chủ sự đã nói rằng sau này huyện thành sẽ thu hút đủ loại người, bao gồm cả những người của dân tộc Tác-ta như này.

Trước khi có lớp dạy miễn phí trong thành, dân chúng bình thường còn khá mơ hồ về khái niệm người ngoại tộc. Nhiều người thậm chí không biết gì về họ.

Dù sao, việc lo cho bữa ăn hằng ngày cũng đã là khó khăn lắm rồi.

Sau này khi được nghe nhiều kiến thức phổ cập thì họ đã hiểu biết hơn và chấp nhận nó một cách tự nhiên.

Phương Quân mong muốn mọi người có thể sống hòa thuận với nhau, vậy nên hãy sống hoà hợp!

Dù chưa gặp người Tác-ta bao giờ, nhưng người dân huyện này ai cũng hát được vài câu trong bài “Cát Tường Tam Bảo”?

Bây giờ hẳn ta đã nhìn thấy người thật.

Không có gì khác, họ thực sự là người có dáng vóc mạnh mẽ. Vừa nhìn đã biết là những người lao động, làm việc rất giỏi.

Thật tuyệt khi có thể được làm việc với họ!

Gần đây, trong thành lại có thêm nhiều loại công việc mới. Có thêm người làm thì mọi người sẽ đỡ vất vả hơn và cũng có thể làm ra thêm được nhiều công việc tốt.

Vì vậy, lần này nhất định phải tiếp đãi Kéo Khắc Thân và những người của hắn ta thật tốt, để họ nhanh chóng chuyển vào thành sinh sống!

Trước ánh mắt háo hức đầy mong đợi của mọi người, Kéo Khắc Thân bỗng cảm thấy căng thẳng mà không hiểu vì sao. Nếu không phải vì tin tưởng vào tính cách của Thiết Trụ và đồng đội thì hắn ta đã nghi ngờ rằng trong món ăn này nhất định là có gì đó mờ ám.

Gạt bỏ suy nghĩ đùa cợt trong lòng, Kéo Khắc Thân thực sự không cưỡng lại nổi mùi thơm của lẩu, hắn ta bắt đầu cầm đũa gấp thức ăn.

Đầu tiên hắn ta gấp một miếng thịt, trông rất hấp dẫn.

Vừa bỏ vào miệng nhai, mắt của Kéo Khắc Thân bỗng mở to: “Đây là... thịt bò à?”

Nhai thêm vài miếng, hắn lại thấy không chắc lắm: “Không đúng, hình như nó mềm hơn thịt bò nhiều...”

Ăn vài ba miếng, hắn ta không nhịn được gấp thêm một miếng nữa, nhưng sau khi ăn xong hắn ta vẫn không chắc chắn được đó là gì.

Kéo Khắc Thân bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Ngay sau đó hắn ta lại gấp ăn một miếng lòng bò.

“Cái này chắc chắn là nội tạng bò!” Lần này hắn ta khẳng định chắc nịch.

“Không ngờ bò ở đây lại ngon đến vậy, còn thơm hơn cả bò nuôi trên thảo nguyên! Ừm, nhưng mà, các người ở đây cũng bắt đầu ăn thịt bò rồi à? Ta nghe nói miền Nam vốn rất ít khi ăn bò.”

Đối với dân thảo nguyên mà nói thì Hưng Hòa quả thực nằm về phía Nam.

Người truyền tin khẽ ho vài tiếng: “Đây không phải là bò chúng ta nuôi. Ngoài việc ăn lẩu ra, thật ra chúng ta rất ít khi ăn thịt bò.”

Kéo Khắc Thân gật đầu như đã hiểu ý rồi cầm bát tiếp tục ăn.

Món nào trong bát hắn ta cũng không bỏ sót, ngay cả nước lấu cà chua hắn ta cũng ăn sạch.

“Đây đúng là món ngon nhất mà ta từng ăn!” Kéo Khắc Thân khen ngợi.

Người dân trong thôn nghe vậy thì không khỏi ưỡn n.g.ự.c tự hào, vì món lấu của Phương Quân được yêu thích nên họ cũng cảm thấy rất hãnh diện.

Họ liền gấp thêm cho Kéo Khắc Thân một bát rau đầy, chẳng mấy chốc hắn ta cũng ăn hết sạch.

Một ông lão đứng bên cạnh nhìn thấy vậy thì âm thầm lo lắng cho Phương Quân.

Ôi chao, dù dân tộc Tác-ta trông có vẻ giỏi làm việc nhưng hình như họ ăn cũng nhiều hơn người thường.

Bên Phương Quân còn phải lo việc ăn uống, liệu có đủ khả năng nuôi nổi những người này không?

Tuy nhiên, lấu cũng không phải món ăn chính, cháo cơm vẫn có thể no bụng. Chắc cũng không có vấn đề gì.

Đôi lông mày của ông lão lo lắng cũng từ từ giãn ra.

Nhóm người Kéo Khắc Thân không hề hay biết gì về những suy nghĩ này. Sau bữa ăn, phần lớn bọn họ đã bị chinh phục.

Lúc này, Kéo Khắc Thân gần như đã quên mất trước khi xuất phát, hắn ta còn cẩn thận như thế nào. Chính vì thế mà hắn ta mới đích thân đến đây để xem tình hình.

Bây giờ, hắn ta chỉ tiếc là khi nhận được lời mời lại không lập tức đưa cả gia đình đến đây.

Nếu như thế thì bây giờ cả đoàn người của họ đã có thể chọn được căn nhà phù hợp và ở một nơi tốt rồi!

Ổn định xong, họ sẽ không còn phải sống khổ cực ở trên núi nữa. Ngày ngày có thể ăn những món ngon như thế này!

Nhưng bây giờ chỉ có ba người họ đến đây nên còn phải mất thêm một chuyến đi để đón mọi người đến đây.

Không biết phải đến bao giờ mới có thể đưa cả nhà qua đây. Bao nhiêu món ngon đã bị bỏ lỡ, thật là đáng tiếc vô cùng!

Hắn ta đ.ấ.m n.g.ự.c giậm chân!

Điều duy nhất khiến hắn ta cảm thấy an ủi là trong tương lai, họ sẽ có một niềm hy vọng — chuyển đến định cư ở huyện Hưng Hòa.

Một bữa ăn tràn ngập niềm vui trong thôn đã kết thúc tốt đẹp.

“Ăn no rồi nghỉ ngơi một lát, chúng ta có thể đi dạo trong huyện thành.”

Người truyền tin nói.

Nghe vậy, Kéo Khắc Thân và những người đi cùng không khỏi háo hức.

Mới chỉ là trong thôn mà đã như vậy. Không biết cảnh tượng ở huyện thành sẽ tuyệt vời đến thế nào nữa?

Chương 318: Chương 318

Nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì nhóm của Kéo Khắc Thân đã nôn nóng bảo người truyền tin dẫn đường đến huyện của huyện Hưng Hòa.

Lính thành đang canh gác tại cổng thành với tinh thần cao độ, trên tay cầm những vũ khí mà Kéo Khắc Thân chưa từng thấy bao giờ.

Món đồ đó trông không lớn nhưng lại được luyện ra từ kim loại tốt, nhìn cầm trong tay cực kỳ oai phong, vừa nhìn đã biết đó không phải là món đồ tầm thường.

Dù sao nó cũng là một loại vũ khí, có để ở đâu thì chắc cũng được coi là cơ mật. Kéo Khắc Thân không đủ can đảm để hỏi chi tiết từ người truyền tin về món thần khí này, nhanh chóng theo hắn ta vào thành.

Ngay khi bước vào trong thành, hắn ta đã bị bầu không khí nhộn nhịp của thành thu hút.

Đi bộ từ phía Bắc đến đây, Kéo Khắc Thân đã đến rất nhiều nơi, cũng đã gặp thành trì khá đông người, nhưng người trên đường có nhiều cách mấy thì cũng luôn có cảm giác thiếu sức sống, ngột ngạt nặng nề.

Có lẽ người dân ở những nơi khác đi bộ và chạy trên đường chỉ để kiếm sống. Họ không có thêm sức lực và những suy nghĩ

nhàn nhả nên không thể mang lại tâm trạng vui vẻ.

Nhưng ở huyện Hưng Hòa thì khác.

Dù người dân ở đây có đang làm việc hay làm chuyện gì khác thì gương mặt họ vẫn luôn nở nụ cười, trông rất vui vẻ. Đôi mắt cũng rất trong trẻo và lấp lánh ánh sáng.

Làm người ta không khỏi cảm thấy gần gũi và mong chờ với một vùng đất như thế này.

“À phải rồi, có nơi nào mà các người đặc biệt muốn đến không?”

Đột nhiên người truyền tin ở bên kia lên tiếng hỏi một câu, liền thu hút sự chú ý của mấy người về họ.

Kéo Khắc Thân hoàn hồn, không hề do dự nói: “Ta muốn đến y quán!”

Nếu y quán ở đây có kỹ thuật tốt thì chắc chắn họ sẽ chuyển đến đây ở.

Lúc mới vào làng họ cũng đã hỏi qua, biết được tạm thời trong làng không có lang trung chữa bệnh.

Nhưng mà qua một khoảng thời gian nữa sẽ có lang trung đến cư trú tại làng, chắc chắn có thể sắp xếp được trước khi họ chính thức chuyển đến đây.

Trưởng thôn nói rằng mấy vị lang trung ấy đều từ y quán do huyện thành phái tới. Lần này họ vào thành, vừa hay có thể thấy được trình độ của y quán này.

Người truyền tin biết sơ suy nghĩ của họ, gật đầu rồi quay người dẫn đường.

Một nhóm người cứ như vậy mà đi vào trong thành.

Họ đã gặp rất nhiều món đồ mới lạ, chưa từng thấy dọc trên đường đi, Kéo Khắc Thân nhìn trái nhìn phải và cảm thấy có nhiều thứ quá nên hẳn ta xem không hết.

“Chỗ đó đang làm gì vậy?”

Hắn ta chỉ vào một nơi có hàng rào bảo vệ bên ven đường, hỏi.

Xuyên qua hàng rào bảo vệ bằng gỗ nhỏ ấy, ta có thể thấy mặt đất bên trong đã bị đào lên, bên cạnh còn bày ngay ngắn một đồng ống ruột rồng làm bằng đá vôi.

“À, cái đó hử, đạo này huyện đang lắp cơ sở nước, đó chính là một trong những điểm thi công.”

Người truyền tin nói xong, thuận miệng giải thích đôi câu về sự tiện lợi khi có đường ống nước, làm nhóm Kéo Khắc Thân nghe xong cũng phải sửng sốt một lúc, chỉ biết ngơ ngác nói rằng nó thật tuyệt vời.

Trong lúc nói chuyện, họ lại đi ngang qua một nơi đông đúc, ở đó tập trung rất nhiều người.

“Đám người này đang xem gì đấy?” Kéo Khắc Thân hỏi.

“Họ đang vây xem một điểm tham quan nổi bật trong thành, các người cũng có thể qua đó xem thử.” Người truyền tin cười nói mà không trực tiếp giải thích.

Nhóm Kéo Khắc Thân đi qua đó.

Ngoan ngoãn nối đuôi theo hàng đi đến phía trước, Kéo Khắc Thân ngẩng đầu lên liền thấy ngay một bóng người rõ ràng đang đứng sừng sững trong bia đá đối diện, nhìn kỹ hơn, hẳn trông giống hệt tướng tá của hắn ta!

Hắn ta sợ tới mức lùi về sau mấy bước, hai người bạn sau lưng cũng bị đụng ngã, cả ba người ngã nằm chồng lên nhau dưới đất.

“Ôi, Kéo Khắc Thân, người đang định đè bẹp bọn ta đấy à?”

Người bạn cũng chưa kịp nhìn rõ được tình hình thì đã bị đụng ngã và bất mãn la to.

“Không, này là ta đang cứu các ngươi đấy, ở đó có một món đồ tà đạo, ta cảm thấy như linh hồn của ta đã bị nó hút vào rồi!” Kéo Khắc Thân nghĩ lại mà sợ nói.

Người truyền tin càng nghe càng cảm thấy thật vô lý.

Để tránh gây ra ảnh hưởng không tốt, người truyền tin vội đi ra phía trước, cùng với những người xung quanh kéo ba người đang nằm trên đất lên rồi giải thích về chuyện chiếc gương.

Hóa ra món đồ này vậy mà là một mặt gương thủy tinh, cuối cùng Kéo Khắc Thân cũng bình tĩnh trở lại. Hắn ta cẩn thận bước về phía trước soi gương, cuối cùng lần này cũng có thể yên tâm ngắm nghía khuôn mặt của mình.

Một lúc sau, nhóm của hắn ta luyên tiết rời đi.

“Chuyện vừa xảy ra, cả ba chúng ta đừng ai nói ra nhé. Không thể làm bề mặt chúng ta được, sau khi chuyển đến đây, phải dẫn mọi người tới đó xem thử, hù dọa bọn họ mới được.” Kéo Khắc Thân nói nhỏ với bạn mình.

Trong lúc trò chuyện, họ dường như đã đi đến gần quán cơm, trong không khí chợt tỏa ra hương thức ăn thoang thoảng.

May mà họ đã ăn no rồi nên giờ không thấy đói, cũng không cảm thấy bị dày vò cho lắm.

Thế nhưng, quả thật mùi hương này quá thơm, bước chân của họ vẫn không khỏi chậm lại rất nhiều, muốn ngửi thêm một chút nữa.

Người truyền tin thấy vậy liền quyết định đi đến khung cửa sổ sát đường của quán cơm gọi ba cái chân gà da hổ để chia cho họ ăn.

“Đa tạ, các người thật nhiệt tình quá.” Kéo Khắc Thân nhận lấy đồ ăn vui vẻ nói.

Nói ra thì, người dân ở đây có vẻ rất dễ hòa đồng.

Cũng không phải là hẳn quá nhiệt tình với họ, mà là trên đoạn đường đến đây, mọi người đều bận việc của riêng mình, không hề ngạc nhiên với sự tồn tại của họ hay là nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ. Nếu thỉnh thoảng có chạm mắt nhìn nhau, đối phương sẽ nở nụ cười ấm áp ngay.

Làm Kéo Khắc Thân cảm thấy rất thoải mái.

“Hai người thấy thế nào?” Hẳn ta hỏi nhỏ hai người bạn.

“Ừm, mùi thơm quá! Kéo Khắc Thân, ta chưa bao giờ ăn chân gà nào ngon như thế này!” Người bạn ăn chưa đã liếm môi nói: “Có điều hơi ít, tại sao gà không thể mọc ra một đôi chân cừu chứ?”

“Đừng có ngu ngốc nữa. Ta hỏi các người cảm thấy huyện thành này như thế nào, chứ không phải hỏi chân gà! Bản thân ta cũng có lưỡi, biết ăn thức ăn, không cần người phải nói cho ta biết!”

“Được rồi. Nhưng không sao, câu trả lời của ta cũng giống như vậy. Nơi này rất tuyệt, cực kỳ tuyệt và đồ ăn cũng tuyệt như vậy!”

Dọc con đường này đều là hàng quán, trong đó còn có cửa hàng phúc lợi với quy mô lớn chuẩn bị đầy đủ các mặt hàng hơn.

Nhóm Kéo Khắc Thân bước vào rồi đi vòng quanh, quả nhiên họ bắt gặp rất nhiều đồ đặc mới mẻ.

Rời khỏi khu vực sạp hàng, họ trông thấy một con hẻm nhà ở của người dân.

“Bọn ta có thể đến đó xem thử không?” Kéo Khắc Thân hỏi.

“Đương nhiên rồi, nhưng phải nhỏ tiếng một chút. Giờ này có thể có người đang nghỉ ngơi ở bên trong.” người truyền tin nói.

Một nhóm người bước đi thật nhẹ nhàng tiến vào trong con hẻm.

Đa số nhà của người dân đều đang đóng cửa.

Nhưng có một cánh cửa lớn của căn nhà lại đang mở hé, bên trong vang lên tiếng vo ve.

Họ vô thức nhìn vào trong nhà, khoảng sân nhỏ bên trong có một bà lão đang ngồi trước một món đồ bằng gỗ có kiểu dáng độc lạ, không ngừng quay cái tay cầm trên đó.

Cảm nhận được có người, bà lão ngược mắt nhìn sang, phát hiện là mấy gương mặt xa lạ không dễ chọc vào, trên gương mặt bà lập tức lộ ra vẻ hoảng hốt liền đứng dậy định đi vào trong nhà.

Người truyền tin nhìn thấy vậy, lập tức đứng ra gọi: “Dì Hoa ơi dì đừng sợ, họ không phải người xấu. Bọn họ đều là người đến từ thảo nguyên, con đang đưa họ đi dạo quanh thành.”

Thấy người quen, dì Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, lau tay rồi bước tới: “Thì ra Ngụy chủ sự cũng ở đây à, ta nói sao mà...”

Người truyền tin không kìm được căn dặn: “Ngày thường tốt nhất vẫn nên đóng cửa nhà kỹ hết sức có thể nhé dì. Tuy trong thành có quân huyện tuần tra, khá đảm bảo an toàn nhưng chú ý hơn cũng không hại gì.”

“Vâng, nhớ rồi, nhớ rồi!” Dì Hoa ra sức gật đầu.

Kéo Khắc Thân hơi ngại: “Thật có lỗi quá, làm dì sợ rồi. Bọn ta chỉ hơi tò mò là dì đang làm gì mà thôi.”

Hắn ta chỉ vào cái tay cầm gỗ bà lão quay.

Dì Hoa lập tức thẳng lưng cười nói: “Người nói cái đó hả? Đó là xô giặt đồ nhà ta mới đổi dạo gần đây. Có nó rồi, bọn ta không còn phải cực khổ chà bằng tay giặt quần áo nữa.”

Xô giặt đồ quay bằng tay này cũng là Thịnh Quân bảo người làm ra, cấu tạo gần giống với một chiếc lồng giặt đồ hình bát giác.

Có tổng cộng hai chiếc xô gỗ, bên trên lắp tay cầm và bánh răng, quay cái tay cầm là có thể làm thân thùng quay với tốc độ nhanh.

Đổ nước xà phòng vào trước rồi cho quần áo vào là có thể đảo sạch rất nhanh, nó còn có thêm một chức năng là vắt khô nước trên quần áo.

Có thể nói, trước sự ra đời của máy giặt hoàn toàn tự động, cái này gần như đã là cấu tạo đỉnh cao của máy giặt quay bằng tay.

Đây cũng là hàng mới được sản xuất ra dạo gần đây, số lượng không tính là nhiều và cũng phải tốn không ít phiếu Phương Tiên.

Chương 319: Chương 319

Mặc dù vậy, nhưng nó đã nhanh chóng được bán hết ngay khi được đặt lên kệ. Vừa rồi nhóm Kéo Khắc Thân ở khu sạp hàng cũng không còn nhìn thấy nó.

Gia đình dì Hoa có thể sở hữu được thùng giặt đồ ngay trong thời điểm này thật đáng ngưỡng mộ và bà ấy cũng vô cùng tự hào vì điều này.

Lúc này bà ấy mở toang cửa giặt đồ cũng chỉ là có ý định khoe khoang một chút thôi

Lúc này, dì Hoa thấy Kéo Khắc Thân tò mò nên cũng nhiệt tình hướng dẫn cách sử dụng món đồ này cho họ xem.

Mấy bộ quần áo bà ấy vừa giặt hồi nãy cũng đã gần xong rồi, bây giờ chỉ cần cán cho khô nước, lấy ra giũ rồi phơi lên là xong.

Tiếp đó, bà ấy lại cho thêm vài bộ quần áo bẩn vào, pha nước xà phòng, đổ vào và bắt đầu quay tay cầm.

Nhóm Kéo Khắc Thân nhìn không rời mắt, háo hức muốn được thử, bọn họ đề nghị muốn quay phụ một lát để cảm nhận sự thần kỳ của món đồ này.

Có người phụ làm việc, dĩ nhiên dì Hoa rất sẵn lòng, nhanh chóng chuyển ghế đầu nhỏ dưới chân cho Kéo Khắc Thân.

Ngay khi người đàn ông to lớn, vạm vỡ ngồi xuống, làm chiếc thùng giặt đồ trong nhà nhỏ đi rất nhiều.

Hắn ta chậm rãi quay chiếc xô theo hướng dẫn của dì Hoa rồi từ từ nở nụ cười vui vẻ.

Quả là một món đồ tốt, tay cũng không mất sức gì, hơn nữa không cần tiếp xúc với nước cũng có thể giặt đồ, dùng trong mùa đông nhất định sẽ vô cùng hữu ích.

“Mất bao lâu mới giặt xong?” Hắn ta hỏi.

“Một lần cho nhiều nhất ba chiếc áo mỏng, chờ đồng hồ cát chảy hết là được.”

Dì Hoa chỉ vào chiếc đồng hồ cát ở trên đất bên cạnh rồi lật ngược nó lại.

Đây là chiếc đồng hồ cát được đưa tới lúc đổi xô giặt đồ mới, chuyên dùng để kiểm soát thời gian giặt đồ.

Chờ cát rơi hết, Kéo Khắc Thân quay chưa đã cũng dừng động tác, lại điều khiển xô vắt nước cho quần áo.

“Nhóm người các dì thật thông minh, có thể nghĩ ra món đồ vừa tốt lại còn rất thiết thực như thế này!” Hắn ta khen từ tận đáy lòng.

“Ôi, liên quan gì tới ta chứ, đó đều là công lao của Phương Quân họ!” Dì Hoa xua tay nói.

Liên tục nghe thấy cái tên này, nên vị huyện lệnh Phương Quân này cũng đã có trọng lượng không nhẹ trong lòng của Kéo Khắc Thân.

Đã nán lại đây khá lâu, họ không thể chậm trễ thì giờ nữa. Liên chào tạm biệt dì Hoa xong lại tiếp tục đi về hướng của y quán.

Đến được cổng y quán, Kéo Khắc Thân nhìn một cái rồi cảm khái: “Hình như bên trong không đông lắm.”

Tổng nhân số của huyện Hưng Hòa đông hơn rất nhiều nơi hấn ta từng thấy, thế nhưng người trong y quán lại khá ít.

“Thật ra lúc trước cũng đông lắm, nhưng phúc lợi chẩn đoán bệnh đã lập ra lâu vậy rồi, người mắc bệnh cấp tính có thể chữa cũng đã được chữa gần hết. Bệnh mãn tính thì phải dựa vào tịnh dưỡng, chỉ cần đến kiểm tra định kỳ thì...”

Người truyền tin còn chưa nói hết đã bị Kéo Khắc Thân ngắt lời: “Khoan, người nói, chẩn đoán bệnh cũng có phúc lợi?”

Sau khi vào Hưng Hòa, hấn ta đã có kiến thức đúng đắn về từ phúc lợi này.

Người truyền tin hoang mang gãi đầu: “Hả? Trên đường đến đây ta chưa nói kỹ với người sao? Có thể là ta quên nói rồi. Ở chỗ của bọn ta có hai thứ hoàn toàn không cần dùng phiếu Phương Tiên. Một là bao ăn khi đi làm, hai là khám bệnh. Đây toàn là sự đảm bảo cơ bản nhất.”

“Hoàn toàn... Không cần phiếu Phương Tiên?” Kéo Khắc Thân ngơ ngác lặp lại một lần, hấn cố gắng hiểu câu nói này.

Ý là xin khám bệnh ở đây hoàn toàn không cần chi tiêu ngoài hạn mức?

Hơn nữa, xét theo lời người truyền tin vừa nói, nếu có thể chữa khỏi cho nhiều người bệnh thế, nhất định y thuật của y quán trong huyện cũng không phải dạng vừa!

Cũng chính là nói, chỉ cần trở thành một thành viên của Hưng Hòa, tất cả những nỗi lo toan trước kia của hắn ta đều có thể được giải quyết ổn thỏa ư?

“Chúng ta mau vào trong thôi!” Kéo Khắc Thân nôn nóng thúc giục.

Giờ đây hắn ta nóng lòng muốn về nhà, chỉ mong có thể lập tức hóa thành Thiên Lý mã bay vèo về trong một ngày, đưa già trẻ lớn bé trong nhà chạy ngược tới đây, có thể hoàn toàn được ở Hưng Hòa này!

Nói xong, hắn ta vội vàng bước vào y quán, ngửi thấy mùi cồn sát trùng ở bên trong.

Tuy không giống lắm, nhưng chắc là cồn không thể sai được.

Kéo Khắc Thân vẫn biết có người sẽ bôi cồn lên vết thương nên giờ đây cũng không khỏi kinh ngạc, chỉ cảm thấy mùi cồn này được hơn những thứ cồn mà hắn ta từng ngửi.

Sau đó hắn ta được người ta dẫn đi xem phòng chẩn bệnh và phòng thuốc.

Khu phụ sản không thể cho người ngoài tiến vào. Nhưng có nhân viên y hộ cho Kéo Khắc Thân xem một chiếc lồng giữ ấm cho trẻ sơ sinh đã được bỏ, rồi cũng giới thiệu cách dùng của nó.

Kéo Khắc Thân nghe mà chẳng hiểu nổi nguyên lý liên quan trước mắt mình, nhưng sau khi nghe nói cái lồng giữ ấm này đã cứu được rất nhiều đứa bé sinh non thì hắn ta cảm thấy bắt đầu cung kính nể phục.

Hắn ta chưa từng thấy thứ bảo bối này ở nơi nào khác.

Chúng tôi lang thang ở Hưng Hòa, nhất định giỏi hơn các vùng khác!

Ra khỏi y quán, Kéo Khắc Thân vốn định thu xếp đồ đạc để quay trở về nhà, nhưng thật sự không cưỡng lại nổi sự cảm dỗ của người truyền tin nói, thế là lại đi xem nhà trẻ và trường tiểu học đang được xây dựng trong thành.

Nhà trẻ chủ yếu là để chăm sóc trẻ em, tiện cho các nữ nhân trong huyện thành được rảnh rang, quay trở lại công việc của mình mà không cần phải quá lo lắng. Sản tiện cũng có thể nuôi dạy đứa trẻ một cách khoa học, dạy cho đám trẻ thơ một vài kiến thức.

Còn trường tiểu học.

Qua thời gian dài như vậy, đã có không ít người trong thành có kiến thức đạt đến trình độ tiểu học.

Như vậy cũng có thể chọn ra một nhóm người có thành tích xuất sắc làm giáo viên, vừa tiến hành học chương trình trung học, vừa dạy đám trẻ học sách giáo khoa tiểu học. Lúc trước người đi học trong thành toàn là người lớn, giờ đây cũng nên bắt đầu từ người nhỏ

Nói tới đây, người truyền tin chợt vỗ trán: “Lúc nãy nói về phúc lợi hình như còn sót cái này, đúng ra là trong thành nên có ba loại phúc lợi miễn phí. Sau khi tan trường, đám trẻ muốn đọc sách cũng hoàn toàn không cần phiếu.”

Lúc này, nhóm Kéo Khắc Thân nghe xong hoàn toàn đứng không yên nữa, liền quay trở về núi: “Về núi, mau chóng thu dọn đồ đạc về núi đưa mọi người tới đây!”

Trời cũng đã hơi tối, lần này người truyền tin cũng không cản họ mà chỉ sắp xếp họ vào thôn mà họ đã ghé qua lúc đến. Những

người dân làng nhiệt tình đã dành sẵn ra một căn nhà to cho họ.

Chỗ ở rộng rãi mà còn thuận tiện cho việc khởi hành vào ngày hôm sau.

“Ngủ ở thôn này, còn có một lợi ích mà ở huyện khác không có, đêm nay cho người cảm nhận chút.” Lúc gần đi, người truyền tin bí hiểm nói.

Lợi ích chính là quạt gió xoay tự động.

Cánh quạt được làm bằng gỗ, có tổng cộng ba cánh, chúng có thể chuyển động tạo ra gió bằng cách kéo dây thừng.

Dây thừng để kéo được nối ra phía ngoài nhà.

Có một kênh dẫn nước đi qua phía sau nhà, có một bánh xe nước tinh xảo được lắp đặt trong kênh rồi nối liền với dây và các bộ phận khác là có thể làm quạt gió xoay vòng.

Buổi tối, ngoài trời vẫn vừa khô vừa nóng.

Nhóm Kéo Khắc Thân trải một cái chiếu lát nằm ở đây, đốt nhang muỗi bỏ vào chậu lửa, trong phòng có quạt mát rượi, thoải mái tới mức thật sự nói không nên lời.

Đang ngẩn ngơ thì chợt nhớ ra vợ con mình vẫn đang phải chịu khổ trên núi, trong lòng Kéo Khắc Thân dâng lên cảm giác hổ thẹn, cảm thấy tội lỗi.

Hắn ta siết chặt nắm đ.ấ.m lắm lắm: “Chờ ta, rồi ta sẽ có thể đón các người về đây hưởng phúc nhanh thôi!”

Nói xong, không lâu sau, hắn ta đã thiếp đi ở nơi thoải mái vô bờ này.

Đã rất lâu hắn ta không có nổi một đêm ngủ ngon giấc.

Sáng hôm sau, trời còn chưa tỏ, nhóm Kéo Khắc Thân đã vội vã rời đi.

Biểu hiện từ đầu tới cuối của nhóm Kéo Khắc Thân trong lần này cũng làm người dân Hưng Hòa cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Huyện Hưng Hòa có được sự công nhận như vậy, mọi người cũng lấy làm vinh dự.

Nhóm Tảo Nhi cũng mở một cuộc họp đặc biệt để khen ngợi họ lần này đã làm rất tốt công việc, mọi người đều là người Hưng Hòa nhiệt tình văn minh, đã sưởi ấm khoảng trời huyện thành và sau này cũng phải tiếp tục duy trì.

Ngoài niềm tự hào, người dân còn có những thu hoạch nho nhỏ khác nữa.

Lúc trước, mọi người cũng biết huyện thành của mình là nơi tốt nhất, nhưng giờ biết suy nghĩ của người vùng ngoài rồi họ mới hoàn toàn có cảm giác chân thật.

Thì ra cuộc sống mà họ đã bắt đầu quen thuộc lại khó tin với người vùng ngoài đến thế sao?

Cảm giác này thật sự quá đổi tuyệt vời!

Nhất định sau này phải cố gắng xây dựng thành tốt hơn mới được, phải cho tất cả những ai đến đây đều cảm thấy kinh ngạc xuýt xoa.

Tốt nhất là làm cho cả Kinh Thành có lão Hoàng đế ở cũng chẳng thể sánh bằng!

Người Hưng Hòa phấn khích mà không hề biết rằng, nói theo góc độ khách quan thì cuộc sống của họ hiện giờ đã hơn hẳn người dân Kinh Thành từ lâu rồi.

Chương 320: Chương 320

Mọi thứ ở bên trong huyện thành đều diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng Thiết Trụ lại không dễ dàng tìm thấy cỏ cao su ở Nha Địa xa xôi này..

Núi Thần này thật sự quá lớn.

Đến khi dùng gần hết lương khô mang theo thì lần tìm kiếm đầu tiên cũng kết thúc, lần này hẳn ta trở về tay không và cũng không hề tìm thấy ra được dấu vết của cỏ cao su.

Tuy có hơi thất vọng nhưng Thiết Trụ cũng đã chuẩn bị tâm lý với điều này rồi, hẳn ta định nghỉ ngơi vài hôm rồi sẽ quay trở lại ngọn núi đó để tìm kiếm lần nữa.

Khi quay trở về nơi ở, nhìn từ xa hẳn đã thấy mọi người đang khí thế ngồi đan áo len trên bãi cỏ, họ cũng khá thành thạo trong các động tác.

Thiết Trụ đi tới chỗ ngồi của Phùng Bình, hai người trao đổi với nhau về tình hình của mỗi người trong khoảng thời gian này.

Cuối cùng Thiết Trụ nói lời cảm ơn: “A Thanh mà người đề bạt thực sự rất giỏi, lần này may mà có hẳn ta nên bọn ta tránh khỏi được một số nơi nguy hiểm mới, tránh phải đi nhiều đường vòng.”

Phùng Mã cười nói: “Hắn ta có thể giúp đỡ được là tốt rồi. Những ngày này quả thật các người cũng đã vất vả rồi, hy vọng lần sau khi vào núi sẽ có thể thuận lợi tìm thấy đồ.”

Nói xong, hắn ta chợt nhớ ra gì đó, bèn quay đầu gọi vọng ra phía gần đó: “Các vị, Thiết Trụ về rồi, có phải mọi người có đồ muốn cho hắn ta xem không?”

Đám đông đang tập trung đan áo len ở phía xa nghe thấy câu này, bỗng chốc trở nên nhốn nháo.

Mọi người xúm lại với nhau không biết là đã nói gì mà lại chạy về nhà và họ nhanh chóng lấy đủ loại túi vải kéo nhau đi qua bên này.

Khí thế hùng hồn của họ làm Thiết Trụ có hơi bối rối.

Ngước mắt nhìn, hắn phát hiện nhóm Mộc Kỳ Nhĩ cũng đi lẫn trong đó, hắn ta bèn ra hiệu bằng mắt với họ, ý định bảo họ mau đi qua nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng tiếc là Mộc Kỳ Nhĩ trong đám đông lại che miệng cười trộm và không hề muốn đi qua đó theo ý của hắn ta.

Thiết Trụ có hơi bất lực, nhìn mọi người đi đến trước mặt mình.

Mọi người vây quanh để hắn đứng vào chính giữa đám đông. Sau đó, có rất nhiều áo len được đưa tới từ mọi hướng còn có cả khăn choàng và đồ đan bằng lông cừu.

“Thiết Trụ, thật may khi có các người, đây là áo len, thành phẩm đầu tiên của bọn ta làm ra. Quả nhiên mặc lên người ấm như lời người nói. Máy món này tặng cho các người, cầu may mắn mà không chừng mặc lên sẽ có thể gặp may đấy!”

Đồ len họ đưa không chỉ có màu trắng, mà còn có đủ màu sắc nhuộm từ cây thiên thảo và các loại cây cỏ như loài tùng lam, trông rất đẹp.

Thiết Trạ nhìn mấy cái, phát hiện không ít đường đi kim trên áo len gần như cũng có sáng tạo, đan ra mẫu mã chưa từng thấy, trông rất mãn nhãn.

Con người thật sự là một dạng tồn tại rất có sức sáng tạo.

Thiết Trạ xua tay nói: “Nhiều quần áo vậy, bọn ta có mặc cầu may cũng không thể mặc hết được! Hơn nữa cái này cũng không thể tính hết là công lao của bọn ta mà.”

Hắn ta giải thích đơn giản vài câu rồi nói mấy món này toàn là đại nhân vật giỏi hơn bên trên họ dạy cho, cũng phải có được sự đồng ý của nàng mới chia sẻ cho mọi người như vậy.

“Hào phóng vậy ư, vị đại nhân đó tốt thật!” Mọi người cảm kích nói.

Sau đó hắn ta lại thuyết phục họ một hồi.

Nhóm Thiết Trạ đùn đẩy không được nữa nên chỉ đành nhận một số khăn choàng, hắn định gửi cho nhóm Tảo Nhi xem, mấy món còn lại thì hắn không nhận.

Áo len đã khó đan rồi, chứ đừng nói còn tốn công nhuộm màu nữa, vẫn nên để dành bán lấy tiền để có thể trang trải cuộc sống. Tới khi họ cần, họ cũng có thể mua về một ít.

“Không chịu nhận cũng được, mấy hôm nữa mời các người ăn tiệc thịt dê ở chỗ bọn ta. Lần này không được từ chối nữa nhé!” Phùng Bình nói.

Thiết Trạ cười nói: “Được, vậy bọn ta chờ được ăn bữa thịnh soạn!”

Trước không nói tới bữa ăn thịnh soạn lần này về Thiết Trụ còn định ở lại vài hôm.

Hắn ta còn định làm thêm một số việc nữa, ví dụ như dạy mọi người làm mấy sản phẩm làm từ sữa như sữa bột, sữa chua và phô mai.

Thiết Trụ biết được từ Phùng Bình rằng bản thân bọn họ cũng biết làm đồ ăn từ sữa nhưng chủ yếu là váng sữa.

Sau khi hong khô sữa bò đã nấu chín là có thể có được một lớp váng sữa dày, phơi khô ăn sẽ rất ngon.

Trừ món này ra thì họ không có nhiều cách chế biến khác.

Vì điều kiện có hạn, nếu muốn làm sữa bột, chắc chắn thành phẩm sẽ có khác biệt với những gì Phương Tiên Nhi từng nói.

Không có sự hỗ trợ của máy móc nên họ chỉ có thể sử dụng thao tác khá cơ bản, cho ít muối vào sữa bò, sữa dê rồi bỏ vào nồi nấu, khuấy đến khi cô đặc rồi đem đi phơi khô, sau đó lại nghiền ra thành sữa bột mịn.

Sữa bột được làm như vậy sẽ có hạn sử dụng lâu hơn là dự trữ bằng sữa bò tươi, nó cũng tiện mang theo trên đường đi ra ngoài và có thể pha uống bất cứ lúc nào.

Người dân ở đây cảm thấy rất hứng thú với loại sữa bột này, chế biến sữa thành dạng bột khô, mới nghĩ đến thôi mà đã thấy dễ dự trữ hơn thật.

Còn hai món còn lại, sữa chua và phô mai thì đối với mọi người còn rất xa lạ.

Thiết Trụ nói sơ qua cách làm.

Cả sữa chua và phô mai đều cần lên men, vì không có vi khuẩn làm sẵn nên mọi người cần tự khám phá mức độ lên men, việc này sẽ mất một ít công sức.

Chắc chắc phải tốn rất nhiều sữa trong quá trình làm, tốt nhất là nên làm thử trong tình huống có sự tích trữ đầy đủ.

Thiết Trạ đang suy ngẫm thì nghe Phùng Bình hỏi: “Sữa chua, nó có tên này, uống vào sẽ chua lắm sao?”

“Dĩ nhiên sữa chua chưa được xử lý sẽ rất chua, nhưng chỉ cần thêm đường vào thì mùi vị sẽ ngon hơn nhiều, hoặc còn có thể thêm một vài loại trái cây vào.” Thiết Trạ rất tự nhiên nói.

Nói xong, hắn ta chợt sững sờ, mới nhớ ra nơi này không phải là huyện Hưng Hòa, có lẽ đường cũng được coi là đồ khan hiếm.

“Bình thường các người mua đường trong thị trấn Ốc Thổ sao?” Hắn ta hỏi.

Phùng Bình gật đầu: “Cứ cách một khoảng thời gian thì bọn ta sẽ mang đồ tới đổi đường với người ta.”

Thiết Trạ lại hỏi thêm vài câu nữa và biết được thứ họ đổi là loại đường mạch nha kết dính làm từ lương thực.

Nói tới đường mạch nha.

Thuở trước, khi ở huyện Hưng Hòa họ có được củ cải đường, Phương Tiên Nhi đã khuyến khích họ trồng nhiều chút. Nói là có thể có được đường tốt hơn từ trong củ cải đường, loại đường đó gần giống với chất của đường mạch nha.

Đa số đường ở thời này đều là loại nước đường sền sệt như thế, còn đường trắng của Phương Tiên Nhi cho thì có thể nói là đẹp

độc đáo.

Theo nàng nói thì thật ra củ cải đường cũng có thể biến thành đường trắng, nhưng quy trình làm sẽ khá phức tạp, quy trình chế biến thủ công cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng mà, nếu không có yêu cầu về hình dáng của thành phẩm thì nước đường trước khi xử lý cũng đã ổn để cho mọi người ăn.

Ở miền Nam còn có một loại cây đặc biệt là mía đường cũng có thể sản xuất đường nhưng tiếc là họ tạm thời chưa thể đến đó được.

Nên vẫn phải dựa vào củ cải đường.

Nghĩ đến đây, Thiết Trụ nhớ ra có lẽ ở Nha Địa hẳn là có rất nhiều củ cải đường, hẳn bèn thuận miệng hỏi một câu.

Chỉ nghe Phùng Bình nói: “Người đang nói về rau hủ, bọn ta không hay trồng. Người cũng thấy đấy, đất đai có thể trồng trọt ở đây không nhiều, gần như toàn lấy trồng lương thực để ăn thôi.”

Đất đai có thể trồng trọt đang cực kỳ thiếu thốn.

Một vấn đề nổ ra luôn kéo theo vấn đề mới, làm Thiết Trụ cảm thấy vừa dở khóc dở cười.

Có ai còn nhớ mới ban đầu vấn đề họ thảo luận là chuyện làm sữa chua?

Gác lại suy nghĩ của bản thân, hẳn ta nhìn xung quanh.

Nơi nhóm Phùng Bình trồng lương thực nằm gần ao hồ, quả thật là chiếm diện tích không lớn. Mà vùng đất rộng nhất phía trước thì toàn sa mạc khô cằn, gần như chẳng có lấy một cọng cỏ mọc trên đó.

“Ta biết một thứ, có thể sẽ giúp được mọi người, nó tên là giếng ngầm.”

Thiết Trạ chỉ vào núi tuyết đằng xa: “Tuy đất sa mạc cần cỗi, nhưng nếu nằm gần núi tuyết thì nhất định dưới đất sẽ có nguồn nước phong phú, chỉ cần dùng giếng ngầm để trữ nước, dẫn nước tưới sa mạc sẽ không còn là vấn đề khó nữa, như vậy sẽ có nhiều đất để trồng trọt hơn.”

“Có đất rồi, các người có thể trồng thêm cây, rồi ta sẽ dạy các người cách làm đường ăn từ nó. Còn nữa, nếu ta có thể tìm thấy cỏ cao su, cũng muốn nhờ các người giúp ta trồng một ít.”

Phùng Bình nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, rồi hắn ta đánh giá cao hơn về lai lịch của Thiết Trạ.

Có quá nhiều thông tin quan trọng trong mấy câu nói này, nhất thời hắn ta không biết nên hỏi kỹ lại từ chi tiết nào.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên Thiết Trạ đến Nha Địa, nhưng hắn ta lại mang đến vô số kiến thức quý báu, còn nói những kiến thức đó cho họ biết nữa.

Đây thực sự là...

Phùng Bình vốn định nói vài câu cảm tạ, nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn không nói mà hỏi chuyện chính trước: “Giếng ngầm này là kiểu gì, nó thần kỳ như thế sao?”

Thiết Trạ quyết định lấy giấy bút ra vẽ sơ đồ cho họ.

Đây là một việc lớn, phải có sự chuẩn bị chu đáo, phải chuẩn bị đầy đủ dụng cụ trước. Hơn nữa nhóm Phùng Bình ở đây không ai có kinh nghiệm đào giếng, vì vậy sẽ phải cần thời gian lên kế hoạch lâu hơn.

Trao đổi những điều cần chú ý khi xây giếng xong xuôi, Phùng Bình chợt nói: “À phải rồi, có một chuyện ta vốn định lát nữa mới nói với người, nhưng nếu giờ đã nhắc tới giếng ngầm rồi, ta quyết định nói bây giờ luôn!”

Thiết Trụ thắc mắc nhìn hắn ta.

Chương 321: Chương 321

“Không phải trước kia người nhờ bọn ta nghe ngóng tin tức của Nha Địa giúp người sao? Giờ ta đã nghe được một vài thứ.”
Phùng Bình nói.

Mặc dù phía Tây và phía Bắc Nha Địa đều loạn lạc, nhưng tình hình cụ thể vẫn có khác biệt.

Loạn lạc ở phía Bắc chủ yếu là đấu tranh đối ngoại. Đi thẳng về phía Bắc của Nha Địa sẽ có một nơi tên Mạc Khước và họ có ý muốn xâm chiếm nơi này, người dân phía Bắc cũng đang chiến đấu chống lại họ.

Mà hỗn loạn ở phía Tây thì là một cuộc đấu tranh nội bộ và tình hình của các thế lực phức tạp hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nghe nói thủ trưởng của Mạc Khước cũng bắt tay tới phía Tây, nội loạn có một phần nguyên nhân là vì họ đang cố tình gây hỗn loạn. Phùng Bình suy đoán, có lẽ phía Tây đã có người quy phục Mạc Khước rồi.

“Phía Tây còn phải dò la thêm chút nữa. Bên phía Bắc thì có vài bộ tộc lớn, cũng là sức chiến chủ lực đối kháng Mạc Khước ở thời điểm hiện tại, chia ra là Tư Kết, Bạt Dã, Đồng La...”

“Nói ra thì thôn trang bọn ta đi ngang qua lần trước, trưởng thôn ở đó cũng có quan hệ với bên Tư Kết.”

“Ta cũng chỉ có thể nghe ngóng tin tức giúp các người thôi, nếu muốn làm nhiều hơn thì chắc phải tìm bà ấy mới được. Tuy bọn ta không hợp nhau lắm, nhưng nếu người mang kỹ thuật như làm giếng ngầm đến đây, chắc bà ấy sẽ không ngốc nghếch từ chối người đâu.”

Dù sao thì nhóm Phùng Bình cũng được coi như là dân chính gốc ở Nha Địa, vì vậy những chuyện họ có thể làm cũng có giới hạn.

Thiết Trụ cũng biết chuyện cần làm không phải là chuyện nhỏ, xem ra vẫn phải đi tìm trưởng thôn để bàn bạc.

Nghĩ kỹ lại thì đến tận bây giờ, hành trình này của họ vẫn đang rất suôn sẻ.

Trước là gặp Kéo Khắc Thân, sau đó lại đến được Nha Địa nhờ Phùng Bình, rồi từ đó có A Thanh làm người dẫn đường lên núi Thần.

Giờ lại có thể kết thêm mối quan hệ mới.

Thiết Trụ vô cớ nhớ tới một câu Phương Tiên Nhi đã từng nói: “Thông qua vài người, nói không chừng có thể làm quen được tất cả mọi người trên đời.”

Thật sự rất có lý.

Hắn ta nói với Phùng Bình: “Vậy phiền người làm người giới thiệu giúp ta. À phải rồi, chúng ta vẫn nên quay lại để nói về chuyện làm sữa chua và phô mai!”

Hôm nay, lúc Thịnh Quân về núi, đột nhiên mở khóa được vài điểm thành tựu.

“Ừa, áo len và sữa chua, là tin tốt từ bên Thiết Trụ truyền tới sao? Hành động cũng nhanh thật đó!” Nàng không kìm được liền cảm thán.

Kể từ khi Thiết Trụ đi lên phía Bắc, vì đường xá xa xôi nên tin gửi về cũng ít hơn.

Giờ có thể mở khóa thành tựu này, chứng tỏ hẳn ta ở bên đó vẫn sống tốt, có thể nghiên cứu sữa chua cho thấy hoàn cảnh sống cũng khá an toàn.

Thật không ngờ hệ thống thành tựu còn có thể dùng như đồ báo tin.

“Thật tốt, có bên Thiết Trụ cùng phối hợp, nhiệm vụ thành tựu này lại có thể được đẩy nhanh.” Thịnh Quân cực kỳ vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này nàng vẫn bận rộn với vấn đề này suốt.

Đợt trước, nhóm Hà Hoa đào tạo ra nhóm đầu bếp giỏi đầu tiên, đã mang thực đơn và gia vị cùng nhau ra khỏi thành. Sớm hơn thời gian dự tính rất nhiều.

Có lẽ người dân trong thành được nhóm Kéo Khắc Thân cổ vũ hăng hái nên họ vô cùng nghiêm túc trong việc học và làm mọi thứ.

Tiếp tục quay lại nói về đầu bếp.

Sau khi thể hiện tài nấu nướng siêu phàm của mình, không một tử lâu nào mà nữ tử chối họ, vì thế các đầu bếp nhanh chóng thuận lợi vào làm việc.

Số gia vị đó cũng bắt đầu được sẵn đón theo.

Hôm qua thương đội gửi về một số tiền lớn, hôm nay được nhóm Tảo Nhi mang vào núi và giờ đang đưa tiền xu cho Thịnh Quân.

Cuối cùng lần này lại có thể thăng lên một cấp rồi.

Việc đưa tiền vào cũng phải mất một khoảng thời gian, Thịnh Quân bèn nói về chuyện đã xảy ra bên Thiết Trụ.

Nàng không nói tin này từ đâu đến vì dù sao cũng chẳng ai gặng hỏi nàng.

Tảo Nhi nghe xong bèn cười nói: “Làm tốt lắm, tiểu tử này thật là càng ngày càng giỏi giang.”

Nàng ấy âm thầm ghi nhớ chuyện này và nàng định sẽ trở về nhà sẽ kể chuyện này cho Phát Tông thúc nghe.

Một lát sau, cuối cùng cũng đã đưa xong tiền vào, Thịnh Quân cũng hoàn tất việc thăng cấp và thành công nhìn thấy hàng hóa mới.

Lần này cũng có mấy món nhu yếu phẩm hàng ngày.

Khẩu trang y tế và bao tay, găng tay bảo hộ lao động, quần bím và cả... bao cao su???

Họ thấy đồ dùng khá thực tế. Toàn là đồ cần thiết để kiểm soát đời sống cá nhân của bản thân, an toàn vệ sinh và đáng tin cậy.

Thịnh Quân không kìm được mà xoa mặt.

Nói ra thì, hình như bao cao su và găng tay y tế đều là hàng được làm từ cao su phải không? Cũng không biết có thể được tái chế, nấu chảy và tận dụng lại như những chiếc chậu inox hay không.

Nếu được thì áp lực bên Thiết Trụ sẽ không lớn như thế nữa, mà còn có thể tiết kiệm được chi phí đi lại và cũng có thể nâng cao

khả năng sản xuất của cao su.

Thịnh Quân nhanh chóng kiểm tra và phát hiện ra rằng các sản phẩm làm từ cao su có thể biến thành nhựa tái chế.

Tuy tính năng kém hơn cao su tự nhiên chưa gia công hai lần, nhưng nó tuyệt đối sẽ có thể ứng phó với tình hình hiện tại của họ!

Thịnh Quân đã kiểm tra chi tiết sản phẩm.

Thông số kỹ thuật của khẩu trang y tế không có gì đặc biệt nên không cần phải nói thêm.

Có hai loại găng tay bảo hộ lao động. Một loại là găng tay cotton màu trắng thông dụng, đó là loại 13 chốt với đường khâu tinh xảo, có khả năng bảo vệ rất tốt.

Loại còn lại là phiên bản nâng cấp với họa tiết da bò, sử dụng cho công việc hàn rất an toàn.

Ngoài ra cũng có hai loại găng tay y tế được người dân đặt hy vọng vào đó là mủ cao su và cao su.

Trước đây là một vật liệu tự nhiên có kết cấu mềm dẻo. Loại sau được coi là vật liệu tổng hợp và có khả năng chống mài mòn rất cao. Mỗi loại đều có mục đích sử dụng riêng.

Cả hai đều được đóng hộp, mỗi hộp có 100 miếng.

Bao cao su được làm bằng cao su tự nhiên, đặc tính của chúng cũng gần giống với mủ cao su. Chúng có độ dẻo dai cao và có thể đạt được nhiều hiệu quả hơn thông qua quá trình sản xuất.

Cái này cũng được đóng trong hộp, mỗi hộp có 10 miếng.

Tuy nhiên, thứ này vẫn có kích thước hơi nhỏ và có rất ít thông số kỹ thuật nếu sử dụng nó để làm những thứ khác.

Nếu không có gì khác thì lực lượng chính trong việc khai thác cao su phải dùng gắng tay y tế.

Nếu những sản phẩm cao su này có thể được sử dụng trực tiếp thì sẽ rất tuyệt.

Việc quan trọng nhất là phải tìm cỏ cao su.

Nhưng sau khi cao su được chiết xuất, nếu muốn sản xuất nó thành một sản phẩm có công dụng tốt như lốp xe, thì cần phải bổ sung thêm rất nhiều vật liệu, dụng cụ khác và phải nắm vững được kỹ thuật lưu hóa.

Chưa kể đến biên giới cách đây rất xa, phải tốn rất nhiều thời gian để vận chuyển.

Hiện tại có những sản phẩm này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Có thể sử dụng trước một số thứ, sau đó thúc đẩy sự phát triển của các ngành liên quan đến sản phẩm. Tiếp đó từ từ tinh chỉnh các kỹ thuật trung gian khác.

Đang suy nghĩ, Thịnh Quân nghe thấy Tảo Nhi nói:

“Đúng rồi, trước khi chúng ta rời đi hôm nay, có một tin tốt truyền ra từ tiệm rèn, họ nói rằng đã chế tạo được một chiếc máy tiện hơi nước đơn giản và nó đã được thử nghiệm thành công! Mặc dù cần có người vận hành nhưng việc tiện một số linh kiện quả thực rất tiện lợi. Sau này khi chế tạo một số máy móc nhỏ khác hẳn là tiết kiệm được rất nhiều công sức. Với kinh nghiệm thành công lần này, việc chế tạo các máy móc khác sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Đây thực sự là một tin tốt.

Thịnh Quân biết nhóm người Tảo Nhi vẫn luôn nghiên cứu về vấn đề này.

Dù có kiến thức lý thuyết nhưng để thực hiện từng bước một không phải là việc dễ dàng. Tốc độ làm việc của nhóm người Tảo Nhi cũng đã khá nhanh.

“Tuy nhiên, máy móc tuy dễ sử dụng nhưng lại tốn nhiều nhiên liệu hơn dự kiến. Ban đầu nó nhằm mục đích giảm bớt nhân lực, nhưng bây giờ chúng ta dường như không đủ khả năng chi trả quá nhiều nên chỉ có thể dùng nó cho những việc quan trọng nhất.” Tảo Nhi nói.

Tiếp theo, họ dự định chế tạo một số máy móc có thể sử dụng trong hầm mỏ.

Còn đối với những nhà máy dệt đã có kế hoạch thành lập trước đó thì sử dụng những dụng cụ thủ công tiện lợi như máy dệt Jenny là phù hợp nhất.

Sau khi nói những điều này, Thịnh Quân đã sẵn sàng đưa sản phẩm mới lên kệ.

Họ vẫn cần phải định giá trước khi đặt lên kệ.

Những thứ lần này đều là những vật dụng quan trọng.

Như là gang tay y tế, mặc dù nguyên liệu là từ cao su nhưng vẫn là đồ dùng để chữa bệnh, tiêu tốn sẽ rất nhiều. Tuy rằng mỗi hộp có một trăm miếng nhưng cũng không dùng được bao lâu.

Là vật tư y tế, việc tái chế chúng không phải là điều dễ dàng, về cơ bản chỉ có thể tiêu hủy.

Thịnh Quân suy nghĩ rất lâu và cuối cùng quyết định chọn giá năm điểm năng lượng một hộp.

Bao cao su và tã lót sẽ rẻ hơn.

Còn găng tay bảo hộ lao động thì chất lượng tốt lại dùng bền. Những loại găng tay làm bằng vải cotton có giá vừa phải, còn loại làm bằng da bò thì sẽ đắt hơn một chút.

Sau khi ấn định một mức giá hợp lý và có cơ sở, Thịnh Quân liền xếp hàng hóa lên kệ của cửa hàng.

Khi càng có nhiều sản phẩm được bán ra, các kệ hàng cũng ngày càng được lấp đầy. Cửa hàng nhỏ ban đầu trống rỗng cuối cùng cũng được những dãy hàng hóa muôn màu rực rỡ và trông tươi tắn.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, Thịnh Quân thông báo tin có hàng hóa mới cho Tảo Nhi, đồng thời giới thiệu từng công dụng cơ bản của từng món. Từ đầu tới cuối nàng không thay đổi sắc mặt, cực kỳ chuyên nghiệp.

Sắc mặt của Tảo Nhi cũng rất bình tĩnh, nàng ấy cẩn thận ghi nhớ từng lời nói của Thịnh Quân.

Khụ khụ, bao cao su không chỉ có tác dụng phòng ngừa bệnh tật mà còn có thể kiểm soát khả năng sinh sản. Chúng thật sự là một thứ tốt.

Chương 322: Chương 322

Trước đây trong huyện cũng đã triển khai công tác giáo dục giới tính nhiều lần, dạy từ phát triển giới tính của con người cho đến việc chăm sóc sau sinh và hiệu quả cũng khá tốt. Bây giờ bá tánh cũng đã nhận thức rõ hơn những việc này, không giống như lúc trước nói về chuyện giới tính liền thay đổi sắc mặt.

Trong thời gian tới chúng ta sẽ lồng ghép việc phổ biến bao cao su vào công tác giáo dục giới tính và phân phát định kỳ cho các gia đình đã kết hôn và có con.

Ngoài ra, lần này còn có một thứ tốt nữa gọi là tã lót, có thể giúp việc chăm sóc trẻ sơ sinh, trẻ nhỏ trở nên dễ dàng hơn nhiều sau khi trường mẫu giáo mở cửa.

Hơn nữa, nguyên liệu làm tã giấy và băng vệ sinh giống nhau, những thứ đã qua sử dụng thu gom về xử lý và có thể sử dụng làm phân bón.

Ngoài ra còn có những thứ như khẩu trang y tế, nhóm người Thu Nương mà biết nhất định sẽ rất vui vẻ.

Cuối cùng chính là gắng tay bảo hộ lao động.

Hiện nay, bá tánh trong thành làm nhiều công việc khác nhau, kể cả những công việc tầm thường, họ cần phải có biện pháp bảo vệ.

Giống như việc khuôn vác đá, ống xi măng,...không chỉ rất nặng mà còn có thể khiến tay bị thương.

Những người sẵn sàng làm loại công việc này đều có thể nhận được trợ cấp bổ sung.

Các nàng ấy cũng sẽ phát mảnh vải cho những người làm công việc này để quấn tay, che lòng bàn tay và năm ngón tay lại. Như vậy, da sẽ không bị trầy xước khi di chuyển đồ vật hoặc những thứ tương tự. Sẽ không dễ bị thương nếu họ vô tình bị những vật sắc nhọn làm xước.

Tuy nhiên, khả năng bảo vệ của mảnh vải này vẫn còn kém và kiểu dáng quần chúng cũng rất cồng kềnh, điều này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ làm việc ở một mức độ nào đó. Nhanh bị mòn và cần phải thay mới thường xuyên.

Nhưng những chiếc găng tay bảo hộ lao động này thì khác. Kiểu dáng bằng vải cotton rất nhẹ, đeo cũng rất thoải mái và bền khi sử dụng. Loại được làm bằng chất liệu da thì càng không cần phải nói.

Thật sự là một trợ thủ tốt cần thiết cho cuộc sống con người.

Thấy Tảo Nhi và những người khác biết hầu hết mọi thứ về hàng hóa, Thịnh Quân nói rằng găng tay y tế có thể được nấu chảy lại thành cao su để tái sử dụng.

“Cao su?”

Tảo Nhi không ngờ rằng phía Thiết Trụ còn chưa có tin tức gì, mà phía Phương Tiên Nhi đã giải quyết được vấn đề cao su rồi.

Sau một lúc nàng ấy mới có phản ứng lại và rất vui mừng.

Có cao su, nà^{ng} ấy có thể chế tạo th^ủ chiếc xe đạp mà nà^{ng} ấy vẫn luôn nhắ^c mãi, cũng có thể nâng cấp bánh xe ngựa và tạo ra những đồ vật hữu ích khác.

Tất nhiên, công việc tìm kiếm c^ỏ cao su của Thiết Trụ bên kia cũng không cần dừng lại.

Những thứ này chỉ khi bọn họ nắm vững nguồn gốc mới là tốt nhất, không thể quen thói ỷ lại vào Phương Tiên Nhi.

Những gì cần giải thích đều đã nói, không còn gì để nói nữa. Tiếp theo Phương Tiên Nhi bảo Tảo Nhi thông báo cho đội vận tải vận chuyển nhiều chuyến hàng hóa hơn.

Những ngày gần đây, xe ngựa thường xuyên ra vào huyện Hưng Hòa.

Những người có kinh nghiệm đều biết rằng tình hình như vậy có nghĩa là cửa hàng phúc lợi sẽ lại có sản phẩm mới.

Trong vòng hai ngày, quả nhiên có rất nhiều tiện ích mới trong cửa hàng mà họ chưa từng thấy trước đây và trong thành cũng được cập nhật tương ứng.

Ví dụ như là nhà ai có em bé vừa mới sinh, có thể cầm giấy khai sinh đến cửa hàng để lấy tã lót.

Tã lót này là thứ tốt, nó tiện lợi giống như băng vệ sinh. Nó giúp tiết kiệm công sức thay và giặt, sau khi dùng xong thay cái khác là được. Mỗi ngày đều có người đến từng nhà thu gom, từ đầu đến cuối không cần hao tổn tâm sức.

Trước đây các gia đình có trẻ sơ sinh, mỗi ngày phải hì hục thay tã, giặt tã rất là vất vả nhưng bây giờ tất cả đều được giải phóng đôi tay.

Cứ như vậy Phương Quân ngay cả một vấn đề nhỏ không đáng kể cũng đều suy nghĩ đến, thật sự khiến cho mọi người vô cùng cảm động.

Sau khi việc này lan truyền trong bá tánh, những người vừa mới sinh con đều bế con trên tay nói mình sinh ra vào thời điểm thuận lợi để nhận được sự quan tâm như vậy.

Có một số người dự định có con nên trong lòng cũng bớt nỗi lo lắng hơn.

Những đứa trẻ vừa mới sinh ra đã được huyện giúp đỡ nuôi dưỡng phụ, vậy còn gì phải lo nữa?

Đương nhiên trong thành cũng có một ít gia đình tạm thời chưa có ý định sinh con.

Với chiếc bao cao su thần kỳ làm chỗ dựa, những người này có thể yên tâm chăm chỉ làm việc, chăm sóc tốt sức khỏe, hoặc là chăm sóc thật tốt những đứa con mình đã sinh ra. Không cần phải lo lắng có con ngoài ý muốn làm xáo trộn cuộc sống hiện tại.

Ngoài những đồ vật có liên quan đến trẻ em, trong thành còn có thứ khác gọi là “khẩu trang”.

Mấy người chủ sự nói trong thời gian tới những ai làm việc có tiếp xúc với đất, cát, vôi định kỳ sẽ được phân phát khẩu trang theo số lượng. Khi làm việc đeo vào có thể ngăn ngừa hiệu quả việc hít phải các chất độc hại như tro bụi.

Đợi đến khi vào mùa dịch bệnh, khẩu trang sẽ được phân phát khắp thành. Việc đeo chúng có thể ngăn ngừa được một số bệnh truyền nhiễm.

Ngày nay, các lang trung trong y quán đều mang khẩu trang. Không chỉ vậy, các nàng ấy còn mang một loại găng tay đặc chế và tóc cũng được bao khăn trùm đầu. Về ngoài được trang bị đầy đủ của họ nhìn rất đáng tin cậy.

Bệnh nhân vào y quán khám bệnh cũng được phát khẩu trang, bất kể mùa nào đều phải mang khẩu trang khi vào cửa.

Không biết là do hiệu ứng tâm lý hay gì khác, nhưng sau khi y quán dần hoàn thiện từ còn đến khẩu trang, dường như bệnh nhân khỏi bệnh nhanh hơn.

Ngoài những lợi ích mới khi nhận được khẩu trang, một số người làm công việc cực nhọc còn có thể nhận được các loại găng tay bảo hộ lao động khác nhau tùy theo từng công việc khác nhau.

Những chiếc găng tay bảo hộ lao động chính là một thứ tốt, họ có thể đeo chúng hàng ngày ngay cả khi không làm việc.

Loại dùng bền nhất chính là loại được làm bằng da, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thêm chuộng.

Găng tay thường mặc dù được làm bằng sợi bông, nhưng nó đẹp và nhẹ hơn so với mảnh vải, làm việc thường xuyên chắc chắn không có vấn đề gì.

Những người không làm công việc cụ thể không được nhận găng tay miễn phí, nhưng nếu muốn có thể lấy phiếu Phương Tiên đến cửa hàng phúc lợi để đổi.

Thứ này không chỉ bảo vệ bàn tay mà còn giữ ấm cho họ, nếu mang vào mùa đông nhất định sẽ rất thoải mái. Vì vậy, nhà có điều kiện đều sẵn lòng đổi lấy hai đôi.

Chính vì thế, găng tay bằng cotton rẻ nhất đã nhanh chóng được bán hết. Món phụ kiện màu trắng như tuyết với viền xanh này nhanh chóng trở thành một trào lưu mới trong huyện.

Hiện giờ, có thể nhìn thấy người đeo găng tay sợi bông ở khắp mọi nơi trên đường phố huyện Hưng Hòa.

Có một số ít người có được găng tay bằng da, trời nắng nóng cũng nhất định phải đeo để khoe khoang với mọi người. Đợi khi xung quanh không có ai mới lặng lẽ tháo ra quạt quạt cho mát.

Ngay đến cả những thôn trang lân cận huyện thành cũng như vậy.

Những người làm nông thấy rất thuận tiện khi đeo những chiếc găng tay này để làm việc đồng áng, họ có thể dùng cuốc để nhổ cỏ dại nhanh hơn.

Đã qua một đoạn thời gian mà làn sóng sản phẩm mới này vẫn chưa qua.

Nhóm người Tảo Nhi đã tạo ra một số sản phẩm đơn giản từ cao su tái chế, lại mang đến những thay đổi mới cho huyện thành.

Ví dụ như dây thun làm bằng mủ cao su.

Vật nhỏ này vô cùng co dãn khiến mọi người phải trở mắt nhìn, mang lại sự tiện lợi vô cùng lớn cho cuộc sống của người dân.

Dây thun lớn có thể được khâu vào lưng quần.

Có thể tự mình thay dây thun hoặc mang quần ra cửa hàng trong thành sửa.

Thêm dây thun vào lưng quần khiến quần càng thêm co dãn, sẽ không phải buộc chiếc thắt lưng rườm rà nữa.

Loại quần này có thể quần quanh eo vừa phải, khi đi vệ sinh chỉ cần kéo nhẹ là có thể dễ dàng cởi ra. Nó rút ngắn rất nhiều thời gian để rửa tay.

Buổi sáng tốc độ mặc quần áo cũng nhanh hơn, cùng với thiết kế nút thắt cải tiến trong thành trước đây, mỗi ngày chỉ cần cài nút là có thể nhẹ nhàng ra ngoài. Bởi vì vậy mọi người có thể ngủ nhiều thêm một chút.

Ngoài công dụng làm lưng quần, dây thun còn rất có ích trong việc buộc đồ.

Dây thun nhỏ được quần thành những sợi nhiều màu sắc để tạo thành dây buộc tóc, dùng để buộc tóc rất thuận tiện. Cuộn tóc tùy ý và dùng dây thun cố định lại chắc chắn, rất thuận tiện khi làm việc.

Trong thành rất nhanh thịnh hành trào lưu phối hợp giữa găng tay sợi bông và dây thun buộc tóc.

Còn có mặc áo phải được cài nút và bên dưới phải mặc quần có thun co giãn.

Với bộ trang phục hoàn chỉnh này, đi trên phố cứ như đi trên gió trong mỗi bước chân!

Chương 323: Chương 323

Người dân trong huyện thành vốn tưởng rằng dây thun sẽ mang lại thành công cho hoạt động phúc lợi mới lần này.

Nhưng ai biết rằng đây chỉ là sự khởi đầu.

Mấy ngày nay đội ngũ của Phương Quân chỉ đơn giản là thể hiện đủ trò ảo thuật, lần lượt đưa ra từng thứ mới mẻ và hữu ích.

Nghe nói có một loại vật liệu gọi là cao su đã được thu hoạch và phần lớn các sản phẩm sắp tới đều được tạo ra từ nó.

Rất ít người biết cao su trông như thế nào, nhưng lợi ích mà nó mang lại là có thật. Khiến tất cả mọi người đều ghi nhớ hai từ kỳ diệu này.

Sản phẩm từ cao su nổi lên sau dây thun là áo mưa và ủng đi mưa.

Áo mưa, đúng như tên gọi là loại quần áo được mặc trong những ngày mưa, mặc vào hoàn toàn sẽ không bị thấm nước.

Theo như người chủ sự tiết lộ thì là do mặt ngoài của quần áo được bao phủ bởi một lớp cao su.

Kiểu dáng của áo mưa giống như một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu, nó có rất nhiều màu sắc, vừa tươi sáng lại đẹp mắt. Vải có cảm giác cứng hơn quần áo mặc thường ngày, nhưng khi mặc vào cũng không ảnh hưởng đến cử động của mọi người.

Loại áo mưa này là một mảnh và không có nút thắt, khi mặc vào phải trùm qua đầu. Mặc nó vào những ngày mưa, nước mưa sẽ chảy trên mặt ngoài của áo, lớp vải bên trong áo hoàn toàn không bị ướt. Đúng là thần kỳ!

Chiều dài của áo mưa có thể dài từ đỉnh đầu đến đầu gối, về cơ bản che được hầu hết những bộ phận cần che mưa trên người. Đôi bàn tay giấu dưới lớp áo mưa vẫn có thể xách một ít đồ vật và những đồ vật đó cũng sẽ được bảo vệ tốt.

Ngày thường trời mưa thì chỉ cần mặc một bộ áo mưa như thế này ra ngoài là được. Trừ khi trời mưa to tạt vào mặt thì mới phải cần thêm một chiếc dù để chắn gió.

Khi loại áo mưa này lần đầu tiên xuất hiện trong các cửa hàng phúc lợi, mọi người khi nghe được công dụng đều có chút không thể tin được.

Không phải họ nghi ngờ năng lực của Phương Quân mà là họ cảm thấy thứ này quá thần kỳ, không ai có thể tưởng tượng được rằng quần áo sẽ không bị mưa làm ướt.

Sau đó, trong huyện trời mưa nhẹ, nhiều người đã thay áo mưa để đi lại.

Sau khi đi dạo một vòng dưới mưa, quả thật là không bị ướt chút nào. Những người này lập tức đi tìm người khác để khoe hiệu quả của nó.

Vì thế danh tiếng của áo mưa ngày càng được lan rộng và nó nhanh chóng trở thành một trong những vật dụng thông dụng nhất trong mỗi gia đình.

Đặc biệt là những xa phu đánh xe dưới trời mưa gió đều hết lời khen ngợi nó.

Khi trời mưa đánh xe ngựa lên đường bung dù là chuyện vô ích. Trước đây mấy xa phu thường phải mặc áo tơi và đội nón cối. Nhưng khả năng bảo vệ của những thứ này cũng có hạn, quần áo mặc bên trong sẽ luôn bị ướt.

Bây giờ đã có áo mưa, vấn đề như vậy sẽ không còn xảy ra nữa.

Trong các cơ sở sản xuất áo mưa, các xưởng dệt cũng đưa ra một số ý tưởng mới lạ và tuyệt vời.

Mới đây, tình cờ xưởng thu hoạch được một mẻ lông gà, lông vịt từ cơ sở chăn nuôi, lại nhớ đến bông ngoài đồng cũng sắp thu hoạch nên họ quyết định dùng những thứ này để làm một loạt áo khoác lông vũ.

Trước đây, áo khoác lông vũ đã có công dụng rất tốt ở Miền Sùng, vừa nhẹ lại vừa giữ ấm. Làm nhiều hơn một chút vừa có thể cung cấp cho người dân mặc, vừa có thể bán ra bên ngoài.

Hôm đó trời mưa nhẹ, một người phụ nữ mặc áo mưa đến xưởng dệt làm việc. Khi vào thay quần áo, tình cờ thấy hàng mẫu của áo khoác lông vũ, chợt nảy ra ý tưởng và nói rằng có thể làm một chiếc áo khoác lông vũ chống mưa.

Nếu như thế thì không cần phải lo lắng mùa đông đổ mưa hay tuyết nữa, quần áo ấm áp cũng không bị ướt, quả là cực kỳ hoàn mỹ.

Những người khác vừa nghe thấy, đều cho rằng đó là một ý tưởng hay.

Nói là làm liền, những chiếc áo khoác lông vũ không thấm nước chính thức được phê duyệt và sẽ chính thức sản xuất ngay khi thu hoạch bông.

Gần đây, các xưởng dệt đã lắp đặt máy chuyên dệt vải và cho sản lượng vải vô cùng cao.

Không chỉ vải mà may quần áo cũng được sử dụng công cụ mới - máy may có bàn đạp.

Loại máy may này thao tác rất đơn giản, chỉ cần dùng chân đạp bàn đạp qua lại.

Hơn nữa, những đồ vật nó làm ra cũng rất tinh xảo, đường chỉ may gọn gàng, còn tốc độ may vô cùng nhanh, không còn phải vất vả sửa từng mũi khâu quần áo nữa.

Có sự hỗ trợ của những vũ khí ma thuật này, một lượng lớn áo khoác lông vũ chống nước dự kiến sẽ được đưa vào các cửa hàng phúc lợi, sẽ được sản xuất trước mùa đông để người dân có thể sử dụng.

Nói về áo mưa.

Những chiếc áo mưa mới ra mắt được mọi người rất ưa chuộng, những đôi ủng đi mưa đồng bộ đương nhiên cũng được ưa thích như thế.

Ủng đi mưa giống như bớt ống rất cao và có thể che được bắp chân.

Dù là trời mưa hay lội xuống ruộng thì mang ủng đi mưa cũng sẽ không bị ướt chân, hơn nữa mũi giày vô cùng êm ái và dễ dàng xử lý sau khi sử dụng.

Dù có dẫm phải bùn, chỉ cần rửa và lau một chút là sẽ sáng bóng như mới.

Nếu không phải do mang nó thường xuyên sẽ bị hầm và kín hơi, thì sẽ có rất nhiều người lúc nào đi ra ngoài cũng đều muốn mang ủng đi mưa.

Loại ủng đi mưa này nếu mang thường xuyên thì không tốt, nhưng một loại giày vải khác có đế cao su lại có thể.

Người dân trong thành có thể đến cửa hàng của xưởng dệt để đo kích thước bàn chân, thay bằng một đế cao su phù hợp và cung cấp một ít vải hoặc da, có thể yêu cầu cửa hàng làm những đôi giày bền chắc.

Đế giày cao su có độ cong nên đi rất nhẹ nhàng và thoải mái, mu bàn chân cũng không bị chật, đi lâu cũng sẽ không cảm thấy mỏi.

Hơn nữa, loại đế cao su này có độ dày nhất định, an toàn hơn rất nhiều so với loại đế mà mọi người thường mang.

Ngay cả khi dẫm lên những vật sắc nhọn, chân cũng ít khi bị thương.

Đế giày cao su không có tên riêng vì thế người dân tự phát đặt tên cho nó là đế giày bảo hộ lao động.

Những đôi giày như vậy rất phù hợp để đi làm, sau khi tham khảo tên gọi găng tay bảo hộ lao động thì mọi người quyết định đặt tên như vậy.

Những đôi giày mới rất nhanh đã gia nhập nhóm hàng thời thượng của huyện thành.

Sau khi người dân ở Hưng Hòa và Miên Sùng được cung cấp áo mưa và đế giày bảo hộ lao động, các cửa hàng phúc lợi đã được tân trang lại.

Đầu tiên là một bình thủy tinh nhỏ có ống hút ở miệng bình, cửa hàng phúc lợi nói là bình sữa.

Cái bình này vô cùng thần kỳ.

Nếu cho nước vào trong bình, lật ngược bình lại nước nó cũng không đổ ra ngoài, nhưng có thể hút nước ra từ miệng hút trên nắp bình.

Trong nhà có em bé thì hầu như ai cũng phải có một cái. Những người mẹ không cần phải chờ đợi mọi lúc để cho con bú, có thể rót sữa vào bình trước và ai cũng đều có thể cầm bình cho ăn được.

Có thể nói là vô cùng tiện lợi.

Nhóm người Tảo Nhi còn chế tạo ra một số đệm cao su dùng để đậy kín một số miệng bình. Như vậy có thể làm cho vật chứa được đậy kín hơn và bảo quản thức ăn có thể được lâu hơn.

Ngoài ra còn có gối cao su.

Trước đây, mọi người chủ yếu ngủ trên những chiếc gối vải, thường cứng và chứa đầy những thứ khác như hạt cỏ.

Đó là do điều kiện trong huyện còn tốt nên mọi người còn có gối vải để ngủ. Thời gian trước không có điều kiện, nhiều người còn ngủ trên gối đá, gối gỗ vì dùng chúng tương đối bền. Thậm chí có người còn không có gối ngủ.

Gối cao su tuy có giá vừa phải nhưng cũng không hề rẻ đến mức có thể tùy tiện đổi trả. Một số người dân cảm thấy nó có thể được phân phát nên đều ở trong trạng thái chờ xem.

Nhưng cũng có người trực tiếp lấy gối mới, Tiền Ninh là một trong số đó.

Gia đình Tiền Ninh không giàu có nhưng sống rất tinh tế, có nhiều người có thể làm việc nên đã tích cóp được một ít phiếu Phương Tiên.

Tiền Ninh luôn cảm thấy mỗi đêm mình ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau khi thức dậy thường xuyên bị đau cổ và cảm thấy rất mệt mỏi nhưng lại không tìm ra nguyên nhân.

Bây giờ nàng ấy nghe nói có những chiếc gối tốt hơn nên muốn dùng thử xem liệu có thể cải thiện được giấc ngủ của nàng không.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Tiền Ninh cẩn thận nhận lấy chiếc gối nhỏ xinh bọc vải xanh từ trong quầy ra.

Cầm được gối trên tay, nàng ấy nhận thấy chiếc gối có vẻ rất nhẹ, bên trong dường như không có thêm thứ gì nhưng cũng không phải trống rỗng. Bề mặt gối cũng không bằng phẳng, nó có thiết kế hơi lồi lõm.

Nghe nhân viên trong cửa hàng giải thích rằng nó đặc biệt được làm để vừa với đầu của người nằm.

Sau một hồi quan sát, phía dưới vỏ gối có hai nút nhỏ, sau khi tháo ra có thể gỡ ra để giặt. Bây giờ mở nút ra có thể nhìn thấy lõi gối màu trắng ngà bên trong.

Nên phải bọc vỏ gối bên ngoài, nếu không sẽ rất dễ bị bẩn. Nhưng màu trắng quả thật rất đẹp.

Chương 324: Chương 324

Vuốt chiếc gối mới, trong lòng Tiền Ninh dâng lên cảm giác mong chờ, nóng lòng không chờ được muốn quay về gối nó ngủ ngay.

Nếu sử dụng tốt, nàng có thể thay thêm hai chiếc nữa cho những người khác trong gia đình.

Im lặng dùng tay chọc vào lõi gối, miệng Tiền Ninh há to: “Trời ơi, thứ này sao lại thoải mái như vậy!”

Không thể diễn tả được chiếc gối mềm mại đến như thế nào, nhưng nó rất đàn hồi, có thể nói mọi mặt đều rất tốt và vô cùng thoải mái khi chạm vào.

Nhân viên bán hàng mỉm cười nói với nàng: “Nó rất mềm. Gối làm bằng loại chất liệu này sẽ lún xuống nơi tựa đầu nhưng gáy có thể được nâng đỡ vừa phải, điều này đối với cơ thể rất tốt.

Một số người dân vây xem tạm thời không có ý định thay gối đầu cũng đều nghe thấy hết những lời này, định quay về sẽ cải tạo lại gối đầu ở nhà mình một chút. Ít nhất trong lúc ngủ, cổ của họ sẽ không còn lơ lửng trên không nữa.

Trước khi rời đi, Tiền Ninh còn hào phóng cho mọi người xung quanh có bàn tay khá sạch sẽ véo mép gối để cảm nhận chất liệu đặc biệt của gối rồi sau đó nàng ấy ngẩng cao đầu đi về nhà.

Nhìn thấy chiếc gối nàng ấy mang về, người nhà cũng tò mò một hồi rồi chuyển tay nhau xem.

Mọi người đều biết Tiền Ninh ngủ không được ngon, nên không ai nói gì về việc nàng ấy lấy phiếu đặc biệt để đổi lấy chiếc gối, ngược lại còn rất mong chờ hiệu quả của chiếc gối này.

Mọi người ở Hưng Hòa đều biết, từ trước đến giờ, trong cửa hàng phúc lợi của Phương Quân tuyệt đối không có đồ kém chất lượng, toàn bộ đều là những đồ vô cùng giá trị.

Ngay cả những chiếc bàn chải nhìn bình thường nhất cũng bền hơn so với những cái thông thường và chất liệu cũng chất lượng cao hơn.

Vào ban đêm.

Tiền Ninh vô cùng nôn nóng nằm lên chiếc gối.

Đầu nàng ấy chậm rãi nằm xuống, cảm giác được gối ôm êm ái này có chút mới lạ. Tiền Ninh nhắm mắt lại cảm nhận, vốn dĩ nàng ấy muốn thử tác dụng hỗ trợ thực sự trên cổ nhưng lại ngủ quên lúc nào không hay.

Sau một đêm ngon giấc, sáng sớm Tiền Ninh mở mắt ra với tinh thần sảng khoái, có loại cảm giác không muốn rời khỏi giường.

Nhưng nàng ấy còn phải đi làm việc, nếu không đi làm thì nàng ấy sẽ không nhận được phiếu.

Hôm qua nhân viên của cửa hàng phúc lợi còn nói sau này khi có điều kiện thuận lợi sẽ làm một tấm nệm, đến lúc đó cả giường sẽ thoải mái giống như long sàng của Hoàng đế!

Tuyệt đối không thể không có phiếu, đầu tiên là không đổi được nệm. Nếu bỏ lỡ một ngày, nệm sẽ mất một ngày ngủ ngon trong đời và cũng sẽ không bao giờ có thể bù đắp được sự mất mát đó.

Nghĩ vậy, Tiền Ninh liền nhanh chóng đứng dậy, chạy đi rửa mặt.

Người nhà thấy nệm ấy đã dậy, họ liền tò mò hỏi đêm qua nệm ngủ cảm thấy như thế nào.

Tiền Ninh sờ cổ, nói ra cảm nhận: “Ta dám nói, ta chưa bao giờ ngủ ngon như vậy. Có gối nâng đỡ, thật sự cổ cũng không còn khó chịu nữa. Hôm nay ta dự định lại đi cửa hàng phúc lợi lần nữa, đổi toàn bộ gối đầu của gia đình ta thành gối cao su hết!”

Có rất nhiều người giống như Tiền Ninh.

Họ đến cửa hàng phúc lợi để bổ sung thêm hàng, đó chính là lời khẳng định lớn nhất của gối cao su.

Với những phản hồi từ những người đã sử dụng này, nhiều người dân trước còn do dự bây giờ đều quyết định thay đổi chiếc gối của mình.

Thay đổi! Cần thiết phải thay đổi!

Nếu có thể, ai lại không muốn có một giấc ngủ ngon?

Chỉ khi được nghỉ ngơi tốt, mới có đủ năng lượng để làm nhiều việc hơn!

Không ai thay đổi gối mà cảm thấy hối hận, vì thế càng có nhiều người đi đến để thay đổi.

Cũng có một số ít người không mua gối mà sau khi nghe tin tức trong cửa hàng, liền trở về nhà sửa lại hình dáng chiếc gối ở nhà mình, chất lượng giấc ngủ của họ cũng được cải thiện rất nhiều.

Thật là một cuộc cải cách gối vui vẻ!

Trong khi người dân đang ngủ thì nhóm người Tảo Nhi cũng đang làm nhiều việc quan trọng không để ai biết.

Đầu tiên là thêm một ít mủ cao su vào trong xi măng dùng để xây dựng, như vậy có thể làm cho xi măng chắc hơn, bền hơn và không dễ bị nứt.

Sau đó chính là nâng cấp tất cả các lớp xe ngựa có trong huyện thành, đồng thời bắt đầu nghiên cứu để chế tạo xe đạp.

Hiện giờ các nàng ấy đã có đầy đủ các nguyên liệu, bao gồm cả thép không gỉ và cao su vì thế việc chế tạo xe đạp không còn là vấn đề khó nữa.

Trước đây, sơ đồ cấu tạo của xe đạp đã được những người thợ rèn xem xét cẩn thận, bây giờ họ bắt đầu trực tiếp làm việc.

Việc chế tạo ra những thứ như áo mưa và chiếc gối cao su đã đặt nền móng tốt cho việc sử dụng cao su.

Hiện giờ, làm những linh kiện phức tạp như lớp xe cũng trở nên dễ dàng hơn.

Tiệm rèn hiện tại có thể nói là nơi xuân phong đặc ý nhất trong huyện.

Có rất nhiều vật dụng hữu ích mới tuyệt vời trong thành đều được sản xuất ở đây.

Để nâng cao năng lực sản xuất, xưởng rèn nhỏ ban đầu đã được mở rộng gấp nhiều lần với quy mô cơ bản giống như một xưởng nhỏ, hoàn toàn có thể đổi tên thành xưởng sắt.

Hơn nữa cùng với sự trợ giúp của máy tiện hơi nước, giờ đây xưởng sắt đã có thể sản xuất các sản phẩm khác với tốc độ đáng kinh ngạc.

Dưới hiệu suất như vậy, chiếc xe đạp đầu tiên rất nhanh đã được ra đời ở huyện Hưng Hòa.

Vì nguyên nhân do Thịnh Quân, mẫu xe cũng bỏ qua kiểu dáng phức tạp, thoát nhìn tổng thể tương đối hiện đại hóa.

Phía trước xe có thêm một chiếc giỏ tiện dụng, phía sau còn chế tạo thêm một cái ghế có vòng sắt để có thể chở người ngồi phía sau. Khi đi ra ngoài có thể mang theo rất nhiều thứ.

Như một món quà đặc biệt dành cho chiếc xe đạp đầu tiên, những người thợ rèn đã phủ lên thân xe một lớp sơn với nhiều màu sắc rực rỡ.

Thân xe màu vàng nhạt rất đẹp, còn đặc biệt mời nhà thư pháp giỏi nhất trong thành để khắc dòng chữ - Xe đạp số 1 Phương Tiên.

Xe được trang trí xong trong ngày hôm đó, Thịnh Quân nhìn vài lần cảm thấy những đường nét thư pháp tao nhã cùng với nội dung của dòng chữ có chút hài hước.

Nhưng những người khác có vẻ rất hài lòng và cảm thấy thiết kế như vậy vô cùng ấn tượng.

Phương Tiên số 1 này được Tảo Nhi đích thân chạy thử.

Thứ này vừa mới được chế tạo, chưa có ai có kinh nghiệm chạy. Người mới bắt đầu cần luyện tập một thời gian để duy trì thăng bằng ổn định trên hai bánh.

Sau khi bí mật luyện tập vài ngày, Tảo Nhi nhanh chóng làm quen với việc đi xe đạp.

Hôm nay, nàng ấy đạp xe, trong giỏ xe còn mang theo robot quét dọn của Thịnh Quân, đạp xe thông suốt từ Hưng Hòa đến Miên Sùng.

Mọi người dọc đường nhìn thấy chiếc xe của nàng ấy thì đều ngơ ngác, không biết đó là vật thần thánh gì.

Chiếc xe đạp này được làm bằng vật liệu chắc chắn và có chất lượng rất tốt.

Lái xe trên đường bằng phẳng không có va chạm, tốc độ nhanh gần như có thể đuổi kịp xe bò. Nếu không vội có thể chậm rãi đạp xe, nhẹ nhàng và nhanh chóng hơn nhiều so với đi bộ.

Quan trọng nhất chính là đạp mà không cần mượn sức lực của gia súc, không cần cho ăn và tắm rửa, càng sẽ không có mùi lạ gì. Xe đạp dù để ở trong hay ngoài nhà đều không chiếm quá nhiều không gian.

Sau khi Thịnh Quân rời khỏi giỏ, Tảo Nhi còn cố thử đạp xe trên đường đất không có ai tu sửa, dọn dẹp.

Tuy mặt đường gồ ghề nhưng khi đi trên đó cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là m.ô.n.g sẽ hơi đau một chút.

May mắn thay trong thời gian ngắn, thứ này chỉ được sử dụng ở hai địa phương Hưng Hòa và Miên Sùng, đường ở hai nơi đều đã được tu sửa. Việc nâng cấp khả năng giảm xóc của xe đạp không thực sự cần thiết, có thể được cải thiện dần trong tương lai.

Sau khi thử nghiệm thành công, Phương Tiên số 1 đã được nhóm người của Tảo Nhi vô cùng cẩn thận trân trọng vì họ cảm thấy nó rất có ý nghĩa.

Để đảm bảo tốc độ sản xuất, những chiếc xe đạp tiếp theo sẽ tạm thời không được sơn. Ngoại trừ lớp xe, các bộ phận còn lại đều có màu kim loại rất cơ bản nhưng nhìn cũng rất đẹp.

Đương nhiên nếu thật sự thích những chiếc xe đạp sắc màu rực rỡ, trong thành cũng sẽ cung cấp dịch vụ sơn xe. Nếu người mua xe có nhu cầu thì có thể mang phiếu Phương Tiên của mình để đổi.

Sau khi dùng thử số lượng lớn xe đạp mà không phát hiện bất cứ vấn đề gì, cửa hàng phúc lợi lại một lần nữa chào đón sản phẩm mới.

Cho dù tiệm rèn có giỏi đến đâu thì số lượng xe đạp có thể sản xuất mỗi ngày cũng có hạn.

Cũng may sản phẩm này có giá không hề rẻ, sẽ không xuất hiện tình trạng người dân nhanh chóng, đổ xô đi mua. Hiện tại sản xuất xe đạp trong thành phố cũng không bị quá tải.

Khi Tảo Nhi đang chạy thử xe đạp vào ngày hôm đó, có rất nhiều người nhìn thấy. Họ đã bàn tán về chiếc xe vài ngày trong thành, sau đó đi khắp nơi hỏi thăm về thứ này.

Bây giờ biết được thứ này được gọi là xe đạp đã được ra mắt tại cửa hàng phúc lợi, đương nhiên mọi người cực kỳ phấn khích.

Vào ngày nó được ra mắt, tất cả các cửa hàng đều chật kín người, mọi người đều muốn đến gần nhìn kỹ hơn chiếc xe thần kỳ này.

Chương 325: Chương 325

Sau khi cửa hàng mở cửa, mọi người đều hỏi giá, không ít người thở dài.

Tuy không phải giá cao ngất trời nhưng cửa hàng phúc lợi vẫn luôn cho ra những thứ tốt gần như đã móc rỗng túi của mọi người. Đạo gàn đây trong túi thật sự eo hẹp, cần phải mất một thời gian để dành dụm phiếu mới có thể đổi được xe.

Trước mắt cũng chỉ có thể nhìn và mong ước.

Trong lòng có một chút tiếc nuối nhưng mọi người vẫn không rời đi, họ muốn nhìn xem người đổi xe đi xe như thế nào.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, một chàng trai đã âm thầm tích góp phiếu Phương Tiên từ lâu, tiểu lang đã chịu đựng không hề chạm vào tấm phiếu của mình trước vô số thứ tốt đã xông vào cửa hàng, dùng tất cả phiếu để giành được chiếc xe đạp đầu tiên ở cửa hàng.

Sau khi đổi xong thì hắn chuẩn bị rời đi.

Nhận được những lời dặn dò của nhân viên cửa hàng, hắn biết đi xe đạp cần phải luyện tập, nhưng hắn lại không cam lòng khi chỉ dắt xe về. Vì thế liền cẩn thận ngồi xuống yên sau, chống hai chân xuống đất, sau đó dùng chân trái chân phải luân phiên đẩy dưới đất giống như chân vịt chèo trong nước.

Động tác này thực ra có chút chật vật, nhưng người dân xem vẫn phát ra tiếng kinh ngạc cảm thán.

Nhiều người đi theo phía sau xe chỉ muốn nhìn chiếc xe đạp di chuyển thêm vài lần.

Giữa những tiếng cảm thán kinh ngạc, tiểu lang tựa hồ có chút mất hứng, ngẩng cao đầu quyết định thử đạp xe.

Hắn ta xiêu vẹo đạp xe hai cái, sau đó chiếc xe đột nhiên mất thăng bằng ngã sang một bên.

Cũng may tiểu lang hoảng hốt dùng hai chân chống trên mặt đất, nếu không thảm kịch người đầu tiên bị xe đạp quăng ngã trong thành đã xảy ra ở đây.

Nhiều người dân vây xem có người thét ra tiếng chói tai, lúc này còn vỗ n.g.ự.c nghĩ mà sợ hãi thay hắn ta: “Không sao không sao, người có bị thương cũng không sao, đừng làm hỏng chiếc xe đạp quý giá này là được!”

Tiểu lang: “...”

Với tình trạng hỗn loạn ngã xe đạp do thanh niên này gây ra, những người mua xe đạp sau đó đều trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhất định phải thận trọng đẩy xe về nhà và đợi cho đến khi học được cách đi trước khi đạp xe trên đường.

Ngày càng có nhiều chiếc xe đạp xuất hiện trong thành.

Hiện nay đa phần những người đến đổi xe đạp là những người có nhà ở xa nơi làm việc hoặc là những người đi lại giữa các thôn lân cận với Hưng Hòa và Miên Sùng.

Nếu nơi làm việc không quá xa nhà thì tạm thời không cần phải mua xe.

Đương nhiên những nhà có điều kiện cũng có thể đổi, đi xe đạp đi ra ngoài mua sắm hay dạo phố gì cũng rất thuận tiện, còn có thể chở con đi học.

Ngoài những người bình dân, còn có gia phó của phú hộ. Bây giờ nên gọi là người giúp việc nhà, họ cũng rất ngưỡng mộ những chiếc xe đạp.

Ngày thường những người giúp việc nhà phải đi chợ hay chạy việc vặt rất nhiều nên có và sử dụng xe đạp trở nên vô cùng thuận tiện.

Bản thân các phú hộ không quen chạy xe đạp, việc chở đồ và người đều khó khăn. Nhưng họ vẫn đổi một số chiếc để ở nhà, chuyên để cho những người giúp việc nhà sử dụng, ai đi ra ngoài đều có thể chạy được.

Nói đến những người giúp việc nhà, sau khi Thịnh Quân và Tảo Nhi đề cập trước đó, chế độ nô lệ trong thành hoàn toàn biến mất, đều chuyển thành chế độ thuê mướn đặc biệt.

Quyền lợi của những người giúp việc nhà được đảm bảo, địa vị của họ thay đổi từ hạ nhân hầu hạ chủ tử thành người lao động bình thường dùng phục vụ đổi lấy thu nhập.

Hạ nhân của bọn họ không còn bị hạn chế, có nhiều sự lựa chọn hơn trong cuộc sống.

Đây đều là Phương Quân yêu cầu, đương nhiên những phú hộ sẽ không đưa ra bất kỳ dị nghị nào.

Tuy nhiên, khi mới triển khai vẫn còn có chút chưa quen. Nhưng dần dần, mấy phú hộ nhận thấy những người giúp việc

nhà làm việc nhiệt tình hơn rất nhiều, cũng càng thêm tận tâm tận lực, vì thế họ cũng từ từ quen dần.

Mọi người trong thành đang hướng tới cuộc sống thỏa đáng.

Khi xe đạp tràn ngập đường lớn ngõ nhỏ, nhóm người của Tảo Nhi cũng mang ra những sản phẩm mới sắp tới, ngoài xe đạp, cùng với thực phẩm và thư từ, họ dự định sẽ đưa chúng đến chỗ Thiết Trụ.

Sắp xếp việc để giao đồ.

Hưng Hòa và Miên Sùng cũng mở ra vụ thu hoạch lớn đầu tiên trồng trọt khoa học quy mô lớn.

Lúa mì, bông, củ cải đường, hạt dẻ...

Vô số cây nông nghiệp lần lượt đến lúc thu hoạch, một số nặng trĩu nằm trên mặt đất, trong khi số khác thì trĩu quả trên cây.

Mọi người đều cảm thấy vui mừng và hạnh phúc khi nhìn vào!

Nói đây là vụ mùa bội thu cũng không phải là quá khoe khoang.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng trên cánh đồng đều vô cùng phấn khích, ai cũng nói dường như lần này ngũ cốc và hoa màu đang đến để báo đáp ân tình.

Nhiều người dân sống trong thành biết được chuyện này, họ còn đạp xe ra đồng để chiêm ngưỡng cảnh tượng lúa mì dồi dào.

Người dân ở Hưng Hòa có nỗi ám ảnh đặc biệt đối với thức ăn, vì trước khi Phương Quân đến đã từng có nạn đói khủng khiếp xảy ra trong thành.

Những ngày tháng sống không bằng c.h.ế.t đó đã để lại trong lòng mọi người một bóng đen không thể phai mờ.

Ngày nay, mọi người có thể cười vui mỗi ngày là nhờ cuộc sống hạnh phúc trong thành đã dần dần chữa lành cho họ.

Lần này được tận mắt chứng kiến cảnh mùa màng bội thu trên đồng ruộng đã mang đến cho mọi người nhiều cảm xúc.

Họ nhìn mảnh đất cần cỗi, khó trồng trọt trước đây được hồi sinh, kết thành từng chùm lúa mì to và chất lượng.

Cứ như thể họ từ những người gầy gò xanh xao đã trở nên hồng hào.

Con người và đất đai đều tràn đầy sức sống và hy vọng.

Những bá tánh làm ruộng trong thôn, ngoài những thôn dân còn sót lại ở các thôn trước đây, phần lớn đều được tuyển chọn qua nhiều vòng mới được đưa đến đây.

Những người được chọn không chỉ có kiến thức mà còn có kinh nghiệm làm nông, hiểu rõ về tình trạng mùa vụ những năm trước.

Nếu gặp năm mất mùa, trên ruộng chỉ trồng được vài cây dưa, cây táo, không đủ sống.

Dù có gặp may mắn, việc canh tác suôn sẻ, mùa màng thuận lợi thì sản lượng cũng chỉ bằng hai, ba phần của lần này.

Không chỉ số lượng ít mà chất lượng nông sản cũng kém hơn rất nhiều.

Vì hiểu rõ tình hình nên sau khi nhìn thấy ngũ cốc như thế này, tất cả thôn dân đều hoàn toàn tin tưởng vào phương pháp canh

tác khoa học.

Có người không nhìn được nói: "Xem ra ngũ cốc cũng giống con người, đều có sở thích riêng! Mà phương pháp khoa học do Phương Quân truyền dạy chính là cách phù hợp với khẩu vị của hoa màu rồi!"

Cây trồng đã chín, bước tiếp theo sẽ là thu hoạch.

Lần này khi thu hoạch lúa mì, mọi người không cần vất vả cầm liềm gặt lúa mì nữa.

Nhóm người của Tảo Nhi đã chế tạo ra nhiều chiếc "máy gặt kiểu ngựa kéo" làm bằng gỗ và kim loại.

Loại máy gặt này có thân giống như một chiếc xe kéo bằng gỗ có thùng thấp, trong thùng lắp đặt một bộ máy đơn giản.

Ở bên hông xe có một thứ giống như bánh xe nước lớn, trên đó gắn lưỡi d.a.o cắt đặc biệt.

Chỉ cần buộc nó vào trâu hoặc ngựa, để người điều khiển kéo về phía trước, bánh xe cắt quay qua nơi nào thì nơi đó nhanh chóng gặt xong lúa mì, đưa vào thùng xe, rồi được chuyển ra một bên khác, rơi xuống khoảng đất trống.

Mọi người chỉ cần gom lúa mì đã gặt trên mặt đất là xong, không còn phải vất vả cúi xuống gặt lúa mì.

Sau khi gặt lúa mì xong còn có thể sử dụng máy tách vỏ quay bằng tay, tốc độ tách vỏ vô cùng nhanh, cũng là một công cụ tiết kiệm sức lao động.

Ban đầu, bá tánh đã chuẩn bị tinh thần cho một vụ mùa vất vả nhưng bây giờ với những công cụ này, công việc trở nên dễ dàng hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

Họ nghe nói chủ sự còn đang nghiên cứu một loại máy gặt chạy bằng hơi nước, người ngồi trên đó điều khiển, không cần dùng đến gia súc nữa, một người và một máy có thể vừa gặt vừa tuốt hạt lúa trong một bước.

Không chỉ thu hoạch mà cả việc cày cấy cũng sẽ dần dần được sử dụng những công cụ tốt hơn.

Trong huyện có câu nói công nghệ thay đổi cuộc sống, câu này quả thật không phải là nói quá!

Qua sự tuyên truyền của huyện, người dân đều biết những vật dụng thực tế này là thành quả nghiên cứu từ kiến thức mà họ học được.

Nhiều hài tử trong huyện đã được truyền cảm hứng, thề sẽ chăm chỉ học tập, để một ngày nào đó chúng cũng có thể tạo ra những thứ thần kỳ như vậy.

Chương 326: Chương 326

rong huyện rầm rộ thu hoạch lúa mì xong, sau khi phơi khô và xử lý sẽ được chuyển đến xưởng xay mới xây để chế biến thành bột mì.

Bột mì lần này cũng không bình thường.

Vì Thu Nương và những người khác đã nắm được phương pháp chiết xuất gluten từ lúa mì, khi trộn với bột mì bình thường sẽ tạo ra bột mì có hàm lượng gluten cao, trung bình và thấp.

Với bột mì có hàm lượng gluten khác nhau, kết hợp với men được chiết xuất từ củ mài và các loại trái cây khác, sau đó có thể dùng lò nung đặc biệt để nướng bánh mì và các loại bánh với độ mềm cứng khác nhau hoặc dùng nồi hấp để làm những chiếc bánh bao siêu mềm.

Việc trồng lúa mì năm nay chưa được phổ biến rộng rãi, sản lượng chưa đạt đến mức hoàn hảo nên các loại bột mì tạm thời chưa được đưa vào cửa hàng phúc lợi mà được gửi đến tiệm ăn trong huyện, chế biến thành các món ăn để mọi người trao đổi.

Những chiếc bánh bao trắng to có giá rất rẻ, một phiếu có thể đổi được tận mấy cái.

Ngoài ra còn có một loại bánh mì đơn giản, giá cả phải chăng, không đắt hơn bánh bao là mấy.

Ngày đầu tiên tiệm ăn có món mới, nhiều người thích thử món mới nên khi ngửi thấy mùi thơm đã lập tức đi đến.

Đúng như dự đoán, bánh bao là sản phẩm bán chạy nhất, vừa ra khỏi nồi hấp không lâu đã bán hết.

Nhiều người thấy nó đáng giá, định mua nhiều về để ăn kèm với các món ăn khác hoặc làm bữa trưa.

Họ cầm một túi bánh bao nóng hổi, chỉ cần ngửi thôi đã thấy thèm, mang về đủ để cả nhà ăn no.

Trước đây nhà nào cũng từng ăn bánh bao, chúng vốn được làm từ bột ngũ cốc thô nên khi nhai thì vừa cứng vừa chắc, bột lại đen.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy những chiếc bánh bao trắng mềm.

Nhân lúc còn nóng cắn một miếng thật to, cảm giác thật tuyệt vời.

Những người vừa đi vừa thử bánh bao, sau khi ăn một miếng thì gói lại rồi nhanh chóng về nhà.

Bánh bao thơm ngon như vậy, nếu không ăn kèm với đồ ăn thì thật lãng phí, chỉ cần kẹp với dưa muối đơn giản chắc chắn đã rất ngon rồi!

Nhanh chóng về nhà thôi!

Những người không đổi được bánh bao đã đổi lấy bánh mì.

Loại bánh mì này khác với loại bánh mì gạo nếp cẩm đặc biệt do Phương Quân cung cấp, nhân không đa dạng bằng, chỉ cho

thêm một ít trứng và đường vào bột, có mùi thơm ngọt thoang thoảng.

Tuy nhiên, vỏ bánh mì có độ giòn thơm do được nướng lên, lại có độ dai, càng ăn càng thấy ngon. Bánh mì nhanh chóng được bá tánh yêu thích.

So với bánh bao thì bánh mì có một ưu điểm là để nguội không bị ảnh hưởng nhiều đến hương vị.

Chỉ là nó không ngon hợp với các món ăn như bánh bao nhưng kẹp thêm chút hoa quả thì lại có hương vị đặc biệt, rất thích hợp để ăn sáng hoặc ăn khuya.

Lúa mì thu hoạch xong đã có nơi tốt để sử dụng.

Củ cải đường, bông gòn và các loại cây trồng khác cũng lần lượt được thu hoạch.

Từ rất sớm, huyện đã có kế hoạch sử dụng cho bông gòn.

Sau khi thu hoạch, bông gòn được xử lý đơn giản rồi đưa đến xưởng dệt để dệt thành vải bông và sợi bông, việc sản xuất áo khoác lông vũ và các loại quần áo khác đã chính thức được đưa vào kế hoạch.

Tình trạng củ cải đường cũng tương tự, sau khi thu hoạch được chuyển đến xưởng sản xuất để làm đường.

Hiện tại huyện chủ yếu vẫn dùng đường trắng của Phương Tiên Nhi, nước đường làm từ củ cải đường sẽ được vận chuyển ra ngoài để bán.

Ngoài ra, hạt dẻ được trồng ở Miên Sùng, cũng mang lại nhiều hương vị mới mẻ cho bàn ăn của người dân hai huyện.

Hạt dẻ rang đường, bánh hạt dẻ, gà hầm hạt dẻ... có rất nhiều cách chế biến hạt dẻ.

Gần đây, hạt dẻ đường đã trở thành món ăn vặt được yêu thích nhất trong huyện.

Chỉ cần mua một túi giấy ở quán nhỏ ven đường là có thể vừa đi vừa ăn. Từ sáng đến tối, lúc đang học ăn một hạt, lúc nghỉ làm ăn một hạt hay sau bữa cơm bóc một hạt, ăn lúc nào cũng thích hợp.

Nếu phải nói hạt dẻ có nhược điểm gì thì chính là bóc vỏ hơi rắc rối.

Tuy nhiên, đối với hầu hết mọi người, đây lại được coi là một ưu điểm.

Việc bóc vỏ và ăn hạt dẻ mất khá nhiều thời gian nên trong một thời gian dài tay luôn có đồ ăn để cầm, thỉnh thoảng xoay qua xoay lại, cảm giác khá thỏa mãn.

Tất nhiên cũng có người không thích bóc vỏ.

Những người thấy bóc hạt dẻ rắc rối nhưng vẫn muốn ăn thì có thể chọn mua một loại dụng cụ nhỏ để bóc hạt dẻ ở cửa hàng phúc lợi, rất đáng giá với những người thích ăn hạt dẻ.

Dụng cụ này là một cái kẹp có tay cầm có thể ấn xuống.

Đầu kẹp giống như một cái lồng sắt nhỏ, kích thước vừa đủ để kẹp hạt dẻ. Cho hạt dẻ vào trong, bóp nhẹ tay cầm, vỏ sẽ nứt ra mà không làm hỏng phần nhân bên trong, lấy ra là có thể thưởng thức hương vị thơm ngon của hạt dẻ.

Điều kỳ lạ là thiết bị này không phải là ý tưởng của Thịnh Quân mà do một cô nương trong thành vừa thích ăn hạt dẻ vừa học giỏi tự nghĩ ra và chế tạo.

Khi Thịnh Quân biết chuyện, cô đã cảm thấy rất xúc động.

Chỉ có thể nói sức mạnh của người mê ăn rất lớn, người có học thức lại càng có năng lực hơn.

Hạt dẻ và một loạt công thức nấu ăn nhanh chóng được gửi ra ngoài thành, đến tay những đầu bếp đang làm việc trong các tửu lâu ở khắp nơi.

Các món ăn như hạt dẻ rang đường cũng bắt đầu xuất hiện ở nhiều nơi, hạt dẻ của Miên Sùng trở nên nổi tiếng ở các vùng lân cận.

Khi nói đến đầu bếp.

Những đầu bếp được đào tạo trước đây đạt được thành tựu tốt, hiện nay đã có thể lần lượt gửi về một số thông tin hữu ích.

Hà Hoa cảm thấy rất tự hào nên nàng ấy càng tâm huyết với công việc đào tạo đầu bếp.

Các đầu bếp không chỉ cần được đào tạo về kỹ năng nấu ăn mà còn cần được đào tạo một số kỹ năng liên quan đến công việc gián điệp.

Với những quy trình đào tạo chính quy như vậy, nơi đây đã trở thành một tổ chức chính thức nên phải đặt một cái tên thật vang dội.

Sau khi tham khảo ý kiến của Thịnh Quân, Hà Hoa đã đặt tên cho trường dạy nấu ăn đặc biệt này là "Hưng Đông Phương".

"Hưng" là chữ "Hưng" của huyện Hưng Hòa, cũng là Hưng của hưng thịnh.

"Đông" hàm ý mặt trời mọc phía Đông, mặt trời mọc hướng Đông, phát triển không ngừng, tượng trưng cho điềm lành.

Còn "Phương" chính là chữ "Phương" trong tên của Phương Tiên Nhi.

Ghép lại với nhau, đó là ba chữ hoàn hảo và phù hợp.

Với một cái tên hay, Hà Hoa tràn đầy động lực, thế sẽ dẫn dắt Hưng Đông Phương phát triển mạnh mẽ.

Khi công việc thu hoạch mùa thu trong thành sắp kết thúc.

Kéo Khắc Thân cũng dẫn theo một đoàn người đông đảo, một mỗi đến huyện thành.

Khi còn cách Miên Sùng một đoạn, họ đã thu hút sự chú ý đội tuần tra của huyện.

Quân huyện lập tức mang vũ khí xếp hàng đón tiếp, khí thế hùng hồn khiến Kéo Khắc Thân và những người khác hoảng sợ.

May mà sau khi đến gần, xác nhận là người quen, thân phận không có vấn đề gì nên quân huyện thu lại khí thế, đổi sang vẻ mặt nhiệt tình, cử mấy người dẫn nhóm người Kéo Khắc Thân đến một ngôi làng.

Phải nói rằng hiệu suất làm việc ở huyện Hưng Hòa cao đến mức đáng kinh ngạc.

Từ sau lần Kéo Khắc Thân nói sẽ chuyển cả nhà đến đây định cư, huyện đã chuẩn bị sẵn chỗ ở cho hắn ta.

Nhà và đồ nội thất cơ bản như bàn, ghế, giường... đều đã được sắp xếp.

Ngày khi Kéo Khắc Thân và gia đình đến nơi, họ có thể chuyển vào ở ngay.

Ngày hôm sau họ hoàn thành mọi thủ tục rồi chính thức trở thành người dân của Hưng Hòa.

Thậm chí, nếu họ không mệt, ngày thứ ba có thể đi làm luôn và nhận phiếu Phương Tiên.

Khi Kéo Khắc Thân biết chỗ ở đã được thu xếp xong, hắn ta cảm thấy rất xúc động, vừa đi vừa nghiêng đầu nói với người thân:

"Đấy, ta đã nói rồi, chúng ta đến Hưng Hòa chắc chắn là đúng, ở đây còn nhiệt tình và thoải mái hơn cả thảo nguyên! Lát nữa ta sẽ đưa các người đi dạo quanh thành. Này! Các người có nghe ta nói không?"

Kéo Khắc Thân không hài lòng khi thấy không ai nghiêm túc lắng nghe hắn ta nói.

Chương 327: Chương 327

Thê tử của hắn ta ở bên cạnh từ trạng thái ngẩn người tỉnh lại, chọc vào tay hắn ta, chỉ về phía cách đó không xa, kinh ngạc nói:

"Ừ, đúng vậy, chúng ta đều đồng ý với những gì chàng nói, vì dọc đường đi chàng đã nói rất nhiều lần rồi. Nhưng hình như chàng chưa nhắc đến cái thứ đang chạy kia!"

"Không thể nào, còn có thứ gì mà ta chưa nhắc đến sao?"

Kéo Khắc Thân bối rối quay đầu nhìn về phía nàng ấy chỉ, rồi mở miệng.

Trời ơi, hắn ta đang nhìn thấy gì thế này!

Một nam nhân đang ngồi trên một thứ kỳ lạ chỉ có hai bánh xe, phía trước rõ ràng không có trâu hay ngựa kéo nhưng vẫn di chuyển với tốc độ nhanh!

Làm thế quái nào mà chuyện này lại được thực hiện thế này! Chẳng lẽ hắn ta đang bị hoa mắt?

Hoặc, đây là loại chương trình nhào lộn mới nào?

Kéo Khắc Thân lắp bắp chạm vào cánh tay của quân huyện bên cạnh: "Đó, đó là cái gì...?"

Quân huyện nhìn thoáng qua, vẻ mặt tự nhiên nói: "Ồ, người đang nói đến xe đạp à? Đó là một thứ mới được làm ra sau khi người rời đi, người có thấy bàn đạp không? Người đạp lên đạp xuống là có thể di chuyển được."

"Loại xe này thích hợp để đi trên đường xi măng bằng phẳng của chúng ta, nhiều người trong huyện đã đổi một chiếc để đi. Nếu các người thích, sau này có phiếu Phương Tiên thì cũng có thể đổi tại cửa hàng phúc lợi."

Sau đó, quân huyện tốt bụng đã giới thiệu ngắn gọn cho Kéo Khắc Thân về những thay đổi mới trong thành.

Do sự xuất hiện của các sản phẩm cao su và vụ mùa bội thu nên trong mấy tháng qua thành đã thay đổi một cách chóng mặt.

Nghe hẳn ta nói xong, phần lớn thắc mắc của Kéo Khắc Thân đã được giải quyết nhưng hẳn ta vẫn kinh ngạc: "Khoan đã, ta mới rời đi có mấy tháng phải không?"

"Đúng vậy." Quân huyện xác nhận.

"Nhưng sao ta lại có cảm giác như đã mấy năm rồi vậy?" Kéo Khắc Thân ôm đầu hét lên.

Ôi, uống công trên đường đến đây hẳn ta đã hùng hồn nói với gia đình rằng mình rất quen thuộc với mọi thứ ở Hưng Hòa, đến nơi sẽ dẫn họ đi tham quan khắp huyện thành.

Kết quả bây giờ hẳn ta mới rời đi một thời gian ngắn, lúc quay lại không khác gì người ngoài, phải nhờ quận cử người dẫn bọn họ đi tìm hiểu lại về Hưng Hòa.

Nếu biết trước hẳn ta đã không khoe khoang!

Quân huyện nhìn thấy dáng vẻ chán nản của Kéo Khắc Thân, an ủi hẳn ta:

"Không sao, dù trong thành có nhiều thay đổi mới nhưng đó đều là những thay đổi giúp cuộc sống của chúng ta tốt đẹp hơn, các người sẽ nhanh chóng thích nghi được thôi."

"À đúng rồi, khi người rời đi, nhà trẻ và tiểu học trong huyện vẫn chưa hoàn thiện, bây giờ đã có thể nhập học bình thường, hài tử nhà các người sẽ sớm được học chữ."

"Trong thôn đã có thôn y, nếu có ai không khỏe thì có thể khám bệnh bất cứ lúc nào."

Nghe được tin này, người nhà Kéo Khắc Thân vô cùng vui mừng.

Đối với họ, cuộc sống ổn định là điều quan trọng nhất.

Trên cơ sở đó, ngoài việc ăn uống thì chính là sức khỏe và tương lai của hài tử.

Ở đây, mọi thứ đều được đáp ứng.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, nhanh chóng đến được thôn xóm mà họ sẽ ở.

Trong thôn vừa yên tĩnh vừa sạch sẽ, nghe nói để phòng chống dịch bệnh nên có những yêu cầu khắt khe về vệ sinh môi trường.

Những thôn dân gặp trên đường đi cũng rất hòa đồng.

Thôn mà nhóm người của Tảo Nhi đã chọn, thôn dân đều là người từ khắp nơi chuyển đến nên nhà Kéo Khắc Thân sẽ hòa nhập được nhanh hơn.

Lúc này biết họ đã đến, thôn dân khác thông báo cho nhau, lần lượt chạy tới giúp đỡ.

Ở chung chưa được bao lâu, mọi người đã trở nên thân thiết, bầu không khí vui vẻ rộn ràng tiếng cười nói.

Sau khi xem qua ngôi nhà, đoàn người Kéo Khắc Thân càng hài lòng hơn.

Họ được chia cho những ngôi nhà nhỏ có sân, cách nhau không xa nên việc đi lại rất thuận tiện.

Trong nhà đã có đủ bàn ghế cơ bản, bếp lò cũng đã được xây xong nên họ có thể nấu ăn ngay. Những đồ đạc còn lại sẽ do họ tự tay bổ sung dần dần.

Lúc này, cuộc sống của họ mới bắt đầu, tốt hơn gấp nhiều lần so với cuộc sống trên núi trước đây. Không phải nói quá chứ đúng là khác một trời một vực.

Chuyển đến đây là quyết định đúng đắn nhất trong đời của họ!

Nhà cửa đã xong, tiếp theo là kế sinh nhai.

Tuy nhiên, về mặt này, Kéo Khắc Thân và những người khác đã lên kế hoạch sơ qua trên đường đến đây.

Một số người định sẽ làm việc ở trang trại chăn nuôi, một số người muốn làm công việc đồng áng, một số người lại muốn vào thành làm việc.

Vì đã có ý định làm nông nên đoàn người cất đồ đạc rồi đi theo hàng xóm ra đồng xem tình hình.

Bây giờ vụ thu hoạch mùa thu đã gần kết thúc, trên đồng ruộng đang tiến hành một số công việc dọn dẹp nhưng thôn dân vẫn giới thiệu cho người nhà Kéo Khắc Thân xem chiếc máy gặt mới.

"Không ngờ việc thu hoạch lại dễ dàng đến vậy!" Kéo Khắc Thân kinh ngạc nói.

"Đúng vậy! Mặc dù trâu ngựa trong thôn chúng ta hiện nay đều mượn của huyện khi vào mùa vụ nhưng bên trang trại chăn nuôi ngoài gà và vịt cũng bắt đầu chăn nuôi gia súc theo phương pháp khoa học. Đến lúc đó, có khi nhà nào cũng được chia trâu ngựa để dùng!" Một thôn dân nói với đầy hy vọng.

"Tốt quá, khi chúng ta đến trang trại chăn nuôi chắc chắn sẽ làm việc thật chăm chỉ!"

Ban đầu, được chuyển đến Hưng Hòa là một điều may mắn, có môi trường sống tốt như vậy nên người nhà Kéo Khắc Thân không thấy việc trồng trọt và chăn nuôi vất vả.

Nhưng ai mà không muốn có dụng cụ làm nông tốt hơn chứ?

Vừa đỡ vất vả vừa nâng cao hiệu suất, đúng là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi gặp gỡ thôn dân, họ đến cửa hàng phúc lợi để xem qua những sản phẩm mới ra mắt gần đây.

Những thứ như ủng đi mưa, áo mưa đều thần kỳ như được thần linh phù phép.

Lúc này trời không mưa nhưng người nhà Kéo Khắc Thân vẫn mặc thử áo mưa mà thôn dân nhiệt tình cho họ mượn.

Họ đổ hai gáo nước lên người, quả nhiên không hề bị ướt, đúng là được mở mang tầm mắt!

Sau khi thử các món đồ xong thì cũng đến giờ ăn.

Kéo Khắc Thân đưa nhà mình đi ăn lẩu, hẳn ta từng được ăn món ngon này, trên đường về vẫn luôn nhớ mãi hương vị, trên đường đến đây hẳn không ngừng khoe khoang.

May mà lẫu xứng đáng với sự mong đợi của mọi người, người thân của Kéo Khắc Thân ăn xong đều khen không ngớt lời.

Sau bữa ăn, có thôn dân mang một phần hạt dẻ rang đường đến.

Dùng kẹp bóc vỏ, thưởng thức nhân hạt dẻ thơm ngọt, đoàn người ăn xong, nghỉ ngơi một lúc rồi nôn nóng đi đến huyện thành.

Để thỏa mãn sự tò mò của người nhà Kéo Khắc Thân, thôn dân đã gom được một số xe đạp, lại mượn thêm xe đạp từ các thôn xung quanh, định chở họ vào thành.

Bây giờ đã là chạng vạng, ngồi phía sau xe đạp hóng gió rất thoải mái.

Cả nhà Kéo Khắc Thân bị xe đạp thu hút, quyết tâm phải có một chiếc.

Đạp xe vào trong thành.

Lúc này, nhiều người đã tan làm, trong thành đang là lúc náo nhiệt nhất.

Gần đây, huyện đã tiến hành chiếu sáng, hai bên đường được treo nhiều đèn đường đẹp, mặc dù trời chưa tối hẳn nhưng đèn đã được bật lên, trông cực kỳ đẹp.

Cả nhà Kéo Khắc Thân cầm đồ ăn vặt, thong thả tản bộ trên đường, thăm quan nhà trẻ và tiểu học đã được sửa lại, trong lòng tràn đầy sự mong đợi.

Thật tốt quá, đợi đến ngày mai làm xong thủ tục, họ sẽ chính thức là người Hưng Hòa!

Trong thời gian này, Thiết Trụ đã tìm được cỏ cao su, thuận lợi ra khỏi núi.

Sau khi tìm ra nơi cỏ cao su mọc, các chuyến lên núi lần sau sẽ có hướng đi rõ ràng hơn, họ có thể thu thập hạt giống và vận chuyển chúng ra ngoài.

Thứ này mọc nhanh, sau khi Phùng Bình và những người khác làm xong giếng ngầm, họ sẽ chính thức bắt đầu trồng vào năm sau.

Sau khi trồng trọt đạt đến quy mô nhất định, cơ sở cao su sẽ được thành lập.

Nói đến đây, Thiết Trụ đã nhận được những thứ mà nhóm người Tảo Nhi gửi đến trước đó.

Kèm theo đó là một bức thư, nội dung viết bằng bính âm nên không sợ có người đọc được và tiết lộ bí mật.

Sau khi đọc thư, hóa ra phía bên Phương Tiên Nhi đã cố gắng kiếm được nhiều cao su, giải quyết được vấn đề thiếu hụt cao su của huyện, đồng thời tạo ra được nhiều thứ có ích.

Đọc thư xong, Thiết Trụ thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá, Hưng Hòa có đủ cao su để dùng, hẳn ta bớt cảm thấy gấp gáp hơn, cứ phát triển từ từ.

Tuy nhiên, có một việc mà hẳn ta không thể trì hoãn nữa.

Thiết Trụ cầm bút nhanh chóng viết thư trả lời.

Cách đây vài ngày, hẳn ta đã mang theo kỹ thuật giếng ngầm đến đàm phán với nữ trưởng thôn, quá trình này diễn ra suôn sẻ, hẳn ta còn thu được kết quả ngoài mong đợi.

Bây giờ, hẳn ta cần sự hỗ trợ về vũ trang và chiến thuật từ Hưng Hòa để thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Chương 328: Chương 328

Loại vũ khí mà Thiết Trụ hy vọng nhận được sự hỗ trợ là s.ú.n.g hỏa mai.

Thứ này không chỉ cần công thức chế tạo mà còn phải dựa vào loại thép tốt và kỹ thuật thành thạo của huyện Hưng Hòa.

Đồng thời, hẳn ta cũng muốn hỏi xem gần đây trong huyện có tìm ra chiến thuật hay đội hình chiến đấu mới nào tốt hơn không. Nếu có, có thể cử người qua, để hẳn thử áp dụng thực chiến ở đây.

Về tình hình của dân tộc Hồi Hột, đại khái ý của họ là muốn kết đồng minh với bộ lạc ở phía Bắc trước và cùng nhau chiến đấu chống lại kẻ thù ngoại bang. Sau đó lại dùng tài nguyên và kỹ thuật hiện có để hợp tác với nhau, thống nhất hoàn toàn miền Bắc, rồi lại đi giải quyết tình thế hỗn loạn ở miền Tây.

Đợi đến khi tình hình của dân tộc Hồi Hột hoàn toàn ổn định và phát triển thì sẽ đến dân tộc Tác-ta.

Sau đó làm theo ý của Tảo Nhi, đẩy mạnh về hướng Nam.

Tất nhiên, đây chỉ là giả định, cụ thể như thế nào thì còn phải liên tục điều chỉnh dựa trên tình hình thực tế.

Mặc dù nhóm người của Tảo Nhi đã nâng cấp xe ngựa, nhưng con đường vận chuyển đường bộ từ Hồi Hột đến huyện Hưng Hòa còn rất khó khăn, hai bên muốn truyền tin hay gửi đồ đều phải chờ rất lâu.

Sau khi Thiết Trụ truyền tin xong, tất nhiên hẳn ta không thể chờ đợi một cách nhàn rỗi được.

Hồi Hột cũng vừa qua mùa thu hoạch.

Khi nhóm người Thiết Trụ đến nơi, vụ gieo hạt mùa xuân đã trôi qua, cây trồng đã bén rễ trong lòng đất nên họ chỉ có thể đề xuất thêm một số biện pháp nhằm cải tiến việc trồng trọt, có chút hiệu quả nhưng tác dụng không nhiều.

Vì vậy lần này, thu hoạch của nhóm Phùng Bình cũng chỉ tốt hơn một chút so với mức bình thường.

Bao gồm cả cây đậu xanh mà Phùng Bình tìm thấy trước đó, trong lúc đang tìm cách để gieo trồng thì hẳn ta còn bị bắt đi do trồng không đúng cách và thu hoạch cũng rất ảm đạm.

Nhóm Thiết Trụ cũng phải bó tay, chỉ có thể cố gắng vào vụ thu hoạch mùa thu và hướng dẫn mọi người thâm canh vào mùa xuân năm sau.

Người dân ở đây dường như đã quen với tình hình này. Ngay cả khi nhóm Thiết Trụ đưa ra một số lời khuyên trên đường đi, cuối cùng họ đã thu hoạch nhiều hơn những gì tưởng tượng, cảm thấy vô cùng hài lòng và biết ơn.

Tuy nhiên, thu nhập tăng thêm từ đồ len và các sản phẩm từ sữa tươi khiến mọi người đều vui sướng không thôi.

Một phần thu nhập này được mang đến từ nhóm Thiết Trụ.

Nhóm Thiết Trụ có được liệu, sau đó họ dùng xe ngựa để chở xà phòng, ủng đi mưa và những mặt hàng thiết thực khác đến, mọi người có thể dùng áo len hoặc len sợi để đổi.

Nguyên nhân chính khiến sản phẩm sữa thu hoạch thấp là do không bảo quản được lâu. Tuy nhiên sữa bột làm ra có thể để lâu hơn một chút nên Thiết Trụ cũng thu được một ít.

Những mặt hàng nhận được sẽ gửi đến huyện Hưng Hòa.

Trao đổi như vậy có thể coi là đôi bên cùng có lợi nhưng nhóm Phùng Bình luôn cảm thấy phía mình có lợi hơn.

Nhóm Thiết Trụ đã dạy họ cách chế tạo đồ vật rồi dùng tiền túi của mình để đổi đồ, tất cả đều là để giúp đỡ họ!

Tình bạn giữa hai bên ngày càng trở nên sâu sắc, người dân Nha Địa cũng rất biết ơn vì điều này.

Không chỉ có mỗi họ.

Khi Thiết Trụ đến gặp nữ thôn trưởng thôn của thôn bên cạnh để bàn chuyện hợp tác, hẳn ta cũng sẽ trao đổi tương tự với làng của họ.

Có mối quan hệ của Thiết Trụ, mối quan hệ giữa nhóm Phùng Bình với thôn bên kia cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Khi gặp nhau không khí hai bên vẫn khá căng thẳng, nhưng ít nhất họ không còn chèn ép nhau bằng những lời lẽ lạnh lùng như trước nữa.

Ngoài những thứ mà Thiết Trụ trao đổi, một số sản phẩm từ sữa và áo len cũng được bán ở thị trấn Ốc Thổ.

Một bà lão vui vẻ khoe thu nhập của mình với nhóm Thiết Trụ: "Nhìn này, những thứ này và tiền đều là dùng áo len và phô mai

để đổi lấy, năm nay ta kiếm được nhiều hơn, đều là nhờ công lao của các người đấy!"

Thiết Trạ ngạc nhiên nhìn số tiền trên tay bà lão: "Nhiều đồ như vậy mà chỉ đổi được nhiều đó tiền thôi sao?"

Số tiền này ít hơn nhiều so với hần ta nghĩ, lẽ ra áo len sẽ phải đáng giá hơn nhiều.

Bà lão cười nói: "Là vì các người tốt bụng, mới dùng những bảo vật quý giá đó đổi với bọn ta. Buôn bán trên trấn không có chuyện tốt như vậy đâu!"

Nếu không phải tích góp được một ít tiền trong túi và phải lên thị trấn mua một số nhu yếu phẩm hàng ngày mà nhóm Thiết Trạ không có, bà lão cũng không muốn đi lên đó để đổi đồ.

Tuy nhiên, giao dịch trong thị trấn không đen tối như Thiết Trạ nghĩ.

Bà lão và những người khác chỉ còn từng đó tiền, là vì họ đã dùng tiền để làm việc khác.

"Đây, cái này tặng cho các người, là một chút tâm ý nhỏ của bọn ta."

Bà lão vừa nói, vừa đưa ra một chiếc giỏ nhỏ được phủ một tấm vải lên trên.

Thiết Trạ cầm lấy chiếc giỏ nhắc tấm vải lên, thì thấy bên trong chứa đầy ngọc thạch.

Hần ta sửng sốt, vội từ chối: "Không được, ta không thể nhận, mấy thứ này quá quý giá!"

"Ôi trời, không có quý như người nghĩ đâu! Chỉ là bọn ta ở đây đã lâu, có nhiều kinh nghiệm lựa đá, nên chúng mới có bề ngoài nhìn đẹp như vậy. Các người nhất định phải nhận lấy, không có các người chỉ dạy, bọn ta cũng sẽ không có mấy thứ này! Hơn nữa, các người đến đây lâu như vậy, nếu chưa từng chạm vào đặc sản ngọc thạch của bọn ta, thì khi nói ra sẽ khiến người ta chê cười mất!

Bà lão nói xong, liền quay người bỏ đi.

Thiết Trụ đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể nhận lấy.

Ngọc thạch ở đây đúng là rất nổi tiếng, mang về đưa cho Phương Tiên Nhi cũng tốt, cứ coi như là một cách để hồi vốn!

Suy cho cùng, nếu truy tìm nguồn gốc, chính là nhờ có Phương Tiên Nhi, mới có thể làm ra đủ loại đồ vật.

Không thể không nói, Thiết Trụ thật sự rất nhớ nhà.

Sống ở bên ngoài mới thấy, chi phí ăn, mặc, ở, đi lại đều rất lớn.

Còn ở huyện Hưng Hòa, Phương Tiên Nhi vì mọi người mà đã tạo ra một thiên đường dành cho những người có mức thu nhập thấp với chất lượng cuộc sống cao.

Suy nghĩ một lúc, Thiết Trụ dừng lại, hắn muốn biến những suy nghĩ của mình thành động lực.

Hắn ta phải nhanh chóng xây dựng Hội Hột và những nơi khác ở miền Bắc, cố gắng biến mọi nơi đều trở thành thiên đường như huyện Hưng Hòa.

Xây dựng, phải bắt đầu bằng cách tập trung vào việc đào giếng ngầm!

Giếng ngầm không khác gì một cái giếng bình thường, nó cần dùng đến một công cụ quan trọng gọi là ròng rọc kéo nước.

Nhóm Phùng Bình và thôn lân cận hiếm khi có chung một quyết định, họ tính sẽ hợp tác với nhau để làm một cái giếng ngầm trước khi mùa đông đến, để không ảnh hưởng đến việc khai hoang sa mạc vào năm sau.

Thời gian hơi eo hẹp, khi thời tiết bắt đầu trở nên lạnh hơn, mặt đất đóng băng, thì không thể làm gì được.

Nói về mùa đông, Thiết Trụ đã trải qua những mùa đông khác nhau.

Mùa đông ở Hồi Hột chắc sẽ lạnh hơn.

Để chống lại cái lạnh thì có thể mặc áo chần bông và áo da, kỹ thuật chần bông lại được phát huy tác dụng.

Ngôi nhà sẽ được sưởi ấm bằng củi.

Nhóm Phùng Bình khá may mắn, họ ở gần khu rừng có thể tích trữ củi để dùng.

Ở những nơi khan hiếm cây cối, người dân chỉ có thể dựa vào việc đốt phân bò để sưởi ấm.

Vì có củi, Thiết Trụ chỉ mọi người xây một lò đốt than củi nhỏ.

Lại làm thêm một chiếc quạt gió, nếu dùng nó với than củi có thể tạo ra rất nhiều thứ.

Chẳng hạn như chum sành để đựng đồ chua.

Dân tộc Hồi Hột giàu khoáng sản, đất sét để làm đồ gốm cũng không hiếm.

Ở đây có rau cải thảo, chịu lạnh rất tốt, nhưng ăn lâu ngày sẽ cảm thấy nhàm chán.

Có thể dùng một phần để làm đồ chua, ăn cũng rất ngon.

Phương pháp làm chum sành đựng đồ chua cũng do Phương Tiên Nhi dạy.

Nhiệt độ nung càng cao, chum sẽ càng cứng.

Chum sành được nung ra dùng rất bền, không dễ bị muối hay axit trong đồ chua ăn mòn mà sinh ra các chất có hại.

Thứ này có kiểu dáng đặc biệt, nắp bình giống như một cái bát, có một cái vòng tròn ở giữa, giúp đậy kín bình sau khi đổ đầy nước, không ảnh hưởng đến không khí bên trong.

Họ đã làm cái này ở huyện Hưng Hòa.

Trước đó trong huyện cũng công bố một loạt công thức nấu ăn, cách làm đồ chua cũng ở trong đó. Có không ít người dân mua chum sành về, làm thêm đồ ăn cho mùa đông.

Có công thức làm đồ chua, Phụng Bình và những thôn khác có thể tự làm đồ chua để ăn, còn có thể dùng than củi để làm ra những đồ gốm rắn chắc, cũng coi như là có thêm một khoản thu nhập.

Nhóm của Thiết Trụ cực kỳ bận rộn, chuẩn bị đào giếng, tích trữ lương thực cho mùa đông.

Nếu không có than tổ ong và bếp than, thật ra vẫn có thể xây một bức tường lửa để sưởi ấm, nhưng việc đó đòi hỏi phải cải tạo lại ngôi nhà và nung rất nhiều gạch.

Không những tốn nhiều công sức mà còn tốn rất nhiều vật liệu.

Chưa kể thời gian có hạn, lượng than củi hiện tại chỉ đủ để mọi người sưởi ấm, cùng lắm là nung thêm chút đồ gốm, nếu muốn nung một lượng lớn gạch cần phải có than đá.

Thiết Trụ biết, Hồi Hột là một vùng đất kho báu với nhiều khoáng sản, tất nhiên cũng sẽ có các mỏ than.

Tuy nhiên, nơi này thật sự quá lớn, chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Hãy cố gắng vượt qua mùa đông năm nay.

Trong khi Thiết Trụ đang làm việc chăm chỉ, huyện Hưng Hòa bên này lại có một ý tưởng mới.

Chương 329: Chương 329

Từ xưa đến nay, chỉ cần trong huyện có cái gì mới, người dân đều biết rất nhanh, vì vậy hai ngày gần đây mọi người đều có chủ đề mới để bàn tán.

"Biết gì chưa? Hai ngày nay huyện mình đang lắp đặt một loại đèn khí đốt ở hai bên đường đó, nghe nói nó sáng gấp trăm lần so với đèn bình thường!"

"Sáng quá vậy, chỉ có thể lắp đặt ở bên ngoài thôi à? Có thể lắp đặt trong nhà được không?"

"Chắc là không được đâu, nghe bảo là đang cân nhắc lại về kỹ thuật đây"

Huyện Hưng Hòa và huyện Miên Sùng đều có mỏ than, lượng than được sử dụng không hề nhỏ.

Trong quá trình đốt than sẽ tạo ra rất nhiều "phế liệu", chẳng hạn như nhựa đường.

Mặc dù nói là phế liệu, nhưng có Thịnh Quân thì mọi người đều biết những thứ này đều có thể biến thành bảo vật, khi đốt than đá đều cất giữ lại.

Tuy nhiên, trước kia không đủ điều kiện, không đủ kiến thức, việc thì nhiều quá, có giữ phế liệu lại cũng không dùng được.

Bây giờ mọi thứ đang dần phát triển, trong huyện đã bắt đầu nghĩ đến việc sử dụng những thứ này, gần đây đang có kế hoạch xây dựng đường ống dẫn khí.

Những đường ống mới chắc chắn không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, nhưng có thể bố trí những chiếc đèn khí đốt đơn giản trước.

Tuy gọi là đèn khí đốt, nhưng nó cũng cần dùng dầu hỏa.

Không có đường ống, loại đèn này phải được bơm căng và tra dầu thủ công, đồng thời do đang trong giai đoạn hoàn thiện công nghệ, nên hiện tại không phù hợp để sử dụng trong nhà vì có thể sẽ tiềm ẩn nguy cơ gây mất an toàn.

Để thuận tiện cho việc nối các đường ống sau này, những người thợ rèn còn chế tạo cho các cột đèn một hình dáng độc đáo, vừa đẹp vừa độc, thuận tiện hơn cho việc gia công nâng cấp sau này.

Mặc dù có chút phiền phức khi mỗi ngày đều phải cho người xuống bổ sung nhiên liệu, nhưng đèn khí đốt dùng nắp thủy tinh, bắc đèn lại sáng, phạm vi chiếu sáng lớn đến kinh ngạc, nên dù có phiền phức cũng rất đáng giá.

Tóm lại, khi con phố đầu tiên có đèn khí đốt được thắp sáng vào ban đêm, tất cả mọi người đều bị choáng váng trước cảnh tượng đèn đuốc sáng trưng rực rỡ.

Đây là một con đường rất bình thường trong thành, thậm chí còn không có tên riêng. Bình thường cũng không có nhiều người qua lại đây.

Sau khi lắp đặt đèn khí đốt, con đường chính thức được đổi tên thành Phúc Đăng, cả con đường bỗng chốc trở nên thịnh vượng nổi tiếng nhất trong thành.

Trên con đường này, một gian hàng dù bình thường đến đâu cũng trông có chút khác biệt khi được chiếu sáng dưới ánh đèn rực rỡ.

Chợ đêm ở huyện Hưng Hòa cũng phát triển mạnh.

Những người thường dựng quầy bán đêm trong thành đều có một địa điểm thống nhất để đi, đó là đến Phúc Đăng.

Vì huyện muốn phát triển chợ đêm trong thành, nên trong thời gian ngắn, những quầy hàng ở chợ đêm tạm thời không cần phải trả bất kỳ khoản phí nào, chỉ cần đăng ký và được cấp giấy chứng nhận an toàn thực phẩm là được.

Cho dù là đồ ăn vặt, hay đồ thủ công mỹ nghệ nhỏ, đều có thể đến đây để bày bán.

Dưới những ngọn đèn khí đốt sáng rực, đi dạo qua các quầy hàng trên đường, cảm giác như ngày nào cũng có lễ hội.

Sau đường Phúc Đăng, những con đường khác cũng dần dần được trang bị đèn khí đốt.

Mặc dù không có chợ đêm, nhưng khi mọi người về nhà sau khi tham quan Phúc Đăng, mọi nơi đều sáng sủa, họ cảm giác rất hạnh phúc.

Ngoài đèn khí đốt, còn có một ngành công nghiệp khác cũng được hưởng lợi từ việc sử dụng hắc ín và bắt đầu phát triển, đó là xưởng sản xuất thuốc nhuộm.

Xưởng sản xuất thuốc nhuộm mới được mở gần xưởng dệt, nơi chuyên nhuộm chỉ, vải và thậm chí là cả quần áo.

Bình thường, khi nhuộm vải người ta chủ yếu sử dụng thuốc nhuộm tự nhiên, chẳng hạn như những thực vật như cây thiên thảo.

Sau khi bông bắt đầu được trồng trong huyện, các xưởng dệt với công nghệ mới cũng được xây dựng, việc cung cấp thuốc nhuộm tự nhiên trước đây ngày càng trở nên khó khăn.

Hiện tại, với sự trợ giúp của các công nghệ hóa học liên quan, có thể làm ra nhiều loại thuốc nhuộm nhân tạo, sản lượng cao hơn nhiều so với thuốc nhuộm tự nhiên.

Các xưởng sản xuất thuốc nhuộm hiện nay không ngừng tìm kiếm, thử kết hợp để cho ra nhiều màu sắc mới.

Ngoài việc nhuộm vải của huyện, xưởng còn có kế hoạch nhận một vài công việc nhuộm từ ngoại thành, điều này cũng giúp huyện Hưng Hòa tăng thêm thu nhập, có thể nói là rất có triển vọng.

Những sản nghiệp không ngừng phát triển khiến mọi người vô cùng vui vẻ.

Nhưng nhóm Tảo Nhi thì lại đang lo lắng bởi dường như trong thành đang thiếu nhân công.

"Chuyện này không thể tiếp tục như vậy được, chúng ta phải đưa thêm người đến đây thôi. Hay là mình cứ thử đi xung quanh và giúp đỡ một số người tị nạn trước?"

Muốn tuyển người tị nạn, nhưng thực tế không hề dễ dàng như vậy.

Trước đây miền Bắc đã từng hứng chịu vài trận thảm họa, những người không thể trụ lại đều chạy về phía Nam.

Những người không thể chạy là những người khó khăn nhất, đa phần đều phải bỏ mạng. Trước đây dân tị nạn rải rác khắp mọi nơi nhưng bây giờ thì không còn thấy họ nữa.

Những người còn ở lại thị trấn hay thôn làng, bất kể chất lượng cuộc sống như thế nào, đều là những người dân tử tế và có gia đình ổn định, không phải những người tị nạn như trước mà muốn thu nạp là được.

Vì vậy, ý tưởng này nhanh chóng bị loại bỏ.

Muốn có thêm nhân lực, phải tìm cách khác, đây là một vấn đề nan giải.

Mặc dù huyện Hưng Hòa và huyện Miên Sùng đều đang phát triển tốt, nhưng nhóm Tảo Nhi không định làm ra bất kỳ động thái lớn nào cho đến khi nhận được tin tốt từ biên giới bên kia. Chiến lược phát triển ngắn hạn vẫn nên phát triển trong âm thầm.

Chỉ cần mang kiếm thật s.ú.n.g thật xuất binh đi nơi khác, chắc chắn động tĩnh sẽ không hề nhỏ. Cho dù nó khơi dậy sự cảnh giác diện rộng khắp miền Bắc, hay làm kinh động đến người dân ở miền Nam thì đều rất nguy hiểm.

Nó thực sự rất khó thực hiện.

Chỉ có thể củng cố hệ thống tình báo, chú ý theo dõi diễn biến của các thành ở miền Bắc, tìm thời cơ thích hợp, xem có nơi nào mà họ có thể giành chiến thắng hay lợi dụng được hay không.

Trong khi nhóm Tảo Nhi đang chờ đợi cơ hội, ở huyện Thành An bên kia, Chung Tú gửi đến một lá thư.

Lá thư cảnh báo họ phải đề phòng bọn cướp đến từ phía Nam.

Sau đó hẳn ta nói tình hình của Đại huyện lệnh huyện Thành An cực kỳ không tốt, sợ là khó có thể sống qua mùa đông này.

Chung Tú đã chuẩn bị đầy đủ để thay thế ông ta, cũng đã mượn sức của Vi Bình An để làm việc và sẽ hợp tác với y khi thời cơ đến.

Vì sợ gây rắc rối nên hiện tại ở Vi gia chỉ có Vi Thập Bát và Vi Bình An biết chuyện, những người khác tạm thời không được phép tham dự.

Cuối thư, Chung Tú nói rằng hình như người của Phụng Vương đã phát hiện ra một loại cây trồng mới ở phía Nam, có thể họ sẽ mang hạt giống về để thử gieo trồng vào mùa xuân năm sau.

Nghe miêu tả, hẳn ta nghi ngờ đó có thể là củ khoai lang mà Phương Tiên Nhi từng nhắc đến.

Nếu là như vậy, hẳn ta sẽ cố gắng hết sức để lấy một ít rồi gửi về.

Nội dung bức thư đại khái là như vậy.

Truyền tin từ huyện Hưng Hòa đến Thành An khá tiện, nhóm Tảo Nhi đã viết thư hồi âm dặn Chung Tú phải cẩn thận.

Ngẫm nghĩ một lúc, sợ bên kia hẳn ta không có đủ người nên phái mấy đầu bếp mới đã được huấn luyện tốt qua hỗ trợ.

Nếu cần bất cứ thứ gì khác, Chung Tú có thể gửi thư cho họ.

Sau khi hồi âm, nhóm Tảo Nhi nói về bọn cướp.

Trước đó Chung Tú đã đề cập đến vấn đề này ở trong thư, mọi người cũng đã đề phòng một thời gian, sau đó phát hiện bọn cướp vẫn không có động thái gì, mọi người đều bận rộn, nên tạm thời gác lại việc này.

Tuy nhiên, huyện Hưng Hòa luôn làm tốt công tác phòng thủ và điều tra, không cần phải cố ý sắp xếp, cũng không cần lúc nào cũng phải lo lắng về bọn cướp, cứ sinh hoạt như bình thường.

Chỉ có thương đội đi ra ngoài mới cần chú ý hơn một chút.

Huyện Hưng Hòa đang tiến hành đổi mới và sản xuất một cách có trật tự.

Nhờ có cao su mà một số lượng lớn đồ mới đã được tạo ra, điều này cũng giúp Thịnh Quân hoàn thành nhiệm vụ và mục tiêu của mình.

Tốc độ này nhanh hơn mong đợi của nàng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Thịnh Quân hào hứng chờ đợi chức năng mới của hệ thống.

Nó phải mất một khoảng thời gian để mở khóa.

Sau vài giờ nâng cấp, các tính năng mới bắt đầu hiện ra.

[Chúc mừng bạn đã mở khóa chức năng [Phát hành máy bán hàng tự động]!]

[Bạn có thể vận hành hệ thống, trên bản đồ không gian để chỉ định địa điểm đặt máy bán hàng tự động.]

[Hiện tại có thể phát hành máy, bạn có thể thông qua việc tích lũy điểm thành tựu để tăng số lượng máy, hoặc nâng cấp dung lượng của máy bán hàng.]

[Lưu ý: Một khi đã đặt máy bán hàng tự động, sẽ không thể thay đổi. Bạn có thể hủy vị trí bất kỳ lúc nào, sau khi hủy, máy bán hàng tự động sẽ biến mất vĩnh viễn, vui lòng cân nhắc kỹ lưỡng khi thực hiện mọi thao tác.]

Phát hành máy bán hàng tự động?

Thịnh Quân có chút kinh ngạc.

Mặc dù những hạn chế đằng sau nghe có vẻ hơi khó hiểu, nhưng đây vẫn là một tính năng khá tốt.

Chưa kể, ở thời hiện đại, Thịnh Quân đã từng muốn tham gia nhượng quyền thương mại khi nhìn thấy các máy bán hàng tự động bên đường, nhưng vì còn nhiều mối lo ngại khác nhau nên nàng chưa làm.

Không ngờ ý tưởng này lại được thực hiện ở thời cổ đại.

Chương 330: Chương 330

hình Quân nhanh chóng mở hệ thống, kiểm tra bảng điều khiển.

Trong không gian hệ thống của nàng có thêm một tấm bản đồ của triều đại này, trên bản đồ có những đường kẻ đơn giản nhưng nội dung lại rất chi tiết. Nếu phóng to, nàng thậm chí còn có thể nhìn thấy tên các cửa hàng trên đường phố thị trấn Ốc Thổ ở biên cương.

Nàng di chuyển bản đồ, phóng to huyện Hưng Hòa, thử nhấn vào cửa hàng phúc lợi mà nàng quen thuộc trong thành.

Hệ thống lập tức hiện lên lời nhắc, hỏi nàng có muốn đặt máy bán hàng tự động tại địa điểm đã chọn hay không.

Thịnh Quân chọn không, tham khảo sơ qua quy trình đặt máy.

Sau khi xem xong bản đồ, nàng lại bấm vào thuộc tính hiện tại của máy bán hàng tự động.

Kích thước của máy bán hàng tự động được đặt sẽ giống như kích thước máy ban đầu của nàng, số lượng sản phẩm được trưng bày bên trong cũng rất hạn chế.

Kết cấu của chiếc máy bán hàng tự động này cứng như cơ thể trước đây của nàng, sẽ không sợ bị người khác đốt cháy hay phá hủy.

Để thuận tiện cho việc điều khiển từ xa, Thịnh Quân cũng có thể chọn khóa máy và thêm quản trị viên vào hệ thống.

Quản trị viên chỉ có thể là những người cực kỳ thân thiết với nàng, chẳng hạn như nhóm Tảo Nhi, còn những người dân bình thường khác của huyện Hưng Hòa thì không được.

Một máy chỉ có thể có một quản trị viên, nhưng có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Máy bị khóa không thể sử dụng trực tiếp, cần có dấu vân tay của quản trị viên gửi xác nhận.

Sau khi Thịnh Quân nhận được tin nhắn, nàng có thể kiểm tra tình hình thực tế của bên kia thông qua máy bán hàng tự động, sau khi xác nhận là chính xác, nàng có thể kích hoạt chức năng bình thường của máy bán hàng tự động.

Hệ thống thanh toán của máy bán hàng tự động, tiên tiến hơn hệ thống vận hành bằng tiền xu ban đầu của nàng.

Trên thân máy có một màn hình điện tử, được hỗ trợ cảm ứng, có thể lướt xem sản phẩm để mua sắm.

Sau khi chọn sản phẩm và số lượng, quét thẻ để trừ tiền sẽ được vận chuyển hàng hóa, giúp mọi người tiết kiệm không ít công sức để nhấn nút chọn đồ.

Tất nhiên, mọi người cũng có thể thanh toán bằng vàng thật hay bạc trắng mà không cần thẻ Phương Tiên Nhi, khe cắm xu ban đầu vẫn được giữ lại.

Sản phẩm và giá cả mới đều do chính Thịnh Quân ấn định.

Tuy nhiên, chỉ những vật dụng có kích thước phù hợp mới có thể được đặt vào máy.

Chẳng hạn như thực phẩm, đồ uống, hay những nhu yếu phẩm cỡ nhỏ hàng ngày như băng vệ sinh, xà phòng,... mới có thể được đặt lên kệ.

Những đồ vật lớn hơn như túi giấy vệ sinh thì không thể nhét vào được.

Cũng may là hầu hết các mặt hàng trong cửa hàng của Thịnh Quân đều nhỏ, nên không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Chỉ cần nàng siêng năng, thường xuyên thay đổi các mặt hàng bán trong máy thì máy bán hàng tự động sẽ có thể cung cấp nhiều loại hàng hóa.

Thịnh Quân tính toán xong, định sẽ thảo luận với nhóm Tảo Nhi về nơi đặt máy bán hàng tự động.

Hiện tại có hai máy có thể được lắp đặt, nàng cảm thấy có thể đặt một máy ở biên giới bên kia.

Để Thiết Trụ làm quản trị viên vận hành máy, như vậy hẳn ta sẽ không cần quay về để vận chuyển hàng hóa qua lại nữa, chỉ cần sử dụng máy bán hàng tự động là được. Nàng còn có thể sử dụng chức năng xác minh, nhanh chóng nhận được tin tức từ Thiết Trụ.

Đúng là một công đôi việc.

Sau khi khám phá các chức năng mới, Thịnh Quân nhanh chóng chuyển đổi cơ thể để chạy đi tìm Tảo Nhi nói chuyện.

Lúc này Tảo Nhi đang bận làm việc trong xưởng thuốc nhuộm, thấy Thịnh Quân đến tìm mình, nàng ấy đoán có chuyện quan

trọng nên tạm gác công việc qua một bên, tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Thịnh Quân nói thẳng vào chủ đề: "Sắp tới pháp lực của ta sẽ được khôi phục thêm một chút, có thể chọn một vị trí cụ thể trên bản đồ, tạo ra hai cái tử ma thuật giống như các người đã nhìn thấy trước đây."

Nàng giải thích ngắn gọn rồi nói về những loại hàng hóa có thể cho vào máy bán hàng tự động.

Tảo Nhi vô cùng kinh ngạc khi nghe nàng nói, sau đó nàng ấy rất mừng cho Thịnh Quân.

Có vẻ như pháp lực của Phương Tiên Nhi đã được hồi phục khá nhiều.

Lúc đầu nàng chỉ có thể tạo ra một cái tử ma thuật, nhưng bây giờ đã là một ngôi miếu lớn, còn có thể tạo ra hai tử ma thuật mới.

Chờ đến khi pháp lực được phục hồi thêm một ít, nàng có thể tạo ra nhiều thứ hơn nữa.

Hơn nữa, nàng còn có thể vươn đến biên giới xa xôi, pháp lực của Phương Tiên Nhi đúng là vô biên!

Sau khi nói chuyện vui vẻ, Tảo Nhi lại cẩn thận suy nghĩ về những điều vừa nghe, trong lòng nàng ấy càng thêm vui sướng.

Điều đầu tiên nàng ấy nghĩ đến là vấn đề của Thiết Trụ.

Nếu có tử ma thuật của Phương Tiên Nhi giúp đỡ, công việc của Thiết Trụ cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Tuy nhiên, cũng cần phải cung cấp thêm cho hắn ta một số loại vũ khí và áo giáp tốt.

Cũng gửi qua cho hân ta một ít sản phẩm mới được chế tạo gần đây đi, nếu không sợ là sẽ khó bảo vệ tử ma thuật của Phương Tiên Nhi.

Còn cái tử ma thuật còn lại, sau khi Tảo Nhi gọi mọi người đến bàn bạc, quyết định muốn đặt nó ở Hưng Hòa.

Huyện Hưng Hòa hiện đang là đại bản doanh của họ, cũng là nơi khởi đầu cho tất cả các vật phẩm.

Hàng ngày xe ngựa của đội vận chuyển luôn di chuyển qua lại giữa núi và trong thành, hết vận chuyển đồ đạc đến Hưng Hòa, rồi lại đến Miên Sùng.

Nếu sau này họ mở rộng địa bàn, có thể vẫn sẽ làm theo cách này.

Nếu Hưng Hòa có được tử ma thuật, sẽ không cần phải vận chuyển những vật liệu cơ bản qua lại nữa, chỉ cần vận chuyển một số đồ lớn là được, sẽ tiết kiệm được không ít công sức.

Hưng Hòa cũng là nơi có phòng ngự nghiêm ngặt nhất, phòng ngự trong thành đều được tăng cường, đặt ở đây cũng khiến mọi người an tâm.

Thịnh Quân nghe xong, đương nhiên không phản đối, dựa theo ý tưởng của họ để vận hành hệ thống.

Máy bán hàng tự động của huyện Hưng Hòa nhanh chóng được đặt trong nhà kho của cửa hàng phúc lợi lớn nhất thành, quản trị viên tạm thời là Tảo Nhi.

Nhìn thấy cái tủ vuông quen thuộc xuất hiện trở lại, người của Phương gia thôn đều tràn ngập cảm xúc.

Ngay cả bản thân Thịnh Quân cũng thấy rất mới lạ, dù sao lúc trước nàng toàn ở góc nhìn thứ nhất của máy bán hàng tự động.

Hàng ngày, sau khi Tảo Nhi kích hoạt máy, đội ngũ mua hàng ban đầu có thể sử dụng thẻ mua sắm để lấy hàng từ máy.

Thịnh Quân cũng sẽ thay đổi hàng hóa theo nhu cầu của mọi người.

Mặc dù nàng còn nhiều việc phải làm, nhưng tốc độ bổ sung hàng hóa của cửa hàng phúc lợi trong thành lại nhanh chóng đạt đến một tầm cao mới.

Tuy nhiên, việc sắp xếp hàng hóa trên kệ rất thú vị, Thịnh Quân không hề thấy phiền phức, ngược lại còn rất thích thú.

Máy bán hàng tự động ở huyện Hưng Hòa vẫn hoạt động bình thường, nhưng bên kia Thiết Trụ lại gặp không ít rắc rối.

Phải nói chuyện với hân ta trước, sau đó chọn một nơi để đặt máy thì mới có thể vận hành nó.

Để tránh mất quá nhiều thời gian cho việc truyền tin qua lại hai lần và để máy bán hàng tự động có thể sớm hoạt động, Thịnh Quân đã nghĩ ra một cách, để Thiết Trụ trực tiếp đăng ký làm quản trị viên.

Quản trị viên sẽ hiển thị chấm đỏ theo thời gian thực trên bản đồ hệ thống của nàng, khi Thiết Trụ nhận được lời nhắn, chọn được địa điểm đặt máy rồi đi bộ qua lại tạo thành hình tam giác ở chỗ đó, Thịnh Quân sẽ đặt máy bán hàng xuống đó.

Sau khi chuẩn bị xong, nhóm Tảo Nhi liền thu dọn đồ đạc, đóng gói một lô vũ khí hoàn mỹ, hai tấm thẻ đã được nạp đầy và một

lời nhắn, định gửi cho Thiết Trụ.

Mọi người đều không biết, Thiết Trụ còn có một lá thư yêu cầu được hỗ trợ hỏa lực đang trên đường gửi đến, lá thư này vẫn chưa được chuyển đến Hưng Hòa.

Tuy nhiên, sự trùng hợp ngẫu nhiên này coi như đã thỏa mãn được yêu cầu của hắn ta.

Đội vận chuyển nhanh chóng khởi hành đến biên giới.

Huyện Hưng Hòa không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục nỗ lực để phát triển, sống thật nghiêm túc.

Đã có nền tảng tốt từ trước, việc sưởi ấm và chống lạnh vào mùa đông năm nay không còn là vấn đề.

Một lô áo khoác nhuộm màu mới cũng lần lượt được sản xuất và đã có mặt tại các cửa hàng phúc lợi.

Sau một năm nỗ lực phấn đấu, năm nay huyện đã đạt được nhiều thành tích đáng tự hào.

Nhóm Tảo Nhi đã lên kế hoạch tổ chức một sự kiện lớn vào năm mới.

Không chỉ để khen thưởng động viên người dân mà đây còn là năm ổn định đầu tiên của Hưng Hòa và Miên Sùng sau khi tái sinh, vì vậy phải được coi trọng.

"Ta nghĩ chúng ta có thể tổ chức lễ hội đèn lồng khiến cho đường Phúc Đăng trở nên đặc biệt hơn trong dịp Tết, bắt đầu bằng các hoạt động trang trí và phúc lợi. Ngoài ý tưởng này còn có ý tưởng nào khác hay hơn không?"

"Hay là chúng ta tổ chức xuân văn đi? Nhưng có một vấn đề, nhiệt độ ngoài trời vào mùa đông rất thấp, không thể để mọi

người xem diễn ở bên ngoài được"

“Trước tiên cứ tổ chức mấy bữa tiệc liên hoan nhỏ ở các xưởng và cửa hàng để vui chơi một chút đi đã!”

Sau khi thảo luận, huyện quyết định thông báo sự kiện này.

Những người dân cực kỳ mong chờ khi biết tin này, dù còn một thời gian nữa mới đến Tết, nhưng họ đã bắt đầu chuẩn bị.

Mấy ngày gần đây, đều có thể nhìn thấy người dân tập luyện biểu diễn khắp mọi nơi trong thành.

Tuy nhiên, trong lúc huyện đang khí thế ngất trời, đầu bếp nằm vùng được cử đến Bình Trạch bên kia đột nhiên gửi đến một bức thư.

Chương 331: Chương 331

Bình Trạch được xem là một trong những huyện thành lân cận thành Miên Sùng, nhưng ở giữa có một khoảng cách.

Huyện lệnh Đan Xuân ở đó có chút hèn nhát, lúc trước còn vì khô hạn mà xin sự giúp đỡ của Trình Thuận, sau đó nhóm người của Tảo Nhi cũng phái người qua đó giúp đỡ đào giếng và đào nước ngầm mới xem như giải quyết được nguy cơ lần đó.

Theo lá thư của đầu bếp ẩn núp ở Bình Trạch gửi về nói rằng bên kia trông coi việc ra vào trong thành không được nghiêm ngặt.

Mấy ngày gần đây hẳn ta quan sát thấy trong thành xuất hiện khá nhiều gương mặt xa lạ, ánh mắt có chút sắc bén, nhìn không trong trẻo như bá tánh bình thường.

Nghĩ đến tin tức bọn cướp đang tiến về phương Bắc, đầu bếp lập tức cảnh giác và gửi tin tức trở về bảo Hưng Hòa bên này điều tra nghiêm ngặt.

“Thế mà lại chạy đến Bình Trạch?” Sau khi đọc thư, trực giác của Tảo Nhi cho rằng đám cướp kia đã hành động.

Việc này cũng rất buồn cười, Bình Trạch to như vậy thế mà không có ai phát hiện ra điều không thích hợp, còn phải dựa vào đầu bếp các nàng ấy đưa qua làm công tác điều tra.

Nàng ấy suy nghĩ một lát: “Cũng đúng, giữa Bình Trạch và Ô Dương có một ngọn núi, là nơi thích hợp cho bọn cướp chiếm đóng. Chỉ là không ngờ bọn chúng là né tránh đoạn đường của chúng ta, đi đường vòng tới bên kia...”

“Nhưng mà theo tin tức lúc trước, triều đình ra tay cũng không bắt được nhóm người này, chắc hẳn bọn họ rất cẩn thận. Nói không chừng bọn họ đã ở trong bóng tối quan sát trước, cảm thấy chúng ta không phải cục xương dễ gặm nên mới theo dõi Bình Trạch.”

“Bọn họ chạy trốn lâu như vậy, thiết nghĩ cũng nên nghỉ chân và tiếp viện, vị trí của Bình Trạch rất thích hợp.”

Đại Ngưu gật đầu nói: “Bình Trạch chậm chạp như vậy chắc là hoàn toàn không biết việc này, triều đình cũng không được tử tế, thậm chí còn lừa thông báo tin tức đến bên này.”

“Theo tình hình này, bọn chúng là muốn hoàn toàn từ bỏ khu vực phía Bắc sao? Hay là lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, đã không thể quản được nhiều chuyện như vậy? Cho dù như thế nào, cũng chứng minh tình hình ở phía Nam còn gấp rút hơn so với chúng ta nghĩ!”

“Nói không sai. Nếu là như vậy cũng đừng trách chúng ta dựa theo bọn cướp đục nước béo cò.” Tảo Nhi nói.

Bọn cướp tới cũng tốt, giúp cho các nàng ấy thấy rõ tình hình và thái độ ở phía nam, về sau làm việc không cần phải cẩn thận chặt chẽ như vậy.

Các nàng ấy hoàn toàn có thể hơi lộ ra một chút móng vuốt sắc bén.

Nói chuyện xong xuôi, Tảo Nhi lập tức phái những người này đến khu vực gần Bình Trạch điều tra và xác định xem những

gương mặt xa lạ xuất hiện trong thành có phải là bọn cướp hay không.

Rất nhanh sau đó đã thăm dò được tám phần tình hình của bọn cướp này.

Hình như bọn chúng có số lượng không ít, trên tay cũng có một ít vũ khí thuận tay. Như là trường mâu, đao, kiếm, cũng có những công cụ bảo vệ cơ bản, thậm chí còn có một ít ngựa chiến.

Mặc dù tất cả đều không được xem là hoàn mỹ, nhưng đã hơn một nửa võ trang của huyện thành. So sánh hai bên với nhau, quân lính của huyện bình thường giống như gánh hát rong, không có khả năng chiến thắng khi đối đầu với bọn cướp này.

Hiện giờ bọn cướp đang ở Bình Trạch điều tra địa hình, không biết là gan lớn nổi lên có ý định trực tiếp chiếm thành hay là chỉ muốn tìm hiểu một ít tình báo, cắm rễ ở trong núi, ra tay với thương đội đi ngang qua.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, mấy người Tảo Nhi cũng có sắp xếp kế hoạch cho Bình Trạch. Vì thế các nàng ấy sẽ tạm thời không chủ động tấn công tiêu diệt bọn cướp, chỉ âm thầm điều không ít quân lính của huyện thành đến gần đó ẩn nấp đề phòng.

Trên đường, bọn cướp đã cướp đoạt thương đội của Bình Trạch vài lần, nhưng chỉ cướp đồ vật, chưa dả thương tính mạng người khác.

Quân huyện thấy vậy nên không ra tay cứu giúp.

Sau một hồi phân tích, đoàn người cảm thấy có lẽ bọn cướp đang thử.

Bọn họ dựa vào thương đội của Bình Trạch bên này để dự trữ một ít vật tư, sau đó phái những người này đi đến những mấy

con đường khác chặn đường cướp bóc.

Rất nhanh sau đó, xe ngựa ra vào thành Bình Trạch giảm bớt rất nhiều, trong thành cũng có đề phòng, cũng làm chút chuẩn bị không đáng kể trong phương diện diện phòng thủ huyện thành.

Lẽ ra tình hình rất gấp gáp, nhưng không biết vì sao thế mà huyện lệnh huyện Bình Trạch lại không gửi thư cầu cứu đến những địa phương khác, thể hiện thực lực mềm yếu và quyết sách ngu ngốc ra ngoài giống như mang đến niềm tự tin rất lớn cho bọn cướp.

Vì thế vào một buổi sáng, bọn cướp đã tập kết bao vây thành, dự định trực tiếp khống chế Bình Trạch.

Binh lính trong thành Bình Trạch cũng khá cảnh giác, từ xa nhìn thấy tình hình không đúng đã nhanh chóng đóng cửa thành lại.

Đáng tiếc bọn cướp này cũng không có ý định mạnh mẽ tấn công thành.

Bọn chúng không mang theo công cụ tấn công thành, chuẩn bị áp dụng thủ đoạn bao vây thành, bao vây người Bình Trạch ở trong thành.

Lúc trước, bởi vì bọn chúng cướp đường cho nên thương đội ra vào thành đã ít hơn rất nhiều, hàng hóa trong thành vốn cũng không được đầy đủ.

Bọn cướp có thể cướp bóc ở nơi khác để tiếp viện.

Trong tình huống như vậy, lấy ít người giằng co với nhiều người, chắc chắn Bình Trạch sẽ không trụ được bao lâu, bọn chúng có thể lấy cái giá rất nhỏ chiếm đóng huyện thành.

Nói chung nhóm người này cũng không phải bọn cướp bình thường, bọn họ ở phía Nam vốn dĩ là dự định nhân lúc hỗn loạn mượn cơ hội nổi dậy.

Chỉ là sau đó đã thất bại, bị bắt trốn lên phía Bắc, nhưng mà trên đường tới đây bọn chúng cũng hỏi thăm quá tình hình của khu vực phía Bắc, biết được các thành ở bên này giống như hạt cát, không được người ta quan tâm để ý nên đã kiên định với ý nghĩ muốn đến đây.

Mặc dù phía Bắc hơi nghèo một chút, nhưng ít ra là không có ai lo lắng nơi này.

Với tình hình phía Nam sẽ còn rối loạn thêm một khoảng thời gian nữa, bọn chúng mượn cơ hội này ở phía Bắc bí mật phát triển một chút, nói không chừng sau này còn có cơ hội g.i.ế.c bằng được!

Một đường đi tới, ngọn gió tự do làm bọn cướp nổi lên dã tâm bùng bùng, lúc này còn chưa có tiến triển mà đám người này giống như đã nhìn thấy vinh quang sau khi nổi dậy.

Sau khi đến nơi, bọn chúng âm thầm quan sát một khoảng thời gian rồi quyết định ra tay với Bình Trạch.

Nghe nói huyện lệnh huyện Bình Trạch này là người dễ khống chế nhất khu vực phía Bắc.

Nói không chừng chỉ bao vây thành trì thôi cũng có thể dọa ông ta sợ c.h.ế.t khiếp, không cần giằng co quá lâu ông ta sẽ đầu hàng.

Điều duy nhất bọn họ cần cảnh giác chính là viện binh ở xung quanh thân, ví dụ như huyện Miên Sùng kia.

Nhưng mà nếu chỉ là viện quân thì một huyện thành nho nhỏ không có gì đáng phải sợ hãi.

Bọn cướp từng ở xa xa tìm hiểu rồi, hình như công tác phòng vệ của huyện Miên Sùng được làm rất tốt, còn thường xuyên có quân huyện đi khắp nơi tuần tra, nghe nói vị huyện lệnh kia cũng là cục xương cứng.

Sau khi suy nghĩ lợi và hại xong, bọn chúng không đến gần rút dây động rừng, cố tình tránh né Miên Sùng, chọn bóp quả hồng mềm Bình Trạch này.

Chờ bóp xong sẽ nghỉ ngơi một hồi rồi lại nói đến chuyện nuốt những nơi khác.

Bọn cướp suy nghĩ rất hay.

Huyện lệnh Đan Xuân bị bao vây trong huyện Bình Trạch lại khóc không ra nước mắt.

Ông ta chỉ cảm thấy không biết mấy năm nay mình đã chọc phải vị thần tiên nào, đúng là việc cực khổ gì ông ta cũng gặp phải.

“Lúc này phải làm sao đây?”

Thành bị bao vây, Đan Xuân nôn nóng đi dạo khắp nơi trong huyện nha, dò hỏi mấy nha dịch đứng xung quanh mình.

“Đại nhân, chúng ta nên để ý chuyện này từ lúc thương đội bị cướp bóc mới đúng, tốt nhất là đi cầu cứu Miên Sùng và Ô Dương, nhưng ngài cứ khẳng khẳng không nghe!”

Một nha dịch thật sự không nhịn được nên lộ ra tràn đầy oán giận.

Địa phương của bọn họ có lúc nào gặp được bọn cướp trắng trợn táo bạo cướp đường như vậy chứ?

Việc này vừa thấy đã biết không thích hợp, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra có vấn đề, nhưng đại nhân nhà bọn họ có đáng về mắt mù tim cũng mù!

“Ta, không phải ta không muốn, mà là lúc trước chúng ta tìm Trình Thuận giúp đỡ rồi, mới đó đã quấy rầy hấn ta nữa thì không tốt lắm!” Đan Xuân không nhịn được lắm bầm.

Nha dịch quay đầu đi, âm thầm trợn trắng mắt, lần này dứt khoát không nói gì nữa.

Thôi, gặp phải vị Đan đại nhân này chính là kiếp nạn của cả Bình Trạch.

Bọn họ đã sớm nhìn thấu, cũng tập mãi thành quen.

Không chịu cầu cứu nào phải vì sợ quấy rầy Trình huyện lệnh người ta chứ?

Còn không phải là vì sợ cúi đầu khom lưng để người ta xem thường sao!

“Vậy hiện tại truyền tin ra ngoài có còn kịp không?” Đan Xuân cẩn thận hỏi.

“Đại nhân, ngài nghĩ thế nào?” Nha dịch bất đắc dĩ thở dài.

“Khụ, được rồi. Vậy người cảm thấy, người tốt bụng giống như Trình Thuận kia sẽ chủ động phát hiện ra nơi này của chúng ta có gì sai rồi dẫn người tới cứu trợ không?”

Chương 332: Chương 332

“Đại nhân, ngài cũng nhìn thấy đám người bên ngoài kia cầm loại vũ khí nào rồi đúng không. Thiết nghĩ Trình huyện lệnh sẽ không lỗ mãng đến mức lấy trứng chọi đá, tự đến nơi nguy hiểm của chúng ta.”

Nghe được những lời nói thật này, Đan Xuân suy sụp ngã ngồi vào ghế thái sư:

“Xong rồi, vậy chẳng phải là chỉ có thể chấp nhận.....”

Nha dịch đang định nói gì đó thì nghe Đan Xuân chính nghĩa lẫn nhiên nói:

“Xem ra vì tính mạng của bá tánh và các người, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn đầu hàng!”

“Đám cướp kia không cứng rắn tấn công thành, chắc là bọn họ cũng yêu quý địa phương này, dự định ở chỗ này cắm rễ đúng không? Nếu là như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ đối xử với Bình Trạch giống như nhà của mình, sẽ không thương tổn chúng ta đúng không?”

“Ừ... Các người cảm thấy chúng ta nên mở cửa thành đón khách lúc nào mới không mất cốt khí?”

Nghe được lời này, nha dịch há miệng thở dốc một hơi, vốn định nói gì đó, cuối cùng chỉ nghẹn ra được một câu: “Đan đại

nhân, vẫn là ngài quyết định đi. Vấn đề như vậy không cần hỏi bọn tiểu nhân.”

Ông ta đã nói như vậy rồi, đầu hàng sớm một ngày hay muộn một ngày thì có gì khác nhau chứ?

Bình Trạch nguy rồi!

Mẫu thân, đều là hài nhi bất hiếu, sau khi biết Đan huyện lệnh có tính cách như vậy lại không có thể kịp thời dẫn ngài chạy đến nơi khác!

Nếu không cũng sẽ không gặp phải tai họa như vậy!

Trong lúc bọn nha dịch suy nghĩ biết vậy chẳng làm thì ngay sau đó huyện nha đã có quyết sách.

Bá tánh trong thành Bình Trạch cũng trong lúc tục nhận được tin dữ, chỉ cảm thấy chuyện lần này đến quá đột nhiên không kịp đề phòng.

“Sao ta mới ngủ một giấc thức dậy đã bị bọn cướp bao vây chứ?”

“Không cần! Vất vả lắm mới chống chịu được mấy lần thiên tai, sao còn gặp phải nhân họa chứ? Địa phương nghèo như Bình Trạch như vậy cũng có thể bị người ta theo dõi, rốt cuộc mục đích của bọn họ là gì...”

“Nương, lúc này phải làm sao đây, huyện lệnh của chúng ta như vậy, mở cửa thành là chuyện không sớm thì muộn, bọn cướp vào thành sẽ g.i.ế.c sạch chúng ta sao?”

“Ai biết được... Cho dù không g.i.ế.c người nhưng cướp sạch đồ đạc cũng không khác gì g.i.ế.c người.”

“Mặc kệ là loại nào, có lẽ sẽ không tránh được một trận khổ dịch!
Ôi, đời này là số làm trâu ngựa!”

Toàn bộ Bình Trạch chìm vào mê mang và tuyệt vọng.

Cho dù mọi ngày suy nghĩ theo chiều hướng tốt nhất cũng đều cảm thấy ngày tháng sau này đen tối đến mức làm người ta không nhìn thấy hy vọng.

Không bao lâu sau, Đan Xuân đã mặc lên người quần áo phòng vệ kín mít nhất ở trong thành, đi lên tường thành.

Ông ta dự định nói với đối phương là không cần lo lắng như vậy, bởi vì bên bọn họ chuẩn bị đầu hàng.

Chỉ là ông ta vừa đi đến bên cạnh tường thành, thấy nơi xa đen nghìn nghịt người như vậy, đôi chân tốt đẹp của Đan Xuân lập tức mềm nhũn xuống không đi nổi.

Ông ta nhìn lên, hình như bên đối phương còn có người giơ cung tên lên, trong lòng càng sợ hãi hơn.

Trong đầu Đan Xuân không nhin được mà hiện lên hình ảnh đối diện giơ cung tiễn lên hoàn mỹ b.ấ.n một mũi tên bay tới xuyên qua mũ giáp và đầu của mình tạo ra một lỗ thủng lớn.

Ông ta lập tức khắc sợ c.h.ế.t khiếp.

Ông ta nhanh chóng bịt cái trán lại lui về phía sau vài bước, đẩy nha dịch ở bên cạnh một cái: “Ôi, Vương Dũng, ta đột nhiên cảm thấy không khỏe, vẫn là người thay ta đi lên kêu gọi đi!”

Nha dịch Vương Dũng vừa nghe vậy, những lời thô tục lập tức trào lên đến bên miệng nhưng lại dựa vào giáo dưỡng tốt đẹp nuốt xuống.

Hắn ta tiếp nhận một cái ống tăng âm thanh, bước đến bên tường thành, híp mắt lại nhìn chăm chăm đoàn người ngựa ở nơi xa.

Việc đã đến nước này, hắn ta cũng không làm được quá nhiều việc.

Giờ phút này hành động thiếu suy nghĩ làm anh hùng chỉ là sảng khoái nhất thời, nếu chọc giận đối phương kết quả người chịu khổ chịu nạn vẫn là dân chúng trong thành...

“Các hảo hán!! Bọn ta không có bất kỳ ý định muốn chống cự nào cả...”

Hắn ta mở miệng nói, giọng nói mang theo vài phần chua xót rất khó nhận ra.

Không biết vì sao bốn phía xung quanh trở nên rất yên tĩnh, giọng nói của hắn ta quanh quẩn ở cả trên không trung tòa thành trì vô cùng vang dội.

Lúc này đã là giữa trưa, trên bầu trời chiếu xuống ánh nắng màu.

Vương Dũng dừng lại một chút, đang định tiếp tục nói thì bỗng nhiên trong tầm mắt có đồ vật phản chiếu lên ánh sáng long lanh.

Thế mà lại là một đội binh lính ngay ngắn chỉnh tề!

Cánh tay giơ lên tấm chắn, trường mâu và vũ khí sắc bén hình ống tròn chưa từng nhìn thấy, còn có bộ áo giáp bạc sáng lấp lánh kia nữa, thật sự giống như thiên thần hạ phàm, so sánh hai bên làm đội quân của bọn cướp trông như dân chạy nạn!

Rất uy phong lẫm liệt, chẳng lẽ đây chính là binh lính triều?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện chưa được bao lâu đã bị Vương Dũng phủ định.

Hắn ta híp mắt lại tập trung nhìn vào, nhanh chóng tỏa định lá cờ giờ lên cao tung bay trong đội binh lính.

Bên trên lá cờ là một chữ “Phương” rồng bay phượng múa!

Thế mà lại là Miên Sùng đến cứu trợ!

Mặc dù vẫn luôn rất tò mò vì sao từ năm ngoái Miên Sùng lại cầm lá từ cờ chữ phương này.

Nhưng giờ phút này Vương Dũng biết đó đúng là đội quân cứu trợ của Miên Sùng!

Trong lòng hắn ta chắc chắn, thanh giọng nói, lời nói tiếp theo vang dội hơn lời nói vừa rồi: “Đúng vậy, bọn ta vốn dĩ không muốn chống cự. Nhưng các người cũng thấy rồi đó, quân đội bạn đến cứu trợ tới mang theo lực lượng không thể địch nổi, cho nên bọn ta cần phải chống cự!”

Đan Xuân đứng ở phía sau vừa nghe được lời nói của hắn ta thì sợ hãi đến thay đổi sắc mặt nháy qua kéo tay áo của hắn ta: “Ta nói này Vương Dũng, thằng nhóc nhà ngươi điên rồi sao? Cho dù Miên Sùng thật sự phái người tới, còn có thể đánh thắng được...”

“Đùng!”

Ông ta còn chưa kịp nói dứt lời nói thì quân lính Miên Sùng ở cách đó không xa đã đẩy ra mấy cái thần binh lợi khí.

Chỉ khởi động một cái trong đó đã nổ lên tiếng vang rung động trời đất.

Vũ khí kia không có thương tổn đám cướp ở ngoài thành, mà là đánh trúng ngọn núi thấp ở cách đó không xa làm ngọn núi kia vỡ nát, không ngừng có làn khói bốc lên từ đồng tàn tích kia.

Tiếng động này to lớn đến mức làm không ít người trong và ngoài thành theo bản năng run rẩy một chút, nhanh chóng bịt chặt lỗ tai.

Trong đội quân chinh tề của Miên Sùng vang lên một âm thanh vang tận mây xanh: “Tất cả dừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không bọn ta lại lần nổ pháo một lần nữa nhắm ngay vào các người đó!”

Biết đám cướp này cẩn thận, lần này mấy người Tảo Nhi xuất binh với mục đích chủ yếu là đe dọa, tốt nhất là có thể không đánh nhau mà trực tiếp bắt sống.

Như vậy các nàng sẽ có thêm nhiều người khai thác mỏ than và các loại cu li hơn nữa, có thể giải phóng một đám bá tánh đi làm những công việc nhẹ nhàng và có nhiều hàm lượng kỹ thuật hơn.

Cũng có thể tiết kiệm một khoảng tiền rất lớn cho chi trả tiền lương.

Không còn cách nào khác, trong huyện của các nàng ấy thật sự rất thiếu người. Bình Trạch phải thu phục, đám cướp này cũng tuyệt đối không thể buông tha!

Ngay khi tiếng pháo vừa nổ lên, đám cướp bao vây thành lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được rối loạn thành một nôi cháo.

Không ai cảm thấy đây là quân lính của huyện thành lân cận đến cứu trợ, chỉ nghĩ đây là quân đội chính quy của triều đình

để lại ở khu vực phía bắc chuẩn bị đường sau.

“Má, bị bọn chó triều đình này gài bẫy! Ta đã nói tại sao bọn họ không tiếp tục đuổi theo, thì ra là đang chờ ở đây!”

“Cái pháo kia rốt cuộc là cái gì, có loại bảo bối như vậy lại không dùng ở phía nam, lấy ra đánh bọn tiểu tốt như chúng ta làm gì!”

“Chẳng lẽ là vũ khí mới, muốn dùng chúng ta để luyện tập?”

“Có quỷ mới biết! Không để lộ một chút tiếng gió nào cả, cái này xem như hoàn toàn thua rồi!”

Đến lúc này bọn cướp mới là người cần tự hỏi khi nào mới thích hợp đầu hàng.

Lẽ ra bọn họ cũng không có nhu nhược giống như Đan Xuân như vậy, cho dù quân triều đình ở phía nam truy đuổi cũng có thể ứng phó một chút.

Chỉ là hiện tại ở trước mặt lửa đạn đáng sợ, không có ai có thể nổi lên ý định chiến đấu.

Không thấy ngọn núi đá kia cũng bị nổ tung sao??

Vương Dũng đứng ở trên tường thành thấy vậy thì cảm xúc trào dâng.

Chỉ thấy hắn ta hung hăng vỗ thành tường thành ở trước mặt một cái, giơ cao đôi tay lên, lần thứ ba vang dội nói:

“Được lắm, bọn cướp vô sỉ! Bọn ta sẽ sống c.h.ết đấu tranh với các người đến cùng!!”

Nói ra lời lẽ tàn nhẫn, cuối cùng đáng vẻ hèn nhất chịu đựng lúc trước cũng tan thành mây khói!

Chương 333: Chương 333

Bọn cướp đều bị bắt giữ toàn bộ, áp giải về Hưng Hòa để giam và thẩm vấn. Sau đó bọn thổ phỉ này sẽ bị đày đến các nơi đang thiếu người làm việc.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, mối nguy bị vây khốn của Bình Trạch cũng được giải quyết.

Thấy vậy, Đan Xuân liền phái người mở cổng thành, ra đón với họ với một thái độ rất niềm nở.

Khi tình hình an toàn được đảm bảo, cuối cùng Đan Xuân cũng bắt đầu suy nghĩ chút ít rồi nhận ra vài điểm không đúng.

Chẳng hạn như, từ bao giờ quân của huyện Miên Sùng do Trình Thuận chỉ huy lại oai phong đến vậy. Và những thứ vũ khí kia lấy từ đâu ra?

Nhìn cái dáng vẻ khí phách đó, chẳng kém gì quân triều đình!

Ông ta nhất định phải hỏi kỹ xem có thể kiếm được ít vũ khí giống vậy về không.

Nếu huyện của ông ta cũng có một khẩu pháo kia thì lần sau gặp tình huống tương tự, Đan Xuân sẽ không phải chui rúc trong thành mà để bị người ta mắng là kẻ nhu nhược nữa!

Nếu ai dám gây sự, ông ta chỉ cần mang pháo ra mà chiến!

Nghĩ tới đây, trên mặt Đan Xuân lộ ra nụ cười, bước chân cũng không tự chủ mà nhanh hơn.

Phương Quân của Miên Sùng vẫn chưa rút hoàn toàn.

Một nhóm người khoác cùng một loại áo giáp đứng ở đó, không thể nhìn thấy khuôn mặt, chỉ có những người sắt lạnh băng.

Khi đến gần, Đan Xuân liền có chút chùn bước, chần chờ mà đứng lại, thử thăm dò mà cất tiếng:

“Trình Thuận, không, phải gọi là Trình đại nhân! Ngài có ở trong đó không? Có thể ra đây nói chuyện không?”

Không nghe thấy ai đáp lại, Đan Xuân cũng không bỏ cuộc.

Ông ta vừa lau khóe mắt vừa kêu khóc: “Trình đại nhân, đại nhân tốt bụng! Lần này thật là nhờ ngài cứu giúp, nếu không dân chúng Bình Trạch chúng ta, hàng ngàn hàng vạn người đều sẽ trở thành oan hồn dưới lưỡi d.a.o của bọn cướp rồi!”

Trình Thuận đứng trong hàng ngũ giật giật khóe miệng. Cuối cùng không nhin được mà chậm chậm bước ra:

“Thôi đủ rồi, đừng có gào nữa. Đừng mừng vội, nếu cứ tiếp tục thế này, dù lần này Bình Trạch có thoát nạn thì lần sau người cũng sẽ trở thành oan hồn thôi.”

“Chúng ta rất lo lắng cho tình hình của Bình Trạch nên đã cho người một cách giải quyết một lần cho xong. Có muốn nghe không?”

Tiếng khóc của Đan Xuân bỗng dừng lại, trong lòng ông ta dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Ông ta cẩn thận mở miệng hỏi: “Là cách gì vậy?”

Trình Thuận cười: “Từ nay về sau, người không cần phải lo lắng chuyện của Bình Trạch nữa, vì sẽ có người lo từ đầu đến cuối thay người. Sao hả, vui chứ?”

Không cần lo lắng chuyện của Bình Trạch nữa?

Ý này chẳng phải là không cho ông ta làm huyện lệnh nữa sao! Đáng ghét! Trình Thuận định thừa cơ nước đục thả câu nuốt trọn Bình Trạch của ông ta đây mà!

Hành vi này có khác gì bọn cướp kia đâu?

Mới đuổi được hổ báo thì lại gặp phải sói, mặt mũi Đan Xuân tối sầm lại, suýt nữa thì ngất. Nhưng vì thể diện nên ông ta không thể ngã.

Lúc này, ông ta rất muốn lớn tiếng chất vấn: Trình Thuận, người là cái thá gì? Người không phải Hoàng đế, dựa vào đâu mà tước đoạt chức huyện lệnh của ta!

Đáng tiếc là nhìn về phía quân đội oai vệ của đối phương, ông ta lại không dám có gan phát ra lời chất vấn này.

Hơn nữa, Đan Xuân cũng tuyệt vọng nhận ra rằng, mấy tên nha dịch theo ông ta đến đây đã bắt đầu hoan hô ăn mừng rồi.

Đối với trái tim tổn thương của ông ta thì đây quả thật là họa vô đơn chí mà!

Nha dịch Giáp: “Hay quá, quá tốt rồi! Ta thật sự vui mừng cho Đan huyện lệnh của chúng ta! Từ nay cuối cùng ngài cũng không phải gồng mình lên nữa. Giờ đã có Trình đại nhân đến giúp rồi!”

Nha dịch Ất: “Hầy, nhớ lại trước đây, mỗi khi gặp chuyện lớn thì Đan huyện lệnh rõ ràng sợ đến mức suýt tè ra quần nhưng vẫn

cố gắng gượng vì sĩ diện, Mọi khó khăn ông ta chỉ có thể tự gánh lấy!”

“Đủ rồi, đừng nói nữa, ta thương cho Đan huyện lệnh của chúng ta lắm! Ngài ấy đã hy sinh quá nhiều vì Bình Trạch. Ta đề nghị, từ bây giờ hãy để cho Đan huyện lệnh nghỉ ngơi thật tốt. Không cần bận tâm lo lắng bất cứ chuyện gì ở huyện chúng ta nữa!”

“Đan huyện lệnh, ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ giúp ngài hỗ trợ Trình đại nhân thật tốt!”

Nghe những lời này, Đan Xuân cảm nhận được sự lạnh lùng của thể thái nhân tình, nắm đ.ấ.m của ông ta bỗng “siết chặt” trong một giây, rồi lại “xìu xuống” ngay sau đó.

Cuối cùng, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Đan Xuân nặn ra một nụ cười cứng ngắc nói với Trình Thuận:

“Ha ha... Thảo dân cảm thấy đề nghị vừa rồi của đại nhân thật là tuyệt vời! Vậy, vậy nếu mọi người đều không có ý kiến gì thì từ giờ trở đi, Trình đại nhân ngài chính là tân huyện lệnh của Bình Trạch chúng ta rồi đúng không?”

Trình Thuận: ...

Đổi giọng cũng nhanh thật, đã xưng là thảo dân rồi cơ đấy?

Phải thừa nhận rằng, nắm đ.ấ.m của Trình Thuận thật sự rất cứng.

Trước kia ông ấy cũng đã biết Đan Xuân là một kẻ mềm yếu, nhưng chung quy là vẫn chưa hiểu đủ sâu.

Không ngờ ông ta có thể mềm yếu đến mức này!

Thật là khiến người ta tức lộn ruột.

Chẳng trách bọn cướp cứ nhắm vào ông ta mà đến...

Trình Thuận thở dài: “Cũng không cần đâu, danh xưng huyện lệnh Bình Trạch vẫn là của người. Chúng ta chỉ muốn gánh vác một số công việc trong thành giúp người mà thôi.”

Dù sẽ để ông ta tiếp tục giữ cái danh hão là huyện lệnh, nhưng Trình Thuận và nhóm của ông ấy đã quyết định sẽ đưa Đan Xuân đi làm những công việc rèn luyện con người hơn.

Ít nhất thì cũng phải làm được chút việc thật sự có ích cho dân chúng.

Đứng đối diện ông ấy là Đan Xuân vẫn chưa biết được những toan tính này.

Nghe những lời kia, trong lòng ông ta bỗng dâng lên vài phần nhẹ nhõm.

Hê! Ông ta vẫn danh nghĩa là huyện lệnh, nhưng không cần lo lắng việc của huyện nữa. Nghĩ cũng không tệ lắm!

Cơn sóng gió chính thức kết thúc tại đây.

Tin tức huyện Bình Trạch sắp được Miên Sùng hỗ trợ giám sát nhanh chóng lan truyền ra.

Về việc Trình Thuận và nhóm của ông ấy đến, dân chúng gần như ra tận đường chào đón.

Dù rằng cũng là nhờ vào phần ân tình trước đó khi họ đến giúp đào giếng. Nhưng điều đó cũng đủ để thấy Đan Xuân là một huyện lệnh thất bại đến mức nào.

Sau khi khai mở bản đồ của Bình Trạch, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy theo lẽ thường mà tiếp tục sắp xếp, tập hợp các thương

nhân, phú hộ trong thành lại.

Sau đó, họ sẽ bắt đầu sửa đường và mở cửa hàng phúc lợi đầu tiên ở Bình Trạch.

Cùng lúc đó, Tảo Nhi còn bảo Trình Thuận và Đan Xuân chủ động liên lạc với huyện Ô Dương lân cận, tung ra tin tức về việc bọn cướp tấn công thành và bị các huyện liên thủ chống trả. Đồng thời nhấn mạnh rằng trận phản công lần này đã phải trả giá vô cùng đắt.

Nói như vậy là cũng có ý định truyền về phía Nam.

Lần này không cần chiến đấu mà đã thắng, điều này mang lại cho Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy sự tự tin lớn. Về sau làm việc cũng dám mạnh tay hơn chút.

Nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu rõ tuyệt đối không được để lộ tin tức rằng phe họ có thực lực mạnh, đặc biệt là việc sở hữu pháo. Nếu không, chắc chắn phía Nam sẽ không ngồi yên. Có khi còn liên thủ đến gây rắc rối trước.

Tin tức truyền đến Ô Dương, bên đó tự nhiên không có nghi ngờ gì.

Dù sao trước đó, những vùng xung quanh Ô Dương cũng gặp phải vụ bị cướp giữa đường. Bây giờ nghe tin bọn cướp tấn công Bình Trạch, họ chỉ cảm thấy rùng mình khi nghĩ lại.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bên đối ngoại của Bình Trạch lấy cớ cần phải có thời gian để khôi phục mà tập trung phát triển.

Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy dự định sau khi sửa xong đường ở Bình Trạch thì sẽ tiện thể sửa luôn đường đến các huyện lân cận. Làm vậy giúp cho những hành động sau này bớt tốn sức.

Nếu có ai hỏi, chỉ cần nói là lần này bọn họ bị đám cướp làm cho sợ hãi nên sửa đường là để các huyện có thể cứu viện lẫn nhau nhanh chóng hơn.

Xung quanh Bình Trạch không có tài nguyên thiên nhiên gì. Vừa hay có thể chuyển một vài ngành công nghiệp nhẹ từ Hưng Hòa sang.

Vì tình hình Bình Trạch khá đặc biệt, không giống Miên Sùng, cả thành chịu thảm họa lớn. Trăm việc đều bề bộn, nên không thể quản lý mạnh tay ngay được.

Bên này không thể nóng vội phải từ từ chuyển đổi theo mô hình của Hưng Hòa mới được.

Chẳng hạn như tiền tệ trong thành, tiền vàng bạc đồng và phiếu Phương Tiên sẽ tạm thời cùng được sử dụng.

Đợi đến khi mọi người dần dần quen thì sẽ chuyển hết sang phiếu Phương Tiên.

Sau khi tiếp nhận Bình Trạch, rất nhiều việc phải bắt đầu làm lại từ đầu.

Ví dụ như củng cố phòng thủ của thành, đặt hệ thống cống thoát nước, các biện pháp phòng cháy khẩn cấp, vân vân.

Cũng may là đã làm một lần rồi nên bây giờ mọi người cũng coi như quen tay. Sau khi lên kế hoạch xong thì tốc độ cũng có thể tăng lên.

Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy nhanh chóng bắt tay vào hành động, động tĩnh không hề nhỏ.

Người dân ở Bình Trạch lần đầu tiên biết rằng, một huyện nhỏ nhỏ như vậy lại có có nhiều chuyện phải xoay xử đến thế.

Chương 334: Chương 334

Sau khi Bình Trạch, Hưng Hòa và Miên Sùng được nhập lại thành một khu vực chung thì mọi người có thể đi lại tự do qua ba nơi này mà không bị cản trở.

Đợi đến khi đường xá dần dần được sửa xong thì xe ngựa đặc biệt dùng chở khách cũng được hoạt động. Việc di chuyển giữa ba nơi trở nên rất thuận tiện.

Trước đây, không biết vì sao Hưng Hòa và Miên Sùng lại bị kiểm soát rất chặt. Người ngoài không dễ vào được, người bên trong chỉ khi có phép mới được ra. Trông có vẻ rất bí ẩn.

Bây giờ, có thể được vào Miên Sùng và Hưng Hòa tham qua, diện mạo thật sự của hai huyện này cuối cùng cũng lộ ra trước mắt dân chúng Bình Trạch. Quả là mở mang tầm mắt.

Trong thành có thể dễ dàng nhìn thấy xe đạp khắp nơi. Còn có rất nhiều nhà vệ sinh công cộng sạch sẽ và tiện lợi để sử dụng. Các con đường ở đây thậm chí không có bất kỳ vết bẩn nào. Nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui!

Nhiều món ăn ngon tỏa hương thơm ngào ngạt, giá cả lại rẻ, cũng rất vừa miệng. Các cửa hàng phúc lợi đây ấy bán những vật phẩm mới lạ mà họ chưa từng thấy hoặc nghe nói đến!

Ở đây, việc khám bệnh và trẻ em đi học lại hoàn toàn không tốn tiền!!

Trời ơi, trước đây mọi người nghĩ mình sống cũng không tệ lắm. Bây giờ so sánh mới phát hiện, rốt cuộc người dân Hưng Hòa đã bí mật sống những ngày tháng tốt đẹp như thế nào!

Chỉ cần nhìn vào những thứ mà người ta mặc và dùng trên đường. Thứ nào cũng khác biệt. Hơn nữa ai nấy đều tràn đầy tự tin và tinh thần phấn chấn. Người dân Bình Trạch đi trên đường cũng dần dần cảm thấy ngượng ngùng. Cứ như mình đang bước vào Kinh Thành nên phải rụt rè, cẩn thận.

Những người đã được chiêm ngưỡng cảnh tượng của Hưng Hòa, sau khi trở về thành đã kể chuyện suốt ba ngày ba đêm vẫn không chán.

“Nghe các chủ sự nói, sau này Bình Trạch chúng ta cũng sẽ trở thành một nơi tốt đẹp như vậy!”

“Lần này chúng ta coi như là trong họa có phúc!”

“Ta định nghỉ việc, sang bên đó làm việc ở xưởng mới xây. Bên đó đãi ngộ tốt, còn có các loại trợ cấp. Chắc chắn sẽ giúp chúng ta có cuộc sống tốt hơn.”

Cảnh tượng ở Hưng Hòa khiến Đan Xuân - người bị đẩy vào xưởng lao động cũng phải kinh ngạc không thôi.

Hiện giờ, ông ta đã biết rằng Trình Thuận đang làm việc cho một nhân vật lớn đến mức nào.

Dù ông ta có ngu đến đâu thì cũng có thể nhìn ra rằng Miên Sùng và Hưng Hòa tuyệt đối không phải đang làm những chuyện nhỏ nhặt. Nơi này chắc chắn chứa đựng tham vọng rất lớn!

Có tham vọng và có thực lực. Đan Xuân nghĩ rằng có lẽ đám người này sẽ thật sự làm nên chuyện lớn.

Điều này đối với Bình Trạch là một điều tốt. Đối với ông ta cũng không hẳn là chuyện xấu.

Điều duy nhất khiến ông ta đau đớn là:

“Đáng tiếc thay, lúc đầu sao nhân vật lớn đó không bắt đầu từ Bình Trạch chứ. Nếu không giờ này chắc chắn ta cũng có thể như Trình Thuận mà sống oai hùng rồi. Haiz, đúng là vận khí không tốt, không gặp đúng thời rồi!”

Sau khi thu nhận Bình Trạch và đám cướp, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy như ý nguyện mà có được rất nhiều người có thể sử dụng.

Sự phát triển của Bình Trạch dần dần đi vào quỹ đạo.

Ở một phía khác.

Cuối cùng Thiết Trụ cũng nhận được đồ từ Hưng Hòa gửi đến.

Sờ vào vũ khí tinh xảo, Thiết Trụ không khỏi cảm thán: “Huyện mình phát triển nhanh thật. Quả đúng là mỗi ngày một khác. Từ lúc ta rời đi đến giờ, vậy mà lại có thêm nhiều thứ lợi hại chưa từng thấy.”

Sự hỗ trợ mà Hưng Hòa gửi tới nhanh hơn dự đoán của hắn ta. Đồ đạc cũng toàn là chất lượng thượng thừa. Điều này khiến Thiết Trụ có thêm vô vàn sự tự tin.

Xem xét xong trang bị, hắn ta lại mở lá thư đi kèm theo.

Đọc xong nội dung trong thư, cầm chặt tấm thẻ mua hàng quý giá, Thiết Trụ dụi mắt thật mạnh. Suýt nữa thì nghĩ mình đọc nhầm.

“Pháp lực của Phương Tiên Nhi lại tăng mạnh, có thể biến ra một ma thuật ở khu vực của dân tộc Hồi Hột. Có thể lấy ra đồ ăn và vật dụng hàng ngày??”

Là một trong những người được hưởng lợi đầu tiên, đương nhiên Thiết Trụ biết rõ sự kỳ diệu của tử ma thuật.

Trước đó, thực phẩm và vật tư vận chuyển tới đây đều có giới hạn.

Họ tạm trú trên địa bàn của Phùng Bình, tất nhiên không thể nào lợi dụng mà ăn uống miễn phí đồ của người khác. Họ phải tự giải quyết vấn đề lương thực của mình.

Mỗi lần thức ăn được vận chuyển tới, về cơ bản đều phải giữ lại để tự dùng. Chỉ mang chút dư thừa và vật dụng hàng ngày đi trao đổi.

Không chỉ vậy, họ còn phải thường xuyên đi lên núi Thần để thu thập một số loài thực vật, dược liệu quen biết để bào chế và dự trữ.

Phòng khi sau này gặp phải tình trạng thiếu lương thực thì họ cũng sẽ có thứ để đổi lấy đồ ăn.

Nói chung, mỗi ngày đều phải tính toán tỉ mỉ về chuyện ăn uống. Cuộc sống vẫn còn rất căng thẳng.

Nhưng nếu có một chiếc tử ma thuật thì tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Điều đó có nghĩa là họ sẽ không phải chịu áp lực về sinh tồn cơ bản nữa. Có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào làm những việc

lớn.

Hơn nữa, khi thức ăn dư dả thì họ cũng có thể chia sẻ với những người bạn ở đây.

Vui vẻ suy nghĩ một hồi, Thiết Trụ bắt đầu lên kế hoạch. Phương Tiên Nhi đã nói, vị trí đặt tử ma thuật phải do hắc ta chọn.

Tử ma thuật chắc chắn không thể đặt công khai bên ngoài. Để đảm bảo an toàn, cần phải nắm nó thật chặt trong bàn tay của mình.

Có thể đặt tử ma thuật vào trong một nhà kho. Bên ngoài mở một cửa hàng phúc lợi đơn giản, tham khảo cách Hưng Hòa đổi đồ cho mọi người. Đây là phương án khả thi nhất hiện tại.

Phương Tiên Nhi nói, một khi đã xác nhận vị trí của tử ma thuật thì không thể thay đổi.

Vì vậy, cần suy nghĩ cẩn thận về việc sẽ đặt nó ở chỗ nào. Để sau này dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không phải lo lắng về việc di dời.

Tuy nhiên, Phương Tiên Nhi cũng nói rằng, trong tình huống cực kỳ khẩn cấp, nàng cũng có thể khiến tử ma thuật biến mất hoàn toàn. Đây được coi là biện pháp bảo vệ cuối cùng.

Vậy nên cũng không cần phải quá lo lắng, suy nghĩ quá nhiều...

Hiện tại, có hai nơi có thể chọn.

Một là trấn Ốc Thổ, họ có thể lên trấn tìm một căn nhà.

Nhưng chỗ đó thì nhiều người qua lại. Mà mỗi ngày lại phải vận chuyển, đường lại xa khiến cho trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Hay là đặt ở chỗ Phùng Bình đi.

Nhưng bình thường họ chỉ ở trong chiếc lều mà Phương Tiên Nhi đưa cho. Nếu đặt tử ma thuật thì có vẻ không được thích hợp lắm.

Chà, có lẽ trước hết phải nhờ người xây giúp một ngôi nhà đá. Sau đó mới tính đến chuyện khác được.

Nói làm là làm, Thiết Trụ lập tức lên đường đi tìm Phùng Bình.

Vừa nghe nói họ muốn nhờ xây nhà đá, Phùng Bình vui vẻ hỏi: “Các người định định cư ở đây sao?”

Nếu nhóm người Thiết Trụ có thể ở lại lâu dài, đương nhiên người dân ở đây sẽ vô cùng hoan nghênh.

Những người này tử tế, hào phóng lại có bản lĩnh lớn, còn có thể mang đến nhiều thứ hữu ích. Bất kể là ai cũng rất muốn kết giao với họ.

Thiết Trụ cười nói: “Trong khoảng thời gian này, chắc chắn chúng ta sẽ ở lại đây. Ít nhất cũng phải đợi cho đến khi tình trạng hỗn loạn ở Hồi Hộ hoàn toàn được dẹp yên. Căn nhà đá lần này nhờ các người xây không phải để chúng ta ở. Nó có công dụng khác.”

Dù sao thì chỉ có một căn nhà, mà bọn họ có nhiều người như vậy thì cũng không thể ở được.

Nghe vậy, Phùng Bình lập tức tò mò: “Công dụng khác à?”

Thiết Trụ gật đầu nói: “Thời gian gần đây, thủ lĩnh của chúng ta đã có một số sắp xếp. Thời gian đội vận chuyển của chúng ta khi tới Hồi Hộ sẽ nhanh hơn. Chúng ta cũng sẽ có nhiều đồ ăn và hàng hóa hơn. Đồ đạc rất nhiều, vì vậy cần xây riêng một nhà kho để cất giữ. Sau này khi nào các người cần thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm chúng ta để đổi đồ.”

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của Phùng Bình là vui mừng, sau đó lại hơi ngạc nhiên.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Thiết Trụ đề cập đến việc có thể trao đổi đồ ăn.

Trước đây, số lượng thức ăn của họ có vẻ khá ít. Nhóm Phùng Bình thường thấy họ ăn một loại bột nghiền từ ngũ cốc, làm thành một thứ giống như bột chiên.

Thứ đó khi nấu lên tỏa ra một mùi thơm rất đặc biệt.

Trước đây, khi còn ở cùng với nhóm Kéo Khắc Thân, Phùng Bình cũng đã được nếm thử một hai lần. Thứ đó khi nấu lên có dạng sệt, ăn rất chắc bụng, vị ngọt ngào khá ngon.

Chương 335: Chương 335

Chỉ là từ khi đến Nha Địa, nhóm Thiết Trụ ngày càng bận rộn. Những lúc không kịp nấu nướng thì đến bữa ăn họ trực tiếp bốc luôn một nắm bột ngũ cốc cho vào miệng.

Không cần nghĩ cũng biết, Phùng Bình thừa hiểu cách ăn tiện lợi như vậy chắc chắn sẽ khiến hương vị của món ăn đó giảm đi rất nhiều.

Đôi lúc, nhóm người Thiết Trụ cũng đổi chút đồ ăn kèm để thay đổi khẩu vị. Nhưng số lượng không nhiều, chủ yếu vẫn là ăn loại bột ngũ cốc đó.

Điều này khiến Phùng Bình và mọi người cảm thấy nhóm của Thiết Trụ rất vất vả.

Bột ngũ cốc có ngon đến mấy thì chắc chắn cũng không thể bổ dưỡng như thịt.

Dù gia đình họ không giàu có nhưng vì nuôi bò cừu nên thi thoảng cũng có chút thịt ăn.

Vì vậy, sau khi cuộc sống của họ được cải thiện nhờ có áo len và các sản phẩm từ sữa, Phùng Bình và mọi người thường xuyên gửi thịt cừu sang để hỗ trợ Thiết Trụ và nhóm của hắn ta.

Trước đây, để mừng vụ thu hoạch, họ còn mời nhóm của Thiết Trụ đến ăn tiệc thịt cừu.

Nhóm của Thiết Trụ rất muốn đáp lại thiện ý này của bọn họ.

Món ăn thích hợp nhất để mời người khác chắc chắn là lẩu.

Chỉ tiếc rằng vì đường xá xa xôi, thứ mà họ mang theo hầu hết đều là lương khô. Thứ này chiếm ít chỗ đựng và cũng chắc bụng, đúng là lựa chọn hàng đầu cho những chuyến hành trình dài. Những thức ăn được vận chuyển sau này cũng chủ yếu là lương khô.

Những thứ như viên nước lẩu lại có hạn sử dụng ngắn hơn lương khô và mì ăn liền. Họ chẳng mang theo bao nhiêu, chưa đi được bao lâu đã ăn hết rồi.

Ban đầu định chia một ít bột lương khô cho Phùng Bình và mọi người. Nhưng bên kia lại nhất quyết không nhận, có lẽ sợ rằng họ sẽ thiếu lương thực.

Họ vẫn còn một ít mì ăn liền, nhưng tiếc là không đủ để chia cho nhiều người như vậy.

Nếu nấu lên rồi chia nhau ăn thì trông có vẻ keo kiệt nên cuối cùng cũng không tiện mang ra.

Việc mời ăn uống tạm thời gác lại. Họ chỉ có thể trả ơn bằng cách khác.

Ngoài các vật dụng sinh hoạt ra Thiết Trụ đã cung cấp khá nhiều phương pháp nấu thịt cừu cho Phùng Bình và mọi người. Sau đó còn giúp bọn họ cải tạo lại lò nướng thịt cừu.

Lần này cả hai bên đều rất hài lòng.

Quay lại chuyện trước mắt.

Khi Thiết Trạ vừa nói sau này có thể đến tìm họ đổi lương thực, Phùng Bình liền đoán rằng có lẽ hẳn ta đang nói về loại bột ngũ cốc mà họ thường ăn.

Mùi vị của thứ đó khi nấu lên quả thật là rất ngon.

Trong những chuyến đi xa hoặc khi gặp thời kỳ khó khăn, đây chắc chắn là lựa chọn dự trữ tốt nhất. Dự trữ ở nhà, thì thoảng mang ra ăn để thay đổi khẩu vị cũng không tệ.

Năm nay, mùa màng của họ thu hoạch bình thường. Nếu đổi được những thứ này thì sẽ có thêm lương thực dự trữ. Cuộc sống sẽ yên tâm hơn.

Trước đây từ chối trao đổi là vì sợ rằng Thiết Trạ và mọi người không đủ ăn. Giờ lương thực đã dồi dào rồi thì chẳng ai lại từ chối thêm lương thực cả.

Hơn nữa, nhóm người Thiết Trạ vẫn luôn rất hào phóng trong việc đổi đồ. Giao dịch với họ luôn rất thoải mái.

Tuy nhiên, theo Phùng Bình thì việc đổi lương thực không phải trọng tâm. Điểm chính của việc trao đổi vẫn là các vật dụng sinh hoạt hiếm hoi như ủng đi mưa và áo mưa.

Nghe ý tưởng của Phùng Bình, Thiết Trạ nở nụ cười thần bí: "Vật dụng sinh hoạt tất nhiên không thiếu. Nhưng ngoài loại bột ngũ cốc đó thì vẫn còn có những món ngon khác mà người chưa từng thấy đâu. Rất đáng để mong đợi đấy!"

Đương nhiên Thiết Trạ sẽ không nói dối.

Phùng Bình chân thành nói: "Vậy ta nhất định sẽ đợi xem!"

Nhà kho bằng đá nhanh chóng được khởi công xây dựng.

Người đến giúp rất nhiều. Đông người sức lớn, việc xây một căn nhà không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhân cơ hội này, Thiết Trụ cũng dạy cho Phùng Bình và mọi người cách nung vôi và cách pha trộn xi măng.

Mọi người học được rất nhiều.

Ngôi nhà nhanh chóng được hoàn thành, để thông gió vài ngày là có thể sử dụng được.

Người dân Nha Địa lại tiếp tục tập trung sức lực vào việc đào giếng ngầm.

Nhìn nhiệt độ ngày càng giảm. Trước khi vào đông, giếng ngầm đầu tiên cuối cùng cũng hoàn thành.

Khi nhìn thấy dưới lớp đất cằn cỗi của sa mạc, quả thật có dòng nước ngọt róc rách chảy xuống từ núi tuyết. Tất cả mọi người đều vui mừng đến rơi nước mắt.

Từ nay, họ không cần phải canh tác trên vài mảnh đất nhỏ hẹp nữa mà có thể tạo ra thêm nhiều màu sắc trên vùng sa mạc rộng lớn này!

Chuyện này sao mà có thể không khiến người ta phấn khởi cho được?

Nhìn về phía sa mạc mênh mông, Phùng Bình cũng hiếm khi cảm thấy hào hùng.

Hắn ta vỗ n.g.ự.c nói: “Năm nay chúng ta đã hoàn thành rất nhiều việc lớn. Đợi đến khi xuân về, trời ấm hơn thì sẽ tiếp tục đào giếng! Hạt giống cỏ cao su của các người cứ yên tâm giao cho chúng ta trồng nhé! Nhìn kìa, từ đầu đến cuối, cả một vùng rộng lớn như thế này đều là đất ta dành sẵn để trồng cỏ cao su cho người đấy!”

“Vậy thì sau này phải trông cậy vào các người rồi!” Thiết Trụ cười nói.

Khi diện tích đất bị đóng băng ngày càng rộng thì mọi người cũng bước vào giai đoạn ngừng làm việc.

Nhà kho bằng đá mới xây đã có thể đưa vào sử dụng chính thức.

Bên trong nhà kho bằng đá được chia thành hai phòng. Một phòng để đặt tử ma thuật và dùng làm kho hàng luôn. Còn phòng kia là gian chính của cửa hàng phúc lợi.

Dạo gần đây, Thiết Trụ cũng dẫn người dựng nhiều kệ hàng đặt trong phòng. Giờ đây mọi cơ sở vật chất trong nhà đã được sắp xếp đầy đủ.

Sau khi chuẩn bị xong, Thiết Trụ chọn một ngày lành bước vào trong nhà. Theo lời dặn dò của Phương Tiên Nhi, hắn ta đi theo quỹ đạo hình tam giác trong phòng.

“Đã nhận được thư lâu như vậy rồi, không biết Phương Tiên Nhi có còn để ý đến hành động nhỏ của mình không?” Thiết Trụ có chút lo lắng.

Nhưng Phương Tiên Nhi vẫn là Phương Tiên Nhi, chẳng bao lâu đã có phản hồi!

Ngay sau đó, một luồng sáng mạnh loé lên trong phòng.

Thiết Trụ nhắm mắt rồi mở ra. Sau khi định thần lại, hắn ta nhìn thấy ở góc tường có một chiếc tử ma thuật quen thuộc xuất hiện.

Lúc này, bên trong tử vẫn còn trống, không có gì cả. Chỉ có một điểm nào đó trên thân tử đang nhấp nháy ánh sáng xanh lục.

Thiết Trạ tiến lên xem, chỗ phát sáng có một dấu hoa văn giống như vân tay. Chắc là nơi được nhắc đến trong thư, dùng để gửi yêu cầu sử dụng bằng dấu vân tay.

Thiết Trạ nhanh chóng tiến lại gần chạm vào. Hắn ta nghe thấy từ bên trong phát ra một giọng nói:

“Chế độ xác thực thực tế đã được kích hoạt. Hoàn thành xác thực sẽ có thể sử dụng các chức năng.”

Thiết Trạ biết rằng lúc này Phương Tiên Nhi có thể kiểm tra tình trạng của hắn ta từ nơi khác liền nhanh chóng báo cáo tình hình của mình, sợ chế độ xác thực biến mất.

Sau khi báo cáo xong tình hình gần đây, hắn ta cũng nói luôn về các loại hàng hoá cần thiết trong ngày hôm nay.

Khi mọi thứ đã được báo cáo, hắn ta nghe thấy một giọng nói: “Xác thực thành công.”

Thiết Trạ yên tâm phần nào.

Xem ra Phương Tiên Nhi bên kia đã nhận được tin nhắn hắn ta gửi đi. Chỉ tiếc là hình như tử ma thuật chỉ cho phép hắn ta gửi thông tin một chiều đến Phương Tiên Nhi mà không nhận được chỉ thị từ phía đối diện...

Đang suy nghĩ thì trên pháp tử bỗng sáng lên một màn hình nhỏ.

Trong thư trước đã đề cập đến màn hình này, nói rằng nó được dùng để quét thẻ lấy đồ nên lúc này Thiết Trạ thấy cũng không quá ngạc nhiên.

Hắn ta nhìn kỹ, bỗng phát hiện trên giao diện màn hình hiển thị một câu:

[Mật khẩu quản trị viên đã được thay đổi thành: chuyantoantieptuccogang]

Thiết Trụ không hiểu "mật khẩu quản trị viên" nghĩa là gì, nhưng phần viết liền phía sau thì hắn ta nhận ra.

“Chú ý an toàn, tiếp tục cố gắng.” Thiết Trụ cười.

Xem ra Phương Tiên Nhi cũng có thể gửi tin nhắn qua lại ngay lập tức. Thật tốt quá!

Lúc này, Thiết Trụ cảm thấy giống như mình là nòng nọc bé con đã tìm thấy mẹ, trong lòng hoàn toàn yên tâm.

Kết thúc việc truyền tin, hắn ta nhanh chóng gọi đồng đội vào nhà để cùng nhập hàng cho cửa hàng phúc lợi.

Vừa rồi hắn ta đã gửi yêu cầu đến Phương Tiên Nhi, định đổi một ít mì ăn liền, cháo ăn liền, viên nước lẩu và các món ăn nhanh kinh điển khác.

Ngoài ra còn có băng vệ sinh, cũng phải đưa vào cửa hàng phúc lợi ngay lập tức.

Sau khi làm việc ở Hưng Hòa một thời gian, dĩ nhiên Thiết Trụ hiểu rõ tầm quan trọng của băng vệ sinh.

Dù rằng Phùng Bình và mọi người chưa hoàn toàn quy phục dưới quyền Phương Tiên Nhi. Nhưng việc cung cấp băng vệ sinh miễn phí cho nữ nhân ở đây cũng không thành vấn đề.

Chuyện này sẽ giao cho Mộc Kỳ Nhĩ để cô bé trao đổi với mọi người.

Cuối cùng là túi sưởi cỡ nhỏ.

Thứ này trong mùa đông lạnh giá chắc chắn sẽ mang lại nhiều ấm áp của mọi người của dân tộc Hồi Hột.

Hôm nay chọn trước những mặt hàng này để dự trữ. Ngày mai có thể đổi thêm một đợt khác để bổ sung hàng hoá.

Khi mọi thứ đã đầy đủ, sau này thiếu món gì thì bổ sung món đó là được.

Sau một buổi bận rộn sắp xếp thì cuối cùng cửa hàng phúc lợi cũng có thể khai trương.

Vừa hay dạo này mọi người không có nhiều việc làm, khá rảnh rỗi.

Biết được tin này, mọi người lập tức kéo nhau đến, muốn xem bên trong có những thứ gì tốt mà khiến Thiết Trụ và mọi người phải mất công chuẩn bị như vậy.

Vì trước đây đã có xe ngựa vận chuyển hàng đến giao, nên không ai nghi ngờ về nguồn gốc của những thứ bên trong.

Để ủng hộ, mọi người còn mang theo tiền và vật phẩm để đổi.

Khi nhận được sự cho phép, mọi người chia nhau từng nhóm bước vào cái nơi mà Thiết Trụ gọi là “Cửa hàng phúc lợi”.

Chương 336: Chương 336

Thật ra, cho dù trong cửa hàng phúc lợi này không có hàng hóa nào quý hiếm thì chỉ riêng việc có một cửa hàng bán hàng thế này thôi cũng đã đủ để mọi người cảm thấy mới lạ rồi.

Là cư dân ở phía Nam Nha Địa, bình thường khi mua đồ, mọi người đều phải đến trấn Ốc Thổ gần đây.

Bây giờ có một cửa hàng nhỏ bán thực phẩm và đồ dùng sinh hoạt như thế này là đã có thể đáp ứng rất tốt nhu cầu hàng ngày của mọi người.

Trước đây cũng đã có người nảy ra ý định thu mua hàng hóa để mở cửa hàng ở Nha Địa. Đáng tiếc là không có nguồn cung cấp hàng hóa tốt, lại gặp phải nhiều chuyện vụn vặt cần phải xem xét nên cuối cùng cũng không thực hiện được.

Lúc này, nhóm người đầu tiên đã vào cửa hàng. Những người còn lại đang đợi ngoài cửa cũng bắt đầu rô rỉ trò chuyện.

“Chắc không bao lâu nữa, người từ các thôn làng xung quanh cũng sẽ chạy đến mua và đổi hàng thôi.”

“Ôi, sao vẫn chưa đến lượt chúng ta vậy. Thật muốn nhanh vào xem thử quá!”

Trong nhà, Thiết Trụ đang tiếp khách.

Lúc xây dựng nhà đá, hẳn ta đã đặc biệt thiết kế làm sao cho ánh sáng thật tốt. Giờ trong nhà rất sáng sủa, giúp mọi người có thể nhìn rõ ràng các giá để hàng và những món đồ ở trên đó.

“Vẫn còn vài món chưa kịp bày lên hết. Vài hôm nữa có thể quay lại xem thử!” Thiết Trụ đứng sau quầy hàng cười nói.

“Không, hàng đã nhiều lắm rồi, cái kia là gì vậy?” Một nữ nhân chỉ vào một hàng ống tre trên kệ hỏi.

“Máy cái này à, là đồ uống. Tất cả đều là đồ uống rất ngon. Hương vị phong phú hơn nước nhiều.”

Thiết Trụ từ trên kệ lấy xuống vài ống tre cho mọi người xem, định mở vài ống để tổ chức hoạt động uống thử.

“Cái này là Coca-Cola, rất được ưa chuộng ở chỗ chúng ta. Còn cái này, là một loại nước trà.”

Nước trà cũng là một trong những loại đồ uống mà Thịnh Quân đã nhập về sau khi nâng cấp tiệm tạp hóa, phong cách có phần giống với loại nước Đông Phương Thụ Diệp.

Tuy rằng vị khi uống thì khá nhạt nhưng nguyên liệu mà hệ thống sử dụng đều là loại thượng hạng. Công thức làm ra thành phẩm cũng rất xanh sạch, lành mạnh.

Chỉ tiếc là người Hưng Hòa không mấy mặn mà với đồ uống hương trà, luôn cảm thấy uống vào không đậm đà bằng trà chính gốc.

Mọi người vẫn thích các loại đồ uống có ga như Coca-Cola hơn. Vậy nên đồ uống vị trà đến giờ vẫn chưa gây được tiếng vang lớn, ở huyện thuộc loại đồ uống khá kén người dùng.

Tuy nhiên, đối với cư dân Nha Địa thì chữ “trà” này lại rất thu hút sự chú ý.

Là những người thường xuyên tiếp xúc với bò, cừu, ngựa. Trà đối với họ là thứ rất hữu ích để giải nhiệt, giảm ngứa và tiêu thực.

Như ở Nha Địa và trong dân tộc Tác-ta, nhu cầu về lá trà đều rất lớn.

Tuy nhiên, ngay cả loại lá trà thông thường nhất thì giá cả của nó cũng không rẻ.

Bánh trà ở hai chỗ này còn có thể được dùng như một loại tiền tệ chính thức. Có những bánh trà còn quý hơn cả vàng.

Vậy nên, nhà nào nếu mua được trà, cũng rất trân quý mà uống.

Có khi lá trà đã pha đi pha lại nhiều lần, đến mức không còn vị trà nữa, cũng không vứt bỏ. Họ sẽ hơi khô rồi dùng để làm một số thứ khác.

Thấy mọi người hào hứng như vậy, Thiết Trụ liền mở chai trà ra uống.

Thứ này cũng có mấy loại hương vị khác nhau, có hồng trà và trà xanh truyền thống, cũng có trà hoa nhài và trà Phổ Nhĩ.

Thiết Trụ lấy ra một chồng giấy dầu gấp thành cốc, rót từng loại trà khác nhau rồi chia cho mọi người.

Uống xong một vị, còn có thể đến tìm hần ta để rót loại khác.

“Thế thì rót thêm một cốc nữa, Thiết Trụ thật hào phóng quá đi!” Có người cười nói.

Không ai khách sáo với hần ta.

Dù gì thì hôm nay mọi người đến đây cũng đều đã quyết tâm đổi vài thứ để ủng hộ cửa hàng.

Lúc này ai nấy đều nhận lấy cốc giấy để thưởng thức trà.

Nước trà nhìn có vẻ nhạt nhạt, không có màu sắc gì, nhưng khi vào miệng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Trà ngon! Hương hoa lúc hậu vị cũng rất đậm, cảm giác khi uống rất phong phú. Từng lớp từng lớp dâng lên, càng về sau càng có nhiều bất ngờ.”

"Ồ, uống một ngụm này vào, ta cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn!"

"Chỉ là hơi lạnh chút thôi. Ta không dám tưởng tượng, nếu trong thời tiết này mà được uống một ngụm nóng hổi thì hạnh phúc biết bao. Đúng rồi, Thiết Trụ, cái này đổi thế nào đây?"

Nghe mọi người khen ngợi, Thiết Trụ không nhịn được mà liếc nhìn mấy lần cái ống tre trong tay mình.

Những đánh giá này thực sự đang nói về loại nước trà mà hẳn ta biết sao?

Chỉ có thể nói là khẩu vị của mỗi người đúng là khác nhau quá mà!

Lắc lắc đầu, Thiết Trụ nói ra điều kiện để đổi nước trà:

"Một gói sữa bột có thể đổi được mười ống nước trà, ống tre dùng làm cốc coi như là tặng kèm. Loại trà đóng ống này có thể bảo quản rất lâu, trong thời gian ngắn không cần lo hư hỏng."

Nghe vậy, mọi người đều nảy sinh ý định đổi trà.

Ở vùng đất này, lông cừu, các sản phẩm từ sữa dễ thu hoạch hơn nhiều. Gần như ngày nào cũng có.

Dù rằng trà đóng ống không thể pha lại nhiều lần, nhưng dung lượng ống tre không hề nhỏ. Chất lượng trà cũng có thể dễ nhận biết là loại tốt.

Nước trà lại có nhiều hương vị khác nhau. Nếu pha thêm với sữa thì càng uống được lâu hơn.

Không những thế còn được tặng ống tre làm cốc.

Nói là cốc tre, nhưng thực tế chẳng khác gì bình tre cỡ lớn. Dùng để chứa đồ chắc chắn rất tiện lợi.

Thương vụ này thật sự quá hời. Gần như là nhà nào cũng có thể đổi được.

Thử tưởng tượng, cách vài ba ngày lại có thể lấy một gói sữa bột để đổi lấy một ít nước trà dự trữ trong nhà. Chỉ cần sống tiết kiệm một chút, cả năm ngày ngày nào cũng có nước trà không phải là mơ nữa.

Việc này còn rẻ hơn nhiều so với việc đổi lấy lá trà chất lượng thấp.

Có người do dự hỏi: "Thiết Trụ, đổi thế này thì sữa của chúng ta chắc chắn có thể cung cấp liên tục. Nhưng còn trà và cốc tre của các người có lẽ sẽ bị thiếu hụt phải không?"

Câu trả lời của Thiết Trụ đã xua tan đi nỗi lo lắng của họ:

"Không sao, những thứ này đều đã nằm trong kế hoạch của chúng ta. Mọi người cứ yên tâm đến đổi."

Nghe hẳn ta nói vậy, những người khác cũng không còn ý kiến gì nữa.

Mọi người sau đó nhanh chóng thưởng thức các loại đồ uống có ga như Coca-Cola, Sprite. Tuy rằng những đồ uống đó cũng nhận được nhiều lời khen ngợi nhưng đa phần mọi người vẫn thích nước trà hơn.

Xem đồ uống xong, sự chú ý của họ lại chuyển sang đồ ăn.

Đương nhiên đồ ăn cũng có hoạt động ăn thử.

Thiết Trụ và đồng đội dùng vài chiếc nồi đồng nhỏ để nấu mì ăn liền, lẩu, và cháo ăn liền rồi chia ra cho mọi người.

Người dân Nha Địa có sở thích riêng về đồ uống. Nhưng đối với những món ăn kinh điển đã chinh phục vô số khẩu vị, họ chỉ có thể dành những lời khen ngợi không ngớt.

"Lẩu này ngon quá, giữ lại phần gia vị, lát nữa về thêm rau và thịt của nhà mình vào, mùi hôi của thịt sẽ bớt đi nhiều!"

"Còn mì này nữa, xụp, vừa dai vừa ngon quá trời, xụp!"

Đến cả Phùng Bình cũng lén đến gần tai Thiết Trụ thì thầm:

"Thật không ngờ, người không chỉ không nói khoác mà còn nói quá khiêm tốn. Những món ăn này không chỉ gây bất ngờ mà còn tuyệt vời như tiên phẩm ấy chứ!"

Thiết Trụ gãi gãi cổ cười hì hì:

"Câu này của người đúng rồi, đúng là tiên phẩm thật."

Những người trong cửa hàng ăn uống thỏa mãn, còn những người chờ đợi bên ngoài thì đau khổ chịu đựng.

"Bên trong rốt cuộc đang ăn gì mà thơm thế nhỉ?"

"Biết vậy ta ăn trưa xong rồi mới tới!"

Không thể nghe thêm nữa nên nhóm của Thiết Trụ quyết định cho những người bên ngoài thử ăn trước luôn.

Lần này ăn, họ lại chinh phục được nhiều người hơn nữa.

Lúc đầu mọi người đến đây chỉ là để đổi lấy đồ dùng sinh hoạt. Nhưng cuối cùng, khi rời khỏi cửa hàng, ngoài cái túi sưởi thì phần còn lại họ đều đổi đủ loại đồ ăn thức uống.

"Không còn cách nào khác, sắp Tết rồi mà. Sống là để ăn uống thôi đúng không? Cực khổ bao lâu cũng không thể để cả nhà chịu thiệt cái miệng được!"

"Hãy, chỉ trách đồ ăn thơm quá. Nếu không tổ chức thử ăn thì cũng thôi đi, nhưng đã thử rồi thì ai mà nhịn nổi nữa? Lão Lư keo kiệt nhất ở đây mà còn ôm bao lớn bao nhỏ về nhà. Ông ấy là người đổi nhiều nhất đấy!"

"Cửa hàng của Thiết Trụ đúng là không tồi, mai ta phải quay lại nữa!"

Cứ như thế, cửa hàng phúc lợi luôn nhộn nhịp cho đến khi trời tối.

Những người khách cuối cùng cũng dần dần ra về. Người nào người nấy đều mang theo trà uống và đồ ăn ngon, thảo luận về những điều họ trải qua hôm nay.

Ngay lúc Thiết Trụ chuẩn bị đóng cửa, Mộc Kỳ Nhĩ đột nhiên ghé qua:

"Thiết Trụ ca, hôm nay không thấy gia đình Tôn nương tử đến. Chúng ta qua đó xem tình hình nhà họ như thế nào đi!"

Hôm nay là cửa hàng phúc lợi mới mở cửa, mọi người đều tập trung ở đây, nên Mộc Kỳ Nhĩ cũng ở lại giúp đỡ trong cửa hàng,

chưa đi lo việc băng vệ sinh được. Cô bé dự định sau khi cửa hàng bớt náo nhiệt sẽ tiếp tục công việc.

Nói về Tôn nương tử - người có cùng họ với Tảo Nhi.

Gia đình bà ấy khá đơn giản, chỉ có chồng và cặp song sinh long phượng đáng yêu.

Cả nhà họ đều rất tốt tính, luôn quan tâm chăm sóc cho Mộc Kỳ Nhĩ và những người khác. Mối quan hệ giữa hai bên cũng rất thân thiết.

Vì vậy hôm nay, Mộc Kỳ Nhĩ nhanh chóng để ý rằng bà ấy không có mặt. Cô bé lo lắng rằng gia đình họ gặp phải rắc rối nên đề nghị muốn qua thăm hỏi một chút.

Chương 337: Chương 337

Thiết Trụ vì bận rộn nên không để ý đến việc này, giờ nghe Mộc Kỳ Nhĩ nói, đương nhiên hắn ta phải đi bèn gật đầu đáp:

"Để ta lấy thêm ít đồ, chúng ta không thể đến tay không được."

Nói rồi, hắn ta lại mở cửa vào trong nhà, xách ra thêm mấy lon nước trà và một ít đồ ăn.

Sau khi lấy đủ đồ, hai người cùng lên đường, nhanh chóng đến trước nhà Tôn nương tử.

Mộc Kỳ Nhĩ bước lên gõ cửa, báo tên mình.

Một lúc sau, Tôn nương tử với vẻ mặt mệt mỏi ra mở cửa:

"Là Mộc Kỳ Nhĩ và Thiết Trụ đấy à! Thật có lỗi quá, hôm nay cửa hàng của mọi người khai trương mà dì cũng không đến xem được. Nhà dì gặp chút chuyện, thật sự không rời đi được."

Đứng ngoài cửa, Mộc Kỳ Nhĩ và Thiết Trụ nhay bén nhận ra bầu không khí nặng nề trong nhà nàng ấy. Dường như còn thoang thoảng mùi thuốc.

Chẳng lẽ có người bị bệnh?

Thiết Tru đưa đồ trong tay qua. Mộc Kỳ Nhĩ lo lắng đứng bên cạnh hỏi:

"Tôn di, hôm nay không thấy dì đến, chúng cháu rất lo lắng nên đành phải đến làm phiền. Có chuyện gì bọn cháu có thể giúp được không? Dù là đi tìm thuốc hay làm việc gì nhỏ cũng không thành vấn đề!"

Tôn nương tử nghe vậy thì có chút xúc động. Sắc mặt bà ấy dịu lại đôi chút, nhưng rất nhanh lại u sầu trở lại.

Bà ấy thở dài:

"Đứa trẻ ngoan, để hai cháu phải lo rồi. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ là thằng Dương Đản nhà dì tham uống nước lạnh, bị lạnh bụng, hôm nay vừa dậy đã nôn mửa tiêu chảy. Hai vợ chồng dì nấu thuốc cho nó uống, nhưng uống vào là nôn. Nước và đồ ăn cũng vậy, cứ vào miệng một lúc là nôn sạch..."

Nghe xong, Thiết Tru đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Thứ gì cũng nôn sao? Ngay cả nước cũng không uống được? Tôn di, dì mau dẫn cháu vào xem Dương Đản đi!"

Thấy hẳn ta vội vã như vậy, Tôn nương tử cũng sợ hãi, nhanh chóng để hai người vào nhà.

Thiết Tru đi đến bên cạnh Dương Đản đang nằm mê man, nhìn một lượt thì thấy quả nhiên hốc mắt đã hõm sâu, môi khô đến đáng sợ.

Hắn ta còn chọc thử vào chân cậu bé, chọc vào là thấy một cái hõm không đàn hồi lại.

Trong sách kiến thức có nói qua, tình trạng nôn mửa tiêu chảy như thế này sợ nhất là mất nước. Mà nhìn tình trạng của Dương Đản thì đã rất nghiêm trọng rồi.

May mà họ đã đến kịp!

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải bổ sung nước điện giải cho Dương Đản.

"Mộc Kỳ Nhĩ, muối mau về nhà chúng ta, lấy ít đường và muối... tiện thể lấy thêm hai chai nước điện giải! Tôn di, Tôn thúc, hai người đun chút nước nóng giúp cháu nhé."

Nghe Thiết Trụ nói vậy, Mộc Kỳ Nhĩ liền vội vã chạy đi, còn vợ chồng Tôn gia cũng nhanh chóng đi đun nước.

Chẳng bao lâu sau, Mộc Kỳ Nhĩ mang đồ về. Nước nóng cũng đã sẵn sàng, Thiết Trụ liền nhanh chóng pha chế nước muối đường theo đúng tỉ lệ được dạy trong sách.

Vì sợ uống quá nhiều một lúc sẽ nôn nên hẳn ta cho Dương Đản uống từng chút một, nhiều lần nhỏ lẻ.

Thỉnh thoảng còn cho uống thêm ít nước điện giải ấm ấm.

Loại này có vị dễ uống hơn nước muối đường, lại chứa thêm dưỡng chất khác. Tuy không bổ sung nhanh bằng nước muối đường nhưng cũng rất hữu ích. Hơn nữa còn giúp giảm cảm giác buồn nôn.

Cứ như vậy bận rộn qua lại một lúc lâu, quả nhiên Dương Đản không nôn ra nữa, tình trạng có vẻ bắt đầu khá lên.

Vợ chồng Tôn gia thấy vậy cảm kích vô cùng, nắm c.h.ặ.t t.a.y Mộc Kỳ Nhĩ và Thiết Trụ, không biết phải nói gì cho phải.

Thiết Trụ cũng lén lau mồ hôi.

Giải quyết được vấn đề mất nước rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Dương Đản chắc sẽ từ từ hồi phục.

Họ không nán lại lâu, nhanh chóng chào tạm biệt. Chỉ là trước khi đi còn dặn dò vài điều về việc ăn uống.

Cứ tưởng rằng sự cố nhỏ của Dương Đản đã kết thúc.

Không ngờ mấy ngày sau, nhờ sự tuyên truyền của Tôn nương tử mà nước điện giải đột nhiên được mọi người đón nhận nhiệt tình.

Thiết Trụ cười khở trước tình huống này, nhân dịp đó đưa luôn lớp học kiến thức phổ thông và văn hóa cơ bản vào chương trình.

Việc uống nước điện giải chỉ là chuyện nhỏ. Đúng lúc mọi người gần đây đều rảnh rỗi, chỉ bằng cùng nhau học hành cho tốt!

Cùng lúc đó, Mộc Kỳ Nhĩ cũng bắt đầu dẫn người đi phát băng vệ sinh.

Không chỉ phát cho nữ nhân xung quanh, cô bé còn mang đến phát cho nữ nhân ở các làng lân cận. Thậm chí còn có ý định mở rộng phạm vi phân phát ra nhiều nơi hơn nữa.

Nữ trưởng thôn của làng bên tên là Lang Nha, cầm băng vệ sinh trên tay với tâm trạng phức tạp, nhìn chằm chằm vào Mộc Kỳ Nhĩ hết lần này đến lần khác.

"Các người phát cho chúng ta thứ này, lại không thu bất kỳ khoản báo đáp nào."

Nàng ấy nói: "Từ khi các người đến đây, dường như luôn làm những việc hào phóng như thế."

Mộc Kỳ Nhĩ ngăn người, mấp máy môi, vô thức nói: "Chúng ta chỉ hy vọng mọi người đều có thể sống hạnh phúc và thoải mái hơn một chút..."

Dường như Lang Nha cười một tiếng: “Đừng nghĩ nhiều, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn biết rõ hơn về các người mà thôi.”

“Nhưng mà nếu các người đã thành ý như vậy thì chuyện nhờ ta làm cầu nối lần trước, có lẽ ta sẽ để tâm hơn một chút.”

“Trước đó, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện một lần nữa, thế nào?”

Đây là muốn bàn bạc chuyện quan trọng rồi.

Mộc Kỳ Nhĩ vừa nghe vậy liền không dám chậm trễ, vội vàng giao công việc trong tay cho người khác, còn mình thì chạy đi tìm Thiết Trụ, bảo hắn ta đến bàn bạc.

Thiết Trụ đến rất nhanh.

Hắn ta không quên mang theo vài hộp trà, Lang Nha thấy vậy cũng bảo người mang đến một ít bánh sữa để tiếp đãi bọn họ.

Hai bên ngồi xuống lần nữa, bày trà bánh ra nói chuyện.

Lang Nha cầm tách trà hoa bên cạnh lên nhấp một ngụm, nheo mắt lại, dường như rất thích hương vị này.

Nhưng nàng ấy cũng không thưởng thức nhiều, nhanh chóng vào thẳng vấn đề: “Lần trước nói muốn giúp các người làm cầu nối với bộ tộc Tư Kết, ta đã tìm người truyền lời rồi.”

“Nhưng mà hiện tại ta lại có nhiều ý tưởng hơn. Nếu người không để ý có thể nói thêm một số chi tiết hợp tác với ta, để ta hiểu rõ hơn, biết đâu ta có thể giúp mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn.”

Trước đó, Thiết Trụ có nói với nàng ấy rằng muốn đạt được hợp tác thương mại lâu dài với Tư Kết nhưng Lang Nha cảm thấy điều bọn họ muốn không chỉ là những thứ đó.

Ban đầu nàng ấy cũng không định xen vào quá nhiều, chỉ truyền đạt tin tức, còn lại để bộ tộc bên kia tự quyết định là được.

Nhưng hàng loạt phương pháp từ cách làm giếng ngầm đến băng vệ sinh của đám người Thiết Trụ đã chạm đến trái tim của Lang Nha.

Tuy nhiên, suy cho cùng thì há miệng mắc quai.

Cho dù đám người này không cần báo đáp thì nàng ấy cũng không thích nợ quá nhiều ân tình, vì vậy đã quyết định thay đổi chủ kiến, muốn giúp đỡ bọn họ nhiều hơn một chút.

Nghe xong lời của Lang Nha, Thiết Trụ suy tư trong chốc lát giờ đây vũ khí mới đáng tin đã được vận chuyển đến, đang nằm trong tay bọn họ.

Tử ma thuật của Phương Tiên Nhi cũng đang đặt bên cạnh, có thể liên lạc với Hưng Hòa bất cứ lúc nào. Sức mạnh của hắn ta bây giờ có thể nói là dồi dào, không cần phải che giấu như trước nữa.

Hơn nữa, nghe ý của Lang Nha, biết đâu thực sự có biện pháp tốt hơn, hắn ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Thiết Trụ nhanh chóng mở miệng, đơn giản nói về việc muốn chi viện vật tư và vũ khí để giúp bộ tộc phía Bắc đánh bại Mạc Khước.

Đợi hắn ta nói xong, Lang Nha im lặng một lúc, không lên tiếng phản đối mà chỉ hỏi:

“Người cũng biết, phần lớn các cuộc đối đầu với Mạc Khước đều diễn ra trên lưng ngựa. Người chắc chắn vật tư và vũ khí của người có thể giúp ích không?”

Thiết Trụ không do dự nói: “Đương nhiên rồi!”

Chỉ dùng lời nói để miêu tả thôi thì không đủ, Thiết Trụ liền tìm người mang vật thật đến trình diễn tại chỗ.

Vật tư có thể cung cấp không cần nói nhiều, chính là lương khô, mì ăn liền và cháo ăn liền, v.v...

Đây đều là quân lương mà bọn họ cho rằng dễ bảo quản, dễ mang theo, lại rất no bụng.

Bộ tộc phía Bắc chỉ cần không ngốc, nhất định sẽ nhận ra sự tuyệt vời của những thứ này.

Còn về vũ khí, dù lần này bọn họ vận chuyển không ít vũ khí nóng kiểu mới từ Hưng Hòa nhưng Thiết Trụ định chỉ viện cho bộ tộc phía Bắc không phải là những thứ này, mà là mạch đao và cung nỏ.

Mạch đao là một loại trường đao đặc chế được cải tiến, còn được gọi là “trăm mã đao” ở Hưng Hòa.

Như tên gọi, từ độ dài và cấu tạo được thiết kế tinh xảo đến cách ra đòn đều rất phù hợp để đối đầu với kỵ binh.

Sử dụng một cách bình thường có thể dễ dàng c.h.é.m ngã cả người cùng ngựa kẻ địch. Đây cũng là loại vũ khí lạnh lợi hại nhất hiện tại ở Hưng Hòa.

Loại mạch đao này kết hợp với uy lực to lớn của cung nỏ tạo ra hiệu quả tuyệt vời trong tác chiến.

Đương nhiên bọn họ cũng đã chuẩn bị xong cung nỏ.

Lần này định mang ra hai loại nổ, một loại là nổ g.i.ế.c người cỡ lớn bố trí phía sau đội hình và loại còn lại là cung nổ cỡ nhỏ trang bị cho cung thủ.

Những bảo bối này vừa xuất hiện, thêm vào bản lĩnh bày binh bố trận, không quá lời khi nói rằng chiến thắng của phía Bắc ở trong tầm tay.

Dù sao, thực lực của mấy bộ tộc phía Bắc vốn cũng không yếu, nếu không cũng không thể chống lại Mạc Khước lâu như vậy.

Bọn họ chỉ cần cung cấp sự trợ lực máu chốt là đủ để định đoạt cục diện chiến tranh.

Còn về vũ khí nóng?

Thứ đó vẫn nên dùng để trang bị cho đội ngũ của mình, dùng để phòng vệ, bao gồm cả một số sản phẩm có sức sát thương lớn như thuốc nổ.

Chương 338: Chương 338

Cả lô áo giáp thượng hạng mới đến lần này cũng đều phải dành cho người của mình sử dụng.

Nếu không, sau khi giải quyết xong Mạc Khước, ai biết phía Bắc có nổi lòng tham với số vật tư phong phú mà bọn họ đem ra rồi làm khó dễ bọn họ hay không?

Mọi việc luôn phải trù tính, phòng ngừa từ trước cho tình huống xấu nhất.

Sau khi xem qua vũ khí mà Thiết Trụ bày ra, vốn dĩ Lang Nha đang đứng đưng cũng không thể ngồi yên.

“Xem ra, ta đã hỏi đúng người rồi...” Nàng ấy nhỏ giọng lầm bầm.

Nói xong, nàng ấy ngẩng đầu nhìn Thiết Trụ: “Đã xem qua đồ rồi, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta xuất phát sớm.”

Thiết Trụ vừa mới giới thiệu xong vũ khí, còn chưa kịp phản ứng, vô thức thốt lên: “Hả?”

Lang Nha thấy vậy, lặp lại một lần nữa, rồi nói: “Các người không phải muốn tìm Tư Kết sao? Ta sẽ trực tiếp dẫn các người đến bộ tộc gặp Cách La, đây là cách đơn giản nhất và nhanh nhất. Cách La chính là thủ lĩnh của Tư Kết.”

Thiết Trạ và Mộc Kỳ Nhĩ nghe xong, đều há hốc miệng.

Ban đầu khi bàn về hợp tác, bọn họ đã rất ngạc nhiên khi biết Lang Nha có thể truyền tin tức đến tai những nhân vật quan trọng của Tư Kết.

Không ngờ, bản lĩnh của nàng ấy còn lớn hơn họ tưởng, có thể trực tiếp giao thiệp với thủ lĩnh của bộ tộc Tư Kết.

Thiết Trạ không kìm được hỏi: “Có thể mạo muội hỏi một câu không? Người và Tư Kết bên đó...”

Lang Nha nhìn hắn ta, cũng không giấu giếm, thành thật nói: “Cách La là huynh của ta.”

Thôn trang của các nàng cảm rở ở đây cũng là một trong những nguyên nhân Tư Kết có thể dốc toàn lực chuyên tâm đối phó với Mạc Khước.

Thấy nàng ấy nói ra chuyện quan trọng như vậy, Thiết Trạ tốt bụng nhắc nhở: “Những thông tin như thế này tốt nhất không nên tùy tiện tiết lộ. Đối với người ngoài như ta nhất định không thể cả tin, ngày sau vẫn nên cẩn thận hơn!”

Dù sao trước đây bọn họ đã từng chịu thiệt vì cả tin vào Chung Tú.

Cả đời bọn họ cũng không thể quên bài học đó, từ đó cũng khiến tất cả mọi người trở nên thận trọng hơn khi làm việc, không dám xem thường bất kỳ người lạ nào.

“Không cần lo cho ta, số lượng sói bị ta g.i.ế.c ở đây còn nhiều hơn số người người từng gặp, ta tự có cách nhìn người.”

Dường như Lang Nha cười một tiếng, nói một cách thản nhiên.

Nói thật thì Thiết Trạ không hiểu cách nói này của nàng ấy, không hiểu việc gặp người và g.i.ế.c sói có liên quan gì.

Tuy nhiên, nếu đối phương có cách nghĩ riêng thì hẳn ta cũng không nói thêm.

“Vậy không nên chậm trễ, chúng ta về trước để chuẩn bị hành trang, sau đó mau chóng khởi hành.” Hẳn ta nói.

Lang Nha do dự một chút: “Lần này các người mang theo một ít đồ qua đó trước, đừng mang quá nhiều người. Đợi khi bàn bạc xong xuôi, rồi hãy để những người còn lại lên đường.”

“Sắp xếp như vậy, người sẽ không sợ chứ?”

Suy cho cùng, dù có tin tưởng đối phương đến đâu, Lang Nha cũng không thể dẫn một đội quân tinh nhuệ trở về quê nhà mình.

Thiết Trạ gật đầu: “Được, cứ làm vậy đi.”

Thấy hẳn ta đồng ý sẵn khoái, Lang Nha thở phào nhẹ nhõm: “Lần này không cần cẩn thận sao?”

Thiết Trạ cười ha hả: “Tuy ta chưa g.i.ế.c sói nhưng cũng có nguyên tắc kết giao bạn bè. Đối với bạn bè đã nhận định, ta rất sẵn lòng chân thành và tín nhiệm.”

Không biết Lang Nha có tin hay không, dù sao Thiết Trạ nói lời này là nửa thật nửa giả.

Phương Tiên Nhi đã từng nói, người làm việc lớn nhất định không thể tránh khỏi một số mạo hiểm cần thiết.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Chuyến đi này chắc chắn phải đi.

Hơn nữa, Thiết Trụ nghĩ Cách La đã có thể làm thủ lĩnh ắt sẽ không làm chuyện ngu ngốc như ** mổ gà lấy trứng vàng, ăn h.i.ếp người khác vào lúc này.

Thời điểm cần thực sự đề phòng vẫn chưa đến nên đây đâu thể coi là hang cọp.

Nói chuyện này xong, không còn gì để bàn bạc nữa.

Thiết Trụ nhanh chóng dẫn người về thu dọn đồ đạc rồi thông báo đơn giản cho Phùng Bình về động thái mới của mình, nhận được sự quan tâm từ đối phương.

Đáng tiếc không có nhiều thời gian để hàn huyên, Thiết Trụ tiếp tục sắp xếp công việc.

Trước mắt, nhân cơ hội vận chuyển đồ đạc, bọn họ đã lần lượt điều động không ít hộ vệ từ Hưng Hòa, bao gồm cả Thạch thúc cũng đã đến.

Thiết Trụ có đầy đủ nhân thủ để sử dụng.

Trong những ngày tới, một phần chắc chắn phải đóng giữ tại đây.

Phần còn lại sẽ chia thành năm tiểu đội, lần này đi bàn chuyện sẽ mang theo một đội, bốn đội còn lại sẽ đợi khi chính thức vận chuyển vật tư thì sẽ cùng đi qua.

Việc chi viện cho phía Bắc không chỉ là cung cấp vũ khí và thực phẩm. Thiết Trụ bọn hắn còn có ý định tham gia vào, chiến đấu một trận với s.ú.n.g thật, tên thật.

Như vậy vừa có thể xây dựng tình chiến hữu với bộ tộc Tư Kết, vừa giúp binh sĩ tới từ Hưng Hòa có cơ hội rèn luyện.

Có thể nói là một công đôi việc.

Tuy nhiên, vì phải rời đi một thời gian, ngày về chưa định.

Chắc chắn Thiết Trụ không thể tiếp tục quản lý tử ma thuật của Phương Tiên Nhi, thực hiện công việc chấm công bằng vân tay hàng ngày.

Hắn ta đến trước tử ma thuật, nhờ Phương Tiên Nhi thay đổi “nhân viên quản lý” để Mộc Kỳ Nhĩ tiếp nhận việc bổ sung hàng hóa và hậu cần.

Làm xong những việc này, tính toán một chút, mọi việc đã sắp xếp xong, đồ đạc cũng đã mang theo.

Thiết Trụ nhanh chóng lên đường cùng Lang Nha.

Lần này Lang Nha cũng mang theo một đội ngũ, trông ai cũng anh dũng phi thường.

Có vẻ như các nàng ấy nuôi rất nhiều ngựa tốt và cường tráng.

Vì để rút ngắn hành trình lần này, bọn họ không chỉ tự cưỡi ngựa tốt mà còn cung cấp cho nhóm của Thiết Trụ một số con ngựa, có thể nói là hết sức hào phóng.

Chưa bao giờ cưỡi những con ngựa khỏe như vậy, lông mượt như tơ, mỗi khối cơ bắp đều mạnh mẽ một cách hoàn hảo.

Nhóm của Thiết Trụ giống như những người nhà quê mới lên tỉnh, trong suốt hành trình, bọn họ yêu thích con ngựa đến mức không muốn rời tay, lúc nào cũng muốn vuốt ve.

Người của Hưng Hòa cưỡi ngựa vẫn còn hơi vụng về so với Lang Nha.

Thiết Trạ nhìn sang Lang Nha đầy năng lượng bên cạnh, nhanh chóng nhớ lại lần đầu gặp mặt, hẳn ta đã thấy dáng vẻ một mình nàng ấy dễ dàng điều khiển hai con tuần mã.

Lúc đó, Thiết Trạ đã ngấm thán phục về kỹ thuật phi thường của nàng ấy.

Bây giờ biết được thân phận của nàng ấy, cuối cùng hẳn ta cũng hiểu ra mấu chốt của vấn đề.

Đi đường luôn là việc nhàm chán nhất.

Hiện tại đã vào đông.

Trên đường đi, Thiết Trạ không có lòng dạ chú ý đến phong cảnh xung quanh, chỉ tập trung suy nghĩ về việc hợp tác sau này.

Địa bàn của Nha Địa rất rộng lớn, từ nam đến bắc, đường xá xa xôi.

Trong suốt hành trình, những chiếc lều vải mà nhóm của Thiết Trạ mang theo khiến đám người Lang Nha ngạc nhiên không thôi.

Thiết Trạ hào phóng cho mượn lều vải, để đoàn người có thể dựng lên một căn nhà nhỏ mọi lúc mọi nơi, tiết kiệm công sức tìm chỗ nghỉ dọc đường.

Trước đây, Lang Nha đã thấy nhiều chiếc nhà lều vải ở chỗ Phùng Bình, nhưng nàng ấy không biết rằng chúng có thể mang theo và khả năng giữ ấm chống lạnh cũng tốt ngoài dự đoán.

Nàng ấy nghĩ, nếu dùng trên chiến trường thì đây sẽ là một vật tư tuyệt vời, trở về có thể nói với Thiết Trạ để mượn cho ca ca nàng ấy dùng thử.

Đi thêm một khoảng thời gian nữa, cuối cùng đoàn người cũng đến được nơi đóng quân tạm thời của bộ tộc Tư Kết.

May mắn cho bọn họ là lúc này hình như đang trong thời gian ngừng chiến, mọi người đều có mặt.

Khi họ đến, tiếng động không nhỏ, từ xa đã kinh động đến nhiều trinh sát của các bộ tộc đến kiểm tra tình hình.

Cho đến khi Lang Nha ra mặt, sự náo động mới dần lắng xuống.

Lang Nha dẫn đầu, dẫn mọi người xuống ngựa.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho những người khác và để binh lính kiểm tra đơn giản, nàng ấy dẫn một mình Thiết Trụ đi gặp thủ lĩnh Cách La.

Vì đây là nơi đóng quân tạm thời, xung quanh không có nhà cửa, chỉ có dựng lên rất nhiều màn trướng làm từ da.

Hai người bước vào một cái màn trướng lớn nhất.

Một người đàn ông cao lớn với làn da màu lúa mì giống như Lang Nha nhanh chóng tiến lại, đó chính là Cách La.

Cách La liếc nhìn Thiết Trụ, vỗ vai Lang Nha và nói bằng tiếng Hồi Hột:

“Vài ngày trước huynh nhận được lời nhắn của muội, còn chưa kịp trả lời thì đã đánh vài trận... Sao muội lại đích thân đến đây? Mọi người trong nhà vẫn ổn chứ?”

Lang Nha gật đầu: “Mọi thứ đều ổn, không cần lo lắng. Huynh, đây là Thiết Trụ. Hắn ta có thể cung cấp cho chúng ta những thứ rất đỉnh, có vũ khí và thức ăn đều là những thứ hiếm lạ mà không thể nhìn thấy ở nơi khác. Vì vậy, muội mới dẫn hắn ta đến gặp huynh.”

Nghe hai người trò chuyện, Thiết Trụ không bực bội, bình tĩnh đứng tại chỗ, kiên nhẫn chờ bọn họ nói chuyện xong.

Cách La nghe được lời nói của Lang Nha, biết muội ấy không phải là người dễ bị kích động liền nảy sinh tò mò về những thứ mà Thiết Trụ mang đến.

“Người tên là Thiết Trụ đúng không? Lang Nha nói ngươi là bằng hữu tốt.”

Tiếng Quan Thoại của hắn ta có chút trúc trắc, không trôi chảy như Lang Nha.

“Thiết Trụ, ngươi mang gì đến?”

“Thủ lĩnh Cách La, ta mang những thực phẩm này, mời ngươi xem qua.”

Thiết Trụ nhanh chóng lấy ra vài món thực phẩm mang theo, còn giới thiệu cách ăn.

Cách La nghe vậy, nướng mày.

Thấy hắn ta do dự, Thiết Trụ nhanh chóng bẻ một miếng lương khô bỏ vào miệng.

Vào lúc này Cách La mới làm theo bẻ một miếng nhỏ bỏ vào miệng, nhai vài cái, mắt bỗng sáng lên.

Hắn ta cười rạng rỡ lộ ra hàm răng trắng tinh: “Rất tốt, thức ăn này rất ngon, ta thích! Ta nghe Lang Nha nói, ngươi còn mang theo vũ khí, chúng ở đâu?”

Thiết Trụ nói: “Ở bên ngoài. Trong lều vải không thể thi triển được, ngươi theo ta ra ngoài để cảm nhận uy lực của chúng. Tuy nhiên trước đó, ta còn có một số bảo bối quan trọng muốn giao cho thủ lĩnh Cách La.”

Nói xong, hắn ta lục lọi trong ngực, nhanh chóng lấy ra một số thứ đưa cho Cách La.

Chương 339: Chương 339

Cách La nhận lấy rồi liếc nhìn, phát hiện ra đó là một đồng miếng tròn nhỏ được mài từ xương bò và cừu, mỗi miếng đều có bốn lỗ.

“Đây là gì?” Hãn ta hỏi.

Thiết Trụ giải thích: “Đây gọi là nút áo, có thể thay thế dây để cố định quần áo.”

Nói rồi, hãn ta liền cho Cách La xem nút trên quần áo của mình.

“Rất thú vị, nhưng tại sao lại đưa cho ta xem vào lúc này?” Cách La thắc mắc.

Thiết Trụ cười: “Thú nhỏ bé này trông không đáng kể nhưng nếu để binh lính mặc quần áo có nút, khi chiến đấu sẽ có hiệu quả ngoài mong đợi.”

Nếu không phải Phương Tiên Nhi có nói qua, không ai nghĩ rằng nút áo có thể tăng cường hiệu quả chiến đấu đến vậy.

Quần áo buộc dây dễ bị lỏng, điều này ai cũng biết.

Trên chiến trường, đặc biệt là khi chiến đấu trong trời lạnh, dù bên ngoài mặc áo giáp chắc chắn thế nào thì bên trong vẫn phải mặc quần áo của mình, chưa kể đến quần.

Nếu quần áo bất ngờ bị lỏng, dù không rơi xuống thì đa số người cũng sẽ vô thức phân tâm. Điều này có thể làm quấy nhiễu đến chiến cuộc.

Trên chiến trường, mọi thứ thay đổi trong chớp mắt, đôi khi chỉ cần một chút xíu.

Nếu dùng nút áo, trong những lúc như vậy sẽ bớt phân tâm hơn. Số lượng nút cũng nhiều, dù đánh rơi một cái cũng không ảnh hưởng gì.

Đây đều là những chi tiết.

Lúc này, Thiết Trụ đem nút áo ra, một mặt là hy vọng Cách La không ngó lơ những vấn đề này. Mặt khác là muốn mượn chuyện này thăm dò tính cách của Cách La, đánh giá xem hẳn ta có phải là người dễ giao tiếp và thông minh không.

May mắn thay, suy nghĩ này không uổng phí, Cách La cũng không làm hẳn ta thất vọng.

Chỉ thấy đối phương suy nghĩ trong chốc lát rồi nhanh chóng chấp nhận đề nghị đổi sang dùng nút áo của Thiết Trụ, đồng thời gọi hai người đến, bảo bọn họ đi tìm mảnh xương, mau chóng bắt tay vào may nút áo.

Sắp xếp xong, Cách La cười nói: “Được rồi, chuyện nút áo đã giải quyết, chúng ta có thể đi xem vũ khí chưa?”

Thiết Trụ cũng cao hứng: “Hành động của thủ lĩnh quả thật không tầm thường. Tất nhiên là được, chúng ta đi ngay bây giờ!”

Hai người cùng bước ra ngoài màn trướng.

Thiết Trụ chỉ huy người của mình trình diễn cách sử dụng vũ khí, không quên giới thiệu chi tiết.

“Đây là mạch đao, đây là thần tí cung. Đừng nhìn cung nỏ này nhẹ nhàng tinh xảo, xuyên thủng áo giáp bền chắc rất dễ dàng.”

Cách La nhìn thấy rất phấn khích: “Tuyệt vời! Có những bảo bối này, chẳng mấy chốc Mạc Khước sẽ như chó nhà có tang chạy mà cụp đuôi chạy trốn!”

Chỉ là, sử dụng nỏ cỡ nhỏ cần nắm bắt thời cơ, nỏ cỡ lớn lại khó di chuyển, đều phải bố trí cẩn thận.

“Tốt nhất là bố trí một ván cờ, dùng những vũ khí này để mai phục Mạc Khước, như vậy sẽ giành được thắng lợi với tổn thất nhỏ nhất.” Thiết Trụ đề nghị.

Hắn ta chợt nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, chúng ta dùng những vũ khí này có cần thông báo cho các bộ tộc khác không?”

Hắn ta nhớ rằng các bộ tộc phía bắc là đồng minh hợp tác chống lại Mạc.

Cách La do dự: “Nếu thực phẩm đầy đủ, có thể chia sẻ một ít cho bọn họ, chuyện rút áo cũng có thể nói, nhưng vũ khí tốt nhất là để lại cho người của chúng ta sử dụng.”

“Ta nghi ngờ trong các bộ tộc khác có kẻ phản bội. Người đó thông đồng với người phía Tây, đồng thời cũng ngấm lui tới với Mạc Khước...”

Cách La phát hiện trong các cuộc chiến, dường như bên phía Mạc Khước luôn nhận được thông tin quan trọng, tránh được các cuộc tập kích mà họ đã lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Nếu không phải có kẻ phản bội, làm sao đối phương có thể tiên đoán trước được?

Hơn nữa, hẳn ta luôn cảm thấy, dường như Mạc Khước đang cố ý hay vô tình trì hoãn, luôn duy trì một sự cân bằng khéo léo với bọn họ.

Cách La đã kiểm tra người của mình, không phát hiện điều gì bất thường, vì vậy đã đặt đối tượng nghi ngờ vào các bộ tộc khác.

Vừa đánh trận vừa phải đề phòng, hẳn ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sự xuất hiện của Thiết Trụ có nghĩa là có thể nhanh chóng kết thúc chiến tranh, không khác gì trời ban mưa ngọt.

Điều này khiến Cách La hết sức cảm kích.

Thiết Trụ suy nghĩ một lúc, suy đoán: “Nếu những kẻ phản bội đó cấu kết với người phía Tây, có lẽ bên phía Mạc Khước muốn kéo dài đến khi cuộc chiến ở phía Tây có kết quả rồi hợp lực làm một cú lớn?”

Hẳn ta nghĩ đến khả năng này vì bọn họ cũng chuẩn bị thực hiện kế hoạch tương tự, giúp các bộ tộc phía Bắc đánh bại Mạc Khước, sau đó mới giải quyết chuyện phía Tây...

Cách La nghe vậy ngăn người: “Rất có lý.”

Đã như vậy, càng phải vạch kế hoạch kỹ lưỡng, không thể để Mạc Khước chơi đùa trong lòng bàn tay.

“Để ta nghĩ... thực phẩm của chúng ta đủ dùng.”

Thiết Trụ gõ đầu nói: “Nếu muốn chia sẻ thực phẩm cho các bộ tộc khác, có thể làm chút tính toán trên những thực phẩm đó, dùng chúng làm một mũi tên trúng hai đích. Vừa bắt được kẻ phản bội, vừa đặt bẫy khiến cho Mạc Khước tổn thương nặng nề, cố gắng đẩy họ về hang ổ.”

Thậm chí còn có thể thu thêm chút gì đó như là phí tổn thất tinh thần.

Cách La nghe mà ngẩn người. Tuy hẳn ta không ngốc nhưng cũng không giỏi những mưu kế phức tạp như vậy.

Hắn ta gãi đầu: “Vậy thì nhờ người, Thiết Trụ, những ngày tới mong người giúp chúng ta nghĩ nhiều biện pháp hơn!”

Thiết Trụ cầu còn không được.

Hai người quay lại màn trướng để thảo luận chi tiết.

Khi trời tối, Cách La tạm dừng cuộc trò chuyện, sai người thấp nển mang vào trong màn.

Thiết Trụ nhanh chóng chú ý tới những cây nển họ mang vào có vẻ khác thường. Màu sắc đậm hơn và sáng hơn nển làm từ mỡ động vật.

Hắn ta mở miệng khơi gợi chủ đề: “Những cây nển này có vẻ chưa từng thấy ở nơi khác.”

Cách La nghe vậy, lộ vẻ mặt đặc ý: “Thật sao? Cuối cùng cũng có thứ mà người chưa từng thấy!”

“Đây gọi là nển đá, là đất mẹ ban tặng cho chúng ta. Ở Nha Địa, rất nhiều nơi chảy ra nhựa đá đen, nển đá cũng làm từ thứ đó. Cây nển làm ra rất sáng, hơn nữa cháy rất lâu, bền hơn nển làm từ mỡ động vật nhiều.”

“Thực ra, nhựa đá cũng có thể đốt trực tiếp nhưng sẽ tạo ra khói đen dày đặc. Chúng ta đã nghĩ ra nhiều phương pháp mới chế tạo thành nển đá như thế này!”

Thiết Trạ đã hào phóng cung cấp vũ khí và thực phẩm chi viện nên Cách La cũng không giấu giếm về nển đá. Hẳn ta còn chỉ cho Thiết Trạ vị trí cụ thể khai thác nhựa đá.

Nói xong, hẳn ta không quên nhắc nhở: “Tốt nhất là đợi sau khi chiến tranh kết thúc hãy đến đó khai thác, tránh bị người Mạc Khước bắt.”

Thiết Trạ gật đầu: “Tất nhiên là ta có chừng mực, lúc này không gì quan trọng hơn đánh trận. Chúng ta tiếp tục bàn về chiến thuật đi, ta còn vài trận pháp chưa nói với người.”

Hẳn ta hăng giọng, nói về trận pháp, âm thầm kiểm chế sự kích động trong lòng, vừa nói vừa suy nghĩ.

Nếu như đoán không nhầm, nhựa đá mà Cách La nhắc đến chính là dầu mỏ mà Phương Tiên Nhi đã nói.

Thật không ngờ, chưa tìm thấy dấu tích của than đá, lại nhận được tin tức về dầu mỏ, đúng là niềm vui bất ngờ. Cuộc chiến này mau kết thúc đi, như vậy mới có thể đi xem vị trí dầu mỏ.

Việc khai thác và vận chuyển dầu mỏ đều là công việc kỹ thuật, hẳn ta không thể chờ đợi để báo cáo xin cầu viện từ Hưng Hòa. Đến lúc đó còn có thể mang lại một bất ngờ cho mọi người.

-

Bên phía Hưng Hòa không biết gì về phát hiện của Thiết Trạ.

Vì vừa mới chiếm được Bình Trạch không lâu, bọn họ đang chuyên tâm xây dựng.

Gần đây trời lạnh, vấn đề sưởi ấm ở Bình Trạch chưa được giải quyết nên bọn họ đang bận rộn với việc này.

Ngoài ra, công việc nghiên cứu sản phẩm mới của huyện cũng không có bỏ qua, gần đây bọn họ đã chế tạo ra một sản phẩm mới chạy bằng máy hơi nước, đó là xe gắn máy hơi nước.

Sản phẩm này được cải tiến từ xe đạp, trước mắt cả huyện chỉ làm ra một hàng mẫu. Hình dáng của xe không khí thế, tổng thể gần giống xe đạp nhưng phức tạp hơn, có thể điều khiển tốc độ bằng cách vận tay lái.

Làm ra sản phẩm mới thì thế nào cũng phải thử nghiệm.

Vào ngày thử nghiệm, những người rảnh rỗi đều đến xem, muốn xem cái xe không cần bò ngựa kéo, thậm chí không cần dùng chân người này hoạt động thế nào.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, xe gắn máy hơi nước nhanh chóng khởi động, phát ra tiếng ồn lớn, thành công lên đường, dự định từ Hưng Hòa đi đến Bình Trạch.

Dẫu sao cũng là chiếc xe gắn máy đầu tiên, tốc độ của nó không nhanh hơn xe đạp chạy hết tốc lực là bao.

Nhiều người dân đi xe đạp theo sau, có người còn thử đua với xe máy.

Có lẽ vì người thử nghiệm xe lái quá cẩn thận, thực sự có một hai chiếc xe đạp vượt qua nó.

Trong không khí vui mừng như vậy xe gắn máy đã thuận lợi đến đích. Dù tốc độ thế nào, đúng là từ đầu đến cuối không cần dùng chân đạp, đó là một tiến bộ to lớn.

Mặc dù thử nghiệm thành công nhưng xe máy vẫn chưa phổ biến trong huyện. Dù sao thì nó cũng gây ồn ào và tốn kém.

Chương 340: Chương 340

Sau khi nắm vững kỹ thuật xe gắn máy hơi nước, các thợ thủ công trong huyện được khích lệ sâu sắc, nhanh chóng bắt đầu nghiên cứu chế tạo ô tô và máy kéo. Đặc biệt là máy kéo, tốt nhất là có thể sử dụng vào mùa thu hoạch năm sau.

Gần đây, nhóm của Tảo Nhi cũng đang bước đầu nghiên cứu cấu tạo của động cơ đốt trong. Tất nhiên chỉ là nghiên cứu sơ bộ, phần lớn tinh lực vẫn tập trung vào máy hơi nước, dầu sao thì thứ này còn nhiều điều để nghiên cứu.

Nói đến đây, trước đây có học sinh từng thắc mắc, không hiểu tại sao huyện đã nắm vững nhiều kỹ thuật tiên tiến nhưng vẫn phải từng bước nghiên cứu chế tạo đồ vật.

Học sinh này cho rằng các nàng có thể bỏ qua máy hơi nước và động cơ đốt trong, vùi đầu vào nghiên cứu điện năng.

Đáng tiếc, cuối cùng đề xuất này bị bác bỏ.

Thực ra, không phải nhóm của Tảo Nhi chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu điện năng. Nhưng trong đó có vài vấn đề lớn.

Thứ nhất, điện và lực từ quá mơ hồ đối với họ. Trong khi đó, hơi nước - thứ có thể tiếp cận bằng cách đốt than và đun nước, dễ để bắt đầu hơn nhiều.

Thứ hai, có những thứ cần một quá trình phát triển từ không đến có, thậm chí cái trước có thể là nền tảng cho cái sau.

Có câu nói, dục tốc bất đạt.

Đối với các nàng, không sợ đi chậm, chỉ sợ đi không vững mà ngã.

Cuối cùng, Phương Tiên Nhi từng nói rằng, thế giới chỉ sử dụng một nguồn năng lượng sẽ có nhiều khuyết điểm và nguy cơ tiềm ẩn.

Ngay cả khi sau này các nàng phát triển được điện thì máy hơi nước và động cơ đốt trong cũng sẽ không biến mất; ngược lại, chúng sẽ phát huy tác dụng lớn hơn.

Tóm lại, đừng vội vàng, mọi thứ cần phải từ từ.

Nói về Phương Tiên Nhi, sau khi dân số tăng lên và quy mô đoàn thương mại mở rộng, Thịnh Quân đã đạt được một thành tựu mới và thành công thăng một cấp.

Lần này, khen thưởng cho thành tựu là một số sách giáo khoa chuyên ngành hơn, chẳng hạn như kiến thức nâng cao về vật lý, hóa học và sinh học.

Đúng lúc nhóm của Tảo Nhi đang không ngừng học hỏi và đột phá, những cuốn sách này có thể phát huy tác dụng một cách hoàn hảo.

Ngoài ra với việc thăng cấp, Thịnh Quân có thể nhập hàng hóa mới.

Lần này, hai khu vực mới đã được mở khóa, một khu vực y tế và một khu vực thực phẩm tươi sống. Tuy nhiên hiện tại cả hai khu vực đều không có bao nhiêu đồ.

Hệ thống đã chuyển các mặt hàng như khẩu trang y tế trước đây vào khu vực y tế và mở khóa một loại thuốc hạ sốt.

Thịnh Quân xem thử, phát hiện đó là ibuprofen dành cho cả người lớn và trẻ em.

Còn khu vực thực phẩm tươi sống, khu vực này khá đặc biệt.

Mỗi bảy ngày, nơi này sẽ tự động cập nhật một sản phẩm mới, có thể là trái cây và rau củ hoặc gia cầm, trứng và hải sản. Với lại số lượng có hạn, bán hết sẽ không bổ sung thêm.

Thịnh Quân cảm giác như đang mở hộp mù.

Tuy nhiên, nàng nghĩ thiết kế này không tệ lắm; nói không chừng sẽ có lúc quét được những loại trái cây và rau củ hữu ích, như khoai tây hay cà rốt, quét đến khi nào có được loại có thể giữ lại để trồng.

Nói đến đây, cửa hàng tiện lợi nhỏ của nàng giờ đây thậm chí còn có cả thực phẩm tươi sống, thật sự là đầy đủ mọi thứ.

Sản phẩm đầu tiên quét ra trong khu vực thực phẩm tươi sống là một loại tôm sông.

Tôm còn sống và cùng với đó là một chum nước lớn xuất hiện.

Cũng may là chum nước chống thấm tốt, không làm nước b.ã.n tung tóe khắp nơi, vả lại Thịnh Quân cũng không ngửi thấy mùi tanh nào, điều này khiến nàng bớt mệt hơn.

Nhờ vào việc Thịnh Quân thăng cấp, người dân ở ba nơi của Hưng Hòa nhanh chóng phát hiện ra rằng không hiểu tại sao trong mùa đông năm nay, những nơi khô cằn của bọn họ lại có tôm để ăn.

Và phải nói rằng, không ngờ tôm này ăn vào rất tươi và giòn!

Khi biết Phương Tiên Nhi mang về một mẻ tôm tươi, Phương Gia Thôn - những người cả đời luôn suy tính sâu xa lập tức nghĩ đến việc nuôi tôm, để chúng sinh sôi nảy nở, lứa này cho ra đời những lứa khác, đời đời không dứt.

Tiếc rằng giờ này đã vào đầu đông, mà để nuôi được giống tôm này yêu cầu những điều kiện vô cùng khắc nghiệt.

Không chỉ yêu cầu về chất lượng nước và nhiệt độ, mà còn cần cung cấp đủ oxy, nuôi tôm còn cầu kỳ hơn nuôi cá rất nhiều.

Hơn nữa, Phương Tiên Nhi đã nói rằng giống tôm này chỉ thể cung ứng trong bảy ngày.

Người dân chỉ đành tạm gác lại ý định nuôi tôm, chuyển động lực thành sự thèm ăn, đưa toàn bộ tôm vào thành, cải thiện bữa ăn cho dân chúng.

Mặc dù tin tức Thịnh Quân nhận được là hải sản tươi sống có giới hạn thời gian và số lượng, nhưng lượng hàng giới hạn mua mỗi ngày cũng đủ để đáp ứng nhu cầu tiêu thụ của người dân ba thôn, không khác gì việc không giới hạn số lượng.

Tôm nhanh chóng được đưa đến các cửa hàng phúc lợi, đồng thời treo thông báo về việc giới hạn đổi trả hàng trong bảy ngày.

Phải thừa nhận, từ “giới hạn thời gian” từ xưa đến nay luôn kị.ch thí.ch h.am mu.ốn mua sắm của con người.

Vừa nghe tin tôm chỉ được bày bán trong bảy ngày tại cửa hàng phúc lợi, ngay cả những người không hứng thú cũng bắt đầu dẫn đo suy nghĩ, tính mua về thử cho biết.

Thêm vào đó, vì thịt tôm rất quý giá, để tránh lãng phí nguyên liệu hảo hạng, mỗi gia đình đều thể hiện tài nghệ nấu nướng đỉnh cao của mình.

Không biết đội ngũ của Phương Quân tìm đâu ra giống tôm này, con nào con nấy to khỏe chắc nịch, khi nấu lên, thịt tôm vừa giòn vừa dai, thơm ngon lại còn tươi roi rói.

Dựa theo công thức nấu ăn do huyện phát ra, chỉ làm món tôm luộc đơn giản nhất cũng đủ làm một đĩa thức ăn thơm ngào ngạt.

Chấm thêm chút nước tương hoặc gia vị, cắn một miếng là đã thấy dư vị ngon miệng đến mức muốn m.út ngón tay.

Nếu không thích luộc, mọi người có thể mang tôm đã làm sạch cùng gia vị đến tiệm cơm được chỉ định trong thành để hỗ trợ làm món chiên.

Mấy ngày này, các tiệm cơm trong huyện đều giúp mọi người chiên tôm miễn phí.

Dù chiên tôm trực tiếp hay trộn với bột làm thành bánh tôm chiên thì hương vị cũng thơm ngon khiến ai cũng phải ngây ngất.

So với món ăn tươi mới, đồ chiên có thể để lâu hơn hai ngày, mang về ăn dần cũng thưởng thức được lâu hơn.

Một số người khác thì không chọn chiên, bọn họ tỉ mỉ giã tôm thật nhuyễn rồi nặn thành viên, dùng để nấu canh hay làm món mặn cũng rất ngon.

“Hôm qua người làm tôm thành món gì thế?”

Câu hỏi này dường như đã trở thành lời nói thông dụng nhất trong mấy ngày gần đây ở huyện.

Nếu hỏi thăm được từ ai đó cách nấu ngon hơn, họ chắc chắn sẽ làm thử ngay sau khi hoàn thành công việc và về nhà.

Trong bầu không khí náo nhiệt như vậy, bảy ngày giới hạn mua tôm này đã nhanh chóng trở thành một lễ hội tôm lớn.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của Thịnh Quân.

Nghĩ đến những món khác có thể xuất hiện trong tương lai, nàng tin rằng những lễ hội tương tự sẽ không hề ít.

Ngay cả với các loại thịt gà vịt thông thường, nếu được hệ thống cung cấp sản phẩm với chất lượng tốt và số lượng lớn trong thời gian ngắn, chắc chắn cũng sẽ kích thích sự hưởng ứng nồng nhiệt từ dân chúng.

Điều này cũng không tệ, nhờ đó mà dân chúng sẽ luôn có thứ để mong chờ mỗi ngày.

Thịnh Quân đã nói với Tảo Nhi về việc cứ bảy ngày nguyên liệu sẽ thay đổi, để nàng ấy có sự chuẩn bị trước.

Nàng cũng không quên bịa ra vài câu chuyện về nguồn gốc của những sản phẩm trong khu thực phẩm tươi sống.

“Những con tôm này và cả những thứ có thể xuất hiện sau này đều là do ta dùng một loại khả năng đào bấu vật mang về. Trước khi đào được chúng, ngay cả ta cũng không biết sẽ đào ra được thứ gì, vì thế không thể báo trước cho người biết được. Tuy nhiên, ngoài hải sản và gia cầm, có thể ta sẽ còn đào được một số hạt giống rau củ hiếm nữa.”

Tảo Nhi nghe xong, ngược lại tỏ vẻ mong đợi: “Thật tuyệt, kiểu đào bấu vật không đoán trước được kết quả này nghe thú vị quá!”

Niềm vui của các nàng ấy không cần những gì cao xa, Phương Tiên Nhi đào ra những thứ chưa biết chắc chắn cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Tảo Nhi và mọi người mỗi ngày đều bận rộn với vô số công việc, mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú.

Tuy nhiên, mọi người đều lo lắng Phương Tiên Nhi sẽ cảm thấy buồn chán khi nhìn mọi người làm việc.

Việc Phương Tiên Nhi mất đi pháp lực và bị phong ấn dưới đất vốn đã rất khổ sở, nên mọi người đều quan tâm đến sức khỏe tinh thần của nàng, mỗi khi có cơ hội họ đều cố gắng mang lại giá trị tinh thần cho nàng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Chương 341: Chương 341

Tảo Nhi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sau này nếu đào được thứ gì có thể trồng trọt hay chăn nuôi, chúng ta sẽ giữ lại để làm giống. Còn nếu đào được thứ như tôm mà không có điều kiện giữ lại thì chúng ta sẽ tổ chức một lễ hội ẩm thực liên quan đến thứ đồ ấy trong thành, làm náo nhiệt một chút rồi từ đó biến thành phong tục, truyền thống văn hóa ở đây!”

Thịnh Quân nghe xong cũng cảm thấy rất hứng thú.

Hai người lại tiếp tục thảo luận đầy hứng khởi thêm một lúc.

Hiện tại đã là mùa đông, nhắc đến việc trồng trọt, Thịnh Quân lập tức nghĩ đến nhà kính.

Nếu có nhà kính, dù mùa đông có lạnh thế nào cũng có thể trồng rau, không cần phải đợi đến mùa xuân mới bắt đầu cày cấy.

Nhà kính có thể được làm bằng kính hoặc được phủ bằng lớp nilon.

Nhà kính bằng kính thì tốn kém và phức tạp. Còn nilon, hiện giờ dường như vẫn chưa có đủ dầu mỡ và khí tự nhiên để tạo ra ethylene...

Hơn nữa, thái độ của Thịnh Quân đối với nilon cũng có chút do dự.

Một mặt, nó là một vật liệu rất quan trọng đối với loài người. Mặt khác, nilon khó phân hủy là điều đã được công nhận ở thời hiện đại, sự ô nhiễm mà nó gây ra có thể phá hủy môi trường, cũng như sẽ gây hại cho động vật nhỏ.

Tuy rằng sự phát triển của loài người không thể tránh khỏi những thứ này, nhưng để nilon xuất hiện sớm như vậy ở thời cổ đại khiến Thịnh Quân cảm thấy có chút tội lỗi...

Hệ thống ràng buộc với nàng khá thân thiện với môi trường, hiện tại tất cả các sản phẩm đều được đóng gói bằng giấy và túi vải. Trước đây, nó còn kêu gọi bảo vệ động vật hoang dã, không biết hệ thống có quan điểm thế nào về sản phẩm bằng nhựa.

Tuy nhiên, Thịnh Quân cũng luôn liên tục truyền bá quan niệm bảo vệ môi trường cho Tảo Nhi và mọi người.

Đến nay ở Hưng Hòa và Miên Sùng không còn tìm thấy ai vứt rác bừa bãi nữa.

Ở Bình Trạch thì thỉnh thoảng vẫn gặp vài trường hợp, dù sao họ cũng mới gia nhập với mọi người không lâu, mọi mặt còn đang dần dần cải thiện và tiến bộ.

Ngoài ra, những vấn đề như xử lý nước thải, mọi người cũng rất coi trọng và làm rất tốt.

Nghĩ lại, chờ sau này khi sản phẩm nilon ra đời, nếu chú ý đến những vấn đề này từ sớm, phát triển và hoàn thiện kênh tái chế, không vứt rác bừa bãi, có lẽ tình hình cũng sẽ không tệ như nàng nghĩ chăng?

Cứ để sau này rồi hỏi hệ thống xem có giải pháp tốt hơn không.

Nghĩ đến đây, Thịnh Quân cảm thấy tạm ổn.

Dù sao bây giờ mọi người vẫn đang bận rộn với than đá và hơi nước, ai biết bao lâu nữa mới tiếp cận được tới dầu mỏ chứ?

Kết thúc cuộc thảo luận về thực phẩm tươi sống, Tảo Nhi lại nhắc đến loại thuốc mới là ibuprofen trong khu thuốc.

Loại thuốc mới này do Phương Tiên Nhi mang về này rất thần kỳ, không chỉ hạ sốt nhanh mà còn có hiệu quả giảm đau rõ rệt.

Gần đây, đội vận chuyển đã đưa rất nhiều ibuprofen đến các kho của y quán ở ba vùng, nhiều người dân đã được hưởng lợi từ đó.

Tảo Nhi nói: “Mỗi khi đông về, mọi người sợ nhất là bị cảm lạnh rồi phát sốt. Bây giờ có loại thuốc thần kỳ mang tên ibuprofen này, việc hạ sốt trở nên rất nhanh chóng.”

Trước đây họ chỉ dùng thuốc đông y.

Dĩ nhiên là có phương thuốc hạ sốt, nhưng hiệu quả rất chậm, đôi khi còn vì nhiều lý do mà không hiệu quả.

Nếu sốt quá cao, chủ yếu vẫn phải dùng cách hạ nhiệt bằng việc đắp khăn lạnh lên đầu, điều này thực sự rất phiền phức.

Giờ có ibuprofen, đặc biệt là còn có phiên bản dành riêng cho trẻ nhỏ nên ngay cả đứa nhỏ yếu đuối nhất cũng có thể yên tâm dùng.

Đối với dân chúng, loại thuốc này thực sự là ánh sáng giữa mùa đông.

Nhà ai có người bị sốt cũng không còn phải lo lắng nhiều nữa.

Nhất là ở Bình Trạch, nơi hệ thống sưởi ấm chưa theo kịp, tỉ lệ bị nhiễm lạnh cao hơn hai vùng khác.

Giờ trong thành đã dự trữ rất nhiều ibuprofen, khiến mọi người rất yên tâm.

Mỗi gia đình đều dự trữ một hoặc hai hộp thuốc cơ bản.

Nói xong, Tảo Nhi nhớ ra điều gì đó: “Ngoài hạ sốt, những người bị đau đầu, đau lưng, đau chân sau khi uống thuốc cũng đỡ đau hơn nhiều. À, còn rất nhiều phụ nữ bị đau bụng kinh đều coi ibuprofen như thần dược đấy!”

Về chuyện này, Thịnh Quân, người từng chịu đau bụng kinh trước khi xuyên đến, lập tức đồng cảm mà thốt lên: “Đúng vậy, ibuprofen thực sự có hiệu quả tuyệt vời trong việc này...”

Cơn đau bụng kinh đáng ghét, đúng là một trong những vấn đề lớn đã hành hạ phái nữ hàng nghìn năm nay!

Sau một hồi trò chuyện, họ lại quay trở về với nhịp sống thường ngày.

Khi ibuprofen tạo nên cơn sốt trong thành, thì sự kiện bán tôm trong bảy ngày cũng chính thức kết thúc.

Việc tôm rời đi đồng nghĩa với việc nguồn hàng mới sắp đến.

Thịnh Quân căng thẳng nhìn chăm chăm vào khu vực thực phẩm tươi sống, nhìn bể nước lớn dưới mí mắt mình biến thành giá rau xanh, trên giá chất đầy những trái đỏ mọng trơn bóng.

“Thì ra là cà chua! Lần này chắc có thể giữ lại để lấy giống rồi đây.” Nàng không kìm được lắm bắm.

Hơn nữa, việc để giống cà chua cũng không ảnh hưởng gì đến việc mọi người ăn cả!

A, trứng xào cà chua, tương cà, thịt bò hầm cà chua...

À đúng rồi, nghĩ kỹ lại thì bá tánh trong huyện chắc không xa lạ gì với cà chua, dù sao từ rất lâu trước đây, mọi người đã được

thưởng thức món lẩu cà chua do nàng cung cấp rồi!

-

Phía bắc Nha Địa.

Quân Mạc Khước đang bị đánh cho tan tác.

Lúc trước, Thiết Trụ đã lợi dụng những chiếc lương khô và mì ăn liền trong tay để bày ra một cái bẫy, loại lương khô tiện lợi và ngon miệng này quả nhiên đã thu hút sự chú ý của nội gián và quân Mạc Khước.

Tin tức truyền ra ngoài bộ lạc, tên nội gián và quân Mạc Khước háo hức vì lương thực đã nhanh chóng mắc bẫy, chúng không nhin nổi lòng tham muốn cướp lương thực mà phái một đội quân tinh nhuệ nhảy vào mai phục do Thiết Trụ tỉ mỉ bày ra, sau đó bị tấn công thảm hại.

Khu vực này là nơi hiểm yếu do Thiết Trụ chọn lựa kỹ càng, địa thế không bằng phẳng, khi gặp tấn công thì việc rút lui vô cùng khó khăn.

Khi quân Mạc Khước phát hiện mình đã bị trúng kế, chúng còn chưa kịp hành động thì đã bị một loạt mưa tên đáng sợ đánh cho suy yếu.

Loạt tên này có đủ loại lớn nhỏ.

Những mũi lớn có thể g.i.ết c.h.ết người trong một phát, mũi nhỏ cũng có thể xuyên qua tay chân hoặc b.ắ.n c.h.ết ngựa, khiến kẻ địch mất khả năng chiến đấu.

Không rõ hiểu những mũi tên đó làm từ thứ quỷ quái gì, mà lại có thể xuyên thủng bộ áo giáp ưu việt nhất trên người quân Mạc

Khước, khiến cho lớp phòng hộ trở nên vô dụng!

Là một đội quân tinh nhuệ từng chinh chiến nhiều trận, quân Mạc Khước cũng có chút bản lĩnh. Bọn chúng không vì thế mà mất hết tinh thần, vẫn tìm cách rút lui, đồng thời không quên tìm cơ hội phản công.

Đáng tiếc, rất nhanh sau đó sau đó bọn chúng phát hiện kỵ binh và bộ binh của đối phương đang cầm những thanh trường đao kỳ lạ xông tới, trạng thái như thể vừa được bơm cho một loại thuốc kích thích nào đó, đánh cho quân Mạc Khước không còn chút khả năng chống trả!

Lần này, quân Mạc Khước hoàn toàn bị đánh bại ngay tại chỗ.

Hơn nửa quân số gần như đều bỏ mạng tại nơi này, thậm chí không một ai có thể thoát ra ngoài để báo tin.

—— Tất cả kẻ đào tẩu đều bị những mũi tên uy lực bắn hạ, không có ngoại lệ.

Chẳng bao lâu sau, trận chiến đã hoàn toàn kết thúc.

Đây có lẽ là trận giao tranh ngắn nhất kể từ khi hai bên đụng độ, cũng là trận chênh lệch sức mạnh lớn nhất.

Phương Quân do Thiết Trụ mang tới đã cùng các chiến binh của Cách La sát cánh chiến đấu với nhau, từ đó tình chiến hữu giữa hai quân ngày càng bền chặt hơn.

Tuy nhiên, cũng có một tin xấu.

Vì trận chiến này diễn ra quá dễ dàng nên hiệu quả rèn luyện binh sĩ đã không được như Thiết Trụ tưởng tượng.

Thậm chí mọi người còn chưa kịp làm nóng người, trận chiến đã kết thúc, không tích lũy được nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

Thiết Trạ cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng đám người Cách La lại rất phấn khích.

Cả đám người vây quanh hò reo ăn mừng.

“Các người đều là những chiến binh xứng đáng! Nay Thiết Trạ, kế hoạch tuyệt vời của người đã giúp chúng ta tiêu diệt quân tinh nhuệ của Mạc Khước với tổn thất rất nhỏ, chuyện này thật chưa từng có!”

Cách La không kìm được mà hét lên: “Còn nữa, những chiếc nút áo đó đúng là rất hữu dụng, có thể giúp mọi người tập trung hơn vào chiến trận. Người nói rất đúng, chi tiết nhỏ chính là điều vô cùng quan trọng!”

“Về chuyện cái nút áo là nhờ vào hành động nhanh chóng của thủ lĩnh Cách La mà thôi. Kế hoạch của ta cũng chẳng có gì đặc biệt, tất cả đều nhờ vào các dũng sĩ của bộ lạc các người thực hiện thì mới đạt được kết quả tốt như vậy.” Thiết Trạ khiêm tốn đáp.

Hai người lại tăng bốc nhau qua lại vài câu, cuối cùng mới thỏa mãn.

Nói xong chuyện nọ chuyện kia.

Cách La nghiêm túc nói với Thiết Trạ: “Đúng rồi, theo những động thái của quân Mạc Khước trước đây, ta đã lần ra dấu vết của nội gián trong hàng ngũ chúng ta.”

“Tình hình tệ hơn ta nghĩ. Ban đầu ta cứ tưởng chỉ vài con chuột lớn phá hoại nồi cơm, không ngờ ít nhất một nửa người trong bộ lạc Đồng La đã đầu hàng quân Mạc Khước. Trước đó cũng chính bọn chúng đã giở trò. Còn nữa, phía tây câu kết với bọn chúng lại là bộ lạc Sa Di...”

Nhắc đến Sa Di, vẻ mặt của Cách La có chút kỳ lạ.

Thiết Trụ nhảy bén hỏi: “Bộ lạc Sa Di đó có gì không ổn à?”

Cách La nhíu mày: “Đúng là rất kỳ lạ. Ta nhớ sau khi thủ lĩnh cũ của Sa Di qua đời, người kế vị là một kẻ chỉ biết ăn chơi hưởng lạc. Những việc làm cùng Mạc Khước không giống với khả năng của hắn ta.”

Không phải Cách La xem thường vị thủ lĩnh mới đó, hơn nữa người đó cũng chẳng phải loại người giả heo ăn thịt hổ gì.

Trước kia, bộ tộc Sư Kết và bộ lạc Sa Di từng thân thiết, hai bên đã giao hảo trong thời gian dài, hiểu rõ lẫn nhau.

Cách La dám khẳng định, vị tiểu thủ lĩnh đó thực sự là một con heo chính hiệu, không hề có khả năng ẩn giấu chút tài năng nào!

Chương 342: Chương 342

Sau khi thắng trận, đám người bộ tộc Tư Kết lập tức rút về căn cứ tạm thời mới.

Tin thắng trận của bộ tộc Tư Kết nhanh chóng truyền đến tai của phe đồng minh.

Bộ tộc Bạt Dã nhanh chóng đến để cùng ăn mừng, còn nội gián từ phía Đồng La vẫn chưa biết rằng thân phận của mình đã hoàn toàn bị lộ, cũng giả vờ giả vịt mà tới chúc mừng.

Để tạo không khí ăn mừng, Cách La đặc biệt cử người chuẩn bị rất nhiều thịt nướng, Thiết Trụ cũng lấy ra những viên lẫu vốn chỉ để dùng trong các dịp trọng đại.

Hương thơm ngào ngạt từ nồi lẫu bốc lên cũng không khiến cho mọi người phải thất vọng, nó nhanh chóng lấn át cả mùi của thịt nướng. Mọi người quây quần bên cạnh nồi, người này tiếp người kia tranh nhau gấp ăn.

Cách La ăn một miếng thịt bò cay, lại bị cay đến nỗi nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng hắn ta vẫn không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của nồi lẫu, vừa hà hơi vừa ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn xong, hắn ta còn không quên trêu đùa: “Thiết Trụ, người thật thiếu nghĩa khí, có món ngon thế này mà bây giờ mới

chịu mang ra chia sẻ!”

Thiết Trụ cười đáp: “Không thể trách ta được, ta sợ mọi người ăn ngon quá mà quên mất chí hướng... Khụ, câu vừa rồi ta nói đùa thôi. Thực ra là vì khả năng vận chuyển của xe ngựa có hạn nên ưu tiên đưa lương khô tới trước.”

“Đến bây giờ thì số lượng lương được vận chuyển tới đây cũng không nhiều, ta vốn định đợi dịp quan trọng hơn mới lấy ra. Nhưng chiến thắng lần này đáng để ăn mừng nên ta đành phải sớm mang ra đãi cho mọi người cùng ăn.”

Cách La lắc đầu, thân mật vỗ vai Thiết Trụ: “Đừng lo, câu vừa rồi ta cũng chỉ nói đùa thôi. Chúng ta cảm kích còn không hết, làm sao có thể trách người được?”

“Các người giúp chúng ta đánh bại Mạc Khước, còn mang đến nhiều đồ ăn ngon thế này. Lang Nha còn nói với ta rằng các người ở vùng phía nam đã đào giếng nước ngầm, khiến cho vùng sa mạc được hồi sinh? Đó đều là những việc lớn thay đổi vận mệnh của chúng ta!”

Dừng một chút, hắn ta lại ghé vào tai của Thiết Trụ nói nhỏ: “Hơn nữa, nhờ có các người tương trợ, Tư Kết giờ đây cũng đã dần dần trở thành bộ tộc đứng đầu trong liên minh. Các người chính là những người bạn quan trọng nhất của chúng ta. Sau này khi ta thống nhất vùng Nha Địa, nhất định sẽ báo đáp các người thật xứng đáng!”

Nghe vậy, thần sắc của Thiết Trụ thoáng cứng lại, nhưng rất nhanh lại dịu đi.

Thống nhất Hồi Hột là chuyện tất yếu, bọn họ và Cách La tạm thời có cùng chung một mục tiêu.

Mặc dù cách nhìn về quyền lực của Cách La khác với bọn họ, nhưng tất cả đều có thể hiểu.

Dù sao, Phương Tiên Nhi đã từng nói qua rồi.

Trong tương lai nếu mọi người sẽ là người một nhà thì thật tốt, nhưng mỗi dân tộc khác nhau cũng sẽ có văn hóa và chiến lược sinh tồn riêng biệt, nên cần phải hiểu và bao dung lẫn nhau, tìm điểm chung trong sự khác biệt ấy.

Tuy nhiên, cho dù Cách La trở thành người cai quản Hồi Hột, mọi hành động của hãn ta cũng phải tuân theo nguyên tắc thống nhất của bọn họ, tuyệt đối không được biến thành một kẻ quân vương chuyên quyền.

Đó là nguyên tắc mà tất cả mọi người đều phải giữ vững.

Trước tiên không được vội.

Đợi cho tình hình trở nên ổn định thì họ sẽ tổ chức thêm nhiều hoạt động giao lưu văn hóa, hãn ta tin rằng mọi việc nhất định sẽ được giải quyết một cách ổn thỏa.

Đang mải chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên giọng nói cao vút của một nữ nhân cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiết Trụ.

“Này, ta nói Cách La! Gần đây ngươi ăn phải tiên đan gì à? Không chỉ mang về cả đồng lương thực đủ để đầy bụng, mà còn đánh bại cả đội quân mạnh nhất của Mạc Khước! Phải rồi, món lẩu này thật ngon, ngươi có thể chia cho bộ tộc của ta một ít không? Ta có thể trao đổi cừu với ngươi!”

Thiết Trụ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một nữ nhân bưng một cái bát gỗ lớn, đi cùng Lang Nha tiến đến.

Vừa thấy nàng ta, Cách La đau đầu mà ôm trán, thì thầm với Thiết Trụ: “Đó là A Phục, con gái duy nhất của thủ lĩnh bộ tộc Bạt Dã. Mỗi khi lão già Bạt Dã cần nhờ vả ai đều phái nữ nhân lắm lời này đến tra tấn lỗ tai của người khác...”

Lần này nàng ta đến, lẩu có lẽ chỉ là cái cớ.

Chắc chắn là Bạt Dã đã nghe nói từ đâu đó về vũ khí mới của bọn họ nên mới đến dò la tình hình đây.

A Phục bừng thức ăn đến rồi ngồi phịch xuống bên cạnh Cách La, quả nhiên là nàng ta bắt đầu hỏi tới chuyện trên chiến trường.

Thấy vậy, Thiết Trụ định đứng dậy mà tránh đi nơi khác, để cho Cách La tự xử lý.

Vừa đứng lên, hắn ta liền nhìn thấy cách không xa có mấy người đang ngồi ăn lẩu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía này, khóe miệng nhếch lên lộ vẻ khinh thường.

Sau đó thì thầm bàn tán, rõ ràng không phải hành động chính đáng gì.

Thấy Cách La không tiện nói chuyện, Thiết Trụ liền đi tìm Lang Nha, nhỏ giọng hỏi: “Những người ngồi bên kia là ai vậy?”

Lang Nha liếc mắt một cái: “Ồ, đó là nội gián của Đồng La.”

Thiết Trụ có chút ngạc nhiên: “Lộ liễu như vậy sao? Bọn họ gần như viết sẵn ý đồ xấu lên mặt rồi... Trước đây các người chưa từng hoài nghi bọn họ sao?”

“Không có luôn ấy.”

Lang Nha nghiêm túc đáp: “Người không thấy bộ dạng của bọn chúng trông rõ ngốc nghếch sao? Ta còn tưởng chúng chỉ là loại người đơn thuần là ngạo mạn và ngu ngốc nên không ngờ tới chúng còn có ý đồ xấu nữa.”

Nàng ấy lại nhìn kỹ thêm một chút về phía đó: “Người nói đúng, những người này thật đáng ghét. Hiện tại thì ngoài mặt lẫn trong tối đều không đối phó với chúng ta, vậy mà còn có mặt mũi giành ăn món ngon nhất trong nồi như dạ dày bò và lòng vịt.”

Thiết Tru: “Hả?”

Lang Nha không nhìn hẳn ta, cúi đầu lấy từ trong áo ra một cái còi xương rồi thổi một hơi.

Vài con ngựa to khỏe từ xa chạy lại, lao qua trước mặt đám người Đồng La, xoay chân đột ngột, làm đổ cả bát ăn của bọn chúng xuống đất.

Lũ ngựa nhanh chóng đến trước mặt Lang Nha rồi ngoan ngoãn cúi đầu để nàng ấy vu.ốt ve.

“Này, Lang Nha, người có ý gì đây?” Mấy người kia nhẩy dựng lên chất vấn nàng ấy.

Lang Nha thần nhiên đáp: “Đừng tức giận như thế chứ, ngựa của ta chỉ là vô tình chút thôi mà.”

Mấy người kia kêu gào thêm vài tiếng, nhưng Lang Nha chẳng thèm để ý, chỉ lẳng lặng chải lông cho ngựa khiến cho cảnh tượng trở nên hết sức khó xử.

Bữa tiệc này cuối cùng cũng không thể ăn tiếp được nữa, mấy người bọn chúng tức tối xoay người bỏ đi.

Lang Nha nhanh chóng tiến tới, nhặt lại đồng thức ăn đã rơi trên đất vào bát, vui vẻ nói: “Rửa sạch thức ăn rồi bỏ lại vào nồi, nấu lên vẫn có thể ăn tiếp được.”

Thiết Tru thấy vậy thì muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hắn ta vốn định hỏi rằng liệu việc chọc giận Đồng La vào lúc này có phải là một hành động không nên không.

Nhưng nghĩ lại, Mạc Khước đã tổn thất nặng nề, Tư Kết lại đang chiếm cái thế thượng phong trong liên minh, dù không có chuyện nhỏ này thì Đồng La cũng sẽ sớm chó cùng rứt giậu thôi.

Kẻ gây sự âm ỉ không đáng sợ, đáng sợ nhất là kẻ ngấm ngầm phá hoại... Có lẽ Lang Nha cố ý chăng?

Bữa tiệc ăn mừng kết thúc tốt đẹp. Ngoại trừ bộ tộc Đồng La, mọi người đều rất hài lòng.

Trong thời gian tiếp theo, bộ tộc Tư Kết tiếp tục thừa thắng tấn công, liên kết với Bạt Dã khiến Mạc Khước phải liên tục rút lui, đồng thời quét sạch nội gián của Đồng La.

Khi thấy chiến sự ở phía Bắc sắp kết thúc, đám người Thiết Trụ bắt đầu cân nhắc về tình hình phía Tây. Bọn họ đã phái một vài người đi do thám để thu thập thêm tin tức chi tiết.

Trong khi đó, ở phía nam Nha Địa.

Mộc Kỳ Nhĩ đang cùng vài người sắp xếp hàng hóa tại tiệm phúc lợi thì bỗng nhiên có một thành viên của Phương Quân vội vã chạy vào, giọng nói có chút lo lắng:

“Mộc Kỳ Nhĩ, trong lúc tuần tra, chúng ta phát hiện hai tên do thám, đã bắt được và trói chúng lại rồi, ngài có muốn đến xem không?”

“Do thám?”

Mộc Kỳ Nhĩ lo sợ, lập tức bảo người của Phương Quân dẫn đường đến chỗ giam giữ hai tên do thám.

Phùng Bình và vài người khác đã đứng đó, khuôn mặt ai nấy đều đầy vẻ lo lắng.

Thấy Mộc Kỳ Nhĩ tới, Phùng Bình liền lên tiếng: “Hai người này lạ mặt, trông giống người Hồi Hột. Nếu chúng tìm được đến đây thì chắc chắn chúng ta đã bị theo dõi từ lâu rồi. Chẳng lẽ bên phía Thiết Trụ đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng?”

Mộc Kỳ Nhĩ trầm ngâm một lát rồi nói: “Thiết Trụ chắc là không sao đâu, nhưng rất có thể hẳn ta đã gây ra chuyện lớn gì đó khiến kẻ thù điên cuồng phản công.”

“Lực lượng của Thiết Trụ rất mạnh, chuẩn bị cũng kỹ lưỡng, không có sơ hở nào để đối phó nên mấy người này mới chạy đến đây. Ta đoán có lẽ là người từ phía Tây đến, vì phía Bắc lúc này đang thời buổi rối loạn, không có lý do gì để đi đường vòng đến tìm chúng ta cả.”

Từ nhỏ Mộc Kỳ Nhĩ đã lăn lộn khắp phố phường nên đầu óc của cô bé luôn phải nhanh nhạy.

Nhất là trong những chuyện báo thù hay gây sự.

Vừa nói xong, cô bé đã nhanh chóng quan sát thấy nét mặt của hai tên do thám thay đổi trong chớp mắt, khiến cô bé càng thêm chắc chắn về phán đoán của mình.

Chương 343: Chương 343

Phùng Bình từ lâu đã biết tiểu cô nương này rất có bản lĩnh. Từ sau khi Thiết Trụ rời đi, tất cả mọi việc đều được con bé sắp xếp đâu ra đó.

Nên lúc này khi nghe Mộc Kỳ Nhĩ phân tích, hắn ta cũng không ngạc nhiên gì, chỉ lo lắng nói: “Hai tên do thám này chắc chắn không thể thả đi. Nhưng nếu chúng ta không thả, thì sau này e rằng cũng không được yên ổn.”

Mộc Kỳ Nhĩ mỉm cười đáp: “Phùng Bình thúc cù yên tâm, chúng ta đâu phải hạng dễ bị bắt nạt gì. Nếu có kẻ muốn coi chúng ta là trái hồng mềm mà bóp thì chúng sẽ phát hiện bên trong quả hồng đó chỉ toàn là gai nhọn mà thôi!”

Không phải là cô bé tự tin vô căn cứ.

Lực lượng Phương Quân bảo vệ nơi này không ít, trang bị lại rất tốt. Nói họ một chọi mười có thể là quá phóng đại, nhưng một chọi ba thì hoàn toàn không thành vấn đề gì cả.

Dù cho đối phương người đông thế mạnh thì bọn họ vẫn còn s.ú.n.g kíp và những vũ khí mạnh chưa có được sử dụng đâu.

Ngoài ra, trước khi rời đi, Thiết Trụ đã chỉ huy người bố trí một loạt bẫy xung quanh khu vực này rồi.

Có bẫy dành cho người, cũng có cả bẫy dành cho ngựa.

Thiết Trụ đã lấy kinh nghiệm từ Đại Ngưu, kết hợp với những kỹ thuật thần kỳ của Phương Tiên Nhi, rồi sáng tạo thêm một vài cải tiến của riêng mình.

Hiện tại, những cái bẫy mà họ bố trí đã tân tiến gấp trăm lần so với những cái bẫy mà họ từng dùng khi còn ở trong núi.

“Tuy nhiên, Phùng Bình thúc, dù chúng ta không cần sợ bọn chúng, nhưng mọi người cũng nên cẩn thận, tạm thời đừng ra ngoài quá xa, cũng đừng rời khỏi khu vực an toàn của chúng ta nhé.” Mộc Kỳ Nhĩ dặn dò thêm.

Nếu hành động một mình và không may bị bắt làm tù binh, thì cục diện sẽ trở nên rất phức tạp.

Cửa hàng phúc lợi của bọn họ đầy đủ thức ăn và vật dụng, trong thời gian ngắn không ra ngoài cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống.

Dù cho đối phương có muốn bao vây họ để đánh đòn tiêu hao thì bọn họ vẫn hoàn toàn có thể chơi đến cùng.

Mộc Kỳ Nhĩ nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Nếu trong thời gian này, nhà ai gặp khó khăn, cứ nói với ta, không cần lo lắng về chuyện không có đồ vật để đổi lấy lương thực.”

Sau khi đã sắp xếp xong mọi việc, mọi người liền tản ra để hoàn thành khâu chuẩn bị.

Mấy người Phương Quân cũng dẫn hai tên do thám xuống để thăm vấn.

Khi còn ở Hưng Hòa, họ đã học được khá nhiều kỹ xảo hỉ cung chuyên nghiệp, có cả biện pháp mềm mỏng lẫn cứng rắn.

Nếu có thể cạy miệng của hai kẻ này, biết được lai lịch của chúng, thì sau này bọn họ sẽ có sự chuẩn bị kỹ càng hơn.

Thật ra, mọi người cũng đã nghĩ tới việc nếu biết được kẻ đứng sau thì có nên chủ động ra tay tiêu diệt tai họa về sau hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng thì bọn họ quyết định từ bỏ kế hoạch này.

Bởi vì bọn họ không thể chủ động rời khỏi địa bàn của mình.

Không chỉ vì ở đây hệ thống phòng thủ hoàn thiện hơn.

Mà còn vì những vũ khí hạng nặng mà bọn họ có không tiện để mang đi nơi khác.

Hơn nữa, nếu quân chủ lực rời đi, sẽ không còn ai bảo vệ người già và trẻ nhỏ ở đây, trái lại càng sinh ra nhiều tai họa ngầm.

Trải qua một hồi thăm vắn vừa mềm vừa cứng đấy thì hai tên do thám rốt cuộc cũng khai ra chút ít.

Phải nói rằng, hai tên này thật sự rất có khí phách, hơn nữa còn rất trung thành.

Đến cuối cùng, chúng cũng chỉ tiết lộ vài điều không quan trọng, những thông tin quan trọng hơn thì dù có c.h.ế.t chúng cũng không chịu khai.

Điều này khiến Mộc Kỳ Nhĩ và mọi người càng đánh giá cao về bọn chúng, đồng thời tò mò hơn về lai lịch của bọn chúng.

“Chuyện ở phía Bắc, người của các ngươi đã đi quá xa rồi. Lần này chúng ta đến đây là để đưa ra cảnh cáo!”

“Tốt nhất là các ngươi dừng mọi hành động ngay bây giờ, rút lui toàn bộ người về, ngoan ngoãn ở lại Nam địa rồi thả chúng ta ra.

Khi đó, chúng ta có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này cũng sẽ không ai đến làm phiền các người nữa.”

“Nếu các người cứ chấp mê bất ngộ, thì việc thủ lĩnh của chúng ta sẽ làm gì, thật khó mà nói trước!”

Một trong hai tên do thám nghiêng răng gào lên với Mộc Kỳ Nhĩ.

Mộc Kỳ Nhĩ nhún vai, không để lời đe dọa của hắn ta ở trong lòng.

Thiết Trạ chắc chắn sẽ không rút lui, nếu không, tất cả những gì các nàng đã làm trước đây sẽ thành công cốc hết cả.

Khi hai bên còn đang căng thẳng, một thành viên của Phương Quân đến bên Mộc Kỳ Nhĩ nói nhỏ: “Hai tên do thám này có lẽ là người của bộ lạc Sa Di. Lúc nãy khi chúng ta nhắc đến cái tên này, bọn chúng vô thức có phản ứng khác lạ.”

Sa Di?

Mộc Kỳ Nhĩ nghe vậy liền nhíu mày.

Cô bé đã từng nghe qua về bộ lạc này. Trước đây, khi Phùng Bình bị cuốn vào tranh chấp ở phía Tây, hắn ta đã gặp qua một vài thế lực ở đó.

Theo lời mà hắn ta kể, thực lực của Sa Di không đáng kể, cũng không đủ sức để giành chiến thắng cuối cùng.

Nhưng giờ đây, bọn chúng lại là những kẻ đầu tiên tìm đến nơi này.

Chẳng lẽ bọn chúng đang giấu dốt?

Mộc Kỳ Nhĩ đi tìm Phùng Bình, muốn có được càng nhiều tin tức có liên quan tới Sa Di càng tốt.

Thật ra ở lần trước khi Phùng Bình bị bắt đi cũng không phải là lần đầu tiên hắn ta liên hệ với người ở phía tây.

Trong đầu của hắn ta có không ít những chuyện cũ xưa trước kia, lúc này khi Mộc Kỳ Nhĩ hỏi, hắn ta kể hết mọi chuyện mà mình biết ra:

“Chắc là người đã từng nghe mọi người kể chuyện trước kia rồi, kể từ hồi còn là triều đại trước, quan hệ giữa các tộc trở nên rất căng thẳng. Trong một khoảng thời gian rất dài, các tộc đều cắt đứt liên hệ với nhau, mạnh ai nấy sống, tự sinh tự diệt. Tới triều đại này, thế cục lại lần nữa có sự thay đổi, chỗ nào cũng xảy ra loạn lạc. Chẳng qua, tạm thời các tộc không có nổi lên tranh chấp thôi, bởi vì tộc nào cũng bận rộn chăm lo cho cái mảnh đất nhỏ của mình và cũng không qua lại với nhau nhiều.”

“Mãi cho tới tám năm trước, chẳng biết tại sao đương kim Hoàng đế lại nhớ tới những người ngoại tộc ở khu vực biên giới này, và có ý định lôi kéo Hồi Hột một cách đột ngột như vậy. Ông ta không chỉ truyền lời cho những đứa con rơi chúng ta với ý nghĩ muốn quan hệ khăng khít hơn, mà còn đưa tới một cô công chúa đến hòa thân, dự định kết thân với bộ lạc lớn Nha Địa.”

“Đáng tiếc bọn họ không có thiện cảm với Bệ hạ, cũng không có hứng thú với thủ đoạn của ông ta. Lúc đó các bộ lạc còn đang bận rộn tranh đoạt quyền lực nội bộ, không có tâm tình dính vào mấy chuyện xấu của phương Nam.”

“Chờ chút, thúc vừa mới nói là công chúa hòa thân sao?” Mộc Kỳ Nhĩ giống như là bây giờ mới nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang câu chuyện.

Mộc Kỳ Nhĩ rời khỏi quê cha đất tổ từ nhỏ, ở Thành An sống một cuộc sống của người ở tầng dưới chót của xã hội, mấy chuyện như hòa thân này cách cô bé rất xa.

Trước khi gia nhập đội ngũ của Phương Tiên Nhi, thậm chí trước đó Mộc Kỳ Nhĩ còn chưa từng nghe tới cái từ này.

Sau này, cô bé đi theo mọi người, học được rất nhiều tri thức, cũng dần hiểu rõ được rất nhiều chuyện.

Bắt đầu từ triều đại trước, các tộc trong ngoài cắt đứt liên hệ với nhau, việc hòa thân tất nhiên cũng không xảy ra lần nào.

Bọn họ đều cho rằng những chuyện này chỉ tồn tại trong các quyển thư tịch, không ngờ rằng ở triều đại này vẫn còn lại người cuối cùng, đây chắc cũng là công chúa hòa thân duy nhất còn tồn tại tới bây giờ.

Bởi vì không nghĩ tới khả năng này nên nói thế nào bọn họ cũng không cảm thấy thuyết phục.

Mộc Kỳ Nhĩ nói: “Phùng Bình thúc, cháu thật sự nghĩ mãi mà không rõ. Bình thường chẳng có ai nghe thấy công chúa có điểm nào đặc biệt, nàng ấy chưa từng có quyền lực ngấp trời, cũng không có bất kỳ bản lĩnh thần thánh nào. Nhưng vừa đụng phải chuyện liên quan tới quốc gia đại sự, chỉ trong một đêm công chúa đã được dát lên ánh sáng của thần phật...”

“Trước kia ngay cả việc ăn cơm nàng ấy cũng không thể tự quyết theo ý mình, bây giờ chỉ dựa vào việc hy sinh một mình nàng ấy để đi hòa thân là có thể phổ độ chúng sinh, củng cố quan hệ và bình ổn chiến sự, có thể giải quyết hết tất cả các tranh chấp sao? Rốt cuộc là vì sao chứ?”

Phùng Bình há to miệng, nhất thời không nói ra thành lời.

Mộc Kỳ Nhĩ cũng lơ mơ biết được đáp án.

Cô bé nhún vai, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì nhưng cũng không làm khó Phùng Bình nữa.

Cô bé ra hiệu cho hắn ta nói tiếp câu chuyện lúc nãy.

Phùng Bình chậm rãi nói tiếp: "...Tóm lại, Bệ hạ không hề thông báo gì trước mà cứ thế đưa công chúa hòa thân tới. Trong bộ lạc không có ai muốn được Bệ hạ mời chào, nhưng lại không thể ra mặt từ chối việc này để tránh chọc giận ông ta."

"Thế nên công chúa hòa thân bị đẩy tới chỗ bộ lạc không có tiếng nói nhất lúc này, xem như cho chuyện này một câu trả lời."

"Bộ lạc đó chính là Sa Di, nghe nói bọn họ vốn cũng không mạnh lắm, sau khi thủ lĩnh già qua đời thì càng thảm bại hơn. Công chúa được gả cho thủ lĩnh trẻ mới lên."

Sau đó cụ thể bộ lạc này đã xảy ra chuyện gì thì Phùng Bình cũng không biết được.

Hắn ta có thể biết được nhiều chuyện như vậy đều là nhờ "phúc" của Bệ hạ. Ông ta ném tất cả những cục diện rối rắm này cho bọn họ xử lý.

Chương 344: Chương 344

Chuyện của công chúa hòa thân, Bệ hạ chỉ lo việc đưa người tới, sau cùng vẫn là bọn họ chạy tới chạy lui sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Tệ nhất là khi Hoàng đế phát hiện không thể lôi kéo được các bộ lạc, ông ta dứt khoát bỏ suy tính này đi, sau đó còn lòng dạ hẹp hòi mà chặn lại cả thương đội quan trọng hay đi qua lại giữa hai miền Nam Bắc.

Trong một thời gian rất dài, nơi này không có hàng hóa xuất hiện từ phía Nam tới, đặc sản phía Bắc cũng thiếu đi nguồn tiêu thụ quan trọng.

Việc kết đồng minh này xem như hoàn toàn sụp đổ.

Cũng may vì tranh đoạt vật tư, Mạc Khước góc đầu dây, rồi tranh đấu giữa các bộ lạc trở nên kịch liệt hơn, nên tạm thời không có ai tới tìm đám người Phùng Bình để gây phiền phức.

Việc đã tới nước này, Phùng Bình chỉ có thể cố hết sức sắp xếp tốt mọi việc cho công chúa và giúp đỡ nàng ấy chuẩn bị một chút.

Sau đó nữa, hắn ta và nhóm bạn bè, thân thích lùi về phương Nam tiếp tục sống những tháng ngày của bọn họ, không qua lại

với bất kỳ bộ lạc nào để tránh rước họa vào thân.

Trong lòng của đám người Phùng Bình luôn có oán hận với mấy đời hoàng đế.

Những người như bọn họ đã bị đày tới Bắc địa từ thời Tổ tiên, bất kể là ai đang tại vị, chỉ khi nào cần thì mới nhớ tới bọn họ.

Hơn nữa cái gọi là cần này lại chẳng có chút quan trọng nào.

Nói thẳng ra thì bọn họ giống như lá trúc dùng tạm để chùi đ.ít mà thôi. Sau khi dùng xong sẽ bị ném tới chỗ hẻo lánh không ai nhìn thấy, bản thân đứng dậy, vồ vồ xiêm y rồi rời đi, hoàn toàn không màng bọn họ sống hay chết.

Chỉ khi nào không còn gì để lau thì mới có thể lục tìm bọn họ ra, sửa rạch rồi dùng tiếp.

Nếu không phải Phùng Bình dẫn đo quá nhiều, cộng thêm được hun đúc không ít tư tưởng trung quân thì hẳn ta cũng không thể giống như bây giờ, tính khí tốt mà gọi hoàng đế một tiếng Bệ hạ.

Ngược lại hẳn ta sẽ muốn cho mấy lão già vô sỉ kia đi nạp mạng hết đi.

Tạm thời không nói chuyện quá khứ nữa, lại nói chuyện của Sa Di.

Phùng Bình kiềm không được thở dài nói: “Đáng tiếc chuyện hòa thân khi đó ta cũng không giúp đỡ được gì nhiều, chỉ có thể tự mình liên lạc với vài người rồi chuẩn bị cho công chúa một vài món đồ để giữ mệnh.”

“Chuyện duy nhất đáng mừng chính là, tình hình khi đó của Sa Di ngược lại rất có lợi với công chúa.”

Hắn ta ngẫm nghĩ một chút rồi nói thêm: “Đúng rồi, sau khi quay về bọn ta có hỏi thăm tin tức vài lần, vị công chúa kia cũng là người có bản lĩnh, nhanh chóng truyền ra tin tức nàng ấy đã đứng vững gót chân ở Sa Di. Có điều sau đó tin tức càng ngày càng khó lấy, cục diện cũng trở nên hỗn loạn hơn.”

“Tới khi cuộc sống của mọi người dễ thở hơn, nương tử của ta còn nhờ người đưa thư qua, muốn âm thầm đón công chúa ra để sống cùng bọn ta, đáng tiếc mãi vẫn không thể nhận được hồi âm...”

Nói tới đây, đột nhiên Phùng Bình sững người.

Hắn ta nhíu mày, lẩm bẩm: “Khoan đã, lúc đầu Sa Di chỉ là bộ lạc nhỏ ai cũng có thể ăn hiếp, mặc dù bây giờ vẫn là một bộ lạc không được xem là quá mạnh, thế mà lại có thể tham gia tranh đoạt quyền lực ở phía Tây. Tiểu thủ lĩnh không có năng lực này, vậy có khi là nhờ công chúa cũng nên? Hừ, thật là, uống cho trước đó ta còn bị bắt một lần, sao lại không liên kết những việc này với nhau chứ?”

Mộc Kỳ Nhĩ kinh ngạc nói: “Ý của thúc là, Sa Di có thể có vị thế như hôm nay đều là nhờ công lao của vị công chúa kia? Hiện tại nàng ấy nắm Sa Di trong tay sao?”

“Nhưng, nếu đã như thế, các thúc đều có giao tình với nàng ấy, nàng ấy hẳn phải biết chỗ này là nơi đóng quân của các thúc chứ, sao lại còn cho người tới điều tra và uy hiếp?”

“Hơn nữa, trước đó thúc bị cuốn vào sóng gió tranh chấp của phía Tây, rồi bị lừa gạt rời khỏi Nha Địa, chắc hẳn nàng ấy cũng biết những chuyện này chứ nhỉ! Nhưng dường như nàng ấy chẳng có hành động gì cả?”

Nhóm người bắt cóc Phùng Bình chắc cũng không phải là người của bộ lạc.

Phùng Bình lắc đầu cười khổ nói: “Những chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi. Một người tám ngày không gặp mặt có thể tính cách đã thay đổi khác đi hướng gì là tám năm cơ chứ?”

“Ta không thể căn cứ vào nàng ấy của trước kia để nhìn rõ suy nghĩ của nàng ấy hiện tại. Huống gì, chuyện nàng ấy không chế Sa Di trước mắt cũng chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

Điểm này có lý.

Mộc Kỳ Nhĩ thở dài.

Nếu công chúa có thể nắm quyền quản lý Sa Di, hơn nữa lại nể mặt vài phần tình cảm cũ thì tốt biết bao.

Nếu như vậy bọn họ sẽ có cơ hội cùng nhau ngồi xuống và bình thản đàm phán một vài chuyện.

Tuy bọn họ đã biết chuyện xưa của công chúa nhưng vẫn không giảm bớt sự cảnh giác dành cho Sa Di xuống, cũng không có khả năng trả lại tù binh.

Một thời gian sau đó, đám người Mộc Kỳ Nhĩ luôn cẩn thận đề phòng.

Một hôm nào đó, Phương Quân tuần tra đột nhiên cho người tới thông báo: “Có một đội ngũ được trang bị tốt đang tiến về phía chúng ta, mọi người chuẩn bị ứng chiến.”

“Trang bị của bọn họ tốt hơn những gì chúng ta dự đoán nhiều, hơn nữa còn tham khảo mạch đao của chúng ta!”

Thiết Tru mới mang mạch đao này tới phương Bắc không bao lâu mà đối phương đã thành công sao chép lại rồi.

Từ khía cạnh này cho thấy tài nguyên chuẩn bị chiến tranh của đối phương sung túc, năng lực sản xuất cũng không thấp, là trường phái hành động nói là làm, rất thông minh.

Nếu những người này thật sự từ Sa Di tới thì hình tượng của bọn họ khác một trời một vực với những lời đồn đãi bấy lâu.

Cũng may bọn họ không ỷ lại vào năng lực tác chiến của kỵ binh, còn cất giấu vài loại vũ khí lớn, nếu không sẽ cảm thấy khó khăn khi đối đầu với mạch đao.

Mọi người không khinh địch với khả năng xảy ra đánh úp bất ngờ.

Trước đó, vì để ứng phó với các tình huống phát sinh đột ngột, bọn họ đã sắp xếp không ít buổi diễn tập và huấn luyện quân sự.

Ngay cả đám người Phùng Bình cũng đã tập thành phản xạ có điều kiện, nghe được lệnh chỉ huy sẽ nhanh chóng rút lui tới địa điểm an toàn.

Thấy địa bàn của mình về cơ bản đã được bố trí thỏa đáng, Mộc Kỳ Nhĩ hít một hơi thật sâu, ăn mặc chỉnh tề đi theo đằng sau đội ngũ Phương Quân.

Bất kể tình hình của người tới thế nào, cô bé cũng phải tận mắt nhìn thấy mới được!

...

Biên cương đang anh dũng chiến đấu.

Ở một bên khác, huyện Hưng Hòa lại yên ổn vượt qua mùa đông, trong lúc ăn Tết mọi người tổ chức các tiết mục nho nhỏ ăn mừng thành công lớn đã đạt được vào cuối năm, sau đó nghênh đón mùa xuân tươi đẹp.

Năm nay dường như là một năm được mùa.

Nước mưa dồi dào, ánh nắng rạng rỡ, ngay cả tiếng chim nhỏ kêu cũng thanh thúy tới lạ.

Người Hưng Hòa ban đầu là tân thủ mới được thử nghiệm khoa học trong trồng trọt, bây giờ bọn họ đã có thể xem là người có kỹ năng trồng trọt thành thục rồi.

Lúc này mọi người gần như đều cầm thước dây, vẩy m.ô.n.g lên, cúi người xuống, tay nắm tay, thành thạo dạy người dân Bình Trạch trồng trọt.

Ngoại trừ các loại trái cây ngũ cốc thiết yếu ra, năm nay bọn họ còn có thêm một nhiệm vụ quan trọng nữa, đó là gây trồng cà chua.

Nhờ vào phước thực phẩm tươi sống của Thịnh Quân.

Đối với số cà chua mới trồng được trước đó, trong huyện lập tức tiến hành lễ hội cà chua linh đình.

Loại trái cây đỏ rực và chắc nịch này khiến người ta vô cùng yêu thích, mọi người cẩn thận loại hạt ra để giữ lại, toàn bộ phần thịt còn sót lại của quả đều được bọn họ dành để ăn hết vào bụng.

Đủ các loại món ăn chế biến từ cà chua thơm nức nhanh chóng được hoàn thành.

Sau khi nhấm nháp xong, có rất nhiều người dân nhanh chóng trở thành tín đồ của cà chua.

“Thật tốt, món mà tôi thích ăn nhất chính là lẩu cà chua, vẫn luôn tự nói với mình rằng nếu có thể có thêm kiến thức về diện mạo chân chính của cà chua thì tốt biết mấy, cuối cùng bây giờ tâm nguyện của tôi đã được thỏa mãn rồi.”

“Hóa ra không chỉ nấu được trong lẩu mà cà chua còn được nấu trong nhiều món khác cũng ngon như thế, cà chua đúng là bảo bối mà!”

Chương 345: Chương 345

Sau một buổi lễ hội tôm tươi, dân chúng đều đã có kinh nghiệm chuẩn bị nguyên liệu cho việc nấu ăn trong lễ hội.

Những câu tục ngữ, câu vè có liên quan tới cà chua rất nhanh được lan truyền khắp thành, thậm chí chúng còn được ghi chép vào biên niên sử quận.

Ví dụ như:

“Có trứng xào cà chua, có thể ăn thêm hai chén cơm mỗi bữa.”

“Nạm bò nấu cà chua ngon, thúc giục người dậy thật sớm, hương thơm ngào ngạt từ nồi, nguyện ý được ăn tới già.”

Những câu thơ tươi sáng, thuận miệng như vậy lập tức trở thành những câu tuyên truyền cho các loại nguyên liệu nấu ăn, khiến mọi người có ham muốn nếm thử các món ngon.

Sau khi phối hợp cà chua với đủ các loại món ăn thức uống đa dạng khác xong, dân chúng ai ai cũng đều cảm thấy món nào cũng khiến người ta cảm thấy kinh ngạc và vui mừng.

Thế nên mọi người vô cùng để tâm với việc trồng cà chua.

Bảy ngày của lễ hội cà chua đã qua, mọi người đều xoa tay, mà cùng đợi tới đầu xuân là đi gieo trồng ngay.

Tới ngày chính thức ra ruộng làm việc, mọi người đều rất nhiệt tình.

“Làm sốt cà chua rất tốn cà, bảy ngày lễ hội không ai nữa làm, mọi người cũng ăn chưa đủ! Bây giờ ta phải trồng trọt thật tốt, tới khi bội thu là có thể làm sốt cà chua ăn cho đã mới thôi!”

Cà chua tạo thành một loạt các ảnh hưởng, cuối cùng tất cả đều rơi xuống đất.

Sau đó, khu vực thực phẩm tươi sống của Thịnh Quân còn xuất hiện một vài sản phẩm từ thịt như thịt gà, thịt sườn các loại.

Tuy rằng đều rất tươi ngon, nhưng lần này ngược lại không gây tiếng vang gì quá lớn.

Đây là bởi vì trang trại chăn nuôi gà vịt heo ngỗng của huyện thành sau nhiều năm tích lũy cuối cùng cũng thành công, tất cả vật nuôi năm nay đều được nuôi có hiệu quả tốt.

Các loại trứng, thịt đều được thu hoạch tốt, hơn nữa chất lượng sản phẩm đều ở mức tốt nhất.

Trong hoàn cảnh phồn thịnh như vậy, trang trại chăn nuôi xem như thật sự đi lên con đường phát triển, sản lượng bắt đầu dồi dào và ổn định.

Đồng thời, lò g.i.ế.c mỗ gần đó cũng náo nhiệt hơn, liên tục ngày nào cũng có việc làm, gần đây còn mở rộng để nhận thêm người, không ít bách tính đều chạy tới đăng ký.

Một khoảng thời gian sau đó, trong thành có rất nhiều thay đổi xảy ra.

Nguồn cung ứng huyết vịt tươi mới dồi dào, gà rán cũng bắt đầu được bày bán, các loại thịt từ món hi hữu rất cuộc cũng đã dần trở thành khách quen trên bàn ăn của bách tính.

Trước kia ở trong huyện, nếu nhà nào nói mình có thịt ăn thì hàng xóm quanh đó mấy con phố đều hâm mộ nhà đó ba ngày ba đêm.

Nhưng bây giờ, nếu có nhà nào nói hôm nay mình ăn thịt thì mọi người đều sẽ vỗ đầu rồi nói: “Ôi chao, nghe là thấy đói bụng! Cảm ơn đã nhắc tới, tôi cũng nhanh chóng mua ít thịt về ăn thôi!”

Bách tính được ăn thịt gà mập mạp, cũng được ăn thịt heo bị thiến, rất cuộc mọi người cũng tìm ra bí quyết khiến thịt heo trong lẩu Phương Quân được ăn ngon hơn.

Heo bị thiến sẽ dễ nuôi hơn, lúc làm thịt cũng ngon hơn.

Như vậy khi phân loại và xử lý thịt heo sẽ không có mùi tanh, cảm giác tươi mới, lúc ăn cũng chỉ có mùi thơm vô tận của thịt.

Một thủ thuật nho nhỏ là có thể khiến thịt heo ngon hơn, cộng thêm phương pháp chế biến thịt độc đáo của Phương Tiên Nhi, thịt heo được xuất xưởng từ Hưng Hòa đi tới đâu cũng đều được mọi người tranh nhau mua.

Ngoại trừ các loại thịt, trứng cũng trở nên đa dạng.

Thịnh Quân dạy mọi người cách làm trứng hột vịt muối và trứng vịt bắc thảo, lại lần nữa mở rộng thực đơn trong huyện, tiện thể còn kiếm được một số tiền lớn.

Ngoại trừ cung cấp thịt cho việc ăn uống, trang trại chăn nuôi còn có một khu vực chuyên dùng để chăn nuôi trâu và ngựa.

Trước mắt khu vực này giao cho đám người Kéo Khắc Thân phụ trách, gia súc sinh trưởng khá tốt.

Tảo Nhi thấy các dự án trong thành đều có bước tiến triển thì nhin không được mà cười rạng rỡ nói: “Tốt quá, mùa xuân vừa đến, hoa nở khắp nơi, ngay cả ông trời cũng vui vẻ với chúng ta. Hy vọng sau này cũng không có sự cố nào, để mọi người có thể thuận lợi có một năm bội thu.”

Đáng tiếc, Tảo Nhi không vui vẻ được bao lâu.

Có lẽ cuộc sống không thể chịu đựng được chuyện gì quá thuận lợi, sự cố nhanh chóng xuất hiện.

Ban đầu, người phát hiện ra điều bất thường là Thịnh Quân.

Nàng phát hiện hệ thống bỗng nhiên xuất hiện vài nhiệm vụ không mấy quan trọng, độ khó cực kỳ thấp, như thể muốn chủ động mang phần thưởng đến tận tay nàng vậy.

Hơn nữa, các phần thưởng được mở khóa cũng rất kỳ lạ.

Lần lượt là phao cứu sinh, áo phao, và bè cứu sinh.

Còn có dây thùng cứu sinh, quần áo bảo hộ chống thấm nước và các vật dụng cứu hộ khác.

Cùng lúc đó, khu dược phẩm của nàng cũng bất ngờ được cập nhật thêm vài loại thuốc trị liệu phát ban, nhiễm trùng đường hô hấp và các loại bệnh tương tự.

Những loại thuốc này được bày bán dài hạn, chưa cần nàng phải nâng cấp thì chúng đã tự động xuất hiện, có thể xem như cuối cùng nàng cũng tận dụng được hệ thống để hưởng lợi.

Còn những vật phẩm như bè cứu sinh, lại giống như lều trại và chất làm tan tuyết trước đó, đều là những mặt hàng được bày bán có thời hạn và có số lượng hạn chế. Chỉ có một số lượng cố định, sau khi mua hết thì không thể bổ sung thêm.

Nhìn thấy những thứ này, kết hợp với sự vận hành của hệ thống thường ngày, Thịnh Quân nhanh chóng nhận ra rằng có thể sắp xảy ra lũ lụt ở đâu đó và hệ thống đang cảnh báo trước cho nàng.

Khu vực Hưng Hòa không có nguy cơ bị lũ lụt, vậy thì chỉ có thể là ở một địa phương khác đang gặp thiên tai, giống như trước đây ở Miên Sùng vậy.

Đây là việc quan trọng liên quan đến tính mạng.

Thịnh Quân nhanh chóng báo cho Tảo Nhi, yêu cầu nàng ấy phải chú ý đến tình hình các khu vực xung quanh.

Đối với lời nói của nàng, Tảo Nhi tất nhiên là rất nghiêm túc chú ý, lập tức bảo Hà Hoa đi liên lạc với các đầu bếp thám tử ở khắp nơi để điều tra tin tức.

Chẳng bao lâu sau, tin tức đã được truyền về.

“Mấy ngày trước, khu vực gần Chu Ninh bỗng nhiên xuất hiện một số lượng nhỏ dân tị nạn.”

“Theo lời những dân tị nạn đó, họ đến từ khu vực Cửu Đẩu. Gần đây, sông Sa Hà đã đến mùa lũ, đê chắn ở Cửu Đẩu bị vỡ, dẫn đến lũ lụt... Hiện tại tình hình thảm họa chưa nghiêm trọng, mới chỉ là một số khu vực nhỏ bị ảnh hưởng. Nhưng tình hình sông Sa Hà không ổn định, rất có khả năng sẽ mở rộng phạm vi thảm họa trong thời gian tới.”

“Đúng rồi, những dân tị nạn đó đã được chúng ta cử người đi thu nhận và cứu trợ, không cần lo lắng về sự an toàn của họ.”

Tin tức có thể được truyền về nhanh chóng cho thấy công tác tình báo của nhóm người Tảo Nhi đã rất có hiệu quả.

Những địa danh như Cửu Đầu và Chu Ninh được nhắc đến đều nằm dọc theo tuyến sông Sa Hà, cách Hưng Hòa khá xa, thậm chí còn cách Bình Trạch một vài vùng.

Mấy năm trước, khu vực phía Bắc đã trải qua tình trạng hạn hán nghiêm trọng, sông Sa Hà cũng thường xuyên bị khô cạn, đã rất lâu không xảy ra hiện tượng lũ lụt.

Gần đây, phía Nam càng thêm thờ ơ với việc quản lý phía Bắc, không hề cấp ngân sách cho công tác trị thủy, càng không nói đến việc cử nhân tài đến chỉ đạo và bảo trì đê điều.

Dù sao thì sông phía Bắc cũng không có ảnh hưởng gì đến ngai vàng.

Đối với hành động như vậy của Hoàng đế, các quan huyện ở nhiều nơi chỉ biết nhần nhục chịu đựng, không ai thực sự quan tâm và yêu dân như con cái.

Thấy nước sông thường xuyên khô cạn, họ cũng chỉ cảm thấy vấn đề không có gì nghiêm trọng và cũng chẳng cần để tâm gì đến những việc như thế này nữa.

Trong hai năm gần đây, mùa màng đã được cải thiện tốt đẹp, lượng nước sông Sa Hà cũng dần dần khôi phục.

Đầu xuân năm sau, băng tan chảy và mưa nhiều hơn, không ai ngờ rằng lượng nước sông Sa Hà trong mùa lũ lại vượt ngoài dự đoán.

Trong hoàn cảnh này, đê điều yếu kém ở Cửu Đầu đã sớm không chịu nổi trước sức ép.

Khi nắm rõ tình hình, Tảo Nhi không khỏi nhíu mày nói: “Tình trạng phòng hộ dọc theo sông hầu như đều rất yếu ớt. Nếu tiếp tục như thế này, lũ lụt ở Cửu Đẩu có thể chỉ là khởi đầu, các khu vực khác sẽ sớm sẽ xảy ra lũ lụt thôi.”

“Ngoài các khu vực nguy hiểm ở Cửu Đẩu, còn có những khu vực nào khác đã có động thái gì chưa? Các khu vực lân cận phản ứng ra sao?” Nàng ấy hỏi thám tử.

Thám tử thở dài và báo cáo đúng sự thật: “Một số khu vực nguy hiểm đã có động thái, chủ yếu là dùng các biện pháp thô sơ để khẩn trương gia cố đê điều, nhưng theo ta thấy, hiệu quả không đáng kể.”

“Những gia đình giàu có hay đông thành viên đã bắt đầu di chuyển đến nơi khác khi thấy tình hình không ổn, có một số người dân cũng đã chạy đi nơi khác để lánh nạn.”

“Còn các thành phố lân cận không bị ảnh hưởng, thành phố nào tốt hơn thì cũng đã tiếp nhận một số dân tị nạn, nhưng đa số đều mạnh ai nấy lo mà đóng kín cửa thành, có lẽ là lo ngại rằng dân tị nạn có thể mang theo dịch bệnh vào thành.”

Chương 346: Chương 346

Nguồn nước không sạch có thể gây ra nhiều bệnh tật, xác c.h.ế.t của động vật và người c.h.ế.t vì lũ lụt cũng sẽ mang theo nhiều vi khuẩn.

Đây đã là kiến thức cơ bản mà ai cũng biết ở Hưng Hòa.

Nghe xong, Tảo Nhi đau đầu mà xoa trán.

Những khu vực bị thiên tai chắc chắn không thể mặc kệ được.

Tuy nhiên khu vực dọc theo sông quá rộng lớn, chỉ dựa vào số người hiện có thì không đủ, còn cần phải huy động thêm lực lượng từ các nơi khác đến để tham gia.

Sau khi thiên tai qua đi, việc phục hồi và tái thiết ở các khu vực sẽ là một thách thức lớn. Nếu họ muốn đứng ra đảm nhận những việc này thì cần phải mở rộng phạm vi kiểm soát ở phía Bắc.

Việc phải đảm nhận nhiều khu vực như vậy không nằm trong kế hoạch của Tảo Nhi, vì điều đó không có lợi cho sự phát triển.

Nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi đột ngột này, đã đến mức này, dù sao nếu gặp phải họ cũng không thể trốn tránh được.

Khi đã làm ra quyết định thì cần phải nhanh chóng tổ chức và lên đường, nhưng còn nhiều vấn đề phải đối mặt.

Tảo Nhi lập tức triệu tập các trưởng nhóm để cùng thảo luận vấn đề này.

“Ta đã sắp xếp thứ tự các khu vực cần phải cứu trợ, ưu tiên hàng đầu là Cửu Đầu, nơi đã xảy ra lũ lụt.”

Hiện tại họ không có nhiều kinh nghiệm trong việc cứu trợ trong lũ lụt, chỉ có lý thuyết suông mà không có thực hành, nên tiến độ cứu trợ ban đầu chắc chắn sẽ rất chậm.

Trong tình huống này, cần phải tìm kiếm một số người có kinh nghiệm quản lý để hỗ trợ cứu trợ.

“Biết rồi, ta sẽ đi tìm những người có thể giúp đỡ!”

Hà Hoa đứng dậy ra khỏi bàn và nhanh chóng bước ra ngoài. Nàng ấy có thể sử dụng lực lượng của “Hưng Phương Đông” để tìm người một cách nhanh chóng.

Những người còn lại tiếp tục thảo luận các vấn đề quan trọng.

Việc xử lý lũ lụt cần có sự chuẩn bị toàn diện và phải xem xét tất cả các khía cạnh.

Huyện lệnh Miên Sùng có kinh nghiệm trong việc ứng phó thiên tai, Trình Thuận nói: “Cần phải vận chuyển đủ thực phẩm và nước sạch đến khu vực bị ảnh hưởng. Nơi gặp thiên tai, chắc chắn là nước sẽ không thể uống được và cũng sẽ không có thực phẩm.”

Tảo Nhi gật đầu.

Tiếp theo, người quản lý xưởng dệt, Chung Nguyệt Hằng cũng đưa ra ý kiến của mình: “Trong mùa lũ, băng trong sông còn

chưa tan hoàn toàn, khả năng sẽ có nhiều người bị nhiễm lạnh vì tiếp xúc với nước. Cần phải vận chuyển một số bình nước nóng qua đó, nếu điều kiện cho phép, thì cũng nên mang thêm vài lò than nữa. Đúng rồi, áo phao của chúng ta cũng nhẹ và giữ ấm tốt, không chiếm nhiều diện tích, nên có thể mang thêm.”

Thu Nương cũng nói: “Mặc dù các quan viên ở những nơi khác dù có thiếu năng lực, nhưng có một số điều họ nói không sai. Thực tế là, thiên tai mang đến dịch bệnh đúng là điều chúng ta cần phải chú trọng. Việc điều trị và khử trùng đều cần được phẩm, phải vận chuyển từ nhiều địa phương và có nhiều công việc phải làm. Số lượng lang trung chữa bệnh hiện tại chắc chắn không đủ, nên cần thiết phải tuyển thêm những người tình nguyện.”

Trình Thuận lập tức nói: “Tất cả người ở Miên Sùng đều có thể là.m t.i.n.h nguyện viên!”

“... Cũng không đến mức phải làm các ngươi đều phải đi.”

Nói một hồi, cảm thấy các vấn đề đều đã được hoàn thiện một cách ổn thỏa.

Tảo Nhi đứng dậy, ra hiệu cho mọi người nhanh chóng chuẩn bị.

Trước khi kết thúc buổi thảo luận, nàng ấy thực hiện một đợt tổng kết và phản ánh: “Năm nay vốn có mùa màng bội thu, chúng ta đã đạt được không ít thành tựu, mọi người có lẽ đều cảm thấy vui vẻ.”

“Nhưng từ lần lũ lụt này, có thể thấy rằng khả năng sản xuất chúng ta vẫn còn kém rất nhiều.”

“Về mặt thực phẩm, việc bách tính thường xuyên có thịt ăn là điều đáng mừng. Tuy nhiên, tình hình hiện tại vẫn chưa đạt đến mức làm chúng ta hài lòng. Trong trường hợp khẩn cấp, chúng ta vẫn phải dựa vào thực phẩm cứu trợ của Phương Tiên Nhi,

điều này không phải là chuyện tốt đối với chúng ta. Do đó, việc dự trữ lương thực cần phải được tăng cường. Hơn nữa, sau khi kết thúc đợt cứu trợ này, việc nghiên cứu và phát triển các loại thực phẩm giống như bánh quy nén cần phải được đưa vào trong kế hoạch và phải thấy được hiệu quả sớm!”

“Còn về các vật tư cứu trợ, chúng ta cần phải chuẩn bị đầy đủ. Mục tiêu lớn của chúng ta là quản lý một vùng đất rộng lớn đang ở dưới chân này. Trong tương lai, nếu có khả năng sản xuất dư thừa, không nên chỉ nhìn vào tình hình trước mắt mà cũng cần suy nghĩ đến các vấn đề có thể xảy ra ở các khu vực khác.”

“Ví dụ như các sản phẩm từ cao su, chúng ta vẫn chưa có đủ loại phong phú. Nếu lần này không nhờ Phương Tiên Nhi mang đến phao bơi và bè, việc cứu người sẽ gặp rất nhiều khó khăn.”

“Trong tương lai chúng ta phải tự cung tự cấp với các loại đồ vật tương tự. Các xưởng và sản nghiệp cần tổ chức bàn luận đổi mới sản phẩm, tiếp thu ý kiến của mọi người để làm ra sản phẩm. Chúng ta không thể chỉ đợi đến khi thiên tai xảy ra mới bắt đầu hành động.”

Sau khi nói những lời nghiêm túc, Tảo Nhi lại dịu giọng: “Ta biết mọi người không hề lười biếng, chỉ là cuộc sống luôn đầy những bất ngờ. Thực ra, chúng ta đã làm rất tốt rồi. Vì vậy, lần này chúng ta cũng phải cố gắng làm tốt nhất có thể để giảm thiểu thiệt hại do thảm họa. Phải biết rằng, bách tính dọc theo bờ sông Sa chỉ có thể dựa vào chúng ta để được cứu!”

“Được rồi, bắt tay vào làm thôi!”

Tất cả mọi người, kể cả Thịnh Quân cũng nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Trước tiên họ đóng gói nước khoáng và bánh quy nén lên xe.

Bánh quy nén không cần phải nói nhiều, từ những ngày đầu đến nay, nó đã giúp người dân vượt qua vô số khó khăn. Dù là nạn đói hay thiên tai, nó vẫn là thứ quan trọng nhất trong lòng của mọi người.

Còn nước đóng chai thì khác.

Trên thực tế nước đóng chai đã có mặt từ lâu trong miếu của Phương Tiên Nhi.

Tuy nhiên, sau khi đào giếng ở huyện thành, nguồn nước ngầm đã đủ, nước không còn khan hiếm nữa.

Mọi người đã thử qua nước đóng chai và thấy rằng vị của nó không khác biệt nhiều so với nước giếng tự đun sôi, thậm chí nước giếng còn ngọt hơn một chút, nên họ không đổi sang loại nước này.

Trước đây, nước đóng chai không phát huy tác dụng đặc biệt.

Ngay cả khi xảy ra tuyết lở ở Miên Sùng, việc cung cấp nước cũng không gặp khó khăn, vì lượng tuyết đủ để đun sôi là có thể uống được, mọi người không thiếu nước uống.

Nhưng giờ đây, khi phải chống lũ và cứu trợ, nguồn nước đã bị ô nhiễm hoàn toàn, mọi người mới nhận ra tầm quan trọng của việc dự trữ nước đóng chai sạch sẽ.

“Ngày thường không biết loại nước này có ích lợi ra sao, lần này ta mới hoàn toàn nhận thức được!” Đại Ngưu vừa chuyển nước vừa không kìm được mà cảm thán.

Ngoài nước khoáng, họ cũng mang theo một ít nước điện giải để nhanh chóng bổ sung năng lượng cho mọi người.

Sau khi đóng gói xong nước và thực phẩm, họ bắt đầu đóng gói thuốc men và chất khử trùng.

Còn các loại thuốc mới ở trong miếu thì mọi người đều chưa biết rõ về chúng.

Thịnh Quân kiên nhẫn giới thiệu từng loại thuốc và cách sử dụng: “Loại này chữa mẩn ngứa và viêm da, loại này trị nhiễm khuẩn, loại này có tác dụng nhanh đối với viêm dạ dày cấp tính... Đúng rồi, khẩu trang và găng tay y tế cũng cần phải chuẩn bị đủ!”

Mỗi khi đến thời điểm này, Thịnh Quân đều cảm thấy tầm quan trọng của việc giáo dục.

Nàng không cần phải tốn công giải thích chi tiết vi khuẩn là gì, cũng không cần phải giải thích tại sao phải thực hiện các biện pháp phòng tránh nghiêm ngặt.

Rất tiết kiệm thời gian.

Trí nhớ tốt không bằng ghi chép cẩn thận, đặc biệt là việc sử dụng thuốc rất nghiêm ngặt, mọi người đều nghiêm túc ghi chép vào sổ tay.

Các loại thuốc nhanh chóng được phân loại và đóng gói lên xe.

Sau đó họ bắt đầu học cách sử dụng các thiết bị cứu sinh như phao cứu sinh, bè cứu sinh và dây thừng.

Quần áo bảo hộ chống nước cũng cần được thử nghiệm để kiểm tra hiệu quả.

Tảo Nhi và mọi người cầm lấy cái da của phao cứu sinh hình phẳng và dẹt.

Mấy cái phao cứu sinh được sản xuất từ hệ thống này là sản phẩm cứu sinh chuyên nghiệp.

Khác với các phao bơi thông thường ở hồ bơi, phao này được làm từ vật liệu cao cấp, dày dặn và bền bỉ hơn, có hiệu quả bảo vệ tốt hơn và không dễ bị lật nghiêng.

“Trước tiên chúng ta phải bơm phao cứu sinh lên.” Thịnh Quân nói: “Cả áo cứu sinh và bè cứu sinh cũng đều cần phải bơm phồng.”

Các thiết bị này đều có bộ bơm khí đi kèm, việc bơm hơi rất nhanh chóng.

Tảo Nhi cảm thấy thiết kế bơm hơi này rất tinh tế: “Trước khi bơm hơi những thiết bị này rất dễ dàng để cất giữ, không chiếm diện tích. Khi cần, chỉ cần bơm hơi là có thể sử dụng, rất tiện lợi.”

Sau khi bơm đầy hơi, họ tìm vài người để thử nghiệm bằng cách đeo phao cứu sinh và áo cứu sinh rồi nhảy vào hồ nước.

Để đảm bảo an toàn, những người tham gia thử nghiệm đều biết bơi. Nhưng để kiểm tra hiệu quả cuối cùng, khi nhảy xuống nước, họ không thực hiện các động tác dư thừa mà chỉ chờ các thiết bị cứu sinh phát huy tác dụng.

Chỉ thấy phao cứu sinh và áo cứu sinh nâng đỡ những người thử nghiệm nổi trên mặt nước, không hề bị chìm xuống.

Ngay cả người đàn ông to bự nhất cũng có thể nổi lên một cách thành công.

“Khi dòng nước chảy mạnh, áo cứu sinh vẫn là an toàn hơn. Dòng nước xiết nhẹ thì dùng phao cứu sinh.” Thịnh Quân dặn dò: “Hai loại thiết bị này đều có kích cỡ khác nhau, có thể cứu trợ người dân với những kích thước cơ thể khác nhau.”

Chương 347: Chương 347

Mọi người gật đầu hiểu ý.

Lúc này, Tây Nương một người không biết bơi, bỗng chủ động yêu cầu được thử nghiệm các thiết bị cứu sinh.

“Dân chúng không phải ai cũng biết bơi, chúng ta làm thí nghiệm cũng phải xem xét tình huống cứu trợ thực tế.”

“Hơn nữa, mọi người cũng không thể ngoan ngoãn ở trên bờ mặc áo cứu sinh. Chúng ta cần phải diễn tập để cứu những người dân đang vật lộn ở trong nước.”

Ở những nơi xảy ra thiên tai nghiêm trọng, số người sống sót không biết bơi có thể ít, nhưng có thể một số người may lúc đầu may mắn thoát trốn được đến nơi cao, cho đến khi mực nước dâng cao mới gặp nạn.

Trong những tình huống này, vẫn có cơ hội để cứu họ, không thể từ bỏ những người này.

Những người khác đều thấy có lý.

Nhưng thí nghiệm thì thí nghiệm, vấn đề an toàn của Tây Nương cũng cần phải được xem xét.

Những người bơi lội đã ngâm mình ở dưới nước nhưng chưa lên bờ, tạm thời vẫn ở dưới nước, sẵn sàng làm người cứu hộ.

Đồng thời, bè cứu sinh cũng được thả xuống nước, và ngay sau đó mọi người sẽ phải chèo bè để cứu Tây Nương khỏi bị đuối nước.

Khi mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, Tây Nương mặc quần áo không thấm nước, hít một hơi sâu và nhảy xuống nước.

Bà ấy thực sự không biết bơi, nên đã giẫy giụa trong nước, cứ nổi lên rồi lại chìm khiến cho người ta lo lắng.

Những người trên bè thấy vậy thì vô cùng sốt ruột, hành động cũng trở nên lúng túng.

Lần đầu tiên thực hiện cứu trợ nhanh chóng thất bại, Tây Nương được cứu lên khỏi nước.

Những người trên bè cảm thấy rất tự trách.

Những người khác thấy vậy liền lên tiếng:

“Không có thời gian để buồn bã, chúng ta hãy nhanh chóng tập luyện thêm vài lần!”

“Có vẻ như khi kết thúc lần cứu trợ này, chúng ta cần tổ chức các lớp dạy bơi trong huyện, không để bỏ sót bất kỳ ai không biết bơi!”

“Đúng vậy, chúng ta làm lại một lần nữa! Tây Nương hãy nghỉ ngơi trước, lần này đến lượt ta sẽ xuống nước.”

Sau nhiều lần luyện tập, mọi người cuối cùng có thể thực hiện công việc cứu trợ một cách thành thạo hơn và đã có sự chuẩn bị cho các tình huống có thể xảy ra.

Mặc dù tốn nhiều thời gian, nhưng chuẩn bị kỹ lưỡng và chuyên nghiệp vẫn hiệu quả hơn việc cứu trợ mù quáng.

Kết thúc buổi tập, không còn vấn đề gì khác xảy ra, mọi người nhanh chóng xuất phát.

Lần này, Thịnh Quân cũng chuyển đổi sang hình dạng robot quét dọn và cùng nhau xuất phát.

Nàng cảm thấy rằng, với lớp vỏ mạnh mẽ và khả năng chống nước của robot quét rác, còn có thể sử dụng chức năng quét tìm người gặp nạn, nên lần này chắc chắn nàng có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Dân chúng của Hưng Hòa và Miên Sùng đã quá quen thuộc với công tác cứu trợ, nên khi có lời kêu gọi tuyển tình nguyện viên, họ hưởng ứng rất nhiệt tình.

Ngay cả dân chúng ở Bình Trạch cũng có ý nguyện tham dự cao ngoài dự đoán.

Dù rằng, ba vùng này trước đây gặp những cảnh ngộ khác nhau, nhưng đều đã từ trong khó khăn mà tìm lại được sự sống.

Có người từng được cứu giúp, nên bây giờ họ cũng muốn đưa tay cứu giúp người khác để lan tỏa sự ấm áp.

Cũng có người vì nay đã có cuộc sống no đủ hạnh phúc, khi bản thân họ không còn phải bận bịu lo toan cuộc sống, họ dư sức để giúp đỡ người khác.

Lại có không ít người chịu ảnh hưởng từ các chương trình giáo dục trong thành và phong cách làm việc của Tảo Nhi và những người phụ trách khác, trong lòng của họ tràn đầy tinh thần trách nhiệm.

Nói chung, sự giáo dục và cuộc sống an nhàn đã nảy nở lòng thiện lương giữa người với người ở nhiều nơi.

Lòng tốt ấy còn lan tỏa và tạo nên vòng tuần hoàn tốt đẹp cùng thấp sáng thêm nhiều vùng địa phương hơn.

Trong bầu không khí ấy, đội tình nguyện nhanh chóng tập hợp, các vật tư cứu trợ cũng đã được kiểm kê đầy đủ.

Để tiết kiệm không gian, và có nhiều chỗ hơn để chứa thực phẩm và thuốc men, các vật dụng như phao cứu sinh, áo phao đều được phát cho mọi người để họ có thể mang theo hoặc mặc lên người.

Mỗi người còn mang theo một chiếc ba lô lớn chứa nhiều vật dụng cần thiết.

Sau khi sắp xếp xong công việc bảo vệ trong thành, Tảo Nhi quyết định lần này tự mình dẫn đoàn cứu trợ.

Trong những năm rèn luyện vừa qua, nhóm người đầu tiên của thôn Phương Gia đều đã trưởng thành, bây giờ ai cũng có thể tự xoay sở và đảm đương công việc.

Nàng ấy không còn cần phải ở lại thành suốt ngày để ứng cứu như lúc mới bắt đầu.

Đoàn người vì mang theo hàng hóa, di chuyển với tốc độ có nhanh có chậm nên dần kéo dài khoảng cách.

Đoàn đi trước mang theo vật dụng tiếp tế, dự định cứu một nhóm người trước rồi đợi đoàn xe ngựa ở phía sau tới.

Đoàn đi được một lúc lâu.

Khi đi ngang qua mấy thành gần huyện bị lũ lụt, Tảo Nhi phân chia một số nhóm nhỏ đi đến những nơi đó cầu viện.

Họ cần thêm nhiều nhân lực.

Tuy nhiên, cũng không thể đến cầu viện một cách tùy tiện.

“Giờ chúng ta không có danh nghĩa gì, cầu viện trực tiếp chắc chắn không ai để ý đến, mà nếu ép buộc thì lại có vẻ quá vô lý. Nếu nói chúng ta là người của Hoàng thượng, chắc chắn chẳng ai tin Hoàng thượng lại rảnh rỗi phải người tới cứu nạn.”

Tảo Nhi nói: “Vì vậy, lần này chúng ta sẽ lấy danh nghĩa Phụng Vương mà hành động, đồng thời mang theo vũ khí, vừa đ.ấ.m vừa xoa. Sau khi lũ lụt được giải quyết, chúng ta sẽ từ từ xử lý những vấn đề ở các nơi này.”

Dù sao Phụng Vương cũng có dã tâm, làm việc này để lấy lòng dân cũng không có gì lạ, ít nhất đáng tin hơn so với Hoàng đế.

Trong tình huống này, chẳng ai rảnh rỗi mà chạy đi hỏi Phụng Vương để xác nhận.

Bọn họ cứ việc khẳng khẳng mình là người của Phụng Vương, nếu đối phương không tin, thì thuộc hạ trung thành vì dân của Phụng Vương, trong cơn cấp bách, quan tâm đến dân chúng và hành động mạnh mẽ cũng là điều hợp lý.

Nói xong, Tảo Nhi lấy ra bức thư giả đã chuẩn bị sẵn.

Chung Tú đã từng ở Thành An giả làm huyện lệnh, cũng từng tiếp xúc với Phụng Vương, nên việc làm giả thư từ của Phụng Vương để lừa người không quen thuộc không phải là việc khó.

Có thư trong tay, sau khi hoàn tất việc huấn luyện thì đội cầu viện nhanh chóng mang theo người và vũ khí tiến về các huyện thành.

Bên đường còn thấy không ít dân chạy nạn nên nhóm các nàng liền chỉ đường và bảo họ tìm đến nhóm binh sĩ của các nàng mà

nương nhờ.

Với tốc độ này, họ hẳn có thể gặp lại đoàn xe ngựa vận chuyển hàng hóa ở phía sau.

Việc cứu giúp nạn dân không chỉ là nhiệm vụ chính của họ lần này, mà còn có thể cung cấp nhiều thông tin hữu ích trong thời điểm này để có thể giúp đỡ phía trên không ít.

Tạm biệt nạn dân, đoàn đội tiếp tục tiến bước.

Gần đây vì lũ lụt mà khiến lòng người hoang mang, các huyện thành xung quanh đều bắt đầu thiết lập lệnh giới nghiêm.

Đội trưởng tạm thời của đoàn cầu viện đưa thư của Phụng Vương cho lính gác cổng, yêu cầu truyền đạt lại bức thư này.

Đồng thời, nàng ấy cũng chuẩn bị sẵn sàng cho việc đối phương sẽ giả câm giả điếc mà không mở cửa thành, và cũng đã âm thầm cho người khiêng một khẩu đại pháo nhỏ gọn đặt ở phía sau, phòng khi bất trắc.

Đưa thư trước rồi bắn pháo sau.

Trong tuyển tập câu chuyện xưa của Phương Quân thì đây được gọi là “tiên lễ hậu binh”.

Trong lúc chờ đợi, Tảo Nhi và nhóm của nàng ấy không ngừng việc cứu người.

Đội cứu trợ chia thành nhiều nhóm, các nhóm nhỏ hơn đi đến những thành phố chưa bị lũ lụt để hỗ trợ việc chỉ huy và củng cố các biện pháp phòng chống lũ.

Nhóm đông nhất thì được Tảo Nhi dẫn tới Cửu Đầu để cứu trợ.

Thịnh Quân tự nhiên cũng đi cùng Tảo Nhi.

Trước khi vào Cửu Đẩu, Tảo Nhi lấy ra một bản đồ, khoanh tròn một vùng và lên kế hoạch công việc.

“Chỗ này cao và bằng phẳng, cách xa vùng lũ lụt một khoảng cách nhất định. Khi vớt được người về, chúng ta sẽ tạm thời bố trí chỗ này làm nơi cứu trợ.”

“Một nhóm sẽ trực tiếp đến vùng bị lũ lụt để cứu người, nhóm còn lại sẽ đến đây dựng lều trước.”

“Khi vào Cửu Đẩu, thấy những bó rơm hoặc đất đá có thể sử dụng được thì thu gom lại, làm thành bó cỏ đắp đê, sửa chữa chỗ đê bị vỡ!”

Trong triều đại này, dù cho không có công trình chất lượng kém, đa phần các con đê đều có khả năng chống lũ yếu do vật liệu và kỹ thuật không đảm bảo.

Nhưng họ có Phương Tiên Nhi, nắm giữ kỹ thuật xi măng và bê tông, cùng kỹ thuật xây đê tiên tiến, nên các đê họ xây dựng chắc chắn sẽ vững hơn.

Tuy nhiên, xây dựng đê phải mất thời gian, trong tình thế khẩn cấp này, việc vá đê ở các chỗ bị vỡ là ưu tiên, chắc chắn không đợi được tới khi bê tông được đưa vào sử dụng.

Vì vậy, Thịnh Quân đã chỉ dẫn cho mọi người một phương pháp làm bó rơm rạ đắp đê.

Phương pháp này có thể tận dụng nguyên liệu tại chỗ, nhanh chóng tạo thành, rất phù hợp để vá đê tạm thời.

Trước khi khởi hành, mọi người đã được huấn luyện về phương pháp cuộn rơm rạ, cách này rất dễ thực hiện và hiệu quả thực không tồi.

Kế hoạch đã được chuẩn bị chu đáo, bây giờ chỉ cần thực hiện từng bước thôi.

Bọn họ nhanh chóng tiến vào Cửu Đẩu.

Chương 348: Chương 348

Bầu trời trông u ám, chỉ mong trong lúc cứu trợ không có mưa vì như vậy sẽ tăng thêm khó khăn trong việc cứu trợ.

Đoàn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc có thể gặp phải những khu vực có nước và người cần cứu trợ bất cứ lúc nào, mọi người đã mặc sẵn đồ bảo hộ, mang theo bè cứu sinh đã được bơm đầy khí.

Cả đoàn tiến đến một ngôi làng hẻo lánh nhất của Cửu Đẩu.

Nơi đây bị lũ lụt không nặng lắm, nước đọng trên mặt đất phần lớn đều đã rút, chỉ còn một số nơi nước sâu nhất cũng không vượt quá cổ chân.

Hầu hết dân làng đều đã kịp thời sơ tán.

Chỉ còn lác đác vài hộ gia đình, vì thấy mực nước không dữ dội, điều kiện không cho phép chạy đi nên lựa chọn ở lại trong làng.

Đồ đạc trong nhà đều đã ngâm nước, nước còn chưa khô. Họ lấy thức ăn, dọn dẹp vài món đồ dùng, rồi ngủ trên mái nhà. Họ tính đợi nước rút rồi sẽ trở về nhà để sinh hoạt như bình thường.

Để giữ an toàn lẫn nhau, vài hộ gia đình ngủ trên những mái nhà gần nhau, chỉ cần ngước mắt lên là có thể thấy nhau, trong lòng cũng sẽ thấy an tâm hơn.

Đội cứu hộ chủ lực khiêng bè cứu sinh đã rời đi, hướng về nơi bị lũ lụt nặng nhất để cứu người.

Tảo Nhi và vài người trong đội y tế ở lại để kiểm tra tình hình nơi đây.

Nước trên mặt đất không quá sâu, họ không chèo bè, Tảo Nhi và các thành viên khác đi bộ nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy người dân trên mái nhà.

Nhìn sơ qua tình trạng của họ, Tảo Nhi đã biết ngay là họ đã quá sức chịu đựng, phản ứng đều rất chậm chạp.

Đa phần người dân nằm ngay đơ, số ít thì đỡ dần mà ôm đầu gối hoặc ngồi xếp bằng.

Cho đến khi các nàng đều đi đến trước mặt họ, thì mới có người nhận ra mà khàn giọng kêu hai tiếng.

Hai tiếng kêu này tựa như đánh thức những người còn lại.

Vài hộ gia đình từ người này đến người kia lần lượt như được sống lại, có hai người vẫn còn yếu mà đã muốn bò xuống dưới.

Đội Tảo Nhi thấy vậy, liền nhanh chóng đưa tay đỡ người dân xuống. Hai người kia lập tức muốn quỳ xuống tạ, nhưng bị những người khác nhanh tay đỡ lại.

Hai người họ khóc lóc, giọng yếu ớt kêu lên:

“Cầu, cầu xin các đại nhân cứu lấy cha của ta!”

“Xin hãy cứu lấy huynh của ta!”

Sau khi hỏi chuyện thì mới biết rằng mặc dù họ đã chuyển lên sống trên mái nhà, nhưng những ngày này thỉnh thoảng cũng

có mưa nhỏ, không đến mức c.h.ế.t người, nhưng bên trong lẫn bên ngoài đều rất khó chịu, quần áo và giày vớ chẳng lúc nào được khô.

Có người không biết có phải do ngâm nước hay bị lạnh hay không mà đã ngã bệnh.

Giờ đây, hai người này đến đây quỳ xin đều có người thân có bệnh tình đã rất nghiêm trọng, sự xuất hiện của đội Tảo Nhi chẳng khác gì những vị cứu tinh cứu lấy mạng sống của họ.

Sau khi hiểu rõ tình hình.

Đội y tế nhanh chóng mang theo thuốc men và lương thực để tổ chức giúp đỡ dân chúng.

Trước hết là từng người được khám bệnh.

Nếu có người trán nóng như lửa, liền lập tức cho uống thuốc hạ sốt, không lâu sau cơn sốt đã giảm xuống.

Còn có một người đàn ông trung niên, chắc hẳn là đã ăn phải thức ăn đã ngâm phải nước bẩn mà bị nhiễm khuẩn. Đội y tế sau khi chẩn đoán cũng cho thuốc điều trị.

Từng người được khám qua, đa phần dân chúng đều có vấn đề về đường tiêu hóa, da dẻ cũng bị tổn thương.

Nguyên nhân chính là do lương thực và nước không thể giữ sạch sẽ.

Sau khi xử lý xong các ca bệnh khẩn cấp, đội y tế phát nước điện giải và bánh quy nén cho dân chúng.

Lần này vì là lũ lụt, việc đốt lửa rất khó khăn, họ chỉ mang theo bánh quy, không mang mì gói đưa đến tay của người dân.

Khi bách tính ăn xong, lau nước mắt và dần bình tĩnh lại, Tảo Nhi và đội của nàng ấy liền định dẫn mọi người rời khỏi đây và đến điểm tạm trú mà họ đã chọn sẵn.

Nghe nói phải đi, người dân liền do dự.

Nguyên nhân chính là vì họ cảm thấy mơ hồ và sợ hãi trước tương lai.

Không ai có thể sống nhờ người khác suốt đời.

Nhóm người này sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, đến lúc đó họ vẫn phải tự lo liệu cho bản thân, rời khỏi đây thì sẽ không còn nơi nào để định cư. Họ cũng không có tiền.

Tảo Nhi thấy vậy bèn nói:

“Trong làng, nước tạm thời rút rồi, nhưng cửa sông Sa Hà vẫn chưa được chặn lại, sau này nước vẫn có nguy cơ dâng lên nên vẫn rất nguy hiểm. Gia súc bị c.h.ết chìm ở đây đều có mầm bệnh, nước uống cũng không còn được sạch sẽ.”

“Cùng đi với bọn ta, bọn ta cam đoan sẽ chịu trách nhiệm đến cùng cho sự an toàn và cuộc sống của các người.”

Lời nói ấy giống như một viên thuốc an thần.

Cuối cùng người dân cũng bị thuyết phục mà theo họ rời khỏi nơi đây.

Tình hình xung quanh đã như thế này, những nơi gần sông Sa Hà thì lại càng nguy hiểm hơn.

Ở những nơi chịu thiệt hại nặng nề nhất, nước đục ngầu đã tràn qua những ngôi nhà thấp bé.

Sông Sa Hà vẫn đang rất hung hãn và dữ dội.

Trên mặt nước, thỉnh thoảng trôi qua những mảnh vải rách, nổi niêu chén bát, đôi khi dường như còn có xác của động vật hay người nổi lênh bênh ở trên mặt nước.

Những ngôi nhà xây cao vẫn còn người sống sót, họ co ro trên mái hiên, ánh mắt thì vô hồn nhìn xuống.

Họ đã bị mắc kẹt ở đây mấy ngày, thức ăn và nước uống đều đã cạn kiệt hoàn toàn.

Những người còn ngồi ở trên mái nhà, cùng những xác c.h.ết đang trôi nổi ở dưới nước, sớm muộn gì cũng sẽ có chung số phận.

Trên một ngôi nhà sắp bị ngập đến nóc, Đại Ni cẩn thận lay nhẹ muội muội của mình.

“Nhị Ni, tỉnh dậy, đừng có ngủ mà!”

Đôi mắt đỏ ngầu của cô bé mở trừng trừng nhìn, Nhị Ni chỉ hé mắt ra một chút rồi lại nhắm lại, thì thào vài chữ:

“Tỷ tỷ... khát quá, cho muội ngủ thêm một lát.”

Đại Ni không nói gì thêm, ôm chặt lấy Nhị Ni vào lòng, siết chặt: “Ráng chịu thêm chút nữa, cha mẹ nhất định sẽ trở về cứu chúng ta!”

“... Tỷ, muội thở không nổi.”

Lúc này Đại Ni mới rời lỏng tay ra một chút.

Ngày hôm đó khi lũ lụt đến, cha đi làm rồi không về được.

Nước dâng lên rất nhanh, mẹ đã dốc hết sức đưa cô bé và một đôi đũa muối lên mái nhà, rồi lại bị nước cuốn đi.

Trên đường, đại đệ bị ngất xỉu vì mất sức, cô bé không kịp giữ chặt khiến đại đệ cũng bị rơi xuống nước.

Bây giờ, nàng ấy chỉ còn lại Nhị Ni, nhất định, nhất định phải giữ chặt lấy muối ấy.

Ngôi nhà sắp ngập rồi, nơi này không thể ở lại được nữa.

Đại Ni đảo mắt nhìn xung quanh, chợt thấy một chiếc chậu gỗ lớn trôi về phía này, trông có vẻ đủ để chứa đựng một đứa trẻ như Nhị Ni.

Mắt của cô bé sáng lên, chờ đến khi nước tràn vào, đặt Nhị Ni ngồi vào đó và trôi đi nơi khác, không chừng còn có cơ hội sống sót!

Cô bé vội vàng thả một cánh tay ra, bám vào một cột gỗ nhô ra ở bên cạnh, rồi dùng chân để kéo thùng gỗ về phía mình.

Vì quá đuối sức, suýt nữa cô bé đã bị kéo xuống nước cùng với cái thùng, tim của cô bé đập loạn xạ.

Đầu của cô bé cũng hơi choáng, nhưng không dám ngất đi.

Đại Ni cố gắng lấy lại bình tĩnh, cuối cùng thì cô bé cũng can thận kéo được cái thùng gỗ đến trước mặt.

Lúc này, cô bé mới chú ý tới bên trong còn có một đứa bé, không biết còn sống hay đã chết... có lẽ cũng là do người nhà liều mạng mà đẩy ra ngoài.

Đại Ni nhìn chăm chăm vào cái thùng gỗ.

Thứ này chắc chắn không thể chứa cùng lúc Nhị Ni và đứa bé kia, nếu đứa bé đó còn sống, Đại Ni cũng không thể vì muối

muội mà g.i.ế.c c.h.ế.t nó.

Nên làm sao bây giờ?

Tại sao, tại sao lại để cho cô bé gặp phải những chuyện như thế này cơ chứ!

Đại Ni muốn khóc, nhưng không thể rơi nổi một giọt nước mắt. Cô bé cảm thấy cái chậu gỗ này như là cọng rơm cuối cùng đang đè ép cô bé chìm sâu vào tuyệt vọng.

Cô bé không nhìn được mà nhắm mắt lại, có ai có thể đến cứu cô bé được không?

Nếu trên đời có thần tiên thì sẽ tốt biết bao...

“Ong ong ong!”

Ngay lúc đó, bên tai bỗng vang lên âm thanh kỳ lạ.

Đại Ni theo phản xạ mở mắt ra, liền thấy một khối sắt dẹt kỳ quái bay đến trước mặt cô bé.

Đại Ni ngây người, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Cô bé cảm thấy việc xảy ra trước mắt vô cùng kỳ lạ nhưng cũng không đủ sức để nghĩ chuyện vì sao cục sắt lại biết bay.

Mặc kệ đây là vật gì, có thể bay đến trước mặt cô bé, chính là niềm hy vọng duy nhất mà cô bé có thể nắm lấy lúc này.

Đại Ni không nhìn được mà mở miệng cầu xin: "Thần sắt ơi, cứu chúng con với, không, con xin người hãy cứu lấy Nhị Ni!"

Sau đó, nàng ấy nghe thấy cục sắt này mở miệng nói chuyện:

"Robot, đã chuyển sang chế độ tiết kiệm điện."

Cũng không biết là ngôn ngữ ở đâu, Đại Ni nghe không hiểu chữ nào cả, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nó, không biết nó nói như vậy là đồng ý hay là không.

Một lát sau, bỗng xuất hiện một tia sáng xuất hiện trước tầm mắt m.ô.n.g lung của cô bé.

Đại Ni quay sang nhìn, thấy một đám người mặc quần áo sặc sỡ lóa mắt, cả người họ đều mặc quần áo kín đáo và chèo những chiếc thuyền nhỏ kỳ lạ, giống như những vị thần tiên đang lao về phía cô bé.

Nhìn quần áo kỳ lạ với màu sắc tươi đẹp mà cô bé chưa từng nhìn thấy trên thế gian này, Đại Ni càng thêm chắc chắn đây chính là thần tiên.

"Robot quét dọn, chuyển sang chế độ làm việc nhóm!"

Cục sắt đó, không, thần sắt lại hô to một tiếng, âm thanh lần này vô cùng lớn.

Âm thanh của nó vô cùng quái dị, rõ ràng không mang theo chút cảm xúc nào nhưng không hiểu tại sao lại cảm thấy có chút tình người.

Chương 349: Chương 349

"Đừng sợ, kiên nhẫn nhé, bọn ta sắp đến rồi!" Một trong những người trên thuyền hô to về phía Đại Ni.

Lần này, Đại Ni nghe hiểu lời của bọn họ, biết rằng họ sẽ đến để cứu cô bé và mọi người, trong lòng đột nhiên có niềm vui sướng khi đã sống sót sau tai nạn.

Cô bé vội vàng lay người mọi người: "Nhị Ni ơi, mau tỉnh lại đi, lần này có người đến cứu chúng ta rồi...A!"

Lúc cô bé đang lay người, có một cái thùng gỗ vụt qua chân của cô bé, nháy mắt nó bị nước đẩy ra xa.

Không được, trong đó còn có một đứa bé!

Đại Ni hoảng hốt, vô thức vươn tay về phía thùng gỗ.

Sau đó cô bé nhìn thấy thân sắt vốn ở trước mặt mình đã bay về phía thùng gỗ từ lúc nào, nhanh chóng chặn thùng gỗ lại, trôi ngược dòng nước dẫn về phía của cô bé.

Đại Ni vô thức nuốt nước bọt hai lần, cuối cùng cũng nhận ra nó không giống bình thường.

Nếu vào lúc bình thường, cô bé vốn phải sợ những thứ như này.

Nhưng rất có thể nó là người triệu hồi những vị thần tiên kia, đem đến hy vọng cứu vớt, lúc này Đại Ni chỉ cảm thấy an lòng.

Đang nghĩ, con thuyền nhỏ sáng bóng rất nhanh đã đến trước mắt, vươn đôi bàn tay lớn về phía cô bé.

"Hai đứa đừng sợ, mau đến đây!"

Đại Ni vội vàng đưa Nhị Ni đến, nhìn thấy những thần tiên này choàng lên người Nhị Ni chiếc áo lót có màu sắc kỳ lạ, sau đó mới yên tâm mà nhắm hai mắt ngất đi.

Thịnh Quân bên này vừa đưa đứa bé trong thùng gỗ cho đội cứu viện đã thấy cơ thể của Đại Ni ngã sang một bên nên vội vàng bay đến đỡ lấy cơ thể của cô bé, thân máy nhỏ bé bị đập ngã sang một bên, khó khăn lắm mới đứng vững được.

May mà lớp vỏ của máy này giống với lớp vỏ máy bán hàng tự động của nàng, đều không cảm thấy đau.

Sau một hồi rối ren, Đại Ni cuối cùng cũng được cứu lên bè.

Thấy xung quanh không có người, chiếc bè nhỏ nhanh chóng chèo về, định đưa những người sống sót này về nơi ở tạm thời, rồi tiếp tục ra ngoài tìm kiếm và cứu trợ thêm nhiều người nữa.

Không khí im lặng một lúc lâu, chỉ có thể nghe được âm thanh rẽ nước không ngừng.

Một người cứu viện bỗng mở miệng, rầu rĩ nói: "May mà những đứa trẻ này may mắn, gian nhà cũng vững chắc, vậy mới có thể đợi được chúng ta đến cứu."

Trên đường đến đây, có không ít ngôi nhà đã bị nước lũ phá hủy, xung quanh đều là cảnh tượng khiến mọi người giật mình.

So với bão tuyết của Miên Sùng, nạn lũ lụt của Cửu Đầu càng nghiêm trọng hơn, và số lượng thương vong cuối cùng có lẽ sẽ nhiều hơn.

Điều đáng mừng nhất trước mắt là lũ lụt ở những nơi khác chưa nghiêm trọng như vậy. Với sự hướng dẫn của những người mà họ đã cử đến, chắc chắn sẽ không có thêm thương vong lớn.

Dù nói như vậy nhưng những người tình nguyện đến Cửu Đầu cứu viện vẫn mờ mịt trong lòng.

Trước khi đến đây, trong đầu của mọi người đã chuẩn bị sẵn rất nhiều kế hoạch. Nhưng khi đến nơi, đầu óc đã bị nước lũ quấy đục, hiện tại chỉ có một ý nghĩ chính là mau cứu được càng nhiều người càng tốt!

"Không biết tình huống bên kia của Tôn chủ sự như thế nào, chỉ mong mọi việc đều thuận lợi. Nếu không chặn những lỗ hổng, nước ở chỗ này chỉ sợ không thoát ra được."

Tảo Nhi và những người khác đã đi đắp đê, việc chống lũ và cứu người được làm cùng một lúc.

Ôi, chỉ hy vọng tai họa lần này mau chóng kết thúc.

Sau khi đưa nhóm người Đại Ni về, bè cứu hộ một lần nữa xuất phát.

Xung quanh cũng có không ít những chiếc bè cứu hộ đi tới đi lui để cứu trợ.

Thịnh Quân dựa vào công năng dò quét để quét xung quanh, lại tìm được một chỗ trốn bí mật của bách tính.

Nhưng rất nhanh nàng phát hiện, chỗ xảy ra thiên tai nghiêm trọng nhất đã không có bất kỳ người may mắn nào sống sót.

Cũng không lâu lắm, người được tìm thấy đều đã được cứu về.

Đội cứu viện chỉ có thể đi lại xung quanh, đi đến càng nhiều nơi để cứu người.

-

Ở nơi cứu hộ tạm thời.

"Tỷ, mau tỉnh lại đi!"

Tiếng gọi vang lên bên tai.

Đại Ni mơ màng mở to đôi mắt, nhận ra có đồ gì đó chạm vào môi của mình, hơn nữa còn rất ngọt.

Ý thức chậm rãi phục hồi, như được đánh thức từ trong cơn ác mộng, con mắt đang híp của cô bé đột nhiên trợn tròn, kêu lên: "Nhị Ni, Nhị Ni!"

Một thân thể nhỏ bé lập tức tiến đến bên cạnh cô bé: "Tỷ, ta ở đây!"

Đại Ni quay đầu nhìn lại.

Trong tay của Nhị Ni đang cầm một ống tre lớn, hai mắt của cô bé lấp lánh nhìn Đại Ni.

Trong lòng Đại Ni của thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó mới nhận ra trên người của mình có cảm giác như một gói hàng đang bị gói chặt.

Vừa cúi đầu nhìn, cô bé phát hiện mình đang nằm trong một cái bao kỳ lạ.

Lại nhìn một vòng xung quanh, hiện tại bọn họ đang ở trong một cái lều lớn.

Nơi này trừ bọn họ ra còn có rất nhiều người tiều tụy, có người đã tỉnh dậy đang ngơ ngác, có người vẫn còn đang ngủ say.

Mũi của cô bé thoang thoảng một mùi hương hơi cay, trước đây Đại Ni chưa bao giờ ngửi thấy mùi vị như vậy, nhưng cô bé cảm thấy mùi này cũng không quá khó ngửi, dù sao cũng đỡ hơn mùi tanh của nước lũ rất nhiều.

Thu hồi ánh mắt, cô bé nhìn về phía ống tre trong tay của Nhị Ni.

Đại Ni nhận ra, muội muội vừa nãy đã cầm vật này hút nước ngọt cho cô bé... Đúng rồi, Nhị Ni, Nhị Ni đã tỉnh rồi, hơn nữa trông vẫn còn rất khỏe mạnh!

Sau khi nhận ra điều này.

Đại Ni lập tức ôm chầm lấy Nhị Ni, vừa khóc nức nở vừa nói: "Nhị Ni, những vị thần kia đã cứu sống chúng ta rồi, hai ta đều còn sống! Hu hu hu, chỉ tiếc là cha mẹ và đệ đệ không có ở đây..."

Nhị Ni cũng khóc nức lên trong lòng của cô bé.

Khóc một lúc, Nhị Ni bỗng nức lên một tiếng: "Tỷ, cha và đệ đệ thì không biết ra sao, nhưng mẹ của chúng ta có thể vẫn còn sống!"

"Mẹ, còn sống sao?"

Đại Ni sững sờ, buông Nhị Ni ra, kinh ngạc mà nhìn cô bé:

"Đúng, mẹ của chúng ta còn sống! Lúc đó mẹ bị nước cuốn trôi, bám được vào một khúc gỗ và trôi theo dòng nước đến nơi khô

cạn rồi chờ được nhóm cứu viện của Phương Quân đại nhân.”
Nhị Ni nói.

Tinh thần của cô bé tốt hơn Đại Ni một chút.

Sau khi được người khác đút ăn, thấy tử tử còn chưa tỉnh, cô bé đã chủ động đến chỗ của lang trung để hỏi thăm tình hình.

Lúc đang hỏi thăm, Nhị Ni nhìn thấy có một người bắn thủ được khiêng vào trong lều.

Nhị Ni nhìn lướt qua liền nhận ra đó là mẹ của mình nên đã nhanh chóng chạy đến xem tình hình của mẹ.

Lang trung nói với cô bé, mẹ là bị đói đến ngất đi, trên người cũng có nhiều vết thương lớn nhỏ, lớp da trên chân cũng thối rữa không ít, phải đưa đến phòng điều trị để cứu chữa.

Chờ khi vết thương được xử lý xong, lại kiểm tra thấy không còn gì nguy hiểm đến tính mạng, mẹ của cô bé liền được đưa vào trong lều đặc biệt để được chăm sóc.

Trước đây không lâu mẹ của cô bé cũng đã tỉnh lại, kể cho cô bé nghe chuyện của mẹ.

Nhị Ni cũng vừa từ bên đó trở về.

"Mẹ còn sống."

Sống mũi của Đại Ni có chút cay cay.

Tuy rằng cha và đệ đệ không có tung tích, nhưng trong lúc bọn họ tuyệt vọng nhất, thần tiên đã đến cứu bọn họ, mẹ của bọn họ cũng đã được cứu.

Đây đã là điều may mắn nhất trong nỗi bất hạnh này.

"A tở, đây đều là công lao của nhóm Phương Quân đại nhân, mẹ nói chúng ta phải nhớ kỹ ân tình này. Nơi mà mẹ đã trốn, tuy sẽ không khiến cho người ta c.h.ết đuối nhưng cũng là nơi rất hẻo lánh, không biết đại nhân đã dùng cách nào để tìm ra bà ấy!" Nhị Ni nói.

Đại Ni gật đầu, giọng nói yếu ớt: "Nhất định phải nhớ, dù sao mạng của ba người chúng ta đều là được các vị đại nhân cứu về."

Nhị Ni vội vàng lấy một bọc giấy từ trong lòng đưa cho nàng ấy: "Tở tở, hay là ăn gì đó trước đi, ăn no mới có sức nói chuyện!"

Đại Ni mở túi giấy ra, nhìn thấy trong đó có mấy khối bánh vuông vức được xếp gọn.

Chưa ăn đã ngửi thấy một mùi hương mê người.

Không cần phải hỏi nhiều, đây chắc chắn là đồ ăn mà các thần tiên đã ban cho.

Đại Ni thật sự rất đói bụng.

Cũng không kịp nếm vị, cô bé đã ăn nhanh như rồng cuốn mà nuốt hết điểm tâm vào bụng.

Chờ khi ăn xong, mí mắt của cô bé lại bắt đầu sụp xuống.

"Ta đi ngủ trước, khi nào tỉnh lại chúng ta liền đi..."

Chưa kịp nói xong, Đại Ni đã ngủ thiếp đi.

Cô bé đã chống chịu rất lâu, thật sự quá mỏi mệt rồi. Bây giờ có thể an tâm ngủ cũng là vì những vị thần đó che chở cho mẹ con bọn họ.

Người còn sống sót nhưng mất đi người thân giống như Đại Ni cũng không phải là số ít.

Có những người số khổ, hiện giờ chỉ còn lẻ loi một mình.

Ở trong chiếc lều nào đó.

Một tiểu lang trẻ tuổi đang nằm trong túi ngủ, quay đầu né tránh ống trúc đang đút đến miệng: "Thúc thúc, người không cần cho ta uống nước đường nữa. Người nhà của ta đã không còn, nhà cửa cũng không, tất cả gia sản cũng đều mất hết cả rồi, ta lại còn bị què một bên chân. Nếu ta tiếp tục sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả, không bằng c.h.ế.t quách đi cho xong."

"Chàng trai trẻ này."

Đại thúc trong đội chữa trị cho hắn uống nước chỉ có thể thở dài: "Hiện giờ nhà của người cũng chỉ còn mình người sống sót. Nếu bây giờ người cũng tìm đến cái chết, một nhà các người cũng chẳng còn lại gì nữa đâu."

"Đợt lũ lụt này ảnh hưởng đến rất nhiều người, hộ tịch trong huyện cũng mất hết cả rồi. Hiện giờ những người c.h.ế.t kia, không nhận ra ai với ai cả, sau này cũng chẳng có ai nhớ đến. Mà người vẫn còn sống, đây là điều rất may mắn rồi. Sau này người có thể lập cho gia đình một cái bia đá, hàng năm đến tế bái bọn họ."

Chương 350: Chương 350

Tiểu lang nghe xong có chút xúc động nhưng rất nhanh đã lắc đầu cười khổ: "Lập bia mộ? Cả nhà ta cũng chỉ là những con người như cỏ dại, không phải phú hộ cũng chẳng phải nhân vật lớn nào, làm gì xứng để lập bia?"

"Người nhìn xem bộ dạng của ta hiện giờ như vậy, dù có sống, sau này cũng chưa chắc có cơm để ăn. Ngay cả bản thân còn không lo được, huống chi là việc tế bái người nhà."

Vị đại thúc này đặt ống tre xuống đất, giơ tay vỗ vai của hắn ta: "Nếu chỉ lo lắng những thứ này thì người cứ yên tâm sống tiếp đi."

"Chân này của người chưa chắc đã què đâu, chỉ cần không phải người chết, lão đại trong đội của chúng ta không chừng vẫn có thể chữa trị được. Nàng ấy cũng chưa từng nói chân của người không thể chữa được."

"Nếu như chân của người hỏng thật, người cũng có thể đến huyện nhận trợ cấp của người tàn tật. Hơn nữa trong huyện cũng có thể ưu tiên sắp xếp công việc cho người. Ở chỗ của chúng ta, chỉ cần không phải người lười, sẽ không có ai phải c.h.ế.t đói."

"Lại nói đến chuyện lập bia mộ. Ở chỗ chúng ta không có chuyện rề cở gì, dù cho người có là ai, c.h.ế.t rồi vẫn sẽ được đưa vào nghĩa trang đã được tu sửa đặc biệt. Mua miếng đất khắc tẩm

bia cũng không đắt, hình thức của tấm bia cũng rất đẹp, đợi người tự mình đến xem sẽ biết."

Tiểu lang nghe xong liền có chút tò mò.

Hắn ta không nói đến chuyện c.h.ế.t chóc nữa mà còn hỏi: "Thức thức, người không gạt ta đấy chứ? Nơi đó của các người thật sự có những thứ này sao? Trên đời thật sự có nơi tốt như vậy sao?"

Chân bị què mà vẫn có thể nhận được giúp đỡ, còn có thể được ưu tiên sắp xếp công việc.

Trước đây hắn ta làm công ở trong thành, nghe người trong quán trà kể chuyện cũng không có ly kỳ như vậy.

"Ta lừa người làm gì? Được rồi, nhìn người cũng nghĩ thông suốt rồi, vậy thì mau mau uống nước đi. Người nhà của người còn đang chờ người tỉnh lại, thay họ sống thật tốt đó!"

Tiểu lang liền nhận lấy nước uống.

Đại thúc thấy hắn uống xong liền dùng tay phải cầm ống trúc rỗng mang đi ra ngoài, dự định lấy cho hắn ta một ít thuốc.

Sau khi ra khỏi lều, đại thúc dùng vai đẩy tấm màn, từ đầu đến cuối đều không có nâng cánh tay trái lên.

Sau khi đi ra.

Ông ấy dừng lại, nhớ tới những lời vừa nãy mới khuyên tiểu lang.

Phương Quân là vị thủ lĩnh tốt nhất trên đời này, dưới sự quản lý của nàng có rất nhiều chính sách phúc lợi.

Bởi vì có nhiều chính sách, đoàn người cũng không thể nhớ hết tất cả.

Đại thúc cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ ông ấy rõ ràng với hai phương diện kia như vậy, đều là vì trận bão tuyết ở Miên Sùng lúc trước.

Bão tuyết tuy không nghiêm trọng như đợt lũ lụt này nhưng vẫn có thương vong.

Còn nhớ khi đó, đỉnh núi bị sạt lở, cánh tay trái của ông ấy cũng bị kẹt dưới mái hiên bị sụp, chờ đến khi được cứu, cánh tay đã mất hết cảm giác.

Bây giờ ở cái tay đó là một cánh tay giả làm bằng cọc gỗ bọc cao su.

Ở trong đợt bão tuyết đó, ông ấy không chỉ mất cánh tay trái. Còn vợ con và cả người cha già của ông ấy, tất cả bọn họ đều vĩnh viễn nằm trong cơn bão tuyết.

Tình trạng của tiểu lang vừa nãy cũng giống như ông ấy, vì thế ông ấy có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Có những nỗi đau không thể nào nguôi, vậy nên ông ấy cũng không khuyên đối phương điều gì, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi.

Bây giờ ông ấy vẫn sống rất tốt, tất cả giống như ông ấy đã từng nói, không muốn những dấu vết tồn tại của người nhà biến mất hoàn toàn.

Hơn nữa ông ấy cũng muốn nhìn xem thế giới không có đau khổ mà những người Thịnh Quân nói cuối cùng là như thế nào.

Bởi vì ân tình của Phương Quân, người tàn tật như ông ấy sau tai nạn vẫn được rất nhiều người chăm sóc, còn có trị liệu và chăm sóc "tâm lý".

Hơn nữa còn cho ông ấy đi học, thậm chí là học y dược, hỗ trợ làm việc trong y quán.

Ông ấy mất đi người thân trong bão tuyết nhưng ông ấy không phải là người cô độc một mình.

Tâm nguyện trong quãng đời còn lại của ông ấy cũng rất đơn giản, đó chính là muốn cứu được càng nhiều người hơn.

Nếu như vậy không chỉ có thể đền đáp cho Phương Quân.

Không chừng còn có thể tích thêm nhiều công đức, giúp người thân kiếp sau trải sẵn một con đường bằng phẳng.

Trong khi công tác cứu hộ đang đồng thời được tiến hành.

Ở bên kia, đội ngũ đến thành lân cận để cầu viện đã vào thành thuận lợi, gặp gỡ các huyện lệnh từ nhiều nơi, cùng với mấy đội tình nguyện viên tụ họp trong thành.

Ban đầu, đội cứu viện sợ dùng danh nghĩa Phụng vương sẽ không hiệu quả, nên còn điều động vũ khí để phòng trường hợp khẩn cấp.

Nhưng sự thật chứng minh, các huyện lệnh ở những nơi này đều thận trọng dè dặt trong việc xử lý sự việc, không có ý làm khó bọn họ.

Sau khi xem thư, liền nhiệt tình giúp đỡ tổ chức nhân lực, công việc được thực hiện rất hiệu quả.

Một vị thành viên trong đội cứu viện buồn bực nói: “Bọn họ thực sự hợp tác đến vậy sao?”

Đội trưởng lắc đầu: “Chẳng qua là nhìn phối hợp thôi, Nếu như ta đoán không sai, thì số người được triệu tập chắc chắn có vấn đề. Bất quá, hiện tại chúng ta cần dùng người, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành động lần này, liền có thể mắt nhắm mắt mở, thậm chí có thể mượn chuyện này để làm lợi thế cho mình.”

Suy đoán của đội trưởng không sai.

Một số vị huyện lệnh quả thực có ý đồ xấu xa.

Những tình nguyện viên mà bọn họ giúp tìm đều là những người già yếu, hoặc là hộ gia đình nghèo khó hoặc nông dân có hoàn cảnh khó khăn nhất.

Ngoài ra còn có một số nha dịch dùng việc công báo thù riêng, táy máy tay chân đem người từng có xích mích riêng với bọn họ vào đội ngũ.

Nhưng ngược lại họ không dám đưa bệnh nhân cùng người khuyết tật nhét vào đội ngũ, bởi vì sợ làm lộ liễu quá sẽ chọc giận đội cứu viện.

Các huyện lệnh đã suy nghĩ rất kỹ, họ dự định mượn hành động lần này để làm trong sạch huyện thành.

Theo cách nhìn của bọn họ, những người được đưa vào đội ngũ là "sâu mọt" trong huyện, nếu không có bọn họ, không khí trong huyện sẽ trong lành hơn rất nhiều.

Buổi chiều ngày chiều mộ đó.

Một vị nha dịch bước vào một con hẻm hẻo lánh trên đường phố, ở trước cánh cửa đổ nát hô:

"Lưu Thân, ta biết nhà ngươi có khó khăn, gần đây trong thành có việc tốt, ta đã đăng ký cho ngươi, ngày mai giờ Mẹo nhớ tới huyện nha!"

Bên trong cửa chậm chạp không có truyền ra lời nào.

Nha dịch không nhìn được lại kêu một lần nữa, còn dùng chân đá vào cửa.

Cánh cửa gỗ cũ kêu cọt két, suýt nữa thì sụp xuống.

Nha dịch có ý đồ xấu xa, đang định đá sập cửa, thì nghe thấy giọng nói run rẩy của một lão thái thái từ bên trong truyền ra:

"Đại nhân à, Thân Tử đã đi ra ngoài rồi, khi nào hắn về ta sẽ nói cho hắn."

Bị cắt ngang như vậy, nha dịch rút chân lại, rồi mở miệng uy hiếp:

"Được rồi, vậy ngươi nhớ nói đấy, nếu ngày mai không gặp được người, huyện lệnh sẽ phái quân đi bắt hắn!"

Nói xong, hắn ta quay người ngâm nga một bài hát rồi bỏ đi.

Nghe động tĩnh nha dịch rời đi, lão thái thái nép mình sau cánh cửa không ngừng than thở.

Con hẻm này cách âm không tốt, hàng xóm vừa nghe thấy tiếng la hét, bây giờ lại rồi rít bàn tán.

"Vừa rồi là Oa Đầu la hét sao? Thật đúng là nhỏ mọn, khi còn bé cãi nhau huyên náo với Thân Tử, bây giờ vẫn còn ôm hận, không hại c.h.ết đối phương không chịu bỏ qua!"

"Suýt, ngươi nhỏ tiếng một chút, đừng để người khác nghe thấy, quay đầu liền lan truyền ra ngoài! Ta nghe người ta nói, trong thành là đang tuyển người đi Cửu Đầu cứu trợ lũ lụt. Đê sông kia

chính là làm bằng đá còn bị dòng nước phá hủy, người đi liệu có thể trở về được không? Vừa nghe liền biết nguy hiểm đến tính mạng rồi!"

"Nếu Thân Tử rời đi chuyến này, e rằng sẽ không thể quay trở lại... Lưu lão thái phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm gì nữa? Sau này chúng ta sẽ thỉnh thoảng đến thăm bà ấy, mọi chuyện hiện tại khó khăn lắm, có thể giúp chỉ có như vậy."

Chạng vạng tối.

Lưu Thân trở về nhà, rất nhanh biết được tin xấu này từ miệng của mẹ mình.

"Con trai số khổ của ta!"

Lưu lão thái đã nghe hàng xóm nói đây là một việc nguy hiểm đến tính mạng, khóc đứt ruột đứt gan.

Trên mặt của Lưu Thân cũng lộ ra vẻ khổ sở, biết lần này mình có nguy cơ lành ít dữ nhiều.

Hắn ta rời đi, duy nhất không yên lòng chính là mẹ ruột.

Nhưng nếu hắn ta không thể quay lại, tên súc vật Oa Đầu kia sẽ hài lòng và cũng sẽ không làm khó lão thái thái nữa.

Có hàng xóm giúp đỡ, còn có một ít tiền tích góp, hẳn tình cảnh của mẹ cũng sẽ không quá tệ đi...

Nghĩ đến đây, hắn ta mở miệng an ủi: "Không sao đâu mẹ, buổi chiều con hỏi người ta một số chuyện. Đội cứu viện kia là đại nhân vật phái tới, chỉ cần biểu hiện tốt, nếu được chú ý, có thể sẽ là một công việc tốt!"

Lưu Thái Thái nửa tin nửa ngờ, ngừng khóc: "Thật sao?"

Tất nhiên là giả.

Đội cứu viện là do đại nhân phái tới không sai, nhưng không có bất kỳ tin đồn nào nói rằng làm người tình nguyện là một công việc tốt cả.

Nhưng Lưu Thân cũng chỉ có thể nói: “Đúng vậy! Mẹ, mẹ hãy ở nhà đợi con về. Con nhất định sẽ làm cho mẹ được hưởng phúc!”

Sau khi tạm thời an ủi người thân, giao phó xong chuyện trong nhà, Lưu Thân đi ngủ với tâm trạng nặng trĩu.

Ngày hôm sau, trước bình minh, hắn ta đến huyện nha đúng giờ để báo cáo.

Oa Đầu nhìn thấy hắn ta đến thì rất hài lòng, còn đặc biệt đưa hắn ta vào một “đội tình nguyện nòng cốt”.

Chương 351: Chương 351

Bên cạnh có người nhỏ giọng nói với hắn ta: “Nếu gia nhập vào đội ngũ này, chính là nhóm đầu tiên chịu chết, những người khác nói không chừng là có thể sống, còn chúng ta thì không nên nghĩ đến việc sống sót... Anh em, ta chuẩn bị nửa đường chạy trốn, chuyện này một người làm có chút khó khăn, nếu không hai ta cùng nhau đi?”

Khi Lưu Thân vừa nghe, đối với chuyện chịu c.h.ết đã sớm đoán trước việc này. Tuy nhiên, hắn ta vẫn không đáp lại yêu cầu của đối phương.

Nếu hắn ta bỏ chạy, chắc chắn Oa Đầu sẽ trút giận lên trên người mẹ của mình, hắn ta không thể làm như vậy.

Người đó đi thuyết phục người khác.

Chẳng mấy chốc, một nhóm người đã tụ tập lại.

Bọn nha dịch dẫn dắt đội quân đầy vẻ mặt u sầu ra khỏi thành, giao bọn họ cho cái gọi là "đội cứu viện".

Đội cứu hộ này trông được trang bị đầy đủ và uy phong.

Những người định chạy trốn vừa nhìn thấy đã cảm thấy nản lòng, gần như tất cả đều từ bỏ ý định bỏ trốn.

Chỉ còn lại một đến hai tên tiểu tử cứng đầu, vẫn cần rằng suy nghĩ cách đối phó.

Sau khi Lưu Thân nhìn thấy đội cứu viện, không hiểu sao, trong lòng ngược lại cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Ít nhất đối phương thoát nhìn không phải là người hung ác, so với đám người Oa Đầu còn đáng hoàng hơn rất nhiều.

Dù có phải đi chết, ít nhất trên đường đi cũng sẽ không bị đối xử tồi tệ, ít ra cảm giác sẽ đỡ hơn nhiều.

Đang suy nghĩ, Lưu Thân nghe Oa Đầu giả vờ quan tâm nói: "Được rồi, nhanh chóng rời đi cùng đại nhân, dân chúng Cửu Đầu sẽ nhờ vào các người đi cứu, chờ đến khi quay trở lại, mọi người sẽ được khen thưởng!"

Nói xong, hắn ta liền bước chân nhẹ nhàng đi trở về thành.

Lưu Thân thậm chí có thể nghe thấy trong giọng nói của hắn ta có chút ý cười, có lẽ là bởi vì cảm thấy chuyện này hắn ta nhất định sẽ phải chết.

Hắn ta không quay đầu nhìn đối phương nữa, mà im lặng quan sát đội cứu viện trước mặt, rất nhanh chạm mắt với đội trưởng dẫn đầu và nhận được một nụ cười ấm áp trấn an từ đối phương.

Lưu Thân sững sốt trước nụ cười này.

Sau đó liền nghe vị đội trưởng này nói: "Được rồi, ta biết các người đều cho rằng, công việc cứu viện lần này chính là để đưa các người vào chỗ chết. Nhưng ta muốn nói rõ với các người, bọn ta sẽ chú trọng đến sự an nguy của mỗi cá nhân. Chỉ cần cẩn thận một chút cũng sẽ không có bất kỳ người nào bỏ mạng."

"À, mọi người chắc là đói rồi nhỉ? Ăn chút đồ ăn trước đã, rồi uống chút nước."

Nói xong, nàng ấy chỉ đạo vài người phát thức ăn và ống trúc cho mọi người.

Những người đến đây có rất ít người có đủ ăn, nên rất nhanh đã ăn như thuyền chở mả mà ăn sạch hết thức ăn.

Thức ăn là những chiếc bánh ngọt thơm ngát, trong ống tre đựng đầy nước đường ngọt ngào.

Bọn họ đời này chưa bao giờ ăn qua đồ ăn ngon như vậy!

Lưu Thân uống nước đường.

Nghĩ đến nụ cười vừa rồi của đội trưởng, cùng giọng điệu nói chuyện làm người ta tin phục khi nàng ấy nói, lại thực sự cảm thấy lần này nói không chừng là một công việc tốt.

Bừng tỉnh lại sau dòng suy nghĩ.

Hắn ta nghe thấy người vừa rồi đã từng muốn kéo hắn ta bỏ trốn thì thầm lẩm bẩm: “Có những thứ này để làm bữa ăn chặt đầu, cho dù có lên đường ngay lập tức cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Lưu Thân nhin không được mà nói với hắn ta: “Đừng nói những lời xui xẻo đó, biết đâu chúng ta thật sự có thể sống sót thì sao?”

Không ngờ tới người nọ đó cười nhạo một tiếng: "Hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bài học. Những kẻ được gọi là đại nhân kia, cho dù không có năng lực thực sự, chỉ cần lời nói lớn và đầy đủ, là có thể trở thành đại nhân!"

“Mới vừa rồi nha dịch trước khi đi không phải nói chờ trở về sẽ có thưởng sao? Nhưng nếu ngươi thật sự trở về, lại xem hắn ta làm sao để thưởng cho ngươi!"

Có lẽ bởi vì lòng đầy cảm phẫn, nên giọng điệu của người này vô thức mà cao lên rất nhiều.

Một bên, đội trưởng đội cứu viện nghe lời này, không nhịn được cười: “Tuy ta không phải đại nhân vật gì, nhưng ta cũng không có thói quen nói khoác. Được rồi, không dài dòng nữa, tiếp theo ta sẽ cùng mọi người giới thiệu một ít trang bị bảo toàn tính mạng, và cách sử dụng cụ thể.”

Nói xấu bị nghe thấy, người mới vừa mở miệng không khỏi rùng mình một cái, rất nhanh liền cúi thấp đầu xuống rồi lẩn bắm.

Thấy đội trưởng cứu viện không có trừng phạt mình, mà bắt đầu giới thiệu trang bị bảo vệ tính mạng gì đó, cơ thể căng thẳng của hắn ta cũng dần dần thả lỏng.

Ít nhất, viên quan này sẽ không trừng phạt người ta chỉ vì nói sai!

"Đây là áo phao, mặc vào có thể nổi trên mặt nước, sẽ không chìm xuống..." Đội trưởng giới thiệu các trang bị cứu sinh theo quy trình diễn tập cứu viện trước đó.

Dần dần, những người trong đội bị lời nói của nàng ấy thu hút, nhìn chằm chằm vào những thứ có màu sắc rực rỡ trên tay của nàng ấy.

Chương 352: Chương 352

Nhìn vật đầy màu sắc bị thổi phồng lên, lại không bị rò rỉ khí. Ném nó vào một cái chậu, cũng có thể vững vàng trôi lơ lửng trên mặt nước.

Lần này, tất cả mọi người đều chấn động.

"Cái này, cái này, chẳng lẽ lần này chúng ta thật sự sẽ không c.h.ế.t sao?"

"Có bảo bối như vậy, ta cảm giác như có thể đi đi lại lại trên Sa Hà vậy..."

Nghe được lời này, đội trưởng cứu viện nhanh chóng ngắt lời của bọn họ:

"Ta sẽ phụ trách an toàn đối với mọi người, nhưng cũng yêu cầu các người hãy giữ kính sợ đối với tự nhiên, để ý một chút đối với tính mạng của mình. Có một câu nói rất hay, người c.h.ế.t đuối đều là người biết bơi, đừng nghĩ rằng có biện pháp cứu sinh là có thể tùy ý làm bậy trong lũ lụt!"

Dù sao đây cũng là đại sự liên quan đến tính mạng, một đám người cũng không cảm thấy đội trưởng nói dài dòng, đều ghi nhớ những lời này trong lòng, bảo đảm mình sẽ cẩn thận chú ý.

Đội trưởng hài lòng gật đầu: "Lần cứu viện này sẽ bao ăn ở, chất lượng cơm nước sẽ giống như những gì các người vừa ăn."

Những người thực hiện tốt việc cứu nạn thiên tai cũng sẽ được ưu tiên nhận trợ cấp và được phân công công việc tốt ở sau này.

Sau khi nói xong đãi ngộ và trách nhiệm, đội cứu viện liền lên đường.

Dọc theo đường đi, người dân phát hiện, cơm nước được phân phát quả thực đúng như lời hứa của đội trưởng, nhất trí với chế độ ăn uống ban đầu của bọn họ.

Không biết bánh ngọt kia được làm từ gì, ăn một miếng cũng khiến người giảm đói. Còn có thứ nước đường đó, sau khi uống một ngụm khiến cả người đều tràn đầy năng lượng.

Còn về chỗ ở vào ban đêm, thì không phải là ngủ ngoài đồng hoang.

Những người trong đội cứu viện giống như có ảo thuật, có thể xây dựng một ngôi nhà nhỏ vững chắc từ một chồng vải. Nằm bên trong cực kỳ thoải mái, không chỉ không thấy lạnh mà còn rất rộng rãi.

Thậm chí còn thoải mái hơn nhà của hầu hết mọi người.

Trong hai ngày sống chung này.

Người dân nhận thấy những người trong đội cứu viện này có tính kỷ luật nghiêm minh, nhưng lại đối đãi rất thân thiện với người khác.

Bọn họ tự xưng đội quân của Phương Quân và cũng kể những câu chuyện liên quan đến thủ lĩnh Phương Quân của bọn họ, đồng thời nói về nhiều lý tưởng cao cả trong cuộc sống.

Ở chung cùng bọn họ, mỗi thời mỗi khắc đều cảm thấy như được tắm trong ánh nắng mùa xuân, khiến người ta buông bỏ mọi sự cẩn trọng, thậm chí còn mở lòng chia sẻ nỗi khổ của mình, và đối phương cũng bày tỏ sự thấu hiểu.

Những người dự định chạy trốn trước đó đã thôi ý định bỏ chạy.

Những người vốn không có ý định chạy trốn cũng đã trở nên kiên định hơn.

Vấn đề duy nhất chính là.

Đội quân của Phương Quân tiết lộ mục tiêu muốn một tay giúp quản lý huyện thành, dẫn dắt bách tính có cuộc sống tốt đẹp hơn và khiến cho mọi người được ăn đồ ăn ngon mỗi ngày.

Chắc là vì họ quá thiện lương nên họ đang khó khăn trong việc thảo luận với Huyện lệnh hiện tại để có được quyền quản lý...

Đối với điều này, người dân cảm thấy thật không thể tin được!

Một bên là Huyện lệnh muốn bọn họ chịu chết, một bên là đội quân của Phương Quân chăm sóc bọn họ như người nhà, cái này còn phải lựa chọn sao?

Huyện lệnh hiện tại thật sự không biết tự lượng sức mình!

Nếu họ thực sự có thể trở về nguyên vẹn, chắc chắn sẽ lập tức tuyên truyền về thành tích của đội quân Phương Quân với bạn bè và người thân, để Huyện lệnh tự biết khó khăn mà từ chức!

Đội cứu viện bên tổ chức người dân, vừa đoàn kết quần chúng, hai tay đều làm rất tốt.

Kín đáo giấu công lao và danh tiếng.

Phía bên kia.

Ở một số khu vực có nguy cơ lũ lụt, đê đập đều đã được gia cố xong.

Công trình lớn của nhóm Tảo Nhi nhằm lấp lỗ hồng trên bờ đê sông rớt cuộc đã hoàn thành.

Do bị quấy nhiễu bởi nước từ sông nên công việc sửa chữa bờ đê rất khó khăn, trong quá trình này một số thành viên trong đoàn suýt nữa thì bị nước cuốn trôi.

Cũng may các biện pháp bảo vệ an toàn của bọn họ khá tốt, cuối cùng một số đội viên chỉ bị thương nhẹ, không có phát sinh trường hợp mất tích hay tử vong nào.

Sau khi bịt kín lỗ hồng, bước tiếp theo phải xử lý những việc bên con sông Sa Hà, đồng thời dọn dẹp nước bùn và phù sa ở Cửu Đầu; và thực hiện một số công việc tái thiết sau thảm họa.

Sa Hà là con sông đặc biệt có hàm lượng cát lớn, cần được quan tâm trong việc kiểm soát nước, kiểm soát cát và loại bỏ phù sa.

Cũng may Phương Tiên Nhi đã cung cấp cho bọn họ một số phương án xử lý thành thực và hiệu quả, chỉ cần dựa vào tình hình thực tế mà làm theo là được.

Nói đến Phương Tiên Nhi thì Thịnh Quân cũng đã nỗ lực rất nhiều trong cuộc cứu viện lần này.

Tuy nhiên, những thương vong do lũ lụt gây ra cũng khiến nàng buồn bã suốt thời gian dài.

Khu hệ thống y dược không bán thuốc tiên đan cho người sống lại, nhiều xác không tìm thấy cả tên.

Chương 353: Chương 353

Trong lúc khổ sở nhất, Thịnh Quân nhớ tới mình ở thời hiện đại gặp chuyện không may, bị hệ thống trói buộc phải tới đây.

Liệu có khả năng nào, tất cả những người vô tội c.h.ết đi đều sẽ gắn bó với một hệ thống và được tái sinh ở một nơi khác không?

Ý nghĩ này khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nàng hy vọng sản lượng của hệ thống có thể cao hơn một chút, đủ để trói buộc tất cả những người đã c.h.ết oan.

Nói đến sản lượng.

Sau hoạt động cứu nạn lần này, Thịnh Quân nhận được hạn ngạch mua thêm hai máy bán hàng tự động.

Nàng cùng Tảo Nhi đã thương lượng qua, dự định đặt một cái ở Cửa Đấu sau khi cơ sở nơi đó được xây dựng lại.

Vị trí của máy còn lại phụ thuộc vào tình hình sau này.

Ngoài ra, hệ thống còn gửi tới Thịnh Quân một thông báo, nói chỉ cần thăng cấp thêm hai lần nữa là có thể đạt đến giai đoạn lớn tiếp theo.

Cũng không biết đó có phải là một siêu thị lớn hay không.

Nhưng bất kể như thế nào thì đó cũng được coi là một tin tốt.

Tuy nhiên, nếu thăng cấp hơn nữa, chắc chắn ngọn núi sẽ không thể chứa nổi thân hình to lớn của nàng, đoán chừng là phải dọn nhà.

Haiz, hay là đợi cho đến khi thăng cấp nữa mới suy tính những chuyện này đi.

-

Nha Địa.

Mộc Kỳ Nhĩ và những người khác đã đánh bại đội quân tấn công bằng cách dựa vào bầy và vũ khí bí mật.

Sau khi bắt được tù binh và điều tra một lần, phát hiện ra những người này quả thực cũng đến từ Sa Di.

Này đúng là một điều bất ngờ.

Trong số những tù binh bị bắt, họ còn phát hiện ra vị tiểu thủ lĩnh của Sa Di.

Vị tiểu thủ lĩnh này khác với đa số người bản địa Hồi Hột, cơ thể của hắn ta tương đối gầy yếu hơn một chút.

Hắn ta rất cứng đầu, không chịu tiết lộ bất kỳ thông tin nào, nhưng hắn ta mạnh mẽ hơn một chút so với hình ảnh yếu đuối trong lời đồn.

Tất nhiên, không thể nói rằng hắn ta là kẻ vô dụng, nhưng Mộc Kỳ Nhĩ và mọi người cũng không tìm ra điểm mạnh nào ở hắn ta.

Sau khi thẩm vấn đám người này mấy ngày, đừng nói, không biết đã được huấn luyện như thế nào, ai cũng rất kín miệng.

May mắn là quân đội Phương Quân cũng không phải là tay mơ.

Ngay cả khi đối phương là những người cứng đầu, nhưng bởi vì số người quá nhiều, cách tiếp cận gián tiếp cũng có thể thu thập được khá nhiều thông tin hữu ích.

Một vị tướng quân đội Phương Quân báo cáo với Mộc Kỳ Nhĩ: "Người dân Sa Di không tin tưởng lắm vào vị tiểu thủ lĩnh này. Dự đoán của chúng ta trước đó khá đúng, hẳn ta thực sự không phải là lãnh đạo ở đó, người hiện tại nắm quyền là công chúa đã hòa thân."

"Đúng rồi, xem ra hẳn ta cùng công chúa có quan hệ không tệ, ít nhất hẳn ta rất quan tâm đến vị công chúa này."

Ngụ ý là mối quan hệ giữa họ không phải là kiểu bằng mặt không bằng lòng.

Nghe được lời này, Mộc Kỳ Nhĩ cũng không có gì ngạc nhiên.

Nếu hai người không có mối quan hệ tốt, trong tình hình công chúa nắm quyền, thì cũng không thể phái một tiểu thủ lĩnh dẫn quân đến đây đi.

Tuy nhiên, một mối quan hệ tốt không nhất định là có tình cảm sâu đậm.

Cô bé cảm thấy, nói không chừng là công chúa tự tin hơn vào khả năng điều hành của mình nên đã để cho tiểu thủ lĩnh ra ngoài để tìm hiểu tin tức.

Từ tình hình hiện tại xem ra, những người bên dưới đều trung thành với công chúa.

Có thể làm đến bước này, thật là một nhân vật không thể xem thường.

Mộc Kỳ Nhĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, liền lấy thông tin của tù binh đi Sa Di dò hỏi một chút, chú trọng nói rõ tiểu thủ lĩnh ở trong tay của chúng ta, nhìn xem phản ứng bên kia như thế nào? "

Chỉ huy quân đội phương Bắc nhận lệnh và đi ngay, việc truyền tin rất thuận lợi, không lâu sau đã nhận được phản hồi.

"Công chúa nói, hy vọng có thể cùng chúng ta đàm phán hòa bình, trả lại binh lực dưới quyền của nàng ta. Về phần tiểu thủ lĩnh, nàng ta không đề cập nhiều, chúng ta hiểu rằng có thể xử lý theo ý muốn..."

Mộc Kỳ Nhĩ khéo léo truyền đạt tin tức cho tiểu thủ lĩnh nghe, cố gắng khai thác thêm thông tin từ phía hắn ta.

Dẫu sao, dù có thông cảm với hoàn cảnh của công chúa, đối phương vẫn sẵn sàng đàm phán, những mâu thuẫn và xích mích trước đây giữa hai bên đều là thật.

Họ không thể buông lỏng, dù sao cũng phải chuẩn bị chu toàn mới được.

Ý tưởng của Mộc Kỳ Nhĩ rất hay.

Đáng tiếc, cô bé không ngờ tới sau khi tiểu thủ lĩnh nghe được lời này, kiên quyết không tin, hơn nữa vẫn còn cứng đầu.

"Không thể nào, công chúa sao có thể không quan tâm tới sự sống c.h.ết của ta?"

"Cho dù, cho dù nàng ấy thực sự làm vậy, thì nhất định cũng là có nỗi khổ riêng, các ngươi đừng nghĩ đến việc chia rẽ bọn ta! Tóm lại, một chữ ta cũng không tin!"

Mộc Kỳ Nhĩ: "... Được."

Đối mặt với một người như vậy, ngay cả một đứa trẻ sớm trưởng thành như cô bé cũng vô cùng bối rối.

Chương 354: Chương 354

Tiểu thủ lĩnh đã không còn hữu dụng nữa rồi.

Nhưng Mộc Kỳ Nhĩ vẫn lấy được rất nhiều thông tin nhờ vào con đường của Phương Quân.

Công chúa sẽ đề nghị đàm phán hòa bình, một mặt cũng là do nàng ấy bại bởi bọn họ.

Còn ở chỗ Thiết Trụ đã hoàn toàn không còn ai chạy về sào huyệt nữa, tất nhiên là bao gồm cả Sa Di do sắp phải đối phó với bộ tộc phía Tây.

Hiển nhiên công chúa đã tính trước trong lòng về sức chiến đấu của đám người Thiết Trụ.

Nàng ấy đã bí mật nghe ngóng được rất nhiều chuyện, nếu không cũng không thể khắc chế được vũ khí của bọn họ.

Đấu chính diện chắc chắn không thể nào địch lại được. Công chúa - người biết nhiều tin tức liền nảy ra ý định bắt đám Mộc Kỳ Nhĩ làm con tin.

Dù sao, cuộc chiến với bộ tộc phía Tây lần này đã gần đến hồi kết, công chúa cảm thấy phần thắng của bản thân rất cao.

Cố gắng lâu như vậy rồi, nếu cuối cùng bị Cách La chiếm của hời thì nàng ấy thật sự cảm thấy không cam lòng.

Kế hoạch bắt cóc con tin có thể thực hiện được.

Nhưng nàng ấy tuyệt đối không thể ngờ rằng sau khi Thiết Tru bọn họ phải chủ chiến lược đi, bố trí phòng thủ trong nơi đóng quân vẫn kín không một kẻ hở.

Thậm chí khi đối phó với các nàng, đối phương còn lấy ra một thứ đồ mới lạ chưa từng được nghe đến bao giờ.

Sức mạnh của thứ đó không chỉ so sánh được với mạch đao nổ tiễn, mà còn có thể dễ dàng phá nát cả núi đá.

Sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn, kết quả thắng bại cũng không kéo dài lâu.

Công chúa không thể bắt được tù binh nên hiển nhiên không thể uy h.i.ếp được đám người Thiết Tru.

Cũng may, nàng ấy vốn đã chuẩn bị phương án thay thế và nhanh chóng đề ra chuyện đàm phán hòa bình, còn cử người hòa giải ngược xuôi bắc nam.

Chỉ cần một phe đồng ý, chuyện này cũng sẽ được xem như thành công.

Để tăng sức thuyết phục, công chúa còn tự tay viết hai bức thư giống hệt nhau, đưa đến cả hai miền.

Lúc này Mộc Kỳ Nhĩ đang giữ một bức trong đó.

Cô bé biết chữ nên liền từ chối đề nghị thuật lại nội dung thư của sứ giả, cô bé nhận lấy bức thư rồi mở ra cùng đọc với nhóm người Phùng Bình.

Nhìn thoáng qua tổng thể, nét bút sắc bén cứng cáp, trong mắt của nhiều người đều hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Thậm chí Mộc Kỳ Nhĩ còn xúc động thốt lời: "Quả thật là chữ đẹp!"

Nói ra thì thật xấu hổ, cô bé đã học được rất nhiều kiến thức từ Phương Tiên Nhi, thành tích thi cử cũng rất tốt, nhưng chữ viết luôn không đẹp cho lắm. Vả lại cho dù có luyện tập thế nào đi nữa cũng tiến bộ rất chậm. Thế nên cô bé rất ngưỡng mộ tất cả những người viết chữ đẹp.

Xem chữ xong rồi thì đọc nội dung.

"Công chúa nói bằng lòng tặng cho chúng ta vài cái giếng khí đốt và hai lò gốm sứ, chỉ hy vọng có thể để nàng ấy giữ lại được binh lực hiện giờ, để sau này nàng ấy còn trả mối thù diệt môn."

Mộc Kỳ Nhĩ biết, thật ra giếng khí đốt còn có cả mỏ muối khí đốt thiên nhiên.

Khi khai thác mỏ muối nếu có thể lấy được khí đốt thiên nhiên thì có thể trực tiếp sử dụng nó để nấu muối trên giếng, giảm bớt rất nhiều sức người.

Ở triều đại này, người ta vẫn chưa biết cụ thể khí đốt thiên nhiên là vật gì, nhưng họ đã biết cách này để nấu muối.

Nhưng giếng khí đốt có thể được khám phá ra nhưng không thể đòi hỏi được, công chúa lại có nhiều giếng khí đốt như thế, đoán chừng là do có phương pháp đặc biệt để tìm giếng.

Còn hai lò gốm sứ kia cũng không phải vật tầm thường, dù sao những thứ như lò gốm sứ đi đến đâu đều được ưa chuộng.

Nàng ấy không thiếu muối, lại có cả đồ sứ, bảo sao có thể khiến Sa Di thành ra như thế này.

Mộc Kỳ Nhĩ nghĩ thông suốt những điều này liền tiếp tục đọc.

Trong thư công chúa có nói rằng tên thật của nàng ấy là Từ Vi Ninh và nàng ấy không phải là con gái ruột của Hoàng đế, thậm chí còn không phải con gái của hoàng tộc mà chỉ là con gái của một quan chức nhỏ ở công bộ.

Lúc đó, sau khi Hoàng đế nghĩ ra kế sách hòa thân, ông ta liền chọn nhà nàng ấy trong số đám đám quan viên không quyền không thế nhất trong triều và cho nàng ấy cái danh hào là công chúa.

Sau khi nhận được ý chỉ hòa thân, người phụ thân luôn cưng chiều nàng ấy trên đường về nhà với tâm trạng ngơ ngẩn, rồi gặp phải Phán Vương thế tử phóng ngựa rêu rao và bị ngộ thương mà chết.

Đại ca trong nhà biết được chuyện này liền đi đòi sự công bằng, nhưng cũng bị gán cho tội danh bịa đặt và bị nhốt vào đại lao, chẳng bao lâu sau thì truyền ra tin c.h.ế.t vì tự vẫn.

Sức khỏe của mẹ nàng ấy vốn đã yếu ớt, tin dữ liên tiếp truyền đến đả kích đến sức khỏe của bà ấy khiến bà ấy đã nôn ra m.á.u và buồn bực mà chết.

Chương 355: Chương 355

Nhà của Từ Vi Ninh chẳng có bao nhiêu người, chỉ trong một đêm, cả nhà chỉ còn lại mỗi mình nàng ấy lẻ loi.

Hoàng đế thấy vậy bèn định đổi người hòa thân, sợ nàng ấy đến Hối Hột gây chuyện.

Hòa thân chính là khởi đầu của tất cả những bi kịch.

Nhưng đã đến bước đường này rồi, Từ Vi Ninh chỉ còn ngọn rơm rạ này là còn có thể bắt lấy.

Thế là nàng tỏ ra yếu thế để mua vui chuốc cười, đi khắp nơi để làm quen với những người khác, cuối cùng vẫn phải đi hòa thân.

Đến nơi này như bước vào con đường chết.

Nhưng nếu nàng ấy bỏ cuộc, cả đời này nàng ấy sẽ không thể nào luôn cúi dưới mắt của Hoàng đế để báo thù được.

Đến Hối Hột, Từ Vi Ninh cũng đã chuẩn bị rất nhiều.

Trước đây khi cha của nàng ấy ở công bộ, ông ấy phụ trách việc giao thiệp với Ngự Dao Xưởng. Từ nhỏ nàng ấy đã mưa dầm thấm đất, lại có khiếu thông minh, rất thông thạo trong việc chế tạo đồ gốm.

Bá bá có quan hệ tốt nhất với cha của nàng ấy trước khi bị biếm quan đã từng phụ trách chức quan của muối, thế nên nàng ấy cũng biết làm thế nào để khoan giếng để lấy muối.

Thế nên sau khi thâm nhập vào bộ lạc Sa Di, Từ Vi Ninh liền dựa vào những kỹ năng này để đứng vững.

Tuy tiểu thủ lĩnh không có tài cán gì, nhưng cũng không muốn để bộ lạc thua trong tay nàng.

Khi thấy Từ Vi Ninh có bản lĩnh và cả một vài ý định không thể nói rõ, hắn liền thức thời giao quyền lại cho nàng ấy.

Dựa vào muối và đồ sứ, Từ Vi Ninh đã phát triển Sa Di trong âm thầm và dần dần chiếm cứ một vùng đất nhỏ nhoi ở tây bộ Nha Địa.

Bây giờ nhắc đến những gì từng trải qua, Từ Vi Ninh xem như đã đưa lợi ích ra ngoài ánh sáng, bởi vì lai lịch của nàng ấy đã đủ để cam đoan chất lượng của số muối và đồ gốm này.

Đương nhiên, nàng ấy cũng có ý lợi dụng tình cảm.

Nhóm người Mộc Kỳ Nhĩ khai thác giếng ngầm ở phía Nam, còn gửi tặng bằng vệ sinh cho phụ nữ ở khu vực xung quanh, những chuyện này cũng không hề giấu giếm gì nên tất nhiên là Từ Vi Ninh đã nghe ngóng được.

Nàng ấy có thể tin tưởng rằng những người này không hề trung thành với hoàng đế.

Đồng thời nàng ấy cũng cho rằng đối phương không phải là loại người vô tình nên có thể giao lưu được.

Tất nhiên, việc tỏ vẻ yếu thế đáng thương trước mặt đối thủ của bản thân trước đây chẳng phải chuyện quân tử gì cho cam.

Nhưng Từ Vi Ninh vốn chẳng định làm quân tử gì đó cả, nếu không nàng ấy cũng sẽ không làm quen với Mạc Khước.

Từ Vi Ninh cho rằng, nàng ấy có thể hy sinh rất nhiều thứ, nhường lại vô số tài nguyên.

Chỉ cần có thể giúp nàng ấy báo thù rửa hận là được.

Tỉ mỉ đọc hết bức thư.

Nhóm người Mộc Kỳ Nhĩ không ngạc, tất nhiên họ cũng có thể hiểu được ý của đối phương.

Có mấy người nhìn nhau rồi xôn xao thở dài: "Haiz!"

Không thể không nói, chơi chiêu tình cảm với bọn họ quả thật rất hiệu quả.

Chứ đừng nói chi đến sự cảm dỗ của mỡ muối và lò gốm sứ.

Chiêu gộp cả hai cái vào như thế này, công chúa đã nắm bắt rất tốt.

Phùng Bình nhìn về phía Mộc Kỳ Nhĩ hỏi: "Chắc Vi Ninh công chúa cũng gửi thư cho đám người Thiết Trụ nhỉ, chúng ta đợi bọn họ về rồi cùng thương lượng hay là thế nào?"

Mộc Kỳ Nhĩ lắc đầu nói: "Không cần đợi nữa đâu, chúng ta trực tiếp bàn bạc luôn, Thiết Trụ chắc chắn cũng sẽ đồng ý. Sau khi bọn họ kết thúc việc giải quyết hậu quả ở miền Bắc còn phải ở lại đó, chúng ta nhận lấy mỡ muối và lò gốm sứ rồi thiết lập quan hệ với công chúa là mọi người có thể trực tiếp làm việc cùng nhau, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian."

Cô bé nhớ rằng giữa đường Thiết Trụ còn gửi thư về bảo dưỡng như ở phía Bắc có dầu mỡ.

Nếu tin tức này đáng tin thì đoán chừng tạm thời hẳn ta sẽ không về được, hơi sức đâu mà quan tâm đến mấy việc này.

Bọn họ sẽ đồng ý đàm phán hòa bình với công chúa, không phải là do đồng cảm với những gì nàng ấy đã trải qua hay bị tác động bởi lợi ích mà là do đã cân nhắc kỹ lưỡng.

Trước đây, Lang Nha đưa Thiết Trụ đến để liên minh với bộ tộc Tư Kết và đổi đầu với Mạc Khước.

Bây giờ chiến sự đã có kết quả, tiếp theo nên tổng hợp tài nguyên để phát triển. Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục thì đợi hoàn toàn thống nhất được Nha Địa, còn phải đi cứu người dân tộc Tác-ta của họ nữa.

Thời gian quá gấp rút.

Trong thời kỳ phát triển, việc truyền bá văn hóa của họ chắc chắn sẽ gặp hạn chế.

Trong tình huống này, nếu để một mình bộ tộc Tư Kết làm chủ các bộ tộc khác có thể sẽ phát sinh ra rất nhiều vấn đề.

Để Sa Di tham gia vào để kìm hãm Tư Kết lại.

Họ cũng có thể an ổn thuận lợi vượt qua giai đoạn phát triển, hoàn thành công tác truyền bá văn hóa và tư tưởng.

Chương 356: Chương 356

Mộc Kỳ Nhĩ suy nghĩ vô cùng chu đáo, Phùng Bình cũng chẳng dị nghị gì về điều này.

Để chắc chắn, Mộc Kỳ Nhĩ lại gửi thư cho Phương Tiên Nhi thông qua tử ma thuật, muốn lắng nghe ý kiến của Tảo Nhi bọn họ.

Rất nhanh bên phía Phương Tiên Nhi liền gửi tin sang bảo rằng xung quanh có vùng xảy ra lũ lụt nên nàng đang cứu tế, mọi người tạm thời không thể quản lý bên này được.

Nhưng nàng cảm thấy cách này có thể thực hiện được.

Nhận được sự tán thành của Phương Tiên Nhi, Mộc Kỳ Nhĩ liền hạ quyết tâm định đi tìm công chúa để trò chuyện.

Đối phương có lòng muốn tặng mỏ muối và lò gốm sứ, cô bé cũng không thể đến tay không được, thế nên cô bé bèn đóng gói rồi mang theo rất nhiều mặt hàng, còn chuẩn bị nhiều cung nỏ giống với của nhóm người Tư Kết để tặng cho bọn họ.

Như vậy, sức mạnh của hai bộ tộc đã ngang nhau rồi, thuận tiện cho việc cân bằng lẫn nhau.

Cô bé vạch xong kế hoạch.

Chưa đến mấy ngày, người của hai bên rất nhanh đã vì mục đích hòa đàm mà ngồi chung một bàn.

Từ Vi Ninh thấy Mộc Kỳ Nhĩ còn trẻ như vậy mà đã đến đây để đàm phán nên hơi ngạc nhiên khen ngợi một câu: "Quả là một thiếu niên anh kiệt!"

Tất nhiên Mộc Kỳ Nhĩ cũng sẽ không để lỡ cơ hội mà dỏ miệng nói ngọt: "Nào có nào có, tở tở mới là hào kiệt đương thời!"

Hai người rất nhanh đã trở nên thân thiết chuyện trò với nhau, từ kỹ thuật nung đồ sứ để mở câu chuyện trò thẳng đường đến cả thế giới đại đồng.

Bên Mộc Kỳ Nhĩ bận rộn, bên Thiết Trụ cuối cùng cũng nhận được tin tức.

Sau khi đọc thư, suy nghĩ của hắn ta cũng giống với Mộc Kỳ Nhĩ.

Trước đây Cách La từng để lộ suy nghĩ muốn làm lãnh chúa của dân tộc Hồi Hột.

Thời cơ chưa tới, nếu Tư Kết trở thành thế lực lớn duy nhất, xảy ra nhiều mâu thuẫn với bọn họ trong thời gian ngắn là điều tất nhiên.

Tuy bọn họ nắm giữ đủ thứ vũ khí mạnh, không sợ chuyện gì.

Nhưng Cách La và Lang Nha đều là người đáng để kết giao, Thiết Trụ không muốn vì vũ lực uy hiếp mà mất đi những người bạn này.

Đúng lúc việc kết thúc chiến sự đã hoàn thành được một cột mốc, Thiết Trụ bèn tìm Cách La nói chuyện, dò xét đối phương.

"Thủ lĩnh Cách La. Sa Di bằng lòng hòa đàm, chuyện phía Tây đã được giải quyết rồi, tiếp theo người có dự định gì?" Hắc ta hỏi.

"Dự định?" Cách La sửng sốt.

Bọn họ đã luôn chiến tranh trong một khoảng thời gian rất dài, bây giờ chiến sự đã kết thúc, thật sự thì vẫn chưa quen lắm.

Để chuyển từ trạng thái chuẩn bị cho chiến tranh sang trạng thái sinh sống còn cần một khoảng thời gian nữa.

Còn dự định cái gì thì dĩ nhiên Cách La vẫn chưa thể suy nghĩ thấu đáo được.

"Chỉ bằng nhân cơ hội này đánh toàn bộ Mạc Khước?"

Cách La nói: "Trước đây nó luôn làm le bờ cõi của chúng ta, bây giờ cũng nên trả cái giá đắt rồi."

Thiết Trụ nghe vậy bèn thở dài: "Nhưng mà cho dù chiếm được Mạc Khước, người không thể cứ đánh mà không quản lý được. Nếu người không quản lý mảnh đất đó thì có khác gì so với chưa đánh đâu?"

"Bây giờ vùng đất của chúng ta còn lo chưa xong, phỏng chừng trong thời gian ngắn cũng không quản lý nổi chuyện Mạc Khước, ta đề nghị tạm thời đừng đụng chạm gì bọn họ nữa."

"Huống hồ gì vừa mới đánh xong một trận kéo dài đằng đằng, cho dù người không nghỉ ngơi thì đám người trong bộ tộc cũng đã mệt mỏi rồi. Ta thấy chúng ta cần hoãn lại đã, nghiêm túc sinh sống một khoảng thời gian."

Cách La cúi đầu suy nghĩ: "Người nói đúng, ta phải có trách nhiệm với thổ địa dưới chân, với người nhà của chúng ta. Nhưng mà Thiết Trụ này, trước đây ta từng nói với người rằng sẽ cho người phần thưởng thật hậu hĩnh, người suy nghĩ đến..."

Thiết Trạ vừa nghe thấy thế thì bình tĩnh cắt lời của hắn ta:
"Trước tiên đừng lo về chuyện phần thưởng của ta nữa!"

"Bây giờ khắp nơi ở Nha Địa đều loạn cào cào rồi, chúng ta phải làm gì đó để yên lòng mọi người mới phải. Mỏ muối và lò gốm sứ Sa Di tặng cũng đang chờ để được nghiệm thu. Ngoài ra, lương thực dự trữ của chúng ta không còn nhiều nước, nhân lúc mùa xuân vừa đến phải trồng vài loại lương thực đã rồi tính sau, nếu không đám người đi theo người chỉ có thể cạp đất mà ăn thôi."

"Mấy chuyện không quan trọng khác thì để sang một bên đi, chuyện quan trọng còn nhiều lắm đấy, tốt nhất chúng ta nên bắt đầu làm ngay lập tức!"

Cách La ngơ ngẩn bởi một tràng liên tiếp của hắn ta.

Suy nghĩ mất hồi lâu, hắn ta cảm thấy trồng lương thực quả thật là chuyện quan trọng, mùa xuân không đợi con người, là thời cơ phải nắm bắt để trồng trọt.

Miệng của Thiết Trạ vẫn bô bô mà nói không ngừng nghỉ:

"Phải rồi, dầu lạnh để chế tạo nền đá mà trước đây người nhắc đến ở đâu? Chỗ của chúng ta thiếu nhiều thứ quá, chúng ta yêu cầu viện trợ từ bên ngoài để sử dụng thứ dầu lạnh này... Trời ạ Cách La, để người dân Nha Địa có cuộc sống tốt mà chúng ta còn phải mở thêm vài công xưởng nữa, nhiệm vụ của người cũng nặng nề quá đi, sau này chắc là không có cách nào để nghỉ ngơi rồi!"

"Từ từ, người nói chậm lại đi!"

Cách La cảm thấy hắn ta có thể hiểu từng chữ mà Cách La nói, nhưng khi kết hợp lại thì không thể hiểu được nữa.

Hắn ta vắt óc suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nào phá giải được điều bí ẩn trong đó, chỉ có thể nhún vai nói: "Được rồi, chúng ta

mở công xưởng. Nhưng mà, người nói ta nghe trước đã, công xưởng là gì vậy?"

Chương 357: Chương 357

Thiết Trạ giải thích một cách đơn giản công xưởng là gì cho Cách La, hẳn ta như hiểu như không mà gật đầu.

Không chậm trễ thêm nữa, hai người ngừng nói chuyện rồi nhanh chóng bàn vào chuyện chính.

Sau khi xem qua nơi chứa dầu mỡ, Thiết Trạ liền nhờ người đưa thư cho Mộc Kỳ Nhĩ muốn nhờ cô bé báo trước cho Phương Tiên Nhi, cử một vài "chuyên gia" về mảng kỹ thuật sang chỉ đạo khai thác dầu mỡ.

Nha Địa mệnh mông, việc truyền tin phải mất một khoảng thời gian mới nhận được.

Thiết Trạ cũng chẳng rảnh rang, trước tiên dẫn mọi người hùng hổ đi khoan giếng và trồng lương thực; tiện thể còn quy hoạch thêm vài mảnh đất trồng dưa, tính toán trồng chút dưa hấu để ăn.

Phương Tiên Nhi nói chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Nha Địa rất lớn nên dưa và trái cây sẽ rất ngọt, dưa hấu và dưa lưới đều thuộc loại quả mọng nước, mùa hè mà được ăn một miếng thì vui vẻ miễn bàn.

Nói ra thì những hạt giống dưa hấu này là do công chúa tặng.

Theo lời của công chúa tự giác thú nhận, trước đây nàng ấy luôn liên minh với Mạc Khước, vả lại còn thỉnh thoảng âm thầm qua lại với Cát La ở phía tây.

Những trái dưa bầu này được Cát La trồng ở mảnh đất khác, sau đó gửi tặng cho công chúa như món quà hữu nghị.

Nàng ấy nghe bảo thứ này gọi là dưa Hồ.

Sau khi ăn hết quả thì giữ lại hạt giống, bây giờ gửi lại cho Thiết Trụ.

Nhưng mà từ khi quyết định hòa đàm, công chúa đã bắt đầu giảm liên lạc và duy trì khoảng cách với Cát La.

Đối với việc này, Cát La ở bên đó dường như có chút bất mãn, thẳng thừng mắng công chúa là kẻ trộm dưa, giao thiệp với bọn họ chẳng qua là muốn lừa gạt để lấy dưa, đồng thời còn thề rằng sẽ không để một trái dưa nào lọt vào Nha Địa nữa.

Sau này Nha Địa đừng có hòng mơ đến việc có dưa mà ăn!

Những lời lẽ vô cùng kiên quyết, nếu như làm không tốt thì thứ mà nhóm Thiết Trụ đang cầm trong tay sẽ là những hạt giống dưa cuối cùng nên nhất định phải trồng cho đàn ông hoàng.

Trọng trách trên vai vô cùng nặng nề.

Cũng may Phương Tiên Nhi đã tính toán trước nên nàng đã cho hẳn ta rất nhiều cách để trồng và chăm dưa, đối với việc trồng dưa, Thiết Trụ xem như cũng có chút tự tin, sự tính toán của Cát La chắc là trở nên công cốc rồi.

Ngoại trừ dưa ra, chuyện chuẩn bị mở công xưởng cũng không được lơ là, việc này cần có rất nhiều vật liệu sắt thép.

May là có tử ma thuật, có thể nhận chậu inox từ chỗ của Phương Tiên Nhi để giải quyết việc khẩn cấp.

Có khá nhiều việc gấp rút, thế nên nhóm người Thiết Trụ vẫn luôn ở lại Bắc địa.

Thấy hân ta ở đây không thể phân thân ra được.

Trước đây công chúa có nhắc đến mỏ muối và lò gốm sứ nên nhóm người Mộc Kỳ Nhĩ sẽ đi nghiệm thu trước.

Trước đây, sau khi công chúa Vi Ninh và Mộc Kỳ Nhĩ trò chuyện vui vẻ ở buổi gặp mặt, rất nhanh hai người họ đã đạt được mục đích hợp tác hòa thuận.

Khi biết Mộc Kỳ Nhĩ muốn đến xem mỏ muối, công chúa đã đích thân dẫn đường cho cô bé.

"Sản lượng mỏ muối ở đây đều rất bình thường, không so được với những mỏ muối mà ta đã thấy ở phía nam." Công chúa nói: "Nhưng cũng may ở mảnh đất này có nhiều nơi có thể khoan giếng, vả lại có nhiều giếng đều là mỏ muối, việc sản xuất muối sẽ khá tiện lợi."

Nàng ấy sợ Mộc Kỳ Nhĩ thấy sản lượng muối không cao bèn hiểu lầm mỏ muối nàng ấy tặng chất lượng kém rồi nảy sinh hiểm khích nên nàng ấy muốn giải thích rõ ràng.

Mộc Kỳ Nhĩ nghe nàng ấy nói vậy thì ngẩn người, bỗng nhiên nhớ lại điều gì đó.

Trước đây mãi bận rộn lo toan chuyện hòa đàm, khi công chúa nhắc đến mỏ muối, cô bé cũng chưa suy nghĩ sâu xa lắm.

Nhưng hôm nay được một phen rảnh rỗi, Mộc Kỳ Nhĩ xem xét kỹ lưỡng rồi nhớ lại một vài nội dung trong sách địa lý.

Ở Nha Địa, chẳng kỳ lạ gì khi số lượng muối trong lòng đất ít.

Bởi vì mỏ muối ở đây không phổ biến, ngược lại có rất nhiều hồ chứa chứa lượng muối khá cao có thể hình thành nên muối, số muối mà người dân ăn đa phần đến từ hồ muối mới phải.

Từ nhỏ công chúa đã sống ở phía Nam, phương pháp lấy muối mà nàng ấy được tiếp xúc là mỏ muối, nguyên nhân là do về mặt địa lý, trong lòng đất tích trữ lượng muối rất lớn, khai thác muối có thể bội thu.

Nếu là một vài vùng duyên hải ở Đông Nam, muối ăn hẳn là muối biển.

Nếu không nhờ có Phương Tiên Nhi, bọn họ sẽ rất khó để hiểu một cách rõ ràng về các tri thức mằng địa lý như vậy.

Công chúa không biết sự khác nhau giữa các vùng ở Nam và Bắc, điều này cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Quay trở về vấn đề mỏ muối.

Mộc Kỳ Nhĩ đoán rằng, mỏ muối ở mảnh đất này phân bố rất rộng, có lẽ nguyên nhân là do gần đây có hồ muối ngầm?

Nên dành thời gian để đi tìm.

Thật ra cũng không cần phải gấp gáp, bọn họ đã có "muối iốt" đóng hộp để ăn, cũng chẳng thiếu gì muối.

Chương 358: Chương 358

Hiện tại lợi ích lớn nhất của những mỏ muối đó đại khái là khí đốt thiên nhiên.

Nơi có dầu mỏ bình thường sẽ đi kèm với khí đốt thiên nhiên, nhưng cũng không nhất định là như vậy.

Mảnh đất này do công chúa phát hiện ra, hẳn là mỏ khí đốt thiên nhiên tinh khiết.

Trước khi nhóm người Tảo Nhi tử nghĩ ra biện pháp sử dụng những thứ tài nguyên này thì việc bảo vệ nơi này cho tốt mới là điều quan trọng nhất.

Trong lòng đã tính toán xong.

Sau khi xem qua mỏ muối, Mộc Kỳ Nhĩ lại đi xem lò gốm sứ.

Kỹ thuật nung đồ gốm sứ được công chúa nắm giữ đến từ Ngự Dao Xưởng của triều đình, tất nhiên sẽ không kém.

Vật liệu men gốm khi nung đồ gốm sứ có màu sắc rất phong phú.

Mấy năm nay nàng ấy đã đào tạo được một nhóm thợ thủ công, tài nghệ cũng vô cùng khéo léo.

Có thể nói, hơn phân nửa nguồn gốc kinh tế của Sa Di đều liên quan đến những thứ đồ gốm sứ này.

Về mảng chế tạo gốm sứ, nhóm người Mộc Kỳ Nhĩ chỉ là người ngoài nghề, không hề có bất cứ nhận xét nào cho người trong nghề.

Nhưng mà về việc cải tiến lò gốm sứ, thật ra bọn họ cũng rất có hiểu biết.

Sau khi hiểu rõ tình hình ở lò, Mộc Kỳ Nhĩ liền dựa trên kinh nghiệm ở Hưng Hòa đề ra một vài đề nghị cải tiến, ví dụ như kỹ thuật thông gió và thiết kế cấu trúc đặc biệt ở bên trong lò.

Công chúa thông thạo về chuyện này, vừa nghe thấy lời đề nghị này, nàng ấy rất nhanh đã hiểu được điều kỳ diệu ở trong đó.

Nàng ấy cảm thấy những lời đề nghị này đều chỉ ra được điểm mấu chốt, nàng ấy không khỏi đánh giá cao về nhóm người Mộc Kỳ Nhĩ.

Có sẵn lò nung tốt, sau này không những có thể nung đồ gốm sứ mà còn thể thuận tiện cho việc nung thủy tinh.

Mộc Kỳ Nhĩ cũng không giấu giếm mà hào phóng nói cách chế tạo thủy tinh cho công chúa nghe.

Công chúa nghe thấy thế rất giật mình: "Các người vậy mà còn biết nung lưu ly à? Xem ra đồ gốm sứ của ta không có đất dụng võ rồi."

Ở triều đại này, kỹ thuật chế tác thủy tinh chưa được rộng rãi, những sản phẩm có liên quan không phổ biến nên vô cùng quý báu.

Theo công chúa, tất nhiên thủy tinh sẽ đáng giá hơn so với đồ gốm sứ.

Mộc Kỳ Nhĩ vội nói: "Không không không, về việc nung thủy tinh của chúng tôi chủ yếu là kỹ thuật thôi, còn nung gốm sứ của người lại là nghệ thuật, là tài nghệ có linh hồn, sao mà giống nhau được chứ!"

Thợ thủ công làm gốm sứ có suy nghĩ rất độc đáo, có yếu tố sáng tạo nhất định nữa, hoàn toàn không giống với việc nung thủy tinh của bọn họ.

Nung thủy tinh ở Hưng Hòa chỉ cần nhắc tính thực dụng nên không có nhiều thiết kế lắm.

Ví dụ như cửa sổ thủy tinh to hay mảnh gương nhỏ.

Cho dù có nung bình thủy tinh, cơ bản cũng là kiểu dáng cơ bản đơn giản thôi, chủ yếu được dùng trong thí nghiệm hóa học.

Nhưng mà đúng như lời mà công chúa nói.

Ở triều đại này, thủy tinh có độ nguyên chất cao cho dù có kiểu dáng đơn giản, bán ra bên ngoài cũng rất hiếm lạ.

Lần này nhận lấy lò gốm sứ, sau này cũng có thể dùng để nung thủy tinh.

Bên Hưng Hòa chuyên về sản xuất sản phẩm thủy tinh để dùng vào thực tế, ở đây ngược lại có thể nung sản phẩm lưu ly mang tính thẩm mỹ.

Có lẽ nhóm thợ thủ công tài giỏi của công chúa có thể tạo nên nhiều kiểu dáng cho thủy tinh.

Công tác nghiệm thu đã kết thúc, Mộc Kỳ Nhĩ cũng chẳng rảnh rang bèn lôi kéo công chúa cùng nhau sục sôi ngất trời vạch ra

thiết kế.

Mà ở một nơi khác.

Cửu Đầu vừa thoát khỏi tai họa cũng đang cố gắng xây dựng và khôi phục lại sức sống.

Thì ra huyện lệnh Cửu Đầu kia không biết đã đi đâu, mai danh ẩn tích thế nhưng người dân lại ăn ý chẳng có ai chủ động hỏi về hắn ta.

Bây giờ chuyện của Cửu Đầu đều do người của Phương Quân quản lý, còn vài nơi bị lũ lụt khác cũng như vậy.

Tuy không tốt tính lắm, nhưng có rất nhiều người dân đều đang thầm cầu nguyện mong rằng Phương Quân có thể mãi ở lại Cửu Đầu và cai quản nơi này.

Hôm nay.

Đại Ni đặt sách giáo khoa xuống, bước ra khỏi lều ở tạm thời, cô bé đợi muội muội Nhị Ni nhà mình ở cửa một chiếc lều khác.

Trước đây, ba mẹ con bọn họ được cứu khỏi trận lũ lụt, trong lòng cảm thấy biết ơn mà ở lại ăn uống đủ đầy nơi đóng quân tạm thời do Phương Quân xây dựng.

Phương Quân chăm sóc từng li từng tí, ngày nào cũng cho mọi người ăn lương thực ngon lành.

Ban đầu được ăn thứ gọi là "bánh bích quy", sau này bọn họ còn được ăn cháo thịt được nấu từ gạo.

Món cháo thịt đó là thứ ngon nhất mà cả đời này Đại Ni từng được ăn, cháo nóng hôi hổi thơm phức trôi xuống bụng, cơn ác mộng bị nước cuốn lấy đều có thể phai nhạt đi mấy phần.

Nhờ có sự quan tâm như vậy, chẳng bao lâu tất cả người dân ở Cửu Đẩu đều bình phục. Thậm chí khí sắc của rất nhiều người còn tốt hơn nhiều so với trước thiên tai.

Nhưng mà trong lòng của mọi người vẫn luôn ôm ấp sự bất an.

Chương 359: Chương 359

Chuyện xảy ra trong những ngày này tựa như một giấc mộng.

Phương Quân đến rất kịp thời, làm việc cũng vô cùng ổn thỏa.

Nhưng bọn họ chỉ cần nghĩ đến việc phải bắt đầu cuộc sống với hai bàn tay trắng một lần nữa là đã cảm thấy mù mịt chẳng biết xoay sở thế nào, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hơn nữa, vết thương trên cơ thể đã khép lại, nhưng nỗi đau mất đi người thân lại ùn ùn kéo đến, từng đêm cứ như con d.a.o khoét thịt trong lòng người.

May thay, mọi người không phải đau khổ quá lâu, Phương Quân lại cử đến "tiểu đội chăm sóc tâm lý."

Mỗi ngày đều sẽ có người của tiểu đội đến tìm người dân để trò chuyện.

Những cuộc trò chuyện đều là về những chuyện bình thường, nhưng sau khi tán gẫu xong, mọi người đều cảm thấy chẳng hiểu sao mà trong lòng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Thịnh Quân cũng lặng lẽ xem quá trình trị liệu tâm lý.

Nàng nhận ra cho dù là Miên Sùng hay là Cửu Đẩu hiện giờ, công tác trấn an sau thiên tai của người xưa đều tốt hơn nàng tưởng

tượng nhiều. Đa số người dân đều rất phối hợp, hơn nữa còn có thể thoát khỏi nỗi đau rất nhanh.

Nguyên nhân có lẽ là do đã gặp phải quá nhiều gian khổ, thế nên cho dù có gặp cái gì đi nữa, mọi người đều muốn tiếp tục sống...

Sau khi chăm sóc tâm lý xong, người dân phát hiện ra rằng những ngày tháng tiếp theo đều được bên Phương Quân sắp xếp kỹ càng đâu vào đấy, hoàn toàn không cần phải đau đầu lo lắng. Những chuyện của sau này đang dần dần trở nên rõ ràng, không còn ai cảm thấy mờ mịt nữa.

Lấy cả nhà Đại Ni làm ví dụ.

Đối với Phương Quân, Đại Ni và Nhị Ni chính là hai đứa trẻ nhỏ, mỗi ngày đến học đường tạm thời để học bài biết chữ là được.

Còn về phần mẹ của Đại Ni đã được sắp xếp vào đội ngũ xây dựng sau thiên tai, có thể tự tay khôi phục gia viên trước đây của mình.

Vốn dĩ Đại Ni không muốn đi học.

Cô bé cảm thấy bản thân chẳng khác gì người lớn cả, có thể cùng mẹ làm việc được rồi.

Nhưng mà, suy nghĩ này rất nhanh đã bị bác bỏ. Cuối cùng Đại Ni vẫn phải ngoan ngoãn đi học.

Chỉ vì tỷ tỷ của Phương Quân nói rằng, bây giờ không cần một đứa trẻ nhỏ như cô bé giúp đỡ. Cô bé chỉ cần chăm chỉ đi học biết chữ, sau này có thể giúp được nhiều việc hơn, trở thành một người lớn đầu đội trời chân đạp đất.

Đại Ni là trưởng nữ, từ nhỏ đã giúp cha mẹ quán xuyến chuyện trong nhà như bà cụ non. Mãi cho đến bây giờ, cô bé cuối cùng cũng được người ta đối xử như trẻ nhỏ. Mỗi ngày đều đi học vô lo vô nghĩ, mới đầu quả thật chưa quen cho lắm.

Nhưng mà rất nhanh cô bé đã hòa nhập với chương trình học phong phú đa dạng của học đường.

Những thứ mà Phương Quân dạy ở đây không giống trong tưởng tượng của Đại Ni lắm.

Trước đây cô bé từng nghe người khác nói những thứ được dạy trong học đường rất nhàm chán, toàn là mấy cái tối nghĩa khó hiểu "chi, hồ, giả, dã" gì đó.

Nhưng các phu tử ở bên Phương Quân lại rất ít khi dạy những thứ đó, nếu như phải dạy thì cũng sẽ phối hợp giảng với những câu chuyện nhỏ sinh động khiến cho Đại Ni nghe chăm chú.

Ngoại trừ văn chương, cô bé còn có thể học được rất nhiều tri thức mới. Trong đó bao gồm cả nguyên nhân hình thành lũ lụt.

Trước đây, nếu có nơi nào xảy ra lũ lụt, Đại Ni sẽ nghe thấy người lớn nói rằng đó là do đã chọc giận thần linh.

Ví dụ như xảy ra lũ lụt là do thần sông nổi giận.

Thần sông vui giận thất thường, không ai có thể đoán được tâm trạng của thần, không ai biết được khi nào thần sẽ nổi giận.

Ở trong sông Sa Hà cũng có một vị thần như vậy.

Bây giờ, Đại Ni lại nghe được một cách nói hoàn toàn khác biệt.

Phu tử nói, dòng sông có lũ định kỳ và mùa nước cạn, lần này bọn họ gặp phải mùa lũ.

Điều này khiến cho Đại Ni bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra trong dòng sông không có thần sông nổi giận, chỉ có mực nước dâng lên và băng cứng làm tắc nghẽn đường sông.

Cái gọi là nổi giận, toàn bộ đều là dựa theo dấu vết mà lần thôi.

Lúc này, nước ở Cửu Đẩu mới rút đi không lâu, trong huyện đang tiến hành công tác dọn dẹp ứ đọng và khử trùng.

Đồng thời còn xây một vài công trình lớn, quản lý sông Sa Hà và sửa chữa xây dựng đê đập mới.

Những căn nhà bị ngập nước trong huyện nghe bảo không thể ở được nữa, rất nhiều căn nhà đều phải đập đi xây lại.

Căn nhà của nhà Đại Ni cũng nằm trong danh sách xây lại.

Trước khi xây xong, ba mẹ con vẫn phải sống trong lều ở tạm thời..

Gần đây tinh thần của mẹ Đại Ni rất tốt, bởi vì mỗi ngày làm việc đều có thể được nhìn thấy rất nhiều thứ mới mẻ, sau khi về lại kể cho Đại Ni và Nhị Ni nghe.

"Bên Phương Quân đã vận chuyển một lô tảng sắt lớn và những hòn sắt nhỏ, ghép lại cùng với nhau thành một cỗ máy lớn, gọi là cái gì nhỉ, máy xúc à?"

"Cái thứ đó khó lường lắm, toàn bộ nước bùn chất đọng trên đường đều bị nó dùng cái thìa to xúc sạch. Nó còn có thể phá dỡ nhà cửa, chuyển đất đá, làm việc cũng rất nhanh chóng! Phải rồi, đất bị xúc lên, nó còn có thể áp bằng lại rất nhanh."

Chương 360: Chương 360

Đại Ni vừa nghe vậy liền tò mò đến nỗi vò đầu bứt tai.

Chờ đến khi có ngày nghỉ không cần phải đi học, cô bé sẽ năn nỉ mẹ đưa cô bé đi xem đáng vẻ thật sự của máy xúc.

Mẹ của cô bé đồng ý, rất nhanh đã đưa cô bé theo.

Đứng từ xa chưa đến gần mà Đại Ni đã nghe thấy âm thanh âm ầm vang lên, khi thấy được cái đầu to lớn và màu sắc kim loại lạnh lẽo kia, thoát nhìn thật sự khiến người khác sợ hãi.

Nhưng qua một chốc, thấy nó cần cù chăm chỉ giúp mọi người xúc đá xúc đất thì chẳng còn sợ hãi gì nữa, ngược lại còn nhanh chóng thích nó là đằng khác.

Đại Ni mở to mắt nhìn, nhận ra trên đỉnh máy xúc tỏa ra hơi nóng.

Cô bé bèn hỏi mẹ mình, mẹ bảo là do nó ăn than đá, ăn no rồi mới có thể làm việc, thật sự giống hệt với con người.

Chờ đến khi xúc xong hết, hơi nước mới không bốc lên nữa. Bỗng nhiên có hai người nhảy từ trên máy xúc.

Đại Ni ngạc nhiên, lúc này cô bé mới biết máy xúc hoạt động là do có người ngồi bên trong điều khiển.

Con người nhỏ nhỏ vậy mà có thể điều khiển cỗ máy sắt to to như vậy!

Đại Ni nhìn với vẻ khâm phục, trong lòng dường như có một mơ ước.

Cô bé muốn chăm chỉ học tập, để sau này lớn lên cũng muốn điều khiển máy xúc.

-

Đối với người dân, máy xúc là một con quái vật khổng lồ. Nhưng đối với Thịnh Quân đây chỉ là máy xúc kiểu dáng cơ bản nhỏ nhất ở thời hiện đại.

Quá trình sản xuất chiếc máy xúc với kiểu dáng này có thể nói là vô cùng vất vả.

Từ sau khi làm ra động cơ hơi nước, trong đó lại xảy ra rất nhiều chuyện, trong huyện Hưng Hòa từ trên xuống dưới đều như con quay không ngơi nghỉ.

Trên đường đi, sau khi Thịnh Quân mở khóa thành tích liền đưa cho nhóm người Tảo Nhi sách giáo khoa chuyên ngành hơn.

Mọi người đều không nỡ bỏ những tri thức trên sách nên họ vẫn luôn tranh thủ thời gian nghiên cứu rồi lại nghiên cứu không ngừng, muốn chế tác ra càng nhiều thứ có ích hơn.

Đã có xe máy rồi, bọn họ vốn dĩ muốn làm thêm ô tô nhỏ và máy cày.

Nhưng theo đề nghị của Phương Tiên Nhi, cuối cùng mọi người vẫn quyết định tạm thời từ bỏ ô tô nhỏ, nghiên cứu về máy cày và máy xúc trước đã.

Dù sao trong công tác xây dựng hàng ngày, hai thứ này hữu dụng hơn ô tô nhiều.

Trải qua quá trình cố gắng, bây giờ máy cày đã làm ra được một sản phẩm thí nghiệm.

Trước khi cày bừa vụ xuân, nó đã phát huy được hiệu quả ngoài dự đoán trong đồng ruộng, bây giờ nó đang di chuyển qua lại giữa các huyện để thực hiện công việc vận chuyển, đợi đến mùa thu thì giúp thu hoạch.

Ngoài ra còn có một chiếc máy xúc nữa, là chiếc đang làm việc ở Cửu Đầu lúc này.

Lúc vừa mới chế tạo ra, mọi người vẫn không ngờ rằng nó có thể có công dụng lớn đến mức này.

Không thể không nói, có thể làm ra hai thứ này một cách nhanh chóng đều nhờ có công lao của Phương Tiên Nhi.

Tri thức trong sách có nhiều đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không cung cấp được bản vẽ tỉ mỉ về máy xúc và máy cày.

Những bản vẽ này đều là do Thịnh Quân nghĩ cách truyền đến bọn họ.

Gần đây, Thịnh Quân phát hiện ra máy hút bụi tự động có thể tự đặt ra tuyến đường quét dọn nên nàng liền tách bản thảo ra rồi đưa vào hệ thống, chuyển sang chế độ bay thấp, cột chiếc gậy vào rồi di chuyển dựa theo bản vẽ tuyến đường, vẽ ra bản vẽ hoàn chỉnh trên mặt đất.

Không thể không nói rằng, đến triều đại này đã lâu, để hỗ trợ giúp đỡ Thịnh Quân đã nảy ra vô số ý tưởng "tinh ranh", kích thích được sự sáng tạo vô tận.

Ví dụ trước đây nung chảy chậu inox để làm áo giáp, đun chảy bao tay cao su để làm lốp xe, bây giờ còn sử dụng máy hút bụi tự động với công dụng như máy in.

Hai Con dường như được Thịnh Quân truyền cảm hứng, nhân lúc nàng trở về cơ thể của bản thân để nghỉ ngơi, nó bèn âm thầm ra ngoài thành phố Bình Trạch quét một bức tranh 'Guernica' khiến cho vô số người dân vây xem.

Sau khi phân tích xong, nó cảm thấy bức tranh này đã diễn tả sự tàn khốc của chiến tranh hẳn có thể gợi nên sự đồng cảm của người Bình Trạch.

Đáng tiếc, người dân Bình Trạch tạm thời vẫn chưa tiếp thu được sự sâu sắc về nghệ thuật trừu tượng của đại sư.

Sau khi hóng chuyện xong mà vẫn chẳng hiểu, rất nhanh lại giải đầu rồi tản đi, hưởng ứng chẳng mấy nhiệt liệt.

Đối với việc này, Hai Con cảm thấy vô cùng ủ rũ.

Sau khi Thịnh Quân nghỉ ngơi xong đỡ khóc đỡ cười an ủi nó.

Kết thúc khúc nhạc đệm này, quay về vấn đề máy xúc.

Tuy bảo là có bản vẽ, cũng có cả máy tiện, trước đây còn lục tục lắp ráp một vài máy móc sản xuất.

Nhưng loại máy móc kiểu dáng to như máy xúc tạm thời vẫn chưa có cách để sản xuất hàng loạt. Các bộ phận đặc biệt như vỏ ngoài vân vân, đều là do nhóm thợ thủ công một mình tôi luyện ra.

Trước mắt việc cần làm trong huyện rất nhiều, sức sản xuất có giới hạn nên tạm thời không kịp chế tạo được nhiều máy móc hơn, chỉ có thể gấp rút sử dụng chiếc máy này trước.

Chương 361: Chương 361

Lẽ ra lái từ Hưng Hòa đến Cửu Đầu cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng lo rằng giữa chừng có đường núi nên sẽ hao phí nhiều năng lượng, để tiết kiệm tài nguyên than đá, cuối cùng họ vẫn quyết định tháo dỡ, sau khi vận chuyển xong thì lắp ráp lại.

Còn làm thế nào để tiết kiệm than đá, có thể nói là chủ đề được bàn tán rất nhiều đoàn chủ sự sắp tới đây.

Hiện nay, dần dần có nhiều nơi sử dụng máy móc trong thành hơn, hơn nữa hằng ngày người dân đun nước chống rét cũng cần tới than đá. Than đá đã trở thành nhu yếu phẩm trong cuộc sống của mọi người.

Nhưng địa bàn của Phương Quân đang dần dần được mở rộng, lượng tiêu hao than đó cũng tăng lên từng ngày.

Cho dù trong tay có đến mấy mỏ quặng than, nhưng họ vẫn cảm giác được nguy cơ.

Nhóm người Thiết Trụ chuẩn bị cho việc khai thác dầu mỏ đã lâu, số lượng công trình rất nhiều, sau đó còn phải suy xét đến vấn đề vận chuyển nên chắc chắn không sử dụng ngay được. Không có dầu mỏ, động cơ đốt trong cũng phải hoãn lại.

Nước xa không cứu được lửa gần, dù sao Hồi Hột vẫn cách quá xa.

Tảo Nhi chưa từng nghĩ đến việc chỉ dựa vào nó, thế là gần đây nàng ấy cũng bắt đầu tìm kiếm vết tích của dầu mỡ ở xung quanh ranh giới.

Đồng thời, nàng ấy còn cân nhắc đến việc sử dụng nhiều nguồn năng lượng mới.

Ví dụ như, năng lượng mặt trời.

Nhắc đến nơi nào có ánh sáng mặt trời dồi dào nhất thì Nha Địa mà Thiết Trụ đang ở chắc chắn có thể xếp hàng đầu, nơi đó bốn mùa trong năm đều rực rỡ ánh nắng.

Nhưng đồng thời ở Bắc địa, ánh nắng ở chỗ bọn họ cũng không hề kém cạnh, cũng có thể sử dụng để làm năng lượng mặt trời.

Đối với việc ứng dụng chuyển đổi điện quang của năng lượng mặt trời, tạm thời nàng ấy vẫn chưa nắm chắc, thế nhưng vẫn còn có chuyển đổi quang nhiệt, nếu sử dụng hẳn cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Hơn nữa, bọn họ cũng có điều kiện chắc chắn để làm những việc này.

Ví dụ như thứ cơ bản nhất là tấm pin năng lượng mặt trời cần dùng đến những vật liệu như tấm kim loại, thủy tinh, bông cách nhiệt và cao su vân vân. Do đã tích lũy từ trước nên hiện tại bọn họ có thể lấy toàn bộ ra được.

Hơn nữa những nơi như Hưng Hòa và Miên Sùng được lắp đặt hệ thống nước ngầm cách đây không lâu, đường ống cũng được làm thông.

Với những thứ cơ bản như vậy, sắp xếp máy nước nóng năng lượng mặt trời cũng không phải là vấn đề lớn, hệ thống sưởi ấm cũng có thể được cải tiến.

Như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều than đá. Vả lại so với bếp than, hệ thống sưởi ấm dùng năng lượng mặt trời là chủ yếu thậm chí còn có thể làm mát vào mùa hè, người dân cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ngoại trừ đồ dùng gia đình, năng lượng mặt trời còn có thể dùng để sấy khô nông sản và thực phẩm. Quy trình của công nghiệp dệt vải và nhuộm màu vân vân cũng rất cần có thiết bị như vậy để có thể nâng cao năng suất.

Nói là làm, rất nhanh các thiết bị liên quan đến năng lượng mặt trời đã được đi vào xây dựng, ít ngày nữa sẽ phát huy tác dụng.

Hiện nay người dân ở huyện Hưng Hòa có chỉ số hạnh phúc rất cao.

Hưng Hòa đã trở thành "căn cứ" của Phương Quân, tất cả những thứ mới lạ đều xuất hiện ở đây trước tiên.

Vừa phải phát triển, vừa phải giúp Cửu Đầu và những nơi khác xây dựng lại, hoạt động lần này của nhóm người Tảo Nhi có quy mô không nhỏ.

Để phòng ngừa, bọn họ kiểm soát con đường chính thông giữa Nam Bắc, đồng thời còn âm thầm cảnh giác tình hình của khu vực xung quanh.

Nhưng điều mà nàng ấy không ngờ tới là tạm thời không có gì gây phiền phức cho nàng ấy cả, nhưng thật ra nàng ấy nhận được vài bức thư quý hàng mới, có rất nhiều huyện thành tỏ ý muốn chủ động gia nhập vào đội ngũ Phương Quân.

Đối với việc này, Trình Thuận phân tích rằng: "Bệ hạ chẳng quan tâm gì đến phương Bắc, nhóm người quản lý Bắc địa rất tự do. Nhưng dù có tự do đến đâu đi nữa, quyền lợi có thể so với chúa đất, điều kiện tiên quyết để ức h.i.ế.p người dân là người dân có thể bị ức h.i.ế.p và còn có người dân để mà ức hiếp..."

"Nói tóm lại, vốn dĩ Bắc địa đã có rất nhiều người chọn trốn đến phía nam, lần này trận thiên tai quy mô lớn nên đã khiến nhiều huyện lệnh hoảng sợ. Thấy tác phong của chúng ta khẳng khái mà lại có trách nhiệm nên muốn tìm hậu thuẫn để dựa dẫm... Khụ khụ, dù sao lão già Hoàng đế ông ta cũng cách xa nơi này quá xa nên không dựa dẫm vào được."

Thu Nương ở bên cạnh nghe vậy bèn cười: "Tảo Nhi tử, cứ như vậy e rằng kế hoạch ban đầu của chúng ta sẽ không thể tiến hành được. Trước khi kỵ binh ở biên giới được thiết lập, có lẽ chúng ta có thể dựa vào sức hấp dẫn từ những việc đã làm trong thực tế để thu tóm địa bàn ở phương Bắc."

Chương 362: Chương 362

Nói thì nói như vậy nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, nếu đã tiếp nhận nơi nào thì phải chịu trách nhiệm với bách tính ở đó.

Hiện tại Cửu Đẩu vẫn đang trong quá trình trùng tu, muốn khôi phục lại trật tự ban đầu cũng cần phải có thời gian. Hơn nữa, đây mới chỉ là khôi phục lại trạng thái cơ bản, sau đó còn phải phát triển thêm, phải hoàn thiện cơ sở hạ tầng mà việc này chắc chắn sẽ tốn không ít công sức.

Các huyện thành lại quy hàng vào đúng lúc này coi như cũng là chuyện tốt nhưng đồng thời cũng mang theo gánh nặng.

Tốt là vì địa bàn của các nàng được mở rộng thêm, nhân lực cũng tăng lên.

Nhưng nói là gánh nặng vì chuyện các nàng phải cân nhắc càng ngày càng nhiều, một người phải chia thành tám cánh.

Khoảng thời gian trước Thiết Trụ xin giúp đỡ nên các nàng đã phái người qua đó để hỗ trợ khai thác dầu mỏ, vì vậy có không ít người bị điều đi.

Tảo Nhi xoa trán, nàng ấy suy tư một lúc rồi nói: "Chúng ta có thể chấp nhận những nơi quy hàng nhưng trong thời gian ngắn chúng ta chỉ có thể cung cấp một ít tài nguyên và hướng dẫn

chính sách, còn cụ thể quản lý như nào vẫn phải dựa vào bản thân bọn họ, nếu không chắc chắn không thể quản hết được."

Đương nhiên, để tránh có người chỉ muốn quy hàng để chiếm lợi nhưng sau lưng lại không theo sát công việc của các nàng thì Tảo Nhi đã tính toán cứ cách một khoảng thời gian sẽ phái người đi điều tra, làm công tác kiểm tra và xử lý sạch những người bằng mặt không bằng lòng.

"Trong khoảng thời gian tới, chúng ta phải chiêu mộ thêm nhân lực." Nàng ấy thở dài nói.

Trước đó khi tiếp nhận Bình Trạch, đoàn đội mà Tảo Nhi chủ sự đã từng chiêu mộ thêm một lần.

Xem xét tình hình Cửu Đẩu lần này, các nàng có thể thiết lập một số bộ phận mới, mở một đợt tuyển chọn nữa.

Công việc tuyển người được triển khai rất nhanh.

Lần này thiết lập bộ phận mới, dưới mỗi bộ phận sẽ có nhiều chi nhánh, được chia rất nhỏ, bởi vì như vậy sẽ tiện chia nhiệm vụ cụ thể và mang lại hiệu quả tốt hơn.

Lấy ví dụ như Bộ thủy lợi, hai bộ phận lớn đang có theo thứ tự là quản lý nước ở huyện thành và hệ thống thủy lợi ở nông thôn.

Một người phụ trách dùng nước ở thành thị, một người phụ trách nước tưới tiêu ở nông thôn.

Mỗi phân bộ lại có trụ sở chính và khu vực quản lý riêng.

Căn cứ tình huống lần này, Bộ thủy lợi lại tăng thêm bộ phận trị thủy ở dưới, phân nhỏ thành các chi nhánh chống lũ và xói mòn.

Thông báo tuyển người nhanh chóng được tuyên bố ra ngoài, lan truyền rộng rãi trong bách tính.

Kì thi của Phương Quân không coi trọng xuất thân mà dựa vào thành tích thi được và năng lực giải quyết vấn đề của thí sinh.

Công việc trong bộ ngành không phải việc có thể làm cố định. Bởi vì đánh giá hàng ngày trong bộ ngành vô cùng nghiêm ngặt, nếu lười biếng không làm thì có thể sẽ bị sa thải.

Mặc dù yêu cầu công việc nhiều nhưng nếu vào được thì sẽ nhận được đãi ngộ vô cùng tốt.

Chưa kể đây là đội ngũ nòng cốt dưới trướng Phương Quân. Chỉ cần là người biết Phương Quân đều hiểu rõ rằng đây là một vinh dự lớn, được công nhận rộng rãi như thế nào.

Rất nhanh, bách tính phù hợp điều kiện lập tức tranh nhau đi báo danh.

Dù cho địa điểm làm việc là Cửu Đẩu.

Mọi người đều biết nơi này vừa trải qua thiên tai, còn là một huyện thành chưa được xây dựng hoàn thiện, so với Hưng Hòa thì cơ sở hạ tầng còn kém xa.

Nhưng vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của mọi người.

Lần tuyển người lần này rất lớn, đương nhiên cơ hội cũng nhiều.

Bách tính Hưng Hòa và những khu vực lân cận được tiếp cận giáo dục nhiều hơn nên họ có lợi thế khi tham gia thi giấy hơn, có không ít người báo danh đều vượt qua kỳ thi.

Những người được nhận này, có người từng bán đồ ăn vặt trong huyện, có người từng là dân tị nạn trôi dạt khắp nơi, có người

còn xuất thân từ tầng lớp thấp kém nhất...

Giờ đây, nhờ cơ hội học tập mà Phương Quân cung cấp, tất cả mọi người đều có được công việc mà trước kia không dám nghĩ đến nên trong lòng họ vô cùng biết ơn.

Nhìn thấy bọn họ thành công, những người khác cũng được truyền cảm hứng.

Trước đây, tuy cũng có người xung quanh thay đổi số phận nhưng dù sao đó cũng chỉ là thiểu số.

Có Phương Quân ở đây, bách tính trong huyện có thêm nhiều cơ hội việc làm và không ít tiện ích cho người dân, cuộc sống của bách tính cũng càng ngày càng tốt hơn.

Chương 363: Chương 363

Bởi vì hình thức công việc trong huyện, trước kia cơ hội thi đậu làm chủ sự không nhiều lắm, nhiều lắm là đi làm trong cửa hàng phúc lợi, mặc dù là nơi tốt nhưng cũng không đến mức khiến người ta phải hăm mộ không thôi.

Thường ngày, mọi người vẫn luôn tin rằng "một phần cày cấy bằng một phần thu hoạch", còn quan niệm về việc "đi học để thay đổi số phận" lại không được khắc sâu.

Nhưng bây giờ, đi một vòng quanh huyện, hàng xóm bằng hữu xung quanh, ở đâu cũng thấy có người quen vượt qua kỳ thi trở thành tiểu chủ sự. Lại nhìn những người đã vượt qua kỳ thi kia, tinh thần của họ giống như đã thay đổi, khiến mọi người đều cảm nhận được sức mạnh của việc học.

Người giống như mình đã leo lên vị trí cao hơn, thấy được phong cảnh đẹp hơn. Còn bản thân vẫn chỉ là một người dân bình thường mà đối phương đã trở thành chủ sự có thể tham gia vào việc quy hoạch huyện thành.

Hắn ta đã có thể làm được, vì sao ta lại không làm được?

Những người bình thường hay lười biếng trong việc học tập đều bị ý nghĩ này khơi dậy lòng háo thắng.

Bầu không khí học tập ở huyện thành trở nên sôi nổi chưa từng thấy.

Dù sao chủ sự đã nói, bây giờ chính là thời điểm tốt để phát triển, sau này có rất nhiều cơ hội tương tự, bọn họ bỏ lỡ lần này, nhất định không thể bỏ lỡ lần sau!

Bách tính Hưng Hòa ra sức học tập, vì Phương Quân đã vươn lên nên đi học.

Nhưng tình huống ở Cửu Đẩu lại không giống như vậy.

Ở nơi đây vẫn luôn bận rộn công tác trùng tu, giáo dục còn chưa mở rộng, kỳ thi thông thường cũng không mang lại ưu thế quá lớn.

Nhưng bởi vì tính đặc thù của Bộ thủy lợi, người dân địa phương ở Cửu Đẩu đều có khả năng bơi lội tốt, sở hữu kỹ năng đặc thù, hoặc là những bách tính hiểu rõ tập tính của sông Sa Hà đều có cơ hội được tuyển chọn.

Mới đầu, những người dân này đều ôm tâm thái muốn thử sức, không nghĩ rằng thật sự có được công việc tốt như vậy nên nhất thời đều cảm thấy không tin được.

Cảm giác này không thể gọi là niềm vui mừng bất ngờ mà nói đúng hơn là như nhận được một liều thuốc trợ tim, khiến máu trong cơ thể họ như trở nên sôi sục.

Trong số những người được tuyển chọn lần này, gần như tất cả mọi người đều mất đi người thân trong trận thiên tai này.

Họa do người gây ra còn có hy vọng báo thù.

Nhưng cướp đi tính mạng người thân bọn họ là Sa Hà, bọn họ nên báo thù một con sông như thế nào đây?

Bây giờ, cơ hội lại tới.

Công việc của "Bộ thủy lợi" này, chính là quản lý Sa Hà.

Chữa khỏi Sa Hà, để nó không thể gây ra lũ lụt, sau này sẽ không còn ai vì con sông này mà mất đi người thân nữa, đây cũng được coi là "báo thù".

Sa Hà sẽ không thể nuốt người nữa. Nếu những người thân đã c.h.ế.t ở dưới suối vàng biết được, có lẽ cũng sẽ cảm thấy được an ủi hơn một chút thì sao?

-

Nhân sự của bộ phận mới nhanh chóng được sắp xếp xong, các phương diện đều được triển khai đầu vào đấy.

Tu sửa đê điều, thả phù sa vào đất để cải thiện đất và nước...

Cùng lúc đó, mấy người Tảo Nhi còn đang phát triển thêm một số ngành sản xuất mới xung quanh Sa Hà.

Ví dụ như nuôi cá.

Đúng lúc khu vực thực phẩm tươi sống của Thịnh Quân mới có một đợt cá chép và cá trắm cỏ, có thể thả nuôi ở khu vực trung và hạ lưu con sông Sa Hà.

Trong những con cá này, cá chép có biểu hiện nổi bật nhất, bởi vì có thể nuôi được cá chép có chất lượng cao.

Sau khi mọi người phát hiện được điều này thì dự định lên kế hoạch phát triển để cá chép trở thành đặc sản chủ yếu của Sa Hà, sau này cũng có thể giúp địa phương tạo nên tên tuổi.

Ngoại trừ nuôi cá, các bãi bồi cũng được tận dụng rất tốt.

Mấy người Tảo Nhi đã tìm được một giống tôm cua, cùng với giống gà đẻ trứng và vịt giống để nuôi.

Gà vịt có thể ở quanh bãi bồi kiếm ăn, chất lượng thịt tươi non sẵn chắc. Phân của chúng có thể dùng để cải tạo đất đai, làm phân bón hữu cơ, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích.

Một số khu vực xung quanh Sa Hà còn rất thích hợp để trồng cỏ chăn nuôi, nhóm người Kéo Khắc Thân đã đi khảo sát nửa ngày, cuối cùng đã chọn ra một vài vị trí thích hợp, sau này sẽ dùng để chuyên trồng cỏ.

Có thể nói, mọi thứ trong thành đều được sắp xếp gọn gàng và có trật tự.

Trước đây, máy bán hàng tự động mà Thịnh Quân từng nói đã được lắp đặt và sử dụng ở Cửa Đầu, điều này đã giúp giảm bớt không ít khối lượng công việc vận chuyển cho mấy người Tảo Nhi.

Tuy nói không còn đau đầu về vấn đề vận chuyển nữa nhưng số lượng miệng ăn ngày càng tăng, tổng tiêu thụ mỗi ngày từ các nơi cộng lại cũng không phải con số nhỏ.

Chương 364: Chương 364

Mấy người Tảo Nhi lại mở rộng thương đội, nghĩ đủ mọi cách để kiếm tiền từ khắp nơi. Để việc buôn bán và vận chuyển đạt hiệu quả hơn, kế hoạch tu sửa kênh đào cũng được đề bạt lên.

Muốn tu sửa kênh đào, khu vực dọc ven sông quanh Cửa Đấu đã được lên kế hoạch xây dựng bến tàu.

Lúc xây dựng lại huyện thành, khu vực bến tàu cũng được coi là cơ sở hạ tầng phải xây dựng, chờ sau khi có tài nguyên lập tức có thể xây dựng kỹ lưỡng.

Tạm thời không đề cập tới chuyện tu sửa kênh đào.

Gần đây mấy người Tảo Nhi đã đầu tư rất nhiều vàng bạc và hàng hóa để đổi đồ với Thịnh Quân, vì thế nàng lại tăng thêm một cấp.

Có lẽ do hệ thống đã mở khóa không ít hàng hóa trong lúc cứu tế trước đó nên lần thăng cấp này chỉ cho một món đồ.

Hơn nữa còn là một thứ rất cổ quái — Áo dứa (*).

(*) Áo dứa: cái áo có vải xếp nhún, không phải áo có hình quả dứa.

Áo dứa có hai kiểu dáng là ống tay áo dài và ống tay áo ngắn, đều được thiết kế bằng chất liệu co giãn, khả năng kéo giãn rất tốt, sờ vào cũng rất mềm mại.

Là trang phục do hệ thống sản xuất, chất lượng quần áo rất tốt, tương đối bền chắc.

Giống như áo dứa thường gặp, trên bộ quần áo này cũng đầy nếp nhăn, không căng ra chỉ to bằng bàn tay. Cầm một cục nhỏ trong tay, quả thật có cảm giác vỏ dứa.

Thịnh Quân nhớ rõ, nhờ vào đặc tính co giãn của nó nên có một số thương gia sẽ gọi nó là "áo ma thuật".

Kiểu áo này đối với nàng khá là phức cổ.

Ở hiện đại, hình như có một thời gian rất lưu hành kiểu mặc cái này, trên vỉa hè thường xuyên có người bán, màu sắc lòe loẹt trông rất chói mắt.

Nhưng mà, kiểu dáng mà hệ thống cung cấp đều không quá sặc sỡ, đều là những màu đơn giản, ví dụ như xanh đậm và xám nhạt nhưng mà phối với nếp nhăn bên ngoài trông vẫn khá kỳ lạ.

Gần đây thời tiết cũng nóng dần lên, đúng là nên mặc áo mỏng.

Chỉ là không biết người xưa có chấp nhận kiểu áo như này không.

Thịnh Quân do dự đặt áo vào trong cửa hàng.

Đúng lúc, hôm nay Đại Ngưu giúp đỡ vận chuyển hàng hóa trong cửa hàng.

Thịnh Quân nói qua về đặc tính của loại áo này: "Ta làm ra một loại áo, chất liệu của nó khá đặc biệt..."

Nói xong, nàng thấy ánh mắt của hắn ta sáng lên: "Chất lượng co giãn rất tốt? Nhìn nhỏ như vậy nhưng người lớn hay trẻ nhỏ đều có thể mặc? Trời ơi, đây đúng là bảo bối tốt!"

Cũng không thể trách Đại Ngưu vui mừng như vậy.

Trước kia hắn ta chưa từng nghe kể về loại áo thần kỳ như vậy, lại không biết đứa là vật gì cho nên không có khái niệm gì đối với áo đứa.

Vừa nghe nói chất liệu có thể co giãn, điều đầu tiên hắn ta nghĩ đến là, quần áo bọn nhỏ mặc có thể tiết kiệm hơn.

Trước kia, những người nghèo như bọn họ, có một bộ y phục thì người lớn mặc, mặc xong thì cho bọn nhỏ mặc, chỉ cần quần áo vẫn mặc tốt thì có rách rồi cũng chỉ cần sửa lại là có thể mặc tiếp được.

Điều kiện gian khổ nhất là trong nhà chỉ có một cái quần, ai muốn ra ngoài thì người đó mặc.

Đương nhiên, đã lâu rồi Hưng Hòa không còn tình trạng này, dù sao ăn cơm hay may mặc đều có thể đổi bằng phiếu, nhà nhà đều có thể ăn no mặc ấm.

Quần áo mặc hằng ngày không dư dả nhưng cũng không quần bách đến mức không có quần áo để mặc.

Nhưng mà, lúc cần thiết có thể tiết kiệm một chút cũng rất tốt.

Người từng nuôi con nhỏ đều biết, trẻ con thay đổi mỗi ngày, chúng lớn nhanh như cây tre sau cơn mưa, cứ không ngừng mà cao lên.

Mỗi lần trong nhà làm quần áo cho trẻ con, đều sẽ quen làm lớn một chút, vì có thể mặc được lâu hơn một chút.

Nếu trong giai đoạn phát triển này, có một loại áo có thể co giãn, trẻ con có thể mặc vừa mà người lớn cũng không phải lo lắng về chuyện sửa đổi quần áo liên tục nữa.

Y phục thuận tiện như vậy, thật sự là một ý tưởng kỳ diệu!

Hơn nữa không nói cái khác, lần này bách tính bên Cửu Đẩu cũng rất cần loại áo này.

Hơn phân nửa nhà cửa trong huyện đều bị phá hủy, quần áo gia sản càng không cần phải nói. Cái khác thì có thể từ từ nhưng thay quần áo lại không thể từ từ, nhất định phải mau chóng sắp xếp.

Xưởng may vẫn luôn bận rộn nhưng may y phục cũng cần phải có thời gian.

Vì thế, bách tính ở Hưng Hòa còn tổ chức hoạt động quyên góp mấy lần, quyên không ít quần áo cũ khẩn cấp qua đó.

Có điều, dáng người mỗi người khác nhau, nên kích thước quần áo cũng có sự khác biệt, không có loại áo thuận tiện có thể co giãn như này.

Chương 365: Chương 365

Thịnh Quân nghe vậy, cảm thấy Đại Ngưu nói rất đúng, xét từ góc độ hữu dụng mà nói, áo dứa đúng là đồ tốt hiếm có.

Chỉ là, nàng thật không có thành kiến gì, nàng chỉ cảm thấy kiểu dáng của loại áo này quá mức hiện đại so với người xưa.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Đại Ngưu, Thịnh Quân ho khan hai tiếng, dẫn hắn ta đến trước kệ bày quần áo.

Trên kệ hàng chỉnh tề, quần áo được bọc trong bọc giấy.

Đại Ngưu nhanh chóng lấy xuống một cái, nhìn màu sắc trên bao bì, hắn ta hưng phấn nói: "Màu kaki? Hình như ta từng thấy tên gọi này trong sách..."

Hắn mở bọc giấy ra, âm thanh đột ngột ngừng lại, giống như một con gà bị bắt ngờ bóp cổ.

"Thế nào?" Thịnh Quân xấu xa hỏi.

"À, cái này, y phục này..."

Đại Ngưu cẩn thận mà sờ vào cái áo giống như có đầy gai, rồi lấy ra giũ phẳng.

Đúng là không lớn hơn bàn tay mấy.

"Kiểu dáng này ta chưa từng thấy, không có vạt áo, áo liền thành một thể, trông có hơi giống áo giáp xích... Thật ra nhìn lâu cũng rất đẹp."

Đại Ngưu đánh giá một cách bảo thủ, hắn ta cầm chiếc áo lên nhìn xung quanh một lượt, sau khi trưng cầu ý kiến của Thịnh Quân, còn thử mặc một chút, lại tìm một nơi có gương soi thử, không lâu sau đã có thể thích ứng với tạo hình của loại áo này.

"Ta cảm thấy rất tốt!" Hắn ta nói: "Hơn nữa loại áo này có dính ánh sáng của ngài Phương Tiên Nhi, không bao lâu nữa, nhất định mọi người đều sẽ thích nó."

Đại Ngưu nói vậy, Thịnh Quân nhìn áo dứa cũng thấy thuận mắt hơn.

Không thể không nói, năng lực tiếp nhận của người xưa quả thật rất cao!

Nói xong, Đại Ngưu nhanh chóng mang áo dứa trở về thành.

Không lâu sau, loại áo này đã đến tay của vô số người.

Đúng như Đại Ngưu nói, bách tính vừa nghe thấy quần áo do Phương Quân sản xuất đã nhanh chóng chấp nhận kiểu dáng của nó, đồng thời cũng nhanh chóng tạo lên một trào lưu mới. Giống như bao tay bảo hộ lao động kết hợp với đế giày cao su trước đó vậy.

Mấy huyện Hưng Hòa hiện này, khi thời tiết nóng, trên đường phố thường thấy được người dân mặc áo dứa đi lại, có người lớn cũng có trẻ con.

Mọi người mặc vào mới biết được, loại áo này còn có nhiều lợi ích hơn những gì mà Đại Ngưu nói.

Chất liệu của loại áo này rất mỏng, dễ làm sạch, giặt xong khô rất nhanh, mùa xuân hè làm việc, giặt áo vào buổi tối, hôm sau lại có áo mặc để đi ra ngoài, không lo làm chậm trễ công việc.

Nguồn cung áo dứa đầy đủ, bởi vì không chiếm diện tích, máy bán hàng có thể trực tiếp xuất hàng.

Rất nhanh, bách tính Cửu Đẩu cũng nhao nhao đổi lại y phục như vậy.

Tuy nói kiểu dáng hơi kỳ quái nhưng mặc vào đều rất vừa vặn, còn chính xác hơn cả được may đo, bách tính mặc thử đều rất ngạc nhiên.

Y phục tốt như vậy, vừa nhìn đã biết có giá không rẻ, vậy mà lại được phát miễn phí cho bọn họ, vậy nên mọi người đều ghi nhớ ân tình này trong lòng.

Cuộc sống mặc áo dứa trôi qua từng ngày.

Khi thấy dê điều đã được sửa chữa, nhìn qua cũng cảm thấy được rất kiên cố không dễ bị phá vỡ.

Ngoài huyện thành khác, những con đường xi măng cũng dần được hoàn thành.

Tất cả kế hoạch sản xuất đều có những chuyển biến tốt đẹp, cho dù là trong thành hay ở nông thôn.

Nói đến nông thôn.

Vụ cày bừa vào mùa xuân trước đó, huyện Thành An đã gửi tới một đợt giống khoai lang, chính là những thứ Chung Tứ đã từng đề cập tới trước đó, thứ mà Phụng Vương lấy được.

Nhờ việc cống hiến dầu phong nên bên Thành An được chia không ít giống, Chung Tứ đã tìm cách vận chuyển một ít tới đây.

Bây giờ, những giống khoai kia đều được trồng xuống đất, bên phía Thành An bỗng truyền đến vài tin tức mới.

Trong thư Chung Tứ có nói, gần đây chiến tranh phía Nam đã dịu đi không ít, phía Phụng Vương cũng nhàn rỗi hơn không ít, hoặc cũng có thể bọn họ đang âm thầm chuẩn bị một trận lớn.

Nhưng mà cho dù như thế nào, hẳn ta vẫn lo lắng sự chú ý của những người kia sẽ chuyển sang Bắc địa, nếu phát hiện có điều không ổn, có thể sẽ cử người tới gây phiền phức.

Lo lắng như vậy không phải không có lý.

Tuy nói bây giờ các nàng nằm trong tay vũ khí nóng nên không sợ phiền phức.

Nhưng hiện tại Bắc địa còn chưa hoàn toàn thống nhất. Vì nhiều lý do ngoài ý muốn, địa bàn mà các nàng nằm giữ cũng đều như là đây một nơi kia một chỗ. Vị trí phân tán, trình độ phát triển cũng khác biệt, thực lực vũ trang cũng không giống nhau. Chiếm địa phương dễ dàng nhưng phòng thủ lại không dễ dàng chu toàn được.

Dưới tình huống này, nếu phía Nam có người phát hiện mối đe dọa từ các nàng, liên minh lại đối phó các nàng, cho dù có cầm vũ khí nóng cũng khó mà chống cự nổi.

Tảo Nhi suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Để những người kia rảnh rỗi chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề. Chúng ta phải chủ động tìm một vài chuyện để cho bọn họ làm."

Chương 366: Chương 366

Phụng Vương âm thầm phát triển, thực lực lại không kém. Tuy Hoàng đế ngu ngốc nhưng cũng có rất nhiều thủ hạ dũng mãnh và thiện chiến.

Hiện giờ hai bên đang giằng co, đoán chừng trước đó đã ngầm ngầm phân cao thấp nên mới phát hiện thực lực của đối phương tương đương với mình, vậy nên trong khoảng thời gian ngắn không ai làm gì được ai.

Hơn nữa phía Nam còn có các thế lực nhỏ khác xen vào, nếu không nắm chắc hoàn toàn, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đều đang chờ đợi thời cơ thích hợp để ra tay.

Quá trình chờ đợi này lại gây bất lợi cho các nàng.

Nếu đã như vậy, không bằng các nàng cung cấp cho những người này một ít "viện trợ" để đánh vỡ cân bằng của hai phe, ví dụ như vũ khí.

Vũ khí viện trợ không thể quá kém, phải khiến người ta sinh ra tự tin và hùng tâm tráng chí để áp đảo đối phương.

Đương nhiên cũng không thể quá mạnh, không thể để họ dễ dàng đè bẹp đối phương và giành được thắng lợi.

Ừ, tốt nhất là trước chỉ cung cấp cho một bên, để đối phương nếm được được ngon ngọt, sau đó lại cung cấp cho bên kia đồ tốt

hơn.

Mũi tên đã bắn ra không thể quay đầu, một khi thật sự đánh lên, chắc chắn không dễ gì dừng tay.

Chờ hai bên đánh nhau một thời gian, các nàng lại lấy đồ tốt hơn ra... Để hai bên đánh đến kiệt sức.

Vừa làm suy yếu thực lực của đối thủ, đồng thời còn có thể tạo cơ hội cho bên mình có đủ thời gian phát triển.

Chờ xử lý chuyện ở phương Bắc xong rồi sẽ xử lý cục diện hỗn loạn ở phía Nam, thực hiện thống nhất, tiến về phía Đại Đồng.

Tính toán xong hết mọi việc, Tảo Nhi lập tức cầm bút viết thư, bảo Chung Tú tiến cử một thợ thủ công, trước để dâng cho Phụng Vương một phương pháp cải tiến đồ sắt.

Ngay từ đầu đã lấy ra vũ khí lớn như cung nỏ chắc chắn không được.

Dù kỹ thuật rèn sắt của triều đại có cải tiến thế nào, chắc chắn cũng không thể vượt qua được inox trong tay các nàng.

Bây giờ kỹ thuật inox của bọn họ đã đạt đến trình độ thành thạo, cho dù không có chấu của Phương Tiên Nhi, các nàng cũng có thể tự mình chế ra thành phẩm từ inox.

Cho nên hoàn toàn không sợ Phụng Vương có được đồ sắt tốt hơn.

Ngoài việc gửi chút ấm áp ra, Tảo Nhi còn định đưa cho Chung Tú hai trợ thủ để lan truyền tin tức về Phụng Vương cho tai mắt của Hoàng đế để cho bọn họ kịp thời chuẩn bị, cũng tiện cho những đợt vận chuyển sau này.

Cứ như vậy, có thể khiến những người đó đầu đá rất lâu.

Đúng rồi, không chỉ tặng kỹ thuật, các nàng còn có thể tìm người thổi gió bên tai, xem có thể xúi giục Phụng Vương làm một vài chuyện có ích cho dân để thu phục lòng.

Nếu có thể thuyết phục, các nàng sẽ đưa xi măng và những đơn thuốc kia qua, tốt nhất có thể để cho Phụng Vương hỗ trợ sửa chữa đường ở phía Nam...

Nếu Phụng Vương làm những việc này, hoàng đế có ngu ngốc đến đâu cũng sẽ làm một vài việc thực tế để phân cao thấp, chuyện này là chuyện tốt đối với bách tính, hơn nữa còn có thể giúp các nàng giảm bớt gánh nặng sau khi tiếp quản các khu vực phía sau.

Còn Phụng Vương có thật sự lấy được lòng dân hay không? Máy người Tảo Nhi cũng không quá lo lắng.

Lòng dân chỉ hướng về những người có thể đem lại cuộc sống tốt đẹp cho bách tính.

Mà mục đích cuối cùng và bản chất của Phụng Vương hoàn toàn khác với các nàng.

Dù Phụng Vương có làm được nhiều bao nhiêu đi nữa, vẫn là vì quyền lực và mong muốn thống trị. Nhưng các nàng lại không vì những điều này.

Bách tính đều có một đôi mắt sáng như tuyết, đủ để nhìn ra ai là người thật lòng muốn làm việc tốt.

Thư đã viết xong nhanh chóng được gửi đi.

Mấy người Tảo Nhi xử lý xong đoạn nhạc đệm ở phía Nam, lại tiếp tục vùi đầu vào xây dựng.

Hai ngày này, tấm pin năng lượng mặt trời đã được chế tạo xong, sau khi đưa vào dùng thử thì rất thành công.

Có tấm pin năng lượng mặt trời, rất nhanh sau đó cũng làm ra mẫu bình nóng lạnh, lắp đặt trong nhà tắm công cộng của huyện.

Sau khi tấm pin hấp thụ năng lượng mặt trời, thông qua thiết bị làm ấm nguồn nước, nước nóng sẽ được lưu trữ trong một bể nước cách nhiệt đặc biệt, luôn sẵn sàng cho mọi người sử dụng.

Nhà tắm của huyện còn được lắp đặt thiết bị điều chỉnh. Khi tắm, có thể dùng van để khống chế tỷ lệ nóng lạnh để điều tiết nhiệt độ của nước.

Sau khi bình nóng lạnh được lắp đặt xong, Thu Nương đi vào nhà tắm tắm thử, nàng ấy cảm thấy thứ này rất thoải mái.

Thật ra kiểu nhà tắm này, Thu Nương cũng không xa lạ gì.

Trước đó khi huyện xây dựng hệ thống nước, đã mở không ít nhà tắm công cộng nhưng đều dùng than đá để đun nước nóng.

Chương 367: Chương 367

Điều này cũng vì suy nghĩ cho bách tính, mỗi khi đi tắm phải nấu nước tắm thật sự rất phiền phức, nếu có nhà tắm sẽ vô cùng tiện lợi và vệ sinh, vì mỗi ngày luôn có chuyên gia tới làm công tác vệ sinh và khử độc toàn bộ.

Nhưng mà nước ấm trong nhà tắm không thể nào lúc nào cũng chuẩn bị được, mỗi ngày có một khoảng thời gian cố định để cho mọi người tắm rửa, ai muốn tắm thì phải canh giờ đến.

Kiểu nhà tắm công cộng này rất được bách tính hoan nghênh.

Tắm rửa là có thể làm thẻ tháng, nạp tiền cho người một nhà là có thể dùng, tổng chi tiêu cũng không quá nhiều, hơn nữa bình thường mọi người làm công cũng luôn nhận được một ít vé tắm rửa, có thể qua tắm rửa miễn phí.

Nhất là vào mùa hè, thời tiết nóng nực, làm xong việc về có thể thoải mái tắm rửa, sau đó đón gió mát về nhà, toàn thân cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Còn vào mùa đông, ở nhà tắm có nước ấm, vừa vào đã thấy ấm áp.

Sau khi làm việc xong thì cơ thể lạnh buốt, chỉ cần đi tắm nước nóng, có thể xua tan cái lạnh rất hiệu quả.

Trước mắt thì tấm pin năng lượng mặt trời và thiết bị lưu trữ nước đã có, ít ngày nữa chắc chắn sẽ được lắp đặt trong các phòng tắm, phương thức đốt than đá là một phương pháp dự bị, dùng để ứng phó với tình huống đặc biệt.

Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều than đá, cộng thêm mọi người có thể đến tắm trong thời gian linh hoạt hơn.

Sau khi nhà tắm công cộng lắp đặt xong bình nóng lạnh đã nhận được nhiều phản hồi tích cực, sau đó còn có thể lắp đặt cho nhà dân, ở nhà không có phương tiện nấu nước tắm nhưng có bình nóng lạnh thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi có tấm pin năng lượng mặt trời, ngoài bình nóng lạnh, xưởng dệt, xưởng may và xưởng nhuộm cũng dùng thiết bị hong khô mới.

Quần áo sau khi được sấy khô có thể khô nhanh hơn, sau khi nhuộm màu, màu nhuộm trên vải dệt cũng bền hơn.

Mặc dù giá của thiết bị năng lượng mặt trời không nhỏ nhưng vận chuyển tiết kiệm năng lượng lại dễ bảo trì nên giúp tăng hiệu suất trong xưởng lên.

Các công nhân trong xưởng gần đây đều không ngừng nói về thiết bị mới này.

Nhưng điều mới mẻ không chỉ có vậy.

Gần đây xưởng may còn được trang bị rất nhiều máy may có bàn đạp, đây cũng là đề tài lớn trong miệng mọi người.

Kiểu máy may này nhìn như đơn giản nhưng trong đó có rất nhiều nguyên lý và chuyển đổi, mấy người Tảo Nhi nghiên cứu một hồi lâu, mới nắm vững được kỹ thuật trong đó.

Trước đó đã làm ra một vài máy dùng nhỏ, bây giờ công nghệ hoàn thiện, có thể mở rộng quy mô trong xưởng may dệt.

Trong xưởng may dệt.

Các công nhân ngồi trước máy may không ngừng di chuyển, một bộ quần áo nhanh chóng hoàn thành trong tay của mọi người.

Gần đây, trong nhà máy đang bận rộn cải tiến "áo dứa".

Với trình độ hiện tại tạm thời các nàng chưa làm ra được loại vải co giãn của áo dứa.

Nhưng bên Phương Tiên Nhi chỉ có thể cung cấp áo trơn, không có nhiều kiểu dáng.

Xuất phát từ niềm yêu thích trong khoản tiết kiệm tiền từ quần áo, các công nhân khéo tay đã nảy ra nhiều ý tưởng như thêu hoa lên áo trơn hoặc có vài người còn cắt áo ra để may thành những y phục có kiểu dáng khác.

Ví dụ, sau khi cắt xong thêm chun có thể may thành quần.

Cũng có người nhanh trí nảy ra ý tưởng làm ra túi vải và túi xách từ vải dứa, chắc chắn có sức chứa rất lớn.

Thậm chí còn có giày vải từ vải dứa và vải bông kết hợp với cao su chế thành, kiểu dáng vô cùng mới mẻ.

Trước đây, trong huyện vốn đã nổi lên "làn sóng áo dứa" mà sau khi sản phẩm mới của xưởng may xuất hiện, người có điều kiện nhanh chóng đã kiếm cho mình, phong trào này cũng càng lan rộng hơn.

Có trời mới biết, khi Thịnh Quân đi dạo trên đường, nhìn thấy một người mặc áo dứa, quần bó chân bó, khoác áo bông, đeo túi

quả dưa, dưới chân còn đi một đôi giày dưa rêu rao khắp nơi, trong lòng chấn động cỡ nào.

Mặc như vậy, nếu ở hiện đại có lẽ sẽ bị người ta nhìn thêm mấy cái.

Không thể không nói, thẩm mỹ của người xưa đã vượt quá mức quy định, tạo ra cảm giác như ở sân khấu lớn của thế kỷ 21, sự va chạm thời không này khiến Thịnh Quân cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Nói đến đây, gần đây thời tiết cũng đang dần nóng lên, trên đường phố huyện Hưng Hòa cũng bắt đầu xuất hiện một số người mặc quần đùi và áo ngắn tay từ vải dưa.

Ban đầu, mọi người không quá quen với việc để lộ cánh tay nhưng sau khi giáo dục ngày càng phổ biến, hơn nữa còn có các chủ sự làm gương, mặc y phục ngắn mát mẻ ra đường cũng trở thành chuyện bình thường.

Mặc kệ nơi khác như thế nào nhưng kinh tế và nếp sống ở Hưng Hòa thật sự càng ngày càng tốt.

Chương 368: Chương 368

Một chỗ khác ở Nha Địa.

Thiết Trụ đã nhận được trợ thủ từ Hưng Hòa phái tới.

Trước đây hẳn ta đã chuẩn bị rất nhiều cho việc khai thác dầu mỏ, lấy thức ăn và những thứ khác để nhờ người làm giúp và đã rèn rất nhiều dụng cụ cần dùng.

Bây giờ bọn họ định dùng máy hơi nước để khoan giếng khai thác dầu, phối hợp với kỹ thuật bơm rút để bơm dầu.

Trình tự khai thác dầu nghe qua khá rườm rà nhưng thao tác không quá khó, trước mắt đã có một số thu hoạch, thu được một ít dầu mỏ.

Lượng dầu mỏ này sẽ được đưa vào nhà máy lọc dầu ở địa phương, tiến hành quá trình nhiệt phân đơn giản để tách ra nhiều nhiên liệu khác như xăng.

Lại dùng phương thức chưng cất để chế ra nhựa đường.

Mặc dù dầu mỏ có công dụng rất lớn nhưng sau khi mọi người tính toán lại phát hiện có thể làm nhiều thứ như vậy.

Trước đó Thịnh Quân còn lo nghĩ về chuyện sản xuất đồ nhựa nhưng nghiên cứu một lúc lại phát hiện chiết xuất các thành phần từ dầu hỏa để tạo thành nilon không dễ như vậy. Chuyện này cần có kiến thức hóa học rất sâu, kết hợp với kỹ thuật và công nghệ vô cùng tinh tế.

Với trình độ hiện tại của người xưa, trong thời gian ngắn chắc chắn chưa tạo được các sản phẩm nilon.

Dùng dầu mỡ để chế thành sơn và chất phủ cũng như vậy, quá trình đều phức tạp như nhau.

Hiện tại đối với bọn họ thì giá trị lớn nhất của dầu mỡ chủ yếu là sử dụng như nhiên liệu, cung cấp nhựa đường.

Nếu muốn làm nhiên liệu, nhất định phải chuyển tới huyện Hưng Hòa.

Tuy mấy người Tảo Nhi đã bắt đầu tìm kiếm dầu mỡ ở khu vực xung quanh nhưng không phải tất cả dầu mỡ đều lộ ra bên ngoài, cho dù đã dựa vào kiến thức địa lý để thu hẹp phạm vi nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa có nhiều phát hiện mới.

Cho nên dầu mỡ bên Thiết Trụ vẫn là tài nguyên quan trọng.

Hiện giờ giao thông giữa hai vùng vẫn còn bất tiện, tạm thời trong thời gian ngắn chưa có cải thiện quá lớn, vậy nên vấn đề vận chuyển dầu đã trở thành vấn đề lớn trước mắt.

Dầu là chất dễ cháy rất nguy hiểm, nếu muốn đựng dầu vào thùng thì cần phải dùng thùng bằng thép đặc biệt, trên đường vận chuyển còn phải rất cẩn thận, chắc chắn tốc độ rất chậm, hiệu suất cũng không cao.

Nhưng dù sao cũng là vật liệu quan trọng, không thể không vận chuyển được.

Đối với việc này, Thiết Trụ chỉ đành cười khổ nói: "Xem ra chỉ có thể giống như con kiến dọn nhà, tích tiểu thành đại."

Lời này chỉ coi như là an ủi nhưng một đám người vẫn mặt ủ mày chau.

Sau khi Thịnh Quân nhìn thấy, nàng nhanh chóng nghĩ ra một phương pháp có thể rất hữu dụng.

Trước đó hệ thống thăng cấp, có thể thả xuống một cái máy bán hàng nên nàng đã để một cái ở Hồi Hột.

Mặc dù kiểu dáng của những chiếc máy bán hàng này không khác lắm so với trước đây nhưng lại chịu sự kiểm soát của Thịnh Quân, vàng bạc nhận được cũng chuyển thành năng lượng chuyển cho nàng nhưng trên thực tế đều là máy móc thật sự, không có ý thức nên cũng không thể xem là phân thân của nàng.

Nếu như có thể sử dụng khe bỏ tiền trên máy để vận chuyển dầu mỡ thì khó khăn lớn nhất lúc này của mọi người sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nhưng vấn đề duy nhất là, sau khi máy bán hàng ăn hết dầu mỡ, có thể tự động chuyển đổi thành năng lượng hay không hay là trực tiếp biến mất.

Nếu như không phát sinh tình huống trên mà trực tiếp tiến vào trong không gian hệ thống của nàng, nàng có thể lấy ra từ bản thể của mình.

Hiệu quả giống hệt như cánh cửa thần kỳ của Doraemon!

Trước kia, máy bán hàng sơ kỳ của Thịnh Quân có thể chuyển hóa thực vật thành năng lượng.

Khi đó mấy người Tảo Nhi không có nhiều tiền, dùng đặc sản quê nhà đổi lấy thức ăn đã có vai trò mấu chốt. Nhưng sau đó hệ thống thăng cấp, năng ăn thực vật sẽ không tăng năng lượng nữa nên không để người dân trong thôn cho ăn nữa.

Sau khi thăng cấp thành cửa hàng, chức năng hệ thống được tăng cường, miệng bỏ tiền của nàng ngoại trừ vàng bạc thì không nhận thêm những thứ khác, cũng không biết hiện tại nếu bỏ dị vật vào thì sẽ như thế nào.

Thịnh Quân cảm thấy có thể thử một chút nên khiến cho Thiết Trụ đưa một ít dầu mỡ chưa được xử lý qua.

Chỉ vận chuyển trong Nha Địa rất tiện, Thịnh Quân vừa lên tiếng, dầu mỡ nhanh chóng được đưa đến nơi.

Sợ đám người Thiết Trụ thất vọng, Thịnh Quân cũng không nói ra phỏng đoán của mình, chỉ để cho Mộc Kỳ Nhĩ đổ một ít dầu vào khe bỏ tiền.

Sau khi rót xong, nàng yên lặng chờ đợi phản ứng của hệ thống.

Kiểm tra thấy vật phẩm không phải vàng bạc được đưa vào, hệ thống nhanh chóng đưa ra một nhắc nhở, đầu tiên là công bố kết quả kiểm tra là [dầu mỡ quý giá], sau đó lại hỏi Thịnh Quân có thu về hay không, hơn nữa còn nhắc nhở nàng thu về sẽ không gia tăng năng lượng, cần phải lựa chọn cẩn thận.

Xem ra lựa chọn "thu về" này cũng không thể chọn, Thịnh Quân chỉ đành chọn "không".

Chương 369: Chương 369

Sau đó, nàng thấy hệ thống lại đưa ra một nhắc nhở, dầu mỡ đã tạm thời nhập vào ô chứa đồ của hệ thống.

Thịnh Quân sửng sốt, sau đó nàng vô cùng vui vẻ.

Nàng nhanh chóng quét mắt nhìn qua không gian hệ thống.

Dầu mỡ bị thu vào giống như bị thu thành một vật chứa, biến thành một hình vuông, yên lặng chiếm một góc nhỏ trong không gian.

Thịnh Quân thử lấy nó ra, giống như cách nàng lấy bàn quay trúng thưởng trong không gian.

Quả nhiên dầu mỡ đã được lấy ra, đáng tiếc sau khi rời khỏi không gian, nó không ngưng tụ nữa, hóa thành một vũng chất lỏng màu đen rơi xuống sàn cửa hàng của Thịnh Quân.

Lúc này Hai Con đang đi lòng vòng trong cửa hàng, phát hiện mặt đất bẩn, nhanh chóng hút tất cả dầu mỡ đi, để sàn nhà một khôi phục lại vẻ bóng loáng lần nữa.

Thịnh Quân còn chưa kịp mở miệng: ...

Xem ra còn phải cho người lấy một ít đồ đựng dầu, nếu không sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng mà vấn đề vận chuyển dầu mỡ xem như đã được giải quyết, còn phát hiện một cách dùng khác của không gian hệ thống, lần này thật sự có thu hoạch không nhỏ.

Vậy một số đồ vật nhỏ hơn khe hở tiền, sau này cũng có thể dùng cách này để vận chuyển, còn có thể giúp mọi người không ít việc.

Kiểm tra dầu mỡ xong, Thịnh Quân lại thử xăng, tình huống cũng không khác lắm.

Sau đó cô còn thử với nhựa đường.

Nhựa đường tương đối đặc biệt, bình thường ở trạng thái rắn hoặc bán rắn, không phải chất lỏng thuần túy nhưng khi nhiệt độ tăng lên tính chất của nó cũng thay đổi.

Thịnh Quân bảo Mộc Kỳ Nhĩ đổ chút nhựa đường rắn vào, ngoài việc nhét vào khe tiền có hơi tốn thời gian ra, thì thu vào hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi đã kiểm tra xong, Thịnh Quân nói cách này cho Thiết Trụ, nàng biểu thị có thể dùng cách này để vận chuyển dầu, còn bảo nhóm người Tảo Nhi nhanh chóng làm nhiều thùng chứa dầu.

Phương Tiên Nhi lại xuất hiện đúng lúc một lần nữa khiến cả hai bên đều rất vui mừng, công việc vận chuyển dầu cũng nhanh chóng được triển khai.

Trong lúc này, có lẽ thứ vất vả nhất là máy bán hàng của Hội Hột.

Mỗi ngày, không chỉ phải xuất hàng, máy bán hàng còn phải kiêm nhiệm vụ vận chuyển, trên mình có không ít gánh nặng, từ sáng đến tối đều vất vả vận hành, khe nhét tiền cũng sắp b.ấ.n ra tia lửa rồi.

Dầu đưa vào máy bán hàng đều bị Thịnh Quân thu vào không gian từng chút một rồi nàng lại bỏ vào thùng dầu mà mấy người Tảo Nhi chuẩn bị sẵn.

Nhóm người Thiết Trụ còn làm không ít nhựa đường đưa tới, cũng được sắp xếp cẩn thận.

Nhựa đường là một loại vật liệu chống ẩm chống thấm lại chịu được mài mòn, cho dù dùng để xây dựng hay làm đường, đều có thể tạo thêm tác dụng như thêu hoa trên gốm, khiến các kiến trúc càng thêm vững chắc hơn.

Đợt nhựa đường đầu tiên nhanh chóng được ứng dụng vào thực tế.

Ví dụ như các nơi đang trải đường mới, cùng với đê đập mới xây dựng ở Cửu Đầu đều có bóng dáng của nó.

Vì vậy cảm giác an toàn ở các huyện cũng được đảm bảo thêm rất nhiều.

Dưới sự trợ giúp của Phương Tiên Nhi, việc vận chuyển xăng trở nên vô cùng đơn giản, đây là chuyện mà mọi người đều không nghĩ tới. Cho nên, tạm thời bây giờ động cơ đốt trong còn chưa tới nơi, vẫn đang trong quá trình nghiên cứu và chế tạo.

Có điều, xăng được chuyển tới cũng không để lãng phí, mà vẫn còn có những công dụng tốt khác.

Ví dụ như, trong nhà máy lương thực trong huyện.

Nhà máy lương thực bao gồm hai khu là xưởng chế biến lương thực và khu chế biến dầu ăn, trong đó xăng được dùng chủ yếu cho việc chế biến dầu ăn.

Từ lâu, nhờ sự trợ giúp của Thịnh Quân, mấy người Tảo Nhi đã vắt được dầu đậu nành, bây giờ ép dầu đã trở thành một ngành sản xuất chính thức.

Trong nhà máy chủ yếu sản xuất dầu thực vật nhưng bây giờ không chỉ ép dầu đậu nành mà còn ép dầu hạt cải và nhiều loại khác.

Chất thải sau khi ép dầu cũng được dùng làm thành thức ăn cho gia súc, cung ứng thẳng cho nhà máy nuôi trồng, không để lãng phí chút nào.

Trước đây, trong nhà máy sản xuất chủ yếu dùng phương thức nghiền ép nhưng cũng không dùng đồ ép bằng gỗ đơn sơ như ban đầu Tảo Nhi làm mà đã đổi mới rất nhiều lần, bây giờ đã vô cùng tân tiến.

Mặc dù phương pháp ép dầu rất tiện lợi nhưng tỉ lệ ra dầu và hiệu suất sản xuất vẫn còn kém một chút. Bây giờ có được xăng, nhà máy có thể tiến hành chế biến với xăng, áp dụng phương pháp ép dầu Phương Tiên Nhi đã đề cập qua để chế biến đợt dầu ăn mới.

Phương thức này phức tạp hơn nghiền ép rất nhiều vì mỗi bước đều có yêu cầu thao tác rất cao, chỉ cần không chú ý một chút sẽ khiến dầu bị hỏng. Hơn nữa bởi vì là lần đầu thử phương pháp này nên trong quá trình phát sinh thêm rất nhiều vấn đề.

Nhưng sản lượng và chất lượng dầu ăn thu được có thể thấy rõ hiệu quả.

Có thể nói lần thử nghiệm này vô cùng thành công, một lần nữa giúp kỹ thuật ép dầu của triều đại này tiến lên một tầm cao mới.

Chỉ cần không ngừng cải tiến và hoàn thiện, phương pháp này có thể thay thế hoàn toàn phương pháp nghiền ép cũ, trở thành kỹ thuật ép dầu ăn chủ chốt của nhà máy.

Chương 370: Chương 370

Hưng Hòa phát triển đi đầu, trong khi các nơi khác vẫn đang nỗ lực phục hồi. Trong thời gian ngắn thì khó mà theo kịp bước tiến của Hưng Hòa.

Mục tiêu trước mắt là giúp mọi người có cuộc sống bình thường và thuận lợi.

Đồng thời, việc trị thủy ở sông Sa Hà đã có thành quả nhỏ, kế hoạch làm kênh đào cũng đã hoàn thành.

Làm kênh đào là dự án lớn nhất mà hiện nay họ sẽ triển khai. Chỉ riêng việc kết nối một số vùng phía Bắc cũng phải mất từ 8 đến 10 năm, chủ yếu do việc làm kênh đào của họ thiếu nhân công.

Tuy nhiên, nếu sản xuất động cơ đốt trong thuận lợi, sau này có máy móc hỗ trợ, sẽ giảm bớt áp lực nhân công và rút ngắn thời gian thi công.

Ít nhất cũng phải mất 4 đến 5 năm.

Nghe có vẻ lâu, nhưng kênh đào được khai thông từng đoạn một. Nếu có máy móc, chỉ mất khoảng một năm để đào từ Cửa Đầu đến mục tiêu gần nhất. Như vậy là rất nhanh, gần như chớp mắt đã xong.

Nếu tính theo tốc độ này, việc xây dựng bến cảng và đóng tàu cũng phải được đồng thời triển khai.

Tóm lại, có rất nhiều việc phải lo toan.

May mắn thay, Tảo Nhi bọn họ đã trải qua không ít chuyện nên không đến nỗi bối rối khi sắp xếp công việc.

Trong khi mọi người đều bận rộn, phía Thịnh Quân tất nhiên cũng không nhàn rỗi.

Sau khi trải qua hai lần thiên tai, Thịnh Quân luôn cảm thấy việc chờ đến khi thảm họa xảy ra mới khắc phục không phải là kế lâu dài.

Vì vậy, nàng nảy ra một ý tưởng hay, dự định chuẩn bị trước một số việc để phòng ngừa cho tương lai.

Trước tiên Thịnh Quân nghiên cứu kỹ tài liệu địa lý của triều đại này rồi thu thập thông tin từ tổ chức "Hưng Đông Phương" do Hà Hoa quản lý, tìm hiểu tình hình thiên tai ở các vùng phía Bắc những năm qua.

Sau khi tổng hợp, thống kê và phân tích những thông tin này, nàng thu được nhiều điều hữu ích.

Lấy ví dụ về một số nơi trước đây đã quy hàng họ nhưng hiện vẫn chưa hoàn toàn sáp nhập vào lãnh thổ.

Thiên Hoa là nơi thường xuyên xảy ra nạn châu chấu. Phong Túc là vùng thường xuyên có mưa đá.

Còn những nơi như Song Phù và vài huyện thành xung quanh nhiều núi non, sạt lở đất và lũ quét cũng là mối lo ngại.

Sau khi thống kê xong, Thịnh Quân nhận thấy vùng phía Bắc nơi đâu cũng tiềm ẩn nguy hiểm, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra

vấn đề.

Điều này càng khiến nàng củng cố thêm ý định của mình.

Can thiệp trước, tiến hành công tác phòng chống các loại thiên tai sẽ giúp giảm thiểu thiệt hại và thương vong.

Thịnh Quân quyết định đích thân đảm nhận việc này.

Dù sao Tảo Nhi và những người khác đang bận rộn tối mắt tối mũi, nhất thời cũng khó rảnh tay. Hơn nữa, đối với công tác phòng chống thiên tai, nàng có tài liệu có hệ thống, có thể lập kế hoạch toàn diện hơn, không ai thích hợp hơn nàng để làm những việc này.

Nói là làm.

Thịnh Quân nhanh chóng thông báo cho Tảo Nhi, được cấp một nhóm Phương Quân, phủ trên người hai cái vỏ bọc rồi chuẩn bị lên đường.

Trước khi đi phải sắp xếp đồ đạc, lần này mang theo cũng không ít.

Khi thu xếp hành trang, Thịnh Quân tiếc nuối nghĩ, nếu không phải vì những thứ trong không gian hệ thống chỉ có thể lấy ra từ vị trí của bản thể, họ đã không cần phải mang theo nhiều đồ như vậy. Có thể nhét tất cả vào không gian của nàng, đi đường cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Thu xếp xong, đoàn người nhanh chóng lên đường.

Lần này, công tác phòng chống thiên tai bắt đầu từ huyện Song Phù gần đó, với mục tiêu giải quyết vấn đề sạt lở đất và lũ quét.

Gần đây, khắp nơi đều đang sửa đường, con đường đến Song Phù không dễ đi, nhiều chỗ phải đi vòng rất gập ghềnh.

Trong lúc xe lắc lư trên đường, Thịnh Quân suy nghĩ về kế hoạch sắp tới.

Việc dùng hình dạng robot hút bụi để trò chuyện với huyện lệnh và những người khác chắc chắn không khả thi, điều này vẫn là quá mới mẻ đối với họ.

Hơn nữa, trước đây Thịnh Quân đã phát hiện khi nói chuyện bằng hai cơ thể, dân chúng không biết chữ cũng hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể nghe được lệnh thoại có sẵn của robot hút bụi. Lần này không chỉ phải giao tiếp với tầng lớp quản lý, mà còn phải thường xuyên trao đổi với dân chúng, về mặt ngôn ngữ cũng có nhiều bất tiện.

Vì vậy, Thịnh Quân đã dặn dò nhiều việc cho tiểu đội trưởng của nhóm Phương Quân đi cùng, dự định để nàng ấy làm người phát ngôn đại diện.

Chương 371: Chương 371

Trên đường đi, Thịnh Quân chỉ nói một số vấn đề cơ bản, phần còn lại sâu hơn nàng tạm thời chưa nói, định đợi khi hành động gặp phải rồi mới giải thích chi tiết.

Thịnh Quân nói chuyện, đội trưởng bên cạnh lắng nghe rất chăm chú, vẻ mặt trông cũng nghiêm túc đứng đắn.

Nhưng nếu ai có thể đến gần lồng n.g.ự.c của nàng ấy sẽ phát hiện tim của nàng ấy đập rất nhanh, gần như muốn nhảy ra khỏi họng.

Dù sao, được tiếp xúc với hóa thân của Phương Quân và được chỉ bảo trực tiếp là điều may mắn hiếm có, đây là ước mơ của mỗi người trong nhóm Phương Quân.

Tuy nhiên sau khi nghe thêm một lúc, tiểu đội trưởng tận tụy đã hoàn toàn tập trung chú ý vào công tác phòng chống lũ quét.

Việc họ sắp làm lần này là việc lớn cứu người, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Sau một chặng đường vất vả, cuối cùng họ cũng đến Song Phù. Đoàn người trước tiên gặp mặt huyện lệnh.

Mặc dù hiện tại Song Phù và một số nơi vẫn chưa được sáp nhập vào quản hạt của Phương Quân, nhưng họ cũng đã được hưởng một số hỗ trợ và giúp đỡ.

Tuy nhiên, do chưa chính thức tiếp quản nơi này, văn hóa lý niệm của Phương hệ cũng chưa phổ biến ở đây.

Đối với sự xuất hiện của họ, thái độ của huyện lệnh có vẻ cung kính, nhưng thực tế có phần qua loa.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy vỏ robot hút bụi của Thịnh Quân, trong lòng của ông ta lại nảy sinh vài phần sợ hãi, thái độ cũng đứng đắn hơn.

Không có gì khác.

Cái máy sắt biết chuyển động và còn phát ra âm thanh, chưa từng nghe thấy bao giờ, quả thực rất đáng sợ đối với ông ta.

Hai bên nhanh chóng ngồi xuống trò chuyện trong huyện nha.

Khi nghe Thịnh Quân và đoàn của nàng đến để làm công tác phòng chống thiên tai núi lở, không đợi họ nói ra kế hoạch cụ thể, ánh mắt huyện lệnh đã rời khỏi robot, rất nhanh lộ ra vẻ mặt khổ sở, bắt đầu kể khổ trước:

"Thưa đại nhân, tình hình Song Phù của bọn ta thì ngài cũng biết, không phải là nơi giàu có gì, dân cư cũng ít. Việc các vị có thể đến chinh đồn tai họa long xuất và sơn hành này, đương nhiên là phước lành cho dân chúng! Là huyện lệnh, ta tất nhiên cũng mong huyện được tốt hơn, chỉ là ta thực sự có một số khó khăn..."

Long xuất trong miệng huyện lệnh chính là lũ quét, sơn hành là sạt lở núi. Đây đều là cách gọi của triều đại này.

Thịnh Quân hiểu được đại khái những lời này, ý của huyện lệnh có lẽ là không muốn tốn quá nhiều nhân lực vật lực, cũng sợ họ đưa ra yêu cầu gì phiền phức.

May mắn là nàng cũng không hy vọng đối phương giúp được nhiều, lần này họ đến đây, vốn dĩ đã định tự mình đến những địa điểm thường xảy ra thảm họa để tổ chức dự án.

Vì vậy, nàng chỉ để tiểu đội trưởng đứng ra, mượn của ông ta một số nhân lực và công cụ rồi cáo từ.

Những nhân lực này thậm chí không phải do huyện lệnh cung cấp mà là do họ tuyển dụng với điều kiện cung cấp lương thực.

Hiện tại ngoại trừ Hưng Hòa, Miên Sùng và một số nơi được coi là đã thoát nghèo toàn diện, dân chúng ở những nơi khác vẫn là một bữa đói một bữa no.

Sau khi Song Phù và một số nơi đầu hàng, Tảo Nhi và những người khác cũng vận chuyển một số bánh quy nén đến đây, giúp tình hình ở một số nơi được cải thiện đáng kể, không còn xảy ra hiện tượng c.h.ết đói.

Sau đó lại tuyển dụng nhiều dân chúng tham gia đội ngũ đào kênh đào, lo ăn lo ở, cũng coi như giảm bớt áp lực cho huyện.

Tuy nhiên, Tảo Nhi và những người khác gánh nặng lớn, gần đây trọng tâm lại đặt hết ở bên Cửu Đẩu, nguồn lực cũng ưu tiên cho những nơi đó trước.

Tình hình bên Song Phù không quá nguy cấp nên phải đợi họ giải quyết xong việc gấp trong tay mới có thể chuyên tâm chinh đồn.

Lần này Thịnh Quân và đoàn của nàng đến đây, còn có một nhiệm vụ là nhân công tác phòng chống thiên tai để tìm hiểu

tình hình của một số địa phương, thuận tiện cho việc Tảo Nhi quản lý sau này có thể đưa ra biện pháp phù hợp.

Gặp huyện lệnh chỉ là một thủ tục.

Dù sao trong tình hình hiện tại, họ cũng không tiện bỏ qua đối phương mà hành động trực tiếp ở Song Phù.

Lần này họ đến đột ngột, cố ý không báo trước, chính là muốn dò xét tình hình thực tế, trên đường vào huyện cũng đã đi thăm một số dân chúng.

Bánh quy nén mang đến Song Phù trước đó đã được phân phát cho không ít người. Ai nấy đều nhắc đến với giọng điệu hết sức biết ơn. Có vẻ như vị huyện lệnh này cũng không giữ trò gì trong chuyện này.

Chỉ có điều, huyện lệnh luôn ở trong thành, sạt lở đất đá xung quanh cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ông ta nên ông ta chẳng mấy quan tâm đến chuyện thiên tai.

Chương 372: Chương 372

Ngược lại, những dân chúng ở vùng lân cận bị nạn lại khác. Đối với họ, đây là chuyện sinh tử nên chắc chắn họ sẵn lòng góp sức trong công tác phòng chống.

Sau khi hiểu rõ ý định của Thịnh Quân và những người khác, biết mình không phải lo lắng quá nhiều, huyện lệnh Song Phù rõ ràng lau mồ hôi trán, thở phào nhẹ nhõm, thái độ trở nên nhiệt tình hẳn.

"Ôi chao, vậy thì phiền các vị quá! Quả nhiên các quan chủ sự như lời đồn, yêu dân như con!" Ông ta nịnh nọt một cách giả tạo.

Mấy lời khen chẳng tốn kém gì, miệng huyện lệnh lấp bắp mấy cái đã tuôn ra một bài văn ngắn tán dương.

Thịnh Quân và những người khác thấy mất thời gian nên không nghe tiếp nữa, nhanh chóng dẫn nhân lực được triệu tập ra đi.

Những người được tuyển mộ lần này đều là dân chúng muốn kiếm miếng ăn. Bột bánh quy nén không thể phát hằng ngày, một hai bữa cũng không bù đắp được tình trạng suy dinh dưỡng lâu dài nên ai nấy đều gầy gò xanh xao.

Còn có hai nha dịch từ huyện nha cũng đi theo, nói là có thể giúp làm công tác tổ chức, phụ giúp vài việc. Nhưng Thịnh

Quân đoán họ còn đảm nhận nhiệm vụ làm tai mắt cho huyện lệnh, dò la xem họ định làm gì cụ thể.

Cứ để họ xem đi, cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

Trên đường đi, tiểu đội trưởng của Phương Quân giải thích cho dân chúng về nguyên nhân gây ra sạt lở đất đá, rồi nói về những việc cụ thể họ sẽ làm lần này.

Nhưng phản ứng của dân chúng trông có vẻ rất chậm chạp, nói một câu phải mất hồi lâu mới hiểu, rồi ậm ừ vài tiếng, chẳng biết nghe hiểu được bao nhiêu.

Thấy vậy, Thịnh Quân bảo đội trưởng tạm ngừng nói những chuyện đó, lấy ít cháo viên ra nấu, chia cho mọi người ăn.

Đội trưởng nhận lệnh, nhanh chóng chỉ huy dựng nồi lên.

Một lát sau, mùi thơm của cháo tỏa khắp không gian, ánh mắt của dân chúng quả nhiên linh hoạt hơn hẳn, dần dần có thần sắc.

Thấy tình cảnh như vậy, tiểu đội trưởng hơi ái ngại nói: "Đều tại ta không tốt, sơ suất không nhớ mọi người còn đói bụng, làm gì có sức lực mà nghe ta nói dài dòng."

Tình cờ một người dân bên cạnh đang bưng bát ăn cháo nghe thấy, no bụng rồi cũng có sức lực nói chuyện liên không nhin được lên tiếng an ủi nàng ấy:

"Đại nhân, sao có thể trách ngài được? Các vị cho bọn ta ăn cháo ngon thế này, lại còn định đi thay Tam Côn Tử và những người khác cúng bái Sơn Thần... À phải rồi, ta còn nghe nói mấy mẫu bánh quy mà bọn ta ăn trước đây cũng là do các vị mang đến nên rõ ràng các vị mới là những đại thiện nhân tốt nhất!"

Tam Côn Tử là họ hàng xa của người dân này, tình cờ đang sống ở vùng đó.

Còn chuyện cúng bái Sơn Thần là do các nha dịch nói khi tuyển người.

Những từ như sạt lở đất đá hay đất trượt đều khó mà dễ hiểu được.

Nhưng vừa nhắc đến Sơn Thần nổi giận, rồng bay núi chạy, mọi người lập tức đều hiểu. Lần này đi làm công tác phòng hộ, trong mắt dân chúng chính là đi cúng bái Sơn Thần, sửa sang vài thứ cúng tế, để nó đừng nổi giận hại người nữa.

Nghe nàng ta nói vậy, tâm trạng của tiểu đội trưởng bỗng dưng có chút phức tạp.

Một là cảm thấy bất lực.

Họ rõ ràng chỉ làm những việc cơ bản như vậy, vậy mà đã trở thành "đại thiện nhân tốt nhất" trong miệng dân chúng.

Hai là nàng ấy đã được hun đúc kiến thức khoa học lâu ngày, nghe đến chuyện Sơn Thần nổi giận bỗng thấy ngỡ ngàng.

Có vẻ như những lời giải thích về sạt lở đất đá vừa rồi, mọi người thật sự chẳng nghe lọt tai chữ nào.

Tuy nhiên, trước đây trong trận lũ lụt ở Cửu Đầu, cũng có dân chúng nói là do chọc giận Hà Thần. Những lời đồn đại tương tự không hiếm gặp.

Là thành viên nòng cốt của Phương Quân, tiểu đội trưởng tin vào khoa học. Nhưng đồng thời nàng ấy cũng tin rằng trên đời có thần tiên tồn tại, bởi vì Phương Tiên Nhi chính là một trong những vị thần tiên tốt nhất và giỏi nhất.

Thần tiên nhà ai lại rảnh rỗi đi bắt nạt người thường suốt ngày chứ?

Để các vị thần tiên gánh tội thay cho những thiên tai này, thật sự là quá oan uổng mà...

Nghe cuộc trò chuyện của mấy người.

Bên cạnh có một nha dịch không nhìn được bữu môi.

Nói thật, hẳn ta chẳng tin vào chuyện Sơn Thần gì cả. Nhưng cũng hoàn toàn không nghĩ rằng chuyện rỗng xuất hiện là điều con người có thể ngăn chặn được.

Hừ, cứ xem sau này họ có thể làm ra trò gì nữa!

Chương 373: Chương 373

Cả nhóm nhanh chóng đến nơi.

Vì trước đây đã từng xảy ra vài trận núi lở nên giờ khu vực nguy hiểm nhất không còn bá tánh sinh sống nữa.

Nhưng vì gốc rễ của họ vẫn ở đây nên mọi người cũng không thể di dời đi quá xa.

Thịnh Quân nhìn thoáng qua nơi họ đang sinh sống liền biết rằng nếu xảy ra thảm họa, những bá tánh này vẫn có nguy cơ bị ảnh hưởng.

Quả nhiên, làm công tác phòng hộ là chuyện rất cần thiết.

Muốn đạt được hiệu quả tốt, không chỉ cần có chiến lược ngắn hạn mà còn phải có sự chuẩn bị lâu dài.

Trong thời gian ngắn, những việc có thể làm là dọn dẹp đất đá ở những khu vực thường xảy ra thiên tai, xây dựng cọc chống trượt, đề phòng hộ và tường chắn đất.

Ngoài ra cũng có thể tổ chức cho bá tánh thực hiện vài lần diễn tập sơ tán.

Còn về công việc lâu dài, cần phải trồng cây gây rừng để bảo tồn đất và nước.

Thêm vào đó là quy hoạch tốt hơn cho khu vực sinh sống của bà tánh, để mọi người có thể chuyển đến khu vực an toàn hơn.

Chưa bàn đến lâu dài, trước mắt vẫn nên bắt đầu từ việc xây dựng đề phòng hộ cái đã.

Nhóm Thịnh Quân nhanh chóng đi đến một thôn xóm.

Thôn dân ở đây rất cẩn thận. Nhìn từ xa thấy nhóm người xa lạ với khí thế hùng hổ và trang bị vũ khí đầy đủ đang đến gần, bọn họ vô cùng sợ hãi. Từng hộ gia đình nhanh chóng chạy vào nhà, nắm chặt nông cụ và đóng cửa lại.

Để xóa bỏ sự đề phòng của bọn họ, tiểu đội trưởng chỉ dẫn theo hai người vào thôn, gõ cửa từng nhà một.

Cuối cùng vẫn là trưởng thôn mở cửa, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi mục đích của các nàng là gì.

“Bọn ta là người được huyện lệnh phái đến, muốn tổ chức cho mọi người làm vài biện pháp phòng hộ, để ngăn chặn lũ quét và núi lở.” Tiểu đội trưởng nói.

Giải thích thân phận của họ quá phiền toái, trong tình huống này, dùng danh nghĩa của huyện lệnh là hiệu quả nhất.

Cứ tưởng đối phương sẽ nhanh chóng chấp nhận kế hoạch của họ, nhưng không ngờ ngay sau khi nàng ấy nói xong, sắc mặt của trưởng thôn lập tức thay đổi, ông ấy cẩn thận hỏi:

“Đại nhân, đâu phải ngày nào cũng xảy ra lũ quét, trước đó chúng ta đã di dời mấy lần rồi, nơi này đã là chỗ an toàn nhất ở gần đây rồi, chỉ cần ngày thường chú ý nhiều hơn chút là được,

hoàn toàn không có vấn đề gì đâu. Cũng không cần phiền các đại nhân làm phòng hộ gì cả...”

Trong lời nói của trưởng thôn lộ ra sự kháng cự khó mà bỏ qua.

Tiểu đội trưởng nghe vậy thì sửng sốt, không hiểu nghĩ đến cái gì, vội vàng giải thích: “Quên không nói, chuyện này hoàn toàn không cần các người bỏ tiền ra đâu, mặc dù cần mọi người bỏ chút công sức, nhưng bọn ta cũng sẽ cung cấp đủ thức ăn và đồ dùng hàng ngày xem như thù lao.”

Nghe nàng ấy nói vậy, quả nhiên trưởng thôn thở phào nhẹ nhõm.

Không cần phải bỏ tiền thì dễ nói chuyện. Chỉ cần bỏ công sức, được cung cấp ăn uống cũng có thể chấp nhận.

Vừa hay dạo này hơi rảnh rỗi, vẫn chưa đến mùa thu hoạch bận rộn, kiếm thêm chút khẩu phần lương thực, cũng có thể giúp gia đình giảm bớt không ít gánh nặng.

Điều kiện tiên quyết là những người này nói phải giữ lời.

Tuy nhiên, vì tránh làm bọn họ sợ hãi, đối phương chỉ cử ba người vào thôn để thương lượng, cũng rất có thành ý, chắc là đáng tin cậy.

Chẳng phải cứ dùng vũ khí trong tay ép buộc bọn họ làm việc là được rồi sao?

Đâu cần phải mất công giải thích dài dòng như thế làm gì.

Trưởng thôn nhanh chóng đi thông báo cho các thôn dân khác.

Sau khi các thôn dân nghe xong toàn bộ câu chuyện, chẳng mấy chốc đã đến đông đủ, tò mò nhìn ngó muốn biết làm công tác phòng hộ là thế nào, trên mặt ai nấy đều hiện vẻ vui mừng.

Khác với suy nghĩ ban đầu của Thịnh Quân.

Lý do lớn nhất khiến các thôn dân quan tâm đến công trình không phải là để bảo vệ nơi sinh sống của mình mà là vì họ cảm thấy công việc cung cấp đồ ăn thức uống rất có sức hấp dẫn, chưa kể còn có thêm đồ dùng hàng ngày.

Tiểu đội trưởng đã giới thiệu đơn giản cho thôn dân công trình sắp thực hiện và các tiêu chuẩn ăn uống kèm theo.

Khi nghe đến phần đãi ngộ cơm nước, vẻ mặt tất cả mọi người đều vô cùng nghiêm túc.

Tiểu đội trưởng lấy đồ ăn ra cho bọn họ xem.

Vừa nhìn thấy bánh quy có thể no bụng và dễ bảo quản cùng với cháo thịt, mọi người đều nhìn chăm chăm.

“Mỗi bữa đều được ăn những món này sao? Đồ ăn ngon quá trời!” Có người cảm thán.

Chương 374: Chương 374

Tiếp đó, tiểu đội trưởng lấy ra thêm một số vật dụng như bàn chải cán gỗ, xà phòng, ủng đi mưa cho mọi người xem, nói rằng đây là “tiền công” họ sẽ nhận được sau khi hoàn thành công việc.

Công dụng của xà phòng thì không cần phải nói, còn ủng đi mưa cũng là một thần khí để lội qua những rãnh nhỏ đầy bùn nước.

Trước giờ các thôn dân chưa từng nghe nói đến những vật dụng này.

Đội sau khi thấy tiểu đội trưởng trình bày hiệu quả xong, họ cũng mở mang tầm mắt và hoàn toàn bùng nổ sự tích cực.

Nhất định phải nhanh chóng làm xong công tác phòng hộ!

“Mọi người chú tâm hơn một chút, khi làm việc thì đừng lười biếng, làm xong sớm là có thể nhận được xà phòng và ủng đi mưa sớm hơn đó!”

“Đúng, đúng, làm công tác phòng hộ cũng là vì lợi ích của chúng ta, đừng phụ lòng các đại nhân đã lo nghĩ cho chúng ta!”

Hai nha dịch đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ đã từng nhìn thấy và nếm thử những thứ kỳ lạ như bánh quy rôi. Còn xà phòng, trước đây đã có thương đội bán ở trong thành nên bọn họ cũng không xa lạ gì.

Xà phòng này, tuy giá cả không phải là đắt đỏ nhưng số lượng có hạn và rất khan hiếm, không phải ai cũng có thể sử dụng.

Còn loại vật dụng chống nước kỳ diệu như ủng đi mưa này thì đúng là bọn họ chưa từng thấy bao giờ.

Không ngờ rằng, nhóm người này lại dễ dàng lấy xà phòng và ủng đi mưa ra, đưa cho đám bá tánh thấp cổ bé họng này xem như tiền công...

Không hiểu nổi luôn đó, có cần thiết phải vậy không?

Nhóm người ngoài làm những công việc này, vốn dĩ không phải vì bản thân họ.

Trong mắt bọn nha dịch, nhóm người này từ xa chạy đến để quản lý chuyện sạt lở đất đá ở vùng ngoại ô Song Phù của bọn họ đã là chuyện không thể tưởng tượng và xen vào việc của người khác.

Còn lo cơm nước cho đám dân làm công việc chân lấm tay bùn này, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hoàn toàn không cần thiết phải trả thêm một khoản “tiền công” khổng lồ như vậy.

Dù bọn nha dịch có nghĩ nát óc, cũng không hiểu nổi rốt cuộc nhóm người này đang nghĩ gì.

Hai người nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ, chuyển sự chú ý sang những món đồ bên kia.

Chỉ riêng những vật tư này thôi, cũng đã rất hấp dẫn với bọn họ.

Nếu không phải e ngại sức mạnh của nhóm người kia, thì hiện tại bọn họ đã muốn cướp lấy những món đồ này rồi.

Những món đồ quý giá ngay trước mắt, bọn họ thật sự không nỡ từ bỏ.

Hay là, đợi đến khi nhóm người này đi rồi nghĩ cách chiếm lấy?

Các nàng dâu thế ở đây mãi được...

Trong đầu nha dịch bắt đầu xuất hiện những tính toán nhỏ nhặt.

Hành động của nhóm Thịnh Quân không hề bị ảnh hưởng.

Dù sao, bá tánh có động lực làm việc cũng là chuyện tốt. Một nhóm người nhanh chóng tổ chức cho mọi người bắt đầu công việc, phân phát công cụ mượn từ trong huyện cho mọi người, phát hiện không đủ, họ còn gom thêm một số công cụ ở trong thôn.

Trước khi bắt đầu làm việc, tiểu đội trưởng lấy gang tay bảo hộ lao động ra cho mọi người đeo.

Các thôn dân nhận gang tay, nhưng không ai đeo ngay mà chỉ vuốt ve gang tay và do dự nói: “Cái, cái này đẹp và trắng thế này, làm sao mà đeo nó làm việc được?”

Nhìn đường kim mũi chỉ trên đôi gang tay này, đúng là rất tinh tế, ngay cả người không biết may vá cũng có thể nhận ra ngay là món đồ này do thợ thêu bậc thầy làm ra.

Bên kia, hai nha dịch cũng nhận được gang tay bảo hộ lao động.

Khác với phản ứng của bá tánh, hai người lập tức yêu thích và đeo vào ngay.

Sau khi co duỗi ngón tay một chút, sự kinh ngạc trong lòng bọn họ với nhóm người này lại tăng thêm một bậc.

Thấy bá tánh vẫn chưa đeo găng tay, tiểu đội trưởng lên tiếng giải thích: “Cái này gọi là găng tay bảo hộ lao động, rất chắc chắn và bền, chuyên dùng khi làm việc, có thể bảo vệ đôi tay của mọi người. So với găng tay, tay của mọi người vẫn quan trọng hơn.”

Các thôn dân nghe vậy thì cảm thấy hơi bối rối, vẫn xoa đôi găng tay không nỡ đeo.

Cuối cùng, trưởng thôn nói: “Được rồi, nghe vị đội trưởng này đi. Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta nhanh chóng bắt tay vào làm việc thôi!”

Lúc này mọi người mới đeo găng tay vào, tập trung cao độ và bắt đầu công việc một cách nghiêm túc.

Phải nói rằng, găng tay này rất hữu dụng, dù là khiêng đá hay bắt lấy thanh gỗ, đều không lo bị trầy xước tay.

Bá tánh bắt đầu làm việc một cách hăng say.

Tiểu đội trưởng vừa quay đầu, đã nhìn thấy hai nha dịch đứng yên như đóng đinh cắm rễ tại chỗ, hoàn toàn không ăn nhập gì với khung cảnh nhộn nhịp của mọi người xung quanh.

Nàng ấy hơi ngạc nhiên nói: “Này, hai người đứng ngẩn ra đó làm gì vậy? Mau cầm đồ lên và làm việc đi!”

Chương 375: Chương 375

Hai nha dịch giật mình: “Chẳng phải bọn ta ở đây là để giúp đỡ giám sát công việc à? Tại sao lại phải làm những công việc nặng nhọc và bẩn thỉu này chứ?”

Tiểu đội trưởng nhíu mày: “Giám sát mà cần đến bốn con mắt của các người sao? Có nó là đủ rồi.”

Nàng ấy giơ tay chỉ về phía con robot của Thịnh Quân đang bay lơ lửng ở gần đó.

“Hai người mau bắt đầu làm việc đi, đừng để ta phải nhắc lại lần hai. À, đừng có lười biếng đấy, những động tác nhỏ của các người không thể qua mắt được nó đâu.”

Hai nha dịch nhìn theo hướng ngón tay nàng ấy chỉ, run rẩy trước khối sắt đang bay lơ lửng, không dám hó hé gì nữa, đành phải kéo công cụ và bắt đầu làm việc.

Tiểu đội trưởng thấy thế thì gật đầu hài lòng.

Dù hai nha dịch này là tay mắt hay nhân vật gì, nếu đã chọn đi theo tới đây thì cũng phải làm việc cùng.

Hơn nữa, trông hai người này có vẻ không có ý tốt, phải ra oai một chút thì bọn họ mới chịu ngoan ngoãn.

Nhờ sự khác thường của hai người này, mà sau đó các nàng cũng sẽ để người ở lại đây để theo dõi tình hình sát sao.

Tránh trường hợp khi các nàng rời đi, những con rắn địa phương này sẽ âm thầm giở trò xấu xa, bắt nạt các thôn dân.

Bỏ những chuyện đó qua một bên, tiểu đội trưởng cũng tham gia vào công việc.

Việc cần làm đều rất tỉ mỉ.

Ngoài các biện pháp phòng hộ như lắp đặt cọc chống trượt, một số khe nứt trên sườn dốc cũng đã được lấp đầy bằng bê tông trộn sẵn.

Điều này giúp ngọn núi trở nên vững chắc hơn.

Trong lúc bận rộn, thời gian trôi qua lúc nào không hay.

Vì đã có đồ ăn và phần thưởng đầy đủ, các thôn dân bùng nổ tinh thần hăng hái chưa từng có, cộng thêm sự giám sát đầy tính uy hiếp của Thịnh Quân, công trình phòng hộ được hoàn thành nhanh hơn cả mong đợi.

Ngoại trừ hai nha dịch mệt mỏi như chó chết, bá tánh đều ăn uống no đủ, thậm chí sắc mặt còn hồng hào hơn một chút.

Trong khoảng thời gian này, xe ngựa ra vào liên tục, giữa chừng còn bổ sung hai đợt tiếp tế đồ ăn. Hai ngày qua, một vài đoạn đường mới giữa Song Phù và Hưng Hòa đã hoàn thành, thời gian đi đường được rút ngắn đi rất nhiều, đồ ăn cũng được bổ sung kịp thời, nên luôn ở trạng thái rất đầy đủ.

Các thôn dân vừa ăn bánh quy vừa ngắm nhìn đê phòng hộ đã được xây xong, lòng ai nấy đều chưa thỏa mãn lắm.

“Các đại nhân quả là những người tài giỏi, trông bờ đê mà chúng ta cùng xây dựng rất là vững chắc luôn ấy!”

“Ta nghĩ ở bên kia hoàn toàn có thể xây thêm một đoạn đê phòng hộ nữa!”

“Đúng đúng! Một đoạn cũng không đủ đâu, ta nghĩ nên xây thêm ba đoạn nữa!”

Tiểu đội trưởng nghe vậy thì dở khóc dở cười: “Hiện tại như vậy là đủ rồi. Trong thời gian tới, ta sẽ dẫn mọi người thực hiện một số buổi diễn tập sơ tán khi xảy ra thảm họa.”

Tất nhiên là diễn tập cũng sẽ nuôi cơm, bá tánh rất sẵn lòng tham gia.

Nhưng chỉ tham gia thôi thì chưa đủ.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người, tiểu đội trưởng đã tổ chức vài buổi kiểm tra và dùng phần thưởng làm động lực.

Để có được đồ ăn và đồ dùng, các thôn dân đã cố gắng hết sức, học hỏi được rất nhiều kiến thức.

Đợi đến khi mọi người đều vượt qua bài kiểm tra và diễn tập, nhóm Thịnh Quân cũng yên tâm hơn.

Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt.

Trước khi đi, tiểu đội trưởng còn điều động một lô cây giống và hoa cỏ từ nơi khác về, dặn dò các thôn dân nếu không có việc gì làm thì trồng thêm nhiều loại cây.

Bản vẽ khu rừng phòng hộ vẫn để lại đây, chỉ cần làm theo sơ đồ và dần dần hoàn thiện là được.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, chuyến đi đến Song Phù cũng coi như đã kết thúc hoàn toàn.

Nhóm Thịnh Quân chuẩn bị lên đường, điểm đến tiếp theo là Thiên Hoa, nơi có nguy cơ xảy ra nạn châu chấu.

Cả nhóm chính thức lên đường.

Sợ rằng số người không đủ, họ còn điều thêm một số người từ Hưng Hòa, dự định sẽ gặp nhau tại Thiên Hoa.

Sau khi tiễn các đại nhân tốt bụng đi, bá tánh Song Phù tiếp tục cuộc sống của mình.

Họ dùng xà phòng, mang ủng đi mưa làm đồng, lúc nào mọi người cũng ca ngợi những điều tốt đẹp của Phương Gia Quân.

Sau khi nhóm Thịnh Quân rời đi, hai tên nha dịch trở về thành và báo cáo tình hình một cách trung thực với huyện lệnh, sau đó bọn họ còn dẫn theo một nhóm người tới, trông có vẻ không có ý tốt, không biết định giở trò gì.

Chỉ có điều, bọn nha dịch chưa kịp nói gì, Phương Quân ở lại đã b.ắ.n vài mũi tên nổ với tốc độ nhanh đến mức hoàn toàn không thể thấy rõ ghim chặt dưới chân bọn họ, khiến những suy tính thừa thãi của bọn họ bị dập tắt hoàn toàn.

Bọn nha dịch cũng rất linh hoạt, nhân cơ hội đổi giọng tuyên bố rằng mình đến để giúp bá tánh làm việc.

Phương Quân không đưa ra bất kỳ nghi ngờ nào, mà lập tức bắt bọn họ đi làm việc.

Chương 376: Chương 376

Mãi cho đến nhiều ngày sau, khi nhóm người này làm việc vất vả đến mức kiệt sức ở ngoài đồng, bọn họ mới xám xịt bò về huyện thành.

Cứ như thế, một khoảng thời gian yên bình nữa lại trôi qua.

Mùa hè đã qua được quá nửa, năm nay lượng mưa cực kỳ dồi dào, Song Phù nhanh chóng đón nhận vài ngày mưa lớn.

Ở đây, loại khí hậu này không hề xa lạ.

Cuối cùng bá tánh cũng tỉnh táo lại sau sự phấn khích và bắt đầu thấy lo sợ.

“May mắn, may mắn là chúng ta đã xây dựng đê phòng hộ, nếu không cứ mưa thế này, lũ quét, không, sạt lở đất đá, chắc chắn sẽ ập đến!”

“Nhưng, đê của chúng ta, có tác dụng thật không? Trên núi có nhiều tảng đá lớn như vậy, lũ quét còn nghiền nát được nữa cơ mà...”

Vì chưa tận mắt chứng kiến hiệu quả của đê phòng hộ, bá tánh vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng vào nó, ai cũng lo lắng không yên.

Phương Quân ở lại cũng không hề lơ là, ngày nào cũng cẩn thận ra ngoài khảo sát tình hình ngọn núi.

Mưa lớn đã cuốn trôi khá nhiều cây xanh đã trồng trước đó. May mà bê tông dùng để lấp các khe nứt đã phát huy tác dụng, hiện tại ngọn núi không có dấu hiệu bị sạt lở.

Cố gắng vượt qua trận mưa này, vấn đề cũng sẽ không nghiêm trọng lắm.

Sau nhiều ngày lo sợ, phát hiện tình hình trên núi ổn định, cuối cùng bá tánh cũng yên tâm, vui mừng và liên tục nói lời cảm ơn.

Cuối cùng mọi người cũng hiểu được nỗi lòng của nhóm Thịnh Quân.

“Ôi, trước đó các đại nhân có nói là sẽ dùng loại đất gì đó để lấp các khe nứt của núi, ta còn cảm thấy lãng phí sức lực. Người thử nghĩ mà xem, lấp đất vào khe núi thì không phải vẫn là đất sao? Cũng sẽ bị cuốn trôi như bùn thôi, thế mà không ngờ lại có tác dụng thật!”

“Chúng tôi mới là những người sống ở đây lâu dài, những thiên tai này chỉ ảnh hưởng đến chúng ta thôi, các đại nhân đâu cần phải nhọc lòng như vậy. Nhưng họ không chỉ đến đây mà còn mang theo nhiều đồ tốt cho chúng ta!”

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Tuy đề phòng hộ trên núi có hiệu quả, nhưng cũng không thể hoàn toàn lơ là cảnh giác.

Trong hai ngày, tình hình trên núi khá nguy hiểm, sau khi Phương Quân liều mạng khảo sát, đã tổ chức cho mọi người sơ tán đến nơi an toàn hơn.

Bá tánh đều nghe lời và làm theo chỉ dẫn.

Cũng chính vào thời điểm khẩn cấp này, khi ứng dụng vào thực tế, mọi người mới nhận ra hiệu quả của việc diễn tập sơ tán có hiệu quả cao đến mức nào.

Nếu xảy ra chuyện gì thật, chỉ cần theo đúng lộ trình đã đi, bám sát phía sau các đại nhân Phương Quân, chắc chắn sẽ an toàn.

Một nhóm người tâm trạng phức tạp, cảm xúc dạt dào.

Quan như cha mẹ gì đó.

Họ không cảm nhận được điều đó từ huyện lệnh, nhưng lại nhận được sự quan tâm và ấm áp từ nhóm Phương Quân.

Hai ngày nữa trôi qua, sau cơn mưa trời lại sáng. Cuối cùng, tình hình nguy cấp đã được giải quyết hoàn toàn.

Phương Quân tổ chức bá tánh, sau đó đi dọn dẹp đá vụn trên đỉnh núi, lại tiếp tục lấp các vết nứt trên núi.

Việc trồng cây không cần ai phải nhắc nhở nữa, mỗi khi bá tánh rảnh rỗi là lại chạy lên núi, bọn họ trở nên tích cực hơn nhiều.

Nhóm Phương Quân cảm thấy rất vui mừng về điều này.

“Trời đã tạnh mưa rồi, những nỗ lực vất vả của Song Phù cũng đã được đền đáp, hai ngày tới hãy viết thư báo cho Phương Quân và Tôn chủ sự đi.”

“Phương Quân nói rất đúng, chúng ta không thể cứ chờ đến khi xảy ra thiên tai rồi mới khắc phục, mà phải dũng cảm đấu tranh với số phận. Lần này, cuối cùng chúng ta đã kịp thời hành động trước khi ông trời ra tay, bảo vệ được tất cả bá tánh. Không một nhà nào bị sập, không một ai phải c.h.ết cả.”

-

Trong lúc đó, tại Nha Địa.

Gần đây Thiết Trụ cảm thấy hơi phiền muộn.

Bởi vì cuối cùng Cách La cũng rút ra được chút thời gian rảnh từ công việc bận rộn, chú ý đến tình hình bên phía công chúa, cảm nhận được sự kiềm chế trong đó và rất bất mãn vì điều này.

Đúng vào ngày hôm đó, công chúa đến nhà máy lọc dầu tìm Thiết Trụ bàn chuyện, thì đụng phải Cách La.

Cách La vốn không thích nói xấu sau lưng người khác, nên đã thẳng thừng chặn trước mặt công chúa và lớn tiếng la lối: “Này, Thiết Trụ, có việc gì thì cứ để các dũng sĩ Tư Kết chúng ta làm là được rồi, hoàn toàn không cần để nữ nhân xấu xa này dính vào đâu!”

Thiết Trụ nói: “Cách La...”

Chương 377: Chương 377

Không đợi hắn ta nói xong, công chúa đã liếc nhìn Cách La một cái, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Nữ nhân xấu xa? Người đang nói ta à? Hình như ta đã kịp làm gì người và tộc Tư Kết đâu nhỉ.”

“Nếu nói là xấu xa, ta còn thua xa người nữa đấy, ba tuổi đã ăn trộm ngựa con của nhà hàng xóm, tám tuổi thì còn tội tệt đến mức tè bậy vào giếng nước của bộ lạc Sa Di. Ủm, chắc người còn nhớ rõ cái lần nước tiểu trẻ con của người đã làm hại không biết bao nhiêu người của Sa Di đúng chứ?”

“Cái gì! Tên nhát gan sợ vợ Tiên Chi đó, thế mà dám kể chuyện này với người!”

“Cuối cùng, cũng vì người đã làm việc xấu trước, nên mới bị người ta truyền miệng.”

“Đừng có lời chuyện hồi bé ra làm gì, chẳng lẽ người chưa từng trẻ con sao?”

“Nhưng mà, cô nương Mộc Kỳ Nhĩ tài giỏi như vậy, hình như cũng không lớn tuổi lắm đâu nhỉ.”

Thấy hai người có xu hướng cãi nhau càng lúc càng dữ dội, Thiết Trụ vội vàng tiến lên chen vào giữa họ: “Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, lần này công chúa tới đây là để

bàn chuyện nung gốm sứ, Cách La, các dũng sĩ Tư Kết của người cũng không giúp được gì đâu!”

Nghe vậy, Cách La cũng không biết phản bác thế nào, bàn tay vụng về của bọn họ đúng là không thể tạo ra những món đồ gốm sứ tinh xảo.

Nói mới nhớ, mấy ngày nay Thiết Trụ vừa bận rộn với công việc nông nghiệp và công nghiệp, vừa không lơ là việc tuyên truyền văn hóa.

Cách La vốn không phải là người ngu ngốc, từ cách làm việc của Thiết Trụ, Cách La dần dần hiểu rõ được suy nghĩ của hắn ta.

Tuy nhiên, cho dù là vì tình nghĩa với Thiết Trụ, hay là vì lực lượng vũ trang khó lường của đối phương, hoặc có thể là do bản thân có sự đồng cảm với những ý tưởng liên quan đến Đại Đồng, Cách La sẽ không đối nghịch với Thiết Trụ.

Hơn nữa, Thiết Trụ cũng đã nói, không giống với tình hình của Hồi Hột, nơi này vẫn cần một lãnh đạo đặc biệt để dẫn dắt mọi người làm việc, miễn là không vi phạm nguyên tắc của Đại Đồng là được.

Cách La cảm thấy, làm lãnh đạo cũng chẳng khác gì làm vua của Dân tộc Hồi Hột. Mục đích của họ đều giống nhau.

Vị trí lãnh đạo này, hắn ta nhất định phải có được, cũng chẳng ai phù hợp hơn hắn ta cả.

Chỉ có điều, vẫn còn một trở ngại lớn, chính là công chúa đáng ghét kia!

Người nắm thóp được tên tiểu thủ lĩnh bất tài Tiên Chi của bộ lạc Sa Di, có ý đồ cấu kết với kẻ thù bên ngoài, chính là công chúa đang làm điều xằng bậy ở Hồi Hột!

Cách La nhanh chóng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

Thôi kệ đi, hắn ta nhin một chút vậy.

Dù sao công chúa cũng không phải người địa phương, nàng ta còn có việc phải làm, sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, nên không cần phải so đo quá nhiều với nàng ta.

Thậm chí Cách La còn cố gắng khiến mình nở một nụ cười: “Thiết Trụ, ta chỉ đùa chút thôi mà. Vậy các người cứ nói chuyện đi nhé, ta đi xem trong nhà máy đã làm được những gì rồi.”

Nói xong, hắn ta liền bước nhanh rời khỏi nơi này.

Công chúa nhìn bóng lưng hắn ta khuất dần, rồi mới quay đầu nói với Thiết Trụ: “Thiết Trụ, thật ra lần này ta đến đây, không chỉ là để bàn chuyện lò gốm sứ đâu.”

“Ta còn muốn hỏi người, rốt cuộc Phương Quân định khi nào mới ra tay với phía Nam đây? Chẳng lẽ lại chờ đến khi phía Nam có kết quả, chủ động tấn công, thì họ mới tính đến chuyện phản công à. Rõ ràng sức mạnh trong tay đã lớn mạnh như vậy rồi mà...”

Khoảng thời gian trước, một nơi nhỏ bé không có một chút cảm giác tồn tại nào ở khu vực biên giới đột nhiên đánh lén và phát động tấn công về phía họ, trong tình huống khẩn cấp đó, nhóm Thiết Trụ đã phải sử dụng một khẩu đại pháo.

Công chúa đã tận mắt chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của nó, điều này khiến nàng ấy vô cùng phấn khích.

Nàng ấy chưa bao giờ cảm thấy may mắn như lúc này, vì nàng ấy đã đầu quân cho Phương Quân.

Thứ gọi là đại pháo này đúng là thần khí, dù tên hoàng đế chó má kia có da dày hay mạng lớn đến đâu, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được một đợt pháo kích như thế.

Nàng ấy muốn báo thù rửa hận, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thế nhưng, công chúa lại cảm thấy, có vẻ nhóm Thiết Trụ cũng không hề vội vàng ra tay, điều này khiến trong lòng nàng ấy nảy sinh một chút lo lắng.

Chương 378: Chương 378

Nàng ấy không biết nhóm Thiết Trụ đang chờ đợi điều gì.

Với sức mạnh đủ để nghiền nát tất cả, chẳng phải nên tốc chiến tốc thắng đánh chiếm thiên hạ sao?

Công chúa chỉ sợ nếu kéo dài thêm nữa, thì tên hoàng đế chó má sẽ c.h.ết già, hoặc bị người của Phụng Vương g.i.ết trước mắt.

Thế thì sự hận thù tràn ngập trong lòng nàng ấy chẳng khác nào đ.ấ.m vào bông.

Thật ra, Thiết Trụ rất hiểu nỗi lo lắng của nàng ấy.

Đối với câu hỏi vừa rồi của công chúa, hắn ta lắc đầu đáp: “Tất nhiên chúng ta sẽ không đợi đến khi phía Nam có kết quả rồi mới ra tay. Thật ra, hiện tại chúng ta đang chậm lại, không phải vì sợ bọn họ, mà chỉ đang tạo ra một sự cân bằng.”

“Nếu dốc toàn lực tấn công Nam địa, với thực lực hiện tại của chúng ta thì không thành vấn đề. Chỉ có điều, bá tánh ở Bắc địa vẫn chưa hoàn toàn no đủ, vấn đề thì còn rất nhiều, bởi vì sự phát triển không đồng đều, nên giải quyết vô cùng vất vả. Trong tình huống này mà tiếp quản Nam địa, sau này chỉ càng thêm đau đầu mà thôi.”

“Thùng gỗ có thể chứa được bao nhiêu nước, còn tùy thuộc vào tấm ván ngăn nhất... Công chúa, ta hiểu lòng hận thù của ngài. Nhưng xin hãy cho bọn ta thêm một chút thời gian, ta cảm thấy ngày đó sẽ không còn xa nữa.”

Ngoài ra, còn một điều mà Thiết Trụ chưa nói.

Hiện tại họ thành thạo điều luyện như vậy, phần lớn vẫn là nhờ vào sự tự tin mà Phương Tiên Nhi trao cho họ.

Mà họ nhất định phải bước chậm lại, mới có thể hoàn toàn đứng vững trên đôi chân của mình.

Dù sao thì mọi người vẫn luôn kiên trì không hoàn toàn dựa dẫm vào Phương Tiên Nhi.

Điều này không chỉ là trách nhiệm với bản thân và bá tánh, mà cũng vì để sau khi Phương Tiên Nhi hồi phục pháp lực, có thể yên tâm tự do rời đi bất cứ lúc nào.

Công chúa nghe vậy, cup mắt rồi thở dài: “Xin lỗi, ta nóng vội quá rồi. Chuyện vừa nãy, người đã cho ta câu trả lời như vậy, thì sau này ta sẽ không hỏi nữa.”

“Ta biết các người không giống những người khác, trong lòng luôn có đại nghĩa, nếu không thì trong thời gian qua, các người đã không liên tục giúp đỡ bá tánh Hồi Hột, còn dạy bọn họ học chữ nữa.”

“Vậy nên, ta còn một tin nữa muốn nói với người đây.”

“Năm nay thiên tượng(*) rất kỳ lạ, chắc người cũng nhận ra rồi nhỉ. Không nói đến chỗ chúng ta, ta nghe người kể, bên Cửu Đẩu xuất hiện nạn lũ lụt, các vùng như Song Phù cũng có mưa lớn, thậm chí một số nơi còn xảy ra vài trận động đất nhỏ phải không?”

(*) Thiên tượng: Chỉ các hiện tượng tự nhiên xuất hiện trên bầu trời như sự vận hành của các vì sao, nhật thực, nguyệt thực, sao chổi, và các hiện tượng thiên văn khác.

Lời của công chúa rất giật gân, rõ ràng vừa mới nói chuyện báo thù, vậy mà lại đột nhiên chuyển sang nói về thiên tai.

Thiết Trạ sững sốt một lát mới kịp phản ứng: “Đúng vậy, năm nay quả thực có gì đó bất thường.”

Công chúa nói: “Ở Sa Di của ta có một lão phụ nhân, bà ấy có chút năng lực, rất giỏi quan sát thiên tượng. Bà ấy nói rằng, theo tình hình năm nay, có thể thu đông sẽ lạnh lẽo khắc nghiệt, nói không chừng còn xuất hiện dị tượng như mưa gỗ băng (*). May mắn là bây giờ mới vào hè, mọi thứ vẫn còn kịp để chuẩn bị.”

(*) Mưa gỗ băng: Hiện tượng thời tiết cực kỳ lạnh, mưa rơi xuống cây và lập tức đông lại thành băng.

Nàng ấy dừng lại một chút: “Ta thừa nhận, ta nói những lời này là vì bản thân mình. Nếu không, Bắc địa bị ảnh hưởng nặng nề, chúng ta sẽ càng chậm chân hơn nữa, đến lúc đó hoàng đế sẽ thật sự c.h.ết già ở phía Nam mất...”

Thiết Trạ hiểu, công chúa muốn nói, có thể thu đông ở Bắc địa sẽ xảy ra đợt rét đậm rét hại quy mô lớn, lạnh đến mức có thể khiến người c.h.ết cón.

Không chỉ gây hại cho người, hẳn ta còn biết rằng rét đậm sẽ làm giảm sản lượng cây trồng, ảnh hưởng đến công việc của mọi người, kéo theo sự trì trệ trong sản xuất.

Thiết Trạ không hề nghi ngờ lời nói của công chúa.

Thà tin là có rét đậm, còn hơn là tin rằng nó không tồn tại.

Mặc dù Phương Tiên Nhi đã truyền cho họ rất nhiều kiến thức, nhưng dựa vào tình hình thực tế, họ phải ưu tiên nghiên cứu những vấn đề cấp bách, không thể bao quát hết mọi thứ.

Chương 379: Chương 379

Về khí tượng học, trình độ hiện tại của họ vẫn chưa đủ chính xác. Để dự đoán những điều tương tự, đúng là họ không thể sánh bằng người có năng lực đặc biệt.

Có lẽ sau này những kiến thức liên quan đến lĩnh vực này, có thể giao riêng cho những người có năng khiếu học tập... Không đúng, bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện đó!

Vẫn nên tiếp tục nghĩ cách đối phó với đợt rét đậm khó giải quyết sắp tới thì hơn.

Hiện tại, ở Hưng Hòa và một số nơi khác đã có hệ thống sưởi ấm và cả máy nước nóng năng lượng mặt trời, mọi nhà đều chuẩn bị đủ áo bông, chắc hẳn mọi người đều rất an toàn, chỉ có đất đai là bị ảnh hưởng.

Nhưng ở Bắc địa, vẫn còn rất nhiều nơi chưa có bất kỳ biện pháp chống rét nào, ngay cả sự an toàn của bá tánh cũng không được đảm bảo.

Tuy nhiên khu vực vẫn chưa thuộc quyền kiểm soát của Phương Quân, nhưng từ lâu đã được mọi người coi là địa bàn của mình. Gặp phải thiên tai rét lạnh, họ tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Vậy vấn đề là, hiện tại tổng sản lượng của họ còn lâu mới đủ.

Trước mùa đông năm nay, nếu có thể xây dựng được các biện pháp sưởi ấm ở những nơi như Cửu Đầu thì cũng đã tốt lắm rồi. Còn những khu vực khác, chắc chắn không thể lo kịp, nhanh nhất cũng phải chờ đến năm sau.

Chưa kể đến phải cung cấp áo chăn bông, chăn bông và áo khoác lông vũ để chống rét cho rất nhiều nơi, trong khi việc trồng bông vẫn chưa phát triển mạnh mẽ, sản lượng hiện tại cũng rất hạn chế. Muốn những bộ quần áo ấm áp trải khắp mọi ngóc ngách của Bắc địa, trong thời gian ngắn là hoàn toàn không thể thực hiện được.

Đúng là khiến cho người ta phải đau đầu mà!

Nhưng công chúa nói một câu rất đúng, may mắn là bây giờ mới vào hè, vẫn còn thời gian để chuẩn bị, hẳn ta phải nhanh chóng báo tin cho nhóm Phương Tiên Nhi và Tảo Nhi mới được.

Nghĩ đến đây, Thiết Trụ vội vàng cảm ơn công chúa, sau đó tạm biệt nàng ấy rồi vội vàng viết một bức thư.

Hiện tại hẳn ta vẫn đang ở phía Bắc, phải truyền tin cho Mộc Kỳ Nhĩ, để cô bé chuyển tin tức cho Phương Tiên Nhi.

Khi nhận được thư, Mộc Kỳ Nhĩ nhanh chóng liên hệ với Thịnh Quân và nói về dự báo đợt rét đậm sắp tới.

Lúc này Thịnh Quân đang bận rộn với công việc phòng chống nạn châu chấu ở Thiên Hoa.

Xử lý nạn châu chấu là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.

Họ vừa tổ chức cho bá tánh tiêu diệt một đợt trứng côn trùng và khử trùng đất, dự định sẽ nuôi một số gia cầm chuyên dụng để tiến hành phòng trừ sinh học(*).

(*) Phòng trừ sinh học: Phương pháp sử dụng các sinh vật sống, như động vật, thực vật, hoặc vi sinh vật, để kiểm soát hoặc tiêu diệt các loài gây hại, như sâu bọ hoặc bệnh cây, nhằm bảo vệ cây trồng và môi trường.

Lúc này, nghe được tin tức từ Mộc Kỳ Nhĩ, lòng Thịnh Quân lập tức chùng xuống.

Trong dân gian không thiếu người có năng lực đặc biệt, nên việc có ai đó dự đoán được đợt rét đậm này, cũng không khiến nàng cảm thấy kinh ngạc.

Khí hậu năm nay đúng là rất bất thường, điều này có thể thấy rõ bằng mắt thường, vì vậy rất có khả năng sẽ xảy ra đợt rét đậm này.

So với Thiết Trụ, Thịnh Quân hiểu rõ tình hình từng khu vực hơn, nên cũng suy nghĩ nhiều hơn.

Có vẻ mọi thứ bên Hưng Hòa đều được chuẩn bị chu toàn, nhưng những thứ như đường ống thoát nước cũng cần được bảo vệ kỹ lưỡng, nếu không sẽ có nguy cơ bị nứt vỡ do đóng băng.

Ngoài những vấn đề Thiết Trụ lo lắng, tình trạng thiếu lương thực ở Tác-ta và các khu vực biên giới khác sẽ còn nghiêm trọng hơn. Nếu không cẩn thận thì có thể nảy sinh thêm các xung đột, vì vậy cần phải chuẩn bị cho những tình huống này.

Sản lượng áo chân bông và than tổ ong của nhóm Tảo Nhi chắc chắn sẽ không đủ, nên phải nghĩ cách khác.

Thịnh Quân kiểm tra lại tài nguyên của mình.

Trước mắt, món đồ duy nhất trong cửa hàng của nàng có thể giúp được có lẽ là túi sưởi. Nhưng chỉ dựa vào túi sưởi thì cũng vô dụng. Rất nhiều nơi không có điều kiện để đun nước nóng liên tục.

Ngoài ra khi mùa đông đến, cũng có thể sử dụng chất làm tan tuyết theo mùa. Nhưng chất làm tan tuyết chỉ có thể dùng để làm tan tuyết, chứ không thể dùng để giữ ấm.

Có vẻ cũng không có nhiều thứ có thể giúp ích được! Phải làm sao đây?

Chương 380: Chương 380

Thịnh Quân lo lắng chào tạm biệt tiểu đội trưởng, rồi quay trở lại cơ thể của mình, định tìm người báo tin này cho Tảo Nhi.

Vừa chuẩn bị gọi người đến, nàng chợt nghĩ đến một chuyện.

Hiện tại, chỉ cần nàng nâng cấp thêm một chút nữa, thì có thể sẽ bước vào giai đoạn nâng cấp lớn.

Nếu Thịnh Quân đoán không sai, lần này nàng có thể từ cửa hàng tiện lợi nâng cấp thành một siêu thị lớn.

Nhớ lại lần nâng cấp trước.

Sau khi chuyển đổi từ máy bán hàng tự động thành cửa hàng, nàng đã mở khóa được nhiều loại thực phẩm.

Vậy nếu nàng có thể biến thành siêu thị lớn, liệu có thể giống như trước đây, mở khóa thêm nhiều thứ hữu ích, trong đó có những món có thể giúp ích trong đợt rét đậm này?

Hệ thống luôn quan tâm đến bá tánh, trước đây cũng đã hỗ trợ trong các thiên tai, chắc chắn không thể thờ ơ với đợt rét đậm này, chắc là hệ thống sẽ cập nhật thêm hàng hóa mới cho nàng!

Thịnh Quân càng nghĩ càng thấy có lý.

Nếu nói theo một hướng khác.

Dù đến lúc đó, nàng không thể trở thành siêu thị, mà chỉ nâng cấp tính năng, thì biết đâu đó sẽ là tính năng hữu ích, dù sao cũng tốt hơn bây giờ chỉ biết đứng nhìn mà không thể làm được gì cả.

Vấn đề duy nhất cần cân nhắc là, sau khi biến thành siêu thị, nàng nên chuyển đến đâu để ổn định đây.

Nhưng so với việc bá tánh bị c.h.ế.t cónq vì rét đậm, thì đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Có thể chờ đến lúc đó rồi tính sau vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề, Thịnh Quân lập tức gọi người.

Chuyện này quan trọng, nàng không định truyền lời nữa, mà muốn mời Tảo Nhi đến để cùng nhau thảo luận những vấn đề này.

Vỏ bọc của robot Hai Con vẫn còn ở Thiên Hoa, nên nàng không thể chuyển đổi cơ thể để vào thành, đành phải nhờ Tảo Nhi đích thân chạy một chuyến.

Tất nhiên, Tảo Nhi không cảm thấy phiền gì cả, sau khi nghe Thịnh Quân gọi, nàng ấy nhanh chóng đến trước mặt Thịnh Quân.

Thịnh Quân nói chuyện đợt rét đậm sắp tới trước, Tảo Nhi nghe xong, quả nhiên cau mày, rõ ràng nàng ấy cũng đang nghĩ đến vấn đề sản lượng.

Nàng ấy thở dài nói: “Vừa mới giải quyết xong nạn lũ lụt ở Cửu Đầu, giờ lại thêm một đợt rét đậm nữa, đúng là không có cơ hội để thở dốc mà...”

“Trời giao trọng trách cho con người. Chẳng lẽ là vì chúng ta đang làm việc đúng đắn, cho nên mới gặp phải những thử thách này đúng không? Nhưng cho dù là như vậy, chúng ta cũng tuyệt đối không thể vì sự yếu kém của mình mà khiến bá tánh trở thành nạn nhân, nhất định phải nỗ lực đảm bảo an toàn cho mọi người.”

Thịnh Quân tò mò hỏi: “Người có kế hoạch nào không?”

Tảo Nhi đáp: “Hiện tại, điều ta nghĩ đến là mang vài thứ quý hiếm đến phía Nam để đổi lấy tài nguyên. Còn phải gấp rút xây dựng các biện pháp sưởi ấm cho vài huyện thành chúng ta đang quản lý, sau đó chúng ta có thể di chuyển một số người từ nơi khác đến để tránh thảm họa lần này. Những nơi có điều kiện, có thể lắp thêm vài cái giường sưởi. À, hình như mấy cái lều vải chúng ta sử dụng trước đây có hiệu quả chống rét nhất định, cũng có thể phát huy được tác dụng.”

Tất nhiên, những điều này chỉ là ý tưởng ban đầu thôi, áp dụng vào thực tế chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn. Hơn nữa, nếu muốn lấy được tài nguyên từ phía Nam, thì phải luôn chuẩn bị sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Kế hoạch của Tảo Nhi đã rất chu toàn rồi.

Thịnh Quân ngược mắt lên, hình như vô tình nhìn thấy vài sợi tóc bạc trên đầu nàng ấy. Có lẽ là vì suy nghĩ quá nhiều nên mới xuất hiện tóc bạc.

Nàng nhớ rõ lúc họ mới quen biết, Tảo Nhi chỉ mới mười mấy tuổi, mà giờ nàng ấy cũng chỉ ngoài hai mươi.

Bây giờ nàng ấy đã có thể vững vàng chống đỡ cho cả Bắc địa, bờ vai của nàng ấy đã trở nên rất vững chãi.

“Cách người vừa nói có thể thực hiện được đấy. À, hai ngày tới thu thập thêm chút vàng bạc cho ta nhé, pháp lực của ta sắp đạt

đến bước đột phá rồi, biết đâu nó có thể giúp ích được gì đó.”

Thịnh Quân nói: “Nhưng cũng đừng đặt quá nhiều hy vọng vào ta, ngay cả ta cũng không biết sau khi đột phá sẽ có thay đổi gì...”

Nhóm Tảo Nhi cũng cần rất nhiều vàng bạc để mua đồ, nên dù sau khi nâng cấp không mở khóa được thứ gì hữu dụng, số vàng bạc đầu tư vào cũng sẽ không bị lãng phí.

Thịnh Quân cảm thấy có thể thử một lần.

Làm ơn, lần này nhất định phải nâng cấp thành một siêu thị lớn hữu dụng, để giảm bớt gánh nặng cho mọi người!

Nàng chân thành hy vọng.

“Hiểu rồi, ta sẽ đi làm ngay.”

Nghe nàng nói vậy, Tảo Nhi nhanh chóng rời đi.

Nàng ấy muốn bắt tay vào việc thu thập tiền bạc và sắp xếp các phương án đối phó khác.

Chương 381: Chương 381

Hiện tại mỗi lần thăng cấp, Thịnh Quân đều cần một lượng vàng bạc kếp xù nên Tảo Nhi và những người khác phải đi kiếm tiền, mất một khoảng thời gian.

Trong lúc chờ được cung cấp, Thịnh Quân cũng không rảnh rỗi, nàng định tiếp tục công việc phòng chống thiên tai.

Tuy nhiên, lần này trong khi du tẩu khắp nơi, nàng còn nhận được một nhiệm vụ mới. Đó là truyền tin về đợt rét đậm đến các vùng.

Bị ảnh hưởng bởi rét đậm, chắc chắn vụ mùa sẽ giảm sút nghiêm trọng. Vấn đề lương thực của dân chúng chắc chắn sẽ trở nên khó khăn.

Sau khi thảo luận với Tảo Nhi, Thịnh Quân còn định thành lập các kho tạm thời ở các khu vực khẩn cấp để lưu trữ một số vật tư cứu trợ.

Trước đó với sự giúp đỡ của Thịnh Quân và mọi người, huyện Song Phù đã thành công chống chọi một vụ sạt lở đất đá.

Nhờ đó, Thịnh Quân hoàn thành một nhiệm vụ và mở khóa được thêm một vị trí đặt máy bán hàng tự động.

Lần này, đúng lúc có thể đặt một máy bán hàng tự động ở trung tâm Bắc địa, để vận chuyển vật tư đến các khu vực xung quanh.

Mọi người sẽ không cần phải mang theo nhiều thứ đi đi về về nữa. Nhờ đó cũng tiết kiệm được thời gian vận chuyển.

Có sự hỗ trợ của chiếc máy bán hàng tự động này, dự đoán sẽ giảm bớt nhiều áp lực cho lần hành động này.

Ngoài công việc phòng chống thiên tai.

Trước khi xuất phát, Tảo Nhi còn bổ sung cho Thịnh Quân một nhóm người. Đó là vài đội kỹ thuật chuyên nghiệp.

Một nửa số thành viên trong đó đều thông thạo kỹ thuật xây giường sưởi.

Lần này đến Bắc địa, Thịnh Quân và mọi người dự định bỏ qua những thủ tục rườm rà như thăm hỏi huyện lệnh. Họ trực tiếp tiếp xúc với dân thôn các nơi và truyền dạy phương pháp xây giường sưởi cho những nơi có điều kiện.

Ngoài ra còn có rất nhiều thành viên với các kỹ năng khác nhau.

Chẳng hạn như người biết thuộc da, người biết tận dụng các nguyên liệu đơn giản để làm món ăn, đây đều là những kỹ năng sống thực tế. Đến lúc đó sẽ truyền dạy cho dân chúng để tăng cường khả năng sinh tồn của họ.

Bắc địa rất rộng, dù dân số ở một số nơi còn ít. Nhưng tổng cộng lại cũng không phải con số nhỏ.

Chỉ dựa vào mấy người bọn họ để làm việc thì chắc chắn tiến độ sẽ chậm chạp. Không thể giải quyết được vấn đề rét đậm, cũng không thể giảm thiểu thiệt hại về người.

Vì vậy, họ định áp dụng phương pháp “ấm trước kéo theo ấm sau”. Dùng đồ ăn làm phần thưởng. Để những bá tánh đã học

được kỹ thuật có thể truyền dạy cho nhiều người khác, nhiều nơi khác. Dừng sức nóng của giường sưởi lan tỏa như ngọn lửa.

Có rất nhiều việc cần làm trong chuyến đi này.

Thịnh Quân nhanh chóng suy nghĩ, sắp xếp một lộ trình thuận lợi. Quyết định nơi nào đến trước, nơi nào đến sau.

Nàng đặt tên cho hành động lần này là “hoạt động giường sưởi”, còn con đường họ sẽ đi thì gọi là “con đường giường sưởi”.

Thịnh Quân thừa nhận rằng tên này lấy cảm hứng từ “con đường tơ lụa”.

Tuy nhiên, so với tơ lụa, giường sưởi nghe có vẻ... sẽ bình dân hơn, gần gũi với đời sống hơn.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cả đoàn lên đường.

Nơi đầu tiên Thịnh Quân và mọi người sẽ đến là huyện Sái Trương, xung quanh có khá nhiều thôn làng.

Hiện tại, thời tiết đã dần dần trở lạnh. Dù chưa chính thức vào thu nhưng nhiệt độ đã bắt đầu khác thường.

Nhiều người dân có kinh nghiệm sống đều có thể nhận thấy điều này.

Hôm đó, tại cánh đồng của thôn Bàn Tử ở huyện Sái Trương.

Một ông lão da đen sạm bỗng dừng công việc trên tay. Một tay nắm lấy cán dụng cụ, tay kia kéo lại quần áo trên người.

Ông ấy ngẩng đầu nhìn trời, cặp mày cau có từ đầu đến cuối không giãn ra.

“Cha, cha nhìn cái gì thế?”

Phía sau ông lão, một nam nhân đang lom khom cúi xuống nhỏ cỏ, nghỉ hoặc hỏi.

Ông lão thở dài, tiếp tục làm ruộng, vừa làm vừa nói:

“Hầy, ta cứ có cảm giác sắc trời không tốt lắm. Mọi năm vào lúc này, ta chỉ cần mặc cái áo này là có thể làm việc tốt. Thậm chí còn cảm thấy hơi nóng nữa cơ.”

“Năm nay thì không được như vậy, ta cảm thấy như mình chẳng mặc gì. Cả người lạnh toát, làm đồng cũng không làm ấm người lên nổi!

Nông dân khi nói về thời tiết, điều đầu tiên nghĩ đến là lương thực trồng ngoài đồng. Ông lão cũng không ngoại lệ.

Lúc này, ông ấy cũng không rõ năm nay thế nào. Chỉ có cảm giác không ổn lắm.

Ông lão nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện ông trời rủ chút lòng thương. Đừng để mùa màng của họ bị ảnh hưởng.

Chương 382: Chương 382

Bên cạnh là con trai của ông lão. Dù sao cũng là một nam nhân đang ở tuổi tráng niên. Sức nóng cơ thể vẫn dồi dào, chưa cảm nhận gì về nóng lạnh.

Nếu không phải cha nói, hẳn ta cũng chẳng nhận ra có điều gì bất thường.

Nhưng lúc này nghe cha nói, hẳn ta thầm nghĩ chẳng trách mấy ngày nay làm việc mà không ra nhiều mồ hôi, thoải mái vô cùng. Hóa ra là do thời tiết không bình thường!

Cha hẳn ta là người có kinh nghiệm, nói chắc chắn không sai. Nhớ lại thì mùa hè năm nay mưa nhiều, nghĩ kỹ lại quả thật có điều không ổn...

Ông lão đã lớn tuổi, trải qua nhiều chuyện. Vừa nói xong vẫn có tâm trạng làm việc.

Nhưng nam nhân nghe tin này thì không còn lòng dạ nào làm việc nữa.

Hắn ta lơ đãng, suýt nữa nhìn cây lương thực thành cỏ mà nhỏ nhảm. May mà vừa chạm tay vào đã giật mình tỉnh ngộ, vội vàng dừng lại, hoảng hốt lo lắng hỏi:

"Cha, vậy cha bảo chúng ta phải làm sao đây?"

"Mày nhìn cái bộ dạng nhát gan kia! Còn làm sao nữa? Lát nữa tao sẽ dẫn mẹ mày ra đền thôn khẩn vái trời đất vái cái là xong thôi!"

"Nhà mình sống nhờ vào trời. Nếu trời không cho ăn, chúng ta còn có khả năng đ.â.m thùng trời để lương thực rơi xuống sao? Mau tiếp tục nhổ cỏ đi!"

Nghe thấy vậy, hấn ta càng thêm lo lắng. Nhưng hấn ta vẫn chọn im lặng, không nói gì nữa.

Hấn ta hiểu rõ cha mình bình thường không phải là người nói nhiều. Tính tình cũng hiền lành.

Hôm nay hiếm hoi lắm mới nói nhiều như vậy. Những lời nói ra nặng như đòn roi đánh vào người. Trong lòng ông ấy chắc chắn đã lo lắng vô cùng.

Tốt nhất là hấn ta không nên nói gì thêm.

Tránh cho thiên tai chưa đến, mà nhà mình lại tự rước họa trước rồi.

Sau đó, hai cha con không nói chuyện thêm nữa. Cả hai lặng lẽ làm việc trên đồng. Sau khi xong việc thì vợ vã thu dọn đồ đạc về nhà.

Bữa tối đã sẵn sàng, vẫn là cháo kê ăn kèm với một loại bánh ngũ cốc thô màu xám đen.

Cả nhà ngồi quanh bàn, mặt mày ủ dột, nhúng bánh vào cháo cho mềm rồi ăn. Bọn họ vừa ăn vừa nói về tình hình năm nay.

"Cha, có cần nói cho mọi người trong thôn biết chuyện này không. Để mọi người cùng nghĩ cách giải quyết?"

"Không cần! Họ cũng giống chúng ta, chỉ có hai con mắt và một cái miệng, còn có thể nghĩ ra cách gì hay sao? Khi chuyện như thế này xảy ra, tự nhiên mọi người sẽ biết. Con đừng nói lung tung, tránh làm mọi người lo lắng mà chẳng giải quyết được gì."

Nghĩ ngợi một lúc, ông lão nói thêm: "Đúng rồi, từ ngày mai chúng ta làm việc sớm hơn. Mỗi ngày tranh thủ vào rừng tìm xem có thể kiếm thêm chút gì để dự trữ không."

Nói vậy, nhưng có lẽ những thứ có thể ăn được trong núi Thạch Đầu cũng đã sớm bị người ta hái sạch rồi.

Điều này không liên quan đến tình hình năm nay, mà là cách sinh tồn của dân thôn. Bình thường họ luôn cố gắng tích trữ đồ ăn để phòng ngừa khi bất trắc.

"Hãy."

Nói thêm cũng không giải quyết được gì. Trong nhà lại vang lên vài tiếng thở dài.

"Thôi đi, bớt thở dài lại, phúc phần vốn đã chẳng còn bao nhiêu. Đừng để nó bay hết qua miệng!"

Cuộc sống vốn đã chẳng dễ dàng, trước giờ đều là như vậy.

Đối với họ, sống trên đời này là chuỗi ngày khổ cực không dứt. Chỉ xem ai mạnh mẽ, ai có thể chịu đựng lâu hơn.

Gia đình họ, những người có thể sống tốt đến giờ, cũng coi như là có phúc phần.

Buổi tối trong nhà không nhìn thấy gì, cũng chẳng làm được gì.

Không đốt đèn, phần vì không có, mà có thì cũng chẳng ai nỗ lực thắp lên.

Ăn xong bữa cơm, cả nhà như thường lệ sớm đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Ông lão và con trai làm xong việc sớm liền đi đến ngọn núi thấp gần thôn.

Hai người đi lòng vòng một lúc, quả nhiên không tìm thấy cái gì có ích.

Trong núi vẫn còn rất nhiều loại cây cỏ không biết tên. Nhưng chưa đến lúc quá khó khăn thì cũng chẳng ai dám nhổ về ăn, tránh việc chưa c.h.ế.t đói đã gặp chuyện.

Tuy nhiên, nếu năm nay mà quá tệ thì những đám cỏ này sớm muộn gì cũng bị nhổ sạch. Đến lúc đó, có khi còn phải tranh giành.

Ông lão suy nghĩ một lúc, thấy vẫn nên phòng xa, bèn bảo con trai nhổ nhiều lá cỏ, giấu dưới đáy gùi.

Trên đường đi, họ còn phát hiện một đám nấm dại lạ mắt. Nhưng hai cha con không đụng vào, nấm thì tuyệt đối không thể tùy tiện ăn.

Sau khi sắp xếp lại những gì thu hoạch được, phía trên giỏ còn xếp đầy cành cây nhặt được, định mang về làm củi.

Chuẩn bị xong, hai cha con xuống núi, nhanh chóng bước về thôn.

Cách cổng thôn một đoạn, hai người từ xa trông thấy một đoàn người đông đảo đang tiến về phía thôn.

Người con trai lo lắng: "Không ổn rồi, chẳng lẽ là bọn sơn tặc đến cướp?"

Ông lão thì không hoảng hốt, nheo mắt nói: "Chắc không phải đâu, vùng quê nghèo như ta có gì để cướp chứ? Hơn nữa, trông

bọn họ cũng không có vẻ hung ác."

Dù vậy, chắc chắn những người này cũng không dễ dây vào.

Vẫn nên tránh mặt rồi vào thôn báo cho mọi người biết. Để khỏi rước họa vào thân.

"Về nhà trước đã!"

Hai cha con nhìn nhau rồi cầm đầu chạy về thôn.

Chương 383: Chương 383

Đang chạy, bỗng có người từ phía sau đuổi theo, miệng gọi: "Lão bá và thúc thúc phía trước ơ. Đợi một chút, ta có chuyện muốn hỏi!"

Nghe giọng thì nhận ra đó là một nữ nhân.

Hai người lưỡng lự một lát, không muốn dừng lại. Nhưng cũng sợ nếu không dừng sẽ chọc giận những người này. Cuối cùng vẫn quyết định dừng bước và quay người lại.

Tuy nhiên, họ không chủ động nói gì, chỉ đứng đó quan sát.

Người đuổi theo là một nữ nhân mặc áo quần vải thô.

Nhìn bề ngoài không giống người giàu có, nhưng chất liệu vải có vẻ rất tốt.

Điều này khiến hai cha con khó đoán được thân phận của nàng ấy.

Tuy nhiên, chỉ có một mình nàng ấy đến, không mang theo vũ khí. Điều này khiến họ bớt căng thẳng hơn nhiều.

Rồi họ thấy đối phương nở một nụ cười và giới thiệu lai lịch của bản thân:

"Chúng ta là đội quân dưới trướng của Phương Quân. Thu đông năm nay có thể sẽ có đợt rét đậm, khi đó sẽ rất lạnh. Đừng nghĩ bây giờ chưa có gì bất thường, nhưng cơn rét đậm có thể sẽ đến trước khi vụ thu hoạch kết thúc, nói đến là đến ngay."

"Đến lúc đó, đừng nói là cây cối ngoài đồng. Ngay cả người cũng khó lòng chống chọi nổi. Vì vậy, chúng ta đến để giúp thôn xây các giường sưởi. Chỉ cần có giường sưởi và tích trữ đủ củ thì đến lúc đó không sợ bị c.h.ết cón!"

Trong lời người phụ nữ nói có vài từ khó hiểu. Nhưng ông lão vẫn đại khái hiểu được ý của nàng ấy.

Thu đông năm nay sẽ cực kỳ lạnh... Đây chẳng phải là điều mà họ đã lo nghĩ suốt mấy ngày nay sao!

Dù không rõ tại sao nhóm người này lại muốn giúp thôn dân. Nhưng nhìn vẻ mặt chân thành của nữ nhân đó thì không có vẻ gì là lừa gạt.

Ông lão mang theo hy vọng hỏi: "Thế còn lúa ngoài đồng thì sao? Cái giường sưởi mà người nói, có giữ được lúa đến vụ thu hoạch không?"

"Lúa ngoài đồng à?" Người phụ nữ ngần ra.

Lần này nàng ấy là một trong những tiểu đội trưởng của chuyến đi "Con đường giường sưởi". Nên nàng ấy hiểu rất rõ khả năng của đội mình.

Hiện tại, Tôn chủ sự và nhóm người của nàng vẫn chưa làm ra được nilon, không có cách nào làm nhà kính hay màng giữ nhiệt nên họ thực sự không có khả năng giữ ấm cho lúa ngoài đồng.

"Xin lỗi, giường sưởi không thể cứu được lúa ngoài đồng. Nhưng ông yên tâm, chúng ta còn có vài cách khác để giải quyết vấn đề lương thực. Nhất định sẽ cố gắng giúp mọi người vượt qua đợt khó khăn này!"

Nghe đến đây, ông lão có chút thất vọng.

Những lời nói xã giao phía sau ông lão đều tự động bỏ ngoài tai. Chỉ nghe được câu e là mùa màng không giữ nổi.

Nhưng rồi ông ấy ngẫm lại những lời vừa nãy của nữ nhân kia. Nhớ đến nàng ấy nói có thể sẽ có người c.h.ế.t vì rét. Sau đó, ông ấy lại nghĩ đến đám cỏ dại mà mình vừa từ núi mang về liền cảm thấy việc xây giường sưởi vẫn là điều phải làm.

Dù sao thì việc mùa màng bị ảnh hưởng thiên tai thì ông ấy đã sống đến tuổi này rồi, đã trải qua không ít lần. Nhưng chỉ cần người còn sống, thì có thể từ từ gượng lại. Ngày tháng vẫn có thể tiếp tục.

"Đại nhân, các ngài đi theo ta, ta dẫn các ngài đến gặp trưởng thôn để bàn về việc xây giường sưởi!" Ông lão nói. "Nhưng mà các ngài có đông người thế này, chỉ sợ sẽ làm lũ gia cầm trong làng hoảng sợ..."

Lời này khá khéo léo, nói trắng ra vẫn là lo rằng nhóm người của Phương Quân sẽ gây rối.

Tiểu đội trưởng liền đáp ngay: "Chúng ta sẽ cho vài người vào trước để giải thích rõ ràng những việc cần làm."

Nói xong, nàng ấy quay đầu gọi mấy người lính Phương Quân cùng đi với mình.

Mấy người này đều không mặc dụng cụ phòng ngự hay mang vũ khí gì, trông có vẻ vô hại. Nhưng thực ra, bên dưới lớp quần áo của họ đều mặc áo giáp hạng nhẹ, trong ống tay áo còn buộc nỏ

nhỏ b.ấ.n liên tục. Đây toàn là mẫu mới vừa được chế tạo gần đây, có lực sát thương lớn và rất dễ ẩn giấu.

Dù sao, lòng đề phòng con người không thể thiếu. Cho dù mang ý muốn phục vụ bá tánh thì vẫn phải bảo đảm an toàn cho bản thân.

Đoàn người vừa tập hợp liền theo ông lão đi về phía làng.

Phía sau, Thịnh Quân thò đầu ra từ chiếc xe ngựa, lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn không đi theo.

Lần này bá tánh có vẻ nhạy cảm hơn. Có thể họ sẽ sợ hãi cái khối sắt biết bay này, thôi thì chờ họ thương lượng xong rồi mình hãy xuất hiện.

Tại nhà của trưởng thôn.

Tiểu đội trưởng đã nói xong chuyện về đợt rét đậm và giải thích ngắn gọn cách làm giường sưởi.

Xây giường sưởi nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực ra là một kỹ thuật đòi hỏi sự tỉ mỉ. Mỗi bước đều có yêu cầu riêng.

Từ đầu đến cuối, trưởng thôn nghe mà mặt không giãn ra chút nào.

Cái giường sưởi này thực sự quá rắc rối, lại còn phải nung gạch và xây bằng gạch. May thay, nhóm người này cũng nói rằng sẽ dạy họ kỹ nghệ nung gạch. Đây cũng là điều tốt, sau khi làm xong giường, nếu còn thừa gạch thì cũng có thể để lại cho người dân trong thôn.

Quay lại chuyện làm giường sưởi.

Qua lời miêu tả của tiểu đội trưởng, trưởng thôn cũng đã nắm được công dụng của giường. Đại khái là làm thêm một chiếc

giường rộng có thể sưởi ấm cho ngôi nhà.

Khi giường nóng lên, cả căn nhà cũng sẽ ấm theo. Quả thực rất khéo léo.

Trừ việc nung gạch là khó, còn lại chỉ cần nắm vững kỹ thuật mà nữ nhân kia vừa nói thì làm giường sưởi sẽ dễ hơn nhiều so với xây nhà. Tốc độ cũng sẽ nhanh hơn.

Hơn nữa, vật liệu làm giường đất cũng khá dễ tìm. Phải biết rằng nơi này cái gì cũng thiếu, chỉ có bùn đất là nhiều.

Gần đây thời tiết rất bất thường, trưởng thôn cũng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó, nên không hoài nghi về việc sẽ có đợt rét đậm.

Hơn nữa, người ta còn nói sẽ tận tay dạy họ nung gạch và làm giường, lại không lấy tiền. Họ bỏ công sức, còn mình được hưởng lợi, đâu có lý gì để từ chối.

Chỉ có điều, làm việc mỗi ngày phải bao một bữa ăn, cái này là thôn phải tự lo. Nhưng trưởng thôn đã tính toán xong, dự định dùng việc nung gạch để trang trải chi phí lần này.

"Phương đại nhân, vậy chúng ta cứ quyết định thế nhé. Sáng mai ta sẽ tập hợp người đến học việc nung gạch và làm giường." Nói xong, trưởng thôn bỗng nghĩ ra một chuyện, ngập ngừng: "À mà, chỗ ở của làng ta hơi chật, không còn nhiều nơi trống. Tối nay các ngài định nghỉ ở đâu..."

Tiểu đội trưởng lắc đầu: "Chuyện đó không cần phiền các người. Chúng ta dựng trại bên ngoài là được."

Trưởng thôn không hiểu "dựng trại" là gì. Nhưng nghe nói không phải lo chỗ ở thì càng tốt, nên cũng gật đầu đồng tình: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

Chương 384: Chương 384

Trao đổi xong với trưởng thôn, tiểu đội trưởng và nhóm người của nàng ấy rời khỏi thôn để thông báo cho những người khác. Sau đó nhóm người bọn họ chọn một chỗ thích hợp gần thôn để dựng lều trại.

Sau khi họ rời đi, trưởng thôn lại suy xét kỹ lưỡng mọi chuyện từ đầu đến cuối. Cảm thấy không có gì bất hợp lý, ông ấy liền triệu tập người dân trong thôn đến để bàn bạc về chuyện này.

Khi mọi người đã tập trung, trưởng thôn thông báo tin tức về đợt rét đậm vào mùa thu đông và kế hoạch cả thôn cùng nung gạch xây giường sưởi.

Nghe tin đợt rét đậm sẽ ảnh hưởng đến mùa màng, người dân trong thôn bắt đầu lo lắng. Nhưng khi nghe rằng có một nhóm Phương Quân nhiệt tình sẽ giúp thôn chi tiền và công sức xây lò gạch và giường sưởi. Sự chú ý của họ lập tức chuyển sang vấn đề này.

Người dân trong thôn lo lắng về vụ mùa, phần lớn là do họ có ít nguồn thu nhập, chủ yếu chỉ sống dựa vào nông nghiệp. Nếu lúa gạo bị ảnh hưởng, cả nhà sẽ không có cái ăn.

Nhưng nếu trong thôn có một lò gạch thì chắc chắn sẽ cần nhiều người lao động. Dù không hiểu gì về nghề này nhưng ai cũng biết gạch là thứ có giá trị. Chỉ cần nghĩ đến việc kiếm được ít tiền là đã đủ hấp dẫn.

Trở lại chuyện nung gạch, đó là công việc của thợ thủ công. Không có quan hệ thì chẳng ai có cơ hội tiếp cận được.

Giờ đây, khi có cơ hội này, lại có thể học được chút tay nghề. Phàm là người biết suy nghĩ thì chẳng thể bỏ lỡ cơ hội tốt như thế.

“Chuyện này thật sự không cần chúng ta bỏ tiền sao?” Một lão thái thái nghi ngờ hỏi.

Bà cụ không thể tin được là thôn làng nhỏ bé của mình đột nhiên lại gặp may mắn như vậy.

Không những không phải bỏ tiền, mà còn được lo ăn, được dạy nghề. Chỉ cần bỏ chút sức lực thôi, đối với nông dân thì chẳng đáng kể gì. Điều này như thể nhặt được món hời to lớn.

Thường ngày, ngay cả trong mơ họ cũng không dám nghĩ đến chuyện như vậy.

“Đúng vậy, các vị không cần lo lắng gì cả. Chỉ cần làm việc nhanh nhẹn, cẩn thận một chút là được.” Trưởng thôn nói.

Nghe vậy, người dân trong thôn lập tức vỗ n.g.ự.c cam đoan: “Trưởng thôn, ngài cứ yên tâm đi!”

Tuy nhiên, khi niềm vui qua đi, mọi người bình tĩnh lại. Có người bắt đầu cảm thấy có điều gì không đúng.

Nung gạch thì không có gì để bàn, nhưng cả thôn còn phải dùng gạch xây giường sưởi. Ai dám nằm trên cái giường xa xỉ như vậy chứ!

Những năm trước đâu phải chưa từng gặp rét, chịu đựng một chút rồi cũng qua.

Thay vì nằm trên một chiếc giường ấm áp, chẳng thà trước tiên kiếm chút đồ ăn hoặc tiết kiệm tiền cho thực tế hơn...

Vì vậy, một thôn dân đề nghị: “Thôn ta toàn người thô kệch, da thịt cũng dày, không sợ lạnh lắm đâu. Đến khi cần hãy nung gạch vậy, hay là tạm hoãn chuyện giường sưởi lại. Trước tiên dùng gạch đổi chút tiền về lo cho gia đình?”

Thấy có vẻ nhiều người đồng tình với ý kiến này, trưởng thôn nghiêm nghị nói:

“Mọi người nghe rõ đây, chuyện này từ nay không bàn nữa, không có chỗ để thương lượng! Người ta tự nguyện đến giúp đỡ, lại còn vất vả dạy nghề. Cho gì thì cứ nhận, bảo làm gì thì làm, đừng có mà mặc cả!”

Phần lớn thôn dân đều hiểu lý lẽ, chỉ là vì ngày thường thiếu thốn quen rồi, nên khi được lợi ích thì không tránh khỏi lo lắng cho gia đình mình.

Nhưng vì trưởng thôn đã nói thế nên không ai nêu thêm ý kiến thừa thãi, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Việc cần nói đã nói rõ ràng.

Gần đây trong thôn không có nhiều công việc bận rộn nên trưởng thôn bảo mọi người chủ động mang nước cho nhóm Phương Quân, hoặc giúp đỡ họ dựng trại.

Bá tánh cũng rất muốn gặp những người Phương Quân. Họ trở về nhà nói cho gia đình biết về những gì đã nghe được, rồi kéo cả nhà cùng ra khỏi thôn.

Nhìn từ xa, họ thấy nhóm Phương Quân đang bận rộn trên một mảnh đất trống.

Một nhóm người phối hợp nhau căng một tấm vải lớn, chẳng mấy chốc nó đã biến thành một cái lều xanh lá phảng phiu.

“Chà chà, còn có thể dựng nhà kiểu này nữa cơ đấy!” Có người xuýt xoa.

“Tấm vải lớn thế này, chất liệu cũng trơn nhẵn, chắc tốn không ít tiền đâu nhỉ!”

“Nhà làm bằng vải, tiện thì có tiện. Nhưng không mưa còn được, chứ mà mưa thì biết làm sao...”

Thôn dân chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, tất cả đều nhìn chăm chú. Lều vải trông thật lạ lẫm, mọi người không dám lại gần giúp đỡ, sợ làm hỏng thứ quý giá của người ta. Chỉ có thể đứng một chỗ nói chuyện phiếm.

Chương 385: Chương 385

Cuối cùng, chính Thịnh Quân và nhóm của nàng phát hiện động tĩnh bên kia, chủ động đến bắt chuyện khiến người dân trong thôn yên tâm tiến lại giúp dựng lều.

Phượng Quân làm vậy không phải để tiết kiệm sức lực mà là để tiếp xúc với người dân trong thôn. Phải tạo dựng tình cảm thì sau này dễ dàng phối hợp trong công việc.

Hiệu quả của cách làm này rất rõ ràng.

Sau khi dựng lều xong, hai bên quả nhiên trở nên gần gũi hơn nhiều, nhanh chóng hẹn ngày mai bắt đầu công việc chính thức.

Đầu tiên là xây lò gạch, làm hệ thống thổi gió, khi lò có thể sản xuất gạch thì sẽ tính đến việc xây giường sưởi bằng gạch.

Thực ra, xây giường sưởi không nhất thiết phải dùng gạch, cũng có thể sử dụng gạch thô.

Nhưng Thịnh Quân và nhóm của nàng còn tính đến sự phát triển sau này, nên họ chọn vài địa điểm thích hợp để xây lò gạch. Đây là một trong số đó.

Khi lò được xây dựng hoàn chỉnh và sản xuất gạch theo quy mô thì hiệu suất xây giường sưởi sẽ được nâng cao.

Tất nhiên, nếu thôn dân tiếc gạch, muốn dùng gạch thô để xây thì cũng không vấn đề gì.

Dù là loại vật liệu nào, họ đều sẽ dạy cách sử dụng.

Đợt rét đậm lần này không cho mọi người nhiều thời gian.

Thịnh Quân và nhóm của nàng đã chia thành nhiều đội nhỏ. Vừa lên đường đến các nơi khác để xây lò sưởi, vừa xây dựng kho vật tư.

Để nhanh chóng triển khai các thiết bị sưởi ấm, hầu hết ở các nơi bọn họ đều dạy xây giường sưởi bằng gạch thô. Trước hết cứ giúp mọi người sưởi ấm qua đợt rét đậm này, còn những việc khác để sau hãy tính.

Chỉ riêng đội của Thịnh Quân có phần đặc biệt. Công việc của họ có nhiều hơn chút, và cũng thử nghiệm một số cái mới.

Lều đã dựng xong, Phương Quân nhanh chóng nghỉ ngơi.

Trong thôn lại có không ít người trần trọc không ngủ được, cứ suy nghĩ mãi về chuyện nung gạch, xây lò sưởi.

Ngày hôm sau.

Những thôn dân đầy phấn khích đều tập hợp từ sớm.

Tiểu tiểu đội trưởng của Phương Quân thấy vậy liền lập tức dẫn người ra chỉ huy mọi người xây lò gạch.

Việc này họ đã làm nhiều lần nên khá thành thạo.

Không phải tất cả mọi người trong làng đều phải đi xây lò gạch. Những người còn lại cũng có nhiệm vụ khác.

Sau khi tuyển chọn, một số người được cử đi học cách xây giường sưởi bằng gạch thô.

Họ bắt đầu từ việc học thiết kế ống khói và cách hoạt động. Học xong nếu không có vấn đề gì thì có thể bắt tay vào xây giường sưởi bằng gạch thô ngay. Không có gạch cũng không làm chậm công việc.

Ngoài những người lao động khỏe mạnh tham gia xây giường sưởi, thì trong làng còn có nhiều người già yếu. Bình thường chỉ lo liệu những việc vặt trong nhà.

Thịnh Quân bảo người tập trung họ lại, phát cho vài người trong số họ mấy quyển sách.

Một nữ nhân cầm quyển sách, tay hơi khựng lại, vẻ mặt có chút bối rối: “Đại nhân, ngài đưa ta sách chẳng khác gì cưới vợ cho chuột, vừa mất công lại chẳng có ích gì, vì ta không biết chữ. Sách quý thế này, đừng để ta làm bẩn, ngài cứ mang về nhanh đi!”

Một thành viên của Phương Quân cười nói: “Dì ơi, đừng lo, dì cứ mở ra xem, sẽ thấy mấy cuốn sách này không cần biết chữ cũng đọc được!”

Trên đời có sách không cần biết chữ cũng đọc được sao?

Nữ nhân kia nghe vậy, nửa tin nửa ngờ. Bà ấy chà tay vào vạt áo cho sạch rồi cẩn thận lật vài trang.

Vừa mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một hình ảnh màu sắc rực rỡ, nhìn kỹ thì là một cây nấm.

Cây nấm có mũ màu đỏ tươi, thân nấm trắng, như thể vừa mới được hái rồi ép phẳng vào quyển sách, trông rất chân thật!

Nữ nhân kia theo phản xạ dùng tay cạy thử, hóa ra cây nấm này chỉ là tranh vẽ.

Một tiểu đội trưởng của Phương Quân nói: “Sách này số lượng không nhiều, chỉ phiền mọi người chịu khó đọc chung một quyển cùng nhau. Các vị cũng thấy rồi đấy, trong sách toàn là hình ảnh, hầu như không có chữ. Chỉ cần mắt sáng và biết xem tranh là được.”

“Sách vẽ những loại nấm, rau dại phổ biến. Còn có một số loại thực vật và quả khác nữa.”

Nói rồi, tiểu đội trưởng có chút cảm thán.

Phải biết rằng cuốn sách minh họa này trông tỉ mỉ, vậy nên quá trình làm ra nó lại không hề dễ dàng.

Vì cần nhắc đến việc người dân trong thôn còn chưa biết chữ, họ vừa làm vừa tìm rất nhiều người để thử nghiệm. Mãi cho đến khi tất cả những người không biết chữ tham gia thử nghiệm đều có thể hiểu được cuốn sách.

Tiểu đội trưởng tiếp tục nói:

"Gần thôn chúng ta có một ngọn núi, chỉ cần dựa theo quyển sách này là có thể tìm được rất nhiều thứ có thể ăn. Những hình vẽ có hình mặt cười bên cạnh là những thứ có thể ăn được. Nhưng mà mọi người cũng cần chú ý, những hình ảnh có đánh dấu bằng hình một con d.a.o phay thì đều là những thứ có độc tính rất mạnh. Gặp phải những thứ đó là phải tránh xa!"

Nữ nhân kia vội vàng cúi xuống nhìn, quả nhiên bên cạnh cây nấm đỏ có vẽ một con d.a.o phay dính máu.

Con d.a.o được vẽ cũng rất sống động, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Chương 386: Chương 386

"Những cuốn còn lại cũng đều là sách tranh như thế này. Ví dụ như cuốn này, đây là một cuốn sách dạy nấu ăn, trong đó vẽ các loại rau dại và nấm, kèm theo cách chế biến và các bước làm món ăn. Nó có thể dạy mọi người cách nấu chúng sao cho ngon hơn và bảo quản được lâu hơn..."

Xây giường sưởi thì vẫn cứ xây, nhưng khi lương thực bị đông cứng lại thì vấn đề ăn uống của mọi người vẫn phải được giải quyết.

Thông thường, nhóm của Thịnh Quân sẽ cung cấp cách làm việc để đổi lấy thực phẩm cho những khu vực khó khăn.

Nhưng lần này có quá nhiều nơi cần chăm lo, chỉ dựa vào họ thì không thể cung cấp kịp. Bọn họ chỉ có thể nghĩ ra cách để mọi người tự cung tự cấp.

Chẳng hạn như đổi gạch lấy tiền và thức ăn, hoặc là nhận những món quà từ thiên nhiên.

Gần đây tranh thủ lúc thời tiết chưa hoàn toàn trở lạnh, hãy thu thập nhiều thức ăn, chế biến và bảo quản để dự trữ. Đợi khi xây xong giường sưởi, thu thập thêm củ thì đợt rét này coi như vượt qua được.

Giới thiệu xong cách dùng của sách tranh, để mọi người sắp xếp công việc gia đình. Phương Quân tổ chức cho mọi người cùng

lên núi thực hành, tiện thể thu thập thêm thức ăn.

"Ở đây có một đám nấm!" Vừa vào núi chưa lâu, đã có người phát hiện.

"Mau tra cứu sách."

Vài người nhanh chóng lật sách, vừa nhìn nấm vừa đối chiếu với hình minh họa.

Trong cuốn sách có phân loại thực vật đơn giản.

Ví dụ như nấm thì được chia theo màu sắc. Như vậy việc tra cứu sẽ đỡ tốn công sức, nhưng vẫn phải mất chút thời gian.

Mọi người tùm lại tìm kiếm một lúc, cuối cùng đã tìm ra hình ảnh nấm giống y hệt.

"Nấm này ăn được!"

"Tuyệt quá, trước đây ta cũng từng gặp loại nấm này. Nhưng mà lại không dám hái, giờ thì có thể yên tâm ăn rồi!"

Nghe vậy, một thành viên của Phương Quân kịp thời lên tiếng nhắc nhở: "Nhớ kiểm tra nấm thật kỹ trước, phải nhìn nhiều lần. Đối với những thứ này tuyệt đối không thể lơ là được."

Nàng ấy sợ mọi người mừng quá mà lơ là vấn đề an toàn.

Những thôn dân dĩ nhiên sẽ nghe theo lời dặn dò, liên tục cảm ơn nàng ấy.

Việc thu thập thức ăn, chỉ cần nhận biết được thực vật thì không còn là khó khăn nữa.

Mọi người cầm sách cặm cụi bận rộn.

Khi đã nhận biết được nhiều thứ, thì thứ có thể hái cũng nhiều hơn. Mọi người dần dần sôi nổi hơn hẳn.

Thấy họ bận rộn, Thịnh Quân một mình đi sâu vào trong núi dạo một vòng.

Đầu tiên là tuần tra tổng thể một lượt, phát hiện trong ngọn núi này không có dã thú nguy hiểm.

Sau này có thể để thôn dân yên tâm đi sâu vào trong núi.

Tiếp đó, Thịnh Quân lại phát hiện một rừng tre mọc trên một sườn núi đón nắng gần nguồn nước.

Đây có thể xem là một niềm vui bất ngờ.

Do thời tiết lạnh, nên ở Bắc địa tre ít phổ biến hơn so với Nam địa. Nhưng vẫn có thể tìm thấy một số loài tre chịu được lạnh.

Dù sao thì tre cũng là một trong ba người bạn của mùa đông mà.

Loại tre là loại cây có sức sống mãnh liệt. Trước khi nhú lên khỏi mặt đất, nó phải chuẩn bị dưới lòng đất nhiều năm để xây dựng hệ thống rễ. Một khi hệ thống rễ đã hoàn thiện, nó sẽ nhanh chóng mọc lên và sinh trưởng. Hơn nữa nó phát triển rất nhanh và có thể tái sinh. Trong thời hiện đại, có nhiều loại đũa dùng một lần cũng được làm từ tre, thân thiện với môi trường hơn so với gỗ rất nhiều.

Nói đến đây, Thịnh Quân nhớ lại khi còn ở thời hiện đại đã nghe người khác phàn nàn rằng. Có lần khi họ đang đi vệ sinh trong một rừng tre, chỉ ngồi một lúc mà đã bị những cây măng mọc lên chọc vào mông. Đúng là câu chuyện ma quái.

Ngoài ra, nếu dưới sân nhà có hệ thống rễ tre thì nó cũng sẽ mang lại không ít rắc rối cho cuộc sống. Thịnh Quân đã từng xem qua một số video về việc đấu trí với cây tre trong sân. Con

người dùng rất nhiều cách nhưng vẫn không thể loại bỏ hết những rễ tre cứng cỏi dưới lòng đất, Tre cứ thế mà mọc lên không ngừng.

Mặc dù nghe có vẻ phóng đại, nhưng cũng phần nào cho thấy tốc độ sinh trưởng của tre.

Tuy nhiều người cảm thấy tre rất phiền phức. Nhưng loại cây dẻo dai này lúc này lại có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Ví dụ như chặt tre về làm củi đốt.

Gần đây trong thôn đang xây giường sưởi. Nhu cầu về nhiên liệu chắc chắn sẽ tăng lên.

Ngoài ra, tre còn có thể dùng để làm than tre hoặc đồ nội thất gì đó.

Chỉ tiếc là bây giờ không phải mùa tre mọc măng. Nếu không thôn dân đã có thêm một món ăn nữa rồi.

Chương 387: Chương 387

Ngọn núi này đã được khám phá gần hết. Thịnh Quân ghi nhớ vị trí của rừng tre, sau đó quay lại nói với một thành viên của Phương Quân về chuyện này.

"Có rừng tre ă?" Người trong Phương Quân nghe được tin này thì không kìm được mà nở nụ cười.

Hắn ta vốn chăm chỉ học tập nên khá am hiểu về đặc tính của cây tre.

Hơn nữa, những người được cử đi lần này đều là những người ưu tú. Ai cũng có vài phần bản lĩnh. Vừa hay, hắn ta còn biết cách đan tre và có thể dạy cho mọi người. Đến lúc đó, dù là dùng để làm hàng thủ công bán lấy tiền, hay làm vật dụng sinh hoạt cũng đều được.

Ngoài ra, có vài đồng đội khác cũng biết cách ép nước tre làm đồ uống và cách làm than tre...

Ừm, xem ra học thêm vài thứ quả nhiên không sai. Giờ đây không phải đều có thể đem ra sử dụng được rồi sao?

Gác lại suy nghĩ, không dám chậm trễ thêm. Người này lập tức chạy đi báo tin cho mọi người.

Hành động của Phương Quân không có gì để chê. Chẳng mấy chốc họ đã dẫn người dân trong thôn đến khu rừng tre. Chỉ huy mọi người thu hoạch tre, đồng thời truyền đạt cách sử dụng tre.

Khi nghe tin Phương Quân sẽ dạy kỹ thuật đan tre, người dân trong thôn ai nấy đều vui vẻ.

Những người khỏe mạnh trong thôn sẽ đi xây giường sổi và nung gạch. Những người còn lại cũng không rảnh rỗi, bọn họ có thể đi hái lượm và làm ra các sản phẩm từ tre.

Cảm giác lo lắng khi mùa màng không thu hoạch được bớt đi phần nào.

Ra ngoài một chuyến mà mọi người ai cũng cầm đầy đồ trở về. Bên lò gạch những người thợ cũng thu hoạch được rất nhiều.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ trong vài ngày, mọi việc trong thôn đã dần đi vào quỹ đạo.

Khi thấy thời cơ đã đến, Thịnh Quân và những người khác dự định lên đường đến nơi tiếp theo, chỉ để lại vài người hướng dẫn kỹ thuật.

Những người ở lại sẽ dạy xong kỹ thuật, sau đó có trách nhiệm kêu gọi thôn dân đi xây giường sổi và nung gạch cho các nơi khác. Sau khi sắp xếp ổn thỏa xong thì sẽ đuổi theo mọi người.

Biết tin Phương Quân sắp đi, những thôn dân vô cùng lưu luyến. Cả đám người chạy đến cảm ơn mãi không thôi, làm thế nào cũng không ngăn cản được.

Trước khi đi, tiểu đội trưởng Phương Quân đã gọi trưởng thôn và một vài người tính tình chững chạc trong thôn lại. Cầm mấy tờ phiếu đưa cho họ.

Nàng nghiêm túc dặn dò: "Đây gọi là Phương Tiên lệnh, mặt sau có một tấm bản đồ. Nếu sau này các người gặp khó khăn, hãy tìm đến nơi này, giao tấm lệnh này cho người canh giữ ở đó."

Dùng Phương Tiên lệnh có thể nhận được sự giúp đỡ từ Phương Quân đang đóng quân tại đó. Thậm chí còn đổi được chút lương thực cứu mạng. Đây cũng là sự đảm bảo cuối cùng mà họ để lại cho thôn dân.

Giao phó xong xuôi, cả đoàn chính thức khởi hành.

Tuy nhiên, chưa kịp đến địa điểm tiếp theo, Thịnh Quân đã nhận được một tin nhắn, nàng vội vàng quay lại cơ thể của mình.

"Phương Tiên Nhi, chúng ta đã gom đủ vàng bạc rồi."

Lần này là Tảo Nhi đích thân đến tìm nàng. Giọng nói nghe có vẻ mệt mỏi.

Tiền để nâng cấp đã đủ rồi sao? Phải biết rằng đó không phải là con số nhỏ. Tảo Nhi và những người khác đã gom tiền nhanh hơn so với tưởng tượng của Thịnh Quân rất nhiều.

Theo lý thì những thương đội hiện tại không thể nhanh chóng kiếm được nhiều tiền như vậy. Chẳng lẽ Tảo Nhi và mọi người đã tìm ra một cách kiếm tiền mới?

Như thế nhận ra sự thắc mắc của Thịnh Quân, Tảo Nhi mỉm cười giải thích: "Nói ra thì cũng thật trùng hợp. Mấy ngày trước, chẳng phải ta đã dự định cử người đến phía Nam hoạt động, lấy vài món đồ quý hiếm để đổi lấy tiền sao?"

"Trong khoảng thời gian đó, người của chúng ta vô tình nghe được một tin tức. Nói rằng có một đại tham quan vốn dĩ sẽ bị Hoàng đế thanh trừng nhưng sau khi Phụng Vương nhận được kỹ thuật luyện sắt của chúng ta thì không nhịn được đã đến gây

rối, khiến tên tham quan đó nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát. Hắn định chạy lên phương Bắc, chúng ta liền nhân cơ hội chặn bắt hắn..."

Và thế là đạt được "song phương cùng hợp tác".

Hiện tại, viên tham quan cùng số tiền khổng lồ đã rơi vào tay bọn họ. Quả đúng là "buồn ngủ gặp chiếu manh".

Nói ra, số tiền khổng lồ mà viên tham quan kia tích góp nhờ bóc lột bá tánh, cuối cùng lại được bọn họ dùng để giúp đỡ bá tánh. Chẳng phải đây cũng là một kiểu báo ứng luân hồi hay sao?

Chương 388: Chương 388

Nghĩ đến khoảng tiền không nhỏ mà bọn tham quan mang theo, Thịnh Quân liền quan tâm một chút đến kết quả công việc của nhóm người Tảo Nhi.

“Chuyện này không cần lo lắng, bọn ta đã đổ hết trách nhiệm lên đầu Phụng Vương rồi. Dù sao lúc đầu cũng là hắn ta giở trò từ bên trong, mới làm cho tham quan đó có cơ hội, cuối cùng cả tiền và người đều rơi vào tay hắn ta, trong mắt Hoàng đế không phải cũng là chuyện hợp lý sao?” Tảo Nhi cười nói.

Lần này, thật sự là nhờ sự giúp đỡ hết mình của Phụng Vương đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Hoàng đế, mới giúp bọn họ có cơ hội âm thầm hành động.

Nghe những lời này, sau khi thầm thương tiếc cho Phụng Vương mấy giây, Thịnh Quân không còn quan tâm về chuyện này nữa.

Việc thăng cấp mới là điều quan trọng tiếp theo.

Nhắc mới nhớ, có thể nhanh như vậy đã tích lũy đủ tiền để thăng cấp, thật sự đã vượt quá mong đợi của nàng.

Theo biểu hiện thông thường của hệ thống, sau khi đầu tư đủ vàng bạc, hệ thống hẳn sẽ hỏi nàng có muốn thăng cấp hay không.

Nếu thật sự có thể thăng cấp thành siêu thị mà không thể thay đổi vị trí, thì phải chuẩn bị trước, dọn dẹp cây cối và đá xung quanh, để có chỗ chứa thân hình sắp trở nên to lớn của nàng.

Nếu có thể đổi nơi định cư thì cũng cần chọn địa điểm trước.

Haiz, quả nhiên dung lượng của nàng càng lớn thì trách nhiệm càng nặng nề. Không còn là cái máy bán hàng tự động, được đặt bừa bãi như trước.

Những suy tính lướt qua trong đầu.

Thịnh Quân đã nắm chắc, liền nói với Tảo Nhi: “Sau khi vàng bạc của mọi người được mang đến, pháp lực của ta sẽ hồi phục thêm một diện rộng. Pháp miếu cũng sẽ thay đổi rất nhiều, tình hình cuối cùng như thế nào, tạm thời ta cũng không thể dự đoán được, tốt nhất chúng ta nên chuẩn bị sẵn hai phương án...”

Tảo Nhi nghĩ một chút đã hiểu được ý của nàng.

Chuyện này giống như lúc Phương Tiên Nhi hồi phục pháp lực, tử ma thuật đột nhiên biến thành pháp miếu. Diện tích pháp miếu đã không nhỏ, nếu còn lớn hơn nữa thì khoảng đất trống trong núi không chứa nổi.

Hiện nay, ngọn núi này tuy là căn cứ bí mật của bọn họ nhưng ngoài những người canh giữ bên ngoài, không ai sống ở đây, việc dọn dẹp khu vực xung quanh để dành chỗ cho pháp miếu của Phương Tiên Nhi, hoàn toàn không có vấn đề.

Tất nhiên, nếu pháp miếu có thể thay đổi vị trí thì chuyển thẳng vào huyện thành Hưng Hòa, nơi đó hiện là trung tâm đại bản doanh của bọn họ.

Về diện tích thì không cần lo lắng.

Gần đây trong thành phố đang làm quy hoạch mới, có dự định phá bỏ nhà cấp bốn xây thành nhà lầu... Sau này có thể tháo dỡ và cải tạo một số ngôi nhà cũ trong thành, như vậy sẽ có đủ chỗ.

Sau khi hai người nói chuyện xong, tạm thời không còn việc quan trọng nào khác.

Việc cần làm tiếp theo là nạp tiền cho Thịnh Quân.

Vàng bạc và bọn quan tham vẫn chưa tới Hưng Hòa, may mắn là Thịnh Quân đã đặt máy bán hàng tự động ở nhiều nơi, Tảo Nhi đã truyền tin cho người mang vàng bạc đến các máy gần nhất để nạp tiền.

Số tiền lần này không hề nhỏ, việc nạp tiền tốn khá nhiều thời gian.

Dưới sự cố gắng của mọi người, vàng bạc liên tục được đưa vào hệ thống của Thịnh Quân, cuối cùng đã đạt đến tiêu chuẩn để thăng cấp.

“Được rồi, cứ nạp bấy nhiêu trước đã, phần còn lại các người giữ làm dự trữ.” Thịnh Quân nói.

Vừa dứt lời, Thịnh Quân đã nhận được thông báo từ hệ thống, đúng như đã dự đoán là hỏi ý kiến về việc thăng cấp, cách hỏi cũng giống như trước khi thăng cấp lên cửa hàng tiện lợi.

[Phát hiện năng lượng của bạn đã đạt yêu cầu, có thể thăng cấp lên giai đoạn tiếp theo ‘Siêu thị tiện lợi lớn’, bạn có muốn thăng cấp không?]

Xem ra suy đoán của nàng không sai, đúng là sẽ tiến vào giai đoạn tiếp theo trở thành siêu thị.

Nhưng cũng không thể vội vàng, dù sao những vấn đề như diện tích vẫn chưa được giải thích hợp lý.

Nghĩ tới đây, Thịnh Quân thử mở miệng thăm dò, hỏi hệ thống về các chi tiết cụ thể khi thăng cấp.

Sau đó, nàng nhận được một bản báo cáo rất chi tiết về việc thăng cấp hệ thống siêu thị V3.0.

Nhìn bản báo cáo, Thịnh Quân không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Xem ra nàng không chủ động hỏi, hệ thống sẽ không tự động gửi báo cáo cho nàng. May mà lần này nàng nhanh trí hỏi thêm.

Nhớ lại lần trước, khi thăng cấp lên tiệm tạp hóa cũng nên hỏi thêm vài câu, tiếc là khi đó chưa có nhiều kinh nghiệm.

Gạt bỏ suy nghĩ đó, Thịnh Quân tập trung trở lại vào bản báo cáo thăng cấp.

Nhìn hình thức bản báo cáo có chút giống thông báo cập nhật trò chơi.

Nếu là trước khi xuyên không, gặp phải những bản cập nhật phức tạp như vậy, Thịnh Quân sẽ trực tiếp kéo chuột xuống cuối trang, đánh dấu vào ô bỏ qua.

Nhưng lần này thì khác, nàng buộc phải đọc kỹ từng chữ một.

Trên báo cáo đề cập, sau khi thăng cấp thành siêu thị, các loại hàng hóa bày bán cũng sẽ được tăng thêm.

Đây đúng là một tin tốt.

Chương 389: Chương 389

Lúc đó có thể mua được nhiều và đầy đủ hơn các đồ dùng hàng ngày, giảm bớt áp lực sản xuất cho nhóm người của Tảo Nhi.

Ngoài ra, quy mô khu vực thực phẩm tươi sống cũng được mở rộng.

Mặc dù sẽ không giống như trước, mỗi tuần đều có một sản phẩm mới, nhưng chỉ cần đạt đủ yêu cầu của hệ thống, các món ăn liên quan có thể được mở khóa vĩnh viễn để bán.

Lấy ví dụ như củ mài.

Hiện nay, kỹ thuật trồng củ mài ở Hưng Hòa và các vùng khác đã rất thành thạo và đáng tin, điều này coi như đã đạt yêu cầu của hệ thống.

Củ mài chất lượng cao sẽ được cung cấp vĩnh viễn trong siêu thị của Thịnh Quân.

Ngoài ra, ngành nuôi trồng thủy sản như cá, tôm cũng đã phát triển mạnh từ khi khắc phục lũ lụt ở sông Sa Hà. Sau khi siêu thị được xây dựng, các loại cá, tôm chất lượng liên quan cũng sẽ gia nhập chuỗi cung ứng của khu thực phẩm tươi sống.

Tất nhiên, không chỉ các chức năng cũ được thăng cấp mà siêu thị còn có một số khu vực mới.

Ví dụ như khu vực sách.

Trước đây, mấy bộ sách giáo khoa mà Thịnh Quân có được đều là phần thưởng từ hệ thống, sau khi đưa cho Tảo Nhi và mọi người, họ đã dựa vào ngành in ấn để sao chép lại những cuốn sách đó, phổ biến khắp nơi để làm tài liệu giáo dục cơ bản.

Ngoài sách giáo khoa, các loại sách hiện đại khác không nhiều.

Rất nhiều kiến thức và câu chuyện đều do Thịnh Quân dạy miệng, rồi được Tảo Nhi và mọi người tự biên soạn thành sách.

Năng lực của Thịnh Quân có hạn, những cuốn sách mà nàng có thể cung cấp và biên soạn, so với kho tàng kiến thức mênh mông thời hiện đại, chỉ như cưỡi trâu nhất mao (*).

(*) Cưỡi trâu nhất mao: chín con trâu mới vật được một sợi lông

Chỉ như vậy chắc chắn không đủ.

Tảo Nhi và mọi người còn phân công đi khắp nơi thu thập không ít sách của triều đại hiện tại, nhưng để sách được lưu truyền với số lượng lớn, chi phí in ấn cũng không hề nhỏ.

Trong tình huống này, khu vực sách mới xuất hiện trong siêu thị lại trở nên rất đặc biệt. Các loại sách ở đây có đầy đủ mọi thứ, giúp người dân dễ dàng tiếp cận tri thức hơn.

Tình hình của siêu thị về cơ bản là như vậy.

Thịnh Quân lại tìm hiểu thêm một số nội dung mà nàng quan tâm.

Đầu tiên là vấn đề lựa chọn địa điểm và di dời siêu thị.

Về vấn đề này, báo cáo đã đưa ra lời giải thích liên quan.

Trước tiên, sau khi thăng cấp nàng có thể thay đổi vị trí của siêu thị.

Hệ thống cũng liệt kê chi tiết về số tầng của siêu thị, diện tích lớn bao nhiêu, số lượng kệ hàng bên trong và các dữ liệu chi tiết khác.

Tiếp theo là các bước thăng cấp siêu thị, phần này có chút phức tạp.

Trước khi thăng cấp, Thịnh Quân cần cài đặt trước, lưu trữ file nén của siêu thị trong không gian của máy hút bụi tự động, và đưa ra chỉ dẫn liên quan cho máy hút bụi tự động.

Như vậy, khi việc thăng cấp hoàn tất, ý thức của Thịnh Quân sẽ được kích hoạt trong máy hút bụi tự động, sau đó nàng sẽ giải dữ liệu file nén đến vị trí đã chỉ định, từ đó chính thức hoàn thành việc thăng cấp...

Tóm lại, ý của hệ thống là, robot Hai Con này có thể được sử dụng như ổ cứng di động.

Không thể không nói, nó thực sự là một máy hút bụi tự động đa năng, âm thầm gánh vác cả công việc chính lẫn phụ.

Cuối cùng là vấn đề mà Thịnh Quân quan tâm, nó liên quan đến việc nàng có được trở về nhà hay không.

Ban đầu, khi hệ thống mang nàng đến đây, nó đã hứa sau khi tích lũy đủ năng lượng là có thể đưa nàng về nhà.

Vì tên của hệ thống là hệ thống kinh doanh siêu thị, Thịnh Quân liền suy đoán có lẽ siêu thị là cấp bậc cuối cùng.

Vậy sau khi nàng hoàn tất thăng cấp, có phải đường về nhà sẽ không còn xa không?

Nghĩ đến đây, Thịnh Quân cẩn thận đọc báo cáo mấy lần, nhưng tiếc là không tìm thấy thông tin liên quan đến việc này.

Nàng không cam tâm, hỏi lại hệ thống, nhưng ai ngờ hệ thống cũng không đưa ra câu trả lời rõ ràng, chỉ nói đến thời điểm thích hợp, tự nhiên ký chủ sẽ nhận được lời giải đáp.

Lúc này thì không còn cách nào khác, Thịnh Quân đành thu lại suy nghĩ.

Trong bản hướng dẫn không có thêm nội dung bổ ích nào khác.

Thịnh Quân liền trao đổi với Tảo Nhi, nói về quy mô diện tích của siêu thị để nàng ấy chuẩn bị trước, bố trí vị trí tốt trong huyện thành.

Diện tích siêu thị của nàng không nhỏ, có lẽ sẽ phải phá bỏ một số nhà dân. Nếu vậy, việc thương lượng chính sách bồi thường cũng như tạm thời sắp xếp cho người dân cũng sẽ mất không ít công sức.

Tốt hơn là chờ mọi thứ sẵn sàng, nàng mới bước vào trạng thái thăng cấp.

Tảo Nhi nhận lệnh, nhanh chóng trở về thành để bố trí.

Chương 390: Chương 390

Thấy nhóm bên kia còn cần chuẩn bị thêm một chút, Thịnh Quân liền gửi chỉ thị cho robot Hai Con ở xa để nó quá giang một chuyến trở về.

Dù sao việc thăng cấp này không thể thiếu nó.

Vài ngày sau, robot Hai Con đã trở về ngọn núi.

Nhóm của Tảo Nhi cũng chuẩn bị đủ không gian, đã dọn dẹp xong và bảo vệ khu vực bằng hàng rào.

Thịnh Quân cảm thấy thời cơ đã đến liền dặn dò nhóm Tảo Nhi thêm một lần nữa, ngay trong đêm hôm đó triệu hồi hệ thống, tiến vào trạng thái thăng cấp.

Trước đó, việc thăng cấp từ máy bán hàng tự động lên cửa hàng tiện lợi chỉ mất sáu tiếng, nhưng lần này để thăng cấp thành siêu thị lại cần đến một tuần.

Trong quá trình thăng cấp, bản thể của Thịnh Quân chắc chắn không thể bán hàng, may mà mấy chiếc máy bán hàng tự động được đưa ra trước đó vẫn hoạt động bình thường, không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mọi người.

Đêm hôm đó, cửa hàng tiện lợi của Thịnh Quân biến mất khỏi ngọn núi, được thu vào không gian của robot Hai Con để tiến hành thăng cấp trong yên lặng.

Ngày hôm sau, khi nhóm của Tảo Nhi quay lại núi, chỉ thấy mặt đất trống trơn, cảm giác rất không quen.

May mà Thịnh Quân đã dặn trước, mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý.

Dọn dẹp mặt đất sạch sẽ, mọi người tính sau này sẽ dành thời gian dựng một bia kỷ niệm tại ngọn núi này.

Dù sao, ngọn núi này là nơi các nàng và Phương Tiên Nhi gặp nhau lần đầu, cũng là nơi tử ma thuật và pháp miếu lần đầu xuất hiện.

Chuẩn bị rời đi.

Đại Ngưu cẩn thận ôm robot Hai Con đang trong trạng thái ngủ đông, mang về huyện Hưng Hòa bảo vệ.

Trong huyện có nhiều việc phải làm, thời gian Thịnh Quân thăng cấp gần như trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm đó, cuối cùng nàng mơ màng tỉnh dậy sau giấc ngủ thì phát hiện ra dường như robot Hai Con vẫn đang trong trạng thái ngủ, hiện tại chỉ có nàng có thể điều khiển vỏ robot.

Bên ngoài trời vẫn còn tối.

Thịnh Quân do dự một chút, cảm thấy việc xây dựng siêu thị này tốt nhất nên làm khi người dân vẫn còn đang ngủ.

Nàng nhanh chóng khởi hành, đến chỗ ở của Tảo Nhi.

Tảo Nhi vốn đang ngủ rất say, nhưng khi nghe thấy giọng của Phương Tiên Nhi thì lập tức tỉnh dậy, vội vàng thu xếp rồi dẫn Thịnh Quân đến khu đất trống đã được họ quy hoạch sẵn.

Khu vực này nằm không xa tòa nhà của huyện nha, Tảo Nhi và mọi người chọn vị trí này vì nghĩ rằng sau này sẽ tiện để cử người đến chăm nom.

Thịnh Quân không có ý kiến gì về việc chọn địa điểm, chỉ cần đủ chỗ là được.

Nàng không trì hoãn thêm nữa, bảo Tảo Nhi lùi đến khu vực an toàn rồi tự bước đến trung tâm rồi bắt đầu giải file nén hệ thống đã lưu trữ.

Phải mất một tuần vất vả để thăng cấp, nhưng quá trình giải nén lại rất nhanh, chỉ trong nháy mắt.

Tảo Nhi đứng bên quan sát, chỉ thấy nơi Phương Tiên Nhi đang đứng phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Một lúc sau, dưới ánh sáng mờ ảo, một tòa nhà như một con thú khổng lồ dần dần nhô lên từ mặt đất.

Rõ ràng đây là một cảnh tượng rất hoành tráng nhưng Tảo Nhi để ý trong suốt quá trình tòa nhà hình thành không phát ra có chút âm thanh nào.

Trong thành vẫn yên ắng như trước.

Ngoại trừ nàng ấy, xung quanh không có ai khác.

Lẽ ra phải có vài đội lính tuần tra trong thành, nhưng lúc này họ không ở đây, tại thời điểm này, chỉ có nàng ấy là người chứng kiến.

Nhịp tim dồn dập vang lên bên tai.

Tảo Nhi mở to mắt, muốn quan sát kỹ nhưng bụi mù xung quanh dâng lên khiến nàng ấy phải nheo mắt lại.

Mặc dù mấy năm qua nàng ấy đã trải qua không ít chuyện.

Nhưng vào thời khắc này, nàng ấy vẫn cảm thấy kinh ngạc trước sức mạnh thần tiên có thể dựng lên một tòa nhà cao lớn chỉ bằng một cái vẫy tay.

Trước đây, khi tử ma thuật của Phương Tiên Nhi rơi xuống mặt đất thế nào, tử ma thuật biến thành pháp miếu ra sao, họ đều không có cơ hội chứng kiến.

Giờ đây, pháp miếu lần nữa mở rộng, biến thành một cung điện như con thú khổng lồ, cuối cùng nàng ấy đã may mắn được tận mắt chứng kiến!

Tảo Nhi cố gắng mở mắt ra, không muốn bỏ lỡ cảnh tượng hiếm có khi pháp điện xuất hiện.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng ấy kinh ngạc nhận ra, bụi đất xung quanh đã tan đi, không còn che khuất tầm nhìn, một tòa pháp điện cũng đã hoàn toàn thành hình.

Chương 391: Chương 391

Lúc này, một tòa nhà trắng tinh xảo cao đến ba tầng đang sừng sững trước mắt nàng ấy.

Điều duy nhất không thay đổi là tấm biển “Thần Châu” treo trên cửa của pháp miếu trước đây.

Không, tấm biển này cũng đã có sự thay đổi, hai chữ đó dường như trở nên huyền bí rộng lớn hơn...

Tảo Nhi nhìn chăm chăm vào những chữ đó, tâm trí bay lơ lửng.

Phía Thịnh Quân đã hoàn toàn hoàn tất quá trình thăng cấp, nàng đã thành công quay trở lại thân thể của mình.

Quan sát xung quanh, mặc dù là ban đêm, nhưng nhờ có sự giúp đỡ từ hệ thống khả năng nhìn trong đêm của nàng rất tốt.

Trong huyện, ngoài Thịnh Quân hầu hết đều là nhà cấp bốn, chỉ có vài tửu lầu cao hơn một chút, nhưng cũng chỉ có hai tầng.

Nàng cảm thấy tầm nhìn của mình thật rộng lớn.

Giống như người cao một mét chín đi giữa đám đông, bị vô số đỉnh đầu vây quanh.

Nhìn xuống, Tảo Nhi trông rất nhỏ bé khiến Thịnh Quân đột nhiên cảm thấy như mình là một người máy biến hình đang nhìn con người.

Không biết vì sao, robot Hai Con vẫn chưa tỉnh dậy, lúc này nó đang nằm ngủ trên sân thượng tầng cao nhất của Thịnh Quân.

Sau khi xác nhận với hệ thống là nó không có nguy cơ bị tắt máy hay hư hỏng, Thịnh Quân tạm thời không bận tâm đến nó nữa, hào hứng tự quan sát “chiếc bụng” sang trọng của mình.

Siêu thị sau khi thăng cấp có tổng cộng ba tầng.

Tầng một là khu vực thực phẩm và đồ uống, tủ lạnh sữa, khu thực phẩm tươi sống, khu thực phẩm chín. Các loại đồ ăn vặt, đồ uống và đồ dùng gia đình trở nên phong phú hơn, khu vực thực phẩm tươi sống cũng đầy ắp rau củ và lương thực, nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Tầng hai là khu vực các loại đồ dùng sinh hoạt như sữa tắm, bàn chải đánh răng..., còn có khu vực sách mới được thêm vào cũng nằm ở đây.

Tầng ba được chia thành hai phần, phần bên trái là đồ dùng giường ngủ và các loại quần áo, giày dép, giống như một khu chợ quần áo nhỏ. Phần bên phải lại là các vật liệu xây dựng đơn giản như gạch men, sàn gỗ...

Siêu thị này gần như không khác gì những siêu thị mà Thịnh Quân từng thấy ở thời hiện đại, chỉ thiếu khu vực bán đồ điện tử.

Sau khi xem qua phần mô tả trên bảng điều khiển, nhận ra trong siêu thị có rất nhiều mặt hàng, việc bổ sung hàng hóa không cần Thịnh Quân phải lo lắng vì nó có thể được hoàn thành tự động.

Cách thức mua sắm trong siêu thị vẫn giống như cửa hàng tiện lợi trước đó, vẫn sử dụng thẻ mua sắm do hệ thống cung cấp để ra vào và mua hàng.

Sau khi hiểu rõ tình hình của siêu thị, Thịnh Quân liền nhìn về phía Tảo Nhi đang ngăn người đưa ra lời mời: “Có muốn vào tham quan một chút không?”

Tảo Nhi bị giọng nói của Phương Tiên Nhi kéo về thực tại, vội vàng gật đầu: “Ta đến ngay đây!”

Nàng ấy luôn mang theo tấm thẻ mà Thịnh Quân đã đưa nên lúc này có thể trực tiếp vào cửa.

Cửa siêu thị được ghép từ sáu cánh cửa kính khổng lồ, dù là kính nhưng độ bảo mật rất tốt, từ bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy mọi việc bên trong.

Tảo Nhi chưa bao giờ thấy một cánh cửa hoành tráng như vậy, nhưng nàng ấy cũng không do dự quá lâu, nhanh chóng quẹt thẻ vào cửa dưới sự chỉ dẫn của Thịnh Quân.

Vừa bước vào, nàng ấy đã bị choáng ngợp bởi không gian rộng lớn bên trong cùng với đủ loại hàng hóa được bày biện đầy rẫy khắp nơi.

Lúc này, sự kinh ngạc trong lòng Tảo Nhi không kém gì khi thấy siêu thị mọc lên từ mặt đất vừa rồi.

Nàng ấy hoàn toàn không nghĩ đến, pháp miếu mới, không, bên trong pháp điện mới lại rộng lớn và thoáng đãng như vậy!

Gần nàng ấy nhất là những kệ chứa các loại rau củ quả.

Vô số loại rau quả quen thuộc được phân loại, xếp gọn trong các ngăn màu xanh lá cây của khu vực rau quả.

Nhìn xa hơn, có vài chiếc vại lớn chứa đầy gạo và bột mì, bên cạnh vại còn có vài tủ nhỏ trong suốt, chứa đầy các loại đậu và ngũ cốc.

Tảo Nhi không thể kiềm chế bước chân đi tới, lần lượt chạm vào từng loại rau quả có vẻ ngoài đẹp mắt. Sau đó nàng ấy đến gần chum gạo, cầm lấy chiếc bát múc gạo trong vại, múc một bát rồi lại đổ trở lại, lặp đi lặp lại nhiều lần.

“Nhiều lương thực quá...”

Nàng ấy như đang xác nhận khung cảnh trước mắt không phải là một giấc mơ, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Tảo Nhi luyến tiếc rời khỏi chum gạo, tiếp tục đi sâu vào trong, liền nhìn thấy một dãy tủ đông đang mở dựa vào tường.

Bên trong tủ đông là sữa bò, sữa chua và các sản phẩm từ sữa phong phú khác được sắp xếp ngăn nắp.

Đi đến cuối tủ đông, quay người lại còn có thể thấy vài dãy tủ đông có nắp đẩy kéo với nhiều mẫu mã khác nhau.

Tảo Nhi nhìn thoáng qua nhãn hiệu, phát hiện bên trong là các loại thực phẩm đông lạnh.

Chương 392: Chương 392

Có bánh trôi, sủi cảo và một món gì đó có tên “Cốt nhục tương liên (*),” nghe tên có vẻ đáng sợ, nàng ấy vội nhìn vào bên trong bao bì và phát hiện đó dường như là một loại xiên gà kết hợp giữa sụn và thịt, lúc này nàng ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

(*) Cốt nhục tương liên: Những người có quan hệ ruột thịt họ hàng gắn bó keo sơn với nhau.

Sau khi tham quan xong khu vực tử đông, nàng ấy lại thấy hàng loạt kệ trắng bằng inox được xếp ngay ngắn.

Những kệ hàng này cao lớn hơn nhiều so với các giá gỗ trước đây trong pháp miếu.

Tảo Nhi phải ngẩng đầu mới thấy được tầng trên cùng, phải kiễng chân, duỗi tay mới chạm tới được hàng đồ cao nhất.

Trên những kệ hàng này đều là đồ ăn, phần lớn là đồ ăn vặt, nhưng cũng có bánh quy, bánh mì và mì ăn liền, những thứ giúp no bụng.

Các mặt hàng đa dạng đến mức khiến người ta hoa mắt chóng mặt, trước đây, nàng ấy chưa từng nghĩ một loại bánh quy đơn giản lại có thể có nhiều kiểu dáng và nhân khác nhau như vậy.

Tảo Nhi nhìn qua từng món.

Số lượng hàng hóa ở đây có lẽ nhiều gấp mười lần so với pháp miếu trước đó, xem ra lần này pháp lực của Phương Tiên Nhi

thực sự đã phục hồi rất nhiều, đây đúng là tin vui lớn nhất.

Vừa suy nghĩ, Tảo Nhi vừa bước đến khu vực thực phẩm chế biến sẵn.

Trong tủ có bày các loại bánh bao, bánh mì, tất cả vẫn còn bốc hơi nóng, không biết là thần tiên nào đã hấp nướng sẵn rồi để ở đây.

Còn có cả thịt bò và gà nướng thơm phức, dường như đều là những món chế biến sẵn có thể dùng ngay.

Thực sự là làm người ta không biết nên nhìn vào đâu trước.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Tảo Nhi cũng tham quan xong tầng một.

Khi đi đến nơi sâu nhất, nàng ấy bất ngờ nhìn thấy hai con đường màu đen hẹp dốc lên, hai bên đường còn có tay vịn.

Tiến lại gần hơn, Tảo Nhi nghe thấy tiếng ong ong nhỏ phát ra từ con đường đó.

Nhìn kỹ lại, nàng ấy kinh ngạc phát hiện con đường màu đen đó đang không ngừng chuyển động.

“Cái này gọi thang cuốn, người hãy cẩn thận đứng lên, nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn, nó sẽ đưa người lên tầng hai.” Thịnh Quân lên tiếng đúng lúc.

Nói xong, nàng còn dặn dò thêm vài điều về cách sử dụng thang cuốn, sau đó nhìn Tảo Nhi cẩn thận bước lên thang cuốn, nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn, không dám động đây, như một người gỗ bị thang cuốn đưa lên tầng trên.

Khi thấy nàng ấy sắp đến nơi, Thịnh Quân nhắc nhở: “Nhớ nhắc chân lên.”

Tảo Nhi nhanh nhẹn bước qua bàn đạp thang cuốn, thành công đứng trên tầng hai.

Đứng trên mặt đất vững chắc, cuối cùng nàng ấy cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhìn quanh quan sát khung cảnh tầng này.

Nhìn về phía xa, hai mắt Tảo Nhi đột nhiên sáng lên: “Nhiều sách quá!”

Sau đó nàng ấy chạy ngay về phía khu vực sách.

Trên những giá sách đầy ắp, từ sách thiếu nhi đến sách dạy nấu ăn, từ sách học tập đến sách kỹ thuật, cái gì cũng có.

Tảo Nhi ngẫu nhiên chọn một cuốn sách nổi tiếng, lật vài trang đã chìm đắm trong đó, mãi cho đến khi Thịnh Quân khẽ ho vài tiếng mới kéo nàng ấy ra khỏi cuốn sách.

Tảo Nhi hơi ngượng ngùng nói: “Cuốn sách này thực sự quá hay, chỉ cần một lát là có thể quên cả thời gian...”

Thịnh Quân suy nghĩ, rồi đề nghị: “Đợi sau khi xong việc, có thể mở vài thư viện miễn phí ở vài nơi, tạo thêm chỗ để dân trong thành giải trí và học hỏi.”

Ở triều đại này không có nhiều hình thức giải trí, nếu có thêm thư viện thì có thể mang lại niềm vui cho người dân.

Hơn nữa, kiến thức có sẵn trong tầm tay cũng giúp đẩy nhanh việc xóa nạn mù chữ, thực hiện lý tưởng đại đồng của các nàng.

Tảo Nhi nghe xong, tất nhiên là vui mừng khôn xiết: “Chuyện này không khó lắm, chắc là rất dễ xử lý, trước tiên có thể bắt đầu từ vài thư viện trong khu vực của Hưng Hòa...”

Hai người bàn bạc thêm vài câu rồi Tảo Nhi tiếp tục tham quan siêu thị.

Nàng ấy đi đến khu vực hàng gia dụng, những thứ như kem đánh răng và xà phòng đã không còn xa lạ.

Đi vòng qua khu vực hàng tiêu hao, Tảo Nhi bước đến một tủ trưng bày các dụng cụ như giẻ lau và cây lau nhà.

“Trọn bộ thùng lau nhà xoay vắt khô?”

Tảo Nhi đọc to tên trên nhãn hiệu, rồi theo gợi ý của Thịnh Quân cầm lên một cây lau nhà có kèm theo thùng vắt khô.

Nàng ấy đã từng thấy những dụng cụ như chổi và cây lau nhà.

Từ khi có đường xi măng, mặt đường trơn bóng thường được dọn sạch bằng cây lau nhà, nhưng nàng ấy chưa từng nghe nói đến loại cây lau có thể xoay để vắt khô.

Chương 393: Chương 393

Thịnh Quân xem xét, phát hiện cây lau nhà này được làm bằng nhựa liền thuận miệng giới thiệu với Tảo Nhi về đặc tính của loại này.

Nhựa do hệ thống sản xuất đều có thể tái chế, nên dù hỏng cũng không lo gây ô nhiễm môi trường.

Hiện tại với kỹ thuật của họ, vẫn chưa thể tự sản xuất các sản phẩm nhựa, vì thế Tảo Nhi thực sự tò mò về thứ này.

Nàng ấy cầm chiếc thùng nhựa trên tay cân nhắc một chút, cảm giác rất nhẹ, đúng là loại vật liệu rất nhẹ.

Sau đó nàng ấy đặt cây lau nhà vào giỏ xoay trong thùng, ấn cây lau nhà xuống, và đầu lau nhà bắt đầu quay rất nhanh.

Tảo Nhi có chút kinh ngạc, cầm cây lau nhà lên xem xét kỹ một hồi, rồi cảm thán: “Thì ra là vậy, đúng là một thiết kế nhỏ thú vị.”

Sau khi tham quan khu vực hàng gia dụng, Tảo Nhi đã học được rất nhiều điều mới lạ, rồi lại theo lối cũ lên thang cuốn để đến tầng ba.

Quần áo bán trong siêu thị không phân biệt mùa, từ áo ngắn tay đến áo bông đều có đủ.

Tảo Nhi liếc mắt đã nhìn thấy những chiếc áo bông dày và áo phao, nàng ấy còn phát hiện ở không xa có chần bông màu xanh

quân đội được xếp ngay ngắn trên kệ.

“Là áo chăn bông và chăn bông!” Nàng ấy có chút phấn khích.

Có những thứ này, việc chuẩn bị vật tư đối phó với đợt rét đậm ở miền Bắc sẽ không còn là vấn đề nữa. Dù có chưa kịp sửa lại hệ thống sưởi cùng các thiết bị giữ ấm, người dân vẫn có thể dựa vào áo bông và chăn dày để vượt qua mùa thu đông.

Sau khi nhìn thấy áo chăn bông, tâm trí của Tảo Nhi đã bay xa, những vật liệu như gạch men dùng trong trang trí nhà cửa cũng không còn để tâm, dự định sẽ để sau này rảnh sẽ xem tiếp.

“Ta sẽ ra ngoài một lát, gọi dì Hà Hoa và mọi người đến xem.”
Tảo Nhi nói.

Thịnh Quân tự nhiên đồng ý, dự định tiễn Tảo Nhi ra cửa.

Ngay lúc đó, nàng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: “Đúng rồi, trong siêu thị có rất nhiều xe vận chuyển nhỏ, nếu cần mang lượng lớn hàng hóa ra ngoài, có thể dùng thang máy chuyển hàng bên kia.”

Nàng điều khiển ra một chiếc xe đẩy để Tảo Nhi lái thử, rồi chỉ về một hướng, gợi ý cho Tảo Nhi đi về phía thang máy chở hàng.

Tảo Nhi dưới sự chỉ dẫn của nàng bấm nút, chậm rãi bước vào thang máy vận chuyển, chờ khi cửa đóng lại thì ấn nút tầng 1.

Ngay lập tức, một cảm giác mất trọng lực chưa từng trải qua ập đến, cả cơ thể Tảo Nhi như bị căng cứng, vội vàng bám chặt vào một bên vách thang máy.

Tầng một đã đến, cửa thang máy mở ra đúng lúc.

Tảo Nhi phải mất một lúc mới bước ra được, ngạc nhiên nhận ra mình đã quay trở lại tầng một.

“Ta hiểu rồi, có lẽ đã sử dụng cơ chế ròng rọc để đưa người và hàng hóa lên xuống trong một cái hộp lớn. Điều này đúng là tiện lợi, chỉ có điều sau khi ra ngoài thì đầu hơi choáng...” Nàng ấy vừa xoa trán vừa nói.

Nói xong, nàng ấy lại không kìm được mà cảm thán:

“Trước đây khi còn là pháp miếu, ta không thể tưởng tượng ra nơi nào có thể tốt đẹp hơn, có thể mang lại cảm giác hạnh phúc khó tả như vậy cho mọi người. Cho đến hôm nay, khi ta chứng kiến pháp điện, mới nhận ra đối diện với thế giới này, con người luôn tầm thường và thiển cận.”

“Nói đến, cửa hàng phúc lợi trong thành cũng có thể mở rộng thêm một chút.”

Vì nhiều lý do khác nhau, pháp điện của Phương Tiên Nhi sau này chắc chắn vẫn sẽ chỉ mở cửa cho người trong nội bộ.

Nhưng Tảo Nhi cũng hy vọng người dân có thể cảm nhận được niềm vui khi dạo chơi trong pháp điện.

Hiện tại, cửa hàng phúc lợi của họ vẫn chỉ có quy mô như một tiệm tạp hóa nhỏ, không gian bên trong không lớn, không có không gian để dạo chơi.

Tảo Nhi cảm thấy có thể cải tiến thành một cửa hàng lớn như pháp điện, tăng thêm sự tự do cho không gian bên trong, mọi người nhất định sẽ rất vui.

“Nhưng mà, nếu làm như vậy, các biện pháp trừng phạt khi phát hiện hành vi trộm cắp cũng phải được thắt chặt hơn...”

Công tác quản lý của họ luôn rất tỉ mỉ, kỷ luật ở khắp nơi cũng được duy trì rất tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là tội phạm sẽ hoàn toàn biến mất khỏi địa bàn của họ.

Ngày thường vẫn thỉnh thoảng xuất hiện vài kẻ vi phạm pháp luật.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ có thể liên tục nghiêm khắc xử lý.

Nói xong những điều này, Tảo Nhi và Thịnh Quân lại thảo luận thêm vài việc khác, rồi nàng ấy chậm rãi bước ra khỏi cửa siêu thị.

Chương 394: Chương 394

Mặc dù đêm qua không được ngủ đủ, nhưng sự phấn khích trong lòng làm Tảo Nhi không cảm thấy mệt mỗi chút nào.

Một tia nắng chói chang chiếu lên khuôn mặt của Tảo Nhi.

Nàng ấy nheo mắt lại, phát hiện trời đã sáng rồi.

Pháp điện nằm ngay phía sau huyện nha, lúc này cổng đã được hộ vệ của Phương Quân canh giữ cẩn thận.

Cũng nhờ sự sắp xếp chu đáo của Tảo Nhi và mọi người, lính tuần tra của Phương Quân nhìn thấy tòa nhà bất ngờ xuất hiện này cũng không hề hoảng sợ.

Trước cửa siêu thị không thể tiếp cận, nhưng phía sau đã có không ít người dân tụ tập xem náo nhiệt.

Mọi người đang bàn tán về sự kỳ diệu của tòa nhà trắng sáng này mọc lên chỉ sau một đêm.

“Ngôi nhà này thật cao!”

“Tối qua nơi này chắc chưa có gì đúng không? Sao lúc này lại xuất hiện?”

Mọi người bàn tán một hồi, nhưng do không ai tận mắt chứng kiến cảnh siêu thị mọc lên, họ cũng không quá ngạc nhiên như

Tảo Nhi.

Chỉ là xây một tòa nhà trong một đêm thôi mà, chuyện này đối với của Phương Quân thì chẳng là gì cả.

Dù sao người dân trong huyện đã từng thấy những chiếc máy xúc khổng lồ có thể chạy, trong lòng mọi người, máy xúc vẫn là điều kỳ lạ hơn.

Thời gian đi làm đã đến, đám đông tò mò dần tản đi.

Tảo Nhi thì tập hợp mọi người lại, dẫn họ vào siêu thị để mở mang tầm mắt.

Tất nhiên, không chỉ để mở mang tầm mắt.

Kể từ hôm nay họ sẽ bắt đầu vận chuyển chăn bông, áo ấm và các vật tư đến các nơi, vì thế mọi người cần phải nhanh chóng làm quen với cấu trúc của siêu thị.

Dù sao, những thứ như chăn bông khá cồng kềnh, không thể dựa vào tử ma thuật của Phương Tiên Nhi để vận chuyển mà phải dùng xe ngựa, công việc cũng khá nặng nhọc.

Ngoài ra, còn có dự án thăng cấp cửa hàng phúc lợi của huyện và xây dựng thư viện.

Dù sao đi nữa có rất nhiều việc phải làm.

Trong thành nhanh chóng vận chuyển, cứ thế mà bận rộn cho đến mùa thu hoạch.

Trong lúc đó, robot Hai Con kia vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Mùa thu đến, lượng mưa sẽ tăng lên rất nhiều, Thịnh Quân cảm thấy dù có chống nước thì để nó ngâm mình trong mưa thì cũng

thật đáng thương, nên nàng đã đưa nó từ trên mái nhà trở lại không gian.

Tạm gác chuyện nhỏ sang một bên.

Vụ thu hoạch lớn nhất của huyện Hưng Hòa năm nay chính là đám khoai lang trồng từ mùa xuân.

Vì bị hạn chế về giống cây, lại là lần đầu tiên trồng, dù đã có phương pháp canh tác khoa học của Phương Tiên Nhi, mọi người vẫn không dám kỳ vọng quá nhiều vào sản lượng khoai lang.

Không ngờ khi thu hoạch, những củ khoai lang lại đem đến bất ngờ lớn cho mọi người, sản lượng đạt hơn bốn trăm cân mỗi thửa ruộng!

Đối với lần trồng đầu tiên ở Hưng Hòa, điều này có thể coi là một vụ mùa bội thu.

Khoai lang ngon ngọt, đa phần người dân Hưng Hòa đã được nếm thử từ các loại rau củ sấy khô của Phương Tiên Nhi, ai cũng thấy rất ngon.

Hoa quả sấy khô đã ngon như vậy nên mọi người càng tò mò hơn về hương vị của khoai lang tươi.

Thật tiếc là năm nay toàn bộ khoai lang thu hoạch được phải để dành cho việc nhân giống, không thể đem ra cho mọi người ăn.

Cuối cùng, cả huyện chỉ có một vài người dân chịu trách nhiệm trồng khoai lang mới được nếm thử vị của nó và đó cũng chỉ là để kiểm tra chất lượng, sau khi nếm thử một chút, phần còn lại sẽ được bảo quản cẩn thận.

Có người quen không tìm được sự tò mò, đã hỏi những người đó về hương vị của khoai lang.

Sau đó lại nghe đối phương tiếc nuối nói: “Người không biết khoai lang đó kỳ diệu đến mức nào đâu! Chỉ cần nướng chín, chẳng cần thêm bất kỳ gia vị gì, nó đã tỏa ra mùi thơm nức mũi. Ăn vào có vị ngọt như mật ong, giống như một món bánh ngọt ngào, cảm giác xốp giòn, dẻo bùi... Ôi, năm nay mọi người không được ăn đúng là tiếc thật!”

Khi câu nói này lan truyền khắp thành, khoai lang nhanh chóng trở thành “Bạch nguyệt quang (*)” trong lòng của người dân toàn huyện.

(*) Bạch nguyệt quang: được ví như mối tình đầu, yêu sâu đậm nhưng không thể ở bên.

Cũng may, lần này họ không phải thềm thuồng quá lâu, bởi khu vực thực phẩm tươi sống của Thịnh Quân đã hành động.

Có vẻ như việc trồng khoai lang lần này rất thành công, đạt tiêu chuẩn của khu thực phẩm tươi sống và đã mở khóa tùy chọn cung cấp khoai lang.

Rất nhanh, hàng loạt củ khoai lang chất lượng cao đã xuất hiện trong siêu thị của Thịnh Quân.

Điều này khiến Tảo Nhi và mọi người vô cùng vui mừng.

Khoai lang dùng để nhân giống không còn quá eo hẹp nữa, nhiều nơi có thể nhanh chóng mở rộng diện tích trồng khoai lang.

Bá tánh cũng có thể nếm thử hương vị của khoai lang.

Hơn nữa, khoai lang của Phương Tiên Nhi chắc chắn là giống tốt nhất, sau khi trồng xuống, sản lượng năm sau chắc chắn sẽ lập thêm kỷ lục mới, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ đáp ứng được nhu cầu tiêu thụ lương thực của cả phía Bắc.

Đối với Tảo Nhi và mọi người, điều này đủ để giải quyết nỗi lo lắng nhất đè nặng trong lòng họ.

Chương 395: Chương 395

Mùa thu năm nay lạnh hơn năm ngoái, nhiệt độ vào buổi sáng và tối còn thấp hơn.

Buổi sáng tinh mơ, trời còn chưa hoàn toàn sáng, trên con đường rộng thênh thang đã vang lên tiếng móng ngựa từng hồi.

Vu Đồng chạy xe ngựa, tranh thủ đưa tay kéo áo khoác nỉ trên người sát lại rồi lại kéo mũ len mỏng trên đầu, thậm chí thấy bản thân may mắn vì đã nghe lời nhắc của vợ, mặc đồ đủ dày rồi mới ra ngoài.

Áo khoác nỉ trên người hắn ta có kiểu dáng sành điệu, nghe nói là được may từ lông cừu và lông thỏ, sờ vào chất liệu cảm giác hơi cứng nhưng lại chắn gió giữ ấm rất tốt, mặc vào mùa này có thể nói là cực kỳ thích hợp.

Áo khoác nỉ là sản phẩm của cửa hàng phúc lợi mới tung ra dạo gần đây, không hề rẻ.

May mà công việc của Vu Đồng khá đặc biệt, có được ít trợ cấp, thế là hắn ta mua một cái về, cả nhà vẫn có thể mặc luân phiên, như vậy đã cảm thấy cực kỳ thỏa đáng rồi.

Nhắc tới công việc, giờ Vu Đồng đang bôn ba trên đường đi làm, hắn ta đang định đến huyện Hưng Hòa.

Đại gia đình họ vốn sống ở một thôn trang tại Bình Trạch.

Sau này Cửu Đẩu xảy ra nạn lũ lụt, thôn họ nhận được thông báo muốn chiêu mộ tình nguyện viên đi xây dựng sau thiên lai.

Nhà Vu Đồng có tận mấy anh chị em, đến giờ vẫn chưa chia nhà.

Nguyên đại gia đình sống chung với nhau sẽ luôn có một vài mâu thuẫn chuyện nhà. Nói ra thì không to tát gì, nhưng cũng luôn gà bay chó sủa, làm người ta không được vui vẻ. Thế là Vu Đồng bàn với vợ xong bèn quyết định tách hẳn ra với gia đình, một nhà bốn người thẳng thừng đăng ký l.à.m t.ì.n.h nguyện viên dọn tới Cửu Đẩu.

Đưa ra quyết định này, ngoại trừ muốn giải quyết mâu thuẫn gia đình ra thì cũng vì họ cho rằng tình hình ở Cửu Đẩu là một cơ hội dành cho họ.

Nay đã qua một khoảng thời gian rất dài, Cửu Đẩu đã dần khôi phục lại sức sống, cũng đã xây dựng xong các cửa ngõ, nhóm Vu Đồng cũng đã hoàn toàn xem nơi này là quê hương của mình, sống một cuộc sống ổn định hạnh phúc tại đây.

Vợ Vu Đồng rất có tài tính toán, chuyện này được phát hiện lúc thôn xóa nạn mù chữ.

Trên lãnh thổ của Phương Quân, người có năng lực thì đi đâu cũng không cần lo chuyện mưu sinh, thế là vợ hắn ta vừa đến Cửu Đẩu chưa được hai ngày đã được ngành trị thủy chiêu mộ, nói là làm công việc thống kê bên phương diện thủy văn gì đó.

Bản thân Vu Đồng không thông minh như vợ, sở trường khá nổi trội là có sức mạnh và không ngại cực nhọc, tiếc là trong địa giới của Phương Quân, người như thế này không thăng tiến.

Nhưng may là hắn ta khá hên, có lý lịch xây dựng lại Cửu Đẩu và tự nguyện ở lại nên đã thuận lợi tìm được một công việc vận

chuyển vật tư qua lại giữa hai nơi Cửu Đẩu và Hưng Hòa.

Công việc này có đãi ngộ không tệ, không ít người hâm mộ nhưng Vu Đồng lại không hề hài lòng với nó.

Theo lẽ thường thì con người luôn bước tới nơi cao hơn.

Với sự cố vũ của vợ mình, hắn ta cũng nhận lúc rảnh tự học không ít thứ, dạo này còn dự định tham gia kỳ thi, đi làm chức văn thư nào đó bên phòng vận chuyển của Cửu Đẩu.

Đường đi giữa Cửu Đẩu và Hưng Hòa đã được sửa sang lại từ lâu, dễ đi hơn trước kia nhiều nên bây giờ tốc độ di chuyển trong một chuyến đi cực nhanh.

Thấy sắp đến Hưng Hòa, Vu Đồng ra roi thúc ngựa tăng tốc, định chờ khi vào thành rồi sẽ đi ăn sáng trước.

Không lâu sau, hắn ta đã đến trước cổng thành.

Tuy vẫn còn sớm, nhưng giờ người ra vào thành đã xếp thành một hàng nhỏ. May mà lính gác thành rất thạo việc, đội ngũ vẫn luôn tiến về phía trước, chưa dừng lại bao giờ.

Một lát sau, cuối cùng cũng đến lượt Vu Đồng.

Hắn ta móc một tờ “chứng minh thư” từ trong lòng ra đưa, binh sĩ nhìn lướt qua một cái rồi nhanh chóng phát tay cho hắn ta vào thành.

Thứ chứng minh thư này vừa được sử dụng rộng rãi ở khắp các nơi dạo gần đây, mỗi một bá tánh chính trực đều có thể làm một tờ ở phòng đăng ký hộ khẩu.

Chất liệu và kỹ thuật làm thứ này đều rất đặc biệt, bên trên viết một dãy số, không ai giống ai.

Phần số đó không biết dùng cách gì mà lổm vào trong, còn được quét một loại mực in sẽ không đổi màu dưới ánh sáng, quả thật y hệt pháp thuật ấy, Vu Đồng đoán chắc không ai có bản lĩnh làm giả chứng minh thư đâu.

Thế nhưng, làm chứng minh thư cũng cần có thời gian. Mỗi ngày phòng đăng ký hộ khẩu đều có người xếp hàng, số lượng quá đông nên lúc trước đa số bá tánh vẫn sử dụng hộ khẩu tạm thời.

Trước mắt chỉ có số ít người nhận được chứng minh thư, Vu Đồng là một trong số đó.

Hắn ta thấy mình khá tốt số, cũng cực kỳ tự hào vì điều này.

Mỗi khi tới trường hợp phải trình chứng minh thư là Vu Đồng sẽ vô thức ưỡn n.g.ự.c thẳng lưng xòe lông như con gà trống to nuôi trong nhà.

Lúc này, hắn ta cất chứng minh thư vào rồi thuận lợi đi vào thành.

Chương 396: Chương 396

Trong huyện Hưng Hòa, xe ngựa ngày càng nhiều. Đường phố trong thành cũng được quy hoạch lần nữa.

Xe ngựa đều đi đường giữa, bên cạnh còn có đường dành riêng cho xe đạp, trong cùng là lối cho người đi bộ.

Vu Đồng quen đường quen nẻo đỗ xe ngựa trong bãi đỗ xe nằm gần kho vận chuyển hàng hóa, tiếp đó là bước nhanh về phố ăn vặt lân cận.

Đến đầu phố, hắn ta ngược lên nhìn, một tấm bảng chói mắt bắt ngang giữa trời, bên trên viết là “Lễ hội ẩm thực khoai lang Hưng Hòa”.

Vu Đồng đến huyện Hưng Hòa thường xuyên nên chẳng xa lạ gì với lễ hội ẩm thực, hắn ta thấy vậy thì hơi kích động, không kìm được lẩm bầm: “Tốt quá rồi, đã lâu rồi không tổ chức lễ hội ẩm thực, cuối cùng hôm nay cũng gặp được đợt mới!”

Lẩm bầm xong, hắn ta nhanh chân bước vào phố ăn vặt.

Lúc này đã sắp đến giờ đi làm nên phố ăn vặt cũng bắt đầu nhộn nhịp. Người bán hàng gân giọng rao hàng vang vọng, trong không khí luôn lượn lơ hương thơm hấp dẫn, Vu Đồng rất thích nơi có nhân khí như thế này.

Hắn ta đi đến trước một sạp hàng ăn sáng mình hay ăn, hỏi: “Giang tiểu nương tử, ta thấy chỗ chúng ta lại tổ chức lễ hội ẩm thực rồi, sạp hàng của người có món gì lạ mà ngon không?”

Giang tiểu nương tử cười: “Thì ra là Vu đại ca, coi như người đến đúng chỗ rồi, dạo này có thêm không ít thực đơn mới của khoai lang, nhưng mấy món chỗ sạp nhà ta bán vẫn là được thêm vào nhanh nhất!”

“Giống như bánh bao khoai lang, bột khoai, mì khoai lang, miến khoai lang xào gì đó... Chỗ bọn ta có hết! À, nhưng miến khoai lang xào chỉ bán trưa và tối thôi, giờ chưa làm.”

Vu Đồng nghe mà hoa mắt chóng mặt.

Dân địa phương không xa lạ gì với khoai lang, đó là một thứ đồ tốt vừa có sản lượng rất cao vừa có thể làm lương khô. Nhưng lúc trước thứ này quý giá nên chỉ mới nghe nói chứ rất ít người tận mắt nhìn thấy.

Ngay cả việc khoai lang có hình dáng ra sao Vu Đồng cũng chẳng rõ chứ đừng nói tới là bột khoai gì đó, hắn ta hoàn toàn không nghĩ ra được nó ra sao và có vị thế nào.

Mấy món Giang tiểu nương tử vừa nói, Vu Đồng đều muốn nếm thử hết, nhưng sức ăn có hạn, ăn một bữa chắc chắn không đã, xem ra phải chia ra đến đây ăn tận mấy bữa.

Bánh bao và mì đều là món chính no bụng Vu Đồng quen thuộc. Nghĩ rằng lát nữa phải làm việc nặng, buổi trưa bận lên nói không chừng không rảnh ăn cơm nên hắn ta định chọn hai món này.

Nhưng bánh bao còn phải ăn kèm với món phụ, hắn ta chần chừ một hồi rồi nói: “VẬY cho một bát mì khoai lang đi!”

“Được nhé!”

Giang tiểu nương tử tay chân lưu loát, không lâu sau đã bung mì lên.

Trong chiếc bát to dày, trong sợi mì to màu nâu xám trộn với lá rau xanh biếc, dưới đáy bát có một ít nước lèo, trông cả cái bát sáng lấp lánh làm người ta rất thèm. Vu Đồng trộn lên, mì đã được ướp nước xốt gia vị, gia vị của Giang tiểu nương tử có thể nói là số một, đảm bảo ngon.

Vu Đồng có khẩu vị hơi nặng, múc thêm hai muỗng ớt trong hũ nhỏ để trên bàn rưới vào mì, trộn lên cái nữa, giờ mới chính thức bắt đầu ăn.

Mì không nóng, nhiệt độ vừa phải để cho vào miệng.

Ăn vào thì mềm hơn sợi mì hay ăn, nhưng cũng có độ dai, có lẽ bản thân khoai lang đã có vị ngọt rồi nên sau khi cho gia vị vào thì sợi mì khoai lang cũng ngọt mặn vừa phải, là hương vị Vu Đồng chưa bao giờ ăn.

Vu Đồng húp xì xụp từng ngậm lớn, không lâu sau đã ăn sạch một bát.

Hắn ta ăn xong thấy cực kỳ hài lòng.

Vu Đồng lau miệng xong, vừa định nói gì đó thì thấy Giang tiểu nương tử đang múc mì cho một vị khách mua mang về.

Mua mang về trước kia thì khách đều phải tự mang bát mì tới để đựng, nhưng lần này nàng ấy lại cho thẳng vào một chiếc bát tròn nhỏ có chất liệu kỳ lạ ở trên sạp hàng, còn đây nắp lại, để vào túi ni lông khách mang tới.

Túi ni lông thì Vu Đồng biết, cũng là món đồ bắt đầu thịnh hành dạo gần đây, rất thần kỳ, rõ ràng chỉ là một cái túi đựng đồ nhưng đựng nước canh lại không bị đổ.

Cái bát tròn nhỏ kia thì hẳn ta chưa từng gặp, trông còn rất mới lạ nữa.

“Cái bát này là hàng mới nhập vào sao, làm bằng chất liệu gì vậy?” Hẳn ta tò mò hỏi.

Giang tiểu nương tử quay đầu lại cười nói: “Vâng, đây là bát giấy dùng một lần mới bán trong thành, hôm nay vừa mới dùng. Làm hộp cơm tạm thời rất tiện, còn có thể giúp bá tánh tiết kiệm thời gian rửa bát nữa.”

Chương 397: Chương 397

Sau này xảy ra đợt thiên tai mới nào đó, kiểu bát giấy này cũng gọn nhẹ sạch sẽ, tiện để vận chuyển, có thể cho bá tánh gặp nạn sử dụng.

Bát giấy và túi ni lông đã dùng đều phải vứt vào thùng thu hồi riêng, sẽ có người tập trung thu hồi mỗi ngày.

Nghe nói thông qua xử lý, lại có thể dùng số vật liệu ấy để làm việc khác, cũng sẽ không lãng phí hết.

Nếu ai vứt túi ni lông bừa bãi trong thành thì sẽ bị xử phạt. Nhưng món đồ như túi ni lông này, người người nhà nhà đều sẽ giữ lại dùng tiếp, tệ nhất thì cũng có thể đựng rác, không ai vứt bừa bãi cả.

Trái lại, bát giấy không dễ rửa, vứt đi khá nhanh gọn.

Lúc trước khi chưa có túi ni lông, trong thành cũng không cho vứt đồ bừa bãi, còn không thể khắc đờm tiểu tiện đại tiện lung tung. Mới đầu bá tánh còn không được tự nhiên lắm nhưng lâu dần cũng đã quen, thấy trong thành sạch sẽ ai cũng rất vui vẻ.

Không chỉ là rác, thật ra cuộc sống ở huyện Hưng Hòa còn có rất nhiều quy tắc.

Nhưng chính vì tồn tại những quy tắc này nên người dân mới cảm nhận được sự yên tâm và thoải mái, vì ai cũng sẽ làm việc tuân thủ theo quy tắc.

Giang tiểu nương tử vừa bận việc vừa nói về bát dùng một lần, Vu Đồng cũng vừa nghe vừa gật đầu.

Xuất phát từ nhu cầu công việc, hắn ta tự nhận mình cũng coi như đến thành Hưng Hòa rất thường xuyên, thế nhưng vẫn không theo kịp tốc độ xuất hiện những món đồ mới lạ ở trong huyện.

Dạo này, cửa hàng phúc lợi ở huyện Hưng Hòa đang trong giai đoạn thăng cấp, hình như không gian lại rộng hơn rất nhiều.

Tuy vẫn chưa chính thức thăng cấp xong nhưng bên kho hàng đã có thêm không ít đồ tốt, hắn ta cũng phải vận chuyển đồng bộ tới Cửu Đầu, bận túi bụi.

Có điều trông thì vất vả nhưng cũng có thể biết thêm rất nhiều kiến thức, quay về có thể kể cho vợ nghe, Vu Đồng thấy cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến đây, hắn ta không làm chậm trễ thì giờ nữa bèn nhanh chóng đứng dậy chào tạm biệt Giang tiểu nương tử, Vu Đồng lại đến sạp hàng gần đó mua một củ khoai lang nướng bỏ vào lòng. Món này ngửi mùi thơm phức, nghe nói cũng no bụng, lúc đói ăn lót dạ mấy miếng thì không còn gì hợp hơn, rất hợp lấy ra ăn lúc rảnh khi đi làm.

Hắn ta mua xong lại phải nhanh chóng đi sắp xếp chuyện vận chuyển hàng.

Hàng hóa trọng điểm phải vận chuyển lần này là một lô hàng “làm từ nhựa”.

Trước đây, chẳng ai nghe nói tới thứ tên nhựa này, nhưng sau này cửa hàng phúc lợi tung hàng mới, bá tánh vừa dùng đã nhận ra sự tiện lợi của nó.

Lấy thau nhựa làm ví dụ, so với trọng lượng của chậu gỗ thì quả là nhẹ như tênh, lại còn rất rẻ, chất lượng cũng rất rắn chắc, không dễ hư hỏng do làm rơi, đi đâu cũng dễ xách theo.

Nói không may thì lỡ sau này gặp chuyện, vác cái thau chạy lánh nạn cũng có thể nhẹ hơn rất nhiều.

Ngày xưa chạy nạn ai lại mang thao theo? Chậu gỗ thật sự là nặng c.h.ết người, nhưng thao nhựa thì lại không có nỗi lo này.

Tiếp đó là một vài dụng cụ ăn bằng nhựa, cũng toàn là kiểu gọn nhẹ dùng lâu, còn có vài chiếc ly, sào quần áo các thứ, toàn là đồ dùng thường ngày.

Còn có một món đồ lạ tên là màng bọc thực phẩm, vậy mà là trong suốt, rất giống với thủy tinh. Nói là dùng nó có thể bảo quản thực phẩm được lâu hơn, không dễ bị hỏng.

Vu Đồng vừa nhìn thoáng qua một cái, phát hiện phố ăn vặt đã có không ít sạp hàng sử dụng màng bọc thực phẩm rồi.

Lúc ngẫm nghĩ thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Vu Đồng bất tri bất giác đi đến cổng nhà kho, có không ít người xếp hàng trước cửa.

Suy cho cùng thì cũng không chỉ mỗi Cửu Đấu mà các vùng khác cũng cần vận chuyển hàng từ đây mà.

Đứng trước mặt Vu Đồng vừa khéo là một người quen, phụ trách chuyển hàng về huyện Sái Trương, thế là hai người chuyện trò vài câu.

“Ta thấy hộp nhựa không tồi, xếp lại với nhau có thể vận chuyển được rất nhiều, cũng không nặng lắm.” Vu Đồng nói.

“Ôi, ta hâm mộ các người thật! Bên bọn ta ngày nào cũng có người tới hỏi chừng nào thì có thể vận chuyển thêm ít hộp nhựa về, nhưng dạo này thật sự hết cách rồi, thấy cũng đã gần cuối thu, còn phải nhường chỗ để vận chuyển áo bông trước mới được!” Đối phương bất lực lắc đầu.

Lúc này Vu Đồng mới sực nhớ, hình như có rất nhiều vùng vẫn còn thiếu đồ trang bị để chống rét.

Chương 398: Chương 398

Lúc trước, khi xây dựng Cữu Đẩu, khâu chuẩn bị về phương diện này làm một hơi đầy đủ, hần ta vận chuyển hàng không cần suy nghĩ tới mấy cái này.

“Đạo này đội vận chuyển lại thêm rất nhiều người mới để chuyển hàng ra các vùng ngoài bắc. Ôi, cũng không dễ dàng gì, hy vọng mùa đông năm nay trôi qua nhanh chút!”

Nói cái này xong, hai người bèn im lặng, lặng lẽ xếp hàng.

-

Thăng cấp giúp siêu thị của Thịnh Quân có thêm không ít đồ, chủng loại không phong phú như trước, nhưng chỉ thống kê phân loại sắp xếp thôi cũng đã mất rất nhiều thời gian.

Thay đổi lớn nhất trong lần này là có thêm một vài sản phẩm làm từ nhựa. Nhựa là một chất liệu rất thần kỳ, nhóm Thu Nương đã lấy không ít đi phân tích nghiên cứu, muốn nhanh chóng tận dụng món đồ cứ như được làm ra từ dầu mỡ này.

Nhờ có lời kiến nghị của Thịnh Quân, huyện lại trù hoạch thêm một bộ ngành phụ trách thu hồi tận dụng nhựa bỏ.

Nghiên cứu mấy cái này cần có thời gian, lúc trước xử lý nhựa chỉ dựa vào phục vụ thu hồi nhựa do hệ thống của Thịnh Quân cung cấp.

Nhưng dạo này, túi ni lông bỏ thu thập hằng ngày sẽ được đưa về chỗ của Thịnh Quân, sau đó được hệ thống như cái hố đen xử lý, trái lại rất sạch sẽ.

Tuy có rất nhiều hàng mới nhưng chuyện rét đậm vẫn chưa kết thúc, tạm thời nhóm Tảo Nhi cũng không lập ra quá nhiều kế hoạch cho sản phẩm mà dốc hết sức vào áo bông và một danh sách đồ giữ ấm.

Trong lúc đó, thư viện của huyện Hưng Hòa cũng bắt đầu xây dựng. Đây là tòa thư viện đầu tiên ở Bắc địa, khi hoàn thành công trình thì những vùng khác cũng sẽ lần lượt được quy hoạch.

Đây là một sự phát triển rất có ý nghĩa.

Để thực hiện hạng mục thư viện nhanh hơn, nhóm Tảo Nhi còn cải tạo một ngôi nhà có sẵn.

Tòa nhà này được trang hoàng đẹp mắt, vật liệu đáng kinh ngạc, mới đầu là tửu lâu lớn của một thương gia giàu có nào đó, sau này thì biến thành quán cơm của huyện.

Sau này nữa, lúc thống nhất quy hoạch phố ăn vặt, quán cơm đã dọn đi theo, căn nhà này cũng bỏ trống, giờ đây vừa hay có thể tận dụng.

Bố trí của căn nhà đã rất hoàn chỉnh rồi nên không cần làm gì nhiều trong nhà, chỉ cần dọn dẹp sơ chút rồi kê một lô giá sách là được.

Thuê mượn sách ở thư viện là miễn phí.

Nhưng sau này sách ở chỗ Thịnh Quân cũng sẽ bán trong các tiệm sách lớn bé trong thành, nếu có người đọc được cuốn sách mình thích nào ở thư viện, muốn mua về cất giữ cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chuyện xây thư viện nhanh chóng được lan truyền trong huyện.

Miễn phí không tính tiền, cứ vào là có thể đọc sách thoải mái, còn có thể mượn về xem nữa!

Dĩ nhiên bá tánh rất hứng thú với chuyện tốt thế này.

Huyện Hưng Hòa là nơi đầu tiên xóa nạn mù chữ, trình độ văn hóa trung bình cũng rất khả quan. Hiện tại dân thường trú trong huyện chỉ cần đủ tuổi là có thể biết chữ, biết bính âm, có đủ điều kiện cơ bản để đọc sách.

Mọi người không xa lạ gì với sách, đồng thời cũng biết sự quý giá của nó nên cực kỳ mong mỗi chuyện đọc sách này.

Do thời gian và nguồn tài nguyên đều có hạn, sách bá tánh hay đọc chủ yếu là mấy bộ sách giáo khoa trong huyện.

Sách khác thì trừ phi là công việc cần, chứ không thì khá ít có cơ hội tiếp xúc.

Nhưng sách ở chỗ Phương Tiên Nhi có thiết kế sắp chữ khác với mấy loại sách bình thường, đọc không hề bị khô khan. Còn chèn vài tấm ảnh minh họa, ai cũng rất thích đọc.

Ta có thể hiểu được vì sao bá tánh lại đam mê đọc sách.

Dù gì thì sức sống trong huyện đều đang phát triển, trừ các sự kiện lễ tết ra, tuy có vài trò tiêu khiển nhưng cũng không quá nhiều.

Cách giải trí mọi người hay làm nhất là ăn đồ ăn hoặc mua vài món đồ chơi mới lạ về nhà.

Đúng lúc thu hoạch vụ thu cũng đã kết thúc, thời gian tới sẽ rảnh rỗi một đợt nên bá tánh đều cực kỳ mong chờ thư viện mới mở.

Để không gây ảnh hưởng đến đời sống của bá tánh, chuyện dọn sách đều do nhóm Tảo Nhi sắp xếp người đi làm trong đêm.

Với sự quan tâm của nhiều người, thư viện chính thức hoàn tất công trình, cùng với đó, đương nhiên cũng có thêm một nhóm công việc mới. Vì suy cho cùng, chắc chắn nhân viên công tác phải được đào tạo thành thục trước khi thư viện mở cửa.

Thế là một đợt tuyển dụng mới đã bắt đầu.

Chương 399: Chương 399

Có thể làm việc ở thư viện, chắc chắn môi trường rất tốt, đãi ngộ thì càng khỏi phải lo.

Điều quan trọng nhất là họ có thể sở hữu nhiều cơ hội tiếp xúc với sách hơn người ta.

Người trong huyện vai kề vai gót nối gót đi đăng ký, gần như là một sự kiện tuyển dụng sôi nổi nhất trong huyện ở thời điểm hiện tại.

Qua sàng lọc và đào tạo nghiêm khắc từng đợt, cuối cùng cũng đã có danh sách nhân viên quản lý thư viện.

Sau khi các nhân viên quản lý nhậm chức thành công, cổng lớn của thư viện cũng hoàn toàn mở rộng đón chào bá tánh.

Rất nhiều người muốn vào tham quan thư viện, nhưng may là ngày nghỉ của mọi người khác nhau, nếu đến không trùng giờ thì cũng không đông đúc lắm.

Chỉ là ban đêm tan làm, người ghé thăm nhiều lên, còn phải xếp hàng hạn chế lượt khách vào.

Thư viện sẽ không mở cửa quá muộn, nên đa số mọi người vẫn sẽ chọn đến vào lúc nghỉ hoặc ngày nghỉ.

Hôm nay là ngày đầu tiên thư viện chính thức khai trương.

Bá tánh đã đến xếp hàng từ sớm, chờ một lát thì thấy một nữ nhân bước ra khỏi thư viện.

Đây là một trong những quản lý thư viện vừa nhậm chức, tên là Lô Hoa, lúc trước nàng ấy luôn làm việc ở cửa hàng phúc lợi, đã làm được mấy năm rồi.

Cương vị ở cửa hàng phúc lợi rất khó, dù ở đâu cũng rất được săn đón, đãi ngộ và phúc lợi cực tốt, có hàng tốt mới gì cũng có thể biết trước nhất, còn có thể hưởng thụ chiết khấu không tẻ cho nhân viên.

Cho nên, Lô Hoa có bản lĩnh luôn là sự kiêu ngạo của người nhà và điểm nóng tán thưởng trong cuộc tán gẫu của hàng xóm.

Đối với người ngoài, công việc của Lô Hoa quả thật là có thể gặp chứ không thể cầu, thế nhưng bản thân nàng ấy lại có suy nghĩ khác.

Nàng ấy cảm thấy thăng chức ở cửa hàng phúc lợi là chuyện rất khó, trong lòng luôn muốn làm công việc nào đó có ý nghĩa hơn, thực hiện truy cầu cuộc đời tầng cao hơn.

Ngay sau đó, nàng ấy nghe tin sắp xây thư viện, thư viện có thể tiếp xúc được nhiều kiến thức hơn, hơn nữa còn là hạng mục mới nổi của huyện, chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội.

Thế là Lô Hoa nhanh chóng đi đăng ký sát hạch làm nhân viên quản lý, sau khi thi đậu thì thành công chuyển nghề.

Lúc này đây, nàng ấy cầm một tấm bảng lớn trong tay, ngón tay làm động tác “suyt”, ra hiệu bá tánh trước cửa thư viện nhỏ tiếng lại.

Trên tám bảng viết bằng chữ đậm đen: Xếp hàng ngay ngắn, không được chen chúc, sau khi tiến vào nhớ cố hết sức giữ im lặng, đừng quấy rầy người khác đọc sách học tập.

Xếp hàng tuân thủ kỷ luật cũng là thói quen tốt đã được rèn dũa với bá tánh huyện Hưng Hòa.

Ngay lập tức trong hàng cũng không còn ai ghé tai thì thầm nữa, ai cũng im lặng chờ được phép đi vào.

Lô Hoa nhanh chóng giao tám bảng trong tay cho một nhân viên công tác khác, dẫn người dân may mắn đầu tiên đi đăng ký thân phận vào thư viện, đây là một nữ nhân trung niên ăn mặc giản dị.

Vừa vào trong, nữ nhân ấy đã sững sờ, đứng đờ ra tại chỗ một lát rồi mất tự nhiên xoắn xuýt cánh tay.

Đành chịu thôi, sách ở đây thật sự quá nhiều!

Nữ nhân vốn cũng từng đến tiệm sách trong huyện, nhưng nếu so với chỗ này thì sự khác biệt tựa như so sánh sạp đồ ăn ven đường và tửu lâu lộng lẫy ấy.

Điều khác biệt duy nhất chắc chính là tửu lâu có giá cao gấp nhiều lần sạp đồ ăn, nhưng “thư lâu” làm người ta thấy sốc này lại là một nơi bao dung có thể đọc sách miễn phí.

Trên giá sách cao lớn và cứng cáp có đủ các loại sách muôn màu muôn vẻ, trên mỗi giá sách đều treo vài cái bảng đứng viết rõ phân loại sách, nhìn thoáng qua vô cùng rõ ràng.

Nhưng dù đã vậy rồi nhưng não của nữ nhân vẫn trống rỗng. Vì có quá nhiều sự lựa chọn nên bà ấy nhất thời không biết nên xem từ đâu.

Chương 400: Chương 400

Lô Hoa không hề bất ngờ với chuyện này, ngày đầu nàng ấy đến cũng có phản ứng gần giống vậy.

Thế là nàng ấy nhanh chóng lấy một cuốn sổ trên tủ bên cạnh đưa cho nữ nhân, bảo bà ấy tự xem trước rồi lại bưng một chồng sổ đi chào hỏi bá tánh mới vào còn lại.

Nữ nhân cầm cuốn sổ lật ra, phát hiện đây là một cuốn bách khoa toàn thư phân loại sách, sau mỗi mục còn chu đáo kèm theo chú thích.

Ví dụ như phía sau loại sách học thuật thì viết “Giúp người đào sâu nghiên cứu vào môn mình hứng thú, tiến bộ thêm một bước!”

P phía sau liệt kê ra mục nhỏ của từng môn, có đủ các môn nên tảng nên có.

Sau đó là loại sách kỹ thuật thực dụng, ví dụ như hộ lý sau sinh cho lợn cái vân vân.

Ngoài ra còn có sách văn học, sách triết học, sách phổ cập khoa học, có cả sách thiếu nhi.

Chỉ đọc cuốn sổ thôi đã thấy thích thú rồi.

Nói tóm lại là ta có thể làm theo giới thiệu trên cuốn sổ này, chọn sách theo hứng thú của bản thân hoặc thứ mình muốn đi sâu.

Cuối sổ còn ghi rõ những điều chú ý của thư viện.

Sách trong thư viện có thể lấy đọc tùy thích, nhưng đọc xong phải trả lại chỗ cũ. Không được ở lại qua đêm trong thư viện, đọc giả phải rời đi trước khi thư viện đóng cửa.

Một người có thể mượn ba cuốn sách trong một lần, trước khi trả không được mượn thêm. Cái này cũng là để tạo điều kiện cho mọi người lấy gia đình làm đơn vị mượn sách, một người mượn cả nhà xem, đỡ phải chạy tới thư viện mấy chuyến, cũng có thể giảm thiểu lượt khách.

Đương nhiên, sách mượn đi phải được giữ gìn kỹ càng, cái này coi như là yêu cầu cơ bản nhất.

Nữ nhân đọc xong cuốn sổ, trong lòng không còn hoang mang như lúc nãy nữa mà đã có phương hướng mượn sách.

Bà ấy đến chỗ sách ngôn ngữ ở khu dành riêng cho sách học thuật theo chỉ dẫn trước, lấy một cuốn ‘900 câu tiếng Nguyệt Ly nhập môn cho người tự học’ và ‘Những câu nói thường dùng trong sinh hoạt nước Cổ Mạc’.

Nguyệt Ly và Cổ Mạc đều là quốc gia nhỏ gần nước họ, nữ nhân từng thấy trong sách giáo khoa địa lý và lịch sử của Phương Tiên Nhi, bà ấy rất thích thú với phương diện này.

Tiếp đó, bà ấy lại quay người đến khu sách thiếu nhi, lấy một cuốn tổng hợp truyện thiếu nhi, định mượn về cho mấy đứa nhỏ ở nhà đọc.

Cầm ba cuốn sách trang trí xinh đẹp, người phụ nữ muốn đến quầy dịch vụ làm thủ tục mượn sách.

Thủ tục mượn sách rất đơn giản, bà ấy nhanh chóng mang sách đã được gói kỹ lên đường trở về nhà.

Đã đi khỏi thư viện rất xa rồi nhưng chớp mũi cứ như vẫn còn vương mùi mực sách thoang thoảng, mùi hương ấy tựa như có thể lấp đầy trái tim, mang lại cảm giác đủ đầy chưa từng có.

Rõ ràng còn chưa bắt đầu đọc nhưng bà ấy đã thấy vui vẻ, trong lòng ngập tràn chờ mong rồi.

Hôm ấy, có vô số bá tánh mang sách về nhà.

Dưới ngọn đèn khí đốt sáng tỏ, một số gia đình là một người đọc cho mọi người cùng nghe, một số khác thì mỗi người cầm một cuốn, đọc như đói như khát.

Sự xuất hiện của thư viện làm cả huyện Hưng Hòa bùng lên diện mạo đầy sức sống mới.

Sách loại kỹ thuật chuyên nghiệp cũng mang đến thành quả cực kỳ rõ rệt trong các hạng mục công việc.

Trên đường phố, bất kỳ đâu cũng có thể thấy người cầm sách đi trên đường, lúc rảnh rỗi trong giờ làm cũng luôn có người cầm sách trong tay.

Còn luôn có thể nghe có người luyện nói ngoại ngữ với khẩu âm ngọt ngào.

Thịnh Quân mượn vỏ robot đi dạo một vòng trên phố lớn, chỉ thấy quả nhiên thư viện này xây không tệ.

Tựa như nó đã biến thành trái tim của thành phố, mạch đập ngập tràn sức sống, không ngừng bơm m.á.u mới cho người dân, thắp sáng huyện Hưng Hòa, hừng hực sức trẻ.

Ở thời mà công nghệ khoa học vẫn chưa quá phát triển này, lượng kiến thức trong tâm với đã mang lại cho bá tánh một cảm giác hạnh phúc vô cùng thuần túy, cảm giác đó thật sự rất tuyệt vời.

Chương 401: Chương 401

Trời đã vào cuối thu nên cái lạnh rét buốt cũng đã cực kỳ rõ rệt.

Bắc địa rộng dài, con đường giường sưởi vẫn đang được tiến hành, những nơi có điều kiện cũng đã được xây giường toàn bộ.

Mấy món vật tư cỡ lớn như quần áo bông này kia thì không thể xuất hàng bằng máy bán hàng, thế là chỉ đành vận chuyển bằng xe ngựa.

May là đã có không ít địa phương sửa đường lại thành đường phẳng, dạo này ứng dụng của động cơ đốt trong cũng đã có một bước tiến về thành quả, số ít xe hàng nhỏ chạy bằng dầu đốt đã bắt đầu được dùng thử, tuy tiếng hơi ồn nên đi đến đâu cũng hay thu hút sự vây xem của bá tánh, nhưng tốc độ cũng không tệ, bù đắp được khó khăn khi không đủ ngựa để dùng.

Sự ảnh hưởng của cơn rét đậm lớn hơn tưởng tượng nhiều.

Thuở trước, khi nhóm Thịnh Quân đi khắp nơi dạy mọi người xây giường, họ cũng đã truyền dạy rất nhiều cách tìm kiếm phân biệt thức ăn trong núi.

Tiếc là năm nay trời lạnh quá đổi, không những phá hoại lương thực mà sản vật trong núi cũng trở nên khan hiếm, cả thú hoang trong núi cũng ít đi rất nhiều.

Các ngôi làng ở huyện Sái Trương đã xây lò gạch thành công nhờ có sự viện trợ của nhóm Thịnh Quân, với lại toàn bộ người trong thôn đều tham dự vào việc xây giường nên tình hình của họ vẫn đỡ hơn.

Vì đã có sự chuẩn bị trước, lúc trời còn chưa lạnh như bây giờ là họ đã bắt đầu tích trữ lâm sản, sau đó lại có nghề làm lò gạch, cả việc mua bán trao đổi cũng mang về không ít thức ăn, ngủ trên giường sưởi ấm áp trong nhà nên vượt qua mùa đông là chuyện hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thế nhưng vẫn còn vài ngôi làng ở nơi khác có vùng núi lân cận rất hoang vu, cũng xây giường sưởi khá trễ, nên giờ họ ăn uống rất túng thiếu.

Bắc địa.

Trong một thôn nào đó ở huyện Túc Nguyên, một nhóm thôn dân gõ cửa nhà trưởng thôn.

Cửa vừa mở ra họ đã la hét inh ỏi:

“Trưởng thôn, năm nay thu hoạch kém, giá lương thực bên ngoài lại tăng, số tiền còn lại không mua nổi thứ gì, nhà mọi người đều hết lương thực dự trữ rồi, giờ còn chưa vào đông nữa, tháng ngày sắp tới nên sống sao đây!”

“May mà trước đó có Phương Quân tốt bụng, xây giường sưởi cho cả thôn chúng ta, trời có lạnh nữa cũng không lạnh c.h.ết người được, nhưng nếu không ăn cơm thì cũng sống không nổi đâu!”

“Phải đó trưởng thôn, ông là người có bản lĩnh nhất thôn ta, xin ông mau nghĩ cách đi!”

Trưởng thôn im lặng thở dài, xua tay nói: “Được rồi, đừng la nữa, ta biết rồi, quả là ta đây vẫn còn một cách.”

Ông ấy quay người đi vào nhà, nhanh chóng lấy ra một tờ phiếu giấy không mấy nổi bật.

Hồi trước người của Phương Quân dạy xây giường xong, trước khi rời đi có gọi ông ấy và vài người dám đương đầu với khó khăn trong thôn đến chung một lượt rồi giao tờ Phương Tiên lệnh này cho họ, nói khi nào thật sự khó khăn thì hãy tìm đến địa chỉ trên này để xin giúp đỡ.

Lúc đó không ngờ tình hình sẽ khó khăn thế này nên trưởng thôn cũng chẳng bận tâm đến thứ này, chỉ nhận lấy vậy thôi.

Giờ xem ra, vẫn là Phương Quân có khả năng tiên đoán, biết chắc năm nay không vượt qua dễ dàng như thế nên mới đến dạy họ xây giường trước, còn cho họ tờ lệnh giấy cứu mạng này nữa!

Trưởng thôn nhanh chóng nói chuyện về Phương Tiên lệnh cho các thôn dân, sau đó gọi vài thôn dân biết chuyện còn lại đi thu xếp đồ đạc, cùng nhau đến chỗ trên bản đồ này xem thử.

Nhóm người này ai cũng chất phác, mà người nhà đều đang sống trong thôn, còn rất biết chăm lo nhà cửa nên để họ đi rất phù hợp. Lỡ như nhận được bảo bối cứu người gì đó từ bên chỗ Phương Quân thật thì cũng sẽ không sinh lòng tham bỏ chạy một mình, hơn nữa còn có thể đốc thúc lẫn nhau.

Đành chịu thôi, chuyện trọng đại nên mọi người cũng phải cẩn trọng.

Vì đây là việc làm vì cả thôn nên người trong thôn nhanh chóng góp chút lộ phí và lương khô cho họ.

Họ mang đồ xong thì lập tức thu xếp lên đường.

Bản đồ trên Phương Tiên lệnh vẽ vừa rõ vừa chi tiết, dù là người không biết chữ xem bản đồ thì cũng chắc chắn sẽ không tìm nhầm chỗ.

Họ đi xe lẫn đi bộ bốn ba hai ngày, cuối cùng đã đến được địa điểm đánh dấu trên bản đồ.

Vậy mà lại là một cái lều nhỏ nép bên đường núi, giống với đồn quân mà Phương Quân đã dùng lúc đến phụ xây giường sưởi, trông có vẻ không giống thứ có thể chứa được nhiều đồ.

Nơi này không hề khó tìm, nhưng cái lều nhỏ ẩn nép rất kín đáo. Nếu ai có ý xấu tìm tới thì chắc cũng rất tiện chuyển lều đi.

Các thôn dân thấp thỏm đến gần gian buồng đó.

Chương 402: Chương 402

Còn chưa đi tới phía trước, bên trong đã có hai binh sĩ mặc hộ giáp lướt nhanh ra, vậy mà là hai vị Phương Quân.

Tuy đối phương không cầm vũ khí nhưng khí thế vẫn hơi đáng sợ. Các thôn dân lập tức nuốt nước bọt, rụt rè đứng yên tại chỗ.

May mà lúc trước xây giường, họ cũng từng tiếp xúc với Phương Quân không ít rồi, bởi vậy nhanh chóng bình tĩnh lại.

Người dẫn đội giờ Phương Tiên lệnh lên huơ huơ: “Đại nhân, bọn ta, bọn ta đến theo cái này! Cũng đã nghĩ hết cách rồi nhưng vẫn không sống tiếp nổi, xin người giúp bọn ta lần này với!”

“Được rồi, bọn ta đã biết. Mau vào lều nghỉ ngơi trước rồi sau đó nói cặn kẽ tình hình lại với ta.”

Vị Phương Quân đó đồng ý rất nhanh, giọng nói cũng rất dịu dàng.

Cảm xúc căng thẳng của các thôn dân dần được thả lỏng, đi theo đối phương vào trong lều.

Quả nhiên trong lều cũng có không quá nhiều đồ.

Một cái bàn thấp và cả vài chiếc ghế đầu nhỏ màu sắc sặc sỡ, là kiểu dáng khá hiếm gặp, các thôn dân không tìm được nhìn thêm vài lần.

Phương Quân nhanh chóng gọi họ ngồi xuống ghế đầu, lại nhét cho mỗi người một ly nước điện giải đựng trong ống tre.

Uống xong vài hớp, các thôn dân không lè mề nữa mà vội vàng báo lại tình hình hiện tại.

Cả thôn họ cũng không phải thứ lười biếng chờ sung rụng, ngày nào cũng vất vả tìm việc làm, chỉ là giá lương thực ở Túc Nguyên hiện nay tăng tới mức không thể chịu nổi, có chăm chỉ cách mấy thì cũng không thể đổi được đồ ăn.

Dĩ nhiên là điều kiện thôn họ cũng bình thường nên không thể có gì ăn nấy, chất đất cũng không đủ điều kiện để xây lò gạch, nên xây giường toàn là giường đất phôi, càng không thể mưu sinh bằng nghề nung gạch.

Hai vị Phương Quân nghe xong cũng thấy khá có ấn tượng với tình hình của thôn này.

Lúc trước họ cũng đã từng tới đó, cũng giúp đỡ và từng làm đánh giá có liên quan, tình hình như thế này thì có thể quy hoạch phát triển một vài ngành chăn nuôi nông nghiệp thích hợp hoặc là khai phá một vài tài nguyên khoáng sản, nhưng đó đều là sản nghiệp dài lâu, cũng phải chờ sau này mới nói được, chắc chắn là không kịp cho mùa thu đông năm nay rồi.

Đội cũng đã lên kế hoạch trước cho chuyện này, chờ sang năm, các vùng đều sẽ chính thức bắt tay vào khai phá sản nghiệp, chỉ cần thời cơ tới cái là sẽ thực hiện cấp tốc.

Giờ nói mấy cái đó vẫn còn sớm.

Trái lại chuyện giá lương thực trong thành tăng vọt mà các thôn dân vừa nhắc, khoảng thời gian này phải can thiệp vào chút đỉnh rồi.

Có quá nhiều việc phải làm, hiện tại họ còn chưa hoàn toàn thống nhất được Bắc địa nữa.

Phía bên chủ thành không hơi sức đâu và cũng không có lý do để xen vào quá nhiều, chỉ cần không tạo thành tình huống rủi ro thương vong lớn hay ảnh hưởng xấu là họ cũng tạm thời không ra tay. Nên trong thời gian ngắn, trọng tâm hoạt động của Phương Quân đều dồn vào các thôn xung quanh.

Nhưng điều này không nói lên họ sẽ coi như không thấy mấy sự hỗn loạn trong các khu thành, và tất nhiên giá lương thực này cũng cần có sự can thiệp.

Suy cho cùng thì cũng có rất nhiều bá tánh sinh sống trong thành mà.

Tìm hiểu tình hình là quy trình cần phải có khi làm việc, Phương Quân nhanh chóng lấy bút giấy ra, loạt xoạt ghi lại những thông tin vừa nghe được.

Dạo này, bên Hưng Hòa có thêm nhiều đồ dùng văn phòng hữu ích.

Ví dụ như thứ họ đang cầm trong tay lúc này, lúc sử dụng cũng không cần phải chấm mực liên hồi, tháo nắp ra là viết ra chữ được luôn. Thậm chí có cái còn không cần nắp, ấn nút bấm trên đầu bút là lò ra ngòi bút viết chữ, quả thật cực kỳ tiện lợi.

Người Phương gia ra ngoài đi làm rất thích dùng nó.

Cầm bút ghi chép lại xong, lại xác minh thân phận của các thôn dân, xác nhận không gì sai sót rồi thì mời họ nghỉ lại một đêm

trong lều, sáng mai sẽ đưa họ về, cũng đã đồng ý chuyện giúp đỡ, bảo họ không cần lo.

Còn cụ thể là giúp thế nào thì tạm thời Phương Quân không nói, trong lòng các thôn dân cũng không suy đoán được gì.

Nhưng nếu người ta đã đồng ý rồi thì cũng không tiện hỏi gì nhiều, cứ vậy mà vò đầu bứt tai ngủ một đêm.

Sáng hôm sau, họ được Phương Quân gọi dậy, nhét vào lòng mỗi người một túi giấy: “Ăn sáng trước, ăn xong rồi chúng ta lại lên đường.”

Thôn dân mở túi giấy ra xem, bên trong đựng thức ăn họ chưa thấy bao giờ, lớp vỏ nhẵn nheo màu đỏ sậm, trông giống hoa quả nhưng mùi cực kỳ thơm. Bên cạnh quả còn có một ống nước đường.

Mới sáng sớm ăn hoa quả thì hơi kỳ, nhưng giờ thiếu thức ăn, có ăn đã là tốt lắm rồi, loại quả chắc nịch và to thế này quả là một bữa ăn thịnh soạn nhất họ ăn được trong khoảng thời gian này.

Chương 403: Chương 403

“Lột vỏ ra, ăn từ từ từng chút, đây là khoai lang mật hai bọn ta mới nướng sáng nay, ngon lắm đấy!” Phương Quân cười nói.

Biết có bá tánh không nỡ lãng phí lương thực sẽ ăn luôn cả vỏ, nhưng dù sao khoai lang có vỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, Phương Quân bèn nhắc nhở cẩn thận.

Thôn dân chưa từng nghe tới khoai lang nên chỉ ngoan ngoãn làm theo đối phương nói, lột từng miếng vỏ màu đỏ xám ấy ra để lộ ruột quả màu mật bên trong.

Nói nó là màu mật, không sai lệch chút nào.

Cũng không biết các Phương Quân nướng thế nào mà ruột quả không hề bị khô, có tận mấy chỗ còn rịn ra nước mật sũng sũng, mùi thơm đặc biệt chỉ có món nướng mới có ấy xộc đầy khoang mũi, vài người cũng nóng lòng đánh giá đồ ăn trong tay, cắn ngấu nghiến hai miếng vào miệng.

Miệng nóng quá!

May là bình thường họ ăn cơm câu thả đã quen, ngay cả lưỡi cũng giống như có vết chai, chút nóng này vẫn coi như chưa có gì.

Cẩn thận nếm lại.

Hoa quả bình thường toàn có cảm giác giòn, còn không thì mềm, nhưng khoai lang này thì lại không giống lắm, ăn vào có cảm giác chắc thịt và có cảm giác thỏa mãn khi ăn một cái bánh bao ngọt ấy!

Thật sự quá ngon, quả thật là món ngon nhất họ từng ăn trong đời này! Đương nhiên cũng có thể là do đói quá lâu nên họ mới có cảm nhận như vậy.

Khi ăn hết khoai lang, họ thấy thỏa mãn từ tận đáy lòng.

“Tuy là quả, nhưng hình như ăn vào rất chắc bụng nhỉ?” Một người xoa bụng nói.

Phương Quân nghe vậy thì ở một bên cười nói: “Đây chính xác không phải loại quả thông thường, khoai lang sản lượng lớn, có thể được coi là lương thực đặc biệt, ăn như món chính cũng hoàn toàn không có trở ngại lớn gì.”

“Đây là lương thực?” Họ nhay bén trừng to mắt.

“Đúng. Các người đừng vội, chờ sang năm khai xuân, bọn ta sẽ bắt đầu mở rộng trồng khoai lang, khi ấy chắc chắn thôn của các người cũng sẽ có phần.”

Chỉ khi để các bá tánh nếm thử cái ngon cái lợi của khoai lang thì mọi người mới cam tâm tình nguyện trồng nó.

Nếu không thì bá tánh chỉ trồng lúa và hoa màu làm món chính mãi trong nhiều năm trời, chắc chắn sẽ không thích ứng cho lắm.

Đây cũng coi như là chút mưu mẹo không gây ảnh hưởng nhiều của các Phương Quân.

Câu chuyện ăn cơm ngăn ngủ trôi qua rất nhanh.

Các thôn dân ra khỏi lều trưởng theo Phương Quân, ngay lập tức trông thấy mấy chiếc xe chở đầy đồ dàn hàng ngang bên đường.

“Đêm qua người của bọn ta đã căn cứ theo tình hình làng của các người, tính toán ra khẩu phần lương thực đủ để vượt qua mùa đông.” Phương Quân nói: “Lát nữa người của bọn ta sẽ hộ tống các người về.”

Thức ăn khô trên xe toàn là bánh quy nén.

Đành chịu thôi, mùa đông năm nay có quá nhiều nơi cần phải hỗ trợ, có thể nói bánh quy nén là vật tư hữu dụng và kinh tế nhất, nó cũng là sự lựa chọn tốt nhất để đáp ứng nhu cầu cấp thiết.

Phương Quân luôn luôn cân nhắc chu toàn.

Sợ mấy chiếc xe kéo vật tư gây sự chú ý, đến gần thôn sẽ định đổi sang vận chuyển bằng xe bò đã ngụy trang, sau đó thì chia tốp ra vận chuyển vào ngôi làng.

Các thôn dân há miệng, thảng thốt nhìn chiếc xe hàng rất lâu, cuối cùng mới lắp bắp nói cảm ơn.

Rõ ràng là hai vị Phương Quân chưa từng rời họ quá xa, thế rốt cuộc đã tính ra khẩu phần lương thực lúc nào đấy?

Rồi đồng đồ này là do ai và từ đâu vận chuyển tới, vậy mà trong một đêm đã gom ra được mấy xe, năng lực làm việc thật khiến người ta kinh ngạc cảm thán!

Họ ngờ nghếch bước lên xe, đến khi bình tĩnh lại thì bắt đầu thấy phẩn chấn vô cơ.

Có đồng thức ăn này rồi, thôn họ sẽ có thể bình an vượt qua mùa đông này!

Phương Quân thật sự quá đáng tin, quả thật giống như vị thần tiên sống ấy, giải cứu đám người sống trong khổ nạn họ đây...

Phải rồi, chẳng trách tờ lệnh giấy đó có tên là Phương Tiên lệnh, chẳng phải là vì nó giống một món đồ quý hiếm mời thần tiên hạ phàm đến cứu thế hay sao?

Chiếc xe chòng chành lắc lư, nhanh chóng đến được vùng lân cận của ngôi làng, các Phương Quân chia hàng ra xong thì không lên xe bò.

Bánh quy nén được đưa vào ngôi làng rất nhanh, một nhóm người hoan hô chia lương khô ra. Phương Quân đi cùng lại nói kỹ thêm nhiều cách ăn của nó, với cả lượng lương thực dự trữ hằng ngày cho mọi người biết.

Cảm giác tuyệt vọng nặng nề ập xuống trong thôn nhanh chóng mất sạch trong mùi thơm ngọt ngào tỏa ra từ bánh quy nén đun sôi!

Tình hình tương tự còn xuất hiện đồng thời ở rất nhiều nơi khác.

Chương 404: Chương 404

Kể từ khi có máy bán hàng Thịnh Quân, khắp nơi ở Bắc địa đều xây dựng nhà kho tiếp tế, đủ để chi viện thức ăn ứng phó nhu cầu bức thiết đến các địa phương nhanh cấp tốc.

Có thể nói, chỉ cần là khu vực Phương Quân đi qua thì sẽ không còn ai đói c.h.ết một cách dễ dàng nữa.

Cố gắng ngoan cường vượt qua mùa đông năm nay, tỉ lệ c.h.ết cũng giảm đi rất nhiều.

Có thể nói, trong lòng của vô số bá tánh, giờ đây cái tên Phương Quân đã vang dội không gì bằng từ lâu rồi.

Nếu nói vậy thì giả sử hoàng đế và Phương Quân bắt mọi người xếp hàng chọn phe, nhất định mọi người sẽ không chút do dự đứng sau lưng Phương Quân.

Hoàng đế là ai?

Không hiểu, không biết!

Bá tánh đều thấy rằng nếu thật sự nổi lên xung đột gì đó, hành vi đứng sau lưng Phương Quân cũng không chỉ là sự ủng hộ đơn phương họ dành cho Phương Quân.

Chắc chắn nhóm Phương Quân cũng sẽ bảo vệ họ phía sau, không để cho bất cứ ai bị thương.

Phương Quân khiến cho người ta tin cậy như vậy đấy.

Cũng chỉ có đội ngũ như vậy mới xứng có được tấm lòng chân thành của người dân.

-

Bận rộn chuẩn bị mãi, mùa đông ở Bắc địa cũng đã đến.

Con đường giường sưởi đã xây xong ở rất nhiều nơi, giúp được rất nhiều người.

Có vài nơi thật sự không kịp xây giường, nơi nào có thể dùng than tổ ong thì dùng than tổ ong, còn nếu không được thì dùng túi sưởi và chăn bông áo bông chống rét chống chọi trước.

Sau khi thăng cấp thành siêu thị thì cũng có thể bán miếng dán Noãn Bảo lúc trước Thịnh Quân cho nhóm Tảo Nhi dùng rồi, sử dụng món đồ này vào lúc cấp thiết khá hiệu quả, lại còn có kích thước nhỏ nên có thể vận chuyển bằng máy bán hàng, cũng giải quyết được sự khẩn cấp ở rất nhiều nơi.

Xét theo tình hình thương vong hiện tại, đa số bá tánh đều giữ được mạng sống nhờ sự cố gắng của Phương Gia Quân, con đường giường sưởi có thể nói là thành công rực rỡ.

Thịnh Quân thuận lợi thăng cấp thành siêu thị và nhóm Tảo Nhi bốn ba khắp nơi quyên tiền làm việc đều là đại công thần.

Nhưng khi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm được tí thì Thiết Trụ ở Hồi Hột xa xôi truyền tới một thông tin qua máy bán hàng của Thịnh Quân.

“Nói ra cũng là một chuyện kỳ lạ, chúa đất ở Đông Thành vậy mà lại cướp trâu bò của Tác-ta, chắc hai bên sẽ xảy ra phân tranh nhanh thôi.”

Quả là một chuyện kỳ lạ.

Theo ghi chép lịch sử của triều đại này, vì không giỏi trồng trọt cày bừa nên dân tộc thiểu số của Tác-ta từng có tiền lệ gây rối biên thành trong lúc thiếu ăn thiếu mặc.

Sau này cũng nổi lên không ít lần phân tranh, lần gần đây nhất chính là tiền triều gây chiến đánh tan tác dân tộc Tác-ta khiến họ rút về thảo nguyên nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng chuyện biên thành đã cướp trâu bò của Tác-ta, quả thật là chưa từng nghe nói tới...

Thiết Trạ nhanh chóng nói kỹ lại sự việc.

Lúc trước, luôn có một lực lượng với quy mô không to không nhỏ đóng quân ở Đông Thành.

Mấy năm trước đám người đó là quân chính quy đóng quân ở biên ải, sau này không biết tại sao, hình như là chệch đường với Hoàng Đế nên phát triển thành sự tồn tại tựa như chúa đất.

Vì địa bàn chiếm đóng tầm thường, cũng không phải vùng đất trù phú phong thủy gì nên có vẻ miền nam cũng không xem họ là mối đe dọa.

Mới đầu, lúc đi ra phía bắc thì nhóm Thiết Trạ vẫn là một gánh hát lưu động, không tiện đối mặt trực diện với cục xương cứng ở Đông Thành này, cuối cùng họ vẫn không đến Tác-ta mà vòng về Hồi Hột có tình hình tương đối sáng sủa hơn.

Tuy sau này Hồi Hột phát triển lên nhưng lại bận hợp nhất kỵ binh, còn phải chế tạo đất trồng trọt ở Hồi Hột, bận chuyện đầu

mở nữa nên cũng luôn không rảnh tay để đi chán chĩnh Tác-ta.

Dạo này cũng vì bên Thiết Trụ đã khá rảnh rồi nên mới đưa chuyện thống nhất Tác-ta vào lịch trình.

Thế là hẳn ta bèn đi dò la số tin tức này.

Trong quá khứ, tuy Đông Thành canh phòng khá chặt, làm việc cũng không quang vinh gì, nhưng dù sao cũng từng là đội ngũ chính quy, trong lòng luôn chất chứa đôi chút sĩ diện cao ngạo. Hơn nữa quân đóng đô ở Đông Thành còn hợp tác với thủ lĩnh bộ lạc trên thảo nguyên, bình thường cũng hay qua lại nên hoàn toàn không làm ra hành vi của thổ phỉ như cướp trâu bò của người dân.

Chương 405: Chương 405

Nhưng tình hình năm nay thật sự khác biệt.

Dưới sự ảnh hưởng của rét đậm trong phạm vi lớn, khắp mọi nơi ở Bắc địa đều không được như kỳ vọng, một nơi không tốt thì cũng không ảnh hưởng đến những nơi khác thu hoạch bội thu nên chỉ cần có đủ tiền thì sẽ luôn có cách kiếm ra đồ ăn. Nhưng năm nay lại không được vậy, mọi người đều không tốt nên chỗ nào cũng không kiếm ra đồ ăn.

Nếu chỉ có Bắc địa không thu hoạch được thì còn đỡ.

Vốn dĩ giữa hai miền nam bắc cũng có vài thương nghiệp tới lui, nhưng dưới sự quản lý của nhóm Tảo Nhi và trong hình trạng miền nam ngày càng căng thẳng, nên mấy năm nay chỉ có lác đác vài đội ngũ buôn bán xuyên lục địa tiến ra tận cùng miền bắc.

Trái lại bên Tác-ta nuôi không ít trâu bò, trước kia cũng ứng phó với khí hậu giá rét nên khá có kinh nghiệm, bởi vậy năm nay không có nhiều trâu bò bị c.h.ết c.óng.

Mới đầu Tác-ta cũng giao dịch với Đông Thành bằng thịt như bình thường, nhưng sau này thức ăn ngày càng ít nên họ cũng tiếc, thế là giữ lại hết cho bản thân, định chế biến thành thịt khô làm lương thực dự trữ.

Thế là Đông Thành không nhận được thức ăn bèn chó cùng rút giậu, nghe nói mối hợp tác với bên thảo nguyên cũng đã rạn nứt hoàn toàn, hai bên chính thức trở mặt, đạo này đã thường xuyên xảy ra cọ sát.

Tình huống chính là như vậy.

Thiết Trụ truyền tin về cũng là định bàn bạc hành động tiếp theo, kéo dài lâu vậy rồi, cũng nên tìm hiểu triệt để về chuyện của Đông Thành và Tác-ta. Sau khi giải quyết xong còn có thể sắp xếp lại biên chế của tất cả kỵ binh, bước tiếp theo sẽ nên là thống nhất Bắc địa hoàn toàn.

Giờ họ đã làm công tác phát triển ở không ít nơi rồi, danh tiếng trong quần chúng cũng rất cao, nhưng suy cho cùng binh lực vẫn không đủ hùng mạnh nên không thể khống chế hoàn toàn được Bắc địa.

Kỵ binh ở Bắc địa rất quan trọng.

Dĩ nhiên Tảo Nhi cũng biết những lý lẽ này, nàng ấy ngẫm nghĩ một lát, tạm thời không nói chuyện về Đông Thành mà hỏi: “À phải rồi Thiết Trụ, tình hình bên Liêu Châu đạo này thế nào?”

Thịnh Quân truyền lại y hệt lời nàng ấy nói bằng máy bán hàng.

“Liêu Châu?” Thiết Trụ sững sờ, hẳn ta không ngờ Tảo Nhi lại hỏi cái này.

Liêu Châu cực kỳ khô hạn, dù không bị rét đậm nhưng mùa đông cũng có nhiệt độ đủ để người ta c.h.ết c.óng, mấy năm trước từng là vùng đất lưu đày, đồng thời cũng có vài dị tộc chiếm giữ ở đó... À không, đó không phải là dị tộc mà nên gọi là dân tộc thiểu số.

Nhưng sau khi hoàng đế dời đô thành xuống phía nam thì không còn nhiều người bị đày đến Liêu Châu nữa.

Các thánh địa nam bộ như Nam Đảo nắng gắt không gì bằng và Yên Khương khí độc khắp nơi đã trở thành nơi lưu đày mới nhất và được ưa chuộng nhất.

Nói sao nhỉ... Mấy địa điểm lưu đày này có thể nói là chỗ nào cũng khổ, đến đó toàn là đi chịu tội thôi.

“Dạo này Liêu Châu không có nhiều động thái mới, nhưng hình như dạo này Mạc Khước có dấu hiệu rục rịch muốn hành động, không biết đang âm thầm mưu tính làm chuyện gì.” Thiết Trụ nói.

Mạc Khước là quốc gia nhỏ nằm ở phía bắc Hồi Hột, lúc trước từng giao chiến với nhóm Cách La, sau đó có sự hỗ trợ của Phương Quân nên họ bại trận, chạy về địa bàn của mình nghỉ ngơi dưỡng sức nhân lúc nhóm Thiết Trụ bận phát triển.

Có thể dạo này đã nghỉ ngơi đủ rồi, không biết lại muốn gây sự gì. Nhưng Thiết Trụ cũng luôn nhờ người để ý đến tình hình của Mạc Khước nên không quá lo lắng về chuyện này.

“Mạc Khước ra sao tạm thời cứ kệ nó, chờ giải quyết chuyện Đông Thành xong thì thu một lượt với Liêu Châu luôn, thẩm tra tội phạm có tội thật thì đưa đi lao động, bị vu oan thì nhận vào dưới trướng chúng ta, rồi thiết lập quan hệ ngoại giao với bên đó, đám người đó không hẳn là kỵ binh nhưng chắc chắn cũng là một chiến binh dũng mãnh.”

Dạo trước, kiến thức của họ còn nông cạn nên không có suy nghĩ gì với Liêu Châu, cho rằng đây chỉ là một vùng đất bản hàn lưu đày.

Sau này đọc nhiều sách thì đã có thể biết được mặc dù Liêu Châu này lạnh giá nhưng cũng là một vùng đất trù phú phong thủy, sở hữu một mảnh đất màu mỡ có thể trồng ra lúa gạo ngon nhất.

Tuy pháp diện của Phương Tiên Nhi có rất nhiều rau củ chất lượng thượng hạng, có thể dùng để vun trồng, ưu hóa chủng loại nhưng lúa gạo lại là lương thực phải gia công kỹ lưỡng, không thể lấy ra dùng trực tiếp như hạt giống.

Lúa gạo trồng ở Bắc địa cũng có tính chất đặc biệt, phải là giống vừa chịu lạnh vừa chịu hạn được. Trong lúc thực hiện con đường giường sưởi, họ đã tìm ra một giống lúa phù hợp nhất, định sau này sẽ lấy nó làm nền tảng tiến hành vun trồng.

Nếu đã có dự định này, vậy vùng đất ở Liêu Châu rất quan trọng.

Hơn nữa dũng sĩ của dân tộc thiểu số và một vài người bị định tội oan có thể sống sót tại Liêu Châu cũng là nhóm người rất có bản lĩnh, sẽ là lực lượng hỗ trợ rất tốt của họ.

Chương 406: Chương 406

Lĩnh hội xong suy nghĩ của Tảo Nhi, Thiết Trụ không nhin nổi mà gào thét với máy bán hàng:

“Tảo, Nhi, tử! Nhiều nhiệm vụ như vậy, tử cũng đánh giá cao ta quá rồi đấy nhỉ! Giờ ta đã hơi thấy có lòng mà không đủ sức rồi này!”

Suy cho cùng thì cũng là người quen thân thiết, Thiết Trụ hoàn toàn không có ý khoe tài, bèn mở miệng xin giúp đỡ không chút chần chừ.

Tảo Nhi không kìm được lắc đầu cười: “Ta còn không hiểu người sao? Huynh muội Đại Ngưu đã lên đường rồi. Ta cũng bảo nhóm Kéo Khắc Thân đưa vài người sang đó, bên người còn có Mộc Kỳ Nhĩ, chỉ xử lý chuyện Tác-ta thôi chắc đủ rồi nhỉ?”

Nói ra thì, lần này Lý Phát Tông cha của Thiết Trụ cũng đi cùng. Nhưng Tảo Nhi không định tiết lộ trước, nàng ấy muốn cho Thiết Trụ một bất ngờ.

“Còn bên Liêu Châu, đợi xong vụ này rồi hẵng nói. Nếu trông trọt bên đó thì còn có đất lạnh cứng cần xử lý, khi ấy phải cử nhân viên kỹ thuật chuyên môn sang đó...”

“Nhóm Đại Ngưu sắp đến đây ư?”

Thiết Trạ vừa nghe xong, lập tức đầy m.á.u sống lại trở nên phấn chấn: “Vậ thật sự tốt quá rồi, bên ta không có vấn đề gì, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Tính thời gian, cũng đã lâu hă ta và Đại Ngưu không gặp nhau.

Trên thực tế thì mấy năm nay hă ta luôn ở Hồi Hộ, cũng đã lâu lắm rồi không về nhà. Nhưng đây đều là vì để cuộc sống tốt đẹp hơn nên Thiết Trạ không hề thấy tiếc mà chỉ thấy mình đang làm một chuyện rất có ý nghĩa.

Bàn xong kế hoạch trong khoảng thời gian sắp tới, Thiết Trạ đi sắp xếp công việc.

Tảo Nhi cũng ở trong một gian phòng làm việc trong siêu thị Thịnh Quân để nói chuyện với Thiết Trạ, bàn xong chuyện cũng không rời đi ngay mà ngồi suy tư trước bàn làm việc.

Dạo này huyện thành lại thực thi không ít quy hoạch và công trình xây dựng, huyện nha cũng được trưng dụng nên gần đây họ đều làm việc trong một vách phòng nhỏ trong pháp điện Phương Tiên Nhi.

Khỏi phải nói, nơi này yên bình yên tâm lại yên tĩnh, nếu không phải sợ ở lâu làm phiền Phương Tiên Nhi thì mọi người đều rất sẵn lòng ở lại.

“Ôi, cứ luôn thấy thời gian không đủ dùng ấy.”

Bỗng dưng Tảo Nhi thở dài, khoanh tay trước ngực: “Lúc trước ta tài hèn học ít, suy nghĩ vẫn còn ngây ngô quá. Từ xưa đến nay kỵ binh ở miền bắc không thể đến được lãnh thổ miền nam đều là do địa hình không tiện thi triển. Phía nam nhiều sông ngòi, đánh nhau toàn phải khoanh tay bó gối chứ đừng nói là kỵ binh đao to búa lớn đi qua.”

“Ky binh chỉ có thể giúp chúng ta thống nhất Bắc địa, còn nếu muốn đưa xuống phía nam thì ý tưởng cũ hoàn toàn không khả thi, nên vẫn phải dựa vào lục quân và thủy quân tinh nhuệ thôi.”

Chắc chắn thủy quân tốt sẽ cần thuyền chiến tiên tiến và vũ khí thích hợp để giao chiến đường thủy, hiện tại có quá nhiều thứ phải dùng tiền, nếu nghiên cứu chế tạo thuyền chiến, đào tạo thủy quân lại từ ban đầu thì đó lại là một khoản tiền khổng lồ.

Thịnh Quân nghe xong, không kìm được nói: “Nếu có thể tiến hành cải tạo từ tàu thuyền có sẵn, có lẽ có thể giảm nhẹ chút.”

“Cải tạo? Dù miền nam có tàu thuyền thì chắc chắn cũng không tiện ra tay đi cướp, cái đó thì chỉ có thể xem xét đến nước ngoài thôi.”

Tảo Nhi nghĩ ngợi: “Hình như kỹ thuật đóng thuyền ở nước Nguyệt Ly không tồi, nhưng theo ta biết, nước láng giềng đóng thuyền giỏi nhất hiện nay chắc vẫn là nước Oa. Mấy năm nay hoàng đế còn mở đường giao dịch từ hải vực đông nam đến nước Oa, tiết kiệm được không ít tiền, cũng mua được rất nhiều đồ...”

Vừa nghe Tảo Nhi nhắm vào tàu thuyền của nước Oa, dĩ nhiên Thịnh Quân giơ tay ủng hộ, nàng thầm nói: “Đúng, quả thật kỹ thuật đóng thuyền bên họ không tồi, nếu không thì cũng không thể vượt biển đến miền nam tìm hoàng đế bàn giao dịch được, nếu có thể cải tạo bằng thuyền chiến của họ, chắc có thể đỡ rất nhiều công sức nhỉ.”

Giặc Oa vẫn là có bản lĩnh thật, nếu không thế cũng không thể làm mưa làm gió trên biển.

Tuy nói hiện tại vẫn chưa có tin về chuyện giặc Oa gây sự miền biển, nhưng với dấu hiệu tình hình hiện tại, hai nước đã khai

thông tuyến đường giao dịch, giặc Oa xuất hiện chắc cũng là chuyện sớm muộn thôi.

“Tuy nói như vậy, nhưng từ bản đồ ta thấy đi nước Oa kiểu nào cũng phải qua một vùng biển, lấy được tàu của họ cũng không phải chuyện dễ, vẫn nên để tới khi ấy rồi tìm cơ hội thôi.” Tảo Nhi thở dài.

Dù có ra sao, làm theo kế hoạch thống nhất Bắc địa trước đi rồi nói.

Chương 407: Chương 407

Lại thêm một khoảng thời gian trôi qua.

Cuối cùng nhóm Đại Ngưu cũng đã đến Nha Mà, thành công tụ họp với Thiết Trụ.

“Thiết Trụ, đã lâu không gặp!” Đại Ngưu đi qua nhiệt tình ôm lấy Thiết Trụ.

“Đã lâu không gặp, người...” Thiết Trụ còn chưa nói hết câu thì đã trông thấy Lý Phát Tông bước ra từ sau lưng Đại Ngưu.

Hắn ta chợt kinh ngạc đến nói không nên lời: “Là cha?”

Đại Ngưu không kìm được cười ha hả không ngớt.

Lý Phát Tông cũng cười lớn theo hai tiếng, đi qua vỗ vai Thiết Trụ: “Tiểu tử giỏi giang này, mấy năm nay thật vất vả, làm tốt lắm, không làm mất mặt gia đình ta!”

Không gặp thì không thấy nhớ nhà nhiều tới thế, nhưng vừa thấy cha xuất hiện cái là vành mắt Thiết Trụ lại hơi đỏ lên.

Hai người nhanh chóng đi qua một bên tâm sự riêng.

Mộc Kỳ Nhĩ, Thúy Thúy và nhóm Kéo Khắc Thân trao đổi với nhau về tình hình bên Tác-ta.

Mộc Kỳ Nhĩ bị bắt cóc đưa ra khỏi thảo nguyên kể từ khi còn nhỏ nên ký ức về gia đình đã rất mơ hồ.

Cô bé đã nói về tình hình dạo này mà mình nghe ngóng được: “Bộ lạc hùng mạnh nhất trên thảo nguyên hiện nay tên là Tát Tát, bộ lạc hoàn toàn rạn nứt với Đông Thành cũng là nó. Nhưng qua sự quan sát và phân tích dạo gần đây của ta, bên bộ lạc đó cũng không hoàn toàn là nạn nhân, tuy bị cướp trâu bò nhưng chắc cũng là muốn mượn chuyện này để tách khỏi Đông Thành...”

Tách khỏi Đông Thành là bước đầu tiên, có lẽ Tát Tát vẫn ôm tham vọng lớn lao hơn, ví dụ như san bằng Bắc địa bằng kỵ binh rồi cướp bóc khắp nơi này nọ... Bộ tộc trên thảo nguyên không như Hồi Hột, họ hoàn toàn không biết cày cấy, cũng không có điều kiện quá tốt để trồng trọt.

Mà bộ lạc như Tát Tát này lại là phần tử hiếu chiến, dĩ nhiên cũng rất thích lấp đầy cơn thèm khát bằng cách cướp của.

Cũng không phải tất cả bộ tộc đều thích làm vậy, nhưng trước mắt Tát Tát lại là bộ lạc lãnh tụ trên thảo nguyên nên tiếng nói của nó luôn có uy quyền nhất.

“Ôi, lúc trước ta rời khỏi thảo nguyên thì chiến tranh vẫn chưa kết thúc, nhưng lúc ấy Tát Tát hợp tác với Đông Thành, trở thành bộ lạc đứng đầu cũng không gì bất ngờ. Tóm lại là tác phong của bộ lạc đó quả thật là tham lam bỉ ổi.” Kéo Khắc Thân bực bội nói.

Nếu không phải tại Tát Tát, ngày xưa Kéo Khắc Thân cũng sẽ không đưa tộc nhân rời khỏi thảo nguyên.

Nhưng có lẽ là trong họa có phúc, không rời khỏi thảo nguyên thì họ cũng sẽ không gặp được Phương Quân.

Cuộc sống ở huyện Hưng Hòa vừa hạnh phúc vừa ổn định, nhất là chiếc bụng, cực kỳ no đủ.

Gia đình họ không thiếu một ai, mọi người đều nhận được sự chăm sóc rất tốt, con cái cũng có thể hưởng thụ được tài nguyên giáo dục chất lượng tốt nhất.

Có thể nói rằng, huyện Hưng Hòa chính là vị cứu tinh của nhóm Kéo Khắc Thân, ngủ trong căn nhà yên bình, hằng ngày bầu bạn với mấy chú ngựa mình thích nhất ở trang trại ngựa.

Dù sau này thảo nguyên có bình yên trở lại, gọi họ quay về thì Kéo Khắc Thân cũng sẽ không bằng lòng.

Không phải ai cũng sẽ lưu luyến quê hương.

Mà đời này của hắn ta đã trưởng thành ra hình dáng của Hưng Hòa, có c.h.ế.t cũng định làm quỷ của Hưng Hòa.

Dù sau này Phương Quân có thống nhất Tác-ta bắt đầu xây dựng phát triển, cho mọi người một cuộc sống tốt, thì những người còn lại trên thảo nguyên cũng sẽ luôn sống thoải mái ít hơn nhóm Kéo Khắc Thân tận mấy năm.

Ừm, có so sánh mới có hạnh phúc.

Quả nhiên vẫn là hắn ta có tài tiên tri, sớm ngày nương tựa huyện Hưng Hòa!

Nghĩ đến mấy chuyện này, giọng điệu nói chuyện của Kéo Khắc Thân cũng không kìm được lộ ra đôi phần đặc chí.

Khóe môi hắn ta cong thành nụ cười: “Lúc trước ta cũng có vài mối quan hệ ở các bộ lạc nhỏ, tiếc là người dân trên thảo nguyên

luôn không có nơi ở cố định. Đã lâu lắm rồi không gặp nhau nên giờ ta cũng không biết họ dọn đi đâu nữa, thế nên chắc không giúp được chuyện gì rồi!”

Mộc Kỳ Nhĩ thấy khá khó hiểu: “Kéo Khắc Thân đại thúc, giúp hay không cũng không sao, nhưng tại sao giọng điệu của thúc lại tự hào vậy chứ!”

Nụ cười của Kéo Khắc Thân cứng đờ, hắn ta ngại ngần vuốt râu: “À haha! Không có gì, chỉ là ta nghĩ nhiều năm vậy rồi, cuối cùng cũng sắp trở về thảo nguyên nên không nén được niềm vui thôi!”

Đại Ngưu tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu: “Chuyện này rất bình thường, suy cho cùng thảo nguyên cũng là quê hương của các thúc. Sau này chúng ta quản lý Tác-ta chắc chắn cũng cần nhân sự của mình, khi ấy thúc có thể xin dọn nhà về thảo nguyên làm chủ sự, thế thì có thể sống ở trên quê hương cả đời rồi!”

Chương 408: Chương 408

Kéo Khắc Thân nghe xong thì thấy chắc tối nay mình ngủ sẽ gặp ác mộng rồi ấy: “Cũng, cũng không cần thiết...”

Đúng lúc cha con Thiết Trụ ôn chuyện xưa quay lại, Kéo Khắc Thân vội vàng chuyển chủ đề, họ lại nói về kế hoạch cụ thể thu phục Tác-ta.

“Theo lý mà nói, với hình hình này thì cứ để mặc cho cuộc cọ sát giữa Đông Thành và Tác-ta quyết liệt gây cản, bào mòn thực lực cả hai bên, sau đó chúng ta thừa dịp xen vào mới là cách giải quyết tốt nhất.”

Thiết Trụ ngồi xuống nói: “Nhưng trong Đông Thành còn có rất nhiều bá tánh, Tác-ta cũng có không ít bộ tộc nhỏ bị ép tham dự vào cuộc chiến, chúng ta vẫn nên thẳng tay giải quyết sạch bọn họ một cách sấm rền gió cuốn sẽ tốt hơn.”

Đối phó với Hoàng đế và Phụng Vương là kế hoãn binh thực sự, nhưng bên Đông Thành thì khác, họ vẫn còn rất nhiều cách giải quyết.

Dù gì trước giờ họ chưa từng lơ lửng trong việc nghiên cứu chế tạo vũ khí, đạo này lại có thành quả mới rồi, với cả nhóm Đại Ngưu cũng đã đến. Đối mặt trực diện sử dụng vũ khí, họ hoàn toàn không cần sợ đối phương.

Hiện tại trời lạnh đất cứng, người dân hai vùng đó đều rất thiếu lương thực, đây chính là một điểm yếu rõ rệt.

Với cả còn có đại quân kỵ binh do công chúa và Cách La dẫn dắt nữa.

Đã có tài liệu chuyên môn và trang bị tốt nhất do nhóm Thiết Trụ tìm ra, nên thực lực của kỵ binh Hồi Hột hiện tại đã khác biệt vượt bậc rồi.

Nói thế này đi, lúc trước nhóm Cách La đánh Mạc Khước có thể nói là vô cùng trầy trật, nhưng nếu bây giờ có giao thủ lần nữa thì chắc chắn có thể bỏ xa đối phương mười vạn tám nghìn dặm.

Đừng thấy đạo này Mạc Khước cứ lén lút gây rối, có vẻ như rất nhẫn nại để làm đại sự mà rén.

Nhưng nhóm Cách La có lòng tin rằng chỉ cần kỵ binh bên mình vừa ra trận là toàn bộ mảnh đất Mạc Khước đều phải run rẩy, hai đội quân vừa chạm mặt nhau thì chắc cả rầm đối phương cũng chẳng dám thả, chỉ có thể cụp đuôi bỏ chạy thôi!

Không sai, chính là đỉnh vậy đấy.

Nói ra thì, qua một loạt công tác tư tưởng công nhận văn hóa thì bộ não của công chúa và Cách La cũng dần biến thành hình vuông.

Đương nhiên, không chỉ là vì tư tưởng trung tâm của thế giới đại đồng Phương Tiên Nhi được lòng người sâu sắc, mà vì còn có một chuyện rất hiện thực, đó chính là mọi người đều đã nắm được vị ngọt của việc nương tựa vào Phương Quân.

Vũ khí hoàn hảo, vật tư phong phú, kiến thức vô tận.

Dù bản thân họ có bản lĩnh làm hoàng đế thì e là cũng không thể tiếp xúc với mấy món đồ thần kỳ này, mà ở chỗ Phương Quân, mấy cái này chỉ là đồ căn bản thường thấy.

Tuy tục ngữ luôn nói ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình. Thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng.

Nhưng với nhóm công chúa, gà chỉ là gia súc có thể thấy bất cứ nơi đâu, dù có xuất hiện thì cũng chỉ bị người ta đưa lên mâm cơm hoặc mang số phận mặc người cầu xé.

Mà đuôi phượng thì lại khác, nó luôn có một tia hy vọng trở thành đầu phượng, dù có sa sút thì cũng có thể bay lên làm thần diệu trên trời.

Nói tóm lại, mặc dù công chúa và Cách La luôn âm thầm so sánh nhưng cũng đã đạt được nhận thức chung, cho rằng đi theo Phương Tiên Nhi là việc làm sáng suốt.

Bên này nhóm Thiết Trụ đã bàn chuyện gần xong, cuối cùng chốt hạ một câu cuối:

“Được rồi, quyết định vậy đi. Chúng ta về chinh đốn đội ngũ trước, tổng hợp tình báo, sau khi kế hoạch không còn sai sót thì chính thức xuất phát đến Đông Thành!”

Bàn bạc xong, một nhóm người nhanh chóng làm công tác chuẩn bị.

Nha Mà và thảo nguyên không tiếp giáp trực tiếp với nhau, ta có thể đi đường vòng từ bên Mạc Khước hoặc là tiến vào từ Đông Thành.

Dạo trước, một vòng ngoài rìa thảo nguyên bị ba tòa thành trì khác nhau bao vây, không biết từ bao giờ lại trở thành địa bàn do Đông Thành nắm giữ toàn bộ.

Giờ đưa mắt trông ra xa cả vùng đất ấy, diện tích của Đông Thành cũng vô cùng rộng lớn.

Nhưng cuộc sống bá tánh trong thành thế nào, ta cũng có thể nhận ra được chút ít từ điệu bộ của quân Đông Thành và hàng phòng ngự cao lớn do chúng dựng lên.

Công tác chuẩn bị trước khi ra trận đã được chuẩn bị tươm tất, Phương Quân với quy mô nhỏ oai nghiêm bước vào hành trình.

Nhờ có bản đồ được vẽ chi tiết, họ đã vạch ra một tuyến đường tắt có sự giám sát yếu kém gần Đông Thành.

Chương 409: Chương 409

Đông Thành canh giữ nghiêm ngặt, ai tiến vào cổng thành cũng phải bị thẩm tra và soát người kỹ càng nên không dễ trà trộn xâm nhập, nhóm Thiết Trụ cũng không che giấu hành tung, trực tiếp dẫn theo đại quân lính đến gần Đông Thành.

“Không hay, có kẻ địch tấn công!”

“Đây rốt cuộc là lính ở đâu đến? Sao bên xích hầu chẳng có chút tin tức nào vậy!”

“Mau, mau đóng cổng thành, đi báo tin cho đại nhân!!!”

Quân Đông Thành được huấn luyện bài bản, nhưng quanh năm không có chiến sự cũng hơi buông lỏng, tuy phản ứng đã nhanh lắm rồi nhưng hiển nhiên vẫn hơi hoảng loạn.

Cổng thành nhanh chóng được đóng chặt, kèn lệnh báo có địch tấn công lập tức vang lên, thế nhưng báo tin tập kết vẫn cần tốn chút thời gian.

Lính gác đứng trên thành bắt đầu hô to: “Kẻ đến là ai? Nhanh chóng rút lui khỏi nơi này!”

Nhưng nhóm Thiết Trụ lại không có ý chờ đối thủ đến đông đủ rồi tiến hành chơi theo lượt.

Họ cũng không nói nhiều, chỉ bảo kỵ binh giữ yên tại chỗ, bộ binh thì không chút e dè đi tới chỗ khá gần tường thành, giơ tay lên, kéo ra một khẩu đại bác, còn là cái có uy lực nhỏ nhất, không nói tiếng nào đã cho nổ cổng thành thành một cái lỗ.

Nhắm rất chuẩn, khống chế hỏa lực tốt, chỉ phá cổng chứ không làm bị thương người.

Động tác của họ quá đột ngột, thậm chí các cung thủ của Đông Thành đối diện còn chưa tập kết vào chỗ, không kịp b.ắ.n tên cảnh báo thì đã thấy kẻ địch dũng mãnh ập đến trước mắt nhanh như cơn gió, lại không biết chúng lấy ra thứ yếu khí gì mà phá banh cổng thành kiên cố của họ với công thế tựa tiếng sấm.

Tiếng vang gầm trời như sét đánh bên tai, không ít người vô thức quỳ xuống đất, bỗng chốc sợ tới á khẩu im phăng phắc.

Tất cả quân Đông Thành đều kinh ngạc ngỡ ngàng, không ngờ lại có đội ngũ không tuân theo quy tắc thế này.

Lúc trước họ cũng từng đánh trận nhiều lần, dù là kẻ hung hãn như người Thát Tử thì cũng sẽ không có can đảm im ỉm khai chiến như thế này.

Trừ phi là tấn công vào ban đêm, muốn đánh cho người ta không kịp trở tay. Nếu không thì chuyện giao chiến này, theo lý thì nên có một quá trình thương lượng trước, mở miệng bàn điều kiện đây đưa một phen rồi mới xem xem có thể tìm cách giải quyết khác hay không, dù gì thì quân phí của họ cũng không phải do gió thổi tới, đánh nhau xây lại thành trì cũng hao tài tốn của mà.

Với cả hai bên đều không biết tình hình đối phương là nông hay sâu, không phải nên thăm dò lẫn nhau chút sao?

Thế mà đối phương lại trực tiếp đến dưới thành khai chiến!

Đám mãng phu này không sợ chết, không tiếc mạng vậy, có chắc là loạt cung tiễn bên họ có kịp phóng ra không? Rồi có kịp lấp đầy máy b.ă.n đá không?

Thôi, họ làm không kịp thật...

Hơn nữa đối phương còn thả súng thường mang lôi khí tới nổ phá cổng thành...

Nhưng cũng phải thôi, đối phương có vũ khí lợi hại như thế, quả thật là có cơ sở để làm xằng làm bậy.

Suy cho cùng thì chỉ cần b.ă.n vài phát thế thôi là cả Đông Thành này đều có thể bị san bằng...

Hiểu được những điều này, tất cả quân Đông Thành có mặt tại đó đều bắt đầu bủn rủn, dù viện quân phía sau đã lục tục chạy đến nhưng cũng không thể vực dậy tinh thần của họ.

“Này, giờ là tình huống gì?”

“Chúng ta đánh không lại đâu, đối phương có một loại lôi khí vừa vang lên là phá nát cổng thành...”

“Người đang nói bậy cái gì đấy!”

“Ta nói bậy, người tự xem đi!!!”

Ngay lập tức, tất cả những người mới đến cũng nhìn thấy di tích cổng thành vẫn còn bốc khói ở bên kia rồi cũng thấy thấp thỏm theo.

Có một người trông như tướng lĩnh thấy vậy bèn hô to: “Đừng hoảng! Chuyện đến nước này, chúng ta cũng chỉ có toàn lực liều mạng với đối phương, nếu không thì há chẳng phải là để mặc

cho người ta xâu xé hay sao! Máy b.ắ.n đá ở đâu? Mau khiêng qua đây, chưa chắc chúng ta không có sức đấu một trận!”

Lòng quân lại dần sôi sục, chẳng ai chịu để người ta làm thịt.

“Giết chúng!!!”

“Không sai, chúng ta xông thẳng ra nghênh chiến!”

Đúng ngay lúc này, bên quân địch chợt vang lên tiếng nói chuyện.

“Các vị, trước tiên đừng vội ra tay, hãy nghe ta nói đôi lời.”

Giọng nói đó rất vang, cũng rất rõ ràng.

Quân Đông Thành vừa nghe, lại vô thức dừng động tác lại, tiếp đó bèn lòi ra nỗi oán thâm giống hệt nhau.

Trước tiên đừng vội ra tay? Đối phương còn mặt mũi nói câu này hả!

Rốt cuộc vừa nãy là ai không nói không rằng ra tay nổ phá cổng thành vậy!

Giọng nói đó lại nói tiếp:

“Chư vị cũng thấy rồi đó, trong tay bọn ta nắm giữ vũ khí đủ để hủy diệt thiên địa. Quả pháo vừa nãy thật sự là bất đắc dĩ mà thôi, ta xin lỗi cổng thành của Đông Thành, nhưng nếu không trực tiếp phô ra lực uy h.i.ếp của bảo bối này thì sẽ làm người ta nảy sinh tâm lý ăn may không cần thiết, không thể nhận biết chính xác thực lực của bọn ta và sẽ mang tới rất nhiều rắc rối.”

“Bọn ta không muốn làm quá nhiều người bị thương, cũng không có ý cướp vật tư, nếu các người có thể đầu hàng, vậy ta đảm bảo tất cả mọi người đều sẽ không có nguy hiểm đến tính

mạng... Chúng ta hãy giải quyết chuyện này một cách hòa bình
nhé.”

Chương 410: Chương 410

Tuy lời nói không bổ dưỡng gì nhưng bên quân Đông Thành đã có không ít người lung lay.

Đối phương nói dối hay nói thật, bản thân cũng không phân biệt được.

Nhưng rõ ràng họ sở hữu vũ khí mạnh mà lại bằng lòng ngừng tay nói chuyện hòa nhã khuyên họ như vậy, đây mới là thành ý lớn nhất.

Cũng làm người ta bằng lòng tin rằng đối phương sẽ không làm khó quân lính đầu hàng.

Còn chuyện đối phương có cướp vật tư hay không? Không quan trọng.

Dù sao thì bản thân họ cũng chẳng còn lại bao nhiêu đồ, đồ ăn trước kia còn là đồ cướp từ người Thất Tử nữa cơ mà.

Đang do dự thì tướng lĩnh quân Đông Thành lúc này chợt nói:

“Đừng trúng kế của đối phương! Nhất định hẳn ta đang nói để lừa chúng ta đây, này là bọn chúng định thắng khi gươm còn chưa dính máu, cướp lấy Đông Thành với cái giá nhỏ nhất! Mà

ngay từ lúc chiếm cứ Đông Thành thì chúng ta đã không còn đường lui rồi!”

“Mọi người đều biết Bắc địa không thể nuôi ra binh tướng tinh nhuệ như này được, đám người trước mắt này chắc là quân triều đình muốn đến tiêu diệt chúng ta! Chúng ta đã là phản quân trong mắt đối phương từ lâu rồi, nếu rơi vào tay bọn chúng thật, sao có thể sống sót? Chi bằng liều một phen tìm một cơ hội sống!”

“Đối phương phô trương thanh thế như vậy, nói không chừng lôi khí lúc này cũng có hạn chế, hoặc chỉ có vài cái lẻ tẻ thôi! Trèo đèo lội suối từ Nam địa đến đây, cũng không thể mang theo số lượng lớn quân bị trong thời gian ngắn được, chúng ta vẫn có phần thắng!”

“Má y b.ã.n đá ở đâu!!! Các người đừng nhát gan, mở cổng nghênh chiến đi!”

Mấy câu này có tác dụng!

Cổng thành không còn nguyên vẹn đã mở toang, quân Đông Thành nhanh chóng nắm chặt vũ khí sắc bén trong tay, hô hào xông ra ngoài định nghênh chiến trực diện.

Người nói chuyện vừa nãy là Đại Ngưu, thấy mình khuyên nhủ thất bại nên cũng ngại ngùng gãi đầu: “Xin lỗi nhé, xem ra kỹ năng đàm phán của ta vẫn chưa khéo léo...”

Nhưng giờ cũng không rảnh để nói nhiều, các Phương Quân cũng dàn ra hàng ngũ nghiêm túc nghênh địch.

Họ có trang bị hoàn hảo, chiến giáp không rỉ sét và vũ khí đánh đâu thắng đó, chiến thuật cũng cực kỳ có tính kỷ luật, lòng quân vững vàng mạnh mẽ.

Hai bên lao vào hỗn chiến, nhanh chóng xuất diện cục diện áp đảo.

Thậm chí lúc ra tay Phương Quân còn dư sức nường tay, cố hết sức chỉ làm bị thương chứ không giết, suy cho cùng thì đối với người thiếu nhân lực họ đây, từng người nằm trên đất đều là lực lượng lao động dự bị mà.

Bên phía Đông Thành đã trang bị xong máy b.ắ.n đá nhưng lại lè mề mãi không có ai có thể khởi động được nó.

Vì miễn là có người có ý điều khiển máy b.ắ.n đá là sẽ bị mũi tên nào dò không biết bay từ đâu ra b.ắ.n ngã.

Quân Đông Thành dần phát hiện tình hình hoàn toàn khác với tướng lĩnh nói.

Mặc dù có nghênh chiến trực diện với địch hay là thế nào thì đều không nhìn thấy cơ hội sống sót như ông ta nói, mà chỉ có sự tuyệt vọng và bóng tối vô tận mà thôi.

Đánh không lại, thật sự là đánh không lại!

Càng đánh thì sĩ khí càng giảm, cuối cùng vậy mà có người không đánh nữa, thấy Phương Quân nường tay bèn cố tình ăn một nhát nằm ngã ra đất, nhắm mắt giả chết, cũng không muốn nhúc nhích nữa.

Đương nhiên cũng không ít người bất chấp chống trả, nhưng lòng kiên định cũng không bù được sự chênh lệch về thực lực, cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực bại trận.

Xử lý quân Đông Thành từ đầu tới cuối cũng không mất quá nhiều thời gian.

Phương Quân vừa thu dọn chiến trường, vừa phái người đi hỏi thăm trong thành, tiện đường truy bắt nhóm cá lọt lưới.

Vị tướng lĩnh dẫn dắt binh lính trước đó đã bị bắt giữ, nhưng đó không phải là thủ lĩnh của quân Đông Thành.

Tên thủ lĩnh họ Tào tên Ai, vốn là một phó tướng theo đại quân đến biên thành, sau khi chủ tướng cũ c.h.ế.t thì ông ta ngồi lên vị trí đó.

Cuộc sống tiêu d.a.o tự tại làm dã tâm của ông ta ngày càng bành trướng, thế là Đông Thành dần trở thành đáng vẻ như bây giờ.

Chắc tên Tào thủ lĩnh đó là một kẻ tham sống sợ chết, họ đã đánh vào thành rồi mà suốt buổi đối phương chưa từng lộ diện, xác suất cao là bỏ chạy rồi.

Chuyện của Đông Thành đều là họ biết qua một nguồn đưa tin nhỏ, nhưng chắc chắn vẫn không biết nhiều hơn người sống tại đây.

Dĩ nhiên là họ phải thẩm tra đám quân Đông Thành rồi, nhưng chỉ thẩm vấn từ góc độ của chúng thì chắc chắn có sai sót, họ vẫn nên hỏi thêm vài người.

Lúc họ bắt đầu công thành, bá tánh trong thành nghe tiếng động nên đã chạy về nhà trốn hết, đa số thì có gỗ cửa sao cũng không mở, người của Phương Quân cũng không ép buộc, đi gõ cửa từng nhà với ý muốn đi tìm người tình nguyện, cuối cùng vẫn gặp được một vài người khá gan dạ.

Chương 411: Chương 411

Lúc này đây, người chịu mở cửa là một hán tử trẻ tuổi, hắn ta trông thấy hai Phương Quân thì bất an nói: “Hai vị đại nhân... Ta có thể giúp gì không?”

“Người là người đầu tiên chịu mở cửa trên con phố này.” Một vị Phương Quân thấy lạ nói.

Người trẻ tuổi cười nói: “Nhà ta chỉ có mỗi ta, không vương bận gì. Huống chi các đại nhân cũng đã có bản lĩnh vào thành rồi thì sao không có bản lĩnh vào nhà dân chứ? Thế nhưng mọi người lại chọn kiên nhẫn gõ cửa, khá có phong thái của quân tử, ta bèn gom lòng can đảm mở cửa.”

Trái lại là một người trẻ tuổi vừa thông minh vừa gan dạ hiểu biết.

“Người có biết thứ gì có ích không?” Phương Quân hỏi.

Người trẻ tuổi nghĩ ngợi: “Trận công thành vừa nãy, ta đoán là Tào thống soái không xuất hiện nhỉ? Nếu ông ta muốn chạy trốn, chắc chắn sẽ chạy về hướng của thảo nguyên. Tuy Tát Tát và Đông Thành rạn nứt nhưng hình như Tác-ta còn có một bộ lạc luôn muốn kết thân với ông ta, ta nghĩ đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng mà ông ta có thể bắt lấy.”

Lúc nói tới Tào thống soái, người trẻ tuổi vô thức nhấn mạnh giọng điệu, đôi tay rũ bên người cũng lập tức siết chặt.

Hình như hẳn ta có hiểu biết sơ về Tào thống soái.

Nhớ ra hẳn ta nói trong nhà chỉ còn lại mình hẳn ta, nói không chừng là có thù hận gì đó, các Phương Quân cũng không hỏi kỹ, nhanh chóng phái đội truy đuổi về hướng của thảo nguyên.

Đương nhiên cũng không thể tin hết vào lời nói của người trẻ tuổi này được, dĩ nhiên cũng phải đuổi theo tìm kiếm ở mấy hướng khác.

Trong thành trở nên bận bịu một cách có trật tự.

Sau khi phát hiện Phương Quân vào thành nhưng không có ý g.i.ế.c người cướp của, thậm chí còn vô cùng lịch sự gõ cửa thì dần có nhiều bá tánh bằng lòng mở cửa xem xét tình hình.

Sau đó thì một đồn mười, mười đồn trăm, bá tánh khắp thành đều dần buông bỏ phòng bị trong lòng.

Ngày Đông Thành cắt đứt lương thực hoàn toàn cũng không còn bao xa, không ít người đã bắt đầu nấu hàng hoá da trong nhà để ăn, đói tới nỗi n.g.ự.c dính vào lưng, nói chuyện cũng không trôi chảy.

Phương Quân thấy vậy bèn gọi nhau nấu rất nhiều cháo bánh quy nén chia cho mọi người ăn.

Bá tánh vừa ăn vừa quan sát Phương Quân, trong lòng chỉ thấy lạ.

Họ chưa từng thấy binh lính nào chiếm thành của người khác xong mà còn chủ động cho đồ ăn thức uống như thế này!

Đến khi ăn xong, hồi phục được chút sức lực, bèn có người gom can đảm khóc than: “Đại nhân, may mà các người đến!”

May mà đội quân tên Phương Quân này đến!

Nếu không thì chờ khi thức ăn trong thành hoàn toàn cạn sạch, chắc chắn quân Đông Thành không thể nhịn đói, sẽ ăn tới thứ gì đó không biết chừng, Tào thống soái lại không phải hạng người tốt lành gì.

Tóm lại thì tình hình trong thành nhanh chóng bình yên trở lại.

Tiểu đội Phương Quân đuổi theo hướng của thảo nguyên cũng đã có thu hoạch, Đại Ngưu và Thúy Thúy đều nằm trong đội ngũ truy kích này.

Tin Phương Quân tiến vào thành đã được truyền đi, bá tánh ai cũng đang nói về chuyện này, vị Tào thống soái đó lên lút bỏ trốn, sợ bị người dân phát hiện báo cáo cho người ta bắt về bèn không dám đi một cách huênh hoang, giữa đường còn vút ngựa trốn trong đám đông, tiếc là cuối cùng vẫn bị nhóm Thiết Trụ tìm thấy.

“Tào Ai!” Đại Ngưu chột gọi to một tiếng.

Một nam nhân mặt mũi lấm lem trong đám đông lập tức quay đầu lại, đồng tử co rút, nhanh chóng rút chủ thủ ở thắt lưng ra, tóm lấy một đứa bé cao ngang người bên cạnh, tì mũi d.a.o vào cổ cậu nhóc.

Đứa bé khó chịu vùng vẫy.

“Không muốn nó c.h.ết thì đừng có hành động bừa bãi!”

“Các người đừng qua đây, nếu không ta sẽ g.i.ết đứa bé này ngay lập tức!”

Tào Ai hung tợn nói.

Có một người trông có vẻ là ông nội của đứa bé quỳ bên cạnh tuyệt vọng khóc lóc van xin: “Không, cầu xin ông, hãy buông Ba Căn ra!”

Bá tánh bên cạnh thấy vậy bèn hét to một tiếng rồi bỏ chạy tán loạn, trốn sau lưng nhóm Đại Ngưu.

Bên cạnh Tào Ai còn có không ít người, dồn dập nhanh tay lẹ mắt học theo ông ta bắt lấy con tin mà không chế, ông lão gào khóc vừa nãy cũng bị bịt miệng bắt lại chung.

Đám đông không liên quan đều dồn ra phía sau Phương Quân, ngóng nhìn từ xa, trên hiện trường chỉ còn lại hai phe đang đối đầu nhau.

Đại Ngưu thấy hết sức vô lý: “Không phải chứ, người đang lấy bá tánh Đông Thành của người để đe dọa bọn ta sao?”

Thế nhưng Tào Ai lại hơi đắc ý nói: “Kể từ khi các người vào thành, tiếng nói Phương Quân bảo vệ thương yêu bá tánh ta chưa từng nghe qua nay càng ngày càng nhiều người nói rồi. Dù là thật hay giả, dưới ánh nhìn chăm chăm của dân chúng, các người cũng không thể trơ mắt nhìn đám người này nạp mạng vô ích nhỉ?”

Chương 412: Chương 412

Đại Ngưu vừa nghe vậy thì nổi lửa trong lòng, lập tức siết chặt nắm đấm.

Thấy hắn ta như vậy, Tào Ai không kìm được bật cười to: “Thật đáng yêu quá đi mất, ta chỉ cược một ván, không ngờ các người lại không dám tiến lên thật, là vì đám dân thường này ư? Hahaha!”

“Chỉ với một đám mềm lòng nướng tay như các người mà còn hoang tưởng có thể làm đại sự? Các người không phải người của hoàng đế, vậy rốt cuộc có lai lịch gì?”

Đại Ngưu cười khẩy một tiếng: “Đây là chuyện người không cần phải biết. Không thể làm đại sự? Nhưng cũng tốt hơn người nhĩ! Ít ra bọn ta cũng không sa sút tới mức làm chó c.h.ế.t chủ bĩ ổi bất kể già yếu làm con tin!”

Tào Ai nghiêng rằng: “Hừ, tiểu tử, người cũng chỉ có thể huênh hoang oai phong bằng miệng thôi! Nghe rõ đây, chuẩn bị vài con ngựa cho bọn ta, thả bọn ta đi, nếu không thì ta g.i.ế.c hết đám người này!”

Đại Ngưu còn chưa trả lời, Thúy Thúy đứng bên cạnh đã không chịu nổi:

“Xin thứ lỗi, ta cần nhắc nhở chút. Giờ các người có thể sống sót và lên tiếng nói năng ngông cuồng uy h.i.ế.p bọn ta chính là vì đám người này đều còn sống. Nếu họ mà chết, bọn ta sẽ lập tức g.i.ế.c c.h.ế.t các người. Nên người chỉ có nước không g.i.ế.c họ thì mới có thể sống sót, điều này nói lên rằng người mới là kẻ nên bảo vệ an toàn cho họ nhất, hiểu chưa?”

“Con tin, chỉ khi còn sống mới có giá trị, bởi vậy người không thể để đám con tin này chết. Nếu như vậy thì bọn ta cũng không sợ sự uy h.i.ế.p từ người, trừ phi người không muốn sống nữa mới ra tay g.i.ế.c họ. Mà lúc này người bắt giữ con tin bảo bọn ta tha cho người, chẳng phải cũng là vì muốn sống hay sao? Chắc hẳn người không dám g.i.ế.c người dễ dàng đâu.”

Tào Ai nghe mà thấy hơi choáng váng, ông ta nhíu mày, hình như đang suy nghĩ để suy ra lập luận rõ ràng trong đầu.

Ngẫm nghĩ một hồi thì vẫn là một mảnh lộn xộn, ông ta bèn mất kiên nhẫn gào: “Đừng nói mấy thứ thừa thãi đó nữa, nếu không ổn thật thì ta g.i.ế.c trước một tên, các người muốn giữ đám người còn lại thì không thể làm liều, phải làm theo lời ta nói!”

“Giết một tên?”

Thúy Thúy làm như vô ý nhìn lướt ra sau lưng một cái, rồi nhanh chóng thu lại ánh nhìn: “Nhắc nhở chút, trong ống tay áo của ta có một cái nổ nhỏ, tốc độ nhanh cực kỳ, vừa hay ta nhắm b.ấ.n cũng hơi chuẩn.”

“Nếu có bất cứ ai ở đây chết, dù là do ai g.i.ế.c thì ta cũng sẽ tính hết lên người, chỉ cần có người c.h.ế.t thì mũi tên sẽ xuất hiện trên mi tâm của người ngay sau đó.”

Tào Ai trợn tròn mắt: “Người dám g.i.ế.c ta? Nếu ta chết, chắc hẳn người của ta sẽ g.i.ế.c sạch đám điêu dân này để bồi táng cùng ta!”

“À... Vậy sao?”

Thúy Thúy híp mắt, lại nhìn lướt ra sau lưng, thầm đưa ra quyết định.

Nàng ấy chợt bật cười: “Một đám cận bã, vậy các người cứ đi c.h.ế.t hết đi!”

Còn chưa nói xong, có vài tiếng “đoàng” vang lên cùng lúc từ trong đám người ở phía sau.

Đám người Tào Ai giật mình, lập tức muốn ra tay với những bát tánh mình không chế, tiếc là chưa kịp hành động gì thì chúng đã ngã ra đất.

Đám người bị bắt giữ bỗng có lại được sự tự do, gương mặt hãy còn ngơ ngác, có người còn ngã ngối ra đất, có người thì kinh hồn bạt vía quay người nhìn mặt đất.

Chỉ thấy đám người Tào Ai mang biểu cảm chấn động, chắc tới c.h.ế.t cũng chưa biết mình c.h.ế.t bằng cách nào.

Ai cũng c.h.ế.t không nhắm mắt, mắt vẫn còn mở to, chỉ có một dấu chấm đỏ thẫm trên mi tâm đang từ từ chảy m.á.u ra ngoài.

Đại Ngưu đưa Phương Quân chạy qua đó nhanh như bay, xoa dịu nhóm con tin bị hoảng sợ.

Ở bên kia, Thúy Thúy nói năng vớ vẩn kéo dài thời gian chờ chi viện cũng không tìm được thở phào: “May mà lần này ra ngoài có mang s.ú.n.g trường mới tạo ra để dùng vào lúc cấp thiết...”

Mũi tên giấu trong ống tay áo của nàng ấy, lúc b.ắ.n ra cần phải giơ tay, động tác vẫn quá rõ ràng.

Phương Quân đứng đằng xa thì lại có thể b.ắ.n hỗ trợ trong tối, nhưng khoảng cách hơi xa, cung tên bay không tới bên này.

Nhưng may mà họ còn có món bảo bối s.ú.n.g trường này.

Đường b.ắ.n dài, tốc độ mạnh, kẻ xấu trúng đạn c.h.ế.t cũng nhanh.

Chỉ tiếc là thứ này quý giá, hiện tại chỉ có tiểu đội nhân thủ tinh nhuệ nhất mới được phát cho một khẩu.

Cũng may mấy câu vớ vẩn nàng ấy nói có ích, thành công đợi được thành viên tiểu đội chạy đến chi viện.

Chương 413: Chương 413

Sau khi nguy cơ được giải trừ thành công, nhóm Phương Quân bắt đầu tiến hành công tác dọn dẹp hiện trường, an ủi những con tin vừa thoát c.h.ế.t và trấn an dân chúng hoảng sợ xung quanh.

Những con tin vẫn còn chưa hết bàng hoàng, nhưng tâm trạng của bá tánh hiếu kỳ đứng xem thì khá tốt. Họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh hoàng, thậm chí còn hào hứng bàn tán về những gì vừa chứng kiến.

"Này, người có thấy rõ không? Ta thấy vừa rồi có hai tia sáng lạnh lẹt qua, tên Tào kia liền ngã gục ngay lập tức!"

"Hơn nữa ta vừa lại gần nhìn, chỉ thấy trên trán hắn có một lỗ m.á.u nhỏ xíu, cũng chẳng thấy ám khí bay đi đâu cả. Chẳng lẽ đây chính là cao thủ võ lâm mà trong sách thường đề cập?"

"Các người đều không biết nhiều bằng ta đâu. Phương Quân vừa ném ám khí đứng ngay bên cạnh ta. Ta liếc mắt sang thì thấy trong tay hắn cầm một vật dài như cây gậy, rồi hắn đưa lên sát mặt, có vẻ như thổi một hơi, tên Tào tặc kia liền bị b.ắ.n chết. Giờ nghĩ lại, có lẽ thứ hắn thổi ra là phi tiêu!"

Sau khi bàn tán xôn xao một hồi, mọi người nhanh chóng tự động giải tán, vội vã đi kể lại câu chuyện ly kỳ vừa rồi cho người khác nghe.

Sau khi tiễn dân chúng hiếu kỳ đi, nhóm Phương Quân lau mồ hôi, tập trung toàn tâm toàn ý an ủi những con tin.

Thúy Thúy và Đại Ngưu bước đến trước mặt các con tin.

Thúy Thúy lên tiếng hỏi han: "Được rồi, đừng sợ nữa, bọn xấu đã bị xử lý hết rồi. Mọi người có ai bị thương không?"

"Không có ai bị thương cả!" Vài người đồng thanh hô lên.

Chỉ có hai người bị thương nhẹ, đều là do giằng co trong quá trình bị bắt giữ gây ra. Họ đã được quân y đưa sang một bên để xử lý.

Thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng, huynh muội Đại Ngưu định rời khỏi đây để tiếp tục bận rộn với những công việc khác.

Đang định đi thì bỗng có một ông lão dẫn theo một đứa trẻ chen lấn đến, định sụp xuống quỳ lạy hai người, may mà Đại Ngưu mắt nhanh tay lẹ đỡ được.

"Đa tạ các đại nhân đã cứu mạng cho lão và Ba Căn!" Ông lão không ngừng nói lời cảm kích.

Thúy Thúy nhìn kỹ, phát hiện bên cạnh ông ấy chính là đứa trẻ vừa bị Tào Ai bắt giữ.

Cái tên Ba Căn nghe khá lạ tai, trang phục của hai ông cháu cũng rất đặc biệt, quần áo da cừu, đầu đội mũ đặc chế.

Thúy Thúy bèn hỏi: "Ông cháu các người là người thảo nguyên phải không?"

Gọi thẳng người ta là Tác-ta có vẻ kỳ cục, gọi là người thảo nguyên nghe thân thiện hơn.

Ông lão vừa gật đầu vừa lắc đầu: "Chúng tôi là người bộ lạc Tát Mãn Khố Lạc, nhưng mẹ của Ba Căn là người Đông Thành. Gần đây bộ lạc có nhiều việc không thể rời đi, mẹ nó lo lắng về tình hình bên này nên nhờ ta đưa Ba Căn về thăm."

Bên bộ lạc không được yên ổn, ý của mẹ Ba Căn là nếu tình hình Đông Thành còn tốt thì nhờ ông nội tạm thời đưa con trai ở lại thành phố.

Đáng tiếc khi đến nơi mới phát hiện, tình hình cũng chẳng khá hơn là bao, Đông Thành còn xảy ra mâu thuẫn với thảo nguyên.

Ông cháu vừa đến không lâu, thành phố bắt đầu siết chặt phòng thủ, hoàn toàn không cho phép người ta quay về thảo nguyên.

Hai người mắc kẹt trong Đông Thành, chỉ có thể tạm trú tại nhà mẹ của Ba Căn.

Trong thành lương thực khan hiếm, cả nhà phải tiết kiệm ăn uống, cuối cùng cũng chịu đựng được đến khi Phương Quân tiến vào thành.

Vừa rời trong thành tổ chức nấu cơm ngọt, mọi người ngửi thấy mùi thơm lại nhận được thông báo, liền chạy ra xếp hàng lãnh thức ăn, cuối cùng cũng được no bụng.

Ăn xong, ông cháu lại đi dạo quanh thành, định tìm Phương Quân hỏi thăm tình hình về thảo nguyên, không ngờ lại xui xẻo gặp phải tai họa bất ngờ từ Tào Ai.

May mắn là sự việc đã được Thúy Thúy và đồng đội giải quyết hoàn hảo, ông cháu đều bình an vô sự, đây cũng coi là may mắn trong cơn bất hạnh.

Phương Quân cho ăn no, lại cứu mạng ông cháu, tất nhiên ông lão vô cùng cảm kích.

Có thể quan tâm đến sinh mạng của thường dân như vậy, lại sẵn sàng phát lương thực ngon cho mọi người ăn. Hơn nữa ông cháu có đặc điểm ngoại tộc khá rõ ràng, vẫn được bảo vệ trong tình huống vừa rồi, những người này chắc chắn không phải kẻ xấu.

Ông lão thành thật, không giấu giếm hoàn cảnh của mình, kể hết cho Thúy Thúy bọn họ nghe, tiện thể còn nhắc đến việc muốn trở về bộ lạc.

Đại Ngưu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hiện giờ tình hình bất ổn, ông cháu các người đi đường một mình cũng không an toàn lắm, bọn ta có thể cử vài người hộ tống các người về bộ lạc."

Đề xuất này một mặt là để đảm bảo an toàn, mặt khác là muốn tiếp xúc với bên bộ lạc, dò la tình hình hiện tại ở thảo nguyên và tin tức về người Tác-ta, thuận tiện cho hành động tiếp theo của họ.

Chỉ cử vài người hộ tống cũng không khiến cư dân bộ lạc cảm thấy bị đe dọa.

Chương 414: Chương 414

Ông lão nghe xong vô cùng cảm động, nhanh chóng đồng ý.

Đại Ngưu bèn để Thúy Thúy ở lại thành phố giúp đỡ, gọi Mộc Kỳ Nhĩ đi cùng mình.

Ngoài việc giải quyết mâu thuẫn với người Tác-ta, lần này Mộc Kỳ Nhĩ đến đây còn có một mục đích khác, đó là muốn xem liệu có thể tìm được người thân của mình không.

Cô bé bị bắt cóc khỏi thảo nguyên từ khi còn rất nhỏ, sớm đã không còn nhớ rõ diện mạo người thân, trên người cũng không để lại vật làm tin gì, hy vọng tìm được người thân thành công rất mong manh.

Tuy nhiên, cũng không thể từ bỏ, biết đâu may mắn sẽ đến.

Sau khi chuẩn bị sơ sài, Đại Ngưu cùng vài người lính của Phương Quân đã dẫn theo ông cháu Ba Căn lên đường với trang bị gọn nhẹ.

"Đi đường lớn có thể sẽ gặp người của bộ lạc lớn, ta biết một con đường ẩn nấp, các người theo ta đi." Ông của Ba Căn nói.

Ông ấy cũng biết gần đây tình hình không yên ổn, Tháp Tháp Nhĩ và Đông Thành có xung đột, có lẽ bọn chúng đang âm thầm

theo dõi động tĩnh ở đây từ xa.

Nếu phát hiện họ chạy ra ngoài, rất có thể sẽ bị bắt đi thẩm vấn.

Dưới sự chỉ dẫn của ông Ba Căn, suốt đoạn đường không gặp bất kỳ người đáng ngờ nào, đoàn người càng lúc càng đến gần nơi đóng quân của bộ lạc Tát Mãn Khố Lặc.

Thấy sắp đến nơi, đã có thể nhìn thấy những chiếc lều da của bộ lạc, trên đồng cỏ dường như có một nhóm người đang tranh cãi.

Ông của Ba Căn bỗng nghiêm mặt, ra hiệu mọi người dừng lên tiếng. Trên thảo nguyên không có gì che chắn, ông ấy liền nhanh chóng dẫn Đại Ngưu và những người khác chui vào giữa một đàn bò gần đó.

"Bốn ngày trước các người đã lấy đi năm con bò, lần này tuyệt đối không thể cho các người nữa, hiện giờ không thể đổi lấy lương thực từ Đông Thành, cả bộ lạc bọn ta phải dựa vào những con bò cừu này để sinh sống!"

"Gần đây đang là lúc nhiều chuyện, bộ lạc các người không có nhiều dũng sĩ thiện chiến, công dụng lớn nhất chính là nuôi bò cừu, vậy mà cũng không chịu góp sức sao? Ai đang vất vả bảo vệ vùng thảo nguyên này, trong lòng các người rõ ràng, từ chối yêu cầu của ta, là đang bất mãn với Tát Tát bọn ta sao?"

Tiếng tranh cãi từ bên kia vọng lại rất lớn, nghe vài câu, mọi người đã nắm được tình hình đại khái.

Có vẻ như Tát Tát đang lấy danh nghĩa bảo vệ thảo nguyên để bóc lột lương thực của các bộ lạc nhỏ.

Ông của Ba Căn không kiềm được nắm chặt tay: "Dũng sĩ của chúng ta đều bị Tát Tát triệu đi, mỗi tháng cung cấp cho bên đó đồ đạc đều có định mức, không ngờ bọn chúng lại càng ngày càng không thỏa mãn! Cứ tiếp tục như vậy, bọn ta hết bò cừu, đồ

ăn cũng không đủ, chẳng lẽ đối với bọn chúng lại là chuyện tốt sao?"

Đại Ngưu hỏi: "Ta vừa nghe những người đó nói, bình thường họ đang vất vả bảo vệ thảo nguyên?"

"Bảo vệ ư?" Ông của Ba Căn thở dài: "Vào những ngày bình thường, chúng mới chính là mối nguy hiểm lớn nhất. Thú dữ không thể cướp đi bò cừu của chúng ta, nhưng chúng lại có thể dễ dàng làm được điều đó."

"Trong thời gian ở Đông Thành, ta cũng nghe nói, gần đây Đông Thành và thảo nguyên có xích mích, cướp không ít bò cừu về. Vào lúc cần chúng đứng ra như thế này, chúng lại chẳng bảo vệ được gì... Dù sao cũng không cướp được đến đâu chúng."

Nói xong, ông của Ba Căn quay đầu nhìn Đại Ngưu: "Đúng rồi, sau này chắc chắn A Lặc Thản sẽ mượn cớ này để gây rắc rối cho Đông Thành, xin các người hãy cẩn thận." A Lặc Thản là thủ lĩnh của Tát Tát.

Đại Ngưu ngạc nhiên nhìn ông ấy.

"Trong lòng A Lặc Thản, thảo nguyên không bao gồm bọn ta, nhưng các người lại rất quan tâm đến dân chúng Đông Thành." Ông của Ba Căn thở dài, dường như có chút ghen tị.

"Hơn nữa ta thấy sau khi các người vào thành cũng không hạ thủ với quân Đông Thành..."

Nếu đến lúc đó thực sự đánh nhau, Phương Quân với những binh khí thần kỳ kia vẫn có phần thắng rất lớn.

Hiện giờ ông của Ba Căn nói những điều này, cũng tính là bán cái ơn, cũng hy vọng đến lúc đó Phương Quân có thể đối xử tốt với các bộ lạc thảo nguyên.

Người thảo nguyên trong xương tủy vốn hiếu chiến, nhưng thời gian trước đó là vì sinh kế. Vốn cũng không giỏi cạnh tác nên dù đánh thắng trận cuối cùng vẫn quay về thảo nguyên sinh sống.

Về sau có con đường trao đổi hàng hóa, thiết lập quan hệ qua lại với biên thành, mọi người đều đang cố gắng thích nghi với cuộc sống ổn định.

Ít nhất có không ít bộ lạc đều nghĩ như vậy.

"Nếu ông đang lo lắng về những chuyện này thì ta có thể hứa với ông, bất kể sau này bọn ta và thảo nguyên xảy ra xung đột như thế nào, các ông đều sẽ không bị tổn hại."

"Tuy trước đây bọn ta vẫn quen gọi các ông là ngoại tộc, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn sinh ra trên cùng một mảnh đất, trong cơ thể cũng có cùng dòng máu. Trong lòng Phương Quân bọn ta, không chỉ các vị, mà cả người Hồi Hột, tất cả đều là đồng bào."

"Đồng bào?" Ông của Ba Căn chưa từng nghe cách nói này, cũng không hiểu lắm ý nghĩa của từ này.

Nhưng sau khi nghe xong những lời này, vẫn nhận được sự xúc động không nhỏ.

Nghĩ kỹ lại, trong mắt đối phương quả thật không có sự thù địch. Từ lúc đầu đến giờ, ánh mắt nhìn ông ấy và nhìn dân chúng Đông Thành, hoàn toàn không có gì khác biệt...

Chương 415: Chương 415

"Trong số đồng đội của bọn ta cũng có người thảo nguyên, ông xem, đây là Mộc Kỳ Nhĩ." Đại Ngưu kịp thời đẩy Mộc Kỳ Nhĩ ra.

Mộc Kỳ Nhĩ phối hợp gật đầu, rồi nói: "Trong đội ngũ Phương Quân cũng có một bộ lạc trước đây bị Tháp Tháp Nhĩ đuổi ra khỏi thảo nguyên, cùng đường, cuối cùng vẫn là Phương Quân thu nhận họ đấy."

Ông của Ba Căn mấp máy môi, định nói gì đó, Đại Ngưu đã lại lên tiếng: "Được rồi, những chuyện này chúng ta hãy nói sau, bây giờ hãy giải quyết vấn đề của bộ lạc các ông trước đã."

Bên kia cuộc tranh cãi ngày càng gay gắt, thấy sắp xảy ra xô xát thực sự, nếu thật sự động thủ, một bên cầm vũ khí sắc bén, một bên toàn người già yếu, bộ lạc Tát Mãn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Đối với Phương Quân, xử lý những người Tát Tát này không phải vấn đề, chỉ là sau khi xử lý xong, còn phải cân nhắc kế hoạch tiếp theo.

Đại Ngưu quay đầu nói gì đó với một người lính Phương Quân, người kia nhanh chóng nhận lệnh rồi đi.

Đại Ngưu giải thích: "Ta bảo nàng ấy quay lại Đông Thành truyền tin, nhanh chóng loan tin giả ra thảo nguyên, nói rằng Đông Thành và ngoại địch giao chiến lưỡng bại câu thương,

nhưng đối phương mang đến rất nhiều lương thực, dùng cách này để dụ Tát Tát đến hời của."

Bộ lạc Tát Tát đóng quân trên thảo nguyên, chắc chắn họ không tiện dẫn quân đánh qua đây, dù sao cũng không quen địa hình. Đối phương còn có thể di chuyển trên địa bất cứ lúc nào, rất khó dò ra đại bản doanh.

Nếu có thể dụ đại quân của chúng đến Đông Thành thì lại khác, ta có thể bố trí sẵn quân mai phục, tìm cơ hội một lưới bắt hết.

Hơn nữa, như vậy thì việc xử lý mấy tên lâu la trước mắt cũng không còn gì phải lo lắng nữa, thật sảng khoái.

Cho dù những kẻ này mất tích không bao giờ quay về, Tát Tát lúc đó bận rộn với chuyện ở Đông Thành, chắc chắn cũng chẳng quan tâm đến sống c.h.ết của chúng.

Trong thời gian ngắn ngủi mà nghĩ ra được kế hoạch chu đáo như vậy, khí phách này khiến ông Ba Căn vô cùng thán phục.

Không trách Phương Quân trông có vẻ là nhân tài có thể làm nên đại sự, chỉ cần nhìn vào từng chi tiết nhỏ nhặt cũng có thể thấy được điều đó.

Đại Ngưu và những người khác đã nhanh nhẹn đứng dậy một cách ăn ý, đi về phía lều dạ.

Người của Tát Tát nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường, cảnh giác nắm chặt vũ khí trong tay lùi lại vài bước: "Các ngươi là ai!"

Phương Quân không có ý định tự xưng danh tính, trực tiếp tiến lên động thủ, chủ yếu là để giải quyết nhanh gọn.

Những người của bộ lạc Tát Mãn Khố Lặc bên cạnh đều bị diễn biến bất ngờ này làm cho sửng sốt, may mà họ nhanh chóng nhìn thấy ông cháu Ba Căn đang ra hiệu không xa, lúc này mới hơi yên tâm.

Mấy tên Tát Tát nhanh chóng bị bắt giữ, trong lúc đó có hai tên còn thối còi xương cho hai người cưỡi ngựa ở gần đó, hai người kia lập tức phi ngựa bỏ chạy, nhưng cũng bị s.ú.n.g trường của phe Phương Quân b.ắ.n trúng chân ngựa, ngã nhào xuống tại chỗ.

Đại Ngưu ra hiệu đem mấy tên đã bị trói này kéo sang một bên để thẩm vấn.

Sau khi người bị đưa đi, những cư dân còn lại của bộ lạc Tát Mãn Khố Lặc lại căng thẳng lên.

"A Cổ Đạt Mộc, người đã đem ai về vậy?" Có người lớn tiếng hỏi ông của Ba Căn.

Người sau nhanh chóng bước đến, kể lại đầy đủ những gì mình đã trải qua từ Đông Thành đến lúc này.

Có lẽ vì không tự trải qua, sau khi những người khác trong bộ lạc nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cũng không thể nhanh chóng sinh ra lòng tin đối với Phương Quân như ông ấy, vẫn giữ thái độ cảnh giác.

Cha của Ba Căn nhanh chóng kéo cha mình sang một bên, thì thầm: "Cha à, dù sao những người này cũng là người ngoại tộc, ai biết được họ đến đây với ý đồ gì, cha cũng đừng dính líu quá nhiều..."

A Cổ Đạt Mộc nghe vậy có chút tức giận: "A Lặc Thản và đồng bọn chẳng phải là người ngoại tộc sao, vậy mà họ đối xử với chúng ta như thế nào? Có phải đồng bào hay không, phải xem

người ta làm gì, chứ không phải nhìn vào những thứ hào nhoáng bên ngoài!"

"Đồng bào ư?"

Cha Ba Căn hoang mang: "Thôi được rồi cha, lúc này con chắc chắn cũng không thể khuyên cha được, chỉ nói về chuyện gấp gáp trước mắt thôi. Chúng ta cũng không còn thức ăn gì khác, cha đưa những người này về, chúng ta chỉ có thể g.i.ế.c thêm hai con dê bò. Cha xem đi, cuối cùng trâu bò của chúng ta vẫn không giữ được, Tát Tát không cướp, cuối cùng cũng rơi vào miệng những người này..."

Hắn ta còn chưa nói xong, đã nghe thấy có người gọi từ phía sau: "Hai người, đừng đứng ngây ra đó nữa, qua đây giúp một tay, các vị đại nhân của Phương Quân muốn mời chúng ta ăn đồ ngon đấy!"

Cha của Ba Căn lập tức ngớ người, quên mất mình định nói gì, đáp ứng: "Hả? Họ, muốn mời, mời chúng ta ăn ư?"

A Cổ Đạt Mộc nhìn hắn ta, lắc đầu bất lực, quay người đáp lại: "Ồ, ta đến ngay đây!"

Nói xong không còn để ý đến con trai nữa, chạy đến bên Phương Quân để giúp đỡ.

Chương 416: Chương 416

Chẳng mấy chốc, bánh quy nén trộn với yến mạch đã được đun sôi trong nồi.

Yến mạch lúc đầu xuất hiện trong gói cháo ăn liền, một gói nhỏ, đổ vào cháo rất thơm.

Sau đó cũng có người thử tách riêng gói yến mạch ra ăn, phát hiện ra không ngon bằng khi ăn với cháo, vị nhạt nhẽo không có gì đặc biệt, nên không ai ăn riêng nó nữa.

Tuy nhiên gần đây, pháp diện của Phương Tiên Nhi đã trở thành pháp cung, bên trong có vô số thứ mới lạ, trong đó có nhiều loại yến mạch mới.

Có yến mạch trái cây, yến mạch sữa và nhiều loại khác.

Có loại thậm chí không cần ngâm nước nóng cũng có thể ăn được, giòn tan thơm ngon. Ngâm với sữa tươi hoặc sữa chua càng thích hợp, ăn xong có cảm giác no bụng nhưng không bị đầy. Không ít người lấy nó làm bữa ăn khuya.

Lúc này, mọi người mới nhận ra lại hương vị thơm ngon của yến mạch, và yến mạch lại một lần nữa trở nên phổ biến trong thành phố.

Ngoài ra, còn có một vài món ăn nhẹ có thể bổ sung năng lượng nhanh chóng, ví dụ như sô-cô-la.

Loại thức ăn này mọi người cũng đã từng tiếp xúc trước đây, trong kẹo bơ cứng của Phương Tiên Nhi cũng có nhân chảy sô-cô-la, hương vị rất thơm ngon.

Tuy nhiên, sô-cô-la rắn đóng gói riêng lẻ lại có cảm giác khác biệt, nó có đủ loại hương vị, nhưng phần lớn đều có vị đắng pha lẫn ngọt.

Theo lý thường thì con người không thích ăn đắng, nhưng sô-cô-la lại có một hương vị đặc biệt, khiến người ta không thể cưỡng lại được.

Khi trời lạnh, sô-cô-la có thể bảo quản được khá lâu, mùa này mang theo ăn rất thích hợp. Nếu thời tiết nóng hơn một chút, sẽ không thích hợp để mang ra ngoài ăn nữa, vì nó sẽ bị chảy.

Ngoài sô-cô-la, còn có một loại thực phẩm gọi là thanh năng lượng, cũng được đóng gói nhỏ gọn tiện lợi, dường như được làm từ một số loại ngũ cốc, các loại hạt và trái cây khô.

Nó có chức năng tương tự như bánh quy nén, nhưng không giúp no lâu bằng. Tuy nhiên, nó rất thích hợp để thay đổi khẩu vị, các loại trái cây khô cũng có thể bổ sung thêm nhiều chất dinh dưỡng.

Hầu hết các loại thực phẩm đều được đóng gói nhỏ, có thể vận chuyển bằng máy bán hàng tự động của Thịnh Quân.

Vì vậy, lần này đến Đông Thành, Phương Quân đã mang theo không ít đồ ngon.

Lúc này, thứ được nấu cùng với bánh quy nén là một loại yến mạch trái cây nướng, bên trong còn có các vòng ngũ cốc, tạo thêm nhiều màu sắc cho hỗn hợp bánh quy đơn sắc.

Trước tiên nấu chín bánh quy, cuối cùng mới cho yến mạch vào khuấy đều, sau đó có thể múc ra.

Đại Ngưu tổ chức mọi người đi lấy bát đĩa, Mộc Kỳ Nhĩ múc hỗn hợp bánh quy cho mọi người: "Cẩn thận kéo bỏng, ăn từ từ thôi!"

Sau đó mọi người đều cầm bát, vào trong lều dạ ngồi vòng tròn chuẩn bị ăn.

"Ừm, ngon thật!"

"Đã lâu rồi mới được ăn bữa cơm đảng hoàng!"

Dù có nuôi trâu bò, thịt cũng không phải thứ có thể ăn hàng ngày được, ăn nhiều khiến người ta cảm thấy nóng trong người.

Vừa ăn, mọi người vừa có những suy nghĩ khác nhau.

Có người vẫn còn cảm thấy hơi không thoải mái, ví dụ như cha của Ba Căn.

Sau cùng, hẳn ta cũng thấy lòng dạ phức tạp. Vừa mới tuyên bố không có lương thực để chia sẻ với đoàn quân của Phương Quân, thế mà giờ đây lại nhận được món quà thực tế từ họ. Hẳn ta cảm thấy mình thật keo kiệt quá.

Dù sao thì trong hoàn cảnh thiếu thốn lương thực cấp bách này, việc Phương Quân chia sẻ thức ăn cũng đã lay động lòng người không ít.

Người dân thảo nguyên vốn chất phác, sau khi được nếm thử món cháo bánh quy thơm ngon, đa số đã gạt bỏ mọi nghi kỵ, coi Phương Quân như bạn bè, còn mời họ uống sữa dê.

Sau bữa ăn, mọi người trò chuyện rôm rả.

"Thảo nguyên cái gì cũng tốt, chỉ có điều ngoài cỏ ra thì chẳng còn gì nhiều, chỉ có trâu bò cừu dê... cuộc sống luôn chật vật."

Một người nói.

Mộc Kỳ Nhĩ giàu kinh nghiệm liền tiếp lời: "Thực ra chỉ riêng trâu bò cừu dê thôi đã là nguồn tài nguyên vô cùng phong phú rồi!"

Cô liệt kê ra những sản phẩm mà người Hồi Hột đã làm được.

Các loại sản phẩm từ sữa, áo len từ lông cừu, v.v...

Cả bộ lạc Tát Mãn nghe mà sửng sốt: "Trâu bò cừu dê của chúng ta có thể làm ra nhiều thứ hay ho đến thế sao?"

"Chỉ dùng lông cừu mà cũng có thể làm ra quần áo, vậy áo len được dệt như thế nào?"

Những điều này không thể dạy ngay được, Mộc Kỳ Nhĩ bèn nói đợi mọi chuyện ổn định, sẽ có một số dân Hồi Hột đến giúp đỡ dạy các kỹ thuật mưu sinh này.

Nhân tiện, nàng ấy kể lại toàn bộ quá trình phát triển của người Hồi Hột.

Chương 417: Chương 417

Bên Nha Địa hiện đã có dầu mỏ, phát triển nhiều ngành nghề, nông nghiệp cũng không bị bỏ quên, lại có kỵ binh hùng mạnh trấn giữ, có thể nói là một bức tranh thịnh vượng trên mọi phương diện.

Tử ma thuật của Phương Tiên Nhi mỗi ngày đều ổn định sản xuất, có thể nói dân Nha Địa ăn uống an tâm, sống vui vẻ.

Vốn đã có nhiều dân tộc giỏi ca múa, giờ không còn áp lực cuộc sống nên càng thêm hoạt bát vui tươi.

Trước khi họ rời đi, ngày nào cũng ca hát nhảy múa, ngày nào cũng tổ chức dàn dựng tiết mục, mở hội liên hoan.

Cư dân các bộ lạc thảo nguyên nghe mà rất ngưỡng mộ, trong lòng không khỏi ngả về phía Phương Quân nhiều hơn.

Nếu cuộc tranh chấp trên thảo nguyên sớm kết thúc, Phương Quân thắng lợi, liệu họ có thể dẫn dắt mọi người sống những ngày tháng đầy hy vọng như vậy không?

Phải biết rằng ngoài cưỡi ngựa bắn cung và chăn nuôi, họ cũng rất giỏi ca múa đấy!

Lúc đó chắc chắn sẽ vượt trội hơn đám người Hồi Hột kia!

Trò chuyện một hồi lâu, mọi người định nghỉ ngơi.

Trong thời gian tới, quân chủ lực Tát Tát rất có thể sẽ bị dụ đến Đông Thành, họ sẽ ở đây quan sát tình hình đại bản doanh đối phương, thường xuyên báo tin.

Lều da lớn, có thể chứa được khá nhiều người, nhưng Phương Quân vẫn lấy ra lều bạt mang theo để qua đêm, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người trong bộ lạc.

Dù sao lều bạt và lều da cũng có nhiều điểm tương đồng.

Nói về lều bạt, món đồ này được sử dụng rất nhiều. Ban đầu số lượng có hạn, chỉ có vài bộ, mọi người đều dùng rất cẩn thận, ai có việc gấp đi xa thì được ưu tiên sử dụng.

Tuy nhiên, kể từ khi tử ma thuật của Phương Tiên Nhi xuất hiện, lều bạt cũng có trong đó, có thể bổ sung hàng. Tảo Nhi và những người khác đã nhập thêm một lô về ngay lập tức.

Giờ đây đồ đạc đã đủ dùng, Phương Quân hoàn toàn không còn lo lắng về lều bạt nữa, ai đi xa cũng có thể mang theo món bảo bối này để qua đêm.

Một đêm ngon giấc.

Phương Quân được phái về Đông Thành cũng hành động rất nhanh, tin đồn giả về Đông Thành nhanh chóng được tung ra, truyền đến bộ lạc Tát Tát.

Theo lời kể được Thiết Trụ và những người khác cẩn thận biên soạn, do sự áp bức lâu dài của quân Đông Thành cộng thêm tình trạng thiếu lương thực, trong thành đã xuất hiện một nhóm dân chúng phản nộ. Có người liên lạc với người thân bên ngoài đưa một lượng lớn lương thực vào thành, lại có người nhân lúc kho vũ khí trong thành canh gác lơ là, nhân cơ hội nổi dậy, đánh bất ngờ suýt thành công. May mà quân Đông Thành phản ứng

cũng nhanh, cuối cùng đã trấn áp hết những kẻ nổi loạn. Chỉ là tổn thất cũng nặng nề, có thể nói là cả hai bên đều bị thương.

Thủ lĩnh bộ lạc A Lặc Thản vừa nghe, đương nhiên là đi dò la tin tức thật giả trước.

Bên Đông Thành cũng đã chuẩn bị từ trước, thậm chí còn lấy ra ít gạo để diễn kịch, để người Tát Tát mang gạo về.

Sau vài lần dò xét, A Lặc Thản nhanh chóng tin vào tin tức Đông Thành hai bên đều bị thương, vội vàng tập hợp kỵ binh, định đến Đông Thành hưởng lợi.

Nói về thực lực của bản thân A Lặc Thản, so với Phương Quân thì chắc chắn là không đủ sức.

Trước đây Tác-ta bị đánh lui về thảo nguyên dưỡng sức, đến nay cũng chưa hồi phục. Sau đó có thể đánh ngang ngửa với quân Đông Thành.

Bên Tác-ta này cũng không giống Hồi Hột, trong thời gian ngắn không có chiến tranh bên ngoài, chỉ có qua lại giằng co với bên Đông Thành.

Nói thật ra, cũng đã lâu không đánh trận ra hồn rồi.

Đối với Tháp Tháp Nhĩ, có lợi thế nhất là chiến đấu trên thảo nguyên.

Nhưng lúc này họ vì thiếu lương thực mà sơ suất, chọn tập trung binh lực đến Đông Thành, có thể nói là tự tay vứt bỏ lợi thế duy nhất.

Nhìn qua, tình hình có vẻ rất có lợi cho Phương Quân, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề. Ví dụ như làm thế nào để đánh bại Tát Tát một lần là xong, không để đối phương dễ dàng rút lui chạy trốn, v.v...

Lúc này, Thiết Trụ và Thúc Thúc đang ở trong thành nghiên cứu các chiến thuật liên quan.

"Nói đến đây, mình mới chế tạo lần này đem ra mai phục kỵ binh cũng là một lựa chọn không tồi." Thúc Thúc nói.

Kỵ binh xung phong tốc độ nhanh, dù người phía trước đâm phải mình, người phía sau thấy cũng không kịp tránh, chỉ có thể bị tiêu diệt cả ổ.

"Tuy nhiên, mình vẫn chưa đủ an toàn, dễ có kẻ lọt lưới. Hơn nữa chi phí quá lớn, chúng ta cũng không có nhiều mình để chôn."

Trận chiến này phải tận diệt.

Nếu không giải quyết được hết mọi người, để những kẻ còn lại chạy trốn, không biết đến khi nào mới bắt được.

Sức chiến đấu của các bộ lạc trên thảo nguyên chủ yếu là kỵ binh nhẹ, kỵ binh trọng giáp chỉ có số ít dẫn đầu xung phong.

Theo tình báo thăm dò, vũ khí của đối phương dường như kết hợp nổ và binh khí sắc bén. Trong tình huống này, đối phương chắc chắn sẽ không đến gần thành, cũng không liều lĩnh tấn công thành.

Muốn đối phó với họ mà không cho cơ hội chạy trốn, tốt nhất là giả vờ yếu thế để họ lơ là cảnh giác, dụ họ đến gần, rồi trực tiếp sử dụng nổ tên tiên tiến hơn để tấn công.

Hoặc là tạo cơ hội giao chiến trực diện, rồi sử dụng bộ binh trọng giáp và một số ít kỵ binh phối hợp, biến đổi trận thế đánh cho họ một trận bất ngờ.

Nổ tên thì rất hiệu quả, chỉ là Thiết Trụ và những người khác còn hơi thêm muốn ngựa và người của đối phương, muốn chọn cách kiểm soát hơn... hơn nữa, sử dụng trận thế còn có thể nhân

cơ hội thực chiến luyện binh. Dù sao thì bất kể thế nào, họ vẫn có hỏa khí và s.ú.n.g bộ binh làm bảo đảm, có thể thử một lần.

Chương 418: Chương 418

Trận chiến bên kia thảo nguyên đã sắp bùng nổ.

Cùng lúc đó, các nơi như Hưng Hòa cũng đã trải qua một mùa đông khắc nghiệt và chuẩn bị đón chào năm mới. Khắp nơi tràn ngập không khí vui tươi, ấm áp.

Bên phía Thịnh Quân cũng nhận được một bất ngờ không nhỏ.

Sau khi nâng cấp siêu thị, Hai Con rơi vào trạng thái hôn mê không biết đến bao giờ mới tỉnh lại.

Mặc dù điều này không ảnh hưởng đến việc Thịnh Quân sử dụng võ của nó để di chuyển khắp nơi. Nhưng dù sao đã sống cùng nhau một thời gian dài, dù nó không phải là người nhưng cũng là người bạn duy nhất hiểu rõ lai lịch của nàng. Việc nó không tỉnh dậy vẫn khiến nàng có chút lo lắng.

Vì vậy, hôm ấy, sau khi Thịnh Quân quay trở lại cơ thể của mình. Như thường lệ, nàng bắt đầu nghỉ ngơi ban đêm. Nhưng lần này, khi mở mắt ra, nàng phát hiện ra Hai Con đã tỉnh dậy.

Chỉ có điều, trạng thái của nó khi tỉnh dậy lại khác xa với tưởng tượng của nàng...

Nếu không phải vì đã ký kết “khế ước” với Hai Con nên nàng có thể cảm nhận được trạng thái của đối phương thì nàng cũng

không nghĩ rằng sinh vật hình người xuất hiện trong siêu thị lại là máy hút bụi tự động của mình.

Mái tóc màu trắng dài chạm nhẹ tới vai, đôi mắt đen pha chút ánh tím. Trên khuôn mặt là làn da trắng mịn như tuyết, thỉnh thoảng lộ ra dòng điện hoặc luồng dữ liệu chảy qua. Ngũ quan tỉ mỉ nhưng không có biểu cảm nên khiến đối phương trông có vài phần ngơ ngác, đờ đẫn.

Nó sở hữu một vẻ đẹp đầy tính phi nhân loại.

Từ đầu trở xuống, cơ thể của nó có cấu trúc giống người bình thường, nhưng bề mặt dường như là một lớp vỏ kim loại. Không biết là trang phục kiểu cơ khí hay thân thể đặc chế của robot.

Sau khi quan sát một hồi, Thịnh Quân cảm giác rằng chiều cao của nó còn khá vượt trội. Nhưng chân tay lại mềm mại, thon dài, không có dấu hiệu rõ ràng về giới tính làm cho nàng không thể nhận ra nó là nam hay nữ.

Nhưng mà, robot có lẽ cũng không có sự phân chia giới tính nhỉ?

“Ừm, Hai Con...?”

Thịnh Quân thử mở miệng gọi tên.

Nghe thấy giọng của Thịnh Quân, Hai Con ngẩng đầu nhìn trần nhà, nghiêng đầu nhẹ.

Nó vẫn không nói chuyện, như thường lệ chỉ dùng sóng não để giao tiếp với Thịnh Quân. Nó phát ra những d.a.o động biểu thị sự bối rối.

Bị đôi mắt xinh đẹp đó nhìn chăm chăm, Thịnh Quân nhất thời không biết nói gì, theo phản xạ hỏi một câu: “Vậy người biến thành thế này rồi, vẫn dọn nhà được chứ?”

Vừa nói ra câu đó, nàng liền hối hận. Chỉ hận không thể tự đánh mình hai cái.

A a a, đây là câu hỏi kiểu gì vậy. Đúng là tác phong của một nhà tư bản mà!

Robot người ta đã trải qua bao gian khổ mới tu luyện thành hình người. Mặc dù vẫn là nhân viên của nàng, nhưng cũng không nên chỉ nghĩ đến việc bắt nó quét nhà chứ!

Tuy nhiên, Hai Con cũng không cảm thấy có gì không đúng. Nó nhanh chóng di chuyển khắp siêu thị.

Dáng đi của nó không hề có vẻ cứng nhắc như robot trong tưởng tượng. Nhưng mỗi bước chân đi qua, sàn nhà lập tức sáng bóng rõ rệt.

Xem ra, dù ở dạng người thì nó vẫn không mất đi chức năng quét nhà.

Thịnh Quân vội vàng bảo nó dừng lại rồi hỏi thêm vài câu khác.

Ví dụ như, sao lần này nâng cấp lại ngủ sau lâu như vậy, vỏ ngoài có bị gì không?

Và giới tính của nó là gì?

Không ngờ, sau khi hỏi xong, Thịnh Quân mới biết Hai Con thực sự có giới tính. Nó im lặng thông báo rằng mình là robot giống đực.

Nghe thấy điều này, Thịnh Quân tò mò hỏi thêm vài câu về cách phân biệt giới tính trong giới trí tuệ nhân tạo.

Thì ra, sau khi robot thông minh được chế tạo thì chúng cũng sẽ phát ra các dạng sóng điện khác nhau. Khi hệ thống được nâng cấp, ngoại hình của chúng sẽ dần dần trở nên giống con người bình thường, các dấu hiệu giới tính cũng sẽ ngày càng rõ ràng hơn.

Hiện tại, Hai Con vẫn là một robot thiếu niên. Có thể đến lần nâng cấp tiếp theo thì có lẽ Hai Con sẽ trở nên trưởng thành hơn.

Tuy nhiên khi Thịnh Quân hỏi về nguồn gốc của hần và hệ thống thì Hai Con cũng không nói quá nhiều. Có lẽ là không thể nói.

Sau khi hỏi xong những điều cần hỏi, Thịnh Quân để Hai Con biến lại thành hình dạng robot tròn như trước.

Đúng vậy, hần vẫn có thể biến trở lại.

Thịnh Quân vẫn có thể tiếp tục sử dụng vỏ của hần để hoạt động. Nếu biến thành hình người thì việc nàng mượn thân thể của hần như vậy cứ khiến nàng cảm thấy tội lỗi. Nhưng khi hần biến lại thành hình dáng tròn trịa, nàng lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tuy rằng hình dáng tóc trắng của Hai Con rất phù hợp với thân phận tiên yêu quái của nàng. Nhưng nghĩ đến tình hình hiện tại ở Hưng Hòa và các nơi khác, Thịnh Quân không muốn dùng thân thể đó để đi lại bên ngoài.

Cùng với sự phát triển của các địa phương, Phương Tiên Nhi nên trở thành một biểu tượng ngày càng cụ thể chứ không phải là một vị thần sống có hình dạng rõ ràng.

Chương 419: Chương 419

Sau khi bận rộn một hồi, Thịnh Quân tiến hành kiểm tra và thử nghiệm một phen.

Lần nâng cấp này, sự khác biệt lớn nhất của Hai Con là về ngoại hình, ngoài ra hiệu năng của cơ thể cũng được nâng cao. Ngay cả chức năng cơ bản nhất là quét nhà, giờ đây hiệu suất của hắn cũng nhanh hơn trước gấp nhiều lần.

Thịnh Quân dần thích nghi với hình dạng mới của hắn. Chẳng bao lâu sau, nàng đã coi đó như một sự việc nhỏ lướt qua mà không bận tâm nữa.

Thêm một thời gian nữa trôi qua, chiến thắng vang dội từ phía thảo nguyên đã được truyền về.

Thiết Trụ và họ đã đánh bại bộ lạc Tát Tát, thành công chinh phục vùng thảo nguyên.

Thủ lĩnh A Lặc Thản đã gây ra nhiều tội ác và cuối cùng bị xử tử. Những người còn sót lại với quân Đông Thành, sau khi trải qua màn xét xử của dân chúng. Ai đáng xử thì xử, ai còn có thể giữ lại thì sẽ được giữ lại cho phép gia nhập.

Từ đó, sức mạnh Phương Quân được nâng cao đáng kể. Sau khi đội kỵ binh được chỉnh đốn xong thì họ có thể hoàn toàn thống nhất toàn bộ vùng Bắc địa.

Trong thời gian này, vấn đề Liêu Châu bị trễ nải bao lâu nay cuối cùng cũng được giải quyết.

Nhiệm vụ tiếp theo của nhóm Thiết Trụ là huấn luyện binh lính, đồng thời thăm dò tình hình Liêu Châu.

Ngoài ra, còn phải điều động một số bá tánh của dân tộc Hồi Hột đến đó để hỗ trợ phát triển các ngành sản xuất.

Còn nhóm người Thúc Thúc đã gửi đơn lên Thịnh Quân, xin phép tích trữ thêm một số chất tẩy rửa lông cừu thông qua máy bán hàng tự động. Vì sản phẩm này rất được ưa chuộng trên thảo nguyên.

Như mọi người đều biết, các sản phẩm từ lông cừu không thể giặt trực tiếp với nước. Nếu không sẽ có nguy cơ bị biến dạng và co lại.

Trước khi có chất tẩy rửa lông cừu, người của dân tộc Hồi Hột luôn gặp phải một vấn đề nan giải.

Áo lông cừu rất tốt, nhưng khi mặc vào mùa đông lại phát ra tiếng nổ lách tách, những tia lửa nhỏ bắn ra khắp nơi. Đặc biệt là ở những chiếc áo len lông cừu ấm áp, hiện tượng này xuất hiện nhiều nhất.

Ban đầu, mọi người đều rất hoảng sợ.

Nhưng khi giáo dục dần được phổ cập, họ biết những kiến thức về tĩnh điện và cũng chấp nhận hiện tượng này.

Chấp nhận thì chấp nhận, nhưng tĩnh điện đôi khi khiến người ta phát đau. Đã vậy lại còn làm rối tóc, khiến mọi người phải đi lại với cái đầu như cây chổi. Thật sự là phiền phức vô cùng.

Khi chất tẩy rửa lông cừu của siêu thị Thịnh Quân ra mắt, nó ngay lập tức nhận được sự ủng hộ rộng rãi của người dân tộc Hồi Hột.

Bảo bối này không chỉ có thể làm sạch các sản phẩm từ lông cừu một cách an toàn. Mà còn có khả năng ngăn ngừa tĩnh điện trong điều kiện khí hậu khô hanh.

Hiện tại, nó đã trở thành món hàng không thể thiếu trong danh sách mua sắm hàng đầu của người dân tộc Hồi Hột.

Sau này, thảo nguyên chắc chắn sẽ phát triển mạnh mẽ ngành chăn nuôi. Chất tẩy rửa này vẫn sẽ phát huy tác dụng.

Nói đến đây, sau khi thu phục thảo nguyên, niềm vui càng nhân đôi khi Thúy Thúy và mọi người bất ngờ phát hiện ra một mỏ than lớn.

Giờ thì vấn đề sưởi ấm ở Bắc địa đã hoàn toàn được giải quyết.

Người ngoài luôn nghĩ rằng thảo nguyên thiếu thốn tài nguyên, nhưng những người trong Phương Quân đã được giáo dục đều biết rằng nguồn tài nguyên dưới lòng đất ở đây vô cùng phong phú.

Không chỉ có mỏ than, nơi đây còn sở hữu trữ lượng đất hiếm đứng đầu thế giới.

Đất hiếm là tên gọi chung của nhiều loại nguyên tố quý hiếm. Mặc dù trong thời gian ngắn chưa cần đến chúng, nhưng nếu sau này phát triển các ngành công nghệ cao thì đây là những nguyên liệu không thể thiếu.

Có thể nói dù là hiện tại hay trong tương lai, thảo nguyên vẫn là một mảnh đất đáng để yêu quý và bảo vệ.

Thời gian lại trôi qua, một năm mới nữa lại đến.

Hiện nay, chương trình mừng xuân đã trở thành tiết mục không thể thiếu ở các vùng. Mỗi khi Tết đến, tất cả các huyện thành được lắp đặt đèn đều rực rỡ ánh sáng.

Mọi người thức trắng đêm để đón giao thừa, cười nói, ca hát dưới ánh đèn ấm áp lấp lánh.

Phượng Quân còn tổ chức các đội đốt pháo hoa đặc chế.

Những chùm ánh sáng rực rỡ bay vút lên trời đêm như sao băng ngược dòng, rồi phút chốc nổ rộ thành những hình ảnh đẹp mắt. Đơn giản thì là các hình vẽ hoa quả, phức tạp hơn thì là hình ảnh em bé ôm cá chép, Tùng hạc trường thọ, như thể thần thánh ban phước lành từ trời cao.

Ánh sáng từ pháo hoa nháy múa trong mắt mọi người. Ai nấy đều mong chờ vận may sẽ đến với mình.

Tất cả những ai thấy pháo hoa đều sẽ được hạnh phúc.

Trong bầu không khí ấm áp và nhộn nhịp như vậy.

Chương 420: Chương 420

Vào mùng 5 Tết, một tin bất ngờ được truyền đến từ Chung Tú ở huyện Thành An.

Nghe nói có một số lượng lớn dân lưu vong từ phía Nam đang tiến về phía Bắc địa. Đường như còn định đi xa hơn về phía Bắc.

Chung Tú dự định đi thăm dò thêm tình hình để tìm hiểu rõ nguồn gốc của những người này.

Nhưng sau khi Tảo Nhi và mọi người nhận được tin tức, họ phải lập tức đưa ra quyết định, chuẩn bị sẵn sàng. Bất kể là tiếp nhận hay trục xuất đám dân lưu vong.

Trong khi thăm dò, đảo mắt cũng đã qua Tết.

Trước khi nhóm dân lưu vong đến, cuối cùng Chung Tú cũng gửi tin tức trở lại. Tin tức lần này đã hoàn toàn làm rõ mọi chuyện

Trước đó ở Bắc địa, những thảm họa thiên nhiên và chiến tranh đã khiến nhiều bá tánh phải rời bỏ quê hương để chạy về phía Nam.

Khi đến miền Nam, một phần bá tánh được tuyển vào các gia đình lớn và các nơi khác để làm việc. Những người không được nhận thì bị đẩy ra sống trong các khu vực dành riêng cho người tị nạn ở ngoại thành.

Để thể hiện lòng nhân từ của Bệ hạ, mỗi ngày tại khu vực dành cho người tị nạn đều phát cháo.

Mặc dù là cháo loãng trộn lẫn với cát bụi, nhưng trong thành thỉnh thoảng có thể tìm được công việc tạm thời. Chỉ cần cố chịu thì cũng có thể no bụng mà sống qua ngày.

Trước đây, mọi chuyện cơ bản là như vậy.

Tiếc rằng trong hai năm qua, mâu thuẫn giữa Phụng Vương và Hoàng đế ngày càng căng thẳng, Hai bên thỉnh thoảng sẽ ngầm xảy ra vài cuộc chiến. Để chuẩn bị cho chiến tranh, cần phải tích lũy nhiều quân nhu, nên phải tiết kiệm chi phí từ mọi nguồn có thể.

Vì nhiều lý do khác nhau mà rất nhiều khoản chi tiêu không thể hoặc không nên tiết kiệm. Nhưng chi phí cứu trợ người tị nạn thì lại có thể nói đến một ít.

Số tiền đã cấp cho việc phát chẩn ở khắp nơi thực ra cũng không ít, nhưng cứ qua mỗi tầng lớp thì đều bị ăn chặn ít nhiều. Đến cuối cùng thì chỉ vừa đủ để mua nguyên liệu nấu cháo. Thậm chí đến gạo mới cũng không mua nổi.

Tóm lại, khoản trợ cấp này nhanh chóng bị hủy bỏ.

Người tị nạn tất nhiên không thể tiếp tục sống sót.

Những ai có thể chất tốt một chút thì đều bị đợt tuyển quân mới mang đi.

Những người còn lại là người già, yếu, bệnh tật, nếu để họ ở lại trong thành mà c.h.ế.t đói thì vừa khó coi, lại có nguy cơ làm lây lan bệnh dịch.

Vì vậy, quan viên phụ trách sự việc này phẩy tay một cái, quyết định đưa tất cả người tị nạn về quê cũ.

Bất kể họ có phải là người từ Bắc địa hay không, tất cả đều bị ép phải đi về Bắc địa.

Đội binh vệ áp giải người tị nạn ra khỏi nơi đóng quân, khi gần đến Phụng Thành thì tự tiện quay về, không quan tâm những người tị nạn này sẽ làm gì tiếp theo.

Chỉ cần người tị nạn trở lại phía Nam, bọn chúng sẽ đuổi trở lại.

Đi về Phụng Thành thì cũng chẳng sao. Có khi còn có thể làm khó Phụng Vương một phen.

Còn đi về quê cũ ở phía Bắc thì cứ để họ tự sinh tự diệt thôi. Phía Bắc toàn là đất cằn sỏi đá, chỉ có những người mạng cứng may ra mới sống sót được.

"Thì ra đó là những người tị nạn bị ép hồi hương à, thật là mở rộng tầm mắt."

Tảo Nhi xem xong tin tức, ần ần vào trán mà nói.

"Đã vậy, chúng ta chắc chắn phải tiếp nhận họ. Lúc này, những người mà bọn chúng coi là không có giá trị lại chính là thứ chúng ta thiếu nhất."

"À, liệu có phải trong đó sẽ có người từ thôn mình bỏ trốn không nhỉ?"

"Cũng không chừng đâu."

Khi đã quyết định tiếp nhận nhóm người tị nạn này, mọi công tác chuẩn bị đều phải được tiến hành. Sau khi hỏi thăm được số lượng người tị nạn từ Chung Tú, Tảo Nhi và mọi người lập tức bận rộn sắp xếp.

Hiện nay các nơi đều đang phát triển, khắp nơi đều thiếu người cho các xưởng và nông trại mới xây.

Nghe nói có một số lượng lớn dân tị nạn sắp bị đưa trả lại, tất cả các địa phương đều phấn khởi, tranh nhau để xin người. Dù những người tị nạn đó phần lớn là người già yếu cũng không ai chê. Vì ngoài lao động chân tay, ở đây còn có việc dùng trí óc hoặc làm thủ công. Kiểu gì cũng có việc phù hợp với họ.

Thế là những người tị nạn vẫn đang khó nhọc di chuyển trên đường chưa biết rằng, ngay cả khi họ chưa đặt chân đến Bắc địa thì con đường sinh sống sau này của họ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Lúc đó không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Khi bị các lính gác đuổi ra, mọi người đều cảm thấy như trời sắp sụp xuống. Ai nấy trên đường đều mang một gương mặt buồn bã.

Khi xưa, họ chạy trốn từ nơi khác đến đây chỉ mong có một cuộc sống bình an. Mặc dù lúc đó họ cũng có ý định sau này sẽ trở về quê, nhưng đó đều là mơ ước sau khi cuộc sống ngày càng tốt lên và ổn định.

Chẳng ai ngờ được trong tình cảnh trắng tay thế này lại bị đưa trả về.

Suốt đường đi về phía Bắc, họ sống nhờ vào những miếng ăn thừa của người khác. Bữa no bữa đói, cố gắng hết sức để đến được đây.

Nhưng mọi người đều biết rằng, bây giờ có một miếng ăn đã là cuộc sống tốt đẹp lắm rồi.

Nếu bước vào Bắc địa, sợ rằng ăn cơm thiú cũng trở thành một điều xa xỉ.

Chương 421: Chương 421

“Mấy tên lính gác trông chừng chúng ta đã bỏ đi rồi. Chúng ta không nhất định phải quay lại miền Bắc, sao không tìm một nơi gần đây mà trú chân?” Một người đề xuất.

Những người khác tự nhiên cũng chẳng phản đối gì. Tình hình Bắc địa thế nào họ còn không rõ sao?

Ngoài vấn đề ăn uống, còn có cái lạnh cắt da cắt thịt vào mùa đông.

Thà tìm một nơi gần đây mà ở tạm, miễn là không trở về địa phận của Hoàng đế thì sẽ không ai để ý đến chuyện họ có bị đưa trả lại quê quán hay không.

Ý tưởng của những người tị nạn rất tốt. Nhưng thực tế khi làm thì lại khó khăn hơn nhiều.

Những người bị đưa trả về này, bất kể điều kiện thực tế ra sao, nhìn qua chắc chắn không phải là người giỏi làm việc.

Một số nơi, những gia đình giàu có vì để thể hiện lòng từ bi mà có thể bố thí cho họ chút cơm thừa canh cặn thì còn được. Chứ để nuôi những người này lâu dài và thuê tới làm việc thì chẳng ai muốn cả.

Với sắc lệnh mới của triều đình, các huyện không thể nào lập trại tị nạn. Cũng không ai sẵn lòng thuê những người này làm

việc.

Chỉ cần họ ở lại quá lâu, lệnh trục xuất sẽ được ban hành.

Tưởng rằng dù mỗi nơi giữ lại được vài người thôi cũng là tốt rồi. Nhưng không ai ngờ được, chẳng có ai muốn nhận họ. Họ chỉ còn cách tiếp tục đi về phía Bắc.

Lòng của những người tị nạn ngày càng nặng trĩu. Họ chống cây gậy gỗ nhặt được trên đường, chắt vật đi tiếp. Thấy đã sắp bước vào rìa của huyện Thành An, thuộc vùng ngoại ô của Phụng Thành. Nhưng họ chưa kịp đến gần thì đã thấy một đội quân nhỏ, có vẻ là lính canh của huyện thành, mang vũ khí tiến về phía họ, chặn họ lại ở ngoài Phụng Thành.

Người dẫn đầu nhóm dân tị nạn là một lão thái thái, họ Thạch. Dù tuổi tác đã cao nhưng bà ấy vẫn còn khá khỏe mạnh, đã trải qua rất nhiều chuyện trong đời.

Bà ấy chỉ thiệt thòi ở chỗ là con cái và chồng đều mất sớm. Giờ chỉ còn lại một mình bà ấy cô đơn.

Lúc còn trẻ, bà ấy có thể nhận vài công việc. Nhưng giờ mắt bà có chút vấn đề, không ai muốn thuê bà nữa. Vì vậy, bà ấy chỉ còn cách tiếp tục ở lại trong nhóm dân tị nạn.

Tuy nhiên, bà ấy rất thông minh, biết cách đối nhân xử thế nên mọi người đều kính trọng bà ấy. Suốt dọc đường đều nghe theo quyết định của Thạch lão thái.

Lúc này, thấy nhóm người của Thành An tiến tới, dường như muốn chặn nhóm của bà ấy lại. Thạch lão thái cảm thấy lo lắng trong lòng, liền cẩn thận tiến lên phía trước và nói: "Đại nhân..."

Giọng bà ấy khàn khàn, nghe thật yếu ớt. Dù sao đã lâu rồi bà ấy không được ăn no.

Suốt dọc đường, họ phải đi đến đâu ăn đến đó. Gần như không còn bao nhiêu lương thực dự trữ.

Khi lên đường, đồ ăn không đủ, chỉ có thể nhặt mấy quả dại quanh đó để ăn chống đói. Điều may mắn duy nhất là phía Nam mấy năm nay không gặp thiên tai, thời tiết cũng ấm áp hơn, đồ ăn dọc đường không ai tranh giành.

Phùng thành chính là hy vọng cuối cùng của nhóm người này trước khi tiến vào Bắc địa.

Dù không thể ở lại, ít nhất cũng phải vào thành xin ít đồ ăn, mới có thể tiếp tục hành trình về phía Bắc.

Vì vậy, dù phải cầu xin thế nào họ nhất định cũng phải vào được thành. Không thể bị chặn lại ở đây.

Tiến đến gần hơn, Thạch lão thái phát hiện những binh lính này mặc đồ có chút kỳ lạ. Áo giáp trên người không có gì khác biệt nhưng bên trong lại mặc thêm thứ gì đó.

Mặt họ được che bằng khăn vải, che khuất nửa dưới khuôn mặt, hoàn toàn không nhìn rõ dung mạo thật. Tay cũng được bọc một lớp gì đó mỏng mỏng, đến cả ngón tay cũng kín mít.

Tuy nhiên, lúc này những điều đó không còn quan trọng nữa.

Thạch lão thái thu lại suy nghĩ, bước thêm mấy bước về phía trước, vừa định quỳ xuống để cầu xin, thì thấy người lính đứng đầu mỉm cười thân thiện và ấm áp, đỡ lấy cánh tay bà.

"Bà bà, khó khăn của các người chúng ta đều hiểu cả. Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa rồi." Người đó nói.

Thạch lão thái đã tính đến vô số khả năng, nhưng không ngờ đối phương lại nói vậy. Lời nói khiến bà ấy sững sờ một lúc, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Người lính nhanh chóng nói tiếp: "Chúng ta mang chút đồ ăn đến đây. Đợi lát nữa sắp xếp cho các người ăn xong rồi chúng ta sẽ đưa mọi người về quê cũ."

Nói rồi, hắn ta phát tay, phía sau có người khiêng mấy cái giỏ lớn đến, bên trong đều là những gói giấy sạch sẽ.

Người lính cầm một gói giấy mở ra cho Thạch lão thái và những người khác xem. Bên trong là bánh mì thơm phức.

Hai năm này, Thành An đã được Chung Tú bí mật phát triển thành vùng phụ thuộc của Phương Quân. Tuy không thể giống trống khua chiêng mà phát triển nhưng tài nguyên và trang bị quân sự đã bắt đầu hướng về Hưng Hòa.

Hai nơi vốn cách nhau cũng không xa nhau nên việc vận chuyển lương thực và hàng hóa hàng ngày thuận tiện.

Gần đây, bên Hưng Hòa bỗng có nhiều loại bánh mì phong phú hơn hẳn. Thành An đương nhiên cũng được hưởng phúc này.

Giờ đây, lộc ăn uống này cũng được chia sẻ cho những người dân chạy nạn trước mặt.

Chương 422: Chương 422

Những người lính nhanh chóng phân phát bánh mì cho mọi người.

Thạch lão thái và những người khác chờ đến nhận lấy món ăn sạch sẽ gọi là "bánh mì" kia. Dù có chút do dự nhưng vì đã đói quá lâu, không còn cách nào khác, cũng phải thử xem sao.

Thạch lão thái ra hiệu cho những người khác chưa vội ăn, để bà ấy thử trước.

Bà cũng có chút lo lắng. Dù sao cách hành xử của những người lính này thật khó hiểu.

Những người bọn họ, đã quen với việc bị đối xử tệ bạc. Bây giờ gặp một chút thiện ý cũng khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Những người ném cho họ những chén cơm thiêu thối, họ lại ăn chẳng phải bần khổ.

Nhưng khi một giỏ đầy những món ăn sạch sẽ được bày ra, lại khiến người ta sợ hãi. Lo lắng không biết có điều gì không ổn trong đó không.

Nhờ đâu đối phương thấy mạng sống rẻ mạt của họ chướng mắt, cho họ bữa cơm đoạn đầu thì sao?

Thạch Lão thái là người sống lâu nhất, nên quyết định làm người đầu tiên ăn.

Như vậy, có c.h.ế.t thì cũng là bà ấy c.h.ế.t trước. Những người khác có khi còn tìm được cơ hội sống sót.

Ôm suy nghĩ bi tráng ấy, Thạch Lão thái cắn vào chiếc bánh mì. Nhân trái cây tinh tế hiện ra.

Ban đầu, Thạch lão thái ăn rất chậm. Nhưng khi hương vị của bánh lan tỏa trong miệng, vị giác đã tê liệt từ lâu như được kích hoạt, bà ấy vô thức ăn ngấu nghiến.

Những người khác cũng hiểu ý định của Thạch lão thái, lặng lẽ nắm tay lo lắng, chăm chú nhìn bà ấy ăn.

Quân lính không nghi ngờ gì, chỉ lặng lẽ đưa thêm cho bà ấy một chai nước điện giải. Sợ bà ấy ghen.

Thấy đối phương chu đáo như vậy, Thạch lão thái cũng có chút ngại ngùng, lặng lẽ cảm ơn rồi đợi một lúc mới bảo mọi người cùng ăn.

Khi mọi người bắt đầu ăn, quân lính không quên giải thích lý do không cho họ vào thành.

"Các người đã trải qua đường xa gian khổ, ăn gió nằm sương thật không dễ dàng. Nhưng để đảm bảo an toàn cho dân chúng trong thành, khi chưa xác định được tình trạng sức khỏe của các người, thật khó có thể cho các người vào. Hơn nữa, đây cũng không phải là nơi tốt nhất có thể thu nhận các người."

Nghe vậy, Thạch bà tử và những người khác ăn chậm lại, lắng nghe kỹ. Tuy không nghe rõ tất cả những lời người kia nói, nhưng họ cũng hiểu được ý chính.

Đối phương đã nói rất uyển chuyển, có lẽ là sợ họ mang bệnh dịch.

Những lo ngại này hoàn toàn có thể hiểu được. Mọi người không khỏi thâm ghen tỵ với dân chúng trong thành.

Thực ra những người lính ở Thành An không chỉ lo ngại bệnh dịch, mà còn sợ những con rắn và các bệnh ngoài da trên người dân tị nạn.

Tất cả những điều này đều cần được kiểm tra và điều trị tập trung, thì họ mới có thể hòa nhập với cuộc sống trong thành. Nếu không, thì quá vô trách nhiệm với những người dân khác rồi.

"Tình hình ở Bắc địa bây giờ đã khác trước rồi, không cần lo lắng quá. Nếu các người cảm thấy không khỏe ở đâu thì cũng có thần y với thuốc chữa bệnh ngay đó. Hãy tin ta, ngày sau các người sẽ sống tốt hơn nhiều." Quân lính nói.

Lời này nói ra, dù có thật hay không thì ít nhất cũng khiến mọi người cảm thấy an lòng.

Nỗi lo của những người tị nạn dần dần được an ủi.

Sau khi ăn xong và nghỉ ngơi một lúc, binh lính Thành An thật sự cử người dẫn những người dân tị nạn lên đường.

Trên đường, Thạch lão thái hỏi: "Đại nhân, chúng ta biết sẽ phải đi về phía Bắc, cũng sẵn lòng nghe theo. Nhưng ngài có thể cho biết rốt cuộc là sẽ đưa chúng ta đến đâu không?"

Những người khác cũng nhìn lại.

"Sẽ sắp xếp theo quê cũ của các người. Nếu nơi đó tạm thời không thể trở về, chúng ta sẽ sắp xếp các người ở nơi gần đó." Quân lính đáp.

Nghe xong, sắc mặt một số người bắt đầu trắng bệch: "Đại nhân, liệu có thể không về quê mà sắp xếp chúng ta đến nơi khác được không?"

Ban đầu, những người trốn xuống phương Nam, có những người vì cuộc sống khó khăn. Nhưng cũng có những người không chịu nổi những lao dịch nặng nề.

Nếu cứ thế trở về nơi quán cũ, để quan lại biết được, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thà c.h.ế.t đói còn hơn.

Binh lính trông coi cũng hiểu tình cảnh của họ, liền lên tiếng trấn an: "Đừng sợ, ta đã nói rồi, Bắc địa giờ đã khác xưa. Những chuyện đã qua cũng không còn tính nữa, trở về coi như bắt đầu lại từ đầu. Sẽ không ai làm khó các ngươi đâu."

Họ giải thích đơn giản một chút về tình hình của Bắc địa. Phần còn lại sẽ để mọi người tự trải nghiệm.

Ôm theo nỗi lo sợ nơm nớp, cuối cùng nhóm người cũng đến ngoại ô huyện Hưng Hòa.

Phương Quân nhận được tin và đã chờ sẵn ở đây.

Binh lính Thành An giao những người tị nạn cho quân đội Hưng Hòa rồi nhanh chóng rời đi.

Chương 423: Chương 423

Thạch lão thái cùng những người khác được đưa sang một bên để làm "kiểm tra" cơ bản. Những ai có triệu chứng bệnh rõ rệt thì được tách ra để điều trị và chăm sóc đặc biệt.

Những người trông có vẻ khỏe mạnh, nếu có rận trên người cũng bị tách riêng ra.

Không chỉ vậy, nam và nữ cũng phải được phân biệt.

Nhiều phụ nữ có rận trên người, lo lắng đứng ra. Trong đó có cả Thạch lão thái.

Rất nhanh sau đó, một người ăn mặc lạ lùng đến dẫn đường cho họ. Người này che mặt và tay rất kín kẽ.

"Mọi người có đói bụng không? Nếu đói thì cứ nói, ta sẽ đi lấy đồ ăn cho. À, các người cứ gọi ta là Quân Đồng."

Nghe giọng thì có vẻ là một nữ nhân trẻ. Giọng nói rất nhẹ nhàng, êm ái.

"Vâng, vâng, được ạ!"

Ngay cả Thạch Lão thái - người vốn rất biết ăn nói, giờ cũng không thốt ra được lời nào thừa thãi.

Kể từ khi qua Thành An, mọi thứ như một giấc mơ. Họ như từ những kẻ bị người ngại, chó chê trở thành những người bình thường được quan tâm.

Đoàn người nhanh chóng được dẫn tới một căn nhà.

Nhìn từ bên ngoài, mái nhà còn bốc lên hơi nước, không rõ bên trong là gì.

Quân Đồng dẫn họ vào trong. Ngay khi vào cửa, hơi nước ấm áp đã ùa tới.

Trong màn sương mờ ảo, Quân Đồng chỉ vào cái giỏ đặt ngay cửa rồi nói:

"Đây là nhà tắm. Lát nữa, quần áo bẩn của các người cứ ném vào cái giỏ này. Sau khi vào trong, ta sẽ hướng dẫn các người tắm. Khi ra ngoài, lấy quần áo sạch trong tủ để mặc. Quần áo cũ sau khi giặt sạch và khử trùng sẽ trả lại cho các người."

Nhà tắm mà cũng có chỗ riêng sao?

Nghe xong, mọi người ngạc nhiên. Nhưng tay vẫn ngoan ngoãn cởi đồ.

Việc này thì chẳng có gì phải xấu hổ.

Tất cả đều là nữ nhân với nhau. Huống hồ sau bao năm chạy nạn, đã thấy qua biết bao cảnh còn mất mặt hơn nhiều. Chuyện này chẳng là gì cả.

Sau khi cởi hết quần áo bẩn, mọi người lần lượt xếp hàng vào nhà tắm.

Nhà tắm này là tạm thời dựng lên, công trình không quá tinh xảo. Nhưng chức năng cần thiết thì không thiếu.

Bên trong là một đại sảnh trống trải, rộng rãi. Trên tường là hàng hàng lớp lớp vòi nước.

Những nữ nhân theo chỉ dẫn của Quân Đồng, đứng dưới vòi nước và vịn núm. Nước ấm ào ào chảy xuống như mưa. Trong chốc lát cả phòng tắm mịt mờ trong màn sương trắng, bao phủ thân hình mọi người.

Lúc đầu còn chút ngượng ngịu, nhưng sau một lúc thì tất cả đều thả lỏng.

Đúng lúc Quân Đồng rời đi rồi một lát quay lại với một giỏ khăn tắm.

Trước đây, mọi người thường tắm bằng đá bọt. Từ khi pháp điện của Phương Tiên Nhi nâng cấp thì có thêm một vật gọi là khăn tắm, đá bọt dần bị thay thế, chỉ còn là đá chà chân chuyên dụng.

Khăn tắm được làm từ một loại vải nhẵn đặc biệt. Bề mặt nhám, dường như là chất liệu tổng hợp, hiện tại chỉ có Phương Tiên Nhi sản xuất. Hưng Hòa cũng đang nghiên cứu chế tạo vật này.

Quân Đồng phát khăn tắm cho mọi người.

Hầu như ai cũng là lần đầu tiên sử dụng thứ này.

Một miếng vải nhỏ, lại được viền thêu, trông như khăn tay của nhà giàu. Một thứ sạch sẽ và đẹp đến vậy, không ngờ lại dùng để chà rửa bụi bẩn trên người họ sao?

Nữ nhân ở đây đều do dự, không ai dám dùng nó.

May thay, sự thúc giục và giải thích của Quân Đồng đã có tác dụng.

Không ai muốn làm chậm trễ việc tắm rửa. Cuối cùng họ cũng dùng khăn tắm để chà rửa.

Vừa mới sử dụng, đã có cảm giác như vừa được tái sinh.

"Giờ ta mới hiểu cảm giác rần lột da là thế nào." Một người nói thật lòng.

Sau đó, Quân Đồng lại mang đến một món bảo bối, gọi là sữa tắm và dầu gội.

Hai thứ này khá giống nhau, đều được đổ ra từ một chiếc bình mềm. Là một ít chất lỏng đặc sệt, có mùi thơm dịu. Chỉ cần xoa nhẹ lên tay là biến thành lớp bột trắng xốp, càng chà thì bột càng nhiều. Nó được dùng để gội đầu và tắm rửa. Sau khi dùng xong, cảm giác vừa sạch sẽ lại vừa thoải mái.

Không biết là ai, trong khi tắm trong lớp bột thơm tho ấy, bỗng bật khóc nức nở. Tiếng khóc ngày càng to, sau đó òa lên khóc lớn. Như thể bao nhiêu nỗi ảm ức chất chứa trong lòng cũng theo đó mà trôi đi.

Không ai cười nhạo nàng ấy vì tất cả mọi người đều có cùng cảm xúc. Căn phòng tắm với làn hơi nước mờ ảo, nhẹ nhàng bao trùm lấy tất cả mọi người.

Chẳng mấy chốc, ai nấy đều tắm rửa xong.

Sau khi lau khô nước trên người, họ lấy quần áo mới do Quân Đồng chuẩn bị từ trong tủ rồi nhận ra rằng thậm chí còn có cả đồ lót và quần áo riêng tư.

Quần lót là loại rộng rãi. Theo Quân Đồng nói, còn có loại tam giác vừa khít nhưng sợ họ chưa quen nên để sau sẽ phát cho họ.

Áo lót cũng là kiểu chưa từng thấy, có thể giữ n.g.ự.c cố định một cách chắc chắn, đi lại vận động cũng không còn lắc lư nữa. Nếu không quen với loại này, họ cũng có thể chọn một chiếc áo lót thoải mái dạng áo yếm.

Chương 424: Chương 424

Sau khi bận rộn mặc xong tất cả, họ mới nhìn sang quần áo chính để mặc. Quần áo này cũng có kiểu dáng khá lạ.

Áo trên không phải là loại áo cài cúc hay buộc dây như họ thường mặc, mà chỉ có một cái lỗ ở cổ để chui đầu qua.

Quần cũng lạ, cạp quần tự động vừa vặn với vòng eo, không cần buộc dây, rất tiện lợi.

Mặc xong lớp áo lót mới, mỗi người còn được phát một chiếc áo khoác ngắn làm từ vải cứng cáp, cổ áo có thể dựng lên, mặc vào trông rất chỉnh tề.

Bất kể kiểu dáng thế nào thì tất cả quần áo đều mới toanh và có nhiều kích cỡ khác nhau để mọi người chọn. Ai cũng có thể tìm được bộ đồ vừa vặn.

Thật không thể ngờ, rất nhiều quần áo tốt như vậy lại được cung cấp miễn phí.

Đây rốt cuộc là nơi thần tiên nào?

Chẳng lẽ Bắc địa đã hoàn toàn tiêu điều sau nạn đói. Nơi này thực ra là một quỷ thành?

Dù sao thì nơi này cũng không giống chốn của người sống. Đến đây rồi mà chưa phải chịu khổ chút nào.

Mọi người ôm suy nghĩ khác nhau, chuẩn bị xong xuôi cho mình.

Chưa kịp mặc áo khoác rời khỏi nhà tắm, Quân Đồng đã bảo họ phải xử lý tóc trước.

Nếu trên đầu có chấy thì chỉ có cách cạo tóc.

Phàm là nữ nhân thì đều hiểu. Chỉ cần còn tóc thì chấy cứ như không bao giờ hết nên phải cắt bỏ.

Chỉ là tóc của bọn họ. Cho dù là trong hoàn cảnh khó khăn thế nào đi chăng nữa, họ vẫn luôn giữ lại. Giờ mà phải cắt đi thì có chút không đành nên mọi người theo bản năng có chút mâu thuẫn. Dù sao thì quan niệm là một thứ khó mà thay đổi được ngay lập tức.

Thấy vậy, Quân Đồng tháo mũ trên đầu xuống, cho họ xem tóc của mình. Cũng là tóc ngắn, chỉ dài tới vai.

Đây là kiểu tóc ngắn mà nàng ấy mới cắt không lâu.

Từ trước đến nay, mọi người vẫn tuân theo quan niệm không thể tùy tiện cắt tóc.

Ngoại trừ những người ở trong Phương Quân vì tiện hành động nên cắt tóc ngắn. Còn Tảo Nhi và những người khác chưa bao giờ yêu cầu dân chúng phải làm vậy.

Tuy nhiên, từ khi thư viện được mở cửa, mọi người bắt đầu tiếp xúc với nhiều kiến thức mới.

Một số suy nghĩ căn cố cũ kỹ cũng dần dần biến mất.

Người ta không còn nghĩ rằng độ dài của tóc liên quan đến phẩm cách. Cũng không còn cho rằng cạo tóc là bất kính với tổ tiên.

Quan trọng nhất là, thư viện đã bổ sung một loạt sách về làm đẹp tóc, giới thiệu rất nhiều kiểu tóc mới lạ.

Trong sách có rất nhiều hình minh họa. Một số là kiểu tóc búi cổ điển, số khác là tóc ngắn thời trang hoặc uốn xoắn.

Cả nam nhân và nữ nhân đều có kiểu riêng!

Là huyện thành thời thượng nhất trong triều đại này, những người sinh sống ở Hưng Hòa đối với những thứ này có độ chấp nhận cũng khá cao.

Huống hồ đây lại là những thứ đã được Phương Quân chứng nhận. Lại còn là sách vở do Phương Tiên Nhi mang đến cho mọi người.

Những kiểu tóc đó, biết đâu lại là truyền lại từ thần tiên thì sao!

Rất nhanh chóng, trong thành đã có người tổ chức đào tạo ra một nhóm thợ cắt tóc, thử mở một tiệm cắt tóc nhỏ.

Không chỉ tạo kiểu tóc cho mọi người, họ còn thu thập lại tóc bị cắt để làm thành các loại tóc giả khác nhau. Để lại cho những ai có nhu cầu sử dụng.

Để tránh những cảm xúc tiêu cực do việc cạo đầu gây ra cho những người tị nạn, Quân Đồng nhanh chóng lên tiếng an ủi: "Trong giai đoạn điều trị sẽ không có người ngoài. Sau khi điều trị xong, nếu mọi người cảm thấy không thoải mái với mái đầu trọc, chúng tôi cũng sẽ giúp liên hệ dịch vụ cho thuê tóc giả, không khác mấy so với tóc thật đâu."

Không chỉ vậy, nhân viên tư vấn tóc giả còn rất chuyên nghiệp. Họ sẽ dựa vào hình dáng khuôn mặt và đường nét của từng người để gợi ý kiểu tóc phù hợp. Trải nghiệm nói chung là rất tuyệt vời.

Ban đầu, những nữ nhân kia có chút phản kháng. Nhưng dần dần lại bị những lời mô tả mới mẻ của Quân Đồng thu hút. Cảm giác như đang nghe kể chuyện vậy.

Cuối cùng, họ cũng cắt tóc một cách thuận lợi.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ.

Người bệnh thì được chữa bệnh. Người cần bồi thuốc thì được bồi thuốc. Ba bữa ăn mỗi ngày đều có người chăm sóc đúng giờ. Giấc ngủ cũng đã được sắp xếp chu đáo.

Họ ngủ trong lều trại. Nhưng lần này những người tị nạn không còn phải ngủ trên túi ngủ tích hợp trong lều nữa mà là trên một loại giường bơm hơi bằng cao su kỳ diệu.

Thứ này không phải do Thịnh Quân cung cấp, mà là thành quả của chính Hưng Hòa.

Trước đây khi các sản phẩm cao su xuất hiện, trong huyện đã làm tan chảy gang tay cao su để chế tạo nhiều thứ.

Chương 425: Chương 425

Sau khi tình hình bên dân tộc Hồi Hột ổn định thì việc trồng cỏ cao su dần dần được mở rộng với quy mô lớn hơn. Nguyên liệu thô không còn phải phụ thuộc hoàn toàn vào Thịnh Quân nữa. Mọi người càng hăng hái hơn trong việc nghiên cứu các sản phẩm từ cao su.

Tất nhiên, Thịnh Quân vẫn đưa ra không ít lời khuyên quý giá. Chẳng hạn như chiếc giường bơm hơi này.

Túi ngủ tích hợp trong lều dầu tốt nhưng suy cho cùng vẫn tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, ít nhiều vẫn còn hơi cứng.

Trong những ngày Phương Quân ra ngoài hành quân vẫn có thể dùng được. Nhưng đối với những người tị nạn và bệnh nhân cần dưỡng sức thì không thoải mái lắm.

Thêm vào đó, kể từ khi trong huyện có xe đạp, bá tánh thỉnh thoảng có kế hoạch nghỉ ngơi ngoài trời khi đi du lịch.

Vì vậy, một loại giường bơm hơi di động ra đời. Ngay lập tức đáp ứng được tất cả những nhu cầu trên.

Chiếc giường đơn với độ mềm vừa phải, kèm theo chiếc gối cao su đã trở nên thịnh hành trong huyện. Thêm một chiếc chăn bông nhỏ và một bộ ba món ga gối hoa văn đơn từ Phương Tiên Nhi.

Khi những người tị nạn bước vào lều, họ nhìn thấy nơi nghỉ ngơi thoải mái như vậy.

Một người trong số họ nuốt nước bọt, không dám tin: "Trước đây, tôi từng làm việc cho một gia đình giàu có, mà cuộc sống của lão gia đó cũng chỉ thế này thôi. Giường ngủ, đồ ăn thức uống, tôi cảm thấy còn chẳng bằng những gì chúng ta đang thấy ở đây. Tắm rửa thì có người hầu, nhưng cũng không có nước nóng luôn chảy và sữa tắm thơm phức như thế này..."

"Người của Hưng Hòa nói rằng, những thứ này chỉ được cung cấp miễn phí trong thời gian chúng ta phục hồi sức khỏe. Sau này nếu muốn tiếp tục sống như thế này, phải tự làm việc kiếm tiền. Nhưng họ cũng nói, chúng ta đều có thể tìm được công việc phù hợp ở miền Bắc, chỉ cần đợi phục hồi sức khỏe!"

Ở đây, không ai coi họ là gánh nặng hay là kẻ thừa thãi nữa.

Trước đây, ai nấy đều sợ hãi khi nghĩ đến việc trở về quê hương nghèo khó. Nhưng khi thực sự trở về, họ mới nhận ra nơi đó vẫn như một người mẹ dịu dàng chờ đợi họ.

Điều này sao có thể không khiến mọi người xúc động?

Mỗi ngày nghỉ ngơi, mọi người đều cười mà ngủ. Cả thể chất và tinh thần đều ngày càng khỏe mạnh hơn.

Những điều cảm động chưa dừng lại ở đó.

Sau khi hoàn toàn phục hồi sức khỏe, những người tị nạn được đưa về nơi họ có hộ khẩu.

Phương Quân luôn giữ đúng lời hứa, chỉ cần họ muốn, họ sẽ tìm được công việc phù hợp.

Nếu họ muốn trở về ngôi nhà cũ, Phương Quân sẽ sắp xếp cho họ.

Còn những ai không muốn trở về, họ cũng sẽ có nơi ở khác.

Giờ đây, nhiều nhà xưởng đã xây dựng ký túc xá. Những ai không vội lập gia đình hoặc không có ràng buộc đều có thể ở đó. Mỗi ngày nhận nhip có rất nhiều người bầu bạn, vô hình chung họ lại có những người thân mới.

Ngoài ra.

Những tên quan tham, quan lại hung ác trong huyện đã biến mất. Chỉ còn lại Phương Quân - những người luôn lắng nghe mọi lời nói của dân chúng một cách dịu dàng.

Phương Quân chính là quân đội của nhân dân. Họ sẽ luôn đặt người dân lên hàng đầu.

Trên vùng đất dưới quyền của Phương Quân, đi đến đâu cũng có thể ngửi thấy hương thơm của những món ăn ngon.

Những cánh đồng cần cỗi trước đây, giờ đã được trồng đầy ngũ cốc và rau quả.

Dù sống ở đâu, cũng có những cửa hàng phúc lợi với vật tư phong phú đi kèm. Cần gì cũng có thể mua được.

Trên những mảnh đất khô cằn trước kia, giờ đây đã có những giếng nước trong vắt. Xe nước tưới tiêu cho cánh đồng, nuôi dưỡng sự sống tươi mới.

Trên những con đường xi măng sạch sẽ và bằng phẳng, người đi bộ hay đi xe đều ăn mặc khác nhau, thỉnh thoảng họ cất tiếng hát vang bài [Tự Do Bay Lượn] hoặc bài hát nào đó khác. Những người xung quanh biết hát đều hát theo, cùng nhau vui vẻ hát lên vài câu.

Ngay cả khi bị ngã trên đường, luôn có cánh tay từ bốn phương tám hướng đưa ra đỡ người đứng dậy.

Mọi nơi đều tràn đầy hy vọng, xung quanh ngập tràn thiện ý. Mọi thứ đều tự do và hạnh phúc.

Những người trở về quê cũ nhanh chóng thiết lập sự gắn bó mới với mảnh đất xưa, không ngừng xúc động trước diện mạo mới của Bắc địa.

Trong số đó, người xúc động nhất chính là người dân thôn Thạch Đầu trước đây.

Tất nhiên, giờ đây thôn Thạch Đầu giờ đã đổi tên thành Phương gia thôn. Các thôn khác đều rất ghen tị, cho rằng cái tên này đã nhận được thần lực của Phương Tiên Nhi.

Những người dân thôn Thạch Đầu khi đến Bắc địa thì con người đảo quanh không ngừng nghĩ.

"Trời ơi! Vị Tôn chủ sự kia chẳng phải là con gái lớn nhà thợ mộc Tôn trước đây sao? Giờ đây đã làm nên sự nghiệp thế này rồi!"

"Còn cả Đại Ngưu, Hà Hoa, Triệu lão thái thái nữa, sao ai cũng đều trở thành những nhân vật ghê gớm thế này! Chẳng lẽ trong thôn đào được tiên đan rồi à?"

Nói là vậy.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết. Ban đầu vẫn là nhóm người Tảo Nhi dù trong hoàn cảnh tồi tệ đó mà vẫn kiên quyết ở lại, không chạy về phía Nam. Dù thế nào vẫn cứng rắn chống đỡ. Việc đó đòi hỏi ý chí và khả năng phi thường.

Giờ đây đạt được thành tựu như vậy, cũng không có gì ngạc nhiên.

Chỉ là không ai có thể ngờ rằng, những người cùng thôn xưa kia lại có thể đạt được những thành tựu lớn đến thế.

Cuối cùng, người dân trong thôn không nhịn được mà lắc đầu than thở:

"Thật đúng là mỗi người có số phận riêng. Nhưng số phận tốt khi rơi vào đầu ai, cũng cần phải có dũng khí và phương pháp để nắm bắt nó mới có thể giữ được!"

Nếu là họ nhặt được tiên đan, e rằng cũng không thể trở thành chủ sự như thế.

Chương 426: Chương 426

Các dân tị nạn thuận lợi hoà nhập vào cuộc sống ở Bắc địa.

Sau khi trải qua rèn luyện một thời gian dài, kỵ binh ở biên cương dần dần thành hình.

Lần chinh đồn binh lực này tốn không ít thời gian, không chỉ là chuyện về kỵ binh cùng với việc phát triển, còn phải không ngừng bổ sung mở rộng bộ binh của quân đội.

Cũng may có đủ binh lực để dùng, ổn định Bắc địa chỉ là vấn đề thời gian. Vấn đề khó khăn nhất đã giải quyết xong rồi, tai họa ngầm của biên cương cũng đã được dẹp yên, không cần phải lo lắng lúc đang dọn dẹp nhà của mình, có người đi vào rồi đột nhiên đ.â.m một nhát d.a.o lạnh thấu xương vào sau lưng.

Kế hoạch thống nhất Bắc địa chính thức được định ra, một đường giành lại từ Bắc đến Nam, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần ra quân, đi qua các huyện cho có là được rồi.

Đến lúc này, Bắc địa hoàn toàn thống nhất, cuối cùng cũng có một tên gọi chính thức — Phương Châu.

Đây là tham khảo cổ thổ Thần Châu của Phương Tiên Nhi để đặt tên.

Thịnh Quân rất thích cái tên này, cái này làm nàng ấy nhớ đến tàu Noah, mang theo màu sắc của sự cứu rỗi và hy vọng.

Mà bây giờ Bắc địa cũng mơ hồ trở thành nơi cứu rỗi của tất cả bá tánh.

Phương Châu mọi việc đang dở đều đang chờ được hoàn thành.

Thiết Trụ vẫn đang ở biên cương, mấy người có thể làm được việc như Thu Nương, Đại Ngưu không thể tiếp tục ở lại Hưng Hoà, đều bị đưa đến các huyện thành khác nhau để phát triển.

Trước đây tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy Hưng Hoà làm thế nào để phát triển phồn vinh, bây giờ đối với việc xây dựng phát triển thành thị cũng có rất nhiều kinh nghiệm thực tế.

Lại thêm các loại sách báo tài liệu mà Thịnh Quân cung cấp, ngoài ra còn thêm sự giúp đỡ của máy bán hàng tự động, nếu gặp vấn đề thì tra tư liệu, không tra được thì có thể đi nói chuyện nhờ giúp đỡ.

Nói chuyện qua máy bán hàng tự động vẫn rất tiện, nếu có vấn đề quan trọng khó hiểu còn có thể mở một cuộc họp online.

Nhưng mà, cách này quá ỷ lại Thịnh Quân, mọi người cũng đang nghĩ cách cải tiến cách truyền tin.

Cách tốt nhất và nhanh nhất đương nhiên là một loạt các công cụ truyền tin có liên quan đến điện rồi, nhưng trước mắt muốn phát triển cũng phải từng chút một, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể duy nghĩ đến một vài cách vận chuyển thực tế.

Nói ví dụ như, thử dùng đường ray xe lửa, nghiên cứu làm ô tô nhỏ v.v.

Những thứ này đương nhiên cũng là công trình lớn lại rất là vất vả, nhưng mà đoạn thời gian này cũng đã bắt đầu được duyệt rồi, chỉ chờ sau này hoàn thiện từng hạng mục một.

Sau khi nhận thêm vài nhóm dân tị nạn, các nơi đều tăng thêm khá nhiều người để dùng.

Hơn nữa còn có thêm niềm vui ngoài ý muốn, một bộ phận dân tị nạn vậy mà lại mang đến tin tức vô cùng quan trọng.

Theo lời của một dân tị nạn tên Trương Quế.

Trước đó nước Oa đã mở đường buôn bán với phía Nam, những hàng hoá vận chuyển đến, trong đó có không ít những tài liệu mà vũ khí nóng cần.

Nghe nói phía bên nước Oa nghiên cứu vũ khí nóng đã có một ít thành tựu, phía Nam chắc cũng có được tin tức này, sau này chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để nghe ngóng cách thức chế tạo vũ khí nóng, sau đó nhập một lượng lớn nguyên liệu về thử chế tạo vũ khí nóng.

Tin tức này đối với các nàng là một tin tức xấu.

Nếu như để phía Nam làm ra một lượng lớn vũ khí nóng, đến lúc đó cho dù các nàng có chuẩn bị đầy đủ vũ khí và lương thực thì sau khi hai bên đánh với nhau, tổn thất thương vong cũng sẽ cao hơn so với dự tính.

Có lẽ đối với Hoàng đế thì đánh thắng trận mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng đối với các nàng thì người mới đáng để trân trọng.

Nếu như bọn họ có thể dùng vũ lực để nghiền ép đối phương thì có thể khống chế được tình thế, không để chiến tranh ảnh hưởng đến bá tánh vô tội.

Nhưng nếu đối phương cũng có vũ khí nóng, chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu thua, lúc đánh trận cũng sẽ không thể tránh khỏi thương vong.

Không chỉ nghĩ cho bá tánh, mạng của Phương Quân cũng rất quý báu.

Phát triển đến bây giờ, mỗi một Phương Quân đều đã trải qua chọn lọc từng tầng một, nhận được sự giáo dục tốt đẹp, học được rất nhiều các kỹ năng, trong lòng có bá tánh, luôn được mọi người quý mến yêu thương, nhân tài chất lượng cao trung thành bảo vệ quê hương, mất đi một người là một tổn thất không thể nói bằng lời.

Trừ đánh trận, những tin tức này, nói không chừng còn là dự báo trước cho việc đám giặc Oa bắt đầu gây sóng gió.

Tuy nói không ai mong Hoàng đế được sống tốt, nhưng dù sao thì đây cũng được tính là việc nhà của các nàng

Không ai nghĩ đến việc để cho đám giặc Oa kia dính vào, đi làm giảm hay là tăng cường thực lực của Hoàng đế.

Tóm lại, sau khi nhận được những thông tin này, tất cả mọi người đều có cảm giác căng thẳng, bắt buộc phải nhanh chóng thành lập một đội quản lý đường thủy cho ra dáng, thuận lợi lấy được phía Nam mới được.

Chương 427: Chương 427

Trên thực tế, thành viên của hải quân các nàng đã chọn xong rồi, đội ngũ cũng đã có hình thức ban đầu.

Chỉ là tạm thời đều là mấy con vịt cạn chưa từng ngồi thuyền ra biển, cùng lắm là kỹ năng bơi khá tốt.

Bây giờ mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một cái thuyền chiến tốt.

Nhắc tới cũng khéo, gần đây sau khi đám người Thiết Trụ giải quyết xong chuyện ở Liêu Châu, tìm được một cơ hội có thể lấy được thuyền chiến.

Liêu Châu có rất nhiều dân tộc thiểu số sống ở đây, còn có một vài tù nhân lưu vong may mắn sống sót lại.

Nơi này tạm thời không có chiến loạn và tranh chấp, đám người Thiết Trụ lại mang theo vật tư và kỹ thuật đến giao lưu thiết lập quan hệ ngoại giao với cư dân ở đây.

Vật tư thì không cần phải nhiều lời, đương nhiên là những thứ đồ ăn và đồ dùng hằng ngày do Phương Tiên Nhi cung cấp.

Mà các kỹ thuật giao lưu thì là các cách trồng lúa trên đất đen.

Liêu Châu mặc dù lạnh, mùa xuân và mùa hạ mỗi năm lại thích hợp trồng trọt. Đám người Thiết Trụ từ chỗ nào tìm được giống lúa chịu được rét lạnh, chỉ đạo nhóm người ở đây trồng lúa nước ở ven bờ sông Liêu, chỉ cần dựa theo cách trồng cẩn thận chăm bón bảo vệ, đến lúc đấy sẽ có được gạo cơm thơm ngon hợp khẩu vị.

Ngoài việc ăn no mặc ấm ra thì chỉ còn vấn đề chống lạnh.

Ở đây, mùa đông rất là lạnh, mọi người quen với cuộc sống ở trong hang, ở bên dưới đào động để tránh cái rét lạnh căm.

Sống trong hang là vì để sống sót, không hề có tí thoải mái nào, ánh sáng với thông gió cũng không tốt. Đám người Thiết Trụ truyền kỹ thuật xây dựng nhà cửa và giường sưởi cho bọn họ để mọi người có thêm một vài lựa chọn.

Ngoài ra, nếu mà đi ra ngoài, áo bông bình thường cũng không có tác dụng, vậy nên cư dân ở đây đều dựa vào da của động vật để chống lại rét lạnh.

Thế là đám người Thiết Trụ mang đến áo lông phiên bản đã được cho dày thêm, trong cái lạnh cũng có thể chống lại giá rét.

Theo lý thì nơi này còn rất thích hợp để khai thác các ngành công nghiệp liên quan đến chế tạo quần áo da thú, nhưng cần nhắc đến các vấn đề về bảo vệ môi trường và yêu thương động vật, mọi người không hề có ý định nuôi động vật để lấy da, định để ngày sau khi có điều kiện làm tài liệu tổng hợp, thì lại thử làm quần áo da thú nhân tạo.

Nói tóm lại, động tĩnh vội vàng náo nhiệt ở Liêu Châu gần như hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của Mạc Khước.

Trước đấy Mạc Khước bị đánh lui về ổ, dần dần hồi phục lại, sau đó hình như vẫn luôn dự định làm một chuyện lớn gì đó, trong bóng tối làm khá nhiều động tác nhỏ.

Vốn là mọi người vẫn luôn phòng bị, sợ đối phương động tay động chân.

Chẳng ai ngờ, lúc Liêu Châu bước vào giai đoạn phát triển, Mạc Khuốc lại đột nhiên chủ động đến cửa, ngại ngùng đưa ra lời mời hợp tác với đám người Thiết Trụ.

Phía bên Mạc Khuốc rất thú vị, thế mà lại có không ít người lén học ngôn ngữ của bọn họ, thậm chí thủ lĩnh của đối phương còn đích thân đến tìm Thiết Trụ hai lần để tỏ lòng coi trọng.

Lần này đám người Thiết Trụ cũng biết, lúc trước Mạc Khuốc âm thầm làm những hành động nhỏ gì, thì ra là bận rộn cho mọi người học ngoại ngữ đây mà.

Chả bù cho bọn họ còn khẩn trương đề phòng lâu như vậy, nghĩ rằng đối phương muốn làm một trận lớn.

Không ngờ cuối cùng chỉ là một sự hiểu nhầm lớn. . .

Mặc dù hài hước nhưng lại cũng rất có thành ý.

Mà lời mời hợp tác cụ thể của Mạc Khuốc cũng rất là hợp ý.

Theo lời nói của bọn hắn, dạo gần đây động tác của nước Oa khá là nhiều, bởi vì thiếu thốn vật tư nên chạy đến nước Nguyệt Ly cách gần đó để động tay động chân.

Nếu như để bọn hắn thông qua việc bóc lột nước Nguyệt Ly lại lần nữa lớn mạnh, về sau chắc chắn sẽ ra tay với những nơi khác.

Nguyệt Ly khổ không thể tả.

Mặc dù nó có liên kết biên giới với Liêu Châu, nhưng Liêu Châu từ trước đến giờ vẫn luôn lạnh giá ít người, trước đây không có

liên hệ mật thiết với nhau nên chỉ đành quay đầu nhờ Mạc Khước giúp đỡ.

Mạc Khước rất vui lòng giúp đỡ, nhưng không chắc chắn với thực lực của bản thân.

Càng đừng nói là muốn giúp Nguyệt Ly thì phải đi qua Liêu Châu, nếu không may gây ra hiểu nhầm gì thì lại không hay.

Là một quốc gia nhỏ ngưỡng mộ cái mạnh lại hiếu chiến, lúc trước đánh trận với Hồi Hột, Phương Quân thể hiện ra chiến lược mạnh mẽ lại ngoài ý muốn chinh phục được lòng của Mạc Khước.

Mà, bởi vì cách cũng gần, Mạc Khước cũng trực quan nhìn thấy bởi vì những món đồ mà đám người Thiết Trụ mang đến có được sự thay đổi to lớn.

Đồ ăn đồ dùng thứ nào cũng đều là đồ tốt, đến cả ngựa được nuôi cũng bóng loáng mượt mà hơn trước, người Hồi Hột sao lại sống tốt được như vậy chứ!

Bởi vậy, bọn hán đều trông mà thèm, nhưng lại biết rõ bản thân đánh không lại, bèn nghĩ ra cách cúi đầu tỏ ý cầu hoà.

Chương 428: Chương 428

Nhưng trước đó hai bên bởi vì đánh trận với nhau nên quan hệ rất là căng cứng, trong chốc lát cũng không tìm được thời cơ thể hiện sự hữu hảo.

Cũng may Mạc Khước có một tên thông minh đưa ra một ý hay, hô hào mọi người cùng học ngoại ngữ, đến lúc đấy cho dù là giao lưu hay là làm gì thì cũng sẽ thể hiện được thành ý.

Các việc học tập này làm khổ đám người Mạc Khước ngày thường chỉ biết mua đao nghịch giáo, khổ sở cố gắng một hồi, cũng may công phu không phụ người có lòng.

Lần này, cuối cùng Mạc Khước cũng tìm được cơ hội, liên nhân cơ hội thể hiện ý tốt, liên lạc cảm tình với Phương Châu.

Thế là tìm đến cửa, đưa ra lời mời "hẹn hò" cùng đến nước Nguyệt Ly đối phó với nước Oa.

Cũng tính là Mạc Khước may mắn.

Mấy người Tảo Nhi vốn cũng định đi nước Nguyệt Ly để đổi một vài cái thuyền chiến, nâng cấp với thành lập quản lý đường thủy.

Lúc này thời cơ và lý do đều phù hợp, đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh, vừa hay có thể đồng ý với lời mời của bọn họ, chờ sau khi giúp Nguyệt Ly đuổi giặc Oa, đưa ra yêu cầu đổi chiến thuyền cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà quy mô của trận chiến Nguyệt Ly này không được tính là lớn, vừa hay có thể mượn cơ hội này để tìm hiểu thực hư về vũ khí nóng của nước Oa.

Mặc dù từng có xung đột với Mạc Khước, nhưng giai đoạn trước mắt này, các nàng ấy đang bận phát triển, cũng rất cần ổn định quan hệ ở xung quanh.

Chiến lược và giúp đỡ mạnh mẽ cũng có thể giúp cho đối phương dựng nên danh vọng, tạo nên móng cơ sở cho ngày sau đại quốc quật khởi.

Kế hoạch luôn phải nghĩ xa dài, nhưng việc cấp bách trước mắt, vẫn là giải quyết việc của Nguyệt Ly.

Kỵ binh của biên cương ở rất gần đây, đi đến đó chi viện cũng rất tiện.

Mà nước Nguyệt Ly cũng không giống với nước Oa là hải đảo gần như cách biệt với đất liền, nếu chỉ đuổi người Oa ở trong nước ra thì thiết kỵ ra tay đã đủ dùng rồi.

Cân nhắc đến việc có thể có vũ khí nóng xuất hiện, lần này Phương Quân cũng đã làm chuẩn bị đầy đủ, gần như đã trang bị vũ trang cho chiến mã, vũ khí cũng định mang theo loạt s.ú.n.g b.ắ.n xa nhất tốc độ nhanh nhất.

Nếu như đã kết liên minh với Mạc Khước, trước khi xuất phát, mấy người Tảo Nhi không hề keo kiệt đưa một nhóm trang bị khá tốt cho đối phương.

Đương nhiên, chỉ là đồ bảo vệ và binh khí lạnh, còn là phiên bản đầu tiên mà Phương Quân đào thải ra.

Nhưng cho dù là đồ đào thải, nhưng quân Mạc Khước có được trang bị mới cũng vô cùng kích động.

"Trời ạ! Đây đúng là thần binh mà ông trời ban xuống, rắn chắc như thế này, lại còn có được màu sắc đẹp đến vậy, giống như ánh mặt trời, mà mặt trời lại là hình dạng của Phương Châu!"

Nhận đồ của người ta thì ăn nói cũng phải nhún nhường hơn, những lời có cánh không ngừng tuôn ra từ miệng của mấy người Mạc Khước.

Vốn bọn hắn nghĩ nếu có quan hệ tốt với Phương Châu thì nói không chừng sẽ kiếm được một vài chỗ tốt, không ngờ mới bước ra bước đầu tiên đã có được trang bị tốt như vậy khiến cho nhiệt tình của bọn hắn càng cao.

Trong không khí đoàn kết ấm áp đó, thiết kỵ hùng dũng ở biên cương rất nhanh đã bước vào Nguyệt Ly.

Phải nói rằng tài nguyên vật tư vốn có của Nguyệt Ly cũng không được tính là phong phú, nhưng lại có khá nhiều thợ thủ công tốt, nghề chế tạo thuyền bè cũng rất là phát triển.

Lần này nước Oa đột kích, cũng vờ vì nhìn trúng thợ thủ công và thuyền bè của Nguyệt Ly. Bọn họ sau khi đã biết được chỗ tốt của vận chuyển đường biển định tiến thêm một bước nữa mở rộng quy mô của thuyền biển, để làm thêm nhiều giao dịch hàng hoá, chi phí chế tạo thuyền bè cao, Nguyệt Ly có sẵn sao lại không dùng?

Nguyệt Ly bất lực nên đã cầu cứu Mạc Khước, vốn cũng không nghĩ Mạc Khước đến giúp thì có thể giải quyết được bao nhiêu.

Nhưng vào một ngày nào đó, trong lúc bọn họ đang đối chiến kịch liệt nước sôi lửa bỏng, đột nhiên nhìn thấy một mảnh áo giáp sắt toả ánh sáng bạc chói mắt dưới ánh mặt trời đang chạy như bay về phía bọn họ.

Tình cảnh đó vô cùng chấn động, mặt đất cũng vì thế mà rung lên.

Nước Oa biết được tình hình của Nguyệt Ly, cũng nghĩ đến bọn hắn sẽ tìm Mạc Khước để nhờ giúp đỡ, vậy nên cũng mang theo không ít thủ đoạn để đối phó với kỵ binh đến, thậm chí còn trang bị một ít vũ khí nóng tốt đến.

Chỉ là không thể nào ngờ được, đi đến cùng với Mạc Khước vậy mà lại là một đội quân đáng sợ chưa từng được nghe nói!

Còn chưa nhìn rõ người đến trông như thế nào, vũ khí nóng còn chưa được đốt lên, vũ khí không tên của đối phương đã bắn lên đầu của quân mình!

Chương 429: Chương 429

Võ tướng dẫn đầu của nước Oa còn chưa chính thức bước vào chiến trường, đã tử vong ngay tại chỗ, ngoại trừ một chấm đỏ ở giữa hai đầu lông mày ra, thậm chí còn không ai nhìn rõ hắc tã c.h.ế.t thế nào!

Như vậy còn chưa xong...

Chờ cho chiến trường không còn bá tánh của Nguyệt Ly, đối phương rất nhanh đã kéo lên mấy vũ khí lớn.

Sau khi một tiếng rầm thật lớn vang lên, quân đội bên họ giống như bị trời phạt vậy, bắt đầu cánh tay bắt chân văng tứ tung, thậm chí còn mấy cái đầu không hoàn chỉnh cũng bay múa trên không.

Thế này thì ai thấy mà không sợ cho được

Vậy nên đám người này từ đâu chạy ra vậy? Đúng là một đám quỷ mà!

"Ý, đại ca, có phải lúc trước chúng ta quá lo lắng không. Vũ khí nóng của nước Oa hình như cũng không có uy lực giống với trong tưởng tượng của chúng ta lắm ấy. . ."

Nhìn qua tình hình của chiến trường, Thuý Thuý không nhịn được gãi mặt.

Nàng ấy lần này là người dẫn đội một đội nhỏ của Phương Quân cùng với Đại Ngưu đến Nguyệt Ly.

Là người từ nhỏ đã đi theo ca ca học võ, nàng ấy có thiên phú hơn đệ đệ sinh đôi Đại Mao. Lúc đầu đã nhanh chóng nhớ được động tác của Bát Đoạn Cẩm, về sau học các chiêu của võ công đương nhiên cũng rất nhanh, dùng các chiêu thức linh hoạt, nếu chỉ đơn thuần đối đầu với nhau bằng cơ thể, chỉ nói về tốc độ và sự nhanh nhạy, thì đến Đại Ngưu cũng khó chống đỡ.

Sau này kỹ thuật b.ắ.n s.ú.n.g với b.ắ.n cung cũng vô cùng chuẩn xác.

Từ nhỏ Thuý Thuý nghe những chuyện mà Phương Tiên Nhi kể đến khi lớn, người mà nàng ấy sùng bái nhất là tướng quân văn võ song toàn trong chuyện. Nàng ấy vẫn luôn mơ ước có thể trở thành tồn tại như vậy, vậy là vô cùng chịu khó luyện tập võ nghệ, cũng không dám lười biếng việc học văn hoá.

Người một nhà các nàng đều cao lớn vạm vỡ, Thuý Thuý cũng không khác. Đặc biệt là năm nay lại cao hơn một đoạn, mới hơn mười tuổi chưa đến mười lăm tuổi, mà nàng ấy chỉ thấp hơn Đại Ngưu nửa cái đầu.

Mấy năm trước, sau khi Thuý Thuý gia nhập vào quân đội nữ, dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân, thăng chức nhanh như tên bắn, bây giờ đã trở thành người dẫn đội tuổi trẻ nhất trong Phương Quân.

Một nhà ba đứa trẻ của Đại Ngưu, hai người đều có ý chí ở trên chiến trường, chỉ có Đại Mao đi làm công việc văn thư, ở nơi khác tỏa sáng.

Bởi vậy, Đại Ngưu và Thuý Thuý thân thiết với nhau hơn.

Lúc này, nghe thấy nàng ấy nói như vậy, Đại Ngưu cũng cho rằng như thế.

Nhưng cũng vẫn không thể buông lỏng cảnh giác.

"Mặc dù nói như vậy, lần này chúng ta đã đánh cho đối phương không kịp trở tay. Chờ sau khi cuộc chiến này kết thúc, tin tức của chúng ta sẽ theo tuyến đường thương mại của nước Oa truyền đến tai của Hoàng đế, bọn họ chắc chắn sẽ không tấn công chúng ta, nhưng chắc chắn sẽ nâng cao cảnh giác và chuẩn bị, sẽ càng liều mạng để nghiên cứu vũ khí nóng. . ." Đại Ngưu nói.

Thúy Thúy gật đầu: "Yên tâm đại ca, muội chắc chắn sẽ không khinh địch!"

Giọng điệu khi nói chuyện mặc dù nghe dịu dàng, nhưng động tác đuổi theo người người Oa lại không hề dịu dàng, đây cũng là một cuộc chiến có quy mô hàng hoàng mà lại còn không cần phải kiêng rè gì hết, Phương Quân dùng thái độ nghiêm túc nhất để đối chiến.

Chỉ tiếc người Oa không cảm nhận được sự nghiêm túc của bọn hắn, chỉ cảm thấy đây là một đám yêu ma quỷ quái ăn thịt người đang giày vò người phàm.

Người Oa đi lên bờ gần như đều bị diệt bởi thần binh của đối phương.

Chỉ còn lại một số ít may mắn có thể chạy trốn lên được thuyền chiến, bò lăn bò còng kẹp đuôi chèo thuyền chạy mất.

Sau khi đuổi hết đám người xâm lấn đi, bá tánh Nguyệt Ly đều vây quanh bọn họ, tay nâng đồ đạc và thức ăn còn lại trong nhà đưa cho Phương Quân nói lời cảm tạ.

Bọn hắn đã biết lần này không chỉ Mạc Khước đến đây, lực lượng lớn nhất ở đây là một đội thần quân mang tên "Phương Quân".

Theo lý thì chịu đến đây giúp đánh đuổi quân địch, đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Những Phương Quân mạnh mẽ dịu dàng, trong quá trình chiến đấu vẫn không quên bảo vệ bá tánh của Nguyệt Ly, mọi người nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng.

Rất nhiều người vốn nên mất mạng nhờ vậy mà được cứu vớt, đã coi Phương Quân thành chúa cứu thế của bản thân.

Không ít người chảy nước mắt lao đến làm động tác hành lễ có thành ý nhất của Nguyệt Ly, trong miệng còn nói một loạt lời cảm ơn bằng ngôn ngữ Nguyệt Ly.

Chương 430: Chương 430

Sau khi thư viện được mở ra, phía bên Phương Quân đương nhiên cũng có người học ngôn ngữ của Nguyệt Ly, lúc này lại vừa hay có đất dùng võ, rất nhanh đã dùng khẩu ngữ không được lưu loát nhưng ngữ pháp đúng nói chuyện giao lưu với đối phương, còn lớn tiếng an ủi tất cả những người có mặt ở đây.

Nghe thấy Phương Quân lại còn biết nói tiếng của bọn hắn, người Nguyệt Ly càng cảm động không thôi, trong lúc nói chuyện cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Sau đó sau khi Phương Quân đưa ra yêu cầu cùng khắc phục hậu quả sau chiến tranh và chăm sóc người bị thương, sự cảm động và cảm kích của bá tánh dường như có thể tràn ra ngoài.

Đồ ăn lương khô rất nhanh đã chia cho những người bị đói, đến cả Mạc Khước cũng cùng có lộc ăn.

Tình cảm của hai bên càng ngày càng sâu thêm.

Mọi việc tự nhiên theo lẽ thường, mấy người Thúy Thúy nói ra chuyện muốn trao đổi thuyền chiến, thuận tiện lại mượn một vài thợ thủ công đến để chỉ dạy cải tiến kỹ thuật.

Mặc dù nói các nàng ấy có tài liệu và kỹ thuật về mặt lý luận, nhưng dù sao thì cũng chưa từng tiếp xúc với ngành công

nghiệp chế tạo thuyền bè, lúc này rất cần sự chỉ dạy của người chuyên nghiệp. Những người thợ thủ công này đến đó còn có thể truyền thụ một ít kỹ thuật cho nhân viên kỹ thuật của các nòng ấy.

Cùng là muốn thuyền chiến và thợ thủ công, đám người Oa kia đúng là tấm gương xấu, mà phía bên Phương Quân thì lại là ví dụ thực tế cho tấm gương sáng.

Đúng vậy, đây mới là cách giao dịch có thành ý chứ! Dùng vũ lực ăn cướp trắng trợn thì tính là cái thá gì chứ?

Nhưng mà Nguyệt Ly lại rất quả quyết từ chối yêu cầu trao đổi, bởi vì bọn hắn định trực tiếp tặng một lô thuyền chiến cho Phương Quân, coi như là báo đáp cho lần trợ giúp này.

Không chỉ tặng thuyền, mà còn nhét rất nhiều đặc sản nhân sâm đổ vào trong khoang thuyền, có không ít thợ thủ công có danh tiếng cũng chủ động yêu cầu giành giật để đến Phương Châu hỗ trợ giám sát.

Đương nhiên phía bên Phương Quân cũng không định tham lam chiếm lợi từ đối phương, chỉ nói giúp đuổi người Oa đi là tinh thần trách nhiệm giúp đỡ hàng xóm, vẫn là có qua có lại đưa rất nhiều đồ dùng hằng ngày và thức ăn, trong lúc vung tay nhắc chân có thể nói là thể hiện rõ phong phạm của một nước lớn.

Từng chiếc từng chiếc thuyền chiến rất nhanh chở thợ thủ công đến một bến tàu mới được xây sửa lại.

Chỗ bến tàu này xây ở vùng duyên hải huyện Dung Khương Phương Châu.

Là thành thị của một bến tàu, Dung Khương rất được coi trọng, phát triển đến bây giờ cũng coi như là ra dáng.

Thợ thủ công của Nguyệt Ly được nhân dân Dung Khương khoản đãi nhiệt tình, ăn ngon uống ngon ở tốt mấy ngày, có thể nói là mở mang tầm mắt.

Rất nhanh bắt đầu làm việc chính là nâng cấp thuyền chiến.

Thợ thủ công vốn cho rằng mời bọn họ đến để cải tạo thuyền cũ có sẵn từ trước, không ngờ nhóm người Phương Quân lại yêu cầu bọn họ cải tạo nhóm thuyền chiến tiên tiến nhất mà bọn họ vừa mang đến.

Mặc dù nói bên phía Phương Quân vẫn chưa nghiên cứu ra chiến thuyền thật sự, nhưng từ lâu đã thu thập xong vô số tài liệu, phương án chi tiết cải tạo bước đầu cũng đã được làm xong rồi, có thể nói là đã làm chuẩn bị đầy đủ.

Bây giờ đưa những kế hoạch này ra cho thợ thủ công của Nguyệt Ly xem.

Lần cải tạo thuyền chiến này có mấy phần.

Một là tăng cường kết cấu của thuyền, hai là tối ưu hoá tính năng di chuyển của thuyền, ba là tăng thêm một vài công năng, bốn là tăng cấp hỏa lực và phòng ngự của thuyền.

Không chỉ có nhiều yêu cầu mà thời gian để hoàn thành cũng rất ngắn.

Chỉ một yêu cầu thôi đã đủ khiến cho người ta phải đau đầu thật lâu rồi, thợ thủ công lúc đầu còn cho rằng bọn họ đang đùa, cho đến khi nhìn thấy kế hoạch chi tiết, tính toán qua khả năng thực tế, lúc đó mới thay đổi thái độ, nhìn lý luận và kỹ thuật mà Phương Quân nắm giữ với cặp mắt khác xưa.

Đối với đồ vật chưa từng làm qua, độ nhiệt tình của nhóm thợ thủ công hoàn toàn bị kích động ra, tiến độ nâng cấp thuyền chiến tăng cao vù vù.

Có tài liệu hỗ trợ, kế hoạch cụ thể về kỹ thuật không mất nhiều thời gian, vấn đề tiếp theo là tài liệu cần dùng đến để nâng cấp thuyền.

"Thân thuyền có sẵn của chiến thuyền nếu muốn cải tiến, chắc chắn cần một số lượng sắt thép lớn. . . ví dụ như cần phải tăng thêm vỏ bọc thép, ít ra cũng phải là sắt với gỗ kết hợp dùng với nhau mới được." Thợ thủ công nói, có chút khó khăn.

Muốn tính năng của thuyền chiến tốt, nếu chỉ dựa vào kỹ thuật trên giấy là không được, nguyên vật liệu cũng bắt buộc phải bỏ ra vốn lớn.

Chương 431: Chương 431

Vốn là để phía Phương Quân cân nhắc lợi hại, quyết định xem chỗ nào dùng nhiều nguyên liệu hơn, chỗ nào dùng ít nguyên liệu hơn, không ngờ Phương Quân lại vung tay lên, quay đầu đã đưa đến tài liệu sắt số lượng lớn, bảo bọn họ làm đến mức cao cấp nhất.

Vũ khí của thuyền, Phương Quân sẽ cung cấp, cũng không cần bọn họ phải lo lắng, nếu như có yêu cầu gì về sắp xếp và cấu tạo có thể nói thẳng ra, rất nhanh sẽ được đáp ứng.

Đám thợ thủ công bị thoải mái đến hôn mê luôn, bọn họ chưa từng được tham dự một trận chiến giàu có như vậy bao giờ.

Rất nhanh đã chế tạo ra thuyền chiến mà Phương Quân cần.

Sau khi tìm một chỗ hải vực gần đó để thí nghiệm công năng và hoả lực, Phương Quân tỏ vẻ vô cùng hài lòng.

Đối với thuyền chiến được cải tạo rực rỡ mạnh mẽ hẳn lên, nhóm thợ thủ công cũng vô cùng tự hào, vỗ n.g.ự.c nói: "Yên tâm đi, thuyền tốt như này cho dù gặp phải người Oa, đối phương chắc chắn không chịu nổi một đòn!"

Cải tạo khó khăn nhất đã thành công, sau đây phải nhanh chóng đổi mới tất cả các thuyền chiến đến phiên bản cao cấp nhất, đồng thời cũng để hải quân đã được huấn luyện xong không ngừng lên thuyền tiến hành diễn tập chiến thuật.

Cách diễn tập chính được sử dụng bây giờ là mô phỏng chiến tranh.

Sử dụng những sách vở mà Phương Tiên Nhi để trong bảo khố, phục chế lại các cuộc chiến trên biển nổi tiếng trong lịch sử, cũng đủ để hải quân tiến bộ thần tốc.

Trải qua một loạt chuẩn bị rầm rộ, cuối cùng thủy quân của Phương Quân cũng ngang trời xuất thế!

Cũng trong thời gian này, bên phía Chung Tú không ngừng dò la tin tức được truyền đến, phía Nam sau khi biết được động tĩnh của Bắc địa, quả là đã bắt đầu gấp rút phòng bị, mua một lượng lớn nguyên vật liệu để chế tạo vũ khí nóng, còn không ngừng có dấu hiệu cưỡng ép người lao động để nâng cấp việc phòng ngự.

Bởi vì sự xuất hiện của các nàng, tranh đấu của Hoàng đế và Phụng Vương lại tạm thời bình ổn lại, hai bên từng đấu đá một mất một còn, bây giờ gần như mơ hồ có khuynh hướng hợp tác với nhau.

Nhưng mà những điều này cũng không ảnh hưởng đến động tác của mấy người Tảo Nhi, Phương Quân dự định chính thức xuất trình về phía Nam rồi.

Tất cả những hiểu biết của Hoàng đế về các nàng đều là lấy được từ nước Oa, vậy thì chắc bọn họ chỉ biết được kỵ binh và vũ khí nóng, nếu đề phòng thì chắc cũng chỉ chuyên làm chuẩn bị về hai phương diện này.

Đối phương chắc chắn không ngờ được bây giờ các nàng đã có thủy quân tinh nhuệ, lúc này xuất phát đến đó vừa hay có thể đánh cho bọn hãn không kịp trở tay.

Trước đó, các nàng còn điều một đội hải quân đi đánh nước Oa.

Lần trước sau khi nước Oa bị đánh phải chạy về nhà, bởi vì bị thiệt ở Nguyệt Ly nên chỉ có thể ỷ vào thuyền biển đã có từ trước, ở vùng duyên hải Nam địa gây chuyện thị phi, định từ đó lấy lại mặt mũi.

Không cần biết Nam địa như thế nào, bá tánh và thương thuyền ở duyên hải chắc chắn bị quấy rầy khổ không thể tả.

Nước Oa làm như vậy là do chắc chắn bản thân ở trên biển không người nào có thể đánh được, lúc nào cũng có thể chạy trốn về sào huyệt.

Đã như vậy, dứt khoát ra một chiêu xông thẳng vào sào huyệt g.i.ế.c địch, để bọn hần hoàn toàn yên tĩnh lại, đừng đi gây loạn khắp nơi.

Thuỷ quân đi đánh nước Oa rất nhanh đã xuất phát.

Một đội ngũ đi về phía Nam cũng đang chỉnh đốn lại quân tư trang chờ xuất phát, định từ đường biển lên đến đất liền, từ vùng duyên hải đánh đến đô thành.

Lần này, Tảo Nhi cũng định đi cùng, nàng ấy muốn đích thân trấn giữ.

Tảo Nhi làm người quản lý chính đã rất nhiều năm rồi, nhưng bởi vì khắp nơi vẫn luôn không ổn định, nàng ấy là người có năng lực nhất sau khi được mọi người khuyên bảo vẫn luôn đảm nhận chức vụ đó, làm việc cẩn trọng không chút sai lầm.

Bây giờ đã đến giai đoạn quan trọng nhất.

Chỉ cần giải quyết tranh chấp ở Nam, Tảo Nhi liền định gỡ bỏ nhiệm vụ mà nàng ấy đang mang trên vai, dựa theo phương án thay phiên nhau lúc đầu đã được đặt ra để lại cơ hội cho người khác, bản thân thì đến những bộ phận khác làm một vài việc thực tế.

Đảm nhiệm chức quản lý chính nhiều năm, Tảo Nhi càng có thể cảm nhận được sự hấp dẫn và chỗ đáng sợ mà quyền lực mang đến.

Ban đầu lúc đưa ra quy định mấy năm đổi một lần thay phiên đảm nhận chức vụ quản lý chính, cũng là do đề nghị của Phương Tiên Nhi, mọi người còn chưa nghĩ nhiều như vậy.

Bây giờ tự bản thân Tảo Nhi trải nghiệm mấy năm, là có thể ý thức được làm như vậy là lựa chọn tốt nhất.

Dù cho tâm trí của nàng ấy kiên định, cũng không dám đảm bảo sau khi bản thân nắm quyền lực quá lâu liệu có đánh mất ý muốn ban đầu của mình.

Đến lúc đó, nàng ấy sẽ còn toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho bá tánh như vậy không?

Nàng ấy sẽ còn nhớ cuộc sống gian nan vất vả mà bản thân từng trải qua trên núi sao?

Nàng ấy sẽ còn tin tưởng những người bạn ở bên cạnh mình sao?

Ai cũng không thể cam đoan như vậy được.

Cũng may nàng ấy không định để thử thách như vậy rơi xuống đầu mình. Ánh mắt vẫn được coi là tỉnh táo.

Chương 432: Chương 432

Trước khi đi, Tảo Nhi cũng đã bắt đầu bàn giao công việc của mình, làm đủ chuẩn bị cho công tác sau này.

Ngoài Tảo Nhi, công chúa Vi Ninh ở Hồi Hột xa xôi cũng nhận được tin tức.

Nàng ấy phong trần mệt mỏi mang một vài người đuổi đến, yêu cầu muốn cùng đi chinh chiến phía Nam.

"Ta chờ nhiều năm như vậy, là vì muốn tận mắt nhìn thấy một ngày cầu Hoàng đế m.á.u b.ắ.n tại chỗ, thời khắc quan trọng như vậy, không tận mắt nhìn thấy thì sao được chứ?"

Nàng ấy nói như vậy.

Vậy là nàng ấy cũng gia nhập vào đội ngũ chiến đấu.

Lúc này có rất nhiều người cũng muốn đi, đương nhiên Thịnh Quân cũng sẽ không bỏ lỡ thời khắc quan trọng như thế này, nàng mượn cơ thể của Hai Con định đi cùng.

Trước khi Tảo Nhi dẫn quân xuất phát, Thịnh Quân còn đặt một máy bán hàng tự động lên thuyền chiến chính của nàng ấy để thể hiện sự ủng hộ.

Lần trước sau khi Hai Con thăng cấp tỉnh lại, công năng của máy bán hàng tự động trong hệ thống cũng theo đó được nâng cấp.

Lúc trước chỉ có thể để máy bán hàng tự động vào vị trí cố định, mà lại không thể di động, bây giờ hạn chế đó đã bị huỷ, những vị trí để máy bán hàng tự động trước kia không thể thay đổi, nhưng nàng có thể để máy bán hàng tự động mới loại nhẹ có thể di chuyển.

Mấy người Tảo Nhi vác theo máy bán hàng tự động này đi phía Nam đánh trận, lên bờ vẫn có thể mang theo, như vật sẽ được tiếp viện quân nhu không ngừng nghỉ mà lần này xuất hành cũng có thể trang bị đơn giản gọn nhẹ, để không gian vận chuyển cho những món đồ quan trọng khác.

Ngoài ra, trong thanh nhiệm vụ của Thịnh Quân đã lâu rồi mới xuất hiện một nhiệm vụ mới, tên là "mong tất cả mọi người trong thiên hạ đều có cơm để ăn no", yêu cầu cụ thể là bá tánh của tất cả khu vực trong lãnh thổ đều có thể ăn được đồ ăn trong máy bán hàng tự động.

Câu nói này rất có lực lượng, Thịnh Quân cũng không lạ lẫm với câu nói này, biết nó là tâm nguyện và thư viết tay của ông Viên chuyên gia lúa nước.

Nàng rất chờ mong có thể nhìn thấy cảnh khi nhiệm vụ này được hoàn thành.

Mặc dù không biết giải thưởng là cái gì, nhưng đối với Thịnh Quân lúc này, hoàn thành nhiệm vụ như vậy là đã có thể mang đến cảm giác vui mừng càng to lớn hơn cho nàng.

Chiến thuyền hải quân của Phương Châu hải trình cả một đường, rất nhanh đã đến gần duyên hải Nam địa.

Còn chưa cập bờ, đã gặp được giặc Oa đang đánh cướp thương thuyền.

Tảo Nhi phát phát tay, không có bất kỳ ý định nói đạo lý gì, trực tiếp đánh chìm thuyền của giặc Oa, lại cho người đi hỏi thăm tình hình của thương thuyền.

Thương thuyền vừa được cứu là của một thế gia thương mại ở Nam địa, rất nhanh đã truyền đạt lòng cảm kích của bọn họ đến đám người Tảo Nhi.

Phòng ngự binh lực của vùng duyên hải bình thường, mấy người Tảo Nhi không tốn sức chút nào đã lên được đến bờ.

Gia chủ của thế gia đó rất nhanh đã có được tin tức, đến hỏi thăm.

Không chỉ như vậy, ông ta còn mang theo mấy thế gia có quan hệ tốt với mình cùng đến để tỏ ý tốt, tỏ vẻ bằng lòng giúp đỡ về mặt tiền tài và vật chất.

Tảo Nhi thấy thế, trong lòng không chút gợn sóng, nàng ấy rất rõ những thế gia như này từ trước đến nay luôn lấy việc bảo vệ tính mạng của bản thân lên hàng đầu.

Bây giờ nhìn như có ý muốn dựa vào các nàng, thực ra là không có chút lòng trung thành nào. Nếu như chân trước các nàng vừa đi, chân sau lại đến một thế lực lớn, đám thế gia này vẫn sẽ như cũ vừa đưa tiền vừa ra sức.

Cốt yếu là đưa tiền vô cùng sảng khoái, dù sao cuối cùng xuất hiện tranh chấp đừng có liên lụy đến bọn hắn là được rồi.

Bình thường cũng sẽ không có người nào đuổi tận g.i.ế.c tuyệt với một con dê béo có tính tự giác như vậy cả, đây là đạo sinh tồn thế gia của triều đại này.

Tảo Nhi không từ chối sự lấy lòng của mấy người này, đưa cái gì thì lấy cái đó, dù sao cuối cùng cũng dùng cho bá tánh và việc xây dựng, nàng ấy nhận cũng không thẹn với lòng lại còn thoải mái.

Nhưng cùng với đó, nàng ấy cũng không đưa ra bất kỳ lời hứa nào, không cần biết đối phương nói bóng nói gió thế nào, đều chỉ cười híp mắt đánh trống lảng sang chuyện khác, điều này làm mấy gia chủ của thế gia trong lòng không ngừng mắng tiểu hồ ly.

Không đưa ra lời hứa, bởi vì sau này sau khi đánh xong Nam địa, không biết lúc nào sẽ chấn chỉnh lại mấy thế gia này.

Đây là chuyện ắt phải làm, chỉ là thời gian sớm hay muộn còn chưa xác định thôi.

Chương 433: Chương 433

Không có ý định diệt cỏ tận gốc bọn hắc, nhưng cũng bắt buộc phải để cho đối phương trở thành hình dáng thích hợp với hình thức Đại Đồng.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng.

Các nơi đều có những tồn tại như thế này, có sự giúp đỡ của bọn hắc, lại thêm bộ binh linh hoạt và tiếp viện với vũ khí tốt, tốc độ đi thẳng đến đô thành của mấy người Tảo Nhi thế mà lại còn nhanh hơn tưởng tượng.

Trong lúc đó còn có niềm vui bất ngờ, đó là có mấy thế lực nhỏ của nhân dân.

Những người này phần lớn là những người bất mãn với chế độ thống trị hiện nay, hoặc là bị quan lại ác bá chèn ép phải vùng lên. Số lượng ít thì là có suy nghĩ của bản thân thành lập tổ chức.

Thế lực nhỏ không nhiều, thực lực cũng không đủ, vẫn luôn trốn Đông trốn Tây làm việc, bên phía Hoàng đế mấy năm gần đây không để những người này vào mắt.

Nhưng mà, phong cách làm việc của Phương Quân cũng rất hợp với suy nghĩ của những người này, để cho bọn họ thấy được ánh rạng đông và công lý.

Không ngừng có người mang theo tình báo hoặc tin tức có tác dụng đến để gia nhập vào.

Bên trong đô thành.

Hoàng đế chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trước mắt một mảnh đen ngòm, không không chế được ngã ngồi lên long ỷ.

Ông ta tự nhận mình không phải là một minh quân công tích hiển hách, cũng không có tài năng như các vị tổ tông khai quốc, nhưng ông ta cho rằng bản thân cũng không phải một thứ hèn nhát.

Lúc trước phân cao thấp với Phụng Vương, tranh đấu với thế lực của các bên, trong lòng ông ta không hề có quá nhiều lo lắng và cảm giác cấp bách.

Chỉ là vào lúc ông ta thư giãn, lúc nào thì Bắc địa lại nhả ra một nhóm Phương Quân như vậy?

Đất đai cần cỗi như vậy, tiền lương của bọn hắn từ đâu đến?

Chẳng lẽ tự nhiên xuất hiện à?

Chẳng lẽ là do ông trời thật sự không chịu được tên hôn quân như ông ta nên phái thiên binh thiên tướng xuống phạt ông ta?

Nếu không ông ta thật sự không hiểu, không nghĩ ra được!

Rõ ràng đường từ phía Bắc đến đây đã bị quân đội không chế nghiêm ngặt bắt đầu phong tỏa, đến cả con đường nhỏ cũng không bỏ qua.

Vốn cho rằng đối phương sẽ không có động tác nhanh như vậy, cho dù có, cũng sẽ bị bên mình dễ dàng phát giác được. . .

Nhưng ai ngờ vừa vào lúc này, có người hoang mang đến báo, nói đám Phương Quân ấy trực tiếp dùng thuyền chiến từ duyên hải lên đến bờ, bây giờ chỉ cách hai tòa thành là đến đô thành!

Thuyền chiến? Đến ông ta còn không có!!

Lúc trước miệng của mấy tên giặc Oa kia cũng rất chặt, vậy mà không hề lộ ra chút gió nào!

Chẳng lẽ, đám người này kết thành đồng minh với người Oa?

Tin tức trước đây cũng là cố ý thả ra tiếng gió, muốn để toàn bộ sự chú ý của ông ta rời về phía đất liền, sau đó nhân cơ hội tấn công từ phía biển đến?

Chắc chắn là như vậy, vậy thì những chiếc thuyền chiến này chắc chắn là do người Oa cung cấp!

Đám giặc bán nước này, thế mà lại mất mặt đến mức này, làm ra loại chuyện hổ thẹn khi tông diệt tổ như thế này!

Trong lòng mạnh miệng mắng như vậy, nhưng thực tế Hoàng đế đã hoang mang vô cùng tận.

Lúc này ông ta cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, đầu nóng lên, vội vàng cho người đi xin Phụng Vương mang binh đến, định phát huy hiệu quả của một cộng một lớn hơn hai.

Sau đó lại rút hết những binh lực đang canh ở trên đường về, điều động tập trung vật tư từ những nơi khác, đóng thành khoá đất.

Ông ta muốn biến nơi này thành một tòa thành sắt kiên cố không thể phá vỡ!

Phụng Vương ở gần đó nên đến rất nhanh.

Đối với tin của Phương Quân, lúc mới đầu hẳn ta có chút chẳng thèm ngó tới, không tin tưởng lắm, nhưng cùng với những tin tức không ngừng truyền đến từ phía người Oa, thậm chí sau khi Phương Quân trực tiếp từ trên biển đổ bộ lên đất liền, hẳn ta cũng hoàn toàn hoang mang.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Phụng Vương cảm nhận được chuyện đã mất khổng chế.

Hoàng đế bị che giấu thì thôi đi, đất phong của hẳn ta ở Bắc bộ gần như vậy, lại bị che dấu kín đáo. Điều này làm cho Phụng Vương có chút không tự tin.

Đồng thời cũng đưa ra đánh giá thực lực thật sự của Bắc địa cao hơn.

Thế là Hoàng đế vừa vẫy tay một cái, Phụng Vương không chần chờ quá lâu đã chạy đến đô thành.

Nhiều năm như vậy, hai người khó được gần gũi như vậy, lúc cùng chung hoạn nạn thì đột nhiên lại xuất hiện tình huynh đệ giả dối.

Chương 434: Chương 434

Sau khi Phụng Vương vào thành không bao lâu, Phương Quân cũng đóng trại ở gần đô thành.

"Phụng Vương cũng vào thành? Vòng ngoài của tường thành bị bảo vệ kín mít không có kẽ hở?"

Tảo Nhi không nhịn được cười nói: "Nhiều người núp ở trong thành như vậy, nếu như chúng ta muốn đánh một trận chiến kéo dài thì đối phương định làm như thế nào?"

Binh lực lần chinh triền phía Nam này của các nàng chỉ có mười nghìn người.

Phụng Vương và Hoàng đế bất lực như thế nào, binh lực cộng lại cũng nhỏ hơn một trăm nghìn người. Thế mà lại sợ thành như vậy?

Đương nhiên, hai bên bọn họ thông báo với bên ngoài đều nói mình có mấy trăm nghìn đại quân. Nhưng binh lực mà triều đại này bơm ra vẫn luôn có một trình độ nhất định, dựa theo tính toán khoa học của bọn họ, thêm vào với nhau được một trăm nghìn đã được coi là nhiều rồi.

Nhưng mà, trên chiến trường cổ đại nhân số đúng là không coi là gì cả, vào thời cổ có chiến thắng của mấy nghìn người đối đầu với mấy chục nghìn đại quân, trang bị còn không tốt như vậy, chỉ hoàn toàn dựa vào sự phát huy của chiến thuật.

Lúc này điều kiện của các nàng tốt hơn lúc đó rất nhiều, cho dù chỉ có 10 nghìn người, cũng không sợ tên Hoàng đế kia.

Nếu là một trăm nghìn người thì chiến lâu dài cũng là một lựa chọn không tệ.

Các nàng có tử ma thuật của Phương Tiên Nhi chống đỡ, sẽ không bị đứt đoạn tiếp viện, người của đối phương nhiều, trong thành chắc chắn không thể chống chịu lâu được.

Chỉ là, trong thành còn có bá tánh, tiếp tục như vậy đối đến tột cùng, bá tánh khó tránh khỏi sẽ gặp nạn.

Biết đâu đối phương bị ép đến mức bắt đầu ăn thịt người cũng không ra khỏi thành thì làm sao bây giờ?

Cho dù cuối cùng giành được chiến thắng cũng không có ý nghĩa gì.

Các nàng cũng có thể trực tiếp nổ pháo vào thành.

Nhưng sau khi vào trong thành thì chắc chắn sẽ không triển khai đánh được, còn có bá tánh vô tội, ngược lại sẽ bó tay bó chân bị rất nhiều hạn chế.

Nhưng mà, theo tính cách của đối phương, chắc chắn sẽ không hiểu được nỗi băn khoăn của các nàng với bá tánh, sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nói không chừng sẽ lao ra cửa đánh một trận.

Chỉ cần nghĩ cách dụ binh lực của đối phương ra khỏi thành, bọn họ sẽ dám đánh thoải mái.

Dường như có thể thực hiện được.

"Phản tặc Phương Quân, nhanh chóng đầu hàng! Đừng u mê không biết hối cải, phản bội Bệ hạ, phản bội cả thiên hạ!"

Phương Quân cách khá xa, nhưng cũng có thể nghe thấy đối phương có người bắt đầu hét lên, mới ban đầu còn nghe không rõ, còn cho thám tử lại gần để nghe, mới mang lời của đối phương về.

Thám tử còn cầm kính viễn vọng đến, nhìn qua dáng vẻ của người đang hét, sau đó báo cáo lại: "Là đại tướng quân Triều Hàn!"

Tảo Nhi khẽ gật đầu, nàng ấy có nghe qua về người này.

Cái gọi là dưới trướng hôn quân có thần tử có năng lực, Triều Hàn cũng được coi là một trong những người đó.

Dùng binh như thần, can đảm cẩn trọng, nếu như Hoàng đế thật để ông ta đánh chính diện, cho dù là các nàng cũng sẽ cảm thấy rất đau đầu.

Cũng may, các nàng cũng có chuẩn bị với cái này.

"Đi đưa Triều Vũ đến đây." Tảo Nhi nói.

Triều Vũ - người mà các nàng tìm được ở trong dân lưu vong Liêu Châu, cũng là muội muội ruột của Triều Hàn. Năm đó Triều Hàn trung quân ái quốc bị tiểu nhân hãm hại, đến cả Hoàng đế cũng nghi kỵ ông ta, phán quyết cả nhà lưu vong.

Vừa lưu vong ra khỏi cửa thành, Hoàng đế lại hối hận, gọi người từ cửa thành về, giống như trò đùa của trẻ con huỷ bỏ tội danh lưu vong.

Chỉ là, lúc ấy Triều Vũ tuổi còn nhỏ trong lúc hỗn loạn bị người bắt đi, không thể tìm về lại được nữa.

Hoàng đế không cảm thấy mất một đứa con gái là chuyện lớn, đến ý định xin lỗi cũng không có.

Nhưng Triệu Vũ lại là hòn ngọc quý trên tay Triệu gia.

Không dám tùy tiện oán hận, lại chôn sâu một cây đinh dưới đáy lòng.

Nhiều năm sau đó, Triệu gia vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Triệu Vũ, không ai ngờ nàng ấy vẫn bị đưa đến vùng đất lưu vong lạnh lẽo.

Cũng may Triệu Vũ cũng coi là may mắn, là bạn chơi cùng với con gái của một thủ lĩnh bộ lạc Liêu Châu, cứ thế gian nan sống tiếp.

Cho đến khi Phương Quân đến được đất của Liêu Châu, nàng ấy cũng hoàn toàn được cứu.

Chương 435: Chương 435

Triêu Vũ tự nguyện gia nhập Phương Quân, chuyến này đương nhiên cũng đi theo đến đây.

Lúc này bị Tảo Nhi gọi đến, nàng ấy cũng định ra mặt, cố gắng hết sức khuyên ca ca đừng tận hiến với hôn quân nữa.

Nàng ấy được một đội Phương Quân hộ tống đến gần hét nói:

"Ca, là muội đây, Triêu Vũ! Muội còn sống, lúc trước bị người đưa đến Liêu Châu, mấy ngày trước được Phương Quân cứu ra."

"Còn nhớ khi còn bé huynh nói với muội, huynh muốn làm anh hùng lớn bảo vệ quốc gia! Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy rồi, thiết nghĩ huynh nên nhìn rõ rồi, thứ mà huynh vẫn luôn trung thành bảo vệ rốt cuộc là vết bẩn không chịu được nhường nào."

"Lúc trước muội vẫn luôn cảm thấy mê man, không hiểu được rõ ràng là chúng ta đang cố gắng bảo vệ mọi người, nhưng tại sao mọi người lại càng ngày càng khó khăn, bây giờ từ Phương Quân muội hiểu được một đạo lý, cách nghĩ lúc đầu của chúng ta là sai, muốn bảo vệ quốc gia, nhà là nhà của bá tánh, đất là đất của bá tánh, chứ không phải là của tên cướp Hoàng đế ấy..."

"Ca ca, người nên đầu hàng là các huynh. Lúc này không chiến mà đầu hàng không phải là hành vi của người hèn nhát, mà là vì tình yêu lớn càng đáng để chúng ta bảo vệ! Phương Quân chưa

từng đuổi tận g.i.ế.c tuyệt với người bình thường, nếu như đầu hàng, mọi người đều sẽ sống thật tốt!"

"Cuộc sống của nhân dân Bắc địa hạnh phúc nhường nào, huynh thật sự nên tự đi xem!"

Nàng ấy đứng hơi gằn, giọng nói rất rõ ràng.

Triêu Hàn trên tường thành rất nhanh sững sờ, dường như là trong nháy mắt đã nhận ra muội muội của mình, có chút không dám tin nàng ấy vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Vốn cho rằng là bị người áp chế nên mới đến đây, nhưng những lời nói sau đó của Triêu Vũ lại đánh thẳng vào trong lòng ông ta.

Bên cạnh ông ta, một giọng nói the thé vang lên: "Ấy, đại tướng quân Triêu, lẽ nào ông muốn chống lại ý chỉ của Bệ hạ à? Ông phải nghĩ cho thật kỹ, bây giờ tính mạng cả gia đình ông đều đang ở trong tay Bệ hạ, vì một người muội muội lưu lạc nhiều năm chưa từng gặp mặt, hi sinh nhiều như vậy, đáng không?"

Người này là Phương Hỷ đại thái giám bên người Hoàng đế, bị phái đến làm người giám sát và đốc thúc tác chiến.

Triêu Hàn nghe thấy lời này, không nói lời nào, chỉ là bàn tay ở bên chân nơi đối phương không nhìn thấy âm thầm nắm thành nắm đấm.

Kiên trì bảo vệ nhiều năm như vậy, lại gặp được muội muội.

Một sợi dây trung quân ái quốc cuối cùng, hình như cũng theo lời uy h.i.ế.p nhẹ nhàng băng quơ kia mà biến mất.

"Bọn trộm cắp chuột nhắt từ đâu đến dám giả danh muội muội ta, mở cửa thành, chính diện nghiêng chiến với đám tiểu nhân

bỉ ỏi này!" Triều Hàn bỗng nhiên cao giọng hô.

"Giết!!"

Các binh sĩ sớm đã chờ đợi từ lâu chĩnh tề đáp lại.

Con người của Phương Hỷ ở một bên co rụt lại: "Chờ đã, Bệ hạ còn chưa. . ."

"Ngậm mồm chó của người lại!"

Triều Hàn quay đầu lại quát: "Người biết thế nào là đánh trận không? Binh lực trong thành có bao nhiêu, còn có thể từ từ làm hao tổn đối phương sao? Cứ kéo dài như vậy, chúng ta sẽ bị nhốt ở trong thành cho đến chết! Bệ hạ nắm trong tay tính mạng cả nhà ta thì sao chứ? Dù sao đến lúc đó bản thân ta cũng không sống được, tất cả mọi người đều phải c.h.ế.t cùng nhau!"

Phương Hỷ nuốt một ngụm nước bọt, không dám mở miệng nữa.

Dù sao thì Bệ hạ cũng cách xa nơi đây, nhưng vị đại tướng quân trước mắt này nhìn giống như lúc nào cũng có thể rút đao c.h.é.m bay đầu hấn ta vậy.

Vẫn đừng nên so đo với tên mãng phu đang lên cơn này thì hơn.

Chỉ là, sau khi Triều Hàn rời khỏi, Phương Hỷ lại tự nghĩ một lúc, vẫn không cam lòng bị quát một trận như vậy.

Hấn ta nhếch miệng, trong đầu xuất hiện một ý kiến hay, chỉ huy hai tên tiểu thái giám bên người: "Đi, mang tất cả người nhà của đại tướng quân đến đây, nếu không đại tướng quân sẽ không biết lúc này nên nặng nhẹ gấp rút thế nào đâu!"

Tiểu thái giám rất nhanh nhận mệnh chạy về mang người đến.

Quay lại trên chiến trường.

Triều Hàn vừa nói với Phương Hỷ là như thế, nhưng lúc thật sự mở cửa thành xuất quân, lại cũng là chờ nhìn thấy Triều Vũ được người kéo chạy ra xa, mới bắt đầu hành động.

Lúc xuất thành đánh với quân địch, ông ta còn cao giọng hét lên một câu khẩu hiệu mà người trong quân đội mới hiểu được.

Binh sĩ với sĩ khí tràn đầy ở xung quanh đột nhiên ngậy ra, không hiểu tại sao tướng quân nhà mình mới bắt đầu đánh thôi mà đã bảo mọi người nhường quân địch, lại một lần nữa nghe thấy khẩu lệnh, lẽ nào là định tỏ ra yếu thế để dụ địch?

Dù sao cũng là đại tướng quân mà bọn họ đi theo nhiều năm, các binh sĩ cho dù có nghi ngờ, nhưng cũng không ai làm trái.

Chương 436: Chương 436

Rất nhanh, đội quân kết hợp từ quân đội của Triều Hàn và tướng lĩnh của Phụng Vương, trên chiến trường chính diện đối đầu đao giáo va chạm với Phương Quân.

Thuộc hạ của Triều Hàn rất nhanh bắt đầu nhường Phương Quân, trong quá trình này, bọn họ ngạc nhiên phát hiện hình như Phương Quân còn nhường bọn họ nhiều hơn.

Rõ ràng võ lực trang bị và cách bài binh bố trận đều hơn bọn họ một bậc, nhưng lại cố ý tránh những chỗ hiểm của bọn họ, chỉ hạn chế hành động của tất cả mọi người.

Lẽ nào, đại tướng quân sớm đã đầu hàng quân địch rồi?

Không ít người nằm trên mặt đất, đầu óc vẫn còn tỉnh táo suy nghĩ không nhận được xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Nhưng rất nhanh lại cảm thấy, so với hiệu trung với người như bây giờ, hình như đầu hàng quân địch cũng khá tốt.

Mặt trời hình như rất ấm áp, trước hết cứ nằm như vậy đi. . .

So với quân đội của Triều Hàn, người bên phía Phụng Vương lại đang chiến đấu nghiêm túc, chỉ là đúng là đánh không lại, đơn giản chỉ là chênh lệch về thực lực.

Nếu như đối phương đã mở cửa thành rồi, Phương Quân không định lấy đại bác ra.

Các nàng không chủ động sử dụng vũ khí nóng, nhưng lại có xạ thủ vẫn luôn quan sát chiến trường, chỉ cần vào lúc đối phương định dùng vũ khí nóng, mới dùng s.ú.n.g với tốc độ nhanh hơn bắt gục đối phương.

Tình hình trên chiến trường từ từ bắt đầu nghiêng về một bên.

Phương Hỉ đứng trên đầu thành giám sát trận chiến thấy thế, trong lòng vội vàng, hắn ta kéo con trai của Triều Hàn đang đứng ở bên cạnh vào lòng, móc ra một con d.a.o để dưới cổ cậu bé, sai người mang ốc phóng to âm thanh đến, hét: "Triều Hàn! Rốt cuộc thì người đang làm gì vậy? Danh hiệu đại tướng quân của người lẽ nào chỉ là do người tự tăng bốc ra thôi à?"

Triều Hàn quay đầu lại thấy cảnh này, không nhịn được cup mắt xuống, yên lặng giật khóe miệng.

Vừa nãy nghe một loạt lời nói của muội muội, Triều Hàn đã thử dò xét Phương Quân một lần, đúng là ra cách ra tay biết nặng biết nhẹ.

Ông ta chinh chiến sa trường đã lâu, đương nhiên có thể nhìn ra được đối phương đánh thật hay chỉ đánh giả.

Nghĩ đến đại ái mà Triều Vũ nói, trong lòng Triều Hàn đã có giác ngộ, chỉ duy nhất là có then với vợ con.

Trước mắt cũng chỉ có chuyện này, khiến trong lòng ông ta cảm thấy bất lực.

Triều Hàn không hiểu tại sao cuộc đời của bản thân vẫn luôn chìm trong nước sôi lửa bỏng.

Đến cuối cùng, cho dù là liên quan đến đại sự tồn vong của quốc gia, thế mà vẫn bắt ông ta phải một mình chọn giữa hai câu hỏi khó này.

Lẽ nào Hoàng đế chỉ biết mỗi mình ông ta thôi sao? Hay thật sự cảm thấy ông ta là con ch.ó coi nhà dễ bị bắt nạt chẳng

Giờ phút này, trong lòng Triệu Hàn giống như là vũng nước đọng, muốn khóc lại muốn cười.

Nói thật, ông ta lại có thể làm được gì chứ?

Cho dù không nhường, nếu Phương Quân vẫn cứ chậm chậm đánh bọn hắn, cho dù ông ta có đánh thật, thì có thể đánh thắng được chắc?

Đến lúc đó vợ con vẫn sẽ bị g.i.ế.c c.h.ế.t cho hả giận.

Bây giờ, ít nhất cũng có thể thật sự bảo vệ được tính mạng của càng nhiều người. . . Dù sao, sau khi chuyện này kết thúc, ông ta sẽ tự đi xuống cùng với người nhà.

Quyết định xong, Triệu Hàn không tiếp tục quay đầu nữa.

Suy nghĩ của ông ta rất nhanh, nhưng có thứ lại nhanh hơn cả suy nghĩ của ông ta.

Trên chiến trường ồn ào vang lên một tiếng kêu cha gọi mẹ, quay đầu nhìn lại, phát hiện Phương Hỉ đáng ghét kia không biết đã đi đâu, chỉ còn lại vợ con ông ta mắt tròn trợn đứng ở tại chỗ.

Triệu Hàn không nghĩ nhiều nữa, chỉ tiếp tục dấn thân vào trong sa trường.

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến không ngừng truyền vào trong cung.

Bên ngoài vẫn đang chiến đấu kịch liệt, lúc này Hoàng đế đang ở trong cung đi qua đi lại, trong miệng đã mắng một loạt tổ tông mười tám đời của Triều Hàn mấy lần, đến cả tên cầu thái giám Phương Hỉ cũng không bỏ qua.

Phụng Vương ngồi ở một bên bị ông ta lải nhải làm cho phiền lòng, nhăn mày thở dài nhưng cũng không muốn tiếp lời với Hoàng đế.

Hắn ta không muốn nói, Hoàng đế lại không tha cho hắn ta.

"Đám binh lính kia của ngươi đang làm gì vậy, không phải lúc quấy rối ta ngươi rất giỏi sao? Ta hiểu rồi, thật ra ngươi sớm đã liên kết với Phương Quân rồi đúng không! Tên nghịch tặc nhà ngươi!"

Giờ phút này Hoàng đế đã có chút mất lý trí, càng nói càng cảm thấy có lý, ông ta nhìn Phụng Vương, chỉ cảm thấy bản thân dần sồi vào nhà, cầm lấy bảo kiếm định gọi thân vệ đến bắt giữ Phụng Vương.

Chương 437: Chương 437

Phụng Vương thực sự không nhịn được nữa, cũng gọi thân vệ của mình đến, hét về phía Hoàng đế: "Người là do chó cái nuôi lớn à, lúc này là lúc nói những lời đấy à? Đồ ngu! Nếu ta liên kết được với Phương Quân thật thì sớm đã lật ngược cái hoàng cung nghiệt chướng này của người lên rồi, còn có thể để người ở đây sửa với ta à?"

"Gan chó của người lớn thật đấy, ta sớm đã đoán được người là tên lòng lang dạ thú mà!!"

"Câm mồm, đồ nghiệt súc không lông trong đầu chỉ nhét đầy sắt!"

Hai người đang chó cắn chó đầy kịch liệt thì nghe được chiến báo mới nhất —— Phương Quân đã phá vòng vây bảo vệ, thuận lợi phá thành!

Thế này thì còn gì để nói nữa, hai người ngay lập tức hoang mang, vội vàng gọi người định chạy trốn.

Mặc dù năng lực không được nhưng tốc độ chạy trốn thì lại rất nhanh. Chẳng bao lâu sau đã từ ám đạo trong thành đi ra ngoài thành, định trước mắt sẽ tìm một nơi không người để trốn đi.

Đáng tiếc, ngay vào lúc Hoàng đế đang cảm thấy may mắn vì có thể tránh thoát được một kiếp nạn thì một đội Phương Quân như ma quỷ đột nhiên xuất hiện trước mắt bọn hắn, còn mang theo một trận tiếng cười cuồng vọng.

"Thấy chưa, ta đã nói mà cầu Hoàng đế chắc chắn sẽ chạy trốn, đây không phải bắt được người rồi à? Máy thứ như mật đạo này còn ai hiểu hơn chúng ta nữa đây? Phải biết ông của ngươi là ta lập nghiệp bằng nghề đào đất đấy, ha ha ha ha ha!"

Mấy người Xử Sinh, Thạch thúc và Hắc Chỉ trong những năm này cũng không rảnh rỗi, xây dựng một đội ngũ đặc biệt trong Phương Quân.

Trên chiến trường, ngoài công việc đối đầu chính diện với quân địch thì những việc khác đều là do bọn họ làm.

Lúc này tất cả đội quân đang đối đầu chính diện với quân địch, đám người Xử Sinh thì lại xoa tay xoa chân chạy đi chặn động chớ quanh đấy.

Kết quả đúng là để bọn hắn chặn được một mối lớn.

Đội thân vệ của Hoàng đế và Phụng Vương trước mặt Phương Quân tất nhiên không đáng chú ý, rất nhanh tất cả đã trở thành tù binh.

Hoàng đế bị trói gô, chạt vật ngã trên mặt đất.

Xử Sinh cười đùa ngồi xuống nhìn ông ta: "Nhìn nè, thì ra đây là Hoàng đế à, bên đó còn có một vị Phụng Vương đúng không? Chẹp, sao mà người nào người nấy đều béo trắng tròn trịa bóng loáng như hạt châu vậy này, hay cho hai lão già béo! Bọn ta ngày nào cũng ăn cơm đúng giờ, cũng không ăn ra được mình heo nỡ lợn như này, xem ra hưởng phúc cũng là việc cần có thiên phú nhỉ!"

Trên trời cao treo một vầng thái dương, bọn họ đứng ngược sáng, Hoàng đế híp mắt lại, có hơi không nhìn rõ dáng vẻ của bọn họ.

Nhưng ông ta có thể cảm nhận rõ ràng trên người của đám người này có oán khí rất nặng, dường như còn có hận ý nồng đậm.

Hoàng đế có hơi mê man, sự tồn tại của đám rác rưởi này, chắc chắn không thể có thù hận gì lớn với ông ta được.

Ông ta khó hiểu nói: "Ta có trêu chọc gì đến các người sao? Mà ta cũng chưa làm chuyện gì với Bắc địa, rốt cuộc thì tại sao các người lại hận ta. . ."

Xử Sinh sững sờ, bỗng nhiên cười lớn lên, cười đến nước mắt cũng chảy ra, không nhìn được lau mắt.

Hắc Chỉ ở bên cạnh lại chỉ cúi đầu xuống, nói với Hoàng đế: "Người cảm thấy bản thân không làm gì cả, không biết gì cả, nhưng có vô số người bởi vì người mà tồn tại, lãng phí cuộc sống cho sự xa hoa mà người đang hưởng thụ. Người cảm thấy sống theo tự nhiên không có chí tiến thủ là vô tội ư? Ở vị trí này của người, không làm gì mới là tội nghiệp lớn nhất."

Không phải tất cả mọi người trong lúc sống c.h.ết đều có thể trở nên thông minh, đột nhiên nghe hiểu tiếng người.

Chỉ ít Hoàng đế là như vậy.

Cho đến khoảnh khắc trước khi chết, ông ta cũng không hiểu rõ tại sao bản thân vô tội như vậy lại là người có tội nghiệt nặng nề.

Chiến sự phía Nam rất nhanh đã chấm dứt, tiếp theo là công việc dọn dẹp sau cùng. Tất cả mọi nơi đều phải tiến hành quy hoạch.

Nhóm người chủ sự được chiêu gọi mở rộng ra chia nơi để quản lý, một người chọn một nơi để quản lý.

Đến tận lúc này, Tảo Nhi cũng cảm thấy có thể từ chức, chọn một thành nhỏ vắng vẻ ở phía Nam để phát triển.

Chung Tú vẫn luôn ở Thành An cuối cùng cũng có thể vút bỏ thân phận nằm vùng Phụng Thành, lại một lần nữa có được tự do.

Lẽ ra với năng lực của Chung Tú, cũng có thể đi tìm một nơi để làm chủ sự nhưng hẳn ta lại không chọn như vậy.

Chung Tú chỉ nói hẳn ta bận tâm suy nghĩ chuyện của mình đã quá mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt, những năm về sau chỉ định làm mấy việc trợ giúp, sau đó đến thành nhỏ ở phía Nam cùng Tảo Nhi, định làm trợ thủ giúp nàng ấy.

Chương 438: Chương 438

Sau khi Tảo Nhi rời khỏi, mọi người đề cử lựa chọn, quản lý chính nhiệm kỳ tiếp theo đã quyết định là Hà Hoa.

Lẽ ra chiến công của Thiết Trụ cũng không nhỏ, nhưng hắn ta chủ động từ chối chức vụ quản lý chính, chủ yếu là vì hắn ta vẫn muốn ở lại biên cương làm việc.

Ở biên cương ở lâu rồi, dần dần Thiết Trụ yêu thích cảm giác tự tại ở đây. Thảo nguyên rộng lớn nhất, hồ nước và núi non to lớn tươi đẹp nhất, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ đều ở đây.

Còn một điều quan trọng nhất, Lang Nha muội muội của Cách La nói ra suy nghĩ muốn trải qua cuộc đời còn lại cùng Thiết Trụ.

Thiết Trụ muốn thành gia ở biên cương.

Trước đó, sau khi Bắc địa thống nhất đổi tên là Phương Châu, bây giờ thống nhất Bắc Nam, đương nhiên cũng phải đổi tên.

Nghĩ đến khái niệm đất nước, cuối cùng mảnh đất này được đặt tên là nước Phương.

Lúc mới đầu bá tánh nước Phương không có cảm giác gì quá lớn với việc thay đổi triều đại, dù sao bên trên thay Hoàng đế, cũng

không liên quan gì đến mấy người ở dưới như bọn họ, cùng lắm là lúc nộp lương thực khác mỗi là nộp nhiều hay nộp ít

Thế nhưng, dần dần, bá tánh phát hiện tất cả mọi thứ bắt đầu thay đổi.

Trong thôn trong huyện nhiều thêm một cái cửa hàng phúc lợi, đồng ruộng các nơi cũng có người đến dạy mọi người trồng trọt, khoai lang chắc bụng được trồng ở vô số các đồng ruộng, sau sẽ nuôi sống một lượng lớn bá tánh.

Khắp nơi đều đang xây dựng nhà máy mới, khắp nơi đều đang cần người, tuyển nhân công.

Điều quan trọng nhất là, hình như sẽ không có người ăn không đủ no nữa rồi.

[Nhiệm vụ "Mong tất cả mọi người trong thiên hạ đều có cơm để ăn no" đã hoàn thành.]

Hệ thống xuất hiện thông báo, Thịnh Quân có hơi sững sờ.

"Vậy mà trong lúc vô tình đã hoàn thành rồi, không biết ban thưởng của lần này sẽ là..."

Còn chưa nói xong, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa vang lên:

[Ngài có thể rời khỏi vị diện này lúc nào cũng được, trở về thế giới mà ngài đang ở. Sau khi ngài rời khỏi, máy bán hàng tự động và siêu thị mà hệ thống đã đưa ra có thể ở nơi này mười năm, sau mười năm sẽ tự động biến mất. Nhưng mà xin hãy yên tâm, những sản phẩm đã được sản xuất ra sẽ không biến mất.]

Thịnh Quân tức thì mở to hai mắt.

Vốn nàng cho rằng sau khi nâng cấp siêu thị, cũng phải tích góp đủ giá trị năng lượng nhất định mới được về nhà, không ngờ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể trực tiếp về nhà.

[Bởi vì trong quá trình ngài sử dụng hệ thống đã tích đủ tín ngưỡng lực, quyền hạn của hệ thống sẽ chuyển giao hết cho ngài. Trở thành chủ nhân của ta, nếu không có gì bất ngờ xảy ra ngài sẽ cùng hưởng sinh mệnh vĩnh hằng với ta, còn có thể xuyên thẳng qua vị diện. Nhưng mà thế giới mà ngài đang ở khá là đặc biệt, sau này chắc là không thể quay lại được nữa. Ủ, tóm lại, dùng ngôn ngữ của các ngài, thì ngài tương đương với đã thành Thần, khu khu, mặc dù chỉ là Thần máy bán hàng tự động, nhưng điều này cũng không thể trách ta, ai bảo ta chỉ là hệ thống của siêu thị cơ chứ!]

Dường như bởi vì hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, hệ thống thế mà lại dần dần khôi phục lại cách biểu đại nhân tính hoá, giọng điệu nói chuyện dần dần cũng nghe ra được cảm xúc.

[Ya ~ Thịnh Quân, lúc đầu đúng là ta không nhìn nhầm ngài! Ờ thì, nói thật cho ngài biết, ngài đừng giận nhé, vốn là ta muốn khoá cái người mà cùng bị tông với ngài cơ, đương nhiên, có thể khoá nhầm vào người ngài cũng không tệ! Bây giờ nhờ hồng phúc của ngài, năng lượng của ta đã hoàn toàn hồi phục, sau này ngài sẽ là chủ nhân của ta, có vui không?]

[Sao nửa ngày không nói lời nào, không phải vui quá ngốc luôn rồi đấy chứ?]

[Vậy lại nói thêm một chuyện khiến ngài càng vui hơn nữa vậy, các loại thuốc với tiền bạc lúc trước dùng để mua hàng của ngài, tất cả đều được cất giữ ở trong kho của hệ thống á, chờ sau khi ngài quay về là có thể trở thành phú bà có vô số vàng bạc tiền tài rồi nha! Thoải mái! Tiêu xài!]

"Không, không không không, không, người chờ ta chút đã!"
Thịnh Quân dùng sức lắc đầu.

Nói thật, nàng vẫn chưa tỉnh táo lại, hệ thống đột nhiên nói một tràng như vậy khiến nàng ngơ luôn rồi.

Chờ sau khi phản ứng lại, thật ra Thịnh Quân ngạc nhiên hơn là vui mừng.

Người bình thường giống như nàng vậy mà cũng có thể trở thành Thần à?

Rõ ràng từ khi xuyên qua đến bây giờ nàng chưa làm gì cả, cùng lắm là nói vài câu, chủ yếu vẫn là dựa vào sự nỗ lực của bản thân mấy người Tảo Nhi.

Cho dù không trở thành chủ nhân của hệ thống, chỉ mang số vàng bạc kia trở về, nàng cũng cảm thấy đây là lần may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

Tóm lại, cảm giác lúc này giống như bị một cái bánh nướng lớn đập trúng vậy, thật sự là nhận thì cảm thấy hổ thẹn, hoàn toàn không dám tin . . .

Chương 439: Chương 439

[Thịnh Quân, ngài cũng đừng tự ăn năn hối hận nữa, ta nói cho ngài biết vậy. Có nhiều thế giới song song như vậy, khoá với hệ thống đương nhiên không chỉ có một mình ngài, ngài biết kết cục của những người khác là như nào không?]

Thịnh Quân lắc đầu.

[Có người mới bắt đầu còn có thể giữ vững được ước nguyện ban đầu, nhưng sau khi máy hút bụi tự động xuất hiện, sẽ tiến hoá thành hình người, ký chủ của hệ thống có thể nhập vào người máy, tương đương với có một cơ thể mạnh mẽ, lúc đó sẽ có rất nhiều người không khống chế được mà thay đổi. Còn có người từ đầu đến cuối đều muốn bản thân làm Đế vương, hoặc chỉ là hưởng thụ niềm vui của việc thông qua bố thí để có được sự kính ngưỡng của người khác. . . Có thể đổi được tín ngưỡng toàn tâm toàn ý, chỉ có trái tim kiên định nhất và thiện ý thuần túy nhất.]

[Ngài đừng cho rằng phẩm chất lương thiện và chân thành là thứ có đầy đường, thế nhưng đó là một trong những tài phú có sức mạnh lực lượng trân quý nhất trên thế giới này.]

[Có lẽ có rất nhiều ký chủ quá coi nhẹ sự lương thiện, vậy nên cuối cùng trở thành, ừm, mới chỉ có ngài trở thành Thần của máy bán hàng tự động.]

Dường như Thịnh Quân nghe hiểu rồi, nàng dần dần vui lên.

Nói thật, trong cuộc đời của nàng rất ý khi đạt được sự công nhận như vậy, điều này còn khiến nàng vui hơn cả việc biết được bản thân thành Thần.

Nhưng rất nhanh, nàng lại có chút phiền muộn.

Kỳ thật, bây giờ nơi này đã không cần nàng nữa rồi.

Sau khi nàng rời đi, máy bán hàng tự động và siêu thị đều có thể giữ lại mười năm, cho dù biến mất rồi, mấy người Tảo Nhi còn có sách vở phong phú như vậy, chắc chắn nước Phương sẽ phát triển càng ngày càng tốt.

Chỉ là, sống với nhau lâu như vậy, Thịnh Quân cũng có chút không nỡ.

Nhưng nàng cũng nên nhanh chóng về nhà, nói không chừng cha mẹ vẫn đang chờ nàng.

"Hệ thống, ta muốn trước khi rời đi, chính thức chào tạm biệt bạn bè."

Thịnh Quân rất nhanh truyền tin cho Tảo Nhi.

Các thôn dân lúc đầu của Phương gia thôn nhận được thư, rất nhanh đã sắp xếp công việc, chạy từ các nơi đến.

Thấy mọi người đến đông đủ, Thịnh Quân liền mở miệng nói:

"Thật sự rất cảm ơn mọi người, năng lượng của ta bây giờ đã hoàn toàn khôi phục. Bây giờ cũng đến lúc nói lời tạm biệt với mọi người."

Đối với chuyện Phương Tiên Nhi muốn rời khỏi, mọi người đã chuẩn bị tâm lý từ lâu.

Chỉ là lúc này nàng thật sự phải đi rồi, tất cả mọi người không nhận được rơi nước mắt.

Tất cả mọi người ở đây mãi mãi cũng không quên được, vào lúc bọn họ khó khăn nhất, là Phương Tiên Nhi kéo bọn họ ra khỏi vùng bùn.

"Xin ngài, sau này nhất định phải bảo trọng. Chúng ta cũng sẽ cố gắng sống thật tốt, vĩnh viễn khắc ghi niềm tin Đại Đồng vào trong tim." Tảo Nhi cúi đầu nói.

Cổ đại cũng không có thói quen xưng ngài, mấy người Tảo Nhi cũng là gần đây từ trong sách học được cách dùng mới, cuối cùng lúc này cũng có cơ hội dùng được nó, không ngờ là ở trường hợp chào tạm biệt Phương Tiên Nhi.

Thịnh Quân cũng lặng yên lau nước mắt, nhưng nàng cũng không quên chuyện chính, vội vàng nói mấy câu về kỳ hạn mà máy bán hàng tự động tồn tại, để cho mấy người Tảo Nhi có cái chuẩn bị.

Không nhìn được nói mấy lần, sau khi đám người Tảo Nhi chắc chắn đi chắc chắn lại rằng đã nhớ, Thịnh Quân liền chào hỏi qua với hệ thống, chuẩn bị về thế giới hiện thực.

Nàng sợ ở lâu thêm chút nữa, bản thân sẽ không nở đi. Nhưng nàng đúng là nên về nhà rồi.

[Đếm ngược trở về thế giới cũ, 10, 9, 8, 7...]

Bên tai vang lên thanh âm nhắc nhở của hệ thống.

Trước mắt bao người, hư ảnh bản thể của Thịnh Quân dần dần lộ ra thân hình trên không trung.

Tảo Nhi các nàng nhìn thấy thân ảnh lóe lên ánh sáng trắng chói mắt ấy, ngạc nhiên tròn to mắt.

Hình như, đây vẫn là lần đầu tiên các nàng ấy nhìn thấy hình dáng thật của Phương Tiên Nhi!

Mặc dù vẫn là thấy không rõ khuôn mặt, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra một đầu tóc đen ngắn ngang vai, còn có áo sơ mi trắng đến chói mắt và cái quần màu xanh da trời.

Nhưng đây chính là Phương Tiên Nhi chân thực!

Thịnh Quân cũng cảm giác được trạng thái thân thể của bản thân lúc này, nhân lúc có thể thể hiện vẻ mặt, liền cúi đầu xuống mỉm cười với mấy người Tảo Nhi.

Nàng bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó.

"Đúng rồi, vẫn luôn quên không nói."

"Ta thật sự rất thích cách gọi Phương Tiên Nhi."

"Nhưng mà, tên thật của ta là Thịnh Quân, Thịnh trong thịnh thế, Quân trong ngọc quân. Thật sự rất hân hạnh khi được quen biết với mọi người."

"Chúc mọi người có một tương lai tươi sáng, hẹn gặp lại."

Chương 440: Ngoại truyện 1

“Thiên hạ Đại Đồng, sẽ không còn ai phải chịu đói chịu rét, sẽ không còn ai phải lưu lạc khắp nơi...”

Trên màn hình tivi, một cái máy trông giống như cái tủ đứng sừng sững trên núi. Giọng nói của nữ tử như truyền đến từ bốn phương tám hướng, vô cùng dịu dàng nhưng lại tràn đầy sức mạnh.

Tôn Sùng Quân ngồi trên ghế sofa xem không chớp mắt, trên tay còn bưng một bát mì tôm vị bò hầm. Thỉnh thoảng, cô dùng đũa gấp lên, húp xì xụp.

Người bạn ngồi cạnh cô cũng chăm chú nhìn vào tivi, người bạn không nhịn được mở miệng nói: “Nói về kinh điển, vẫn phải kể đến bộ phim được quay sớm nhất ‘Phương Tiên Nhi truyện’ này. Mặc dù mãi đến cuối phim Phương Tiên Nhi mới xuất hiện dưới hình dạng người, chỉ thoáng hiện lên một chút thôi nhưng lại mang đến cảm giác cốt truyện và tình tiết của bộ phim này chân thực và đáng tin cậy nhất.”

Tôn Sùng Quân nuốt một miếng mì, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn: “Đúng vậy, hai chúng ta có cùng quan điểm đó.”

Kể từ khi ngành công nghiệp phim ảnh phát triển, có thể nói các tác phẩm liên quan đến đề tài Phương Tiên Nhi đã được quay rất nhiều, thuộc thể loại kinh điển trường tồn không bao giờ lỗi thời.

Dù sao thì Phương Tiên Nhi chính là chỗ dựa tinh thần, là trụ cột trong lòng người dân nước Phương.

Chỉ cần không quá vô lý hoặc cố tình bôi đen, người dân nước Phương đều rất sẵn lòng ủng hộ và mua vé.

Nhưng nếu quay quá nhiều tác phẩm cùng loại cũng không tốt. Để tránh trùng lặp nhàm chán, ít nhiều cũng phải thêm một số điểm sáng tạo.

Vì vậy, Phương Tiên Nhi đã xuất hiện trong các tác phẩm phim ảnh lớn nhỏ với nhiều hình tượng và thiết lập nhân vật khác nhau.

Ví dụ như ‘Phàm Quân Đẳng Tiên Truyện’, kể về Phương Tiên Nhi Thịnh Quân lấy thân xác người thường trở thành nhà lãnh đạo vĩ đại, cuối cùng đắc đạo thành tiên.

Ngoài bộ này ra, còn có những đề tài tương tự như ‘Ghi Chép Cứu Thế Của Tiên Quân Bàn Tay Vàng’. Phương Tiên Nhi trong đó cũng là người thường nhưng so với ‘Phàm quân’ thì có nhiều yếu tố kỳ ảo hơn. Bộ phim kể về việc sau khi Phương Tiên Nhi được đầu thai chuyển kiếp đã nhặt được một bàn tay vàng, sau đó vô tư dùng nó để phổ độ chúng sinh.

Còn có một bộ ‘Tiên Quân Chi Giáng Thế Thần Thông’, kể về việc vốn Phương Tiên Nhi là tiên quân trên trời, hạ phàm cứu thế trong nước sôi lửa bỏng.

Ngoài ra còn có loại phim như ‘Xuyên Việt Chi Phúc Khí Bảo Tiên’. Phương Tiên Nhi trong đó là một người hiện đại xuyên không trở về thời cổ đại phát sáng phát nhiệt các kiểu.

Cũng phải kể đến bộ phim đang khá hot gần đây là ‘Đến Từ Phương Tinh Của Bạn’.

Trong phim, Phương Tiên Nhi Alpha là một người ngoài hành tinh lai giữa hai chủng tộc đến từ một hành tinh xa xôi, mang theo công nghệ cao cấp đến nước Phương ở hành tinh mẹ Lam Tinh, kết giao tình bạn sâu sắc với người dân nơi đây.

Người dân nỗ lực phát triển khoa học công nghệ, giúp Phương Tiên Nhi sửa chữa con tàu vũ trụ bị hỏng, còn Phương Tiên Nhi thì giúp mọi người phát triển xây dựng. Tóm lại đây là một bộ phim về sự tương trợ cảm động giữa hai bên.

Những đề tài này nghe có vẻ rất đa dạng và kỳ lạ nhưng thực tế lại bao gồm một số phỏng đoán chính thống liên quan đến Phương Tiên Nhi: thuyết thần tiên giáng thế, thuyết phạm nhân cứu thế, thuyết người xuyên không và thuyết công nghệ cao cấp.

Hiện nay, thuyết thần tiên giáng thế vẫn là thuyết phổ biến nhất, chủ yếu là chịu ảnh hưởng của bộ danh tác ‘Truyền thuyết Phương Quân’ của nước Phương.

Bộ sách này do những người chủ sự khai quốc đầu tiên chủ trì biên soạn, mặc dù là sách kể chuyện nhưng nội dung rất chi tiết, mọi người đều cảm thấy khá đáng tin.

“Sùng Quân, cậu thấy thuyết nào đáng tin hơn? Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như cậu là hậu duệ của bà Tôn Bạch Âu - vị chủ sự đầu tiên thời khai quốc, chắc hẳn biết không ít tin tức nội bộ nhỉ!” Người bạn hào hứng nói.

“Tôi thực sự rất hâm mộ cậu! Bà Bạch Âu là người mà tôi kính trọng nhất, bà ấy là con gái của một người thợ mộc ở nông thôn, một đường phấn đấu trở thành chủ sự khai quốc. Khi còn chưa lớn bằng tôi, bà ấy đã có thể ổn định tình hình hỗn loạn lúc bấy giờ, đây quả là một bản lĩnh đáng nể! Đúng rồi, nói đến chuyện này, tình cảm của bà ấy và ông Chung Tứ cũng rất đáng ngưỡng mộ, hẳn là từ thời điểm đó nước Phương của chúng ta chính

thức định ra chế độ hôn nhân một vợ một chồng, quyền lợi liên quan đến hôn nhân cũng bắt đầu được hoàn thiện hơn!”

“Họ Tôn của các cậu có nhiều người tài giỏi thật, em gái của bà Bạch Âu là Hồng Quỳnh cũng là một nhân vật lợi hại không kém, thích chạy đến những nơi gian khổ bị lưu đầy để phát triển...”

Tôn Sùng Quân chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Ở nước Phương, ngay cả hậu duệ của chủ sự khai quốc cũng chỉ là một biểu tượng vinh quang, trên thực tế sẽ không có nhiều đặc quyền và ưu đãi, chủ yếu vẫn dựa vào chính mình.

Tóm lại, ở đất nước này, chỉ cần nỗ lực, chắc chắn sẽ cuộc sống sẽ không quá tệ.

Không chỉ họ Tôn, mà họ Hà nổi tiếng trong Phương Quân cũng vậy.

Tổ tiên của họ Hà nổi tiếng có ba anh em, anh cả Hà Bôn Tinh và chị hai Hà Thúy Vi đều là danh tướng trong Phương Quân.

Anh ba Hà Vân Huy danh tiếng không quá nổi bật nhưng cũng lập được không ít thành tích chính trị thực tế.

Ngoài ra còn có Lý Chấn Cương, Chung Nguyệt Hằng vân vân, đều là những nhân vật có tên có họ trong sử sách nước Phương.

Nói đến chuyện này, việc khảo cổ những cái tên thân mật của những nhân vật lịch sử này cũng là một thú vui lớn trong cuộc sống hàng ngày của mọi người.

Một nhóm công thần lợi hại như vậy, chiến công đầy mình, nhìn những bức chân dung còn lưu lại thì có thể thấy họ cũng đều là những người phong lưu nho nhã, kết quả nhìn lại tên từng

dùng, thế mà đều là những từ như Đại Ngưu Thiết Trụ, không hiểu sao lại có cảm giác dễ thương trái ngược.

Nghĩ đến đây, Tôn Sùng Quân không nhịn được bật cười, cuối cùng cũng kéo được dòng suy nghĩ đang lơ đãng của mình trở về.

Thật ra, bạn cô ấy nói không sai, là hậu duệ của họ Tôn, cô ấy thực sự biết một số thông tin bí mật chưa từng được công khai.

Nhưng nói thật, càng hiểu biết nhiều về Phương Tiên Nhi, ngược lại càng khiến mọi người nẩy sinh lòng kính sợ, không dám tùy tiện đưa ra kết luận. Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là Phương Tiên Nhi tuyệt đối không phải là phạm nhân.

Cá nhân Tôn Sùng Quân cảm thấy, Phương Tiên Nhi có thể là một sự tồn tại vĩ đại do khoa học và thần học va chạm lẫn nhau tạo ra. Nhưng dường như Phương Tiên Nhi lại hy vọng mọi người tin vào khoa học hơn, trong các ghi chép khác nhau đều cố tình làm mờ đi dấu vết thần thông của mình.

Trong hồi ký của tổ tiên Bạch Âu cũng dặn dò, không được đem những chi tiết đó ra nói.

Mặc dù bây giờ người dân nước Phương đều rất kính trọng Phương Tiên Nhi nhưng nhiều hơn là tôn sùng như một vị lãnh tụ, lúc nào cũng ám áp ghi nhớ trong lòng, rất ít người tôn Phương Tiên Nhi lên như một vị thần xa cách.

Nếu muốn so sánh thì cô giống như người mẹ chung của mọi người hơn.

Mọi người đều biết rõ, Phương Tiên Nhi là người chân thành bình đẳng yêu thương mọi người, nếu cô còn đang nhìn ngắm thế gian, chắc chắn cũng không nỡ để bất kỳ ai chịu khổ.

Cho đến tận ngày nay, những dấu vết của Phương Tiên Nhi đã bao trùm cuộc sống của mọi người.

Lấy chuyện đặt tên làm ví dụ, dạo trước cục thống kê trong nước đã công bố một số liệu, thế mà những cái tên có liên quan trực tiếp đến Phương Tiên Nhi chiếm đến năm mươi phần trăm tổng số tên người.

Ví dụ như chính tên của cô ấy, Tôn Sùng Quân, mang ý nghĩa tôn sùng Phương Quân, hơn nữa tên thật của Phương Tiên Nhi có chữ Quân, mẹ cô ấy cũng hy vọng có thể nhờ đó mà cô ấy được hưởng chút phúc, cũng trở thành một người có tình thương to lớn.

Số liệu thống kê như vậy còn chưa bao gồm những từ ngữ liên quan gián tiếp đến Phương Tiên Nhi, nếu tính toán cẩn thận, ước tính sẽ có nhiều người hơn nữa.

Sau một hồi suy nghĩ lan man, Tôn Sùng Quân nói: “Cá nhân tôi thì tin vào thuyết khoa học hơn, hy vọng chờ đến khi chúng ta phát triển khoa học đến trình độ cao hơn, cũng có thể làm được nhiều điều kỳ diệu hơn.”

Người bạn nghe vậy có vẻ hơi không thỏa mãn: “Này này, cậu nói thế thì nghiêm túc quá rồi, thật sự không có tin tức vĩa hè nào có thể chia sẻ với tôi sao?”

Tôn Sùng Quân xòe tay: “Cậu muốn nghe gì? Những chuyện tôi biết, cậu đều có thể tìm được ở thư viện và bảo tàng mà! Cậu nói đó là thế nào nhỉ, sau khi nước Phương được thành lập thì không cần phải khảo cổ nữa.”

Người bạn lắc đầu lắc cổ thở dài: “Cũng đúng nhỉ...”

Ở thời đại của bọn họ, chuyên ngành khảo cổ chủ yếu khảo cổ thời kỳ trước nước Phương.

Không phải là vì nước Phương mới chỉ tồn tại có vài trăm năm.

Mà là từ sau khi nước Phương được thành lập đã có ý thức bảo vệ di tích văn vật.

Cho dù là tài liệu giấy hay hiện vật đều được bảo quản cẩn thận trong thư viện và bảo tàng đời đầu. Xuyên suốt lịch sử, hẳn các ghi chép liên quan đến nước Phương là nhiều nhất và rõ ràng nhất.

Chương 441: Ngoại truyện 2

Giống như bao bì mì ăn liền và bánh quy nén xuất hiện sớm nhất, đều được niêm phong bằng phương pháp đặc biệt, hiện nay đang được trưng bày trong bảo tàng. Đồ thủy tinh dễ bảo quản hơn thì càng không cần phải nói.

Còn có tượng pháp tử thờ bằng gỗ và đá mà trước đây bá tánh cúng cho Phương Tiên Nhi vân vân, hiện nay cũng được bảo quản nguyên vẹn.

Hơn nữa, sau khi nước Phương thành lập thì phát triển rất nhanh, đôi khi đào hang sửa đường tìm thấy di vật của triều đại trước cũng đều sẽ bảo vệ cẩn thận.

Có thể nói là đã giúp ích rất nhiều cho hoạt động khảo cổ của hậu thế.

Tất nhiên, chính vì di vật được bảo quản nguyên vẹn nên thời hiện đại mới xuất hiện nhiều tranh cãi như vậy, đủ loại suy đoán không ngừng xuất hiện.

Dù sao, trước khi có nước Phương, các triều đại vẫn còn phong kiến và lạc hậu. Nhưng từ khi dấu vết của Phương Tiên Nhi xuất hiện, chỉ sau một đêm, dường như đủ loại đồ tốt tiên tiến đều mọc lên như nấm sau mưa.

Người dân nước Phương giống như những đứa con cưng của trời, được sống những ngày tháng tốt đẹp không thể tưởng tượng nổi. Cũng từ đó mà nước Phương mà trở thành bá chủ thế giới.

Nói đến những chuyện này, hai người không khỏi ưỡn ngực, vô thức có chút tự hào nho nhỏ.

Người bạn hào hứng nói: “Mặc dù nghe có vẻ hơi ngông cuồng nhưng tôi dám nói cái danh bá chủ thế giới này mà đổi cho quốc gia nào khác làm, cũng tuyệt đối không thể làm tốt hơn chúng ta!”

Tôn Sùng Quân vô cùng đồng ý.

Từ sau khi nước Phương phát triển, về cơ bản các nước nhỏ xung quanh đều được giúp đỡ, được hưởng lợi.

Cứ hỏi xem trong thời kỳ khó khăn nhà nào chưa từng ăn lương thực cứu tế của nước Phương? Nhà nào bị nhiễm bệnh dịch mà chưa từng được đội y tế tình nguyện của nước Phương hỗ trợ? Chưa từng sử dụng kỹ thuật tiêm vắc-xin đậu mùa do nước Phương truyền ra? Chưa từng ăn viên đường phòng ngừa bại liệt do họ sản xuất?

Ai phát triển khoa học kỹ thuật mà chưa từng đến nước Phương để học hỏi kinh nghiệm?

Tàu của ai gặp chuyện trên biển mà chưa từng được hải quân nước Phương cứu hộ?

Cho dù là Nhật Bản có chút ân oán với tổ tiên, họ cũng không làm quá đáng, còn cho không ít cơ hội giao thương, bình thường cũng đối xử với người dân Nhật Bản bằng tấm lòng chân thành.

Dưới ảnh hưởng của tư tưởng Đại Đồng của Phương Tiên Nhi, sau khi nước Phương trở nên hùng mạnh, nắm trong tay khoa học kỹ thuật và vũ khí tiên tiến nhất thế giới nhưng vẫn mang một trái tim lương thiện bao dung, nguyện dùng nhiệt huyết đối đãi với mọi người, chưa từng áp bức tấn công bất kỳ quốc gia vô tội nào.

Có thể nói, nước Phương của họ hoàn toàn dùng sức hấp dẫn của chính mình để đạt được vị thế quốc gia đứng đầu thế giới, chứ không phải dùng vũ lực đàn áp hay cướp bóc.

Không nói đến những ân đức của tổ tiên, chỉ nói đến sự thật hiện tại, các ngành nghề sản xuất của họ đều có lợi cho toàn cầu!

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm tỏ vẻ kiêu ngạo rồi.

Nhưng trong xương cốt người nước Phương lại mang theo một loại tính cách khiêm tốn bẩm sinh, trong lòng luôn có chừng mực, hành sự luôn có giới hạn, chỉ biết làm tốt hơn, bao dung hơn.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không có ai tự cho mình là đúng, cho rằng người nước Phương dễ bắt nạt.

Cứ nói đến những chủ đề này là không nhận được phản kích.

Nói thêm một lúc nữa, người bạn đứng dậy nói: “Nói nhiều hơi khát, không muốn uống nước, nhà cậu cũng không có đồ uống, tôi xuống dưới mua hai lon nước, cậu muốn uống gì?”

“Đều là lỗi của tôi, tiếp đãi không chu đáo, không ngờ cậu lại đến vào lúc này.”

Tôn Sùng Quân cười nói: “Chủ yếu là bên ngoài có nhiều máy bán hàng tự động như vậy, mua đồ uống hay gì cũng tiện, bình thường tôi lười tích trữ đồ ở nhà. Làm sao có thể để khách như cậu phải trả tiền được, chúng ta cùng nhau ra ngoài mua, tôi trả tiền!”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài cửa. Nói đến máy bán hàng tự động, cái tên này được truyền lại từ rất sớm, bản chất của loại máy này chính là một loại máy bán hàng tự động.

Ở nước Phương, ở đâu cũng có thể nhìn thấy máy bán hàng tự động, bán đủ thứ đồ. Nước Phương không chỉ thích cải tiến và sử dụng những loại máy như vậy, mà còn xuất khẩu khá nhiều mẫu mã tiên tiến cho các quốc gia khác.

Cũng vì vậy mà có được mỹ danh là “đất nước Tiên cơ”, cũng coi như là một loại tập tục và văn hóa.

Ở khu dân cư của nước Phương, hành lang của mỗi tòa nhà đều sẽ đặt một máy bán hàng tự động bán các nhu yếu phẩm sinh hoạt, rất tiện lợi khi cần dùng đến. Tuy nhiên dù sao máy bán hàng tự động cũng có dung tích hạn chế, những thứ đa dạng hơn vẫn phải đến cửa hàng tiện lợi và siêu thị để mua.

Nói đến thì lúc đầu Phương Tiên Nhi đã dùng máy bán hàng tự động để giúp đỡ người dân.

Mặc dù nhìn có vẻ là trao tay đổi tay nhưng nếu nghiên cứu kỹ giá cả thời đó thì có thể thấy, thực tế là Phương Tiên Nhi đang làm việc thiện. Cho dù là bây giờ, số tiền đó cũng không mua được gì, huống chi là vào thời đại thiếu thốn vật tư như vậy.

Nếu Phương Tiên Nhi muốn, hoàn toàn có thể tìm đến những gia đình giàu có, bán đại cái gì cũng có thể đổi được vô số vàng bạc. Nhưng cô chưa bao giờ làm như vậy.

Thậm chí trong “Bách Âu hồi ức lục” được truyền lại trong họ Tôn vào thời điểm đặc biệt khó khăn trước đây, tiền của họ không còn nhiều, Phương Tiên Nhi chỉ nhận quả rừng và cỏ dại trên núi, vốn dĩ chẳng đáng giá bao nhiêu tiền.

Trong lúc suy nghĩ, hai người đã ra khỏi cửa nhà, đi đến trước máy bán hàng tự động bán đồ uống và đồ ăn nhẹ đặt ở hành lang: “Tôi uống một lon Coca... thôi, dưỡng sinh một chút, vẫn là uống một chai nước điện giải đi!” Người bạn nói.

Tôn Sùng Quân gặt đầu, thao tác đơn giản trên máy hai lần, sau đó quẹt điện thoại, lấy hai chai nước điện giải ra đưa cho người bạn. Loại nước này cũng là một loại đồ uống cổ điển được lưu truyền lâu đời ở nước Phương.

Hai người vừa uống nước, đột nhiên người bạn nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, cậu đã nhận băng vệ sinh tháng này chưa?”

Tôn Sùng Quân lắc đầu: “Chưa đâu, cũng không vội.”

“Cũng đúng, dù sao ở đâu cũng có thể nhận, cứ đợi đến gần ngày rồi nói sau.”

Phụ nữ ở nước Phương, mỗi tháng đều có thể nhận được một túi băng vệ sinh, đây đều là quy định do tổ tiên truyền lại.

Có thể đến cửa hàng phúc lợi để đăng ký nhận những đồ dùng này, hoặc cũng có thể trực tiếp tìm máy bán hàng tự động cung cấp băng vệ sinh để nhận, nói chung là rất tiện lợi.

Hồi nhỏ, Tôn Sùng Quân cứ nghĩ cả thế giới đều như vậy, mãi đến khi đi du lịch nước ngoài vài chuyến, cô ấy mới phát hiện ra những chuyện mà họ coi là bình thường ở những nơi khác lại là chuyện rất hiếm thấy.

Ở nhiều quốc gia, phụ nữ có được dùng băng vệ sinh hay không còn là một vấn đề, cho dù có được dùng thì mỗi tháng cũng phải chi thêm một khoản.

Điều này cũng khiến Tôn Sùng Quân cảm nhận sâu sắc việc được sinh ra ở nước Phương là một điều may mắn như thế nào.

Sau khi trở về nước, Tôn Sùng Quân còn đăng ký tham gia một số hoạt động hỗ trợ quốc tế, quyên góp không ít băng vệ sinh cho những người phụ nữ ở những nơi khó khăn.

Hai người trò chuyện, đồ uống trong tay cũng dần cạn, họ vút lon đi, chưa muốn về nhà liền tính xuống lầu đi dạo.

Môi trường xanh - sạch - đẹp ở nước Phương rất tốt, chất lượng không khí ở hầu hết các nơi đều được duy trì rất tốt.

Hàng ngày sau khi tan học tan sở, mọi người đều thích đi dạo hít thở không khí trong lành rồi mới về nhà.

Áp lực cuộc sống ở nước Phương không lớn, bởi vì các chế độ bảo đảm liên quan đến học tập và lao động đều rất hoàn thiện.

Cho dù là ở Thủ đô Hưng Hòa của họ, cuộc sống cũng vậy, nhịp sống rất thoải mái.

Mỗi ngày làm việc không được quá sáu tiếng, ngày lễ và ngày nghỉ cũng rất nhiều, mọi người đều có nhiều thời gian để hòa mình vào thiên nhiên và tận hưởng cuộc sống.

Nước Phương là một quốc gia rất coi trọng tình cảm, có lẽ cũng vì mọi người có nhiều thời gian ở bên người thân và bạn bè nên mối quan hệ giữa người với người rất chặt chẽ, tình cảm cũng rất sâu đậm.

Bình thường, Tôn Sùng Quân và người bạn cũng đợi đến sau giờ tan sở mới hẹn nhau gặp mặt trò chuyện nhưng hôm nay là ngày nghỉ, hai người đã gặp nhau từ sớm, buổi tối còn hẹn thêm một số bạn bè khác cùng nhau thư giãn vui chơi.

Vừa mới đi xuống lầu, hai người đã phát hiện ra rằng trời mưa.

Mưa cũng tốt, trời không còn nóng nữa: “Lên lấy ô rồi ra ngoài đi dạo tiếp”, Tôn Sùng Quân nói.

Chương 442: Ngoại truyện 3

Trông mưa không lớn lắm, đi dạo trong mưa cũng khá thoải mái. Tuy nhiên, cho dù có mưa lớn thì trên mặt đất cũng sẽ không đọng quá nhiều nước.

Bởi vì dưới chân họ là con đường được trang bị những biện pháp thoát nước tiên tiến nhất thế giới.

Hệ thống thoát nước của tất cả các thành phố ở nước Phương đều được xây dựng từ rất sớm nhưng dù xét về góc độ kỹ thuật hay chất lượng thi công thì đều rất tốt.

Quên mất vào năm nào, một quốc gia nhỏ lân cận xảy ra nhiều trận mưa lớn, hệ thống thoát nước của thành phố lại làm rất kém, ngập úng gây thiệt hại nặng nề.

Sau đó, họ đã mời các chuyên gia của nước Phương đến giúp đỡ, trùng tu lại toàn bộ hệ thống thoát nước.

Quốc gia của họ đã làm không ít những việc tương tự như vậy.

Vì vậy, trên thế giới đã lưu truyền một câu nói, rằng nước Phương là “Mẫu quốc” được công nhận, bởi vì giống như mẹ vậy, đáng tin cậy và mạnh mẽ, luôn có thể đứng ra vào những thời điểm quan trọng.

Hai người trở về lấy ô, cầm ô đi dạo trên phố, thấy ven đường có một hiệu sách nên vô thức rẽ vào.

Mặc dù ngày nay công nghệ phát triển, các loại hình giải trí liên tục xuất hiện nhưng người dân nước Phương vẫn không bỏ việc đọc sách giấy.

Có lẽ là do ảnh hưởng của lịch sử truyền thống, người dân nước Phương không có sách giấy giống như cá không có nước, rất khó chịu.

Trên phố, hiệu sách giống như các cửa hàng đồ ăn nhẹ, có thể thấy ở khắp mọi nơi, đi một đoạn là thấy một hiệu.

Mỗi tháng còn có hai ngày đọc sách, trong hai ngày này, tất cả mọi người đều sẽ tĩnh tâm đọc một cuốn sách.

Đây cũng có thể coi là một trong những phong tục truyền thống của nước Phương.

Có một câu nói lưu truyền rằng, những người thích đọc sách sẽ được Phương Tiên Nhi chú ý, có được trí tuệ và bộ não thông minh.

Xem sách trong hiệu sách một lúc, hai người lại đi ra, phát hiện trời cũng đã tạnh mưa.

“Đi dạo thêm mười phút nữa, chúng ta sẽ về lái xe đến sân bay”, Tôn Sùng Quân liếc nhìn thời gian rồi nói.

Tối nay, họ có một người bạn từ Nha Thành đến, còn phải tiếp đón người ta, buổi tối đã hẹn nhau ăn lẩu.

Ẩm thực của nước Phương vô cùng phong phú nhưng chắc chắn lẩu là một trong những món ăn được mọi người yêu thích nhất, đặc biệt là lẩu cà chua, hương vị cổ điển phù hợp với mọi lứa tuổi, có một vị trí vô cùng đặc biệt trong lòng người dân nước Phương.

Nói đến lẩu, người bạn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hào hứng nói: “Đúng rồi, trong lịch sử của chúng ta, lẩu cà chua xuất hiện sớm hơn cả cà chua, vì vậy tôi nghĩ dù thế nào đi nữa, chắc chắn Phương Tiên Nhi sở hữu những năng lực thần bí vô cùng, phỏng đoán về thể xác phạm trần là cách nói có khả năng xảy ra nhất!”

Không chỉ có lẩu mà còn có nhiều món ăn nhẹ cổ điển có lịch sử lâu đời, cũng là một bằng chứng cho thấy Phương Tiên Nhi có nhiều thân phận kỳ diệu.

Rất nhanh, hai người lại nói chuyện về lẩu.

Người bạn xoa bụng: “Thôi, tối nay tôi ăn lẩu cà chua, hoặc ăn lẩu nấm, lẩu bò cay thì thôi, dạo này dạ dày tôi không được khỏe, nếu các cậu muốn ăn thì tôi cũng không đi ăn ké đâu.”

“Ok, đúng rồi, dạo này sức khỏe của mẹ cậu thế nào?” Tôn Sùng Quân hỏi.

Vài ngày trước, có vẻ mẹ của người bạn không khỏe, kiểm tra ra một căn bệnh không lớn không nhỏ.

Mặc dù chế độ bảo hiểm y tế trong nước rất tốt, khám bệnh và mua thuốc cũng không tốn quá nhiều tiền nhưng dù sao thì bị bệnh cũng không phải là chuyện gì dễ chịu.

“Dạo này tốt hơn nhiều rồi, may mà không phải bệnh gì lớn, nghỉ ngơi một thời gian là hồi phục được, không cần lo lắng!” Người bạn cười nói.

Từ trước đến nay, bệnh tật luôn là một trong những vấn đề lớn mà con người phải đối mặt.

Cho dù tiên tiến như nước Phương cũng vẫn có nhiều căn bệnh chưa thể khắc phục được.

Tất cả người dân nước Phương đều có một mong muốn chung, đó là được sống khỏe mạnh cả đời, vì vậy họ cũng rất chú ý đến sức khỏe.

Bởi vì sống ở một đất nước tươi đẹp như vậy, không ai muốn bị bệnh, ai cũng muốn sống lâu trăm tuổi để được vui vẻ thêm vài năm.

Lại liếc nhìn đồng hồ thấy thời gian không còn nhiều, Tôn Sùng Quân liền đưa người bạn về nhà, định lái xe đến sân bay đón người.

Chiếc máy bay đầu tiên trên thế giới đã cất cánh tại nước Phương, ngày nay ngành chế tạo máy bay của nước Phương vẫn đi đầu thế giới.

Tất nhiên, không chỉ có máy bay, hàng hải, hàng không vũ trụ, tất cả các công nghệ khoa học cao cấp, họ đều đi đầu.

Điều này không chỉ phải cảm ơn kiến thức tiên tiến, mà còn nhờ vào nguồn dự trữ tài nguyên phong phú trong nước, chẳng hạn như đất hiếm đủ lượng ở thảo nguyên, đã hỗ trợ rất lớn cho nghiên cứu và phát triển trong nước.

“Tôi thấy trên báo nói, nghiên cứu về năng lượng sạch mấy năm trước đã có đột phá mới, hình như sắp tới sẽ triển khai trên diện rộng. Đất nước chúng ta đúng là một ngày một đổi mới!” Người bạn ngồi ở ghế phụ vừa xem tin tức trên điện thoại vừa cảm thán.

“Này, nước X còn xảy ra một vụ án g.i.ế.c người hàng loạt cực kì ghê rợn, đáng sợ quá, vẫn là chỗ chúng ta có cảm giác an toàn hơn...”

Cuộc sống ở nước Phương sung túc, nhìn chung phong trào xã hội cũng rất tự do, chỉ số hạnh phúc của người dân cũng rất cao.

Tuy nhiên, hình phạt liên quan đến tội phạm vẫn luôn rất nặng, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn.

Các cơ quan chức năng của nước Phương luôn rất coi trọng mặt an ninh xã hội, đồng thời đầu tư rất nhiều tiền để hoàn thiện và thực hiện nhiệm vụ. Nếu có kẻ nào to gan lớn mật phạm tội ở nước Phương thì tên tội phạm này sẽ bị thiến vật lý rồi mới giam giữ. Hơn nữa, việc thiến còn được thực hiện không gây mê, từng miếng một, không hề cho người ta được thoải mái.

Tội g.i.ế.c người phóng hỏa thì càng không cần phải nói, không ai muốn khiêu khích hình phạt tàn khốc. Hơn nữa, để phòng ngừa tội phạm, giảm thiểu rủi ro trong cuộc sống của người dân bình thường, một số người đã bị kiểm chứng là ngược đãi động vật hoặc thực hiện bạo lực với người khác, cũng sẽ trở thành đối tượng giám sát trọng điểm của chính quyền.

Mức độ nguy hiểm đạt đến một mức độ nhất định thì bắt buộc phải đeo một loại vòng tay đặc chế. Một khi vòng tay phát hiện hành vi nguy hiểm sẽ lập tức kích hoạt kim gây mê, đồng thời báo động.

Tóm lại, người bình thường sẽ cảm thấy nước Phương là thiên đường mộng mơ khó tìm được trên thế gian nhưng đối với tội phạm, nước Phương tuyệt đối là địa ngục khủng khiếp nhất, không có gì sánh bằng.

Trước đây, một số quốc gia không ưa nước Phương đã chỉ trích điểm này, cho rằng cách làm này thực sự vô nhân đạo, lại nói rằng hình phạt nặng như vậy không chừng còn làm tăng tỷ lệ phạm tội. Nhưng nước Phương không quan tâm, vẫn kiên trì làm như vậy.

Có hiệu quả hay không thì không biết, dù sao thì hiện tại dân số của họ là đông nhất nhưng tỷ lệ phạm tội lại đứng cuối cùng trên toàn cầu. Tôn Sùng Quân cảm thấy khá tốt.

Một đường lái xe đến sân bay, thuận lợi đón được bằng hữu đến từ Nha Địa, sau đó sẽ đến tiệm lẩu đã hẹn để ăn cơm. Trời đã dần tối, trong thành phố sáng lên những ngọn đèn lấp lánh. Trên đường đi, Tôn Sùng Quân đi vòng một con đường có cảnh đẹp hơn, ra hiệu cho người bạn ở Nha Thành nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người bạn quay đầu nhìn lại, thấy ở nơi ban đầu có một bức tượng khổng lồ cao chót vót. Đó là một người phụ nữ tóc ngắn mặc áo trắng, ánh đèn điểm xuyết trên người, trông vô cùng thánh khiết và trang nghiêm.

Người bạn kích động hét lên một tiếng, lắp bắp: “Đây, đây chính là tượng Đại Đồng Phương Tiên! Không ngờ ban đêm nhìn cũng đẹp như vậy, đợi đến ngày mai chắc chắn tôi phải đến gần xem cho thật kỹ!”

Tương truyền bức tượng này mô phỏng lại cảnh tượng Phương Tiên Nhi đạt được thành tựu Đại Đồng, đắc đạo phi thăng.

Tôn Sùng Quân đã xem qua sổ tay của tổ tiên, biết về cơ bản thì truyền thuyết này là thật.

Không ai nhìn rõ được dung mạo của Phương Tiên Nhi nhưng đúng là dáng người của cô giống hệt với bức tượng này.

Tôn Sùng Quân cảm thấy rất kỳ diệu.

Rõ ràng Phương Tiên Nhi mặc trang phục bình thường nhất, để kiểu tóc đơn giản nhất nhưng cho dù chỉ nhìn bức tượng cũng có thể thấy được một loại thần tính.

Có lẽ đây chính là khí chất mà người có lòng đại đồng đại ái mang lại!

Mở hé cửa sổ, gió đêm thổi vào xe, lướt qua khuôn mặt mọi người, dễ chịu và thoải mái.

Người bạn ngồi ở hàng ghế sau đã vui vẻ hát một bài hát cổ điển truyền thống: “Trên trái tim của bạn, tự do bay lượn~”

Tôn Sùng Quân nghe hai câu, cũng hát theo.

Ở nước Phương của họ có hậu thuẫn quân sự mạnh nhất, chế độ phúc lợi xã hội hoàn thiện nhất, điều kiện vật chất và tinh thần tốt nhất, môi trường học tập và sinh hoạt thoải mái nhất.

Tôn Sùng Quân nghĩ đi nghĩ lại, cũng không biết mình còn có nỗi phiền muộn gì nữa.

Mục tiêu tiếp theo của cô ấy là thực hiện lý tưởng sống cao đẹp hơn, xây dựng thế giới tốt đẹp hơn, để nguyện vọng của Phương Quân tiếp tục được kéo dài.

Cuộc đời này không hối tiếc khi được sinh ra và lớn lên ở nước Phương.

Chương 443: Ngoại truyện 4

“Người thực vật ở giường số ba tỉnh lại rồi, nhanh đi gọi người đến đây!!”

Giữa tiếng ồn ào hỗn loạn, bỗng Thịnh Quân mở mắt ra.

Trông phòng bệnh hiện đại trước mắt cô có vẻ hơi xa lạ, lúc này xung quanh không có ai, trong phòng chỉ có một mình cô nằm trên giường bệnh.

Một dòng nước ấm không biết từ đâu bắt đầu chảy vào cơ thể khiến Thịnh Quân cảm thấy cơ thể mình đang dần hồi phục sức lực, chẳng mấy chốc đã đầy đến mức như sắp tràn ra.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy cả người tràn đầy sức lực, thậm chí còn có ảo giác nếu hiện tại cô tham gia Olympic thì có thể giành được huy chương vàng.

Giọng nói của hệ thống vang lên đúng lúc: [Này, Thịnh Quân, cô không sao chứ? Thôi, chắc không sao đâu. À đúng rồi, tạm thời cơ thể ở hiện đại của cô vẫn là xác thịt bình thường nhưng sau này sẽ dần dần chuyển đổi thành cơ thể bất tử. Nhưng cô đừng lo, dù là cơ thể bằng m.á.u thịt thì thể chất của cô bây giờ đã tốt hơn người thường rất nhiều rồi!]

[À, còn nữa, với tư cách là Thần của máy bán hàng tự động, tất nhiên cô cũng có những nhiệm vụ cần phải hoàn thành, năng lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn. Nhưng ở kiếp này, trước tiên cô cứ làm quen với cơ thể, tận hưởng cuộc sống và dành thời gian cho bố mẹ, coi như cho mình một kỳ nghỉ, còn chuyện

công việc thì để đến kiếp sau tính tiếp! Thế nào, có phải tôi rất chu đáo không?]

[Vậy nên vấn đề là cô có ý kiến gì không? Nữ siêu nhân giàu có Thịnh Quân?]

Thịnh Quân thở dài xoa tai.

Nói thật, bây giờ suy nghĩ duy nhất của cô là hy vọng hệ thống ồn ào này ngậm miệng lại, nó quá ồn.

Trong lúc cô đang suy nghĩ thì một chiếc khăn sạch có mùi thuốc khử trùng đưa tới, cẩn thận lau mặt cho Thịnh Quân.

Thịnh Quân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn đôi mắt màu đen tím của robot tóc trắng.

Có lẽ để phù hợp với phong cách hiện đại, máy hút bụi tự động cũng được thay đổi thành trang phục thường ngày, là kiểu áo hoodie, trông khá đẹp mắt.

“Khoan đã, sao Hai Con lại ở đây?” Thịnh Quân kinh ngạc hỏi.

[Dù sao thì cũng là nhân viên của cô mà, nếu cô không muốn nó xuất hiện thì cất đi là được.] Hệ thống không hiểu lắm về sự ngạc nhiên của cô.

Thịnh Quân vừa định nói gì đó thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra.

“Quân Quân, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi!”

“Con có thấy khó chịu chỗ nào không? Mau để y tá kiểm tra cho con đi!”

Thịnh Quân nhìn thấy bố mẹ lo lắng chạy vào, cảm giác như đã trải qua mấy đời, cô thấy khóe mắt mình hơi ẩm.

Cho đến lúc này, cuối cùng cảm giác trống rỗng không thực tế trong lòng cô cũng biến mất hoàn toàn.

Cô thực sự đã về nhà.

...

Vì máy bán hàng tự động và siêu thị vẫn ở nước Phương trong mười năm nữa nên trong thời gian này, hệ thống của Thịnh Quân vẫn nhận được nguồn doanh thu ổn định.

Nhưng nói thật, ngay cả khi không có khoản thu nhập đó, số tiền tiết kiệm hiện tại của Thịnh Quân đã là một con số khổng lồ mà có một trăm nghìn Thịnh Quân cũng không tiêu hết được.

Không phải nói quá chứ tiền đã trở thành một ký hiệu lạnh lẽo đối với Thịnh Quân, không có bất kỳ cảm giác chân thực nào.

Mặc dù được hưởng niềm vui trở nên giàu có chỉ sau một đêm, nhưng để không ảnh hưởng đến sự vận hành bình thường của thế giới, hệ thống sắp xếp nguồn gốc thích hợp cho mỗi khoản tiền nên Thịnh Quân cũng có hạn mức chi tiêu nhất định mỗi ngày.

Không có chuyện tiêu hết mấy trăm tỷ trong một lần được.

Cách đây rất lâu, Thịnh Quân đã suy nghĩ về câu hỏi “sau khi trở nên giàu có chỉ sau một đêm thì sẽ làm gì đầu tiên” rất nhiều lần, lúc đó cô muốn mua vô số thứ.

Nhưng bây giờ khi giấc mơ đã thành hiện thực, Thịnh Quân lại không biết phải làm gì với số tiền này.

Sau vài ngày do dự, đầu tiên cô mua cho mình vài bộ quần áo đẹp, sắm sửa thêm một số đồ tốt cho gia đình, sau đó cô đưa bố mẹ đi du lịch khắp nơi, ăn vô số món ăn ngon, trải nghiệm những điều mới mẻ mà trước đây chưa từng trải qua.

Sau khi làm xong những việc này, Thịnh Quân cảm thấy giấc mơ của mình đã hoàn toàn trở thành hiện thực.

Những ngày sau đó, cô đã quyên góp nhiều khoản tiền lớn để hỗ trợ đất nước phát triển, sau đó tài trợ cho rất nhiều trẻ em không được đi học.

Nhìn đất nước ngày càng phát triển, càng có nhiều người thực hiện được ước mơ của mình, cô còn cảm thấy vui hơn cả việc mua được những món đồ tốt.

Trước đây khi cô xuyên không về cổ đại, cô đã dùng máy bán hàng tự động để giúp người dân có cuộc sống tốt đẹp hơn. Giờ đây, khi xuyên về hiện đại, cô cũng dùng số tiền kiếm được để làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Cuộc đời này của Thịnh Quân thực sự đáng giá.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, hơn mười năm vụt qua như chớp mắt.

Trong khoảng thời gian này, Hai Con còn đóng vai bạn trai của Thịnh Quân.

Bố mẹ của Thịnh Quân có quan niệm khá truyền thống, họ luôn lo sau khi họ đi, Thịnh Quân sẽ cô đơn không có ai bên cạnh, khi thấy bên cạnh cô có Hai Con, họ cũng yên tâm hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lại hơn mười năm nữa trôi qua, máy bán hàng tự động và siêu thị đã được thu hồi từ thế giới khác, cơ thể của Thịnh Quân cũng đã hoàn toàn biến đổi, thoát khỏi phạm trù con người.

Để không làm lộ sự khác thường của mình, cô đã cố tình điều chỉnh ngoại hình theo thời gian, trở nên trưởng thành hơn, trông giống một người phụ nữ trung niên thành đạt. Hai Con

thấy vậy cũng thay đổi ngoại hình, trở thành một người đàn ông trung niên tóc trắng cứng cõi.

Hơn nữa, mấy năm nay cơ thể Hai Con cũng dần trưởng thành, cuối cùng cũng có đặc điểm giới tính rõ ràng, không còn đáng vẻ trung tính khó phân biệt như trước nữa.

Bây giờ, dù không thay đổi ngoại hình thì hắn vẫn là một robot nam trưởng thành chính hiệu, khá phù hợp với gu thẩm mỹ của Thịnh Quân.

Sau gần ấy năm, Thịnh Quân đã quen có Hai Con bầu bạn, cảm thấy mỗi ngày ngắm nhìn khuôn mặt hắn đều rất thoải mái, hơn nữa hắn còn rất giỏi việc nhà.

Ngoài việc quét dọn, hắn còn biết giặt đồ, nấu ăn, dọn phòng một cách hoàn hảo, cũng rất chịu khó làm việc vặt hoặc mua đi đồ, có thể nói hắn đã giải quyết tám mươi phần trăm những rắc rối trong cuộc sống của cô.

Thịnh Quân đặt cho Hai Con một cái tên chính thức là Lương Trí.

Cuộc sống trôi qua êm đềm.

Nhưng điều Thịnh Quân quan tâm nhất vẫn là tình hình bên Tảo Nhi và những người khác.

Hơn nửa đời người đã trôi qua, bố mẹ của Thịnh Quân lần lượt qua đời, cuộc đời của Thịnh Quân ở kiếp này cũng sắp đi đến hồi kết.

“Hệ thống, chúng ta thật sự không thể quay lại nước Phương được sao?” Ngày hôm đó, Thịnh Quân không nhận được lại hỏi thêm một lần nữa.

Những năm qua, cô thường xuyên hỏi câu này, mặc dù luôn nhận được câu trả lời phủ định nhưng cô chưa bao giờ bỏ cuộc.

[Thực sự không thể quay lại được nhưng gần đây dòng chảy dữ liệu thời gian và không gian có sự thay đổi, tôi có một cách giúp cô xem tình hình bên đó nhưng cần tiêu tốn một ít năng lượng.] Hệ thống nói.

Đây cũng coi như là một niềm vui bất ngờ, trước đây thậm chí cô còn chẳng có cách nào để xem.

Thịnh Quân hỏi chi tiết, cô cảm thấy mức tiêu tốn đó hoàn toàn chấp nhận được nên gật đầu đồng ý.

Cách mà hệ thống nói là xem livestream tình hình của nước Phương.

Tốc độ thời gian của nước Phương và thế giới hiện đại không khác nhau là bao, giờ đây đã trôi qua bốn mươi, năm mươi năm nên chắc hẳn bên đó đã phát triển đến một mức độ nhất định.

Năng lượng bắt đầu cháy lên.

Trong không gian của hệ thống, màn hình chiếu mà Thịnh Quân từng dùng để xem phim dần dần sáng lên, nhanh chóng hiện ra hình ảnh.

Đập vào mắt Thịnh Quân là toàn cảnh đất nước Phương nhìn từ trên cao xuống, dường như nơi gần nhất trong tầm mắt là một cao nguyên đóng băng.

Những ống hút nhiệt cắm đầy trên mặt đất lạnh lẽo, đường sắt và đường bộ như những con rồng khổng lồ uốn lượn và đan xen vào nhau.

Những chiếc ô tô và xe tải lao vun vút trên đường cao tốc, thỉnh thoảng lại có tàu hỏa chạy ngang qua đường sắt, chở người và

hàng hóa đi khắp bốn phương.

Nhìn ra xa, có vẻ như mạng lưới đường sắt và đường bộ đã được xây dựng hoàn thiện trên khắp cả nước khiến nước Phương như được chống đỡ bởi khung xương thép, trông càng rộng lớn và hùng vĩ hơn.

Mặc dù kiểu dáng của các phương tiện không hiện đại và tốc độ cũng không nhanh nhưng nghĩ đến tình hình nước Phương trước khi rời đi, Thịnh Quân vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Xem ra Tảo Nhi và những người khác chưa bao giờ lơ là, vẫn không ngừng bước trên con đường phát triển.

Được tận mắt nhìn thấy cây công nghệ không ngừng phát triển thực sự là một điều vô cùng lãng mạn.

Nhìn xa hơn nữa.

Trên biển, những chiếc thuyền đánh cá vững chắc chở đầy hàng về, những cánh đồng lúa nặng trĩu trái dài trên vùng đất đen và vùng sông nước Giang Nam.

Chương 444: Ngoại truyện 5

Đột nhiên hình ảnh tối đi rồi hiện lên con phố của một thị trấn nhỏ nào đó, những ngôi nhà cao bốn, năm tầng mọc lên san sát bên đường, kiểu dáng kiến trúc của ngôi nhà vừa cổ kính vừa kinh điển.

Cách ăn mặc của người đi đường không khác mấy so với thời hiện đại, không hiểu sao, trang phục phổ biến nhất vẫn là áo sơ mi trắng và quần jean xanh.

Thịnh Quân nhớ lại thì bỗng bật cười.

Cô nhớ ra đó chính là bộ quần áo mà cô mặc khi gặp mọi người lần cuối, không ngờ nó lại được yêu thích đến vậy!

“Ông chủ, cho tôi một cái bánh bao!”

“Sữa đậu nành, sữa đậu nành, sữa đậu nành nóng đây!”

Các quán ăn bên đường nhiệt tình mời khách, mọi người bước đi vội vã nhưng trên môi đều nở nụ cười hạnh phúc.

Đây đúng là một thế giới tuyệt vời.

Trước khi cô rời đi, nó đã tràn đầy hy vọng và sức sống, sau khi cô rời đi, nó vẫn không hề mất đi sức sống mãnh liệt đó.

Hình ảnh lại chuyển, trên màn hình xuất hiện một gia đình đang quây quần bên bàn tròn ăn cơm một cách náo nhiệt, ngồi ở vị trí chính là một bà cụ vẫn còn minh mẫn.

Bà cụ ngồi thẳng lưng, khí chất nổi bật, Thịnh Quân chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra bà cụ. Mái tóc trắng xen lẫn vài sợi đen, dù đã trải qua bao thăng trầm của cuộc sống thì vẫn không thể làm lu mờ vẻ đẹp của bà cụ.

“Bà ngoại, bà ngoại, bà kể lại cho cháu nghe chuyện lần đầu tiên bà gặp Phương Tiên Nhi đi!” Một cô bé ngồi bên bàn làm nũng.

Bà cụ mỉm cười trêu mếu, không cần suy nghĩ mà mở miệng, kiên nhẫn kể lại câu chuyện đã được kể vô số lần: “Lúc đó chúng ta đang chạy nạn vào núi, trong đêm tuyết vọng nhất, chúng ta bỗng nghe thấy tiếng sấm vang rền từ bên ngoài, ta cầm rìu và đuốc đi ra xem...”

“Đợi đã, đây là Tảo Nhi phải không?” Thịnh Quân nhận ra bà ấy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngay cả Tảo Nhi cũng đã đến tuổi có con cháu vây quanh, bà ấy đã trở thành một bà cụ khỏe mạnh.

Những năm qua chắc bà ấy sống rất tốt, tâm trạng khá tốt, thật tuyệt!

Trong lúc cô đang suy nghĩ, đột nhiên Tảo Nhi ngừng nói, như có linh cảm nhìn về phía này, ngập ngừng một lúc rồi lẩm bẩm: “Phương Tiên Nhi... Chúng ta ở đây đều ổn, ta hy vọng ngài cũng luôn thuận lợi.”

Thịnh Quân ngạc nhiên: “Hệ thống, Tảo Nhi có thể nhìn thấy tôi sao?”

Hệ thống nhanh chóng phủ định.

Có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.

Hình ảnh nhanh chóng biến mất rồi lại bắt đầu chiếu từng khung hình về những người bạn quen thuộc khác của Thịnh

Quân.

Dường như cả đời Thiết Trụ chưa từng rời khỏi biên cương, bây giờ ông đã già nhưng vẫn khỏe mạnh, thậm chí ông còn có thể cõng cháu gái trên lưng, dạy cô bé bài hát ‘Cát Tường Tam Bảo’.

Đại Ngưu và Thúy Thúy dành cả đời ở trong quân đội để bảo vệ đất nước, thậm chí con cháu của họ cũng trở thành quân tình nguyện.

Thu Nương, Tây Nương và Hà Hoa... đều tỏa sáng ở những lĩnh vực khác nhau.

Ồ, bức tượng khổng lồ đang được xây dựng dở dang kia là gì vậy, trông quen quen, chẳng lẽ là tượng của cô?

...

“Được rồi hệ thống, kết thúc livestream đi.” Thịnh Quân nói với vẻ tiếc nuối.

Mọi thứ ở nước Phương đều bình thường, mọi người vẫn ổn và có cuộc sống riêng của mình, cô hoàn toàn yên tâm rồi.

Sau một đời nghỉ ngơi dưỡng sức, với tư cách là thần của máy bán hàng tự động mới ra đời, đã đến lúc cô phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.

“Nói đến đây, tôi vẫn chưa biết mình phải làm gì nữa!”

[Khụ khụ, là như thế này, những sự tồn tại như chúng ta, sống cũng không phải hoàn toàn không mất gì, chúng ta cần tiêu thụ một thứ gọi là tín ngưỡng lực. Mặc dù hiện tại cô có nhiều tín ngưỡng lực nhưng theo thời gian, số người tin tưởng cô sẽ ít đi, đây là quy luật tự nhiên của thế giới.]

[Vì vậy, để sống tốt hơn, chúng ta phải xuyên qua thời gian và không gian, sử dụng khả năng của cô để thu thập tín ngưỡng lực mới!]

[Tín ngưỡng lực không nhất thiết đến từ việc được mọi người tôn thờ như một vị thần. Chỉ cần cô và năng lực của cô có sức ảnh hưởng lớn trong lòng họ, chúng ta sẽ thu thập được tín ngưỡng lực.]

Thịnh Quân nghe hiểu, gật đầu: “Vậy chúng ta phải đặt máy bán hàng tự động khắp nơi để thu thập tín ngưỡng lực sao?”

[Đúng vậy! Nhưng đó không phải là máy bán hàng tự động bình thường, cô còn có thể tự cài đặt. Ví dụ, nếu chúng ta đến Minh giới thì cô có thể bán hương hỏa, nếu chúng ta đến Tu Chân giới thì có thể bán thiên tài địa bảo...]

Mắt Thịnh Quân sáng lên: “Thú vị đấy, tôi nghĩ ra vài ý tưởng hay ho rồi, chúng ta đi luôn thôi!”

[Được, nếu cô đã quyết định thì tôi sẽ bắt đầu dịch chuyển đây!]

Bắt đầu xuyên không, cơ thể của Thịnh Quân dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất khỏi thế giới.

Vị thần của máy bán hàng tự động mới ra đời chính thức bắt đầu cuộc hành trình kỳ lạ của mình ở những thế giới khác.

Chương 445: Ngoại truyện 6

“Thưa vị đại nhân đến từ thế giới khác, thật xin lỗi, chắc ngài cũng thấy tình hình địa phủ hiện tại. Mặc dù hàng hóa của ngài rất tốt nhưng ma quỷ ở đây thực sự không đủ khả năng mua bất kỳ mặt hàng nào của ngài...”

Trong phòng làm việc của giới trưởng địa phủ, một nữ quỷ trung niên điềm tĩnh mặc vest, đi giày da, tiếc nuối nói với Thịnh Quân.

Một ngày trước, với sự giúp đỡ của hệ thống, Thịnh Quân đã đến thế giới nhỏ có tên A644 này.

Thế giới song song này khác với thế giới mà cô đã từng tiếp xúc trước đây, c.h.ế.t không phải là sự kết thúc của tất cả. Địa phủ thực sự tồn tại, sau khi chết, con người sẽ vào địa phủ sinh sống, đợi đến thời điểm thích hợp sẽ tiếp tục đầu thai.

Thịnh Quân đã hỏi hệ thống, biết không phải thế giới nào cũng có địa phủ, giống như thế giới cũ của cô thì không có. Hình như điều này có liên quan đến bản chất của năng lượng tạo thành nên thế giới nhỏ, đây cũng là lý do tại sao con người ở một số thế giới có thể tu tiên.

Việc xuyên qua thời gian và không qua tốn khá nhiều năng lượng.

Vì đã đến đây nên Thịnh Quân định một mũi tên trúng hai đích, vừa giúp người vừa giúp ma, kiếm đủ giá trị tín ngưỡng rồi mới đi.

Tình hình ở thế giới con người phức tạp hơn, làm việc cũng không đơn giản. Hơn nữa, Thịnh Quân cũng tò mò về Minh giới nên mới xuống đây tìm gặp người quản lý hiện tại của Minh giới để tìm hiểu tình hình.

Ở thế giới này, địa phủ hoạt động hơi giống một cơ quan chính phủ, vị trí quản lý ma quỷ được coi là công việc ổn định, cần phải chăm chỉ mới được lên chính thức.

Tất nhiên, cuối cùng tất cả ma quỷ đều phải đầu thai nên các vị trí thường được thay thế và tuyển dụng người mới.

Chức vụ đứng đầu địa phủ được gọi là “giới trưởng” nhưng do có nhiều hạn chế nên thay đổi khá thường xuyên, sự nghiệp cũng không lâu dài. Nhưng những ma quỷ từng giữ chức giới trưởng không có lịch sử đen thì sau này khi đầu thai sẽ được hưởng đãi ngộ tốt hơn. Làm giới trưởng cũng đã là một vinh dự rồi, chỉ cần ma quỷ có chí tiến thủ thì đều muốn làm giới trưởng.

Lúc này, người tiếp đón Thịnh Quân chính là giới trưởng đương nhiệm, bà Đồng.

Sau khi Thịnh Quân xuất hiện ở địa phủ, giới trưởng Đồng nhanh chóng đến đón tiếp. Đầu tiên bà ấy tìm hiểu mục đích của cô, sau đó giới thiệu cho Thịnh Quân về tình hình khó khăn của địa phủ.

Cuối cùng, bà ấy kéo cô vào phòng làm việc, giải thích chi tiết những khó khăn mà địa phủ đang phải đối mặt.

“Thưa Thịnh đại nhân, không phải là chúng tôi không muốn mua hàng nhưng hiện nay vấn đề lớn nhất ở địa phủ là xóa đói giảm nghèo. Mỗi ngày chúng tôi phải giúp đỡ các hộ gia đình

khó khăn, những hộ khó khăn này chiếm gần 75% dân số địa phủ... Ngài hiểu ý tôi chứ? Nền tảng kinh tế thực sự không theo kịp!"

Giới trưởng Đồng vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

Bề ngoài Thịnh đại nhân này trông không có gì nổi bật nhưng công đức lại rất lớn. Dù khí chất dễ gần khiến người ta muốn đến gần nhưng lúc tiếp xúc lại khiến người ta cảm thấy rất áp lực, cảm thấy không thoải mái.

Giới trưởng tỉnh táo lại, bình tĩnh rồi tiếp tục giải thích cho Thịnh Quân.

Bản chất của những ma quỷ như họ khác với người sống, địa phủ cũng khác với thế giới con người. Nguồn lực có hạn nên ngành nghề có thể làm cũng bị hạn chế, cơ quan quản lý cũng khó kiếm được tiền.

Ở Minh giới, hương hỏa không mua được nhiều thứ tốt. Nhưng nếu không có hương hỏa thì việc ăn uống sẽ trở thành vấn đề.

Ma quỷ cũng sẽ c.h.ết đói, nếu ma quỷ c.h.ết đói thì buộc phải đầu thai. Khi đầu thai, họ sẽ gặp nhiều vấn đề về thể chất, tóm lại là không ai muốn trở thành ma đói.

Thu nhập của toàn bộ địa phủ chủ yếu phụ thuộc vào hương hỏa do con người cúng bái.

Hương hỏa của một số liệt sĩ và vĩ nhân là ổn định nhất, cũng là trụ cột chính cho nền kinh tế địa phủ. Sau khi xuống địa phủ, họ thường quyên góp hương hỏa để đổi lấy điều kiện sống hoặc công việc tốt hơn, sau đó cơ quan quản lý sẽ dùng số tiền quyên góp này để giúp đỡ những ma quỷ nghèo khác.

Hầu hết các ma quỷ khi mới đến địa phủ đều khó khăn, do hương hỏa từ gia đình không ổn định và thời gian tương đối

ngắn.

Nếu quan hệ với gia đình mờ nhạt, không nhận được hương hỏa của gia đình thì sau khi xuống đây sẽ nhận được một khoản tiền trợ cấp đặc biệt.

Tóm lại, phần lớn ma quỷ bình thường khi mới đến đều ở cùng một vạch xuất phát, nếu muốn sống ở đây, chủ yếu vẫn phải dựa vào chính mình.

Trong địa phủ có nhiều công việc nhưng tiền lương thấp, vì phải lo cho tất cả ma quỷ ấm no, không để ai c.h.ế.t đói đã không dễ dàng rồi.

Chương 446: Ngoại truyện 7

“Trong suốt mười lăm năm, chỗ chúng tôi đã không có một con ma đói nào!” Giới trưởng Đồng tự hào nói với Thịnh Quân.

Đối với địa phủ, đây là một thành tích đáng kinh ngạc.

Tất nhiên, dù hiện tại không có ma quỷ c.h.ế.t đói nhưng việc bỏ tiền ra mua hàng hóa của Thịnh Quân để cải thiện cuộc sống là điều không thể.

“Không chỉ có vấn đề tiền bạc mà đa số ma quỷ ở đây đều có nhiều oán hận. Những người khi còn sống để lại tiếc nuối, hoặc c.h.ế.t oan, c.h.ế.t bất ngờ nên khi xuống đây trong lòng họ chất chứa oán hận.”

Ở địa phủ có canh Mạnh Bà nhưng uống trước khi đầu thai mới có tác dụng, hơn nữa nó chỉ xóa ký ức kiếp trước chứ không thể xóa tan oán hận.

“Mỗi ngày chúng tôi đều phải an ủi và giải tỏa cho họ. Nếu không khi ma quỷ mang theo oán hận đầu thai, kiếp sau sẽ xuất hiện nhiều vấn đề tâm lý, ảnh hưởng đến toàn xã hội... Ôi, so với nhu cầu vật chất do đại nhân cung cấp, có lẽ địa phủ cần chữa lành về mặt tinh thần nhiều hơn, vì vậy...”

Giới trưởng cười gượng, thể hiện ý tiễn khách một cách khéo léo.

Dù sao mỗi ngày bà ấy đều có rất nhiều việc phải làm, không thể cứ ở đây tiếp đón Thịnh Quân được.

Thịnh Quân gật đầu, về cơ bản đã hiểu rõ tình hình ở đây: “Tôi hiểu rồi, bà đi làm việc trước đi. À đúng rồi, tôi tự đi dạo quanh đây được không? Bà yên tâm, tôi sẽ không gây rắc rối gì đâu.”

“Tất nhiên là được, xin ngài cứ tự nhiên, nếu cần cái gì thì cứ đến tìm tôi!”

Giới trưởng Đồng lau mồ hôi, cầm tập hồ sơ rồi nhanh chóng rời đi.

Địa phủ không có chỗ nào có thể gây rắc rối nên bà ấy cũng yên tâm để Thịnh Quân đi dạo quanh đây.

Thịnh Quân chậm rãi đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc, bắt đầu dạo quanh địa phủ.

Có lẽ vì ở địa phủ khó phát triển mảng công nghệ nên cơ sở vật chất ở đây khá lạc hậu, mang đậm hơi hướng cổ xưa, hơi giống huyện Hưng Hòa khi chưa được xây dựng, khiến cô cảm thấy thật hoài niệm.

Trên đường có nhiều cửa hàng nhỏ, hầu hết đều do chính quyền quản lý, có vẻ như ở đây không có hoạt động kinh doanh tư nhân.

Thịnh Quân quan sát một lúc, nhận ra quả thực các ma quỷ trên đường đều mang nặng oán hận.

Nhưng nghĩ kỹ thì cũng có thể hiểu được.

Không nói đến những chuyện khi còn sống, chỉ cần nghĩ đến việc sau khi c.h.ết xuống địa phủ, hầu hết ma quỷ sẽ phải bôn ba để kiếm sống, nghĩ thôi đã thấy vất vả. Hơn nữa ở đây không có gì để hưởng thụ, cuộc sống chẳng khác gì đi tu.

Sau khi đi dạo thêm một lúc nữa, dường như cô không thu hoạch được gì thêm.

Hệ thống không nhin được nữa nói: [Nhìn dáng vẻ ủ rũ và vô cảm của những ma quỷ này, tôi đoán dù có tặng miễn phí cho họ thì chúng ta cũng chẳng nhận được gì, chứ đừng nói đến việc thu thập tín ngưỡng lực. Bây giờ phải làm sao? Hay chúng ta đi xem tình hình thế giới loài người trước? Ôi, nhưng bối cảnh thời gian của thế giới này là hiện đại, con người không thiếu ăn thiếu mặc, chắc chắn những mặt hàng cơ bản vô dụng, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra cách!]

Chủ yếu hàng hóa trong hệ thống tồn tại dựa vào năng lượng, được tạo ra bằng cách hấp thụ các nguyên tố vật chất từ vũ trụ. Nếu muốn tạo ra thứ gì đó từ hư không, thứ càng lớn và phức tạp thì tiêu hao càng nhiều. Ví dụ như sản xuất một số thức ăn và đồ dùng nhỏ thì không tốn nhiều năng lượng. Trong trường hợp này, dùng ít năng lượng để đổi nhiều tín ngưỡng lực sẽ có lợi nhất.

Có thể tạo ra được những công nghệ cao như tên lửa nhưng lại tốn công mà không hiệu quả.

“Được, được, tôi biết rồi. Không cần nóng vội, tôi đã có ý tưởng rồi.” Thịnh Quân xua tay, nhanh chóng đi về phía một nữ quỷ trẻ tuổi có oán khí nặng nhất trên đường.

Nữ quỷ bị chặn đường nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

Thịnh Quân nở nụ cười tỏa nắng: “Xin chào, bây giờ cô có tiện nói chuyện không?”

Cô vừa nói vừa đưa một lon Coca-Cola cho cô ấy.

Trong quá trình, sản xuất chỉ cần thêm một ít quỷ khí của thế giới này vào thức ăn là có thể biến thành thứ mà ma quỷ cũng thưởng thức được.

Nữ quý do dự một lúc, cầm lấy lon Coca-Cola, gật đầu ra hiệu cho Thịnh Quân nói ý định của mình.

Cô ấy mở nắp lon Coca-Cola uống vài ngụm, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoài niệm: “Cảm ơn cô, đã lâu rồi tôi không được uống Coca-Cola.”

Dù nói như vậy nhưng cảm xúc của cô ấy không có nhiều thay đổi, Thịnh Quân thấy vậy, quả nhiên thâm nghĩ tình hình không đơn giản. Ngay cả nước ngọt khiến người ta vui vẻ cũng không thể mang lại niềm vui cho một nữ quý đầy oán hận, thật đáng sợ.

“Cô có thể nói cho tôi biết vì sao cô lại có nhiều oán hận không?” Thịnh Quân hỏi.

Nữ quý nhún vai: “Cũng không có gì không thể nói, tất cả đều đã là quá khứ rồi. Tôi sinh ra ở một vùng nông thôn, từ nhỏ cha mẹ tôi đã vất vả làm lụng để nuôi tôi, cuối cùng dựa vào nỗ lực của bản thân, tôi thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng. Kết quả là không những bị người khác giả mạo cướp mất suất học đại học, mà còn bị tên bạn trai khốn nạn của đối phương g.i.ế.c chết.”

Chương 447: Ngoại truyện 8

Thịnh Quân khẽ nhú mày, đau lòng trước câu chuyện của nữ quý.

Giọng điệu của cô ấy rất bình tĩnh nhưng khi cô ấy nói ra chuyện này, oán khí trên người gần như ngưng tụ lại thành nước đen.

Khi cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng trong cuộc sống thì lại c.h.ế.t theo cách như vậy, chẳng trách cô ấy là ma quỷ có nhiều oán khí nhất trong khu vực gần đây.

“Vậy những kẻ hại cô ra sao rồi?” Thịnh Quân hỏi.

“Tai họa lưu lại ngàn năm, những kẻ đó vẫn sống tốt. Lúc đó an ninh ở chỗ tôi không tốt, camera bị hỏng, thậm chí sau khi tôi c.h.ế.t còn không có ai phát hiện ra t.h.i t.h.ế của tôi, cuối cùng bị kết án là mất tích. Thôi, thật ra cũng chẳng sao, sớm muộn gì chúng cũng chết, tôi sẽ báo thù được thôi nhưng phải đợi hai tên khốn đó xuống đây đã. Đến lúc đó chắc chắn nhà tù của địa phủ sẽ kết tội chúng, sau đó tôi sẽ nhìn chúng bị ném vào chảo dầu... Nhưng tôi vẫn cảm thấy quá nhẹ nhàng với chúng, loại người như vậy mà lại được c.h.ế.t một cách nhẹ nhàng, ai bảo chúng ta ở dưới này không quản được chuyện trên đó chứ!” Nữ quỷ bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng.

“Tôi hiểu rồi.” Thịnh Quân chạm một ngón tay vào trán nữ quý: “Cô còn nhớ hai kẻ hãm hại cô trông như thế nào không? Hãy

nhớ lại diện mạo và tên của chúng trong đầu.”

“Tất nhiên là nhớ, dù có làm quỷ thì tôi cũng không quên được! À không, hiện tại tôi đã làm quỷ rồi nên càng không quên được!” Nữ quỷ không biết Thịnh Quân định làm gì nhưng cô ấy vẫn nhắm mắt lại ngoan ngoãn phối hợp.

“Được rồi, cảm ơn cô đã nói chuyện với tôi. Sau này nếu có chuyện gì xảy ra thì tôi sẽ lại đến gặp cô.” Sau khi lấy được thông tin mình muốn từ đầu đối phương, Thịnh Quân mỉm cười, vỗ tay với cô ấy: “À, cô tên là gì nhỉ?”

“Cứ gọi tôi là Tiểu Hi.” Nữ quỷ gật đầu, chậm rãi rời đi.

“Được rồi, hệ thống, giúp tôi tìm ra tọa độ hiện tại của hai người đó.” Thịnh Quân nói.

[Ồ, được rồi, tôi đã tìm thấy, tiếp theo cô định làm gì?] Hệ thống tò mò nói.

“Cậu thấy đấy, nếu oán khí của những ma quỷ này không biến mất sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta thu thập tín ngưỡng lực nên tôi định tìm cách giúp mọi người xóa bỏ oán khí.” Thịnh Quân nói.

[Xóa từng người một sao? Vậy thì chậm lắm! Hơn nữa chúng ta xóa kiểu gì, dùng máy bán hàng tự động đập c.h.ế.t kẻ xấu để giúp cô ấy báo thù à?]

“Giải thích hơi rắc rối, cậu cứ xem tôi biểu diễn đi.”

...

Ban đêm ở thành phố A.

Trước cổng công ty, Trình Tích Ngải vừa tăng ca xong, mỉm cười chào tạm biệt đồng nghiệp rồi lên taxi.

“Bác tài, đến ngõ Đông Cửu.”

Sau một ngày căng thẳng, cuối cùng Trình Tích Ngải cũng được thư giãn.

Cô ta chỉnh lại gấu váy bó sát, rồi xoa xoa giữa hai lông mày, bỗng ** màn hình điện thoại trên tay cô ta sáng lên.

Trình Tích Ngải nhìn thấy tên người gọi thì hơi mím đôi môi mỏng lại.

Vài giây sau cô ta mới nghe máy: “Alo?”

Một giọng nói thô lỗ vang lên từ đầu dây bên kia: “Alo, tôi lại hết tiền rồi, mau chuyển cho tôi một ít đi!”

Trình Tích Ngải nhúm mày nói: “Lại hết tiền? Không phải tuần trước tôi mới đưa cho anh sao?”

“Mẹ nó cô nói lắm thế? Trình Tích Ngải, nhờ công của ai mà hiện giờ cô được ngồi trong văn phòng sáng sủa, không cần tôi nhắc cô chứ!”

Trình Tích Ngải giật mình, vô thức liếc nhìn tài xế rồi vội vàng tắt máy, sau đó cô ta nhanh chóng cúi đầu soạn tin nhắn rồi gửi đi.

[Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ chuyển. Nhưng anh tiêu tiết kiệm chút đi, dù sao thì tôi cũng không thể biến tiền ra từ hư không để đưa cho anh, đừng ép tôi nữa. Anh nghĩ mình vô tội sao, Triệu Phàm? Cùng lắm thì chúng ta cá c.h.ết lưới rách thôi!]

Cô ta tắt màn hình điện thoại, vốn tâm trạng đã không tốt càng trở nên tệ hơn.

Triệu Phàm là bạn trai của cô ta, cậu ta chỉ là một tên côn đồ không có công việc đàng hoàng. Nếu không phải bị cậu ta nắm được nhược điểm thì cô ta đã đá cậu ta từ lâu rồi.

Dính líu đến Triệu Phàm là việc mà Trình Tích Ngải hối hận nhất trong đời.

Đáng tiếc, trên đời không có thuốc hối hận.

Chương 448: Ngoại truyện 9

Taxi nhanh chóng đến nơi, Trình Tích Ngải trả tiền rồi xuống xe, đi vào con hẻm nhỏ để về nhà.

Con hẻm tối tăm mọi ngày nhưng có vẻ như hôm nay lại hơi khác, có ánh sáng thu hút cô ta. Đó là một máy bán hàng tự động bình thường, bán các loại đồ uống, bên trong máy có đèn chiếu sáng.

“Máy bán hàng tự động? Hôm nay mới đặt ở đây à?” Trình Tích Ngải lẩm bẩm, không nhận được mà dừng lại.

Lúc này cô ta đang rối bời, cần uống thứ gì đó để bình tĩnh lại.

Bấm nút chọn sản phẩm, máy bán hàng tự động này có kiểu dáng hiện đại, có thể quét mã để thanh toán. Trình Tích Ngải quét mã trả tiền, mua một chai trà xanh.

“Cạch!”

Cô ta cúi xuống đưa tay vào khay lấy hàng nhưng thay vì một chai nước, cô ta lại lấy được một hộp điện thoại di động đời mới nhất.

“Cái gì đây?”

Trình Tích Ngải ngạc nhiên ước lượng cân nặng trong tay, bao bì còn mới nguyên, màng nhựa chưa bóc. Cô ta cẩn thận bóc lớp

màng ra, phát hiện bên trong thực sự có một chiếc điện thoại mới tinh.

Khi cô ta ấn nút nguồn, nó thực sự khởi động và có thể dùng được, không phải là mô hình!

Chuyện này cứ như một giấc mơ vậy!

Trình Tích Ngải lại nhìn vào khe lấy hàng của máy bán hàng tự động.

Do người lắp đặt máy để lại rồi cô ta nhặt được sao? Hay vốn dĩ chiếc máy bán hàng tự động này là một món đồ chơi bất ngờ của một đại gia nào đó?

Cuối cùng may mắn cũng chịu mỉm cười với cô ta!

Trình Tích Ngải không suy nghĩ nhiều, vội vàng cất điện thoại mới vào túi rồi bước nhanh về nhà.

Về đến nhà, cô ta đóng cửa lại, lấy điện thoại mới ra ngắm nghía rồi nhanh chóng chuyển sim sang điện thoại mới.

Đúng lúc đó một tin nhắn hiện lên: [Sao cô vẫn chưa chuyển tiền?]

Nhìn thấy tin nhắn này, niềm vui vì nhặt được điện thoại mới của Trình Tích Ngải lập tức tan biến.

Cô ta miễn cưỡng chuyển cho Triệu Phàm một ít tiền rồi chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng và đặt nó bên cạnh gối, sau đó chìm vào giấc ngủ.

“Reng reng reng!!”

Mười hai giờ đêm, bỗng tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Trình Tích Ngải sợ hãi bật dậy từ trong giấc mơ, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển.

Cô ta cảm giác như tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nghĩ lại thì không phải trước khi đi ngủ cô ta đã chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng sao? Chẳng lẽ cô ta nhớ nhầm?

Trình Tích Ngải không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cô ta liếc nhìn màn hình, đó là một số lạ mà cô ta chưa từng thấy.

Cô ta không định trả lời cuộc gọi từ số lạ vào giờ này, chắc chắn là lừa đảo hoặc lừa tình.

Nghĩ đến đây, Trình Tích Ngải lặng lẽ ấn tắt máy.

Nhưng điều cô ta không ngờ tới là không thể tắt cuộc gọi này được!

Trình Tích Ngải cảm thấy hơi sợ, cô ta lại ấn nút tắt nguồn, cố gắng tắt hẳn điện thoại nhưng điện thoại vẫn không thay đổi gì, tiếng chuông chói tai vẫn vang lên bên tai cô ta.

“Chẳng lẽ điện thoại này bị hỏng rồi, chẳng trách nó lại xuất hiện trong máy bán hàng tự động...”

“Đợi đã, đã qua hai phút rồi, nếu không có ai nghe máy thì nó phải chuyển sang chế độ không có người nghe chứ? Tại sao vẫn đổ chuông lâu như vậy...?”

Mồ hôi lạnh từ từ chảy ra phía sau lưng cô ta.

Trình Tích Ngải dần cảm thấy có gì đó không ổn.

“Nhất định cuộc gọi này có vấn đề, mình không thể nghe!”

Cô ta nắm chặt điện thoại, nhảy xuống giường, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, dùng hết sức ném điện thoại ra ngoài, sau đó hai chân mềm nhũn, cô ta hoảng sợ ngồi phịch xuống đất.

“Quả nhiên trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí...”

Trình Tích Ngải ngồi nghỉ một lúc, cố gắng đứng dậy, bật hết đèn trong phòng lên, chuẩn bị quay lại giường.

Cô ta vừa đi đến bên cửa sổ, bỗng trên trần nhà vang lên tiếng viên bi thủy tinh rơi xuống đất khiến cô ta giật mình ngã xuống giường.

“Mẹ nó, vẫn chưa xong à!!” Trình Tích Ngải không nhịn được chửi rủa.

Cô ta hít sâu một hơi, vén chăn lên chuẩn bị chui vào.

Lúc này, cô ta chợt nhìn thấy một luồng ánh sáng xuất hiện trong chăn.

“Reng reng reng!!”

Đó là chiếc điện thoại vừa bị cô ta ném đi!

“A a a!!!”

Tiếng hét của người phụ nữ như xé toạc màn đêm.

Trong con hẻm, Thịnh Quân ngồi khoanh chân trên nóc máy bán hàng tự động, một tay chống cằm, xem cảnh tượng được hệ thống phát lại.

“Mới thế mà đã suy sụp rồi à? Buổi biểu diễn Cuộc gọi lúc nửa đêm mà mình sắp xếp còn chưa bắt đầu, sao cô ta lại không dám nghe điện thoại chứ?” Cô tức giận nói.

Trình Tích Ngải chính là kẻ đã mạo danh nữ quý Tiểu Hi để vào đại học năm đó, là nguồn gốc của mọi bi kịch.

Trước khi đến, Thịnh Quân đã đặc biệt đưa nữ quý Tiểu Hi một chiếc điện thoại khác, định để cô ấy tự diễn vở kịch cuộc gọi ma để dọa đối phương nhằm xoa dịu nỗi oán hận trong lòng. Nhưng không ngờ Trình Tích Ngải nhát gan đến mức không dám nghe điện thoại, khiến kịch bản hay ho do cô nghĩ ra đổ sông đổ bể.

“Thôi được rồi, không sao, nếu cô ta không nghe thì điện thoại sẽ cứ kêu mãi, chỉ có cô ta mới nghe thấy. Nếu cô ta không chịu nổi mà nghe máy thì có lẽ cô ta sẽ còn suy sụp hơn nữa. Cứ để vậy đi!”

“Đến lúc đi gặp người kia rồi.”

Trình Tích Ngải là kẻ gây họa nhưng người thực sự g.i.ế.c Tiểu Hi lại là tên bạn trai cận bã của cô ta.

Hai người này đã hủy hoại hoàn toàn cuộc đời của Tiểu Hi, sao có thể dễ dàng tha thứ cho chúng được?

...

“Cốc cốc cốc!”

“Ai đấy?” Triệu Phàm không kiên nhẫn hỏi.

Ngoài cửa không có ai trả lời nhưng Triệu Phàm lại không hề do dự mà mở cửa ra, ngay lập tức, một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt cổ cậu ta.

“Khụ khụ! Bỏ ra, anh, anh là ai...”

“Người anh em à, nếu anh có chuyện gì thì từ từ nói, không đến mức phải ra tay ngay chứ?”

Đối phương ra tay cực kỳ mạnh, Triệu Phàm giãy giụa một lúc nhưng không có tác dụng, cố gắng nói ra hai câu dứt quãng từ trong cổ họng, cố gắng nhìn rõ mặt người đến.

Đây là một người đàn ông đẹp trai đội mũ trùm đầu, tóc mái màu trắng rủ xuống trước trán, đôi mắt màu đen tím vô cảm nhìn cậu ta, khiến người ta có cảm giác như đang đối mặt với máy móc lạnh lẽo.

Cậu ta có ảo giác đối phương không phải là người, gặp được hãn còn đáng sợ hơn cả nhìn thấy ma!

Người đàn ông tóc trắng dễ dàng lôi cậu ta ra khỏi nhà, đi ra ngoài hành lang rồi chậm rãi đi đến gần một chiếc máy bán hàng tự động.

Máy bán hàng tự động này từ đâu ra vậy? Lúc tối nay ra ngoài mua t.h.u.ố.c lá cậu ta đâu có thấy!

Triệu Phàm còn chưa kịp kinh ngạc thì đã nghe thấy một giọng nữ dịu dàng mang theo tiếng điện vang lên bên tai.

“Chúc mừng người may mắn, cậu đã gặp đúng đợt khuyến mại của buổi khai trương. Cậu có thấy không? Ở đây có một vòng quay, cậu quay trúng phần thưởng nào thì có thể mang phần thưởng đó về.”

Triệu Phàm giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện một cô gái mặc áo sơ mi trắng đang ngồi vắt chéo chân trên máy bán hàng tự động nhìn xuống cậu ta.

Những ngón tay đang nắm cái cổ mỏng manh của cậu ta đột nhiên siết chặt, Triệu Phàm đau đớn kêu lên. Cậu ta quay đầu

sang, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông bên cạnh thì run lên cầm cập, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Sau đó, cậu ta phát hiện trước mặt mình thực sự xuất hiện một vòng quay, giống hệt loại rút thăm trúng thưởng ở siêu thị nhưng trên đó không có bất kỳ chữ nào liên quan đến phần thưởng.

“Quay đi!” Cô gái phía trên giục.

Triệu Phàm nuốt nước bọt, đành phải ngoan ngoãn xoay vòng quay.

Vòng quay quay nhanh rồi bắt đầu chậm dần, sau đó thì từ từ dừng hẳn, cây kim chỉ vào mảng hình quạt tròn có diện tích nhỏ nhất.

“Vận may không tồi đấy, chúc mừng cậu, vậy mà giành được giải thưởng cao nhất.”

“Phần thưởng là một chiếc mũ chơi game thực tế ảo đời mới nhất, đây là công nghệ khoa học tân tiến nhất, chắc chắn sẽ cho cậu cảm giác kích thích chân thật không gì bằng. Thế nào, thích không?”

“Được rồi, mau về nhà chơi đi.”

Triệu Phàm còn chưa hiểu ý trong lời nói của cô thì người đàn ông tóc trắng bên cạnh đã giơ tay, không biết móc một món đồ có hình dáng như chiếc mũ từ đâu ra rồi úp lên đầu cậu ta.

Triệu Phàm hoa mắt, một giây sau cậu ta đã đến rừng mưa nhiệt đới, bị một con trăn thời xa xưa dọa sợ ngã ra đất.

Ngay sau đó, trước mắt lại lóe sáng, cậu ta lại trở về hiện thực, thì ra là người đàn ông đã lấy chiếc mũ đó xuống.

Này, vậy mà cái này lại là mũ chơi game thực tế ảo thật sao?

Trong lúc cậu ta đang ngỡ ngàng, người đàn ông tóc trắng đã xách cổ cậu ta lên quăng vào trong nhà.

Khi đã tỉnh táo lại, trong tay Triệu Phàm chỉ còn lại chiếc mũ tròn vo ấy.

Xúc cảm chân thật cho cậu ta biết mọi thứ vừa xảy ra đều không phải là mơ.

Chương 449: Ngoại truyện 10

Triệu Phàm tức tối muộn màng: “Đệt, thì ra là tặng một cái mũ, lôi cái rắm ấy! Dắt đi một vòng lớn thế, làm ông đây sợ c.h.ết khiếp! Đừng nói là chủ kiến ngu ngốc của Trình Tích Ngải đấy nhé?”

Gào thét một trận như trút giận xong, Triệu Phàm cúi đầu nhìn chiếc mũ trong tay, lại trở nên vui vẻ.

Máy chơi game thực tế ảo đó!

Đây là mũ chơi game thực tế ảo hàng thật giá thật!

Công nghệ khoa học hiện nay đã phát triển như vậy rồi sao? Sớm biết vậy cậu ta đã quan tâm tin tức thời sự nhiều hơn rồi!

Triệu Phàm vui mừng hơn hở ngồi lên ghế sofa, đội mũ lên đầu.

“Khu rừng hồi nãy không tồi, không biết là thời tiền sử hay là thời tu tiên nữa... Nhất định tối nay phải chơi cho đã!”

Miệng cậu ta lẩm bẩm, trước mắt lóe sáng, Triệu Phàm lại đến một không gian tối mịt, giơ tay không thấy năm ngón.

“Chuyện gì vậy? Mũ bị trục trặc à?”

Cậu ta nhíu mày hơi bực bội, định cởi mũ xuống xem tình hình.

Thế nhưng khi cậu ta giơ hai tay sờ vào đầu mình, mới phát hiện trên đầu chẳng có gì cả.

“Phải rồi, mình đang trong game mà, vốn chẳng cởi được mũ ở ngoài game! Làm sao đây, nút thoát của game này nằm ở đâu? Ở đâu?”

Triệu Phàm hoảng loạn, vừa la hét trong vùng đất tối tăm vừa không ngừng vỗ đầu mình.

Đúng ngay lúc này, bỗng dưng có một tia sáng màu đỏ sáng lên ở gần đó.

“Là lối thoát của game sao?” Triệu Phàm mừng hóm, nhanh chân đi về phía ánh sáng đỏ.

Vừa đến phía trước ánh sáng, đang định nhấc chân bước vào thì một cô gái trẻ toàn thân đầy m.á.u xuất hiện trước mắt cậu ta.

“A!!!” Trong mắt của Triệu Phàm chột nổi lên tơ máu, ngã ra đất vừa lăn vừa bò, quơ quào tay chân bò ra xa.

“Cô, cô, Vương Trần Hi, không phải cô đã c.h.ết rồi sao? Sao cô lại ở đây? Không phải cô đã c.h.ết rồi hay sao!”

Cậu ta chẳng dám quay đầu lại, cứ bò về phía bóng tối bất tận, nhưng lại nhanh chóng nhận ra có người đang thổi một luồng hơi lạnh thấu xương lên cổ mình.

Ánh sáng đỏ hiện lên trước mắt cậu ta.

Triệu Phàm vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy gương mặt đáng sợ của Vương Trần Hi đang kề sát vào mình.

“Giờ thì biết sợ rồi à. Lúc g.i.ế.c tôi, không phải cậu rất gan dạ sao?”

Quả nhiên là giọng nói của Vương Trần Hi!

Cô ta trở về tìm mình đòi mạng thật này!!!

“Cứu, cứu mạng! Tha cho tôi đi, tha cho tôi được không? Tôi không cố ý thật đấy, đều tại con ả Trình Tích Ngải dè tiện mạo danh cô để vào đại học, cũng là cô ta dụ dỗ tôi g.i.ế.c cô đấy! Đúng, đều là lỗi của cô ta cả, đều tại cô ta thao túng tôi, tôi, tôi, tôi cũng là người bị hại!”

Triệu Phàm khóc tới nỗi chảy hết cả nước mắt nước mũi, hình như còn tè ra quần nữa, nhưng cậu ta lại nhanh chóng tuyệt vọng phát hiện ra cơ thể cậu ta đã không nhúc nhích được nữa.

Vương Trần Hi cười một tiếng, ngón tay lạnh băng nhanh chóng sờ lên vành mắt của cậu ta.

Cô ấy không quan tâm mấy câu giảo biện của Triệu Phàm, chỉ quan tâm đến việc của mình: “Lúc đầu, cậu đối xử với tôi thế nào ấy nhỉ?”

“Thời gian lâu quá nên cũng hơi quên quên rồi. Vậy thì cứ làm theo suy nghĩ của tôi, tiếp theo đây, cậu cứ dùng cái mạng quèn này của cậu, trả lại cho tôi một lượt từ đầu đến cuối đi nhé.”

Hai ngón tay nhanh chóng đ.â.m vào mắt Triệu Phàm móc ra hai con ngươi còn dính máu.

“A!!!”

Hốc mắt phun ra m.á.u tươi, cơn đau dữ dội khó mà chịu nổi truyền đến, quả thật Triệu Phàm sắp ngất xỉu tới nơi rồi.

Mẹ nó, cái này không phải game sao? Sao lại đau vậy chứ!

Lúc sắp mê sảng, cuối cùng cậu ta cũng lơ mơ nhớ ra câu nói của cô gái ngồi trên máy bán hàng.

“... Đây là công nghệ khoa học đỉnh cao tân tiến nhất, chắc chắn có thể mang lại cảm giác kích thích chân thật không gì bằng. Thế nào, thích không?”

Ở một diễn biến khác, trong thế giới hiện thực bên ngoài trò chơi.

Thấy tình trạng thảm hại của Triệu Phàm, Thịnh Quân xòe tay với anh robot đẹp trai của mình: “Thế nào, không lừa người ta nhỉ, có phải là có hiệu quả không lừa già đối trẻ không?”

Robot tóc trắng nhìn cô, ngoan ngoãn gật đầu, nhanh chóng tiến đến xoa bóp vai giúp cô.

“Được rồi, để em xem tình hình của bên Tiểu Hi...” Thịnh Quân nhắm mắt lại cảm nhận một phen.

“Tuy làm mấy chuyện này tốn tí năng lượng, nhưng có vẻ oán khí của cô ấy đã tan đi rồi, hiệu quả tổng thể rất tốt. Hửm? Hình như oán khí chuyển hết thành giá trị tín ngưỡng? Đây cũng là một thu hoạch không tồi.”

“Có điều, thứ như vậy chỉ làm một hai lần cũng đủ tốn sức rồi, chắc chắn không thể giúp đỡ hết tất cả ma quỷ bằng cách này. Hơn nữa mình cũng không nên ôm đồm hết toàn bộ nhiệm vụ thế này vào người, nếu không sau này khi mình rời đi thì nơi này phải làm sao đây?”

Thịnh Quân suy tư một hồi thì đôi mắt bừng sáng, cô búng tay một cái: “Khoan đã, mình có cách rồi!”

Chương 450: Ngoại truyện 11

Thành phố A, đại đội cảnh sát hình sự.

“Hi, Tiểu Vu, cô nói chuyện này có quái lạ hay không chứ, mới hôm trước, bỗng dưng có hai nghi phạm đến tận cửa tự thú, còn khóc cha khóc mẹ gọi người cứu họ! Một vụ án mất tích từ nhiều năm về trước cũng được phá triệt để. Tuy điều tra ra hai người đó bị bệnh thần kinh nhưng tội đáng phải chịu cũng không ít đi chút nào, suy cho cùng thì chuyện này thật sự quá nghiêm trọng, mạo danh đi học đại học thay người khác đã đành, lại còn g.i.ế.c con gái người ta nữa...”

“Thật sự kỳ lạ, ôi, nếu hung thủ thật sự của tất cả án treo đều có thể tự thú như vậy thì tốt rồi, chúng ta có thể bớt được rất nhiều việc đấy!”

“Vụ án dạo gần đây tiến hành tới đâu rồi? Có tìm thấy chứng cứ mới không, nghi phạm khai chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa có... Ôi trời, trước không nói chuyện với đội trưởng Trương nữa nhé, tôi phải tiếp tục ra ngoài đi điều tra hỏi thăm đây!”

“Được, vậy cô đi đi, có gì thì nhớ liên lạc kịp thời.”

Kết thúc cuộc đối thoại trong văn phòng, Tiểu Vu kẹp văn kiện rồi đi, nhanh chóng bước ra khỏi cổng của Cục Cảnh sát.

Mặt trời rực rỡ treo lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh sáng hơi chói khiến Tiểu Vu phải híp mắt lại, đầu toàn nghĩ về vụ án phải điều tra.

Đó là một vụ án g.i.ế.c người, xảy ra trong một huyện lỵ nhỏ ở vùng bên cạnh.

Ông chủ tiệm cắt tóc trong huyện lỵ bị người ta giết, lúc đó chỉ có một người câm có mặt tại hiện trường, còn chẳng để lại bất kỳ dấu vân tay nào tại đó nữa.

Mối quan hệ xã hội của ông chủ khá đơn giản, không có dây dưa thù cũ, tạm thời cũng không tìm được nhân chứng khác ở khu lân cận.

Không có thêm nhiều manh mối nên người câm đã trở thành nghi phạm lớn nhất.

Theo ngôn ngữ ký hiệu của người câm, lúc đó anh ấy gọi đầu xong ngồi trên ghế chờ ông chủ cắt tóc thì ông chủ nói muốn dọn dẹp lại khu gọi đầu, bảo anh ấy chờ một lát, anh ấy bèn nhắm mắt lại chờ rồi ngủ mất luôn.

Khi mở mắt ra thì đã thấy ông chủ nằm trong vũng máu, còn có một cây kéo cắm trên lồng ngực.

Rốt cuộc hung thủ là ai, anh ấy cũng không thể trông thấy.

Tóm lại, tình hình hiện tại của chuyện này vẫn khá khó nhằn. Camera giám sát trong huyện lỵ nhỏ bao phủ cũng không đúng chỗ nên không tìm ra thêm thông tin khách quan, chỉ có thể chạy khắp nơi cầu may.

Thở dài một hơi, cuối cùng Tiểu Vu cũng cảm nhận được cái gay gắt của ánh nắng mặt trời, vừa đảo mắt trông sang, cô ấy ngạc

nhiên phát hiện không biết từ khi nào mà trước cổng Cục Cảnh sát đã xuất hiện thêm một cái máy bán hàng.

“Để ở đây cũng thực dụng lắm.”

Cô ấy lẩm bẩm rồi đi tới trước máy bán hàng, định mua một chai nước suối để giải khát.

Chọn mặt hàng xong, cô ấy móc điện thoại ra nhanh chóng quét mã thanh toán.

Có tiếng “bịch” vang lên từ khay lấy hàng bên dưới máy bán hàng.

Tiểu Vu cúi người lục tìm, sau đó móc một hộp mắt kính từ trong đó ra.

“Không phải chứ, nước của mình đâu? Chiếc mắt kính này ở đâu ra vậy?” Tiểu Vu nhíu mày, lục kỹ lại khay lấy hàng nhưng vẫn không tìm thấy chai nước mình mua.

“Máy bán hàng gặp trục trặc hả? Chắc mắt kính là của khách hàng trước đánh rơi nhỉ? Có vẻ còn là hàng mới nữa...”

Cô ấy chán chừ một hồi rồi mua thêm một chai nước, sau đó cúi người nhìn khay lấy hàng, thế nhưng cô ấy lại móc ra một hộp mắt kính nữa.

Lúc này ai cũng có thể cảm nhận được sự bất thường rồi, chắc chắn cái máy bán hàng này có vấn đề.

Cũng gan lắm, dám treo đầu dê bán thịt chó ngay cổng Cục Cảnh sát.

Tiểu Vu nhanh chóng gọi vào số điện thoại chăm sóc khách hàng phía sau máy bán hàng, định phản hồi lại trường hợp của mình.

Cuộc gọi nhanh chóng được bắt máy.

“Alo, tôi mua hai chai nước suối của máy bán hàng bên mình, kết quả rơi xuống hai hộp mắt kính, bên trong đựng kính râm.” Tiểu Vu nói.

“Trời ạ thật xin lỗi, đây là sai sót của chúng tôi. Ngày đầu máy bán hàng được đưa vào sử dụng, có vẻ chương trình đã xảy ra vài sự cố, mang đến rắc rối như vậy cho cô, thật sự xin lỗi. Nhân viên công tác của chúng tôi sẽ nhanh chóng tiến hành khôi phục trên đường dây khẩn cấp. Cô coi hai cái kính râm đó làm quà bồi thường cho cô luôn nhé, thế nào?” Đối phương là một cô gái ôn tồn dịu dàng.

Tiểu Vu thở dài: “Được rồi, vậy có cần tôi giúp các cô tắt máy hay là trông chừng cái máy này không? Nếu không mọi người đều mua kính râm bằng tiền mua nước suối, há chẳng phải các cô lỗ nặng rồi à.”

Đối phương cười: “Không sao đâu, không cần lo, nhân viên của chúng tôi sẽ qua đó nhanh thôi, cô không cần làm chậm trễ thì giờ tại đó đâu.”

Thấy đối phương đã nói vậy rồi, Tiểu Vu cũng không kiên trì nữa.

Quả thật cô ấy còn có chuyện phải làm.

Chương 451: Ngoại truyện 12

Thành phố A, đại đội cảnh sát hình sự.

“Hi, Tiểu Vu, cô nói chuyện này có quái lạ hay không chứ, mới hôm trước, bỗng dưng có hai nghi phạm đến tận cửa tự thú, còn khóc cha khóc mẹ gọi người cứu họ! Một vụ án mất tích từ nhiều năm về trước cũng được phá triệt để. Tuy điều tra ra hai người đó bị bệnh thần kinh nhưng tội đáng phải chịu cũng không ít đi chút nào, suy cho cùng thì chuyện này thật sự quá nghiêm trọng, mạo danh đi học đại học thay người khác đã đành, lại còn g.i.ế.c con gái người ta nữa...”

“Thật sự kỳ lạ, ôi, nếu hung thủ thật sự của tất cả án treo đều có thể tự thú như vậy thì tốt rồi, chúng ta có thể bớt được rất nhiều việc đấy!”

“Vụ án dạo gần đây tiến hành tới đâu rồi? Có tìm thấy chứng cứ mới không, nghi phạm khai chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa có... Ôi trời, trước không nói chuyện với đội trưởng Trương nữa nhé, tôi phải tiếp tục ra ngoài đi điều tra hỏi thăm đây!”

“Được, vậy cô đi đi, có gì thì nhớ liên lạc kịp thời.”

Kết thúc cuộc đối thoại trong văn phòng, Tiểu Vu kẹp văn kiện rồi đi, nhanh chóng bước ra khỏi cổng của Cục Cảnh sát.

Mặt trời rực rỡ treo lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh sáng hơi chói khiến Tiểu Vu phải híp mắt lại, đầu toàn nghĩ về vụ án phải điều tra.

Đó là một vụ án g.i.ế.c người, xảy ra trong một huyện lỵ nhỏ ở vùng bên cạnh.

Ông chủ tiệm cắt tóc trong huyện lỵ bị người ta giết, lúc đó chỉ có một người câm có mặt tại hiện trường, còn chẳng để lại bất kỳ dấu vân tay nào tại đó nữa.

Mối quan hệ xã hội của ông chủ khá đơn giản, không có dây dưa thù cũ, tạm thời cũng không tìm được nhân chứng khác ở khu lân cận.

Không có thêm nhiều manh mối nên người câm đã trở thành nghi phạm lớn nhất.

Theo ngôn ngữ ký hiệu của người câm, lúc đó anh ấy gọi đầu xong ngồi trên ghế chờ ông chủ cắt tóc thì ông chủ nói muốn dọn dẹp lại khu gọi đầu, bảo anh ấy chờ một lát, anh ấy bèn nhắm mắt lại chờ rồi ngủ mất luôn.

Khi mở mắt ra thì đã thấy ông chủ nằm trong vũng máu, còn có một cây kéo cắm trên lồng ngực.

Rốt cuộc hung thủ là ai, anh ấy cũng không thể trông thấy.

Tóm lại, tình hình hiện tại của chuyện này vẫn khá khó khăn. Camera giám sát trong huyện lỵ nhỏ bao phủ cũng không đúng chỗ nên không tìm ra thêm thông tin khách quan, chỉ có thể chạy khắp nơi cầu may.

Thở dài một hơi, cuối cùng Tiểu Vu cũng cảm nhận được cái gay gắt của ánh nắng mặt trời, vừa đảo mắt trông sang, cô ấy ngạc

nhiên phát hiện không biết từ khi nào mà trước cổng Cục Cảnh sát đã xuất hiện thêm một cái máy bán hàng.

“Để ở đây cũng thực dụng lắm.”

Cô ấy lẩm bẩm rồi đi tới trước máy bán hàng, định mua một chai nước suối để giải khát.

Chọn mặt hàng xong, cô ấy móc điện thoại ra nhanh chóng quét mã thanh toán.

Có tiếng “bịch” vang lên từ khay lấy hàng bên dưới máy bán hàng.

Tiểu Vu cúi người lục tìm, sau đó móc một hộp mắt kính từ trong đó ra.

“Không phải chứ, nước của mình đâu? Chiếc mắt kính này ở đâu ra vậy?” Tiểu Vu nhíu mày, lục kỹ lại khay lấy hàng nhưng vẫn không tìm thấy chai nước mình mua.

“Máy bán hàng gặp trục trặc hả? Chắc mắt kính là của khách hàng trước đánh rơi nhỉ? Có vẻ còn là hàng mới nữa...”

Cô ấy chần chừ một hồi rồi mua thêm một chai nước, sau đó cúi người nhìn khay lấy hàng, thế nhưng cô ấy lại móc ra một hộp mắt kính nữa.

Lúc này ai cũng có thể cảm nhận được sự bất thường rồi, chắc hẳn cái máy bán hàng này có vấn đề.

Cũng gan lắm, dám treo đầu dê bán thịt chó ngay cổng Cục Cảnh sát.

Tiểu Vu nhanh chóng gọi vào số điện thoại chăm sóc khách hàng phía sau máy bán hàng, định phản hồi lại trường hợp của mình.

Cuộc gọi nhanh chóng được bắt máy.

“Alo, tôi mua hai chai nước suối của máy bán hàng bên mình, kết quả rơi xuống hai hộp mắt kính, bên trong đựng kính râm.” Tiểu Vu nói.

“Trời ạ thật xin lỗi, đây là sai sót của chúng tôi. Ngày đầu máy bán hàng được đưa vào sử dụng, có vẻ chương trình đã xảy ra vài sự cố, mang đến rắc rối như vậy cho cô, thật sự xin lỗi. Nhân viên công tác của chúng tôi sẽ nhanh chóng tiến hành khôi phục trên đường dây khẩn cấp. Cô coi hai cái kính râm đó làm quà bồi thường cho cô luôn nhé, thế nào?” Đối phương là một cô gái ôn tồn dịu dàng.

Tiểu Vu thở dài: “Được rồi, vậy có cần tôi giúp các cô tắt máy hay là trông chừng cái máy này không? Nếu không mọi người đều mua kính râm bằng tiền mua nước suối, há chẳng phải các cô lỗ nặng rồi à.”

Đối phương cười: “Không sao đâu, không cần lo, nhân viên của chúng tôi sẽ qua đó nhanh thôi, cô không cần làm chậm trễ thì giờ tại đó đâu.”

Thấy đối phương đã nói vậy rồi, Tiểu Vu cũng không kiên trì nữa.

Quả thật cô ấy còn có chuyện phải làm.

Chương 452: Ngoại truyện 13

Vì sự nhầm lẫn của máy bán hàng, tuy không uống được nước nhưng lại nhận được hai cái kính râm đèn bù, Tiểu Vu thấy mình vẫn khá may mắn đấy chứ.

Là một chúa xui xẻo mua nước cũng không mở ra được nắp trúng thêm một chai, thì đây đã là vận may hiếm có của cô ấy rồi.

Chợt điện thoại trong túi rung lên, Tiểu Vu nhìn lướt qua màn hình một cái, tầm nhìn dưới ánh nắng hơi bị cản trở. Cô ấy ngập ngừng, mở hộp kính râm ra, móc kính râm trong đó ra đeo.

Khi trả lời tin nhắn xong, cô ấy thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngừng đầu định tiếp tục công tác chạy việc bên ngoài đơn vị, đúng ngay lúc này, bỗng dưng cô ấy phát hiện ra điều bất thường.

Nhìn dòng người trên phố thông qua lớp kính râm, trên người của tất cả mọi người đều có ánh sáng.

Đa số là ánh sáng trắng, trông có vẻ rất thoải mái, nhưng có số cực ít lại có ánh sáng màu đỏ nhạt.

Còn có một người, trên người còn tỏa ra màu đỏ chói lóa, khiến người nhìn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đây là chuyện gì?

Tiểu Vu vội cởi kính râm ra, phát hiện ánh sáng kia lại biến mất, đeo kính râm lên thì ánh sáng lại xuất hiện trên người mọi người.

Lẽ nào là công nghệ khoa học gì đó mà cô ấy chưa từng thấy chăng?

Tiểu Vu lại gọi vào số điện thoại lúc nãy, nhưng lần này lại không kết nối được.

Nhất thời không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian gấp rút, cô ấy đã lãng phí không ít thì giờ rồi, giờ không thể lè mề thêm nữa, chỉ đành dẹp đi suy nghĩ trước, vội vã rời khỏi nơi này, bắt xe đến huyện lỵ xảy ra vụ án.

Khi đến được huyện lỵ, cuối cùng ánh mặt trời cũng dịu lại đôi chút. Tiểu Vu do dự một hồi, ma xui quỷ khiến lại không tháo kính râm ra mà cứ đeo nó bắt đầu đi thăm hỏi dò la tin tức.

Cô ấy để ý màu sắc trên cơ thể của những người mình đã hỏi, toàn là màu trắng cả.

Bạn bệu một hồi, cũng đã thấy hơi đói.

Đúng lúc cô ấy đi đến cửa một quán bún nên định vào ăn chút lót dạ.

Trong quán có không ít người đang dùng bữa, kinh doanh phát đạt, còn có một người chạy bàn đang bận rộn.

Không nói chứ cái quán nhỏ này còn rất giữ gìn vệ sinh nữa, ngay cả chạy bàn cũng bao bọc rất kín, đeo bao tay và mũ trùm đầu dùng một lần, người thì mặc tạp dề, chân thì mang bọc giày.

Ở thành phố lớn đã hiếm gặp rồi, chứ đừng nói là ở huyện lỵ nhỏ thế này, chẳng trách người ta làm ăn tốt.

Tiểu Vu nhanh chóng ngồi xuống gọi món, thuận miệng hỏi một câu: “Anh là ông chủ ở đây sao?”

“Không phải tôi, ông chủ đang bận việc ở bên trong ấy!” Nhân viên chạy bàn nói.

Chờ thêm một lát nữa thì có một người đàn ông trung niên cũng bao bọc kín kẽ y hệt bước ra khỏi bếp sau, đích thân bung bún đến bàn của Tiểu Vu.

“Đây chính là ông chủ của chúng tôi!” Nhân viên chạy bàn cười nói.

Khoảnh khắc gặp được người này, Tiểu Vu lập tức siết chặt nắm đấm.

Hết cách rồi, vì trên người ông chủ này cũng tỏa ra ánh sáng đỏ gay mắt, chỉ nhìn một lát thôi đã thấy khó chịu cả người.

Đại khái là bị ảnh hưởng bởi ánh sáng đỏ, nên Tiểu Vu để ý ông chủ này nhiều hơn chút.

“Ôi, ông chủ, hai hôm trước tôi còn định qua đây ăn đấy, bạn tôi nói với tôi là bún của nhà ông cực kỳ ngon, nhưng hình như lúc đó ông không có ở quán nhỉ?” Cô ấy làm như vô ý hỏi: “Hình như là ngày x tháng x ấy nhỉ!”

“À, hôm ấy tôi và vợ về thăm nhà ngoại, đến tối mới về.” Ông chủ trưng ra biểu cảm tự nhiên, trả lời mà chẳng cần suy nghĩ gì.

Hình như trả lời cũng trôi chảy quá rồi đấy nhỉ?

Quả nhiên, giống như đã diễn tập vô số lần ở trong lòng rồi vậy.

Tiểu Vu gật đầu, trong lòng dâng lên đôi phần nghi ngờ, không tiếp tục ở lại nữa, chào tạm biệt ông chủ rồi quay người ra khỏi quán.

Cô ấy không tiếp tục đi dò la ở phố phường khác mà chuyển hướng đi tìm nhà của ông chủ quán bún, tìm vợ của ông ta để hỏi thăm.

Trên người vợ của ông chủ quán bún chỉ có ánh sáng trắng, điều này làm lòng Tiểu Vu nhẹ nhõm hơn.

“Ngày x tháng x à...” Người vợ lộ ra biểu cảm hồi tưởng: “Lúc đó tôi về nhà mẹ để chung với chồng tôi. Ôi, đừng nhắc nữa, vốn đã hứa xong xuôi cả là muốn xách hai chai rượu ngon về tặng cho cha tôi, kết quả ông ấy quên mất chuyện này, hai chúng tôi cũng sắp đến nơi rồi, ông ấy lại vòng về đi mua rượu.”

“Ông ta đi một mình sao?” Tiểu Vu vội hỏi.

“Đúng rồi, tôi vào nhà trước, vừa hay có thể nói chuyện riêng với cha mẹ tôi.”

Đối chiếu thời gian, vậy mà có thể vừa khớp với thời gian tử vong của ông chủ tiệm cắt tóc.

Cũng hỏi được kha khá rồi, Tiểu Vu nhanh chóng rời đi, gọi điện thoại cho Cục Cảnh sát xin điều người đến điều tra ông chủ này.

Bản thân cô ấy không thể đi xa, mà phải ở lại đây trông chừng.

Suy cho cùng thì lúc này cô ấy cũng đã hỏi thăm vợ của đối phương rồi, chắc chắn ông chủ sẽ biết được chuyện này thôi.

Vậy thì, rất có thể ông ta sẽ cuốn gói bỏ chạy!

Chương 453: Ngoại truyện 14

Bên Cục Cảnh sát rất quan tâm đến vụ án này nên xe cảnh sát đến rất nhanh, ông chủ tan làm về nhà biết được tình hình qua lời kể của vợ, còn chưa kịp chạy đã bị cảnh sát chặn lại trong nhà.

Mấy hôm sau.

Qua thẩm vấn và điều tra kỹ càng, cuối cùng cũng xác định người đã g.i.ế.c ông chủ tiệm cắt tóc chính là ông chủ quán bún này.

Nói đến nguyên nhân g.i.ế.c người cũng rất buồn cười.

Nghe nói là lúc cắt tóc cho một khách hàng, ông chủ tiệm cắt tóc đã nói dạ dày mình không tốt, ngay cả ăn bún cũng sẽ bị đau bụng.

Kết quả sau này người khách đó thêm mắm dặm muối, nói quán bún nấu không hợp vệ sinh ở khắp nơi, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến chuyện làm ăn của quán.

Đúng lúc đó ông chủ quán bún có khoản nợ phải trả, không đủ tiền thì không trả được, thế là ông ta sinh hận trong lòng.

Hôm mưa rượu có đi ngang qua tiệm cắt tóc, vừa hay thấy bên trong không có ai, chỉ có một người cầm đang ngủ ngon lành,

thế là ông ta bèn đeo bao tay dùng một lần mang theo bên người vào rồi vào tiệm g.i.ế.c người ta.

Vụ án nhanh chóng được phá.

Tiểu Vu là người có công lớn nhất, dĩ nhiên được biểu dương.

Đương nhiên Tiểu Vu biết, nếu không nhờ có chiếc kính râm kia thì bản thân cô ấy nào có thể phát hiện vấn đề nhanh vậy được.

Tuy vẫn chưa thể hoàn toàn xác nhận chức năng của chiếc kính nhưng cô ấy cũng nhanh chóng báo cáo đúng sự thật cho đội, cũng nhanh chóng giao nộp chiếc kính lên.

Đội cũng báo lên các cấp chuyện về chiếc kính.

Cấp trên cử vài chuyên gia xuống lấy chiếc kính đi nghiên cứu một phen rồi đưa ra kết luận rất nhanh: Những người có ánh sáng đỏ dưới tầm nhìn của chiếc kính này đều là người có tội gây ra án mạng!

Dĩ nhiên điểm đặc biệt của chiếc kính là sự hỗ trợ rất lớn cho các vụ án hình sự.

Chiếc máy bán hàng trước cổng Cục Cảnh sát hình sự trở thành bảo bối đáng gờm.

Hôm ấy, sau khi Tiểu Vu rời đi thì máy bán hàng đã tắt, nhưng từ đầu đến cuối đều chẳng có ai đến gần nó cả.

Sau khi Tiểu Vu báo cáo điều bất thường về cái máy bán hàng thì nó đã được khiêng vào cục.

Hai hôm nay, thành quả nghiên cứu kính râm đã có, bỗng dưng máy bán hàng tự mở lên lại, lại bắt đầu rơi kính râm ra.

Tuy không rõ sự thần kỳ của món đồ này, nhưng giờ đây, chiếc kính râm có thể thấy được dấu vết của hung thủ đã trở thành đồ dùng tiêu chuẩn của ngành cảnh sát.

Tỷ lệ phá án thành công ở khắp nơi bắt đầu tăng lên vèo vèo.

Dù là nhân gian hay là địa phủ thì cũng là một vùng đất sáng sủa phồn vinh.

[Tốt quá rồi, chờ chuyển hóa oán khí ở địa phủ xong là chúng ta có thể thu vào một lượng lớn giá trị tín ngưỡng! Cô thật sự là một thiên tài, chỉ cần thêm vài tia quỷ khí vào trong kính râm là có thể thấy được oán khí tồn đọng trên cơ thể con người. Có điều, nơi này vẫn còn không ít ma quỷ không có thâm thù đại hận, không kiếm được giá trị tín ngưỡng của họ tôi thấy rất lỗ. Mối liên kết giữa nhân gian và chúng ta cũng chưa đủ chặt chẽ, có phải chúng ta vẫn có thể làm thêm chút gì đó hay không?]

Thịnh Quân gật đầu: “Cậu nói cũng đúng, mấy hôm nay tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này, lại nghĩ ra một dịch vụ thú vị rồi.”

“Cậu cứ chờ mà xem đi!”

-

Thành phố A.

“Bình Bình à, đời người vô thường, chuyện của cha mẹ cháu đã không thể thay đổi được gì, giờ cháu cũng đã lớn, lại không có người thân nào khác, sau này phải suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn, chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi đại học, nếu có khó khăn gì trong cuộc sống thì cứ sang nhà bên cạnh tìm dì Triệu giúp đỡ, nhé?”

“Cháu biết rồi ạ, cảm ơn dì Triệu.”

Cô gái đóng cửa lại, quay về phòng của mình, đứng bên cửa sổ bắt đầu ngắm người.

Một tuần trước, cô ấy vẫn còn là một cô gái nhỏ vô lo vô nghĩ, mãi đến khi cô ấy nhận được tin cha mẹ mình đã bất ngờ gặp sạt lở đất đá trong lúc lên núi chơi và cả hai đã qua đời.

Khoảnh khắc ấy, bầu trời của cô ấy sụp đổ.

Sống vô tri vô giác hết một tuần, nhưng hình như cô ấy vẫn chưa tỉnh lại từ trong hiện thực song thân đã rời xa nhân thế.

“Cha mẹ, con nhớ hai người lắm, nếu hai người vẫn còn ở đây thì tốt biết mấy...”

Cha mẹ để lại số tiền đủ để trang trải cuộc sống, cô ấy cũng là học sinh cấp ba rồi, có thể lên đại học rồi bước vào xã hội nhanh thôi.

Có lẽ cô ấy sẽ không bị c.h.ế.t đói, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác muốn sống tiếp nào.

Mỗi ngày đều như một cái xác biết đi.

Bình Bình lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là một vùng trời đen kịt.

Đúng ngay lúc này, gần đó chợt lóe lên một tia sáng trắng, thu hút ánh nhìn của cô ấy.

“Hình như là một... máy bán hàng tự động?” Cô ấy híp mắt lại, không chắc chắn nói.

Chương 454: Ngoại truyện 15

Rõ ràng vừa nãy còn không có bất kỳ món đồ nào ở chỗ đó, cái máy bán hàng này giống như tự dưng xuất hiện ở đó vậy, quả thật cứ như gặp ma ấy.

Nếu là trước kia, nhất định cô ấy sẽ sợ hãi hét to.

Nhưng, điều cô ấy mong chờ nhất lúc này là trên đời này thật sự có ma quỷ.

Bởi vì, nếu cha mẹ biến thành ma quỷ, cô ấy bằng lòng gặp ma quỷ mỗi ngày.

Nghĩ vậy, Bình Bình nhanh chóng vớ lấy áo khoác xông ra cửa nhà, lao về phía máy bán hàng đương không xuất hiện kia.

Máy bán hàng phát ra ánh sáng dịu nhẹ, cô ấy nhanh chóng chạy đến phía trước nó.

Tìm kiếm xung quanh một vòng, lại ngây ngốc gọi tên của cha mẹ hai tiếng, Bình Bình thấy hơi nản lòng.

Cô ấy đang nghĩ gì vậy?

Nào có bóng dáng của ma quỷ chứ, rõ ràng đây chỉ là một cái máy bán hàng bình thường mà thôi...

Bình Bình chán nản khụy gối ngồi xuống đất, dang cánh tay vòng lấy hai chân.

Cô ấy tựa đầu lên đầu gối, nhắm mắt lại khẽ nức nở.

Cứ khóc mãi khóc mãi, cuối cùng cũng đã hơi thấm mệt, chợt cô ấy nghe thấy một giọng nữ:

“Em gái bé nhỏ, không định xem thử nữa sao? Nói không chừng có thể liên lạc với cha mẹ thật đấy.”

Bình Bình vội vàng lau nước mắt ngẩng đầu lên, trong tầm nhìn m.ô.n.g lung, một cô gái mặc áo sơ mi trắng đang ngồi trên nóc máy bán hàng, dịu dàng nhìn cô ấy.

Bên cạnh máy bán hàng còn có một người đàn ông tóc trắng mặt vô cảm đang đứng.

Hai người này, quả thật trông có vẻ không giống người bình thường.

“Ngài, ngài là thần tiên sao? Tôi vẫn có thể gặp được cha mẹ thật ư?” Bình Bình nôn nóng hỏi.

cô gái chỉ nói: “Đương nhiên rồi, à phải rồi, cô có mang tiền theo không?”

Bình Bình bị cô hỏi cho sững sờ: “Hả?”

“Cha mẹ cô qua đời, sống dưới địa phủ cũng cần chi tiêu không ít, nếu muốn để họ sống thoải mái hơn thì cô có thể cung cấp một tí hương hỏa. Nếu trên người cô có tiền thì vút vào trong cái máy bán hàng này, xem coi sẽ xảy ra chuyện gì nhé~” Cô gái cười nói.

“À à... Vâng!”

Bình Bình không hề nghi ngờ lời cô nói, cũng không chịu nghĩ đến khả năng đối phương là kẻ lừa đảo. Lúc này cô ấy như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, nhanh chóng lục hết túi trên người mình, móc ra vài trăm đồng.

Ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí nhét tiền vào máy bán hàng.

Nhét tiền xong, đầu mũi ngửi được một mùi khói như khói nhang bay thoang thoảng, ngửi vào làm tâm người ta tĩnh lại.

Bỗng dưng cô gái ngồi trên nóc máy bán hàng nhẩy khỏi nóc một cách nhẹ tênh, giơ tay lên, một bức thư lập tức bay ra khỏi khay lấy hàng của máy bán hàng.

“Ừm, mau mở ra đọc đi.” Cô gái cười tươi đưa thư ra trước mặt Bình Bình.

Bình Bình nuốt nước bọt, mở thư ra.

Trong thư không có chữ, nhưng đột nhiên giọng nói của cha mẹ lại vang lên rõ rệt trong đầu cô ấy.

“Bình Bình, cha mẹ ở bên này mọi thứ đều tốt cả.”

“Con phải nhớ, con tuyệt đối không cô đơn một mình.”

“Cha mẹ sẽ mãi mãi yêu thương con.”

Không thể tiết lộ thông tin chi tiết về việc truyền tin giữa hai giới âm dương ở dưới địa phủ được, nhưng những lời nói quan tâm này cũng đã đủ với một đứa con vừa mất đi người thân rồi.

Bình Bình khép bức thư lại, sau đó lại mở ra, hai giọng nói quen thuộc ấy lại kiên nhẫn vang lên hết lần này đến lần khác.

“Thật sự là, giọng của cha mẹ!”

Cô ấy dụi mắt, òa khóc thật to.

Khóc thêm một hồi, Bình Bình mới chột nhớ ra gì đó, vội vàng lau nước mắt hỏi Thịnh Quân: “Chị ơi, cái máy bán hàng này sẽ ở đây mãi sao ạ? Nếu em nhớ ba mẹ, em đến đây thì họ sẽ nói những lời khác với em sao?”

“Đương nhiên rồi.” Thịnh Quân gật đầu: “Lần sau cô cũng có thể nói chuyện trước rút tiền sau, như vậy có thể nhận được hồi âm tức thời của cha mẹ cô.”

Một khi có người bắt đầu sử dụng, chắc chắn chức năng của cái máy bán hàng này sẽ được lan truyền. Suy cho cùng thì có ai mà không luôn nhớ nhung người thân đã khuất của mình chứ?

Nhưng để người sống không sa đọa và người c.h.ết không lưu luyến, lượt sử dụng máy bán hàng của mỗi người cũng có giai đoạn nghỉ, tầm một tháng mới có thể sử dụng một lần.

Nhưng vậy là đủ rồi.

Tiền rút vào máy bán hàng có thể chuyển thẳng thành hương hỏa lưu thông dưới địa phủ, sử dụng máy bán hàng là chuyện có ích cho cả hai giới âm dương, chắc sẽ có thể nhanh chóng giúp địa phủ đạt được mục tiêu thoát nghèo.

Đến lúc ấy, cô cũng có thể nhận được vô số giá trị tín ngưỡng. Đây gọi là một công đôi việc.

[Quân Quân, không hổ là cô, tôi thấy kế này cực kỳ tuyệt, chúng ta cũng đã giành thắng lợi trong trận đầu tiên rồi, đúng chứ?] Hệ thống phát ra âm thanh vui mừng, dần dần tiến hóa theo hướng nịnh bợ.

“Đúng rồi, khi thời cơ đến thì chúng ta sẽ đến thế giới khác nhé!” Thịnh Quân mỉm cười.

Chương 455: Ngoại truyện 16

Ở trong thế giới ngập tràn mùi đất đai khô cằn, hoàn toàn không ngửi được chút hy vọng nào này, có một nhóm zombie hành động nhanh nhạy đang đuổi theo một nhóm người trẻ tuổi.

Cô gái bị tụt lại ở cuối đội thấy sắp bị zombie đuổi kịp rồi, lúc này, người bạn đi trước mặt cô ấy chợt kéo cô ấy mạnh một cái, đổi chỗ của mình cho cô ấy rồi đẩy một phát về trước.

Cô gái bị đẩy ra trước mấy bước, nhưng người bạn cứu cô ấy lại bị zombie nuốt chửng.

Sự hy sinh của người bạn đã níu giữ lại bước chân của bầy zombie truy đuổi con người.

Cô gái hung tợn trừng mắt, đau khổ hét lên: “Không, Trác Oanh!!!”

Trong bầy zombie thoáng vang lên giọng nói lầm bầm ngắt quãng: “A Văn, trước mặt... Chính là Tân Thế Giới. Mau lên đi, đừng quay đầu lại...”

A Văn cố gắng kìm nén nước mắt, không nhìn về nơi bị zombie vùi lấp nữa.

Tuyệt không thể để Trác Oanh c.h.ế.t vô ích được, cô ấy phải tiếp tục tiến về phía trước.

Có lẽ bị sự oanh liệt của người bạn kích thích, A Văn chợt thấy toàn thân như tràn đầy sức mạnh, bước chạy đã không còn tri giác, toàn dựa vào trí nhớ cơ bắp xông về phía trước.

Tiếp tục chạy về phía trước, dường như số lượng zombie đã bắt đầu giảm đi.

Một nhóm người cứ chạy mãi như vậy, cuối cùng nhìn thấy một tòa kiến trúc như nhà giam xuất hiện gần đó.

Bốn mặt của kiến trúc đó là tường cao có hàng rào màu xám đen, không biết tại sao mảnh đất phía trước lại có màu đỏ chót làm người ta thấy mà sợ.

Tựa như đã tiến vào khu an toàn, không có zombie đuổi tới nơi này.

Mấy người trẻ tuổi thở phà phò, cũng không kịp quan sát kỹ tình hình nơi đây đã nhỏ tiếng mừng rỡ hoan hô.

Một chàng trai trong đó nghiêng đầu vui vẻ nói: “A Văn, cuối cùng chúng ta cũng đến Tân Thế Giới rồi... Khoan đã, Trác Oanh đâu?”

A Văn buồn bã rũ mắt, buồn bã nói: “Lúc này, vì giúp tôi nên bản thân Trác Oanh bị zombie vây lấy.”

Bầu không khí vui mừng chợt tan đi không ít.

Họ trở nên im lặng.

Để tìm đến căn cứ Tân Thế Giới, họ tập hợp lại cùng nhau tiến tới, vốn cả nhóm có tận mấy trăm người nhưng khi đến đây thì chỉ còn lại mấy kẻ sống sót là họ.

Một cô gái tên Duy An thở dài: “Chúng ta vào trong trước, sau này phải sống thật tốt, sống cho cả phần của họ.”

“Được.”

Nói xong, họ lại đến gần kiến trúc tựa nhà giam kia thêm chút nữa, rất nhanh đã có một đội tuần tra phát hiện ra họ bèn chạy qua bên này.

“Này, đám kia, đến gần vậy định làm gì hả?” Giọng điệu của người dẫn đầu không hề thân thiện.

Cảm nhận được thái độ của anh ta, lòng họ đã nguội lạnh đi một nửa.

A Văn lên tiếng, dè dặt giải thích: “Thật ngại quá, cho hỏi nơi này có phải là căn cứ Tân Thế Giới không? Nghe nói căn cứ sẽ bảo vệ con người may mắn sống sót, chúng tôi đến cũng là muốn tìm...”

Cô ấy còn chưa nói xong thì đã nghe thấy đối phương cười nhạo một tiếng, mắt kiên nhẫn ngắt lời: “Được rồi, ồn c.h.ết đi được!”

“Quả thật nơi này là căn cứ Tân Thế Giới, căn cứ cũng sẽ bảo vệ con người thật, nhưng người mà căn cứ muốn bảo vệ không bao gồm đám gánh nặng đến trời gà còn không chặt như các cô cậu đây.”

Người dẫn đầu nói xong, nhìn lướt sơ qua họ vài lần bằng ánh mắt khinh miệt, bĩu môi: “Trong số mấy người không có ai là năng lực giả hết. Vật tư trong căn cứ có hạn, tuyệt không thể làm từ thiện. Cho nên, tiếp theo đây xin mời mấy người cút qua một bên, đừng lang thang gần đây, nếu gây ra tiếng động gì thu hút zombie qua đây thì tôi sẽ cho mấy người biết mặt!”

Hy sinh vô số, khó khăn lắm mới tìm thấy Tân Thế Giới, vốn nhóm A Văn còn định đấu tranh thêm một phen.

Nhưng người dẫn đầu lại không muốn tiếp tục hao mòn lòng kiên nhẫn với họ nữa.

Chỉ thấy anh ta hếch mũi lên, giơ ngón tay ra lạnh lùng hù với nhóm A Văn một tiếng, một đốm lửa b.ắ.n ra như mũi tên đập xuống mặt đất kể bên họ như đang cảnh cáo.

Cảm nhận được lực uy h.i.ếp của mũi tên lửa ấy, họ buồn hiu im lặng, cũng không dám nói thêm gì.

“Còn không mau rút đi?”

Đối phương không cho họ tiếp tục ở lại đây nữa, bắt đầu đuổi người đi với giọng điệu quyết liệt.

Nhóm A Văn chỉ đành bất lực di chuyển ra xa.

Lúc này, họ thấy hơi hoang mang bất lực, vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Vốn tưởng rằng chỉ cần vào Tân Thế Giới thì mọi thứ sẽ tốt lên thôi, ai mà ngờ rằng đối phương chẳng hề tiếp nhận người bình thường.

Không có ai nói cho họ biết thông tin này.

Nếu sớm biết như vậy, chi bằng ngoan ngoãn ở lại nơi ban đầu, nói không chừng còn có thể giúp thêm nhiều người sống sót.

Tiếp theo nên đi đâu đây?

Trong lòng mọi người đều không có câu trả lời.

Nhóm A Văn không thể nán lại lâu tại khu lân cận Tân Thế Giới.

Một khi bị người tuần tra phát hiện thì họ sẽ bị xua đuổi, trong quá trình đó còn có người bị thương vì chuyện này nữa.

Thế là họ chỉ có thể đi về hướng không biết dẫn về đâu.

Rời xa căn cứ, số lượng zombie lại bắt đầu tăng lên, xem ra không những con người mà ngay cả zombie cũng biết xu lợi tránh hại.

Tiếc là nhóm A Văn không còn lòng dạ nào để đồng cảm cho suy nghĩ của zombie, họ lại sắp bắt đầu cuộc chạy trốn.

Đồng thời, một vấn đề lớn hơn cũng xuất hiện trước mặt họ.

Đó chính là thức ăn họ mang theo trong người cũng sắp cạn sạch rồi.

Nơi này cách xa thành phố nên không thể tìm thấy siêu thị hay cửa hàng tiện lợi để nhặt mót.

Không có thức ăn thì cũng không có sức. Mà không có sức thì không cắt đuôi được zombie, chuyện này thật sự giống hệt một vòng tuần hoàn chết.

Họ bị zombie truy đuổi, tiến vào một khu rừng héo mòn.

Kể từ một năm trước, khi dịch bệnh zombie bắt đầu xuất hiện, thổ nhưỡng và nguồn nước đã bị ô nhiễm, tất cả thực vật đều khô héo và chết.

Bản thân động vật lại không bị ảnh hưởng, nhưng không ăn không uống thì cũng sống không nổi, còn ăn uống đồ bị ô nhiễm thì cũng coi như là chết.

Trái lại con người có thể vượt qua dịch bệnh, cũng có khả năng miễn dịch nhất định với nước ô nhiễm, bình thường uống nước cũng sẽ không biến dị và tử vong.

Có điều, người vượt qua được dịch bệnh cũng chỉ là thiểu số, hầu hết mọi người vẫn c.h.ết trong mùa dịch.

Mà trong số những người sống sót cũng chỉ có một bộ phận nhỏ trở thành năng lực giả, số còn lại đều là người bình thường giống nhóm A Văn.

Đất đai và nguồn nước bị ô nhiễm, đại diện cho việc không thể vun trồng bất cứ giống lương thực gì.

Tất cả con người đều đang sống nhờ đồ tồn.

Và rồi cũng sẽ có một ngày họ ăn hết đồ tồn, không ai biết rốt cuộc hy vọng của con người nằm ở đâu.

Cũng vì vậy mà nguồn tài nguyên bắt đầu nghiêng về số ít năng lực giả.

Một dạng chế độ giai cấp hoàn toàn mới dần được sinh ra.

Lúc trước, nhóm A Văn đã chịu hết cái khổ do năng lực giả mang lại, bị cướp bị bắt nạt là chuyện cơm bữa.

Sau này, họ dốc hết công sức tìm kiếm căn cứ Tân Thế Giới, cũng là do bị lời quảng cáo của nó lừa gạt.

Xung là Tân Thế Giới sẽ bảo vệ tất cả con người, chủ trương khôi phục trật tự thế giới.

Nhưng cho tới khi họ đến nơi này, thì mới phát hiện là trúng kế rồi.

Hóa ra, trên đời này không có một nơi nào có thể cho đám người bình thường không có năng lực như họ đây yên thân gửi phận.

Một nhóm người vẫn đang chạy trốn.

Lại gian nan sống thêm được nửa ngày, dường như Duy An đã hơi kiệt sức.

Cô ta yếu ớt dựa vào gốc cây: “A Văn, hình như tôi sắp không kiên trì nổi nữa rồi.”

“Tôi không muốn c.h.ết trong tay zombie, so với việc bị chúng nó nuốt sống, tôi thà cố gắng hết sức cuối cùng, các cô lại ăn thịt tôi đi, nói không chừng vẫn có thể kiên trì thêm một chút...”

A Văn nhíu mày: “Im miệng, đừng nói mấy lời ngốc nghếch nữa!”

Cô ấy đang định nói gì đó thì đã nghe có bạn nam trong đội hoảng sợ hét lên: “Không hay rồi, có một đám zombie không biết lòi đâu ra, đã hoàn toàn bao vây chúng ta rồi!”

A Văn ngược lên nhìn, vòng vây zombie đen kịt bao quanh họ không ngừng thu nhỏ lại.

Đám zombie vừa kêu gào vừa vây lấy họ!

“Trời ơi!”

“Chúng ta nên làm gì đây?”

“Vòng vây kín thế này, chúng ta hoàn toàn không có cơ hội xông ra!”

A Văn cúi đầu, vậy mà trái tim cô ấy bình tĩnh đến lạ.

Thậm chí cô ấy còn có lòng dạ thanh thoi cười khổ nói với Duy An rằng: “Được rồi, giờ cô cũng không cần rối rắm chuyện ai ăn thịt ai nữa, chúng ta đều sẽ biến thành thức ăn cho zombie, cũng coi như có bạn c.h.ết chung.”

Kiên trì nhiều ngày nay, cô ấy cũng thấy hơi mệt rồi.

Cuối cùng họ cũng có thể yên nghỉ, đi tìm những người bạn đồng hành đã hy sinh rồi ư?

“Thật ra tôi cũng không muốn bị zombie xé xác. Hay là như thế này nhé, chúng ta dứt khoát nhắm mắt lại, giành kết liễu bản thân một cách sảng khoái trước cả zombie?”

A Văn đề nghị, đè con d.a.o nhỏ trong tay lên cổ.

“Được, cứ làm vậy đi.”

Toàn bộ nhóm người bình tĩnh lại, thành kính nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng bước chân rầm rập của zombie đang ngày càng gần, tay cũng bắt đầu dùng sức.

Nhưng khi lưỡi d.a.o ghim vào da, lơ mờ thấy m.á.u thì mọi người chợt nghe thấy một giọng nói như âm thanh của tự nhiên:

“Khoan đã, hạ đao cứu người.”

Mọi người sửng sồ, lập tức mở hai mắt ra.

Nhìn thấy tình hình trước mắt, trên mặt mọi người đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Chương 456: Ngoại truyện 17

Chỉ thấy xung quanh họ, không biết từ bao giờ lại có một vòng máy bán hàng cắm rễ, bảo vệ họ chặt chẽ ở bên trong.

Từ khe hở, có thể trông thấy zombie bên ngoài đang đập mạnh vào máy bán hàng.

Vậy mà máy bán hàng không hề nhúc nhích...

Chất lượng này thật sự là đáng khen!

Họ không hện mà cùng nảy sinh suy nghĩ giống nhau.

Chà chà chà, giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung đâu!

Điều quan trọng nhất là hình như họ an toàn rồi, không cần gom hết can đảm để tự sát nữa!

Mọi người bèn đưa mắt nhìn sang một chiếc máy bán hàng trong số đó.

Có một cô gái mặc áo sơ mi trắng tỏa ra ánh sáng thánh trên người đang ngồi trên nóc của chiếc máy này, hình như trên đầu cô còn có một con robot bé nhỏ hình tròn đang bay lơ lửng.

Thấy họ nhìn sang, cô gái cười híp mắt vẫy tay, nhiệt tình chào hỏi mọi người: “May mà tôi đến kịp lúc. Xem dáng vẻ của mọi người, hình như cần giúp đỡ khẩn cấp?”

Nhóm người bị hỏi không dám lên tiếng ngay, họ nhìn nhau, trao đổi bằng mắt.

Có thể biến ra máy bán hàng từ không trung, chắc cô gái này là năng lực giả hệ không gian mạnh mẽ nhỉ!

Người giỏi như vậy mà lại tốt bụng giúp đỡ đám người bình thường như họ đây ư?

Sống trong thế giới như thế này và cũng vừa trải qua chuyện ở căn cứ Tân Thế Giới nữa, trong lòng họ đã hình thành lên tính cảnh giác không nhỏ.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, hình như trên người họ cũng chẳng có gì có thể lợi dụng.

Lúc này, nếu không nhờ có cô gái này ra tay, chắc họ đã bỏ mạng trong đám zombie ô ạt này từ lâu rồi, nào có thể suy nghĩ lung tung như thế này chứ?

Họ đói bụng đã lâu nên tốc độ suy nghĩ cũng chậm chạp.

Nhưng cô gái lại rất kiên nhẫn chờ họ trả lời, không hề có dáng vẻ mất kiên nhẫn gì.

A Văn ngẩng đầu lên, cô ấy không cảm nhận được sự ác cảm trên người cô gái này.

Cô ấy nhìn lướt qua bạn mình, gom hết can đảm hỏi cô gái kia: “Cho hỏi, số máy bán hàng này đều do chị biến ra sao? Có thể cho chúng tôi một ít thức ăn không, đã lâu lắm rồi chúng tôi không ăn gì...”

Nói xong, gò má A Văn ửng hồng. Nếu không phải vì cùng đường bí lối, cô ấy cũng sẽ không mở miệng cầu xin ân nhân

vừa cứu mình như kẻ ăn mày.

“Đương nhiên là được. Trong cái máy bán hàng màu xanh lam kia có rất nhiều mì gói, vòi nước trên thân máy cũng có thể lấy được nước nóng.”

Cô gái cười nói: “Lần này không nhận thù lao của mọi người, coi như tôi mời mọi người ăn cơm.”

Vừa dứt lời, cửa sổ của máy bán hàng màu xanh lam vang lên tiếng “lộp bộp”, là mấy thùng mì gói rơi ra khay lấy hàng.

Mọi người thấy vậy bèn vội vàng nói cảm ơn không ngừng.

Ơn cứu mạng vừa nãy đã khó lòng báo đáp rồi.

Đối phương còn hào phóng mời họ ăn mì gói vậy nữa, là ân đức lớn lao khó mà diễn tả bằng lời.

Lê cơ thể đói rã rời đi lấy mì gói, lại lấy nước nóng trên máy bán hàng, bát mì nhanh chóng bốc hơi nóng nghi ngút.

Một nhóm người cũng không kịp chờ mì mềm đã bắt đầu đánh chén.

“Ôi, ngon quá! Đã lâu lắm rồi tôi không ăn mì gói...”

“Huhuhu... Thơm quá, còn là vị súp chua ba chỉ bò tôi thích nhất nữa chứ!”

Đám zombie xung quanh vẫn chưa từ bỏ, vẫn đập âm âm vào máy bán hàng. Máy bán hàng vẫn vững chãi đứng sừng sững tại đó, ngay cả dấu hiệu lắc lư cũng chẳng có.

Trong bụng có thức ăn, bên cạnh có chỗ dựa, trong lòng ngập tràn cảm giác an toàn.

Trạng thái thư giãn đã lâu không có này nhanh chóng xuất hiện trên người mỗi người.

Họ ăn mì gói xong lại uống chút nước, bèn thỏa mãn cuộn người ngồi bên cạnh máy bán hàng khôi phục tinh thần.

Cô gái mặc áo sơ mi trắng lên tiếng đúng lúc, hỏi thăm tình hình cụ thể trong thế giới này của họ.

Dĩ nhiên nhóm họ biết đến đâu nói đến đó.

Nói xong nguy cơ của cả thế giới, họ lại kể lại vài trải nghiệm của bản thân.

“Bạn tôi vì kéo tôi, mà lọt vào đám zombie...”

A Văn nói với cảm xúc buồn bã: “Khó khăn lắm mới đến được căn cứ Tân Thế Giới, họ lại không thể thu nhận chúng tôi vì chúng tôi đều là người bình thường không có năng lực.”

Cô gái, cũng chính là Thịnh Quân nghe cô ấy nói xong thì gật đầu, tỏ ý lòng mình đã có tính toán.

Xuất phát từ phép lịch sự, Thịnh Quân báo tên họ của mình, sau đó lại sức nhớ ra gì đó: “À phải rồi, lúc tôi đến có cứu được một cô gái nhỏ trong đám zombie, không biết các cô có quen không?”

Nói xong, cô phát tay.

Một chiếc máy bán hàng bên cạnh nghe lời mở nắp, nhả một cô gái đang hôn mê ra.

Đây là người Thịnh Quân nhận được lúc cô mới đến thế giới này.

Lần này hệ thống c.h.ế.t tiết lại xảy ra sự cố, cô xuyên tới xong vừa mở mắt ra cái là xuất hiện trong đám zombie luôn.

Cũng may bây giờ Thịnh Quân không phải thể xác người phạm nên cô lập tức triệu hồi ra vài chiếc máy bán hàng để bảo vệ mình, tạo rung chấn hất văng zombie ra.

Chương 457: Ngoại truyện 18

Đúng ngay lúc ấy, cô phát hiện có một cô gái đang nằm trên mặt đất, hình như bị thương vài chỗ nhưng vẫn còn hơi thở, thế là lấy máy bán hàng ra đựng mang đi cùng mình.

Một bên, A Văn nhìn thấy cô gái vừa được nhả ra thì trợn to mắt, nhào qua đó nhanh như bay:

“VẬY mà là Trác Oanh! Tốt quá rồi, Trác Oanh vẫn còn sống! Cảm ơn chị đã cứu cô ấy!”

Nhưng còn chưa chờ A Văn nhào tới phía trước, Duy An đứng phía sau đã nhíu mày, kéo cô ấy sang một bên: “A Văn, chờ trước đã!”

“Hình như Trác Oanh bị thương rồi, trước tiên vẫn nên dừng lại gần cô ấy sẽ tốt hơn...”

Người bị zombie cắn cũng sẽ bị nhiễm bệnh rồi biến thành zombie mới. Trên mặt và cánh tay của Trác Oanh đều có vết thương, e là tình hình sẽ không tốt lắm.

Niềm vui gặp lại bạn mình mất sạch, họ lại im lặng, trong không khí tràn lan sự bi thương không thể đánh tan.

Thịnh Quân không kìm được hắng giọng: “Khụ khụ, trước tiên cho tôi nói hai câu rồi hắng buồn nhé.”

“Nếu các cô lo cô ấy biến thành zombie, vậy thì có thể yên tâm. Cô ấy sẽ không biến thành zombie đâu.”

Họ vừa nghe vậy, lập tức trợn to mắt: “Thật sao? Đừng nói là chị có cách chữa bệnh zombie nhé?”

Vừa dứt câu, bản thân họ cũng tự thấy không thể.

Thế nhưng Thịnh Quân lại gật đầu: “Quả thật tôi có năng lực giúp cô ấy. Nhưng nếu để giải quyết hoàn toàn chuyện ở chỗ các cô, chỉ dựa vào mình tôi thì tuyệt đối không được. Huống chi, muốn giải quyết tận gốc thì còn phải tìm nhiều cách hơn mới được.”

Nói ra thì, cách cô giúp có hơi khôi hài.

Lúc mới tới thế giới này, Thịnh Quân đã giật mình thật, vì cô thấy nơi này có một luồng khí ngập tràn, rất giống quỷ khí cô thấy khi ở địa phủ trước kia.

Nhưng kỳ lạ thay, thế giới này không hề tồn tại địa phủ mà chỉ có nhân gian chân thật thôi.

Quan sát một phen, cô phát hiện dù đất đai hay là nguồn nước thì cũng đầy luồng khí như vậy.

Trên người đám zombie kia thì quỷ khí càng nồng hơn.

Đại khái là quỷ khí ở thế giới này chính là dịch bệnh zombie trong truyền thuyết nhỉ?

Kỳ lạ rằng lúc bình thường thì không có người nhiễm bệnh, họ sẽ không hít phải quỷ khí lúc hít thở.

Nhưng nếu bị zombie cắn trúng thì trong người sẽ bị quỷ khí làm ô nhiễm từ từ, sau đó sẽ dần biến thành zombie.

Nói ra thì dịch bệnh ở thế giới này không phải do con người tạo thành, nếu muốn giải quyết nó, chỉ dựa vào bản thân con người thì e là rất khó khăn.

Ừm, may mà cô đến rồi.

Không đúng, nên nói là may mà cô xuyên đến thế giới địa phủ một chuyến trước rồi mới đến nơi này, nói không chừng có cách có thể giúp nhóm A Văn.

Cần thận quan sát lại tình hình nơi này một lát.

Thịnh Quân phát hiện ra, điều khác biệt so với ma quỷ thật sự chính là xác thịt của zombie, về bản chất thì nó vẫn là xác thịt thực thể.

Còn ma quỷ thì không có thực thể mà là do quỷ khí và linh hồn thuần túy tạo thành.

Thịnh Quân từng thấy một thứ tên là canh Mạnh Bà khi cô ở địa phủ, đó là thứ ma quỷ phải uống trước khi đầu thai.

Canh Mạnh Bà không những có thể làm ma quỷ quên hết ký ức, đồng thời cũng sẽ xua đuổi tất cả quỷ khí trên người ma quỷ, chỉ giữ lại linh hồn thuần túy để đi đầu thai.

Muốn tẩy rửa tất cả quỷ khí ở thế giới này không dễ lắm, dù Mạnh Bà có mọc ba đầu sáu tay, khuấy cái muống lớn nhanh tới mức xuất hiện tàn ảnh thì cũng chẳng nấu ra được nhiều canh để rải bừa bãi như thế.

Mà muốn làm tất cả zombie hồi phục lại hình dáng cũ, chắc hẳn số lượng canh cần có cũng không nhỏ.

Với cả, uống nhiều món canh Mạnh Bà này cũng sẽ có tác dụng phụ, chắc khi ấy đám zombie được cứu về sẽ bị mắc chứng mất trí nhớ, cũng cần điều dưỡng sức khỏe bằng các phương pháp

điều trị y học... Nhiều chuyện vậy cũng đâu thể để mình cô bao thầu hết nhỉ?

Xuất phát từ việc cân nhắc cho sự dài lâu, vẫn phải là người dân bản xứ tại thế giới này cùng nhau cố gắng mới được.

Nhiều hơn nữa thì tạm thời cô không thể làm được.

Nhưng hiện tại, chỉ cứu một cô gái nhỏ bị zombie cắn thì vẫn rất dễ dàng.

Thế là lúc trông thấy quỷ khí bay lơ mờ trên người Trác Oanh, Thịnh Quân bèn dứt cho cô ấy một ngụm canh Mạnh Bà, có thể xua đuổi quỷ khí, đồng thời liều lượng cũng sẽ không làm cô ấy bị mất trí nhớ.

“Nhưng có một vài tác dụng phụ đấy, có thể sẽ làm cô ấy mất đi phần ký ức của ba bốn ngày.” Thịnh Quân không chắc nói.

Chương 458: Ngoại truyện 19

“Không sao cả, không sao cả, Trác Oanh vẫn có thể sống đã rất đáng để vui mừng rồi, tôi thay cô ấy cảm ơn cô trước!!!”

Mấy người bạn cực kỳ kích động, điên cuồng cảm ơn Thịnh Quân.

Chuyện ở địa phủ quá phức tạp, Thịnh Quân cũng không nói kỹ với họ, nói chung là cuối cùng cô chỉ nói mình có thể cứu được người bị nhiễm bệnh không nghiêm trọng, còn mấy cái khác thì tạm thời lực bất tòng tâm.

Lại qua một lát nữa, Trác Oanh từ từ tỉnh lại, quả nhiên mất đi ký ức của hai ngày như Thịnh Quân nói, nhưng cơ thể thì không có dấu hiệu bị nhiễm bệnh.

A Văn giải thích tình hình hiện tại cho cô ấy, Trác Oanh bèn chống đỡ cơ thể đi qua, lại cảm kích Thịnh Quân một phen.

Thấy chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa rồi, Thịnh Quân bèn hỏi về kế hoạch tương lai của họ.

“Kế hoạch tương lai?”

A Văn cười khổ nói: “Chị Thịnh, không giấu gì chị, hiện giờ chúng tôi đều rất mờ mịt. Không có năng lực thì không có căn cứ chịu giữ chúng tôi lại.”

“Số lượng zombie rất nhiều, chỉ với đám người chúng tôi đây hành động ở bên ngoài sẽ vô cùng khó khăn, sớm muộn gì cũng trở thành đáng vẻ như chị thấy ban đầu thôi. Tôi cũng không biết nên làm sao mới tốt.”

“Nếu được, chị có thể chỉ ra một con đường đúng dẫn giúp chúng tôi không?” Cô ấy dè dặt hỏi.

Tuy nhóm A Văn rất mong muốn được đi theo Thịnh Quân, nhưng họ cũng rất biết thân biết phận.

Gánh nặng như họ đây, không giúp được chuyện gì thì đừng nên làm liên lụy ân nhân cứu mạng sẽ tốt hơn.

“Con đường đúng dẫn?” Thịnh Quân nghĩ ngợi: “Quả thật tôi có một kiến nghị, nhưng có chấp nhận hay không thì phải xem bản thân các cô rồi.”

Nơi này là thế giới nhỏ thứ hai cô đến sau khi bắt đầu hành trình xuyên việt.

Thịnh Quân phát hiện, hình như máy bán hàng của cô có thể trở thành con đường kết nối nhiều thế giới.

Giờ cô có thể tiến hành giao lưu với người quản lý ở địa phủ bất cứ lúc nào, hơn nữa canh Mạnh Bà bên đó cũng có thể được cô mang đến đây.

Sau khi Thịnh Quân thu hoạch được số lượng lớn tín ngưỡng lực thì pháp lực tăng vọt. Ngay lúc này đây, cô lại nghĩ ra một biện pháp không tồi.

“Trước tiên không nói đến chuyện giải cứu thế giới mà chỉ xem xét vấn đề quan trọng nhất trước mắt, chính là các cô không có bất kỳ năng lực tự vệ nào, không thể đảm bảo an toàn của bản

thân trong đám zombie. Đồng thời cũng mất đi tiếng nói trước mặt năng lực giả.” Thịnh Quân nói.

“Trong thế giới này, dường như thức tỉnh năng lực là một việc tình cờ, phẩm hạnh của năng lực giả cũng chênh lệch. Tôi rất không thích tình trạng như vậy.”

“Cho nên, các cô muốn có được năng lực không?”

Nhóm A Văn kinh ngạc, ngơ ngác.

“Tôi, chúng tôi cũng có thể sở hữu năng lực sao?”

Thịnh Quân mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Nhờ có máy bán hàng hỗ trợ, cô có thể xây dựng một con đường kết nối hai giới bằng hương hỏa, mượn sức mạnh của ma quỷ dưới địa phủ sang đây, giúp người bình thường cũng có thể sở hữu một ít năng lực vượt trội.

Hương hỏa có thể bảo vệ thân thể, cũng có thể kiểm soát quỷ khí.

Đồng thời, còn có thể mượn sự trợ giúp từ quỷ khí bên ngoài thông qua nó, giúp năng lực phát huy hiệu quả lớn hơn.

Người có thể sống sót trong thế giới này, vốn thể chất đã có sự thăng cấp không nhỏ rồi, lại có thêm hương hỏa che chở bảo vệ, mượn năng lực của quỷ quái để dùng cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ tác dụng phụ nào, có thể nói là vừa thiện lành vừa an toàn.

Thịnh Quân giải thích đơn giản vài câu cho mọi người, còn việc có muốn nhận được năng lực bằng cách này không thì vẫn phải xem suy nghĩ của đối phương.

Không có gì bất ngờ là tất cả mọi người đều đồng ý rất nhanh, chẳng lưỡng lự gì cả.

“Được rồi, nếu mọi người đã không có ý kiến gì, vậy thì bắt đầu thôi!” Thịnh Quân phẩy tay, chỉ vào một cái máy bán hàng bên cạnh.

Công nghệ của chiếc máy bán hàng này khá mới, nó có sẵn chức năng quét hình.

“Ai chuẩn bị xong thì đứng ra trước cái máy nhé.”

Chuyện mượn năng lực này cũng là một dạng lựa chọn hai chiều.

Khi quét hình bằng máy bán hàng, ta có thể phân tích sơ lược thiên phú có sẵn của người đó, từ đó thu hút ma quỷ có năng lực phù hợp với họ tới cho mượn sức mạnh.

Ví dụ như, chắc chắn một con ma là quán quân chạy cự ly ngắn sẽ không bằng lòng cho một người mù mờ về thể thao mượn sức mạnh.

Suy cho cùng thì giới hạn của cơ thể cũng chỉ tới đó thôi, tốc độ có nhanh cách mấy thì cũng rất khó phát huy được.

Người đầu tiên chấp nhận quét hình là A Văn.

Cô ấy thấp thỏm đứng trước máy bán hàng một lát thì nghe thấy trong máy bán hàng vang lên tiếng sản phẩm rơi xuống.

Chương 459: Ngoại truyện 20

Dưới sự chỉ dẫn của Thịnh Quân, cô ấy tiến lên lấy đồ ra, phát hiện là một gói snack chiên giòn nhỏ.

Điều này chứng tỏ quỷ quái đã chọn A Văn, sau đó chuyển giao một món đồ hiến tế thông qua Thịnh Quân.

Nghe Thịnh Quân giải thích, A Văn cẩn thận xé bao bì, móc một viên snack giòn rụm ra.

“Ừm, cái, cái này ngon quá đi!”

Đã lâu không ăn mấy món ăn vặt kiểu này, A Văn cứ thấy gói snack chiên giòn này ngon hơn mấy cái cô ấy từng ăn rất nhiều!

Vừa cho một viên snack ướp vị tiêu đen phình to mồm mà thơm ngon vào miệng, cô ấy đã suýt quên mất mình đang định làm gì, ngay sau đó lại nhét thêm mấy viên nữa vào miệng mới nhớ ra chuyện chính.

“Ừm, chị Thịnh, tôi phải ăn hết cái này mới có thể nhận được năng lực sao?” Cô ấy hỏi.

Thịnh Quân quan sát trạng thái của cô ấy một lát: “Ừm, thật ra ăn một viên đã đủ dùng rồi, nhưng vấn đề không lớn. Giờ cô có thấy cơ thể thay đổi gì không?”

“Tôi cảm thấy...”

A Văn im lặng cảm nhận chút rồi ngạc nhiên nói: “Hình như thị lực của tôi tốt lên rồi, tốt đến đáng sợ ấy?”

“Còn nữa không?”

“Ừm, còn một thứ, chính là lúc tôi cầm snack lên, cảm giác như động tác tay của mình vô cùng vững vàng, vững hơn hồi đó nữa!”

Bạn bè ở một bên lộ ra biểu cảm nghi ngờ: “Khoan đã, này cũng có thể tính là năng lực sao?”

Thịnh Quân lại mỉm cười, khẳng định nói: “Đương nhiên là tính rồi. Giờ cô có thể nhìn thử xem, trước tiên là tập trung nhìn vào vai trái của một con zombie trong khe hở của máy bán hàng, sau đó cố gắng mở to mắt, xem chúng có chỗ nào khác nhau?”

A Văn trợn to mắt, vì dùng sức quá nhiều nên vành mắt hơi xốt, nhưng cô ấy đã có được thu hoạch rất nhanh: “Bả vai của con zombie đó, hình như có một chấm ánh sáng đen yếu ớt?”

Thịnh Quân gật đầu: “Tốt lắm, tiếp theo cô cần nâng tay lên, làm thành hình một khẩu súng...”

“Cố gắng cảm nhận, để một luồng khí trong người tụ lại ở đầu ngón tay cô, sau đó nhắm chuẩn vào vị trí ánh sáng đen—”

“Đoàng!”

A Văn kinh ngạc nhìn thấy, hình như không khí ở đầu ngón tay mình có sự d.ã.o động nhỏ, mấy giây sau, bên vai trái của con zombie cô ấy đang nhắm vào tựa như bị thứ gì đó b.ắ.n trúng và xuyên thủng, ngay sau đó một viên tinh thể lấp lánh màu đen nhỏ bé bay ra khỏi người con zombie, bay lơ lửng trong không khí.

“Đây chính là sức mạnh tôi mượn được sao?” A Văn kinh ngạc vô cùng, nắm đầu ngón tay của mình lại ngắm nghía.

“Không sai.” Thịnh Quân cười nói: “Có một tay s.ú.n.g thiện xạ quán quân thế vận hội siêu giỏi, cho cô mượn năng lực bảo bối của cô ấy.”

A Văn nhận được là sự tăng cường liên quan đến độ chuẩn xác, cùng với một vài kỹ năng sử dụng súng.

Trong thế giới này, không có s.ú.n.g dùng cũng chẳng sao, có thể dùng độ chuẩn xác của mình để tុ hợp quỹ khí lại, tạo ra đạn không khí có thể b.ắ.n ra, lực sát thương không tệ.

Có thể nói là một kỹ năng rất có ích.

“Đạn không khí sẽ không cạn kiệt, nhưng trước mắt tốc độ ngưng tụ đạn không khí của cô vẫn còn hơi chậm. Còn nữa, ngắm b.ắ.n chuẩn cần phải tốn không ít tinh thần và sức lực, sức mạnh ý chí hiện tại của cô có hạn, nếu muốn trở thành tay s.ú.n.g thiện xạ duy trì bền vững thì chắc còn cần luyện tập không ngừng mới được.” Thịnh Quân nói.

Nghe cô giải thích xong, A Văn lộ ra biểu cảm ngây ngốc như bị miếng bánh đập cho choáng váng, hồi lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Đám bạn cũng đồn dập hoan hô, vui mừng cho A Văn, đồng thời cũng bắt đầu mong chờ vào năng lực mà mình có thể nhận được.

Mấy người nôn nóng xếp hàng, họ nối đuôi nhau đứng trước máy bán hàng nhận phần “thức ăn vật hiến tế” thuộc về mình.

Có khoai tây chiên, bánh su kem, bánh bao nhỏ, còn có bánh chocopie.

Toàn là mấy món vừa thần kỳ vừa ngon.

Tuy không thể chia nhau ăn cũng hơi tiếc, nhưng ai ăn xong cũng có được cảm giác thỏa mãn to lớn.

“Uầy, các cậu xem, vậy mà tôi có thể nhổ cái cây liễu khô này!”

“Tôi phát nhánh cây này là có thể sinh ra kiếm khí!”

“Trời ơi, mau nhìn chân của tôi, khua nhanh hơn mèo bắt chuột trong phim hoạt hình nữa! Hình như tôi trở thành tên lửa rồi!”

Không chỉ có sự tăng cường về mặt thể chất mà cả trí lực có liên quan cũng tăng theo.

“Suyt, hình như đột nhiên trong não tôi có rất nhiều kiến thức uyên bác, vậy mà tôi cũng có thể dễ dàng hiểu được hàm nghĩa của nó? Trời ạ, giờ tôi giỏi tới mức làm người khác phần nộ, chỉ cần có đủ vật liệu, tôi thấy tôi có thể bắt tay vào tạo ra một chiếc máy bay đấy!”

“Vậy thì thật sự tốt quá rồi, lát nữa chúng ta có thể ra ngoài tìm kiếm thu thập ít đồ, cô làm cho chúng tôi vài món vũ khí tiện dụng đi!”

Trong không khí ngập tràn niềm vui sướng.

Mọi người cực kỳ vui mừng, không ngừng thử năng lực mới mà mình nhận được, lại qua một lúc lâu sau, cuối cùng họ mới từ từ khôi phục sự bình tĩnh.

Vận mệnh kỳ diệu vậy đấy.

Đám người họ đây, giây trước còn sắp bỏ mạng trong miệng zombie, giây sau đã có được cuộc đời mới, ăn uống no đủ, thậm chí còn nhận được năng lực có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ!

Chương 460: Ngoại truyện 21

Ánh mắt nồng nhiệt của tất cả mọi người đổ dồn vào Thịnh Quân.

“Chị Thịnh, là chị đã cứu mạng chúng tôi, đã cho chúng tôi thức ăn, giờ lại còn giúp chúng tôi có được sức mạnh bảo vệ bản thân nữa! Cần chúng tôi làm gì, chị cứ việc dặn dò nhé! Chỉ cần chúng tôi có thể làm được!”

“Không sai không sai, dù tạm thời hôm nay không làm được thì khi chúng tôi nắm vững được năng lực, cũng sẽ có quyết tâm có thể làm được!”

Họ nói chân thành không gì bằng, mà Thịnh Quân cũng cần sự ủng hộ của họ thật.

Cô cần giá trị tín ngưỡng là một chuyện, nhưng mặt khác, người ở thế giới này đều sống rất khổ cực, nên cô cũng muốn dốc sức.

Giờ cô có thể sống rất lâu rất lâu, gần như là bất tử.

Mà trong tháng ngày cực kỳ dài đấy, cô sợ mình sẽ ngày càng vô cảm, cuối cùng đánh mất chính mình.

Cho nên, cô tuyệt đối không thể mất đi trái tim đầy m.á.u nóng lúc mình còn là người bình thường được.

Thịnh Quân chậm rãi lên tiếng: “Đầu tiên, mọi người hãy luôn luôn cảnh tỉnh, đừng biến thành hạng người chính mình từng ghét nhất, sau khi sở hữu năng lực thì trở nên ngông cuồng, không đặt người khác vào mắt.”

“Thứ hai chính là tôi hy vọng các cô tự thành lập một căn cứ, khi gặp người bình thường cần cứu giúp thì có thể dang tay chỉ viện, sau đó đưa họ đến chỗ của tôi...”

Ở thế giới này, thực lực là chí cao. Con người tiến hóa ra năng lực gần như cũng cao hơn người ta một bậc. Có thể nắm giữ quyền lực, tùy ý quyết định số phận của người khác.

Cả quãng đường đến đây, Thịnh Quân cũng đã gặp được vài năng lực giả, phát hiện trong người họ không có quỷ khí mà là có thêm một loại năng lượng chưa từng thấy, cô cũng không biết đó là gì.

Nhưng dòng năng lượng ấy vẫn cho người ta cảm giác khá tốt, không giống là thứ xấu xa.

Nhưng đám người sử dụng năng lượng kia, là tốt hay là xấu thì chưa chắc.

Năng lực, đã cho không ít người tư cách để tung hoành ngang dọc.

Vậy thì, giả sử cô cung cấp năng lực cho tất cả mọi người thì sao?

Có phải mọi người sẽ có thể nghiêm túc lắng nghe người khác nói chuyện hơn, rồi có thể đoàn kết đi giải quyết vấn đề của thế giới này không?

“Nếu sau này lại xuất hiện người nhận được sự tăng cường có liên quan đến trí lực và kiến thức, tôi hy vọng các cô có thể giúp tôi một tay, cùng nhau thảo luận nghiên cứu xem nên giải quyết dịch bệnh zombie bằng cách nào.”

Tuy nói quỷ khí khá khó đối phó đối với người bình thường, nhưng ma quỷ ở địa phủ lại chẳng hề xa lạ với thứ này, không chừng sẽ có thể tìm ra cách giải quyết tốt.

Tiếp thu ý kiến quần chúng, luôn có thể làm nên đại sự.

Nói xong những điểm quan trọng nhất này, Thịnh Quân chợt nhớ ra thêm gì đó: “À phải rồi, lúc này A Văn b.ắ.n zombie có rơi ra một viên tinh thể màu đen. Trong mỗi con zombie đều có một viên đó, nhưng vị trí không hẳn là giống nhau, chỉ cần b.ắ.n văng viên tinh thể ra khỏi người zombie thì nó sẽ mất đi năng lực hành động. Số tinh hạch này, xin hãy thu thập giúp tôi, khi ấy hãy giao hết toàn bộ cho tôi.”

Số hạt đen đó là quỷ khí thuần túy nhất được ngưng kết ra.

Sau khi con người hoàn toàn bị zombie hóa, quỷ khí sẽ lấp đầy toàn thân, bộ não cũng hoàn toàn ngừng làm việc, không thể tiếp tục điều khiển hoạt động của cơ thể nữa.

Lúc này, tinh thể quỷ khí sẽ thúc đẩy bản năng nguyên thủy của zombie, gia tăng đồng loại khắp nơi, sản sinh ra nhiều quỷ khí hơn.

Sau khi tinh hạch thành hình, quỷ khí ở những bộ phận khác trong người zombie sẽ suy yếu, khi tinh hạch bị cắt ra, zombie cũng rất khó hình thành tinh hạch mới trong thời gian ngắn, thế nên chúng sẽ không cử động được.

Thứ này không có tác dụng với người khác nhưng có thể quyên tặng cho địa phủ ở thế giới khác.

Nghe nói quỷ khí đậm đặc có thể nuôi quỷ tốt lắm đó.

Nếu không phải thứ quỷ khí này không thể thấy cũng không sờ được, vận chuyển trực tiếp quỷ khí ở thế giới này đến địa phủ thông qua máy bán hàng cũng là một cách không tồi.

“À phải rồi, trong tình huống đảm bảo được sự an toàn của bản thân, khi đánh zombie các cô có thể chỉ cần cắt bỏ tinh hạch. Sau này có đủ thực lực rồi thì tìm một kho hàng lớn thu gom zombie không có hạch này lại...” Thịnh Quân vừa nghĩ vừa nói.

Biết đâu sau này sẽ có cách giúp đám zombie biến trở lại thành người thì sao?

Chỉ là, tạm thời Thịnh Quân vẫn không nói ra câu này, vì cơ thể zombie đã bị quỷ khí xâm nhập quá lâu rồi, cô cũng không thể xác định được sau này có thể biến lại được không.

Nhưng con người luôn mang hy vọng trong lòng mà.

Chương 461: Ngoại truyện 22

Dưới sự chỉ dẫn của Thịnh Quân, căn cứ nhỏ tên “Tân Sinh” nhanh chóng được thành lập.

Có Thịnh Quân ở đây, chuyện ăn uống hoàn toàn không thành vấn đề.

Hằng ngày nhóm A Văn ra ngoài thu thập hạt đen trong người zombie, về đút hết vào máy bán hàng đổi lấy đồ ăn thức uống.

Thịnh Quân còn dạy họ cách làm đơn giản tương tự như nung xô inox đúc thành áo giáp. Đây đều là thu hoạch cô có được từ nhóm Tảo Nhi.

Cô còn cử máy hút bụi tự động hình người đi phụ giúp tìm kiếm và giải cứu.

Cứ vậy, nhóm A Văn vừa tìm kiếm người sống sót khắp nơi, vừa cố gắng thích ứng với năng lực mới của mình. Mỗi ngày ăn uống no đủ, lượng vận động lại lớn, thế nên mỗi người trong đội đều mạnh lên thấy rõ.

Dần dà, kho dùng để chứa zombie của họ đã có zombie nằm đầy đất, ngay cả quy mô của căn cứ cũng mở rộng rất nhiều.

Vốn còn tưởng người bình thường giống họ, không có căn cứ hùng mạnh bảo vệ thì số lượng người sống sót sẽ không còn lại quá nhiều.

Nhưng sự thật lại là, đa số người bình thường đều sở hữu ý chí và khát vọng sống cực kỳ ngoan cường, họ có thể sống sót trong đủ loại tình cảnh nguy hiểm.

Bên này Thịnh Quân cũng không lơ lửng chuyện nghiên cứu quỷ khí, đạo này đã bắt đầu ra hình ra dạng rồi.

Lúc trước, cô chỉ biết canh Mạnh Bà có thể xua tan quỷ khí, nhưng sau này vì giải cứu thế giới phải cần tới số lượng lớn quỷ khí nên cô tạm thời gạt bỏ suy nghĩ này, chỉ coi canh Mạnh Bà là thuốc chữa “vết cắn zombie”.

Nhưng nhờ có sự đồng lòng nghiên cứu của quỷ quái dưới địa phủ và con người, họ thấy canh Mạnh Bà vẫn là điểm đột phá lớn nhất của chuyện giải quyết quỷ khí.

“Chúng ta có thể nghĩ cách đưa canh Mạnh Bà xâm nhập vào hệ thống tuần hoàn của khí tượng thiên nhiên.”

“Tôi cảm thấy, hay là dùng một ít canh Mạnh Bà nuôi dưỡng ra một vùng đất nhỏ trước, sau đó trồng một ít thực vật sạch trên mảnh đất đó rồi dựa vào số thực vật đó khôi phục lại sức sống của thế giới? Thực vật ở đây c.h.ế.t cả rồi, giờ con người chỉ có thể dựa vào vi sinh vật để có được khí oxy, nhờ vào sự tiến hóa của cơ thể để không ngừng thích nghi với môi trường khan hiếm khí oxy, tôi luôn thấy đây không phải là một hiện tượng tốt.”

Thực vật sống trên thế giới đã c.h.ế.t sạch, kho hạt giống thực vật cũng không thể duy trì vận chuyển vì không có điện, hạt giống tồn bên trong cũng đã bị xóa sạch hết.

Nhưng chẳng sao cả.

Trong không gian của Thịnh Quân còn cất giữ rất nhiều rất nhiều thực vật, đều là do nhóm Tảo Nhi đút vào để cúng từ rất lâu trước kia.

Sau khi thành lập nước Phương, nhóm Tảo Nhi còn trồng ra được một vài giống cây trồng chất lượng tốt, Thịnh Quân cũng gom được một ít, muốn để dành làm kỷ niệm.

Khác với không gian bình thường, không gian hệ thống của cô có thể giữ được độ tươi.

Số thực vật và hoa quả đó vẫn đầy sức sống, sau khi lấy ra, vun trồng cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc ấy bỏ vào dự trữ, Thịnh Quân cũng không ngờ còn có thể mang ra dùng cho nơi khác, chiếu sáng sưởi ấm cho thế giới khác.

Đây cũng được coi như là vô tình cảm liễu liễu lại xanh rồi.

“Hai điều này nghe có vẻ rất hợp lý, chi bằng chúng ta đồng thời tiến hành luôn đi!”

Lập kế hoạch xong, một nhóm người bèn hăng hái ngất trời bận rộn làm việc, ngày nào cũng bưng canh Mạnh Bà đi làm ruộng, còn lấy canh Mạnh Bà làm mưa nhân tạo nữa.

Khắp cả căn cứ dồi dào sức sống, dần trở nên khá nổi tiếng, rất nhanh đã rước về sự thăm dò của căn cứ Tân Thế Giới.

Căn cứ Tân Thế Giới cử một đội năng lực giả sang đây, muốn dò la thực hư của căn cứ “Tân Sinh” này.

Nhóm A Văn đích thân ra đón đối phương, cũng muốn xem thử độ nông sâu của những năng lực giả cao cấp ấy.

Nhưng địa điểm họ chọn lại nằm trong một căn nhà nhỏ bỏ hoang ở ngoài căn cứ.

Hiện tại trong căn cứ của họ toàn là bảo bối quan trọng, không phải là nơi người ngoài có thể tùy tiện bước vào.

Hai bên nhanh chóng gặp mặt.

Vừa thấy người đối diện, A Văn bật cười.

Nói ra cũng trùng hợp thật, vậy mà tên dẫn đầu đội tuần tra ở cổng căn cứ khinh miệt cười nhạo họ lúc trước cũng ở trong số đó.

Thấy biểu cảm của đối phương, hình như đã không nhận ra họ nữa rồi, nhưng gương mặt lại trưng ra vẻ hống hách và khinh miệt giống hết lúc ấy.

Có vẻ lần này thái độ của người dẫn đầu của căn cứ Tân Thế Giới vẫn tạm được:

“Nghe nói chỗ các cô đã cứu được rất nhiều người? Tôi nghĩ mục tiêu của hai chúng ta đều giống hết nhau, hoàn toàn không có xung đột. À phải rồi, các cô cũng là năng lực giả sao? Có hứng thú hợp tác với chúng tôi không, cùng sáng lập tương lai tốt đẹp hơn?”

A Văn lắc đầu: “Cảm ơn sự công nhận của anh, nhưng tôi nghĩ chuyện hợp tác không cần thiết đâu. Giống anh nói đó, chỉ cần chúng ta có cùng mục tiêu, cuối cùng cũng sẽ đi tới dưới cùng một khoảng trời thôi.”

Thấy họ từ chối nhanh vậy, sắc mặt của người thuộc Tân Thế Giới đều khá tệ.

Người có tiếp xúc với họ lúc trước cười khẩy một tiếng: “Chà, một căn cứ còn chằng to bằng viên đạn mà khẩu khí cũng to

lắm đấy!”

Nói xong, anh ta nhanh chóng giơ cánh tay lên, gọi ra một đốm lửa quăng về nhóm A Văn.

“Các cô là năng lực giả thật sao? Tại sao tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự d.a.o động trên người các cô? Đừng có phùng má giả làm người mập... A!!!”

Còn chưa nói xong, anh ta đã đau đớn hét to một tiếng, ôm cánh tay ngã ra đất lăn lộn.

Thì ra, không biết cánh tay của anh ta đã bị thứ gì b.ắ.n ra một lỗ m.á.u lớn trong tình huống chẳng ai thấy rõ được.

Ngay cả ngọn lửa anh ta quăng ra kia cũng bỗng chốc lụi tàn.

Anh ta vừa ngã ra đất, người của căn cứ Tân Thế Giới lập tức nháo nhào.

Có người nhanh chóng tiến lên trước kiểm tra tình trạng vết thương, không tìm thấy bất kỳ thứ đáng nghi nào trên người anh ta. Miệng vết thương cũng sạch sẽ, không phát hiện có tạp chất nào.

Người dẫn đầu nghi ngờ nhìn sang nhóm A Văn: “Các cô đã làm gì anh ta?”

Đúng như người đó vừa nói, trên người năng lực giả đều sẽ mang theo sự d.a.o động giúp họ có thể cảm ứng lẫn nhau, mà trên người nhóm A Văn lại như biển sâu không thấy đáy, không có một cơn sóng gợn nào.

Người như vậy lại có thể dễ dàng làm năng lực giả của họ bị thương, mà thậm chí họ còn không biết đối phương đã ra tay như thế nào!

Rốt cuộc làm thế nào được chứ!

Nhóm A Văn nghe vậy, ngay cả nụ cười trên gương mặt cũng chẳng còn.

“Là anh ta động tay động chân trước, chỉ là một đòn phản kích nhỏ thôi, chúng tôi làm vậy cũng hợp lý nhỉ.” Trác Oanh nói.

Duy An cũng ở bên cạnh tiếp lời với giọng điệu bình thản: “Đừng căng thế chứ. Nhóm chúng tôi đây luôn rộng lượng, tuyệt không vì sự xúc phạm của mình anh ta mà giận lây sang người khác, cho nên, trong nhóm các anh có ai bằng lòng gia nhập vào căn cứ chúng tôi không?”

Cô ta bắt đầu mời chào ngược lại họ.

Thấy Tân Thế Giới có không ít người lộ ra biểu cảm không đồng ý, Duy An lại lên tiếng: “Tuy căn cứ của các anh lớn, nhưng hiện nay điều kiện sản xuất có hạn, tôi đoán chắc các anh sống cũng thế nhỉ.”

“Nhưng chỗ chúng tôi thì khác, anh xem, bánh mì cực kỳ tươi ngon, còn mềm nữa. Ở chỗ chúng tôi thì có thể ăn tùy thích!”

Nói xong, cô ta lấy một cái bánh mì ra bóp bóp, quả nhiên rất mềm xốp.

Lúc này, các năng lực giả của Tân Thế Giới đều trợn to mắt.

Chuyện là, dịch bệnh giáng xuống đã lâu lắm rồi, tuy mì ăn liền, bánh quy nén vân vân vẫn còn có thể ăn, nhưng muốn ăn được bánh mì mềm chưa hết hạn thì hoàn toàn là chuyện không thể!

Cho dù có là năng lực giả không gian đi chăng nữa, thì cũng không thể giữ cho thức ăn được tươi mới.

Hiện tại khắp nơi đều cực kỳ thiếu thốn vật tư, dù là Tân Thế Giới bọn họ, ăn mì ăn liền cũng không thể ăn no.

Có thể lấy ra một cái bánh mì như vậy, đủ để chứng minh căn cứ Tân Sinh này tuyệt không thể khinh thường!

Duy An ở đối diện đã bắt đầu há to miệng cắn bánh mì, cái bánh mì đó trông thơm ngon thật sự, vậy mà còn kẹp mút hoa quả nữa chứ!

“Ôi, chắc chắn đó là mút dâu tây, cách xa vậy mà tôi cũng ngửi thấy mùi...”

Một đám người bắt đầu nuốt nước bọt điên cuồng.

Nhóm A Văn lại gọi người mang một thùng bánh mì ra, cái nào cũng mềm mại tươi ngon lại thơm lừng.

“Nếu các anh chịu gia nhập vào căn cứ chúng tôi, đồng đồ này coi như quà gặp mặt.”

Người của căn cứ Tân Thế Giới đã dán mắt vào thùng bánh mì kia hết rồi.

Nếu là trước kia, phản bội quân mình chỉ vì một miếng ăn thật sự là hành vi không có chí khí. Nhưng tình hình bây giờ đã khác, một miếng thực phẩm tươi ngon có thể hiếm có hơn bất kỳ thứ gì!

“Khụ khụ, xin lỗi nhé Đầu, anh biết đó, tôi vẫn đang lớn, cả ngày ăn không no cũng rất đáng thương, hì hì, vậy tôi qua đó trước ha! Dù sao cha mẹ tôi cũng mất rồi, cô đơn lẻ loi cũng không có gì vướng bận, không cần lo tôi ở bên kia sống có tốt không đâu!”

Một chàng trai tóc nâu nói xong, bước đi như bay di chuyển về nhóm A Văn.

“Ái chà, Đầu, tôi và A Phi chính là bạn thân nhất ở căn cứ, sao nhần tâm nhìn cậu ấy đơn độc qua đó cô đơn tới già chứ, thế nên tôi cũng chỉ đành qua đó cùng cậu ấy thôi!”

Một cô gái tóc đen khác cũng xoa tay chạy qua.

Chỉ trong chớp mắt, một nửa nhân số đã đổi sân.

Chương 462: Ngoại truyện 23

Người dẫn đội của Tân Thế Giới thấy vậy thì hóa đá tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Đúng ngay lúc này, một giọng nói vang lên bên tai anh ấy:

“Đầu Nhi, tôi là người hiểu anh nhất, anh không nói tôi cũng biết lòng anh đã loạn rồi. Không phải anh không muốn đầu hàng, mà là lo cho chị dâu còn ở bên Tân Thế Giới kia!”

“Tại sao tôi biết rõ ấy hả? Vì tôi cũng có người nhà còn ở căn cứ, thế này đi, chúng ta có thể đầu hàng trước, sau đó tạm thời quay về căn cứ, nằm gai nếm mật, vừa hay cũng có thể âm thầm quan sát xem đám người này sống ở bên này thế nào. Nếu thật sự không tệ thì chờ thời cơ đến, chúng ta đưa người ta ra ngay, cùng nhau đến đây sinh sống!”

Người dẫn đội quay đầu lại nhìn, là trợ thủ đắc lực nhất của anh ấy.

Có thể nói những câu nói m.ó.c t.i.m móc phổi này đã chạm tới đáy lòng mềm mại của anh ấy.

Người dẫn đội giả vờ bất lực lắc đầu nói: “Ôi, thế cứ làm theo anh nói đi, chúng ta cũng tới bước đường cùng rồi!”

Sự thật chứng minh, ở thế giới thiếu ăn thiếu mặc này, không ai có thể cưỡng lại sự mê hoặc của máy bán hàng Thịnh Quân.

Đám người trực tiếp đầu hàng nhanh chóng vui quên lối về.

Còn người lòng đã đầu hàng nhưng thân thì chưa, còn ở lại Tân Thế Giới cũng bắt đầu vò đầu bứt tai, lúc nào cũng diễn vở thoát khỏi Shawshank trong đầu.

Đúng lúc, thủ lĩnh của căn cứ Tân Thế Giới dẫn người ra ngoài một chuyến.

Khi ông ta trở về, phát hiện sào huyệt của mình sắp bị người ta dọn sạch rồi.

Ngay sau đó, thủ lĩnh bèn nổi giận tìm tới tận cửa đòi câu giải thích, thế nhưng chưa thực hiện đã thất bại.

Ông ta thức thời nhanh chóng biến thành một thành viên của căn cứ Tân Sinh, tay trái cầm snack nón, tay phải cầm nước cam ép, hằng ngày hồi tưởng lại những tháng năm đã trôi qua khi bản thân vẫn còn là thủ lĩnh cùng với người trong đội.

Nội bộ con người, cuối cùng cuộc chiến do năng lực gây ra cũng đã tan thành mây khói.

Thịnh Quân kiểm đủ tín ngưỡng lực vô cùng hài lòng với điều này: “Tốt quá rồi, cuối cùng con người cũng đoàn kết trở lại, tiếp theo đây, chỉ cần giải quyết được số quỷ khí đó thì mọi chuyện sẽ đại công cáo thành!”

Có điều, sau khi giải quyết xong thì vẫn còn một chuyện lớn phải làm.

Sau khi quỷ khí ở thế giới này tan biến, năng lực mượn từ địa phủ cũng không thể sử dụng kết hợp với quỷ khí được nữa, chắc chắn uy lực sẽ không mạnh như ban đầu.

Đến khi đó, nên làm thế nào để cân bằng năng lực giả và người bình thường lại là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Có lẽ có thể kết nối sâu sắc hơn với địa phủ, mượn tạm quý khí của địa phủ đến để phòng thân vào thời điểm nguy cấp?

Dù sao thì bên cô cũng đã gửi tặng không ít hạch đen quý khí sang đó rồi, dùng chút đỉnh thì cũng coi như ngỗng ông lẽ ông thôi.

-

Nhờ có sự cố gắng của tất cả con người sống sót, thành quả trồng cây rất rõ rệt. Cộng thêm canh Mạnh Bà tham dự vào hệ thống tuần hoàn phát huy sức mạnh, quý khí trong thế gian đã dần nhạt đi qua mỗi ngày.

Số thực vật sạch do canh Mạnh Bà tưới, mọc ra quả mọng có thể có hiệu quả với zombie.

Sau khi cho zombie ăn hết, quả nhiên chúng đã từ từ khôi phục về hình dáng ban đầu.

Chỉ là, đám người này đã mất đi hơn phân nửa ký ức, đồng thời cơ thể cũng trở nên cực kỳ yếu ớt, cần được tiến hành bồi bổ thật chu đáo.

Nhưng mọi thứ đều đang đi theo hướng tốt đẹp.

Nghĩ lại, nếu cứ phát triển như thế này, kết thúc thảm họa zombie sẽ không còn là chuyện quá xa vời.

Chắc do thiên có thiện báo, đã cứu rất nhiều người sắp c.h.ết nên giá trị tín ngưỡng Thịnh Quân thu hoạch được cũng nhiều hơn gấp mấy lần trong tưởng tượng.

Năng lực của cô lại tăng vọt lên một bậc.

Thời gian lại trôi qua từng ngày, trật tự của thế giới cũng dần được khôi phục.

Cùng với sự biến mất của quỷ khí, Thịnh Quân phát hiện hình như vấn đề cô lo lắng lúc trước cũng đã được giải quyết dễ dàng.

Năng lượng kỳ lạ từng xuất hiện trong cơ thể của năng lực giả bắt đầu xuất hiện khắp các góc ngách trên thế giới, rồi dần dần nồng nặc hơn.

Tuy không rõ đây là thứ gì, nhưng năng lượng này không gây hại cho cơ thể con người, đắm chìm trong đó làm thân tâm thư thái, ngay cả thực vật cũng sinh trưởng khỏe mạnh hơn.

Trong cơ thể của những người thuộc nhóm A Văn cũng lơ mơ có thêm không ít dạng năng lượng này.

Qua một khoảng thời gian nhất định, có lẽ thế giới này sẽ biến thành một thế giới mà tất cả mọi người đều sở hữu dị năng chẳng?

Nhưng đó sẽ là chuyện mà nhóm A Văn phải nhọc lòng...

Ở nơi này, cô đã làm hết những chuyện mình có thể làm rồi, cũng đã đến lúc rời đi.

“Đi thôi hệ thống, chúng ta nên đến thế giới tiếp theo ngắm cảnh rồi.”

Một tia sáng lóe lên, Thịnh Quân nhanh chóng mất tung tích, bắt đầu hành trình xuyên không mới.

Chương 463: Ngoại truyện 24

Mở mắt ra, Thịnh Quân đang ngồi trên một chiếc máy bán hàng tự động, xung quanh là một đám thú nhân cao lớn với vẻ mặt ngơ ngác.

Cô ngược nhìn bầu trời, phát hiện dải Ngân Hà như nằm trong tầm tay, vô số những ngôi sao lớn nhỏ điểm xuyết tạo nên một khung cảnh lãng mạn chưa từng thấy.

“Hệ thống, đây là đâu?” Thịnh Quân thầm hỏi trong lòng.

[Quân Quân, năng lực của cô lại tăng lên rồi sao? Bây giờ chúng ta có thể xuyên vào những thế giới song song cấp cao hơn! À không, phải gọi là vũ trụ song song mới đúng, nơi này chính là Tân Vũ Trụ, phạm vi hoạt động của chúng ta đã không còn bị giới hạn trong một tinh cầu nhỏ bé nữa!]

Hệ thống phấn khích nói.

“Được rồi.” Thịnh Quân nhanh chóng chấp nhận hiện thực, bắt đầu quan sát những thú nhân trước mặt.

Những thú nhân này cao hơn ba mét, về cơ bản thì ngoại hình vẫn giống con người, chỉ là trên người mang một số đặc điểm của động vật, ví dụ như răng nanh, móng vuốt hoặc cánh. Không ít người mặc trên mình bộ đồ bó sát mang đậm tính công nghệ, tuy có chút cũ nhưng vẫn toát lên khí chất của người ngoài hành tinh.

“Cô là ai? Làm thế nào mà có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?”
Giữa đám đông thú nhân, một nữ thú nhân có tai hổ cảnh giác hỏi lớn.

Cô ấy nhanh chóng giơ một loại vũ khí giống s.ú.n.g lên, chĩa thẳng về phía Thịnh Quân.

Những thú nhân khác cũng giơ vũ khí lên, cả đám bao vây Thịnh Quân như thể đối phó với kẻ thù, trong không khí thoang thoang mùi thuốc súng.

Bị bao vây như vậy nhưng Thịnh Quân không hề hoảng sợ, vẫn ngồi vững trên máy bán hàng tự động. Dù sao thì những vũ khí mà thú nhân đang cầm cũng không thể gây ra uy h.i.ếp cho cô.

Nhờ có hệ thống, Thịnh Quân không gặp trở ngại ngôn ngữ với bất kỳ chủng tộc nào.

Khi nghe thấy câu hỏi, cô không trả lời ngay mà tiếp tục quan sát một lúc, nhanh chóng phát hiện ra tuy nhìn những thú nhân này có vẻ cường tráng nhưng thực chất lại rất yếu ớt.

Bàn tay và móng vuốt cầm s.ú.n.g đều run rẩy nhẹ. Trông thật kỳ lạ.

Vừa rồi khi nữ thú nhân kia nói, cô cũng cảm nhận được khí thế ngoài mạnh trong yếu của cô ấy.

Giống như thể bị suy dinh dưỡng, không được ăn no vậy?

Thịnh Quân nghĩ thầm.

“Mọi người đừng lo lắng, tôi không có ác ý.”

Vừa nói, cô vừa liếc nhìn tình hình của tình cầu này.

Đất đai ở đây màu đen, phần lớn đều tro trọi xấu xí, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số loài thú nhỏ ngoài tinh cầu chạy qua lại trong những bụi cây gai thưa thớt, dường như xa xa có một dòng sông đen ngòm đang cuộn cuộn chảy.

Thú nhân rất nhạy cảm với cảm xúc, có thể dễ dàng phân biệt được Thịnh Quân đang nói thật hay nói dối.

Cảm nhận được cô thật sự không có ác ý, họ hơi thả lỏng cảnh giác nhưng vẫn chưa buông vũ khí.

“Nói mục đích đến đây của cô, Nhân tộc!” Nữ thú nhân tai hồ lại gầm lên, nhưng giọng điệu đã dịu đi nhiều.

Thịnh Quân nghiêng đầu.

Vì đối phương gọi cô là Nhân tộc, vậy quả thật vũ trụ này có tồn tại con người, hơn nữa còn từng giao tiếp với những thú nhân này.

“Tôi đang du hành vũ trụ, vô tình rơi xuống tinh cầu của các bạn, tôi xin lỗi vì sự đường đột của mình. Nhưng mà, tôi nghĩ có lẽ các bạn cần giúp đỡ?”

Thịnh Quân chỉ vào một tiểu thú nhân có mũi chó ở đằng xa, nói: “Trông có vẻ đứa bé kia bị bệnh rất nặng, tôi nghĩ mình có thể giúp.”

Chú chó tiểu thú nhân được mẹ ôm trong lòng, sắc mặt trắng bệch, từ nãy đến giờ vẫn luôn ngủ li bì, cứ cách một lúc cơ thể lại co giật một trận. Rõ ràng là không bình thường.

Tuy không biết tại sao người mẹ lại bế đứa con bị bệnh nặng như vậy ra khỏi nhà, nhưng Thịnh Quân vẫn chủ động thể hiện sự quan tâm ấm áp.

Nếu có thể chữa khỏi cho tiểu thú nhân này, chắc những thú nhân khác cũng sẽ chấp nhận cô.

Thịnh Quân mới đến đây, chưa muốn rời đi sớm như vậy. Cô chưa từng gặp thú nhân, rất hứng thú với phong tục và tập quán của tinh cầu thú nhân. Vì vậy cô dự định ở lại đây một thời gian, đồng thời làm quen với tình hình của Tân Vũ Trụ.

Đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm giá trị tín ngưỡng.

Nghe thấy lời Thịnh Quân nói, người mẹ của chú chó tiểu thú nhân sáng mắt lên, nhìn cô với vẻ mong đợi.

Nữ thú nhân tai hổ bên cạnh lại tỏ vẻ nghi ngờ:

“Vừa rồi cô nói, cô có thể chữa khỏi bệnh cho Uông Uông?”

“Cô định dùng cái gì để chữa, chẳng lẽ cô mang theo cả khoang y tế bên mình sao? Cho dù cô thật sự có khoang y tế mini, muốn khởi động nó cũng cần tiêu hao rất nhiều nguyên liệu quý giá, chúng tôi không có, hơn nữa cũng không trả nổi chi phí chữa bệnh cho cô!”

Tuy những lời này có chút không khách sáo, nhưng trong đó lại ẩn chứa sự bất lực.

Có lẽ là cảm thấy giọng điệu của mình quá gay gắt, nữ thú nhân tai hổ có chút ngại ngùng, vội vàng giải thích cho Thịnh Quân về tình hình của bọn họ.

Trời sinh chủng tộc thú nhân đã có sức mạnh vô song, thể chất cường tráng, rất ít khi bị bệnh. Nhưng một khi đã bị bệnh, cơ bản là bó tay hết cách.

Chương 464: Ngoại truyện 25

Điều kiện của tinh cầu thú nhân lạc hậu, không có nhiều thực vật bản địa, cho nên cũng không có thảo dược nào có thể sử dụng, bị bệnh chỉ có thể dựa vào khoang y tế để chữa trị.

Không ít thú nhân đã phải ra ngoài làm việc để thay đổi số phận của tinh cầu.

Tiếc là công việc mà thú nhân có thể làm rất hạn chế, sau nhiều năm nỗ lực chung tay cũng chỉ gom đủ tiền mua một khoang y tế, hơn nữa còn là loại lạc hậu nhất, không thể chữa trị được hết tất cả bệnh tật.

Hơn nữa, mỗi lần khởi động khoang y tế đều cần tiêu hao nhiên liệu quý hiếm.

Vì vậy, trừ khi là bệnh nan y không chữa sẽ c.h.ế.t ngay, còn không thú nhân vẫn phải dựa vào chính mình để chống chọi đa số bệnh tật.

Thịnh Quân gật đầu, ra hiệu mình đã biết.

Thực ra cho dù là khoang y tế hay nhiên liệu chữa bệnh, cô đều có thể lấy ra, nhưng thứ này đã quý giá như vậy, lúc này mà trực tiếp lấy ra rõ ràng không phải là thời điểm thích hợp.

Thịnh Quân nhanh chóng lấy một chiếc lọ nhỏ từ trong n.g.ự.c ra.

“Bắt lấy!”

Cô ném chiếc lọ cho người mẹ của tiểu thú nhân Uông Uông.

Trong lọ đựng một viên thuốc, nhưng không phải thuốc bình thường mà là một loại đan dược chứa đầy linh khí.

Đúng vậy, thế giới tận thế mà Thịnh Quân từng đến, sau khi nguy cơ được giải trừ, đột nhiên bắt đầu hồi phục linh khí.

A Văn và những người khác cũng trực tiếp bước vào con đường tu tiên...

Vì xuyên qua không gian sẽ tạo ra chênh lệch thời gian, nên khi Thịnh Quân đáp xuống tinh cầu thú nhân, thế giới bên kia đã trôi qua gần trăm năm.

Tu vi của A Văn và những người khác cũng đã có chút thành tựu, đã có thể luyện đan vẽ bùa, thậm chí là điều khiển kiếm bay.

Thật sự khiến người ta cảm thán!

Tóm lại, Thịnh Quân cũng nhận được rất nhiều quà, linh đan chính là một trong số đó, nghe nói có thể chữa khỏi mọi bệnh tật của người thường.

Không biết thú nhân có nằm trong phạm vi người thường hay không, nhưng nhìn chung theo thành phần của đan dược hoàn toàn tự nhiên lại giàu linh khí, ăn vào nhất định là có lợi mà không hại, chỉ bằng cứ thử xem sao.

Nếu không có hiệu quả, cô dùng khoang y tế cũng chưa muộn.

Trong lúc suy nghĩ miên man, thú nhân nhận được lọ thuốc lên tiếng nghi ngờ: “Đây là thứ gì?”

“Cảm giác, giống như chỉ cần cầm lọ thuốc, cơ thể đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều!”

Thịnh Quân cười nói: “Đây là một loại thuốc, ăn vào có thể chữa khỏi nhiều loại bệnh, cô có thể cho Uông Uông thử xem có hiệu quả hay không.”

Mẹ của Uông Uông suy nghĩ một chút, do dự hỏi: “Nếu chỉ ăn một nửa thì có ảnh hưởng đến hiệu quả không?”

Là một người mẹ, cô ấy không thể yên tâm đưa cho con mình thứ gì đó có lai lịch không rõ ràng chưa từng thấy bao giờ.

Thịnh Quân gần như đã hiểu được suy nghĩ của cô ấy ngay lập tức.

Lén lút kết nối với máy bán hàng tự động hỏi A Văn và những người khác. Thịnh Quân nhanh chóng đưa ra câu trả lời chắc chắn: “Ảnh hưởng không lớn lắm, nếu không được thì tôi đưa cô thêm một viên nữa.”

“Cảm ơn cô!” Đại thú nhân biết ơn nói.

Cô ấy không do dự nữa, nhanh chóng đổ viên thuốc trong lọ ra.

Viên thuốc tròn nhỏ màu trắng sữa càng thêm nhỏ bé trong lòng bàn tay to lớn của thú nhân.

Thú nhân cẩn thận dùng đầu ngón tay bẻ đôi viên thuốc trắng, sau đó bỏ một nửa vào miệng.

Vừa vào miệng, viên thuốc lập tức tan ra, chỉ để lại dư vị ngọt ngào, cho thú nhân biết tất cả đều không phải ảo giác.

Thấy cô ấy ăn viên thuốc, tất cả thú nhân đều hồi hộp nhìn chăm chăm không chớp mắt.

“Ông Nham, cô cảm thấy thế nào?” Nữ thú nhân tai hổ quan tâm hỏi.

Ông Nham nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, một lúc sau, cô ấy mở mắt ra, lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Bây giờ tôi cảm thấy rất tuyệt, giống như toàn thân tràn đầy sức lực, có thể dùng tay không g.i.ế.c c.h.ế.t năm con thú khổng lồ!”

Vừa nói, cô ấy giơ chân dậm mạnh xuống đất, vậy mà mặt đất lại nứt ra, lõm xuống thành một cái hố sâu hoắm.

Tất cả thú nhân nhìn thấy vậy đều kinh ngạc thốt lên.

“Vết sẹo lớn do chiến đấu với tinh thú trên mặt Ông Nham đã biến mất rồi!”

“Trời ạ, có vẻ cô ấy rất khỏe thật, giống như đã ăn no vậy, chẳng lẽ viên thuốc nhỏ đó còn có thể thay cơm sao?”

Tuy trời sinh thú nhân có thần lực, nhưng tinh cầu mà bọn họ sinh sống lại khan hiếm tài nguyên, chỉ có thể nuôi một số loại tinh thú nhất định để làm thức ăn.

Nhưng không biết tại sao, dường như chỉ ăn thịt tinh thú thì vẫn còn thiếu sót điều gì đó, cho dù ăn bao nhiêu cũng không có cảm giác no bụng.

Vì vậy, ngày thường các thú nhân luôn trong trạng thái suy nhược.

Lúc này, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy sức sống của Ông Nham, mọi người đều vô cùng ngưỡng mộ.

Bản thân Ông Nham cũng vô cùng kích động.

Không phải vì đột nhiên trở nên mạnh mẽ mà là vì thuốc này thật sự có hiệu quả.

Chân của cô ấy vẫn luôn mang thương tích chưa lành, thì
thoảng lại âm ỉ đau nhức, vừa rồi sau khi ăn viên thuốc, chân đã
hoàn toàn hồi phục.

Điều này có nghĩa là, có lẽ con gái cô ấy thật sự có thể được cứu!

Chương 465: Ngoại truyện 26

“Ngoan nào, há miệng ra, mẹ cho con uống thuốc.” Ông Nham dịu dàng dỗ dành đứa con gái đang mê man há miệng, đút viên thuốc vào.

Thú nhân xung quanh đều im lặng, yên tĩnh quan sát tình hình của Ông Ông.

Sau khi uống thuốc, đột nhiên cô bé yên tĩnh lại, không còn khó chịu giãy giụa nữa, dường như đã ngủ thiếp đi.

Ông Nham thấy vậy, sợ con gái xảy ra chuyện gì bèn vội vàng lo lắng thở hơi thở của cô bé, phát hiện không có gì đáng ngại mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua một lúc, Ông Ông mở mắt ra từ trong cơn mê.

Ánh mắt cô bé trong veo, vui mừng kêu lên: “Mẹ ơi!”

Sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống đất từ trong lòng Ông Nham.

“Mẹ ơi, con không còn thấy khó chịu nữa! Con cảm thấy rất thoải mái! Thật hạnh phúc!” Cô bé líu lo nói.

Thú nhân xung quanh không cảm thấy ồn ào mà dịu dàng nhìn cô bé.

“Tốt quá rồi!”

Nhân tộc kia, không lừa người, bệnh của Uông Uông thật sự đã được cô chữa khỏi rồi!

Thịnh Quân cũng rất vui mừng: “Còn ai cần chữa bệnh không? Đưa đến đây hết đi!”

Muốn giải quyết thì giải quyết một thể luôn, có được thân thể khỏe mạnh mới có thể làm việc lớn.

Thú nhân nghe vậy thì vô cùng cảm động: “Cô bằng lòng ra tay giúp đỡ chúng tôi, sau này chính là khách quý của tất cả thú nhân, nếu có nhu cầu gì thì cứ việc nói với chúng tôi, chỉ cần chúng tôi có thể làm được!”

Thịnh Quân suy nghĩ một chút, nói: “Tôi chữa bệnh miễn phí cho mọi người chỉ một lần này thôi. Nếu muốn giải quyết vấn đề lâu dài, mọi người vẫn cần một khoang y tế tiên tiến. Nhưng đừng lo lắng, tôi sẽ tiếp tục giúp đỡ mọi người, bao gồm cả nhiên liệu vận vận, tôi đều có thể kiếm được. Tất nhiên, để đổi lại, mọi người cũng phải giúp tôi làm một số việc.”

Cô vừa dùng hệ thống quét qua tình trạng cơ thể của thú nhân, vậy mà phát hiện trên người bọn họ đều có dấu hiệu suy dinh dưỡng.

Suy đi tính lại, đại khái là do bữa ăn quá đơn điệu, thiếu hụt dinh dưỡng. Hơn nữa nhìn nước ở dòng sông đen kia cũng không được sạch sẽ cho lắm.

Tình cầu này không có thực vật, động vật cũng ít ỏi, có cảm giác là một vấn đề lớn.

Thịnh Quân suy nghĩ một chút, dự định giải quyết vấn đề từ gốc rễ. Giúp thú nhân kiếm thêm một chút động thực vật, cải tạo

môi trường sống, mở rộng thực đơn, biến nơi này thành một tinh cầu có thể sinh sống tốt hơn.

Nếu có thể khiến thú nhân sống một cuộc sống tốt hơn, cô cũng có thể nhận được rất nhiều tín ngưỡng lực, coi như là đã nhận được thù lao.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không tiện nói rõ với thú nhân.

Thịnh Quân chỉ nói mình phải hoàn thành một KPI cải tạo tinh cầu, hy vọng thú nhân phối hợp.

Các thú nhân nghe vậy cũng không hề từ chối.

Quê hương của bọn họ đã đủ lạc hậu rồi, chắc cải tạo thêm nữa cũng không đến nỗi nào.

Hơn nữa, có vẻ vị Nhân tộc này có bản lĩnh thật, chỉ bằng cứ để cô thử xem sao!

Sau khi nhận được sự đồng ý của thú nhân, trước tiên Thịnh Quân dùng đan dược chữa khỏi bệnh cho tất cả thú nhân.

Sau đó phẩy tay một cái, triệu hồi bốn máy bán hàng tự động khổng lồ ra.

Cải tạo tinh cầu cần một khoảng thời gian nhất định, trước lúc đó, cô có thể cho thú nhân ăn cơm ngon trước, giảm bớt trạng thái suy nhược do thiếu dinh dưỡng gây ra.

Coi như cho người khác ăn uống no nê cũng là sở trường của Thịnh Quân.

“Vừa rồi tôi nghe mọi người nói, ngày thường luôn không được ăn no, không được ăn no thì không thể làm việc tốt được, như vậy đi, mọi người giúp tôi, tôi cũng có thể bao ăn cho mọi người.”

Vừa nói, cô vừa chỉ vào máy bán hàng tự động bên cạnh.

Trong bốn máy bán hàng tự động khổng lồ này, có ba máy bán cơm hộp, còn có thêm oden, bánh bao, đùi gà và các loại đồ ăn nhẹ đơn giản, kiểu dáng cũng gần giống với đồ bán trong cửa hàng tiện lợi hiện đại. Nhưng mà đương nhiên đồ ăn do cô cung cấp có giá trị dinh dưỡng cao hơn, cũng lành mạnh hơn.

Máy bán hàng tự động cuối cùng bán toàn đồ uống, có nước lọc, sữa đậu nành, còn có các loại canh hầm bổ dưỡng. Nhìn chung chủng loại phong phú, bày ra trước mặt thú nhân, không khác gì một bữa tiệc buffet siêu sang trọng.

Thịnh Quân phẩy tay một cái, tấm kính che phủ trên máy bán hàng tự động liền được cất đi, mùi hương của các loại đồ ăn lập tức xông thẳng vào mũi thú nhân.

Vốn khứu giác của thú nhân đã nhạy bén, ngửi thấy mùi của những thứ này, chỉ cảm thấy hồn phách như bị câu đi mất.

Tất cả đều trừng lớn mắt.

“Những thứ này, đều cho chúng tôi ăn sao?” Nữ thú nhân tai hồ nuốt nước miếng, không dám tin hỏi.

Thịnh Quân cười gật đầu: “Đúng vậy, mọi người cứ tự nhiên đi, có thể ăn đến khi no thì thôi.”

Dù sao cô cũng cung cấp đủ nhiều.

Vốn dĩ các thú nhân có tính cách hào sảng, nghe cô nói vậy thì không khách sáo nữa, nhanh chóng chen chúc vây máy bán hàng tự động thành một vòng.

“Cái này thơm quá, tôi muốn một phần cái này, ừm, cơm đùi gà teriyaki cắt dày!”

“Phải dùng thìa sao? Cảm giác có vẻ khá phiền phức, tôi có thể dùng móng vuốt trực tiếp bốc ăn được không?”

“Không sao, tôi có thể trực tiếp dùng miệng gặm ăn!”

Các thú nhân nhanh chóng nhận được phần cơm của mình, lại được Thịnh Quân hướng dẫn chọn canh hoặc nước, ngồi ngay tại chỗ ăn.

Các thú nhân chọn cơm đùi gà tò mò gấp một miếng đùi gà lên: “Miếng thịt này nhìn mềm thật đấy, không biết rốt cuộc loại tinh thú gọi là gà này trông như thế nào.”

Ở đây, cách gọi các loại thú đều khác với những gì Thịnh Quân biết.

Ví dụ như tiểu thú nhân được cô cứu, thực ra gọi là tộc Cách Phân, chỉ là nhìn giống với chó con trong nhận thức của Thịnh Quân, nhưng bản chất lại không giống nhau.

Theo như Thịnh Quân quan sát, nơi đây hoàn toàn không có một loại thú nhân nào giống gà, cũng không có heo bò cừu.

Coi như là hoàn toàn khác với thực đơn mà cô cung cấp.

Các thú nhân vụng về cầm thìa, đưa một miếng đùi gà lớn vào miệng. Thịt gà tẩm sốt teriyaki hoàn toàn không có xương, cắn một miếng, mềm ngon mọng nước lại xen lẫn vị mặn ngọt mới lạ.

Vậy mà không hề có chút tanh m.á.u nào, chỉ cảm nhận được vị ngon của món ăn!

Thú nhân ngán người hồi lâu, giống như đã mở ra cánh cửa đến một thế giới mới. Thịt gà teriyaki tác động quá lớn đến nó, khiến vị giác của nó gần như muốn hét lên.

Cảm giác bùng nổ này, giống như trong vài giây ngán ngủ đã hoàn thành quá trình chuyển đổi từ người nguyên thủy thành người hiện đại. Từ đó não bộ mở ra một khu vực mới, tràn đầy cảm ngộ về món ăn ngon.

Ngán người một lúc, lại lưu luyến nhai miếng thịt trong miệng vài cái, nó không nhin được vỗ mạnh vào mặt mình một cái!

“Trời ạ! Cái lưỡi này, trước kia ta thật sự đã bạc đãi người, thì ra người có thể nếm ra hương vị phức tạp đến vậy, trước kia ta đã cho người ăn thứ gì thế này! Hu hu hu!”

Thú nhân này không phải là trường hợp cá biệt.

Những thú nhân khác cũng ăn đến phát điên.

“Phần cơm bò sốt trứng kiểu Nhật này chính là ân ban của vũ trụ, là cam lộ do thú thần nhả ra, thịt bò ơi, ta ca ngợi người!”

“Thịt bò gì chứ? Ta tuyên bố miếng gà cà ri trong miệng ta mới là thứ đáng được ca ngợi nhất! Trời ạ, còn có cả canh gà này nữa! Gà thú không chỉ thịt ngon, mà còn có thể nấu thành canh ngon như vậy, rõ ràng thứ đáng được ca ngợi nhất là gà thú!”

“Ta đồng ý, ca ngợi gà thú!”

“Ca ngợi gà!”

“Thật là những kẻ không có lộc ăn! Là thú nhân, cơm thịt ba chỉ xào rau cải mới là thứ đáng được ca ngợi nhất, nó được làm ra từ thứ gì vậy... À đúng rồi, là thịt heo! Vậy ta phải ca ngợi heo thú!”

Có thú nhân uống một ngụm nước lọc mà Thịnh Quân đưa, uống đến mức nước mắt lưng tròng: “Đây vậy mà là nước sao? Vậy mà nước lại có màu sắc trong veo, hương vị ngọt ngào như vậy!”

“Thì ra nước có thể không đắng cũng không chát, thì ra nước lại dịu nhẹ như vậy!”

“Ta hiểu rồi, thứ đáng ca ngợi nhất không phải là gà cũng không phải là heo, mà là Thịnh Quân đại vương mới đúng, bởi vì có cô ấy, chúng ta mới có thể được ăn những món ăn ngon như vậy, được uống thứ nước ngọt ngào như vậy!”

“Ca ngợi Thịnh Quân đại vương!!”

Đại vương là cách gọi tôn kính nhất của thú nhân dành cho khách quý. Có thể ban đầu không phải từ này, nhưng bị hệ thống phiên dịch vũ trụ của Thịnh Quân dịch ra, đại vương chính là từ ngữ gần với nghĩa nhất, đây cũng là sự khác biệt văn hóa không thể tránh khỏi.

Theo từng tiếng “đại vương” chân thành, Thịnh Quân có chút ngẩn người.

Thật không ngờ, vậy mà bản thân lại có một ngày được làm đại vương của thú nhân.

Thế giới này thật kỳ diệu!

Sau khi ăn uống no nê, công cuộc xây dựng tinh cầu thú nhân liền được triển khai rầm rộ.

Thông qua máy bán hàng tự động, Thịnh Quân đã điều phối rất nhiều linh thực phù hợp từ thế giới mới hồi phục linh khí đến đây.

Những linh thực này không kén chọn môi trường sinh trưởng, trồng rất nhanh, còn có thể tỏa ra linh khí thanh lọc không khí.

Trồng bên dòng sông đen, nguồn nước cũng dần dần trở nên trong sạch.

Trong môi trường linh thực sum suê, những thú nhân như được giải phóng bản tính ẩn sâu trong tâm hồn, nhanh chóng thích nghi với môi trường mới, tự do như cá trở về với nước.

Có lẽ, trời sinh loài thú đã rất thích hợp để sống trong tự nhiên.

Khi mà sắc xanh tràn ngập khắp nửa tinh cầu thú nhân, Thịnh Quân bắt đầu dạy họ cách cày cấy trồng trọt, lại mang rất nhiều gia cầm gia súc linh thú như gà, vịt đến, dạy họ chăn nuôi.

Đã được nếm qua hương vị thơm ngon của lương thực và thịt, thú nhân cũng đặc biệt để tâm tới những vấn đề này.

Chương 466: Ngoại truyện 27

Không cần phải nói, trời sinh đã sở hữu một thân thể cường tráng, quả thực bọn họ chính là thánh thể cho việc đồng áng, một người có thể đẩy mười con bò, không bao lâu đã làm đầu ra đấy, hơn nữa hiệu suất cực cao, thu hoạch bội thu.

Thấy thú nhân lợi hại như vậy, Thịnh Quân liền tặng toàn bộ sách dạy nấu ăn mà trước đây đã thu thập được cho bọn họ.

Thú nhân như nhặt được bảo bối, cảm kích đến rơi nước mắt, dự định coi nó như bảo vật gia truyền quan trọng nhất.

Ban đầu, Thịnh Quân dự định sau khi thú nhân cải tạo tinh cầu xong sẽ tặng cho bọn họ một chiếc khoang y tế.

Nhưng thú nhân đã mở ra cánh cửa chăn nuôi trồng trọt lại từ chối ý tốt của cô.

“Cô đã giúp chúng tôi đủ nhiều rồi, những thú tiếp theo, hãy để chúng tôi tự tay mình kiếm lấy!” Thú nhân tai hổ cười tủm tỉm nói, còn nhiệt tình mời Thịnh Quân sờ chiếc đuôi dài lông xù của mình.

Gần đây, bọn họ dự định bán nông sản và mỹ thực trên tinh võng, tin rằng toàn bộ vũ trụ sẽ không ai có thể từ chối một phần cơm gà ngon lành.

Thú nhân tràn đầy niềm tin vào tương lai.

Cuộc sống của thú nhân đã đi vào quỹ đạo, Thịnh Quân liền dự định rời đi, đến nơi khác dạo chơi.

Trong những ngày tháng dừng chân trên tinh cầu thú nhân, cô cũng đã dò la được không ít thông tin.

Trong vũ trụ này tồn tại rất nhiều loại người ngoài hành tinh khác nhau, ví dụ như người tinh cầu Nhuyễn Tinh có hình dạng giống như thạch.

Đây là thông tin mà Thịnh Quân nghe được từ một thú nhân khi chia sẻ đồ ăn vặt với bọn họ, thú nhân này đã ăn thạch.

Người Nhuyễn Tinh và thú nhân có mối quan hệ khá tốt.

Theo đề nghị của thú nhân, Thịnh Quân cũng đã gửi tặng một lô thạch cho người Nhuyễn Tinh, kết quả bất ngờ phát hiện ra rằng những viên thạch đó lại có thể kéo dài tuổi thọ và chữa lành vết thương cho họ.

Kể từ khi sinh ra, Người Nhuyễn Tinh sẽ bước vào trạng thái hao mòn, cho đến khi giọt thạch cuối cùng biến mất hoàn toàn thì sẽ chính thức kết thúc sinh mệnh của mình.

Đối mặt với sự hao mòn như vậy, người Nhuyễn Tinh vẫn luôn bất lực. Không ngờ rằng sự xuất hiện của thạch của Thịnh Quân đã mang đến hy vọng cho cả tộc.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần có đủ thạch, người Nhuyễn Tinh có thể sống rất lâu rất lâu, bị thương cũng có thể chữa trị kịp thời.

Mặc dù người Nhuyễn Tinh rất vui mừng, nhưng Thịnh Quân vẫn ân cần dặn dò những người ngoài hành tinh ngon miệng

này nên chú ý an toàn trong cuộc sống hằng ngày.

Dù sao, bị thương còn có thể cứu chữa, nhưng một khi đã bị ăn hết thì rất khó cứu.

Thông qua người Nhuyễn Tinh, Thịnh Quân còn quen biết thêm một chủng người ngoài hành tinh mới, tên là “người Phát Tinh”.

Người Phát Tinh là tộc người tương đối giàu có mà Thịnh Quân từng gặp, trông bọn họ rất đáng yêu, có chút giống bạch tuộc cỡ nhỏ, trên đỉnh đầu mỗi người đều có một chùm lông màu hồng rậm rạp.

Bộ lông này chính là niềm tự hào của người Phát Tinh.

Màu sắc đẹp mắt, chất liệu bóng mượt, sờ vào lại mềm mại như lụa.

Nghe nói vì để dưỡng lông, người Phát Tinh sẽ sử dụng một loại máy gội đầu chuyên dụng, vừa gội vừa dưỡng rất tiện lợi.

Sau khi biết được sở thích của người Phát Tinh, lần đầu gặp mặt, Thịnh Quân đã tặng cho bọn họ một lô sản phẩm chăm sóc tóc.

Ban đầu, người Phát Tinh chỉ lịch sự nhận lấy.

Nhưng rất nhanh, có người đã thử sử dụng những sản phẩm chăm sóc tóc này, mái tóc bắt đầu tỏa ra hương hoa nồng nàn quyến rũ.

Phải biết rằng, trong vũ trụ này, đã không còn loài thực vật nào có thể tỏa ra hương thơm thuần khiết như vậy nữa. Các chủng tộc trong vũ trụ cũng hoàn toàn không sử dụng nước hoa, chứ đừng nói đến hương thơm thuần túy của thực vật.

Hầu như tất cả người Phát Tinh đều yêu thích những loại dầu gội và dầu xả thơm phức này ngay lập tức.

Họ coi trọng mái tóc của mình hơn Thịnh Quân tưởng tượng rất nhiều, không chỉ gửi rất nhiều tinh tẻ đến để mua dầu gội, mà giá trị tín ngưỡng cũng tăng vọt.

Thịnh Quân còn có thể làm gì, đương nhiên là để lại một cái máy bán hàng tự động bán dầu gội trên tinh cầu Phát Tinh.

Khoảng thời gian sau đó, cô lại đến thăm thú một số chủng tộc ngoài hành tinh kỳ lạ khác, sau đó dự định đến địa giới của loài người dạo chơi.

Hệ thống đã tìm thấy một số thông tin về loài người trên tinh võng, nhưng có vẻ như đều rất chính thức.

Vì vậy, Thịnh Quân đã phỏng vấn ngẫu nhiên một số người ngoài hành tinh và biết được khá khá tình hình thực tế.

“Ừ, Nhân tộc là một chủng tộc kỳ quái. Bọn họ rất thông thái, luôn có thể sáng tạo được rất nhiều thứ, phát triển khoa học kỹ thuật vô cùng tân tiến... Nhưng, ta luôn cảm thấy bọn họ rất đáng sợ, bọn họ không biết khóc cũng không biết cười, làm thế nào thì gương mặt cũng vô cảm, rất vô cảm, cứ lạnh như băng vậy.”

Chương 467: Ngoại truyện 28

“Ồ đúng rồi, trong Nhân tộc còn có một chuyện kỳ lạ. Theo lý thuyết, chắc hẳn tuổi thọ bây giờ của Nhân tộc phải chừng ba trăm năm mới đúng, nhưng trong một lần thống kê gần đây, đa số Nhân tộc đều không sống quá bốn mươi lăm tuổi, hơn nữa mấy con số này còn đang có xu hướng giảm dần!”

Tin tức này khiến Thịnh Quân không thể tin nổi.

Nhân tộc có tuổi thọ ba trăm năm, nhưng đa số con người đều không sống quá bốn mươi lăm tuổi, rõ ràng chuyện này rất không bình thường.

Cô không trì hoãn nữa, nhanh chóng tạm biệt nhân thú và những người bạn cùng tộc khác ngoài vũ trụ, cô ngồi lên máy bán hàng lao vào vũ trụ, phóng thẳng đến lãnh địa của Nhân tộc.

Thịnh Quân cũng khá may mắn, lúc cô đang bay trên đường đã nhìn thấy một phi thuyền vũ trụ của Nhân tộc ở phía xa, công nghệ hoàn hảo tiên tiến.

Cô định mượn cơ để lên phi thuyền.

Để bớt phiền phức, Thịnh Quân biến bề ngoài của máy bán hàng thành phi thuyền nhỏ một người ngồi, giả vờ như đang lạc

đường trong vũ trụ, bay đến chiếc phi thuyền kia nhờ giúp đỡ.

Nhưng điều khiến Thịnh Quân không ngờ rằng, chiếc phi thuyền kia không hề dừng lại, nó như không nhìn thấy cô vậy, cứ thế mà nhanh chóng bay đi.

“Ủa, phi thuyền tiên tiến như vậy phải phát hiện ra mình mới đúng chứ... Chắc là đang cảnh giác nhỉ?” Thịnh Quân cũng không nghĩ ra.

Cô tiếp tục bay trong vũ trụ, nhanh chóng gặp phải một chiếc phi thuyền khác.

Dường như chiếc phi thuyền này có hơi cũ, nhưng lúc cô phát tín hiệu xin giúp đỡ, nó đã nhanh chóng dừng lại, phóng tín hiệu chấp nhận cô.

Thịnh Quân nhanh chóng leo lên phi thuyền kia, trên phi thuyền có bốn người trẻ tuổi, trên người mặc một bộ quần áo bảo hộ, gương mặt vô cùng đẹp, ngũ quan rõ nét góc cạnh, có cảm giác là con lai.

“Tôi tên là Sinh Lăng Kiền, cô tên là gì? Cô dũng cảm thật đấy, vậy mà dám ra ngoài vũ trụ một mình!” Một nam sinh tóc màu hạt dẻ vui vẻ nói chuyện với Thịnh Quân.

Có lẽ vì vấn đề phiên dịch, nghe tên của anh ta có hơi kỳ lạ.

Thịnh Quân nhanh chóng nói tên mình ra, người kia lại không lộ ra vẻ mặt khác thường nào.

“Tôi mất trí nhớ, cũng không biết mình là ai, lúc tỉnh lại thì thấy ở trong phi thuyền...” Thịnh Quân tự bịa ra một câu chuyện quê mùa cho mình.

Nhưng dường như nhóm người Sinh Lăng Kiền không hề nghi ngờ, ngược lại còn vô cùng đồng cảm với cô.

“Trị mấy bệnh liên quan đến não rất tốn tiền, nếu cô không có nhiều tiền, e rằng cũng không thể tìm được ký ức của mình ngay được.” Sinh Lăng Kiền nói: “Hơn nữa trên người cô cũng không có giấy tờ chứng minh thân phận, ngay cả ký ức cũng không, chuyện này trong vũ trụ được xem là không có hộ khẩu, không thể đến được đa số các tinh cầu của Nhân tộc rồi.”

“Thôi xem như cô may mắn nên gặp được chúng tôi, mặc dù ở chỗ chúng tôi rất nghèo, cũng có hơi rối loạn, nhưng những người ở đó cũng giống như cô vậy, cô tạm ở lại chỗ đó một khoảng thời gian là tốt nhất!”

Nhóm người Sinh Lăng Kiền đến từ tinh cầu Thiết Tiết.

Thịnh Quân cũng không xa lạ gì với chỗ này, lúc trước cô dùng hệ thống kiểm tra cũng đã từng nhìn thấy, nơi này là một trong những tinh cầu cấp thấp nhất, có rất nhiều người gọi đó là hành tinh rác.

Trong tinh c của Nhân tộc có rất nhiều tinh cầu nhỏ, những tinh cầu này bị phân chia thành các bậc ba sáu chín.

Đa số các tinh cầu đều rất giàu có, mặc dù có một số khác không giàu như thế, nhưng cũng ở mức tầm trung, chỉ có một số rất ít là thuộc hành tinh rác cấp thấp, ở đó chứa tất cả những người nghèo khổ hoặc là những người sát biên giới có thân phận khác thường.

Thịnh Quân lại hỏi một vài tình huống cụ thể ở tinh cầu Thiết Tiết, nhóm người Sinh Lăng Kiền cũng không hề giấu giếm điều gì.

“Đừng thấy chỗ chúng tôi bị gọi là hành tinh rác mà nhăm, người ở đó đều có tuổi thọ cao hơn những người ở tinh vực cấp cao rất nhiều đấy!”

Lại nghe chủ đề liên quan đến tuổi thọ nên Thịnh Quân hỏi: “Tại sao vậy?”

Sinh Lăng Kiên sờ sờ cảm nói: “Đại khái là vì cho dù có thế nào, chúng tôi cũng sẽ không tự sát? Dù sao còn có rất nhiều việc phải hoàn thành, rất nhiều thứ muốn mua mà vẫn chưa mua được, còn có rất nhiều việc mà mình vẫn chưa thực hiện được, tại sao có thể dễ dàng c.h.ết như vậy chứ? Nhưng những người cấp cao kia thì chưa chắc, vừa sinh ra đã không thiếu thứ gì, xem ra là trống trải lắm, tỷ lệ tự sát ở tinh vực cấp cao cao ghê lắm.”

“Nhắc đến cũng thấy lạ, có rất nhiều người ở tinh vực cấp cao, vì muốn điều chỉnh tâm trạng, hạ tỷ lệ tự sát nên cố ý đến hành tinh rác để sống đấy. Nhưng họ vẫn không thể ngừng suy nghĩ tự sát trong đầu lại được. Cũng chỉ có những người bản địa sống ở hành tinh rác như chúng tôi mới có thể thoát khỏi những suy nghĩ muốn tự sát đáng nguyên rủa kia.”

Thì ra tỷ lệ tự sát cao là nguyên nhân khiến cho tuổi thọ trung bình của Nhân tộc lại ngắn như vậy... Nhưng lẽ ra cho dù ở trong điều kiện hiểm ác thế nào, dục vọng của con người đều rất lớn mà, sẽ không vì cuộc sống vô vị nên mới tự sát mới đúng chứ nhỉ?

Thịnh Quân hơi nghi hoặc, nhưng thấy dáng vẻ này của Sinh Lăng Kiên, hình như anh ta cũng không biết câu trả lời nên thôi cô không hỏi nữa.

Phi thuyền cũ nhanh chóng đưa cô trở về tinh cầu Thiết Tiết.

Thịnh Quân chưa từng nhìn thấy phong cách kiến trúc và các loại phương tiện như ở đây, nhưng nó hoàn toàn mang theo hơi thở khoa học kỹ thuật, chỉ là bề ngoài gợi cảm giác cổ xưa rất rõ ràng, tất cả mọi thứ đều đã cũ kỹ rồi.

“Cũng không còn cách nào, chúng tôi chỉ có thể dùng đồ mà tỉnh vực cấp cao vứt đi. Có lúc đào phải đồ phế thải không dùng được nữa, còn phải tự tháo tháo lắp lắp, ráp lại thành thứ có thể sử dụng được.” Sinh Lăng Kiên giải thích.

Bọn họ vừa đi trên đường vừa nói chuyện.

Trị an ở tỉnh cầu Thiết Tiết có hơi bất ổn, nhưng đa số cư dân đều rất đoàn kết, có người gặp khó khăn thì chắc chắn sẽ gặp được người có thể giúp được mình.

“Cuộc sống của mọi người đã không tốt rồi, nếu còn không giúp đỡ lẫn nhau nữa thì cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn.”

Nhóm người Sinh Lăng Kiên đưa Thịnh Quân đến một quán ăn.

Bọn họ tự mua nguyên liệu nấu ăn xong thì đưa vào máy xử lý thức ăn ở ngay bên cạnh, chờ phần cơm nước của mình được đưa ra.

“Người ở các tỉnh cầu cấp cao đều uống dịch dinh dưỡng, thứ đó vừa tiện vừa nhanh, cũng rất đầy đủ dinh dưỡng, cho nên bọn họ đều rất cao lớn cường tráng. Chúng tôi thì chỉ có thể tự tay làm để lấp bụng, ăn cũng không dinh dưỡng lắm, hy vọng cô không chê.” Sinh Lăng Kiên đưa một phần cơm sang: “Nè, bữa này xem như tôi mời. Nhưng mà tỉnh tệ trong túi của tôi cũng có hạn, không thể gánh nổi cuộc sống của cô, cho nên cô cũng nên mau chóng tìm công việc để sinh sống mới được.”

Thịnh Quân cúi đầu nhìn thức ăn trong tay mình, giống như một loại bún được trang trí thêm nước sốt hoa quả ở phía trên vậy.

Cách nấu ăn ở đây cũng thật đơn giản.

Mấy người bọn họ ngồi xuống bàn ăn ở trong quán, bắt đầu ăn uống.

Thịnh Quân cũng nếm thử món ăn đặc sắc ở tỉnh cầu này, nó có vị chua ngọt của khoai tây nghiền, nhưng không mềm như khoai tây nghiền, tính ra thì mùi vị cũng không tệ lắm.

Mấy người ở bên cạnh bắt đầu nói chuyện.

“Đúng rồi, Sinh Lăng Kiền, anh đã xem tin tức hôm nay chưa, ở chỗ thú nhân trồng được một vài nguyên liệu nấu ăn mới, nghe nói ăn ngon lắm, tỉnh cầu chúng ta cũng định đến ăn thử một chút xem sao!”

“Thật hả? Nhưng mà không phải điều kiện ở tỉnh cầu thú nhân rất tệ sao?”

“VẬY là anh không biết rồi, trước đó không lâu trên tỉnh vồng cũng lan truyền, tỉnh cầu thú nhân đã tìm được một phương pháp thay đổi hoàn cảnh sống, chắc bây giờ đã không còn đáng vẻ trở trụ như trước nữa rồi!”

“Hâm mộ thật đấy, các thú nhân có thêm một con đường phát tài, khi nào chúng ta mới có thể tìm được cách làm giàu đây??”

Nghe đến đây, Thịnh Quân không nhịn được mà lên tiếng: “Nếu như kiếm được tiền, mọi người định làm gì thế?”

“Đương nhiên là cải thiện điều kiện sống của tỉnh cầu chúng ta rồi! Những thứ mà tỉnh vực cấp cao có, nhất định chúng ta cũng phải có!” Mọi người không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Mọi người chưa từng nghĩ đến việc chuyển đến tỉnh vực cấp cao sao?” Thịnh Quân hỏi.

Sinh Lăng Kiền lắc đầu: “Đương nhiên là chưa. Tôi đã từng đến tỉnh cầu A để làm công một khoảng thời gian rồi, không biết tại

sao mà người ở đó đều mang dáng vẻ âm trầm c.h.ế.t chóc, nhìn chẳng giống người sống chút nào! Cảm giác kia quá áp lực, tình cầu Thiết Tiết vẫn tốt hơn. Nghèo thì có nghèo thật, nhưng chỉ cần chúng ta chịu cố gắng thì có thể khiến nó trở nên tốt hơn.”

“Thật ra điều kiện bây giờ ở đây mà so với trăm năm trước thì đã tốt hơn nhiều lắm rồi! Sự cố gắng của chúng ta cũng rất có ích!”

Thịnh Quân gật đầu một cái: “Ra là vậy.”

Cô cũng không xa lạ gì với dáng vẻ tràn đầy hy vọng của bọn họ.

Cô đã gặp rất nhiều vẻ mặt giống như thế này. Như vậy rất tốt.

Thịnh Quân nhanh chóng đổi đề tài, cô hỏi quá trình hình thành và phát triển của tinh cầu Thiết Tiết và tinh vực cấp cao xuất hiện có gì khác nhau.

Sinh Lăng Kiền suy nghĩ một chút mới nói: “Những đứa trẻ được sinh ra ở chỗ chúng tôi không có kiến thức truyền thừa nào dùng được cả, chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất để học tập, cho nên thời gian để chúng tôi học tập những thứ kia sẽ khá dài, hiệu suất cũng thấp hơn so với những người thuộc tinh vực cấp cao vừa sinh ra đã có một lượng kiến thức siêu lớn trong đầu kia. Vì thế cũng rất khó để phát triển khoa học kỹ thuật tiên tiến.”

“Lại càng không cần phải nhắc đến vấn đề ăn uống, chúng tôi không có dịch dinh dưỡng, cơ thể cũng không cao lớn rắn chắc được như bọn họ.”

Chương 468: Ngoại truyện 29

“Ừm... Bởi vì điều kiện lạc hậu, trên tinh võng cũng chỉ dùng quyền hạn cấp thấp nhất, không thể mở bất kỳ chức năng liên quan đến giải trí nào, cho nên cũng chỉ có thể tự làm một vài trò chơi nhỏ để tự tận hưởng thôi. Hơn nữa phi thuyền của tinh cầu cũng có hạn, không phải ai cũng có cơ hội lên phi thuyền ngao du vũ trụ, có rất nhiều người đã sống ở tinh cầu Thiết Tiết cả đời, không có cách nào rời đi cả...”

Thịnh Quân ghi lại những thông tin mà anh ta vừa nói ra trong lòng.

Ở chỗ cô lại có thể có được quyền hạn cấp cao nhất trên tinh võng.

Thịnh Quân một lúc làm cả hai việc, cô vừa nghe vừa tranh thủ dạo một vòng quanh khu giải trí trên tinh võng.

Khoa học kỹ thuật của các tinh cầu phát triển, phim ảnh đạt đến trình độ kỹ thuật thông tin vô cùng hoàn thiện, hơn nữa sau đó tinh thần thể của con người có thể khiến người ta trải nghiệm cảm giác được lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Thịnh Quân xem phim một hồi, lại nghe thêm hai bài hát, cô bất chợt nhíu mày.

Cô phát hiện ra có những chỗ rất kỳ quái.

Không thể nói là không tốt, nhưng dường như kỹ thuật công nghệ đang bị lạm dụng quá mức, cô có cảm giác như mọi thứ đều dựa vào kỹ thuật, mà so với những tác phẩm chất lượng tốt trong lòng cô, những thứ này hoàn toàn thiếu đi tình cảm bên trong.

Cô nghĩ đến những gì Sinh Lăng Kiền nói, sau khi những đứa trẻ ở tinh vực cấp cao được sinh ra, bọn chúng đều dùng những kiến thức truyền thừa trong đầu để tiến hành học tập.

Cô kiểm tra thật cẩn thận các mục kiến thức, lại phát hiện dường như đều là những nội dung học thuật khô khan.

Cho dù là tâm lý học mang theo sắc thái văn nhân, nhưng trong đó cũng đầy phân tích lý tính và số liệu.

Các tình cầu cũng có thơ ca, nhưng lại không có chút mỹ cảm nào cả, nó cũng thiếu đi nhân tính và cảm xúc của con người giống như những bộ phim và ca khúc kia.

Thịnh Quân không khỏi nghĩ đến chiếc phi thuyền mà cô gặp phải trong vũ trụ.

Người ở tinh vực cấp cao, từ khi bắt đầu sinh ra, bọn họ đã hoàn toàn không khác gì những công cụ có trí năng cả.

Từ nhỏ đến lớn bọn họ đã tiếp nhận những thứ lạnh lẽo, cuộc sống đủ đầy, dường như chưa bao giờ gặp phải trắc trở, cũng không thể trải qua việc phải xem xét lại bản thân, người trưởng thành như thế sẽ còn cảm xúc sao?

Tỷ lệ tự sát cao như vậy, có phải là do khuyết thiếu cảm xúc tạo thành hay không?

Nếu như nhiều đời người đều trải qua cuộc sống như vậy, có phải đã bắt đầu bật chế độ thoái hóa về mặt cảm xúc rồi không?

Theo như những gì Sinh Lăng Kiên nói, người ở các tỉnh cầu cấp cao đều vô cảm, từ trước đến nay bọn họ đều không gây thương tổn đến người của tỉnh cầu cấp thấp, đương nhiên cũng sẽ không đưa tay trợ giúp, bọn họ chỉ có đúng một loại cảm xúc là lạnh lùng vậy thôi.

Bởi vì nguyên nhân này, và việc tuổi thọ trung bình của người cấp cao giảm dần, cho nên mọi người ở hành tỉnh rác không thù ghét người giàu lắm, thậm chí có lúc còn hơi đồng cảm với người ta.

Cũng xem như là đạt được cân bằng cảm xúc nhỉ.

Muốn nhận được tín ngưỡng trong tình trạng thế này, với Thịnh Quân thì đây cũng là một loại khiêu chiến khá lớn.

Đối với cư dân của tỉnh cầu Thiết Tiết, cô có thể nghĩ cách giúp bọn họ có cuộc sống vật chất tốt hơn. Nhưng với những người ở các tỉnh cầu cao cấp, bọn họ cần lấp đầy tâm linh và tinh thần trống rỗng của mình hơn.

Vấn đề sau còn khó giải quyết hơn cả vấn đề trước, nhưng với tình trạng như bây giờ, hai phe lại có thể cân bằng một cách vi diệu.

Nhưng nếu phá vỡ cục diện này, có lẽ hai phe sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Nhưng mà đây cũng không phải là đường cùng——

“Thật ra tôi có một cách có thể giúp mọi người làm giàu. Mọi người có muốn tin tưởng tôi không?” Thịnh Quân cảm thấy cơ hội đã đến rồi, bỗng nhiên cô cười nói với bọn họ.

“À thì, cô vẫn ổn chứ? Sao tự nhiên lại nói như thế?”

Dường như Sinh Lăng Kiên hơi xoắn xuýt, anh ta đưa tay muốn sờ trán Thịnh Quân thử xem có phải cô bị sốt rồi không.

Lúc này, bỗng nhiên sau lưng Thịnh Quân xuất hiện một người máy quét dọn, hắn kịp thời chặn tay của Sinh Lăng Kiên lại, ngăn cản hành động của anh ta.

Người máy nhanh chóng biến thành hình người, hắn lạnh lùng đáp xuống giữa hai người khiến nhóm người Sinh Lăng Kiên bị dọa cho nhảy dựng cả lên.

“Xin lỗi, thật ra lúc trước tôi đã giấu mọi người, tôi không bị mất trí nhớ.” Thịnh Quân đẩy Hai Con sang một bên, thành thật lên tiếng xin lỗi nhóm người Sinh Lăng Kiên.

Cô không giải thích rõ ràng lai lịch của mình mà chỉ nói về thành tích chói lóa của mình ở tinh cầu thú nhân, Phát Tinh và các tinh cầu khác, còn lời thú nhân tai hồ ra để chứng minh cho mình.

“Đây là chuyện về tôi, tôi có thể giúp đỡ mọi người.” Cô nói.

Chương 469: Ngoại truyện 30

Nhóm người Sinh Lăng Kiền vô cùng kinh ngạc, không ngờ tinh cầu thú nhân thay đổi là nhờ vào công lao của cô.

Bọn họ lại nhớ đến người máy với trình độ khoa học kỹ thuật không hề bình thường ban nãy.

Cho dù người ở tinh cầu Thiết Tiết có trải qua đủ các việc thì đầu óc của bọn họ cũng không thể hoạt động nhanh nhạy ngay được.

“Tôi tin tưởng cô, nhưng cụ thể thì cô định làm gì để giúp chúng tôi đây?” Sinh Lăng Kiền tò mò hỏi.

Thịnh Quân phát phát tay, gọi máy bán hàng của mình ra: “Anh có thể đưa tay lên đây, xem thử bản thân sẽ rút được thứ gì.”

Sinh Lăng Kiền đi đến, anh ta ngoan ngoãn làm theo, sau đó nhanh chóng thấy máy bán hàng phun ra một cái hộp nhỏ.

Anh ta ấn vào cái nút trên hộp, đột nhiên cái hộp phát ra tiếng nhạc.

Âm thanh máy móc vờn quanh, nhóm người Sinh Lăng Kiền chưa từng được nghe giai điệu thể này, rõ ràng không có lời ca,

chỉ là một đoạn nhạc nhưng có thể nghe ra cảm xúc lúc thì đau thương khi thì buồn bã ở trong đó.

Thì ra là ‘Lương Chúc’.

Đoạn nhạc kết thúc, tất cả mọi người vẫn im lặng, rất lâu sau cũng chưa thể tỉnh táo lại.

“Ồ, tôi vừa nghe được cái gì thế, âm thanh vô cùng tự nhiên...” Sinh Lăng Kiên lau mắt, phát hiện không biết từ khi nào mà bản thân lại rơi nước mắt đầy mặt thế này.

Bình thường bọn họ cũng có nghe nhạc, nhưng tất cả đều là những bài hát bình thường của các tỉnh cầu. Thỉnh thoảng trong lúc làm việc hay sinh hoạt hằng ngày cũng sẽ có người lơ đãng ngâm nga theo giai điệu, nhưng nếu so sánh với bài hát ban này, bài hát của bọn họ giống như tạp âm vậy.

“Thật kỳ lạ, tôi cảm thấy cơ thể của tôi như đang sống lại vậy, ý tôi là tôi cảm thấy cả người mình tràn ngập năng lượng kỳ quái, ồ, được rồi, tôi cũng không thể nào diễn tả tình trạng bây giờ của mình, tóm lại tôi chưa bao giờ có cảm giác thế này!” Một người lên tiếng: “Tôi có thể nghe lại bài hát đó một lần nữa không?”

“Đương nhiên, chỉ cần nhấn vào cái nút trên hộp, nó sẽ phát lại lần nữa.” Thịnh Quân nói.

Sinh Lăng Kiên nhanh chóng làm theo, âm nhạc du dương lại vang lên lần nữa.

Lúc trước người ở Lam Tinh đã dùng cả trái tim mình để tạo ra bài hát, chúng xuất hiện ở các tỉnh cầu, giống như đấng sáng thế lần đầu tạo ra ngọn lửa, tưới nước cam lộ tươi mát vào tinh thần căn cốt của con người.

Mọi người vội vàng đi đến bên cạnh máy bán hàng để lấy thêm hộp, bọn họ muốn nghe nhiều bài hát hơn.

Một bài hát tiếp theo vang lên, dần dần, những cư dân ở tỉnh cầu Thiết Tiết cũng bị hấp dẫn đến, bọn họ cùng đắm chìm trong tiếng nhạc tuyệt vời.

Đến khi mọi người tỉnh lại trong tiếng nhạc, Thịnh Quân lại đưa tay vào máy bán hàng, lần này bên trong xuất hiện một bộ phim kinh điển.

Vẫn là cái hộp nhỏ như vậy, khi nhấn nút thì xuất hiện một hình chiếu từ trên không.

Phim kinh dị, phim tình cảm, phim ma... Cho dù là bộ phim gì, nó đều đánh thẳng vào cảm xúc, mạnh mẽ áp vào nhận thức của mọi người. Mặc dù kỹ thuật của bộ phim có hạn, không thể nào chiếu được toàn bộ hình ảnh, nhưng tất cả mọi người đều rất chăm chú, rung động không thể thoát ra được.

“Tôi cảm thấy khoảng thời gian trước kia tôi sống uổng phí quá rồi, thì ra trong vũ trụ còn có nhiều thú thú vị như vậy. Đây chính là mục giải trí mà chúng ta không được xem trên tinh vông à? Rốt cuộc thì người ở những tỉnh cầu cấp cao còn điều gì không thỏa mãn nữa?”

Bộ phim yêu đương bị rịn kết thúc, Sinh Lăng Kiên lên tiếng nghi ngờ, những người khác cũng phụ họa theo.

Thịnh Quân lắc đầu một cái: “Chắc anh đã hiểu lầm bọn họ rồi, tôi nghĩ, bây giờ bọn họ ra nông nổi này, chắc hẳn là vì thiếu những thứ này.”

Ban này thừa dịp mọi người đang xem phim, Thịnh Quân lại dạo trong tinh vông một chút.

Bởi vì khoa học kỹ thuật bây giờ quá phát triển, người ở các tinh cầu đã không cần phải tự sáng tạo ra phim ảnh và những tác phẩm nghệ thuật nữa, tất cả đều có thể dựa vào AI để hoàn thành.

Đương nhiên không ai có thể bắt bẻ kỹ thuật của AI... Chỉ là, những chế tác do con người tạo ra đầy rẫy sơ hở, trong đó còn bao gồm cả khả năng lý giải của AI, dù sao bọn chúng cũng không có cảm tình.

Lớn lên trong hoàn cảnh như thế, người ở các tinh cầu và AI càng ngày càng giống nhau, dần dần mắc phải căn bệnh tinh thần nghiêm trọng.

Ngược lại thì những cư dân sinh ra trong tinh cầu Thiết Tiết lại có cuộc sống tươi mới hơn.

Nhắc mới nhớ, chuyện AI không có cảm tình đúng là mệnh đề mà con người phải nghiên cứu mãi mãi.

Thế nhưng, Thịnh Quân cảm thấy dường như hệ thống của mình và Hai Con đã thoát khỏi khả năng của những AI bình thường.

Chương 470: Ngoại truyện 31 [Hết]

Hệ thống của cô còn có cảm xúc vô cùng phong phú.

Nếu là Hai Con, mặc dù có hơi hướng nội, nhưng lại không có cảm giác lạnh như băng của các người máy trí năng bình thường.

Nếu đã nghĩ đến chuyện này, Thịnh Quân lập tức có cảm hứng nên hỏi người máy ở bên cạnh cô: “Hai Con, anh biết yêu là gì không?”

Người máy quét dọn không chút do dự, nghiêm túc trả lời từng câu từng chữ: “Yêu, ngài có thể tiến vào nắm giữ tôi hoàn toàn, mà tôi thì không có chút phòng bị nào.”

“Khụ khụ!” khuôn mặt của Thịnh Quân đỏ rần.

Mặc dù biết ý của người máy là chuyện hoán đổi cơ thể, nhưng nghe vẫn thấy hơi kỳ quái.

Cô hít sâu một hơi, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, cố gắng dời sự chú ý về con đường đúng đắn.

“Ở chỗ tôi có rất nhiều bài hát, phim và cả sách nữa, tôi hy vọng mọi người có thể dựa vào việc học, dùng hết sức mình để tạo ra thứ thuộc về mọi người. Nếu làm tốt, tôi sẽ có thể trả thù lao theo như mọi người mong muốn.” Thịnh Quân nói với các cư dân tinh cầu Thiết Tiết.

Người ở các tỉnh cầu cấp cao đã trở nên vô cảm, cho dù cô có đưa máy bán hàng đến cho bọn họ, cũng chỉ có thể từ từ trị liệu vấn đề tâm lý cho bọn họ.

Nhưng nghĩ đến mâu thuẫn của người dân giữa các tỉnh cầu, cô cảm thấy giao chuyện cứu vớt này cho cư dân của tỉnh cầu Thiết Tiết thì tốt hơn.

Nếu bọn họ có khả năng sáng tạo, vậy sau này khi giúp người của các tỉnh cầu cao cấp thì có thể đổi được tài nguyên, đồng thời tăng địa vị của bản thân lên.

Người của hai phe càng thân thiết, sau này sẽ không dễ trở mặt, như vậy mới có thể giữ hòa bình cho vũ trụ.

Dù thế, để bọn họ tự tạo ra thứ lợi hại như thế này, nghe có vẻ vô cùng khó khăn.

Nhưng để đạt được phần thưởng của mình, nhóm người Sinh Lăng Kiên vẫn chấp nhận khiêu chiến.

Cư dân của tỉnh cầu Thiết Tiết chính thức bắt đầu sự nghiệp văn nghệ, hừng hực vui đầu vào việc học tập và sáng tạo.

Tỉnh cầu A.

Một cô gái trẻ tên là Sĩ Mạn Đóa vừa uống một thanh dịch dinh dưỡng xong, vẻ mặt vô cảm đăng ký tỉnh vờng cho mình.

Cô ta xem lướt tin tức của các tỉnh cầu, lại tiện tay mở một bộ phim điện ảnh vũ trụ mà mình đã biết cái kết, ánh mắt cô ta bắt đầu mơ màng ngẩn người.

Hôm nay, cũng không khác gì ngày thường, một ngày vô cùng buồn chán.

Ngay lúc này, một cửa sổ chất lượng kém đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Chắc là quảng cáo nhỉ, tinh võng đúng là càng ngày càng tệ.

Nhưng cũng không sao, không có vấn đề gì cả.

Sĩ Mạn Đóa còn không thèm nhú mày, vẻ mặt không chút thay đổi, cô ta định tắt cửa sổ quảng cáo rồi tiếp tục ngắm người.

Nhưng cô ta chợt phát hiện, dù có làm thế nào, cô ta cũng không đóng cửa sổ này được.

Cô ta quyết định không thử nữa, cũng không cử động tiếp nữa, chỉ lẳng lặng nhìn màn hình ở trước mắt.

Cửa sổ màn hình hơi dừng lại, sau đó chuyển tiếp đến một màn hình mới.

[Bạn có muốn thoát khỏi lời nguyên tội sát không?]

Sĩ Mạn Đóa giật giật mắt, dường như đã có chút hứng thú, nhưng cũng chỉ một chút xíu hứng thú đó thôi.

Thoát khỏi thì thế nào??

Vũ trụ này vẫn nhàm chán như cũ.

[Xin hãy chọn một trong các mục dưới đây, hãy chọn ra loại cảm xúc mà bạn tò mò nhất: 1. Sợ hãi, 2. Tức giận, 3. Tim đập thành thịch...]

Cảm xúc? Từ ngữ xa lạ quá.

Dường như đây là viên đá ngáng chân ảnh hưởng đến suy nghĩ của con người, nhưng đã bị đào thải hết rồi. Hôm nay người của các tinh cầu đã trở nên xa lạ với những từ ngữ này.

Nhưng mà thứ ở trước mặt này thật sự rất hấp dẫn.

Ngay cả cô ta cũng rất tò mò, muốn xem thử rốt cuộc tại sao bọn chúng lại bị cấm với con người.

Với cô ta thì mấy từ này hoàn toàn không có gì khác biệt cả, cô ta thờ ơ nhấn vào nút sợ hãi trên màn hình.

Giây tiếp theo, cô ta bị kéo đến một phi thuyền xa lạ.

Chắc là một trò chơi khoa học kỹ thuật nhỉ. Sĩ Mạn Đóa thờ ơ nghĩ.

Phi thuyền lão đảo lắc lư như bị mất khống chế, dụng cụ ở bên trong không ngừng tóe ra tia lửa, đâu đâu cũng vang lên giọng nói điện tử.

Sĩ Mạn Đóa tìm kiếm khắp nơi bên trong khoang thuyền, cô ta tìm được mấy chai dịch dinh dưỡng còn nguyên vẹn, xem ra đây là chỗ lương thực cuối cùng.

Cô ta cầm dịch dinh dưỡng, nhanh chóng ngồi về ghế lái.

Chỉ là một phi thuyền bị hỏng mất khống chế mà thôi.

Rất nhanh sau đó, chiếc phi thuyền này sẽ hoàn toàn tắt máy, mà sau khi cô ta dùng hết số dịch dinh dưỡng này, chắc cũng sẽ c.h.ế.t đi... Chắc là trò chơi này được sắp xếp như thế.

Cô ta hoàn toàn không quan tâm đến cái chết, nhưng trong tưởng tượng của mình, chắc cô ta phải có một cái c.h.ế.t đầy tính nghi thức chứ không phải là c.h.ế.t một thân một mình trong một phi thuyền vô danh.

Dù biết ở đây chỉ là giả tưởng của trò chơi thôi, nhưng Sĩ Mạn Đóa vẫn dâng lên cảm xúc sốt ruột yếu ớt.

Cô ta đè xuống cảm xúc khác thường trong lòng, nhủ thầm với bản thân: “Cho dù có c.h.ết ở đây, thứ gọi là cảm xúc sợ hãi cũng chẳng có liên quan gì cả nhỉ?”

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên ánh sáng bên trong phi thuyền không còn nhấp nháy nữa, dường như toàn bộ khu vực đã chìm trong bóng tối, chỉ còn ánh sáng trắng ảm đạm trong lòng khoang thuyền.

Bỗng nhiên chuông truyền tin ở bên tay Sĩ Mạn Đóa vang lên khiến cô ta hơi kinh ngạc.

Cô ta lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nhận tin.

Bên trong khoang thuyền vang lên một giọng nữ dứt quãng quý dị: “Đừng đi... Tôi sắp... Tìm được cô rồi!”

Âm thanh này vô cùng lạnh lẽo, sau khi người đó nói xong, bên trong phi thuyền như toát ra hơi lạnh âm u.

Sĩ Mạn Đóa chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, cô ta chà xát cánh tay theo bản năng: “Cô nói gì cơ?”

Không ai trả lời.

Dường như có vật gì đó rơi xuống từ không trung, rơi vào chóp mũi của cô ta.

Cô ta giơ tay lên sờ thử, cảm giác ướt nhẹ, màu đỏ dưới ánh đèn mờ ảo cũng trở nên không rõ ràng.

“Tại sao lại có m.á.u rơi xuống?”

Sĩ Mạn Đóa chạm rãi ngẩng đầu, cô ta bất ngờ không kịp đề phòng đối mặt với một đôi mắt trắng dã, tròn mắt phũ đầy tia máu.

Một người phụ nữ không mặc quần áo bảo hộ, chỉ khoác một tấm vải rách treo trên nóc phi thuyền, mái tóc dài đen như mực rủ xuống từ phía trên, như muốn câu lấy mặt của Sĩ Mạn Đóa vậy.

Giọt m.á.u ướt ướt mà dính nhớp, tằm tối không ngừng rơi xuống từ đầu người đó, đập xuống đất vang lên tiếng “Tí tách”.

“A!!!”

Sĩ Mạn Đóa hét lên một tiếng bén nhọn theo bản năng, lần đầu tiên trái tim đập vững vàng trong nhiều năm của cô ta đập đến điên cuồng, dường như muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Cô ta cầm kiếm quang ở bên hông, gắng sức quơ về phía trước, nhưng cô ta chỉ quơ vào không trung.

Người phụ nữ kia nhanh chóng biến mất, chỉ còn giọt m.á.u vẫn rơi tí tách không ngừng trên đất. Âm thanh có quy luật này giống như đang hành hạ hay lăng trì Sĩ Mạn Đóa vậy, nó khiến cô ta vô cùng đau khổ.

Cô ta chạy đến một góc rồi ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt ôm đầu mình.

Cô ta không biết tại sao, rõ ràng người phụ nữ vừa nãy tay không tác sát, trên người không có chút khả năng phòng ngự nào, nhưng lại mang đến cho cô ta cảm giác —— Vô cùng sợ hãi.

Đúng vậy, đó chính là cảm xúc sợ hãi... Sợ hãi đến mức khiến cô ta nhếch nhác, sợ hãi đến mức khiến cô ta chạy tán loạn như kẻ hèn nhát!

Sợ hãi, đúng là điều cấm kỵ, là thứ vô dụng nên bị loài người đào thải!

Thật là kỳ quái, không phải loài người đã vứt bỏ nỗi sợ hãi từ lâu rồi sao? Tại sao bây giờ cảm giác này vẫn bị đánh thức thế?

Chẳng lẽ, thật ra nỗi sợ hãi chưa bao giờ bị loại bỏ, chẳng qua nó bị phong ấn trong nội tâm của con người, lúc nào cũng chờ được kích hoạt?

Sĩ Mạn Đóa thở hỗn hển, cô ta giơ tay ôm ngực, cảm nhận nhịp đập trái tim của mình qua lòng bàn tay.

Điều càng làm cho người ta không ngờ hơn là, cô ta cảm thấy tình trạng bây giờ của mình tốt hơn.

Từ trước đến nay, dường như cô ta không có cảm giác rõ ràng đến vậy, bản thân đang mạnh mẽ sống trong vũ trụ này, lại như một sinh mạng yếu ớt.

Ánh đèn bên trong khoang thuyền lại bắt đầu lóe lên lần nữa, chuông truyền tin chói tai lại vang lên.

Cảm giác sợ hãi quen thuộc lại lần nữa bao bọc lấy Sĩ Mạn Đóa.

Cô ta chợt phát hiện, sự dũng cảm khi đối mặt với sống c.h.ết đã hoàn toàn biến mất.

Cô ta chưa từng hy vọng được sống như lúc này.

Tĩnh cầu Thiết Tiết.

“Xin lỗi, sếp Thịnh Quân, với khả năng của tôi thì cũng chỉ có thể tạo ra “Hung thuyền nửa đêm” đến thế này thôi...”

“Haiz, “Mới - Tàu Titanic” của tôi cũng làm hết sức cầu thả, không làm ra hiệu quả kiểu cảm động xuất phát từ nội tâm được.”

Thịnh Quân xua xua tay: “Mọi người đừng xem nhẹ mình nữa, mọi người đã làm rất tốt. Trong khoảng thời gian ngắn thế này mà đã tạo ra được tác phẩm có ý nghĩa của mình, hơn nữa cũng đem lại hiệu quả rất tốt.”

Bây giờ những thứ đang được lan truyền trên tinh võng của cấp cao, tất cả đều là tác phẩm do mọi người làm ra, phản ứng của mọi người cũng vô cùng tốt.

Sau khi thưởng thức phim ảnh và bài hát của tinh cầu Thiết Tiết, cảm xúc của mọi người trên các tinh cầu cao cấp đã xuất hiện dấu hiệu được đánh thức, đồng thời bọn họ cũng có mong muốn được trả tiền cho những cảm xúc mới này, số tiền thưởng cực lớn này đã giúp tinh cầu Thiết Tiết thu được lợi nhuận khả quan.

Đồng thời, giá trị tín ngưỡng của cô cũng ngày càng tăng lên.

Lúc này mới chỉ là bắt đầu.

Nghĩ lại, chỉ cần có đủ thời gian, toàn bộ tinh cầu đều sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

“Được rồi hệ thống, chờ khi nào ở đây ổn rồi, chúng ta đi đến thế giới kế tiếp đi.” Thịnh Quân vui vẻ nói.

Còn có vô số thế giới mới lạ chờ cô đi thăm dò mà.

- Hết -

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 470: Ngoại truyện 31 [Hết]**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh